

Giới thiệu *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi*

Sư phụ lại mất tích rồi - Đang tiến hành - Vưu Tiễn

Giới thiệu về truyện xuyên không hấp dẫn kì thú này:

Thâm Huỳnh xuyên qua một thế giới kì lạ nọ, có đầy thần tiên lẫn yêu ma quỷ quái chung sống với loài người, thần tiên thì bảo hộ còn yêu quái thì ăn thịt người. Một lần đang ngủ, vừa ôn vừa đói, nàng đi ra ngoài thấy một bầy thú đang nói chuyện, tiện tay đập chết hết một đám vì trước đó nghe nói chúng săn người. Chỉ có Yêu Thỏ Vương vì là kẻ ăn chay nên nàng tha cho, nguyện ngày ngày đem thức ăn qua cho nàng.

Dần dà nàng nhận ra, có vẻ như ở thế giới này nàng là một sinh vật cực kì mạnh mẽ, chắc do nàng xuất thân từ thế giới khác chăng?

Lần đó Nghệ Thanh và một kẻ địch ngã xuống nhà nàng, lại còn muốn giết nàng, nàng chỉ tiện tay xách kẻ kia lên đập liên hồi rồi cứu sống Nghệ Thanh, được hắn coi như ân nhân. Hắn báii nàng làm sư phụ. Mười phương Thiên Đế mình nàng đánh nát chín phương, còn hắn một phương. Hắn đi khắp nơi đều tự hào về nàng.

Người người đều nói Nghệ Thanh là đệ nhất kiếm tu trên thế gian, tu vi kiếm thuật không ai có thể vượt qua. Dù là thời điểm tu tiên ở hạ giới hay Thiên đình trên tiên giới, từ trước đến nay chưa bao giờ thua.

Nghệ Thanh cười một tiếng nói: “Đó là bởi vì các người không biết đến sư phụ ta, nói đến tu vi, ta kém xa người. Nhớ lúc đó mười phương Thiên Đế trên Tiên giới, sư phụ ta đánh chín phương, một phương khác là ta.”

“Sư Phụ? Người có sư phụ? Là ai? Tại sao từ trước đến giờ chưa từng nghe qua.”

“Sư phụ ta là...Ồ? Sư phụ! Sư Phụ? Sư phụ ta đâu? Có ai nhìn thấy sư phụ ta đâu không?”

Bên cạnh, một người yên lặng giơ tay lên, “Ta ở nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đại Hội Vạn Yêu

Thời tiết vào thu buổi tối vô cùng rét lạnh, các nhà tại Phàm giới đã sớm đóng cửa đốt đèn,

Rừng rậm núi sâu, vạn yêu hội tụ.

Các tộc lần đầu bỏ đi ân oán cùng nhau xuất hiện, Hồ-Thỏ-Hồ Ly-Rắn... Yêu tộc đủ loại đủ kiểu đều đến đông đủ. Chỉ trong một lúc toàn bộ rừng rậm đều là các loài Yêu tinh lớn nhỏ, các loại âm thanh có dịu dàng mềm mại, có quýt rữ. Chỗ ngồi đầu trên cao là mười vị Yêu Vương, đây là mười vị cường giả đỉnh cao của Yêu Giới, lúc này đều nhíu mày, vẻ mặt nặng nề.

“Các vị Yêu tộc, những chuyện xảy ra gần đây, chắc hẳn các vị cũng đã biết đến.” Tộc Hồ mạnh mẽ nhất, Hồ Vương nói chuyện đầu tiên làm cho tất cả loài Yêu đều yên tĩnh lại, “Chúng ta đều là Yêu tộc, chuyện nghiêm trọng trước mắt, ta cảm thấy các tộc hẳn sẽ bỏ đi mâu thuẫn, cùng nhau hợp tác, chung sức giải quyết vấn đề này.”

“Nhưng là chuyện này quá mức kỳ lạ.” Lang Vương nhíu mày một cái, “Cho tới bây giờ chúng ta cũng không biết cuối cùng là ai ra tay? Có mục đích gì?”

“Chuyện này còn cần đoán sao?” Hồ Vương hừ lạnh, “Trừ các tu sĩ trong sáu phái ba tông, ai sẽ làm ra chuyện này? Mấy năm nay Yêu tộc bị bọn hắn giết còn ít sao?”

“Nhưng chúng ta cùng những môn phái tu tiên này từ trước đến giờ đều phân biệt rõ ràng, bọn họ vì sao bỗng ngăn trở con đường ra ngoài của chúng ta.” Hồ Vương vẻ mặt vô cùng nghi ngờ.

“Không sai, những yêu tộc ra ngoài nhiều lắm chỉ là ăn vài người phạm mà thôi, lại không ăn người ba tông sáu phái bọn họ.” Xà Vương cũng suy đoán nói, “Bọn họ không cần phải vạch mặt như vậy chứ?”

“Đúng vậy!” Báo Vương cũng tức giận bất bình nói, “Nhiều năm qua đều như vậy, có Yêu nào chưa từng ăn người phạm, ba tông sáu phái tại sao bỗng dưng làm khó dễ? Ta cảm thấy không phải bọn họ.”

“Đúng, mọi người đều biết yêu khí của giới chúng ta khiến tu vi bọn họ có vấn đề, cho nên bọn họ sẽ không đến gần biên giới núi, sao có thể đặc biệt thủ ở chỗ này.”

“Nhưng mà... trừ sáu phái ba tông, còn người nào đủ thực lực trong ba tháng giết chết tất cả Yêu tộc ra ngoài.” Hồ Vương vẫn kiên trì ý nghĩ của mình.

Ứng Vương gật đầu một cái, như đang suy nghĩ đến điều gì, lông vũ trên người đều run lên, “Ta nghe nói, những Yêu tộc ra ngoài kia đều chết đến xương cốt không còn, có kẻ còn bị lột da nấu thịt, trên cây trong rừng đều có thi thể bị gió thổi khô. Ra tay tàn nhẫn như vậy... Không bằng cảm thú.”

“Đúng là không coi ai ra gì.” Hồ Vương vỗ một chưởng bẻ nát tay vịn ghế đá, nổi giận đùng đùng đứng lên, “Các vị Yêu Vương, ta cảm thấy thay vì ở đây nghĩ đoán là ai ra tay, không bằng cùng nhau đứng ra làm rõ. Ta cũng không tin, tu vi bọn họ có cao hơn nữa còn có thể chống lại đại quân vạn Yêu hay sao?”

Hắn vừa nói xong, chín vị Yêu Vương cùng nhau lộ ra vẻ mặt tán thành, quả đúng thay vì lo lắng sợ hãi, không bằng chủ động đánh ra.

“Không sai!” Lộc Vương là người đầu tiên hưởng ứng, “Con ta chính là chết trong tay bọn họ, thay vì ở đây đoán tới đoán lui, không bằng ra ngoài giết một trận sáng khoái. Ba tông Sáu phái thì thế nào, Yêu tộc chúng ta cũng không sợ bọn họ!”

“Nói thật hay! Hôm nay chúng ta họp mặt lại đây không phải vì mục đích này sao? Không cần biết hắn là ai, phải thay đồng loại đi báo thù.” Ngay cả người có gan nhỏ nhất là Thỏ Vương cũng đứng lên hưởng ứng, người chết nhiều nhất là Thỏ tộc.

“Không sai, thù này không báo, không phải là Yêu!”

“Các Yêu Hồn của Tộc ở trên cao, chúng ta thề báo thù này.”

“Diệt trừ những người không bằng cảm thú, đưa Yêu Giới đến thái bình!”

“Vì Yêu Giới...”

Các Yêu Vương khác rồi rít đứng lên hưởng ứng, ngay cả các yêu tinh đợi ở bốn hướng đợi lệnh cũng hiện hình, ánh mắt cùng móng vuốt phát sáng, hô lớn khẩu hiệu báo thù. Chỉ một lúc đủ các loại yêu rồng sói tru, vang tận mây xanh, thật lâu không ngừng, mãi đến...

“Giờ đó...” Một âm thanh tinh tế bỗng vang lên trong bầy yêu, “Ta cảm thấy không cần phải đi.”

Tinh thần quần chúng phần nộ như sóng triều đang dâng lên, đột nhiên xuất hiện âm thanh phản đối, mặc dù âm thanh không lớn nhưng thành công đưa đến sự chú ý của lũ yêu. Tiếng gọi âm ỉ dừng lại, tất cả yêu đều dùng ánh mắt đồng loạt đâm tới.

“Là ai?” Hồ Vương phát ra một tiếng hồ gầm hỏi yêu tinh không có gan.

Lũ yêu tìm khắp bốn phía, rõ ràng năm giác quan của yêu tộc nhạy bén nhưng tìm nửa ngày lại không thấy người vừa lên tiếng.

“Cuối cùng là ai mới vừa nói chuyện?” Hồ Vương có chút tức giận, “Ở đâu ra yêu tinh sợ hãi như vậy? Có gan đứng ra cho bản vương!”

“Ta ở nơi này, nơi này!”

“Đâu?” Lũ yêu lần nữa kiểm tra xung quanh mấy lượt, vẫn không thấy người lên tiếng là ai.

“Nơi này nơi này...” Âm thanh kia lại nổi lên, “Bên trái bên trái, không đúng... Qua rồi, bên phải một chút, sai lầm rồi, nhìn nơi này, nhìn cái này!”

Lũ yêu đi theo tiếng nói nhìn xung quanh nhiều lần, vẫn không tìm được người lên tiếng.

“Ai! Sao lại vậy, ta ở nơi này!”

Mãi đến khi nghe một tiếng thở dài, bóng người đột nhiên dùng cả tay cả chân leo lên lũ yêu ngồi trên đài cao của Yêu Vương. Lũ yêu lúc này mới thấy

được người lên tiếng.

Đó là một nữ tử mặc cái áo choàng đầy bụi bẩn, hai vai vô lực hạ thấp, cặp mắt vô thần hướng xuống, cả người lộ ra khí chất lười biếng, vóc dáng vừa thấp vừa gầy, sắc mặt còn có chút vàng.

Trong đầu lũ yêu đồng thời hiện ra một chữ “Yếu”, quá yếu rồi! Ngay cả yêu khí trên người cũng yếu đến đáng thương, tựa như chỉ cần một yêu tinh tùy tiện thổi nhẹ, đều có thể đem nàng thổi bay mất.

Cũng khó trách lũ yêu vừa rồi tìm nửa ngày cũng không tìm ra người này, một yêu tinh như vậy thật sự là quá tầm thường.

Hồ Vương máu nóng nổi lên nhìn không được, mũi hồ phun ra một cái, hung ác nói, “Hừ, ngươi một tiểu tử không có gan, chỉ mấy người tu sĩ liền có thể dọa ngươi sợ, còn sợ thành bộ dạng như vậy.” Yêu đều có thể biến hình, nhưng đây là Đại hội Vạn Yêu, cho nên Yêu tộc ở đây hầu hết đều lộ ra phản nguyên hình của chủng tộc, chỉ có nàng còn duy trì hình người hoàn chỉnh, cái này làm cho Hồ Vương càng nhìn càng ngứa mắt, “Không dám lộ ra nguyên hình, ngươi cuối cùng là yêu gì?”

“Ta là người.” Nữ tử trả lời.

“Người yêu?” Hồ Vương sùng sốt một chút, “Người yêu là yêu gì? Chưa từng nghe!”

“...” Nữ tử mặt co rút, kiềm chế, chớ mắng người. . .

“Một yêu tinh nhỏ yếu cũng dám lộn xộn đến tham gia vạn yêu đại hội.” Hồ Vương tức giận tròn mắt nhìn nữ tử một cái, “Ngươi một tiểu yêu không có gan, đừng có ở đây nói bậy nói bạ, ảnh hưởng tinh thần báo thù của chúng ta.”

“Không, ta nghiêm túc.” Nữ tử không biết hồi cải lại giờ tay lên, đầu vai không tự chủ rũ xuống, càng lộ ra yếu hơn, “Các ngươi thật sự không cần phải ra ngoài tìm người báo thù.”

“Vẫn còn dám nói!” Hồ Vương tức giận, rống lớn một tiếng, “Có tin hay không ta ăn tiểu yêu ngươi.”

“Ngươi ăn ta, cũng không sợ tay không một chuyến à?”

“Ngươi có ý gì?”

“Ý của ta là, các ngươi vừa mới nói chuyện giết hết yêu tộc, kẻ không bằng cảm thú. . .” Nàng thở dài, vỗ một cái lên áo choàng bụi bẩn, ngẩng đầu lên, vẫn một bộ mặt ủ dột, chỉ chỉ cái mũi của mình nói, “Khả năng. . . Là ta!”

Vạn yêu: “...”

!!!!!!!

Toàn trường an tĩnh ba giây, yên lặng như tờ.

Ba giây sau. . .

“Giết nàng!”

Vạn yêu phản ứng lại, cùng nhau hướng về nữ tử nhào tới.

Cô gái kia bộ dáng lười biếng phải chết không sống, thở thật dài. . .

Động vật nhỏ cái gì --- Thật là phiền phức a!

Sau năm phút.

Xác Yêu đầy đất, máu chảy thành sông. . .

--Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng của Đại hội Vạn Yêu, tám màn rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thỏ Thỏ Ăn Ngon

Khu rừng rậm đang ồn ào náo nhiệt, nay yên tĩnh ngay cả tiếng côn trùng hay tiếng chim đều biến mất sạch.

Nữ tử áo màu xám hai mắt ngẩn ra ngỡ ngác ngồi trên xác hổ to lớn, đáng vẻ mặt mỗi co chân lại, ngồi lâu mới nhẹ than một tiếng, khẽ làm bầm cầu, “Aiz...Một quá, về nhà thôi!”

Nói xong mới từ từ đứng dậy từ xác hổ treo xuống, sờ sờ bụng, cảm giác có chút đói, nhìn xung quanh một vòng xác chết các loại Yêu tộc nằm đầy đất, nếu tất cả đã chết, hay là...Làm bữa ăn khuya?

Suy nghĩ một chút xoay người đi đến chỗ Thỏ Vương màu trắng, vừa muốn đưa tay nắm đuôi thỏ kéo đi, con vật Thỏ Vương nằm cứng đơ dưới đất đã lâu bỗng nhiên nhảy lên

(◉ ◯ ◉)

Nó nhảy lên nhưng cũng không phải chạy trốn mà xoay người đến chỗ nàng đang đứng đập đầu vang ầm ầm, ngẩng đầu lên.

“Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng, ta sai rồi, chúng ta có mắt như mù xúc phạm đến thượng tiên.” Thỏ Vương đầy mặt nước mắt nước mũi, đầu thỏ đập xuống mỗi một cái đều có sức đập, thân thể con Thỏ đầy lông run lên từng đợt.

“Ngươi vừa rồi đang giả chết?” Nữ tử mở lớn mắt nhìn, ngồi xuống trước mặt thỏ.

Thỏ Vương run cẳng mạnh, “Thượng tiên tha mạng, ta chỉ là một Thỏ Vương nhỏ nhỏ, ta với bọn họ không giống nhau. Ta ăn cỏ, cho đến giờ cũng chưa từng ăn thịt người. Ta trên có thỏ già dưới có thỏ con, trong bụng còn thỏ con chưa ra đời, không thể chết được. Cầu xin ngài cho ta một con đường sống.”

Quá kinh khủng, từ trước tới nay nó chưa từng gặp qua người nào có tu vi cao như vậy. Rõ ràng nhìn giống như người phạm yếu ớt, chỉ trong nháy mắt diệt hàng vạn yêu thú, thậm chí trong số đó có chín Yêu Vương cấp mười. Chiêu thức không nhìn ra quy tắc hay trình tự gì, tất một cái có thể đập chết mười mấy yêu thú. Lũ yêu ngay cả tu vi của nàng sâu hay cạn còn chưa kịp nhìn ra đã trực tiếp xuống Hoàng Tuyền.

Quá đáng sợ... Quá đáng sợ...

Khó trách suốt ba tháng qua, tất cả người Yêu Giới ra ngoài đều không ai trở về được. Có nhân vật lợi hại như vậy, nếu muốn diệt hết Yêu tộc cũng chỉ một hai giờ.

“Ngươi đang mang thai thỏ nhỏ rồi hả?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Ừ...Đúng thế.” Thỏ Vương gật đầu, cái bụng rụt lại theo bản năng.

“Ồ.” Nữ tử ngẩn ngơ, hướng nó gật đầu một cái, “Chúc mừng a!”

“A?” Thỏ Vương sửng sốt, phản xạ có điều kiện đáp lại một câu, “Cảm...Cảm ơn?” Ý của nàng kia là gì? Chẳng lẽ là chú ý đến con nhỏ trong bụng?

“Ngươi thật sự chưa từng ăn thịt người?”

“Thật sự thật sự!” Nó điên cuồng gật đầu, “Ta tu đạo ăn chay, người xem lông trên người ta, không có chút máu oán khí.”

“Ồ, vậy ngươi đi đi!” Nàng thoải mái phát phát tay, còn dặn dò một câu, “Trở về ăn cỏ nhiều một chút, sinh bầy thỏ tiếp tục ăn.”

“A! À?” Thỏ Vương hoàn toàn đứng hình, đột nhiên hai mắt tròn to, “Ngài tính...Bỏ qua cho ta?”

“Ừm.” Nàng gật đầu, một lát lại nói thêm một câu không rõ ý, “Ăn khuya béo phì.”

Thỏ Vương vẫn không thể tin được, bản thân dễ dàng như vậy nhặt được về một mạng, nhìn xác Yêu đầy đất, “Ngài...Thật sự không giết ta phải không?”

“Ta không giết động vật nhỏ, lừa gạt ngươi làm gì?” Nó cũng không ăn thịt người.

“Nhưng...Lúc trước Yêu giới chết nhiều nhất là thỏ...”Thỏ Vương nói một nửa lập tức lấy tay bịt kín miệng. Ba tháng chết hơn trăm con yêu, 1 phần 3 đều là thỏ yêu.

“Ừ...” Nàng lại không chút tức giận, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ, “Hình như có chuyện như vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... Thỏ Thỏ ăn ngon a!”

“...Cái gì?” Cái này là lý do quý gì?

(ノ °Д°)ノ へ ー

Nữ tử thay đổi dáng vẻ lười biếng, nghiêm túc nhắc nhở, “Ngươi nhìn này...Thịt nai quá già, thịt hồ ly có mùi khai, Hồ già dù sao cũng là động vật cần bảo vệ, có chút không dám ăn, thịt rắn ít mà xương lại nhiều...” Nàng đếm từng mục trên ngón tay, cuối cùng đưa ra tổng kết, “Cho nên mới nói, thỏ các ngươi rất được, ừ...Ăn ngon!”

Thỏ Vương chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên mùi vị chua xót, hóa ra Thỏ tộc có số lượng chết nhiều, là bởi vì thịt! Nó không chút nào nghĩ đến việc bị ăn!

Chờ một chút!

Trong đầu Thỏ Vương xuất hiện một câu trả lời không tương, “Cho nên, thượng tiên ngài giết chút yêu thú kia là vì...”

“Ăn a!” Nàng trả lời đương nhiên phai thê, “Ta cũng phải sinh hoạt qua ngày.”

“...”Vị vậy những Yêu tộc kia, đến xương cốt cũng không còn, là bởi vì đều trở thành thức ăn? Không phải nói người tu tiên sẽ ích cốc sao? Ba môn sáu phái đều là đám lừa gạt!

(ノ_ノ)ノ 一

“Ồ, cũng không hoàn toàn là vậy.” Nàng nghĩ tới chuyện gì, tay chỉ xác yêu thú đầy dưới đất bổ sung, “Ta ở nhà lá gần đây, các ngươi hơn nửa đêm không ngủ, còn ở chỗ nào khóc gào không ngừng, làm ta tỉnh. Ngươi phải biết...Ai đang ngủ bị đánh thức cũng không vui, nên qua đây nhìn một chút.”

“...” Cho nên vạn yêu chết, là bởi vì tiếng ồn quá lớn khi mở hội nghị?

Thỏ Vương bị sự thật tàn khốc này kích thích. Nhìn thấy sau khi giải thích xong, nữ tử xoay người muốn đi, có lẽ thấy nàng nói chuyện cùng giả trị vũ lực trái ngược nhau để cho nó trở nên mạnh mẽ, Thỏ Vương có một kế hoạch to gan.

“Thượng tiên, xin dừng bước.”

Nàng dừng bước chân, quay đầu lại, “Còn có việc?”

“Việc này... Thượng Tiên.” Thỏ Vương cố gắng đè con tim hoảng sợ xuống, “Thượng tiên nếu như thiếu nguyên liệu nấu ăn, chút chuyện nhỏ này, Thỏ yêu tộc ta nhiều, lại chia ra phân bố khắp nơi, đồ ăn gì đều có thể tìm được, hay là...” Nó nhìn sắc mặt đối phương, nuốt nước miếng một cái, kiên trì nói tiếp, “Ta mỗi ngày đúng giờ đưa nguyên liệu nấu ăn đến nhà cho ngài được không?”

“Ồ, có thể vậy được sao?” Nữ tử mắt sáng sục, một lúc mắt lại tối đi, “Ta cũng không có tiền mua thức ăn bên ngoài.”

Thức ăn cái quỷ gì?

“Thượng tiên không phải lo, là tại hạ tự nguyện biếu ngài, không cần linh thạch tiền bạc!”

“Vậy không tốt lắm...” Mặt nữ tử đỏ lên, hơi ưỡn ẹo gãi đầu, “Làm phiền ngươi quá không?”

“Không không không, không phiền chút nào.” Thỏ vương được yêu thương mà kinh sợ, dùng sức lắc đầu.

“Ồ, vậy cảm ơn nhiều.”

“Phải, phải.”

Thỏ Vương cười cười lấy lòng, lúc này mới xách theo gan thỏ nói ra mục đích của mình, “Như thế... sau này tộc ta ra vào Yêu Giới, có thể hay không xin ngài...Nương tay chút, không giết?”

“Được thôi!” Nàng không chút suy nghĩ gật đầu, “Chúng nó không ăn thịt người là được.”

“Thượng tiên yên tâm, chúng nó đều là yêu thú ăn chay.” Thỏ Vương không thể tin được lại có thể cùng nàng nói chuyện dễ dàng như vậy, hơn nữa giống như... Thật khách sáo, “Cứ quyết định như vậy đi, bắt đầu từ ngay mai ta sẽ gọi người đưa nguyên liệu nấu ăn cho ngài.”

“Khô cực ngươi rồi.”

“Không khô cực.”

“Không còn chuyện gì nữa, ta về ngủ trước đây.”

“Thượng tiên đi thông thả!”

“Gặp lại sau.”

“Thượng tiên?”

“Ừ?”

“Còn không biết tên của ngài là?”

“Ồ, ta tên Thẩm Huỳnh.”

“Thẩm thượng tiên đi thông thả...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kẻ Làm Phiền Giác Mộng

Lúc Thẩm Huỳnh về ngôi nhà cỏ của mình đã là giữa đêm. Nàng kéo chăn ra, nằm vào trong, thở phào thật dài, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Nàng mặc dù tới đây đã gần bốn tháng, cũng không biết đây là nơi nào, khắp nơi đâu là những cây cỏ kì lạ. Bởi vì là dân mù đường, ngay từ lúc mới đến nàng vòng vo khu rừng này suốt mấy ngày cũng không thấy nửa bóng người, trải qua vài ngày dài gió dầm sương, bụng đói đến ngực dán sau lưng, cuối cùng gặp được một nhóm thợ săn lên núi, cho nàng nếm củ khoai lang mật, tạm thời an ủi dạ dày đang khởi nghĩa kêu réo.

Bọn họ vốn mời nàng cùng nhau xuống núi, nhưng suy nghĩ có khả năng sẽ xuyên trở về, nàng liền cự tuyệt, về tới nhà lá này, cố gắng chờ đến ngày bỗng nhiên trở về, Phòng cỏ này dù cũ nát giống như lúc nào cũng có thể đổ sập, nhưng có thể che mưa chắn gió, ở được mấy ngày, bản tính trạch tộc phát càng không muốn động đây.

Ai biết được một lần trạch là trạch gần bốn tháng. Không thể xuyên về, khoai lang mật được cho đã ăn hết từ lâu, không còn cách nào tự xuống núi, chỉ có thể ra ngoài tìm ăn.

Rừng sâu cây cối rậm rạp, nàng cơ bản không phân biệt được cái nào có thể ăn, cái nào không thể. Đến lúc đó xung quanh động vật nhỏ dường như rất nhiều, mỗi con đều có giá trị dinh dưỡng hơi cao, so với loài bình thường lớn hơn không ít, hơn nữa nàng phát hiện, các động vật nhỏ này có thể nói chuyện.

Không thể không nói, làm một người theo chủ nghĩa vô thần, nàng lúc đầu bị dọa sợ hết hồn. Nhưng đối sinh ác tính, nàng cũng không lo không quản chuyện quái lạ này, nàng đã là người chuyển kiếp sống khác, thế giới khác nhau, động vật có thể đã có chút biến dị?

Mãi đến một ngày nàng vô tình phát hiện một con Kuro Usagi (P/s: Nhân vật người có tai thú như phim hoạt hình) đang cắn người, thuận tay đánh, cứu mấy người kia. Nhìn nhìn lại nhận ra người quen, chính là thợ săn đã cho nàng khoai lang mật, lúc này mới biết những động vật nhỏ này, thì ra là yêu ăn thịt người.

Mấy người thợ săn nghĩ mình gặp tiên, đối với nàng riu rít cảm ơn. Lúc này không mời nàng xuống núi mà đối với hành vi săn yêu thú của nàng hết sức khen ngợi. Khích lệ nàng giết nhiều một chút, tránh cho chúng nó ăn thịt người, cũng nhét cho nàng càng nhiều khoai lang mật.

Vốn là dự định xuống núi, Thẩm Huỳnh: “...”

-_-|||

Nhìn khoai lang mật trong tay, nàng thật sự khó mà nói chính mình không muốn làm. Vì vậy, nàng bắt đầu săn yêu thú qua ngày, săn các động vật kỳ quái này ít nhất thịt nó so với khoai lang mật ăn ngon hơn.

γ (∇) γ

Một lần săn, nàng phát hiện thân thể mình, giống như có chút thay đổi xảy ra? Rõ ràng trước nay chưa bao giờ đánh nhau săn thú, nhưng bất kể gặp dạng động vật kỳ lạ nào, nàng luôn có thể dễ dàng bắt tới. Hơn nữa sức mạnh lớn, đến mức độ bản thân cũng không tin tưởng.

Một số loại động vật nhỏ còn có năng lực đặc biệt, ví dụ như há miệng có thể phun lửa, cào một cái có thể chế đôi các loại. Nhưng những kỹ năng này giống như đối với nàng hoàn toàn không có hiệu quả, phun lửa nhiều lắm chỉ đốt cháy tà áo, dòi đất chôn nàng còn có thể lại bò ra ngoài. Thậm chí có lúc nàng cố ý để động vật nhỏ cắn nàng một cái, kết quả đối phương loại rách toét cả miệng đầy răng nhọn.

Da thịt nàng rõ ràng vẫn giống trước mềm mại, nhu nhu bóp nhẹ tiêu chuẩn nhưng đối phương lại không cắn nổi. Ngay từ đầu nàng còn tưởng rằng các động vật nhỏ do quá yếu. Còn thử ra sau nhà nhổ lên cây đại thụ trăm năm, kết quả những thứ cây già này nhổ lên dễ dàng như rút ra cỏ. Trước nhà sau nhà mấy chục cây đại thụ bị nàng rút sạch sẽ, vì vậy... nàng thuận lợi làm thành sân nhỏ.

-_-|||

Đến đây, nàng xác nhận một chuyện, nàng ở thế giới này... Hình như là vô địch?

Nàng cảm thấy có thể dĩ giới trọng lực kém so với trái đất, một hiện tượng bình thường giống như con người khi ở trái đất và lên Mặt trăng có trọng lực khác nhau.

Nói thật, khi nàng phát hiện vấn đề này liền muốn tìm người khác xác nhận một chút, nghe nói thế giới này có thần tiên, đáng tiếc suốt một tháng nàng không thấy được người. Chỉ có thể ở lại nơi này, luôn luôn an nhàn, nói dễ nghe chính là sống tùy theo hoàn cảnh, khó nghe một chút là trạch lười đến chết. Nhân sinh đúng là không có gì dễ theo đuổi.

Mặc dù kỹ thuật nấu nướng một lời khó nói hết, thương xuyên làm cháy khét, cũng may không phải chịu đói. Thịt động vật nhỏ biết nói chuyện ăn có chút không được tự nhiên, nhưng ăn ăn... Cũng thành thói quen!

~ (' _ ') ~

“Thật là mệt...” Buồn ngủ kéo tới, Thẩm Huỳnh đuổi người, lười kéo chăn cũ nát. Chiều nay đủ mệt, cuối cùng có thể tiếp tục ngủ, hy vọng không phải gặp người phá rối giấc mộng.

Nàng nghĩ vậy, mới vừa nhắm mắt, bên tai bỗng vang lên tiếng nổ vang ầm ầm

Một tia chớp bổ xuống, trực tiếp trên nóc nhà nổ ra một lỗ thủng to, theo tiếng sét là một hồi tiếng sụp đổ, tro bụi văng tung tóe, trải qua mưa gió phòng nhỏ đã sập hơn nửa, chỉ còn dư lại một tác vuông xung quanh giường nàng.

Thẩm Huỳnh: “...”

Ngay sau đó lại bịch một tiếng, có bóng người bị đánh rơi trong sân, máu bắn khắp nơi đỏ dày đặc, bộ quần áo màu trắng đã bị nhuộm đỏ hơn nửa, phía trên phủ đầy vết thương các loại.

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười phách lỏi vang lên trên bầu trời, ngay sau đó một bóng màu đen chậm rãi rơi xuống, dẫm lên nhà lá hơn nửa là đổ đống nát, “Tên nhóc Nghệ Thanh, ngươi không phải muốn trừ ma vệ đạo sao? Không phải là muốn giết ta sao? Thế này làm sao được?”

“Nhuế Mi...” Người rơi ở trong sân giãy giụa muốn bò dậy, lại bị thương quá nặng, cố gắng nửa ngày mới chống người lên, “Ma đầu kia, ngươi dùng linh hồn người sống tế Phệ Hồn Phiến, những tu sĩ chính đạo chúng ta... người người phải diệt trừ ngươi!”

“Hừ! Vẫn còn đang mạnh mẽ!” Người quần áo đen giọng nói rét lạnh, “Nghệ Thanh, ngươi ý vào mình là Kiếm tu, đuổi theo ta ba ngày ba đêm, hại ta khổ tâm luyện chế Phệ Hồn Phiến suýt chút nữa bị hủy, hôm nay ta muốn bắt ngươi tế cò, giải đi mối hận trong lòng ta.”

Nói xong giọng lá cờ trong tay lên, lập tức hơn mười tia chớp phát ra, nổ lớn bổ xuống trong sân, không chỉ đem người kia nổ đến tê liệt lần nữa ngã xuống, còn nổ thêm mấy hố to xung quanh.

Thẩm Huỳnh nhú lông mày... Nhà của ta.

“Ha ha ha... Mùi vị bị yêu khí vào người thế nào?” Người mặc áo đen cười ngày càng đắc ý, “Không uống công ta hết lòng nghĩ ra Tụ Linh Trận, tổn hết ba ngày mới dẫn dụ ngươi tới đây.”

“...Hèn hạ!”

“Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác.” Nhuế Mi cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua giết vài người phạm tội, ngay Huyền Thiên Tông cũng chẳng quan tâm, ngươi lại bắt chổ đi cây quân việc vớ vẩn?”

“Ngươi nói vậy!” Nghệ Thanh há mồm phun ra đống máu, cả người không vận lên được chút linh khí. Hắn không nghĩ tới Ma tu này lại có gan vào Yêu Giới bày Tụ Linh Trận. Hắn không chú ý bị trúng bẫy, yêu khí nhập thể, linh khí tán loạn. Lúc này mới bị đánh lên thành công, khắp người thương nặng đến như thế. Hắn mặc dù chỉ là tán tu, nhưng cũng tu Đạo pháp chính thống, cầu đến đại đạo tối cao. Làm sao có thể không quan tâm trơ mắt nhìn hắn hút lấy Linh Phách người sống, người phạm thì không phải mạng sao?

Lại nói các thượng tiên của Huyền Thiên Tông, sao có thể mặc kệ việc này, chẳng qua là chưa phát hiện mà thôi.

“Được rồi, nếu ngươi có ý muốn tìm chết, hôm nay ta sẽ hoàn thành ý nguyện cho ngươi!” Nhuế Mi giương lá cờ trong tay lên, đang muốn đánh tới.

“Này, ngươi đó...” Phía bên phải truyền tới một giọng nữ êm ái.

“Người nào?” Nhuế Mi giật mình, quay phắt đầu lại, nhìn thấy một người đầy bụi bẩn, trên người còn dùng khăn bọc lại, đầy người bẩn thỉu, tóc rối bời còn cắm mấy cọng cỏ. Trong bụng hắn căng thẳng, là một nữ nhân, nàng ở chỗ này lúc nào? Tu vi hiện tại của hắn, lại có thể không phát hiện!

Quan sát nàng trên dưới một cái, mới phát hiện nàng hoàn toàn không có tu vi, giờ này mới yên lòng, chỉ là người phạm.

“Không nghĩ tới tại rừng sâu núi thẳm này lại còn có người phạm cư trú.” Nhuế Mi khẽ cười, khoe miệng nổi lên độ cong quý dị, “Lại là một tài liệu tốt để tế cò.”

“Ngươi muốn làm gì?” Hắn vừa dứt lời, trên người như bị cái gì kích thích liều mạng bò dậy, la lớn, “Ngươi còn muốn hại người!”

“Người lúc này còn có tâm thiện.” Nhuế Mi khinh thường nói, đi về phía Thẩm Huỳnh, “Chính mình đều nát như vậy, còn muốn cứu người!”

“Dừng tay! Nhuế Mi, nàng chẳng qua chỉ là một người phạm.”

“Ha ha...” Hắc cười sâu hơn, “Phệ Hồn Phiên của ta không ngại hồn phách của người phạm.”

“Người! Cô nương, chạy mau lên! Hắc không phải là người tốt!” Người trên đất liêu mạng muốn bò qua, lại không thể cản được bước chân của Nhuế Mi, chỉ có thể từng tiếng la lên để người mau chạy.

“Hừ, chạy sao?”

“Người đứng lại!”

“Ta nói...” Thẩm Huỳnh vén chần lên, nhăn mày, “Các người có thể yên lặng một chút hay không?” Trễ lắm rồi còn nói.

Nhuế Mi chạy tới mép giường, nghe vậy nhẹ giọng cười nói, “Ha ha, đứa bé, ta lập tức sẽ để người yên tĩnh!” Là loại yên tĩnh vĩnh viễn.

Hắn nâng cờ trong tay lên, nháy mắt ánh điện lấp lánh...

Thẩm Huỳnh phối hợp đứng lên, thở thật dài lần nữa, sau đó đưa tay, bình tĩnh trực tiếp xuyên qua điện quang nặng nề, xách cổ áo đối phương lên.

Ồ?

Nhuế Mi giật mình, không phản ứng kịp, cảm thấy trời đất trước mặt một trận quay cuồng.

Thẩm Huỳnh nắm cổ áo hắn, hướng bên phải hất xuống, bịch một tiếng đem người đập xuống đất, lại chuyển tay hất bên trái một cái. Giống như đang vẩy túi vải, trái một chút phải một chút, hiện tại toàn bộ khu rừng đều vang lên từng tiếng, thỉnh thoảng bịch, âm thanh đập liên tục, cùng lúc là từng câu than phiền tỏ ý cực không vui.

“Đã nói có tật xấu lúc thức dậy, này thì làm ồn ta đi ngủ! Này thì làm ồn ta đi ngủ! Này thì làm ồn ta đi ngủ...”

“Nghệ Thanh: “...”

Hắn... Có phải hay không đang hoa mắt?

Không chờ hắn thấy rõ ràng, hai mắt tối lại, cuối cùng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kiểm Tu Nghệ Thanh

Nghệ Thanh tỉnh lại lần nữa, phát hiện hắn vẫn nằm bên trong sân viện, vị trí cũng không hề xô dịch. Bị thương quá nặng, tầm mắt không nhìn rõ, hắn chỉ có thể thấy mờ mờ hai cái bóng một xám một trắng đang nói chuyện, bóng trắng kia rất lớn, quanh người còn tỏa ra yêu khí.

Có yêu sao? Hắn có chút lo lắng, không phải lo chính mà mà lo lắng cho cô nương kia, không biết nàng có sao không? Chẳng qua hắn thật sự quá mệt mỏi, chỉ tỉnh được một lúc lại lần nữa hôn mê.

Lần thứ hai tỉnh lại, hắn vẫn nằm ở nơi đó, thân thể đều không hề lật lết một cái, lần này tốt hơn lần trước, còn mơ hồ nghe được âm thanh.

“Thẩm thượng tiên, ta lại đến rồi! Đây là thức ăn ngon nhất ở Yêu Giới, người nhìn xem!”

“Củ cà rốt?”

“Đúng rồi, nhưng đậm đà, người nhìn màu sắc này, mùi phần mọng nước. Là thứ trong tộc chúng ta thích ăn nhất.”

“Ày... Người đúng là con thỏ, lần sau có thể đổi loại khác không?”

“Tốt thượng tiên, không thành vấn đề thượng tiên! Thượng tiên người còn cần thêm gì không?”

“Có thì có, người có thể hay không...”

Có thể cái gì, phần sau hấn không nghe thấy, bởi vì hấn lại hôn mê.

Lần thứ ba tỉnh lại, hấn còn... Còn... Còn nằm ở trong sân, đứng, vẫn là vị trí cũ.

-_-|||

Lúc này ý thức của hấn cuối cùng hoàn toàn tỉnh táo, có sức quay đầu, cuối cùng thấy rõ thân hình màu xám tro, chính là cô nương đêm đó, mà nàng giống như... Đang đào hầm!

...

“Yoo, Thì ra vẫn còn sống a!” Nàng đột nhiên thở dài.

Trong khoảnh khắc đó, Nghệ Thanh cảm thấy nàng tựa như có chút thất vọng, thất vọng cái gì? Hấn không chết?

Còn chưa hiểu rõ, lại thấy nàng treo nửa người ra từ trong hố, tay đưa qua một vật đến bên miệng hấn, rất tùy ý nói một câu, “Có đói bụng hay không, ăn không?”

Nghệ Thanh nhìn một cái, lại là băng tổ vạn năm cực kỳ hiếm thấy! Xem ra là hấn suy nghĩ nhiều, đây là thánh dược chữa trị kinh mạch, dù là ba môn sáu phái cũng cực kỳ ít có. Nàng lại có thể tùy ý đưa cho hấn chữa thương! Cô nương này cũng quá hiền lành lương thiện.

Cảm thấy hơi lưỡng lự, ân tình lớn như vậy, không biết nên báo đáp thế nào, nhưng tình huống bây giờ của hấn, quả thật rất cần. Suy nghĩ một chút cuối cùng gạt đầu, “Cảm ơn”

Ôm tấm lòng tràn đầy cảm động, hấn cúi đầu gặm từng miếng từng miếng băng tổ vạn năm trong tay, mãi đến khi ăn xong. Chỉ trong nháy mắt, linh khí trong cơ thể hấn bắt đầu khôi phục, gân xương gãy lìa bắt đầu tự chữa trị.

Thảm Huỳnh yên lặng nhìn, người này nằm trong sân không nhúc nhích đã mấy ngày, ngay cả thờ cũng mất, ngay từ đầu nàng tưởng người này chết rồi, nhưng nàng luôn luôn lười đã quen, không muốn tốn sức kéo ra, liền kệ hấn nằm. Hôm nay có linh cảm muốn đào hố chôn, kết quả hấn tỉnh rồi.

“No rồi? Còn muốn thêm không?” Thảm Huỳnh lại móc ra một củ cà rốt Thổ Vương đưa.

Nghệ Thanh rất muốn trả lời nàng, nhưng trên người thật sự quá đau rồi, quá trình đau đớn do chữa trị gân cốt người thường khó thể chịu đựng được, lại thêm tu vi của hấn bị yêu khí áp chế, không thể khép kín ngũ giác, càng đau đớn gấp vạn lần. Cổ chống đỡ không tới mười hơi thở, lại lần nữa hôn mê bất tỉnh.

“Này này! Ngươi không sao chứ?” Thấy người trên đất bỗng nhiên lại không động đậy, Thảm Huỳnh cầm củ cà rốt chọc chọc, “Sẽ không phải là ăn cà rốt dị ứng chứ?”

(◉ ◯ ◉)

Đưa tay lên mũi dò hơi, tiếp, lại không thở!

Thảm Huỳnh: “...”

Cảm thấy có chút oan!

0|□_

Nghệ Thanh tỉnh lại lần thứ tư, không sai, hấn còn nằm trên đất. Lúc này kinh mạch toàn thân đã được chữa trị, chẳng qua là yêu khí trong cơ thể không rõ ràng, không thể vận dụng linh lực. Mà cô nương áo xám đã cứu hấn, còn... Còn đang đào hầm.

-_-|||

Đào vẫn cùng một hố, lần trước sâu đến thất lưng, lần này đã qua đầu rồi.

“Cô nương?” Hấn ngồi dậy, không nhận được lên tiếng.

Người đang nghiêm túc đào hố, quay đầu lựa như đang ngăn ra, “Ồ? Hóa ra còn chưa chết à?” Nàng nhún mày một cái, thở dài, lúc này mới dừng lại, cả tay cả chân trong hố bò ra, một bên treo một bên nói, “Không nói sớm, ta đào lâu như vậy.”

“Nghệ Thanh thuận tay lời nàng một cái, giúp nàng đi ra. Quay đầu nhìn lại hố sâu kia, theo bản năng hỏi, “Cô nương đây là...” Thế nào cảm giác so với lần trước nàng càng thêm thất vọng.

Sắc mặt Thảm Huỳnh giống như cứng lại, ho khan một tiếng, vẻ mặt thành thật nói, “Cái này không phải bởi vì người áo đen lần trước sao, bỏ ra rất nhiều hố, ta phải đắp bằng tất cả.”

“Nhưng ngài là đang đào hầm a!” Nghệ Thanh nghi ngờ hơn.

“Đúng nha!” Nàng tiếp tục nói, “Không đào, kiếm đâu ra đất lấp hố?”

“...”

Nghệ Thanh sùng sốt một chút, cứ cảm giác đạo lý này là lạ? Lại không hỏi tới, ngược lại xoay hướng đối phương cung kính chào, “Tại hạ Nghệ Thanh, đa tạ cô nương có ơn cứu mạng.”

Ồ? Thảm Huỳnh ngẩn ngơ, nàng có cứu chữa qua sao?

(◉_◉)

“Xin phép hỏi tên của ân nhân?”

“Thảm Huỳnh.”

“Thảm cô nương, ơn cứu mạng, nhất định báo đáp, sau này nếu có bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần không phạm vào đạo nghĩa, Nghệ Thanh quyết không từ chối.”

“Không cần đâu, ta lại không làm gì.”

“Không, ơn này nhất định phải báo, nếu không sẽ trái với tâm đạo của ta. Ân nhân cứ giao việc.”

“Ta cũng không có việc gì...” Nàng suy nghĩ một chút, cảm xằng trong tay đưa qua cho hắn, “Nếu không ngươi giúp ta lấp lại mấy cái hố đi, ta đào hơn mười ngày rồi, thật phiền phức.”

“Vâng!” Nghệ Thanh vui mừng, lập tức nhận lấy xằng trong tay nàng, “Nhất định không phụ lòng ân nhân đã nhờ.”

“Ày... Ngươi vui vẻ là được rồi, ta trở về rửa tay.”

“Ừ, người đi thông thả!” Hắn lần nữa cúi người.

Thảm Huỳnh lúc này mới trở lại trong phòng.

Bản thân Nghệ Thanh có tố chất, vượt qua được thử thách kiếm tu, mặc dù cơ thể có yếu khí không rõ ràng, không thể sử dụng pháp thuật, nhưng lấp mấy cái hố với hắn mà nói không vấn đề gì. Không lâu sau, hắn đã đem tất cả hố trong sân lấp lên, bao gồm cả hố sâu 2m của Thảm Huỳnh đào.

Đang muốn báo cáo kết quả làm việc cho ân nhân, lại cảm giác được một luồng Âm khí khổng lồ ập tới, cả người lạnh như rơi vào hầm băng, thân thể trong nháy mắt tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Đây là yêu khí! Yêu khí thật dày đặc!

“Người nào?” Hắn gọi ra vũ khí của mình, xoay người nhìn về nguồn phát ra yêu khí.

Chỉ thấy trong rừng, nhảy bật tới một hình ảnh to lớn màu trắng, tai dài môi đỏ mọng miệng ba mũi. Là một Thỏ yêu, mà quanh thân nồng nặc biến ra không ít yêu khí, ít nhất là cấp tám, không! Có lẽ còn cao hơn! Yêu khí đậm đà tới mức này. Đây là một Yêu Vương!

Nghệ Thanh nháy mắt có chút tuyệt vọng, không nghĩ lúc này lại gặp phải Yêu Vương. Đừng nói hắn hiện tại chưa hồi phục linh khí, cho dù hắn trong thời kỳ mạnh mẽ không bị thương, lấy tu vi kim đan của hắn, so sánh với Yêu Vương tu vi nguyên anh trước mặt, chắc chắn không có phần thắng.

Mặc dù tu tiên từ trước đến giờ là trái ngược với trời, nhưng bước lên con đường này, hắn đều luôn sẵn sàng liều chết. Nhưng giờ phút này, hắn lại lo lắng cho người trong nhà, hắn chết không sao, nhưng ân nhân làm sao bây giờ? Ân tình không thể không báo, tuyệt đối không thể để nàng có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới đây, hắn trực tiếp tiến lên một bước, dùng sức nắm chặt kiếm trong tay, coi như liều cái mạng này, hắn cũng muốn che chở cho ân nhân an toàn. Cố gắng điều động linh khí, tựa như trong nháy mắt, hắn liền bị yêu khí trong cơ thể cản trở, vị ngai ngái đầy miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cao Thủ Lánh Đời

Yêu vương kia đến càng gần, Nghệ Thanh lúc này mới thấy rõ, sau lưng nó còn đi theo một chỗi dài thân hình màu trắng. Còn có những Thỏ yêu khác! Khẽ đếm lại có gần hai mươi con.

Tất cả đều là một đáo Thỏ yêu cao cấp!

Tâm Nghệ Thanh lạnh hơn rồi, một Yêu Vương cũng đã phải liều mạng, một đám...

Đang lo lắng có nên tự bạo Kim Đan liều mạng với bọn nó hay không, con Yêu Vương kia hai tai dài run lên, bỗng nhiên chậm chậm mở miệng, nghe giọng còn cực kỳ khiêm tốn???

“Ngài khỏe chứ, xin hỏi Thảm thượng tiên có ở đây không?”

“Ngươi...” Nghệ Thanh vừa định xuất chiêu bị kẹt lại, phút chốc không biết nên ra chiêu hay buông xuống.

“Ồ, ta có hẹn đến vào giờ này.” Yêu Vương cười ha ha giải thích, càng thêm khiêm tốn, thái độ cũng ngày càng thấp hơn, “Thượng tiên có việc gì sao? Không vấn đề gì, chúng ta chờ là tốt rồi.”

Nói xong nó hướng về bày thờ phía sau vung móng vuốt lên, gần hai mươi con Thỏ yêu cao cấp lập tức xếp thành một hàng, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi xuống, ngay cả cái đuôi cũng không dám vẫy loạn cái nào, đừng nói đến tiến đánh.

Nghệ Thanh mơ hồ, đây là... Yêu? Nghe nói Yêu bản tính ác, chỉ biết ăn người?

Σ(°△°|||)

“Quý nhân ngài đừng sợ, chúng ta đều là Thỏ tốt ăn cỏ.” Như xem hiểu được tâm tư của hắn, Yêu Vương thỏ có chút vội vàng, rất sợ hắn hiểu lầm giải thích thêm, “Thực sự, chúng ta cùng bọn yêu khác không giống nhau, chưa bao giờ ăn thịt người.” Nói xong móng vuốt rút lại, ngồi càng thêm ngoan ngoãn.

“...”

“Yoo, Thỏ ngươi đã đến rồi.” Không đợi Nghệ Thanh hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Thảm Huỳnh rửa tay xong, lau lau tay lên áo xám hai cái, đi tới, “Tôi thật sớm a.”

“Thượng tiên.” Thỏ Vương cả người run lên một vòng, thân thỏ vốn đang thẳng tắp, trong giây lát liền sụp xuống, cả thân hình mềm mại nằm dưới đất, nếu không phải đang duy trì hình thỏ, tư thế này có vài phần mùi vị đang quỳ liếm, “Như ngài sai bảo, ta gọi chúng đến đây.”

Thảm Huỳnh quay đầu nhìn một vòng, “Sao lại đều là thỏ, làm được hả?”

“Thượng tiên yên tâm.” Thỏ Vương dùng sức gật đầu, “Đám thỏ này của ta, trước giờ làm việc luôn nhanh nhẹn, giao việc cho bọn họ nhất định không có vấn đề gì.”

“Nhưng bộ dạng của bọn nó...” Thảm Huỳnh nhìn nhìn bày thờ trắng như tuyết, “Có thuận tiện hay không?”

“Ồ.” Thỏ Vương sững sờ, giờ mới hiểu được ý của nàng, “Không có việc gì, bọn họ đã hóa hình rồi, chẳng qua theo thói quen để thân thỏ mà thôi.”

Nói xong hắn vung tay lên, mười mấy con thỏ đồng thời đứng lên, toàn bộ phát sinh biến hóa thân thể, không lâu sau đã hóa thành người, chỉ là... Đỡ lấy đầu thỏ.

-_-|||

Khỏe miệng Thảm Huỳnh gật một cái, cảm thấy hai mắt có chút cay.

“Được rồi, khổ cực ngươi rồi.” Vội vàng phát phát tay cho bọn họ đi vào.

Thỏ Vương lúc này mới dẫn chúng thỏ vào sân nhỏ, không biết có phải ảo giác hay không, Nghệ Thanh luôn cảm thấy mỗi lần Thỏ yêu qua bên cạnh ân nhân đều run người một cái.

“Ừ người, chúng nó đây là...” Nghệ Thanh không nhịn được mở miệng hỏi, nhìn tình hình này thì Thỏ yêu là nàng gọi tới.

“Ồ, ta gọi chúng nó tới giúp một chuyện.” Thảm Huỳnh chỉ chỉ túp lều nhỏ phía sau, “Cái nhà này của ta, hôm đó không phải nổ sập hơn nửa sao? Ta cũng không biết sửa, cũng may mấy hôm nay trời không mưa, thích hợp sửa chữa nên gọi một chút thỏ đến giúp đỡ nhà ở rồi.”

“...” Kêu Yêu Vương tới sửa nhà ở!

Nghệ Thanh cả người đều kinh hãi (Kinh ngạc + hoảng sợ), yêu cũng không phải là dị thú, xưa nay không hợp với người, sẽ có thể cam chịu bị người sai bảo sao.

Nhưng một lúc sau hắn liền phát hiện, thật đúng là sẽ!

-_-|||

Nhóm Thỏ yêu đã hấp tấp xây lên nhà ở, chặt cây chặt cây, đắp cỏ đắp cỏ, đỡ đá đỡ đá, mỗi một cái phân công rõ ràng, phối hợp ăn ý, giống như trước

đã sớm luyện tập hàng trăm lần.

Trong lòng Nghệ Thanh tràn đầy câu hỏi, lại thấy Thẩm Huỳnh bình tĩnh vén tay áo lên, đang định qua giúp đỡ.

Vừa định phụ một tay, một Thỏ yêu đứng gần nàng nhất, không biết thế nào, bỗng dưng tay run lên ôm lấy xà nhà ngã xuống. Thẩm Huỳnh vội vươn tay đỡ lấy, tránh cho con thỏ bị đập xuống.

“Không sao chứ?” Nàng cúi đầu hỏi.

Con thỏ kia hai mắt đỏ lên, rào rào quỳ xuống, “Thượng tiên tha mạng, ta không cố ý, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Cái quỳ này, các Thỏ khác như thu được tín hiệu gì, xúm nhau quỳ đầy đất, hướng về nàng điên cuồng dập đầu.

Thẩm Huỳnh: “...” Không còn cách nào khác, nàng đem xà nhà ném qua cho Nghệ Thanh sau lưng, “Cho người! Các người tiếp tục đi, ta không tham gia nữa...”

Nói xong xoay người trở lại sân, tâm có chút đau, nàng đáng sợ như vậy sao?

Ngồi xuống ghế đá trong sân, thân thể nghiêng về trước, giống như bùn nát nằm trườn trên bàn đá. Nếu đã không cần giúp, nàng cũng lười làm. Ánh mặt trời đẹp như vậy, thích hợp nhất... Ngủ.

~ (' _ ') ~

Vì vậy, không tới hai phút, trên bàn đó nhẹ nhàng truyền đến... âm thanh ngáy to!

Lúc âm thanh kia vang lên, Nghệ Thanh rõ ràng thấy được toàn bộ Thỏ yêu cùng nhau thở phào, như sóng sót sau tai nạn. Tốc độ xây nhà được đẩy nhanh hơn không ít.

“Cảm ơn quý nhân.” Một Thỏ yêu cầm xà nhà trong tay hân, mặt đầy vẻ cảm ơn, đã coi hân trở thành người cùng chung hoạn nạn.

“Các người... Tại sao lại sợ Thẩm cô nương như thế?” Hân tò mò hỏi.

“Ngài không biết?” Thỏ yêu vẻ mặt khiếp sợ, hân không phải là bạn của thượng tiên sao? Thỏ Vương rõ ràng đã nói hân nằm trong sân nhà này một tháng. “Thật ra thì... Ta cũng không rõ lắm.” Thỏ yêu nhìn Vương của mình đang đập cỏ trên nóc nhà, nhẹ giọng nói, “Chẳng qua nghe vương nói, vị thượng tiên này pháp lực vô biên, không có đối thủ, không ai biết tu vi nàng đã tới cảnh giới nào. Nàng ẩn cư ở đây mấy tháng, đặc biệt ngăn những Yêu tộc chuyên ra ngoài ăn thịt người, nghe đồn chín vị Yêu Vương cùng nhau hợp tác đều không qua nổi một chiêu của nàng. Cho nên Vương của ta dặn đi dặn lại, chúng ta tuyệt đối không được chọc thượng tiên tức giận.”

Nghệ Thanh càng nghe mắt càng mở lớn, không ngờ Thẩm cô nương lại...

Không, Thẩm tiên bối lại là một người lợi hại như vậy sao? Hân nghĩ tới, bản thân đêm đó bị thương rơi xuống đây, hình ảnh Nhuế Mi bị ầm ầm ầm đập xuống đất đến đầu nở hoa. Hân cho rằng mình hoa mắt nên xuất hiện ảo giác, không ngờ đó là sự thật?

Nghĩ lại một chút, từ lúc tỉnh lại quả thực chưa từng gặp qua Nhuế Mi. Dù sao hân cũng là một Ma tu cảnh giới Kim Đan, trừ phi là kiếm tiên cùng cấp hoặc là tu sĩ Nguyên Anh rat ay, nếu không cũng không làm gì được hân. Nếu Thẩm Huỳnh thật sự là một người phạm không chút tu vi, tuyệt đối không có khả năng chạy trốn từ tay đối phương.

Hân nhìn người nằm trên bàn đá không chút hình tượng, nước miếng chảy ra ngáy khò khò. Trên người không có chút linh khí, nhìn qua chính là một người phạm yếu đuối. Tình huống này có hai khả năng, một, nàng chính là người phạm, hai, tu vi của nàng quá cao, có thể đã đến Hóa Thần, thậm chí còn cao hơn. Cho nên đạt đến trình độ linh khí thu vào thả ra tự nhiên, người bình thường không thể nhìn được.

Mà theo lời Thỏ yêu nói, nàng chính là loại sau.

Đáy lòng Nghệ Thanh bùng nổ kích động, ngay cả Kiếm Tâm rất lâu không có động tĩnh cũng hưng phấn rung động. Đây chính là cao nhân, một cao nhân người thường không thể dò đến đáy.

Cùng lúc đó Huỳnh cao nhân đang trong giấc mơ đẹp, chớp chớp miệng, vô ý thức phát ra tiếng nói mê, “Ha ha, thịt kho... Lạt từ kê... Đậu phụ mà bà...”

Nghệ Thanh: “...”

Ừ, nhất định cái này là đạo pháp thâm sâu gì đó, nhất định vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đồ Đệ Tự Tiến Cử

Lúc Thẩm Huỳnh tỉnh lại, trời đã tối. Ngoài cửa không còn Thỏ nào, chỉ còn lại nam tử áo trắng người đầy máu, ngồi đối diện nặng, về mặt quần quít nhìn nàng.

Thẩm Huỳnh sùng sốt một lúc, mới nhớ người này là ai, à... Người lấp hố.

“Bây thỏ đâu? Đi đâu rồi?” Nàng quay đầu nhìn mới phát hiện nhà đã sửa xong, hơn nữa còn vừa lớn vừa dài rộng, từ một túp lều nhỏ biến thành nhà lá loại lớn. Đúng là bây thỏ tốt!

“Chúng nó xây xong nhà ở, sợ làm ồn ngài ngủ nên trở về hết rồi.” Nghệ Thanh giải thích, chỉ chỉ đồng nguyên liệu nấu ăn trước nhà nói, “Đây là của Thỏ Vương để lại, nói là phần ăn hôm nay.”

“Ồ.” Thẩm Huỳnh gãi đầu một cái, đuổi người, đi tới trước đồng nguyên liệu nấu ăn, thuận tay cầm lên một cây, nhắm mắt nói, “Tại sao lại là cà rốt? Aizz... Đúng là bây thỏ, hôm qua là cà rốt, hôm nay thì củ cải trắng, mịa nó! Còn có cả bói, ngày mai không phải sẽ đưa cà tím chứ?”

Nghệ Thanh đi theo nhìn qua, đáy lòng lại vô cùng kích động, băng tổ vạn năm, lục linh ngàn năm, đều bị đối xử như củ cà rốt, quả nhiên là cao nhân lánh đời.

(◕_◕)

“Được rồi, ăn đỡ đi.” Thẩm Huỳnh nắm củ cà rốt thờ dài, một tay cầm cà rốt một tay ôm giò thức ăn trên đất, vừa cắn vừa đi vào nhà, quay đầu nhìn thấy Nghệ Thanh bên cạnh, sùng sốt một chút.

“Ồ? Người sao lại chưa đi?” Nàng vừa cắn cà rốt răng rắc rắc rắc, vừa nói, “Người không phải có thể đi rồi sao? Không về nhà lại muốn ăn chứ à? Ta chỉ có cà rốt thôi.” Nói xong đem giò đưa đến trước người hắn, ra hiệu hắn cứ thoải mái cầm.

Trong lòng Nghệ Thanh âm áp, vội vàng chấp tay hành lễ, “Cảm ơn tiên bói, chỉ là kinh mạch ta đã chữa trị, không dùng cái này được nữa.”

“Ồ.” Thẩm Huỳnh không hiểu hắn nói gì, chỉ có thể đoán được là hắn không muốn ăn, vì vậy cầm giò lại, “Vay gấp lại sau!” Nói xong xoay người đi vào nhà.

“Thẩm tiên bói!” Hắn gấp gấp kêu lên.

“Ừ?” Thẩm Huỳnh quay đầu lần nữa, “Còn có việc?”

Nghệ Thanh thả lỏng chân mày đang nhăn, hết sức xoắn xít, biểu cảm trên mặt biến đổi liên tục, do dự, lo âu, sùng bái, mong chờ, từng cái thoáng qua. Một lúc nâu mới cắn răng, như đang lấy hết can đảm, ồm một tiếng quỳ xuống hướng nàng cung kính lạy một cái, “Xin tiên bói, nhận ta làm đệ tử!”

“Hả?” Nàng trực tiếp ngốc, chuyện gì xảy ra vậy, nhận học trò? Muốn học cái gì của nàng? Học cách trạch lười sao?

“Ta là một tán tu không môn không phái, cũng không có sư phụ, hiện đang là Kiếm tu Kim Đan, một lòng học hỏi, chỉ mong lấy kiếm trong tay tiêu diệt tai họa trên thế gian.” Nghệ Thanh nghiêm túc nói, “May mắn được gặp tiên bói, ngưỡng mộ nhân nghĩa của ngài. Cả gan muốn bái sư phụ, xin tiên bói đồng ý.”

Nói xong, hắn dùng dùng hướng về nàng dập đầu ba cái, mặt khẩn trương mong đợi nhìn nàng.

“Người... Đùa?” Khóe miệng Thẩm Huỳnh gật lên, người này nào không bị gì chứ? Hắn hình như ăn cà rốt dị ứng kia mà, sẽ không có di chứng về sau chứ?

“Tiên bói.” Về mặt hắn càng thêm nghiêm túc, “Ngài không quen biết ta, lại cứu ta thoát khỏi nguy hiểm, giúp ta chữa thương còn bảo vệ ta an toàn. Phần ơn nghĩa này, Nghệ Thanh cả đời cũng báo đáp không hết.”

“Cho nên... Người muốn ân đền oán trả?” Hắn không phải muốn ý lại vào nàng chứ? Nàng một nghèo hai trắng, ánh mắt người lệch rồi!

“Tiên bói không nên hiểu lầm.” Hắn vội vàng giải thích, “Ta thật sự ngưỡng mộ tiên bói, nên mới muốn bái ngài làm sư. Không chỉ bởi vì tu vi của ngài, mà là bởi kính trọng đức hạnh của ngài.”

Thế gian nhiều tu sĩ như vậy, ai cũng biết tu Tiên phải tu tâm mới là chính thống, giống như thời điểm nhập đạo của hắn, lấy việc bảo vệ thiên hạ làm đạo tâm. Hắn là tán tu, gặp qua nhiều người đức cao vọng trọng, thủ đoạn bí mật lại hung tàn sắc bén. Thường thường tu vi càng cao lại càng quên đi tâm đạo hướng đến lúc ban đầu, cho nên Tâm Ma quấy nhiễu. Nhưng thế gian ai lại không có lòng riêng, ai có thể mãi mãi duy trì lương thiện. Hắn cũng không thể đảm bảo chính mình sẽ có ngày không bị lạc. Cho nên hắn tình nguyện khổ tu chính mình, cũng không muốn gia nhập môn phái nào, không liên quan đến nhân quả, cho dù trời sinh hắn là Kiếm thể.

Nhưng Thẩm Huỳnh thì khác, tu vi của nàng đã đạt đến trình độ người khác chỉ có thể nhìn theo bóng lưng, lại tình nguyện ẩn cư nơi rừng sâu núi thẳm,

thậm chí là lối vào Yêu Giới. Không màng danh lợi, không sợ sống chết, tâm thiện của nàng càng hiếm có, đối với một người xa lạ không quen biết như hần ra tay cứu giúp. Có thể kiên trì đạo tâm từ thuở ban đầu như vậy, thành tiên có là gì?

Giây phút biết được sự thật, nội tâm hần mừng rỡ, người này nhìn qua dơ bẩn, lại là dòng suối trong duy nhất của thế gian này. Hần cũng muốn như nàng, vĩnh viễn giữ được bản tâm này, càng muốn mạnh mẽ như nàng. Lần đầu tiên trong đời có ý bái sư, bái nàng làm sư phụ, là chuyện hần cố chấp nhất từ khi bắt đầu tu hành. Chẳng qua lo lắng nàng sẽ không muốn.

“Tại hạ thật lòng muốn theo ngài tu hành, xin tiên bái đồng ý!”

“Người nói thật sự?” Người này nào có bệnh, làm sao bây giờ? Thật là phiền phức!

“Lòng này của Nghệ Thanh có nhật nguyệt nhìn thấy, trời đất làm chứng!”

“Ha ha...” Thảm Huỳnh giật khốc miệng một cái, “Không nhận!”

Nói xong xoay người vào nhà, bịch một cái đóng sầm cửa lại.

Nhận học trò cái gì! Nàng ngay cả tiểu học cũng ở lại lớp hai lần.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

“Thượng tiên, quý nhân này làm sao vậy?” Thỏ Vương tò mò hỏi, chỉ chỉ bên ngoài phòng, “Ta thấy hần quỳ ba ngày rồi.”

“Quý nhân?” Thảm Huỳnh sững sốt, mới hiểu được thỏ đang nói Nghệ Thanh, “Còn làm gì nữa, là suy nghĩ không thông thôi!” Từ sau ngày đó, người này đều như vậy, sống chết đều muốn làm học trò của nàng. Dù nàng tận tình khuyên bảo thế nào, thậm chí tạt xối đều nói ra hết, hần đều giữ vững quyết tâm bái sư, ở trong sân quỳ suốt ba ngày, không chịu đứng lên. Hại nàng gần đây giấc ngủ không có chất lượng tốt.

Aiz, nếu biết sớm đã không cho hần ăn mấy ngụm cà rốt, nhìn xem đó là hậu quả do dị ứng để lại.

“Đúng rồi, đồ lần trước nhắc người mang đến đâu? Mang đến rồi sao?” Nàng kéo giỏ trong tay nó qua, trực tiếp tìm

“Mang theo mang theo.” Thỏ Vương vội vàng gạt đầu, “Thượng tiên sai bảo, ta sao dám quên?” Nói xong từ trong giỏ móc ra đồng thịt, heo dê trâu đều có, “Đây là ta để cho thỏ trong nhà đi tìm suốt đêm, đến thị trấn của người phạm hơn trăm dặm mới tìm ra, thịt còn mới lắm!”

“Trần của người phạm?” Thảm Huỳnh quay đầu nhìn nó một cái.

Thỏ Vương cảm thấy hoa cúc căng thẳng, “Đã biến hình thành người, dùng ngọc trai với hạt châu đổi lấy, không làm người hoảng sợ.”

“Ồ, cực khổ.” Nàng giờ lên miếng thịt, lập tức chạy về phòng bếp phía sau, gặm cà rốt mấy ngày cuối cùng có thịt ăn, chính là thịt heo nhà. Trong đầu nàng tưởng tượng ra các loại thức ăn từ thịt, thịt xào hạt tiêu, thịt kho, thịt nấu canh... Nghĩ một chút liền chảy nước miếng.

Khó khăn tới rồi, nàng không biết xào!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cường Ép Phong Ấn

Thảm Huỳnh xoắn xít hồi lâu, chỉ có thể giống như mọi người đem thịt nướng bỏ vào nước lạnh để nấu, chờ sôi chín lại vớt lên ăn. Cắn xuống một cái, lại vừa nhát vừa chất, cả miệng tê cứng. Tưởng tượng tốt đẹp bao nhiêu, thực tế liền tàn nhẫn bấy nhiêu.

Nàng há mồm phun ra ngoài, phi phi phi, thật là khó ăn. Lúc trước vì quá đói ăn lót dạ, nấu bậy nấu bạ đều không cảm thấy tệ. Hiện tại có Thỏ giúp đỡ giải quyết được vấn đề ẩm no, vì sao lại cảm thấy khó ăn như vậy?

Quả nhiên nấu nướng là môn học văn cao thâm

Nàng yên lặng quay đầu nhìn Thỏ mới nhậm chức quản lý sinh hoạt, “Người biết nấu cơm không?”

Thỏ Vương run lên, đầu lắc như trống bỏi, “Ta là động vật ăn cỏ đấy! Chưa nấu cơm bao giờ. Hơn nữa ta... Ta sợ lửa á!”

Được rồi, nàng tuyệt vọng, xem chừng là không được ăn thức ăn bình thường rồi, quả nhiên việc thành thạo một nghề là rất quan trọng, nàng hần là nên

học đại học về nấu nướng. Thảm Huỳnh cả người đều xụ xuống, làm sao bây giờ, thịt để vậy sẽ lãng phí, nơi này lại không thể bảo quản...

Đột nhiên sáng kiến lóe lên, xoay người chạy ra phòng khách, đẩy cửa ra, hướng về người đang quỳ trong sân lớn tiếng nói, “Này này, người đó...”

Người trong sân sững sờ, thấy là nàng, lập tức chấp tay nói, “Tại hạ Nghệ Thanh.”

“Ồ, ngươi biết nấu cơm sao?”

Nghệ Thanh vẻ mặt không hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Lúc ban đầu còn luyện khí, thời gian chưa ích cốc, có làm qua chút.”

“Đó chính là sẽ làm được!” Thảm Huỳnh vui mừng, đặng đặng đặng chạy ra ngoài.

“Đúng là biết... Một chút.”

“Được!” Nàng dùng sức vỗ vai hắn, “Ta đồng ý ngươi rồi.”

“À?”

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi là bếp... A không!” Nàng sửa miệng lại, “Ngươi chính là đệ tử của ta rồi!”

“...” Nghệ Thanh ngẩn ngơ, giây sau vẻ mặt hiện lên mừng rỡ, âm thanh thở gấp, hướng về nàng đập đầu mạnh ba cái, “Cảm ơn tiền bối đồng ý, đệ tử Nghệ Thanh, ra mắt sư phụ.”

“Được rồi được rồi, đứng lên đi, người một nhà không cần khách sáo!” Nàng cười ha ha đỡ người dậy, “Ta hơi đói, ngươi nấu cơm trước chứ?”

“Vâng!”

Hắn lập tức đứng lên, trên mặt vẫn mang theo vẻ vui mừng cùng không dám tin, bước chân nhẹ nhàng như bay đi vào phòng bếp.

Sau một tiếng...

Thức ăn thơm ngát được bày lên đầy bàn.

“Sư phụ, đệ tử lần đầu tiên làm, chẳng biết có hợp khẩu vị ngài không?” Nghệ Thanh lo lắng hỏi hộp hỏi.

Thảm Huỳnh chỉ lo điên cuồng nhét thức ăn vào miệng, sao còn có thời gian trả lời hắn, chỉ có thể vừa ăn vừa gật đầu, nửa ngày mới nói một chuỗi câu không rõ ý, “A a a a...”

Quá TM ăn ngon rồi, mặc dù chỉ là chút thức ăn thường ngày, nhưng người nào đó hơn nửa năm bị cho ăn toàn thức ăn cho heo cùng cà rốt, ăn một miếng cháo đều sẽ cảm thấy đầu đầu cũng thơm. Huống chi mấy món ăn này, thật sự xào không tệ.

Thảm Huỳnh như gió cuốn mây tan quét sạch đồ ăn trên bàn, đến khi dạ dày không chứa nổi mới dừng lại chuỗi ăn liên hoàn.

Quá hạnh phúc, cảm giác dạ dày sống lại, nàng chắc chắn đã nhạt được bảo bối.

Không nhịn được hài lòng quay về nhìn đệ tử may mắn nhạt được này, phát hiện hắn từ đầu đến cuối chỉ ngồi yên tĩnh ở bàn nhìn nàng ăn, tay cũng không xê dịch một chút.

“Ngươi sao lại không ăn? Không đói bụng sao?” Nhớ đến hắn quỳ ba suốt ba ngày nhưng cái gì cũng không ăn, đưa củ cải trắng hắn cũng trả lại. Còn tưởng rằng hắn muốn tuyệt thực phản đối? Lúc này nàng đã đồng ý hắn rồi, không đói bụng sao?

“Sư phụ, lúc ta đạt Trúc Cơ, đã ích cốc rồi. Huống chi đồ ăn phạm trần, đối với tu hành của ta không có lợi, cho nên ta...” Hắn nói một nửa liền dừng lại, như phát hiện điều gì ánh mắt sáng lên nói, “Chẳng lẽ sư phụ muốn nói cho đệ tử, ăn đồ phạm cũng là một kiểu tu hành?”

Nói xong mặt vui vẻ cầm đũa lên, đang định ăn.

“Không được!” Thảm Huỳnh gõ xuống đũa hắn, ta nào biết ngươi không cần ăn cơm! “Ta với ngươi không giống nhau, ta ăn là bởi vì đói, nhất định phải ăn. Nếu thức ăn đối với tu hành không có lợi, thì đừng ăn.” Lỡ ăn xong bị đau bụng thì sao bây giờ?

Cho nên nói, hắn tội gì nhận loại sư phụ như nàng chứ? Chỉ nói chuyện cũng có thể hại chết người!

“Vâng, sư phụ.” Hắn không chậm trễ chút nào bỏ đũa xuống.

Thật vất vả mới ngừng ăn, Thảm Huỳnh cảm thấy nhân sinh quá viên mãn, toàn thân lại lười, xương đều mềm nhũn. Cả người như không xương, không chút hình tượng nằm trên bàn, nheo mắt lại thăm nghĩ hơi mệt.

Mà Nghệ Thanh đã nhìn nàng như vậy thành thói quen, dọn hết chén đĩa trên bàn. Thảm Huỳnh híp mắt nhìn lại, có lòng muốn giúp đỡ một chút, dù sao hắn vừa nấu cơm xong. Nhưng thật sự là lười động, yên lặng nhìn hắn vào phòng bếp, phúc chốc trong lòng dâng lên cảm nghĩ - - Có lẽ nhận học trò cũng tốt.

“Sư phụ.” Rửa chén xong, Nghệ Thanh ra ngoài đột nhiên mở miệng.

“Ừ?” Nàng đáp một tiếng, quay đầu sang một bên tiếp tục áp trên bàn.

Nghệ Thanh do dự một lúc, mới tiếp tục hỏi, “Đệ tử có chuyện, muốn hỏi sư phụ.”

“Ừm.”

“Sư phụ có thể cho đệ tử biết, Ma tu Nhuế Mi lần trước cùng ta đánh nhau đang ở đâu?” Hắn nhíu mày lại, nói tiếp, “Hắn lấy Hồn Phách người sống để luyện chế Phệ Hồn Phiến, trong tay nợ máu rất nhiều. Hơn nữa hắn tu hành ma công cực kỳ âm độc, toàn thân đều là cực độc.”

“Ồ, người kia à... Bị thỏ kéo đi rồi.” Thảm Huỳnh uể oải trả lời, “Thỏ nói rất thích xác thịt của hắn, muốn kéo về ngâm với củ cà rốt, ta cho hắn rồi.” Cũng không thể cứ ném trong sân.

“Như vậy thì tốt...” Nghệ Thanh thở phào nhẹ nhõm, lấy tu vi của Yêu Vương, dù người kia không chết cũng không thể chiếm được lợi gì. Huống chi cực độc trên người hắn đối với yêu khí không có tác dụng.

“Đúng rồi!” Đầu nằm trên bàn của nàng nghiêng một chút, “Người kia hình như còn để lại đồ...”

Thảm Huỳnh suy nghĩ, thở dài một cái mới chống lên mặt bàn, chậm rãi đứng dậy, xóc rèm trong giường lên, bỗng nhiên nằm sấp xuống mép giường, đưa tay xuống dưới móc móc.

“Sư phụ?”

“Tìm được!” Nàng dùng sức kéo một cái, từ dưới giường lôi ra một mặt cò màu đen, “Chính là cái này, thỏ chỉ kéo đi xác của hắn, để cái này lại, ngươi có muốn không?” Tay nàng đưa tới.

“Phệ Hồn Phiến!” Nghệ Thanh hoảng hốt, nhận lấy lá cò nhìn kỹ một chút, chỉ thấy trên mặt cò khí đen cuộn cuộn, mặt soát soát trắng lên, “Không được, Phiến cò này không có chủ nhân áp chế, Phệ Hồn trận phía trên sắp bị hủy, bên trong lại đều là oan hồn ác quỷ...” Hắn nghĩ đến việc gì, mặt càng thêm khó coi, lập tức khoanh chân ngồi xuống, “Nhất định phải phong ấn chúng nó lập tức.”

Nói xong hắn cường ép vận động linh khí, bày trận kết ấn, trọng pháp trong tay nháy mắt xuất hiện, yêu khí trong cơ thể lần nữa phản ngược lại, há miệng một cái phun máu ra, đem quần áo vốn đã dính máu càng đỏ hơn.

“Ngày ngày người kia, ngươi làm gì vậy, không sao đó chứ?” Thảm Huỳnh sợ hết hồn, hắn đang làm gì vậy?

Nghệ Thanh không trả lời, cố chịu đựng gân mạch đau đớn khi bị yêu khí từng chút cản trở, trận pháp trong tay miễn cưỡng được kết ấn hoàn toàn. Mãi đến khi trận pháp thành hình, trên mặt cò khí đen không còn hỗn loạn, mới ngừng lại, thân thể nghiêng qua, lần nữa té ngã trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Yêu Khí Nhập Thân

“Này này.” Thảm Huỳnh đẩy người một cái, “Ngươi làm sao vậy? Bếp... Đệ tử, ngươi đừng làm ta sợ!”

“Sư phụ... Yên... tâm! Không sao cả!”

Không sao mới là lạ, đều học máu rồi, mịa nó vẫn còn đang ói máu!

Thảm Huỳnh có chút hoảng, nàng vừa thu học trò, sẽ không phải là lần đầu cũng là lần cuối chứ? Nàng không học y, lại đối với thế giới này không hiểu. Suy nghĩ một chút liền xoay người chạy vào trong rừng, thuận tay bắt một vài động vật Yêu Giới, để nó đi tìm thỏ tới xem một chút.

Thỏ đến rất nhanh, không đến mười phút liền nhảy bật bật tới.

“Thượng tiên, ngài tìm ta?”

“Vào xem một chút đầu b... ấy, đệ tử nhà ta.” Nàng vẫy vẫy tay.

Thỏ Vương vội vàng biến thành hình người theo vào phòng, nhìn quanh mặt đất chỉ có một người cùng lá cờ âm trầm đầy quỷ khí bên cạnh, lập tức đoán được chuyện gì xảy ra.

“Thượng tiên, quý nhân đây là vì yêu khí nhập thân, hẳn lại vừa chữa trị kinh mạch, chưa kịp đem yêu khí ra ngoài, lại mạnh mẽ dùng linh khí phong ấn lá cờ này, khiến yêu khí cản trở lục phủ, dẫn đến Kim Đan bị tổn thương.”

Ý gì? Nghe không hiểu.

“Phải chữa thế nào?”

“Chuyện này...” Thỏ Vương run lổ tai cảm thấy khó khăn, “Yêu khí đối với tu sĩ là cực độc, quý nhân này bị yêu khí nhập thân đã lâu, muốn xua tan hết trong cơ thể trừ phi... Dùng nội đan của yêu, mới có thể hút yêu khí trong máu hẳn ra.”

“Yêu đan là cái gì?”

“Mỗi một Yêu trước khi mở ra trí óc trong cơ thể sẽ tạo thành Yêu Đan,” Thỏ Vương chỉ bụng mình, “Đó là tu luyện căn bản của Yêu tộc. Hơn nữa Yêu Đan bình thường không dùng được, phải là Yêu Đan cấp 8 trở lên mới có thể.”

“Như vậy...” Thẩm Huỳnh nhìn về bụng thỏ.

Thỏ Vương cả người run lên, lập tức lui lại mấy bước, “Thượng tiên, ta... Ta không được! Ta mặc dù là Yêu Vương cấp mười, nhưng... Yêu Đan ra khỏi thân thể thì ta chính là thỏ chết rồi!”

“Ồ.” Thẩm Huỳnh vẻ mặt thất vọng.

“Sự phụ không cần lo lắng cho ta.” Nghệ Thanh vừa khạc máu vừa gấp gấp mở miệng nói, “Là ta tự nguyện vận công phong ấn Phệ Hồn Phiến, không liên quan tới ai khác. Có thể trở thành đệ tử người... Trước khi chết, Nghệ Thanh... Tâm nguyện đủ rồi!”

“Không nói được, đừng nên nói nữa.” Thẩm Huỳnh thờ dài ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, vỗ vỗ lưng hắn giúp thở dễ dàng hơn. Bỗng dưng nhớ ra điều gì nhìn về phía Thỏ Vương nói, “Thỏ, Yêu Đan của các ngươi có hình dáng thế nào?”

“Cái này không cố định.” Thỏ Vương kinh sợ hoảng hồn rút người lại, “Yêu loại chúng ta chủng tộc khác nhau, thuộc tính khác, nội đan cũng đều không giống nhau, mặc dù đều là tròn, nhưng màu sắc còn tùy theo thuộc tính và pháp thuật mà biến thành.”

“Ồ...” Nàng nghiêng đầu ngẩn ngơ, “Vậy có phải nó đều ở trên bụng?”

Thỏ Vương gật đầu, “Đều ở vị trí đan điền.”

“Như vậy à...” Trên mặt lóe sáng, nàng đột ngột xoay người chui vào đáy giường bên cạnh, cả nửa người bò vào trong, chỉ còn hai chân bên ngoài. Bên trong vang lên tiếng cạch cạch cạch cạch, hồi lâu nàng mới áp ứng kéo ra một bao tải to khỏi đáy, trực tiếp ném một cái trước mặt thỏ.

“Thỏ ngươi nhìn xem, phải là thứ này không?”

Thỏ Vương nghi ngờ kéo túi ra, không nói thành lời, rào một cái đồ hơn nửa, giấy lát từng viên lớn nhỏ dùng dùng lẫn đầy đất, màu đỏ, trắng, đen, xanh, màu gì đều có.

“Yêu... Yêu Đan!” Cả người Thỏ hoảng sợ ngây người, “Chuyện này... Chuyện này...” Cũng quá nhiều rồi, một túi to như vậy phải hơn ngàn viên.

“Ồ, đây là lúc trước ta bắt động vật phát hiện, thấy nó sáng lên, liền mang về.” Thẩm Huỳnh sẵn giọng giải thích, “Ta không có đèn, nên muốn dùng nó chiếu sáng. Nhưng những viên tròn này chỉ chiếu sáng được một hai người, không dùng lâu được.” Cho nên trong lúc không chú ý đã chất thành một đống.

Thỏ Vương: “...” Ngươi cuối cùng là giết bao nhiêu mạng...!

Nghĩ lại tình huống Vạn yêu ngày đó, hơi bình tĩnh lại.

“Thế nào, những thứ này có thể dùng được sao?”

“Có thể sử dụng, có thể sử dụng!” Thỏ Vương vội vàng gật đầu, nào phải chỉ có thể dùng, là rất sử dụng được. Nhiều Yêu Đan như vậy, ngay cả nó đều hưng phấn đến tay phát run. Phải biết từ xưa Yêu loại không có hòa bình cùng tồn tại, xưa nay đều giết chóc lẫn nhau, cướp nội đan của đối phương. Ăn nội đan rất có ích với tu vi của chúng, nhưng Yêu loại đa phần đều liều mạng, dù tự bạo nổ tung cũng không giữ lại Yêu Đan, hơn nữa chỉ cần chết một phút sau, nếu không kịp lấy ra, nội đan sẽ hư hại. Mà hẳn lại ở đây thấy được Yêu Đan hoàn chỉnh lẫn đầy đất... Nhiều như vậy... Nhiều như vậy!

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

Thỏ Vương không nhịn được đỏ mặt, nếu có thể được một viên cũng tốt. Nó cố gắng đè xuống trái tim tham lam, thuận tay nhặt lại viên Yêu Đan cấp 8

đi tới, “Thượng tiên, dùng cái này là được rồi.” Nó nghiêm trang nói, khoe mắt thâm liếc xéo những viên roi đầy đất. Cám dỗ này... Quá lớn rồi.

“Phải làm sao?” Thảm Huỳnh hỏi.

“Cởi quần áo ra, đặt ở ngực là được.”

Thảm Huỳnh vội vàng làm theo, Yêu Đan vừa đặt xuống, trên người Nghệ Thanh tỏa ra từng khói màu xám như sương mù bay ra, tràn vào trong viên châu. Không tới một khắc, yêu khí trong cơ thể hắn đã được hút ra sạch sẽ.

Nghệ Thanh giật mình, phát hiện không còn đau đớn, linh khí cũng bắt đầu tự vận chuyển, tự động chữa trị gân mạch.

“Đa tạ sư phụ!” Hắn lập tức quỳ xuống đất hành lễ.

Thảm Huỳnh thở phào nhẹ nhõm, kéo người lên, “Không có việc gì là được.” Hừ nàng sợ muốn chết, còn nghĩ sau này phải tiếp tục ăn thức ăn cho heo.

“Thượng tiên, quý nhân đây đã không sao, ta xin phép cáo từ trước.”

“Ồ, cực khổ!”

“Làm phiền Yêu Vương.”

Thỏ Vương lúc này mới xoay người ra khỏi phòng, cố liều mạng nhịn không liếc xuống đất, dừng lại dừng lại, đây là đồ của thượng tiên, nó có mạng nhện, cũng không có mạng hươu.

“Thỏ, chờ một chút!” Thảm Huỳnh bỗng lên tiếng.

Thỏ Vương run lên, cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, không thể nào, nhìn một chút cũng phải chết rồi.

Thảm Huỳnh khom người nắm mấy viên châu dưới đất, đi theo kín đáo đưa cho thỏ, “Ta thấy ngươi rất thích mấy viên này, cho ngươi! Coi như là quà cảm ơn mấy ngày nay ngươi đưa thức ăn cho ta.”

Thỏ Vương sững sờ, ngơ ngác nhìn mấy chục viên Yêu Đan phẩm cấp khác nhau, trong lòng âm áp, có chút muốn khóc.

“Đây... Thượng tiên...”

Đã trễ lắm rồi, nhanh về ngủ đi chứ?” Nàng sờ sờ lông thỏ của nó, “Ngươi không phải sắp sinh thỏ con rồi sao? Trở về nghỉ sớm đi.”

“Thượng tiên...” Thỏ Vương tràn đầy cảm động, lau cái mũi chua xót, không nhịn được nói lên, “Thượng tiên, ngài thích thỏ nhỏ sao? Là loại mới vừa sinh ra ấy. Hay là ta đưa người mấy con.” Không cần nó báo đáp, vậy lấy thân thỏ con báo đáp thì sao?

“Không cần đâu.” Nàng lắc đầu, lại tăng thêm một câu, “Ta thích ăn thỏ, nhưng không thích nuôi thỏ!”

"..."

-_-|||

Mới vừa cảm động nhất định là ảo giác! Là ảo giác!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngươi Cơ Đầu Tiên

Sau tối đó, yêu khí trong cơ thể Nghệ Thanh tan hoàn toàn, thương thế cũng khỏi. Có thể vì ngày thường dùng toàn lực để chặn yêu khí lan ra, lúc này đã hết hẳn cảm nhận tu vi dẫn ra tốc độ nhanh trước nay chưa từng thấy, mơ hồ sắp đột phá. Mà tất cả những điều này đều nhờ sư phụ cho hắn viên Yêu Đan mà thành, hắn lần nữa vui mừng, có thể báo được sư phụ hiền lương. Vì vậy dự định đến miệng, càng không thể nói ra.

“Híc... Bép... Đệ... Chuyện này...?” Thảm Huỳnh đẩy người đang xào thức ăn một cái, “Ngươi... Không sao đó chứ?”

Nghệ Thanh sững sờ, trên mặt càng thêm áy náy, thả xèng com ra hướng về nàng cúi đầu một cái, “Ngài đã thấy được? Quả nhiên chuyện gì cũng không dối được ánh mắt của sư phụ.”

“...” Ách, chặn qua nhìn thức ăn ngươi làm, đã thêm muối ba lần, muốn hỏi một chút mặn thế còn ăn được không?

Sắc mặt hắn càng khó xử, do dự một lúc mới cắn răng nói, “Đồ nhi quả thật có chuyện muốn thương lượng, còn mong sư phụ đồng ý!”

Thảm Huỳnh liếc trong nôi, thuận miệng nói, “Có lời cứ nói ra.” Ừ, cũng may là cà rốt xào, không phải thịt.

“Đồ nhi biết sư phụ có tấm lòng lương thiện, nên mới thường xuyên ở biên giới này phòng ngừa Yêu tộc ra ngoài làm chuyện ác.”

“Ày...” Không, nàng đây dân mù đường nên không dám đi bậy mà thôi.

“Chỉ là, đồ nhi thật sự có một việc quan trọng trước mắt cần làm gấp.” Nói xong, tay chuyển một cái lấy ra Phệ Hồn Phiến đã được phong ấn, giải thích, “Cờ này là do Ma tu Nhuê Mi tạo ra. Hắn từng giết mấy trăm ngàn người, đem hồn phách nhốt toàn bộ trong cờ này, bên trong nuôi lệ khí bằng máu. Đám ác quỷ trong cờ chêm. Giết lẫn nhau, mượn cơ hội này nuôi ra Quỷ Vương. Bây giờ trong cờ còn mấy chục ngàn ác quỷ, tùy tiện thả một con ra ngoài cũng sẽ làm sinh linh đồ than.” Nhớ tới Ma tu làm điều ác kia, bàn tay hắn cứng lại, hít sâu một hơi mới nói tiếp, “Bây giờ cờ này không có chủ nhân điều khiển, ác quỷ bên trong sẽ nhân cơ hội phá cờ mà ra. Tội qua ta mặc dù tạm thời phong ấn lại nó, nhưng cũng không phải là kế lâu dài, đợi ngày trăng rằm, lúc Âm khí mạnh nhất, ác quỷ nhất định sẽ phá phong ấn xông ra làm hại nhân gian.”

“Ồ...” Thảm Huỳnh gật đầu, nghe không hiểu nói, “Người cuối cùng muốn nói gì?”

“Một trăm ngàn ác quỷ, sợ là không thể dùng sức một người áp chế.” Hắn siết chặt lòng bàn tay, mặt kiên định nói, “Cho nên... Ta muốn đem cờ này đưa đến môn phái tu tiên, Huyền Thiên tông. Vị trí nơi đó trên linh mạch, có thể dùng linh khí tẩy đi ác khí của quỷ, nhờ đó siêu độ trăm ngàn vong hồn bên trong. Chẳng qua là...”

Hắn đột nhiên nhớ ra cái gì, do dự quay đầu nhìn Thảm Huỳnh, “Lần này đi Huyền Thiên Tông, đường xá xa xôi, đệ tử tài sơ học thiếu, nếu cờ này có chuyện gì, sợ là có tâm không lực.”

Hắn chấp tay hướng về nàng quỳ xuống, “Đệ tử cả gan, có thể mời sư phụ đồng hành cùng ta hay không, đến Huyền Thiên tông.”

“Hay lắm!”

“Ta biết sư phụ ở chỗ này, là vì tu hành. Đột ngột rời đi, sợ là đúng... Ồ? Ồ? Sư... Sư phụ, người đồng ý!” Nghệ Thanh không dám tin trọn to hai mắt, cảm giác như đang nghe nhầm. Dù sao lựa chọn ở Yêu Giới này, nhất định là vì tu vi có trở ngại nên phải bắt đắc đi ở. Mà việc tu hành này kỳ nhất bỏ dở nửa chừng. Nàng lại có thể dễ dàng đồng ý rời đi như vậy!

“Đứng lên đứng lên.” Thảm Huỳnh kéo người kên, không nói sớm người biết đường a. Ở núi này mấy tháng, nếu không phải thợ săn kia sống chết không chịu dẫn nàng ra ngoài, cộng thêm tính mù đường nghiêm trọng, sợ ra ngoài rồi ngay cả nhà lá cũng không tìm về ngủ được, sớm đã muốn ra ngoài. Quả nhiên nhận đệ tử vẫn có chỗ tốt.

“Chúng ta khi nào thì đi? Nói nhiều không bằng bạo lực, nếu muốn ngay bây giờ đi thôi, cơm trưa bỏ túi mang theo.”

“Sư phụ...” Nghệ Thanh mũi đau xót, lòng tràn đầy cảm động, sư phụ đúng là người lương thiện, cuộc đời này không hối tiếc khi vào sư môn.

“Ngớ ra làm gì?” Thảm Huỳnh xoay người đi ra khỏi phòng bếp, vẫy vẫy tay, “Nhanh, đem cơm trưa bỏ vào túi, chúng ta vừa đi vừa ăn. Thời gian gấp gáp, thức ăn trong nôi thôi là được.” Vậy là tốt rồi.

“Vâng!” Nghệ Thanh xoa mũi, đè xuống con tim cảm động, xoay người tắt lửa, đứng thẳng sải bước đi ra ngoài, mơ hồ có cảm giác ‘Sư môn kiêu ngạo’ tuôn ra ngoài.

Cuối cùng có thể rời đi địa phương rách này, Thảm Huỳnh có chút hưng phấn, chạy vào nhà muốn thu dọn một chút lại phát hiện mình không có gì để dọn. Suy nghĩ một hồi mới xoay người đi để lại cho Thổ tò giấy. Ra ngoài nhìn thử, học trò đầu bếp đã bỏ xong cơm trưa vào túi, đang chờ nàng rồi.

“Ta xong rồi.” Nàng đi tới, thuận miệng hỏi, “Đi bên nào?”

Nghệ Thanh đưa tay chỉ bên phải, “Đi về phía nam là tới.”

“Vậy đi thôi!”

“Ừ” Hắn theo thói quen đưa tay một cái, giầy lát một thanh kiếm trống rỗng xuất hiện trước mắt, hắn bước một bước về trước, ngự kiếm nhảy lên. Đang định tăng tốc, quay đầu nhìn lại phát hiện người nào đó còn đứng tại chỗ, vì vậy nhắc nhở, “Sư phụ? Huyền Thiên tông đường xa, cần ngự kiếm đi cho nhanh.”

Thảm Huỳnh: “...” Ngự kiếm là công nghệ cao gì? Nàng nếu bay được, còn ở đây một nhọc bốn tháng sao?

“Sư phụ?”

“Ta không biết.”

“A!” Nghệ Thanh suýt nữa tưởng mình nghe lầm, thấy nàng không giống đang đùa, mới thử hỏi, “Sư phụ... Có thói quen dùng khí bay đi?”

“Cũng sẽ không.”

“Vậy đập gió?”

“Chưa từng nghe qua.”

“Thế độn thổ?”

“Không biết.”

“...”

Nghệ Thanh trầm mặt suốt một phút, vẻ mặt phức tạp bay vòng trở lại, dờ dợn đưa tay cho nàng nói, “Vậy... Ta có thể chờ sư phụ một đoạn đường không?”

“Hay lắm!” Đối phương lập tức chạy lại, xoay người nhảy lên tới trên kiếm của hắn, “Cảm ơn ngươi, ta đứng vững rồi, lái xe đi.”

Cái dáng vẻ vội vàng kia, thấy thế nào đều giống... Quá mức vui vẻ? Cực kỳ giống các đệ tử nhỏ lần đầu tiên ngự kiếm trong môn phái.

Nghệ Thanh lắc đầu, ném đi suy nghĩ hoang đường này, lần nữa ngự kiếm bay lên. Sư phụ lợi hại như vậy, làm sao có thể không biết ngự kiếm? Nhất định có nguyên nhân khác. Chẳng lẽ vì tới qua lúc trừ yêu khí cho hắn, bị nội thương gì? Để tránh cho hắn lo lắng mới chưa nói cho hắn biết?

Hắn càng nghĩ càng thấy đúng, không nhịn được liên tục quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh, sư phụ.. Thật là quá lương thiện.

Sự thật, Thẩm Huỳnh lần đầu bay trên trời cao: “...” Ách, đầu bếp tiện nghi có ánh mắt đầy yêu mến là quý gì? Không phải là bay nhờ người một cái thôi sao?

Hai người vừa bay, tốn hết hai ngày. Ra khỏi rừng rậm bao phủ yêu khí còn xuyên qua một cánh đồng hoang vu, mãi đến chiều ngày thứ ba, bọn họ mới thấy phía trước có một thành trì nhỏ, mơ hồ còn nghe được tiếng người ồn ào.

“Sư phụ, đến rồi.” Nghệ Thanh ngừng lại, thu hồi Linh Kiếm.

“Đây là Huyền Thiên Tông?” Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn chữ trước cửa thành, phát hiện nhìn không rõ lắm.

“Không phải.” Nghệ Thanh lắc đầu, “Đây là thành trì gần nhất, thuận với Thành. Huyền Thiên Tông đường xá quá xa, nếu ngự kiếm phải nửa tháng mới đến cửa. Trong thành này có trận pháp truyền tống, trực tiếp đưa chúng ta tới Huyền Thiên Tông.”

“Ồ.” Mặc dù nghe không hiểu, nhưng đại khái chắc nói nơi này có đường tắt.

Nghệ Thanh mang người đi vào thành, xuyên qua đường phố ồn ào, hướng về nơi trung tâm mà đi. Mãi đến chỗ nhiều người nhất trên quảng trường nhỏ, mới ngừng lại. Người ở đây rất nhiều, có tụ ba tụ năm, cũng có một mình độc hành, từng người tiên phong đạo cốt, xếp thành hàng, như đang đợi cái gì.

Nghệ Thanh mang theo Thẩm Huỳnh xếp sau cùng đội ngũ, chỉ chỉ trước mặt nói, “Sư phụ, trận truyền tống ở trước, chút nữa chúng ta có thể đến Huyền Thiên Tông.”

“Ừm.” Thẩm Huỳnh gật đầu, mặt rã rời, không có sức quan sát xung quanh.

Đội ngũ đi rất nhanh, không tới một lát liền tới bọn họ. Thẩm Huỳnh lúc này mới hấy rõ, ở trên đất chính giữa có một đồ án sáng lên, giống với một ít hoạt họa (animation) bên trong vẽ trận pháp, bốn phía có bốn cột đá trắng, trên đó đều viết những chữ nàng không biết. Người chỉ cần đi vào bên trong hình vẽ đó, liền biết mất.

Thì ra, đây chính là truyền tống trận à! Thẩm Huỳnh giờ mới bắt ngờ có cảm giác đã chuyển kiếp.

“Năm moi linh châu một vị!” tu sĩ canh giữ trước trận truyền tống, chìa tay ra trước hai người.

Nghệ Thanh thói quen sờ túi trữ đồ bên người, lại không có gì, thân thể cứng đờ, vẻ mặt liếc liếc.

“Sao?” Thẩm Huỳnh nhìn hắn một cái.

Trên mặt Nghệ Thanh xanh càng xanh, nhẹ giọng nói, “Ta quên túi trữ đồ lúc cùng Nhuế Mi đánh nhau đã mất rồi, sư phụ... Có mang theo linh châu?”

“Linh châu là cái gì?”

Nghệ Thanh: “...”

Người canh gác: “...”

Sau khi xuyên qua, Thẩm Huỳnh gặp phải nguy cơ đầu tiên - - không có tiền!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tạm Thời Làm Công

“Hai người các ngươi không đi thì nhường đường, đừng cản trở người phía sau.” Thủ vệ không kiên nhẫn vung tay về phía hai người, hướng về người phía sau vuren tay. Đối phương móc ra một hạt châu gần trong suốt đưa tới, đi về phía đồ án bên trong.

“Sư phụ...” Nghê Thanh mặt đầy áy náy, trận chiến với Nhuế Mi đó, giữ được mạng đã là kỳ tích, hẳn thật sự quên mất đã ném đi túi trữ đồ, “Đều là lỗi của đệ tử, nếu không phải ta cuồng cuồng mang đi Phệ Hồn Phiến, sẽ không hại sư phụ linh thạch cũng không mạng.”

“Áy...” Không, ta thật sự là không có tiền.

“Nếu không sư phụ ngài cứ đi dạo trong thành một chút, năm mươi linh châu không nhiều. Ta đi quanh thành tìm công việc, có lẽ trước khi trời sáng sẽ kiếm đủ chi phí truyền tống.” Hãn nghiêm trang đề nghị.

“Được rồi, đi cùng nhau đi!” Thẩm Huỳnh gật đầu, “Hai người sẽ kiếm mau hơn.” Nói xong không đợi hãn nghĩ ngợi, trực tiếp kéo người rời đi.

Nghê Thanh đối với việc kiếm tiền hình như rất có kinh nghiệm, trên đường nghe một hồi liền mang theo nạng đến tòa nhà cao nhất trong thành. Tới trước mặt chuông sự, chấp tay nói, “Vị đạo hữu này, ta nghe nơi này yêu cầu hộ vệ.”

Chuông sự kia khách khí đáp lễ lại, quan sát hai người một lát mới nói, “Đúng vậy, ta có đồ cần người bảo vệ, yêu cầu vài người tu vi cao. Không biết đạo hữu là?”

“Tại hạ là kiếm tu, tu vi Kim Đan.”

“Kim Đan kiếm tu!” Chuông sự vui mừng, hưng phấn hành lễ thêm lần nữa, “Thì ra là hai vị đạo quân.”

“Không biết có phù hợp yêu cầu không?”

“Phù hợp, dĩ nhiên phù hợp!” Chuông sự cười như đóa hoa, hôm nay trong tiệm có bán vật đầu giá đặc biệt, ban đầu chỉ muốn tìm một tu sĩ Trúc Cơ là không tệ rồi, không nghĩ tới một Kim Đan. Toàn bộ thành nhỏ này tìm không ra mấy tu sĩ Kim Đan, huống chi đây còn là kiếm tu, “Đạo quân chỉ cần bảo vệ theo sau, hộ tống người được bảo vật hôm nay trở về liền xong. Tiền công một chuyến hai linh thạch hạ phẩm, đạo quân thấy thế nào?”

Nghê Thanh suy nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Ta có hai người, mỗi người hai khối linh thạch hạ phẩm sao?”

“Hai người?” Chuông sự sững sờ, quay đầu nhìn xung quanh đối phương bốn năm lượt, lúc này mới chú ý Thẩm Huỳnh đứng bên cạnh. Ô? Người này đứng ở đây lúc nào, hẳn không chú ý tới. Hơi đánh giá, đối phương không có chút linh khí, lại là một người phàm. Nhưng suy nghĩ người kia là Kim Đan, không có khả năng đi theo sẽ là người phàm, hỏi, “Đạo hữu đây cũng tới làm hộ vệ? Tha thứ cho tại hạ mắt mờ, không biết ngài tu vi gì?”

“Ta cũng không biết.”

“...” Không biết, người tu vi làm hộ vệ cái gì! Chuông sự khòe miệng hơi giật, không dám đắc tội Kim Đan đạo quân, “Vậy... Hai người tổng cộng ba khối linh thạch hạ phẩm, thế nào?”

“Được” Thẩm Huỳnh gật đầu, hoàn toàn đồng ý. Tìm hiểu qua một linh thạch hạ phẩm tương đương một trăm viên linh châu, vượt qua lộ phí cần rồi.

Nghê Thanh lời đến miệng lại nuốt xuống không giải thích, ừ, nhất định là sư phụ suy nghĩ muốn khiêm tốn.

“Mời hai vị đi theo ta.” Chuông sự mang hai người lên lầu hai, lúc này bọn họ mới phát hiện bên trong ngồi đầy người, nghe loáng thoáng được tiếng kêu giá. Hình như một buổi đấu giá cỡ nhỏ.

Chuông sự để bọn họ ngồi trong phòng chờ. Nghê Thanh cũng bắt đầu giải thích tính chất công việc trong thời gian ngắn, nơi này là một hiệu buôn, thời điểm có được pháp bảo pháp khí hoặc đan dược khó gặp sẽ tổ chức đấu giá. Ngay những lúc này, chủ quán sẽ tạm thời mời vài tu sĩ làm công việc hộ tống, đưa người mua vật phẩm trở về, được xem như dịch vụ sau bán hàng. Chỉ là những hộ vệ này đều là tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa đều là tán tu.

“Đồ nhi lúc còn là Trúc cơ thường xuyên nhận những việc này. Sư phụ yên tâm, thành này nhỏ, khu vực không rộng, bình thường đi không quá xa, trước khi trời sáng sẽ kết thúc, chậm trễ không nhiều.”

“Ồ.” Thẩm Huỳnh gật đầu, nói tóm lại, đây là một công việc bán thời gian nhẹ nhàng, nhưng mà... Vì sao kêu ‘Ổ gà’? (*)

(*) Ổ gà (Trụ kê) theo tiếng Trung đọc sẽ tương tự với Trúc Cơ, ở đây ý TH nghe nhầm Trúc Cơ thành Ổ gà.

Bọn họ chờ một lần, chờ gần ba giờ. Trời đã tối, âm thanh kêu giá bên ngoài mới chậm chậm ngừng lại, lần lượt có người đi về. Chương sự mang theo bọn họ đến trước mặt một tu sĩ.

Nghệ Thanh nhìn nhìn, đối phương dù chỉ là một tu sĩ trẻ tuổi luyện khí tầng chín, lại mặc quần áo cấp 3, chắc là công tử gia tộc lớn tu Tiên, trong tay còn bung một hộp màu đen, chắc là pháp khí vừa mua được.

“Đạo quân, vị Lục đạo hữu này chính là khách hàng cần hộ tống hôm nay. Ngài chỉ cần đưa hắn đến Lục phủ phía tây là xong.”

Nghệ Thanh gật đầu, mang theo người trẻ tuổi cùng ra cửa. Người này đối xử với đối phương rất khách sáo, có lẽ kinh ngạc với việc tu sĩ Kim Đan bảo vệ mình, dọc đường đều tỏ vẻ hưng phấn, vừa nói mình làm sao mua được bảo bối tới tay, vừa hướng thành Tây đi tới.

Lục gia trong khu vực trăm dặm quanh đây cũng được coi là gia tộc lớn, chẳng qua đường về có khoảng cách một đoạn xa. Cộng thêm việc ra khỏi thành phải đi qua mảnh rừng trúc, rừng sâu Diệp Mậu này nhiều chương khí không thể ngự kiếm. Hắn lần này chụp được pháp khí cấp bốn khó có được, đối với khách hàng quan trọng như vậy, Trần Bảo các tự nhiên sẽ mời người tốt nhất bảo vệ, phòng ngừa có kẻ giết người cướp bảo.

Thẩm Huỳnh đối với việc công tác đơn giản không tốn thể lực như vậy không ý kiến, chẳng qua là... Tại sao đến tối mới đi, thật là mệt!

“Đạo quân, ra khỏi cánh rừng này, là đến Lục phủ rồi.” Tu sĩ họ Lục chỉ chỉ phía trước nói, “Đoạn đường này làm phiền đạo quân rồi.”

“Đây là trách nhiệm của ta, không nên khách sáo.” Nghệ Thanh nhìn xung quanh, “Rừng sâu ở đây chỉ e có nguy hiểm.”

“Đạo quân không cần lo lắng.” Tu sĩ họ Lục không thèm để ý lên tiếng, “Thành này mặc dù nhỏ, xa xôi so với thành chính nhưng từ trước đến giờ bình yên lắm, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Cẩn thận vẫn hơn, chỉ sợ vạn nhất.”

“Đạo quân nói đùa, rừng này dù không thể ngự kiếm nhưng ta đi thường xuyên, cũng không có vấn đề gì.” Tu sĩ họ Lục vẫn mặt chủ quan nói, “Tất cả lo do chương sự của Trần Bảo các kia nghĩ quá nhiều, nhất định muốn tìm tu sĩ đến tiễn ta. Pháp khí cấp bốn dù khó gặp ở đây, nhưng bên ngoài rất tầm thường, chẳng lẽ thật sẽ có người chạy tới...”

Hắn chưa nói hết lời, đột nhiên dưới chân một luồng ánh sáng trắng mạnh mẽ tỏa ra, nháy mắt đã thành hình trận pháp, mặt đất không ngừng lắc lư, từng mảng bụi gai chui ra hướng về tu sĩ họ Lục đánh tới.

Tu sĩ họ Lục sợ hết hồn, tay mất thăng bằng, mới bung hộp đã rơi xuống, bị những bụi gai kia trực tiếp cuốn vào.

“Pháp khí của ta...”

“Cẩn thận!” Nghệ Thanh lời người lại, gọi ra Linh Kiếm vung lên phía trước, kiếm khí bén nhọn quét tới bụi gai, nháy mắt chém xuống mảng lớn. Nhưng chỉ vài giây sau dưới đất lại sinh ra càng nhiều bụi gai, vọt tới hướng bọn họ.

Nghệ Thanh chỉ đành đem người phía sau đẩy một cái, tránh khỏi phạm vi nguy hiểm, giao phó nói, “Đội ở sau đi, không nên tách khỏi người sư phụ.”

Tu sĩ họ Lục sững sờ, sư phụ? Sư phụ cái gì? Hắn theo bản năng quay đầu tìm tìm, một lúc mới nhìn thấy nữ tử quần áo màu xám sau lưng, sợ hết hồn.

Chuyện này... Người này ở đây lúc nào? Vừa nãy không phải chỉ có hắn cùng đạo quân kia lên đường thôi sao? Nhiều hơn một người lúc nào vậy?

(◉ ◯ ◉)

Nhớ tới lời Nghệ Thanh, hắn lập tức đứng bên cạnh nữ tử. Có thể để cho một đạo quân Kim Đan gọi sư phụ, có lẽ đảm bảo được bình an cho hắn.

“Làm phiền đạo hữu.” Hắn lễ phép lên tiếng chào, lại thấy đối phương đứng yên thẳng tắp, cúi đầu xuống không chút phản ứng. Hắn tưởng đối phương tức giận do lúc trước mình lạnh nhạt, theo bản năng đứng gần một chút, “Là sai sót của tại hạ, đường này cực khổ, chớ trách đã quên mất đạo hữu. Đạo hữu, đạo hữu? Đạo hữu người...”

Sau vài giây, hắn nghe được tiếng ngáy nhàn nhạt.

Đây là... Ngủ... Ngủ thiếp đi...

Σ(°△°|||)

“...” Lúc này còn có thể ngủ, người TM(**) trên chộc ta?

(**)TM: Một câu chửi thề @_@

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Quỷ Vương Xuất Thế

“Ha ha ha, chuông ma âm này cuối cùng là của ta.” Đột nhiên trung tâm bụi gai xuất hiện một người phía trên, bộ dạng tầm bốn-năm mươi tuổi, toàn thân áo đen, trên mặt đều là đường vân màu đen. Đang hưng phấn đầy mặt cầm lấy hộp tu sĩ trẻ tuổi vừa vứt bỏ kia.

“Là ngươi!” Đang định gọi người dậy, tu sĩ họ Lục giật mình, ngẩng đầu nhìn về người kia.

“Ngươi biết?” Nghệ Thanh hỏi.

“Hắn... Hắn là người ở Trần Bảo các lúc này cùng đấu giá mua pháp khí với ta.” Tu sĩ trẻ nhìn đường vân đen trên mặt đối phương, rụt lại một cái, “Không ngờ tới hắn lại là Ma tu.”

“Hừ, tiểu tử thú!” Ma tu kia từ trong hộp lấy ra Linh Đăng dạng pháp khí, trợn mắt nhìn tu sĩ trẻ một cái, “Chuông ma âm này chính là pháp khí của Ma tu, chỉ bằng tiểu tử luyện khí như ngươi cũng dám cướp với bọn tọạ.”

“Ngươi nói vậy, Pháp khí không phải Linh khí, không cần nhận chủ. Cái này rõ ràng là ta mua.”

“Có mạng mua, phải xem ngươi còn có mạng dùng hay không!” Ma tu kia vung tay lên, mảng gai bụi kia lần nữa vọt lên, hướng bên này đánh tới.

Nghệ Thanh trực tiếp xông vào bên trong bụi gai, từng chiêu kiếm biến hóa, giây lát chỉ thấy ngàn vạn ánh sáng kiếm xông qua mảnh bụi gai màu xanh, tựa như sóng lại. Chỉ chớp lát, nguyên cả rừng rậm rạp đầy leo đều bị cắt từng đoạn ngắn, rơi xuống.

“Ngươi là tu sĩ Kim Đan!” Ma tu nhướng mày, mặt đầy cẩn thận, hung ác trợn mắt nhìn tu sĩ họ Lục không xa, “Tiểu tử thú, không ngờ ngươi có thể mời tu sĩ Kim Đan hộ tống. Đáng tiếc...” Tay hắn giơ lên mau chóng kết ấn, cười lạnh nói, “Các ngươi gặp phải ta, đã định trước phải chết ở chỗ này.”

Sau vài phút, pháp trận trên đất chuyển thành màu đỏ, những bụi gai bị chặt rớt xuống bỗng nhiên tản ra khí đen cực lớn, lan ra khắp khu rừng trúc, không khí lạnh lẽo thấu xương ăn mòn bốn phía.

“Là Âm khí!” Kiếm trong tay Nghệ Thanh căng thẳng, quay đầu ra sau nhắc nhở, “Lui lại phía sau, đóng kín ngũ giác, phòng ngừa âm khí nhập thân thể.”

Tu sĩ họ Lục vội vàng làm theo, vừa bố trí trận pháp đơn giản phòng ngự, vừa nhắc nhở nữ tử bên cạnh, “Đạo hữu mau vào trận pháp, Âm khí không phải chuyện đùa.”

Nhưng mà... Đáp lại hắn vẫn là một trận ngáy khò khò.

“...”

Còn... Còn... Còn đang ngủ, cuối cùng nàng làm thế nào một đường tới đây thế hả!

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜ ͡ ͡

Âm khí phủ đầy bốn phía rất nhiều, Ma tu tiếp tục làm pháp trận, lần nữa gọi ra càng nhiều bụi gai, có khí đen che chắn, đối phương càng công kích mãnh liệt. Nghệ Thanh chém đứt mấy bụi, phát hiện đối phương hướng về phía hai người kia đi tới.

Xem ra Ma tu này không chỉ muốn đoạt đồ, hắn muốn giết cả tu sĩ họ Lục kia. Nghệ Thanh nhướng mày một cái, không lưu lại chút nào vận hết toàn linh khí trong thân. Chiêu thế đổi một lần, kiếm khí hóa hình, trong nháy mắt mấy tụ thành mấy chục thanh kiếm xuất hiện quanh thân, biến ra nghìn vạn tia sáng kiếm, trực tiếp phá trận đem mảng lớn bụi gai, kể cả khí đen đều bị cắt nát báy.

Trận pháp dưới chân rắc rắc một tiếng vỡ ra, Ma tu há mồm phun ra một búng máu, mặt không dám tin nhìn Nghệ Thanh, “Việc này sao có thể, tụ âm trận của ta! Ngươi... Ngươi là kiếm tu!” Rõ ràng tu vi mình ở trên hắn, cộng thêm pháp trận này, hắn không có khả năng thắng nổi mình. Trừ phi đối phương là kiếm tu, chỉ có kiếm tu mới khiêu chiến vượt cấp được.

Kiểm tu chính là tu kiếm đạo, dao sát bén trong tay, kiếm ý trong lòng. Không dựa vào bất kì pháp thuật hay đan dược, lấy tu thân làm chủ. Cho nên từ trước đến giờ so với tu sĩ cùng cấp đều mạnh hơn, so với tu sĩ khác khó đối phó hơn gấp trăm lần. Hết sức hiếm thấy, lại để hắn đụng phải, hơn nữa còn là kiếm tu mạng tu vi Kim Đan.

“Kiếm tu, Nghệ Thanh.” Nghệ Thanh nói.

“Nghệ Thanh!” Đối phương càng giật mình, sắc mặt trắng nhợt, “Ngươi... Ngươi... Ngươi chính là kiếm tu giết Nhuế Mi!” Về mặt hấn biến đổi, không quan tâm câu trả lời của đối phương, dùng sức tung ra một chưởng, một đoàn xương khô dạng khí đen đánh qua, bản thân lại xoay người chạy trốn.

Nghệ Thanh đổi chiêu kiếm một lần nữa, bỏ ra đoàn khí đen kia, linh kiếm quanh thân bay vùn vụt ra quét về hướng Ma tu chạy trốn đuổi theo, nháy mắt lại gần đối phương kết xuống kiếm trận, đem người vây ở giữa.

Ma tu luống cuống liều mạng nghĩ phá kiếm trận đều không có tác dụng, sắc mặt đã trắng bệch không còn chút máu, hoảng sợ nhìn Nghệ Thanh bay đến gần, vội vàng cầm pháp khí ném ra ngoài, “Cho... Cho ngươi! Ta không cần. Ngược lại các ngươi cũng không sao, tha cho ta đi, ta chẳng qua bị quỷ ám ảnh đầu óc, lần sau không dám nữa, cầu xin ngươi!”

“Ngươi là Ma tu.” Nghệ Thanh đến gần, trên mặt không có nửa phần xúc động, “Làm ra việc giết người đoạt bảo như vậy, không phải lần đầu. Ta tha ngươi, chẳng phải giúp ngươi làm điều ác? Lần này không thể tha cho ngươi!”

Nói xong, hấn giro kiếm lên, khắp nơi ánh kiếm tỏa sáng, ngàn vạn kiếm khí hướng về trận lướt tới.

“Không, không được!” Ma tu hoảng sợ hô to, mắt thấy sẽ bị kiếm khí thất cổ, bỗng nhiên đình linh một tiếng vang lên, pháp khí Linh Đan bị hấn ném ra bay trước tiếp vọt tới từ sau người Nghệ Thanh.

“Đạo quân cẩn thận!” tu sĩ họ Lục hô lớn.

Nghệ Thanh dừng kiếm lại, phản xạ có điều kiện quay lại bỏ kiếm về pháp khí, Ma tu trong trận nhân cơ hội phá trận chạy ra, đánh chưởng về ngực hấn, dù không đánh trúng lại như bắt đi cái gì.

Không được!

“Phệ Hồn Phiên!”

“Ha ha ha ha ha...” Ma tu đầy người khí đen dày đặc, xông ra khỏi kiếm trận, cầm mặt cờ Phệ Hồn trên tay, “Thật là không uống toàn bộ công phu.”

Người kia cười càng thêm ngông cuồng, mặt đầy hưng phấn, “Vốn chỉ muốn cướp pháp khí nhỏ kia, không nghĩ tới lại nhìn thấy cờ này. Ngươi còn ngu đến mức mang nó trên người! Thật sự cho rằng kiếm trận này có thể vây được ta!”

Hấn vừa nãy là cố ý, làm bộ bị kiếm trận vây đến khó khăn, ném ra ma âm chuông đánh lên Nghệ Thanh. Mục đích là cướp Phệ Hồn Phiên trên người Nghệ Thanh!

Nghệ Thanh cau mày, hấn quá sợ ý, cờ này dù đã bị phong ấn, nhưng sẽ có quỷ khí tràn ra. Vốn nghĩ mang trên người dùng linh khí có thể dễ dàng trấn áp quỷ khí trên cờ, tránh làm hại đến người khác. Nhưng hấn vẫn quên, dù quỷ khí yếu đến đâu, tu sĩ bình thường không cảm giác được, nhưng Ma tu có thể nhìn ra.

“Thả Phệ Hồn Phiên ra!”

“Thả ra?” Ma tu cười lạnh, “Ngươi nghĩ ta là tên Nhuế Mi ngu xuẩn kia! Có bảo bối trong tay lại để thua ngươi! Kiếm tu thì thế nào, hôm nay ta muốn bắt ngươi tể cờ!” Nói xong hấn gọi Âm khí ra, trực tiếp phá phong ấn trên cờ.

“Dừng tay!” Nghệ Thanh bay người lên muốn ngăn cản, cũng đã không còn kịp rồi, trên lá cờ hấn bày ra phong ấn, theo tiếng rào rào, pháp phù màu vàng vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, Quỷ khí đậm đà tràn ra ngoài, nhiệt độ thấp đột ngột.

“Ha ha ha ha ha, Phệ Hồn Phiên là của ta!” Ma tu càng cười càng lớn tiếng, mắt tròn to, hưng phấn nhìn Quỷ khí bốn phía, “Từ nay về sau, trên dưới không ai là đối thủ của ta, thúc giục vạn quỷ, ta... Phốc!” Hấn chưa nói hết lời, miệng phun ra búng máu, tình thế có biến.

Trên ngực hấn, không biết lúc nào thêm một bàn tay. Móng vuốt kia không có hình hài cụ thể, do khí đen tạo thành, lại trực tiếp xuyên thấu qua ngực hấn, lòng bàn tay cảm trái tim còn chưa ngừng đập.

Ma tu sững sờ nhìn xuống, nhìn trái tim đập sinh động kia, như là không kịp phản ứng, sau một lát bàn tay kia căng lên, trực tiếp bóp vỡ viên tim máu chảy đầm đìa kia.

“Quý... Vương!” Ma tu nói ra một câu cuối cùng, duy trì biểu cảm mặt tròn to, roi thẳng từ trên không trung xuống, hoàn toàn không còn hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thu Phục Quỷ Vương

Mặt cờ màu đỏ trôi nổi cao trên không trung, Quỷ khí không ngừng tràn ra ngoài liên tục, tiếng quỷ kêu thê lương khắp nơi như vạn quỷ trỗi lên, có gì đó phá cờ mà ra, ánh trắng vốn trên cao lúc này mây đen giăng đầy che khuất, gió lớn nổi lên bốn phía.

Khắp nơi Quỷ khí tràn ra đậm đặc không thấy rõ, một bóng đen to lớn dữ tợn xuất hiện phía trước, không thấy hình dạng cụ thể, quanh thân tất cả đều là Quỷ khí đậm đặc.

Nghệ Thanh trong lòng căng thẳng, biết được Phệ Hồn Phiến sắp nuôi ra Quỷ Vương, cho nên hắn mới vội vã đưa đến Huyền Thiên Tông, không nghĩ tới lại xuất hiện vào lúc này. Chắc là Ma tu vừa rồi thả ra Âm khí, mới tăng tốc độ trưởng thành của nó.

Quỷ Vương chỉ có người nuôi cờ mới điều khiển được, Ma tu kia chính là bị cản trở mà chết. Nói cách khác đây là một Quỷ Vương không chủ, chỉ biết giết hại người!

“Quỷ Vương xuất thế, mau rời khỏi nơi này!” Nghệ Thanh xoay người hét lớn nhắc nhở, Quỷ Vương này dù là tu vi Nguyên Anh cũng không cách nào tiêu diệt được, huống chi là bọn họ.

Nhưng không còn kịp rồi, đối phương đã hoàn toàn ngưng thành hình thể thật, sau vài phút, một tiếng quỷ kêu xuyên qua không gian mà tới, âm thanh kia sắc nhọn chói tai, không phân biệt rõ là nam hay nữ, rõ ràng chỉ một âm thanh, lại như vạn quỷ cùng kêu, ở trong đầu nổ tung. Bốn phía kéo đến gió âm, quét sạch khu vực một dặm, mặt đất đều một trận rung đưa.

Nghệ Thanh chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, dưới chân khụy xuống, há mồm phun ra một búng máu, Kim Đan cũng mơ hồ muốn nổ tung. Ma tu sĩ họ Lục bên kên, đã bị tiếng kêu làm trực tiếp nằm trên đất bất động.

Nghệ Thanh liều mạng điều động linh khí chống đỡ, vừa bày xong kết giới phòng ngự. Lại một tiếng quỷ kêu vang lên, hắn phun ra thêm búng máu, quỳ xuống, kết giới nháy mắt vỡ vụn, toàn thân nặng như ngàn cân, dưới uy áp của Quỷ Vương không thể động đậy.

Làm sao bây giờ, Quỷ Vương trước mặt ngay cả Hóa Thần cũng hoàn toàn không thể đánh lại, công kích nữa sợ sẽ...

Đối phương há miệng to như chậu máu, mắt thấy tiếng kêu tiếp theo chuẩn bị vang lên. Nghệ Thanh cắn răng nắm chặt kiếm trong tay, giờ chỉ có thể liều mạng.

Đột nhiên...

“Làm ơn muốn chết rồi!”

Một giọng nữ quen thuộc truyền tới, vang lên bất ngờ, mang theo tức giận muốn bùng nổ. Trong nháy mắt đem tiếng gào sắp đến miệng của Quỷ Vương đè trở về.

Khắp nơi chợt yên tĩnh lại.

Âm thanh này... Sư phụ!

(◉_◉)

Chỉ thấy người nào đó suốt buổi cúi đầu ngáy to, đã ngẩng đầu lên trừng mắt về phía quỷ ảnh to lớn, gằn từng chữ tức giận mười phần nói, “Câm miệng!”

Quỷ Vương khựng lại một chút, hồi lâu như bị chọc giận, vì vậy gào ra một tiếng lớn hơn, đồng thời bốn khối màu đen như đồ vật sắt nhọn theo bóng đen bắn đến từng chuỗi dài vô hạn, tốc độ cực nhanh, như điện quang bắn về người duy nhất còn đứng phía trước.

Nghệ Thanh quỳnh lên, muốn qua lại không thể động đậy, “Sư phụ, cần...”

Lời nhắc nhở của hắn còn chưa nói hết, lại thấy Thẩm Huỳnh nhẹ nhàng nâng tay vỗ một cái, Quỷ Trào khí thể hung hăng nháy mắt liền dừng lại trước ngực nàng.

Bất... bất được?

(◉ o ◉)

Quỷ Vương rống một tiếng nữa, thân hình có chút nóng nóng giật giật, như muốn đem móng vuốt rút ra, cố gắng nửa ngày, móng bị tay đối phương bắt được vẫn không nhúc nhích.

Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn quỷ ảnh cao lớn trên cao, ánh mặt nhẹ nhàng nheo lại, trên người liên tục tản ra khí thể vô cùng khủng bố.

Sát khí! Nồng đậm sát khí! Nghệ Thanh không nhịn được run lên, tại sao hắn bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng sư phụ... Có chút đáng sợ?

Gào...

Quý Vương lay động càng mạnh, gấp gáp rống thêm một tiếng.

Mắt Thẩm Huỳnh híp lại nhỏ hơn, trong không khí truyền đến âm thanh mơ hồ đứt đoạn, chỉ thấy nàng từng câu từng chữ mở miệng, “Gầm cái gì mà gầm, có biết hay không, có, người, đang, ngủ, đấy!”

Tay nắm móng vuốt đột nhiên giương lên, quỹ ảnh cao như núi kia lập tức bị gió lên cách mặt đất vài chục trượng, ngay sau đó nàng trực tiếp ném xuống một cái, đất không ngừng rung động, bịch một tiếng đập xuống. Sau đó tiếp tục gió lên đập xuống, gió lên đập xuống, gió lên đập xuống...

Nhất thời, toàn bộ khu rừng đều là âm thanh động đất thỉnh thoảng bịch, đập không ngừng, cùng một câu chất vấn tức giận của nàng, “Có biết đang buồn ngủ hay không, có biết hay không, có biết hay không...”

Nghệ Thanh: “...”

Tu sĩ họ Lục: “...”

$\Sigma(\triangle^{\circ}|||)$

Tu sĩ trẻ run lên, ày... Thật là đáng sợ! Lại có thể xách Quý Vương làm búa vòng vòng. Người như vậy chỉ là tu sĩ bình thường sao?

Nghệ Thanh bối rối, đột nhiên hiểu được ngày ấy sửa nhà, Thỏ Vương vội vã cuống cuồng kéo hắn nói câu kia rồi, “Ngàn vạn ngàn vạn lần chó làm ồn khi nàng đi ngủ! Nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.” Hiện tại hắn biết rồi, ừ... Thật sự rất nghiêm trọng.

Vốn hắn còn cho rằng, nghe Thỏ yêu kẻ sư phụ một mình diệt chín đại Yêu Vương nhất định có nguyên nhân gì đó. Cộng thêm việc hắn muốn bái sư, không phải chỉ vì tu vi đối phương cao, cho nên cũng chưa bao giờ hỏi tu sĩ sư vị cuối cùng là cảnh giới gì. Nhưng không nghĩ tới, sư phụ lại... Lại thật sự lợi hại như vậy!

Không hổ là sư phụ của hắn, hắn quả nhiên lay đúng sư môn!

$o(\geq v \leq) o \sim \sim$

“Nghệ đạo quân, sư phụ này của ngươi...” Cố gắng hướng ánh mắt dời đến bên người Nghệ Thanh kể bên, tu sĩ họ Lục vừa mở miệng muốn hỏi một chút lại phát hiện đối phương chỉ lo nhìn người trước mặt. Ồ? Ngươi đây là đang hưng phấn vui mừng cộng thêm sùng bái, ánh mắt không không chế được ngày càng đặc ý long lanh lên là chuyện gì? Hắn rút cuộc tìm hai hộ vệ kiểu gì vậy!

Thẩm Huỳnh đập đập một trận, phải đến nửa canh giờ, Quý Vương cường đại không cách nào phản kháng, âm thanh nguyên bản công kích cũng bắt đầu từ: Gào khóc gào khóc.... Hồng hồng hồng... đến miêu miêu miêu... Cuối cùng chỉ còn lại tiều rít.

$\neg (\neg \nabla \neg) \neg$

Mỗi lần đập một cái, Quỷ khí trên người Quý Vương liền tan đi một phần, thân hình cũng mỏng một chút. Vốn là quỹ ảnh như núi cao, giờ đã nhỏ còn một phần ba. Trước là quỷ kêu đinh tai nhức óc, hiện tại chỉ còn âm thanh hít khí.

“Cái đó, kia...” Ngay cả tu sĩ họ Lục đều có chút không đành lòng muốn mở miệng cầu tha thứ.

“Làm saoooo...!” Thẩm Huỳnh đột ngột quay đầu lại, sát khí tràn ra ~~~...

“Không có... Không có việc gì, ngại tiếp tục!” Hắn yên lặng đem lời muốn nói nuốt xuống, ừ, hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

Thẩm Huỳnh lúc này mới quay đầu lại, tiếp tục đập xuống! Một cái so với một cái càng mạnh hơn.

Từ trước đến giờ không nghĩ, giờ nghĩ đến, Nghệ Thanh nhớ đêm đó mình bị Nhuế Mi gài bẫy, sư phụ cũng ra chiêu như vậy. Chỉ khác một người là phải trái đập xuống, một kẻ là trên dưới đập xuống thôi. Có phải sư phụ... Chỉ biết một chiêu này chứ?

Không không không, Nghệ Thanh lập tức bỏ suy nghĩ buồn cười này, sư phụ mạnh mẽ như vậy, sao có thể chỉ biết chiêu thức đánh nhau như đứa trẻ vậy được, không thể nào?

Sau một tiếng nữa...

Quý Vương đã hoàn toàn không kêu ra tiếng, Thẩm Huỳnh mới dừng lại trận đánh này, bởi vì... Nàng lại ngủ thiếp đi.

-_-|||

Thấy đối phương đã bất động, Quý Vương đã nhỏ lại nháy mắt hóa thành khí đen chui trở vào Phệ Hồn Phiến, còn mang tính chất muốn che giấu, lui vào phía trong phù văn phong ấn đã bế tan tành, liều mạng chui vào đồng phù văn nát kia như muốn bản thân biến mất. Toàn bộ lá cờ, run lẩy bẩy!

Nghệ Thanh: “...”

Lục mỗ: “...”

Lúc Thẩm Huỳnh tỉnh lại đã là sáng hôm sau, nàng theo thói quen đuổi người, hướng mắt lên liền thấy hai cặp mắt đang trừng trừng nhìn lấy mình, chỉ khác nhau ở chỗ, một cặp nhiệt tình, một cặp... Sợ hãi?

“Híc, chào buổi sáng!” Nàng sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện lên tiếng chào.

“Chào buổi sớm sư phụ.” Nghê Thanh hồi lâu mới trả lời lại, do dự quét nhìn nàng một cái, “Ngài... Tỉnh rồi?”

“Ừm.” Thẩm Huỳnh gật gật đầu, xoa xoa hai vai mình, thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, ta tối hôm qua cuối cùng sao lại ngủ? Sao ngủ dậy lại có cảm giác mồm một giống như đánh nhau một trận.”

Hai người: “...” Không phải đã đánh một trận sao?

“Sư phụ ngài... Quên?” Nghê Thanh thử dò xét hỏi.

“Các người nhìn ta như vậy làm gì? Thế nào?” Thẩm Huỳnh nhúm mày, vẻ mặt như táo bón kia là chuyện gì xảy ra? “Tối qua ta đã làm chuyện gì sao?”

Hai người trao đổi ánh mắt, trăm miệng một lời trả lại như đinh chém sắt.

“Không có!”

“Không có!”

“Ồ.” Thẩm Huỳnh cũng không để ý, quơ quơ tay trái hơi đau nhức, lại phát hiện bốn phía rừng trúc mát hơn nửa, cảnh khô trơ trụi, đến lá cây cũng không được mấy miếng. Ngày hôm qua gió thổi lớn sao? Thổi mạnh như vậy. Nàng đi về trước hai bước, lại thấy một hố sâu lớn, giống như bị cái gì đập ra thành hố. Ủ... Phong cảnh ở đây thật đặc biệt!

“Đúng rồi, ai cái đó... Nhà người còn xa lắm không?” Nàng quay đầu nhìn tu sĩ họ Lục.

Tu sĩ kia run lên, phản xạ núp ra sau lưng Nghê Thanh né tránh, “Không... Không xa, phía trước ra khỏi rừng trúc rồi, vài phút là đến.”

“Được!” Nàng chuyển mắt về phía Nghê Thanh, “Bếp...Đệ...Người tên cái gì rõ ràng(*)?”

(*) Rõ ràng: Tiếng Trung hình như hơi giống âm với Nghê Thanh

“Sư phụ, tại hạ Nghê Thanh.”

“Ồ, Nghê Thanh à. Chúng ta nhanh lên đường, đưa hấn về đi thôi.”

“Phải! Sư phụ.”

Nghê Thanh lập tức đi theo, tiện tay nhặt Linh Đang trên đất đưa cho tu sĩ họ Lục.

“Cái đó... Rõ ràng này, đưa hấn về xong, lộ phí đi đường của chúng ta đủ chứ?”

“Đúng vậy sư phụ.”

“Người nói cái gì tông, có hiểu khách sao?”

“Là Huyền Thiên Tông sư phụ, bọn họ là phái tu Tiên lớn, môn hạ đệ tử đông đảo. Về phần có hiểu khách hay không, ta cũng không biết.”

“Vậy người cảm thấy... Bọn họ có giữ chúng ta lại ăn cơm không?”

“À? À!”

“Ta thật là đói.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đền Tiên Môn(*)

(*) Môn phái tu tiên

Editor: Vi Vi

Huyền Thiên Tông, điện Khánh Vân.

“Người nói lại lần nữa, người kia mang theo cái gì lên núi?” Chương môn Hề Thu của Huyền Thiên tông ngồi trên cao trong đại điện, đột ngột đứng lên.

“Bẩm báo chương môn, người kia nói là Phệ Hồn Phiến.” Đệ tử truyền lời đáp lại.

“Phệ Hồn Phiến? Lại là Phệ Hồn Phiến! Chẳng lẽ người tới chính là Ma tu Nhuế Mi.” Hề Thu tiến lên một bước, mặt tức giận nói, “Ma tu khá lắm, lại dám xông tới Huyền Thiên tông của ta, ta muốn xem hắn có năng lực gì? Các vị sư huynh đệ, hãy theo ta cùng nhau đi diệt ma đầu kia.” Nói xong liền định mang theo tất cả trưởng lão xuống núi.

“Sư huynh chậm đã!” Hề Thần đường chủ cầm pháp bảo vôi vàng ngăn cản người, “Theo ta thấy, người tới chưa chắc là ma đầu kia.”

“Lời này là thế nào?” Hề Thu sừng sốt hỏi.

“Sư huynh có nghe nói, Vạn Ma quật của Ma tu Nhuế Mi lúc trước đột nhiên có việc?”

“Chuyện này ta đương nhiên có nghe rồi.” Hề Thu gật đầu, “Nhưng chuyện này với việc hắn đến đây có quan hệ gì?”

“Vài ngày trước, ta từng cố ý đi Ma quật kia kiểm tra.” Hề Thần giải thích, “Phát hiện những đồ vật hại người bên trong đều bị hủy sạch sẽ, mặt dù không thấy bóng dáng ma đầu kia, nhưng thủ hạ của hắn dùng người sống luyện thành tay sai đều bị diệt toàn bộ, hơn nữa đều là một kiếm toi mạng, Ma quật bên trong còn lưu lại kiếm khí. Nhất định có người từng xông vào đó.”

“Ý của người là...” Hề Thu giật mình, “Đó chính là một kiếm tu!” Thế gian này kiếm tu rất khó tìm, lại có thể xông vào Vạn Ma quật, ít nhất là tu vi Kim Đan.

“Không sai!” Hề Thần gật đầu, “Ta xem người dưới núi, dám quang minh chính đại tới Huyền Thiên tông, trong tay lại có Phệ Hồn Phiến. Có lẽ chính là người xông vào Vạn Ma quật.”

Hề Thu hai mắt tỏa sáng, tức giận tan hết, ngược lại mang theo kích động nhìn các đệ tử trong sảnh nói, “Nhanh, mời người kia vào đây.”

Hắn trở lại vị trí chủ vị ngồi xuống, không tới một phút, chỉ thấy một nam tử theo cánh cửa mà tới, người mặc bộ trường sam màu trắng, nhìn xương cốt không tới hai mươi tuổi, cả người mang theo kiếm khí bén nhọn, nhìn ra là một kiếm tu Kim Đan. Tay phải cầm một cò màu đen, mơ hồ bên trong có Quý khí dao động, chính là Phệ Hồn Phiến trong truyền thuyết.

“Kiếm tu Nghệ Thanh, bái kiến Thu chương môn, các vị chân nhân.” Hắn chấp tay chào một cái.

“Nghệ Thanh!” Hề Thu giật mình, lần nữa đứng lên từ trên ghế, “Người chính là tán tu Nghệ Thanh.”

“Chính là tại hạ.” Nghệ Thanh trả lời.

Hắn càng thêm kinh ngạc, ngay cả các vị đường chủ ở đây đều liên tục quay đầu nhìn về phía người trong điện, thật sự bởi cái tên Nghệ Thanh này, trong các tán tu, thậm chí là Ma tu đều rất nổi tiếng.

Không ai biết hắn từ đâu xuất hiện, lúc xuất hiện chính là tu vi Kim Đan. Đồn rằng hắn trời sinh ghét ác như kẻ thù, hay bất bình giùm người. Ma tu chết trên tay hắn nhiều vô kể.

Tán tu từ trước đến giờ ở khắp nơi, loại người gì cũng có, phần lớn không thành Ma tu cũng thành người chuyên đi trộm cắp, giết người đoạt bảo. Hắn giống như dòng nước trong ở giới tán tu, làm người chính trực như sắt thép, chỉ cần là người ác lọt vào tay hắn, tuyệt đối không tốt có kết quả tốt lành gì. Thế nhưng hắn lại là một kiếm tu, so với đồng cấp mạnh hơn không ít, tin đồn Ma tu từ Kim Đan trở xuống đều bị hắn đánh quá, nơi hắn đi đến, có rất ít Ma tu dám ra ngoài phạm tội.

“Nghệ đạo hữu, không biết người tới Huyền Thiên Tông lần này, là vì chuyện gì?” Hề Thu hỏi.

Nghệ Thanh trực tiếp đem cò trong tay giơ lên, trầm giọng nói, “Ta tới hôm nay, là muốn giao cò này cho quý phái. Muốn mời quý phái lấy linh khí hóa giải Quý khí trên cò này, siêu độ mấy chục ngàn oan hồn bên trong.”

“Đây chính là Phệ Hồn Phiến.”

“Đúng vậy!”

“Nghệ đạo hữu, không biết Ma tu Nhuế Mi kia...”

“Nhuế Mi đã chết!”

Quả nhiên, Hề Thu có chút kích động, đường chủ Hề Thần bên cạnh trước một bước gấp gấp hỏi, “Một tháng trước, sự việc bên trong Vạn Ma quật, là người gây nên?”

“Vâng!”

Mọi người cùng ô lên, quả nhiên là hần! Ma tu Nhuế Mi là họa lớn của Huyền Thiên tông, hần làm nhiều việc ác, hành tung lại bí mật, không ai biết Vạn Ma quật của hần ở đâu. Tu vi lại là Kim Đan đại viên mãn, cộng thêm nguyên nhân có Phệ Hồn Phiến, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh ra tay cũng không chiếm được chỗ tốt. Huyền Thiên tông nhiều lần muốn vây hần lại không tìm được bóng dáng, không nghĩ tới lại bị Nghệ Thanh giải quyết, có thể vượt cấp đánh bại hần, không hổ là kiếm tu.

“Ha ha ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!” Hề Thu cười to, cùng các đường chủ trao đổi ánh mắt, mọi người đều có ý tưởng giống nhau.

Nhân tài như vậy, nhất định không tiếc giá nào phải lưu lại.

“Đa tạ Nghệ đạo hữu giúp bốn môn giải quyết tai họa Nhuế Mi này.” Hề thu vẻ mặt rạng rỡ tiến lên, tán thưởng vỗ vai đối phương một cái.

“Ma tu cũng không phải một mình ta đánh.” Nghệ Thanh trả lời thành thật.

“Nghệ đạo hữu không cần khiêm tốn, người này gieo họa khắp nơi, các phái sớm đã hợp tác truy nã.” Hề Thu càng thêm vui vẻ, chỉ chỉ cờ trên tay hần nói, “Bây giờ hần chết cũng là đền tội, việc siêu độ Phệ Hồn Phiến bốn môn sẽ tự mình làm không đổ trách nhiệm cho người khác.”

“Làm phiền Thu chương môn.” Nghệ Thanh đưa cờ trong tay qua, “Nếu chuyện này đã xong, Nghệ Thanh xin phép cáo từ.” Đang định xoay người ra ngoài, Hề Thu vội vàng cản người lại.

“Đạo hữu chậm đã.” Hề Thu nhanh chóng làm pháp trận phong ấn trên cờ, thu hồi lại nói, “Ta thấy đạo hữu thiên tư trác tuyệt(**), kiếm khí khắp người, chấn hần ít ngày nữa sẽ ngưng tụ ra kiếm ý. Nhưng linh hội kiếm ý từ trước tới giờ nguy hiểm, không thể chịu đc quá nhiều làm phiền. Đạo hữu một thân một mình càng thêm khó khăn, có từng nghĩ qua gia nhập tông môn, để môn phái che chở.”

(**) Thiên tư trác tuyệt: ý nói có năng khiếu, tài năng cực tốt.

“Đa tạ ý tốt của chương môn.” Nghệ Thanh lắc đầu, “Tại hạ không có ý tưởng gia nhập tông môn.”

“Đạo hữu đừng vội cự tuyệt.” Hề Thu tiếp tục khuyên, “Huyền Thiên tông ta mặc dù không quá nổi tiếng, nhưng cũng coi như đầu đầu ba tông bốn phái. Trong tam tông bốn phái, chỉ có phái ta hiểu biết sâu với kiếm tu, sư thúc bọn ta cũng là một vị kiếm tu Hóa Thần. Qua nhiều năm như vậy, hần luôn muốn thu một đệ tử đích truyền, lấy tư chất đạo hữu đây, nếu như ở lại phái ta, nhất định hần sẽ nhìn trúng.” Lấy một Hóa Thần làm đệ tử, đây là vinh dự biết bao, tu sĩ không ai muốn từ chối.

Nghệ Thanh nhú chân mây lại, “Xin lỗi, tại hạ đã có sư môn.”

“Cái gì?” Người không phải là tán tu sao? Hề Thu giật mình, bật thốt lên, “Sư phụ người là ai?”

“Ta à!” Hần vừa dứt lời, trước mắt có người giờ móng vuốt lên, giây lát tiến lên trong mắt mọi người, “Ta nói này đại ca, người đục khoét nền tảng (thọc gậy bánh xe) của ta là tốt sao?”

Hề Thu sợ hết hồn, đột nhiên lui về phía sau, “Người là ai... Từ đâu xuất hiện?”

“Ta đều ở đây a.” Cho xin, nàng rõ ràng đi theo đầu bếp cùng nhau vào.

Đến lúc đó Nghệ Thanh theo thói quen lui về phía sau nàng nửa bước, mang theo kiêu ngạo hếch thẳng lưng, nghiêm trang giới thiệu, “Sư phụ ta, Thẩm Huỳnh.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hóa Thần Tôn Giả

"Thẩm.. Thẩm Huỳnh?" Ai! Ai vậy? Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua a. Mấu chốt là, người này rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu đứng ở chỗ này? Hần đường đường một cái tu sĩ Nguyên Anh, lại có thể một chút cũng không có nhận ra được. Hề Thu có chút hoài nghi cuộc sống nhìn một chút bốn phía sư

huynh đệ môn, chỉ thấy bọn họ cũng giống như vậy biểu tình kinh ngạc.

Đáy lòng nhất thời trầm xuống, mang chút ít phòng bị quét đối phương một cái, mơ hồ còn thả ra thần thức, lại phát hiện trên người người kia lại có thể không có nửa điểm linh khí. Nguyên lai là cái người phạm.

Hề Thu thở phào nhẹ nhõm, có lẽ mới vừa là quá kinh ngạc Nhuế Mi đền tội chuyện, mới không có chú ý lấy người này. Nhưng là... Nghệ Thanh một cái Kim Đan kiếm tu, lại có thể lay một người phạm nhân nữ tử sư phụ, cái này đến lúc đó ly kỳ. Lẽ ra kiếm tu tu hành mặc dù chặt vật, nhưng chỉ cần kết đan, tiền đồ không thể đo lường. Hắn nhưng vì sao lay như vậy một sư phụ.

"Thảm... Cô nương." Hề Thu cười lên tiếng chào, thấy thế nào đối phương đều là một người phạm nhân. Mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, có lẽ người này là Nghệ Thanh đang tu hành trước liền lay người phạm sư phụ. Hắn lại bước vào Tiên Đạo sau vẫn không quên sư ân, có thể thấy người phạm. Hề Thu càng thêm mong muốn người này thu nhập phái bên trong.

"Nghệ đạo hữu nếu đã có sư môn, chúng ta dĩ nhiên sẽ không miễn cưỡng ngài khác chọn lương sư." Hắn cười một tiếng, tiếp tục khuyên nhủ, "Bất quá, ta phái xưa nay có khách tọa trường lão chức, đạo hữu đã là Kim Đan đạo quân, không bằng tại ta phái làm vị khách khanh như thế nào?"

Nghệ Thanh do dự cau lại lông mày.

Hề Thu lập tức lại nói, "Khách Khanh trường lão, mặc dù trên danh nghĩa là ta phái người trong, nhưng chúng ta từ trước đến giờ đối với khách khanh không nhiều hơn ràng buộc, đạo hữu như thường có thể hưởng thưởng ngày du lịch. Chỉ là lúc sau bên ngoài sẽ thêm chút ít phức tạp, gấp phải như vậy yêu cầu siêu độ Phệ Hồn Phiến sự việc, liền không cần phiền toái như vậy. Trực tiếp để cho đệ tử mang về môn phái liền vàng."

Quả thực có một cái môn phái càng thêm thuận lợi chút ít, chứ nói cái khác, liền lần này Nhuế Mi chuyện. Nếu như sau lưng của hắn có một cái tông môn, có lẽ không cần chờ Phệ Hồn Phiến sinh ra Quý Vương, liền có thể giải quyết.

"Và lại, ta phái đối với khách khanh từ trước đến giờ ưu đãi." Hề Thu tiếp tục khuyên, "Không chỉ giấu pháp trong lầu công pháp, mặc kệ chọn. Còn có đơn độc động phủ, mỗi tháng cũng sẽ có tương ứng linh thạch cùng đan dược cung cấp. Đạo hữu như có yêu cầu của nó, cũng tận nhưng nói."

"Nuôi cơm sao?" Nghệ Thanh mới vừa muốn cự tuyệt, Thảm Huỳnh lại đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Hề Thu sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp, đây là yêu cầu gì?

Đến là mới vừa còn không hề bị lay động Nghệ Thanh, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, một mặt hồi tiếc biểu tình. Hắn lại có thể quên sư phụ còn không có ăn điểm tâm, làm làm đồ đệ hắn quả không xứng chức.

"Hề chương môn, đệ tử trong môn, mỗi ngày có thể có linh mã các loại linh quả thức ăn cung cấp." Hắn nghiêm trang hỏi.

"Có đến lúc đó có..." Đây là rất trọng yếu điều kiện sao? Đây chẳng phải là ngoại môn không hoang vắng cốc đệ tử mới yêu cầu sao?"Như là ưa thích, đều có thể đến Ngoại Sư Đường nhận."

"Được, ta gia nhập!"

"A! À?" Cái này liền đáp ứng rồi, không cần suy nghĩ thêm một chút sao?

!!! ∑(ᵀ no) no

"Làm phiền chương môn giúp ta sắp xếp một chỗ có phòng bếp chỗ ở." Nghệ Thanh trực tiếp chấp tay nói.

"Được..." Hề Thu sửng sốt chiêu qua một vị đệ tử dẫn đường.

]

Nghệ Thanh cũng đã mang người, vô cùng lo lắng ra điện đi rồi, xa xa còn có thể nghe được đối thoại của hai người âm thanh.

"Thật là đối a!"

"Làm phiền vị này dẫn đường đạo hữu mau mau, sư phụ ta đói."

"Còn bao lâu nữa?"

"Sư phụ yên tâm, lập tức liền đến rồi."

"Ồ, hôm nay làm một cái canh đi, đói quá lâu, muốn nhiệt độ nhiệt độ dạ dày."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Hề Thu: "..."

Hề Thần: "..."

Chúng đường chủ: "..."

Đây rốt cuộc, là đối với cái quỷ gì thầy trò?

Sạch rõ ràng trong điện, trận pháp trái rộng, màu vàng trong trận pháp gian, đang bay một mặt màu đen phiên kỳ, không gió mà bay. Số lớn Quỷ khí ở phía trên dừng động lay, trung tâm về một cái tàn phá trận pháp, phía trên lại không có một tia Quỷ khí lộ ra.

Bốn vị Nguyên Anh trưởng lão ngồi vây quanh bốn phía, đang một mặt khiếp sợ nhìn lấy phía trên phiên kỳ.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao chúng ta thuật pháp hoàn toàn vô dụng?" Hề Thần chau mày, nhìn về phía trung gian quỷ kỳ, "Nếu không phải đem bên trong ác quỷ thả ra, liền không thể lọc sạch bên trong Quỷ khí. Nhưng cái này phong ấn phía trên rõ ràng đã cởi ra, vì sao lại chậm chạp không thấy một tia Quỷ khí tràn ra?"

"Cờ này vẫn là Nhuế Mi sở tạo, Ma tu xưa nay xảo trá, chắc hẳn cái này trong Phiên lưu lại chúng ta chưa từng nhìn thấu huyền cơ." Hề Thu một mặt nặng nề trả lời.

"Cái này nhưng như thế nào cho phải? Tiếp tục tiếp tục như vậy, cái này Phiên bên trong Quỷ khí chỉ càng ngày sẽ càng nồng."

Hề Thu xiết chặt bên người tay, lúc này mới nhìn về phía Hề Thần nói, "Hay là mời sư thúc tới một chuyến đi, hẳn đối với trận pháp từ trước đến giờ nghiên cứu sâu nhất."

Hề Thần lập tức móc ra một đạo pháp phù, bóp cái Quyết, pháp phù nhất thời hóa thành một đạo lưu quang(thời gian) bay ra ngoài. Không tới hồi lâu, trong điện liền vang lên một đạo giọng nam, "Chuyện gì gấp như vậy kêu ta?"

Trong điện nhất thời nhiều hơn một đạo thân ảnh, hẳn thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi, mặc lam váy bạch y trường sam, tay cầm một cây sáo ngọc, áo khoác ngắn tay mỏng Mặc phát, mặt như ngọc, cả người lại tản ra một cỗ rõ ràng linh khí, phảng phất trên trời không nhiễm Trần tiên nhân, sau một khắc thì sẽ vũ hóa mà đi.

"Xin chào Cô Nguyệt sư thúc!" Bốn người đồng loạt đứng dậy hành lễ.

"Ừm." Người tới gật đầu một cái, về mặt vẫn là cái kia cao không thể so sánh lãnh đạm thờ ơ. Nhìn chung quanh một vòng bốn phía, mới đem tầm mắt định ở phía trên phiên kỳ trên, "Phệ Hồn Phiên! Tại sao lại ở chỗ này, bọn người giải quyết cái đó Ma tu rồi hả?"

"Bẩm sư thúc, Nhuế Mi quả thật đã chết, cũng không phải chúng ta gây nên." Hề Thu cung kính khom người giải thích, "Hắn bị là bị một vị tán tu giết chết, cờ này chính là bị hắn đưa tới lọc sạch quỷ khí."

"Ừm." Cô Nguyệt nhàn nhạt đáp một tiếng, thuận tay bóp một cái pháp quyết hướng về Phệ Hồn Phiên đánh, cái kia kỳ lại vẫn là không có phản ứng, lung lay cũng chưa từng lung lay một chút

"Ồ?" Cô Nguyệt sững sờ, cái này Phệ Hồn Phiên lại có thể đề ở Hóa Thần kỳ thuật pháp.

"Sư thúc, mới vừa chúng ta bốn người đã thử qua, vô luận lấy cái gì thuật pháp. Quỷ này kỳ đều không có phản ứng, không biết là có gì?" Hề Thu giải thích.

"Có lẽ là trên là cờ cái đó phong ấn trận pháp nguyên nhân." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, ngẩng đầu dò xét cẩn thận qua một lần cái đó phiên kỳ, hồi lâu mới nói, "Không biết người nào bày trận này, nhìn như không lành lặn lại có uy lực như vậy."

Hề Thu nhất thời nghĩ tới điều gì, lập tức nói, "Trận này, có thể là kiếm kia tu bày ra."

"Kiếm tu?" Cô Nguyệt quay đầu lại.

"Là vị một đạo Kim Đan đạo quân, tại tán tu trong khá nổi danh vọng." Hề Thu vừa cười vừa nói, "Hắn đã lấy khách khanh chi danh gia nhập ta phái, tên gọi Nghệ Thanh."

"Cái gì!" Cô Nguyệt cả kinh, cả kia lãnh đạm biểu tình cũng sắp muốn duy trì không ngừng. "Người nói hắn tên gì?"

Hề Thu ngẩn ra, không hiểu vì Hà sư thúc như thế kinh chấn, nhưng vẫn là lập lại một lần, "Kiếm tu Nghệ Thanh."

"Nghệ Thanh, thực sự kêu Nghệ Thanh, người đâu, hắn bây giờ đang ở cái nào?" Cô Nguyệt lại càng thêm kích động, kéo lại người gấp giọng hỏi.

Hề Thu sững sờ chỉ cái phương hướng, "Nghênh Duyên phong..."

Hắn lời còn chưa nói hết, người trước mắt tựa như như gió chà xát đi ra ngoài, biến mất rồi.

Còn sót lại bốn người trở mắt nhìn nhau, hồi lâu mới nhớ tới chính sự.

"Sư thúc, Phệ Hồn Phiến..." Phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tôn Giả Cướp Đồ

Cô Nguyệt cơ hồ là dùng bình sinh tốc độ nhanh nhất bay đến Nghênh Duyên phong, lúc này mới nhớ tới, không hỏi Hề Thu đối phương ở nơi đó tòa động phủ. Hắn không thể không cẩn thận trực tiếp dò xét qua toàn bộ đỉnh núi, mới tại đỉnh đáy một tòa tiểu viện bên trong, đã phát hiện một bóng người xa lạ.

Hắn ổn định tâm thần một chút, trực tiếp liền hướng về bên kia bay đi, đã lâu nghe được chính mình thỉnh thoảng tiếng tim đập. Ba trăm năm rồi, suốt ba trăm năm, hắn rốt cuộc chờ đến người xuất hiện.

Cô Nguyệt xiết chặt bên người tay, hít sâu một hơi, tìm về bình thường bình tĩnh về mặt, mới đi vào cái tiểu viện kia rồi. Rốt cuộc phải nhìn thấy tương lai tam giới đệ nhất cường giả, Kiếm Tiên Nghệ Thanh rồi. Ngẩng đầu tìm kiếm khí tức nhìn sang, cũng không biết hắn trên thực tế hình dạng thể nào, hiện tại lại đang làm gì, là luyện tập kiếm pháp, vẫn là tìm hiểu kiếm ý, hay hoặc giả là đang xào thức ăn đây?

Ồ?

Vì sao là đang xào thức ăn a té! Nói xong tam giới đệ nhất cường giả, nói xong Kiếm Tiên đây!/? Cái này cũng quá tiếp đất tức giận điểm chứ?

('□') ㄣ┐┐┐

Cô Nguyệt ngược hơi chậm lại, chỉ cảm thấy một cái lão huyết phun ra ngoài. Hắn mù rồi, nhất định là mù rồi!

"Cái đó thân (rõ ràng), ngươi xong chưa thân?"

"Sư phụ chờ một chút, xong ngay đây." Nghệ Thanh xềng com quơ múa đến nhanh hơn.

"Nhớ đến nhiều thả chút thịt a."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "...". Ngâm trộm nghe đến cái gì huyền diệu âm thanh.

Hắn suốt tại sân tiền trạm một phút đồng hồ, mãi đến phòng bếp cái thân ảnh kia, bụng thức ăn bước nhanh đi vào trong phòng. Hắn mới nhớ tới mục đích của mình. Suy nghĩ một chút thời gian bây giờ, Nghệ Thanh vẫn là một cái Kim Đan tu sĩ, cũng không phải là tương lai cái đó tam giới nổi tiếng tiên nhân, có chỗ bất đồng cũng là bình thường, bình thường.

Hắn thu liễm thu cầm, cái này mới đi vào.

"Không biết tôn giả, là vị nào tôn giả?" Còn chưa vào bên trong, đối phương đã ngay lập tức đã phát hiện hắn, cũng quay đầu nhìn lại.

Cô Nguyệt trong bụng nhất định, ánh mắt lóe lên một tia vẻ tán thưởng, không hồ là tương lai Kiếm Tiên, chẳng qua là Kim Đan liền có thể một cái nhìn ra hắn tu vi, xem ra đối với linh khí cảm ứng vô cùng bén nhạy. Trong nháy mắt cảm thấy mới vừa huyền diệu đồ vật, lại bỏ trở về một chút.

"Cô Nguyệt." Hắn trầm giọng trở về hai chữ, hai tay vác ở sau lưng, vẫn là cái kia trong trẻo lạnh lùng bộ dáng.

"Nguyên lai là Cô Nguyệt tôn giả." Trong mắt Nghệ Thanh thoáng qua một vẻ kinh ngạc, lập tức đứng dậy ôm quyền thi lễ một cái. Tại toàn bộ Tu Tiên giới không người không biết Cô Nguyệt danh tự này, hắn là một vị tu Tiên kỳ tài. Nghe chỉ ba trăm năm thời gian, liền tu thành Hóa Thần, là Huyền Thiên tông ba vị Hóa Thần tôn giả một trong. Mặc dù tu vi không bằng những thứ khác tu sĩ Hóa Thần, nhưng là tu sĩ Hóa Thần trong duy nhất kiếm tu, nếu thật đánh nhau, phỏng chừng không người là đối thủ của hắn. Đều là kiếm tu, Nghệ Thanh tự nhiên cũng chú ý qua người này.

Cô Nguyệt phảng phất thói quen người khác vẻ kinh ngạc, nhàn nhạt mở miệng nói, "Ngươi chính là bọn họ nói tới vị kia Kim Đan kiếm tu?"

"Ta đúng là là kiếm tu." Mặc dù không biết ý đồ của đối phương, Nghệ Thanh vẫn là thản nhiên gật đầu một cái.

Hắn quét mắt nhìn hắn một cái, "Ngươi trời sinh kiếm thể, quả thực là thích hợp nhất tu kiếm."

Nghệ Thanh sững sờ, mặt nhăn đầu xiết chặt, cái này vẫn là lần đầu tiên, có người một cái nhìn ra hắn là trời sinh kiếm thể.

"Người không cần làm dư thừa lo lắng." Như là nhìn ra nhìn hấn lo cái gì, Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Trời sinh kiếm thể mặc dù hiếm thấy, bản tôn đến còn không nhìn ở trong mắt." Trời sinh kiếm thể, tuyệt cao kiếm tu tư chất, đích xác rất dễ dàng tuyển người đồ con mắt đoạt xác. Nhìn hấn cái này về mặt, phỏng chừng trước không ít gặp phải loại sự tình này.

]

"Không biết tôn giả lần này tới, vì chuyện gì?"

Cô Nguyệt tiến lên một bước, lúc này mới lên tiếng nói, "Người đã vào ta Huyền Thiên tông, người kiếm thể sự việc ta đương nhiên sẽ không nói ra đi. Kiếm tu tu hành không dễ, từ hôm nay, người liền bái nhập môn hạ ta, làm ta Cô Nguyệt đệ tử thân truyền đi."

"Không cần rồi."

"Người không cần cảm ơn ta, ta chẳng qua là... Người nói cái gì?" Cô Nguyệt một hồi, đến miệng mà nói lại nuốt xuống. Hấn nghe làm sao? Một cái tu sĩ Hóa Thần nghĩ thu hấn làm Đệ. Hấn... Hấn lại có thể cự tuyệt! Hấn chiêu bài thức thanh lãnh về mặt đều cứng một cái, chất vấn nói bật thốt lên, "Tại sao?"

"Bởi vì ta (bởi vì)..." Nghê Thanh vẫn không trả lời, bên cạnh lại truyền tới ực một cái nuốt com âm thanh, một đạo giọng nữ đột nhiên chen vào, "Sư phụ hấn là ta à." Lại một cái cướp đầu bếp.

"Cái gì?" Hấn lúc này mới nhìn thấy bên trong nhà cái bàn gỗ trước còn ngồi một nữ nhân, quần áo bụi bặm, tóc rối bời, đang nắm đôi đũa, ăn đến khỏe miệng một trống một trống từng động, đầy bàn đủ loại thức ăn bị quét hơn phân nửa. Nhất thời nhớ tới một cái đã lâu từ —— kẻ tham ăn!

Người này ai vậy? Hấn bắt đầu nhanh chóng lục soát trong trí nhớ tên người, lại có phát hiện không một cái có thể đối với thượng hào.

Mới vừa lúc đi vào, bị Nghê Thanh xào rau bộ dáng kinh động đến, không có nghe rõ đối thoại của bọn họ, không có nghĩ tới cái này không có một chút linh khí nữ nhân, lại là sư phụ hấn. Kiếm Tiên nguyên lai là có sư phụ sao? Nội dung cốt truyện chưa nói qua a!

"Người là?"

"Gia sư, Thẩm oánh." Nghê Thanh trả lời, một mặt cung kính về mặt, vẫn không quên cho đối phương thêm chén com.

Cô Nguyệt khỏe miệng giật một cái, hấn là thật không có nghĩ đến, Nghê Thanh sẽ đã có sư phụ. Hơn nữa nhìn bộ dáng, cảm tình còn rất sâu. Trên dưới quan sát mắt cái này vẫn còn đang cuồng ăn cuồng ăn cô em, nhất thời lại dò không tới sâu cạn của đối phương, chỉ có thể thử dò xét hỏi.

"Vị này muội... Cô nương, tại hạ mắt đào, không biết tu vi của ngài là?"

"Không biết a." Lại nói tu vi rốt cuộc là cái gì?

Không biết, xem ra nàng thật đúng là không có sửa qua Tiên!

"Vậy người nhưng là am hiểu thuật pháp kiếm thuật?"

"À không!" Thẩm Huỳnh thành thật trả lời.

"Luyện khí đây?"

"Sẽ không!"

"Đan dược kia?"

"Chưa từng nghe qua!"

"Ngự thú?"

"Không có!"

"..." Vậy người có cái gì mặt thu học trò a uy!

Lời (thảo mãnh thảo)

Cô Nguyệt ánh mắt chuyển một cái, đã lấy được cùng Hề Thu giống nhau câu trả lời, cô em gái này từ nhất định là Nghê Thanh không có tu Tiên trước lay sư phụ, cho nên thật sự là một cái người phạm, nhất thời yên tâm.

"Người đến lúc đó người trọng tình trọng nghĩa." Hấn hướng về Nghê Thanh tán thưởng gật đầu một cái, "Nếu như thế, ta cho phép người bái nhập môn hạ ta sau, vẫn nhưng chiêu cô cho nàng liền vãng." Những thứ này một ngày sư phụ ý tưởng, hấn vẫn là có thể lý giải.

"Tôn giả hiểu lắm, ta cũng không có khác đầu sư môn dự định." Nghệ Thanh như cũ cự tuyệt.

"Ngươi..." Cô Nguyệt nhất thời có chút tức giận, hần đầu gì là một cái tu sĩ Hóa Thần, đều chủ động muốn thu Đồ rồi, hần lại còn nhiều lần cự tuyệt. Coi như là tương lai Kiếm Tiên, cái giá cũng không cần bày cao như vậy đi, "Tuy nói một ngày sư phụ, suốt đời là cha. Nhưng chúng ta người tu tiên, tự cùng người phạm bất đồng. Vì con đường tu tiên của ngươi, không cần thủ bực này chết lễ."

"Tôn giả mời về!" Nghệ Thanh như một cái, mơ hồ cũng có chút ít hóa khí, "Ta Nghệ Thanh mặc dù chỉ là một cái Kim Đan, nhưng quyết không làm phản bội sư môn sự việc." Nói xong còn trịnh trọng hướng về Thẩm oánh nói, "Sư phụ yên tâm, đồ nhi cuộc đời này đều sẽ chỉ là ngài học trò."

Đối phương lại chỉ hàm hồ đáp một tiếng, "Ồ ồ ồ..." Lúa com lúa com lúa com.

"Ngươi... Ngươi một cái chết đầu óc làm sao lại nói không thông đây?" Cô Nguyệt tức giận, đi tới lui một vòng. Rất muốn từ đây quay đầu trở về, ngươi yêu lạy không lạy. Hết lần này tới lần khác vì tiền đồ của mình, hần vẫn không thể không liên lụy hần chiếc thuyền này. Hít sâu một hơi, lúc này mới tiếp tục khuyên nhủ, "Ta nói huynh đệ, ta đây chính là vì muốn tốt cho ngươi. Ta đầu gì là nhất phái Hóa Thần tôn giả, làm đồ đệ của ta ngươi trực tiếp chính là một cái con nhà giàu rồi, muốn cái gì không? Ngươi không phải là sắp tu thành kiếm ý sao? Ta có thể giúp ngươi a!"

"Không cần, gia sư biết, đã trọn ta trọn đời học tập." Nghệ Thanh hoàn toàn không hề bị lay động, một mặt ta có sư phụ ta kiêu ngạo bộ dáng, "Không cần lại chọn sư môn."

"Ngươi..." Thấy hần khó chơi, Cô Nguyệt không thể làm gì khác hơn là dùng phép khích tướng, "Sư phụ ngươi nếu là đối với ngươi tốt, cũng sẽ nguyện ý ngươi bái ta. Nàng dù sao chỉ là một cái người phạm, tu tiên chuyện năng biết cái J8, tương lai nếu là ngươi..."

"Tôn giả ẩn nói cẩn thận." Nghệ Thanh vỗ mạnh một cái bàn, giống như là thực sự tức giận, "Gia sư biết chỉ rất nhiều, không phải tùy tiện người nào có thể xen vào." Nói ta có thể, nói sư phụ ta không được!

Cô Nguyệt nhét vào, thấy hần một mặt nói thêm câu nữa liền trở mặt bộ dáng, liền vội vàng đổi lời nói, "Là ta lỡ lời." Quay đầu nhìn về phía vẫn còn đang lãnh đạm bình tĩnh lúa com Thẩm Huỳnh, con mắt hơi chuyển động, không thể làm gì khác hơn là đường cong cứu quốc, "Cô em gái kia từ... Nghệ Thanh quả thực là nhân tài hiếm có, nếu là bái ta làm thầy, tương lai một bước lên trời không phải là mộng. Bây giờ hần học chung với tình xưa không nguyện ý, không bằng ngươi giúp ta khuyên hần một chút."

Thẩm Huỳnh lúa com tay rút cục cũng đã ngừng một cái, nháy mắt mấy cái ngẩng đầu quét mắt nhìn hần một cái. Lại nói... Các ngươi Tiên vòng người, lưu hành đào góc tường, còn để cho người khác chuyển cái xeng sao?

"Ngươi không cần lo lắng, ta là thật tâm thu học trò. Có bất kỳ nghi vấn nào, cũng có thể hỏi ta." Cô Nguyệt bận rộn tăng thêm một câu.

"Được rồi!" Thẩm Huỳnh thờ dài, giơ lên đôi đũa trong tay, "Ta chỉ có một cái vấn đề."

"Ngươi nói."

"Ngươi chuyển kiếp tới đã bao lâu?"

"Ngay sau đó, cũng liền hơn ba trăm năm."

"... Nha."

Hồi lâu...

Cô Nguyệt: "Mịa nó!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhân Gian Không Hủy Đi

"Sư phụ, Cô Nguyệt tôn giả lại tới rồi." Nghệ Thanh bên thu thập chén đĩa, mang một ít đồ mở miệng.

"Ồ." Ăn no cho ăn đủ đang gục xuống bàn không muốn động người, miễn cưỡng đáp một tiếng.

"Đây đã là ngày thứ năm." Nghệ Thanh tiếp tục nói, "Ngày qua ngày đứng ở cửa, nhưng lại không tiến vào, cũng không biết là vì sao." Đứng đứng chứ, còn một cái đất lấy hàng rào trên lá cây, cánh cửa cái kia mảnh nhỏ đều sắp bị hần kéo gãy rồi.

"Khả năng trước mặt bị phơi bày, khó tiếp thụ đi!" Thẩm Huỳnh không thèm để ý trở mình, tiếp tục nằm, "Thói quen là tốt rồi."

"Phoi bày?" Hấn sùng sốt một chút, đột nhiên nghĩ tới năm ngày trước, sư phụ đích xác là hỏi một câu, hấn liền lửa thiêu mông tựa như chạy ra ngoài. Từ ngày đó trở đi, liền bắt đầu giờ lên một tấm táo bón mặt, mỗi ngày đứng ở cửa nhìn, "Đúng rồi, sư phụ hôm đó nói xuyên việt... Là ý gì?" Chẳng lẽ là cái gì cao thâm đạo pháp?

"Cái này... Giải thích có hơi phiền toái." Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, hồi lâu mới nói, "Người có thể lý giải là... Hấn lúc trước cùng ta là một cái thôn đồng hương."

Nghệ Thanh cả kinh, "Nguyên lai sư phụ cùng hấn, còn có như vậy Uyên duyên!" Khó trách Cô Nguyệt tôn giả mỗi ngày tới đây, lại không tiến vào. Nguyên lai là gần Hương sợ Tĩnh, muốn cùng sư phụ một tự đồng hương tĩnh.

Chờ một chút!

Nếu như sư phụ cùng hấn là đồng hương mà nói, sư phụ lợi hại như vậy người, Cô Nguyệt nhất định là nghe qua. Trước hấn nghĩ thu hấn làm Đồ, khả năng nhất thời không có nhận ra, hiện tại đã vạch trần, vậy hấn như bây giờ vậy hành vi, chẳng lẽ là... Nhớ tới chuyện cũ sinh lòng sùng bái, muốn... Cũng bái nhập sư phụ môn hạ đi?

o(? ㄟ?) ttsu!

Nghệ Thanh trong lòng cứng lên, cảm thấy một cổ uất khí ngăn ở ngực, nhất thời giữ cửa miệng cái thân ảnh kia cũng có chút không vừa mắt lên, hấn lúc này mới vừa bái sư, liền có người đồ mắt.

Nhớ hấn nhanh chóng tấm xong chén đĩa, gọi ra chính mình Linh Kiếm, ụp một cái nặng nề quy ở trước bàn.

"Người làm gì vậy?" Thẩm Huỳnh sợ hết hồn.

Nghệ Thanh một mặt mong đợi ngẩng đầu lên nói, "Xin sư phụ giáo sư đệ tử tu hành."

Thẩm Huỳnh cứng đờ, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, đã đến tới rồi, đầu bếp muốn bắt đầu học tài nấu nướng. Tu hành... Tu hành rốt cuộc là một cái gì à? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Những năm kia trang bức, hiện tại muốn còn!

Σ(ttsu°ㄟ°) ttsu

"Cái đó... Không cần gấp như vậy chứ?"

"Không tính gấp rồi." Hấn một mặt kiên định nói, "Trước đó vài ngày đa tạ sư phụ chăm sóc, bây giờ đồ nhi thương thế đã khỏi hấn, linh khí cũng đã khôi phục, có thể bắt đầu tu hành."

]

"Người... Thực sự có thể?" Dừng a, ta còn có thể lại chăm sóc điểm.

"Vâng!" Hấn nặng nề gật đầu, thấy Thẩm Huỳnh một mặt làm khó, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Sư phụ nhưng là thân thể có bệnh?"

"Ây... Không..." Ăn no mệt rồi rồi tính bệnh nhẹ sao?

Hấn thở phào nhẹ nhõm, "Mời sư phụ dạy dỗ."

"..."

"Sư phụ nhưng là lo lắng, không biết ta hiện tại kiếm thuật trình độ như thế nào?" Thấy nàng thật lâu không trở về Nghệ Thanh suy đoán, "Là Nghệ Thanh sơ sót, không bằng chúng ta đổi một sân, ta biểu diễn cho sư phụ nhìn. Ngài lại từ cạnh hướng dẫn như thế nào?"

"Ây... Nha." Nàng có thể nói không sao?

Nghệ Thanh lập tức đứng lên, một mặt hưng phấn bóp cái Quyết, theo thói quen mang theo Thẩm Huỳnh ngự kiếm mà lên. Trực tiếp hướng về đỉnh bên ngoài bay ra ngoài.

Huyền Thiên tông nằm ở Huyền biển, cả môn phái liền phủ ở trên mặt biển, phía dưới có nước cò vạn tất cả lớn nhỏ cái đảo, Nghệ Thanh trực tiếp liền rơi vào lớn nhất một cái trên đảo. So sánh cái khác đảo mà nói, nơi này địa thế bằng phẳng, chu vi mười dặm chỉ có mảng lớn nam thạch, đích xác là cái luyện kiếm địa phương tốt.

Xem ra Nghệ Thanh những ngày gần đây, không ít kiểm tra địa hình, quả nhiên là một chăm chỉ hiếu học trù... Đệ tử.

Chẳng qua là...

"Người cùng tới làm chi?" Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn một cái, chặt đi theo đám bọn hấn rơi xuống đất, một thân lam đầy quần áo trắng trang bức Phạm Cô Nguyệt.

"Người quân ta!" Cô Nguyệt lườm một cái, ngay cả nói chuyện cũng lườm đến trang cái kia vẫn mặt nhăn nhu bộ dáng, hoàn toàn thả bay tự mình, "Người không phải là muốn dạy học sinh sao? Toàn bộ Huyền Thiên tông đều là địa bàn của ta, ta bên cạnh xem người một chút muốn thu phí à?"

"..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, cái tên này ăn thuốc nổ rồi hả? Họa phong cùng trước hoàn toàn bất đồng.

Cô Nguyệt là thật sự tức giận, hấn ở cái thế giới này mấy trăm năm rồi, một đường cũng coi là thuận buồm xuôi gió, vận khí tốt đến nỗi tung, tùy tùy tiện tiện tu Tiên đồ có thể tới Hóa Thần. Còn tưởng rằng cả đời đều sẽ như thế thuận đi xuống, đáy lòng cũng sắp đem mình làm những thứ kia xuyên việt chủ giác. Mặc dù sau đó tới phát hiện cái thế giới này chân tướng, nhưng cũng may cùng hấn không có quan hệ gì.

Bị nói toạc thân phận ngày ấy, nói thật, hấn là thực sự bị giật mình. Nghĩ xác nhận, lại sợ đi theo nàng xác nhận. Loại này đột nhiên biết, mình không phải là ông trời già, duy nhất cục cưng bé nhỏ cảm giác, ai biết? Ai lý giải?

卐(ㄣ 卐)

Hấn suốt suy nghĩ năm ngày, miễn cưỡng đón nhận sự thật này. Cái này mới chậm rãi tỉnh táo lại, rất rõ ràng cái này kêu Thẩm Huỳnh cùng hấn một dạng, cũng là biết nội dung cốt truyện, hơn nữa còn trước một bước làm cùng hấn một dạng dự định. Nói cách khác, hấn TM bị chặn đồ rồi.

(' □) 〰 〰 〰

Càng nghĩ thì càng khí, hít thở sâu mấy lần, mới dè xuống con tim oán khí mở miệng, "Àlô, ta tìm người có chuyện, người trước đi theo ta một cái, chúng ta trò chuyện một chút."

Thẩm Huỳnh sững sờ, vẫn chưa trả lời, Nghệ Thanh tiến lên một bước, vô tình hay hữu ý chắn giữa hai người nói, "Sự phụ đang muốn dạy dỗ ta tu hành, sợ là nhiều tại bất tiện. Tôn giả nhưng nếu có việc, không bằng ngày khác trở lại." Hừ, đừng tưởng rằng hấn không biết, hấn là có lẽ bá sự.

Hấn bị chặn đến sững sờ, ảo giác sao? Thế nào cảm giác tương lai Kiếm Tiên đối với hấn có sát ý? Điều do họ Trầm, nhất định là nàng nói cái gì, Kiếm Tiên mới có thể đối với hấn có hiểu lầm, lòng này máy kỹ nữ.

"Ta liền một hồi."

"Sự phụ không rảnh rồi."

"Bọn người sẽ luyện nữa cũng được."

"Tu hành sự việc, không thể lơ là."

"Ta có chính sự."

"Tôn giả thứ lỗi!"

Cô Nguyệt: "... " Tâm cơ Thẩm!

Nghệ Thanh: "... " Ta mới là sự phụ học trò!

Thẩm Huỳnh: "... " Ừ, các người lại nói vài lời, liền có thể đi trở về ăn cơm tối.

"Được được được, các người giáo. Ta không nói lời nào được chưa?" Cuối cùng Cô Nguyệt không thể làm gì khác hơn là lui về phía sau một bước, ngang phía sau Thẩm Huỳnh một cái, "Không phải là muốn dạy Đồ sao? Người dạy người dạy!" Hấn muốn nhìn một chút, nàng có thể dạy dỗ cái gì tới. Đừng tưởng rằng hấn không nhìn ra, nàng chính là một cái người phạm, sẽ Tiên thuật kiếm pháp mới là lạ. Vì để cho Kiếm Tiên bá nàng sự phụ, nhất định là nói linh tinh cái gì, bây giờ là có sẵn phơi bày cơ hội, chờ Nghệ Thanh thấy rõ diện mục thật của nàng, hấn trở lại thu học trò không muộn.

Nghệ Thanh lúc này mới xoay người cầm lên Linh Kiếm nói, "Sự phụ, ta bây giờ tu hành kiếm pháp, được đặt tên là: Đăng Thiên Quyết, chính là ta tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp, xin sự phụ chỉ giáo!"

Nói lấy hấn về phía trước hai bước, bắt đầu biểu diễn lên kiếm pháp tới. Từng chiêu từng thức đều cực kỳ ác liệt, mảng lớn kiếm quang trong nháy mắt bao phủ lại toàn bộ đảo, nhắc lên mảng lớn cát đá bay lượn trên không trung. Thân ảnh của hấn càng là trực tiếp biến mất ở kiếm quang bên trong, phảng phất đã dung nhập kiếm pháp bên trong.

Cô Nguyệt càng xem lại càng ngạc nhiên, đây chính là Kiếm Tiên thành danh kiếm pháp, còn chỉ là thuần túy chiêu thức liền có uy lực như vậy, nếu như là cộng thêm linh khí chắc hấn sẽ lợi hại không chỉ gấp mười lần. Hơn nữa cái này từng chiêu từng thức bên trong thì đã có kiếm ý cái bóng, khó trách hấn có thể vượt cấp đánh bại Nhuê Mi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tỉnh Ngộ Lắc Lư

Nghệ Thanh bộ kiếm pháp này suốt biểu diễn có hơn nửa canh giờ, chiêu thức thiên biến vạn hóa, uy lực cực lớn. Mặc dù hấn đã tận lực thu liễm kiếm khí, đợi thu thế thời điểm vẫn để cho toàn bộ đảo bị tước mất một tiết cao.

"Sur phụ, đây chính là ta ngày thường sử dụng chỉ kiếm pháp." Nghệ Thanh ôm quyền hướng Thẩm Huỳnh xá một cái, thẳng tắp nhìn về phía nàng, ánh mắt vậy kêu là một cái lóe sáng.

Thẩm Huỳnh theo bản năng liền khen một câu, "Ừ, không tệ!" Chính là chậm một chút.

"Đa tạ sư phụ!" Hấn càng thêm kích động, "Xin sư phụ chỉ giáo."

"..." Thẩm Huỳnh cứng đờ, cái trán lại bắt đầu đổ mồ hôi, chỉ giáo cái gì? Kiếm pháp cái gì, nàng căn bản không hiểu a.

Một bên Cô Nguyệt lại cười, hưng tai nhạc họa nói, "Đúng nha, ngại cho hướng dẫn hướng dẫn chứ sao."

"Ây... Cái này..."

"Sư phụ nhưng là không mang binh khí tiện tay?" Nghệ Thanh vội vàng đem trong tay Linh Kiếm đưa cho nàng, "Là đồ nhi sơ sót, nếu không trước dùng của ta đi."

"..." Có muốn hay không như vậy thân thiết?

"Mau mau, hướng dẫn hướng dẫn." Cô Nguyệt cười sâu hơn, thuận tay còn đẩy nàng một cái, âm dương quái khí nói, "Ngươi lại không nhanh điểm, mặt trời phải xuống núi rồi!"

"Sư phụ?"

Thẩm Huỳnh nhìn một chút kiếm trong tay, "Thật ra thì... Ta cảm thấy ngại mới vừa tốt vô cùng." Không cần đổi nữa đi.

"Cất, thôi đi!" Nghệ Thanh còn chưa mở miệng, Cô Nguyệt lại trước một bước cười nhạo, "Chớ giả bộ, hôm nay ngại có thể sử dụng một chiêu nửa thức, ta đều bái ngại làm thầy!"

"Ngươi?" Thẩm Huỳnh liếc hấn một cái, "Biết nấu cơm sao?"

"Lão tử làm gì tự mình làm cơm?"

"Ồ, vậy không muốn."

"Ngươi..." Ai TM phải làm học trò ngại a!

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜─┐

Thẩm Huỳnh không để ý tới hấn, đi về phía trước hai bước, nhìn một chút bằng phẳng đảo nhỏ, bắt tay một cái bên trong kiếm, mới vừa đầu bếp học trò là thế nào dùng tới? Thật giống như trước phải giờ lên tới...

Nàng trực tiếp một tay giờ kiếm, cao qua đỉnh đầu. Giống như là giờ cái Tay tập tạ nhìn lấy không có chương pháp gì, chớ nói chi là chiêu thức.

A! Cô Nguyệt không nhịn được vừa cười một tiếng, nhìn lấy Thẩm Huỳnh dùng sức vung xuống kiếm, ngồi chờ nàng quay ngựa.

Đột nhiên, đất bằng phẳng gió bão đột ngột, chỉ thấy thân kiếm kia nhát thời hóa ra một đạo sáng như ban ngày kiếm quang, vượt hoành trong thiên địa. Theo Thẩm Huỳnh vung thế, trong nháy mắt càn quét mà đi, một tiếng âm vang nổ vang, toàn bộ hải đảo trong nháy mắt bị chém thành hai khúc. Mà kia kiếm quang còn chưa dừng lại, trực tiếp hướng xa xa mà đi, trực tiếp quét qua cách đó không xa Huyền Thiên tông, đem bên phải phía trên một tòa phù đình bô ra, thẳng vào biển khơi, cuối cùng biến mất ở chân trời.

Bầu trời mây trắng chia ra làm hai, mà toàn bộ mặt biển đột nhiên hạ xuống, nước biển từ trung gian tách ra. Bên dưới một cái sâu không thấy đáy kẻ hồ kéo dài đến phương xa. Toàn bộ trong thiên địa phẳng phất miễn cưỡng bị cắt một đao. Bên tai chỉ có rầm rầm nước biển viết vào kẻ hồ âm thanh.

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

"Ây..." Thật giống như dùng sức quá mạnh rồi, "Xem ra ta không thích hợp dùng kiếm!" Thẩm Huỳnh gỡ đầu một cái, qua tay liền đem kiếm ném trả cho đầu bếp, "Gi đó, tối hôm nay ăn cái gì?"

]

"Người dám gọi ta một tiếng tạm thời đầu bếp thử xem?" Không đợi Thẩm Huỳnh nói xong, trong phòng bếp xào rau thân ảnh đột nhiên quay đầu lại, "Có tin hay không ta thật đánh người!"

"Áy..." Thẩm Huỳnh một hồi, không thể làm gì khác hơn là sửa lại, "Người đó, đồ đệ của ta còn chưa tỉnh sao? Đầu năm ngày rồi."

"Tỉnh ngộ cái nào đơn giản như vậy?" Cô Nguyệt ngang một cái bùn nát một dạng ngồi phịch ở trên bàn đá người, "Còn nữa, lão tử kêu Cô Nguyệt, không gọi người đó! Người đồ đệ mình tên không nhớ được liền coi như xong, dầu gì đồng hương, tên của ta cho ta thật tốt ký a ư!"

"Ai... Ta đều năm ngày chưa ăn cơm rồi." Khí lực cũng không có, nào có thời gian ký danh chữ.

"Năm, thiên..." Cô Nguyệt trực tiếp đem đồ trong tay liền ném tới, "Vậy người những ngày qua ăn chính là cái gì? Heo ăn sao?"

Nàng thuận tay tiếp lấy, nhỏ giọng thầm thì một câu, "Còn không bằng heo ăn đây." Mảnh nhỏ nhìn một cái, mới phát hiện đó là một cái xèng com, liền vội vàng ném trở về, "Nhanh bay vùn vụt, nòi muốn dân!"

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, đầu có cái gì Bá kỷ một cái đứt đoạn mất, giờ tay liền đem xèng com ném xuống đất, "Người mới vừa nói cái gì? Có loại nói lại cho ta nghe." Hắn ồn ào một cái lật xuống trên người khăn choàng làm bếp, nổi giận đùng đùng hướng nàng đi tới, "Lão tử đường đường một cái Hóa Thần tôn giả, đời trước thêm đời này đều không làm cho người ta làm qua com, đã cho ta hiếm làm cho người a! Người nào thích làm ai làm đi, ông đây mặc kệ rồi!"

"Ta cũng không để cho người tới a." Không là chính bản thân hắn chủ động chạy tới, hỏi nàng có nhu cầu gì sao?" Lại nói... Ngày đó không phải là người để cho ta vung một kiếm kia sao?"

Nàng không vung một kiếm kia, đầu bếp học trò liền sẽ không tỉnh ngộ, không tỉnh ngộ liền có người nấu com cho nàng, có người nấu com tự nhiên không cần ăn hấn làm heo đã ăn.

"Người..." Nếu không phải là hấn Lăng Vân đỉnh bị nàng bỏ, cho là hấn nguyện ý qua tới nơi này a. Ủ, tuyệt đối không phải là bởi vì muốn tìm duy nhất đồng hương tán dóc!

Hắn hít sâu một hơi, Hừ! Liền như vậy, không cùng nữ nhân so đo.

Quay đầu nhìn một chút, như cũ lười biếng một mặt cúi mặt dạng yếu gà tựa như Thẩm Huỳnh, cái nghi vấn kia lần nữa nhô ra, "A lô Thẩm Huỳnh, nói nghiêm túc... Trên người của người năng lực kinh khủng kia rốt cuộc ở đâu ra?" Một kiếm kia quả thật là... Quả thật là giống như khai thiên bô mã.

"Ta không đã nói với người sao?" Nàng miễn cưỡng đáp một câu, "Ta cũng không biết a!"

"Người thực sự không biết?"

"Ừ, ta xuyên qua ngày ấy, cứ như vậy."

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, có thể đem biến khôi một kiếm bỏ ra thực lực, theo hắn biết không có có bất kỳ một cái nào thuật pháp có thể làm được, coi như là cái thể giới này mạnh nhất Hóa Thần đại viên mãn người, đều làm không được đến. Thoạt nhìn rõ ràng là người bình thường, toàn thân một chút linh khí cũng không có, thậm chí liên tu sĩ cơ bản nhất đối với linh khí cảm ứng cũng không có, vì sao lại có thực lực như vậy. Càng kỳ quái hơn chính là, chính nàng lại có thể cũng không biết nguyên nhân.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không nghĩ ra trong đó khớp xương, không thể làm gì khác hơn là buông tha. Xoay người đem hồ thành một đoàn thức ăn ném tới trước mặt của Thẩm Huỳnh, "Ăn mau, ăn xong còn phải đi trên đảo nhìn một chút người đồ đệ kia tỉnh ngộ đến thế nào." Ai, làm sao cảm giác chính mình tìm cho mình hai cái đại phiền toái, vẫn là làm bẽ mặt cái loại này.

Thẩm Huỳnh chọc chọc đoàn kia cháo, chậm chạp không có gấp lên, vẻ mặt càng thêm chê, mặt đầy đều viết "Heo ăn" hai chữ. Đêm nửa ngày, mãi đến người nào đó sắp nổ tung, lúc này mới nhét vào trong miệng.

Thật khó ăn... Bất quá, tốt hơn tự mình làm đây!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Lọc Sạch Quỷ Vương

Thật vất vả com nước xong, Cô Nguyệt đang định đem cái này dà lười hàng kéo đi hải đảo, một người học trò lại vội vã chạy tới, vội vàng hướng về hấn chào một cái, "Xin chào tôn giả!"

"Người là chủ phong đệ tử?" Cô Nguyệt nhíu mày một cái, "Hề Thu tìm ta chuyện gì?"

"Trở về tôn giả, chương môn nói Phệ Hồn Phiến xuất hiện dị biến, mời tôn giả mau trước đi kiểm tra."

"Phệ Hồn Phiến còn không có lọc sạch!" Cô Nguyệt cả kinh, ba ngày trước hắn đã bày ra lọc sạch đại trận, lẽ ra bên trong ác quỷ mạnh hơn nữa, cũng hẳn bị lọc sạch mới là, chẳng lẽ lại đã xảy ra biến cố gì?

"Đi, đi sạch rõ ràng đi!" Hắn hướng đệ tử kia phát phát tay, đang định ngự kiếm, suy nghĩ một chút xoay người từng thanh Thẩm Huỳnh cũng lui đi lên, "Không cho phép ngủ! Cái kia Phiến không phải là người mang tới sao, cùng ta cùng nhau đi nhìn một chút."

"..." Thật là phiền phức a.

Hai người nhanh chóng bay đến sạch rõ ràng điện, mới vừa vào đi Hề Thu liền một mặt ngưng trọng tiến lên đón.

"Sư thúc!" Hề Thu ôm quyền chào một cái, quay đầu chỉ vào bên trong nói, "Ngài cuối cùng cũng đến rồi, mau nhìn xem cái này Phệ Hồn Phiến."

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên bầu trời còn bay cái kia mặt quỷ khí âm trầm phiến kỳ, đen đậm như mực, cùng ba ngày trước không có nửa điểm thay đổi. Trên mặt đất hắn bày ra lọc sạch đại trận vẫn sáng bạch quang, mà mấy vị khác đường chủ cũng ngồi ở bốn phía tâm trận chỗ thúc giục linh khí.

"Làm sao? Chẳng lẽ cái này Phiến bên trong Quỷ khí có thể miễn dịch ta trận pháp không được."

"Cũng không phải là như thế!" Hề Thu liền vội vàng giải thích, "Chẳng qua là không biết vì sao, cái này trong Phiến ác quỷ coi như bị là trong trận pháp linh khí ăn mòn, lại chưa từng từ nơi này trong Phiến đi ra, cho nên không cách nào hoàn toàn lọc sạch."

"Cái gì? Liền lọc sạch trận cũng ép không ra bên trong ác quỷ?" Không ra Phiến, chúng nó là nghĩ hồn phi phách tán sao?

"Đúng là như vậy." Hề Thu thần sắc càng thêm ngưng trọng, "Ác quỷ luôn luôn sợ nhất linh khí, bây giờ ba ngày trôi qua chúng nó còn chưa đi ra, đệ tử suy đoán cái này Phiến bên trong sợ rằng... Đã có Quỷ Vương."

"Quỷ Vương Quỷ khí xung thiên, nhưng này trên lá cờ lại... Rất sạch sẽ!" Phải nói quá sạch sẽ, không có có một tí Quỷ khí từ bên trong lộ ra tới. Cái này cũng là bọn hắn ngay từ đầu, cũng không có hướng Nghệ Thanh hỏi rõ Phệ Hồn Phiến tình huống nguyên nhân, cho là cái này Phiến còn không có thành tựu. Hiện tại còn muốn hỏi, hắn lại đang tình ngộ bên trong.

"Có lẽ đây là một cái đặc thù Quỷ Vương!" Hề Thu nói, "Tin đồn Quỷ Vương có cùng với nó ác quỷ bất đồng mạnh mẽ đại năng lực, hơn nữa sinh thành chỉ nhất, có thể để thiên địa biến sắc, đưa tới dị biến. Năm ngày trước, Huyền Hải chi nước đột nhiên từ trong đứt gãy, trên biển một cái cái đảo cùng sư thúc Lăng Vân đình đồng thời bị hủy, có lẽ cũng là Quỷ Vương xuất thế hiện ra."

"..."

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, mới hiểu được hắn nói chuyện gì. Mơ hồ cảm thấy cái trán dâng lên một nhóm hắc tuyến, vô bả vai của hắn một cái nói, "Hề Thu, người suy nghĩ nhiều." Lăng Vân đình làm sao không có, không người so với hắn rõ ràng hơn được không! Cái này còn không là không kịp giải thích sao... Tuyệt đối không phải là cảm thấy quá mất mặt mới chưa nói.

(—''—)

"Nhưng là trừ Quỷ Vương xuất thế, lại có cái gì có thể đưa tới loại này thiên địa dị biến?" Hề Thu một mặt mờ mịt.

"Phân... Ngược lại cùng Quỷ Vương không liên quan! Yên tâm, Phệ Hồn Phiến chuyện, ta sẽ giải quyết." Đột nhiên liền không lo lắng Phệ Hồn Phiến cái quỷ gì? Lần nữa ngẩng đầu nhìn trời một cái trên phiến kỳ, hắn bóp cái Quyết, đem Phiến thẳng tiếp thu hồi lại. Mảnh nhỏ một xem phía trên trừ cái đó tàn phá không thấy rõ bên ngoài trận pháp, như cũ nhìn không ra bất kỳ chỗ đặc thù.

"Àlo, Thẩm Huỳnh." Hắn quay đầu đẩy một cái bên người buồn ngủ người, "Cái này Phiến không phải là người trù... A Phi, học trò người đưa tới sao? Phía trên này trận pháp là cái gì, người biết không?"

"À?" Thẩm Huỳnh một mặt mộng bức, thuận tay liền nhận lấy cái đó lá cờ, "Trận pháp là ý gì?"

"Trận pháp chính là... Vân vân!" Cô Nguyệt đang định giải thích, đột nhiên trọn to hai mắt nhìn lấy trong tay nàng, "Cái này Phiến... Động?"

Chỉ thấy mấy ngày đều không có động một cái Phiến, đột nhiên ở trong tay Thẩm Huỳnh run run bày động, phảng phất đột nhiên bị mạnh mẽ gió thổi trong gió xóc xếch.

"Thẩm Huỳnh, người làm cái gì?"

"Ta cái gì đều không có làm a!" Thẩm Huỳnh tò mò giờ giờ lá cờ, "Ồ, làm sao còn tích thủy rồi hả? Ở trong nước ngâm qua à." Chỉ thấy cái kia kỳ trên người, đột nhiên ướt đầm, đang tích tích đáp đáp ra bên ngoài thẩm nước.

"Đừng động!" Cô Nguyệt liền vội vàng đè lại tay nàng, "Nghe, thật giống như có thanh âm!"

]

Toàn trường nhất thời yên tĩnh lại, quả nhiên một đạo nhỏ bé âm thanh ở bên trong phòng vang lên, âm thanh lượng cực nhỏ, phảng phất cố ý áp chế đứt quãng lướt qua từng tiếng: Anh... Rút rút... Rút rút...

Ồ? Hẳn thế nào cảm giác thanh âm này... Giống như vậy là tiếng khóc?

(ㄍ _ ㄍ)

"Không được, là Quý Vương âm thanh công!" Hề Thu lập tức nhảy ra một bước, như gặp đại địch như vậy hướng về phía có người trong nhà hô, "Nhanh, bày kết giới!"

Còn lại bốn vị đường chủ vẻ mặt căng thẳng, cũng lui ra một bước, rồi rút tại quanh thân sáng lên một vòng màu vàng phòng ngự kết giới, Hề Thu một bên kết ấn còn một bên giải thích, "Quý Vương âm thanh, trực tiếp công kích Nguyên Thần, tiếng này không phải chuyện đùa!"

Cái khác đường chủ cũng rút lên tiếng ủng hộ.

"Không nghĩ tới cái này Phiên thực sự đã có Quý Vương, sư thúc cẩn thận!"

"Sư thúc, mau đem phiên kỳ thả lại trong trận, không thể để cho Quý Vương âm thanh truyền đi!"

"Đúng nha sư thúc! Mặc dù ngài là Hóa Thần, cũng không thể sơ suất a! Hay là dùng trên kết giới đi!"

"Âm thanh công chi càng ngày sẽ càng mạnh, hiện tại không có việc gì, một hồi trở lại không kịp."

"Sư thúc!"

"Sư thúc!" *N!

Quả nhiên thanh âm bên trong càng lúc càng lớn, so sánh trước mấy không thể ngửi nổi, hiện tại thanh âm kia đã lớn đến có chút chói tai rồi. Trần đây cái đại điện đều là cái kia Phiên nội gián vương, thanh tình tịnh mậu (tình cảm dạt dào), niềm vui tràn trề, thả bay tự mình: Rút rút rút rút anh...

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái này nha chính là tiếng khóc chứ? Cái này TM tuyệt đối chính là tiếng khóc đi!

Chờ một chút!

Mới vừa trên lá cờ những thứ kia nước, không phải là nước mắt chứ? Quý Vương nước mắt!! (◕ _ ◕)

Đột nhiên hắn cảm thấy đình một tiếng, có cái gì tiếp thông âm thanh. Trong đầu nhất thời hiện ra một cái hoang đường ý tưởng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Người... Đối với Quý Vương làm cái gì?"

Đối phương mờ mịt méo một chút đầu, "Quý Vương là cái gì?" Nàng thấy qua chưa?

"..."

Đứt lòi, phiên kỳ bên trong tiếng khóc càng thêm tan nát cõi lòng rồi, nổi thành tuyến giọt nước rầm rầm theo bên trong rỉ ra.

Thẩm Huỳnh ghét bỏ nhìn một chút đen kịt, người khác cấp cho đồ vật lại không tốt trực tiếp vứt bỏ, ánh mắt híp lại thuận miệng nói câu, "Làm ồn chết rồi! Muốn gào đi ra gào!" Nói xong thuận thế run lên.

Đột nhiên một đả cụ đại hắc khí liền từ bên trong đạn xuống dưới.

Ra... Đi ra!

(◕ _ ◕)

Hơn nữa còn là đoàn thành đoàn cút ra đây cái loại này.

Hắc khí rơi xuống đất thành hình, cao mười mấy trượng, mặt xanh nanh vàng, miệng to như chậu máu, lớn chừng cái đầu máu đỏ con ngoi, phảng phất có thể hút nhân Hồn Phách, thoát nhìn rất là khủng bố.

Nếu như... Nó không phải là quỷ dưới đất nói.

(□□□) no

Quý Vương hai đầu gối quỳ xuống đất, cặp kia sắc bén móng nhọn quy củ đè ở trên hai chân, quỳ đến vậy kêu là một cái ngay ngắn. Đầu to bấu, máu đỏ trong mắt to, hai chuỗi không biết dịch thể đang hoa lạp lạp chảy ra ngoài, âm thanh đến không còn. Cái kia xếp hàng có thể toái hồn to lớn răng nhọn, đang gắt gao cắn môi, một mặt muốn khóc lại không dám khóc kinh sợ bao dạng.

Cô Nguyệt: "..."

Hề Thu: "..."

Chúng đường chủ: "..."

Đây rốt cuộc... Là chỉ cái quỷ gì?

Trong điện suốt an tĩnh năm phút, tràn đầy cái trong phòng chỉ có một cái nào đó Quý Nhân lệ rơi mà âm thanh, ba đáp ba đáp lại ba đáp...

"Không hổ... Là sư thúc!" Nhất trước tình hồn lại là Hề Thu, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, một mặt kinh ngạc vui mừng nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Quý này vương quả nhiên bị ngài đuổi ra ngoài."

"..." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, quan hấn lông chuyện, cái này rõ ràng cho thấy Thẩm Huỳnh lộ ra ngoài được không?

"Sư thúc nói đúng, trước là ta đánh giá quá cao quý này vương, không nghĩ tới tại sư thúc dưới sự uy áp, nó thậm chí ngay cả đứng lên cũng không nổi rồi."

"Không, ta không hề ép được nó." Nó căn bản sợ không phải là hấn chứ?

"Sư thúc không cần quá khiêm tốn, lần này nhiều thẹn sư thúc giúp đỡ, nguyên trước khi tới quý này vương chậm chạp không ra, là quá sợ hãi sư thúc nguyên nhân."

"Các ngươi có phải hay không..." Mù à?

Đang muốn giải thích, lời còn chưa nói hết, mặt đất lại đột nhiên một trận đùng đùng, mơ hồ có kiếm khí theo bốn phương tám hướng tràn tới, linh khí bốn phía bắt đầu điên cuồng hướng ngoài cửa một cái hướng khác xông ra.

"Linh khí này..." Cô Nguyệt xoay người nhìn về phía những người bên cạnh nói, "Thẩm Huỳnh người trừ... A Phi, Nghệ Thanh tình ngộ thành công." Nói xong kéo người liền ra ngoài mà đi, "Nhanh, đi xem một chút!"

"Sư thúc, như vậy Quý Vương..." Hề Thu gấp kêu một tiếng.

"Nếu đã xảy ra rồi, liền giao cho các ngươi lọc sạch đi!" Cô Nguyệt trả lời một câu, trong nháy mắt biến mất ở cánh cửa.

Hề Thu nhìn một chút trung gian Quý Vương, ảo giác sao? Làm sao cảm giác sư thúc đi lần này, Quý Vương đều giống như thờ phào nhẹ nhõm? Lúc này liền nước mắt đều không chảy?

Sư thúc, quả nhiên lợi hại!

"Đúng rồi, mới vừa sư thúc bên cạnh đường như... Đúng cá nhân, các ngươi nhưng nhận biết?"

"Chưa từng thấy, nghe sư thúc gọi nàng Thẩm... Thẩm cái gì tới? Không thấy rõ, cũng không biết là nam hay nữ?"

"Được rồi, không trọng yếu, mở trận đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18: Lọc Sạch Quý Vương

Thật vất vả com nước xong, Cô Nguyệt đang định đem cái này đà lười hàng kéo đi hải đảo, một người học trò lại vội vã chạy tới, vội vàng hướng về hấn chào một cái, "Xin chào tôn giả!"

"Ngươi là chủ phong đệ tử?" Cô Nguyệt nhú mày một cái, "Hề Thu tìm ta chuyện gì?"

"Trở về tôn giả, chương môn nói Phệ Hồn Phiên xuất hiện dị biến, mời tôn giả mau trước đi kiểm tra."

"Phệ Hồn Phiến còn không có lọc sạch!" Cô Nguyệt cả kinh, ba ngày trước hắn đã bày ra lọc sạch đại trận, lẽ ra bên trong ác quỷ mạnh hơn nữa, cũng hẳn bị lọc sạch mới là, chẳng lẽ lại đã xảy ra biến cố gì?

"Đi, đi sạch rõ ràng điện!" Hắn hướng đệ tử kia phát phát tay, đang định ngự kiếm, suy nghĩ một chút xoay người từng thanh Thẩm Huỳnh cũng lui đi lên, "Không cho phép ngủ! Cái kia Phiến không phải là nguoi mang tới sao, cùng ta cùng nhau đi nhìn một chút."

"..." Thật là phiền phức a.

Hai người nhanh chóng bay đến sạch rõ ràng điện, mới vừa vào đi Hề Thu liền một mặt ngưng trọng tiến lên đón.

"Sư thúc!" Hề Thu ôm quyền chào một cái, quay đầu chỉ vào bên trong nói, "Ngài cuối cùng cũng đến rồi, mau nhìn xem cái này Phệ Hồn Phiến."

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên bầu trời còn bay cái kia mặt quỷ khi âm trầm phiến kỳ, đen đậm như mực, cùng ba ngày trước không có nửa điểm thay đổi. Trên mặt đất hắn bày ra lọc sạch đại trận vẫn sáng bạch quang, mà mấy vị khác đường chủ cũng ngồi ở bốn phía tâm trận chỗ thúc giục linh khí.

"Làm sao? Chẳng lẽ cái này Phiến bên trong Quỷ khí có thể miễn dịch ta trận pháp không được."

"Cũng không phải là như thế!" Hề Thu liền vội vàng giải thích, "Chẳng qua là không biết vì sao, cái này trong Phiến ác quỷ coi như bị là trong trận pháp linh khí ăn mòn, lại chưa từng từ nơi này trong Phiến đi ra, cho nên không cách nào hoàn toàn lọc sạch."

"Cái gì? Liền lọc sạch trận cũng ép không ra bên trong ác quỷ?" Không ra Phiến, chúng nó là nghĩ hồn phi phách tán sao?

"Đúng là như vậy." Hề Thu thần sắc càng thêm ngưng trọng, "Ác quỷ luôn luôn sợ nhất linh khí, bây giờ ba ngày trôi qua chúng nó còn chưa đi ra, đệ tử suy đoán cái này Phiến bên trong sợ rằng... Đã có Quỷ Vương."

"Quỷ Vương Quỷ khí xung thiên, nhưng này trên lá cỏ lại... Rất sạch sẽ!" Phải nói quá sạch sẽ, không có có một tí Quỷ khí từ bên trong lộ ra tới. Cái này cũng là bọn hắn ngay từ đầu, cũng không có hướng Nghệ Thanh hỏi rõ Phệ Hồn Phiến tình huống nguyên nhân, cho là cái này Phiến còn không có thành tựu. Hiện tại còn muốn hỏi, hắn lại đang tình ngộ bên trong.

"Có lẽ đây là một cái đặc thù Quỷ Vương!" Hề Thu nói, "Tin đồn Quỷ Vương có cùng với nó ác quỷ bất đồng mạnh mẽ đại năng lực, hơn nữa sinh thành chi nhật, có thể để cho thiên địa biến sắc, đưa tới dị biến. Năm ngày trước, Huyền Hải chi nước đột nhiên từ trong đứt gãy, trên biển một cái cái đảo cùng sư thúc Lăng Vân đình đồng thời bị hủy, có lẽ cũng là Quỷ Vương xuất thế hiện ra."

"..."

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, mới hiểu được hắn nói chuyện gì. Mơ hồ cảm thấy cái trán dâng lên một nhóm hắc tuyến, vỗ bả vai của hắn một cái nói, "Hề Thu, nguoi suy nghĩ nhiều." Lăng Vân đình làm sao không có, không nguoi so với hắn rõ ràng hơn được không! Cái này còn không là không kịp giải thích sao... Tuyệt đối không phải là cảm thấy quá mất mặt mới chưa nói.

(-`-)

"Nhưng là trừ Quỷ Vương xuất thế, lại có cái gì có thể đưa tới loại này thiên địa dị biến?" Hề Thu một mặt mờ mịt.

"Phản... Ngược lại cùng Quỷ Vương không liên quan! Yên tâm, Phệ Hồn Phiến chuyện, ta sẽ giải quyết." Đột nhiên liền không lo lắng Phệ Hồn Phiến cái quỷ gì? Lăn nữa ngẩng đầu nhìn trời một cái trên phiến kỳ, hắn bóp cái Quyết, đem Phiến thẳng tiếp thu hồi lại. Mảnh nhỏ một xem phía trên trừ cái đó tàn phá không thấy rõ bên ngoài trận pháp, như cũ nhìn không ra bất kỳ chỗ đặc thù.

"Alô, Thẩm Huỳnh." Hắn quay đầu đẩy một cái bên người buồn ngủ nguoi, "Cái này Phiến không phải là nguoi trù... A Phi, học trò nguoi đưa tới sao? Phía trên này trận pháp là cái gì, nguoi biết không?"

"À?" Thẩm Huỳnh một mặt mộng bức, thuận tay liền nhận lấy cái đó lá cỏ, "Trận pháp là ý gì?"

"Trận pháp chính là... Vân vân!" Cô Nguyệt đang định giải thích, đột nhiên trọn to hai mắt nhìn lấy trong tay nàng, "Cái này Phiến... Động?"

Chỉ thấy mấy ngày đều không có động một cái Phiến, đột nhiên ở trong tay Thẩm Huỳnh run run bày động, phảng phất đột nhiên bị mạnh mẽ gió thổi trong gió xóc xếch.

"Thẩm Huỳnh, nguoi làm cái gì?"

"Ta cái gì đều không có làm a!" Thẩm Huỳnh tò mò giờ giờ lá cỏ, "Ồ, làm sao còn tích thủy rồi hả? Ở trong nước ngâm qua à." Chỉ thấy cái kia kỳ trên nguoi, đột nhiên ướt đầm, đang tích tích đáp đáp ra bên ngoài thẩm nước.

"Đừng động!" Cô Nguyệt liền vội vàng đè lại tay nàng, "Nghe, thật giống như có thanh âm!"

]

Toàn trường nhất thời yên tĩnh lại, quả nhiên một đạo nhỏ bé âm thanh ở bên trong phòng vang lên, âm thanh lượng cực nhỏ, phảng phất cố ý áp chế đứt quãng lướt qua từng tiếng: Anh... Riu rít... Riu rít...

Ồ? Hẳn thế nào cảm giác thanh âm này... Giống như vậy là tiếng khóc?

(▮ _ ▮)

"Không được, là Quý Vương âm thanh công!" Hề Thu lập tức nhảy ra một bước, như gặp đại địch như vậy hướng về phía có người trong nhà hô, "Nhanh, bày kết giới!"

Còn lại bốn vị đường chủ về mặt căng thẳng, cũng lui ra một bước, rồi rít tại quanh thân sáng lên một vòng màu vàng phòng ngự kết giới, Hề Thu một bên kết ấn còn một bên giải thích, "Quý Vương âm thanh, trực tiếp công kích Nguyên Thần, tiếng này không phải chuyện đùa!"

Cái khác đường chủ cũng rít lên tiếng ủng hộ.

"Không nghĩ tới cái này Phiên thực sự đã có Quý Vương, sư thúc cẩn thận!"

"Sư thúc, mau đem phiên kỳ thả lại trong trận, không thể để cho Quý Vương âm thanh truyền đi!"

"Đúng nha sư thúc! Mặc dù ngài là Hóa Thần, cũng không thể sơ suất a! Hay là dùng trên kết giới đi!"

"Âm thanh công chỉ càng ngày sẽ càng mạnh, hiện tại không có việc gì, một hồi trở lại không kịp."

"Sư thúc!"

"Sư thúc!" *N!

Quả nhiên thanh âm bên trong càng lúc càng lớn, so sánh trước mấy không thể ngửi nổi, hiện tại thanh âm kia đã lớn đến có chút chói tai rồi. Tràn đầy cái đại diện đều là cái kia Phiên nội gián vương, thanh tình tịnh mậu (tình cảm dạt dào), niềm vui tràn trề, thả bay tự mình: Riều rít riều rít anh...

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái này nha chính là tiếng khóc chứ? Cái này TM tuyệt đối chính là tiếng khóc đi!

Chờ một chút!

Mới vừa trên lá cờ những thứ kia nước, không phải là nước mắt chứ? Quý Vương nước mắt!! (◉ _ ◉)

Đột nhiên hắn cảm thấy đình một tiếng, có cái gì tiếp thông âm thanh. Trong đầu nhất thời hiện ra một cái hoang đường ý tưởng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Người... Đối với Quý Vương làm cái gì?"

Đối phương mờ mịt méo một chút đầu, "Quý Vương là cái gì?" Nàng thấy qua chưa?

"..."

Dứt lời, phiên kỳ bên trong tiếng khóc càng thêm tan nát cõi lòng rồi, nổi thành tuyến giọt nước rầm rầm theo bên trong rỉ ra.

Thẩm Huỳnh ghét bỏ nhìn một chút đen kịt, người khác cấp cho đồ vật lại không tốt trực tiếp vứt bỏ, ánh mắt híp lại thuận miệng nói câu, "Làm ồn chết rồi! Muốn gào đi ra gào!" Nói xong thuận thế run lên.

Đột nhiên một đả cụ đại hắc khí liền từ bên trong đạn xuống dưới.

Ra... Đi ra!

(◉ _ ◉)

Hơn nữa còn là đoàn thành đoàn cút ra đây cái loại này.

Hắc khí rơi xuống đất thành hình, cao mười mấy trượng, mặt xanh nanh vàng, miệng to như chậu máu, lớn chừng cái đầu máu đỏ con người, phảng phất có thể hút nhân Hồn Phách, thoạt nhìn rất là khủng bố.

Nếu như... Nó không phải là quỷ dưới đất nói.

(□ ▮ □) no

Quý Vương hai đầu gối quỳ xuống đất, cặp kia sắc bén móng nhọn quỳ củ đề ở trên hai chân, quỳ đến vậy kêu là một cái ngay ngắn. Đầu to bầu, máu đỏ

trong mắt to, hai chuỗi không biết dịch thế đang hoa lạp lạp chảy ra ngoài, âm thanh đến không còn. Cái kia xếp hàng có thể toái hồn to lớn răng nhọn, đang gắt gao cắn môi, một mặt muốn khóc lại không dám khóc kinh sợ bao dạng.

Cô Nguyệt: "..."

Hề Thu: "..."

Chúng đường chủ: "..."

Đây rốt cuộc... Là chỉ cái quỷ gì?

Trong điện suốt an tĩnh năm phút, tràn đầy cái trong phòng chỉ có một cái nào đó Quý Nhân lệ rơi mà âm thanh, ba đáp ba đáp lại ba đáp...

"Không hồ... Là sư thúc!" Nhất trước tỉnh hồn lại là Hề Thu, cũng không biết là nghĩ tới điều gì, một mặt kinh ngạc vui mừng nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Quý này vương quả nhiên bị ngài đuổi ra ngoài."

"..." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, quan hấn lông chuyện, cái này rõ ràng cho thấy Thẩm Huỳnh lộ ra ngoài được không?

"Sư thúc nói đúng, trước là ta đánh giá quá cao quý này vương, không nghĩ tới tại sư thúc dưới sự uy áp, nó thậm chí ngay cả đứng lên cũng không nổi rồi."

"Không, ta không đề ép được nó." Nó căn bản sợ không phải là hấn chứ?

"Sư thúc không cần quá khiêm tốn, lần này nhiều thẹn sư thúc giúp đỡ, nguyên trước khi tới quý này vương chậm chạp không ra, là quá sợ hãi sư thúc nguyên nhân."

"Các ngươi có phải hay không..." Mù à?

Đang muốn giải thích, lời còn chưa nói hết, mặt đất lại đột nhiên một trận đùng đưa, mơ hồ có kiếm khí theo bốn phương tám hướng tràn tới, linh khí bốn phía bắt đầu điên cuồng hướng ngoài cửa một cái hướng khác xông ra.

"Linh khí này..." Cô Nguyệt xoay người nhìn về phía những người bên cạnh nói, "Thẩm Huỳnh người trừ... A Phi, Nghệ Thanh tỉnh ngộ thành công." Nói xong kéo người liền ra ngoài mà đi, "Nhanh, đi xem một chút!"

"Sư thúc, như vậy Quý Vương..." Hề Thu gấp kêu một tiếng.

"Nếu đã xảy ra rồi, liền giao cho các ngươi lọc sạch đi!" Cô Nguyệt trả lời một câu, trong nháy mắt biến mất ở cánh cửa.

Hề Thu nhìn một chút trung gian Quý Vương, ảo giác sao? Làm sao cảm giác sư thúc đi lần này, Quý Vương đều giống như thờ phào nhẹ nhõm? Lúc này liền nước mắt đều không chảy?

Sư thúc, quả nhiên lợi hại!

"Đứng rồi, mới vừa sư thúc bên cạnh đường như... Đứng cá nhân, các ngươi nhưng nhận biết?"

"Chưa từng thấy, nghe sư thúc gọi nàng Thẩm... Thẩm cái gì tới? Không thấy rõ, cũng không biết là nam hay nữ?"

"Được rồi, không trọng yếu, mở trận đi!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: Tu Giới Thông Thường

Cô Nguyệt mang theo Thẩm Huỳnh, trực tiếp hướng về cái đó cô đảo bay đi, càng đến gần phụ cận kiếm khí lại càng nồng, trên đảo tròn ba dặm bên trong, đã xong bị kiếm khí vây lại, không còn có thể tiến thêm, hấn không thể làm gì khác hơn là ngừng giữa không trung nhìn về phía trước cái đó bị cường đại kiếm khí cùng linh khí vây quanh cái đảo. Trong không khí linh khí càng ngày càng nồng đậm, như là chịu đến cái gì hấp dẫn một dạng, hòa lẫn kiếm khí cùng nhau hướng về trong đảo áp súc vọt tới, dường như muốn hóa thành thực chất.

"Làm gì không đi?" Thẩm Huỳnh đưa tay chọc chọc trước người người.

"Ngươi muốn chết à!" Hấn quay đầu lườm một cái, "Không thấy đầy trời kiếm khí, gần chút nữa không bị thái mòng mới là lạ!"

"Kiếm khí?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, đó là cái gì?

"Kiếm tu tinh ngộ thời điểm, sẽ thả ra toàn thân kiếm khí, cảm ngộ đại đạo. Lúc này kiếm khí không chịu nguyên thần của hắc khổng chế, sẽ công kích tất cả đến gần người."

"... Nha."

"Ngươi một bên nha một bên lắc đầu là mấy cái ý tứ, nghe không hiểu cứ việc nói thẳng."

"Nghe không hiểu."

"Đệt!" Hắc liên biết, Cô Nguyệt khò miệng giật một cái, trên dưới quét nàng một cái, "Ngươi không phải là nói đến chỗ này thế giới nhanh bốn tháng rồi sao? Làm sao cái gì cũng không biết, mấy tháng này ngươi rốt cuộc đã làm chút gì?"

Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, lúc này mới đếm kỹ nói, "Ăn khoai lang mật, ăn thịt thỏ, ăn củ cà rốt, cùng với... Ngươi heo ăn!"

"Lão tử hỏi ngươi giải chút ít cái gì? Không hỏi ngươi công thức nấu ăn a uy!" Hóa ra mấy tháng này ngươi toàn bộ dùng để nói lắp rồi, còn có heo ăn là cái quỷ gì? Có tin hay không ta trở mặt, "Liên như vậy! Ngươi chỉ cần biết, hắc liên ở loại tình huống này, trừ phi đem kiếm khí thu hồi đi, nếu không chúng ta tới đa chỉ có thể đậu ở chỗ này là được."

"Ồ." Nói sớm a!

"Loại tình huống này không thể duy trì rất lâu, nhiều lắm là khoảng mười lăm phút." Hắc vừa dứt lời, xung quanh đậm đà kiếm khí cùng linh khí, đột nhiên vừa thu lại, không tới chốc lát thời gian liền hoàn toàn về tới trong cơ thể Nghệ Thanh, trán của hắc tâm trong lúc đó, cũng từ từ hiện ra một đạo kim sắc vết kiếm con dấu.

"Tốt rồi, hắc kiếm ý đã thành." Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, đang định bay qua, đột nhiên một tiếng âm vang nổ vang, một nói tia chớp màu trắng từ trên trời hạ xuống, thẳng tắp bổ vào phía dưới trên người.

Nguyên bản bầu trời trong xanh, cũng đột nhiên u tối lên, bầu trời gió nổi mây vần, tầng mây tia chớp quang lấp lánh, phảng phất đang nổi lên cái gì. Mà sau lưng Huyền Thiên tông chúng đỉnh núi, đột nhiên sáng lên ánh sáng điểm ngưng kết thành trận, trực tiếp tạo thành một cái to lớn trong suốt che chắn, đem cả môn phái bao phủ trong đó.

"Hộ sơn đại trận!" Cô Nguyệt cả kinh, lãnh đạo cao nhìn lấy đã toàn bộ đen xuống bầu trời, "Đây là... Nguyên Anh lôi kiếp, hắc lại có thể trực tiếp liên Kết Anh rồi!" Mỉa nó, nếu không phải là nhanh như vậy! Một trận tinh ngộ trực tiếp theo Kim Đan nhảy tới Nguyên Anh, đây quả thực là sào nhậy, "Quả nhiên không hổ là tương lai mạnh nhất Kiếm Tiên."

"Kiếm Tiên?" Thẩm Huỳnh ngẩn ra, một hồi kiếm khí một hồi Kiếm Tiên, rốt cuộc là chút ít cái gì.

]

"Chớ giả bộ!" Cô Nguyệt ném nàng cái liếc mắt, "Ngươi không thì ra là vì vậy, mới thu hắc làm Đồ sao?"

"Không phải là a."

"Cất, ngươi dám nói ngươi chưa có xem qua 《 tiên duyên 》 quyền sách này?" Hắc một mặt ngươi chớ giả bộ biểu tình.

"Chưa có xem qua."

"Làm sao có thể, nếu không phải là cùng ta xem cùng một quyển sách, ngươi là thế nào chuyển kiếp tới?"

"Suốt đêm chơi game online ngủ, tỉnh lại chính là chỗ này."

"..."

Một phút đồng hồ sau.

"Mỉa nó!" Hắc đột nhiên lui ra một bước, thiếu chút nữa một đầu theo trên thân kiếm ngã xuống, hiểm hiểm đứng lại, lúc này mới chỉ nàng nói, "Ngươi... Ngươi... Ngươi thật không phải là xuyên sách tới? Vậy... Vậy ngươi làm gì thu Nghệ Thanh thu học trò!"

"Ừ... Bởi vì lười đến tạo ra bầy hổ đi."

"..." Cái quỷ gì?

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, "Hắc biết nấu cơm!"

"..." Cảm thấy lý do này không có chút nào ngoài ý muốn là sung chuyện gì?

"Người thực sự với cái thế giới này, không có chút nào hiểu rõ?"

"Hắn giải cái gì?"

"..." Thăng này rốt cuộc làm sao dựa vào một mặt mộng bức sống đến bây giờ?

Cô Nguyệt khước miệng giật một cái, sắc mặt giống như một điều sắc bàn tựa như thay đổi xong mấy phen, hồi lâu mới hít sâu một hơi, thuận tay móc ra một cái cây quạt pháp khí, ném ra biến thành một cái to lớn mặt quạt, lúc này mới đem nạng kéo lên đi ngồi xuống.

"Hiện tại Huyền Thiên tông tạm thời không thể quay về, thừa này cho người phổ cập khoa học một cái thông thường đi, nếu không người chết thế nào cũng không biết." Hắn hắng giọng một cái nói, "Nói đơn giản, chúng ta vị trí cái thế giới này kêu 'Thanh giới', Thanh giới lại phân tam đại tiểu giới, theo thứ tự là trên Thanh giới, trong Thanh giới, cùng với xuống Thanh giới. Trên Thanh giới linh khí nồng nặc nhất, trong Thanh giới thứ yếu, xuống Thanh giới rất ít. Cho nên xuống Thanh giới phần lớn đều là phạm nhân, người tu tiên rất ít. Tu vì chết no đến Nguyên Anh. Nghe nói toàn bộ xuống Thanh giới, Nguyên Anh chỉ nhân chưa đủ mười mấy."

Cô xanh dựng lên một cái mười con số, tiếp tục nói, "Chúng ta bây giờ vị trí chính là trong Thanh giới, toàn bộ trong Thanh giới tu sĩ Hóa Thần, không tới hai mươi người. Trong Thanh giới có tam tông lục phái, chúng ta Huyền Thiên tông là tam tông lục phái đứng đầu, tông cộng có ba cái Hóa Thần người. Dĩ nhiên ta chính là trong đó một cái, cái khác hai tông trong lục phái, còn có tám vị Hóa Thần."

"Ồ, còn có một cái đây?"

"Còn lại cái đó chính là trên Thanh giới rồi, ta cũng không đi qua. Nghe nói người ở đó không phải là rất thân thiện." Cô Nguyệt nhú mày một cái, "Cùng chúng ta trong Thanh giới bất đồng, cái thế giới kia hàng đầu tu sĩ, đều xuất thân từ thế gia, mà không phải là tông môn. Nơi đó linh khí nồng nặc nhất, nghe nói là cái Nguyên Anh khắp nơi đi, Kim Đan không bằng chớ địa phương."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Vì sao kêu linh khí?"

"..." Cô Nguyệt chỉ cảm thấy ngực nhét vào, một cái lão huyết dâng lên. Hít sâu một hơi mới ép xuống, lãnh đạm bình tĩnh lãnh đạm bình tĩnh, nàng còn là một cái đáng yêu mới, mặc dù là biến thái cấp bậc cái loại này, "Linh khí là tu sĩ tu luyện không thể thiếu được đồ vật, giống như người muốn ăn cơm một dạng, tu sĩ chỉ có hô hấp thổ nạp linh khí trong trời đất mới có thể tăng cao tu vi. Dù loại pháp thuật kiếm thuật đều muốn ý lại linh khí vận chuyển."

"Ừm."

"Tu sĩ tu hành phương thức bất đồng, chia làm pháp tu, kiếm tu, thể tu các loại. Cùng với sinh hoạt kỹ năng làm chủ, luyện đan Đan tu, rèn sắt khí tu, vẽ bùa phù tu vân vân. Nghệ Thanh cùng ta đều là kiếm tu. Tu vi tăng lên lại phân có mấy đại cảnh giới, mới nhập môn kêu Luyện Khí kỳ, phía sau theo thứ tự là, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, cùng Hóa Thần. Giữa đại cảnh giới, còn có tầng mười cảnh giới nhỏ, đến một cái ba tầng vì sơ kỳ, bốn đến 8 tầng vì trung kỳ, 8 tầng trở lên là hậu kỳ, tầng mười xưng là đại viên mãn."

"Vậy... Hóa Thần lại hướng lên đây?"

"Lại hướng lên làm lại chính là phi thăng thành tiên." Hắn giang tay ra nói, "Nghe nói chỉ có tại trên Thanh giới mới có thể phi thăng thành tiên, cụ thể là cái dạng gì thao tác ta cũng không biết. Có lẽ chờ ta Hóa Thần đại viên mãn, sẽ đi trên Thanh giới xem một chút đi."

"Ồ..." Nguyên lai thế giới này thật sự có Thần Tiên a, có ý tứ.

"Những thứ này đều là cái thế giới này thông thường, cũng không biết người sống thế nào, lâu như vậy cũng không biết." Cô Nguyệt lần nữa chê một lần nàng không biết gì, "Người còn có cái gì muốn hỏi, nhìn tại đồng hương phân thượng, ta lại giúp người một chút."

"Chỉ có một cái vấn đề rồi."

"Nói!"

"Người nhìn cái kia quyền tiểu thuyết, rốt cuộc viết chút ít cái gì?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 20: Tiểu Thuyết Nội Dung Cốt Truyện

Cô Nguyệt xuyên việt đến cái này tu tiên thế giới đã hơn ba trăm năm rồi, thời gian rất dài hắn đều nhanh quên chính mình đã từng sinh hoạt cái thế giới kia. Mãi đến phát hiện mình xuyên việt đến trong một quyển sách, những trí nhớ xa xôi kia mới chậm rãi nổi lên.

Hắn nhớ đến quyển sách kia là mình mười sáu tuổi cháu gái nhỏ, tiểu nữ hài từ nhỏ đã an tĩnh không nói nhiều, công chúa một dạng tiểu nữ hài. Có lúc lại thời thời khắc khắc ôm lấy quyển sách kia không rời tay, nhìn còn không chỉ một lần. Hắn tò mò, liên liếc một cái.

Là bản tiểu nữ hài nhìn tiểu thuyết, tự nhiên cao thâm không đi nơi nào, không phải là người yêu ta, ta yêu người, yêu tôi yêu đi, người chết ta sống loại hình. Hắn đối với loại này nào tàn tiểu thuyết từ trước đến giờ là khịt mũi khinh bỉ, nhưng sách này một ít miêu tả xác thực rất khác biệt, trong lúc vô tình lại có thể xem xong.

Đã cách nhiều năm, nội dung chi tiết mặc dù đã không quá rõ, nhưng đại khái tình tiết hắn vẫn là có ấn tượng. Mà Nghệ Thanh chính là trong quyển sách này một nhân vật, hơn nữa còn là cái loại này cuồng phách khốc huyền diệu nổ thiên người. Ra sân thời điểm cũng đã là tam giới thứ nhất Kiếm Tiên rồi, chân chính có thể quét sạch tam giới nhân vật.

Mặc dù hắn biết nội dung cốt truyện, nhưng lại phát hiện mình khoảng cách trong sách những tình tiết kia phát triển thời gian, còn rất xa xôi. Đầu là kiếm tu, khó tránh khỏi đối với Kiếm Tiên có chút hiểu kỳ, vốn tưởng rằng thật muốn gặp được, phòng chừng cũng là hắn phi thăng thành tiên sau sự tình rồi.

Không nghĩ tới, hắn nếu nhanh như vậy liền đã gặp, hơn nữa còn là không có có trở thành Kiếm Tiên trước. Một khắc kia hắn là kích động, cơ hồ không có do dự đã đi xuống, trước thời hạn ôm bắt đầu quyết định. Thậm chí nghĩ xong tốt nhất phương án, trước thời hạn đầu tư lấy tu Tiên thể giới ổn nhất định quan hệ, thầy trò tới kéo gần quan hệ. Kiếm Tiên sư phụ, người bức đường nào lại an toàn có thể tin thân phận, quả thật là không thể quá mỹ diệu.

Nhưng không nghĩ tới, cái này hoàn mỹ phương án, sẽ bị người chặn dõ. Hơn nữa đối phương vẫn là cùng hắn một dạng chuyển kiếp tới đồng loại. Nói thật, ngay từ đầu hắn là thực sự ghét cái họ này Thẩm cô em, thậm chí không để ý nhất quán phong độ lịch sự, nghĩ từ trong tay đối phương cướp người. Bản về thực lực bản về tu vi bản về cơ duyên, hắn đều không thua phân nửa. Tu Tiên tới nay thuận buồm xuôi gió, quả thật là có thể gọi là xuyên việt giới NDT player. Thật không nghĩ đến, mặc dù hắn đầy NDT, người ta lại mở treo! Trên đảo một kiếm kia bỏ ra không chỉ là biển, còn có hắn yếu ớt lòng tự ái.

Ni mẹ, cái này phần mềm hack mở, quá TM khi dễ NDT rồi! Theo lý thuyết, hắn hẳn là đáng ghét hơn nàng mới là, nhưng cũng có thể ở cái thế giới này ngây ngô quá lâu, hoặc giả cho phép quá nhớ giọng quê, hay hoặc là chán ghét đám này chi, hồ, giả, đã, theo không thật dễ nói chuyện cổ nhân.

Phản đang khi phản ứng lại, hắn đã tại phòng bếp!

(TVT)

Loại này không không chế được, nghĩ rỗng mảy câu mĩa nó, muốn mắng mảy câu gườ ị, nghĩ làm thiên làm mà làm không khí nói, trừ Thẩm Huỳnh, hắn còn có thể với ai nói, với ai nói, với ai nói a ư?

Lui mười ngàn bước nói, tại không có GM dưới tình huống, loại này phần mềm hack player, phát triển thành bạn bè thân thích, dù sao cũng hơn làm đối thủ phải tốt hơn nhiều. Thông dụng như vậy cái thế giới này thông thường, dĩ nhiên là làm thành bạn bè thân thích cơ bản nghĩa vụ. Mà làm là một cái xuyên Việt tiền bối, hắn chắc hẳn phải vậy cho là đối phương cùng chính mình một dạng, nhìn rồi quyển sách kia, biết nội dung cốt truyện mới tới.

Nhưng không nghĩ tới, hắn lại một lần nữa tính sai.

('□') ㄣ ───

Hất bàn, cái này TM không phải là một quyển sách thế giới sao? Tại sao người khác xuyên việt phương thức, hoàn toàn khác nhau a. Tại sao tất cả chuyện đương nhiên, đến một cái trên người Thẩm Huỳnh liền đi thần mở ra a, người TM rốt cuộc là một cái phần mềm hack còn là một cái Bug a a a!

Trọng yếu hơn chính là, hắn mới vừa phổ cập khoa học một đồng thông thường. Tại sao nàng lại lượn quanh trở về ngay từ đầu vấn đề? Người mới vừa đều nghe cái gì đó, rốt cuộc có nghe được hay không a ư.

"Rốt cuộc là bản cái gì sách?"

"..." Cô Nguyệt sắc mặt cứng đờ, nhất thời nhớ tới trong sách miêu tả, chỉ cảm thấy tâm ngăn cản một lần, lên không nổi không xuống được.

"Tiểu thuyết?"

"Ừ... Tính, coi vậy đi." Hắn kéo ra khoe miệng mới không cam lòng không muốn sắp xếp mấy chữ.

]

"Ồ..." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Viết chút ít cái gì?"

"Đó là cháu gái ta sách, tiểu nữ hài nhìn đồ vật còn có thể viết chút ít cái gì?" Hắn rên một tiếng nói, "Còn không phải là... Nam nam nữ nữ những chuyện kia."

"Tiểu thuyết tình cảm?"

"Ấy... Cũng không tính là chứ?" Hắn hơi đỏ mặt, vội vàng ngang nàng một cái, "Người hỏi rõ ràng như vậy làm gì, ngược lại cùng người lại không liên quan?"

"Không phải là thịt vằn chứ?"

"Hò... Nói vậy, cũng không có bao nhiêu..."

"Có bao nhiêu."

"Chương 045:... Cho ăn, đều nói không phải là thịt vằn rồi."

"Ta hiểu được."

"Người... Người nhìn ta như vậy làm gì?" Cô Nguyệt trong nháy mắt theo cây quạt trên nỏ, người rớt cuộc hiểu được cái gì a uy, "Nói đó là cháu gái ta sách, không phải là ta mua đấy! Người ánh mắt này ý gì, ta giống như là mua hoàng thư người sao?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh lý giải vỗ vai hấn một cái, "Ta hiểu, đều là người trưởng thành."

"Người biết cái gì! Cái kia thật không phải là hoàng thư, ta cũng là trong lúc vô tình lật vài tờ, không có nhìn kỹ." Mặc dù có màu sắc đoạn quả thực viết để cho người khắc sâu ấn tượng, nhưng hấn tuyệt đối không phải là bởi vì cái này mới nhớ kỹ quyền sách này, "Ta nào biết hiện tại tiểu nữ hài, lại có thể thích xem loại vật này. Ta nhưng cho tới bây giờ không nhìn."

"Ừ, nhìn một quyển đỉnh ba trăm năm."

"..."

"Cũng còn khá người cháu gái nhìn không phải là đam mỹ!" Nếu không còn không định xảy ra chuyện gì.

"Thẩm Huỳnh!"

('□') へ ———

Còn có thể hay không thể chơi?

"Sư phụ?" Cô Nguyệt đang định tức giận, một đạo thanh âm quen thuộc vang lên.

Nghệ Thanh không biết lúc nào đã nên phải xong rồi lời kiếp, bay lên. Cô Nguyệt lúc này mới phát hiện, bầu trời kiếp vẫn đã tan hết, bốn phía cũng khôi phục quang minh, liền ngay cả Huỳnh Thiên tông hộ sơn đại trận cũng đã biến mất. Mà trên người Nghệ Thanh đang tản ra nguyên anh uy áp, đặc biệt là giữa chân mây kiếm kia ý dấu vết, cho dù liếc mắt nhìn cũng có thể cảm giác được có kiếm khí thẩm ra. Hấn quả nhiên Kết Anh thành công, hiện tại đã là một tên Nguyên Anh kiếm tu.

"Người tốt rồi?" Thẩm Huỳnh nhìn hấn một cái.

"Vâng, đồ nhi đã thành công Kết Anh." Nghệ Thanh chào một cái, ngữ điệu mang theo chút ít khó che giấu hưng phấn, hấn cũng không nghĩ tới, một trận tình ngộ sẽ trực tiếp để cho hấn thăng lên Nguyên Anh, hơn nữa còn như vậy thuận lợi, hết thảy các thứ này nhờ có sư phụ chỉ điểm, hấn quả nhiên lạy cái tốt sư phụ, "Đa tạ sư phụ ở chỗ này làm hộ pháp cho ta."

"A..." Hộ pháp? Có không?

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, nhờ cậy những thứ kia trận pháp là hấn vài được không? Nói xong linh khí cảm ứng mạnh mẽ đây! Kiếm Tiên người mù sao?

"Chúc mừng Nghệ Thanh chân nhân, thuận lợi Kết Anh." Được rồi, người là bấp dùi, hấn hấn!

"Tôn giả." Nghệ Thanh xoay người lại hướng hấn ôm quyền gật đầu một cái, so với người trước khách tới khi có thừa thân cận chưa đủ, thân sơ lập thấy.

"..." Quả nhiên còn chưa thăng bằng, Thẩm tâm cơ! — he —

"Có ăn sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên hỏi.

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, người nha là một cái thùng com chứ? Chỉ nhớ rõ ăn. (||| ㄟ)

"Sư phụ chờ một chút."

Mịa nó, người còn thật sự có a! 0/IQ

Nghệ Thanh đi lên mặt quạt, theo thói quen kéo ra bên người túi trữ vật, ảo thuật tựa như từ bên trong móc ra, quế hoa bánh ngọt, hoa sen bánh bột, sợi từ quải, Kim Nhũ bọ, tiểu Thiên bọ...

Nói xong Kiếm Tiên đây? Tại sao sẽ tùy thân mang theo như vậy nhiều bánh ngọt, người nha chính là một cái đầu bếp đi!

"Ăn a, đừng khách khí!" Thẩm Huỳnh đẩy một cái tay hân, chỉ chỉ tràn đầy phiên bánh ngọt.

Cô Nguyệt: "..."

(' ') ' 一 一

Hắt bàn, ai TM muốn cùng người ăn chung a, đem ta Kiếm Tiên trả lại cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21: Tông Môn Biến Cố

"Sư phụ." Nghê Thanh nhìn một chút những người bên cạnh, do dự một chút, vẫn là không nhận được hỏi ra miệng, "Không biết ngài cùng tôn giả đang thương lượng chuyện gì? Đề từ có thể có quấy nhiễu?" Chẳng lẽ Cô Nguyệt vẫn là đối với sư phụ không hết lòng gian, nghĩ bái sư?

"A bỏ (không có gì)." Đang liếc mành nhét bánh ngọt người nào đó trả lời một tiếng, nuốt vào trong miệng bánh ngọt, thuận miệng trả lời, "Một chút lúc trước trong thôn chuyện."

"Thì ra là như vậy." Nghê Thanh nhìn Cô Nguyệt một cái, "Mặc dù sư phụ cùng tôn giả cùng ra một chỗ, không biết trước nhưng quen biết?"

"Không nhận biết." Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, nhìn về phía đối diện Cô Nguyệt, thuận miệng hỏi, "Đúng rồi, người lúc trước làm gì?"

"Làm Internet." Cô Nguyệt trả lời, ào gác nha, làm sao cảm giác Kiếm Tiên có thù với hân, "Lúc trước mình mở cái công ty, nuôi một nhóm người, thật một mối. Đúng rồi, ta trước không gọi Cô Nguyệt, tu Tiên sau bọn họ nói muốn lấy cái đạo hiệu, mới kêu cái này."

"Ồ, vậy người kêu cái gì?"

"Ta vốn là họ Ngu, kêu trâu hóa Vân!"

Phốc...

Hân vừa dứt lời, đối diện nửa khối quế hoa bánh ngọt liền phun đi qua. Hân nhất thời không có chú ý, bị đập một mặt.

"Người có ác tâm hay không?" Cô Nguyệt trừng mắt liếc hân một cái, lập tức cho chính mình làm cái đi Trần Quyết.

"Người là YY tập đoàn CEO..." Thẩm Huỳnh tròn to hai mắt, đại nhân vật a! Nước Hoa nhà giàu nhất, "Ngu ba ba?"

"Cút! Lão tử không có người cái này mở Hack khuê nữ." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, khắc chế không nổi lườm một cái, bây giờ trâu hóa Vân danh tự này, cũng chỉ có năng sẽ kinh ngạc.

Thẩm Huỳnh là thực sự kinh sợ rồi, từ trên xuống dưới đem đối phương quan sát một lần, thật. Tổng giám đốc, sống, biết nói chuyện cái loại này! Đột nhiên rất muốn cùng hân vay tiền.

"Người làm gì vậy?" Cô Nguyệt lòng vẫn còn sợ hãi lui về phía sau một bước, làm sao có loại sẽ bị đánh cướp cảm giác?

"Như thế nào méo mó? Giật quần áo ầu?" Nghê Thanh nghe được một mặt mờ mịt, "Sư phụ lúc trước nghe nói qua hân?"

"Coi là vậy đi." Thẩm Huỳnh tiếp tục cầm lên khối bánh ngọt, ngồi xuống lại, "Hân là chúng ta... Thôn nhà giàu nhất, giàu có đến mức nứt đồ đồ vách cái loại này." Người người cũng muốn tiếng kêu ba ba nhân vật.

"Thì ra là như vậy." Nghê Thanh gật đầu một cái, "Nguyên lai tôn giả tu Tiên trước, còn có như vậy từng trải, sư phụ kia lúc trước đây?"

"Áy..." Thẩm Huỳnh tay cứng đờ, sắc mặt mấy không thể nhận ra khế hân một cái, ngừng hỏi lâu mới nói, "Gì đó... Ta là một cái luyện gia người. Ta cảm thấy tiền tài là vật ngoại thân, ở nhà quan trọng nhất là biểu cha mẹ. Chính bởi vì cha mẹ tại, không xa rời. Cho nên ta toàn tâm toàn ý ở nhà hầu hạ Nhị lão!"

"A lô!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, "Gặm lão liên gặm lão, có thể hay không đừng nói đến như vậy quang minh chính đại?" Nội dung chính B mặt!

"Thì ra là như vậy!" Nghê Thanh ánh mắt tỏa sáng, một mặt hưng phấn nói, "Sư phụ quả nhiên là người trọng tình trọng nghĩa!"

"Alô, người thanh tỉnh một chút, nàng rõ ràng đang lừa dối người à?"

"Đáng tiếc ta là cô nhi, nếu không nhất định phải giống như sư phụ một dạng, tu Tiên cũng không quên cha mẹ sinh dưỡng ân."

]

"Gặm lão có cái gì tốt học cho ăn? Đầu người có phải hay không là có hãm hại à?"

"Học sinh giỏi!"

"Tạ sư phụ dạy bảo!"

Cô Nguyệt: "... "Xong rồi, cái này nha đã là một cái não tàn fan rồi!

"Ăn đến không sai biệt lắm "Thẩm Huỳnh sờ sờ cái bụng, nghiêm trang nói, "Không bằng... Trở về nấu cơm chứ?"

Cô Nguyệt: Còn ăn, người là heo sao?

"Vâng, sư phụ!" Nghệ Thanh lập tức xoay người ngư kiếm, một bên bay vẫn không quên một bên hỏi.

"Sư phụ, muốn ăn chút gì không?"

"Thịt, rất nhiều rất nhiều thịt."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ."

Cô Nguyệt: "... "

Mẹ! Không muốn cùng cái này đối với trí chướng chơi!

Nghệ Thanh không hổ là chuyên nghiệp, ngắn ngắn không đến hai mươi phút, một bàn phong phú đủ loại thức ăn liền bày đầy ngay ngắn một cái bàn, trong đó còn bao gồm đi ngoại môn lĩnh nguyên liệu nấu ăn thời gian. Từng đạo sắc hương vị đều đủ, Cô Nguyệt đột nhiên hiểu được, tại sao Thẩm Huỳnh nói tự mình làm chính là heo đã ăn. Cũng không biết thân là kiếm tu, hân tay nghề này là từ đâu học được.

Cô Nguyệt vốn là nghĩ mặt dày cạo bữa cơm, thử xem mùi vị. Đáng tiếc cuối cùng vẫn không có thử thành. Hề Thu đột nhiên vội vã chạy tới, vốn cho là hân là đại biểu môn phái chúc mừng Nghệ Thanh Kết Anh thành công, hân lại thẳng tắp hướng về hân chào một cái, mặt đầy nặng nề nói, "Sư thúc, ra đại sự!"

"Đại sự gì, gấp gáp như vậy?" Hề Thu làm hai trăm năm chương môn, cái này vẫn là lần đầu tiên thấy hân như vậy ngưng trọng bộ dáng, còn cố ý tới xin hân.

"Nhất thời không nói rõ ràng, sư thúc theo ta đi một chuyến Dược Đan Phong liền hiểu!" Sắc mặt hân càng nặng nề, quay đầu nhìn Nghệ Thanh một cái, tiếp tục ôm quyền nói, "Chúc mừng nghệ đạo hữu thuận lợi Kết Anh, chuyện này quan hệ trọng đại, nghệ chân nhân cũng một khối đèn đây đi! Thời buổi rối loạn, chân nhân Kết Anh đại diện phòng chừng muốn theo sau chút ít ngày giờ rồi."

Nghệ Thanh gật đầu một cái, hân hiện tại cũng coi là Huyền Thiên tông môn nhân, môn phái xảy ra chuyện, hân tự nhiên mau chân đến xem. Vì vậy hướng Thẩm Huỳnh lên tiếng chào hỏi, theo Hề Thu bay hướng phía bên phải một tòa đầy tràn đan hương phù đình.

Ba người thẳng hướng về đình núi đền phía sau bay đi, còn chưa rơi xuống đất Nghệ Thanh liền mơ hồ phát hiện trong không khí có cỗ phản khác thường khí tức, thân hình dừng lại, mày rậm nhíu chặt nói, "Nơi này có Ma tu Âm khí!"

"Nghệ chân nhân quả nhiên bén nhạy!" Hề Thu dùng sức liền đẩy ra phía trước một cánh cửa phòng, "Nơi này đích xác đã tới Ma tu."

Hai người hướng bên trong nhìn một cái, cũng không khỏi con mắt to tròn. Bên trong nhà bài trí một cái ngăn cách trận pháp, mà bên trong trận pháp nhưng là một mảnh huyết quang, màu đỏ chói mắt dịch thể tỏa khắp cả phòng, trên bàn, trên đất cùng với trên tường đã bị nhuộm đỏ, phía trên còn kẻ cận một chút không biết màu hồ. Mà một cái trần trụi người đang nằm tại chính giữa, đã không còn khí tức, khuôn mặt đặc biệt dữ tợn, ánh mắt tròn trĩnh, phảng phất khi còn sống trải qua cực kỳ chuyện kinh khủng, trong miệng đã máu hồ một mảnh, đầu lưỡi không thấy tăm hơi. Trên người một cái tay còn cắm ở gạch bên trong, một cái tay khác cứng còng, có thể là bởi vì trước khi chết liều mạng giãy giụa nguyên nhân. Mà nửa người dưới, đã hoàn toàn biến mất rồi, chỉ có nửa đoạn thi thể.

"Vị này là..." Nghệ Thanh mày nhíu lại đến sâu hơn, như vậy nhần tàn thủ đoạn, quả thật chỉ có Ma tu có thể làm được, hơn nữa thi thể này bên trong không có linh hồn khí tức, hoặc là đã Nguyên Thần xuất khiếu bỏ chạy, hoặc là chính là hồn phi phách tán.

"Là Dược Đan Phong đường chủ, Ngọc Đình chân nhân." Bên trong nhà truyền tới một đạo hồi âm, là sớm thì đến cái khác đường chủ một trong, Huyền Thiên Đường mười Đại đường chủ đều đến đông đủ, đang tại kiểm tra bên trong nhà tình huống. "Cũng không biết là cái nào Ma tu, lại có thể ra tay ác độc."

"Dám xông vào vào Huyền Thiên tông, cũng thần không biết quỷ không hay giết một vị Nguyên Anh chân nhân, nhất định không phải là qua loa hạng người, chắc hẳn tu vi ít nhất đều là Nguyên Anh." Hề Thu bổ sung nói.

"Không chỉ như thế, người này sợ là một vốn một lời phải sự việc, rất là quen thuộc." Hề Thần nghiêm giọng nói, "Ta Huyền Thiên tông đường chủ, mạng bài cùng tông mạch tương liên, tại bên trong tông bị tổn thương, sẽ trực tiếp kích động hộ sơn đại trận, đem hung thủ mọt vào trong đó. Người này cố ý chọn tại nghệ chân nhân độ kiếp Kết Anh, hộ sơn đại trận chống đỡ kiếp lôi dư âm, tự động mở ra, không người phát hiện thời điểm, mới đối với Ngọc Đình thống hạ sát thủ."

"Quả thật." Đức Khí Phong đường chủ cũng gật đầu một cái nói, "Hộ sơn đại trận, mở ra một lần yêu cầu nửa tháng mới có thể mở ra lần thứ hai, nàng là có ý."

"Chường môn, trừ hộ sơn đại trận trở ra, có thể hay không có phong tỏa toàn bộ Huyền Thiên tông phương pháp?" Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng nói.

"Có là có." Hề Thu trả lời, đột nhiên minh bạch ý tứ của hắn, khiếp sợ quay đầu nhìn về phía hắn, "Nghệ chân nhân ý tứ, chẳng lẽ..."

Nghệ Thanh gật đầu, "Nơi này Âm khí còn chưa hoàn toàn tan hết, Ma tu rời đi hẳn không đến thời gian nửa nén hương, nói cách khác..."

"Cái kia Ma tu vẫn còn đang Huyền Thiên tông!" Cô Nguyệt tiếp lời đáp.

"Vâng!"

Mọi người nhất thời mặt liền biến sắc, Hề Thu lập tức xoay người kêu qua một tên đệ tử lớn tiếng nói, "Đi nhanh, gõ chuông phong triệt minh đồng hồ, phong tỏa Huyền Thiên tông tất cả cửa ra, lưng bắt Ma tu!"

Đệ tử lập tức lĩnh mệnh bay đi, không tới hồi lâu, ùng ùng ùng tiếng chuông liên vang dội toàn bộ Huyền Thiên tông bầu trời, tất cả truyền tống trận pháp theo tiếng đóng.

"Nghệ chân nhân nghe người trừ ma vệ đạo đã lâu, đối với Ma tu Âm khí quen thuộc nhất, có thể hay không xin người dò xét toàn phái trên dưới, tìm ra cái đó Ma tu." Hề Thu trầm giọng thỉnh cầu nói.

Nghệ Thanh cũng không có từ chối, gật đầu một cái, "Không thể đổ trách nhiệm cho người khác!"

Nói xong buông ra thần thức, bắt đầu cảm ứng lên Ma tu khí tức tới.

Lúc này, Nghênh Duyên phong.

Đang chuyên tâm lừa cơm người nào đó, đột nhiên nghe thấy loảng xoảng một tiếng, một đồng mang máu không biết sinh vật từ trên trời hạ xuống, thẳng đập vào trên bàn cơm của nàng, một cái tay còn đề ở chén canh bên trong.

"..." Từ trên trời hạ xuống, là cái thể giới này thường dùng ra sân phương thức sao? Cũng còn khá... Thức ăn đã ăn xong.

Nhìn một chút nằm úp sấp ở trên bàn cơm huyết nhân, nhìn lại một chút trong tay còn sót lại nửa bát cơm, Thảm Huỳnh theo bản năng liền đưa tới, "Tôi một chén sao?"

Người tới: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Con Tin Tạm Thời

Làm thành đã từng trải qua tán tu, Nghệ Thanh không ít cùng Ma tu giao thiệp, đối với khí tức của bọn họ quen thuộc nhất, nhưng đối phương có thể lên vào Huyền Thiên tông, hơn nữa giết chết một vị Nguyên Anh chân nhân, cũng là làm đủ chuẩn bị. Cho dù hẳn đối với linh khí cảm ứng vô cùng Mẫn tuệ, cũng suốt nửa giờ, mới đến Âm khí vết tích. Kỳ quái chính là, hơi thở này xuất hiện vị trí, cũng không tại bất kỳ một cái nào cửa ra, mà là đang (tại) cách đó không xa Nghênh Duyên phong đấy.

Hắn mang theo các đường chủ, một đường truy tìm lại có thể về tới hắn ở phòng nhỏ. Còn chưa đến gần, mơ hồ liền ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, hẳn trong bụng căng thẳng, bước nhanh đi vào. Chỉ thấy bên trong sân trên bàn đá, một mảnh hỗn độn, trên bàn chén đĩa bẽ đầy đất, thức ăn dịch hòa lẫn máu tươi chảy đến đầy bàn đều là.

"Chuyện này... Đây là..." Hề Thu cũng sợ hết hồn, "Chuyện gì xảy ra?"

"Thẩm Huỳnh người đâu?" Cô Nguyệt bốn phía nhìn một chút, lại không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

Nghệ Thanh bước nhanh vào nhà dò xét một vòng, không có tìm người, xoay người đi hướng đỉnh đầy máu tươi bàn đá, bóp một cái Quyết nhất thời toàn bộ bàn đá sáng choang, không trung từ từ xuất hiện hình ảnh, chính là nửa canh giờ trước tình cảnh.

Một bóng người quen thuộc, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác chuyện tâm trí trí ăn cơm, nếu không phải là thức ăn trên bàn mắt trần có thể thấy giảm bớt, toàn bộ hình ảnh giống như là tuần hoàn truyền một dạng. Mãi đến phía trên chén đĩa toàn bộ không, cái kia hình ảnh mới có mới thay đổi. Một người cả người là máu đột nhiên rút xuống. Mặc một bộ quần áo đỏ, sợi tóc sợi loạn, mặt bị vết máu dán một nửa, nhưng mơ hồ có thể thấy được là một gã tuyệt sắc nữ tử.

"Ma tu!" Hề Thu bật thốt lên, tiến lên một bước, cẩn thận nhìn chăm chăm phía trên hình ảnh, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, rù rì nói, "Nguyên Anh kỳ nữ Ma tu... Lại là một thân quần áo đỏ, chẳng lẽ... Là Vô Thường Độc Sát —— Thích Chanh Vũ!"

Trong hình cái đó nữ Ma tu bị thương rất nặng, cũng không biết cùng trước bàn người nói câu gì, đột nhiên bóp một cái ở còn bụng chén chi nhân cổ, bắt giữ đối phương hướng tây nam phương hướng bay đi rồi.

Nhìn thấy cái này Nghệ Thanh ánh mắt đột nhiên tròn to, "Sur phụ!" Trực tiếp xoay người liền hướng về hướng tây nam đuổi theo.

"Chờ một chút..." Cô Nguyệt căn bản chưa kịp cản, đã không thấy thân ảnh của đối phương. Không thể làm gì khác hơn là ngự kiếm đuổi theo, hết lần này tới lần khác đối phương bay nhanh, hần đuổi theo ra hơn nửa đoạn mới đuổi kịp người, "Nghệ Thanh, người tỉnh táo một chút. Huyền Thiên tông đã phong bế, trước tra rõ cái kia Ma tu tình huống đuổi nữa không muộn. Thẩm Huỳnh sẽ không có..."

Chờ một chút!

"Lấy nàng tên biến thái kia thực lực, nên lo lắng chắc là cái đó Ma tu đi?" Người gấp cái rầm a!

"Ta biết sur phụ không có việc gì." Nghệ Thanh lại không có dừng lại, ngược lại bay nhanh hơn, "Ta là lo lắng sur phụ một người ra ngoài."

"Cho nên?"

"Cho nên..." Hần đột nhiên quay đầu lại, một mặt khẳng định nói, "Nàng tuyệt đối không tìm được trở về đường!"

"..."

Cái máng! Nguyên lai cái kia hàng không chỉ là một cái kẻ tham ăn, còn TM là một cái dân mù đường, lại nói người rút cuộc tại sao nghĩ không ra lạy như vậy cái hồ hàng a uy, "Như đã nói qua, nàng rút cuộc là thế nào thua ở cái kia Ma tu trong tay?" Cái kia hình ảnh lại không âm thanh, cũng không biết cái kia Ma tu rút cuộc nói cái gì?

"Bằng vào ta đối với sur phụ lý giải..." Nghệ Thanh nhú mày một cái, do dự một hồi mới nói, "Nàng không phải là không đầu lại cái kia Ma tu."

]

"Đó là?"

"Sur phụ chẳng qua là... Lười đến phản kháng!"

"..."

('□') ㄣ┐┐

Loại này hãm hại hàng, lười chết liền như vậy!

Thích Chanh Vũ liều mạng một hồi, một đường bay ra Huyền Thiên tông phạm vi. Nàng bị thương rất nặng, liền ngay cả Nguyên Anh đều có giải tán khu thể, toàn thân kinh mạch đã tàn phá không còn hình dáng. Ngọc Đình lão tặc quả nhiên xảo trá, cho dù nàng lập nhiều năm như vậy, mãi mới chờ đến lúc đến thời cơ này. Không nghĩ tới, trước khi chết còn bị hần âm một cái.

Thân thể của nàng đã muốn không chịu nổi, không còn điều tức phỏng chừng mạng đều muốn viết vào trong. Nàng chỉ đành phải tìm một chỗ ẩn núp nơi chốn, ngừng lại. Lúc này mới buông tay ra người trên, thuận thể đem người đẩy ra.

Không biết có phải hay không là bị thương quá nặng, nàng lại có thể không có thúc đẩy, ngược lại là chính mình lui hai bước. Liều mạng đè xuống trong lòng xông lên khí huyết, lúc này mới trầm giọng nhìn về phía người kia.

"Nhìn tại ngươi coi như nghe lời phân thượng, đi thôi! Ta không giết ngươi."

Triệt mình đồng hồ đã vang, Huyền Thiên tông đã phát hiện nàng làm ra chuyện, đủ loại thông đạo rời đi đều đã phong tỏa, nàng muốn xông ra tới hết sức khó khăn, vốn chỉ muốn thuận tay bắt con tin, thử vận khí một chút. Lại không nghĩ rằng, vận khí của nàng lại có thể tốt như vậy. Nàng nắm người một đường theo son môn đi ra, không có người nào ngăn trở không nói, cho dù đã gấp dò xét người, cũng giống như không thấy được các nàng tựa như tránh được. Xem ra ông trời cũng đang giúp nàng, để cho nàng báo này huyết hải thâm cừu!

Nàng gio tay làm phép còi ra trên người đối phương cầm cổ, mới vừa vừa khởi động linh khí, toàn thân kinh mạch lần nữa truyền tới đau đớn, huyết khí cuộn cuộn mà ra, nàng lại miễn cưỡng ép xuống, mang chút ít nóng nảy rống lên một câu, "Đi nhanh lên, thừa dịp ta còn không có thay đổi chủ ý."

Người đối diện sững sốt một chút, lúc này mới gạt đầu một cái trả lời một câu, "Ồ." Nói xong xoay người rời đi.

Biết người đi xa, Thích Chanh Vũ lúc này mới bàn chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức kinh mạch, vừa đem linh khí vận chuyển một chu thiên. Quen thuộc giọng nữ đột nhiên tại vang lên bên tai.

"Cô em, ngươi còn nhớ chúng ta theo phương hướng nào bay tới không?"

Thích Chanh Vũ sợ hết hồn, trong cơ thể linh khí một cái ngã ba thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, miễn cưỡng ngăn chặn đến miệng máu tươi, ngẩng đầu trợn mắt nhìn nàng một cái. Người nọ là muốn tìm cái chết chứ? Làm thật sự coi chính mình sẽ không giết nàng sao?

Nàng hít sâu một hơi, đè xuống lòng tràn đầy hỏa khí, dùng sức chỉ một cái bên phải nói, "Bên kia!"

"Ồ, cảm ơn!" Đối phương gạt đầu một cái, trở về nàng một nụ cười, thuận theo chỉ phương hướng đi xa.

Thích Chanh Vũ lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục điều tức, mới vừa vận hành nửa cái chu thiên..

"Cô em, ngươi xác định là bên này không?" Thanh âm quen thuộc vang lên lần nữa, "Bên kia chỉ có con sông, không có biển a!"

"Qua con sông kia, lại xuyên qua rừng cây chính là biển!"

"Ồ, cảm ơn a."

"Ngươi lại một lần trở về, ta thực sự giết ngươi!"

Thấy nàng đi, nàng dứt khoát đổi một chỗ điểm điều tức, nhưng mà mười phút sau..

"Cô em a, ta tìm không ra con sông kia rồi!"

"..." Thích Chanh Vũ trong tay căng thẳng, một cái Phệ Tâm Quyết thiếu chút nữa thì theo một cái lão huyết ném tới, "Ngươi có phải hay không muốn tìm chết! Nói để cho ngươi hướng bên phải đi, hướng bên phải, ngươi rốt cuộc có nhận biết hay không đường?"

"Không nhận a!" Nàng trở về đến một mặt thần nhiên, cái này không lạc đường sao.

"Ngươi..." Nàng sâu hút tốt mấy hơi thở, mới đè xuống xung động muốn giết người, dùng sức chỉ một cái phương hướng, "Ngươi còn dám trở lại, ta liền đem ngươi rút ra cốt luyện hồn, bên kia!"

"Ồ... Nhớ kỹ."

Nói xong, nàng xoay người lần nữa đi, lại mười phút sau..

"Cô em a!"

"Ngươi còn dám hỏi đường, ta hiện tại liền giết ngươi!" Thích Chanh Vũ trực tiếp một cái hỏa cầu ném tới, tại nàng bên người đốt ra một cái nửa thước đại hăm hại.

"Không phải là a." Đối phương vô tội trừng mắt nhìn, lắc lắc đầu nói, "Ta là nhìn trời chiều rồi, cho nên dự định không đi." Nói xong, ảo thuật như vậy từ phía sau mọc ra hai cái màu sắc điểm lệ gà rừng, "Cô em, ngươi biết nướng gà sao?"

Thích Chanh Vũ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 23: Ngu Đến Mức Nghĩ Che Chở

Thích Chanh Vũ đầy lòng dâng lên một cỗ sâu đậm cảm giác vô lực, từ trên xuống dưới quan sát người trước mắt một lần, "Người rốt cuộc làm sao sống đến bây giờ?" Như vậy thô thân kinh người, lại còn vào Huyền Thiên tông, tông môn người đều mù rồi sao?

"Ồ?" Nàng lần nữa dò xét một lần đối phương quanh thân linh khí, "Người lại là một người phạm!"

Mới vừa còn tưởng rằng là nàng bị thương quá nặng mới dò không tới tu vi của nàng, không nghĩ tới nàng thật sự là một cái không có chút nào linh khí người phạm. Huyền Thiên tông coi như là tỷ nữ đều là có tu vi, nàng lại có thể một tia linh khí cũng không có, xem ra hẳn là trời sinh liền không có linh căn. Thân ở tất cả đều là thiên chi kiều tử đỉnh cấp tông môn, lại không thể tu luyện, cũng là người đáng thương..

Thích Chanh Vũ tức giận nhất thời tiêu tán không ít, đối phương lại thật giống như cũng không có để ý nhiều chuyện này, ngược lại tâm đại rút lên lông gà. Trong lúc nhất thời đầy đất đủ mọi màu sắc đủ loại lông vũ, chiều mới mọc lên ánh trắng, phảng phất trên mặt đất vài một tầng đủ các loại quang.

Không đúng, cái kia lông vũ thực sự đang sáng lên.

$\Sigma(ttsu^\circ \Pi^\circ)$ ttsu

"Chờ một chút!" Nàng liền vội vàng nắm đối phương nhỏ lông tay, mảnh nhỏ nhìn một cái cái kia hai cái gà, ánh mắt đột nhiên tròn to, "Chuyện này... Đây là cấp năm linh thú —— Cẩm Loan! Người theo tìm được ở đâu?"

"Bờ sông a!" Thảm Huỳnh nhắc ngón tay chỉ bên trái, suy nghĩ một chút lại đổi được bên phải.

Thích Chanh Vũ sắc mặt càng thêm kỳ quái, nhìn nàng bộ dạng như vậy, cũng không giống có thể giết chết cấp năm linh thú, chẳng lẽ có người săn thú, ném ở bờ sông không để ý không được. Nàng đến lúc đó vận khí tốt!

"Vi sao kêu linh thú, đây không phải là Gà yêu sao?" Thảm Huỳnh giờ giờ lên trong tay gà hỏi.

"Người làm sao liên điều này cũng không biết?" Thích Chanh Vũ kinh ngạc nhìn nàng một cái, giải thích, "Yêu là yêu, thú là thú. Yêu loại vốn là súc vật, mờ linh trí tức là yêu, tu luyện thân thông liền có thể hóa hình. Mà thú sinh ra bất phạm, nhưng lại không có linh trí, tu luyện cao cấp mới có thể hóa hình nhanh trí."

"Ồ..." Nàng gật đầu một cái, khó trách mới vừa cái này con động vật nhỏ không nói tiếng người, "Cái kia có thể ăn không?"

Thích Chanh Vũ khoe miệng giật một cái, trọng điểm là một cái sao? Mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, nàng chỉ là một cái người phạm, quả thật cần phải ăn uống. Vì vậy thuận tay bấm quyết trên mặt đất chấy lên đoàn Hóa, "Linh thú thịt có trọc khí, dùng Linh hóa luyện hóa sau mới có thể ăn." Nói xong trực tiếp nhận lấy trong tay nàng đã bị lột sạch mao linh thú, gác ở trên lửa nướng.

Thảm Huỳnh: Nhu thuận chờ ăn!

◊(ω◊)◊

Thích Chanh Vũ trước đem yêu thú đầu trọc khí luyện hóa, linh hóa hóa dao trực tiếp phá vỡ, quả nhiên ở bên trong đã phát hiện một viên sáng long lạnh hạt châu màu xanh lam, lớn chừng ngón tay cái cấp năm Thú Đan, hơn nữa còn là Thủy thuộc tính. Không khỏi lần nữa than thở cái này phạm nhân vận khí, tùy tiện đi một chút đều có thể nhặt được cấp năm linh thú thi thể, hơn nữa giết này linh thú người, lại có thể không có đem Thú Đan lấy đi.

Nàng trực tiếp lấy ra Thú Đan, như thế hoàn chỉnh nội đan là rất là hiếm thấy, qua tay ném cho những người bên cạnh, "Đón lấy, thật tốt thu."

Thảm Huỳnh tiếp lấy nhìn một cái, qua tay lại ném trở về, "Không muốn, đưa người!"

"Người... Người phải cho ta?" Thích Chanh Vũ không dám tin mở to mắt nhìn lấy nàng. Chỉ kém không có ở trên mặt viết lên, người có phải hay không ngốc mấy chữ, "Yên tâm, ta đáp ứng thả người đi, liền sẽ không đổi ý. Cái này mặc dù là cấp năm Thủy thuộc tính linh thú nội đan, thánh được chữa thương. Nhưng linh thú này nếu là người nhặt được, vậy liền nhất định là người. Bản tôn còn khinh thường làm đoạt người cơ duyên sự việc."

]

"Không cần." Hạt châu nàng rất nhiều.

Thích Chanh Vũ cho là nàng không hiểu thứ này chỗ tốt, không nhịn được lại nói ra một câu, "Người mặc dù là phạm nhân, nhưng cấp năm Thú Đan hiếm thấy, bằng cái này định có thể đổi đến rất nhiều chỗ tốt."

"Ồ, cái kia cho người tốt rồi." Coi như gà nướng tiền nhân công, "Thịt gà chín rồi sao?"

"Người..." Thích Chanh Vũ xiết chặt lòng bàn tay, một mặt phức tạp nhìn Thảm Huỳnh một cái.

Nàng đây là muốn đem Thú Đan đưa chữa thương cho nàng sao? Tại sao? Rõ ràng chính mình bắt giữ nàng đến chỗ này, nàng lại phải giúp một cái địch nhân?

"Ta... Là Ma tu!" Nàng không nhịn được nhắc nhở.

"A?" Nàng quay đầu nhìn về phía nàng, chân mày nhất thời do dự nhíu lại. Thích Chanh Vũ đẩy lồng lạnh lạnh, lại nghe nàng vẻ mặt thành thật hỏi, "Ma tu... Không thể gà nướng sao?"

Cái gì?

Thích Chanh Vũ sững sờ, phản co dân gặt đầu, "... Có thể."

"Ồ, cái kia tiếp tục đi!"

Tiếp tục? Tiếp tục cái gì?

"Người xác định, liền như vậy..." Đưa cho nàng? Không có có bất kỳ điều kiện gì!

"Nếu không đây? Người có mang cây thì là Ai Cập à?" Không nhìn ra, người chính là một cái có chú trọng từ... Cô em!

"... Không có."

"Ồ, vậy thì nguyên vị đi!" Thất vọng.

"..."

Thích Chanh Vũ đẩy lồng cứng lên, cái này nói là một chuyện mà này!

(—`—)

Cái này người phạm thật là có nửa phút đem người mang lệch bản lĩnh. Nhưng chẳng biết tại sao... Nàng hết lần này tới lần khác một chút tính khí đều thẳng không đứng lên. Ngược lại bất tri bất giác gia tăng cái kia luyện hóa Linh hỏa, đẩy lồng cũng bắt đầu là lạ, nhất thời chua nhất thời chất ngũ vị tạp trần lên.

Thực sự... Nàng là thật muốn đem Thú Đan đưa nàng, cho dù nàng là bắt giữ nàng Ma tu. Chỉ là bởi vì... Thấy nàng trọng thương sao? Trên đời làm sao sẽ có như vậy "Ngu xuẩn" người! Ngu đến mức... Ngu đến mức nàng lại muốn che chở một cái!

Thích Chanh Vũ xiết chặt lòng bàn tay, muốn nói điểm gì, lại không biết có thể nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể lạnh rên một tiếng, "Hừ, người tính tình này, sớm muộn để cho người bán đi!" Nói xong qua tay đem trong tay đã nướng xong gà nhét vào trong ngực đối phương, "Cho, mau ăn! Mau ăn! Đúng rồi, người gọi cái gì?"

"Thẩm Huỳnh." Nàng vừa ăn một bên trả lời, vẫn không quên đem còn lại cái con kia cũng nhét trong tay đối phương, "Con này, tiếp tục a!"

"Người sai bảo người đến lúc đó rất thông thạo a, một cái còn không đủ, cũng không sợ chết no!" Nàng oán trách một câu, nhưng vẫn là nhận. Đã bao lâu... Bao lâu không có cùng người bình tĩnh như vậy nói chuyện. Trong mắt của đối phương không có hoảng sợ, không có căm ghét, càng không có cái loại này chán ghét tham lam.

"Ta gọi Thích Chanh Vũ, lớn nhỏ cũng coi là một cái Ma Tôn, ta coi người rất thuận mắt, sau đó muốn tại Huyền Thiên tông không sống được nữa rồi, nhớ đến tới Minh Âm sơn tìm ta, có lẽ còn có thể sống lâu một chút!" Người ngu xuẩn như vậy, không người nhìn lấy, sẽ chết đi?

"Ân ân ân ừ." Nghiêm túc ăn gà.

"Ta mới vừa giết Ngọc Đình cái đó nguy quân tử, người Nhược Minh ngày liền không bị thương chút nào trở về, có lẽ Huyền Thiên tông nhất định sẽ tâm nghi với người!" Nàng nhìn Thẩm Huỳnh một cái, thoáng qua một vẻ lo âu, "Người tốt nhất kéo mấy ngày về lại, bọn họ hỏi tới, người lại đứng sự thật nói cho bọn họ biết, giết Ngọc Đình lão tặc là ta Vô Thường Độc Sát Thích Chanh Vũ."

"..." Ăn gà ăn gà ăn gà.

"Nhưng người cho ta Thú Đan sự việc, cũng không cần đề cập với bọn họ rồi." Nàng chuyển động trong tay hạt châu màu xanh lam, "Những thứ này cái gọi là danh môn chính phái, từ trước đến giờ tự cho là đúng, có chính là thủ đoạn hạ cấp, người không muốn ngu ngốc liều chết! Muốn thật sự nói lộ ra miệng, hạt châu này coi như là ta cướp đi." Ngược lại nàng cũng không quan tâm nhiều một cái giết người đoạt bảo tội danh.

"..." Ăn ngon ăn ngon ăn ngon.

"Thật muốn xảy ra chuyện... Phản bội môn phái chạy chính là. Cái gì chính đạo tiên môn, cũng không phải là cái gì sạch sẽ địa phương. Bọn họ nếu thật muốn vì Ngọc Đình lão tặc báo thù, chỉ dễ ý mời chúng phái cùng nhau tấn công tới ta Minh Âm sơn." Nàng cười lạnh một tiếng, như là nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt chậm rãi biến thành đỏ như màu máu, tay theo bản năng nắm chặt áo quần, "Ta đến muốn hỏi một chút những thứ này danh môn chính phái, năm trăm năm trước Ngọc Đình phá ta nguyên âm chi thân, hủy ta trăm năm tu vi, nhốt trên đất tù làm lô đình thù, ta làm sao lại báo không được rồi?"

Thẩm Huỳnh tốc độ ăn rốt cục cũng đã ngừng một cái, chậm rãi ngừng đầu nhìn nàng một cái.

"Nhìn ta như vậy làm gì? Làm sao? Không tin một phái đường chủ sẽ làm loại sự tình này?"

"Không... Ta liền hỏi một chút, một con khác gà chín rồi sao?"

"....."

Nàng hồi hận, mới vừa liền hẳn là giết cái này kẻ tham ăn!

o(▼ mãnh ▼ me)o

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 24: Sát Khí Kinh Ý

Thích Chanh Vũ dùng Thú Đan suốt điều tức một đêm, mới để cho kinh mạch chữa trị một, hai phần mười. Ban đầu vì né tránh Huyền Thiên tông truy lùng, nàng mới cố ý hướng linh khí mỏng manh địa phương đi, nhưng cũng đưa đến thương thế của nàng tốt quá chậm, nhưng cũng may sẽ không tiếp tục trở nên ác liệt đi xuống. Có lẽ buổi tối nàng liền có thể trở lại Minh Âm sơn, duy nhất để cho nàng có chút lo lắng là...

Thẩm Huỳnh làm sao bây giờ?

Lấy nàng cái này không biết đường bộ đáng, muốn trở về Minh Âm sơn, nàng một người ở chỗ này, sẽ không bị chết đói chứ?

Nàng đây rốt cuộc là cho chính mình trời con tin, còn là một cái bọc quần áo a!

"Ta nói Thẩm Huỳnh..." Nàng mới vừa muốn mở miệng, đột nhiên bên tai truyền tới một đạo dồn dập tiếng gió, trong bụng căng thẳng, chuyển tay nắm lấy người sau này vội vàng thối lui đến bên ngoài hơn mười trượng. Sau một khắc một cái Âm khí tràn ra lợi kiếm liền cắm vào trước đứng địa phương.

"Người nào, đi ra!" Nàng quay đầu nhìn về phía phía bên phải bụi cây gian.

Không tới hồi lâu hai cái bóng đen chậm rãi từ bên trong đi ra, đều là một thân áo bào tro, đi ở phía trước một người cười ha ha, lộ ra nửa há gầy đến da bọc xương một dạng mặt, "A, nguyên lai là Vô Thường Ma Tôn ở chỗ này, Tất Hạo quý rầy."

"Tất Hạo? Người chính là huyết ma Vũ diễm hộ pháp!" Thích Chanh Vũ vẻ mặt căng thẳng, càng thêm cảnh giác nhìn lấy hai cái này lai giả bất thiện người.

"Nguyên lai Ma Tôn nhận biết tại hạ." Người kia cười ha ha, "Không sai, Vũ diễm Ma Tôn chính là chúng ta chủ nhân."

"Vũ diễm người, tìm ta chuyện gì?"

"Nghe Vô Thường Ma Tôn dung nhan tuyệt thế, ban đầu tu Tiên thời điểm chính là tam tông lục phái đệ nhất mỹ nhân, người ta gọi là Vũ tiên tử. Chúng ta hai người một mực ngưỡng mộ ngài phong thái, bây giờ trên đường đi qua nơi đây, cho nên cố ý tới bái kiến."

"Hừ, đừng đi theo ta bộ này, nói ra mục đích của các người!"

"Ma Tôn hiểu lầm tại hạ..." Tất Hạo cười càng thêm âm hàn, mới vừa muốn giải thích, bên người một người khác lại không nhịn được cắt đứt.

"Sư huynh, chớ cùng nàng nói nhảm. Nhìn nàng cái này mạo dạng rõ ràng liền là bị trọng thương, liền coi như chúng ta muốn thế nào, nàng vừa có thể chịu chúng ta ha?" Người kia thẳng tắp nhìn về phía Thích Chanh Vũ, ánh mắt lại càng ngày càng lửa nóng, dường như muốn đem người nuốt ăn vào trong. "Nghe nói nàng nhưng là khó gặp Thuần Âm Chi Thể. Cùng với song tu, có thể để cho tu vi tăng mạnh. Lúc trước nàng là Nguyên Anh Ma Tôn, chúng ta không nhúc nhích được, hiện tại nàng trọng thương trong người, người còn sửa cái gì? Còn không mau thái bổ nàng!"

"Nhậm Dục sư đệ, như thế mỹ nhân, người làm sao lại không hiểu được thương hương tiếc ngọc điểm đây?"

"Hừ! Người rốt cuộc có lên hay không, người không được, ta coi như trước hái. Đây chính là Nguyên Anh, hái nàng, ta cũng có thể Kết Anh rồi." Nói xong, còn nuốt ngụm nước miếng.

"Vô si!" Thích Chanh Vũ giận đến cắn răng, trực tiếp nghĩ thúc giục linh khí kết ấn, nhưng không nghĩ ngược một trận đau nhói, như vạn kiếm nhân tâm, toàn thân nhất thời không thể động đậy, "Đốt tâm trận, các người..."

"Ha ha ha... Muốn cùng Ma Tôn xuân phong nhất độ, chúng ta như thế nào lại không trước đó làm chút chuẩn bị." Hắn ngay từ lúc đi ra ngoài một khắc kia cũng đã bày trận pháp.

Tất Hạo bước nhanh hướng bên này đi tới, ánh mắt không chút kiêng kỵ quét qua thân thể của nàng, bên trong tham lam cùng dục vọng nhanh muốn tràn ra, "Vô Thường Ma Tôn yên tâm, Tất Hạo cũng không tựa như những thử kia tiên tu, không có cái gì thái bổ xong, còn nghĩ người tặng cho hắn người

chơi gây ra thói quen. Kể từ hôm nay người chỉ cần phục đội huynh đệ ta hai người là được rồi." Nói lấy, đưa tay liền hướng về nàng ngực đưa tới.

]

Thích Chanh Vũ hận đến ánh mắt đầy máu, trước mắt thoáng qua từng hình ảnh hình ảnh quen thuộc, những thứ kia vốn cho là thoát khỏi ác mộng, một lần nữa bị đánh thức, phệ cốt uống máu như vậy từng lần một ở trước mắt phát ra, nguyên lai coi như là mê muội, cũng vẫn là trốn không mở.

Ánh mắt của nàng tràn đầy tuyệt vọng, mắt thấy cái tay kia càng ngày càng gần, đột nhiên một cái tay khác đột nhiên bắt được cái kia cái móng vuốt, một đạo thanh lãnh không sóng âm thanh nhất thời vang lên.

"Bàn tay heo ăn mặn là sẽ bị giẫm roi đấy!"

"..." Tất Hạo cả kinh, hẳn lại có thể không có phát hiện, Ma Tôn bên cạnh còn có một người. Mảnh nhỏ nhìn một cái lại phát hiện đối phương chẳng qua là không có chút nào linh khí người phạm, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Nghĩ muốn lấy lại tay, lại phát hiện rút ra... Không trở lại!

(◉_◉)

"Còn có một cái nữa!" Đến lúc đó sau lưng Nhậm Dực tiến lên trên bước, cái kia đâm uế ánh mắt nhất thời dời đến trên người Thẩm Huỳnh, "Ha ha ha ha... Quá tốt, sư huynh người này liền thuộc về ta!"

Thẩm Huỳnh!

Thích Chanh Vũ quýnh lên, la lớn, "Đừng đụng nàng!" Lại có thể quên nàng vẫn còn đang! Nguyên bản còn muốn che chở tiểu cô nương này, lại không nghĩ rằng nàng đến là bị chính mình liên lụy. Minh tại sao dạng cũng không đáng kể, nhưng Thẩm Huỳnh... Còn là một cái thanh bạch cô nương, tuyệt đối không thể để cho nàng từng trải những thứ kia chán ghét chuyện. "Nàng chỉ là một cái người phạm, cùng ta không có bất cứ quan hệ nào. Các người nếu là dám động nàng một cái, tới Nhật Bản tôn tu vi khôi phục chi nhật, định đem bọn người phệ cốt luyện hồn!"

"Hừ, người tự thân đều khó bảo toàn rồi, còn muốn cứu người." Nhậm Dực căn bản không đem uy hiếp của nàng để ở trong lòng, "Người phạm quả thật không thể thái độ, không bằng liền làm thành khô lồi đi!"

Nói xong, hẳn trực tiếp gọi ra vũ khí, như là nghĩ kết án cách làm, Tất Hạo lại đột nhiên lớn tiếng ngăn cản, "Dừng tay!"

"Sư huynh?" Nhậm Dực sững sốt một chút.

"Vô Thường Ma Tôn chuyện hôm nay là chúng ta mạo phạm, còn quên Ma Tôn đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua." Tất Hạo đột nhiên mang chút ít cung kính mờ mờ, trong mắt sớm mất mới vừa đắc ý, ngược lại... Dính vào hoảng sợ?

"Sư huynh!" Nhậm Dực không dám tin nhìn lấy cái này đột nhiên thay đổi chủ ý người.

"Im miệng!" Tất Hạo quay đầu tròn mắt nhìn đối phương một cái, ngăn cản hẳn đến miệng mà nói, càng thêm cung kính hướng về Thích Chanh Vũ nói, "Ngày khác Tất Hạo nhất định thông gia gặp nhau trên Minh Âm sơn hướng tôn thượng chịu đòn nhận tội." Nói xong hẳn trực tiếp một tay kết ấn cời ra trên đất trận pháp, cũng mọc ra một chai đan dược đưa cho nàng, "Tôn thượng bị thương không nhẹ, chúng ta đều là Ma tu phải làm đồng khí liên chi, cái này có một chai Ngũ phẩm Hồi Xuân đan, coi như là xin tội."

"Người điên rồi?" Nhậm Dực càng thêm kinh ngạc, lại lần nữa bị đối phương ánh mắt ngăn lại.

"Người lại muốn làm gì?" Thích Chanh Vũ nhìn lấy trên tay hẳn đan dược.

"Chỉ là muốn cùng Vô Thường Ma Tôn kết một thiện duyên mà thôi." Hẳn cười ha ha, như là sợ hoài nghi, còn chính mình ăn một viên, "Nghe tôn thượng một mực đang tìm Thái Hư phái Cam Tử Duệ tin tức, ta tình cờ nghe, người này thật ra thì một mực núp ở Thái Hư phái Ngô Kiếm Phong trên."

"Người nói là sự thật?" Thích Chanh Vũ cả kinh, ánh mắt nhất thời nhuộm đỏ, sát khí mẫn dật.

"Không dám lừa tôn thượng."

Thích Chanh Vũ cắn răng, tựa như là nhớ ra cái gì đó, trong mắt cháy lên điên cuồng hận ý, nàng tìm lâu như vậy, nguyên lai... Nguyên lai là tránh ở chỗ đó.

"Hai vị nếu như là không có chuyện gì..." Tất Hạo ngẩng đầu nhìn một cái, tính thăm dò nói, "Chúng ta hai người, có thể hay không xin được cáo lui trước?"

Thích Chanh Vũ sâu hút tốt mấy hơi thở, mới đề xuống con tim cáu kỉnh. Qua tay nhận lấy trong tay đối phương đan dược, trầm giọng nói, "Cút!"

Dứt lời, trên tay Tất Hạo buông lỏng một chút, nhất thời vui mừng, "Tất Hạo cáo lui!" Nói xong kéo một bên đầy bụng câu oán hận Nhậm Dực, bước nhanh phi thân mà đi, trong nháy mắt liền mất tung ảnh, phảng phất phía sau có ác quỷ đuổi theo như vậy.

"Sư huynh, người rốt cuộc có ý gì?" Mới vừa bay ra trăm dặm khoảng cách, Nhậm Dực cũng không nhận được nữa bỏ rơi đối phương, "Cơ hội tốt như vậy, người lại có thể liền như vậy thả đi. Bắn vào chúng ta tư chất, bỏ lỡ lần này, có lẽ lại không có Kết Anh cơ hội!"

Tất Hạo dừng lại, lại đột nhiên ôm lấy tay phải quý xuống, há mồm phun ra miệng to máu, phun đầy đất, toàn bộ tay phải đang lấy quý dì góc độ buông xuống trên mặt đất.

"Sur huynh!" Nhậm Dực cả kinh, liền vội vàng trối lại hấn một cái tay khác mạch, tìm tòi bên dưới ánh mắt đột nhiên trợn trừng, "Sur huynh... Người Kim Đan!! Làm sao sẽ? Người khi nào chịu trọng thương?"

"Nếu như là lại lưu một khác, chỉ sợ không chỉ là Kim Đan vỡ vụn, hai ta cũng phải chết ở nơi đó!"

"Cái này làm sao có thể..." Nhậm Dực mặt đầy kinh hãi, "Chẳng lẽ... Thích Chanh Vũ là giả bộ, nàng căn bản không bị thương?"

"Không phải là nàng, là một cái khác!" Hấn giống như là nhớ ra cái gì đó, cả người đột nhiên run lên.

"Một cái khác? Người nói là..."

"Ừm."

Hấn một cái ngừng hành phé linh căn, có thể bình an đến Kim Đan đại viên mãn, cũng tại nhiều như vậy ma đầu người trung gian cầm một chỗ ngồi, dựa vào chính là hấn cái kia siêu nhân bén nhọn, luôn là có thể ngay lập tức cảm giác được nguy hiểm tới. Mà ngay vừa mới rồi Thích Chanh Vũ bên cạnh nữ tử bắt hấn lại trong nháy mắt. Hấn cảm thấy chưa từng thấy qua khủng bố sát khí, ừ ừ kéo đến như vậy, gió thổi không lọt. Trong nháy mắt hấn chỉ cảm thấy toàn bộ trong đầu chỉ còn sót lại một chữ —— chết!

Liền chính mình liền Kim Đan lúc nào bị chấn bể, đều không có phát hiện. Người kia... Quá đáng sợ!

"Nhưng... Đây chẳng phải là một người phạm nhân sao?" Rõ ràng không có linh khí.

"Ta cũng không biết." Tất Hạo xiết chặt bây giờ còn đang run rẩy tay, "Bất quá người kia nhất định không đơn giản. Nhớ kỹ, nếu là sau này gặp lại người này, lần tránh càng xa càng tốt!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 25: Nhiều Rồi A Huynh

"Nhìn thấy bên ngoài rừng cây tòa kia tu sĩ thành rồi sao? Bên trong thành liền có đến Huyền Thiên tông truyền tông trận." Thích Chanh Vũ chỉ chỉ trước mặt thành trì nói.

Có Thú Đan cùng Tất Hạo cấp cho đan dược, thương đã gần như khỏi hấn rồi. Nàng lập tức rời đi cái đó nguy hiểm lắm tử, nguyên vốn định đi thẳng về Minh Âm sơn, nhưng Tất Hạo mang tới tin tức kia, đề cho nàng thay đổi chủ ý. Mang nữa Thẩm Huỳnh ở bên người, rõ ràng không thích hợp. Hết lần này tới lần khác nàng nghịch thiên kia nhận thức đường bản lĩnh, để cho nàng quả thực không đành lòng, trực tiếp ném xuống người bất kể. Vì vậy mới tạm thời biến thành nói, đến nơi này chỗ Tiên thành phụ cận.

"Được người đi đi, người đi thẳng liền có thể vào thành, vào thành sau dọc theo đường lớn đi tới cùng lại quẹo phải, liền có thể nhìn thấy truyền tông trận."

"Ừm."

"Chính người tiểu... Vân vân, người hướng đi đâu? Nói đi thẳng, đó là thẳng sao? Không đúng... Lại đi bên phải làm gì, cửa thành ở bên kia a uy. Người trở lại cho ta!" Mắt thấy cái đó vòng qua cây, liền không phân rõ phương hướng người nào đó, Thích Chanh Vũ quả thực không nhịn được đem người lại cho gọi trở lại, "Người mù sao? Đến lúc đó nhìn một chút đường a uy! Người rốt cuộc có còn muốn hay không trở về?"

"Hấn là... Nghĩ đi?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, vẫn là bộ kia mọi việc không để ý tán mạn dạng.

Thích Chanh Vũ khòe miệng giật một cái, chắc là cái quý gì? Nói xong tiên môn đệ tử coi trọng nhất môn phái đây?

"Người tỉnh tỉnh thần, nhìn cho thật kỹ điểm đường." Nàng lần nữa giao phó, suy nghĩ một chút lại từ trong túi đựng đồ lấy ra một ít túi linh thạch cho nàng, "Những thứ này người cầm lấy, trên đường cẩn thận một chút, chớ ngu mập mập để cho người cho lừa gạt."

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên tay nặng trĩu túi, nàng đây là... Bị người dùng tiền đập rồi sao?

"Ta có chuyện quan trọng xử lý, không thể mang nữa người cái gánh nặng này rồi. Từ đây sau khi từ biệt, chính người cẩn thận."

"Ây..." Nàng làm sao có loại nhận tiền chia tay cảm giác, ngẩng đầu nhìn người trước mắt, "Ngươi phải đi làm chết cái đó họ cam sao?"

"Đúng, ta muốn làm..." Thích Chanh Vũ lời đến một nửa dừng lại, đột nhiên mở to hai mắt, "Ngươi... Làm sao biết?"

"Nhìn ra được a!" Từ khi cái đó bàn tay heo ăn mặn nói ra tin tức kia sau, nàng mấy ngày nay gà nường đều nường không chuyên tâm rồi, trình độ giảm nhiều.

"Không sai, ta đúng là phải đi Ngô Kiếm Phong!" Nàng ánh mắt trầm xuống, xiết chặt lòng bàn tay, cố gắng hồi lâu mới đưa đáy lòng sắp cuộn cuộn mà ra hung ác đè trở về, hướng nàng lộ ra cái nụ cười, "Nếu ngươi có thể đoán được những thứ này, liền phải biết ta lần đi khả năng liền không về được, ngươi liền... Tự thu xếp ổn thỏa đi."

"Cần giúp một tay không?" Thẩm Huỳnh đột nhiên hỏi.

Nàng cười một tiếng, "Giúp ta? Ngươi một cái tông môn đệ tử phải giúp Ma tu đối phó chính phái tu sĩ hay sao?"

"Được a!" Dù sao thu tiền.

Thích Chanh Vũ sững sờ, lúc này mới phát hiện nàng lại là nghiêm túc, ánh mắt nhất thời trầm một cái, "Tại sao? Ta với ngươi quen nhau không qua mấy ngày, hơn nữa ngươi lại không biết ta cùng với người kia có cái gì ân oán, ngươi liền lựa chọn giúp ta?"

Dầu gì ăn chung nhiều ngày như vậy gà nường, "Ừ oán cái gì, đại khái đoán cũng có thể đoán được." Nàng đột nhiên đặt mộng ở bên cạnh cây khô trên ngồi xuống, "Ngươi Tu Ma cùng hắn có liên quan chứ?" Động não thật là phiền phức a!

Thích Chanh Vũ sắc mặt trầm hơn rồi, lòng bàn tay từng khấn nhiều lần, thật giống như đang liều mạng đè nén cái gì, hồi lâu hít sâu một hơi, nhìn nàng một cái, như là nghĩ sắp xếp một nụ cười, co rút khóe miệng lại tràn đầy khổ sở, "Xem ra mấy ngày nay, ngươi cũng không phải là chiếu cố ăn gà. Lời nói của ta ngươi đến lúc đó toàn bộ nghe hiểu được."

]

Nàng trực tiếp ở bên cạnh nàng ngồi xuống, ánh mắt như là đắp lên một lớp bụi, giống như nhìn lấy trước mắt, lại không có tiêu cự, "Không sai, ta ngày đó Kim Đan bị bế, bị Ngọc Đình làm thành lỗ đỉnh Từ với mật thất, sau đó càng là giống như đồ chơi một dạng bị đưa cho người khác đùa bỡn, đều là lấy người này ban tặng. Buồn cười chính là..." Nàng tiếng nói một hồi, âm thanh càng thêm trầm thấp, như là căn răng sắp xếp, "Hắn chính là một tay dẫn ta đi vào tiên đồ, dạy dỗ ta tu hành "Ân, sư!"

Nàng cố ý tăng thêm sau hai chữ, ánh mắt trong nháy mắt đỏ ngầu, mặt đầy đều là nụ cười giấu cợt, gần từng chữ một, "Thuần Âm Chi Thể... Cũng bởi vì phát hiện ta là cái gọi là Thuần Âm Chi Thể, ta vị ân sư này, liền có thể hủy ta trăm năm tu vi, cũng tự tay đem ta đưa đến trên giường của người khác, trơ mắt xem ta chịu hết khuất nhục vài chục năm." Nếu như không phải là bởi vì nàng nhấn tâm chuyển thành Ma tu, hoặc có lẽ bây giờ đều còn ở như vậy trong Địa ngục đi!

"Ta tìm hắn mấy trăm năm, liền vì báo đạt hắn "Sư ân"." Nàng vẻ mặt càng ngày càng thâm trầm, như là đắm chìm trong cái gì bên trong, đáy mắt từ từ dính vào điên cuồng thần sắc, "Mấy năm nay, ta giết tất cả năm đó nhục ta chỉ nhân, lại đơn độc tìm không ra hắn, trăm năm qua ta cả ngày lẫn đêm đều muốn, nếu là có một ngày... Nếu là có một ngày..."

"Đi thôi." Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, trong nháy mắt đưa nàng theo cái loại này trong điên cuồng cắt đứt, phui mộng một cái đứng lên, vẫn là miễn cưỡng nói, "Giúp ngươi chơi chết hắn!"

Thích Chanh Vũ ngẩn ngơ, trong mắt mềm mại một cái chớp mắt, hồi lâu mới thổi phù một tiếng bật cười, "Liền ngươi? Thôi đi! Cái mạng nhỏ của ngươi vẫn là giữ lấy ăn nhiều mấy con nường **?" Nàng một người phạm nhân, vừa có thể làm cái gì, "Ngô Kiếm Phong là địa phương nào? Đây chính là Thái Hư phái Thánh địa, Hóa Thần tôn giả bế quan ngộ đạo địa phương. Chớ nói ngươi chỉ là một cái người phạm, coi như là tu sĩ Nguyên Anh, cũng không có vào kia tư cách."

Tin đồn Ngô Kiếm Phong nhưng là trên Thanh giới một cái đỉnh cấp tông môn xây, cũng là duy nhất một chỗ có thể từ trong Thanh giới tiến vào trên Thanh giới địa phương.

"Cho nên tam tông trong lục phái chỉ có Hóa Thần tôn giả, mới có tiến vào kia thông hành ngọc bài." Nàng nghiêm túc nói, "Trừ phi có thông hành ngọc bài, nếu không..."

"Ngươi nói cái này sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên móc ra một viên viết Ngô chữ màu trắng ngọc bài.

"..."

Ồ! Ồ? Ồ?!

$\Sigma(\Delta^{\circ}|||)$

"Ngươi... Ngươi làm sao sẽ có cái này?" Thích Chanh Vũ đột nhiên tròn to hai mắt.

"Ồ, là tạm thời, ách... Một cái đồng hương cấp cho." Tạm thời đầu bếp cùng với nàng khoe khoang thời điểm, quên lấy về.

Thích Chanh Vũ không dám tin nhận lấy, bên trái lật nhìn một lần, thông hành ngọc bài, thật sự là Ngô Kiếm Phong ngọc bài! Linh khí tìm tòi, phía trên còn mơ hồ nổi lên Cô Nguyệt dòng chữ.

Chẳng qua là...

"Cái này ngọc bài thức chủ, nếu là không có người nắm giữ tùy thân Linh khí, vẫn thì không cách nào thức giục..."

"Cái này sao?" Nàng đột nhiên móc ra một cái sáo ngọc màu trắng.

Thích xuyên mưa: "..."

"Ngô Kiếm Phong trước Thức Chân Thạch, có thể nhận ra Hóa Thần tôn giả bỏ mạng pháp khí."

"Cái này được không?" Nàng lại móc ra một cây quạt.

Thích Chanh Vũ: "..."

Rất lâu...

('□') 〰

Hất bàn! Ngươi rút cuộc cầm bao nhiêu đồ của người ta a uy!

"Có thể hỏi một vấn đề không?"

"Cái gì?"

"Ngươi cùng vị này Cô Nguyệt tôn giả, cái gì thù cái gì oán?" Tại sao liền bản mệnh pháp khí của đối phương cũng sẽ ở ngươi cái này a!

"..."

"Chiếu ngươi cái này cầm pháp, ngươi dứt khoát liền người đều kêu đến được!"

"Nếu như vậy a." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, xoay người sau này nhìn lại.

"Ngươi muốn làm gì? Chờ một chút!" Sau một khắc Thẩm Huỳnh đột nhiên thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, nàng nhất thời có loại dự cảm bất thường...

Sau ba phút...

"Người người muốn!"

Một cái một thân lam đầy quần áo trắng khắp người uy áp nam nhân bị đẩy đến trước mặt nàng.

Thích Chanh Vũ: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái này cũng có thể!

Σ(°△°|||)٩

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 26: Thuần Âm Chi Thể

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt đã ở mảnh này linh khí mỏng manh lâm từ tìm đã mấy ngày, bọn họ một đường tìm Ma tu khí tức mà tới, rõ ràng nhiều lần đều cảm ứng được vị trí, hết lần này tới lần khác chính là không tìm thấy người. Toàn bộ lâm từ vòng vo nhiều lần, không thu hoạch được gì, Cô Nguyệt đều muốn hoài nghi có phải hay không là cái kia Ma tu cố ý bày ra nghi trận rồi.

Mới vừa dự định rồi đi lại nói, Thẩm Huỳnh cái này lâu không tìm được người, lại như vậy không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trước mặt hắn.

"Sư phụ!" Nghệ Thanh vui mừng, "Ngài không có..."

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh lại bắt lại Cô Nguyệt cổ áo, ném câu tiếp theo, "Giúp một chuyện." Lăn nữa tại chỗ biến mất.

Cô Nguyệt còn không phản ứng kịp, liền bị kéo đi, sau một khắc hần bị đẩy tới một cô gái trước mặt, tu vi Nguyên Anh, nghiêng nước nghiêng thành phong thái, chẳng qua là cả người Âm khí tràn ra.

"Ma tu!" Cô Nguyệt phòng bị lui về phía sau một bước, hạ thấp giọng hướng về nói, "Thẩm Huỳnh, ngươi làm cái gì?"

Đào mắt lại thấy được trong tay đối phương cầm lấy một cái hình quạt vũ khí rất là nhìn quen mắt, "Bản mệnh pháp khí của ta!" Vì sao lại tại Ma tu trên tay!

Chờ một chút! Cái đó cây sáo cùng ngọc bài cũng khá quen, hần theo bản năng hướng bên người trong túi đựng đồ tìm tòi, "Mịa nó, vì sao lại ở trên tay người?" Khi nào du, hần hoàn toàn không có ấn tượng a.

"Ta cho a!" Thẩm Huỳnh trở về.

"Ngươi?" Cô Nguyệt gặp quỷ tựa như quay đầu nhìn về phía nàng, "Ngươi có bị bệnh không? Không có việc gì cầm bản mệnh pháp khí của ta làm gì?" Hơn nữa còn đưa cho Ma tu chơi đùa là cái quỷ gì? Nói xong đồng hương trong lúc đó tỉnh hữu nghị đây?

"Ai bắt ngươi rồi." Thẩm Huỳnh liếc xéo hần một cái, "Chính ngươi khoe khoang thời điểm quên thu, ta mới nhặt lên."

"..." Ách, có loại sự tình này sao? Hần mảnh nhỏ suy nghĩ một chút mình đích xác có cho nàng giới thiệu qua đủ loại vũ khí, khó trách là khi đó? Nhưng là hần lúc trước không phải là một vút bừa bãi người a, tại sao cho nàng xem qua liền quên thu rồi hả?

"Vật này nếu là tôn giả, vậy liền vật phẩm nguyên chủ đi!" Thích Chanh Vũ rồi mới từ Thẩm Huỳnh thực sự kéo cái Hóa Thần tôn giả trở lại, trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, liền tranh thủ đồ trong tay còn trở về, trong bụng cũng có chút khẩn trương, mặc dù Thẩm Huỳnh là ý tốt, nhưng nàng dù sao cũng là Ma tu, nếu là đối phương có địch ý, tại hóa trước mặt thần căn bản không chạy khỏi.

Cô Nguyệt nhận lấy pháp khí của mình, hoài nghi dò thử qua một lần, phát hiện cũng không có vấn đề mới thu vào. Con tim thối mắng, lại càng ngày càng nhiều. Cái này Ma tu là ai? Thẩm Huỳnh tại sao phải giúp nàng?

Vừa muốn hỏi, Nghệ Thanh đã đuổi theo tới.

"Sư phụ!" Hần vội vã bay xuống dưới, đào mắt nhìn thấy bên cạnh Thích Chanh Vũ, ánh mắt một nghiêm ngặt, lại không có trực tiếp động thủ, ngược lại bước nhanh hướng Thẩm Huỳnh đi tới, "Là đồ nhi sơ sót để cho sư phụ thụ kiếp nạn này, ngài không có sao chứ?"

"Không có việc gì, tốt vô cùng."

"Ta có việc!" Cô Nguyệt lờm một cái, cảm chính mình thất nhi phục đắc pháp khí, "Thẩm Huỳnh, đây rốt cuộc chuyện gì? Ngươi có biết hay không chúng ta tìm ngươi bao lâu?"

"Biết a." Thẩm Huỳnh gạt đầu, "Ta nhìn thấy các ngươi tại bờ sông bên kia vòng vo bảy tám ngày rồi."

"..." Bờ sông bên kia!

"Mịa nó!" Cô Nguyệt trực tiếp liền nổ rồi, "Em gái ngươi a, ngươi nhìn thấy tại sao không bảo chúng ta?"

"Kêu, các ngươi không nghe thấy." Nàng một mặt vô tội, dù sao trung gian cách con sông, "Lại nói, các ngươi cũng không gọi ta a!" Ta sao biết các ngươi đang tìm ta?

]

Cô Nguyệt & Nghệ Thanh: "... " Đột nhiên nghĩ đi kiểm tra một chút chính mình có phải hay không mù.

"Đúng rồi, ta vẫn còn đang bờ sông cho các ngươi để lại con gà đây, các ngươi thấy không?" Nàng nhưng là một cái tốt ông chủ.

Cô Nguyệt & Nghệ Thanh: "... " Nguyên lai bờ sông bên kia cái con kia cấp năm linh thú là nàng lưu lại? Còn tưởng rằng cái nào ngu xuẩn sẵn linh thú lại có thể không mang đi!

Mấu chốt là...

Gà đều có thể lưu lại, ngươi nha lưu chữ cái sẽ chết a!

"Tốt rồi, đồ vật đủ. Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi!" Thẩm Huỳnh đẩy một cái Thích Chanh Vũ, thúc giục, "Có thể bay rồi."

"A!" Thích Chanh Vũ nhất thời không phản ứng kịp, ngăn ra. Đi? Đi đâu?

Đến lúc đó bên cạnh Nghệ Thanh nghe lời gọi ra Linh Kiếm, đưa tay ra, "Sư phụ, đồ nhi chờ ngài đi."

"Cảm ơn." Thảm Huỳnh trực tiếp nhảy đến trên thân kiếm, lại hướng về Thích Chanh Vũ nói, "Cô em, ngài phía trước dẫn đường thôi!"

"Ồ..." Đối phương một mặt tình trạng bên ngoài, sững sờ gọi ra phi kiếm, bay.

Cô Nguyệt: "..."

Chờ một chút!

Chẳng lẽ chỉ có một mình hắn không biết rõ làm sao chuyển sao? Đây là muốn đi đâu đi a uy? Tại sao không người giải thích một chút? Thảm Huỳnh cùng cái kia Ma tu lại là quan hệ như thế nào? Còn có cái gì kêu đồ vật đủ? Rốt cuộc ai là đồ đặc của ngài a uy!

('□) 〰

Đêm khuya.

Bay rồi một ngày ba người, dừng lại nghỉ ngơi.

"Ngươi thật muốn đi Ngô Kiếm Phong?" Một đường đã nghe xong trước mặt hậu quả Cô Nguyệt, nhìn một cái đồng lửa đối diện đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa điều tức người, quay đầu nhìn về phía Thảm Huỳnh hỏi.

"Đúng vậy." Nếu không đây?

Cô Nguyệt càng thêm kinh ngạc nhìn nàng một cái, "Không nhìn ra a, ngài chính là một cái như vậy có chính nghĩa cảm người?" Lại có thể không đáng lời, cái này hoàn toàn không là phong cách của nàng.

Thảm Huỳnh ánh mắt nhẹ mị, "Ta ghét người cặn bã."

"Vậy sao ngài xác định ngài nói chính là thật." Cô Nguyệt liếc nàng một cái, trầm giọng nói, "Đừng quên, ngài còn giết phái ta Ngọc Đình chân nhân."

"Không xác định a!" Thảm Huỳnh quay đầu lại nhìn về phía hắn, "Cho nên mới phải đi." Thích Chanh Vũ nói gấp gáp quả thật rất thảm, thảm đến vô luận ai đều sẽ cao lên đồng tình tâm, nhưng nói cái gì đều không thể chỉ nghe một người nói, là thật hay giả, đi tranh Ngô Kiếm Phong dĩ nhiên là biết.

"Ngươi muốn tìm sư phụ ngài đối chất nhau?"

"Ừm." Nếu như là đã nhúng tay, vậy thì tra rõ ràng.

"Vô dụng." Cô Nguyệt than một tiếng, "Coi như ngài nói tất cả đều là thực sự, ngài người sư phụ kia cũng thực sự làm qua loại sự tình này thì như thế nào. Nàng đi Ngô Kiếm Phong không chiếm được bất kỳ tiện nghi, Thái Hư phái cũng sẽ không xử trí cái đó họ cam, ngài có lẽ ngay cả mạng đều sẽ đưa ở nơi đó."

"Có ý gì?" Thảm Huỳnh quay đầu mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Cái thế giới này dung túng mạnh mẽ gian phạm sao?"

"Cũng không phải là!" Cô Nguyệt sắc mặt có chút hơi khó, cùng đồng dạng biểu tình Nghệ Thanh trao đổi cái ánh mắt, nhất thời không biết rõ làm sao giải thích, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Bởi vì ngài... Là Thuần Âm Chi Thể!"

"Sau đó?"

Cô Nguyệt sắc mặt càng quần quít rồi, "Thảm Huỳnh, ngài biết cái gì gọi là lô đỉnh chứ?"

Nàng trầm mặc hồi lâu, mới gật đầu, "Đoán được."

"Một chút linh căn không được, hoặc là nguyên bản là tiên đồ vô vọng, lại rất có sắc đẹp nữ tử, vì tự vệ, sẽ cam nguyện trở thành lô đỉnh. Y theo phó với tu sĩ cấp cao bên dưới, lấy tự thân tu vi cung cấp người thái bổ." Trên mặt hắn tất cả đều là lúng túng, tựa như là có chút khó mà mở miệng, "Mặc dù song tu thái bổ chi thuật, không phải là cái gì lên thai diện thuật pháp. Nhưng đối với tu vi quả thật có ích, cho nên quyền nuôi lô đỉnh tại các môn các phái mà nói, rất... Thường gặp! Phần lớn Kim Đan trở lên tu sĩ, đều có tập quán này."

"Biến hình chơi gái! Ý của ngài là cái thế giới này, không cấm hoàng?"

"Ây... Có thể nói như vậy." Hắn gật đầu một cái.

"Thuần Âm Chi Thể lại là chuyện gì xảy ra?"

"Thuật song tu thuộc về thiên môn, bởi vì mọi người linh căn cùng linh khí bất đồng, thái bổ linh khí sắc sỡ, cần phải hao phí thời gian mới có thể dung hợp

đã dùng." Hần nhìn người đối diện một cái, "Nhưng Thuận Âm Chi Thể, bản thân có dung hợp linh khí năng lực, cùng người như vậy... Song tu tốc độ là những người khác mấy không chỉ gấp mười lần."

Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, "Sau đó thì sao..."

"Thuần Âm Chi Thể, cực kỳ khó được, ngàn vạn năm cũng không thể sẽ cho ra một cái." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Trong Thanh giới coi các nàng vì trời sinh lô đỉnh thể chất, vừa xuất hiện liền sẽ đưa đến các phái tranh đoạt, cho nên..."

"Cho nên không có ai sẽ hỏi... Các nàng có nguyện ý hay không?"

"..."

Người cận bã!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 27: Lẻn Vào Ngộ Kiếm

Thái Hư phái.

Quần sơn vây quanh, mấy chục tòa phù đỉnh cao huyền vu không trong, Tiên khí lượn lờ, tựa như tiên cảnh. Mà tại phù đỉnh phía bên phải không xa, một tòa hoàn toàn bất đồng đỉnh núi phù ở chúng trên đỉnh. Núi kia so với cái khác phù đỉnh nhỏ hơn mấy chục lần, lại bị một tầng trong suốt che chắn bao bọc tại bên trong, mà phù đỉnh trên đỉnh núi, sáng một đạo trắng tới chân trời quang.

"Trước mặt chính là Ngộ Kiếm Phong rồi." Cô Nguyệt chỉ chỉ cái đó bị quần tại trong suốt cầu bên trong phù đỉnh, cau mày, vẫn là có chút không đồng ý nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Mặc dù gần đây không có nghe nói vị nào tu sĩ Hóa Thần vào đỉnh, nhưng Ngộ Kiếm Phong bên trong có ba vị thường xuyên trần thủ đi thông trên Thanh giới lối đi Hóa Thần tôn giả. Chỉ cần vừa vào đỉnh, cũng sẽ bị bọn họ phát hiện, các ngươi phải suy nghĩ kỹ rồi. Xác định hiện tại thật muốn xông vào sao?" Chuyến đi này, tương đương với liền là đồng thời cùng ba vị Hóa Thần tôn giả là địch a.

Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn, đang định đáp lời, bên cạnh Nghệ Thanh lại trước một bước mở miệng.

"Sư phụ, không thể a!"

Cô Nguyệt vui mừng, quả nhiên vẫn có người biết, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, không hổ là Kiếm Tiên, nhanh khuyên nhủ người cái kia phần mềm hack sư phụ. Chỉ thấy Nghệ Thanh xoay người hướng về Thẩm Huỳnh chào một cái, một mặt nghiêm túc mở miệng nói, "Sư phụ, lúc này mắt thấy liền muốn buổi trưa rồi, ngài... Còn không có ăn cơm trưa đây!"

"..." Cái gì?

"Đúng nga." Thẩm Huỳnh tán đồng gật đầu một cái, "Ăn no mới có sức lực đánh nhau sao."

"Đồ nhĩ cái này liền đi vì ngài tìm chút ít thức ăn, nôi lửa nấu cơm."

"Ừ, khổ cực người rồi."

"Sư phụ mời ở chỗ này hơi Hài, lập tức là tốt rồi."

Cô Nguyệt: "... Dao của ta đây?"

o(▼ mảnh ▼ me)o

"Người trở lại cho ta!" Cô Nguyệt một cái kéo lại một cái nào đó não tàn fan, tràn đầy cái máng điểm nhất thời phun ra ngoài, "Bây giờ là đi tìm ăn thời điểm sao? Các người cho là đây là du lịch a! Nhờ cậy hỗ trợ cũng giúp đến đứng đắn một chút có được hay không?" Muội tử kia không phải là bằng hữu người mà cho ăn?

"Nhưng là không ăn sẽ đói a!"

"Sư phụ nói đúng!"

"Người TM liền không thể chịu đựng?"

"Bị đói thương dạ dày."

]

"Sur phụ nói không sai!"

"Lần này đi ra gấp, lại không có mang thức ăn, chẳng lẽ ngươi có?"

"Ta..." Cô Nguyệt miệng vừa kéo, hết lần này tới lần khác hần thật là có! Cẩn rắng theo bên người trong túi đựng đồ móc ra một chồng bánh ngọt, "Cho, lần trước ngươi chưa ăn xong, ta cho ngươi thu. Nói lắp, ăn chết ngươi!"

"Làm sao chỉ có quế hoa bánh ngọt? Ta nhớ lần trước chưa ăn xong còn có tiểu Thiên bơ, hoa sen bánh bột cùng sợi tử quái kia mà."

"Sur phụ, ngươi quên Kim Nhũ bơ!" Nghệ Thanh lập tức bổ sung.

"..." Các ngươi thầy trò là tới đòi nợ sao? TM liền không thể lưu cho ta một chút, "Liền tên người đều không nhớ được, làm sao loại sự tình này ngươi liền nhớ đến rõ ràng như thế, nhanh nhanh cho, toàn bộ trả lại cho ngươi, hài lòng chưa?"

"Ồ, cảm ơn."

"Sur phụ, nếu không ta hay là lại đi săn mấy con linh thú chứ?"

"Ngươi im miệng!"

Toàn bộ hành trình vậy xem Thích Chanh Vũ: "... Mang theo những người này, thật có thể báo thù sao?"

Ngô Kiếm Phong mặc dù thuộc về Thái Hư phái, nhưng bởi vì nó là tu sĩ Hóa Thần đạo tràng, lại cộng thêm trên đỉnh núi có thẳng tới trên Thanh giới lối đi. Đệ tử tâm thường ngược lại rất ít tới chỗ này.

Rốt cuộc ăn uống no đủ đoàn người, không tốn thời gian gì, tại không có kinh động Thái Hư phái dưới tình huống, trực tiếp liền đến Ngô Kiếm Phong đấy.

So với ở bên ngoài xem ra, toàn bộ đỉnh núi linh khí càng thêm đậm đà, mơ hồ còn có thể nhìn thấy đứng trên đỉnh núi nổi một cung điện.

"Ta chỉ có thể đưa các ngươi tới đây." Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn đỉnh núi nói, "Đi vào trong nữa, liền sẽ bị phát hiện. Ta đầu gì là người của Huyền Thiên tông, Thái Hư phái hơn phân nửa người đều gặp qua ta, đi theo các ngươi đi lên, cũng không thích hợp." Nếu là hần bị phát hiện, đến lúc đó chính là hai môn phái trong lúc đó vấn đề.

"Đa tạ tôn giả giúp đỡ." Thích Chanh Vũ tiến lên nghiêm túc chào một cái.

"Ngươi không cần cảm ơn ta, ta cũng không phải là giúp ngươi!" Cô Nguyệt quay đầu ngang người nào đó một cái, tiếp tục nói, "Lần này chẳng qua là đặc biệt, ngươi thủy chung là Ma tu. Nếu như là ngày thường, ta sẽ không nương tay. Lại nói, chuyện này còn không có cái kết luận đây!"

Thích Chanh Vũ xiết chặt bên người tay, "Tôn giả ý tứ, ta hiểu được."

"Alô, kè tham ăn!" Cô Nguyệt không có lại để ý đến nàng, ngược lại đẩy một cái Thẩm Huỳnh nói, "Ta phải đi Thái Hư phái một chuyến, lời kéo đám kia lão gia, tận lực không để cho bọn họ phát hiện, có người tiến vào Ngô Kiếm Phong. Các ngươi cho ta nắm chặt một chút."

"Được."

"Cái này Ngô Kiếm Phong mặc dù không lớn, nhưng tìm người còn chưa dễ dàng, các ngươi tốt nhất tách ra tìm. Đúng rồi..." Hần quay đầu nhìn về phía bên cạnh Thích Chanh Vũ, "Ngươi nói người kia đáng đáp ra sao? Có thể có hình ảnh."

Thích Chanh Vũ nhú mày một cái, lấy ra một khối màu trắng đá tròn, bóp cái Quyết, nhất thời một người con trai hình ảnh liền phù ở bên trên, toàn thân áo trắng, đáng đáp đến lúc đó quy củ đoan chính, một phái chính nhân quân tử dạng.

Cô Nguyệt nhận lấy trên tay nàng đá tròn, bóp cái Quyết lại móc ra mấy tờ phù đạo, "Cầm lấy, đây là truy tung phù, mới vừa ta đã phong tỏa người này khí tức, các ngươi một hồi dùng cái này tìm dễ dàng hơn chút ít." Nói xong lại không yên lòng tăng thêm một câu, "Nhớ kỹ... Ngàn vạn lần chớ bại lộ các ngươi thân phận của Huyền Thiên tông, ta cũng không muốn vác một cái thông đồng Ma tu tội danh."

Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn, lại nhìn một chút hần đưa tới phù, lại lắc đầu nhét trở về, "Không cần rồi."

"Không cần?" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái, "Dựa hết vào ánh mắt có thể tìm được người sao? Ngươi cho rằng là cái kia họ cam chính là một ngu xuẩn, chính mình dụng tới để cho các ngươi đánh!"

Hần vừa dứt lời, đột nhiên sau lưng lại vang lên cái thanh âm.

"Các ngươi là người nào? Dám xông vào Ngộ Kiếm Phong."

Cô Nguyệt sững sờ, quay đầu nhìn hướng về phía sau đột nhiên xuất hiện người, ngẩn ra, mảnh cúi đầu nhìn về phía đá tròn hình ảnh, lại cúi đầu, nhìn lại...

Mịa nó, cái này đều có thể! Thật đúng là một cái ngu xuẩn a uy!

(๖o๖)

"Cam Tử Duệ!" Thích Chanh Vũ cũng không nghĩ tới, nhanh như vậy liền có thể tìm được người, cặp mắt trong nháy mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chăm chú về phía người đối diện, "Năm trăm năm rồi! Ngươi còn nhận ra ta?"

Ngươi kia sững sờ, lúc này mới nhìn về phía trung gian người, ánh mắt nhất thời co rút lại, trên mặt thoáng qua vẻ bối rối, "Ngươi là... Chanh Vũ? Ngươi... Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Thích Chanh Vũ lạnh cười gần một tiếng, đầy mắt hận ý, "Ngươi đương nhiên không hy vọng ta ở nơi này, năm trăm năm rồi... Ta suốt tìm ngươi năm trăm năm, không nghĩ tới ngươi lại có thể sẽ trốn ở chỗ này. Ngày xưa thù, hôm nay ta liền cùng ngươi tính rõ ràng!"

"Chanh Vũ, ngươi tỉnh táo một chút, năm đó ta cũng là vạn bất đắc dĩ, chuyện này không thể trách ta." Cam Tử Duệ lui về phía sau một bước, càng thêm hốt hoảng giải thích, "Năm đó ta cũng chỉ là một Kim Đan tu sĩ, cái kia Ngọc Đình chân nhân muốn ngươi, ta thì có biện pháp gì? Muốn trách... Muốn trách chỉ có thể trách ngươi là Thuần Âm Chi Thể."

"Hừ! Vạn bất đắc dĩ?" Thích Chanh Vũ mặt đầy giễu cợt, "Như thế năm đó ta liều mạng trốn về, ngươi tự tay phế ta trăm năm tu vi, còn cố ý đem ta ném vào Minh Âm sơn Ma quật, chịu hết lắng nhục, cũng là vạn bất đắc dĩ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 28: Chanh Vũ Báo Thù

Cam Tử Duệ sắc mặt trắng nhợt, một mặt bị phơi bày chột dạ, tấm kia nguyên bản chính phải mặt, trong nháy mắt vạn vẹo, thật giống như lười đến lại nguy trang, trừng mắt về phía Thích Chanh Vũ nói, "Ta là có ý thì như thế nào? Tu vi của ngươi vốn chính là ta giáo, ta thu hồi lại có cái gì không được?" Thích Chanh Vũ trong tay đến càng ngày càng chặt, mơ hồ có vết máu theo trong lòng bàn tay thấm ra.

Ánh mắt của Cam Tử Duệ lại càng ngày càng sắc bén, mơ hồ còn mang theo tia điên cuồng, "Năm đó ta lòng tốt thu ngươi vì Đồ, ngươi cũng không biết dựa vào thủ đoạn gì, trong vòng trăm năm liền vọng tưởng Kết Anh. Ta mất ba trăm năm mới luyện đến Kim Đan đại viên mãn, ngươi dựa vào cái gì ở trước mặt ta."

Cô Nguyệt mặt nhăn đầu xiết chặt, nguyên lai chẳng qua là ghen tị, ghen tị đồ đệ của mình quá lợi hại, hơn nữa vượt qua sư phụ, cho nên mới nghĩ phá hủy nàng? Bị điên rồi, người này!

"Vốn là ta chỉ muốn, phế đi tu vi của ngươi liền coi như xong..." Hắn càng nói càng ác, cái kia ánh mắt dường như nghĩ từ đối diện trên người phá tầng kế tiếp da tới, "Nhưng không nghĩ tới, ngươi lại có thể chạy đi cầu dẫn Ngọc Đình. Ngươi là cái thứ gì, chẳng qua chỉ là ta nhặt về một cái An xin nha, xứng sao ở lại bên cạnh của hắn!"

Ồ? Có cố sự!

"Ngươi biết ta vì sao vì ngươi gọi là Chanh Vũ sao? Chanh Vũ, nhận mưa, chịu đựng mưa móc ân trạch, không phải là ngươi cái này Thuần Âm Chi Thể phải làm sao?"

"Ngươi ngay từ đầu liền biết ta là Thuần Âm Chi Thể!"

"Biết thì như thế nào, ngươi vốn là ta vì Ngọc Đình chuẩn bị lô đỉnh. Dạy ngươi tu hành, đều chỉ là vì linh khí thay đổi thái độ mà thôi. Ngươi cực kỳ làm ngươi lô đỉnh, giúp đỡ hắn tăng cao tu vi liền coi như xong. Nhưng ngươi lại đưa đến hắn đối với ngươi động chân tình, lại còn muốn cùng ngươi kết làm đạo lữ." Hắn ánh mắt càng thêm điên cuồng, liền ra cửa mà nói, đều tựa như cắn răng đi ra ngoài, "Ta thường hắn nhiều năm như vậy, ngươi dựa vào cái gì làm đạo lữ của hắn? Thuần Âm Chi Thể sinh ra chính là nên ngăn người cười vạn người gỏi, chỉ xứng ở dưới thân người khác thở dốc. Ta chẳng qua là để cho ngươi trở lại nguyên lai vận mệnh mà thôi, có gì không đúng?"

Thẩm Huyền: "Chết Gay!"

Cô Nguyệt: "Chết Gay!"

Trăm miệng một lời.

Nghệ Thanh: "... Ồ? Ý gì, tại sao chỉ có một mình hấn nghe không hiểu?

"Nguyên lai... Nguyên lai ngươi từ vừa mới bắt đầu, liền định phá hủy ta!"

"Hủy ngươi? Nhắc tới, ngươi bây giờ tu thành Nguyên Anh, còn chưa phải là báỉ ta ngày đó đưa ngươi đi Minh Âm sơn sở chí, ngươi không nên cảm ơn ta sao?"

"Ngươi..."

"Ngừng! Đừng làm ồn ào." Thẩm Huỳnh tiến lên một bước, qua lại nhìn một chút hai người, về mặt thành thật nói, "Đều là người trưởng thành, có chuyện gì không thể dừng lại, thật tốt đánh một trận giải quyết đây?" Có thể dừng chỉ lộ ra khẩu sao?

Thích Chanh Vũ sững sờ, thật giống như lúc này mới nhớ tới, gọi ra vũ khí, liền hướng đối diện vọt tới. Nàng giống như là đã không đếm xỉa đến, lại không có cái giữ, toàn thân Âm khí đại thịnh. Mãng lớn kiếm quang liền hướng về người đối diện trên người bắt chuyện mà đi.

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, sự tình đã rất rõ ràng, Thẩm Huỳnh nói không sai, cái đó Ma tu cũng không có nói láo, cái này Cam Tử Duệ đích xác là đồ cặn bã trong người cặn bã. Suy nghĩ một chút, hấn bấm quyết bày trận, đem cái này một mảnh khu tạm thời ngăn cách lên, để tránh để cho người phát hiện, nhưng như vậy cũng chống đỡ không được bao lâu.

]

Thích Chanh Vũ cùng Cam Tử Duệ đều là Nguyên Anh, tu vi tương đối, lại cộng thêm Thích Chanh Vũ trước bị thương, nguyên bản nàng nên đánh không ăn đối phương. Nhưng không chịu nổi năng cái kia lối đánh liều mạng, hoàn toàn buông tha phòng ngự, một lòng chỉ muốn báo thù. Huống chi nguyên bản Ma tu liền so với tiên tu thủ đoạn nhiều, không tới chốc lát Cam Tử Duệ liền liên tục bại lui. Càng ngày càng bị ép vào góc chết.

Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, Cô Nguyệt sầm mặt lại, vừa muốn điều động linh khí, tốc chiến tốc thắng, Thích Chanh Vũ lại đột nhiên lớn tiếng nói.

"Đừng tới đây!" Nàng mở miệng nhỏ ra một búng máu, gắt gao nhìn về phía đối diện đồng dạng chật vật người, "Đa tạ hảo ý, nhưng mối thù của ta, ta muốn đích thân báo!" Nói xong, công kích lần nữa tới.

Cô Nguyệt bước ra chân một hồi, hồi lâu vẫn là thu hồi lại.

Sắc mặt của Cam Tử Duệ lại càng ngày càng khó coi, ngang sợ liều mạng, Thích Chanh Vũ rõ ràng chính là ôm lấy cùng hấn lấy mạng đổi mạng tâm tư. Không, hấn không có thể chết ở chỗ này, hấn thật vất vả mới Kết Anh.

"Thích Chanh Vũ, đừng quên nơi này chính là Ngô Kiếm Phong, ngươi giết ta cũng đừng mơ tưởng từ nơi này đi ra ngoài?" Hấn lớn tiếng uy hiếp nói, "Trên núi các tôn giả, lập tức liền sẽ phát hiện nơi này đây!"

"Hừ, ta nguyên bản không có ý định sống đi ra ngoài." Nàng căn bản không chịu uy hiếp của hấn, chiêu thức càng thêm lăng lệ.

"Không thể ở lại chỗ này nữa rồi." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, "Thái Hư phái sớm muộn sẽ phát hiện động tĩnh của nơi này, ta phải đi ra ngoài lác lư một chuyến, về phần trên núi mấy người kia, Thẩm Huỳnh ngươi... Ồ? Thẩm Huỳnh! Thẩm Huỳnh người đâu?"

Nghệ Thanh cũng sững sờ một chút, xoay người nhìn bốn phía nhìn, lại phát hiện mới vừa còn đứng ở bên cạnh người, không thấy bóng dáng.

Mịa nó!

Nàng rút cuộc khi nào đi?

Ngô Kiếm Phong đình.

Ba vị Hóa Thần tôn giả, đang ngồi quanh ở quá trong điện. Trong ba người gian một bó màu trắng ánh sáng, xông thẳng tới chân trời. Ánh sáng bên trong mơ hồ còn tỏa ra có tiền sơn tường vân cái bóng. Chính là trong Thanh giới duy nhất dẫn tới trên Thanh giới lối đi.

"Ồ?" Đột nhiên một người trong đó mở mắt, "Mới vừa có người vận dụng Ngô Kiếm Phong thông hành ngọc bài."

"Thật không?" Những người bên cạnh cũng mở mắt ra, "Thanh Vận sư huynh, có thể có cảm ứng được là ai?"

"Còn chưa." Thanh Vận lắc đầu một cái, "Bất quá hấn nếu tiến vào, ngay sau đó sẽ lên núi mà tới, đến lúc đó liền biết."

"Ai!" Một tên khác Hóa Thần tôn giả thờ dài một cái nói, "Bây giờ trong lúc này Thanh giới tu sĩ Hóa Thần là càng ngày càng ít. Cái này cũng sắp một trăm năm rồi, mới có nguyện ý từ nơi này thăng vào trên Thanh giới người."

"Bây giờ linh khí mỏng manh, sẽ có tình huống như vậy cũng là bình thường." Thanh Vận cũng thờ dài một cái nói, "Ngược lại bọn ta nhiệm vụ, chỉ cần tiếp người hữu duyên, thăng vào trên Thanh giới, cũng coi là hoàn thành chủ nhà dặn dò. Nhiều người ít người đến lúc đó không có vấn đề. Tại tình không

ở số nhiều, nếu như là chút ít tư chất bình thường, chắc hẳn chủ nhà cũng sẽ không hài lòng. Ta phải lại cần gì phải gấp gáp."

"Nhưng ba người chúng ta ở chỗ này đã giữ mấy trăm năm rồi, cũng không biết còn muốn thủ tới khi nào? Chủ nhà khi nào mới có thể cho phép ta chờ trở về."

"Không sai, cái chỗ chết tiệt này, ta coi như là đợi đủ rồi. Linh khí mỏng manh, tài nguyên lại ít, còn như vậy đem thọ nguyên hao tổn nữa, chúng ta sợ là thắng tiên vô vọng."

"Đúng vậy, một cái nho nhỏ trong Thanh giới mà thôi. Cần gì phải để cho ta đám ba người cùng nhau tranh thủ. Lãnh tài nguyên lại ít, tu vi đình trệ lâu như vậy, trở về còn không định bị những người khác làm sao cười nhạo."

"Được rồi, chung quy là chủ nhà mệnh lệnh, chúng ta thì có thể làm gì? Chỉ cần chúng ta thật có thể đưa đón đến mấy cái tư chất tốt thượng giới, chắc hẳn cấp trên cũng sẽ đáp ứng chúng ta trở về."

"Ai, chỉ hy vọng lần này tới... Ồ?" Hắn lờ đến một nửa đột nhiên sững sờ ở, đột nhiên tròn to hai mắt, "Tại sao ta cảm giác dưới núi có Ma tu khí tức?"

Hai người khác mảnh nhỏ một cảm ứng, cũng là cả kinh, "Quả nhiên là Ma tu Âm khí, chẳng lẽ có Ma tu thừa cơ xông vào? Không biết lần này tiến vào rốt cuộc là người phương nào?"

"Ta à!" Bọn họ vừa dứt lời, bên người lại nhất thời vang lên một cái thanh âm

Ba người sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, không biết lúc nào Thanh Vận bên cạnh ngồi một cái Thanh y nữ tử, đang theo bọn họ một dạng bàn chân ngồi, một tay chống giữ cằm, mang chút ít buồn chán nhìn lấy bọn họ.

"Ngươi... Ngươi là ai?" Thanh Vận nhảy cẫng lên, liền lùi lại hết mấy bước, bọn họ lại có thể hoàn toàn không có nhận ra được bên người thêm một người, "Ngươi rốt cuộc khi nào ngồi ở đây?"

"Theo các ngươi than phiền, công tác rất không tiền huê hồng thời điểm trở đi." Nàng nhún vai một cái, hướng ba cái càng lùi càng xa người vẫy vẫy tay, "Sợ cái gì, ta cũng không phải là lão bản của các ngươi? Ta gọi Thẩm Huỳnh, đến tới, qua tới ngồi, ta có chút chuyện muốn hỏi một chút các ngươi."

Ba người vẻ mặt càng thêm cảnh giác, người này âm thầm vào chỗ ở bên cạnh họ lâu như vậy, có lẽ tuyệt đối không đơn giản, hết lần này tới lần khác cố gắng thế nào đều nhìn không thấu tu vi của đối phương.

"Qua tới ngồi a! Đừng yên nói chuyện rất mệt mỏi." Nói lấy, nàng còn vỗ một cái bên người vị trí.

Ba người lại lui một bước nói, "Chúng ta, nếu là không ngồi đây?"

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, hơi nheo mắt lại, đột nhiên ôm quyền rắc rắc nhấn một cái nói, "VẬY... Liền quỳ xuống nói xong rồi!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29: Đại Thù Đến Báo

Cô Nguyệt lừa rồi rồi một vòng lúc trở về, Thích Chanh Vũ bên này đã kết thúc. Mới vừa còn khí tất phách lối Cam Tử Duệ đã hoàn toàn không còn khí tức. Thích Chanh Vũ cũng đã vết thương chằng chịt. Nàng đến lúc đó nói được là làm được, liều mạng một cổ khí gắng gượng tự mình báo thù, không có để cho người khác giúp một chút bận rộn. Chờ đến đối phương rơi xuống một miếng cuối cùng khí, nàng vốn là thân thể lão đạo muốn ngã, phảng phất rốt cuộc trở hạ xuống một miếng cuối cùng khí, trực tiếp tê liệt ở trên mặt đất, trong tay nhuộm máu trường kiếm cũng rớt xuống.

"Yo, làm định rồi." Vừa trở về Thẩm Huỳnh đẩy một cái những người bên cạnh, đột nhiên mở miệng.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt sợ hết hồn, lui mở một cái bước, "Ngươi mới vừa đã chạy đi đâu?"

"Đi lên núi rồi." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ đỉnh núi.

Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng giật một cái rút ra, không hiểu liền không muốn hỏi nàng làm cái gì là sung chuyện gì?

"Thái Hư phái xảy ra chuyện gì?" Đến lúc đó Nghệ Thanh nhìn một chút đỉnh bên ngoài hỏi, theo mới vừa bắt đầu, hắn cũng cảm giác được Ngô Kiếm Phong ngoài truyền tới không nhỏ tuyền tiếng huyền nào.

"Ồ, ta cùng bọn họ chương môn nói, mới vừa một đường đuổi theo Ma tu tới đây đã không thấy tăm hơi, hoài nghi trong Thái Hư phái xâm nhập vào Ma

tu gian tế." Cô Nguyệt nghiêm trang nói, "Bọn họ hiện đang bận lấy tập hợp đệ tử tìm nằm vùng đây, cho nên tạm thời sẽ không có người tới Ngộ Kiếm Phong. Thừa dịp dưới núi không người, một hồi chúng ta lại chạy ra ngoài."

"Người gạt bọn họ?" Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn hẩn một cái.

Liền ngay cả Nghệ Thanh cũng hơi kinh ngạc quay đầu, không nghĩ tới người là như vậy tôn giả!

"Các người cái này ánh mắt gì?" Hẩn trực tiếp trở về hai người một cái liếc mắt, "Lão tử còn không phải là vì các người chùi đất? Dù nói thế nào, chúng ta đều là người của Huyền Thiên tông, tùy tiện chạy đến người khác đỉnh núi đến tìm tra, không biên cái lý do nói được sao?"

Nói xong hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía vẫn co quắp trên mặt đất, máu me khắp người người, mi tâm không tránh khỏi cau lại.

Đến lúc đó Thích Chanh Vũ đột nhiên nhật lên trên đất kiếm, chống giữ chuôi kiếm gãy giữa đứng lên, lưng la lưng lay hướng bên này đi tới, mỗi đi một bước, dưới chân lục địa liền bị nhuộm thành huyết sắc, thật vất vả đi tới cách cách các nàng năm bước xa vị trí, thẳng tắp quỳ xuống.

"Đa tạ ba vị tác thành, để cho ta báo này huyết hải thâm cừu." Nàng ngẩng đầu lên, như là rốt cuộc trể hạ xuống cái gì trách nhiệm, hướng về bọn họ nở nụ cười, "Ta cuộc đời này lại không tiếc nuôi, tự nguyện theo tôn giả trở về Huyền Thiên tông, nghe Hầu xử lý. Vô luận quý phái có bất kỳ xử trí, Thích Chanh Vũ không một câu oán hận."

Nàng chung quy là Ma tu, chính tà bất lưỡng lập, huống chi nàng còn giết Huyền Thiên tông một vị đường chủ. Vô luận nguyên do vì sao, bọn họ làm thành chính phái tu sĩ, về tình về lý cũng phải tóm nàng trở về.

Nàng cả đời này bị tiên tu thật sự hủy, chịu hết lắng nhục, cho nên nàng mới cũng vậy bỏ nói mê muội, nhưng không nghĩ tới, quay đầu lại giúp nàng nhưng cũng là tiên tu.

Nhiều năm như vậy, nàng sống chính là vì tìm Cam Tử Duệ báo thù. Nàng rất rõ ràng, chỉ cần Cam Tử Duệ tại Ngộ Kiếm Phong, nàng liền tuyệt đối không có cơ hội giết hẩn. Nếu như không phải là Thẩm Huỳnh, nàng có lẽ cố gắng cả đời, đều không vào được Ngộ Kiếm Phong một bước.

Thật ra thì theo lên đường tới Ngộ Kiếm Phong bắt đầu, nàng không có ý định lại sống sót trở về. Kiếm tu Nghệ Thanh không nói trước, Cô Nguyệt càng là Huyền Thiên tông Hóa Thần tôn giả, bọn họ không có lý do bỏ qua cho nàng! Chẳng qua là... Không có cơ hội trả lại Thẩm Huỳnh nhân tình.

Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn bên cạnh vẫn là một mặt thất thần, thật giống như hoàn toàn không ở tình trạng bên trong Thẩm Huỳnh một cái, mấy trăm năm qua lần đầu, cảm thấy đáy lòng lưu chuyển âm áp tâm tình, nếu như là... Sớm một chút gặp phải liền tốt rồi.

]

"Mời tôn giả xử lý!" Thẩm Huỳnh đã giúp nàng nhiều như vậy, cho nên quyết không thể để cho nàng khó đi nữa làm. Nàng hít sâu một hơi, chặt vật ôm quyền chào một cái, một mặt an tâm liều chết kiên định về mặt.

Cô Nguyệt chân mày chặt lại thả lỏng, nhìn trước mắt cái này chỉ còn một hơi Ma tu. Làm thành tu sĩ chính đạo, hẩn quả thật từ vừa mới bắt đầu liền hẩn là tóm nàng trở về ném cho Hề Thu xử trí. Thậm chí không giải thích được bị Thẩm Huỳnh kéo tới Ngộ Kiếm Phong, hẩn cũng là đánh, chờ chuyện chấm dứt động thủ nữa dự định.

Nhưng khi nàng thực sự ngoan ngoãn thủ chịu trời thời điểm. Hẩn lại đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết lên, hẩn càng... Có chút không xuống tay được!

Đều là TM Thẩm Huỳnh hại đây! Lại nói làm gì để cho hẩn xử lý, người nha làm gì không đi hỏi cái đó kẻ tham ăn à?

"Hừ! Bản tôn lần này đi ra, chỉ là vì tìm người, cũng không phải là tới trừ ma vệ đạo." Hẩn lạnh rên một tiếng, chuyển mở đầu.

"Tôn giả?" Thích Chanh Vũ cả kinh, một mặt không dám tin ngẩng đầu lên, hẩn đây là... Định bỏ qua cho nàng?

"Bản tôn mỗi ngày nhiều chuyện như vậy, nào có ở không quản người việc vớ vẩn." Hẩn ngang nàng một cái, "Bất quá, nếu là sau này người dám tôn thương người vô tội, ta nhất định sẽ không tâm từ thủ nhượng."

Thích Chanh Vũ ngẩn người, sắc mặt biến đổi nhiều lần, trong mắt thủy quang lóe lên, hướng về hẩn sâu sâu chào một cái, "Đa tạ tôn giả, Chanh Vũ nhớ kỹ!"

Cô Nguyệt xoay người dự định ngự kiếm, lại tiến đụng vào hai cặp ý vị sâu xa trong mắt, "Nhìn cái gì vậy?" Hẩn nhất thời đáy lòng cứng lên, quay đầu liền tron mắt nhìn trở về, "Các người đối với bản tôn phương thức xử lý có ý kiến gì không?"

"Không có." Thẩm Huỳnh lắc đầu.

"Vậy còn không mau đi? Chờ lấy bị người bắt a!" Hẩn bộ dáng càng thêm tàn bạo, "Chuyện này còn không phải là người gây ra? Nếu không phải là nhìn tại đồng hương phân thượng, cho là lão tử nghĩ quản cái này chuyện hư hỏng a!" Hẩn đường đường Huyền Thiên tông Hóa Thần tôn giả, lấy việc công làm việc tư một lần dễ dàng mà!

"Ồ..."

"Ồ cái đầu nguoi, đi mau á!"

"Ồ..."

"..."

Ba ngày sau.

"Thẩm Huỳnh, ngày đó nguoi đi Ngộ Kiếm Phong định rút cuộc làm chút ít cái gì?" Cô Nguyệt không nhịn được đặt câu hỏi. Dù sao Thích Chanh Vũ thu thập Cam Tử Duệ thời gian không ngắn, nài lại là Ma tu, trên núi ba cái Hóa Thần, không có khả năng một cái cũng không có phát hiện. Nhưng hết lần này tới lần khác từ đầu tới cuối, đối phương cũng không có xuất hiện qua.

"Hỏi chút chuyện." Thẩm Huỳnh lười biếng đáp lại một câu.

"Cam Tử Duệ chuyện?" Hắc sừng sốt một chút, "Nguoi tra được gì?"

Thẩm Huỳnh nhìn hắc một cái, đối một thoải mái một chút tư thế, tiếp tục bày ra, "Cái đó cam... Cam..."

"Cam Tử Duệ."

"Ồ, hắc chết không oan, thích... Thích, gà nướng cô em."

"..." Nguoi TM liền chỉ nhớ rõ gà nướng sao?

"Nàng không phải là Cam Tử Duệ vì Ngọc Đình tìm thứ nhất lô đỉnh. Nghe nói lúc trước hắc môn hạ đệ tử rất nhiều, tất cả đều là nữ tính, nhưng lại không có một cái sống được lâu. Sau đó gà nướng cô em mê muội Kết Anh, để cho thủ hạ Ma tu tìm khắp nơi hắc, hắc ý thức được có nguy hiểm, cho nên mới trốn vào Ngộ Kiếm Phong."

"Nói như vậy, thật sự là hắc chết chưa hết tội!" Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, "Nhưng hắc vì sao lại tại Ngộ Kiếm Phong?" Mặc dù nuôi lô đỉnh tại trong Thanh giới rất thường gặp, nhưng đặc biệt thu học trò bồi dưỡng thành lô đỉnh loại sự tình này, quá mức tội tệ. Đồ đệ của hắc không có khả năng tất cả đều là Thuần Âm Chi Thể, tam tông lục phái, sẽ không cho phép hành động như vậy. Chớ nói chi là che chở với hắc.

"Các lão đầu nói hắc đuổi theo Thanh giới một người nào đó, dính nguoi mang cổ, cho nên mới phá lệ bỏ vào. Trên danh nghĩa là Ngộ Kiếm Phong thù son đệ tử, chờ hắc thăng lên Hóa Thần, liền có thể trực tiếp lên trên Thanh giới."

"Trên Thanh giới!" Cô Nguyệt cả kinh, "Khó trách hắc rõ ràng tư chất bình thường, nhưng vẫn là Kết Anh rồi. Nguyên lai là đuổi theo giới có liên quan."

Thẩm Huỳnh đột nhiên ngừng đầu, ý không rõ nhìn hắc một cái, "Nguoi tin à?"

"A?" Ý gì?

"Ngọc Đình." Nàng đột nhiên nói một cái tên.

Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên trợn to hai mắt, "Nguoi nói là..."

Thẩm Huỳnh vẫn chưa trả lời, hắc lại trực tiếp đứng lên, quay đầu vào một cái liền hướng Ngọc Đình Dược Đan Phong bay đi.

Nửa giờ sau, hắc mới một mặt phức tạp trở lại, cầm trên tay mấy cái chai chai lọ lọ, hướng trước nguoi Thẩm Huỳnh trên bàn để xuống một cái, mi tâm đánh thành nút chết.

"Nguoi đoán không lầm, chân chính đuổi theo Thanh giới có liên quan... Là Ngọc Đình!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Chương 30: Dẫn Đội Rèn Luyện

Cô Nguyệt tại Dược Đan Phong phát hiện một cái mật thất, cái kia mật thất cực kỳ kín đáo, nếu không phải là hắc tinh thông trận pháp, sợ là cũng không phát hiện được. Nhưng cái kia bên trong mật thất lại chỉ là một cái bình thường luyện đan phòng. Ngọc Đình thân là Dược Đan Phong đường chủ, chấp chưởng toàn bộ Dược Đan Phong, bản thân liền là bất giai luyện đan sư, Huyền Thiên tông đan dược hơn chín mươi phần trăm đều xuất từ Dược Đan

Phong. Thân là đường chủ, hần mở lò luyện đan vốn chính là chuyện thường, căn bản không cần thiết làm như vậy một cái luyện đan mật thất. Cô Nguyệt nghỉ ngơi trong lòng, mãi đến hần nhìn thấy bên trong mật thất cái kia mấy chai còn không tới kịp thu xong đan được thành phẩm.

Những đan được kia bên trong, lại có tấn cấp đan. Loại đan được này không giới hạn người sử dụng tu vi, nhưng tác dụng với tu sĩ cấp cao, thậm chí là tu sĩ Hóa Thân đan được, ăn có thể trực tiếp tăng cao tu vi. Chẳng qua là tài liệu cực kỳ khó được, có rất nhiều cang là đã sớm tại Thanh giới tuyệt tích, căn bản không có biện pháp luyện chế ra. Mà Ngọc Đình trong mật thất lại có không chỉ một bình.

Trừ phi..

Hần đồ ra một viên đan được, buông ra thần thức tìm tòi, quả nhiên phát hiện trong đan quanh quẩn một cỗ như ẩn như hiện hắc khí.

Tin đồn có một loại cực kỳ âm tổn phương pháp, đem người sống tu sĩ thân thể trực tiếp luyện chế thành đan, trong đan có thể bảo tồn tu sĩ khi còn sống 10% tu vi, ăn có thể trực tiếp tăng cao tu vi. Nhưng loại phương pháp này cực kỳ phiến toái, phạm là tu sĩ đều không muốn tu vi của chính mình bị người thật sự lấy trộm, cho nên coi như là thành đan, đan bên trong ẩn chứa cuồng ngược linh khí rất có thể cản trở ăn người. Trừ phi bị luyện chế người, bản thân linh khí chính là cực kỳ nhu hòa thuộc tính. Giống như là Thủy linh căn, hoặc là Mộc linh căn.

Đúng dịp là nước mộc linh căn, cũng là công nhận thích hợp nhất lô đình người.

Ngọc Đình sờ dĩ xây sao một cái mật thất, chắc hẳn ẩn núp chính là hần một mực dùng người sống luyện đan sự thật. Mà hần luyện đan tài liệu, chính là Cam Tử Duệ đưa cho hần những thứ kia lô đình.

Khó trách đan được này bên trong, sẽ có nặng như vậy oán khí. Khi còn sống bị người thái bỏ, trước khi chết còn muốn bị luyện thành đan được.

Cô Nguyệt không khỏi rung mình một cái, đơn nhìn những đan được này số lượng đến xem, chết ở trên tay bọn họ người còn không biết có bao nhiêu.

Kỳ quái chính là Ngọc Đình qua nhiều năm như vậy tu vi cũng không có tăng mạnh, có thể thấy chính hần cũng không có dụng những đan được này. Cũng chính là hần cấp trên còn có những người khác, kết hợp với Thẩm Huỳnh trước nói tới, hai người bọn họ người sau lưng nhất định là đến từ trên Thanh giới!

Nghĩ tới đây, Cô Nguyệt cả kinh, bây giờ Ngọc Đình đã chết, hần người sau lưng, sẽ sẽ không trực tiếp nhắm vào Huyền Thiên tông? Trên Thanh giới tu sĩ cấp cao nhiều vô số kể, Huyền Thiên tông mặc dù là trong Thanh giới đỉnh cấp tông môn, nhưng ở trên Thanh giới mà nói, không đáng kể chút nào. Nhưng hần lập tức lại phủ nhận cái ý nghĩ này. Sẽ không, người sống luyện đan như vậy giống như là Ma tu hành động, trên Thanh giới chính mình che lấp cũng không kịp, làm sao có thể chủ động nhảy ra thừa nhận. Chỉ nhìn một cách đơn thuần Cam Tử Duệ trốn vào Ngộ Kiếm Phong, mà không phải là trực tiếp chạy trốn tới trên Thanh giới liền biết rồi. Người sau lưng bọn họ, ở trên cao Thanh giới phỏng chừng cũng không phải là có thể muốn làm gì thì làm.

Ngọc Đình cho dù tội ác tày trời, nhưng máu chó là hần nhiều năm như vậy tại Huyền Thiên tông, lại có thể không có biết đến hần là trên Thanh giới người. Hần che giấu thân phận, phỏng chừng không đơn thuần chẳng qua là giúp thượng giới người luyện đan đơn giản như vậy, khẳng định còn có mục đích gì khác. Trên Thanh giới người rốt cuộc muốn làm gì? Hần không khỏi cũng nhớ tới Thái Hư phái, ai cũng biết Thái Hư phái mặc dù cũng tam tông một trong sáu phái, trên thực tế lại cũng chỉ là trên Thanh giới khôi lỗi mà thôi. Bọn họ chẳng lẽ nghĩ để cho Huyền Thiên tông, biến thành cái thứ 2 Thái Hư phái không được!

Hần không khỏi sợ, cũng còn khá, cũng còn khá phát hiện kịp thời. Không nghĩ tới một cái Ma tu, lại có thể dính dấp ra như vậy một đồng lớn chuyện tới.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng chẳng qua là Thẩm Huỳnh đồng tình tâm tràn lan, đáng thương cái kia Ma tu cho nên kéo lấy bọn họ cùng nhau đi. Không nghĩ tới phía sau lại có thể ẩn tàng lớn như vậy một cái kinh hi! Thẩm Huỳnh bình thường thoạt nhìn cái nào cái nào đều không đáng tin cậy bộ dáng, tâm tư lại như vậy Mẫn thuế, gài đúng chỗ ngứa.

"Thẩm Huỳnh, ngươi sẽ không sáng sớm liền đoán tới đây mật có vấn đề, vì Huyền Thiên tông, cho nên mới... Ồ? Người đâu?"

]

Hần lời còn chưa nói hết, lại phát hiện mới vừa còn ngồi ở phía trước người, không biết lúc nào đã ngồi trở lại trong phòng rồi, đang một mặt ghét bỏ mang theo một mảnh xanh biếc lá cây.

"Đầu bếp, ngươi cái này nghe giống như rau thơm chính là cái gì?"

"Úc Hương thảo, gia vị dùng."

"Lần sau đừng thả rồi, ta ghét rau thơm."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "... MDZZ

-_-|||

Hần quả nhiên mù rồi, sẽ cho rằng như vậy cái kẻ tham ăn, là một cái người lấy đại cục làm trọng. Còn nữa, Kiếm Tiên ngươi đã thân nhiên tiếp nhận đầu

$$(\ulcorner \square \urcorner) \wedge \text{---} \text{---} \text{---}$$

"Lại tôi ăn chực?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút cái này nhìn rồi không chuyện gì, cả ngày tôi tán dóc đồng hương, phát phát tay nói, "Còn chưa tôi giờ cơm, đầu bếp còn chưa có trở lại đây."

"Ăn qua!"

"Ta là thông báo người một tiếng, người đồ đệ kia hôm nay phỏng chừng đuổi không trở lại nấu cơm. Chưông môn đang theo hấn thương lượng rèn luyện chuyên đây."

Cô Nguyệt phát liễu phát áo quần, ở đối diện nàng ngồi xuống, mang chút ít nhìn có chút há hê nói, "Hàng năm vào lúc này, Kim Đan trở xuống đệ tử, đều muốn từng nhóm đi ra ngoài rèn luyện, lấy tầng cao đệ tử đối chiến thực lực, đại khái đều là hoàn thành chút ít phạm trần xử lý không được ủy thác, hoặc là hàng phục chút ít làm loạn yêu thú các loại, tương đương với chia nhóm diễn tập."

"Vốn là không có quan hệ gì." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Năm trước mỗi lần rèn luyện đệ tử, chỉ yêu cầu một tên Kim Đan tu sĩ dẫn đội, để bảo đảm đệ tử an toàn là được rồi. Nhưng là lần này tông môn nhận được nhờ giúp đỡ bên trong, phía nam thật giống như xuất hiện một cái lợi hại yêu quái, nghe có cửu giai. Phổ thông Kim Đan tu sĩ căn bản không đối phó được. Mà các đường chủ môn lại vội vàng truy xét lần trước Ngọc Đình chuyện kia đi rồi, không ở tông môn. Cho nên Hề Thu vừa nghĩ đến nơi đầu bếp kia."

"Không nhất định, thiếu nói ba, bốn tháng, nhiều mà nói... Nửa năm đến một năm cũng khó nói."

Một năm! Thảm Huỳnh khoe miệng co quắp quắt một cái, trong đầu nhất thời hiện lên một cái công thức: Rèn luyện = không có đầu bếp = không người nấu cơm = sắp cạn lương thực! Quay đầu nhìn một chút bên cạnh Cô Nguyệt, còn chờ với một năm heo ăn!

Không được!

"Ngươi đây là ánh mắt gì?" Cô Nguyệt nhui mày một cái, thế nào cảm giác nàng ở đáy lòng mắng hắn, "Cái này cùng ta lại không liên quan, là tông môn sắp xếp. Lại nói hắn là khách Khanh trưởng lão, mang đệ tử rèn luyện vốn là..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên đứng lên, vẻ mặt thành thật nói, "Rèn luyện để cho mạng thân nhân sao?"

“ ”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Thâm Huỳnh là tai Huyền Thiên tông sơn môn miêng đỏi tới Nghệ Thanh.

"Sự phụ, ngài thật muốn cùng đi sao?" Đối với Thẩm Huỳnh xảy ra bất ngờ đi theo quyết định hẳn có chút kinh ngạc.

"Ho khan, người là ta trù... Học trò mà!" Thảm Huỳnh vỗ vai hấn một cái, ngữ trong tâm trường nói, "Người phải đi rèn luyện, lo lắng người là bình."

thường."

"Nhưng... Đây không phải là ta rèn luyện a." Đây chỉ là một đơn giản môn phái nhiệm vụ, hần chỉ cần đem đệ tử đưa đến địa điểm chỉ định, sau đó bảo đảm an toàn của bọn họ là được.

Chẳng lẽ...

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, một mặt kích động nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Sur phụ là muốn nhắc nhở ta, vô luận dạng gì nhiệm vụ, nói với ta thật ra thì đều là một loại tu hành phương thức, không thể xem thường, mọi việc đều phải làm cho tốt vạn toàn chuẩn bị? Sur phụ yên tâm, điểm này đồ nhi hiểu."

"Híc, cũng không hoàn toàn là..." Người vui vẻ là được rồi.

"Phải không?" Nghe Thanh sững sờ, cúi đầu nghiêm túc suy tư hồi lâu lại tròn to hai mắt, "Chẳng lẽ... Sur phụ cho là chuyến này sẽ phát sinh cái gì tình huống đặc biệt, đối với ta tu hành sẽ là một loại khảo nghiệm, lo lắng ta không có thể ứng phó?"

"Ha ha..." Người đoán.

"Thôi đi!" Một đường theo tới Cô Nguyệt lườm một cái, trực tiếp phá, "Nàng lo lắng duy nhất chẳng qua là không người nấu cơm mà thôi."

"Ta hiểu được, như thế... Chuyến này phải khổ cực sur phụ." Nghe Thanh như cũ một mặt kiên định, sur phụ khổ tâm người ngoài làm sao biết, "Đồ nhi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng."

"Này này uy..." Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, người rút cuộc có nghe ta nói hay không nói, não tàn fan còn có thể hay không thể tốt rồi?

"Người tới làm chi?" Nghe Thanh rút cuộc quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, ánh mắt nhất thời lạnh lẽo, lại tới trộm!

Cô Nguyệt bị tròn lên tâm chợt lạnh, một bụng lòng chua xót, Kiếm Tiên hiện tại đây là liên tôn giả đều không gọi rồi, cái này chênh lệch cũng quá lớn rồi hả?

"Làm gì? Nàng có thể đi, ta không thể đi sao?" Không mang theo như vậy phân biệt đối xử, "Bản tôn là xem các người chuyến này nguy hiểm, lòng tốt tới bảo vệ những thứ này tiểu đệ tử, không được à?" Người đều đi, hần nhiều buồn chán.

Nghe Thanh sắc mặt càng lạnh hơn, hết lần này tới lần khác hần thật đúng là không có lý do ngăn cản hần, nhìn một chút phía trước đã lần lượt đến đủ chúng đệ tử, lớn tiếng nói, "Lên đường!" Xoay người gọi ra Linh Kiếm, hướng về Thẩm Huỳnh đưa tay ra, "Sur phụ, chúng ta đi thôi!" Nói xong cũng không để ý bên cạnh người nào đó, mang người vào một tiếng, trước một bước bay ra ngoài.

"Này này cho ăn, bay nhanh như vậy làm gì?" Cô Nguyệt lập tức cũng ngự khí đuổi theo.

Không biết chân tướng chúng đệ tử: "... " Hóa Thần tôn giả thêm Nguyên Anh chân nhân dẫn đội, lần lịch luyện này độ khó là đột phá chân trời rồi sao?

$\Sigma(\triangle \circ |||)$

Lần lịch luyện này phải đi là nằm ở Huyền Thiên tông lấy nam, rất là xa xôi một cái trấn nhỏ, nhờ giúp đỡ trên tin tức nói, ba tháng trước trấn phụ cận đã đến một cái đại yêu, không ít người đều thấy qua, cho tới bây giờ đã có hơn mười người ngộ hại, người bị hại bị moi tim đào bụng, tử trạng vô cùng thảm thiết, trong đó còn bao gồm đi trước hàng yêu đích thực một vị Kim Đan đạo quân. Toàn bộ trấn nhỏ, người tâm hoảng hồn sợ, quả thực không còn biện pháp mới hướng Huyền Thiên tông nhờ giúp đỡ.

Có thể đối phó Kim Đan đạo quân yêu loại, ít nhất cũng là bát giai tu vi, cho nên Thu chương môn mới quyết định để cho Nguyên Anh chân nhân dẫn đội. Chuyến này mà tới đệ tử có vài chục người, đều là Trúc Cơ kỳ, cao nhất cũng mới Trúc Cơ đại viên mãn.

Đoàn người bay rồi nửa ngày, mới tới uy thác trên cái trấn nhỏ kia, trấn không lớn, một cái vọng lấy được đầu. Bọn họ trực tiếp tìm một cái khách sạn ở, Nghe Thanh liền để cho những đệ tử kia tự đi đi tìm hiểu tin tức. Dù sao cũng là bọn họ rèn luyện, hần tự nhiên không tiện nhúng tay quá nhiều.

Mười mấy đệ tử dò xét một chút trưa, hoàng hôn mới trở về, nhưng biểu tình lại hết sức kỳ quái, tựa hồ cũng mang theo điểm mờ mịt?

]

"Đây là thế nào?" Cô Nguyệt nhìn về phía phía trước nhất một người học trò, hần nhớ đến cái này hình như là Hề Thu đại đệ tử, "Trình An, các người tra được những thứ gì?"

"Trở về Thái sư thúc." Trình An tiến lên một bước, ôm quyền trả lời, "Chúng ta vốn muốn hỏi hỏi cái kia chút ít gặp qua yêu quái qua lại người ta, hỏi thăm một chút đây là một cái yêu quái gì, nhưng hỏi một chút mới biết, cái này trấn hơn phân nửa nhân gia đều gặp qua này yêu."

"Ồ, ngộ công cuồng như vậy?" Cô Nguyệt nhú mày một cái, ra hiệu hần tiếp tục nói.

"Bọn họ nói, này yêu chỉ tại đêm khuya qua lại. Lúc tới kèm theo một cổ hắc khí, căn bản không thấy rõ nó tướng mạo." Trình An tiếp tục nói, "Trấn tây Trù Đoạn trang, tửu trang, khách sạn, Trấn Đông thư trai, phần cửa hàng, liền ngay cả cuối đường ở thợ săn nhà yêu quái kia đều xông vào qua."

"Như thế xem ra, yêu quái kia ở chỗ này tàn phá đã lâu." Cô Nguyệt xiết chặt trên tay sáo ngọc, "Những thứ kia gặp qua yêu quái người làm sao dạng? Thương thế như thế nào?"

Trình An sắc mặt kéo ra, vẻ mặt càng thêm quẩn quít rồi, "Bọn họ... Không có bị thương."

"Cái gì?" Cô Nguyệt sững sờ, cái này làm sao có thể! "Không có bị thương, không phải nói cái này trấn chết mười mấy người, còn có Kim Đan tu sĩ sao?"

"Đúng là như vậy." Trình An gật đầu một cái nói, "Nhưng những thứ kia gặp qua yêu quái người, quả thật không có bị thương. Đệ tử trả lại những người đó từng cái xem qua mạch tượng, vô luận là tinh thần vẫn là thân thể đều không có tổn thương, hơn nữa nghe bọn hắn nói... Thật giống như so với thường ngày còn rắn chắc."

Hắn lời kia vừa thốt ra, đệ tử khác rồi rít gật đầu bổ sung.

"Không sai, Trù Đoạn Trang lão bản cũng vậy, tinh thần so với lúc trước tốt hơn nhiều."

"Ừ, rượu Trang lão bản mệ đều không mất ngủ rồi."

"Thư trai tiên sinh lưng cũng không ê ẩm."

"Phần cửa hàng chương quỹ lão thấp khớp đều tốt."

Cô Nguyệt: "... " Cái quỹ gì?

(' ') ' ———

Hóa ra yêu quái này giữa đêm làm từ thiện đi? Cái kia chết cái kia mười mấy người là chuyện gì xảy ra? Yêu quái này là muốn đem người nuôi cho béo lại giết sao?

"Bị yêu quái đêm khuya xông vào, những người khác kia coi là thật một chút tổn thất cũng không có."

"Cái kia đến không đúng! Cũng xảy ra chút chuyện?"

"Chuyện gì?"

"Trù Đoạn trang ngày đó ném đi con gà trống lớn."

"..." Cái gì?

"Từ trang ném đi hai cái."

"Thư Trai Gia con chó vàng đứt đoạn mất cái chân."

"Tiệm phần thô không thấy."

Cô Nguyệt: "... " Cái này đều lộn xộn cái gì. Con này yêu quái là tới hại hươc sao? Một bên giết người lấy tim, một bên buổi tối lại đi làm từ thiện. Bất quá vì sao vứt đều là gà và thỏ những thứ này gia cầm? Chẳng lẽ đối phương là chỉ Hồ yêu?

Hắn cau mày suy nghĩ một chút, đáy lòng đã có đối sách, nhưng nghĩ tới cái này dù sao cũng là phía dưới đệ tử rèn luyện, trừ phi gặp phải bọn họ nên phải trả không được cục diện, nếu không hắn cũng không tiện nhúng tay, không thể làm gì khác hơn là đề xuống suy đoán nhìn lướt qua người trước mặt.

"Các ngươi nhưng nghĩ xong phương pháp đối phó?"

Mọi người trầm mặc, trở mắt nhìn nhau nửa ngày, cũng không có ai đứng ra nói chủ ý.

Cô Nguyệt lắc đầu một cái, đang muốn than một cái quả nhiên trẻ tuổi, thuận tiện nhắc lại điểm đối câu. Bên cạnh găm một ngày quả vật, bây giờ còn đang găm lấy Thẩm Huỳnh lại đột nhiên mở miệng chen vào một câu, "Nó thích ăn gà, các ngươi có thể bắt mấy con gà dẫn nó đi ra a."

Cô Nguyệt cất một tiếng, trực tiếp lườm một cái, bọn họ nhiều tu sĩ như vậy ở chỗ này, yêu quái kia lại không mùi, dẫn ra được mới là lạ? Kê ngu mới có thể...

"Vị sư muội này, biện pháp tốt!" Trình An ánh mắt quét sáng lên, một mặt kích động nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

Ồ?

Mịa nó, các ngươi thật đúng là ngốc a!

Đệ tử khác cũng rồi rít vậy lại.

Đệ tử một: "Đúng nha, ta tại sao không có nghĩ tới chứ, có thể dẫn xà xuất động a!"

Đệ tử hai: "Sur muội thật thông minh, thoát nhìn lạ mắt, không biết là cái nào dính đệ tử?"

Đệ tử ba: "Quá tốt, không bằng chúng ta tối hôm nay liền bố trí một phen."

Đệ tử bốn: "Được, liền theo vị sư muội này nói xử lý, ta đi mua gà!"

Đệ tử năm: "Ta đi bố trí trận pháp!"

Đệ tử sáu...

Nghệ Thanh: Ô? Chẳng lẽ sư phụ mới vừa thuận miệng nói biện pháp bên trong, có lợi hại gì tu hành đạo lý?

Cô Nguyệt: "..."

Đột nhiên cảm thấy Huyền Thiên tông, tiền đồ đáng lo!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 32: Hiểu Chuyện Ly Miêu

Dạ hắc phong cao, bắt Yêu Dạ.

Toàn bộ khách sạn thật sớm rõ ràng trợn, yên tĩnh không tiếng động. Khách sạn bên trong ngay giữa viện, một cái lồng gà bên trong đang đóng bốn, năm con béo tốt gà trống, thỉnh thoảng phát ra mấy tiếng cánh vỗ vào âm thanh.

Bốn phía không thấy được nửa cái bóng người, liền ngay cả thường ngày nửa đêm dò xét điểm tiểu nhị đều không thấy tăm hơi, nhưng nếu nhìn kỹ liền có thể phát hiện, trên nóc nhà, dưới mái hiên, cánh cửa phía sau, thậm chí là trong sân trong bụi cỏ hoa đều nằm mấy bóng người. Người người hết sức chăm chú không nhúc nhích nhìn chăm chăm trong sân mấy con lim dim gà.

Một canh giờ trôi qua...

Không có động tĩnh gì.

Hai giờ đi qua...

Một mảnh vắng ngắt.

Ba canh giờ đi qua...

"A Tiu tiu!" Cô Nguyệt không nhìn được hắt hơi một cái, nghênh đón hơn mười đạo đều là tà ánh mắt khiển trách. Đáy lòng của hắn cứng lên, mẹ, hắn là điên rồi mới nửa đêm không ngủ, đi theo đám này trí chướng đi ra nghịch ngợm. Lâu như vậy rồi, liền căn yêu quái lồng cũng không thấy.

"Được rồi được rồi, các người không sai biệt lắm được." Hắn đẩy một cái bên cạnh Thẩm Huỳnh, thật sự là không muốn tại trên nóc nhà nằm rồi, đều nói như vậy nào tàn kế hoạch không được, những thứ kia Trúc Cơ đệ tử căn bản sẽ không thu liễm khí tức, mười mấy trăn đầy khí linh khí tu sĩ, yêu quái kia là mù mới không thấy được, "Đều tại người ra chủ ý cùi bắp, yêu quái kia sẽ đến mới có quý."

"Đến rồi!" Vừa dứt lời, bên dưới truyền tới một đệ tử thấp giọng gấp hô.

Bầu trời một đoàn hắc khí đột nhiên thẳng tắp chậm lại.

Cô Nguyệt: "..."

Mịa nó! Thật là có mù yêu!

Chỉ thấy đoàn kia hắc khí rơi xuống đất liền trực tiếp hướng về trong lồng gà nhào tới, trong sân nhất thời vang lên mấy tiếng gà ô, hai hơi thở sau gà không thấy, trong lồng đầy đất lồng gà gian đường như nhiều hơn một đoàn màu vàng đỏ vật.

"Ngạch..." Hắc khí kia run rẩy, dường như ợ một cái, thân hình đều lớn hơn một vòng, lần nữa bay lên, giống như là muốn bay đi.

]

"Bắt lấy nàng!" Trình An hô to một tiếng, trong lúc nhất thời bên trong viện trận pháp sáng choang, đã sớm mai phục tốt rồi đệ tử cầm lấy vũ khí liền vọt tới.

Hắc khí kia dường như giạt mình, liền vội vàng tại chỗ vòng vo một vòng, bắt đầu ở chúng đệ tử chiêu thức xuống, nhảy nhót tung bùng lên. Có lẽ là nội viện này quá nhỏ, Huyền Thiên tông mà tới đệ tử lại nhiều, người chen chúc người lại có thể trong lúc nhất thời để cho cái kia yêu cho tránh khỏi.

"Không cần loạn, các vị sư đệ muội canh kỹ chính mình tâm trận!" Trình An rút cuộc là chương môn đại đệ tử, mắt thấy nhất thời không bắt được tới, bắt đầu chỉ huy mọi người dừng trước trận pháp trời buộc yêu quái.

Một đoàn hỗn loạn đệ tử lúc này mới lui về, nhưng vừa vặn là như vậy vừa lui, đoàn kia hắc khí trong nháy mắt từ trong đám người chui ra, nắm chặt cơ hội lảng không mà lên, hướng về bên phải phương hướng xông ra ngoài.

"Cái máng rồi!" Trình An quýnh lên, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy đoàn kia hắc khí đã vọt ra khỏi trận pháp phạm vi, vọt thẳng đến phía bên phải bay đi, mà bên kia coi chừng là...

Thẩm Huỳnh, Cô Nguyệt, Nghệ Thanh: "..."

Trình An bước chân dừng lại, lại nghĩ tới đây là của bọn hán rèn luyện, lúc này quyết đoán hướng về phía Thẩm Huỳnh lớn tiếng nói, "Vị sư muội kia, ngăn lại nó!"

À? A!

Thẩm Huỳnh sững sờ, đoàn kia hắc khí cũng đã bay đến tới trước mặt rồi, mập mạp một đoàn, phía sau mơ hồ còn lòi kéo hai cái màu đen cái đuôi, lúc ẩn lúc hiện đung đưa, nàng theo bản năng duỗi tay nắm lấy, nhẹ nhàng đi xuống kéo một cái.

Miêu oh...

Hét thảm một tiếng nhất thời phá vỡ bầu trời mênh mông, đoàn kia đồ vật dùng một cái đánh rơi trên nóc nhà, trên người hắc khí tản tán, lộ ra cái thiếu niên mặc áo đen, chẳng qua là trên đầu đỡ lấy hai cái màu đen lỗ tai, phía sau bỏ rơi hai cây mập mạp đuôi to.

Ách... Mèo hệ cos?

"Song vĩ ly miêu?" Cô Nguyệt hơi kinh ngạc tiến lên một bước, đây không phải là chỉ lục giai yêu quái sao? Nói xong bát giai đây?

Hóa hình ly miêu, thoát nhìn hơn mười tuổi, có lẽ là ngã đau, làm bộ đáng thương ôm đuôi to thổi hơi, một đôi màu xanh lá cây kiên đồng hai mắt dầm lệ Hoa Hoa, phảng phất một giây kế tiếp liền muốn khóc lên.

"Miêu ô..." Hắn ngẩng đầu yếu ớt nhìn ba người một cái, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, xoay người theo trong túi móc ra một đoàn vàng tươi đồ vật, hướng phương hướng của bọn hán đẩy tới.

Cô Nguyệt mạnh mẽ nhìn một cái, phát hiện cái kia lại là một đỉnh thỏi vàng!

Ồ! Ý gì? Hỏi lộ bọn họ sao?

Thấy bọn họ bất động, ly miêu ngẩn ngơ, lại từ trong túi móc ra một đỉnh, cùng trước cái đó song song bày với nhau.

Ba người: "... " Đây là một cái hiểu chuyện ly miêu.

Thấy bọn họ còn chưa động, ly miêu yêu dứt khoát khề cần răng, trực tiếp đem trong túi thỏi vàng toàn bộ đổ ra, nóc nhà nhất thời hoa lạp lạp rút bảy tám đỉnh thỏi vàng, yếu ớt nhìn bọn họ một cái nói, "Không có... Không còn miêu."

"..." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, hắn không phải là chê ít a uy! Con này ăn gà vẫn không quên trả tiền yêu quái rút cuộc từ đâu ra?

"Nói, tại sao hại người?" Tận lực không nhìn đồng gia thỏi vàng, Cô Nguyệt tiến lên một bước, trực tiếp dùng trong tay sáo ngọc chỉ hướng trên đất ly miêu.

"Miêu ô!" Ly miêu sợ đến run lên, nước mắt nhất thời liền tuôn ra ngoài, dùng sức lắc đầu, "Thượng tiên tha mạng a miêu, ta không? Ta mặc dù không ăn chay, nhưng ta là chỉ thuần chính mèo nhà, chưa bao giờ hại người tốt Miêu Miêu."

"Đừng mơ tưởng nguy hiểm." Cô Nguyệt âm thanh trầm xuống, "Ngươi dám nói cái này trong trấn hỗn loạn không phải là bởi vì ngươi mà lên."

"Ta... Ta là ăn trộm mấy con gà! Đó là bởi vì ta đói a miêu." Ly miêu khóc càng thêm lớn tiếng, mặt đầy đều là ủy khuất, "Nhưng... Nhưng ta đều có trả tiền! Thực sự, ta không có hại người." Nó chỉ chỉ trên đất Kim đỉnh tử, nói xong bài đầu ngón tay đếm, "Ta còn chưa hết, Vương đại thúc thất lung thương Lý đại thúc đau chân Triệu đại thúc phong thấp Tôn đại nương Quý thủy không hòa hợp..."

"Dừng một chút dừng lại!" Cái gì loạn bảy tám cái máng, ngươi một cái nhỏ nhỏ ly miêu yêu hiểu được còn thật nhiều, "Cái kia trong trấn chết cái kia

mười mấy người, còn có cái kia bị moi tìm đào bụng Kim Đan tu sĩ, người làm giải thích thế nào?"

"Vây... Vây cũng là trước cái con kia bát giai Hồ yêu làm." Tựa như con báo là nghĩ tới điều gì, cả người run lên, "Ta hơn mười ngày con đường phía trước qua nơi này, nhìn thấy nó tại hại người, nó còn muốn cướp miêu đồ vật, miêu không đánh lại. Không thể làm gì khác hơn là núp ở trong trần rồi."

"Tránh?" Cô Nguyệt sững sờ, hồi lâu tròn to hai mắt, "Người nói là trần trên phòng vệ trận vẫn còn đang!" Nghĩ tới đây hần lúc này bóp cái Quyết, một tia sáng theo đầu ngón tay bay ra, vọt tới bầu trời, không tới chốc lát trần trên không xuất hiện một cái trong suốt lồng bảo hộ, bao phủ lại toàn bộ trần. Thật đúng là tại a!

Phàm là thụ Huyền Thiên tông che chở thành trấn, tông môn cũng sẽ ở bên trong trần bày phòng vệ trận pháp, để ngừa thân mang sát khí, yêu, thú, Ma tu tiến vào gieo họa người phàm. Cho nên trước không đột phá tầng này phòng vệ, căn bản không cách nào tiến vào trong trần. Ban đầu nhận được trần này nhờ giúp đỡ, nói bên trong trần có yêu làm loạn, cho nên hần theo bản năng liền cho là, cái này phòng vệ trận cũng sớm đã bị phá, cho nên ai cũng không nghĩ tới đi kiểm tra, lại không nghĩ rằng nó lại còn tại.

Mà con này ly miêu mặc dù có thể đi vào, phòng chừng đúng như nó nói tới, cho tới bây giờ không có hại hơn người, cho nên trên người không có chút nào Huyết Sát chi khí, mới không có xúc động trận pháp. Baidu một cái "Sur phụ lại mất NET kiệt chúng văn học" chương mới nhất ngay lập tức đọc miễn phí.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33: Bát Giai Yêu Hồ

"Thực sự còn có một con bát giai Hồ yêu?"

"Miêu Miêu miêu." Ly miêu dùng sức gật đầu.

"Vây người đại muộn đi ra dọa người, không phải là... Vì ngăn cản người khác ra trấn, để ngừa gặp phải cái con kia Hồ yêu chứ?"

"Miêu Miêu miêu." Nó điên cuồng gật đầu. "Bọn họ đi ra ngoài cũng sẽ bị Hồ yêu bắt được, miêu đã rất cố gắng để cho mọi người không muốn xảy ra trấn miêu."

Mịa nó, thật đúng là! Khó trách những thứ kia nhìn thấy yêu không phải là thương gia chính là thợ săn.

"Người nói người một con báo, không đi ăn cá, êm đẹp ăn người ta gà làm gì?" Cô Nguyệt liếc cái này yêu một cái, trước liền nghe Hề Thu đề cập tới, những thứ kia người chết đi trên người có rất sâu dấu móng tay, vết thương vừa nhỏ vừa dài, trần trên đánh mất gia cầm phần lớn là gà, cho nên hần mới suy đoán đối phương có thể là Hồ yêu. Theo chưa từng nghĩ sẽ có hai cái yêu.

"Nhưng.. Nhưng thịt gà ăn ngon miêu." Ly miêu yếu ớt trả lời một câu.

"Ừm." Thẩm Huỳnh tán đồng gật đầu một cái, "Ta cũng thích ăn gà!"

"Người một cái kẻ tham ăn có không thích ăn sao?" Cô Nguyệt quay đầu tròn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Lại nói người rút cuộc bên kia... Vân vân, người tại nhật cái gì?"

Thẩm Huỳnh nắm vàng tươi tay cứng đờ, "Ày... Theo thói quen nghĩ liếm một cái bao?" Ăn gà nào có không liếm túi.

"..." Liếm em gái người a, cho là đây là chơi game à? Người nha chính là nghĩ nhất tiền chứ? Ta đều thấy người bỏ vào trong túi rồi, "Đem thôi vàng để xuống cho ta a uy!"

"Cát, heo đồng đội."

"Người nói cái gì, có loại lặp lại lần nữa."

"Sur phụ." Nghệ Thanh yên lặng tiến lên một bước nhắc nhở, "Thôi vàng đối với tu sĩ mà nói là không có bất kỳ ý tứ gì."

Cô Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, cũng còn khá Kiếm Tiên chỉ số thông minh vẫn còn ở đó.

"Tu sĩ đều là dùng linh thạch giao dịch, không bằng..." Hần vẽ mặt thành thật đề nghị, "Để cho Ly thắng nhóc đổi thành linh thạch đi."

"Ý kiến hay!"

Cô Nguyệt: "..."

Đủ rồi! Hai người rút cuộc là tới hàng yêu, vẫn là tới lòng gạt a uy!

]

Rèn luyện ngày thứ nhất, yêu bắt rồi, chuyện lại còn không có giải quyết.

Cô Nguyệt có chút nhức đầu, bát giai Hồ yêu, tương đương với Kim Đan hậu kỳ, rất rõ ràng nhóm này rèn luyện đệ tử không đối phó được. Cái kia yêu chỉ có thể là hấn, hoặc là Nghệ Thanh để giải quyết, nhưng bên ngoài lớn như vậy, bọn họ đi đâu tìm Hồ yêu đi.

"Cái kia Hồ yêu rút cuộc muốn cướp người cái gì?" Ngồi xổm ở bên cạnh xem trò vui Thẩm Huỳnh, đột nhiên chọc chọc bên cạnh ly miêu hỏi.

Ly miêu cứng một cái, một mực cố gắng biểu hiện nhu thuận, chỉ kém không có ở trên mặt viết lên "Mèo nhà" hai chữ biểu tình cũng méo một chút, ngồi thẳng thân thể đều liếc một cái, về mặt nhất thời hoảng loạn lên, tròn vo mắt to tả hữu nhìn một chút, một mặt muốn nói lại không dám nói bộ dáng.

Cô Nguyệt về mặt lạnh lẽo, lúc này mới nhớ tới cái vấn đề này. Đúng nga, ly miêu nói vào trán là vì phòng Yêu Hồ cướp đồ đạc của nó. Đến lúc đó thứ đặc biệt gì, liền bát giai Hồ yêu đều không phải là cướp được không thể.

"Thành thật mà nói, trên người của người rút cuộc có cái gì?"

"Ta... Ta..." Ly miêu bị ánh mắt của Cô Nguyệt sợ đến run lên, do dự hồi lâu mới cắn răng nói, "Ta... Ta thật ra thì là phụng chúng ta ly miêu tộc trưởng chi mệnh. Đi... Đi chúc mừng vạn yêu đại vương lên cấp niềm vui. Hồ yêu muốn cướp, chính là... Ta đưa quà tặng —— Từ Hà Huyền Chi!"

"Từ Hà Huyền Chi!" Cô Nguyệt cả kinh, đây chính là vạn năm mới có thể thành thực một lần cực phẩm linh thực, không chỉ bản thân là thánh dược chữa thương, hơn nữa còn có thể luyện chế cửu phẩm Kết Anh đan, có thể để cho tu sĩ Kết Anh xác suất tăng cao năm phần mười. Liền ngay cả Huyền Thiên tông, cũng không có thể lấy ra một lượng bụi cây tới.

Cho nên cái con kia Hồ yêu là nghĩ luyện chế Kết Anh đan thăng lên cấp mười Yêu Vương, cho nên mới muốn cướp sao? Vậy nó trước giết người lấy tim là vì sao?

Còn nữa, Yêu Giới lúc nào xuất ra một cái vạn yêu vương, phổ thông Yêu Vương đều là cấp mười, tương đương với Nguyên Anh kỳ, vạn yêu vương nhưng là cấp mười hai, giống như là Hóa Thân kỳ.

"Các vị đại tiên, ta thật sự là không thể làm gì khác hơn là Miêu Miêu, cầu cầu các người thả ta đi." Ly miêu hướng về mấy người nặng nề hạp cái đầu, "Bây giờ sau, chính là vạn yêu đại vương lên cấp đại điển, ta nếu là tới trễ, chúng ta tộc trưởng sẽ bói(lột) miêu da."

"Được rồi được rồi, chúng ta không muốn quăn người miêu chuyện." Cô Nguyệt không muốn lại cùng con này tiểu ly miêu yêu dây dưa, phát phát tay, "Nể tình người đích xác không có tôn thương người phân thượng đi thôi, lúc trước không cho buổi tối đi ra ngoài dọa người! Về phần cái con kia Hồ yêu, chúng ta sẽ tự đi tìm nó tính sổ, bọn người mấy ngày lại ra trán, đỡ cho lại bị cướp rồi."

"Cảm ơn mấy vị đại tiên." Ly miêu khôn khéo gật đầu một cái, "Các vị yên tâm tâm, quà tặng ta đã sớm giấu đi, Hồ yêu coi như là vào trán cũng tìm không..."

Nó lời còn chưa nói hết, bầu trời truyền tới một tiếng ầm vang vang, toàn bộ trán bầu trời, đột nhiên một trận vận vẹo, rắc rắc một chút nguyên bản bao phủ ở trên cao không trong suốt trận pháp nhất thời bể thành ngàn vạn mảnh nhỏ, hóa thành điểm một cái huỳnh quang rơi xuống.

"Phòng vệ trận!" Cô Nguyệt cả kinh, cái này là có người cưỡng ép đột phá trận pháp.

"Có yêu khí!" Nghệ Thanh chân mày căng thẳng, lưu câu tiếp theo xoay người ngự kiếm liền hướng trán cánh đông bay đi.

"Chẳng lẽ là cái con kia Hồ yêu tới rồi, Thẩm Huỳnh người giúp... Ồ? Người đâu?" Cô Nguyệt vừa muốn giao phó nàng nhìn đệ tử khác, lại phát hiện mới vừa còn ở bên cạnh đánh hạp ngủ người nào đó, đã không thấy thân ảnh, hơn nữa... Còn thuận đi cái con kia ly miêu!

Mịa nó, rút cuộc khi nào thì đi đây!

Cô Nguyệt nhìn một chút yêu khí phương hướng, không thể làm gì khác hơn là gơ tay bày mấy tầng trận pháp, đem toàn bộ khách sạn bảo vệ, lúc này mới quay đầu về chúng đệ tử nói, "Các người ở chỗ này chờ một chút, nhớ kỹ tùy tiện không cần đi xuất trận bên ngoài, chúng ta đi một lát sẽ trở lại."

Nói xong, đuổi theo phương hướng của Nghệ Thanh bay đi.

Bọn họ đi địa phương cũng không xa, ngay tại trán đầu đông, bên kia vốn là một mảnh hoang phế địa phương, buổi cỏ hoang sinh, chẳng qua là trung gian có một cái giếng khô.

Lúc này cái kia giếng khô trung chính bay ra một cái cái bóng màu đỏ, thân hình kia vô cùng cao lớn, màu đỏ thẫm da lông, đỏ như là nhuộm máu, chín cái đỏ rục cái đuôi trên không trung tùy ý đung đưa.

Lại là Cửu Vĩ Huyết Hồ Ly!

Nghệ Thanh kiểm tra một bước bay ra ngoài, trực tiếp cản lại Huyết Hồ Ly chạy trốn phương pháp.

"Miêu quà tặng!" Sau lưng truyền tới một đạo kêu lên, Nghệ Thanh theo bản năng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Thẩm Huỳnh xách chỉ ly miêu cũng tới. Mảnh nhỏ nhìn một cái, cái kia Hồ yêu một cái đuôi trên, quả nhiên nắm một cái hình chữ nhật cái hộp.

Con hồ yêu này là cố ý, hẳn sớm liền phát hiện bọn họ vào trận, cũng biết ly miêu chỗ giấu bảo vật, cho nên tương kế tựu kế, để cho ly miêu dẫn ra lực chú ý của bọn họ, sau đó thừa cơ đột phá phòng vệ trận, đi vào đạo bảo!

Chẳng qua là nó phòng chừng không có tính tới, tới ở đây còn có Nguyên Anh, thậm chí là tu sĩ Hóa Thần, cho nên mới bị phát hiện tung tích.

Rống...

Cái con kia to lớn Huyết Hồ Ly, đột nhiên rống một tiếng, không để ý Nghệ Thanh bày ra kiếm trận, chín cái đuôi trực tiếp hướng Kiếm Phong trên đảo qua, trong đó hai cái đuôi trong nháy mắt bị cắt đứt, nó lại liều mạng máu tươi chảy đầm đìa, cứng rắn vọt ra, hướng xa xa bỏ chạy.

Nghệ Thanh sững sờ một chút, liền ngay cả đuôi theo tới Cô Nguyệt cũng là sững sờ, không nghĩ tới con hồ yêu này như vậy thông suốt phải đi ra ngoài.

"Đuổi theo!" Thẩm Huỳnh nói một tiếng, thứ nhất nhắc chân liền hướng về phương hướng của Hồ yêu chạy tới, chỉ thấy nàng thân hình lóe lên, khi phản ứng lại, chỉ còn lại một đường bụi đất tung bay.

Còn lại hai người lúc này mới ngơ ngác đuổi theo, mơ hồ còn có thể nhìn thấy phía trước cái đó nhanh đến cơ hồ không đuổi kịp, giống như là kiểu thuận đi bóng người.

Cô Nguyệt: "... " Nàng đây là dùng chạy đi, thật sự là đang chạy chứ? Chạy nhanh như vậy, nàng kia bình thường làm gì còn muốn cợ kiếm của người khác a uy!

Nghệ Thanh: "... " Không hồ là sư phụ.

Ly miêu: "... " Đuổi theo liền đuổi theo, tại sao còn muốn xách lên hấn a, không được, nhanh ói, nôn...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34: Truy Kích Hồ Yêu

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt cùng với nói một đường đuổi theo Hồ yêu, không bằng nói là đuổi theo Thẩm Huỳnh mà đi, bởi vì nàng cái kia một người cười ngửa tuyệt trần thật sự là quá rõ ràng rồi. Mãi đến một đường theo tới một hang núi cánh cửa mới ngừng lại.

Thẩm Huỳnh liền thẳng tắp đứng ở sơn động cánh cửa... Phát ra ngốc?

"Hồ yêu trốn vào trong động rồi hả?" Cô Nguyệt bay xuống dưới hỏi, "Ngươi làm gì vậy không truy vào đi?"

Thẩm Huỳnh quay đầu nhàn nhạt liếc hấn một cái, rõ ràng không lộ vẻ gì, Cô Nguyệt lại từ bên trong thấy được khinh bỉ mùi vị, "Ngươi không cảm thấy cửa động này viết mấy chữ sao?"

"Chữ, cái gì chữ?" Cô Nguyệt một mặt không hiểu.

Nàng lại đưa tay ra, một cái đốt cửa hang nói, "Có bẫy rập, nhanh tới!"

"Ây..."

Quả thực, cái kia Hồ yêu biết rất rõ ràng có người ở đuổi theo, tránh cái nào không được, hết lần này tới lần khác chạy tới cái này nhìn một cái chính là ngõ cụt trong sơn động. Phải nói bên trong không có một phen chuẩn bị, quý đều không tin.

"Vậy làm sao bây giờ? Cái này cũng không có đường khác rồi." Cô Nguyệt nhíu mày một cái nói, "Cũng không thể để cho cái kia Yêu Hồ luyện thành Kết Anh đan, nếu không nó ăn sau thành Yêu Vương, khó đối phó hơn rồi."

"Sư phụ." Nghệ Thanh tiến lên một bước đề nghị, "Động này nhìn lấy không sâu, không bằng ta dùng kiếm trận buộc nó đi ra."

Ồ? Kiếm trận? Còn có loại này kiếm trận sao?

mắt sáng lên, hơn nữa càng ngày càng lớn, mãi đến khuếch tán đến toàn bộ đồng đá vụn bên trong, hoặc lớn hoặc nhỏ đá vụn rồi rít nổi lên, mà dưới chân tấm đá, quơ quơ bắt đầu từ từ hướng bốn phía dòi đi tới.

"Mở rồi!" Cô Nguyệt nhắc nhở một câu, ra hiệu mọi người lui về phía sau.

Không tới hồi lâu, mặt đất liền xuất hiện một cái hố to, hăm hại sâu không thấy đáy, mơ hồ còn có nồng nặc mùi hôi thối từ bên trong tản mát ra.

"Yêu khí!" Nghê Thanh ngẩng đầu nhìn về phía hai người nói, "Là cái con kia Hồ yêu."

"Hắn quả nhiên tránh ở phía dưới, đuổi theo!" Cô Nguyệt nói một tiếng, liền nhảy vào. Hồ yêu ka cũng là giao hoạt, không trách nó muốn tránh về trong động, trong động hắc ám, nếu như bọn họ trốn vào đi, tuyệt đối không phát hiện được trận pháp này, tự nhiên cũng không tìm được nó. Chẳng qua là nó phòng chừng không nghĩ tới, bọn họ sẽ đem động bỏ ra.

Cái kia động cực sâu, bọn họ ước chừng đi xuống bay rồi hai phút, mới rơi xuống đất thật, bốn phía đen kịt một màu, Cô Nguyệt giơ tay gọi ra một đám lửa chiếu sáng. Lúc này mới thấy rõ, bốn phía trống rỗng không có một vật, hoàn toàn yên tĩnh. Nhưng cũng không có cái kia bóng người của Hồ yêu, rõ ràng yêu khí nồng như vậy liệt.

"Nơi này thật là thú vị a miêu!" Một nhảy xuống, ly miêu liền bung kín mũi, theo bản năng hướng Thẩm Huỳnh sau lưng né tránh.

Thẩm Huỳnh nhìn bốn phía nhìn, đưa tay sờ một cái vách núi, lại dấn một tay đỏ, "Ồ, núi này đang chảy máu sao?"

Máu? Cô Nguyệt sững sờ, lập tức đi tới, nhìn về phía cái kia toàn là nước vách núi, vốn tưởng rằng nơi này cấu tạo và tính chất của đất đai thiên về màu đỏ, mảnh nhỏ nhìn một cái mới phát hiện, không phải thiên về đỏ, rõ ràng chính là bị máu nhuộm đỏ.

Chẳng lẽ...

"Chỉ có bên này trên vách núi có vết máu." Nghê Thanh tại bốn phía tra xét một vòng, lên tiếng nói.

Cô Nguyệt chân mày căng thẳng, đáy lòng có một cái không tốt suy đoán, một bên đem Thẩm Huỳnh kéo ra, vừa nói, "Lui về phía sau, núi này vách tường phía sau khả năng có đồ."

Hắn bóp cái Quyết, trong tay sáo ngọc hóa xuất kiếm chiêu, hơn mười đạo kiếm khí trong nháy mắt đánh vào trên vách đá. Chỉ nghe một tiếng âm vang, phía trước vách núi trong nháy mắt sập xuống dưới, lộ ra một mảnh càng rộng lớn hơn không gian.

Mùi máu tanh nồng nặc nhất thời nhào mặt mà tới, nơi nơi máu đỏ, vô luận là bốn phía vẫn là khắp nơi trên đất đều là vang tung tóe vết máu. Trên đất còn tán lạc bộ phận đã thối rữa tàn chi. Không gian đích chính giữa, cao cao đứng vững một cái đài vuông, lúc này trên đài đang sáng màu đỏ trận pháp ánh sáng, đem toàn bộ không gian ánh chiếu lên càng thêm đỏ.

Cô Nguyệt bật thốt lên, "Huyết tể đại trận!" Quả nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35: Thượng Cổ Trận Pháp

"Các người lại có thể đuổi theo đến nơi này!" Một giọng nói nam đột nhiên vang lên, chỉ thấy cái kia trên tế đài đứng yên cái một thân áo đỏ thân ảnh, rõ ràng là nam tử, lại dáng dấp hết sức yêu mị, giữa lông mày tất cả đều là phong tình, phía sau cõn chín cái màu đỏ đuôi to, trong đó hai cái đứt đoạn mất một đoạn, đứt gãy trên còn có thể nhìn thấy vết máu, chính là mới vừa rồi cái con kia Cửu Vĩ Huyết Hồ Ly.

"Huyết Hồ Ly, ngươi giết nhiều người như vậy, moi tìm đào bụng chính là vì vải cái này huyết tể đại trận?" Cô Nguyệt cau mày quét bốn phía một cái, "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Huyết tể đại trận là nổi danh tà trận, yêu cầu lấy lòng người làm tế, ngàn vạn sinh linh máu tươi làm dẫn mới có thể khởi động. Uy lực vô cùng to lớn, tin đồn trận thành thời điểm, sẽ tạo thành mây máu kéo dài vạn dặm, máu Văn Chi xuống vạn vật không có một ngon cỏ.

Rất hiển nhiên hắn cái này trận chỉ hoàn thành một nửa, trong trận máu còn chưa đủ để lấy ngưng kết thành mây máu, nói cách khác hắn bước kế tiếp...

"Ngươi nghĩ đồ thành!" Nghê Thanh tiến lên một bước nói, hiển nhiên hắn cùng Cô Nguyệt một dạng nghĩ tới một điểm này. Bị giết cái kia mười mấy người, rõ ràng không đủ khởi động huyết tể đại trận, nhưng là nếu như cộng thêm trong trần mọi người, vậy thì đủ rồi. Nếu không phải là bọn họ tới sớm, phòng chừng trước cái trần nhỏ kia sớm đã là thấy phơi khắp nơi rồi.

"Hừ, ta nguyên bản quả thật dự định như thế." Huyết Hồ Ly hừ lạnh một tiếng, thật giống như ẩn tàng cái gì cái đuôi đột nhiên hướng trước người giật giật. Nó cúi đầu xuống nguyên bản hung ác về mặt trong nháy mắt đổi thành mặt đầy nhu tình, giơ tay tại cái đuôi phát liễu phát, động tác êm ái đến tựa hồ sợ là làm tỉnh lại cái gì, "Tính cái kia trong trần nhân mạng đại, ai bảo cái kia ly miêu cho ta mà mang đến thứ càng tốt."

Mọi người lúc này mới phát hiện, cái đuôi của hắn trên đang nâng một đứa bé sơ sinh, trẻ sơ sinh bao bọc thật dày da lông, chỉ lộ ra nửa gương mặt, sắc mặt thoạt nhìn còn hiện lên Hoàng, giống như là vừa mới vừa sinh ra một dạng. Mà phía sau hắn trên tay đang để một cái đã mờ ra cái hộp.

"Miêu Miêu... Miêu quạ tặng!" Ly miêu nước mắt nhất thời liền tuôn ra ngoài, nhìn lấy cái đó rõ ràng đã bị đã dùng qua cái hộp, trái tim tan nát rồi. Ô ô ô... Tộc trưởng muốn bói(lột) nó miêu da.

Trên mặt Huyết Hồ Ly lại tất cả đều là hưng phấn, trong mắt mờ hồ còn có chút điên cuồng ý, một bên ôm chặt trên đuôi trẻ sơ sinh, một bên ní non, "Hấp thu cái này Từ Hà Huyền Chi linh khí, con ta rất nhanh... Rất nhanh sẽ tỉnh lại."

Nguyên lai sở dĩ vài huyết tể đại trận, là vì lấy trong trận có thể nghịch chuyển thiên địa Huyết Sát chi khí, chữa khỏi hắn hồ ly thăng nhóc con. Lại nửa đường đã phát hiện thứ càng tốt: Ly miêu Từ Hà Huyền Chi, cho nên mới phê hết tâm kế đoạt lại.

Chẳng qua là...

"Vô dụng, người cái kia hài nhi, vẫn chưa tỉnh lại." Nghệ Thanh đột nhiên lạnh lùng nói.

"Người nói những gì đó!" Huyết Hồ Ly nhất thời cuồng bạo, máu đỏ cặp mắt gắt gao nhìn chăm chú về phía Nghệ Thanh, "Từ Hà Huyền Chi xác chết di động thịt bạch cốt, là tốt nhất thánh dược chữa thương, làm sao có thể vô dụng? Con ta lập tức liền sẽ tỉnh lại, lập tức!"

]

"Người cũng biết nó chẳng qua là thánh dược chữa thương, mà không phải là phục sinh chi dược. Từ Hà Huyền Chi là không cứu sống một cái đã chết rồi, liền hồn phách cũng không có thi thể." Đứa bé sơ sinh này lâu như vậy còn không có tỉnh chính là chứng minh, Nghệ Thanh tiếp tục nói, "Huyết Hồ Ly, trong tay người trẻ sơ sinh, sớm khi sinh ra thời điểm cũng đã chết rồi."

"Không, không thể nào!" Trên mặt của Huyết Hồ Ly càng thêm cuồng loạn, "Hắn là con trai của ta cùng Tuyết Nhi, là nàng để lại cho ta ở trên đời này huyết mạch duy nhất, hắn sẽ không chết! Người nói vậy! Nói vậy!"

Trên người Huyết Hồ Ly Huyết Sát chi khí trong nháy mắt tăng vọt, liền với toàn bộ không gian đều nổi lên một trận âm phong. Cô Nguyệt nương mảy một cái, cùng Nghệ Thanh liếc nhau một cái, lại không có tâm tình cùng cái này rõ ràng đã điên rồi Hồ yêu nói nhảm, song song xông ra ngoài. Trong tay kiếm chiều biến đổi, trong lúc nhất thời nơi nơi đều là kiếm quang.

Huyết Hồ Ly rống lớn một tiếng, sau lưng còn lại bảy cái đuôi cũng đột nhiên dài ra, như là lưỡi dao sắc bén theo trong trận pháp bay ra, tấn công về phía hai người.

"Nghệ Thanh, công kích dưới chân nó!" Huyết tể bên dưới đại trận vạn vật không sinh, mặc dù trận này còn chưa hoàn thành, nhưng Huyết Hồ Ly đứng ở tâm trận chỗ, những thứ kia huyết vụ sẽ tự bảo vệ chủ nhân, bọn họ là không dám thương được nó, trừ phi buộc nó xuất trận.

Nghệ Thanh gật đầu một cái, bốn phía Linh Kiếm chuyển một cái, đỡ ra Huyết Hồ Ly công kích, Kiếm Phong trực tiếp hướng về dưới chân Yêu Hồ công tới.

"Đáng ghét!" Hồ yêu rống giận một tiếng, liền vội vàng rút về một đuôi ngăn cản ở trước người, trong nháy mắt lại bị lột một đuôi, nhưng hắn có thể chống đỡ một lớp kiếm chiêu, lại không ngăn được đợt thứ hai, chỉ thấy Linh Kiếm quét lạp lạp cắm vào hắn đất dưới chân mặt, đang ép tâm trận, trận pháp nhất thời tối sầm lại. Mắt thấy tràn đầy Thiên Kiếm mưa liền muốn rơi xuống, Huyết Hồ Ly buộc lòng phải sau tụt lui ra ngoài, bay ra mới vừa trung tâm trận pháp.

Không còn huyết tể đại trận gia trì, sát khí trên người nó nhất thời liền thiếu mất một nửa, đầy trời kiếm khí càng hung hiểm hơn. Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh thừa cơ tấn công vào trong trận, đang muốn trực tiếp phá hủy trận pháp này, trên đất lại đột nhiên sáng lên một đạo khác chói mắt bạch quang, đem toàn bộ không gian đều ánh thành màu trắng.

Một cái trận pháp thật to, đột nhiên nổi lên, trong nháy mắt liền đắp lên nguyên bản huyết trận. Bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân nhất trọng, trực tiếp bị trận pháp áp chế một gối quỳ xuống, liền với trên người linh khí cũng bắt đầu liên tục không ngừng trào vào trong trận.

Mẹ trùng kẻ rồi!

"Ha ha ha ha ha..." Đứng ở ngoài trận pháp Huyết Hồ Ly đột nhiên cười như điên, lạnh lùng nhìn hai người một cái, "Hừ, các người thật sự cho rằng ta biết cái gì đều không có chuẩn bị, liền như vậy ngồi chờ chết?"

Cô Nguyệt sầm mặt lại, hết lần này tới lần khác trên người giống như đè nặng ngàn cân, căn bản không nhúc nhích được, liền bóp hết mấy cái Quyết đều vô dụng. Đây rốt cuộc là trận pháp gì, tại sao liền hắn đều không đột phá nổi, hơn nữa thật giống như còn có thể hấp thu trên người bọn họ linh khí. Hắn mảnh nhỏ nhìn một cái trên trận pháp đường vân, lại phát hiện phía trên đều là chút ít xem không hiểu pháp phù, nhìn lấy giống như là... Thượng cổ văn tự!

"Đây là Thượng Cổ Diệt Linh Trận!" Hắn một mặt kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Ồ, nguyên lai người biết trận pháp này." Hồ yêu có chút bất ngờ nhìn hắn một cái, ánh mắt lại ác hơn, "Không sai đây chính là Thượng cổ trận pháp, nhưng là cái gì ta trước cũng không biết, bất quá chỉ cần có thể chế trụ các người là được."

"Người có ý dẫn chúng ta vào trận!" Thượng Cổ Diệt Linh Trận là đã sớm thất truyền trận pháp, truyền thuyết có thể hút lấy trong trận bất kỳ sinh vật nào linh khí, hẳn cũng chỉ là tại một chút trong điển tịch thấy qua trận này hình dung.

Trận này tuyệt đối không thể là Hồ yêu bày ra, rất có thể bản thân nó ở nơi này, Hồ yêu phát hiện rồi, cho nên cố ý đem huyết tể đại trận tâm trận vùi ở nơi này trên bên trong, mà bọn họ mới vừa lúc công kích linh khí, vừa vận lần nữa kích hoạt trận pháp này.

"Hừ, các người nói không sai, ta mới vừa thử qua, Từ Hà Huyền Chi quả thực không cứu sống con ta." Hắc hồ ly đuôi đào qua, trực tiếp đem trên tế đài cái hộp quét xuống trên đất.

"Quà tặng..." Ly miêu phản xạ có điều kiện muốn đi tiếp, lại bị trận pháp áp chế treo đều không bò dậy nổi.

"Nhưng... Các người lại có thể!" Huyết Hồ Ly tiếng nói chuyển một cái, vẻ mặt càng thêm hưng phấn, nhìn lấy Nghê Thanh cùng ánh mắt của Cô Nguyệt phảng phất nhìn lấy cái gì Thao Thiết thịnh yển, "Ha ha ha... Không nghĩ tới Huyền Thiên tông sẽ trực tiếp đưa ta một cái Hóa Thần cùng một cái tu sĩ Nguyên Anh, có hai người các người tu vi, lại cộng thêm cái này huyết tể đại trận, ta liền có thể lần nữa kêu trở về con ta hồn phách, hẳn liền có thể sống lại!"

"Người còn muốn đồ thành!" Cô Nguyệt sát ruột nhìn về phía Huyết Hồ Ly.

"Giết bọn họ thì thế nào?" Huyết Hồ Ly vẻ mặt càng thêm điên cuồng, như là nghĩ tới điều gì, cắn chặt hàm răng trong mắt sát ý cũng sắp tràn ra, "Đám kia ngu xuẩn người phạm, sớm chết rồi! Là bọn họ... Là bọn họ hại chết ta Tuyết Nhi. Nói cái gì nhân yêu thù đồ? Đều là đánh rắm! Ta cùng Tuyết Nhi là yêu thật lòng, chơi hẳn môn chuyện gì? Tuyết Nhi là ta cả đời thật sự yêu, lại bởi vì bọn họ mà chết, bọn họ liền hẳn là vì thế đền mạng!"

"... Mịa nó, nên tình còn là một cái câu chuyện tình yêu, hẳn nói vì sao nó trong ngực cái đó chết hải nhi là hình người, nguyên lai mẹ đẻ là người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 36: Thanh Thanh Thảo Nguyên

"Ban đầu nếu không phải là cái đó Kim Đan tu sĩ xen vào việc của người khác, chính mình trước đến tìm cái chết, máu của ta tế đại trận cũng sẽ không kéo đến bây giờ." Hắc lạnh rên một tiếng, phía sau hồ ly đuôi hất một cái, quét ra cắm vào trên mắt trận Linh Kiếm, huyết tể đại trận lần nữa khởi động, nhúc nhích mắt bạch quang trong hồng quang lại nổi lên, "Bất quá bây giờ cũng không tệ, con ta phục sinh sau, chỉ muốn ăn hai người các người, ít nhất cũng có thể trực tiếp kết đan rồi, ha ha ha ha ha Hàaaa..."

"Dừng tay!" Mắt thấy huyết tể trong đại trận bắt đầu tràn ra ra từng cái vết máu, lấy tốc độ cực nhanh hướng về bốn hướng bắt đầu lan tràn, phần lớn hướng thẳng đến cái trần nhỏ kia phương hướng mà đi, Cô Nguyệt trong bụng càng thêm cuồng cuồng, "Huyết Hồ Ly người nếu là dám đồ thành, ta Huyền Thiên tông nhất định sẽ không bỏ qua người."

Huyết Hồ Ly cười tiếng lớn hơn, "Huyền Thiên tông thì thế nào? Nơi này cũng chỉ hai người các người cái, cộng thêm một cái không được việc gì Hầu ly miêu, chỉ cần giết các người, ai biết trận này là ta bày."

"Gi đó..." Đột nhiên một cái thanh âm vang lên, trong trận một cái không lên tiếng Thảm Huỳnh, giờ lên một cái tay, "Người thật giống như quên ta."

"Người là ai?" Huyết Hồ Ly cả kinh, đột nhiên quay đầu, người này lúc nào tiến vào, mới vừa có một người như vậy sao? Hơn nữa...

"Người tại sao không có việc gì?" Ở trong Thượng Cổ Diệt Linh Trận, nàng lại có thể hành động tự nhiên! Cái này làm sao có thể!

"Thảm Huỳnh!" Cô Nguyệt vui mừng, mịa nó, hẳn lại có thể quên cái này phần mềm hack cũng tới rồi, "Nhanh, hủy diệt cái này diệt Linh trận!"

"Cái gì trận?" Thảm Huỳnh bốn phía nhìn một chút, làm sao cái hủy pháp?

"Trên đất cái này, phát bạch quang!" Cô Nguyệt la lớn, "Dùng chung quanh tán lạc Linh Kiếm, bỏ ra trên đất bao nhiêu đồ án là được rồi."

"Ồ." Thảm Huỳnh tiện tay rút ra trên đất một thanh kiếm.

"Người đừng mơ tưởng!" Huyết Hồ Ly ánh mắt trợn trừng, sau lưng hồ ly đuôi trực tiếp hướng về Thảm Huỳnh công kích đi qua, mắt thấy liền muốn đưa nàng đánh cái xuyên qua. Nàng lại đột nhiên quay đầu lại, tiện tay trao một cái liền tóm lấy tập hợp thành một luồng mấy cái hồ ly đuôi, khiến cho không còn có thể tiến thêm một bước.

Huyết Hồ Ly cả kinh, mới vừa muốn lấy lại hồ ly đuôi, Thảm Huỳnh lại đột nhiên dùng sức kéo một cái, nhất thời một vệt ánh sáng màu máu văng tung tóe mà ra, Hồ yêu còn lại sáu cái hồ ly đuôi bị tận gốc bẻ gãy.

Nó nhất thời phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, lại cũng duy trì không ngừng hình người, tại trong trận đau đến lăn lộn.

"Ai nha, đứt đoạn mất!" Thảm Huỳnh một mặt bất ngờ ném ra trong tay thật dài đuôi hồ ly, "Cũng không dùng sức nói."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Ly miêu: "..."

Đột nhiên cảm thấy tự mình tiến tới đến có chút hơi thừa!

Thảm Huỳnh không có xen vào nữa cái kia con hồ ly, cầm lên một thanh kiếm, trực tiếp hướng về cái đó phát bạch quang trên trận pháp cầm một cái, nhất thời nửa đoạn kiếm liền tiến vào trong đất, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, trận pháp trong nháy mắt xuất hiện vết rách, Quang Âm hơn phân nửa, lại còn không có trực tiếp tan vỡ.

]

Thảm Huỳnh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thanh kiếm lại đi trong đất đẩy một cái, nửa sẽ cảm thấy có chút không có phương tiện, dứt khoát đứng lên, giờ chân lên muốn đem kiếm giẫm vào Thổ Địa bên trong, vì vậy dùng sức một cước bước ra

Một tiếng ầm vang, không chỉ là trận pháp, liền với bốn phía cũng một trận kịch liệt lay động. Trên đất rào một cái, trực tiếp bị giẫm ra từng cái cánh tay chiều rộng dài cầu. Trực tiếp đem trận pháp cho rã rách rồi, bạch quang nhất thời toàn bộ ám

Cô Nguyệt: "...". Ngươi nha một cước liền có thể giẫm nứt, làm gì còn dùng kiếm a uy!

Trên người Nghệ Thanh buồm lông một chút, chỉ lúc trước cái loại này to lớn trời buộc cảm giác biến mất rồi, liền ngay cả linh khí chạy mất cũng dừng lại, vừa mới đứng dậy, lại thấy trên Hồ yêu hóa thành một đoàn sương đỏ, muốn bỏ chạy.

Hắn thuận thế một cái kiếm chiêu quất tới, hóa ra mấy chục thanh Linh Kiếm trực tiếp xuyên thủng mà qua, đem Yêu Hồ đóng vào trên vách đá lại không chỗ có thể trốn.

"Sur phụ, cái này Hồ yêu xử trí như thế nào?"

Thảm Huỳnh nhìn một chút trên vách đá chỉ còn nửa sức lực Huyết Hồ Ly, trên mặt thoáng qua vẻ nghi hoặc, mới vừa muốn mở miệng, Cô Nguyệt lại trước một bước lên tiếng nói, "Còn dùng hỏi, hồ yêu ka lại còn nghĩ đồ thành, như vậy phát điên, chết không có gì đáng tiếc."

"Hừ, các ngươi muốn giết... Liền giết!" Huyết Hồ Ly lạnh rên một tiếng, trên người máu giống như là không cần tiền tựa như ra bên ngoài bốc lên, nó lại vẫn là một mặt tàn nhẫn nói, "Ta chỉ hối hận không có tận mau giết trần trên những người phạm kia, cho ta vợ con báo thù."

"Thật là chết cũng không hối cải!" Cô Nguyệt mới vừa muốn động thủ kết quả nó.

Thảm Huỳnh lại đột nhiên lên tiếng, "Chờ một chút, đừng nhanh như vậy a."

"Không phải đâu, Thảm Huỳnh." Cô Nguyệt lời kéo ống tay áo của nàng, một mặt không đồng ý xuống giọng xuống nói, "Ngươi không sẽ đồng tình cái này yêu quái, nghĩ bỏ qua cho nó chứ?" Cái đó Ma tu liền coi như xong, bản tính không xấu, hơn nữa tình hình có thể chấp nhận! Nhưng cái này Yêu Hồ nhìn một cái chính là cả người huyết sát khí, trời sinh tính thích giết chóc, bây giờ thả, sau đó còn không định hại chết bao nhiêu người.

"Không, ta chỉ là có chút chuyện không nghĩ thông. Các ngươi không hiểu kỳ à..." Nàng chỉ chỉ Huyết Hồ Ly cho dù cái đuôi gãy hết, nhưng vẫn là theo bản năng đem đuôi đứt đuôi bảo vệ cái đó chết hài nhi, "Nó trên đuôi cái đó, thật là con của hắn?"

"Chắc là đi, nếu không hắn liều mạng như vậy làm gì?" Cô Nguyệt thuận miệng đáp lại một câu.

"Nhưng nó mới vừa không nói, đứa bé kia là cuộc sống sao?"

"Đúng a! Hắn mới vừa không phải đã nói rồi sao." Hắn gật đầu, "Nó yêu một người. Nó là yêu, trên người có yêu khí là không có khả năng cùng người ở chung với nhau, cho nên mới nói nhân yêu thù đồ sao. Người phạm từ trước đến giờ sợ hãi yêu quái, sẽ bài xích cùng yêu yêu nhau người cũng rất bình thường. Chính là vì cái này, hắn mới muốn báo thù cái kia người của trần trên."

"Người cùng yêu thật có thể có hài tử?"

"Biết... Chứ?" Đây không phải là có một cái sao?

"Không có sinh sản cách ly sao?"

"A..." Cái vấn đề này hắn thật đúng là chưa từng nghĩ. Nói chuyện ngươi nha suy nghĩ hồi lâu, chính là vì vấn đề này sao?

"Ngươi nhìn a, trên lý thuyết mà nói, không cùng loại bày thân thể, thụ bất đồng Gene hình không chế không có cùng sinh sản hành vi cùng liên quan sinh sản tỷ số, cho nên quần thể giữa Gene di động bị hạn chế hoặc bị ngăn cản, giống loài bất đồng là không có khả năng sinh ra đời sau."

"Ây..." Làm sao đột nhiên học thuật dậy rồi hả, hần trước kia là học chứng khoán cũng không phải là học sinh vật, hoàn toàn nghe không hiểu a. Nhưng là... Không khỏi cảm thấy rất có đạo lý là sung chuyện gì?

"Sinh sản cách ly giới hạn định rồi, giữa người cùng động vật là không có khả năng có sinh sản khả năng. Cho nên nói..." Nàng méo một chút đầu, "Đứa trẻ kia rốt cuộc ở đâu ra?"

Cô Nguyệt and Nghệ Thanh: "..."

Nửa phút sau, đều là tả quay đầu nhìn về phía trên vách núi một cái nào đó yêu, đột nhiên cảm thấy bề ngoài của hần có chút xanh a.

o

Hết lần này tới lần khác Thẩm Huỳnh còn nghiêm mặt hỏi một tiếng, "Gì đó, người xác định là đứa bé kia... Cha ruột?"

Huyết Hồ Ly: "..."

Hồi lâu.

Phốc...

Một cái nào đó hồ ly một cái lão huyết phun ra ngoài, bên mép giật giật dám không có sắp xếp một chữ tới, sau một khắc ngoe đầu hoàn toàn không có tiếng hơi thở, tươi sống chết ngộp.

Cô Nguyệt and Nghệ Thanh: "..."

Vì vậy hai đạo ánh mắt đều là tả lại chuyển đến trên người Thẩm Huỳnh.

"Xem ta làm gì?" Thẩm Huỳnh sững sờ, "Ta nói sai cái gì rồi sao?"

Cô Nguyệt: "...". Lòng tràn đầy cái máng, không biết từ đâu ói lên.

Nghệ Thanh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37: Bí Cảnh Thời Thượng Cổ

"Ô ô ô... Miêu quà tặng, quà tặng không còn a miêu..." Ly miêu ôm trên mặt đất cái hộp khóc tốt không thương tâm

Cô Nguyệt đi tới, nhìn một chút cái đó đã mở ra cái hộp, trong hộp nguyên bản linh thảo đã khô héo, thờ dài một cái nói, "Bên trong dược thảo này linh khí đã bị hút sạch sẽ, người muốn lái điếm." Vốn cho là cái kia Hồ yêu là dùng để luyện đan, không lại nhanh như vậy sử dụng, không nghĩ tới hần lại là vì cứu con trai, rốt cuộc là chậm một bước.

Ly miêu nghe một chút oa a một tiếng, khóc càng thương tâm rồi.

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu nhìn một chút trong tay hần cái hộp, lúc này mới phát hiện bên trong nằm một cây làm kích đến phảng phất đã mất đi lượng nước...

"Củ cà rốt?"

"Nơi nào giống như củ cà rốt rồi, đây là Tử Hà Huyền Chi." Cô Nguyệt sửa chữa.

Nàng tò mò nắm Diệp nhắc, trừ là màu tím bên ngoài, trong nơi này đều là căn củ cà rốt a.

"Ô ô ô... Không còn cho vạn yêu đại vương quà tặng, miêu... Miêu không trở về được miêu..." Ly miêu khóc càng thương tâm rồi.

"Cái đó..." Thẩm Huỳnh ngăn người, "Người nói vạn yêu vương, sẽ không vừa lúc là con thỏ chứ?"

"Làm sao người biết?" Ly miêu tiếng khóc ngừng một chút, giờ lên hai mắt đầm lệ ào ào hai mắt nói, "Vạn yêu vương... Bản thể, đích xác là... Thỏ tộc."

Thật đúng là!

"Nói sớm a, vậy dễ làm!" Thẩm Huỳnh vỗ một cái đầu của nó, "Ta cùng thờ rất quen, đừng khóc, ta giúp ngươi viết cái tin giải thích một chút là được, " nói xong bốn phía tìm tìm, qua tay xé rồi một cái, từ trên người người bên cạnh xé một khối kể vài vóc.

"Mĩa nó, ngươi làm gì vậy muốn xé y phục của ta?" Cô Nguyệt che lấy chỉ còn nửa đoạn xuống áo lót, một cái nhảy cõn lên. Không có giấy viết, ngươi nha sẽ không xé chính mình sao? Thật đúng là không coi chính mình là người ngoài a!

"Ai cho ngươi bạch đây, như vậy viết chữ mới nhìn thấy!"

"..." Hắn quay đầu nhìn một chút áo đen mèo, quần áo xanh Nghệ Thanh, quần áo xanh Thẩm Huỳnh. Hắn lại có thể không cách nào phản bác.

Thẩm Huỳnh lại đã bắt đầu tại trên vải trắng viết chữ, còn tại chỗ lấy tài liệu thẩm một cái đầy đất vết máu. Lả tả viết hai hàng chữ, tốt bụng thả lại trong hộp giả trang tốt, đưa tới, "Tốt rồi, ngươi đem cái này cho thờ nhìn là được. Nó sẽ không trách ngươi đấy!"

"Cái này thật... Thực sự có thể không?" Ly miêu ngơ ngác nhận lấy cái hộp, vẫn là một mặt lo âu.

]

"Yên tâm, nó là chỉ ăn cỏ tốt Thỏ Thỏ!"

Hiện tại cũng chỉ có thể thử một lần, ly miêu hít mũi một cái thu cất hộp quà, vừa định nói cảm ơn, mặt đất lại đột nhiên một trận đùng đưa kịch liệt, từng khúc nứt ra, từng đạo bạch quang phóng lên cao, phảng phất có cái gì muốn từ dưới đất chui ra ngoài.

"Dưới đất có đồ!" Cô Nguyệt cả kinh, xoay người hướng mọi người nói, "Nơi này muốn sụp, vội vàng bay ra ngoài." Nói xong liền vội vàng xoay người ngự kiếm.

"Sur phụ!" Nghệ Thanh cũng liền bận rộn đem Thẩm Huỳnh kéo trở lại trên thân kiếm, cùng lần nữa hóa thành hắc khí ly miêu cùng nhau, hướng lên trên bay ra cái hố sâu này.

Mấy người đi ra nhìn một cái mới biết, không chỉ là trong hầm, liền với chu vi bảy tám dặm mặt đất đều tại rạn nứt, vết rách chỗ từng cái chói mắt bạch quang xông thẳng tới chân trời, toàn bộ đại địa trong nháy mắt vượt trội một khối, đất rung núi chuyển, có to lớn gì vật thể, đang từ dưới đất thẳng lên tới, hơn nữa càng ngày càng cao. Hồi lâu rồi cuộc thoát khỏi mặt đất, thẳng lên giữa không trung.

Bọn họ lúc này mới thấy rõ, đó là một tòa to lớn Thạch Phong, thoát nhìn so với Huyền Thiên tông chủ phong cũng phải lớn hơn, chỉ là cả Thạch Phong bốn phía nổi trôi đủ loại cổ quái pháp phù, phảng phất bị tầng tầng trận pháp vây quanh trong đó.

Cái kia Thạch Phong lên tới giữa không trung, đỉnh núi bắt đầu như tia chớp lóe, một đạo tia chớp màu tím phá không tới, không trung đột nhiên bắt đầu vận vẹo, không tới hồi lâu đỉnh núi xuất hiện một cái bán trong suốt tựa như Thủy Kính lồi vào. Mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong một mảnh thiên địa khác, tiên sơn mịt mù linh khí bức người, quần sơn gian linh khí nồng nặc kinh người, mơ hồ còn lộ ra thất thái sương mù quang.

Không đúng! Đây chẳng phải là linh khí, là Tiên khí!

"Đây là Bí cảnh thời Thượng cổ lồi vào!" Cô Nguyệt một mặt không thể tư dị trọn to hai mắt, khó trách cái đó đáy hồ sẽ có Thượng Cổ Diệt Linh Trận, nguyên lai xuống còn cất giấu một tòa Bí cảnh thời Thượng cổ. Ở bên trong Thanh giới, thời đại Thượng cổ sớm đã là truyền thuyết tồn tại rồi, mặc dù đề lại vô số điển tịch, nhưng có thật tồn tại hay không qua, không có ai biết. Không nghĩ tới bọn họ lại có thể ở chỗ này đã phát hiện một tòa hoàn hảo Bí cảnh.

"Vì sao kêu Bí cảnh?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút toà này đột nhiên theo trong đất nhô ra đỉnh núi.

Cô Nguyệt quay đầu nhìn nàng một cái, không che giấu được nội tâm kích động giải thích, "Bí cảnh chính là độc lập với Thanh giới bên ngoài một cái khác tiêu thế giới, bên trong bản đồ trừ ít một chút, nhưng tự thành một cái thiên địa. Truyền thuyết chỉ có thời đại thượng cổ, mới có khai phách Bí cảnh thuật pháp. Hiện tại Thanh giới trong, đã rất ít có Bí cảnh xuất hiện. Huống chi... Huống chi đây là Bí cảnh thời Thượng cổ."

"Ồ, nói cách khác... Đây là một cái phó bản!"

"Ây... Có thể nói như vậy." Làm sao cảm giác lời nói từ Thẩm Huỳnh trong miệng đi ra, cấp bậc liền rút chừng mấy tầng lầu đây!

Hắn ho khan một tiếng kéo trở lại lý trí, trầm giọng nói, "Bí cảnh thời Thượng cổ hiện thế, cái này cửa vào cũng không biết có thể duy trì bao lâu. Bây giờ trong Bí cảnh tình huống không biết, chuyện này nhất định phải mau sớm thông báo tông môn, thương nghị đối sách tốt sẽ đi vào bên trong dò xét." Cô Nguyệt quay đầu nhìn một chút cái đó đề ngang Thạch Phong trên đỉnh, phảng phất một mặt Thủy Kính như vậy lồi vào, cái này Bí cảnh xuất hiện tại Huyền Thiên tông phụ cận, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trực tiếp trở về tông môn đi!"

Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh không có ý kiến, vì vậy gật đầu một cái, cùng ly miêu nói cá biệt, cùng nhau quay đầu hướng phương hướng của Huyền Thiên tông bay rồi trở về.

Chuyện quá khẩn cấp, Cô Nguyệt bay rất nhanh, cơ hồ lấy ra ngự kiếm tốc độ nhanh nhất, chỉ tốn tới trình một bán thời gian liền trở về tông môn. Đến thời điểm mơ hồ cảm thấy quên mất điểm cái gì, lại không có thời gian ngẫm nghĩ, ai liền như vậy, không trọng yếu!

Chờ ở khách sạn Trinh An cùng chúng đệ tử: "...". Sự thúc rút cuộc lúc nào trở lại rút lui hết trận pháp này?

Cùng lúc đó, Vạn Yêu điện.

Rốt cuộc nhận được quà tặng Thỏ Vương, mở hộp ra bên trong khối kia nhẵn nhụi vải trắng, trong nháy mắt dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa theo ngai vàng té xuống.

Chỉ thấy cái kia vải vóc trên viết:

Thỏ, mèo đưa củ cà rốt ta cầm đi, ngươi đừng trách nó! Thẩm Huỳnh lưu.

Σ∞∅

Thẩm... Thẩm... Thẩm thượng tiên!

Nó có phải hay không mù rồi, thật sự là đã lâu không gặp Thẩm thượng tiên viết sao? Nhưng cõi đời này đem Từ Hà Huyền Chi kêu thành củ cà rốt, cũng chỉ có lão nhân gia nằng nề rồi.

Bắt quả quà tặng nằng nề cầm thì cầm, tại sao... Tại sao muốn viết huyết thư a uy?

Uy hiếp sao? Đây là Xích Quả Quả uy hiếp đi!

Nhưng là... Thỏ Thỏ rút cuộc làm gì sai? Thượng tiên tại sao không nói rõ!

Thỏ Vương trái tim nhỏ run lẩy bẩy, lần nữa cảm nhận được vạn yêu đại hội đêm đó, bị kẻ tham ăn thống trị hoảng sợ. Xong rồi xong rồi xong rồi... Làm sao bây giờ?

Nó suy nghĩ một chút, lập tức quay đầu phân phó nói, "Người đâu, vội vàng... Nhanh, tra một chút trong bảo khố còn có cái gì... Tất cả đều đưa đến Thẩm thượng tiên nơi ở cũ đi! Ừ, một cái không để lại!"

"Còn nữa, đi đem Thẩm thượng tiên nơi ở cũ quét dọn một lần, đúng! Muốn không nhiễm một hạt bụi cái loại này!"

"Được rồi, vẫn là ta tự mình đi tốt rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38: Thượng Giới Khách Tới

"Ta đi chủ phong tìm Hề Thu." Mới vừa trở lại Huyền Thiên tông, Cô Nguyệt dặn dò một câu, cũng không để ý còn sót lại hai người, liền vô cùng lo lắng đi tìm chương môn thương lượng Bí cảnh chuyện đi rồi.

Nghệ Thanh đem Thẩm Huỳnh đưa về Nghênh Duyên phong, nhìn một chút sắc trời nói, "Gần trưa rồi, sư phụ ngài chờ một chút, ta đi dẫn tới hôm nay nguyên liệu nấu ăn, lập tức thì trở lại."

"Được." Thẩm Huỳnh gạt đầu một cái, xoay người vào nhà liền nằm ở trên bàn đá lên hạp ngủ, một quả a! Vì đối phó cái con kia lục hồ ly, một đêm không ngủ, nằng nề là có điểm mệt rồi. Năm hồi lâu, mắt thấy trên dưới mí mắt liền muốn bắt đầu tương thân tương ái rồi.

Vừa ra cửa Nghệ Thanh lại một mặt quán quít trở lại.

"Nhanh như vậy?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, quét mắt nhìn hán một cái, "Ngươi lĩnh thức ăn đây?" Không phải đi lĩnh nguyên liệu nấu ăn sao? Làm sao hai tay trống trơn trở lại.

"Sư phụ..." Nghệ Thanh một mặt áy náy, "Ngoại sự đường người ta nói, chúng ta bản Nguyệt Linh mét số lượng đã... Linh xong rồi."

"A!" Nàng sùng sốt một chút, "Không phải là vô hạn lượng cung ứng sao?"

"Đồ nhi cũng là mới vừa biết được, mỗi Nguyệt Linh mét cung cấp là có hạn." Sớm biết hồi trước hán liền không làm như thế nhiều bánh ngọt rồi, đều do ăn chực người nào đó, đúng, nhất định là hán ăn quá nhiều, mới hại sư phụ không có gạo vào nồi, "Ngoại Sự Đường nói, đến là có thể dùng linh thạch cùng đệ tử khác trao đổi, nhưng là..."

Thẩm Huỳnh khước miệng giặt một cái, "Ta hiểu rồi!" Bọn họ không có tiền.

Thời gian qua đi mấy tháng, nàng cuối cùng nhớ ra xuyên việt tới nay lớn nhất nguy cơ —— nghèo khó!

"Sư phụ yên tâm, hai ngày nữa liền đến môn phái phân phát phụng lệ thời gian, đến lúc đó đệ tử liền có thể lãnh được linh thạch." Nghê Thanh lập tức trấn an nói, "Hơn nữa Huyền Thiên tông phụ cận thú vật chiếm đa số, mấy ngày nay có thể phải ủy khuất sư phụ ăn chút ít thịt, ta cái này liền đi bắt!"

Tốt đầu bếp a! Thẩm Huỳnh than một tiếng, nàng làm là sư phụ, lại có thể nghèo liền bữa cơm tiền đều không cảm ra, còn muốn để cho đồ nhi đi đánh dã vị, thật sự là... Quá dễ dàng!

"Vậy thì giao cho ngươi!" Thẩm Huỳnh dùng sức vỗ vai của đối phương một cái, "Đi thôi, ta chờ ngươi."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!" Nghê Thanh dùng sức gạt đầu một cái, xoay người tăng một cái liền bay đi rồi.

Nàng lần nữa than một tiếng, bàn về đầu bếp chuyên nghiệp dày công tu dưỡng, cái này có thể đánh Max điểm rồi.

Nhưng cũng không thể chung quy tiếp tục như thế, xem ra là thời điểm tìm một chút kiếm tiền con đường rồi. Sớm biết hôm nay trước ly miêu rơi thời vàng, nàng liền hẳn là nhặt lên, đều do cái đó tạm thời đầu bếp.

]

"A Thu!" Trong chủ phong, đang thương lượng đến một nửa Cô Nguyệt hắt hơi một cái, ồ? Thế nào cảm giác mới vừa có người đang mắng hần?

"Sư thúc?" Hề Thu nghi ngờ nhìn hần một cái.

"Không có việc gì, ngươi nói."

"Được, sư chất cảm thấy Bí cảnh thời Thượng cổ sự việc, việc này lớn." Bí cảnh thời Thượng cổ hiện thế là chuyện tốt, mới vừa nghe được tin tức này thời điểm, nội tâm của hần cũng là mừng như điên, dù sao đây chính là Bí cảnh thời Thượng cổ! Hơn nữa vẫn không có người nào đặt chân qua, bên trong không biết ẩn tàng bao nhiêu hiếm quý dị bảo, ai không vui? Ai không kích động? Chẳng qua là mừng như điên đi qua, đáy lòng của hần nhất thời lại hiện ra mấy phần lo âu, "Trước quảng sáng xung thiên, các môn các phái nhất định đã phát giác ra, nhất định sẽ sai người kiểm tra. Chuyện này không bao lâu đều sẽ biết được."

"Ừ, điểm này ta cũng biết." Cô Nguyệt gạt đầu một cái, "Nhưng cái này Bí cảnh dù sao xuất hiện tại Huyền Thiên tông địa giới, về tình về lý chúng ta đều không thể không để ý tới. Về phần vào Bí cảnh sự việc... Ngươi là chương môn, chuyện này do ngươi tới quyết định."

"Ta là cảm thấy... Bí cảnh mở ra thời gian từ trước đến giờ có hạn, nếu chuyện này các phái sớm muộn sẽ biết. Không bằng thẳng nhận quảng cáo tam tông lục phái, mời bọn họ cùng nhau tiến vào Bí cảnh tìm tòi kết quả." Hề Thu trầm giọng nói, "Về phần vào Bí cảnh ứng cử viên, cũng theo các phái quyết định. Cái này dù sao cũng là Bí cảnh thời Thượng cổ, hữu cơ gặp cũng sẽ có nguy hiểm, bụng nhìn riêng mình tạo hóa."

"Ừ, ta cũng muốn như vậy." Cô Nguyệt gạt đầu một cái.

"Như thế, ta cái này liền đi truyền tin các môn các phái." Hề Thu chào một cái, bước nhanh ra cánh cửa.

Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, xoay người đi Lăng Tiêu đình, cái này dù sao cũng là đại sự, cũng cần để cho nó hai vị tôn giả biết, để mau sớm quyết định vào Bí cảnh ứng cử viên. Đợi các môn các phái người tề tựu cùng nhau nữa tiến vào Bí cảnh.

Nhưng là hần không nghĩ tới, còn không có đợi đến tam tông lục phái đáp lại, lại nghênh đón mấy cái khách tới ngoài ý muốn.

Ba người kia là đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Huyền Thiên tông, ra sân còn kèm theo mấy đạo thiên âm, phía sau bầu trời còn sót lại một cái phảng phát bị xé nứt lỗ hồng, bọn họ là hoa phá hư không mà tới.

Cô Nguyệt cùng Hề Thu đều kinh ngạc một chút, nhất thời không phản ứng kịp, hồi lâu mới ý thức tới —— đây là người của Thượng Thanh giới!

Thượng Thanh giới người vì sao lại tới Trung Thanh giới tông môn?

"Các ngươi chương môn ở chỗ nào?" Ba người kia ở trên cao không dừng lại một hồi, ngoài cùng bên phải nhất một người quét mắt dưới chân chủ phong một cái, ánh mắt tràn đầy xem thường, tựa như là có chút ghét bỏ quanh mình hết thấy, trên người còn thả ra nhàn nhạt uy áp.

Đây là... Hóa Thần kỳ uy áp!

Hề Thu trong lòng cả kinh, tiến lên một bước nói, "Tại hạ Huyền Thiên tông chương môn Hề Thu, không biết Thượng Thanh giới tôn giả đến chỗ này, vì chuyện gì?"

Ba người rồi mới từ bầu trời rơi xuống, ngừng ở cửa đại điện, nhìn về phía Hề Thu ánh mắt vẫn là như vậy con mắt xuống Vô Trần xem thường dạng, chẳng qua là khi nhìn đến bên cạnh Cô Nguyệt thời điểm, sừng sốt một chút, ánh mắt chuyển động, lúc này mới có một chút cảnh Shen mạo dạng.

"Ta là Thượng Thanh giới Hiên Viên gia trưởng lão, đạo hiệu Thanh Doãn, hai vị này là sư huynh ta." Thanh Doãn hơi ngược đầu, mang chút ít kiêu ngạo lên tiếng nói.

Hề Thu càng thêm giật mình, Hiên Viên Thị! Trung Thanh giới đối với thượng giới hiểu không nhiều, nhưng cũng là nghe qua cái họ này, đây chính là thượng giới một trong tứ đại thế gia, nói một không hai đỉnh cấp thế gia. Bọn họ tại sao lại đột nhiên phái trưởng lão tới hạ giới tông môn, hơn nữa một lần còn lại tới nữa ba vị.

"Bí cảnh thời Thượng cổ hiện thể dẫn phát thượng giới một phen dị tượng, chúng ta phụng gia chủ chỉ mệnh, tới điều tra." Thanh Doãn tiếp tục nói, "Này Bí cảnh hung hiểm không biết, hơn nữa Thượng cổ chỉ địa, liền ngay cả Thượng Thanh giới cũng biết rất ít. Đề ngừa có sai lầm, chúng ta nguyện giúp Trung Thanh giới đi trước nhập cảnh tìm tòi."

Hề Thu sắc mặt tối sầm lại, hóa ra bọn họ cũng là bị cái kia Bí cảnh thời Thượng cổ dẫn tới, nói cái gì giúp đỡ, rõ ràng chính là muốn chia một chén canh mà! Hơn nữa nghe bọn hắn khẩu khí này, còn muốn trước một bước vào trong chiếm tiện nghi, cái này làm sao có thể?

"Đa tạ ba vị tôn giả hảo ý, này Bí cảnh xuất hiện tại ta Huyền Thiên tông địa giới, ta tông cũng không tiện đơn độc xử lý, cho nên hôm qua cũng đã mời các môn các phái đi trước thương lượng tiến vào chuyện, lúc này sợ rằng các phái đã đến Bí cảnh cánh cửa, cũng không nhọc đến ba vị tôn giả thử nghiệm mới."

"Cái gì!" Thanh Doãn sững sờ, như là không nghĩ tới có người đã phát hiện Bí cảnh thời Thượng cổ sau, không chỉ không có gấp tuyên cáo chủ quyền, vạch đến chính mình trong tông môn, lại còn thông báo môn phái khác cùng nhau chia sẻ. Chân mày trong nháy mắt liền véo mà bắt đầu, quả nhiên chẳng qua là chút ít hạ giới tu sĩ, một đám ngu xuẩn! Trên người Hóa Thần kỳ uy áp nhất thời liền hướng về đối phương thả tới.

Bên cạnh Cô Nguyệt ngay lập tức phát hiện, cũng cũng trong lúc đó thả ra uy áp, trong nháy mắt đem khí thế của đối phương cho đình trở về. Thượng Thanh giới thì thế nào? Bọn họ Huyền Thiên tông cũng không phải là dễ khi dễ.

Thanh Doãn cả kinh, bị bức phải trực tiếp lui một bước, không nghĩ tới bên cạnh người này rõ ràng chẳng qua là Hóa Thần sơ kỳ, lại có thể chặn lại hắn uy áp. Đang phải phản kích, trung gian một mực không có lên tiếng người, lại đột nhiên tiến lên một bước, trong nháy mắt so với mới vừa còn lớn hơn uy áp không lồ phản công trở lại.

Cô Nguyệt chau mày, suýt nữa muốn không ngăn được, có chút kinh ngạc nhìn về phía đối phương, đây không phải là Hóa Thần kỳ uy áp, người này là... Bình giải Du Tiên!

Cái gọi là Du Tiên là chỉ đạt tới Phi Thăng kỳ, lại không có thể thành công phi thăng tu sĩ. Vì bảo vệ tánh mạng, không thể không bình giải thành Du Tiên. Du Tiên mặc dù cũng là tu sĩ, không coi là tiên nhân chân chính, nhưng là mạnh hơn Hóa Thần kỳ tồn tại, chẳng qua là bình giải sau, lại không có phi thăng cơ hội.

Cái kia Bí cảnh thời Thượng cổ trong rốt cuộc có gì không bình thường đồ vật, có thể để cho tài nguyên vốn là phong phú Thượng Thanh giới, không tiếc phái ba cái tu sĩ cấp cao tới, trong đó lại còn có một vị Du Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39: Đi Trước Bí Cảnh

"Người là kiếm tu!" Cái kia Du Tiên cũng là cả kinh, một cái Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ, ở dưới uy áp của hắn lại còn có thể bình yên vô sự, cũng chỉ có kiếm tu.

"Vâng!" Cô Nguyệt đáp một tiếng, trong bụng càng thêm cảnh giác.

"Thanh Lam sư huynh bọn họ..." Thanh Doãn tiến lên một bước, như là muốn nói điều gì.

"Mà thôi!" Cái kia Du Tiên lại trực tiếp chặn lại lời đầu của hắn, "Lại chuyện này đã tuyên dương ra ngoài rồi, những người khác muốn vào liền để cho bọn họ vào đi. Chẳng qua là bên trong nguy hiểm chúng ta đã nhắc nhở qua các người, tự các người tự thu xếp ổn thỏa đi!"

Thanh Doãn như là nghĩ tới điều gì, khóe miệng nhấc lên một cái ác ý nụ cười, "Cũng đúng, ngược lại cái kia Bí cảnh ít nhất cũng phải đến tu vi Nguyên Anh tu sĩ mới có thể đi vào. Môn phái khác muốn đi vào cũng tùy tiện, phạm là Thượng cổ cảnh đều là hung thú khắp nơi, đơn xem các người cam lòng mấy cái."

"Muốn Nguyên Anh mới có thể vào." Hề Thu kinh ngạc tròn to hai mắt, cái kia Bí cảnh lại có thể chỉ có Nguyên Anh lấy trên người mới có thể vào trong Huyền Thiên tông Nguyên Anh trở lên tu sĩ mặc dù không ít, nhưng là tuyệt đối so ra kém Thượng Thanh giới. Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, tu sĩ Nguyên Anh coi như vào trong, phỏng chừng cũng sâu không vào được bên trong Bí cảnh.

"Bí cảnh thời Thượng cổ cửa vào, từ trước đến giờ yêu cầu năm trăm đến một ngàn năm mới sẽ mở ra một lần, nhiều nhất kéo dài ba tháng. Các người những thử này hạ giới tiên môn, nhưng phải nắm chặt." Thanh Doãn mặt đầy giễu cợt một tiếng, ba người cùng nhau ngự kiếm mà lên thoáng qua biến mất ở chân trời.

Không cần suy nghĩ bọn họ nhất định là đi Bí cảnh.

"Cái này nhưng như thế nào cho phải!" Hề Thu càng nghĩ thì càng quán quít, vào dĩ nhiên là muốn vào, hơn nữa không thể chậm, ai biết thượng giới còn có thể hay không lại phải người đến, cái này dù sao cũng là Bí cảnh thời Thượng cổ! Nhưng Huyền Thiên tông tu sĩ Nguyên Anh có hạn, cũng không thể toàn phái vào trong, hơn nữa ba vị tu sĩ Hóa Thần, có hai vị còn đang bế quan chính giữa, căn bản không thể đi ra.

"Ta trước vào xem một chút tình huống đi!" Cô Nguyệt cũng nghĩ đến một điểm này, trầm giọng nói, "Trước bất luận trong Bí cảnh cái dạng gì, đơn ba người này đi chuyến này, coi như là cùng Huyền Thiên tông kết xuồng rồi mới thù, cái khác Nguyên Anh đường chủ đi, đều không thích hợp. Ta ít nhất có thể tự vệ."

"Sư thúc..." Hần đi đích xác là thích hợp nhất.

"Bất quá, ta còn muốn mang hai người đi."

"Người nào?"

"Nghệ Thanh..."

"Đúng nha, còn có Nghệ Thanh chân nhân." Hần cũng là kiếm tu, so với Hóa Thần tôn giả cũng không kém, đích xác rất thích hợp.

"Còn có sư phụ hần."

"Cái gì?" Hề Thu sững sờ, "Hần... Có sư phụ?"

"..."

Cô Nguyệt rất muốn được, cái đó Du Tiên thoát nhìn khó đối phó, hơn nữa ai cũng không biết trong Bí cảnh có cái gì? Loại tình huống này, chỉ có thể mở Hack! Lấy Thẩm Huỳnh cái kia giống như biến thái thực lực, mang một nàng so với mang theo một chục tu sĩ Hóa Thần đều tác dụng. Mặc dù nàng lười một chút, dân mù đường một chút, biến thái điểm, phiền toái một chút, nói chuyện còn khinh người điểm, nhưng ở phương diện an toàn, quả thực tác dụng.

Hần không có cùng Du Tiên từng giao thủ, nhưng Thẩm Huỳnh ít nhất cũng có thể cùng hần đánh ngang tay chứ? Lại cộng thêm hần cùng Nghệ Thanh, không nói chắc thắng, cũng không trở thành thua. Hần đánh coi là tốt hết thấy, lấy giao tình của hần cùng Thẩm Huỳnh, chuyện này...

"Không đi!" Thẩm Huỳnh tê liệt ở trên bàn ngọc đầu, giãy cựa!

]

Cô Nguyệt ngực nhét vào, lắc lư cảm thấy mặt thật là đau...

"Tại sao?" Thiên toán vạn toán đều không có tính tới nàng lại có thể sẽ cựa tuyệt.

"Thật là phiền phức a." Ra ngoài cái gì ghét nhất rồi, ở nhà đi ngủ thật tốt.

"Làm phiền người mọii a!" Hần không nhịn được đem trên bàn cái kia quán bùn nát lại đỡ lên, "Người đầu gì khách khí một chút, tìm một cái đứng đắn một chút lý do chứ! Phiền toái là cái quỷ gì?"

"Không đi!" Nàng lần nữa nằm xuống lại trên bàn, cũng sắp muốn đoạn lương, còn ra cửa gì a, không bằng tỉnh chút khí lực.

"Mịa nó! Người coi như giúp ta một việc, đầu gì là đồng hương, người có muốn hay không không nói nghĩa khí như vậy? Chỉ muốn đi vào một chuyến Bí cảnh, ba tháng thì trở lại, rất nhanh. Lần trước ta cũng giúp người đi Ngô Kiếm Phong rồi, có qua có lại một cái a."

"Hiện tại không thích hợp ra ngoài a."

"Tại sao?"

"Ta muốn ngủ đông!"

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, "Bây giờ là mùa xuân!"

"Ồ, cái kia ngủ xuân!"

"Xuân em gái người a!" Cô Nguyệt giận đến bốc khói, hết lần này tới lần khác lấy trước mắt cái này không biết xấu hổ không có cách nào không thể làm gì khác hơn là tiếp tục khuyên nhủ, "Đây chính là tông môn đại sự, người nếu là giúp chuyện này, mọi người đều sẽ nhớ đến lòng tốt của người."

"Không đi, lại không có tiền lương!"

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy huyết áp thẳng tắp tăng vọt, có loại muốn đem người trước mắt bóp chết xung động, hít sâu mấy cái bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút, trực tiếp theo bên người trong túi đựng đồ móc ra một túi linh thạch bịch một tiếng đập ở trên bàn.

"Tiền lương!"

Thẩm Huỳnh hít lại thành một đường ánh mắt lặng lẽ tròn, bần nạt dịch chuyển về phía trước chuyển, kéo ra túi nhìn một cái, chỉ thấy bên trong chứa đầy tràn đầy một túi linh thạch thượng phẩm.

"Ây..." Con trùng lười rục rịch ngóc đầu dậy, "Ba tháng cũng quá lâu..." Chết trách cho tới bây giờ không có ra khỏi xa nhà lâu như vậy.

Đùng!

Lại một cái túi đập vào trên bàn.

Trên bàn con trùng lười giãy lên, tiến lên một nắm chặt tay của người nào đó, đại nghĩa lạnh thấu xương nói, "Ngu ba ba! Chúng ta lúc nào lên đường?"

"Cút!" Ai là của người Ngu ba ba!

"Được, Ngu ba ba!" Nàng nhấc lên hai túi linh thạch, xoay người liền hướng phòng bếp chạy đi, vừa chạy còn một bên đắc ý, "Đầu bếp, chúng ta có tiền, mua thức ăn đi không?"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ! Sư phụ thật là lợi hại!"

"..."

~~~~~

Đi em gái người giao tình!

Cô Nguyệt chạy tới Bí cảnh cánh cửa thời điểm, các môn các phái đã tới đủ. Tòa kia Thạch Phong bên ngoài, rậm rạp chằng chịt đứng đầy tu sĩ. Bởi vì trước đó không biết, mà tới tu sĩ tu vi gì đều có.

Bí cảnh cửa vào trước, Thượng Thanh giới ba người kia cũng đến rồi, bọn họ đứng tại phía trước nhất, có lẽ là đã đem Bí cảnh chỉ có Nguyên Anh kỳ trở lên tu sĩ, mới có thể đi vào chuyện nói cho mọi người, tam tông lục phái rất nhiều tu sĩ đều là một mặt thất vọng bộ dáng.

Nhìn thấy hấn xuất hiện, cái đó kêu Thanh Doãn tu sĩ, còn cố ý hướng về hấn nhìn một cái, nhấc lên một cái ý không rõ nụ cười nói, "Huyền Thiên tông kiểm tu... A, chúng ta trong Bí cảnh thấy!"

Nói xong theo hai người khác, cùng nhau nhảy vào cái kia mặt như Thủy Kính lối vào bên trong.

Cô Nguyệt nhú mày một cái, xem ra cái này kêu Thanh Doãn, là ghi hận mới vừa tại Huyền Thiên tông thời điểm, hấn dùng uy áp bức lui chuyện của hấn. Hơn nữa còn quyết định chủ ý, sẽ ở bên trong làm khó hấn, cũng còn khá hấn mang theo phần mềm hack.

Hắn hướng quen nhau các phái tu sĩ lên tiếng chào hỏi, cũng không có dừng lại thêm, mang theo Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh cũng bay vào. Xuyên qua Thủy Kính trong nháy mắt, chỉ cảm thấy bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, trước mắt trong nháy mắt một mảnh trắng xóa, tầm mắt bị ngăn cản một chút.

Không tới thời gian ba cái hô hấp, bọn họ liền đến một mảnh hoàn toàn xa lạ trong rừng rậm, không trung tràn ngập so với bên ngoài đậm đà gấp mấy chục lần linh khí, khiến cho tinh ranh thần rung một cái. Hắn nhìn chung quanh lại không có phát hiện trước một bước tiến vào Thanh Doãn một nhóm, cũng không có các tu sĩ khác bóng dáng.

"Xem ra cái này Bí cảnh cửa vào vị trí là ngẫu nhiên." Cô Nguyệt nhìn về phía bên cạnh Nghệ Thanh nói, "Cũng còn khá chúng ta trước đó trên người trồng Tùy Ảnh thuật, mới không còn đi... Ồ, Thẩm Huỳnh đây!?"

Hắn tìm phải tìm trái, còn vòng vo mấy vòng nhìn một chút, vẫn là không nhìn thấy cái đó kẻ tham ăn bóng người.

Mịa nó, phần mềm hack ném đi! Hắn rõ ràng trói Tùy Ảnh thuật a uy!

Σoο|

Lúc này Thẩm Huỳnh.

Úc cổ nhìn trước mắt đột nhiên xuất hiện, núi như vậy cao lớn to lớn quá thú...

Chuyện này... Có thể ăn không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 40: Rừng Phòng Hộ Thú Vương

Thẩm Huỳnh chẳng qua là ngáp một cái công phu, khi phản ứng lại, liền một người bị ném trong khu rừng này rồi. Bốn phía trừ cây, chỉ có trước mắt cái con kia vùng lá cây đang đang đào hầm...

"Củ cái?" Thẩm Huỳnh ngẩn người, cái thế giới này thực vật đều là cùng khuôn mẫu sao? Tại sao đáng đáp cũng giống như củ cái, hơn nữa cái này cây lại còn sẽ động. Nàng không nhận được hướng nó trên lá cây chọc chọc, "À, người làm gì vậy?"

"Kỷ!" Cái kia củ cái một cái kích lạng, chậm rãi chuyển qua trắng mập mập thân thể, nhìn nàng một cái, như là sợ hết hồn, bắt đầu mau hơn đào nổi lên hố, "Chít chít chít chít..." Nhất thời cũng không để ý hố có đào xong hay không, cả cây củ cái liều mạng hướng cái đó chỉ đào một nửa trong hố cứng rắn nhét, còn che giấu tính chất vén lên hai cây Thổ, rồi lên đỉnh đầu lá cây trên, sau đó bày một tự nhiên tạo hình, không nhúc nhích.

"..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, nhìn trước mắt con này phăng phất cả cây củ cái đều viết, người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta củ cái, cho nên đây là một cái chỉ số thông minh không quá cao củ cái tinh sao?

Nàng ngồi xổm người xuống, đang định cẩn thận nhìn một chút, đột nhiên phía trước lại truyền tới một tiếng rống to, trước mắt nhất thời tối sầm lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một ngọn núi một dạng cao to lớn quá thú, không biết lúc nào bật đi ra, như hai chiếc xe đèn con mắt lớn, đang chết nhìn chòng chọc nàng trước mặt trong hố củ cái tinh?

Đột nhiên mở miệng liền hướng trên mặt đất gặm tới.

Củ cái tinh nguyên bản còn mang theo màu xanh thân thể, trong nháy mắt bị sợ thành màu trắng bạch, cũng không trang thực vật, ở đó cự thú gặm xuống trong nháy mắt, tăng một cái theo trong hố nhảy ra ngoài, hoảng hốt chạy bừa tại bốn phía hoảng sợ loạn chạy, "Chít chít chít chít chít chít..."

Nó hoàn toàn không có phương hướng, vòng một vòng lại một đầu đụng phải trên cây, đỉnh đầu lá cây lung lay hai cái. Xoay người bốn phía nhìn một chút như là có phát hiện không có thể chỗ ẩn nấp. Đột nhiên vọt về phía nàng, một cái chui vào trong vạt dưới quần áo của Thẩm Huỳnh, giống như đà điều run lẩy bẩy, chỉ lộ ra nửa đoạn trắng như tuyết củ cái sắc nhọn.

Cái kia cự thú một cái không có gặm đến, đến lúc đó trực tiếp trên mặt đất cắn ra cái hố to, như là bị chọc giận, con mắt mở lớn hơn. Ngẩng đầu tìm tìm, sau đó trừng trừng nhìn về phía Thẩm Huỳnh, trong nháy mắt coi nàng là thành cướp củ cái địch nhân, trên người vẩy từng mảnh nổ tung, mở ra miệng to hướng nàng giống như uy hiếp rống một tiếng.

Rống...

Một trận mang theo nồng nặc mùi hôi thổi gió, nhất thời phun nàng một mặt. Cự thú lần nữa cái miệng to cắn tới, như là nghĩ liền với Thẩm Huỳnh một khối nuốt xuống.

Thẩm Huỳnh chân mày căng thẳng, đưa tay một cái tát đi xuống đánh ra.

"Thúi chết!"

Chỉ nghe bộp một tiếng, quái thú ánh chân dung cái quả cầu sắt tựa như ầm một cái cắm vào trong đất, đập ra một cái lớn hơn hố, to lớn va chạm liền với mặt đất đều đi theo run rẩy, cự thú nửa người trong nháy mắt vào Thổ, rút ra đều không rút ra được cái loại này.

Nó lưu trên mặt đất sáu cái chân thẳng tắp đập một cái, không có động tĩnh nữa...

Thẩm Huỳnh cau mày ở trước mũi phẩy phẩy, hồi lâu mới đem cái kia mùi tanh hôi vị cho quạt không còn, cái này tiểu động vật khẩu khí thật là lớn. Nghiêng đầu nhìn một chút trước mắt núi một dạng cao cục thịt, nàng suy nghĩ lên nó có thể ăn tính tới, có miệng thúi có thể ăn không?

Đáng tiếc đầu bếp không ở bên người, nàng suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là buông tha, tìm được trước đầu bếp cùng Nguru ba ba lại nói. Vì vậy xoay người tùy tiện tìm một phương hướng định tìm người.

"Người đi theo ta à?" Mới vừa đi hai bước, quay đầu lại nhìn thấy phía sau nhiều hơn cái đuôi, cái đó củ cái tinh đang giật giật theo sau.

"Chít chít." Củ cải run lên lá cây, chậm chậm tăng thêm tốc độ bật đi qua, mấy lá cây giống như lấy lòng dây dưa đến trên chân nàng, mang chút ít hưng phấn nói, "Chít chít chít chít..."

Chít chít là cái quỷ gì? Thảm Huỳnh đầu đầu chân, đem nó lá cây run một cái đi, "Đi đi đi, thật tốt ngồi xổm người củ cải hồ đi." Nàng lại không thích củ cải.

"Kỷ..." Thanh âm của nó trầm xuống, liền với lá cây đều ừ rừ mong lại đi, cả viên củ cải đều là bị cự tuyệt thương tâm dạng.

Thảm Huỳnh lười đến quán nó, đang định tiếp tục tìm người, đột nhiên lại nghe thấy phía trước cách đó không xa, truyền tới hai thanh âm quen thuộc.

"Thảm Huỳnh..."

"Sư phụ..."

Này thanh âm kêu một cái liên tiếp, liên miên không dứt, cùng tuần hoàn radio tựa như.

Thảm Huỳnh khòe miệng giật một cái, xoay người quay đầu hướng bên kia đi tới, đường quay đầu qua cái kia con cự thú, thuận tay khu đi ra xoa lấy liền đi, làm việc chỗ cây cối rậm rậm lộn đây đấy, nhấc lên một mảnh bụi đất tung bay, bão cát tựa như mê mẩn ở nửa cái rừng cây, hiện tại có đầu bếp.

Ngoài trăm dặm, Thượng Thanh giới tổ ba người.

"Đó là thanh âm gì?" Thanh Doãn một hồi, nhìn một chút xa xa, "Phía trước xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên hoàng sa đầy trời?"

"Chắc là có người xui xẻo gặp phải hung thú rồi." Bên cạnh Thanh Lam trả lời, "Nhìn động tĩnh này, hơn phân nửa chính là cánh rừng cây này Thú Vương, ít nói cũng là cấp mười hai."

"A! Chúng ta đây..."

"Không có cách nào chỉ có thể đổi một phương hướng, đi!"

Đề phòng xuất hiện lần nữa lần trước cái loại này, người ngay tại bờ sông bên kia lại sống chết không tìm thấy người tình huống, Nghê Thanh cùng Cô Nguyệt suốt kêu nửa giờ, mới thấy được tản bộ một dạng chậm rãi đi tới Thảm Huỳnh, trên tay còn lôi kéo... Một ngọn núi?

(◕_◕)

"Sư phụ!" Nghê Thanh trước một bước nghênh đón.

"Yo, đầu bếp." Thảm Huỳnh giơ tay lên tiếng chào.

"Đây là cái gì?" Cô Nguyệt nhìn một chút phía sau nàng cao không thấy đỉnh cự thú, mới vừa nghe được tiếng gào, không phải là cái này đi, "Người đem vật này kéo qua tới làm chi."

"Thịt a." Nàng trở về đến một mặt chuyện đương nhiên, quay đầu thì nhìn hướng Nghê Thanh nói, "Cũng không ăn cơm trưa đi, đến tới đầu bếp, người xem một chút vị trí nào thịt ngon, tùy tiện chọn."

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, muốn ăn thịt chỉ có người đi! Quả nhiên là một kẻ tham ăn, lúc nào đều không quên được ăn.

"Sư phụ... Cái này không thể ăn." Nghê Thanh một mặt khổ sở trả lời.

"Tại sao?" Nàng sững sờ, nói sớm a kéo xa như vậy.

Cô Nguyệt liếc nàng một cái, "Đây là Độc thuộc tính hung thú. Cả người đều mang độc, người nếu không muốn chết, có thể thử xem!" Nói lấy tiến lên một bước, tỉ mỉ nhìn kỹ con thú dữ này một cái, "Bất quá..."

Hắn giơ tay vung lên, hóa ra một đạo phong nhận, trực tiếp theo cự thú kia đỉnh đầu bổ xuống, nhất thời phá vỡ một đạo lỗ hổng lớn, chỉ thấy bên trong lục quang lóe lên, một viên phi thủy hạt châu nhất thời nổi lên.

Cô Nguyệt lập tức bóp Quyết, một đạo pháp quyết đánh tới, hạt châu kia vùng vẫy mấy cái, hồi lâu mới phiêu trở về trong lòng bàn tay của hắn.

"Trong lúc này đan đến là đồ tốt, cấp mười hai Độc Thú nội đan nhưng giải bách độc." Hắn thuận tay bóp cái Hỏa hệ thuật pháp, nhất thời núi cao một dạng cây thú liền bị ngọn lửa cắn nuốt hóa thành tro bụi, "Đúng rồi, người ở đâu phát hiện cái này Độc Thú?"

Lẽ ra cấp mười hai Độc Thú sớm liền có thể hóa hình, sẽ không dễ dàng lấy nguyên hình hiện thân, trừ phi nó có mục đích gì.

"Bên kia a." Thảm Huỳnh chỉ chỉ phía sau, "Hỏi cái này làm gì?"

"Sư phụ." Nghê Thanh tiến lên một bước giải thích, "Từ trước đến giờ hung thú cấp cao bên cạnh, nhất định có dị bảo. Bây giờ con thú này đã chết, nói

cách khác nó coi chừng bảo vật, đã thành vật vô chủ."

"Ồ..." Hiểu. Nói cách khác quái quét qua, trang bị không có mò.

"Người suy nghĩ kỹ một chút, con này Độc Thú phụ cận có hay không thứ gì khác?" Cô Nguyệt đem trong tay nội đan đưa tới hỏi.

Thảm Huỳnh suy nghĩ một chút, đột nhiên vén quần áo lên vạt áo, khom người đem thứ gì từ trên chân nói lên, "Đồ trang sức chân tính sao?"

"Kỷ ~" đột nhiên bị véo ra củ cải, phổi hợp giờ giờ lá cây.

Hai người sững sờ, nhất thời đồng loạt tròn to hai mắt, miệng đồng thanh nói.

"Thảo Mộc Linh!"

"Thảo Mộc Linh!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 41: Cỏ Mộc Tinh Linh

"Cái gì là Thảo Mộc Linh?" Thảm Huỳnh ngẩn người, vậy làm sao nhìn đều là cái củ cải a.

"Thảo Mộc Linh chính là thảo mộc linh khí hội tụ mà thành sinh linh." Cô Nguyệt giải thích, "Linh thảo linh thực mặc dù thân phụ linh khí, sinh mạng cũng so với yêu thú lâu dài hơn, lại không thể sinh ra linh trí. Nhưng nếu là tại linh thực đặc biệt nhiều địa phương, đậm đà Mộc linh khí có thể sẽ ở trong linh thực thúc đẩy sinh trưởng ra Thảo Mộc Linh. Nhưng loại này xác suất thấp đến có thể coi thường không nhớ, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thảo Mộc Linh."

"Ồ, vậy thì có tác dụng gì?" Còn chưa phải là cái củ cải.

"Đương nhiên hữu dụng!" Cô Nguyệt có chút kích động nhìn hướng trên tay nàng Thảo Mộc Linh, "Nó linh mẫn thực linh khí hội tụ mà sống, cho nên có thể cảm ứng được thể gian tất cả linh thực tồn tại. Nói cách khác, chỉ phải mang theo nó, liền có cái này Bí cảnh tất cả linh thực vị trí."

"Như vậy a..." Hóa ra đây là cái rau cải bản gps.

"Tin đồn dùng Thảo Mộc Linh hoa luyện đan, còn có tăng lên đan dược phẩm giai cấp tác dụng." Nghê Thanh cũng nhìn một chút cái kia Thảo Mộc Linh bổ sung nói.

"Nó còn có thể nở hoa?" Thảm Huỳnh ánh mắt lặng lẽ tròn, bồn hoa?

"Bất quá, này bụi cây Thảo Mộc Linh còn giống như chưa tới hoa kỳ."

"Chít chít chít..." Tiếng nói vừa dứt, trên tay củ cải đột nhiên kích động uốn éo, Thảm Huỳnh không thể làm gì khác hơn là buông lỏng tay. Thảo Mộc Linh vừa rơi xuống đất, toàn bộ củ cải đều tới xuống rút một cái, liền với trên người đều co rút ra khỏi lỗ nhỏ, trên đầu lá cây toàn bộ cuốn lại, thật giống như cả người đang dùng lực dùng sức, liền kêu âm thanh cũng biến thành từng đoạn: "Kỷ... Kỷ..."

Ách... Đây là táo bón rồi sao?

"Kỷ!" Nó nhần nhịn nửa ngày, đột nhiên thân thể một mực, lá cây trong nháy mắt mở ra. Đỉnh đầu khi khi một tiếng, toát ra một đóa trắng tuyết như tuyết...

"Bồ công anh!" Người một cái củ cải dài ra bồ công anh là cái quý gì? Biến dị sao?

"Mở... Nở hoa!" Nghê Thanh cả kinh.

"Kỷ." Củ cải cuốn lá cây, trực tiếp đem trên đầu bồ công anh nhỏ xuống, giống như lấy lòng đưa cho Thảm Huỳnh, "Chít chít."

"Không muốn." Bồ công anh rất dính quần áo.

"Đây là... Thiên Diệp Thảo Mộc Linh!" Nghê Thanh càng thêm kinh ngạc, nếu như nói phổ thông Thảo Mộc Linh có thể tăng cao đan dược phẩm giai cấp nói, như thể Thiên Diệp Thảo Mộc Linh hoa, quả thật là chính là Cực phẩm đan dược đại danh từ, phẩm là gia nhập hoa của nó luyện thành đan dược hẳn là Cực phẩm đan dược.

"Không trách Thượng Thanh giới, không tiếc liền Du Tiên đều phái tới trong Bí cảnh này." Cô Nguyệt cũng đã minh bạch, ba người kia vào Bí cảnh thứ muốn tìm là cái gì.

"Bọn họ muốn tìm chính là cái này Thảo Mộc Linh?" Nghê Thanh hỏi.

]

"Chắc là." Cô Nguyệt gật đầu, "Nghe nói Thượng Thanh giới bên trong tứ đại thế gia, có một cái thế gia tu sĩ phần lớn đều là đặc biệt luyện chế đan dược Đan tu. Cái thế gia này chỉ bảo chính là Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, cũng là thế gian duy nhất một bụi cây."

"Thảo Mộc Linh không có khả năng tại Nhân tu địa phương sinh trưởng, lại yêu cầu đậm đà Mộc linh khí." Nghê Thanh tiếp lời nói, "Cho nên hẳn mới cho là cái này trong Bí cảnh sẽ có."

"Không sai." Cô Nguyệt một mặt phức tạp nhìn trên mặt đất bụi cây kia, không ngừng giờ thật cao hoa của mình, cố gắng nghĩ muốn tặng cho người nào đó Thảo Mộc Linh. Nếu là ba người kia biết, bọn họ khổ tâm tìm kiếm đồ vật, mới vừa vào Bí cảnh liền bị Thẩm Huỳnh nhặt, có thể hay không khí nổ rồi.

Quá tốt, xem bọn hắn làm sao còn trang bức, nhất thời cả người thoải mái, cảm thấy một cái nào đó kẻ tham ăn đều thuận mắt không ít.

"Thẩm Huỳnh, người rốt cuộc làm sao để cho nó nhận chủ?" Hắn có chút hiếu kỳ, Thảo Mộc Linh là tụ thiên địa linh khí mà sống, loại sinh vật này nhất là kiêu căng rồi, muốn thu phục hết sức khó khăn.

"Nhận chủ? Không có a!"

"Không có nhận chủ!" Cô Nguyệt một mặt nhìn ngu ngốc biểu tình, "Không có nhận chủ nó đi theo người à?" Còn chủ động nở hoa lấy lòng.

"Ta sao biết, chính nó muốn cùng." Thẩm Huỳnh cúi đầu nhìn một chút trên đất cái con kia giờ bò công anh, thấy nàng không thu còn ra sức khai ra thứ hai đóa củ cải, ghét bỏ lui một bước, "Người thích a, đưa người a!"

"Ta?" Cô Nguyệt cả kinh, liền Thượng Thanh giới đều trăm phương ngàn kế muốn lấy được đồ vật, nàng liền tùy tiện tặng người rồi? Rốt cuộc có biết hay không Thảo Mộc Linh ý vị như thế nào, đây chính là vô số linh thực cùng đan dược, người rốt cuộc còn muốn hay không phòng tu vi.

Ồ? Vâng vâng, nàng còn giống như thật không cần?

Đột!

Đến lúc đó trên đất Thảo Mộc Linh, như là nghe hiểu lời của hai người, đột nhiên bắt đầu gấp vung lá cây, "Chít chít chít chít..." Một củ cải không tình nguyện.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, "Được rồi, ta cũng không phải là Đan tu, hơn nữa nó nhận định người, coi như ta muốn cùng nó ký khế ước cũng sẽ thất bại."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh vẫn là một mặt sao cũng được bộ dáng, "Nếu không ném"

"Ném em gái người a." Hóa ra mới vừa hắn nói vô ích một nhóm đúng không.

"Vậy làm thế nào?" Nàng không muốn một mực mang một đồ trang sức chân, rất nặng nói.

"Trước mang trở về rồi hãy nói đi!" Hắn quay đầu nhìn chung quanh, "Sắc trời không còn sớm, cái này trong Bí cảnh nhất định còn có những thứ khác, chúng ta vẫn là vội vàng lên đường, hướng đông thăm dò một chút xem đi."

Thẩm Huỳnh không có ý kiến, Nghê Thanh trực tiếp gọi ra Linh Kiếm, theo thói quen mang theo Thẩm Huỳnh bay.

Cô Nguyệt đang định ngự kiếm mà lên, chỉ cảm thấy trên chân nhất trọng, cúi đầu nhìn một cái, đứng dịp tốt tiền đụng vào con nào đó đồ trang sức chân trong tầm mắt.

"Chít chít?" Củ cải sùng sốt một chút, nhìn một chút trước mặt đã bay đi hai người, lại nhìn một chút mình ôm lấy chân, thật giống như lúc này mới ý thức được ôm nhầm người, nhất thời lá cây hất một cái, đem mới vừa còn đang nắm hoa hung hăng ném xuống đất, phát ra một cái nhỏ bé âm tiết:

Phi!

Cô Nguyệt: "...". Hắn đây là bị cây củ cải khinh bỉ nhìn chứ? Tuyệt đối là bị khinh bỉ nhìn đi!

Chính người ôm sai lầm rồi bấp đùi, trách ta La?

Người có gan đi xuống a uy!

(□)└─┘

Có Thảo Mộc Linh chi đường, Cô Nguyệt rút cuộc thể nghiệm một cái nhà giàu mới nổi cảm giác. Những thứ kia cao cấp linh thảo linh thực, quả thật là giống như là hậu viện nhà mình dáng dấp một dạng, một hái một cái chuẩn, hơn nữa cây cây đều là vạn năm trở lên linh thực. Hơn nữa còn không cần tự mình động thủ, Thảo Mộc Linh chi nhẹ nhàng vung lên lá cây, những thứ kia linh thực sẽ tự bay đến túi trữ vật nằm xong.

Hắn chỉ cần suy nghĩ một chút Thượng Thanh giới ba người kia sau khi vô hạn phản ứng, liền cảm thấy chuyến này tới thật sự là quá đáng giá. Bọn họ suốt hơn một tháng thời gian, mỗi đến đêm túi trữ vật đều chứa đầy, mới buông tha thu thập công tác, chuyên tâm hướng về trong Bí cảnh tâm bay đi.

Ba người một đường bay rồi bốn năm ngày, cuối cùng mới ra khỏi cái kia mảnh nhỏ một cái không nhìn thấy đầu rừng rậm, trước mắt nhất thời xuất hiện mảnh nhỏ cánh đồng hoang vu. So với trước đây rừng rậm tới, nơi này phẳng phất là một cái khác cực đoan, khắp nơi đều là vách đá thẳng đứng, quái thạch khắp nơi, không thấy được một chút màu xanh lá cây.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, liền trùng kêu chim gáy đều không nghe được.

"Nơi này linh khí có chút kỳ quái." Nghê Thanh nhíu mày một cái đột nhiên lên tiếng nói.

"Người cảm giác được cái gì?" Cô Nguyệt cũng nhìn ra mảnh này địa giới khác thường, trong bụng cảnh giác.

"Tạm thời còn không rõ ràng lắm." Nghê Thanh lắc đầu một cái, nơi này linh khí vô cùng đậm đặc, thậm chí so với trước kia cánh rừng kia sâu hơn, nhưng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy những linh khí này nơi nào có chút ít không bình thường, "Nơi này khẳng định cất giấu cái gì, cẩn thận một chút."

Cô Nguyệt gật đầu một cái, thả chậm ngự kiếm tốc độ, bay về phía trước đi ra ngoài.

Bọn họ lại bay rồi mấy giờ, đập vào mắt có thể đạt được đã hoàn toàn không thấy được cục đá trở ra đồ, lại không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

"Các người không cảm thấy..." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói, "Hơi nóng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 42: Trong Lò Càn Khôn

Nghê Thanh cùng Cô Nguyệt đều sửng sốt một chút, tu sĩ có linh khí hộ thể, rất ít chú ý bốn phía nhiệt độ thay đổi, "Người vừa nói như thế, thật giống như quả thực nóng rất..."

Hắn lời còn chưa nói hết, một đạo ngọn lửa đột nhiên theo mặt đất phóng lên cao.

"Cẩn thận!" Nghê Thanh quẹo thật nhanh, liền vội vàng vội vàng thối lui hơn mấy chục trượng, mới né tránh đám lửa kia. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mảng lớn mảng lớn hỏa diễm theo mặt đất đốt lên, đang từ bốn phương tám hướng lan tràn tới, trong chớp lát trước mắt cũng đã là một cái biển lửa.

Cô Nguyệt trực tiếp xé nửa đoạn dưới bị diễm nhưng ống tay áo, khiếp sợ nhìn lấy mảnh này biển lửa, lửa này thậm chí ngay cả hắn pháp y đều có thể đốt.

"Là dị hỏa!" Nghê Thanh nói, hắn rốt cuộc biết nơi này linh khí không đứng chỗ nào, là Hỏa linh khí, trong không khí Hỏa linh khí quá nồng đậm, hơn nữa phẳng phất vô cùng cuồng bạo. Chắc là chịu đến phương này dị hỏa ảnh hưởng.

"Làm sao bây giờ?" Bọn họ bị vây ở chính giữa rồi, tiến thoái lưỡng nan.

"Đó là cái gì?" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ trước mặt nói.

Hai người thuận theo nàng chỉ phương hướng nhìn lại, lại chỉ có thể nhìn được một mảnh ngọn lửa, cũng không có bất kỳ đặc biệt.

Không đúng, bọn họ trầm xuống tâm một cảm ứng, phát hiện hỏa diễm mãnh liệt nhất địa phương, lại có thể mê mạn cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất linh khí, đây là... Tiên khí!

"Nơi đó có thể là đường lui!" Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Nhưng là..." Bọn họ bị vây ở chính giữa căn bản là gây khó dễ, những thứ này là dị hỏa, thông thường phòng ngự pháp y nhưng không có tác dụng gì.

"Dùng kiếm khí bổ ra tường lửa, tiến lên." Nghê Thanh trả lời một câu, kiếm trong tay đã vung ra, nhất thời kiếm khí bén nhọn hóa thành một cỗ khí lưu, trực tiếp xông về phía biển lửa, trong nháy mắt đánh ra một con đường, nhưng không tới ba giây lại lần nữa bị Hỏa nuốt mất.

Hữu dụng!

Cô Nguyệt vui mừng trong bụng, nhất thời minh bạch ý nghĩ của hắn, "Ngươi trước khi đi, ta đoạn hậu!"

"Ừm." Nghê Thanh gật đầu một cái, lần nữa vung ra một kiếm, thuận theo bỏ ra lối đi bay vào, mắt thấy hỏa diễm lần nữa đốt đi lên, sau lưng Cô Nguyệt ngay sau đó một kiếm bỏ đi ra ngoài, lần nữa đem đường lối ra.

Hai người như thế một đường phối hợp, trực tiếp hướng về chỗ kia quanh quẩn Tiên khí địa phương mà đi, không tới hồi lâu cũng đã xông vào biển lửa chỗ sâu nhất, bọn họ lúc này mới nhìn thấy, trung gian sáng một cái pháp trận, bốn phía nhấp nhô một chút chữ viết thượng cổ.

"Đây là pháp trận gì?" Nghê Thanh vừa dùng kiếm khí bức lui bốn phía càng ngày càng mãnh liệt ngọn lửa, vừa nói.

"Chuyện này... Không biết." Cô Nguyệt một mặt mù mịt, "Ngươi trước chống đỡ một hồi, ta nhìn kỹ một chút." Hắn bay gần tình tế đem cái đó pháp trận nhìn qua một lần, nhưng làm sao nhìn cũng chưa từng nhìn đi ra đây rốt cuộc là cái gì trận.

"Loại này pháp trận, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy, chẳng qua là những thứ này pháp phù... Hình như là phong tuyết ý tứ?" Hắn hồi tưởng một lần tất cả nghe qua hoặc từng thấy trận pháp, lại không có một cái đối được số, "Ta công kích trận pháp này thử xem."

Hắn bóp cái Quyết, dùng sức vung lên vũ khí trên tay, dùng chín thành pháp thuật đánh vào trận pháp kia trên. Chỉ nghe trong thiên địa bịch một tiếng vọng về, âm thanh cực lớn, trong nháy mắt phẳng phát truyền khắp rồi toàn bộ Bí cảnh, nhưng trận pháp kia lại bình yên vô sự, một chút cũng không có thiếu tay thiếu bên ý tứ.

"Đệt, đây rốt cuộc là trận pháp gì, cư nhiên như thế cường hãn." Cô Nguyệt mắng một câu.

"Không còn kịp rồi, dị hỏa muốn đi qua rồi." Nghê Thanh lui trở về tới nhắc nhở nói, bốn phía nhiệt độ càng ngày càng cao, kiếm khí đã sắp muốn không ngăn được, dị hỏa đã sắp đốt tới ba người rồi, nếu không đi ra, liền muốn táng thân biển lửa.

"Tránh ra!" Thẩm Huỳnh tiến lên một bước, một cái mở ra ngăn cản ở phía trước Cô Nguyệt, giờ chân lên hướng về trên trận pháp kia, dùng sức đạp tới.

]

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, trận pháp kia nhất thời tối sầm lại, không trung đột nhiên đi vào trong lổm vào một khối, rào một tiếng mở ra một cái tứ tứ phương phương, giống như là cửa từ một dạng lỗ hồng, rõ ràng mới đậm đà Tiên khí, nhất thời đập vào mặt.

Mịa nó, cái này cũng có thể!

()

"Đi!" Thẩm Huỳnh kéo phía sau đầu bếp một cái, hướng thẳng đến cái đó lỗ hồng chui ra ngoài, hai người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Trong nháy mắt, đột cảm giác nóng cõi hết, trước mắt nhất thời đổi thuận theo thiên địa, hoa cỏ phân tranh phương, vẻ xanh biếc khắp nơi. Bên người vây quanh như là thất thái hà quang Tiên khí.

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, một tòa cao lớn đền xuất hiện tại trước mắt, toàn bộ đền trắng tuyết như ngọc, mơ hồ còn tản ra nhàn nhạt huỳnh quang.

Đây là... Một tòa Tiên cung!

Hắn có chút không dám tin trọn to mắt, nguyên lai bên trong tòa Thượng cổ Bí cảnh này, lại có thể cất giấu một tòa thượng giới Tiên cung!

"Sư phụ, nhanh nhìn phía sau!" Nghê Thanh đột nhiên lên tiếng, "Chúng ta đi ra ngoài địa phương..."

Cô Nguyệt liền vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng không khỏi hít vào một hơi.

Mịa nó!

Bọn họ đi ra ngoài cái đó lỗ hồng vẫn còn, nhưng lúc này nhìn sang cũng không phải cái lỗ hồng, mà là một cánh cửa, một cái bốn cao 6m lò luyện đan cánh cửa.

"Chúng ta... Chúng ta mới vừa là ở trong lò này!" Không trách, đầy đất dị hỏa, nguyên lai là cái này lò luyện đan đan hóa, xem ra cái lò luyện đan này cũng là một cái Tiên khí, bên trong lại có thể tự có thuận theo thiên địa.

"Nhưng.. Trước đây rừng rậm lại là chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt có chút nhớ nhưng không thông, nếu như cái này Thượng cổ Bí cảnh lối vào, ngay từ đầu ở nơi này luyện trong lò luyện đan nói, không có khả năng bên trong còn có một tòa rừng rậm chứ?

"Chắc là bên trong lò ô trừ thuốc." Nghê Thanh chỉ chỉ lò luyện đan phía bên phải, nơi đó đích xác có một cái mở ra ô vuông.

Bọn họ đi qua nhìn một cái, quả nhiên là một cái to lớn không gian trừ vật, linh khí tham tiến vào đều tìm nói chuyện không đâu, mơ hồ còn có thể dò được bên trong cây cối mọc um tùm, một cái không thấy được đầu màu xanh lá cây.

Xem ra tòa tiên phủ này đã trống rất lâu, nguyên bản thả ở trong ô trừ thuốc đồ vật không người quản, cho nên chính mình bắt đầu dài dặc rồi, mới tạo thành cánh rừng kia. Không trách cái kia trong rừng như thế nhiều kỳ trân dị thực, còn thúc giục sinh ra Thảo Mộc Linh.

Nguyên lai cái này hơn một tháng, bọn họ đều chỉ ở đó lò luyện đan trong đảo quanh.

"Vào trong sao?" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ phía sau Tiên cung nói.

Cô Nguyệt gật đầu một cái, nhìn về phía tòa kia cao lớn Tiên cung, quang thả ở bên ngoài một cái lò luyện đan, liền có thể hóa thành như vậy thuận theo thiên địa, như vậy bên trong Tiên cung, còn không biết ẩn tàng bao nhiêu bọn họ chưa từng thấy qua đồ vật.

"Đi!"

Ba người xoay người trực tiếp hướng về cái kia Tiên cung mà đi, còn chưa kịp đi tới cửa, sau lưng lò luyện đan lại đột nhiên truyền tới đùng đùng đùng ba tiếng.

"Ha ha ha ha... Không có nghĩ tới cái này trong Bí cảnh lại có thể ẩn tàng một tòa Tiên cung!"

Thanh âm quen thuộc ở sau lưng vang lên.

Cô Nguyệt trong bụng trầm, chỉ muốn chửi một câu.

Cmm!

Cái này ba cái ngu ngốc, làm sao sớm không xuất hiện, trễ không xuất hiện, hết lần này tới lần khác lúc này xuất hiện.

"Không hổ là Thượng cổ tiên phủ. Nho nhỏ một cái đỉnh lò, lại có thể nội tàng thiên địa." Doãn Lam quay đầu nhìn một chút cái đó lò luyện đan, quay đầu nhìn về phía trước ba người, "Còn cần đa tạ vị Tôn giả này lưu lại cửa ra vào, chúng ta mới có thể tìm khí tức của các người, đến nơi này Tiên cung."

Cô Nguyệt càng muốn mắng mẹ, sớm biết mới vừa nên đem lò luyện đan trên cánh cửa chặn lại.

"Các người đến là vận khí tốt." Thanh Doãn cười lạnh một tiếng, khinh miệt quét người đối diện một cái, "Lại có thể sẽ trước chúng ta một bước tìm tới nơi này. Ô? Đó là..." Hắn đột nhiên đột nhiên mở to hai mắt, tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chú về phía trên chân của Cô Nguyệt, "Các người lại có thể tìm được Thiên Diệp Thảo Mộc Linh!"

Hai người khác cũng lập tức nhìn sang, sắc mặt nhất thời thay đổi.

"Các người nói cái này a." Cô Nguyệt cười ha ha, ôm lấy trên chân củ cái đồ trang sức, cười một mặt đắc ý nói, "Thật là ngượng ngùng, vật nhỏ này cùng chúng ta hữu duyên, mới vừa vào Bí cảnh liền đã gặp, không có biện pháp a."

Sắc mặt ba người nhất thời đen kịt rồi.

Đến lúc đó một cái nào đó củ cái đồ trang sức, vô cùng không phối hợp giật giật, phát ra một cái quen thuộc âm tiết.

Phi!

Ai là của người vật nhỏ!

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, liền vội vàng qua tay đem củ cái hướng phương hướng của Thẩm Huỳnh đưa tới.

Đồ trang sức trong nháy mắt vui vẻ vươn hai mảnh lá lớn, làm một cái ôm một cái động tác, nhu thuận hướng đối phương nhào tới. Còn không có đụng phải quần áo, Thẩm Huỳnh lại đột nhiên nghiêng đầu, giãy cụt!

"Cút." Người một cái thức ăn!

"... Kỳ."

〒_〒

Củ cái tan nát cõi lòng đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43: Đan Tông Truyền Thừa

"Đạo hữu, cái này Thiên Diệp Thảo Mộc Linh mặc dù là một bảo bối, nhưng chỉ đối với Đan tu mà nói là chí bảo. Các hạ là Kiếm tu, vật này với ngươi cũng không ý nghĩa gì, không bằng nhường cho ta Hiên Viên gia như thế nào?" Du Tiên Thanh Lam vẻ mặt đòi một lần, cười tiến lên phía trước nói, "Đạo hữu yên tâm, tại hạ bảo đảm chỉ cần ngươi đem vật này nhường cho chúng ta, sau đó vô luận ở nơi này bên trong Tiên cung phát hiện bất kỳ bảo vật, đều dễ thương lượng. Tuyệt đối không cùng các vị làm khó."

Cô Nguyệt sầm mặt lại, gặp qua không biết xấu hổ, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy. Cái này lời trong lời ngoài ý tứ, liền muốn bọn họ đem Thiên Diệp Thảo Mộc Linh tặng không bọn họ.

"Đạo hữu thật là dự tính hay lắm, ăn nói suông liền muốn lấy đi chúng ta phát hiện Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, không nói trước cái này Thảo Mộc Linh tự có linh tính, cùng không đi với các ngươi còn khó nói. Thứ cho ta nói thẳng..." Hắn nhìn về phía đối phương cái kia phảng phất thì ân tựa như mặt nhon, gần từng chữ một, "Ngươi con mẹ nó có muốn hay không điểm b mặt!"

Sắc mặt ba người đồng loạt tối sầm lại, Thanh Doãn lạnh rên một tiếng nói, "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ta muốn nhìn các ngươi có bản lĩnh gì? Sư huynh không cần nói nhảm với hắn, bắt lại lại nói."

Nói xong hắn trực tiếp gọi ra pháp khí liền vọt tới. Đây là uy hiếp không được, dự định cưỡng đoạt. Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, qua tay đem Thảo Mộc Linh thu vào túi trữ vật, bên gọi ra vũ khí bên thấp giọng nói, "Thảm Huỳnh, đợi một hồi trung gian cái đồ liền giao cho ngươi."

"Ừm." Thảm Huỳnh đáp một tiếng.

Cô Nguyệt xuất kiếm ngăn trở phía trước nhất Thanh Doãn thế công, hai đạo kiếm khí đụng nhau, còn sót lại kiếm khí trong nháy mắt ngay tại bốn phía bắn ra từng đạo vết rách. Hai người tu vi tương đối, nhưng Cô Nguyệt dù sao cũng là Kiếm tu, kiếm khí tự nhiên không giống với tu sĩ bình thường, trực tiếp đem Thanh Doãn bức lui vài mét.

"Hừ, không tự lượng sức." Du Tiên Thanh Lam mi tâm vận một cái, hừ lạnh một tiếng, nhìn bên cạnh một người tu sĩ khác một cái, cũng phi thân công lên. Nghệ Thanh trực tiếp tiến lên đón một tên tu sĩ khác.

Thanh Lam làm thành Du Tiên, căn bản không có đem vẫn là nguyên anh Nghệ Thanh nhìn ở trong mắt, vì vậy theo Thanh Doãn cùng nhau trực tiếp hướng về tu vi cao nhất Cô Nguyệt phóng tới.

Cô Nguyệt vừa mới kiếm bức lui Thanh Doãn, trước người lại nghênh đón Thanh Lam mang theo Du Tiên uy áp một đòn, mắt thấy một kiếm kia liền muốn rơi tại trên người của đối phương.

Đột nhiên Thanh Lam bắt kiếm tay nhất trọng, mới vừa ngưng ra linh lực nhất thời tản ra, tay hắn lại có thể bị người bắt lại.

Trong lòng cả kinh, bình giải thành Du Tiên tới nay, cái này vẫn là lần đầu tiên, hắn không có chút phát hiện nào liền bị người gần thân, đột nhiên mở to mắt quay đầu nhìn lại, lại tiến dụng vào một tấm một mặt tùy ý mặt.

Người này là ai? Lúc nào xuất hiện đây!

Còn chưa chờ hắn hiểu rõ, lại thấy cô gái kia một mặt tùy ý nói, "Giờ nói... Ngươi giao cho ta." Đã cho tiền cái loại này, "Cho nên làm phiền ngươi phối hợp một chút."

Thanh Lam theo bản năng nghĩ lui, dùng sức vừa thu lại tay, lại phát hiện thu... Không thu về được! Bắt hắn lại cái tay kia tựa như mọc rễ. Liên tục một tay kết ấn, bóp mấy cái pháp quyết đánh tới, lại phát hiện một chút tác dụng cũng không có, bị bắt tay vẫn là vẫn không nhúc nhích.

Cái này làm sao có thể! Nữ tử này tu vi cư nhiên như thế dày sâu. Trong chớp mắt trong đầu hắn thoáng qua thiên vạn loại ý tưởng đầy lòng trầm xuống, là hắn quá yếu rồi! Không nghĩ tới nhỏ một cái Trung Thanh giới, lại có một tay liền có thể chế trụ Du Tiên nhân vật.

Hắn khẽ cắn răng, quyết định thật nhanh trực tiếp gọi ra bốn mạng pháp khí, một cái dài ba xích kim kiếm, trực tiếp cầm ngực đối phương bay đi.

Nữ tử vẫn là không nhúc nhích, mắt thấy thanh kia kim kiếm liền muốn xuyên qua đối phương, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, kim kiếm tại dụng tại thân thể đối phương trong nháy mắt, đột nhiên liền gãy gãy thành ngàn vạn mảnh nhỏ, trên người đối phương lại một chút vết tích cũng không có.

Phốc...

Bốn mạng vũ khí cùng hắn Nguyên Thần liên kết, Thanh Lam há mồm phun ra một búng máu.

]

Chuyện này... Làm sao có thể?

Đến là đối phương vỗ một cái rơi vào trên thân kim kiếm bể bột, một mặt không nhìn được lông mày lông mày mặt nhăn, "Ta nói lại lần nữa, ngươi tốt nhất phối hợp một chút, nếu không..." Nàng hơi nheo mắt lại, nắm tay hắn đột nhiên dùng sức hắt một cái, trực tiếp đem người cho ném ra ngoài, "Đánh người nha!"

"..."

Thanh Lam chỉ cảm thấy bên tai bá lạp lạp một trận gió vang, cả người như tiễn rời cung thẳng tắp hướng phía sau phương hướng của Tiên cung bay ra ngoài. Một tiếng ầm vang đem Tiên cung cánh cửa đập cái hang lớn, cái này mới ngừng lại, lăn xuống tại đây đất bề trong đá, lại không bò dậy nổi.

Theo bị bắt ngã xuống đất, ngán ngủ bất quá ba hơi thở.

Lúc này đen nhánh Tiên cung bên trong, lại bởi vì ngoại nhân xông vào, trong nháy mắt sáng lên, từng đạo Tiên âm vang lên, Tiên khí đại thịnh ngũ thái hà quang tràn đầy toàn bộ đại điện. Phảng phất viễn cổ thiên âm như vậy linh hoạt kỳ ảo tiếng, nhất thời ở trong điện vang lên.

"Dung thiên bất khí, hôm nay cuối cùng nghênh đón người hữu duyên, nhưng kẻ ta y bát, tiếp theo ta truyền thừa." Trên đài cao, chậm rãi hiện ra một luồng bán trong suốt Tiên Hồn, quần áo trắng như tuyết Tiên khí quanh quẩn, "Nhìn thấu trong lò càn khôn chi nhân, có tư cách vào chúng ta trong. Ta là Đan Dương tông chủ Kim Tiên Bích Đào chi tàn hồn, năm chục ngàn năm qua ngươi là duy nhất một tiến vào ta Tiên cung chi nhân, hiện đem này Đan tông truyền thừa dư người. Quên ngươi tu tâm tu đạo, sớm thành chính quả."

Nói xong hần vung tay lên, một luồng Tiên khí liền bay về phía trên đất chỉ còn một hơi người, Thanh Lam cả người cũng chậm rãi thăng lên, "Ngươi mặc dù tiên cốt đã đứt, nhưng ngươi ta vừa có duyên phận như thế, ta liền trước giúp ngươi mở ra tiên cốt."

Tiên Hồn đang định chữa trị thương thế của đối phương, đột nhiên có cái gì vọt vào, mới mọc lên nửa đoạn người, ồm ồm chồm bị một cước lại đập trở về.

Thảm Huỳnh còn giữ giẫm đạp người tư thế, Dương miễn cưỡng quay đầu lại, "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Tiên Hồn: "..."

Hai phút sau.

"Dung thiên bất khí, hôm nay cuối cùng nghênh đón người hữu duyên, nhưng kẻ ta y bát, tiếp theo ta truyền thừa, nhìn thấu trong lò..."

"Ngươi NPC sao? Còn muốn đem lời kịch từ đầu nói một lần."

Tiên Hồn khoe miệng giật một cái, thiếu chút nữa thì muốn duy trì không được tiên phong đạo cốt mạo dạng, còn không đều là bởi vì ngươi đột nhiên xông vào cắt đứt, ta làm sao biết còn có một người a uy?

o(▼ mãnh ▼ me)o

Bất quá truyền thừa nha, truyền cho ai cũng cùng một dạng, ngược lại hần cũng sớm đã chết rồi, hiện tại chẳng qua là một mảnh tàn hồn mà thôi.

"Năm chục ngàn năm qua, ngươi là duy nhất..."

"Hai." Thảm Huỳnh sửa chữa.

Tiên Hồn nhìn một chút trên đất cái đó đã không có động tĩnh người, biết lắng nghe sửa lại, "Duy... Hai người tiến vào Tiên cung, nhưng phạm là có thể nhìn thấu bên trong lò càn khôn người, đều là ngộ tính thượng cấp chi nhân, ngươi có thể tới này cũng coi là ngươi ta hữu duyên."

"Ồ, các ngươi Tiên xã người, hữu duyên lên tùy tiện như vậy sao?" Mới vừa hần thật giống như cũng nói như vậy.

"..." Đạo của ta đây?

"Ngược lại... Từ hôm nay, cái này Đan tông truyền thừa liền giao cho ngươi."

"Không được!"

"Từ nay về sau, ngươi râu... Ngươi nói cái gì?" Tiên Hồn sững sốt một chút, người nọ là không phải là ngốc, "Đây chính là truyền thừa, ngươi lại có thể không muốn. Ngươi có biết hay không chỉ cần ngươi luyện được trong truyền thừa đan dược, phi thăng thành tiên trong tầm tay."

"Thật là phiền phức a!" Nàng gãi đầu một cái, "Đan dược cái gì, ta cũng không phải là học y, không có hứng thú a. Bất quá ngươi nếu là có cái gì công thức nấu ăn các loại, đến là có thể cho ta." Đưa cho đầu bếp nghiên cứu.

"Ăn... Công thức nấu ăn..." Tiên Hồn tức xạm mặt lại, hần đường đường đan dược truyền thừa còn so ra kém công thức nấu ăn sao? Người này đầu óc có bệnh đi, hết lần này tới lần khác hần đã không còn lựa chọn khác, "Không được, ngươi đã tiến vào, cái này truyền thừa ngươi không muốn cũng phải!" Hần còn chạy đi đầu thai đi đây!

Nói xong hần thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Thảm Huỳnh, gơ tay hướng về nàng cái trán một chút, dự định cưỡng ép truyền thừa.

"Ồ?" Làm sao sẽ không có phản ứng? Vì vậy hắn dùng lực lại điểm mấy cái, lại phát hiện truyền thừa làm sao đều truyền không vào đi, "Cái này làm sao có thể?"

"Gọi thêm có tin hay không ta đánh ngươi?" Thẩm Huỳnh bắt mắt lui về phía sau một bước.

Tiên Hồn vẫn là không dám tin nhìn một chút tay của mình, tại sao có thể như vậy? Ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn kỹ một lần người trước mắt, đột nhiên đột nhiên tròn to hai mắt.

"Mẹ kiếp, ngươi lại có thể không có linh căn!"

"Chuyện này... Rất trọng yếu?"

"..."

Ngươi con mẹ nó trâu chọc ta, không có linh căn, ngươi rút cuộc là thế nào vào đến nơi này a uy!

('□') ㄣ ───

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44: Du Tiên Thành Đôi

"Ta đi." Thẩm Huỳnh xoay người liền hướng đi ra ngoài điện.

"Chờ một chút!" Tiên Hồn nhanh chóng tiến lên, một cái trôi dạt đến trước mặt nàng, tựa như là làm cái gì quyết định trọng đại cần rằng nói, "Được rồi, không có linh căn cũng không liên quan, ta có thể khắc chút ít ngọc giản, hoặc là chép thành sách vở, chỉ cần ngươi mang đi ra ngoài, mang đi ra ngoài là được."

"Không muốn." Nàng cũng không phải là đưa chuyện phát nhanh.

"Chờ đi a tiểu cô nương, ngươi tới đều tới, xác định không mang theo điểm cái gì trở về?" Tiên Hồn thấy nàng như cũ không hề bị lay động, một cuống cuống nhào qua trực tiếp ôm lấy chân to, "Ta đều chờ mấy vạn năm, liền chờ được một mình ngươi, ngươi không mang theo ai mang a. Không đem truyền thừa mang đi ra ngoài, ta sẽ chết không nhắm mắt."

"Ai nói ta một mình vào đây?" Thẩm Huỳnh đột nhiên dừng bước.

"Ồ?" Tiên Hồn sững sờ, còn không phản ứng kịp, "Còn có... Những người khác?"

"Có a." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ bên ngoài, vừa định trả lời.

Đột nhiên một tiếng âm vang vang, mới vừa cũng đã bị đập ra một cái hang lớn cánh cửa, rút cuộc ngã xuống. Đầy trời Linh Kiếm, bá lạp lạp bay vào, nhất thời cấm đầy đất.

Theo phi kiếm cùng nhau còn có Thanh Doãn, bịch một tiếng đập xuống đất, người mới vừa còn không ai bị nổi, bây giờ đã máu me khắp người bị thương nghiêm trọng, mắt thấy làn sóng tiếp theo Linh Kiếm liền muốn hướng về thân thể hắn đâm tới.

Một bóng người khác nhanh chóng thoáng qua, kéo người trên đất bay, tránh thoát cái kia một đợt công kích. Chính là một cái khác Thượng Thanh giới mà tới tu sĩ.

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt cũng tại lúc này đuổi vào, Cô Nguyệt cũng còn khá, đến lúc đó trên người Nghệ Thanh nhiều hơn mấy đạo vết thương.

"Đa tạ Thanh Diệt sư huynh." Thanh Doãn lòng vẫn còn sợ hãi lui một bước.

Thanh Diệt không trả lời, ngược lại mắt lạnh quét qua đuổi theo tiến vào hai người một cái, ánh mắt dừng ở trên người Nghệ Thanh, "Không nghĩ tới một cái tu sĩ Nguyên Anh, lại có thể sẽ có thực lực như vậy, đến lúc đó ta khinh thường."

Trong nháy mắt trong đại điện là thêm bốn người.

Người, còn có người, thực sự còn có người, quá tốt!

Tiên Hồn đột nhiên tròn to hai mắt, một mặt mừng như điên, bấp dù cũng không ôm rồi, xoay người liền hướng về gần nhất Nghệ Thanh phiêu tới, "Ha

ha, trẻ tuổi tu sĩ nguoi ta hữu duyên..."

"Hãy bớt nói nhảm đi, tới chiến đấu." Hần lời còn chưa nói hết, Nghệ Thanh cũng đã lần nữa hướng về không trung người vọt tới, kiếm chiêu lại nổi lên lại là đầy trời kiếm quang.

"..." Đến lúc đó nghe người ta nói hết lời a uy, Tiên Hồn không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía bên cạnh Cô Nguyệt, "Vị này người hữu duyên, nguoi..."

]

"Xem các nguoi chạy đằng nào!" Vèo một cái, Cô Nguyệt cũng cùng nhau công tới.

"..." Cái này tiến vào đều là một đám cái gì kỳ lạ a uy, đánh nhau so với truyền thừa quan trọng hơn sao? Có người hay không nghe hần nói!

Không trung thế cục đã rất sáng suốt, mang theo một cái bị thương Thanh Doãn, Thanh Diệc không thể làm gì khác hơn là bốn phía né tránh hai người công kích. Cô Nguyệt hướng hai người cười lạnh một tiếng nói, "Nguyên lai Thượng Thanh giới tôn giả liền chút thực lực này? Các nguoi cái gì đó thể giả trường lão, cũng quá dễ giả mạo rồi đi."

"Nguoi!" Thanh Doãn tức giận, ngày này qua ngày khác đúng là hần tài nghệ không bằng nguoi, không thể làm gì khác hơn là gắt gao nhìn chăm chú về phía Cô Nguyệt, ánh mắt cũng sắp đâm ra đao rồi.

Sau một khắc Nghệ Thanh hóa ra đầy thiên Linh Kiếm hướng về hai người đuổi theo, trong nháy mắt ngăn chặn toàn bộ đường lui của bọn họ, che ngợp bầu trời hướng hai người công tới.

Một tay mang theo Thanh Doãn, không có nói lời gì Thanh Diệc, lại đột nhiên về mặt trầm xuống, thân trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ so với trước kia khổng lồ gấp mấy trăm lần khí thế, công đi lên Linh Kiếm đột nhiên tại hần hai thước trước địa phương dừng lại, loảng xoảng một tiếng trong nháy mắt đều bị dao động thành mảnh vụn.

Phốc...

Nghệ Thanh nhất thời không xem xét kỹ, bị dư ép quét, trong nháy mắt khí huyết cuộn cuộn, há mồm phun ra một búng máu.

"Nghệ Thanh!" Cô Nguyệt liền vội vàng lui trở lại.

Thảm Huỳnh cũng lên trước hai bước, "Không có sao chứ?"

"Sur phụ..." Nghệ Thanh lau sạch vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn về phía không trung Thanh Diệc, "Người kia... Không phải là Hóa Thần kỳ!" Mới vừa đạo kia khí tức, không phải là tu sĩ Hóa Thần.

Cô Nguyệt đáy lòng hơi hồi hộp một chút, "Hần cũng là Du Tiên!"

Cái máng! Lại có thể cố ý che giấu tu vi, không nghĩ tới trong ba người lại có hai cái Du Tiên!

"Ha ha ha ha..." Thanh Doãn đột nhiên liễu lĩnh nở nụ cười, "Các nguoi còn thật sự cho rằng dựa vào một cái Hóa Thần cùng Nguyên Anh liền có thể đánh thắng chúng ta, Hừ! Kiếm tu thì như thế nào, ở trước mặt Du Tiên các nguoi chẳng qua là con kiến hôi mà thôi, chờ ta sư... Thanh Lam sư huynh!" Hần uy hiếp mới nói phân nửa, đột nhiên thấy được trên đất đã không còn động tĩnh nguoi, đột nhiên trọn to hai mắt.

Cô Nguyệt cũng chú ý tới trên đất nằm cứng đờ, quay đầu nhìn Thảm Huỳnh một cái, yên lặng đưa ra ngón tay cái, hiệu suất này... Không hổ là hữu phương mở Hack, giá trị hai túi linh thạch giới.

"Thanh Lam sư huynh... Làm sao có thể?" Thanh Doãn một mặt không dám tin tưởng, "Là ai, ai tổn thương hần, chẳng lẽ là trong Tiên cung này..." Hần bốn phía nửa ngày cũng không tìm được những người khác ảnh, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Thanh Diệc sư huynh, chẳng lẽ nơi này..."

Thanh Diệc cũng là sùng sờ, trong mắt cũng không phải lo âu, mà là đầy mắt hưng phấn nhìn chung quanh, ánh mắt trong nháy mắt định ở trước đại điện phương, cái đó bắt mắt hai chữ to bên trên: Đan tông.

"Thượng cổ Đan Dương tông!" Thanh Diệc ánh mắt càng thêm hưng phấn, chết nhìn chòng chọc chữ phía trên, "Ha ha ha ha ha, nơi này quả nhiên... Quả nhiên là Thượng cổ Đan Dương tông Tiên cung."

Hần ánh mắt trầm xuống, đột nhiên từ trong lòng ngực móc ra cái gì, nhìn bốn phía một cái xoay nguoi sau này điện phương hướng bay đi, đem đồ trong tay hướng tường vỗ một cái, nhất thời cả mặt tường kết chi một cái, rách ra một cái lối đi tới, "Quả nhiên là nơi này."

Cô Nguyệt trong bụng trầm xuống, nhất thời có loại dự cảm bất thường, "Ngăn lại hần!"

Hần trực tiếp xông qua, hóa xuất kiếm ý, cũng trong lúc đó Nghệ Thanh cũng ra tay, hai đạo kiếm ý toàn lực hướng về đối phương công kích đi qua.

Thanh Diệc quay đầu nhìn một cái, lạnh rên một tiếng, lại không có lui ra, "Không có thời gian với các nguoi dây dưa!" Hần đột nhiên qua tay hướng về

người bên người phía sau đánh ra một chưởng, trực tiếp đem Thanh Doãn cho đẩy ra, tiến lên đón hai người toàn lực một đòn.

"Sur huynh!" Thanh Doãn toàn bộ không phòng bị, muốn tránh đã tới không kịp, chỉ có thể một mặt không dám tin tưởng tại đây trời trong kiếm ý hóa thành tro bụi. Mà Thanh Diệc đã xoay người biến mất ở bên trong tường, mặt tường cũng khôi phục thành nguyên bản bộ dáng.

"Đệt!" Cô Nguyệt mắng một câu, nguyên tưởng rằng đối phương ít nhất sẽ đỡ một chút, như vậy thì có thể ngăn cản bước chân đi vào của đối phương, không nghĩ tới hần vì vào trong, sẽ trực tiếp đem Thanh Doãn đẩy ra chịu chết, Thượng Thanh giới Du Tiên quả nhiên ngoan độc.

"Cũng không biết tường này phía sau có cái gì, đáng giá người kia liền đồng môn đều có thể bán đứng." Cô Nguyệt nhìn một chút trước mắt chợt hiện trận pháp tia sáng tường, theo bản năng bóp mấy cái pháp quyết vỗ vào trên mặt tường, lại phát hiện tường kia mặt một chút phản ứng cũng không có.

"Ồ?" Hần sững sốt một chút, trận pháp này có thể miễn dịch pháp thuật.

"Nếu không ta tới?" Thẩm Huỳnh theo thói quen giơ chân lên.

"Chờ một chút!" Nhớ tới trước cái đó đá văng cửa lò, Cô Nguyệt liền vội vàng từng thanh người cho kéo trở lại, "Được bà cô, người một cước này đi xuống, ta phỏng chừng toàn bộ Tiên cung cũng phải sụp."

"Ồ." Thẩm Huỳnh thu chân về, không đá liền không đá, nàng còn lùi đến động đây.

"Cái này trên tường... Hình như là Thượng cổ trận pháp, yêu cầu lệnh bài mới có thể đi vào." Cô Nguyệt nhớ tới mới vừa Thanh Diệc móc ra cái vật kia, lần nữa nghiêng cứu tỉ mỉ qua một lần trước mắt trận pháp, "Trận này tâm trận thời khắc đang hoán đổi, hơn nữa cùng cả tòa Tiên cung liên kết, nếu là không có chính xác phá trận phương pháp, cường ép phá trận có thể sẽ liền với cái này Tiên cung cùng nhau hủy diệt. Đáng tiếc trận pháp này sớm đã thất truyền, căn bản không người nào biết phương pháp."

"Ây... Có người có thể biết." Thẩm Huỳnh giơ tay lên.

Hai người sững sờ, lại thấy nàng đột nhiên xoay người hướng về điện trong vẫy vẫy tay, "Người đó... A phiều người tới đây một chút."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45: Hóa Tiên Đan Thuốc

Tiên Hồn toàn bộ hồn thể đều rút ra súc sinh một cái, nổi giận đùng đùng nói, "Người thẳng con nít này, thật vô lễ, ta là Kim Tiên Bích Đào! Mặc dù chỉ là một tia tàn hồn, nhưng cũng là Tiên Hồn được không?" A phiều là cái quý gì? Hần là chỉ thông thường a phiều sao, hần là một cái Tiên phiều!

"Ồ, ta biết rồi, người phiều tới đây một chút!"

"Người gọi bọn tiên đi qua, bọn tiên liền nhất định muốn qua đi sao?" Bích Đào lạnh rên một tiếng, hoàn toàn không có phiều động ý tứ, hần cũng là có tâm tình.

"Sư phụ... Nó là?" Nghe Thanh ngẩn người, tàn hồn vốn là không thích hợp phát hiện, lại cộng thêm nơi này cả điện sáng mờ Tiên khí, bọn họ thật đúng là không có phát hiện trong điện nguyên lai còn có một tia tàn hồn.

"Ồ, hần nói hần ở chỗ này chờ mấy vạn năm." Thẩm Huỳnh thuận miệng giải thích, "Sống chết cứ điem cái gì truyền thừa cho ta, kết quả không có nhét thành công."

"Truyền thừa!" Cô Nguyệt cả kinh, một mặt không dám tin nhìn một chút cái kia tàn hồn, lại nhìn hướng Thẩm Huỳnh, "Hần... Hần không phải là toà này Tiên cung chủ nhân đi?" Hần định thần nhìn một cái, quả nhiên phát hiện đạo kia tàn hồn trên người mờ hồ còn quanh quẩn Tiên khí, đây thật là nói Tiên Hồn!

"Hừ, người thẳng con nít này, đến lúc đó khá thật tinh mắt." Bích Đào lúc này mới hài lòng nhẹ nhàng đi qua, trên dưới quan sát Cô Nguyệt một cái nói, "Lão hủ xác thực chính là cái này Tiên cung chủ nhân, đan dương tông tông chủ, đạo hiệu Bích Đào."

"..." Mịa nó, thật đúng là a uy.

"Người mặc dù là một Kiếm tu lại thân phụ cực phẩm Hóa linh căn, không tệ! Đến lúc đó cái luyện đan thật là tốt tư chất." Bích Đào hài lòng quan sát Cô Nguyệt một cái, sờ râu một cái lại biến trở về cái kia tiên phong đạo cốt mạo dạng, "Đứa bé, người có thể đến đó cũng coi là người ta hữu duyên..."

"Giờ đó, cái này trên tường trận rốt cuộc làm sao giải?" Thẩm Huỳnh trực tiếp cắt đứt lời của hần.

"Người cô gái này thật sự là làm người tức giận!" Lần nữa bị cắt đứt Bích Đào, nhất thời nổi giận, "Rốt cuộc có hiểu hay không tôn trọng tiền bối? Người khác truyền thừa là bậc nào trọng yếu sự việc, cái này không thể so với chính là một cái trận pháp trọng yếu."

"Chúng ta..."

"Thân thể người không linh căn, không muốn tiếp này truyền thừa, ta cũng không phải làm khó người. Bây giờ tự có khác nhau người có thể truyền thừa, người làm sao cần phải bất bình."

"Không phải là ta..."

"Lão hủ đợi năm chục ngàn năm, gắng gượng một luồng tàn hồn liền vì truyền thừa ta đan dương tông luyện đan chi thuật. Dĩ nhiên là Năng giả tiếp chi, ta xem người này rất tốt."

"Chờ một chút, người..."

"Ta biết các người phải đi đuổi theo mới vừa tu sĩ kia, nhưng cần gì phải nóng lòng cái này nhất thời, chỉ cần các người có người nhận cái này truyền thừa, phi thăng thành tiên trong tầm tay. Sau đó làm sao cần phải sợ hãi."

"Thật ra thì..."

"Chuyện có nặng nhẹ, nghĩ tới ta đan dương tông khai phái vạn tải, ra khỏi bao nhiêu luyện đan kỳ tài. Lại cuối cùng không tránh khỏi bị tiêu diệt vận mệnh, nhưng chỉ có một phái này chỉ truyền thừa, tuyệt đối không thể đoạn. Hôm nay ta liền đem này truyền thừa với..."

Oành...

Hắn lời còn chưa nói hết, trên mặt đau nhói toàn bộ Tiên Hồn trực tiếp bị một quyền đánh đi ra ngoài, giống như cá mẫn trên mặt đất lộp đi lộp lại lẫn lộn, trong miệng còn mang theo câu kia chưa hết mà nói, "Vói... Vói... Vói... Vói..."

]

Với một đường, trực tiếp đụng vào trên tường, mới ngừng lại.

"Im miệng!"

Thẩm Huỳnh hơi nheo mắt lại, bước nhanh tới, một cái véo nổi lên trên đất không nặng chút nào Bích Đào, "Hiện tại... Có thể mở rộng cửa rồi sao?"

"..." Hắn nguyên bản tuần tú tiên dung trên, vượt trội quả đám lớn nhỏ một khối sung đỏ, tại hắn toàn thân áo trắng nổi bật xuống, lộ ra đặc biệt lóe sáng.

Hồi lâu.

"Được rồi đại tiên! Giao cho ta đại tiên!"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cảm thấy cái kết quả này, không có chút nào ngoài ý muốn là chuyện gì xảy ra?

Bích Đào cơ hồ là liền lần một vòng chống đỡ mà bắt đầu, khôn khéo trôi về cái kia mặt tường, nghiêm túc bắt đầu giải trận. Thật là đáng sợ nữ nhân, vốn cho là là một cái không có linh căn người phạm, không nghĩ tới nàng thậm chí ngay cả hồn thể đều có thể đánh, người này nhất định là thượng giới một vị đại tiên hạ phạm, nhất định dạ!

Run lẩy bẩy trong..

"Ho khan, cái đó... Vị này Tiên trên, không biết tường này sau là địa phương nào?" Cô Nguyệt đột nhiên cảm thấy người này có chút đáng thương, Bích Đào nếu là cái này Tiên cung chủ nhân, đối với nơi này hẳn biết rất rõ mới được.

"Bên trong là..." Bích Đào nhìn bên cạnh Thẩm Huỳnh một cái, lần nữa run một cái, trong nháy mắt vứt bỏ trước cái kia phảng phất NPC tựa như đại đoạn lời kịch, trả lời vừa nhanh lại đơn giản, "Phòng trữ đan, ta khi còn sống thả đan được địa phương."

"Đan dược." Cô Nguyệt sững sờ, chẳng lẽ cái kia Thanh Diệc mục đích, là bên trong một dạng đan dược. Nhưng hắn sớm đã là Du Tiên, tu vi lại không thể tiến thêm, cái gì Tiên đan có thể để cho hắn kích động như vậy.

Bích Đào một bên giải trận, vừa nói, "Ta cảm thấy, mục đích của người kia, hơn phân nửa là bên trong Hóa Tiên đan."

"Nơi này có Hóa Tiên đan!" Hắn cả kinh.

"Ta khi còn sống..." Bích Đào yếu ớt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, trả lời, "Hình như là... Để lại mấy viên."

"Vì sao kêu Hóa Tiên đan?" Thẩm Huỳnh hỏi.

Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, hồi lâu mới nói, "Hóa Tiên đan là một loại có thể chữa trị tiên cốt tiên được, chỉ có tại Tiên giới mới có. Thời đại thượng cổ, tam giới còn không có tách ra, khi đó thành tiên chi nhân cũng tại cùng một mảnh đại địa. Nơi này là Thượng cổ Tiên cung, cho nên mới có..."

"Hắn muốn cái này làm gì?"

"Bởi vì hắn là Du Tiên." Nghê Thanh sắc mặt cũng trầm một cái, giải thích tiếp nói, "Sự phụ, cái gọi là Du Tiên đều là phi thăng thất bại bình giải mà thành, nhưng bọn hắn cũng là bị Thiên Kiếp chi nhân, tại thụ kiếp thời điểm liền sẽ sinh ra tiên cốt. Nhưng ở độ kiếp sau khi thất bại, tiên cốt sẽ trực tiếp bị thiên lôi đánh tan, cho nên Du Tiên lại không cơ hội phi thăng. Nhưng Hóa Tiên đan có thể khôi phục tiên cốt, nói cách khác..."

"Hắn ăn liền có thể trực tiếp thành tiên?"

"Ừ." Nghê Thanh gật đầu.

"Không được!" Cô Nguyệt càng nghĩ thì càng cuống cuống, "Tuyệt đối không thể để cho hắn lấy được Hóa Tiên đan, nếu không chúng ta liền thực sự không ra được."

Toàn bộ Tam Thanh giới cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện tiên nhân chân chính, Bích Đào chẳng qua là tiên nhân một luồng tàn hồn, đều có thể ở trong cái này Tiên cung tồn tại mấy vạn năm, còn giữ bọn họ đều không cách nào dò tìm được thực lực, ai cũng không biết tiên nhân chân chính rốt cuộc lợi hại đến mức nào. Mặc dù bọn họ có Thẩm Huỳnh cái này phần mềm hack, nhưng ở tiên nhân trước mặt, cũng không nhất định có cái gì phần thắng.

"Tốt rồi!" Bích Đào rốt cuộc giải xong rồi trận pháp, chỉ thấy tường kia lần nữa mờ ra, không tới hồi lâu thì trở thành một cánh cửa. Bên trong cửa là một gian to lớn phòng trừ vật, khắp nơi đều là từng hàng giống như là kệ sách một dạng ô vuông, mỗi cái ô vuông bên trong đều để đến một cái hai cái màu sắc khác nhau cái bình.

Mấy người đi vào nhìn một cái, lúc này bên trong phòng đã ngược hết mấy cái đan dược giá, trên đất lăn xuống tốt hơn một chút chai chai lọ lọ. Mà giữa không trung Thanh Diệp đang nắm một cái bình, cười hết sức liêu lỉnh.

"Không nghĩ tới các ngươi lại có thể có thể đi vào nơi này, đáng tiếc... Tôi trễ một bước, Hóa Tiên đan ta đã tìm được." Hắn một mặt hưng phấn ngược trong bình đan dược nuốt vào, trở tay trực tiếp bóp bẽ trên tay chai không, trong mắt tràn đầy đều là sắp thành tiên kích động, "Lập tức... Lập tức ta liền có thể phi thăng thành tiên, ha ha ha ha ha..."

Sau một khắc chỉ thấy trên người hắn linh khí tăng vọt, liền với bốn phía mê man Tiên khí đều bắt đầu phun trào lên, tu vi của hắn mắt trần có thể thấy bắt đầu cực nhanh biểu thăng.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt thầm mắng một câu, không nghĩ tới vẫn là không có đuổi tới, "Mau rời đi nơi này." Hiện tại chỉ có thể lách người, hắn thuận tay kéo Thẩm Huỳnh, vừa muốn xoay người, lại không kéo động.

"Cái đó... Ta có một cái thắc mắc."

"Bây giờ còn quản nghi vấn gì? Chạy thoát thân quan trọng a!" Bọn họ căn bản không làm hơn một vị tiên nhân, "Thừa dịp hắn còn tại tăng cao tu vi, đi!"

"Không phải..." Thẩm Huỳnh vẫn là không động, "A phiêu không nói hắn cái kia Hóa Tiên đan là năm vạn năm trước luyện sao?"

"Đúng vậy." Vậy thì thế nào?

"Lâu như vậy rồi... Sẽ không quá hạn sao?"

"... Hắc?"

Cô Nguyệt sững sờ, còn không phản ứng kịp, lại nghe phía sau đột nhiên truyền tới ừng ực một trận thanh âm cổ quái, mới vừa tu vi vẫn còn nhanh chóng biểu thăng Thanh Diệp, trên người linh khí nhất thời một tiết ngân dậm, tán đến sạch sẽ không chút tạp chất.

"Xem đi, quả nhiên tiêu chảy rồi." Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói.

Cô Nguyệt: "..."

Nghê Thanh: "..."

Bích Đào: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46: Bài Tập Ở Nhà

"Chuyện này... Cái này làm sao có thể!" Thanh Diệp một mặt không dám tin tưởng, trên nét mặt tất cả đều là hốt hoảng, như là muốn giữ lại tự thân cái kia không ngừng giảm xuống tu vi, nhưng vô luận như thế nào ngăn cản, những thứ kia linh khí vẫn là giải tán sạch sẽ, trong chốc lát tu vi của hắn đã khôi phục nguyên dạng. "Không... Không... Cái này là không thể nào, cái này rõ ràng là Thăng Tiên đan, cái này rõ ràng phải đó "

Cô Nguyệt tiện tay nhặt lên một cái đan dược bình nhìn một chút, lúc này mới phát hiện trên bình cất kín trận pháp đã sớm biến mất, không còn trận pháp bảo vệ, tuổi tác thời điểm dài, bên trong đan dược dĩ nhiên là từ từ không còn phải có hiệu quả.

Xem ra vô luận cường hãn dường nào trận pháp, ở trước mặt thời gian cũng là không thể ra sức. Khó trách bọn hắn dễ dàng như vậy liền xông vào cái này Tiên cung, trên cửa ngay cả một cái ngăn trở trận pháp cũng không có, sợ rằng toàn bộ trong đại điện duy nhất có tác dụng, liền là mới vừa phòng trừ đan đạo kia trận pháp, cái kia vẫn là bởi vì Bích Đào Tiên Hồn một mực ở phụ cận, trận pháp có hắn tiên lực duy trì nguyên nhân.

Hoàn toàn bề nát thăng tiên mộng Thanh Diệp lâm vào điên cuồng, liền bắt lấy mấy chai đan dược nuốt xuống, phát hiện vẫn là không có một chút tác dụng nào, bắt đầu nào thẹn thùng thành giận nhìn chăm chú về phía cánh cửa ba người.

"Là các ngươi, các ngươi rút cuộc giờ trò gì?" Hắn cả khuôn mặt đều bắt đầu vận vẹo, ánh mắt tàn bạo đến dường như nghĩ từ trên người bọn họ cắn một khối kẻ thịt tới.

Ba người: "... Chính mình ăn quá hạn thuốc, trách ta sao?

Hắn tầm mắt đột nhiên định ở trên người Cô Nguyệt, như là nghĩ tới điều gì, trong mắt tức khắc thanh minh một hồi, đổi thành ánh mắt tham lam, "Đúng rồi, Thảo Mộc Linh, còn có Thiên Diệp Thảo Mộc Linh. Chỉ cần có cái đó, liền có thể lại luyện được Thăng Tiên đan."

Thăng Tiên đan đan phương tại Thanh giới cũng không phải là bí mật gì, chỉ là bởi vì nó luyện chế yêu cầu tài liệu không phải là linh thực, mà là Tiên thực! Bây giờ Tam Thanh giới đã sớm không tìm được Tiên thực, cho nên hắn ngay từ đầu nhắm ngay chính là Tiên cung phòng trừ đan. Nhưng Thiên Diệp Thảo Mộc Linh có thể cảm ứng được thể gian tất cả linh thực tiên thảo, có lẽ thật đúng là có thể tìm ra hắn muốn tài liệu.

"Đem Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, cho ta!" Hắn đột nhiên xoay người gọi ra cái Hỏa Long, hướng ba người nhào tới, ánh lửa khắp nơi, cả phòng đan dược nhất thời biến thành tro bụi.

Cô Nguyệt theo thói quen gọi ra phòng vệ kết giới, Thẩm Huỳnh mới vừa nhú mày một cái, Nghệ Thanh lại tiến lên một bước vung ra một kiếm, trên người kiếm khí nhất thời toàn bộ bạo phát ra ngoài, tạo thành một cái cự kiếm trực tiếp cắt đứt cái kia cái Hỏa Long.

"Sư phụ..." Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, ánh mắt hết sức kiên định, "Xin đem người này giao cho ta một người xử lý, đồ nhi định không có nhục sư môn."

"Ngươi điên rồi!" Thẩm Huỳnh vẫn chưa trả lời, Cô Nguyệt lại trước một bước mở miệng, "Hắn mặc dù không có thành tiên, nhưng cũng là cái Du Tiên. Ngươi cần bản là đánh không lại hắn." Kiếm tu là lợi hại, Nghệ Thanh càng là hắn gặp qua lợi hại nhất Kiếm tu, có thể bằng vào nguyên anh tu vi, liền có thể vượt cấp một mình đấu Hóa Thân. Nhưng mấu chốt là đối phương nhưng là Du Tiên. Nên dùng phần mềm hack thời điểm, liền muốn dùng a! Huỳnh đệ!

]

"Mời sư phụ tác thành!" Nghệ Thanh lại nhìn cũng chưa từng nhìn hắn, thẳng tắp nhìn về Thẩm Huỳnh. Cô Nguyệt đối phó Thanh Doãn, sư phụ đối phó Thanh Lam, hắn đối với Thanh Diệp, cái này vốn là an bài tốt. Bây giờ Thanh Doãn Thanh Lam đều đã đền tội, chỉ có Thanh Diệp... Hắn là sư phụ đệ tử duy nhất, vô luận như thế nào, hắn đều phải hoàn thành nhiệm vụ này.

"Được, cố gắng lên!" Thẩm Huỳnh gật đầu một cái.

"Vâng, sư phụ!" Nghệ Thanh thân hình chuyển một cái, sau một khắc đã xông về Thanh Diệp.

"Chờ một chút..." Cô Nguyệt quay đầu nhìn một chút Thẩm Huỳnh, lại tiếp tục nhìn một chút không trung liêu mạng người nào đó, "Này này này, Thẩm Huỳnh ngươi sẽ không thật dễ cho một mình hắn đối phó Thanh Diệp đi, học trò nào có hồ, ngươi cũng đừng đi theo hắn nghịch ngợm a uy?"

Thẩm Huỳnh đến lúc đó một mặt sao cũng được nói, "Hắn bái sư lâu như vậy, coi như giao điểm bài tập ở nhà á."

"Đi em gái ngươi tác nghiệp..." Các ngươi một cái hai cái có muốn hay không đều không đáng tin cậy như vậy a uy, "Đừng nói thật giống như, ngươi thực sự dạy qua hắn một dạng a uy! Hắn chỉ là một cái Nguyên Anh, thực sự sẽ..."

"Nguru ba ba." Nàng đột nhiên chụp vai cắt đứt lời của hắn, tầm kia luôn luôn lười biếng trên mặt, khó được nhiều hơn chút ít đứng đắn thần sắc, "Ngươi phải tin tưởng hắn!"

"..." Cô Nguyệt sửng sốt, không có từ trước đến nay liền tỉnh hạ xuống hấp tấp tâm.

Nghệ Thanh cùng Thanh Diệc đã chiến đấu đến một khối, đầy trời đều là gió thổi không lọt kiếm quang, bọn họ một cái lộ ra điên cuồng, một cái đánh bạc mạng. Tất cả đều là dùng hết toàn lực ra chiêu, vốn là tu sĩ cấp cao đối quyết, không tới hồi lâu không chỉ là phòng trừ đan, cả Tiên cung đều bắt đầu lao đảo muốn ngã lên.

Cô Nguyệt cùng Thẩm Huỳnh không thể không lui ra ngoài, về tới cái kia mảnh nhỏ để lộ đỉnh trên bãi cỏ. Mới vừa ra tới, chỉ nghe một tiếng âm vang nổ vang, Tiên cung đã sập hơn phân nửa, hai cái thân ảnh từ bên trong bay ra, xông về bầu trời.

Thanh Diệc sau lưng đã xuất hiện chừng mấy cái Hỏa Long, như là sống lại một dạng, gầm thét hướng Nghệ Thanh nhào tới, mà Nghệ Thanh chung quanh tất cả đều là từng thanh linh kiếm, kiếm khí xung thiên. Thoáng qua hóa thành mưa kiếm một lần lại một lần công tán những thứ kia Hỏa Long, chém ra tràn đầy Thiên Hỏa mưa.

"Hừ, một cái nhỏ nhỏ tu sĩ Nguyên Anh, còn thật sự cho rằng thắng được qua bản tôn." Hỏa Long liên tiếp bị đánh tan, Thanh Diệc tựa hồ là nổi giận, ánh mắt trầm xuống trong tay pháp ấn biến đổi, nhất thời những thứ kia bị đánh tan ngọn lửa bắt đầu điên cuồng bốc cháy, tức khắc liền hóa thành một cái biển lửa, cắn nuốt toàn bộ Tiên cung Bí cảnh.

"Hong Liên Nghiệp Hỏa!" Cô Nguyệt cả kinh, vội vàng tại quanh thân liên tục bày mấy tầng trận pháp, không nghĩ tới Thanh Diệc lại có thể có thể gọi ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Nghệ Thanh đây là một cuộc ác chiến rồi.

Quả nhiên biển lửa này vừa xuất hiện, Nghệ Thanh quanh thân linh kiếm trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bắt đầu phản công trở về. Nghệ Thanh lập tức thay đổi kiếm chiêu, triệu hồi ngàn vạn linh kiếm, tại quanh thân tạo thành một đạo kiếm tường, thuận kim chỉ giờ xoay tròn, lợi dụng hình thành kiếm khí đuổi hóa diêm. Nhưng nhưng cũng không có thể ngăn cản hỏa diêm hướng hắn đến gần.

Thanh Diệc pháp quyết lần nữa biến đổi, trong biển lửa nhất thời sinh ra một cái Hỏa Long, so với trước đây tới, điều này lớn gấp mấy lần có thừa, cả thân hỏa diêm đỏ ngầu như máu, dường như muốn đem bầu trời đều đốt, bốn phía nhất thời một ánh đỏ.

Cái kia Hỏa Long rống lớn một tiếng, tiếng rống ngân liên với đại địa đều rung rung, Hỏa Long phóng lên cao, mở ra miệng to liền hướng về Nghệ Thanh bay đi.

Nghệ Thanh thần sắc trầm xuống, kiếm chiêu vừa thu lại, trực tiếp buông tha phòng ngự, điều động toàn thân tất cả linh khí, ngưng tụ thành một cái thẳng tới chân trời kiếm lớn màu vàng óng.

"Thật là cường đại kiếm ý!" Cô Nguyệt cả kinh, có thể ngưng tụ như vậy cự kiếm, cái này Nghệ Thanh thực sự chỉ là một cái tu sĩ Nguyên Anh sao? Có lẽ... Có lẽ hẳn thực sự có thể...

Song phương đều lấy ra toàn lực, thắng bại ở chỗ này một đòn.

Cự kiếm vung lên, Hỏa Long gào thét, to lớn linh khí đụng nhau, trong nháy mắt bộc phát chói mắt bạch quang, lực trùng kích nhất thời đem toàn bộ Tiên cung hết thảy biến thành tro bụi, Cô Nguyệt không thể không đem Thẩm Huỳnh kéo đến đó cái lò luyện đan phía sau, mượn Tiên khí cường hãn mới tránh thoát cái kia một lớp đánh vào.

Ánh sáng kia nửa khắc mới tới đi xuống, không trung hai người đã trở về trên đất, Thanh Diệc mở miệng phun ra một búng máu, bị thương không nhẹ. Mà Nghệ Thanh nghiêm trọng hơn, trên tay kiếm đã gãy, cả người đều là vết máu, thân trên khắp nơi đều là dấu vết bị đốt cháy, đứng không vững, một gối quỳ xuống, trong miệng không cầm được chảy ra ngoài máu, há là một cái thảm cảnh có thể hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47: Fan Chung Quanh

"Mịa nó!" Nghệ Thanh đáy lòng lộp bộp một tiếng, đi em gái người tin tưởng, hẳn là điên rồi mới sẽ tin tưởng lời của Thẩm Huỳnh, cái này hai thầy trò không có một cái đáng tin, "Này này này, Nghệ Thanh người còn sống không?" Hẳn lợi hại hơn nữa, cách hai cái đại cảnh giới, sẽ thắng mới có quý.

"Không hổ là Kiếm tu, tiểu tử người quả nhiên có vài phần bản lĩnh." Thanh Diệc một tay đè xuống ngực, lao đảo đứng lên, mang chút ít cảnh giác nhìn về phía máu me khắp người Nghệ Thanh, "Như hôm nay người tu vi mạnh hơn nữa chút ít, là Hóa Thần... Không, có lẽ chỉ cần Nguyên Anh hậu kỳ. Bản tôn vẫn thật là muốn chờ tại trên tay người." Mới vừa một kiếm kia, thật ra thì đã phá hẳn Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nếu không phải là hắn tu vi thấp, linh lực chưa đủ, chỉ duy trì nửa khắc đồng hồ, nếu không liền hẳn cũng phải chết ở kiếm kia xuống.

"Sư phụ..." Nghệ Thanh giật giật, quay đầu nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, trong mắt tràn đầy đều là áy náy cùng không cam lòng, "Thật xin lỗi, đồ nhi học nghệ không tinh... Không có thắng... Qua hẳn."

"Ồ, không liên quan." Thẩm Huỳnh quét mắt nhìn hắn một cái, theo bản năng đưa tay roi vào trên đầu của hắn, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Yên tâm, tác nghiệp chưa xong, không giữ người phân."

"Nhưng là, ta ngay cả kiếm vậy..." Hấn cầm lên trong tay nửa đoạn kiếm gãy, một cái kiếm tu kiếm gãy, đó chính là sĩ nhục.

"Không có việc gì, thật ra thì..."

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, vẫn chưa trả lời, bên kia Thanh Diệc lại đột nhiên tiến lên hai bước, gắt gao nhìn chăm chú về phía trên đất Nghệ Thanh nói, "Quả nhiên không thể mặc cho người phát triển tiếp. Nếu không vô cùng hậu hoạn." Nói xong hấn cố nén vết thương trên người, lần nữa gọi ra cái kia Nghiệp Hòa ngưng tụ thành Cự Long, hướng về ba người phương hướng vọt tới, "Hôm nay, các người nhất định phải chết ở chỗ này."

Hòa Long quá cảnh nhắc lên một vùng đất cần cỗi, mắt thấy liền muốn cắn nuốt hết ba người, Thẩm Huỳnh chân mày căng thẳng, nguyên bản rơi vào Nghệ Thanh đỉnh đầu tay rơi xuống, qua tay nhận lấy trong tay hấn nửa đoạn đoản kiếm, tiện tay hướng về phương hướng của Hòa Long vung lên, "Im miệng!"

Nhất thời đại địa một tiếng âm vang nổ vang, Thanh Diệc chỉ cảm thấy một đạo phảng phất nổi liền trời đất bạch quang lướt qua kiếm của hấn lướt qua, Hòa Long trong nháy mắt biến mất, dưới chân thực địa đột nhiên đột nhiên đi xuống vừa rơi xuống, quay đầu nhìn lại... Toàn bộ Tiên cung Bí cảnh cắt thành hai nửa!!!

(◕_◕) chuyện này... Là cái gì?

Răng rắc răng rắc bốn phía lại truyền tới liên tiếp âm thanh, trên đất, Tiên cung liền ngay cả bầu trời, đều xuất hiện từng đạo kẽ hở, bắt đầu hướng về bốn phương tám hướng dọc theo. Toàn bộ Bí cảnh phảng phất cũng phải nát rách.

"Người khác nói chuyện, không nên chen miệng!" Thẩm Huỳnh gằn từng chữ một.

Thanh Diệc: "..."

Mới vừa... Xảy ra chuyện gì?

"Mịa nó." Cô Nguyệt lại một lần nhảy cồm lên, "Thẩm Huỳnh người có thể hay không kiếm chế một chút, người không có việc gì bỏ cái này Bí cảnh làm gì?" Thẩm thâm, tốt biết bao Thượng cổ Bí cảnh, lần này có thể hay không dùng còn chưa nhất định.

"Trách ta sao?" Thẩm Huỳnh lườm một cái, rõ ràng chính là chỗ này quá giòn.

"Cái mánh!"

"Sur... Phụ?" Nghệ Thanh lại sững sờ nhìn lấy nàng kiếm trong tay, rõ ràng thanh kiếm này đã gãy, rõ ràng cái này đã không thể coi như là vũ khí, "Tại sao..." Tại sao sư phụ còn có thể sử dụng lợi hại như vậy chiêu thức.

]

"Ừ?" Thẩm Huỳnh sững sờ, thuận theo tầm mắt của hấn nhìn về phía kiếm trong tay, ý gì?

"Sư phụ tại sao còn có thể dùng thanh kiếm này?" Trong mắt của hấn tràn đầy đều là tò mò, kiếm này rõ ràng đã phế đi, vô luận ai cũng không có khả năng dùng ra cái gì kiếm chiêu, "Đồ nhi muốn biết, ta rốt cuộc còn có chỗ nào chưa đủ?"

Thẩm Huỳnh cứng đờ, tác nghiệp chưa xong, cho nên bắt đầu hỏi lão sư sao?

"Ây..." Thẩm Huỳnh ho khan một tiếng, con người chuẩn chạy một vòng, mới nghiêm trang nói, "Cái đó... Kiếm pháp coi trọng chính là Nhân Kiếm Hợp Nhất, trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm là được. Kiếm chẳng qua là một cái môi giới, một hoa một gỗ đều có thể là kiếm."

"Cất, chép lại chó!" Cô Nguyệt lườm một cái, trực tiếp phơi bày, lại chép lại tiểu thuyết võ hiệp lời kịch, nội dung chính mặt a uy, "Người đừng nghe nàng nói càn, nàng liền..."

"Trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm..."

"Không thể nào, người thật đúng là tin a uy?" Chỉ số thông minh đây?

"Nhân Kiếm Hợp Nhất..." Trên người Nghệ Thanh đột nhiên bạo phát ra khổng lồ kiếm khí, linh khí bốn phía bắt đầu điên cuồng hướng thân thể của hấn vọt tới, trong nháy mắt lấp đầy rồi hấn đã sớm cạn kiệt đan điền, vết thương trên người cũng lấy tốc độ mà mất thương cũng có thể thấy được bắt đầu khôi phục, liền ngay cả tu vi cũng bắt đầu phong trưởng.

"Mịa nó, cái này cũng có thể!" Choáng nha, người có muốn hay không nghe một chút lư liền đồn ngộ a uy? Nào tàn fan cũng không cần chuyên nghiệp như vậy chứ? Người cho rằng là đồn ngộ là người Fan chung quanh sao?

Σ(°△°|||)٩

"Sư phụ, ta hiểu được!" Hấn chế trụ bởi vì đồn ngộ bắt đầu phong trưởng tu vi, xoay người hướng về Thẩm Huỳnh xá một cái, sau đó hướng thẳng đến đối diện Thanh Diệc lại bay ra ngoài.

Lúc này trong tay hắn rõ ràng không có bất kỳ pháp khí, quanh thân lại như thường xuất hiện ngàn vạn linh kiếm, kiểm ý so với trước kia càng cường đại hơn gấp trăm lần, Thanh Diệc Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng không cách nào nữa động đến hắn chút nào, rõ ràng hắn đã đem tu vi áp chế ở Nguyên Anh, Thanh Diệc cũng vẫn là Du Tiên, hai người lập trường lại phản phát đối với điều tới, thành Nghệ Thanh đối với Thanh Diệc một phương diện triển áp.

Cô Nguyệt: "... " Cảm giác đã càng ngày càng không biết cái thế giới chết tiệt này rồi.

Đến, các ngươi thích trách trách, hắn bắt kẻ!

0|□|_

"Ha... Thiếu, thật là mệt a! Ngươi ba ba ngươi xem, ta trước mặt một hồi." Thẩm Huỳnh đuổi người, đột nhiên mở miệng.

"..." Ngủ em gái ngươi a, ngươi trừ ăn ra cùng ngủ có còn hay không điểm yêu thích khác, bên kia đánh nhau là ngươi học trò ruột sao?

Chờ một chút!

"Ngươi mới vừa đồng ý Nghệ Thanh một mình đấu, không phải là bởi vì mệt rồi rồi lười đến động đi?"

"..."

Hồi lâu.

"Hôm nay khí trời thật được a, cơm trưa ăn gì đây?"

Do dự em gái ngươi a! Là thật sao, ngươi nha tuyệt đối chính là lười đi?

(' ') ' _ _ _ _ _

Nghệ Thanh trận này giết ngược lại khi đến đường cùng, chỉ tốn nửa khắc đồng hồ không tới thời gian, liền giải quyết cái đó Thanh Diệc. Hắn áp chế tu vi cũng đã đạt tới cực hạn, hưng thịnh có lẽ là bởi vì chỗ này trong Tiên cung linh khí quá mức đậm đặc. Nghệ Thanh trận này đồn ngộ chỉ tốn không tới hai giờ liền kết thúc. Tu vi trực tiếp theo Nguyên Anh thăng lên Hóa Thần, trong nháy mắt đuổi kịp Cô Nguyệt tu vi.

Đối với cái này, Cô Nguyệt có câu mịa nhà nó phải nói.

(#') lòi

Không mang theo lái như vậy treo, sư phụ mở Hack liền coi như xong, tại sao học trò cũng như vậy treo. Lúc này mới bao lâu a, liền từ một cái Kim Đan tu sĩ, trực tiếp thăng lên Hóa Thần. Cái này quá giỏi a không tiền pháp rồi.

Hắn cảm thấy từ khi cái này hai thầy trò xuất hiện sau, hắn nguyên bản còn cảm thấy thuận buồm xuôi gió, thiên phú siêu tuyệt tiên đồ, càng ngày càng chém gió rồi. Cảm giác chính mình giống như ông trời già nhạt được.

"Sư phụ." Nghệ Thanh theo đồn ngộ trong lúc tỉnh lại, Thẩm Huỳnh đã ngủ cái giấc trưa dậy rồi, "Đa tạ sư phụ chỉ điểm, đệ tử tu vi mới có thể Tiểu Tiến."

"Ha ha..." Cô Nguyệt nghĩ hồ hai người này một mặt, cái này gọi là Tiểu Tiến, bước này vào đến độ có thể kéo tới trùng được không?

"Ừm." Thẩm Huỳnh nghiêm trang gật đầu, "Có thể nấu cơm sao?"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô nhi: "... " Mẹ kiếp một đôi trí chương!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48: Truyền Thừa Có Tác Dụng Trong Thời Gian Hạn Định

Bọn họ ăn cơm trưa là linh thú thịt nướng, không biết từ khi nào, Nghệ Thanh đã dưỡng thành nhạt linh thú thi thể thói quen, còn tại chỗ lấy tài liệu dùng

trên còn sót lại Hồng Liên Nghiệp Hỏa nường.

Cô Nguyệt yên lặng cho chết không nhắm mắt Thanh Diệc điểm căn chúc, bắt quả cái này nường đi ra ngoài thịt... Thật TM ăn ngon. Đang ăn xong khỏi thứ năm thịt thăn sau, Cô Nguyệt càng thêm lo âu lên tiền đồ của mình tới.

Từ khi biết Thảm kẻ tham ăn sau, liền ngay cả hoang vắng cốc nhiều năm chính hấn, cũng bị triệu tình núp ở mỗi cái Hoa Hạ tộc người bên trong thân thể kẻ tham ăn bản năng, lại không có dừng lại qua. Tiếp tục như vậy, cũng không biết lúc nào mới có thể đắc thành chính quả.

Cay gà Thảm Huỳnh, hủy ta tiền đồ, ngăn trở ta phi thăng!

(#') lời

"Trở lại một khối!"

Một bữa cơm sau, cái này nguyên bản xinh đẹp tuyệt vời Tiên cung đã sập đến không sai biệt lắm, Thảm Huỳnh một kiếm kia đã sụp cái này Tiên cung căn cơ, toàn bộ Tiên cung hiện tại sập đến chỉ còn lại lò luyện đan chung quanh một khối nhỏ hoàn chỉnh địa phương.

"Tiếp theo đi đâu?" Thảm Huỳnh nhìn về phía Cô Nguyệt, người là lão bản người nói chuyện.

"Nơi này đã không có gì bảo bối khác rồi." Cô Nguyệt quay đầu nhìn một chút cái kia lò luyện đan, Tiên cung đã sụp, cái kia một bảo khổ đan dược cũng đã mất đi hiệu dụng, trong cái này Thượng cổ Bí cảnh, đáng giá nhất phòng chừng cũng liền cái đó Thảo Mộc Linh, bọn họ đã không có cần thiết tiếp tục nữa, "Vào bên trong lò lại nhìn một chút, chờ ba tháng đến một cái chúng ta liền trở về đi."

"Mấy vị chậm đã!" Ba người đang định lên đường, Bích Đào đột nhiên không biết từ đâu bay ra, "Còn có truyền thừa đây? Hai vị tiểu hữu, có thể có hứng thú tiếp tục à?"

Cô Nguyệt trong lòng hơi động, thiếu chút nữa đã quên rồi còn có cái này Tiên Hồn rồi, đây chính là Thượng cổ tiên môn truyền thừa, cũng không biết có bao nhiêu thất truyền đan phương.

"Lại nói... Người đều bình an bên một đường, rốt cuộc truyền thừa là một cái cái gì?" Thảm Huỳnh hỏi.

Thấy nàng câu hỏi, trong mắt Bích Đào nhất thời sáng lên, khôn khéo bay gần một chút nói, "Bẩm đại tiên, cái này truyền thừa, là ta Đan Dương tông trong tất cả đan pháp đan phương, cùng với chế đan tâm đắc vân vân. Ta Đan Dương tông tại năm vạn năm trước, chính là tiếng tăm lừng lẫy thứ nhất tiên môn. Trong môn Đan sư vô số, bao nhiêu tiên nhân cầu tới ta tông, liền vì cầu đến một viên đan dược."

"Ồ." Nguyên lai truyền thừa chính là bản sinh sống kỹ năng đại toàn.

"Đại tiên, ta bảo đảm, vô luận người hai vị này thuộc hạ, ai nhận ta cái này truyền thừa, đều sẽ trở thành danh chấn tứ phương luyện đan sư. Dễ như trở bàn tay liền có thể luyện được phòng trừ đan bên kia đan dược."

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, này này này, hấn khi nào là Thảm Huỳnh thuộc hạ! Bất quá phần này truyền thừa quả thật rất mê người.

Thảm Huỳnh trừng mắt nhìn, một chút không có động tâm bộ dáng, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Người xác định, trong truyền thừa đều là năm vạn năm trước cực phẩm đan phương?"

"Dĩ nhiên! Tùy tiện một cái đều là chí bảo."

"Ồ, cái kia lâu như vậy rồi... Sẽ không quá hạn sao?"

]

"... À? A!" Bích Đào ngu rồi.

"Người nhìn a." Thảm Huỳnh lại nghiêm trang giải thích, "Thời đại đang phát triển, thời đại cũng là đang tiến bộ. Người những thứ này kỹ thuật đều cách năm chục ngàn năm, thế nào bên ngoài cũng phải cách tân thay đổi triều đại cái vài chục lần rồi đi?"

"..."

"Mặc dù không giống chữ số sản phẩm như vậy, một ngày một cái thay đổi khoa trương như vậy, nhưng mấy năm... Hoặc là mấy trăm năm biến đổi cũng là có chứ? Dù sao cái này năm thời gian vạn năm, đều đủ theo thời kỳ đồ đá đi tới chủ nghĩa xã hội khoa học rồi."

Bích Đào: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Mặc dù nghe không hiểu, nhưng là... Loại này nghĩ học máu xung động là chuyện gì xảy ra? Hắn đường đường Đan Dương tông cực phẩm đan phương... Thực sự qua... Quá hạn sao?

"Hai... Hai vị đạo hữu." Hắn cứng ngắc quay đầu nhìn về phía bên cạnh hai vị, "Có thể hay không nguyên tiếp..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh đồng loạt lui về sau một bước dài.

"..." Có muốn hay không thực tế như vậy a uy? Dầu gì là Thượng cổ truyền thừa, đừng ghét bỏ như vậy à?

~~~~~

"Hai vị đạo hữu, nếu ai chịu tiếp cái này truyền thừa, ta..." Bích Đào bốn phía tìm tìm, cuối cùng khẽ cắn răng, một mặt xấu hổ chỉ hướng bên cạnh lò luyện đan nói, "Ta sẽ đem trong lò dị hóa tặng cho hai vị, như thế nào?" Bất kể thế nào nói, cái này truyền thừa nhất định mang đi ra ngoài, nếu không hẳn chết không nhắm mắt!

"Trong cái lò này Hóa..." Thẩm Huỳnh vừa muốn mở miệng.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh sắc mặt trắng nhợt, đồng loạt tiến lên cùng nhau che miệng của nàng.

Van ngươi, tổ tông! Có thể không thể bỏ qua cái này Bí cảnh?

Cuối cùng phân chia Đan tông truyền thừa, Cô Nguyệt nhận, mà cái kia Tiên Hồn cũng đích xác nói lời giữ lời, thu hồi trong lò dị hóa. Cô Nguyệt đem dị hóa chia làm hai phần, một phần cho Nghệ Thanh.

Nghệ Thanh mặc dù không luyện đan, lại đối luyện khí rất có nghiên cứu, cái này dị hóa mạnh mẽ dùng để luyện khí, không thể tốt hơn nữa.

Năm vạn năm trước truyền thừa, còn so ra kém một lò đan hỏa...

Cô Nguyệt tinh tế kiểm tra phân chia truyền thừa, cùng Thẩm Huỳnh tám kia miệng nắm muối nói giống nhau như đúc, trừ bộ phận đã thất truyền đan phương trở ra, phần này trong truyền thừa có 80% trở lên đan dược, cũng sớm đã quá hạn. Hiện hữu đan phương không chỉ đi ra ngoài đan dược hiệu quả tốt hơn, hơn nữa tài liệu cũng dễ dàng hơn tìm tới.

Cái này rất giống được một quyển, đã sớm thoát khỏi thời đại tài liệu giảng dạy, cũng không có cái gì trứng dùng. Mấu chốt những thứ kia đã thất truyền đan phương bên trong, có ở bên trong Thanh giới đã sớm có thay thế đan dược, có chính là tài liệu đã sớm tuyệt tích tỷ như: Hóa Tiên đan. Cho nên xóa cắt giảm giảm xuống, thật đúng là không có mấy cái có thể sử dụng.

Nhìn qua một lần sau, hắn trực tiếp đem cái này trong truyền thừa đan phương khắc vào trong ngọc giản, dự định trở về giao cho Hề Thu, tồn đến giấu pháp trong các đi, mặc cho đệ tử tra cứu, cũng coi là thỏa mãn Bích Đào muốn truyền thừa tâm.

Những ngày kế tiếp, bọn họ tại Bí cảnh tiếp tục dừng lại hơn một tháng. Lợi dụng khoảng thời gian này, Cô Nguyệt toàn lực luyện hóa đạo kia dị hóa. Dị hóa vô cùng mạnh mẽ, thu phục dị hóa hắn hoa phệ đi một phen tâm tư, có thể là bởi vì phụ cận có Tiên khí nguyên nhân, sau khi thành công, liền trải qua nhiều năm không có động tới tu vi đều mơ hồ có dẫn ra vết tích.

Nhưng còn đến không kịp tâm hi, quay đầu lại nhìn thấy mỗi ngày đúng hạn vỡ đánh thức làm cơm, như thường luyện hóa xong rồi dị hóa, còn thừa dịp hắn nhập định khoảng thời gian này, dự định ở chung quanh cho Thẩm Huỳnh đắp cái nhà Nghệ Thanh thời điểm, một cái lão huyết dâng lên.

Mẹ kiếp người so với người làm người ta tức chết. Hắn tuyệt đối là ông trời già bảo dưỡng hài tử, Nghệ Thanh mới là ruột thịt đấy!

"Trở về đi!" Hắn nhặt lên đầy đất thủy tinh tâm, cái này mới xuất ra cái này Thượng cổ Bí cảnh, đi ra liền cùng những người khác chào hỏi tâm tư cũng không có, một đường bay trở về Huyền Thiên tông.

Trực tiếp mang theo Thẩm Huỳnh hai thầy trò cùng đi chủ phong đại điện, lấy ra tại Bí cảnh sửa máy nhà đột những thứ kia linh thực, Hề Thu cười giống như một hơn hai trăm cân hài tử.

"Nhiều như vậy vạn năm linh thực, chuyến này khổ cực sư thúc cùng Nghệ Thanh thật..." Hề Thu lời đến một nửa, đột nhiên dừng lại, một mặt gấp quỳ nhìn về phía Nghệ Thanh, "Ngươi... Ngươi, tu vi của ngươi sao lại thế..." Lúc ra cửa còn là một cái Nguyên Anh, tại sao trở về chính là Hóa Thần, chẳng lẽ hắn mù rồi.

"Hắn tại trong Bí cảnh đốn ngộ rồi." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái.

"Lại... Lại đốn ngộ!" Hắn không là mới vừa ngừng qua một lần rồi sao? Cái này cũng quá nhanh đi! Hề Thu dè xuống con tim khiếp sợ, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, đây chính là cái Thượng cổ Bí cảnh, có lẽ là hắn phải cơ duyên gì, liền vội vàng hướng đối phương chào một cái, "Chúc mừng Nghệ Thanh tôn giả rồi."

Nghệ Thanh gật đầu một cái đáp lại.

"Đúng rồi." Hề Thu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Không biết Thượng Thanh giới..."

Hắn vừa muốn hỏi chuyện của Thanh Doãn, lại đột nhiên cảm giác dưới chân động một cái, toàn bộ Huyền Thiên tông đều một trận đùng đưa, bên ngoài sáng lên một đạo hồng quang.

"Hộ sơn đại trận!" Mới vừa trong nháy mắt đó, hộ pháp đại trận khởi động rồi. Hề Thu nhất thời sắc mặt trắng nhợt, cùng Cô Nguyệt liếc nhau một cái, "Xảy ra chuyện rồi!"

Hai người thân hình lóe lên, trực tiếp ra khỏi đại điện, Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh cũng liền bận rộn đi theo ra ngoài.

Chỉ thấy toàn bộ Huyền Thiên tông đã bị khởi động hộ sơn đại trận bao vây, mà tại ngoài trận không xa không trung, đậu một đóa hoa sen to lớn, bên trên hoa sen, trên trăm cái người xa lạ tu sĩ đứng ở phía trên, người người đều người mặc lục chọi bởi cách trường sam, người người một mặt bất thiện nhìn phía dưới.

Một đạo tức giận giọng nam truyền tới.

"Tông môn nho nhỏ, lại dám dă thương người của Hiên Viên gia ta, nhanh giao ra mưu sát ba vị trưởng lão hung thủ, nếu không, chúng ta liền huyết tẩy nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 49: Thế Gia Mục Đích

Người trên không phát ra một tiếng cảnh cáo sau, lập tức liền có mấy người bay ra bắt đầu kết ấn. Chỉ chốc lát chỉ thấy hồng quang sáng choang, một đạo ánh sáng chói mắt trực bức hộ sơn đại trận. Hồi lâu chỉ nghe đến loảng xoảng một tiếng, trên đại trận nhất thời xuất hiện mấy đạo liệt phong. Cái kia mấy người tu sĩ lại không có đình chỉ công kích, ngược lại càng thêm mãnh liệt, chính người Huyền Thiên tông bầu trời đều vang lên ừng ừng tiếng va chạm.

Hề Thu sắc mặt trắng nhợt, đám người này lại có thể thứ nhất là trực tiếp công kích hộ sơn đại trận, rất nhiều đại khai sát giới chiêu thức. Trong lúc nhất thời Huyền Thiên tông đệ tử đều bay ra ngoài, tụ tập tại trước đại điện, mặt mang kinh hoàng nhìn về phía không trung, liền ngay cả các đường đường chủ cũng đến đông đủ.

"Sư huynh, đây rốt cuộc là..." Trì Pháp đường đường chủ Hề Thần tiến lên một bước, gấp giọng hỏi.

"Ta cũng không biết." Hề Thu trong bụng trầm xuống, xoay người kéo qua một tên đệ tử giao phó nói, "Đi nhanh Lăng Tiêu Phong thông báo Diệp Tĩnh, Dư Dương hai vị tôn giả, xin bọn họ lập tức xuất quan."

"Không cần!" Hắn vừa dứt lời hai nói thân ảnh màu trắng nhất thời rơi xuống, "Chúng ta đã tới rồi." Động tĩnh lớn như vậy, bọn họ đã sớm phát hiện.

"Xin chào hai vị sư thúc." Mọi người đồng loạt chào một cái.

Dư Dương gật đầu một cái, cau mày nhìn về phía không trung mọi người nói, "Đây rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao Thượng Thanh giới người của Hiên Viên gia lại đột nhiên tới đây?" Còn một bộ khai chiến chiêu thức.

Mọi người cũng là một mặt mờ mịt, Cô Nguyệt nhủ mày một cái, tiến lên một bước trầm giọng nói, "Sư huynh, ta muốn đám người này là tới tìm ta."

"Cô Nguyệt sư đệ..." Hai vị tôn giả đồng loạt cả kinh, đang muốn hỏi kỹ. Cách đó không xa hộ sơn đại trận bịch một thanh âm vang lên, trực tiếp bị công phá, cái kia đóa hoa sen to lớn hướng về chủ phong đại điện thẳng bay tới, dừng ở trước đại điện phương không xa không trung.

Mảnh nhỏ vừa nhìn phía trên trăm tên tu sĩ, mọi người không khỏi đều hít vào một hơi, bên trong lại có mười mấy vị tu sĩ Hóa Thần, dẫn đầu năm vị càng là Du Tiên, những người khác không phải là Nguyên Anh chính là Kim Đan, lại có thể không tìm ra một cái Kim Đan trở xuống tu sĩ.

Đội hình như vậy coi như là toàn bộ Trung Thanh giới tu sĩ cấp cao cộng lại, cũng là tiếp cận không ra được. Hề Thu trong bụng trầm xuống, đối với Thượng Thanh giới thực lực càng thêm kiêng kỵ. Thấy đối phương không có trực tiếp đánh dự định, làm thành chương môn hắn hít sâu một hơi tiến lên phía trước nói, "Các vị Thượng Thanh giới đạo hữu đột nhiên giá lâm bốn tông, không có từ xa tiếp đón. Nhưng không biết sao muốn hủy ta hộ sơn đại trận?"

]

"Hừ, thiếu cho ta già bộ!" Bên phải một cái tu sĩ Hóa Thần trực tiếp tiến lên một bước, nghe thanh âm chính là trước kia kêu một vị kia, "Ta Hiên Viên gia ba vị trưởng lão lòng tốt tới đây giới, giúp người chờ tìm tòi mới xuất thế Bí cảnh hư thật, các ngươi lại không biết điều, cũng không biết dùng bực nào thủ đoạn hèn hạ đưa bọn họ sát hại tại bên trong Bí cảnh. Ta Hiên Viên thị làm thành Thượng Thanh giới một trong tứ đại gia tộc, không nên tới hướng các

ngươi đòi lại món nợ máu này sao?"

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ là Hề Thu, liền ngay cả tại chỗ hơn nửa tu sĩ sắc mặt đều có chút tối rồi, quay đầu nhìn bên cạnh Cô Nguyệt một cái, nhất thời liền đoán được chuyện gì xảy ra. Trước ba người kia Thượng Thanh giới người, mà tới thời điểm là đức hạnh gì, phần lớn đệ tử đều thấy được. Nói lấy là trợ giúp thăm dò Bí cảnh, còn chưa phải là tới cướp tư nguyên, chắc hẳn tại trong Bí cảnh cũng không thiếu đối với các phái tu sĩ động thủ. Nhưng kết quả rất rõ ràng, sau đó đá vào tấm sắt rồi bị giết ngược.

Trong Tam Thanh giới có không ít Bí cảnh, bởi vì rất nhiều Bí cảnh đối với người tiến vào có hạn chế, cho nên trong Bí cảnh đều được công nhận ngoài vòng pháp luật chi địa. Mà trong Bí cảnh pháp bảo lại tất cả đều là vật vô chủ, phát sinh mấy người đồng thời phát hiện một chỗ cơ duyên chuyện, cũng rất bình thường, cho nên cướp đoạt tư nguyên chuyện, tại trong Bí cảnh là rất thường gặp, kết quả dĩ nhiên là người có tài mới chiếm được. Trong Bí cảnh phát sinh ân oán, không dính líu đến Bí cảnh bên ngoài, về phần ngoài mặt các phái trong lúc đó đều bảo trì như vậy ăy.

Nhưng Hiên Viên gia hôm nay cử động như vậy, có phần cũng có chút buồn cười. Hóa ra chỉ cho phép các người Thượng Thanh giới tại trong Bí cảnh giết người, những người khác phản kháng một cái cũng không được?

"Các vị đạo hữu, Bí cảnh hung hiểm, phát sinh cái gì ngoài ý muốn rất bình thường. Chư vị có phải hay không nơi nào nghĩ sai rồi?" Hề Thu đề xuống con tim hòa khí, trầm giọng nhắc nhở.

"Hừ, vẫn còn đang nguỵ biện!" Người kia đột nhiên giờ tay hóa ra khỏi hai mặt thủy kính, một bên kết ấn một bên lớn tiếng nói, "Người của Hiên Viên gia ta, nhập môn thời điểm sẽ ở trong thần thức gieo xuống đuôi theo Hồn ấn, này ấn sẽ chỉ ở ngã xuống thời điểm khởi động, đem Thụ Thuật giả trước khi chết hình ảnh truyền về tông môn."

Hắn vừa dứt lời, cái kia bên trên hai mặt thủy kính liền xuất hiện hình ảnh, một cái là Thanh Doãn trước khi chết, một cái là Thanh Diệc trước khi chết, nhưng hai mặt thủy kính xuất hiện đều là cùng một người bóng người, chẳng qua là một cái đứng tại chỗ mặt mang kinh ngạc, một cái là tay cầm trường kiếm màu vàng óng sát khí nghiêm nghị. Đó là... Nghệ Thanh!

Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt, đều là tả nhìn về phía Nghệ Thanh.

"Các ngươi còn có lời gì nói? Sát hại ba vị trưởng lão, chính là người này!" Người kia quay đầu chỉ hướng trước đại diện Nghệ Thanh, một mặt tức giận nói, "Hôm nay nếu các ngươi không đem hung thủ này, cùng hòm đó đã tiến vào Bí cảnh người tất cả đều giao ra, vậy các ngươi cái này tông môn, cũng không có cần thiết tồn tại rồi."

"Xin chào không nói lý, chưa từng thấy không nói lý lẽ như vậy." Cô Nguyệt quả thực không nhịn được tiến lên, "Rõ ràng là các ngươi Hiên Viên gia lòng tham không đáy, vọng tưởng độc chiếm Thượng cổ Bí cảnh. Kết quả độc chiếm không được, còn muốn ở Bí cảnh chờ cơ hội trả thù. Bên trong Bí cảnh từ trước đến giờ hung hiểm tự phụ, bọn họ tài nghệ không bằng người tự ăn ác quả. Các ngươi lại còn có mặt tới đòi công đạo? Đường đường Hiên Viên thế gia thì ra là như vậy người thua không chung."

"Hừ." Đối diện đột nhiên truyền tới một tiếng hừ lạnh, nhất thời Du Tiên uy áp che ngợp bầu trời liền ép đi qua, trong nháy mắt liền tràn đầy toàn bộ chủ phong, Cô Nguyệt đám người sớm có phòng bị cũng còn khá, một chút cấp thấp đệ tử, trực tiếp té xuống, miệng phun máu tươi.

"Ngươi..." Cô Nguyệt quỳnh lên, đang muốn tiến lên lại bị bên cạnh Dư Dương kéo lại, "Sư huynh!"

"Đừng xung động." Huyền Thiên tông căn bản cũng không có cùng bọn họ thực lực đánh một trận.

Cái kia uy áp chỉ xuất hiện một cái chớp mắt, sau một khắc cũng đã thu về, năm vị Du Tiên trong ở giữa nhất một người trung niên tu sĩ tiến lên một bước, quét mắt mọi người ở đây một vòng. Ở trên người Nghệ Thanh ngừng một chút, ánh mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, lúc này mới lên tiếng nói, "Vị đạo hữu này nói cũng có đạo lý, Bí cảnh hung hiểm. Cơ duyên cảnh ngộ quả thật đều xem cả nhân tạo hóa, không tồn tại sau khi ra ngoài tiếp tục trả thù đạo lý." Ít nhất trên mặt nổi không được.

"Tam thúc..." Cái đó kêu Hóa Thần tu hành quỳnh lên, như là muốn nói cái gì, lại bị đối phương một cái mắt lạnh ngăn lại.

Cái kia Du Tiên hai tay chấp ở sau lưng, một bộ đại nghĩa凛 nhiên bộ dáng, "Chuyện này còn có thật nhiều chỗ không rõ, chúng ta tới đây, chỉ là muốn hoàn toàn tra rõ. Nếu như chẳng qua là thông thường một trận cơ duyên phân tranh, chúng ta cũng không cần mở lớn trống tới đây."

"Ngươi có ý gì?" Cô Nguyệt lông mày lông căng thẳng, có loại dự cảm bất thường.

Người kia khẽ cười một tiếng, hơi nheo mắt lại trầm giọng nói, "Ngày đó ba vị trưởng lão tiến vào cái kia Bí cảnh thời điểm, vì dễ dàng hơn dò xét cái này Bí cảnh, đặc biệt cầu gia chủ ban cho Hiên Viên gia chỉ bảo cùng nhau đi tới. Bây giờ ba vị trưởng lão đã chết, bảo này lại không rõ tung tích, chúng ta không nên tới hỏi rõ ràng sao?"

"Huống chi ba vị này trưởng lão bên trong, có hai vị là Du Tiên tu vi." Hắn có ý riêng nhìn về phía Nghệ Thanh, "Thế gian này có thể giết liền ba người hần, sợ là trừ thượng giới Chân Tiên, cũng chỉ có người mang tuyệt thế dị bảo chi nhân. Cho nên xin vị đạo hữu này, đem ta Hiên Viên truyền thể chi bảo—— Thiên Diệp Thảo Mộc Linh trả lại."

Mịa nó! Cô Nguyệt trong nháy mắt minh liễu mục đích của bọn họ, mđ cái này Hiên Viên gia há mồm chờ sung rụng thủ đoạn, thật đúng là một cái khiên cho so với một cái chuồn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 50: Nhà Ai Chí Bảo

Cô Nguyệt thật sự là bị đám này trắng trợn cường đạo chán ghét, những người này căn bản chính là vì cái kia Thiên Diệp Thảo Mộc Linh mà tới, bọn họ căn bản không quan tâm ba vị trưởng lão kia chết thế nào, chỉ là muốn thừa dịp lý do này đối với Huyền Thiên tông làm khó dễ mà thôi.

"Vị đạo hữu này, nói chuyện nhưng phải có bằng chứng." Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Người nói các ngươi mang theo bảo bối tiến vào Bí cảnh liền mang theo?"

"Ba vị trưởng lão thỉnh cầu gia chủ thời điểm, rất nhiều đệ tử đều có thể làm chứng."

"Cái kia đều là các người người của Hiên Viên gia, không thể làm bằng chứng. Hơn nữa cho dù có người mang ra khỏi Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, người lại chứng minh như thế nào nó chính là người Hiên Viên gia, mà không phải là trong Bí cảnh nguyên bản cơ duyên."

"Trò cười." Người kia lạnh rên một tiếng nói, "Thượng Thanh giới người nào không biết, ta Hiên Viên thế gia Đan tu đông đảo, thế gian duy nhất một bụi cây Thiên Diệp Thảo Mộc Linh chính là Bồn gia truyền thế chi bảo."

Mĩa nó, nên tình chỉ cần là Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, trời sinh nên họ Hiên Viên sao?

Người kia trực tiếp quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, "Đạo hữu, trong Bí cảnh cơ hội tùy duyên, nhưng là Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, cũng không phải là trong Bí cảnh những thứ kia vật vô chủ. Xin đạo hữu trả lại!" Nói xong, hắn trực tiếp liền hướng phương hướng của Nghệ Thanh đi hai bước.

"Ta không có lấy các ngươi bất kỳ vật gì." Nghệ Thanh tiến lên một bước trầm giọng nói, "Thanh Diệp đích xác là ta giết chết, nhưng cũng là hắn muốn giết người đoạt bảo, động thủ ở phía trước."

"Không có cảm? Thiên Diệp Thảo Mộc Linh liền ở trên người ba vị trưởng lão kia, không phải là người lại có thể là ai? Người có dám hay không để cho bản tôn sưu hồn thử xem, nhìn người có thấy qua hay chưa cái kia Thiên Diệp Thảo Mộc Linh."

"Người..." Cô Nguyệt tức giận, sưu hồn ra sao định âm tổn pháp thuật, mặc dù có thể tìm lục soát đối phương khi còn sống tất cả ký ức, nhưng là trực tiếp tác dụng với hồn phách, thuật này bỗng chốc bị sưu hồn người không chết cũng muốn nửa tàn phế, hắn lời này cùng trắng trợn nói muốn giết người khác nhau ở chỗ nào.

"Hoặc là..." Hắn quét một vòng mọi người, "Thật muốn chờ chúng ta huyết tẩy nơi này, trở lại từ từ tìm về tộc ta truyền thế chi bảo." Nói xong trên người của hắn uy áp lần nữa thả ra, người mang tới cũng rồi rít lấy ra vũ khí.

Huyền Thiên tông trên mặt mọi người thoáng qua vẻ bối rối, liền ngay cả Hề Thu cùng Dư Dương cũng không nhận được hoài nghi quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh.

Cô Nguyệt tức giận, lần đầu cảm giác được không nói ra miệng bức bối. Hiên Viên gia vốn là lai giả bất thiện, căn bản chưa từng nghĩ tùy tiện bỏ qua cho Huyền Thiên tông, lúc này chẳng qua là mượn Thảo Mộc Linh chuyện, tìm một cái phát tác lý do mà thôi.

Về phần trên người Nghệ Thanh có hay không Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, bọn họ căn bản không quan tâm bọn họ muốn chỉ là một cái mượn cớ, nếu bọn họ giữ vững không có, bọn họ như thường có thể diệt Huyền Thiên tông, không chỉ báo ba người kia thù, còn có thể hạ giới nhiều hơn cớ thế lực nếu là có, vậy càng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hết lần này tới lần khác bọn họ vẫn thật là có vật kia.

Đạo lý này, tất cả mọi người tại chỗ đều hiểu, cũng đều thấy rõ. Nhưng là ở thượng giới thế gia trước, nho nhỏ một cái Huyền Thiên tông căn bản không có đối kháng tư cách. Hai phe thực lực căn bản không được tỷ lệ, huống lại còn có nhiều như vậy đệ tử cấp thấp tại, vô luận kết quả như thế nào, Huyền Thiên tông đều đưa tổn thất nặng nề.

]

"Ta đúng là tại Bí cảnh gặp qua Thiên Diệp Thảo Mộc Linh." Nghệ Thanh sắc mặt trầm một cái, tự nhiên cũng đoán được mục đích của đối phương, trực tiếp vượt qua mọi người tiến lên phía trước nói, "Cũng không phải các người Hiên Viên gia dẫn vào Bí cảnh."

Hắn lời kia vừa thốt ra, trên hoa sen kia mấy vị Du Tiên, đồng loạt sừng sốt một chút.

Ngược lại Huyền Thiên tông mọi người trong nháy mắt sôi sùng sục, rồi rít mắt mang bất thiện quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, đặc biệt là một chút không biết chân tướng các đệ tử, thanh âm nghi ngờ không ngừng truyền tới.

"Không thể nào, nguyên lai thật là hắn cảm?"

"Khó trách Thượng Thanh giới người tức giận như vậy."

"Hắn không phải là Kiếm tu sao? Muốn cái kia luyện Đan Thánh vật làm gì?"

"Cái kia loại bảo vật, ai không đồ con mắt. Ta xem trước hắn vẫn là Nguyên Anh, vừa ra cái kia Bí cảnh chính là Hóa Thần rồi. Không phải là người mang dị bảo, ai tin a!"

"Ai, ta Huyền Thiên tông làm sao ra khỏi một người như thế."

Cô Nguyệt càng nghe lại càng khí, chỉ muốn vọt vào đám người kẻ hở trên những thứ này ngu ngốc miệng.

Thậm chí còn có đường chủ đều quay đầu phân bội khuyên nổi lên Nghệ Thanh, "Nghệ Thanh tôn giả, người muốn thật cảm cái gì đó Thảo Mộc Linh, không bằng liền còn cho người ta đi. Cần gì phải liên lụy tông môn đây."

"Im miệng!" Cô Nguyệt đáy lòng chợt lạnh, trừng mắt về phía nói chuyện người kia, hắn làm sao có thể nói lời như vậy? Ban đầu ba người kia tìm tới Huyền Thiên tông, nếu không phải là những người này vô năng, làm sao có thể đến phiên Nghệ Thanh một cái mới nhập môn không bao lâu Nguyên Anh vào trong. Thật vất vả trở lại, còn mang về nhiều linh thực như thế, còn một cây không để lại giao tất cả cho tông môn. Bây giờ tại vị đến nơi, bọn họ vì còn sống, không muốn để ý sống chết của hắn sao?

Còn muốn chút mặt hay không!

Hướng chi chuyện này rõ ràng chính là Hiên Viên gia cố ý bói móc, làm sao có thể quái đến Nghệ Thanh trên người một người. Hắn chẳng qua là xui xẻo bị ba người kia trước khi chết hình ảnh bắt được mà thôi.

"Chuyện này... Lời này cũng không phải là ta nói, là thượng giới..." Người kia lui một bước, lại vẫn là chưa từ bỏ ý định đọc một câu.

"Cô Nguyệt..." Dư Dương cũng nhíu mày một cái, tiến lên khuyên nhủ, "Điều này cũng không có thể trách bọn họ, dù sao chuyện liên quan đến tông môn, muốn lấy đại cuộc làm trọng."

"Sư huynh?" Cô Nguyệt không dám tin tròn to hai mắt, "Người cũng cho là như vậy!"

Dư Dương nhìn phía trên mọi người một cái, thấp giọng nói, "Người nên hiểu được, tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, giữ được tông môn quan trọng, chân tướng như thế nào cũng không trọng yếu!"

Không trọng yếu!

Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên minh bạch cái gì, đột nhiên tròn to hai mắt, không dám tin quét về phía bên người chúng đường chủ môn. Mọi người rồi rít tránh, liền ngay cả Hề Thu cũng quay đầu đi.

Bọn họ đây là đã quyết định rồi sao?

Bởi vì Thượng Thanh giới muốn giao phó, cho nên để tông môn, bọn họ quyết định đem Nghệ Thanh đẩy ra ngoài! Bởi vì vì một hi sinh cá nhân, dù sao cũng hơn lên diệt môn mạnh hơn?

Ánh mắt hắn càng mở càng lớn, đột nhiên cảm thấy những thứ này chung sống mấy trăm năm tông môn, có chút mạch phát lên.

Đến lúc đó Nghệ Thanh, sắc mặt biến thành đều không có biến thành, dường như cũng sớm đã đoán được loại kết quả này. Thì ra là vì vậy, trước hắn tình nguyện làm một tên tán tu, cũng không muốn gia nhập tông môn. Rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng cũng là vô tình nhất địa phương.

Không nhìn nghị luận âm ỉ mọi người, hắn trầm giọng mở miệng nói, "Ta đã thấy Thảo Mộc Linh sinh trưởng với cái đó Thượng cổ Bí cảnh, cũng không phải là các người Hiên Viên đồ vật."

"Trò cười!" Cái kia Du Tiên cười lạnh một tiếng nói, "Thiên Diệp Thảo Mộc Linh không phải là ta Hiên Viên gia, là của người nào?"

"Ta đây!" Hắn vừa dứt lời, một đạo giọng nữ đột nhiên mở miệng nói.

Cái kia Du Tiên sững sờ một chút, quay đầu bốn phía tìm mấy lần, hồi lâu mới đem tầm mắt định ở bên cạnh Nghệ Thanh, một cái gờ tay trên người cô gái, mặt nhẵn tâm nhất thời nheo nheo.

Người phạm?

"Người là người phương nào?"

"Ta là sư phụ hắn a." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ Nghệ Thanh, hiềm thấy nhớ tới thân phận của chính mình, "Ta cái chính một chút a, các người ba người kia, chỉ có cái đó uống nhầm thuốc... Đúng, chính là bên phải trong gương cái đó, là đầu... Ách, đồ đệ của ta giết, chuyện khác đều là ta làm"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51: Thoát Khỏi Tông Môn

Trên hoa sen kia mọi người sùng sốt một chút, giết hai vị khác tôn giả lại là nàng! Mảnh nhỏ nhìn một cái nước kia kính, quả thực tại Thanh Doãn trước khi chết trong hình ảnh phát hiện Nghệ Thanh đứng bên cạnh chính là người đàn bà này, trong lúc nhất thời ánh mắt nhìn nàng tràn đầy cảnh giác, mấu chốt bọn họ lại có thể không dò ra nữ tử này tu vi.

"Hừ, đạo hữu nhưng chớ nói nhảm, Thiên Diệp Thảo Mộc Linh là ta Hiên Viên gia chí bảo. Lúc nào thành vật phẩm của ngươi?"

"Ngươi xác định là nhà ngươi?"

"Thượng Thanh giới mọi người đều biết."

"Vậy..." Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, "Ngươi gọi nó một tiếng, nhìn một chút nó đáp ứng không?"

Du Tiên chỉ ngực nhét vào, cái quỷ gì!

"Hoang đường! Thảo Mộc Linh là nên phải thiên địa linh khí mà sống, mặc dù mộc linh trí, nhưng từ trước đến giờ cao ngạo, như thế nào tùy ý đáp lại. Coi như là nó nhận định chủ nhân cũng không cách nào..."

"Ngươi không gọi ta gọi rồi." Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu kêu một tiếng, "Củ cái, ngươi đi ra một chút "

"Kỳ..."

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo bạch quang theo dưới chân Cô Nguyệt chui ra, thân hình lóe lên liền đến trước mặt Thẩm Huỳnh, béo béo trắng trắng một cây, trên đầu còn đỡ lấy thật dài lá xanh, trong đó hai lá cây trung gian còn bung lấy một xấp dây bò công anh, đang ra sức giờ lên tới, "Chít chít chít chít ký!"

"Cách ta xa một chút!" Bò công anh rụng lông.

"Kỳ..." Toàn bộ củ cái trong nháy mắt đầu (chỗ này) mong rồi.

"Thiên Diệp Thảo Mộc Linh!" Người trên hoa sen miệng đồng thanh phát ra một tràng thốt lên, không dám tin nhìn trên mặt đất bụi cây kia béo béo trắng trắng linh thực, thật sự là Thiên Diệp Thảo Mộc Linh! Hơn nữa xem ra linh trí còn vô cùng hoàn toàn. Quá tốt, không nghĩ tới cái kia Bí cảnh thật có vật này!

"Củ cái." Thẩm Huỳnh nhìn một cái trên đất Thảo Mộc Linh, chỉ hướng đối diện mọi người nói, "Nghe nói ngươi là nhà bọn họ?"

Củ cái ngẩng ra, thuận theo nàng chỉ phương hướng nhìn một chút, sau đó nói năng có khí phách phát ra vang dội một tiếng:

—— phi!

Luôn có tiện nhân thềm thường thân thể của ta.

]

Mọi người: "..."

Hiện trường nhất thời an tĩnh mấy giây.

"Các ngươi nói... Nó là của ai củ cái?" Thẩm Huỳnh nhìn về phía mọi người.

Mọi người sắc mặt nhất thời hết sức phức tạp. Chân tướng là cái gì, Hiên Viên gia dám người này rõ ràng nhất. Vốn là bọn họ chính là tới bắt Huyền Thiên tông làm cho hả giận, không có trông cậy vào cái kia trong Bí cảnh thật có Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, nhưng người nào muốn lấy được nơi này thật sự có.

"Ngươi... Ngươi rút cuộc đối với Thiên Diệp Thảo Mộc Linh làm cái gì?" Cái kia Du Tiên con mắt hơi chuyển động, kiên trì đến cùng lớn tiếng nói, "Đây chính là ta Hiên Viên Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, nhất định là ngươi hướng nó làm cái gì tà thuật, mới để cho cái này đã nhận chủ Thảo Mộc Linh, nghe lệnh của ngươi."

Hắn chăm chú nhìn chăm chăm trên đất linh thảo, không thấy cũng còn khá, nhìn cho tới bây giờ coi như là cướp đoạt, cũng không thể khiến bảo bối này theo trước mắt chạy đi.

"Ai nói nó nhận chủ?" Véo thức dậy trên củ cải, Thẩm Huỳnh trực tiếp vòng vo một vòng, quả nhiên cái kia trắng như tuyết trên người thật không có bất kỳ khe ước vết tích.

Không có... Không có nhận chủ!

Mọi người không dám tin tưởng trọn to hai mắt, người nọ là không phải là ngọc? Cái nào có chiếm được bảo bối sau, không nhận chủ? Mọi người mặt càng đen hơn, lại cũng không nói ra một câu, bảo bối này thuộc về bọn họ mà nói. Ai sẽ tin tưởng, một cái không có nhận chủ vật phẩm, là Hiên Viên gia truyền thế chi bảo.

Trong lúc nhất thời cái kia cao cao tại thượng chúng, sắc mặt nhất thời xanh một chút đen, đặc biệt đặc sắc, đều có loại mang đá lên đập chân mình cảm giác.

"Các ngươi những người này... Thật nhàm chán." Thẩm Huỳnh thở thật dài một cái, có bối mốt thời gian, ăn chút tốt hơn nhiều tốt. Quay đầu nhìn hướng về phía sau Huyền Thiên tông mọi người, ánh mắt đảo qua một cái, không có nửa điểm dừng lại, xoay người liền hướng về phía Nghệ Thanh nói, "Đầu bếp a, những thứ kia ta chán ăn rồi, muốn không thay cái mà đi."

"Sư phụ..." Nghệ Thanh sửng sò, nhất thời minh bạch ý của nàng. Cẩn rằng, quay đầu trọn mắt nhìn mọi người một cái, sư phụ muốn đem sự chú ý của Hiên Viên gia, đều chuyển tới trên người nàng, để giải Huyền Thiên tông nguy cơ sao?

Đám này nhất gan sợ phiền phức vong ân phụ nghĩa tiểu nhân, dựa vào cái gì?

"Phải! Sư phụ." Nghệ Thanh xiết chặt bên người tay, hít sâu một hơi xoay người nói, "Thu chương môn, những này qua tại quý tông có nhiều quấy rầy, Nghệ Thanh vốn là tán tu, chịu không nổi tông môn quy củ trời buộc, tự mình từ giả khách Khanh trưởng lão chức, tiền đồ một mù vọng các vị có thể sớm đăng Tiên giới." Nói xong trực tiếp móc ra nhập môn thời điểm, phát xuống đệ tử ngọc bài đưa tới.

"Nghệ Thanh!" Cô Nguyệt trọn to mắt, "Ngươi đây là làm cái gì?"

"Tôn giả tạm biệt." Hề Thu tay run một cái, vẫn là nhận, nhất thời có loại không đất dung thân cảm giác, chuyện này vốn là vô tội nhất chính là bọn hắn thân đồ, hết lần này tới lần khác vì tông môn...

"Hề Thu ngươi!" Cô Nguyệt không dám tin nhìn về phía Hề Thu.

Thoát khỏi tông môn Nghệ Thanh đến lúc đó không có vấn đề, đối với Huyền Thiên tông vốn là không có cảm tình gì. Hẳn quá rõ ràng các phái tông môn làm phép, theo nhìn thấy cái kia mặt thủy kính bắt đầu, hẳn liền biết Huyền Thiên tông mọi người sẽ có phản ứng gì.

Mặc dù bây giờ Hiên Viên gia là không có lý do phát tác lại, nhưng chỉ cần cái kia Thảo Mộc Linh tại ngày này, hẳn cùng sư phụ một ngày còn là người của Huyền Thiên tông, bọn họ liền sẽ không bỏ qua Huyền Thiên tông, thượng giới thế gia muốn đối phó hạ giới tông môn, còn nhiều mà không thấy máu thù đoạn, thời gian lâu dài khó giữ được những người này sẽ không đối với bọn họ sinh ra oán hận tới, đến không bằng đi sạch sẽ.

"Sư phụ." Nghệ Thanh không để ý tới Cô Nguyệt trực tiếp đi trở lại.

Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, lúc này mới ngẩng đầu hướng về phía hoa sen trên mọi người nói, "Người đó... Người là của các ngươi ta đánh, củ cải cũng là ta nhặt được, nếu không phục tới tìm ta, không có quan hệ gì với người khác."

Nói xong trực tiếp đập lên Nghệ Thanh phi kiếm, hướng xa xa bay đi.

"Chờ một chút, các ngươi..." Cô Nguyệt đang muốn tiến lên ngăn cản.

Dư Dương lại tiến lên một cái ngăn cản hẳn, "Sư đệ! Bọn họ chính là vì tông môn đại nghĩa, mới rời khỏi, chớ cô phụ bọn họ nỗi khổ tâm."

Cô Nguyệt bên người tay nắm chặt lại, cái gì tông môn đại nghĩa, Thẩm Huỳnh tên kia căn bản sẽ không để ý những thứ này, Hiên Viên gia tới nhiều hơn nữa Du Tiên lại có thể đưa nàng như thế nào. Nàng cố ý mang theo Thiên Diệp Thảo Mộc Linh rời đi, chỉ bất quá... Chỉ bất quá vì không cho hắn làm khó mà thôi, bởi vì hắn là Huyền Thiên tông Cô Nguyệt tôn giả!

"Hai vị sư huynh!" Cô Nguyệt hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, hướng về Dư Dương ôm quyền nói, "Cô Nguyệt không muốn quản cái gì tông môn đại nghĩa, nhưng lại biết cái gì gọi là bằng hữu nghĩa khí, bọn họ là vì ta mới có thể nhập cái kia Bí cảnh, Huyền Thiên tông nếu bảo vệ bọn họ không được, ta lại không thể ngồi nhìn bất kể. Xin thứ cho Cô Nguyệt từ nay không thể lại lấy Huyền Thiên tông đệ tử tự cho mình là." Như vậy tông môn, hẳn lưu lại có ý gì?

"Sư đệ!"

"Sư thúc!"

Mọi người sắc mặt biến đổi, hẳn lại trực tiếp đem mình ngọc bài đưa trả lại cho Hề Thu, xoay người liền ngự kiếm liền đuổi theo.

"Hai người các ngươi, đứng lại cho ta!"

Thấy bọn họ mang theo Thiên Diệp Thảo Mộc Linh đi, người của Hiên Viên gia cũng không có lòng tiếp tục vây công Huyền Thiên tông rồi.

"Nếu chuyện này là một cuộc hiểu lầm, chúng ta cũng sẽ không liền đánh buồn rồi." Trên hoa sen kia Du Tiên vung tay lên, toàn bộ hoa sen rơi đi chủ phong, bầu trời một trận vụn vụn, phá ra một cái lối đi, hoa sen to lớn nhất thời bay hướng cái cửa vào kia, chẳng qua là nguyên bản ngồi ở hoa sen chính giữa năm vị Du Tiên đột nhiên không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52: Cản Đường Đánh Cướp

Nghệ Thanh theo Huyền Thiên tông đi ra, liền một đường hướng về phương hướng tây bắc mà đi, có thể là bởi vì đáy lòng kìm nén mấy phần khí, bay vừa nhanh vừa vội. Một đường rồi đi Huyền biên, mới quay đầu lại.

"Sư phụ, lần đi gần nhất thị trấn, phỏng chừng còn muốn hai giờ." Hắn nhìn một chút phía trước, đề nghị, "Ngày giờ không còn sớm, không bằng chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, đợi sư phụ dùng qua cơm trưa lại đuổi đường."

"Được a!" Thảm Huỳnh sờ sờ cái bụng, chờ người nói câu này đây.

Nghệ Thanh lập tức đổi lại linh kiếm, hướng về phía dưới một chỗ đất trống bay xuống, đầu tiên là bóp cái Phong hệ pháp thuật quét ra một mảnh sạch sẽ khu vực.

"Sư phụ người chờ một chút, lập tức là tốt rồi." Hắn một bên nổi lửa, một bên đem trong túi đựng đồ linh thú thịt ra bên ngoài móc, "Nơi này vẫn như cũ là Huyền Thiên tông phạm vi, khó có linh thú qua lại, bất quá Đông phương trên chợ liền có truyền tống trận, chỉ nếu qua cái kia truyền tống trận, lại trải qua ba ngày chúng ta liền có thể trở lại nhà là rồi."

"À? Nhà lá, cái gì nhà lá?" Thảm Huỳnh sững sờ một chút.

"Chính là sư phụ nguyên lai ở cái đó nhà lá a." Nghệ Thanh sững sờ một chút, "Sư phụ không tính trở về sao?"

"Ày..." Thảm Huỳnh nhất thời nhớ lại cái kia tràn đầy gió tràn đầy gió củ cải, khoe miệng giật một cái, vỗ vai hắn một cái nói, "Cái đó đầu bếp a, thật ra thì đi..."

Nàng đang muốn bỏ đi hắn về nhà gặm củ cải ý tưởng, đột nhiên một đạo uy áp hướng về hai người tập đi qua, Linh phong nhất thời nhấc lên lá rụng đầy trời, năm đạo bạch lục xen nhau thân ảnh từ trên trời hạ xuống, trong nháy mắt rơi vào trước mặt hai người.

"Hai vị đi thật nhanh, để cho chúng ta dễ tìm!" Một người trong đó tiến lên một bước cười nói.

"Người của Hiên Viên gia!" Nghệ Thanh sầm mặt lại, đột nhiên đứng lên, đây chính là mới vừa cái kia toà sen trên năm cái Du Tiên, đang định gọi ra linh kiếm.

Thảm Huỳnh trực tiếp từng thanh người lại cho nhún trở về, "Nướng thịt của người đi."

"... Là, sư phụ." Nghệ Thanh không thể làm gì khác hơn là lại ngồi trở về, lại không nhịn được quay đầu cảnh cáo tựa như trừng mắt về phía năm người kia, mặc dù có thể đoán được bọn họ sẽ đến cướp Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, lại không nghĩ rằng sẽ đến đến nhanh như vậy, cho nên ngay cả chốc lát đều không chờ được rồi sao? Không nghĩ tới đường đường thượng giới thế gia, tướng ăn cũng giống như nhau khó coi.

"Hai vị đạo hữu quý rầy." Cái kia cái trung niên Du Tiên tiến lên một bước, cười một mặt hòa khí nhìn về phía Thảm Huỳnh, chẳng qua là đáy mắt tham lam lại phảng phất muốn tràn ra, "Xin thứ cho chúng ta tự tiện theo tới, thật sự là tình thế bất đắc dĩ. Chúng ta có một cái yêu cầu quá đáng, xin đạo hữu tác thành."

Không chờ Thảm Huỳnh hỏi, hắn tiếp lấy liền chủ động giải thích, "Ta Hiên Viên gia xưa nay bội xuất Đan tu, toàn bộ Tam Thanh giới sợ là không tìm ra so với tộc ta mạnh hơn Đan tu, gia chủ càng là cấp mười luyện đan sư. Đạo hữu lấy được cái con kia Thiên Diệp Thảo Mộc Linh chính là luyện Đan Thánh vật, lại đối với Đan tu hữu dụng, đối với các tu sĩ khác mà nói là không có bất kỳ chỗ dùng nào. Ta xem đạo hữu cũng không phải là Đan tu, Hà không đem nhường cho ta Hiên Viên gia, vật tẫn kỳ dụng."

Thảm Huỳnh khom người đem con nào đó theo ra Huyền Thiên tông sau, vẫn dây dưa ở trên chân nàng đồ trang sức chân xích ra, "Người nói con này?"

"Kỳ..." Củ cải đồ trang sức lập tức giờ giờ lên lá cây.

Chung mắt người nhất thời sáng lên, cái kia cái trung niên Du Tiên càng là tiến lên mấy bước, như là ép trụ hay không trụ kích động nói, "Chính là vật này."

"Ngươi muốn à?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu.

]

Cái kia Du Tiên sắc mặt đổi một cái, cười càng thêm sâu nói, "Đạo hữu, con này Thiên Diệp Thảo Mộc Linh linh trí không thấp, thật tốt bảo dưỡng có lẽ không bao lâu liền có thể hóa hình, thứ cho ta nói thẳng thế gian này trừ ta Hiên Viên gia, sợ là không người bảo vệ được này loại bảo vật. Đạo hữu hiện tại một thân một mình, không môn không phái, làm sao khổ đắc tội nữa một cái thể gia."

"Ồ, sau đó thì sao..." Thẩm Huỳnh vẫn là một mặt không có vấn đề.

Cái kia Du Tiên trong nháy mắt tối rồi mặt, đến lúc đó bên cạnh hắn một người không nhìn được lên tiếng nói, "Ngươi cần gì phải cùng với nàng phé nhiều lời như vậy, ngược lại cái này Thiên Diệp Thảo Mộc Linh không thể rơi vào Hiên Viên gia lấy người bên ngoài trong tay, nàng không cho cũng phải cho!"

Nói xong, hắn trực tiếp phi thân lên, giờ kiếm liền hướng về nàng đâm tới, trong lúc nhất thời không lộ kiếm khí mang theo một trận to lớn cuồng phong, làm việc chỉ địa thảo mộc tung bay, linh khí bức người. Tốc độ của hắn cực nhanh, thân hình lóe lên đã đến trước mặt Thẩm Huỳnh, mắt thấy thanh trường kiếm kia liền muốn không có vào đối phương não miêng.

Thẩm Huỳnh đột nhiên nâng lên một tay.

Chỉ nghe keng keng keng một tiếng, trong tay Du Tiên kiếm từng khúc gãy, trực tiếp toàn bộ bể ở trong lòng bàn tay của nàng, liền với chuôi kiếm một nhanh.

Lòng bàn tay nàng nắm chặt, trong nháy mắt liền tóm lấy hắn mới vừa còn cầm kiếm quả đấm, linh khí mang theo cuồng phong, trong nháy mắt liền ngừng lại.

Nhưng mà Thẩm Huỳnh... Liền vạt áo đều không có động một cái.

Ồ?

"Ngươi..." Cái này làm sao có thể? Nàng lại có thể dễ như trở bàn tay liền gãy hắn Cửu phẩm linh kiếm.

Còn chưa nghĩ thông suốt, lại thấy nàng đột nhiên thở dài một cái, run lên trên tay kia đang len lén dùng lá cây quyền cổ tay nàng cù cái.

"Thật ra thì đi... Ta đối với loại này thức ăn cái gì cũng không có hứng thú, các ngươi nếu là thật tốt nói với ta, ta cũng liền cho các ngươi. Nhưng là..." Nàng hơi nheo mắt lại, quay đầu nhìn về phía người trước mặt, "Cho là một chuyện, các ngươi muốn cướp, ta đây liền mất hứng..."

Nói lấy nàng đột nhiên tay lòng căng thẳng.

A...

Một tiếng kêu quái dị phá vỡ bầu trời mênh mông. Cô Nguyệt đuổi theo hai người thời điểm, đã là giữa trưa. Rồi đi Huyền Thiên tông sau, hắn là một đường tìm Nghệ Thanh khí tức bay tới. Hắn bay rất gấp, đáy lòng dè nhiều loại tâm tình, cảm động, áy náy, lo âu cái gì cũng có, một lòng chỉ suy nghĩ vội vàng đuổi theo hai người kia.

Mãi đến hắn nhìn thấy cách đó không xa một luồng khói xanh, cuối cùng mới đã phát hiện hai người tung tích.

Sau đó...

Hắn liền thấy cái kia năm cái giấy gấp La Hán một dạng, giấy gấp nằm ở bên cạnh Du Tiên.

"Mịa nó!" Hắn xuống đến một nửa phi kiếm, một cái không có đứng vững, thiếu chút nữa một đầu ngã xuống, chuyện này... Không phải là Hiên Viên gia cái kia năm cái Du Tiên sao?

"Yo, Nguru ba ba." Thẩm Huỳnh hướng hắn vẫy vẫy dính đầy mỡ đông tay, theo thói quen nhường ra điểm vị trí, "Ăn cơm trưa, muốn cùng nhau sao?" Nàng chỉ chỉ đang tại cảm giác thịt Nghệ Thanh, đối phương trở về Cô Nguyệt một cái ghét bỏ ánh mắt —— không biết xấu hổ, còn tới trộm!

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, quay đầu nhìn một chút trên đất "La Hán" môn, "Hắn... Bọn họ đây là?"

"Ồ, đánh cướp!" Thẩm Huỳnh thuận miệng giải thích một câu.

Đánh cướp?

Hắn trong nháy mắt đoán được chuyện gì xảy ra? Không phải là vì cái đó Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, bắt quá... Lúc này mới qua bao lâu a, năm cái Du Tiên liền như vậy nằm, hơn nữa cái kia thậm chí không nhìn dạng, ngươi rút cuộc làm cái gì a uy!

"Yên tâm, không chết được, chẳng qua là ngất đi." Thấy Cô Nguyệt vẫn nhìn mấy người kia, Thẩm Huỳnh tốt bụng giải thích một câu, lắc đầu nói, "Hiện tại năm... Người trung niên a, thân thể cũng quá yếu một chút." Không có chút nào trải qua té, còn không bằng lũ thú nhỏ.

Cô Nguyệt: "..."

"Tới một khối sao?" Thẩm Huỳnh trực tiếp đưa một miếng thịt đi qua.

Cô Nguyệt ngẩn người, nhận, giống như thường ngày ngồi ở bên cạnh nàng, nhớ tới chuyện lúc trước, nội tâm giống như là ngạnh cái gì, nghĩ nói chút gì, cũng không biết kể từ đâu.

Mãi đến ăn xong một miếng thịt, hần mới trầm giọng nói, "Ta rời đi Huyền Thiên tông rồi."

"Ồ."

"Mới vừa... Thật xin lỗi!"

Thẩm Huỳnh sững sờ, quay đầu nhìn hần một cái, một mặt mờ mịt, "Cái gì?"

"Là ta mời các ngươi vào Thượng cổ Bí cảnh." Cô Nguyệt hít sâu một hơi, về mặt thành thật hướng về phía hai người nói, "Hiên Viên gia tìm tới Huyền Thiên tông căn bản không phải là lỗi của các ngươi, bọn họ lại..., nói cho cùng... Là ta làm liên lụy các ngươi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 53: Thật Tốt Trò Chuyện Một Chút

Thẩm Huỳnh không có trả lời, Cô Nguyệt lại càng nói càng trót lọt, "Ta tại Huyền Thiên tông hơn ba trăm năm, một mực đem nơi đó làm thành chính mình thuộc về, cho là tu tiên cùng người phạm luôn là bất đồng. Có lẽ thực sự giống như môn quy nói, đều là một môn thì sẽ đồng tâm hiệp lực cùng cùng tiến cùng lui. Không nghĩ tới Hiên Viên gia đến một cái, bọn họ liền đã đều không đánh, trực tiếp liền nhận thua. Còn là vì cái gì tông môn đại nghĩa, trực tiếp đem nồi quảng trên người bọn họ, cũng coi là để cho ta mở rộng tầm mắt rồi."

"Cái gì tiền môn tu sĩ, nguyên lai cũng chỉ là ích kỷ người bình thường mà thôi." Hần than một tiếng, như là buông xuống cái gì, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh cười một tiếng, "Thẩm Huỳnh đa tạ! Đầy nghĩa khí, sau đó ngươi chính là em gái ruột ta rồi!"

"Ây..." Thẩm Huỳnh run một cái, theo bản năng dõn hai bước, thật ra thì ta chỉ muốn làm con gái của ngươi, "Ngươi ba ba thương lượng với ngươi chuyện này được không?"

"Cái gì? Tận lực nói!" Hần đánh một cái ngực.

"Ngươi đừng đột nhiên đối với ta cười có được hay không? Ta sẽ cho là... Ngươi muốn cho ta tiền."

"... Cút." Ai ngờ cho ngươi tiền, ngươi mẹ nó có thể không thể quên Ngươi ba ba chuyện này, "Ngươi nhà có nghèo như vậy sao? Liền như vậy, nhìn tại ngươi giúp ta một lần phần trên. Sau đó ngươi nếu là thiếu linh thạch, tận lực đến tìm ca, ta bảo kẻ ngươi." Hần đầu gì là một cái Hóa Thần tôn giả, linh thạch còn chưa thiếu.

"Cảm ơn Ngươi ba ba!" Thẩm Huỳnh vui mừng, "Bất quá, có thể hỏi một chút... Ta rốt cuộc giúp ngươi gì?"

"Chớ giả bộ." Hần vỗ vai của nàng một cái nói, "Biết ngươi nói nghĩa khí, ngươi rời đi Huyền Thiên tông, không phải là sợ ta khó xử mới chủ động rời đi sao?"

"Không phải là a, ta chỉ là đơn thuần nghĩ chuyển sang nơi khác ăn cơm."

"Giả bộ liền không giống." Cô Nguyệt cho nàng một cái khác trêu chọc ánh mắt, "Liền ngươi cái này kẻ tham ăn thuộc tính, lúc này mới bao lâu ngươi liền có thể chán ăn? Hơn nữa ta nghe nói ngoại sự đường nguyên liệu nấu ăn chủng loại nhưng là rất phong phú."

Nghệ Thanh đột nhiên chen lời nói, "Ý của sư phụ nói là, lần trước Ngoại Sự Đường thông báo tân tiến một nhóm đệ tử toàn bộ đã thành công tích cốc, cho nên nơi đó đã không có nguyên liệu nấu ăn có thể lĩnh rồi." Sư phụ cũng không thể đối bụng.

Cái gì?

"..." Đầu gối trúng một kiếm.

Hồi lâu.

"Vậy... Cái kia mấy người kia lại chuyện gì xảy ra?" Hần chỉ chỉ trên đất ngất xỉu bất tỉnh năm người, "Người rõ ràng đánh thắng được Hiên Viên gia những người đó, cũng không trực tiếp tại Huyền Thiên tông động thủ, không phải là nhìn tại mặt mũi của ta, sợ suy giảm tới những thứ kia đệ tử cấp thấp sao?"

"Không đúng a!" Thẩm Huỳnh lắc đầu.

"Làm sao phải không?"

"Áy... Khi đó quá nhiều người, đánh nhau rất phiền toái cần phải rất lâu."

"Hắc?" Ý gì?

"Mà khi thời điểm sắp đến trưa rồi." Bỏ lỡ giờ cơm rất đáng tiếc a, "Cho nên ta hoàn toàn là..."

]

"Im miệng, chớ nói!" Cô Nguyệt một cái bịt miệng nàng lại, một viên thủy tinh tâm, Bá kỷ một cái ngã nát bấy bẽ nát, người mẹ nó có thể hay không đang hoàng sống ở trong tường tượng a uy.

('□') 〰

"Sư phụ, tiếp theo chúng ta muốn đi đâu?" Thấy hai người ăn đến không sai biệt lắm, Nghệ Thanh tắt lửa, theo thói quen thu thập một chút bữa cơm đã ngoại hiện trường hồi.

Thẩm Huỳnh ngẩn người, quay đầu nhìn về phía bên cạnh một cái nào đó một mặt oán niệm người.

"Xem ta làm gì?" Cô Nguyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, khí còn không có tiêu đây, "Đều là ai hại đấy! Lão tử hiện tại cũng không không có chỗ đi rồi, các ngươi muốn đi đâu đi đó, ta tùy tiện."

Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, quét qua trên đất năm cái vẫn còn đang nằm cứng đờ người, ánh mắt híp một cái, đứng lên đuổi người.

"Ăn no không có chuyện làm, nếu không... Tìm người coi là một sổ sách đi thôi?"

"..."

"..."

Thượng Thanh giới, Hiên Viên thế gia.

"Gia chủ..." Một người học trò hốt hoảng chạy vào hậu điện, "Không xong rồi, không xong rồi!"

"Loạn rêu rao cái gì?" Đang tại trên đầu nam tử mờ mắt, "Hốt hoảng như vậy còn thể thống gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiền điện... Tiền điện đột nhiên xông vào hai cái tu sĩ Hóa Thần."

"Tu sĩ Hóa Thần?" Nam tử nhủ mảy một cái, "Đã có tu sĩ đầu nhập vào, người tự đi mời Ngũ trường lão sắp xếp chính là, không cần tới cho ta biết."

"Không phải... Bọn họ không phải là xin vào dựa vào, nói là... Nói là đi hạ giới... Tôi tính sổ!"

"Cái gì?" Hiên Viên gia chủ sầm mặt lại, "Khẩu khí thật là lớn, hai cái tu sĩ Hóa Thần, lại có thể cũng dám tới Hiên Viên chủ nhà giường oai! Thông báo từng phạt đường đường chủ, dẫn người bắt lại hai người kia."

"Đường chủ đã... Ngã xuống."

"Cái này làm sao có thể?" Nam tử một mặt khiếp sợ.

"Hần... Bọn họ là Kiếm tu, không chỉ là từng phạt đường đường chủ, mấy vị Hóa Thần trường lão đều đi, căn bản không ngăn được hai người kia."

"Đi hạ giới Kiếm tu, mạo không phải là..." Nam tử trợn to hai mắt, lo lắng đi tới lui hai chuyển, "Năm vị Du Tiên lão tổ trở lại rồi?"

"Không có... Không có..."

"Còn chưa có trở lại!" Nam tử càng thêm cuồng cuồng, "Hết lần này tới lần khác là loại thời điểm này, nhanh thông báo trong tộc tất cả tu sĩ Hóa Thần, đều qua tới, ngăn cản cái kia hai cái Kiếm tu."

"Vâng, gia chủ." Đệ tử lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Nam từ lại càng thêm cuống cuồng, bóp mấy cái đưa tin đi ra ngoài, đều không có trả lời, "Chuyện gì xảy ra? Năm vị Du Tiên chú bác làm sao một cái đều không có trả lời, rốt cuộc đi đâu chỗ?"

"Người nói chính là bọn hần sao?" Đột nhiên một cái giọng nữ tại vang lên bên tai.

Nam từ sợ hết hồn, đột nhiên quay đầu, lúc này mới phát hiện bên cạnh mình thêm một người, "Người... Người là ai? Lúc nào đứng ở chỗ này!" Hần lại có thể một chút cũng không có phát hiện.

"Ta gọi Thẩm Huỳnh, là theo mới vừa cái đồ tiểu từ một khối mà tới a!" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ trước đệ tử đi ra phương hướng.

Mới vừa? Cái này làm sao có thể, rõ ràng không nhìn thấy những người khác đi vào, hần trong bụng trầm xuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Người... Người cùng cái kia hai cái xông vào Kiếm tu là một phe?" Hần cảnh giác lui về phía sau một bước, lúc này mới nhìn thấy trên tay của nữ tử thật giống như nắm sợi giây, hần thuận theo cái kia sợi dây nhìn lại, chỉ thấy cái kia bùng tựa như trời cái gì, nữ tử nhẹ nhàng kéo một cái, nhất thời kéo ra một chuỗi bóng người, ùng ùng ùng toàn bộ ngã trên đất.

"Chú bác!" Nam từ đột nhiên tròn to hai mắt, lúc này mới phát hiện trên đất cái kia mấy cái bị trời thành bánh chưng người, chính là cái kia chậm chạp không về năm vị Du Tiên, "Các người làm sao..."

"Người đó... Người chính là gia trưởng của bọn họ chứ? Chúng ta trò chuyện một chút thôi?"

"Yêu nữ, người rốt cuộc đối với ta chú bác làm cái gì?" Nam từ một mặt tức giận nhìn về phía đối phương, trực tiếp gọi ra một cái linh kiếm, liền hướng về đối phương chém tới, "Càng dám như vậy đối với người của Hiên Viên gia ta, ta giết người!"

"Gia chủ, không được!" Năm cái bánh chưng đồng loạt lên tiếng.

Sau một phút...

Thẩm Huỳnh dùng ống tay áo quét một vòng, bị đập bẻ nửa bên ngồi lên, chậm rãi ngồi xuống. Nhìn lướt qua tựa như bão đã tới hậu điện, thuận chân liền đã dẫm vào trên đất đã sung không phân được nhân dạng Hiên Viên gia chủ ngực, "Hiện tại... Chúng ta có thể trò chuyện rồi sao?"

Hiên Viên gia chủ: "..."

Năm cái bánh chưng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 54: Đột Nhiên Giác Ngộ

"Thật ra thì đi, sự tình rất đơn giản. Người nhà các người, tùy tiện đi ra ngoài cướp người ta đồ vật loại hành vi này, để cho ta không rất cao hứng." Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói, "Ta nghe nói người là thức ăn gia tộc phụ huynh, nhắc nhở người một cái, người nhà làm chuyện xấu, người nên giáo dục vẫn là phải giáo dục."

"..." Thức ăn gia tộc là cái gì? Hần là gia chủ, không phải là cái gì phụ huynh à? Còn có loại này coi Du Tiên là cháu trai giáo huấn giọng là sung chuyện gì?

"Ta lúc này tới, chính là nghĩ nói cho các người biết một tiếng." Nàng trực tiếp đem củ cải theo trên chân nhỏ xuống, "Cái này mặc dù là một củ cải, nhưng cũng là có chủ củ cải. Các người thích đi nữa ăn chay thức ăn, ta không cho, các người cướp cũng vô dụng."

Thiên Diệp Thảo Mộc Linh!

Gia chủ sung thành bóng đèn ánh mắt, nhất thời mở ra một kẽ hở! Đột nhiên hiểu được năm vị chú bác vì sao chậm chạp không về, má ơi, cái này Thiên Diệp Thảo Mộc Linh lại là nàng đấy! Quá kinh khủng.

"Ta lười đến thường xuyên nên phải trả cho các người, cho nên chỉ là muốn trình trọng nói cho người biết một tiếng, sau đó nếu như còn có một cái người của Hiên Viên gia, đừng tới quấy rầy ta ăn cơm... Ta liền đánh người!"

"..." Người đã đánh!

"Đều nghe rõ chưa?" Thẩm Huỳnh gia tăng âm điệu nói.

Trên đất mấy người đồng loạt co rút lại, gật đầu như hành ngược.

Du Tiên một: "Được rồi đại tiên, minh bạch đại tiên!"

Du Tiên hai: "Chúng ta nhất định thật tốt tình lại, thật tốt dám tạo, đại tiên!"

Du Tiên ba: "Đại tiên chân ngôn, ta phải khắc trong tâm khảm."

Boi Tiên Tứ: "Nghe Tiên buổi nói chuyện, thắng đọc mười... Trăm năm sách!"

Du Tiên năm: "Tuyệt đối sẽ không có người quấy rầy nữa đại tiên thanh tu, ai làm ồn ngài, ta với ai gấp."

Hiên Viên gia chủ: "... Nhà hấn Du Tiên, có phải hay không là bị đánh ngu rồi?

"Ngươi thì sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu nhìn về phía hấn, nhất thời sát khí tràn ra.

Toàn thân hấn run lên, đầu nhất thời dâng lên một cái lớn chữ chết, bốn thân mồ hôi lạnh rầm rầm chảy ra.

Liều mạng nặn ra mấy chữ, "Thị (là) nõ tươi mới (đại tiên)." Không phải là không muốn trở về, là thực sự sung không nói được nói a, tê... Thật là đau a!

"Ừm" Thẩm Huỳnh hài lòng gật đầu một cái, lúc này mới phui mông một cái từ trên ghế đi xuống, "Cái kia không sao, tan hợp!"

Nói xong, dứt khoát hướng cánh cửa mà đi, mới vừa phải ra ngoài.

"Chít chít chít chít!" Củ cải đột nhiên nhảy xuống, hướng trong điện đụng bật.

"Làm gì?" Thẩm Huỳnh một mặt không hiểu, "Ngươi muốn làm thức ăn gia tộc củ cải?"

"Chít chít chít chít chít..." Củ cải sốt ruột đụng bật, nhìn một chút trong điện lại nhìn một chút hấn, đột nhiên dùng sức nhảy một cái, nhảy tới nàng mới vừa ngồi cái đó trên đài cao, vung lá cây hướng cái ghế phía sau trong tường duỗi vào, hồi lâu móc xảy ra điều gì, hướng nàng giờ giờ, "Chít chít chít..."

Tại chỗ sáu người, nhất thời mặt liền biến sắc.

Thẩm Huỳnh cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy cái kia chỉ là một thanh khô héo lá cây, "Dưa muối?"

]

"Chít chít."

"Ngươi muốn à?"

"Chít chít chít chít chít..." Củ cải dùng sức đốt lá cây.

"Ây..." Thẩm Huỳnh nhú mày một cái, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Cái đó thức ăn phụ huynh a, ngươi cái này có thể hay không..."

"Có thể có thể có thể!" Cuối cùng khôi phục nói chuyện năng lực gia chủ, dùng sức gật đầu, "Đại tiên để ý, là Hiên Viên gia phúc phận!"

"Ồ, vậy cảm ơn a, củ cải qua tới!"

"Kỳ..." Củ cải trở về bật, Thẩm Huỳnh trực tiếp đem nó đỉnh đầu toàn một xấp dây bồ công anh cầm xuống dưới, thuận tay đưa cho trên đất gia chủ, "Cái này các ngươi phải hữu dụng, coi như trao đổi đi! Củ cải đi."

Nói xong không dừng lại nữa, trực tiếp liền đi ra cửa.

"Kỳ?" Củ cải sùng sốt một chút, nhìn một chút ra cửa người, lại nhìn một chút nắm cứng đơ trong tay bồ công anh, sau đó rõ ràng phát ra một tiếng

Phi!

Tiền nghi ngươi rồi.

Sau đó nhảy một cái nhảy một cái cùng đi ra ngoài, một bên bật còn một bên kêu người tựa như phát ra một chuỗi dài, "Kỳ... Kỳ... Kỳ."

Hiên Viên gia chủ: "..."

Nhìn một chút trong tay mình Thiên Diệp Linh Hoa, nhìn lại một chút cửa trống rỗng.

Cái này liền... Đi?

"Thức... Chú bác? Ta... Sẽ không đang nằm mộng chứ?" Mặc dù đứt đoạn mất mấy cái xương, rơi mất chút ít tu vi, nhưng là... Bọn họ lại còn sống, một cái cũng không có chết.

Người kia rõ ràng có để cho Hiên Viên gia theo Thượng Thanh giới biến mất cơ hội, liền dễ dàng như vậy bỏ qua cho bọn họ?

"Ừ... Là thật sao?" Một cái Du Tiên trở về, cũng là một mặt còn chưa có lấy lại tinh thần mà tới bộ dáng.

"Nhưng, mới vừa buổi cây kia..." Hắn đột nhiên nghĩ tới trước Thảo Mộc Linh ôm đi cô khô.

"Gia chủ, chuyện này không cần thiết nhắc lại!" Cái kia Du Tiên một mặt kinh hoảng nhắc nhở, "Gia chủ cũng biết, chúng ta nguyên bản buổi cây kia Thiên Diệp Thảo Mộc Linh ngàn năm trước cũng đã mất trí linh, bây giờ liền bản thể đều đã khô chết rồi, phỏng chừng cũng không cứu lại được rồi." Cho nên bọn họ mới sốt ruột tìm một chút một gốc Thiên Diệp Thảo Mộc Linh, "Bây giờ dùng một gốc cô khô đổi lấy cái này mười mấy bụi cây Thiên Diệp Linh Hoa, đã là đại tiên nhân hậu rồi. Huống chi..."

Huống chi còn để lại chúng một mạng người, trừ ngay từ đầu đánh hắn một hồi, còn tận đánh mặt bên ngoài. Nói đến trò chuyện một chút, vẫn thật là trò chuyện một chút.

Trên mặt sáu người tràn đầy đều là phức tạp, cái này kêu Thẩm Huỳnh... Rốt cuộc là người nào?

"Chẳng cần biết nàng là ai, sau đó nhìn thấy người này, nhưng ngàn vạn đừng có trêu chọc hắn rồi. Chính là nàng cái kia hai cái kiếm tu thuộc hạ... Cũng tránh được nên tránh đi!"

Mọi người tán đồng gật đầu một cái, Hiên Viên gia đã không chịu nổi trò chuyện tiếp một lần giằng co.

Thượng Thanh giới gần đây ra một đại sự, nghe một trong tứ đại thế gia Hiên Viên gia, có tộc nhân tại hạ giới chọc phải hai tên kiếm tu. Kết quả người ta tức không nhịn nổi, trực tiếp đuổi tới thượng giới không nói, còn trực tiếp hoành long giết tới Hiên Viên chủ nhà.

Hiên Viên gia chủ phái ra mười mấy vị tu sĩ Hóa Thần, nhưng lại không có một là đối thủ, toàn bộ bại vào dưới kiếm. Mà khi thời điểm đứng lúc trong tộc mấy vị Du Tiên trưởng lão đi ra ngoài chưa về, Hiên Viên gia tổn thất nặng nề, liền ngay cả gia chủ đều bị trọng thương.

Hai vị Kiếm tu tại trọng thương tất cả Hóa Thần cao thủ sau, liền nhẹ lướt đi, mặc dù không có lấy tánh mạng người ta, nhưng Hiên Viên gia coi như là mất mũi lýt từ đều bị mất hết.

Kiếm tu mặc dù có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng từ trước đến giờ hiếm thấy, hơn nữa đối phương vẫn là Hóa Thần Kiếm tu, vừa lên giới liền khiêu chiến một trong tứ đại thế gia hơn mười người tu sĩ Hóa Thần, có thể thấy kiếm thuật tu vi lợi hại đến trình độ nào, sợ là gặp phải Du Tiên, cũng không nhất định có thắng nắm chắc, làm sao có thể không làm người ta khiếp sợ.

Đáng tiếc bọn họ chọn sai lầm rồi thành danh đối tượng, bị xuống mặt mũi nhưng là một trong tứ đại thế gia —— Hiên Viên gia!

Cả Thanh giới đều đang ngồi đợi trò hay! Chờ lấy Hiên Viên gia Du Tiên trưởng lão sau khi trở về, như thế nào hướng hai người này đòi lại. Lại chẳng biết tại sao, ba tháng trời qua, Hiên Viên gia một chút động tĩnh cũng không có. Hơn nữa từ sau ngày đó, cả gia tộc thái độ khác thường, tác phong làm việc lại có thể bắt đầu khiêm tốn lên. Liền ngay cả đi ra ngoài đưa đàn đệ tử, đều bị yêu cầu không thể chọc ra cái gì rắc rối.

Thượng Thanh giới nhất thời ngẩn ra mắt, chẳng lẽ... Cái kia hai cái kiếm tu chân có bản lĩnh như vậy, liền thế gia Du Tiên trưởng lão, cũng không dám tùy tiện trêu chọc?

Đúng dịp là mấy tháng trước Hiên Viên gia có hai vị Du Tiên tại Trung Thanh giới bỏ mình, trong đó nguyên do không thể không khiến người sâu nghĩ.

Trong lúc nhất thời, cả Thanh giới tu sĩ, đều kích động! Cái kia hai gã đi hạ giới Kiếm tu chi danh, càng là Hòa lân phổ lớn ngõ nhỏ, các tòa Tiên thành. Trở thành các tu sĩ thường ngày nói chuyện trời đất cần thiết đề tài.

"Đạo hữu, nghe nói qua Kiếm tu Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt sao?"

"Không sai, chính là hại điểm diệt toàn bộ Hiên Viên thế gia cái kia hai cái..."

"Nghe nói hai người kia a..."

Bàn bên cạnh Thẩm Huỳnh: "..."

Hồi lâu sau.

"Ta đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng!" Nàng đứng lên.

Cô Nguyệt liền vội vàng đỡ lấy trên bàn ly, "Này này này, làm gì đột nhiên đứng lên?"

"Sư phụ?" Nghệ Thanh nghiêm túc hỏi, "Có gì chỗ kỳ quái?"

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, dùng chưa bao giờ có đứng đắn thần sắc, nhìn về phía hai người.

"Sao?" Cô Nguyệt đều không khỏi đầy lòng trầm xuống, "Không phải là muốn tới cái này ăn cơm sao?"

"Các người có cảm giác hay không..." Nàng thần sắc càng thêm đứng đắn, gần từng chữ một, "Ta nổi tiếng quá thấp một chút?"

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

"Các người nhìn a, người gia trưởng kia rõ ràng là ta đánh, cái kia năm cái Du Tiên cũng là ta trói trở về. Tại sao một đường tới mọi người nói đều là các người, một cái đều không nhắc tới đến tên của ta? Cảm giác tồn tại thấp như vậy, có chút không khoa học chứ?"

Hai người: "..."

Người mẹ nó mới biết a!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 55: Cỗ Khô Tác Dụng

"Sư phụ, ngài nói tới cảm giác tồn tại là vật rất trọng yếu sao?" Nghệ Thanh vẻ mặt thành thật hỏi.

Thẩm Huỳnh ngẩn người, "Ày... Đến cũng không phải là." Chi là có chút bức bối mà thôi.

"Sư phụ yên tâm." Hần trực tiếp đứng lên, "Ta cái này liền đi nói với bọn họ rõ ràng, ngày đó lực chiến người của Hiên Viên gia thật ra thì là sư phụ, chúng ta thật ra thì căn bản cũng không có tiến vào Hiên Viên gia hậu điện." Nói xong xoay người liền định xuống lầu cùng những nghị luận kia người giải thích.

"Người trở lại cho ta!" Cô Nguyệt liền vội vàng kéo lại người, tức xạm mặt lại, "Người một cái nào tàn Fan có thể hay không bình tĩnh một chút, người liền như vậy đi nói, người ta có thể tin tưởng người sao?" Lại nói chỉ bằng Thẩm Huỳnh cái này kèm theo ẩn thân thuộc tính, coi như tin người khác đảo mắt cũng có thể đã quên.

"Vậy... Không bằng ta đi Hiên Viên gia, để cho bọn họ đi ra nói rõ ràng." Đại gia như vậy chung quy sẽ tin chưa.

"Cất, thôi đi!" Cô Nguyệt lườm một cái, "Hiên Viên gia vẫn không có nói ra Thẩm Huỳnh tới, hơn nữa giữ vững xưng chúng ta đi ngày đó, trong tộc Du Tiên không về, người chẳng lẽ còn xem không rõ?" Không chính là bọn hắn không ném nổi người này sao? Toàn tộc mạnh nhất năm cái Du Tiên đều bị người ta đánh thành cháu trai cái gì, loại sự tình này muốn làm cho cả Thượng Thanh giới đều biết, bọn họ còn muốn hay không lăn lộn rồi.

"Cái này Thượng Thanh giới tứ đại thế gia, nhìn như hoà hợp êm thấm, kì thực không chừng giữa hai bên bao nhiêu minh tranh ám đấu, người ta vừa nói ra toàn bộ sự thật chính là vì tự vệ, nào rút ra mới có thể nói cho mọi người, toàn tộc tất cả cao thủ đều bị đánh qua rồi!"

Nghệ Thanh chân mày một cái nhíu lại, "Không được, ta không thể để cho người hiểu lầm sư phụ."

"Được rồi được rồi, thu hồi người Fan logic, sư phụ người thuộc tính này không chữa được!" Hần quay đầu tròn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Quản một chút nào tàn Fan của người a uy!"

Thẩm Huỳnh lúc này mới quay đầu lại nói, "Đầu bếp, ăn cơm lại nói!"

"Được rồi sư phụ!" Nghệ Thanh lúc này mới ngồi trở lại.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, hóa ra tự mình nói nhiều như vậy, còn so với bất quá người ta một câu đúng không!

Lần thứ 101 hối hận, ban đầu làm gì nào rút ra đi theo cái này hai hồ hàng cùng tiến lên giới, còn mẹ nó hiểu rõ vấn đề trực tiếp đắc tội cái thế gia. Tiền đồ u tối có hay không? Hần than một tiếng, nhìn một chút một bên khổ não cảm giác tồn tại của chính mình, còn vừa hoàn toàn không có thụ ảnh hưởng đang ăn cơm người nào đó, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi Thẩm Huỳnh, người tìm nhà bọn họ chủ thời điểm, trừ tính toán rõ ràng sở bọn họ đoạt bảo chuyện, không có phát sinh chuyện gì khác chứ?" Hần cũng không muốn lại gây ra chuyện gì tới.

"Không có a." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu đem trên chân đồ trang sức phá xuống dưới, "Củ cái

cầm đem đưa muối tính sao?"

"Mặn... Mĩa nó!" Cô Nguyệt đột nhiên đứng lên, "Cái này chuyện này... Chuyện này..."

Hắn một mặt không dám tin tưởng, đưa tay nghĩ cầm lấy củ cái lá cây giữa đưa muối nhìn kỹ, lại bị củ cái một lá cây rút ra móng vuốt.

"Kỷ!"

"Không thể nào người..." Cô Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, nhìn chung quanh ép bên thanh âm nói, "Người cái này liền không tử tế, đánh bọn họ một hồi trút giận một chút là được, làm gì liền Hiên Viên gia vốn là cái kia viên Thiên Diệp Thảo Mộc Linh cũng đoạt lấy rồi hả? Đây chính là Hiên Viên gia thăng nhỏ a." Người rút cuộc đã làm cái gì với Hiên Viên gia chủ a uy?

"Cũng không phải là ta lấy, củ cái chính mình muốn a." Nàng giang tay ra, không để ý củ cái phản đối, thuận tay đem đồ trang sức ném cho Cô Nguyệt, "Người tìm nó!"

]

"Nó?" Cô Nguyệt cúi đầu liếc nhìn trên tay củ cái, "Vậy người liền như vậy cầm đi, Hiên Viên gia chủ không có cùng người liều mạng?"

Thẩm Huỳnh trở về suy nghĩ một chút trong điện nằm cứng đờ, liều mạng cái này thao tác... Đối với người gia trưởng kia mà nói có chút khó khăn, "Củ cái chỉ dùng của mình bỏ công anh đổi, bọn họ nhìn đáng đáp còn thật vui vẻ." Hắn là?

"Vậy làm sao nhưng? Hắn... Ồ?" Hắn nhìn kỹ củ cái nắm chặt buội cỏ kia mộc linh, thần thức tìm tòi, mới phát hiện buội cây kia linh thực bên trong không có có bất kỳ linh thức vết tích. Cái này Thảo Mộc Linh lại có thể đã sớm khô chết rồi! Từ đầu đến cuối một liên tưởng, trong nháy mắt minh bạch vì sao Hiên Viên gia vì sao nhất định muốn cướp củ cái.

"Thì ra là như vậy..." Hắn nhìn một chút trên tay một mặt không tình nguyện củ cái, "Vật nhỏ này, đoán chừng là cảm ứng được khí tức của đồng loại, cho nên mới muốn mang đi gốc cây này cỏ khô đi."

"Chít chít chít..." Củ cái từ trong tay hắn ép ra ngoài, xoay người liền muốn treo trở về trên chân Thẩm Huỳnh, lại bị đối phương trừng một cái, lá cây trong nháy mắt ừ rũ xuống dưới, ủy khuất hề hề lui về.

"Nhưng nó muốn cái này cỏ khô làm gì?" Dùng để chôn sao?

Cô Nguyệt thần thức tinh tế quét qua một lần buội cây kia khô héo Thảo Mộc Linh, trừ lưu lại linh khí bên ngoài, cái này lá khô thuốc dùng giá trị còn so ra kém nó cái kia một cái bỏ công anh đây?

Chẳng lẽ...

"Chẳng lẽ nó có thể phục sinh buội cỏ này mộc linh?" Hắn ánh mắt sáng lên, càng nghĩ càng có thể, chúng nó đều là Thảo Mộc Linh, cũng đều là linh khí biến thành, vốn là là giống nhau tồn tại, có thể ảnh hưởng lẫn nhau cũng rất bình thường.

Hắn lời kia vừa thốt ra, Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía trên bàn củ cái.

"Kỷ?" Củ cái thân thể méo một chút, một mặt mờ mịt.

"Thảo Mộc Linh thực sinh mạng từ trước đến giờ cực kỳ bền bỉ, không chừng thật đúng là có thể củ cái từ hồi sinh."

"Thực sự?" Thẩm Huỳnh có chút hiếu kỳ đến gần điểm, "Người phục sinh một cái nhìn một chút."

"Kỷ!" Củ cái đáp một tiếng, giờ ngẩng đầu trên lá khô, lại nhìn một chút nàng. Như là nghe hiểu lời của nàng, ừ rũ xuống lá cây trong nháy mắt lại dựng lên, "Chít chít chít chít chít..."

Nó hưng phấn kêu mấy tiếng, đột nhiên toàn bộ củ cái bắt đầu phát ra một đạo màu xanh lá cây huỳnh quang.

"Đây là mộc thảo khí! Xem ra thực sự có thể." Cô Nguyệt trong lòng vui mừng, chăm chú nhìn chăm chăm trên bàn củ cái, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kỹ năng phục sinh.

Chỉ thấy trên người củ cái ánh quang càng ngày càng sáng, không tới một hồi đã bọc lại nó thân thể nhỏ, trắng mập thân thể chậm rãi hở ra một cái lần ngang, đỉnh đầu lá cây đột nhiên bắt đầu duỗi dài, mạn qua trắng mập thân thể, nó cuộn lên buội cây kia lá khô để xuống. Diệp gian mấy phen khuấy động, đem cả thực khô chết Thảo Mộc Linh chính tề gấp thành khối lập phương hình, đến gần cái kia lần ngang, sau đó...

A ô một tiếng, nuốt vào!

Hồi lâu phát ra quen thuộc vang dội một tiếng:

Nắc

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

('□) ' ———

Hất bàn!

Giờ ạ nguyên lai chỉ là dùng để ăn a uy! Người không phải là Thảo Mộc Linh sao? Hút linh khí là được, tại sao còn muốn ăn cỏ khô à? Đại cô ăn cỏ khô... Người nha thật không hổ là kẻ tham ăn Thảm Huỳnh nuốt được đồ vật này!

Cô Nguyệt đột nhiên có loại có nhớ nó làm thành dưa muối xung động.

"Cắt, liền như vậy, ta ăn no!" Thảm Huỳnh thờ dãi, quả nhiên chỉ là một cái vô dụng thức ăn, đang muốn đứng dậy.

"Sư phụ!" Nghệ Thanh đột nhiên phát ra thét một tiếng kinh hãi, "Cái này củ cái..."

"Ừ?" Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mới vừa vẫn còn đang đánh nắc củ cái, đột nhiên toàn thân phát ra hồng quang, thoáng qua theo một cái củ cái trắng biến thành một cái cà rốt, "Đây là... Chín rồi sao?"

"Không được, nó muốn hóa hình rồi!" Cô Nguyệt cả kinh, nhìn chung quanh một lần nói, "Nơi này linh khí quá hỗn loạn, Mộc linh khí yếu kém, sẽ ảnh hưởng đến nó hóa hình."

"Thành phía đông có rừng cây!" Nghệ Thanh nhắc nhở.

"Đi mau!" Cô Nguyệt lập tức ôm lấy trên bàn cà rốt, ba người gọi ra linh kiếm xoay người liền hướng bên ngoài bay ra ngoài.

Cánh cửa chương quỹ cười nhanh bước ra ngoài, "Ba vị khách..." Lời còn chưa nói hết, ba người đã biến mất ở chân trời.

"..."

Các người còn chưa trả linh thạch a uy?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 56: Củ Cải Hóa Hình

Ba người đi tới rừng rậm, mới vừa rơi xuống đất trên người củ cái hồng quang sáng choang, cả thân thể bắt đầu rút ra dài kéo duỗi, bốn phía Mộc linh khí điên cuồng tràn tới. Cô Nguyệt liền vội vàng tại rừng rậm khắp nơi bày ra phòng ngự cùng ngưng tụ linh khí trận pháp. Củ cái toàn bộ đã biến thành một đoàn màu đỏ, quanh thân Mộc linh khí càng ngày càng mạnh mẽ, linh khí nồng nặc khiến cho chung quanh nó vài mét trong phạm vi cây cối đều bắt đầu phong trường, đoàn đoàn đem nó vòng ở bên trong, hơn nữa càng ngày càng mật.

Ba người không thể không thối lui đến hơn mười thước ra ngoài, lúc này trung gian đã không thấy được bóng người của củ cái rồi, chỉ còn lại một cái do cây cối hình thành kén gió thổi không lọt. Bầu trời chột ám, giữa tầng mây bắt đầu điện quang lấp lánh.

"Nó muốn vượt kiếp rồi." Cô Nguyệt nhắc nhở một câu, qua tay ở bên cạnh ba người bày ra trận pháp.

Quả nhiên sau một khắc, một tiếng ầm vang sấm vang, tia chớp màu trắng xé ra tầng mây trắng bỏ xuống, hung hăng đánh ở phía dưới cây cối kén trên, trong nháy mắt đốt trụi hơn nửa tầng. Lôi lại không có dừng lại, ngược lại một đạo tiếp một đạo, càng bỏ càng nặng. Không tới nửa khắc công phu, cái đó gió thổi không lọt Mộc kén đã bị bỏ đến thất linh bát lạc, trung gian một mảnh bụi đất tung bay, không thấy rõ bộ dạng của củ cái, chẳng qua là trong không khí mơ hồ truyền tới mùi khét.

Mãi đến cái kia lôi suốt bỏ chín chín tám mươi một đạo, không trung tầng mây mới toàn bộ tản đi, bốn phía một cái khôi phục sáng ngời. Trên đất nằm đen một mảnh, nguyên bản củ cái vị trí đã chỉ còn một cái hố to rồi.

"Dán?" Thật lâu không thấy động tĩnh, Thảm Huỳnh không nhịn được nói.

"Sư phụ, nó không có việc gì." Nghệ Thanh ra giải thích rõ, "Thảo Mộc Linh thành hình trước không nhiễm phạm thể nhân quả, cho nên lôi kiếp là tất cả sinh linh bên trong tổn thương nhỏ nhất."

Quả nhiên, sau một khắc nguyên bản nám đen mặt đất, giống như là xuân về một dạng, trong nháy mắt hóa ra mảng lớn màu xanh lá cây, nửa hơi trong lúc đó đầy đất hoa tươi chứa, xá Tử Yên đỏ mở một mảng lớn.

Một bóng người theo trong hổ dưng cả tay chân bò ra, đó là một cái nhìn lấy chỉ có mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên (nữ?), một thân quần áo màu xanh lục, tóc dài chấm đất, mang theo điểm non nớt mặt, đẹp đến chấn động lòng người. Phảng phất Thượng Thiên hoàn mỹ nhất kiệt tác, liền với đầy đất hoa tươi đều trong nháy mắt đã mất đi màu sắc, liền ngay cả ban đầu Thích Chanh Vũ cũng không kịp nó tuyệt sắc.

Trong lúc nhất thời, phảng phất nhật nguyệt đều đã mất đi huy hoàng, trong thiên địa chỉ còn lại cái kia chậm rãi đi tới người.

Ba người đều kinh sợ rồi, ngay cả hô hấp đều đồng loạt hơi chậm lại, khiếp sợ với thiên địa linh khí này biến thành tướng mạo. Chỉ thấy hắc khế mỉm cười, phảng phất ngàn vạn cây hoa tươi tách ra, sáo trúc tiếng quanh quần trong tai.

"Tiểu tỷ tỷ, ta hóa hình... Ai nha!" Hắc lồi còn chưa dứt, đột nhiên dưới chân một quái, tuyệt đẹp thân ảnh run lên, trực tiếp té xuống, ực ực một đường lăn đến ba người dưới chân.

Ba người tức xạm mặt lại: "..."

Ngắm trộm nghe đến cái gì hình ảnh bề tan tành âm thanh.

A! Quả nhiên vẫn là cái con kia củ cái.

-_-|||

"Tiểu tỷ tỷ..." Nó làm bộ đáng thương ngẩng đầu lên, theo thói quen đưa tay muốn ôm bắp đùi của nàng.

Thảm Huỳnh chân mày căng thẳng, trực tiếp lui về sau một bước, "Chết đi!" Gay bên trong Gay tức giận.

"..."

"A lô." Thảm Huỳnh đẩy một cái bên cạnh Cô Nguyệt, "Nó rốt cuộc nam hay nữ vậy?"

]

"Ta sao biết." Cô Nguyệt quan sát tỉ mỉ củ cái một cái, "Linh thực thảo một loại phần lớn đều là không có giới tính phân biệt, sau khi hóa hình phỏng chừng cũng là có thể nam có thể nữ."

"Nhân yêu?" Thảm Huỳnh sững sờ, lần nữa ghét bỏ lui về phía sau một bước.

Củ cái sững sờ, cả người giống như là sương đánh quả cả một dạng ỉu xiu đi xuống, trong mắt nhất thời xông lên hai ngăm nước mắt, nào còn có mới vừa tươi đẹp bộ dáng.

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, nhìn trên mặt đất còn mắt rung rung nước mắt dòm người của bọn hắc, giải thích, "Hắc mới vừa hóa hình, còn không có thói quen đi bộ, cho nên mới như vậy, hai ngày nữa liền tốt rồi." Nói lấy hắc không nhin được tiến lên một bước, đưa tay ra, "Đứng lên đi."

Củ cái ánh mắt lạnh lẽo, Bá một cái, một cái tát đẩy ra tay hắc, nói năng có khí phách nói, "Cút ngay, xấu xí!"

"..."

Nói xong, tiếp tục rung rung nước mắt nhìn về phía Thảm Huỳnh, "Rút rút... Củ cái yêu cầu tiểu tỷ tỷ ôm một cái mới có thể lên."

Thảm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, hai giây sau...

"Mẹ kiếp lão tử cắt người!" Hắc trực tiếp rút kiếm ra liền xông tới.

"Ngu tôn giả, tỉnh táo!" Nghệ Thanh liền vội vàng tiến lên một bước, ngăn cản người, "Hắc mới vừa hóa hình, vẫn còn con nít, không hiểu nhân tình tai nạn rất bình thường, người không cần đề ở trong lòng."

Quý tin a, cái này củ cái rõ ràng là cố ý! Còn có Ngu tôn giả là cái quỷ gì?

Nghệ Thanh không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn về phía củ cái, "Củ cái người mới vừa..."

"Cắt!" Củ cái khinh thường lạnh rên một tiếng, "Lại một cái không biết xấu hổ theo đuôi!"

Nghệ Thanh: "..."

Bạch! Lại một thanh kiếm rút ra.

Sau một khắc.

"Ngươi... Các ngươi muốn làm gì?"

"Ta nhưng là tiểu tỷ tỷ củ cái!"

"Dừng tay, cứu mạng a! Tiểu tỷ tỷ..."

Thẩm Huỳnh: "... MDZZ

Trận này hai chọi một một phương diện đánh kéo dài suốt mười lăm phút, mãi đến củ cái tằm kia tân sinh tuyệt sắc trên mặt, cũng tìm không được nữa một chút hoàn hảo da thịt, hai người cái này mới ngừng tay.

Củ cái che lấy sung thành đầu heo mặt, cọ một cái làm bộ đáng thương rút về nguyên hình, nguyên bản trắng mập củ cái, đã biến thành tím rồi.

"Tiểu tỷ tỷ..." Củ cái chưa từ bỏ ý định dùng lá cây đưa về phía Thẩm Huỳnh, biết bao ủy khuất.

Lại bị Nghệ Thanh trực tiếp một cái nói lên, "Sur phụ, ngài cảm thấy buổi tối làm canh củ cái như thế nào đây?"

"Làm canh nào có rõ ràng xào kỹ ăn." Cô Nguyệt vẫy vẫy đánh chua tay, "Ta xem vẫn là cắt tia, hoặc là chiên ngập dầu, nếu không sinh tiền cũng được."

"Anh anh anh..." Các ngươi đây là ghen tị mỹ mạo của ta.

"Alô, hai ngươi không sai biệt lắm được." Thẩm Huỳnh lờm một cái, khi dễ một viên thức ăn, có ý tứ sao?"Không phải nói muốn đi đâu cái gì cái gì thành?"

"Thượng Thanh thành." Cô Nguyệt tiến lên một bước nói, "Hạ giới người tiến vào Thượng Thanh giới, đều sẽ đi trước Thượng Thanh thành. Các đại thế gia môn phái sẽ ở nơi đó chiêu thu đệ tử môn nhân. Chúng ta mới tới, đối với thượng giới đồ vật không biết, trước tiên đi nơi này hỏi dò một chút tình huống cũng tốt."

Nói lấy, hần chỉ chỉ phía bên phải nói, "Trước lúc ăn cơm, ta nghe ngóng, Thượng Thanh thành cách nơi này không xa. Chúng ta xuyên qua cánh rừng rậm này đi qua liền đến rồi."

"Ồ, vậy đi thôi!" Thẩm Huỳnh phát phát tay, ra hiệu Nghệ Thanh gọi ra linh kiếm.

Ba người đang muốn ngự kiếm mà lên, đột nhiên sau lưng lại truyền tới một đạo tức giận tiếng gào.

"Đứng lại!"

Thẩm Huỳnh sững sờ, sau một khắc trong rừng rậm rậm bay ra mười mấy tu sĩ, đoàn đoàn đem mấy người vây quanh.

Trong đám người đi ra hai người trung niên, một cái một thân lam bào, một cái một thân trường sam màu xanh, hai người vạt áo đều xăm ba cái đồng tiền tròn gian, mặt đầy tức giận nhìn lấy ba người. Quần áo xanh cầm trong tay một cái tính toán, thoát nhìn còn khá quen.

"Hừ, mấy vị thật là làm cho chúng ta dễ tìm!" Cái kia quần áo xanh người trung niên tiến lên một bước, hất tay một cái bên trong tính toán xoay người đối với những người bên cạnh lớn tiếng nói, "Ông chủ mới vừa tại "Phiêu Hương lâu" ăn cơm chùa, chính là mấy người kia!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 57: Khai Tông Lập Phái

Cơm chùa? Mới vừa?

(◉ ◉ ◉)

Khó trách người này khá quen, nguyên lai là mới vừa cửa tiệm kia chương quỹ.

Thẩm Huỳnh sắc mặt đen một chút, cùng Nghệ Thanh cùng nhau quay đầu khiến trách nhìn về phía bên cạnh Cô Nguyệt.

"Mịa nó, các ngươi xem ta làm gì?" Cô Nguyệt mặt cũng tối rồi, hần đây không phải là cuồng cuồng cái kia chết củ cải, nhất thời quên rồi sao? Còn có... Làm gì trả tiền thì nhất định là hần đi à?

"Chương quỹ..." Cô Nguyệt một mặt lúng túng tiến lên, sống hai đời, lần đầu tiên ăn cơm không đưa tiền, còn bị người đuổi theo ra tới, thật mất thể diện!"Ho khan, là chúng ta nhất thời sai lầm, cuồng cuồng rồi đi quên thanh toán, cái này liền bỏ tức. Không biết mới vừa cái kia ngừng, là bao nhiêu linh thạch?"

"Thiếu cho ta già bộ!" Chương quỹ trừng mắt liếc hần một cái, giận dùng dùng nói, "Mới vừa tất cả tu sĩ đều thấy được, các ngươi ba cái chính là có ý chạy mất. Hôm nay ta nếu không phải đuổi theo, các ngươi chẳng lẽ còn sẽ trở về tỉnh tiền hay sao?"

"Áy..." Cô Nguyệt hơi đỏ mặt, càng thêm xấu hổ, bọn họ thật đúng là không nhớ nổi chuyện thanh toán.

"Một câu sai lầm thì xong rồi, không dễ dàng như vậy! Các ngươi mới vừa ăn cái kia ngừng, cũng đều là linh thực linh mẽ làm, ít nói cũng có mười mấy khối linh thạch hạ phẩm."

"..."

"Các ngươi thứ người như vậy ta thấy cũng nhiều, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu không phải cho các ngươi chút dạy dỗ, sau đó chẳng phải người người cũng dám đến trong tiệm tới ăn uống chùa." Nói lấy hần ngoắc tay, bao bọc vây quanh mọi người rồi rút gọi ra vũ khí.

"Chờ một chút... Chương quỹ nghe ta giải thích." Thật chỉ là quên đi à, Cô Nguyệt có chút nóng nảy, hết lần này tới lần khác chính mình đuổi lý không thể động tay, "Có lời thật tốt nói a! Cho ăn, các ngươi đến lúc đó nói một câu a!" Cô Nguyệt quay đầu nhìn một chút chính mình trốn đơn đồng bọn.

Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh ăn ý đồng loạt lui về sau một bước, chuyển mở đầu.

Mịa nó, đám này không có nghĩa khí.

"Cái đó..." Hần chỉ có thể nhắm mắt nói, "Người xem như vậy như thế nào? Mới vừa một bàn kia, ta bồi gấp đôi linh thạch?"

"Gấp đôi?" Chương quỹ sắc mặt cái này mới dễ nhìn một chút, trên dưới quét mắt Cô Nguyệt một cái, lúc này mới ra hiệu mọi người thu hồi kiếm, "Ngươi nói nhưng là thực sự?"

"Thực sự thực sự." Hần trực tiếp móc ra linh thạch, "Chương quỹ chó trách, chúng ta là thực sự quên."

"Được! Nhìn tại các ngươi vẫn tính là có thành ý phân thượng." Chương quỹ lúc này mới hết giận tiếp tục nói, "Bổn điểm cũng không phải là không nói lý, linh thạch này ta nhận." Hần nhận lấy túi Linh Thạch, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Nhìn bộ dáng của các ngươi, giống như là mới vừa thượng giới tu sĩ, lần này tạm tha các ngươi. Hừ! Sau đó lại nhìn thấy các ngươi ăn cơm chùa, liền sẽ không đơn giản như vậy."

"Dạ dạ dạ!" Cô Nguyệt dùng sức gật đầu, thật mất thể diện!

"Đúng rồi, ngươi tên gì?"

Cô Nguyệt cả người cứng đờ, đây là muốn thêm hần vào danh sách đen sao? Hồi lâu dứt khoát đáp, "Ta gọi Thẩm Huỳnh!"

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

"Ba điểm thủy Thẩm, huynh quang huynh!" Tiếp tục bổ sung.

"Thẩm Huỳnh..." Hần quay đầu nhìn về phía ngoài ra một người, "Ngươi thì sao?"

]

Nghệ Thanh cứng một cái, "... Củ cải!"

"Làm sao lấy cái tên món ăn?" Chương quỹ nhử mày một cái, lúc này mới đem ánh mắt quét về phía sau cùng Thẩm Huỳnh, "Vậy ngươi... Liền như vậy không trọng yếu! Lúc này liền coi như xong, mọi người trở về đi thôi?"

Nói xong vung tay lên, mang theo mười mấy tu sĩ rầm rầm lại bay đi rồi.

Ba người: "..."

Chốc lát.

"Xem ta làm gì? Mới vừa ăn đến nhiều nhất, không là ngươi sao?" Dùng một chút tên của nàng thế nào, "Cũng không thể nói cho hần biết tên thật chứ?"

Nghệ Thanh cũng không đổi tên kêu củ cải sao?"

"Yên tâm, yên tâm, liền người sao chịu được so với ả thân cảm giác tồn tại, bọn họ không nhớ được người."

Cô Nguyệt dùng sức vỗ ngực bảo đảm.

Nhưng mà...

3h sau, Thượng Thanh thành.

Chỉ thấy phố lớn ngõ nhỏ, nửa số cửa tiệm treo thật cao đồng dạng một tấm gỗ bài, phía trên một nhóm mạ vàng chữ to sáng mù mắt người:

Thảm Huỳnh cùng chó, không được đi vào!

Thảm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Mịa nhà nó! Nói xong không có việc gì đây?

Thượng Thanh thành là nằm ở Thượng Thanh giới phía nam một thành Tiên thành, thành này nằm ở các phe phái thế lực ven khu vực, không thuộc về bất kỳ thế gia cùng môn phái. Là vì số không nhiều trung lập Tiên thành. Trong thành nhân viên lẫn lộn tạp, chỉ cần là tu sĩ đều có thể tiến vào, vô cùng náo nhiệt. Hơn nữa vừa mới lên giới tu sĩ, hoặc là có ý định gia nhập thế gia đệ tử đều sẽ tới thành này hỏi dò tin tức.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh ở trong thành nghe một vòng, coi như là đem Thượng Thanh giới tình huống sờ soạng đại khái.

Cùng hạ giới tin đồn một dạng, Thượng Thanh giới lớn nhất tu tiên thế lực không phải là tông môn, mà là tứ đại thế gia. Trừ lấy Đan tu náo tên Hiên Viên gia bên ngoài, còn có lấy phù trận nổi tiếng Úc gia, Ngự thú luyện khí làm chủ Dịch gia, cùng với có tiền nhất Ân gia. Ân gia nắm trong tay nhiều hơn phân nửa mỏ linh thạch, Thượng Thanh thành nhiều hơn phân nửa cửa hàng đều là Ân gia, bao gồm trước ăn cơm chùa cái kia một nhà.

Thảm Huỳnh cuối cùng biết tại sao trong thành cửa hàng, toàn bộ cũng thống nhất treo lên như vậy tấm bảng.

Mịa nhà nó!

Tứ đại thế gia có sở trường riêng, thực lực tương đương các cứ một phe, trừ chủ nhà bên ngoài, còn có các tất cả lớn nhỏ tách ra. Cơ hồ đem điều khiển ở Thượng Thanh giới 70% trở lên tu tiên tài nguyên.

Mặc dù có thể thành công phi thăng thành tiên người ít lại càng ít, nhưng phi thăng chỉ nhân phần lớn đều xuất từ trong tứ đại gia tộc. Hơn nữa thế gia thực lực cường hãn, đều có mấy chục tên Hóa Thần cao thủ, trấn giữ bình giải Du Tiên mỗi nhà cũng bốn năm vị.

Còn lại chính là một chút tu tiên môn phái, mặc dù chiếm cứ một phe linh mạch, môn hạ đệ tử cũng không thiếu, nhưng còn chưa đủ để lấy cùng thế gia tranh phong. Kỳ quái chính là, Thượng Thanh giới rất ít có tán tu. Bởi vì thế gia nguyên nhân, Thượng Thanh giới trừ đi một chút ít đất nguy hiểm, hoặc là Âm khí nồng đậm địa giới, rất ít có vô chủ địa bàn. Vô luận là sinh ra ở giới này người, vẫn là hạ giới trên người tới, đều sẽ chọn gia nhập một phe thế lực.

Cứ như vậy, Thảm Huỳnh bọn họ liền lâm vào một cái rất lúng túng tình cảnh.

"Lấy chúng ta bây giờ tình huống gia nhập cái nào thế gia đều không thích hợp." Cô Nguyệt nhíu mày một cái. Thảm Huỳnh cái này ăn cơm chùa danh tiếng không nói trước. Hiên Viên gia cái kia nháo trò, hẳn cùng Nghệ Thanh cũng xưng tên, nhưng bốn đời nhà trong lúc đó vốn chính là một cái thẳng băng cục diện, nếu để cho bọn họ gia nhập, chính là rõ ràng đối phó với Hiên Viên gia. Mà môn phái khác, càng không dám công khai cùng là địch.

"Cái thế giới này không dễ giả mạo a, trừ phi là Hiên Viên gia nào rút ra mời chúng ta trở về, nếu không vô luận là môn phái vẫn là thế gia, sợ là đều không tha cho chúng ta."

"Làm gì nhất định muốn gia nhập?" Thảm Huỳnh hỏi, "Chính mình tu luyện chính mình không được sao?"

"Nơi này cùng Trung Thanh giới bất đồng, thế gia từ trước đến giờ đối với Ma tu không chút lưu tình, muốn tìm nơi linh khí tiện nghi phương tu luyện, thì phải lấy tông môn hoặc là thế gia danh nghĩa, nếu không lấy Ma tu luận xử, cho nên cơ hồ không có tán tu."

"Ồ." Nói cách khác, yêu cầu treo cái bài, không lại chính là Ma tu không hộ khẩu?"Cái kia tự chúng ta thành lập một cái chứ sao."

"Thành lập một cái?" Cô Nguyệt cả kinh.

"Sư phụ nói là khai tông lập phái?" Nghệ Thanh cũng là một mặt khiếp sợ.

"Ừm." Nàng gật đầu, không phải là tìm một cái roi góc đất phương sao? Dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình a, còn là nói yêu cầu làm cái gì thủ tục, hoặc là bằng buôn bán loại?

"Xây một cái môn phái liền ba người chúng ta? Người chó trâu!" Cô Nguyệt liếc nàng một cái nói, "Khai tông lập phái không phải chuyện dễ dàng như vậy? Người thật sự cho rằng là mở tiệm a, có tiền là được! Khỏi cần phải nói, chúng ta dù sao cũng phải có một cái địa bàn đi! Cái này Thượng Thanh giới linh mạch đều bị thế gia cùng môn phái chiếm được không sai biệt lắm, đi đâu tìm linh mạch đi? Trừ phi xanh trở lại giới." Hơn nữa Trung Thanh giới cũng không dễ dàng như vậy tìm được.

"Không có linh mạch liền không có linh khí, không có linh khí ở đâu ra linh thực linh thú. Không có những thứ này làm sao tu luyện?" Hắn nhìn một chút bên cạnh, đã khôi phục thành hình người củ cái nói, "Chúng ta liền một cái củ cái mà thôi, mặc dù là một bảo bối, có thể tìm được thế gian tất cả linh thực, nhưng Thượng Thanh giới phần lớn địa khu đều là thế gia. Lớn lên ở trong đất của người ta, coi như người biết phương vị, cũng không thể đi rút ra đi!"

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn một chút một mặt khôn khéo củ cái, "Củ cái gì, rất trọng yếu sao?"

"Dĩ nhiên!" Cô Nguyệt giải thích, "Không nói trước luyện đan, phạm là trồng trọt hoặc là linh thực địa phương sinh trưởng, linh khí đều là chỗ khác gặp mấy lần. Linh mạch cũng là như vậy mà thành, vô luận là tu sĩ gì, củ cái nào không cần linh khí."

Nguyên lai rau củ trọng yếu như vậy, "Chỉ cần củ cái loại nhiều lắm đất là được sao?"

"Cũng có thể nói như vậy."

"Ta muốn đến một cái rất thích hợp địa phương." Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói.

"..." Củ cái gì?

Ba ngày sau, Yêu Vương điện.

Thỏ Vương bốn chân mềm nhũn, trực tiếp theo ngai vàng cút xuống dưới, không dám tin tưởng nhìn người trước mắt.

Nó đây là đang nằm mơ chứ, nhất định đúng vậy chứ?

"Yo, thỏ, đã lâu không gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 58: Chọn Địa Điểm Yêu Giới

"Thẩm... Thẩm đại... Đại đại..."

"Chớ khẩn trương, ta tìm người thương lượng chút chuyện." Thẩm Huỳnh thuận tay sờ một cái lỗ tai của nó, thỏ quả nhiên là người nhát gan động vật, liền vội vàng chỉ chỉ sau lưng nó củ cái nói, "Tới, ngồi một chút ngồi."

Thỏ Vương run cẳng thêm lợi hại, trong nháy mắt liền cảm thấy bị sờ lỗ tai đều không có tri giác. Mấy lần muốn ngồi trở về ngai vàng, nhưng vẫn là chân nhũn ra tuột xuống, "Đại... Đại tiên, mời... Xin ngài phân phó."

Thấy nó không ngồi vững, Thẩm Huỳnh biết lắng nghe trực tiếp ngồi ở nó bên cạnh, cười ha ha nói, "Là như vậy, ta ba cái mới vừa đến Thượng Thanh giới, không có tìm được chỗ ở. Nghe nói các người Yêu giới không giống Tam Thanh giới còn phân thượng trung hạ, hơn nữa cách Thượng Thanh giới gần đây, liền muốn hỏi một chút người có hay không địa phương thích hợp?"

"Đại... Đại tiên là nghĩ, tìm một cái chỗ ở?" Thỏ Vương thờ phào nhẹ nhõm, nguyên lai không phải là muốn tiêu diệt nó a, cũng còn khá cũng còn khá.

Quay đầu nhìn một chút phía sau nàng, quả nhiên thấy được mặt khác hai người tu sĩ, Nghệ Thanh quý nhân nó từng thấy, chẳng qua là không nghĩ tới bất quá gần gần ngày giờ, đối phương đã là tu sĩ Hóa Thần rồi. Hơn nữa một món khác lại có thể cũng là một cái Hóa Thần, trong bụng đối với Thẩm Huỳnh càng thêm cung kính.

Không hổ là đại tiên, thu tiểu đệ đều là mạnh nhất, coi như không mạnh sáng tạo điều kiện cũng muốn biến thành mạnh nhất.

"Ừ, không kém bao nhiêu đâu!" Thẩm Huỳnh hỏi tưởng một lần Ngu ba ba mà nói, "Muốn củ cái này củ cái mà, người lúc trước không phải là thường cho ta đưa củ cái sao? Hẳn có chứ?"

"Có... Chứ?" Cù cái chính là cái gì? Có thể nói rõ một chút hay không à?

"Thẩm Huỳnh." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái lòi nằng một cái, "Ngươi nói rất thích hợp địa phương, chính là tới Yêu giới?" Nàng nào không có xấu chứ? Không sai, Yêu giới đất rộng yêu hiểm, không thuộc về bất kỳ thế gia, cách Thượng Thanh giới lại gần. Nhưng bọn hắn nhưng là tu sĩ.

"Yên tâm, ta cùng thỏ rất quen." Nàng vỗ vai hắn một cái, một mặt tự tin.

"Đây không phải là có quen hay không vấn đề." Cô Nguyệt chân mày nhíu chặt hơn, "Ngươi cũng không phải không biết, Yêu giới khắp nơi đều có yêu khí, tu sĩ ở trong yêu khí căn bản không cách nào tu luyện."

"Ồ." Thẩm Huỳnh sững sờ, trực tiếp quay đầu nhìn về phía thỏ tăng thêm câu, "Cái kia thỏ, ta muốn đất không có yêu khí."

"Yêu giới làm sao có thể không có..."

"Được rồi đại tiên!" Thỏ Vương dùng sức gật đầu.

"..." Muốn không nên đáp ứng đến nhanh như vậy à? Sẽ không thật có chứ?"Coi như Yêu giới có chỗ như vậy, cũng không khả năng sinh ra linh mạch chứ?"

"Thỏ, còn muốn có linh mạch!" Nàng tiếp tục thêm điều kiện.

"Ngươi..."

"Không thành vấn đề, đại tiên!" Ra sức gật đầu.

"..." Cái mánh! Ngươi làm sao gì cũng đáp ứng, "Loại địa phương này liền Thượng Thanh giới đều khó khăn có, Yêu giới lớn như vậy, cho dù có cũng rất khó tìm..."

"Tìm được sao? Thỏ?"

"Có thể đại tiên, rất nhanh đại tiên!" Liều mạng gật đầu.

]

"..." Mịa nó, ngươi rút cuộc đối với cái này con thỏ làm cái gì đi à! "Được rồi, ta bất kể rồi, các ngươi thích sao sao."

Cô Nguyệt đứng qua một bên, Thẩm Huỳnh cùng Thỏ Vương cũng đã chuẩn bị lên đường nhìn xem địa bàn. Hắn chỉ đành phải đi theo, cũng không tin, Yêu giới loại địa phương này, làm sao có thể tìm được ra một chỗ, không có yêu khí, linh lực sung túc, còn có linh mạch linh thực...

"Đến rồi! Đại tiên!"

Mịa nó!

Thật là có đi à! Có muốn hay không hiệu suất như vậy?

$\Sigma(\triangle^{\circ}\parallel)$

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn trước mắt tòa kia cao vút trong mây phù đỉnh, nửa ngày chưa có lấy lại tinh thần tới. Chỉ thấy cái kia trên đỉnh núi sáng mờ đầy trời, mây mù lượn quanh tựa như tiên cảnh, trên đỉnh núi linh khí mẩn dật, mơ hồ còn có thể cảm giác được đỉnh bên trong mấy cái linh mạch dừng động khí tức. Như vậy sinh động linh mạch so với Huyền Thiên tông càng mạnh hơn gấp mấy lần.

Quỷ dị chính là, tòa này phù đỉnh tung bay ở Yêu giới bầu trời, bốn phía yêu khí, như là có ý định tránh được cái này tòa linh phong một dạng, chỉ quanh quẩn tại linh phong mấy cây số bên ngoài địa giới, không có nửa điểm xâm nhập đỉnh bên trong bộ dáng. Giống như là miễn cưỡng tại Yêu giới bên trong hóa ra một khối hoàn toàn ngược lại địa vực một dạng.

"Nơi đây cách Thượng Thanh giới gần, hơn nữa còn là linh khí dồi dào nhất một tòa phù đỉnh." Thỏ Vương chỉ chỉ tòa kia phù đỉnh giải thích, "Phương vị của nó vừa vặn nằm ở nhân yêu hai giới chỉ dương đốt, yêu khí bất xâm"

Thì ra là như vậy, cho nên những thứ kia yêu khí mới chỉ quanh quẩn ở bên ngoài mấy km sao?

"Nơi này linh khí sung túc, tuyệt đối thích hợp đại tiên tu hành. Lại là Yêu giới linh thực đầy đặc nhất chỗ, ngày trước đưa đến đại tiên trong phủ linh thực chính là chỗ này hái."

Thỏ Vương chỉ chỉ phía trước, Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn lại quả nhiên khắp núi khắp nơi đều là củ cái. Thật sự chính là khối củ cái mà a.

Thỏ nhà a!

"Tiểu tỷ tỷ, ta thích chỗ này!" Củ cải đồ trang sức theo trên chân Cô Nguyệt bật xuống dưới, vui vẻ tại củ cải trong đất lăn lộn lên, nó vốn là Thảo Mộc Linh, tự nhiên thích Mộc linh khí thịnh vượng địa phương.

Thẩm Huỳnh không để ý tới nó, vỗ một cái Thỏ Vương nói, "Thỏ, vậy thì nơi này, cảm ơn a."

"Đại tiên không nên khách khí, đây là phải, phải."

"Sau đó ta liền ở nơi này."

"Đại tiên có thể còn cần điểm khác?"

"Cái khác..." Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Cũng liền còn có một chút chút ít nhu cầu... Ngươi có thể tìm chút gia cư, dụng cụ làm bếp các loại đồ dùng hàng ngày à."

"Ta cái này đi chuẩn bị ngay."

"Ừ, đúng rồi, còn cần phải nhớ còn muốn có bàn."

"Được rồi đại tiên."

"Nếu không... Thuận tiện lại đắp cái nhà ở chứ? Ngược lại ngươi có kinh nghiệm."

"Không thành vấn đề đại tiên, đại tiên đối với nhà ở có thể có cụ thể nhu cầu?"

"Không cần quá lớn, có phòng có sảnh, có trù vệ là được. Ừ... Nếu không ngươi liền dựa theo ngươi Yêu Vương điện như vậy đắp là được, thật đẹp mắt."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái này gọi là một chút xú nhu cầu sao? Ngươi dứt khoát để cho người ta đắp cái hoàng cung được, chưa từng thấy qua người vô liêm sỉ như thế!

"Được rồi đại tiên, không thành vấn đề đại tiên!"

"..."

Có muốn hay không không có liêm sỉ như vậy đi à, vẫn thật là đáp ứng.

Cô Nguyệt tức xạm mặt lại, không nhìn được đầy một cái bên cạnh Nghệ Thanh, "Àlo, cái này Thỏ yêu các ngươi rốt cuộc thể nào nhận thức? Làm gì tốt với Thẩm Huỳnh như vậy?" Quả thật là chính là nói gì nghe vậy.

Nghệ Thanh suy nghĩ một chút, hồi lâu mới nghiêm túc trả lời, "Có thể là bởi vì... Sư phụ còn không có diệt nó toàn tộc chứ?"

"..."

Diệt tộc... Cái này cái quỷ gì? Đây không phải là quan hệ tốt, cái này con mẹ nó rõ ràng chính là có thù chứ?

(□)———

Ba tháng sau.

"Tốt rồi chó ăn, chuẩn bị một chút, chúng ta phải đi Thượng Thanh thành rồi." Cô Nguyệt đem một cái nào đó kẻ tham ăn theo bàn cơm kéo xuống, giao phó nói.

"Thượng Thanh thành?" Thẩm Huỳnh một mặt mờ mịt, đem trong tay cuối cùng một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng, "Làm gì?"

"Có thể làm gì, dĩ nhiên là đi thu học trò a!" Cô Nguyệt lườm một cái nói, "Ta đã nghe ngóng, ngày mai chính là Thượng Thanh giới các đại thể gia môn phái, một năm một lần thu học trò thời gian, đến lúc đó tất cả muốn tu đạo người đều sẽ đi các Tiên thành ghi danh, cách chúng ta gần nhất chính là Thượng Thanh thành rồi."

"Tại sao muốn mời đệ tử?" Nàng ngẩn người, thật tốt sửa chính mình không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 59: Chiêu Thu Đệ Tử

"Không phải là ngươi nói muốn xây tông lập phái sao, không khai... Mịa nó, ngươi sẽ không không tính tuyển người chứ?" Cô Nguyệt trên dưới quan sát nòng một cái, chỉ chỉ phía sau Tiên khí lượn quanh một mảnh cung điện nói, "Không thu học trò, ngươi con mẹ nó xây lớn như vậy một mảnh đền làm gì?"

Thỏ Vương dẫn bọn hắn đi tới nơi này tòa linh phong sau, ngày thứ hai liền chiêu nhóm lớn yêu loại Hỏa Hỏa Phong gió đập lại nhà ở. Ngán ngùi mấy tháng sau, cái này chỉ có linh thực phù đỉnh, đã đập ra mảnh lớn đền, sự tình xảo nhận độ so với Yêu Vương điện đều chỉ có hơn chứ không kém.

"Khó coi sao?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút phía sau hoa lệ một mảnh đền.

"Để nhìn em gái ngươi a!" Cô Nguyệt giận đến gan đau, "Ngươi đừng nói cho ta, ngươi đáp như vậy nhiều lần chính là cho ba người chúng ta người ở." Ngươi nha là hoàng đế sao? Muốn ở lớn như vậy địa phương, cái này chạy một vòng đều muốn hai ngày được không?

"Chiêu đệ tử cái gì, thật là phiền phức a..."

"Ha ha ha..." Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Không có đệ tử môn nhân, sau đó chỗ này tất cả vệ sinh, ngươi tới quét dọn sao?"

"..."

Hai giây sau.

"Ngươi ba ba, ta cảm thấy ngươi nói đặc biệt có đạo lý! Chúng ta đi tuyển người chứ?" Nói xong quay đầu hướng bên cạnh Nghệ Thanh nói, "Đầu bếp, vội vàng đem những thứ này bánh ngọt bỏ túi một cái, thuận lợi làm tiếp điểm quà vật trên đường ăn a, đúng rồi mang nhiều điểm nguyên liệu nấu ăn, đuổi không trở lại còn có thể bữa cơm dã ngoại."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

"..." Nói cho cùng, ngươi nha vẫn không nỡ bỏ cái này một ít thức ăn đi à!

Cô Nguyệt nghĩ cực kỳ rõ ràng, bọn họ cái này phù đỉnh linh thực khắp nơi, muốn bồi dưỡng được một nhóm đệ tử tới vẫn là rất phương tiện.

Mặc dù bọn họ hiện tại chỉ có ba người, giai đoạn trước có thể sẽ khổ cực điểm, nhưng hần dầu gì cũng là quản lý qua mấy triệu người đại công ty người, đối với những chuyện này rất quen thuộc. Về phần thuật pháp học tập các loại, Nghệ Thanh cùng hần đều là Kiếm tu, trước tiên có thể thu nhận mấy cái tư chất tốt Kiếm tu đệ tử. Hơn nữa hần tinh thông trận pháp, Nghệ Thanh tinh thông luyện khí, có đệ tử thích hợp, cũng có thể truyền thụ. Luyện đan Ngự thú, cũng chỉ có thể dựa vào tự học.

Về phần Thẩm Huỳnh... Liền an tâm làm một cái vật biểu tượng kiêm phần mềm hack là được rồi.

Cô Nguyệt tự nhận đem hết thấy đều nghĩ xong, càng là ngay cả đem chế định ra thật dày một chồng, cả bộ bày ra phương án, bao gồm như thế nào bồi dưỡng đệ tử, tăng cao môn phái toàn thể trình độ, nếu như phổ biến rộng rãi khuếch trương đại môn phái sức ảnh hưởng vân vân. Tự nhận là hoàn toàn không có có bất kỳ bỏ sót rồi, có thể đảm ba người chạy tới Thượng Thanh thành, bày xong chiêu thức, đang chuẩn bị thu môn nhân thời điểm, lại đã gặp một vấn đề nghiêm trọng.

"Các ngươi là môn phái nào?" Một cái thiếu niên áo trắng mặt ngây thơ hỏi.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

]

Thẩm Huỳnh: "..."

Mịa nó! Lại có thể quên cho môn phái đặt tên rồi!

(□)———

Một phút đồng hồ sau.

"Ha ha ha... Đạo hữu, ngươi chờ một chút!"

Cô Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, liền vội vàng bày cái Tuyệt Âm trận, lập tức kéo qua hai người bên cạnh, "Quên đặt tên loại sự tình này, các ngươi làm sao cũng không nhắc nhở ta?"

Thẩm Huỳnh mặt mặt mờ mịt, "Ta cho là ngươi đã sớm lấy tốt rồi nha." Thu học trò chuyện, không phải là ngươi nói ra sao?

Nghệ Thanh gật đầu một cái, "Ta cũng Ngu ru tôn giả tự có tính toán."

"Hiện tại ai làm? Cũng không thể cùng người ta nói, môn phái tên còn chưa nghĩ ra chứ?" Hắc quay đầu nhìn một chút người tới, hạ thấp giọng thúc giục, "Nhanh, địa bàn là ngươi tìm được, nhanh nghĩ một cái a."

"Tùy tiện cái nào mấy chữ đều được sao?"

"Tùy tiện, êm tai lại thuộc lâu lâu là được, nhanh."

"Ồ..." Không phải là đặt tên sao? Nàng rất am hiểu, "Thuộc lâu lâu vậy thì: Bích canh, thả lỏng bánh ngọt, bơ kem, cá ngon đèn..."

"... Ta con mẹ nó còn lỗ chữ, sinh tiên, bạo xào đây!"

"Cũng có thể a!"

"Có thể em gái ngươi a!" Ngươi nha nói là thuộc lâu lâu vẫn là nồng nhiệt a! Cô Nguyệt giận đến muốn cắn ngươi, "Ngươi có thể không thể bỏ qua ăn đây! Lấy danh tự như vậy, là nghĩ nói cho người khác biết, môn hạ đệ tử đều là bị ăn thức ăn sao?"

"Lợi hại hơn sao?"

"Dĩ nhiên, tốt nhất lại lợi hại lại ngang ngược, có thể danh chấn tam giới cái loại này."

"Ngươi cảm thấy... Thanh Hoa, Bắc Đại như thế nào đây?"

"Sư phụ hai cái tên này lấy thật tốt!" Nghệ Thanh dùng sức gật đầu, "Nghe một chút chính là có thể lưu danh bách thế tên."

Cô Nguyệt: "... " mdzz

Thượng Thanh thành không ít người, đến một cái các môn phái thu nhận môn nhân thời gian, lại càng tăng náo nhiệt. Phở lớn ngõ nhỏ chen đầy nghĩ muốn gia nhập môn phái hoặc là thế gia người phàm, đặc biệt là trong thành trên quảng trường càng là đầy ắp cả người. Tứ đại thế gia từ trước đến giờ có chính mình cố định thu nhận địa điểm, cho nên tới trên quảng trường này, đều là nghĩ muốn gia nhập môn phái khác người.

Bởi vì Thượng Thanh thành vị trí xa xôi, các môn phái tới thu học trò người, so sánh với to lớn Tiên thành cũng không có chính thức như vậy. Phần lớn chẳng qua là dựng thẳng cái lá cờ, viết lên phái tên, tới gia nhập ghi danh tên, thử một chút linh căn phẩm chất là được.

Tứ đại thế gia thu học trò từ trước đến giờ nghiêm khắc, lại luôn luôn không coi trọng ngoại họ chi nhân, cho nên lựa chọn gia nhập môn phái khác người vẫn là rất nhiều, người người xếp hàng nổi lên trường đội, trừ... Ngoài cùng bên phải nhất một chỗ địa giới không người hỏi thăm.

So với môn phái khác hoặc nhiều hoặc ít đều đứng bảy tám cái môn nhân giữ thế diện, môn phái này lộ ra đặc biệt mộc mạc, nơi đó chỉ đứng yên ba người tu sĩ, phía bên phải giờ lên một mặt cờ xỉ, phía trên viết hai chữ: Vô địch!

Phái Vô Địch, tên ngược lại thật ngang ngược, nhưng là chưa bao giờ có người nghe nói qua, nhìn một cái chính là tân sinh môn phái nhỏ. Mặc dù trong ba người, có hai người nhìn như tu vi không cạn, một thân khí thế mơ hồ có vượt trên tất cả mọi người tại chỗ khuynh hướng, lại cũng không có ai tùy tiện dám gia nhập.

"Ngu ba ba..." Thẩm Huỳnh ngáp lên, trong tay kỳ lịch ra đi xuống, "Đã cho tới trưa cũng chưa lấy được một người, nếu không chúng ta trở về đi ăn cơm đi."

"Ngươi nha đứng ngay ngăn cho ta!" Cô Nguyệt hận thiết bất thành cương trợn mắt nhìn nàng một cái, phù chính một cái lá cờ. Hắc có nghĩ qua, tân sinh môn phái rất khó nhận được đệ tử, lại không nghĩ rằng tình huống sẽ lạnh như vậy, liền hiếu kỳ tới hỏi một chút người đều không có mấy cái. Còn tất cả đều là một chút tạp linh căn, hoặc là linh căn phẩm cấp quá thấp. Căn bản không thích hợp làm Kiếm tu.

"Còn muốn đứng bao lâu? Thật là một a!" Thẩm Huỳnh có chút không kiên trì nổi.

Nghệ Thanh lập tức đem trong tay nâng cờ xỉ nhận, theo trong túi đựng đồ móc ra một cái ghế gỗ nói: "Sư phụ nếu không ngồi xuống nghỉ ngơi sẽ."

"Được a!" Thẩm Huỳnh ánh mắt sáng lên, đang muốn ngồi xuống, bên cạnh một mực đóng kín cửa cửa hàng, lại đột nhiên lao ra một cái một thân áo bào tro người, như là không thấy rõ đường, vừa vịn trợn đến cái ghế, xì một cái cả người ngã ở trước mặt của ba người. Áo bào tro chày xuống, lộ ra nửa đoạn đặc biệt xinh đẹp áo quần.

Thẩm Huỳnh sững sờ, theo bản năng muốn đi đỡ. Bên cạnh lại có người nhanh nhẹn một bước, trực tiếp theo mới vừa cái đó trong tiệm vọt ra.

"Tư Vũ!" Nàng nhanh chóng đỡ dậy người trên đất, kéo một cái đối phương bị kéo ra áo bào tro, đem cái kia nửa đoạn xinh đẹp áo quần lại cho bọc vào, "Như thế nào đây? Không có bị thương chứ?"

"Úc Hồng tỷ." Cái kia áo bào tro nữ tử từ trên vịn vàng lắc đầu một cái, mang theo điểm kinh hoàng nhìn chung quanh. Sau một khắc tiệm kia bên trong lại đi ra khỏi bảy tám cái, cùng với nàng một dạng ăn mặc bụi bặm người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 60: Đệ Tử Nhập Môn

"Không có sao chứ?" Thẩm Huỳnh hỏi một câu, "Xin lỗi, không biết người sẽ từ nơi đó đi ra."

"Xin lỗi." Nghê Thanh cũng lập tức ôm quyền, "Cái ghế là ta thả." Tuyệt không thể để cho sư phụ vác nôi!

"Không lòng dạ nào chi mất mà thôi, không có việc gì." Cái đó kêu Úc Hồng hướng bọn họ cười một tiếng. Nói xong trực tiếp mang theo cái kia bảy tám người rời đi, mới vừa xoay người lại bước chân dừng lại, như là thấy được cái gì, đột nhiên lại bước nhanh đi trở về, quét ba người một cái nói, "Ba vị tiên sư nhưng là đang thu nhận môn nhân?"

Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Ừ, chúng ta phái Vô Dịch mới vừa thành lập, đích xác là đang thu nhận môn nhân."

"Cái kia ba vị thấy cho chúng ta mấy người như thế nào?" Nàng chỉ chỉ sau lưng mấy cái đều mặc đến bụi bần, che phủ nghiêm nghiêm thật thật cô em nói.

"Các người muốn gia nhập phái ta?" Cô Nguyệt vui mừng, cuối cùng có người biết hàng rồi.

"Vâng, chúng ta nguyện ý gia nhập..." Nàng ngẩng đầu nhìn lá cờ, mới tiếp lời tiếp tục nói, "Phái Vô Dịch!"

"Được!" Cô Nguyệt vui vẻ cười một tiếng, "Gia nhập chúng ta, các người nhất định sẽ không hối hận. Bất quá..." Hắn nghiêm túc nhìn một cái đám nữ tử này, "Ta xem mấy vị nguyên bản chính là tu sĩ, hơn nữa có ba vị đã kết đan. Trước thực sự không có môn phái sao?"

Vậy kêu là Úc Hồng nữ tử sững sờ, trên mặt thoáng qua vẻ bối rối, lập tức lại khôi phục, cười nói, "Vị này tiên sư, mấy người chúng ta đều là tới từ cùng một cái thôn làng, trong thôn đều là từ nhỏ bắt đầu tu đạo, có tu vi rất bình thường, trước quả thật không môn không phái. Nếu không tin, đều có thể tìm tới bọn ta thần thức, nhìn một chút có hay không môn phái khác con cháu?"

Tu sĩ gia nhập môn phái sau, tại môn phái đều sẽ có một khối mệnh bài, cũng tại trong thần thức lưu lại môn phái con cháu. Trừ phi tu vi cao qua người thiết lập mệnh bài, nếu không cái này con cháu là tiêu trừ không được. Mà các phái lập bài chi nhân, ít nhất đều là tu vi Nguyên Anh. Cô Nguyệt thần thức quét tới, mấy người này quả thật không có có bất kỳ con cháu.

"Người nhất định phải gia nhập ta phái Vô Dịch." Luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

"Vâng!" Úc Hồng gật đầu một cái, quay đầu nhìn mọi người một cái, những người khác cũng rồi rít gật đầu.

"Vậy trước tiên thử xem linh căn đi." Cô Nguyệt lấy ra khảo sát linh căn pháp khí, làm cho các nàng từng cái tiến lên khảo sát. Kết quả lại sợ hết hồn, trong những người này, kém nhất cũng là tam phẩm Mộc Thủy Kim Tam linh căn. Tư chất như vậy, đừng nói đi các môn phái, coi như là đi các thế gia cũng là có tư cách. Tại sao phải tới bọn họ cái này mới vừa nhỏ ra mới môn phái, chẳng lẽ mất mủ?

"Tiên sư, chúng ta có thể gia nhập sao?"

"Linh căn là không tệ..." Cô Nguyệt gật đầu một cái.

Úc Hồng vui mừng, "Cái kia tiên sư có thể hay không hiện tại liền dẫn chúng ta trở về trong phái đi." Thấy đối phương hoài nghi, lập tức lại giải thích, "Mấy người chúng ta chị em gái tự nửa tháng trước lên liền xuất phát tới Thượng Thanh thành, đường xá rất xa, cho nên muốn vội vàng trở lại trong phái nghỉ dưỡng sức."

"Hồng tỷ tỷ..." Cô Nguyệt còn chưa có trả lời, nàng một cô gái bên cạnh, lại đột nhiên kéo Úc Hồng một cái, âm thanh đè rất thấp, như là muốn nói cái gì, vừa không có mở miệng, đầu buông xuống đến thấp hơn.

"Không biết tiên sư, là có rãnh hay không." Úc Hồng lần nữa gấp giọng hỏi.

"Nếu không, ta dẫn các nàng trở về đi thôi! Ta không phải là chương môn sao?" Thẩm Huỳnh giờ trao đề nghị, "Ngược lại ta cũng buồn ngủ."

"Sư phụ!" Nghê Thanh cả kinh, muốn nói lại thôi.

"Cát!" Cô Nguyệt trực tiếp thưởng nàng một cái liếc mắt, "Vậy người người chương môn này, tìm được đường trở về sao?"

"Ây..." Không cách nào phản bác.

Nghệ Thanh chân mày xiết chặt, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lên tiếng nhắc nhở, "Để cho củ cải dẫn đường đi!"

Cô Nguyệt nhú mày một cái, kinh ngạc nhìn về phía hai người, do dự một hồi, mới đem củ cải từ trên chân nhỏ xuống.

"Củ cải biến thân một cái, mang Thẩm Huỳnh trở về!"

]

"Kỷ!" Củ cải lá cây giương lên, thân hình lóe lên, thì trở thành cái đồ đẹp đến không phân biệt nam nữ bộ dáng, quay đầu liền muốn hướng trên chân Thẩm Huỳnh nhào, "Ta liền biết, tiểu tỷ tỷ nhất định vẫn ưa thích ta dung nhan tuyệt thế."

"Cút!" Thẩm Huỳnh một cước đem mặt của hắn đã dẫm vào trên đất, quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Người cái đồ cây quạt công cụ giao thông cũng cho ta mượn một cái, nhiều người như vậy đây!"

"Đó là bản mệnh pháp khí của ta, người nha bốn mạng pháp khí tùy tiện mượn người." Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái, ngược lại móc ra một mảnh hình lá pháp khí, hướng không trung ném một cái, nhất thời trở nên lớn mười mấy lần, "Lên đi, dùng cái này."

Thẩm Huỳnh lúc này mới xoa lấy trên đất củ cải, mang theo một đám mới thu các cô em, đi lên, không tới chốc lát cũng đã biến mất ở chân trời.

"A lô." Cô Nguyệt mang chút ít bất mãn nhìn về phía bên cạnh Nghệ Thanh, "Người biết rõ đám người kia có vấn đề, làm gì còn đồng ý Thẩm Huỳnh mang về."

"Yên tâm đi, sự phụ tự có tính toán." Nghệ Thanh nhìn mọi người một cái bay đi phương hướng, "Lại nói... Sự phụ tuyệt đối không có việc gì."

"..." Nói thật hay có đạo lý, hắn càng không lời chống đỡ.

Quả thực, ai có chuyện, cái đồ phần mềm hack đều không có việc gì.

Củ cải một đường không chế pháp khí bay trở về. Bọn họ lúc tới, Cô Nguyệt ở trên đường bày mấy cái truyền tống pháp trận, cho nên so với trước tới, các nàng chỉ tốn không tới nửa giờ, liền đến Thượng Thanh giới cùng Yêu giới chỗ giáp giới.

"Úc Hồng tỷ!" Trong đám người một người, đột nhiên nhỏ giọng kinh hô lên nhất thanh, bắt lại phía trước nhất tay của Úc Hồng, "Chuyện này... Đây là Yêu giới!"

Úc Hồng cũng là một mặt khiếp sợ, mặc dù biết môn phái nhỏ vị trí chỗ, tất nhiên không phải là tốt gì địa điểm, nhưng xưa nay chưa từng nghĩ đối phương sẽ trực tiếp đem các nàng mang đến Yêu giới.

"Yên tâm!" Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn các nàng một cái, hiếm thấy tốt bụng giải thích, "Bên trong đều là ăn chay động vật tốt, không tổn thương người."

Nói lấy, pháp khí đã mang theo mọi người bay vào, vào giới trong nháy mắt, một đạo trận pháp ánh sáng lên, trong nháy mắt toàn bộ Diệp người trên đều bị bao bọc tại bên trong, ngăn cách bốn phía yêu khí.

"Yên lặng theo dõi kỳ biến." Úc Hồng lúc này mới trầm xuống tâm, xoay người nhỏ giọng khai báo một câu.

Bất kể cái này cái gọi là phái Vô Dịch ở nơi nào, coi bọn nàng tình huống bây giờ, tiến vào Yêu giới ngược lại đối với các nàng có lợi. Hướng chỉ người con gái trước mắt này, thoát nhìn hoàn toàn không có bất kỳ tu vi nào, nếu đánh thật các nàng tự nhiên không sợ. Duy nhất phải đề phòng chính là cái đó cười một mặt lấy lòng, liệu mạng muốn đi bên người đàn bà cò, một cái ánh mắt đều không đã cho mọi người, tên gọi củ cải nam tử, nhìn hắn mới vừa biến thân tình cảnh, chẳng lẽ cũng là chỉ yêu?

Mọi người ríu rít lên một trăm hai chục ngàn phân tinh thần, chú ý tình huống chung quanh. Có thể tình hình kế tiếp, lại làm mọi người có chút không biết làm sao.

Chỉ thấy một cái lục giai yêu đi qua...

"Đại tiên được!"

"Được!"

Yêu bay đi rồi.

Thất giai yêu đi qua: "Đại tiên buổi trưa được!"

"Buổi trưa được!"

Yêu bay đi rồi..

Bát giai yêu đi qua: "Đại... Đại đại... Tiên."

"Yo, chào người!"

Yêu cứng...

Cứu giai yêu đi qua: "Đại... Đại tiên, ăn chưa?"

"Chưa ăn a!"

Loảng xoảng, yêu té xuống...

Mọi người: "..."

Tình huống gì? Chuyện này... Những thứ này thật sự là yêu sao? Tại sao nhìn thấy các nàng, không công kích không nói, ngược lại càng là cao cấp lại càng phát... Khách khí?

Nói xong nhân yêu bắt lưỡng lập đây?

Chẳng lẽ người con gái trước mắt này, có chỗ đặc biệt gì.

Mọi người không nhận được đưa ánh mắt nhất tề tụ tập ở trên người cô gái, có thể vô luận như thế nào kiểm tra, trên người nàng như cũ không có chút nào linh lực, rõ ràng là một cái người phàm ả? Là bọn họ tu vi quá thấp không nhìn ra được sao? Giống như trước hai vị kia cũng vậy, liền Úc Hồng tỷ cũng không dò ra cái kia tu vi của hai người.

Chẳng lẽ... Các nàng gặp được cái gì lãnh đời đại tiên môn hay sao? Đáy lòng của mọi người nhất thời có chút kích động, liền ngay cả Úc Hồng ánh mắt đều phát sáng thêm vài phần, bắt đầu lần nữa nhìn kỹ lên phía trước hai người này.

"Tiên... Tiên sư!" Rốt cuộc có người không nhận được mở miệng nói, "Nghe... Nghe mới vừa hai vị tiên trưởng nói, ngài... Ngài là phái Vô Định chương môn?"

"Đúng vậy!" Thẩm Huỳnh lười biếng gật đầu một cái.

"Chúng ta tu vi thấp kém, không nhìn ra tiên sư môn sâu cạn, không biết hai vị kia tiên sư tu vi là?"

"Ồ, bọn họ là Hóa Thần Kiếm tu."

"Hóa Thần! Kiếm tu!" Hơn nữa còn là hai vị, mọi người đồng loạt ngược lại hít một hơi, ánh mắt đều phát sáng thêm vài phần.

"Vậy... Không biết tiên bối tu vi của ngài là?"

"Ta?" Thẩm Huỳnh sững sờ, thành thật trả lời, "Ta không có tu vi."

"A! À?" Người kia kinh ngạc một chút, cho là nghe lầm, "Ngài... Ngài không phải là chương môn sao?"

"Đúng nha!" Nàng ngáp một cái nói, "Cái này không phải là bởi vì... Mới vừa oánh tù tì thời điểm thua rồi sao?"

Mọi người: "..."

Cái quỷ gì!

('□) 〰

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 61: Sư Không Thể Lừa Gạt

"Đến rồi!" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ phía trước, tình lại vẫn còn đang trong mộng bức mọi người, các nàng thuận theo nàng chỉ phương hướng nhìn lại, sau một khắc lại bị tình cảnh trước mắt sợ ngây người.

Không nghĩ tới ở bên trong Yêu giới, lại còn thật sự có cái tiên môn. Trong phái yêu khí bất xâm không nói, cái kia đỉnh núi thành phiến hoa lệ cung điện, coi như là so với tứ đại thế gia chủ trạch mà nói, cũng không kém chút nào. Chớ nói chỉ là một đường đi tới cái kia khắp núi khắp nơi linh thực, mảnh nhỏ nhìn một cái, lại có thể tùy tiện một viên đều là trên vạn năm cực phẩm linh thảo. Hơn nữa liền như vậy tùy chỗ trồng trọt, khí phách lớn như vậy, liền ngay cả thể giả cũng là chưa từng có.

Mọi người đồng loạt ngược lại hít một hơi, trong nháy mắt kiên định một cái ý nghĩ. Những thứ này không phải cái gì tiểu tiên môn có thể có.

Lánh đời tiên môn! Cái này phái Vô Định tuyệt đối là lánh đời đại tiên môn.

Úc Hồng nội tâm trở nên kích động, nhưng lại mơ hồ hiện lên một chút lo âu, vui chính là môn phái cường đại như vậy, tất nhiên có thể che chở mọi người chu toàn, buồn là nếu như là trong phái biết đến thân phận của các nàng, như thế có thể hay không...

"Hồng tỷ tỷ..." Mọi người cũng là cùng với nàng ý tưởng giống nhau, không nhịn được lo lắng kêu một tiếng.

Úc Hồng nắm bên người người tay xiết chặt, liền vội vàng lắc đầu một cái, thấp giọng nói, "Xem thời cơ hành sự."

Mọi người ôm tâm tình thấp thỏm, theo nồng huỳnh cùng củ cải rơi xuống đụn mây. Một đường đi theo hán hai đi qua đại điện, xuyên qua hậu đường, đi tới một chỗ sân nhà, cũng đi bộ một cái ghế nằm trước.

Sau đó...

Nàng nằm úp sấp ở bên trên!

-_-|||

Hơn nữa còn là tứ chi tê liệt mở, không chút nào một chút kiêng kỵ, mặt hướng xuống dưới nằm.

"Mệt quá a!" Nàng đọc một câu, ánh mắt liền bắt đầu không bị khống chế đi xuống dừng. Liền liền cái kia kêu củ cải nam tử, cũng là một mặt tự nhiên, theo thói quen tại chỗ đào cái hố, ngồi xuống, một bộ cũng muốn chìm vào giấc ngủ bộ dáng.

Mọi người: "..."

Đây là ý gì? Tại sao đột nhiên không bắt kể các nàng rồi hả? Đối với mới vào đệ tử hạ mã uy sao? Còn là nói đây là cái gì nhập môn khảo nghiệm.

Mấy người đợi một hồi, thấy Thẩm Huỳnh cùng củ cải nửa ngày không có ý di động, Úc Hồng không thể không tiến lên một bước, thử dò xét mở miệng nói, "Tiên sư, tiên sư... Chương môn?"

"À?" Thẩm Huỳnh rút cuộc giật giật, ngoe đầu liếc nhìn nàng một cái, như là lúc này mới nhớ tới các nàng tới, "Ồ, các ngươi tùy ý đi."

"..." Tùy ý là cái quỷ gì?"Chương môn, chúng ta nhập môn không cần sánh ghi danh vào sách các loại sao?"

"Ừ, cái này muốn hỏi Nguru ba ba." Thu nhận học sinh bày ra là hán viết, "Không gấp, chờ hán trở lại hăng nói đi."

"Vậy... Chương môn có thể yêu cầu, gọi người dẫn ta chờ đi trước quen biết trong phái đồng môn? Dù sao chúng ta mới vừa gia nhập, sợ mạo phạm vị tiền bối nào."

"Đồng môn? Các ngươi không phải là đều gặp qua rồi sao?"

"Xin chào?" Mọi người trở mắt nhìn nhau, "Chương môn ý gì?" Các nàng lúc nào thấy qua.

"Mới vừa ở trên đường a, đầu bếp, Nguru ba ba, ta." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ chính mình nghiêm túc nói, "Đồng môn!"

"Đệ tử nói là những người khác."

"Không còn à?" Củ cải chỉ có thể coi là nửa cái.

Mọi người: "..."

]

Không nói trước cái kia mấy cái kỳ lạ tên là chuyện gì xảy ra?

Lớn như vậy một cái môn phái, ngươi theo ta nói chỉ có bốn người? Gạt quỷ hả!

('□) ㄣ ㄣ ㄣ

"Chúng ta mới vừa khỏi bước tuyển người, người là ít một chút." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, giải thích, "Ừ, sau đó là thêm"

"..." Úc Hồng khoe miệng giật một cái, nhìn lấy cái này cái nào cái nào đều không đáng tin cậy cái gọi là chương môn, hồi lâu mới đề xuống xung động của con tim nói, "Đã như vậy... Đã nhập môn, sau đó mọi chuyện mong rằng chương môn sắp xếp?"

"Sắp xếp..." Thẩm Huỳnh lúc này mới nhớ tới, không có thể làm cho các nàng làm đứng yên, bò dậy chỉ chỉ như đại đèn nói, "Nếu không các ngươi tùy"

tiện tìm căn phòng trước ớ? Chờ Nguru ba ba trở lại hẵng nói, nơi này thật lớn, tùy tiện ở đâu gian đều có thể."

Úc Hồng trong bụng căng thẳng, đây là dò xét các nàng sao? Lớn như vậy một cái tiên môn, sao có thể cho mới nhập môn đệ tử xông loạn, chẳng lẽ nàng đã có nghĩ rồi hả?

Nàng thần sắc đổi một cái, lập tức lại khôi phục, hít sâu một hơi, cung kính trên trước thi lễ một cái nói, "Chưởng môn, chúng ta mặc dù không có gia nhập qua tiên môn, nhưng cũng là nghe nói qua các phái quy củ, tuyệt đối không dám vượt qua. Chúng ta đều là vì cầu Tiên hoi mà tới, vô luận là như thế nào nhập môn khảo nghiệm, cũng sẽ không sợ hãi. Xin chưởng môn phân phó, chúng ta sẽ làm toàn lực lấy phó."

"Ây..."

Úc Hồng sau lưng chúng cô em, cũng rồi rít hướng về nàng lạy lại đi, đồng loạt lên tiếng nói, "Xin cứ chưởng môn phân phó."

Làm gì nha đây là, cũng không phải là ngày mồng một tháng năm, như vậy thích lao động sao?

"Các ngươi thực sự không trở về nhà nghỉ ngơi?"

"Không cần."

"Chắc chắn chứ?"

"Xác định!"

"Được rồi!" Thẩm Huỳnh thở dài, đi tới ngồi ở trước mặt Úc Hồng, nghiêm trang nói, "Vậy... Các ngươi sẽ làm đồ ăn sao?"

Mọi người: "..."

Vì vậy, làm Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh trở về thời điểm, nhìn thấy chính là bảy tám cái cô em, cùng nhau chen chúc tại phòng bếp, đồng tâm hiệp lực nấu cơm cảnh tượng.

"..."

Cô Nguyệt khóe miệng không cảm được co quắp, nửa ngày cũng chưa từng từ cái này náo nhiệt đến, tựa như cơm tất niên một dạng cảnh tượng trong phản ứng lại.

Hắn không phải muộn trở lại một giờ sao? Trong lúc này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao thật tốt đệ tử mới, một cái chớp mắt hoàn toàn biến thành đầu bếp.

Bọn họ đây là tu tiên môn phái, không phải là tu tiên tiệm cơm đi à!

(´□´) ￣┐┌

"Chưởng môn, ngài nằm trước nệm chén này tàu hũ ngọt, nhìn một chút có hợp khẩu vị hay không?" Úc Hồng cười đem trong tay chén đưa tới.

"Chậm!" Thẩm Huỳnh vừa muốn nhận lấy đi, Nghệ Thanh đã một cái bước dài, trước một bước nổi giận dưng dưng đi qua.

Cô Nguyệt lúc này mới hồi phục tinh thần lại, con tim tràn đầy hết lửa giận, bước nhanh đuổi theo, "Đứng, Nghệ Thanh, nói nhanh lên ngươi cái này không được điều sư phụ!"

"Sư phụ..." Nghệ Thanh mặt đã đen thành đáy nồi, đoạt lấy trong tay Úc Hồng chén, gần từng chữ nghĩa đang từ từ nói, "Ngài chưa bao giờ ăn tàu hũ ngọt đây!"

Úc Hồng: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Mọi người: "..."

... Hắc?

Σ(°△°|||)⋂

"Ngươi cái này người mới, làm sao có thể làm ngọt, tàu hũ chỉ có mặn ăn mới ngon." Hắn lạnh lùng quét đối phương một cái, hiếm thấy nổi giận tựa như hừ lạnh một tiếng, "Liên sư phụ khẩu vị cũng không biết, cũng dám tùy ý xuống bếp. Sư phụ ngài chờ một chút, ta lập tức cho ngài làm tiếp chén mặn!"

"Ây... Thật ra thì ngọt vậy..." Cũng có thể ăn a! Nàng là đang trung lập.

"Sư phụ yên tâm, rất nhanh." Nghệ Thanh nghiêm trang tăng thêm một câu, thuận tiện một mặt kiềng ky nhìn lướt qua thức ăn đầy bàn, từng đạo nhìn

xong, về mặt mới buông lỏng một chút, càng thêm cười lạnh nói, "Hừ, cứ như vậy thức ăn, cũng dám làm cho sư phụ ăn!"

"Đầu bếp, ta cảm thấy..."

"Sư phụ, đừng để cho những thứ này heo ăn làm bẩn thân thể cao quý của ngài. Ta lập tức thì làm cho người mới."

"Không cần rồi đi?"

"Không! Nhất định phải đổi."

"Nhưng này đều làm xong..."

"Sư phụ!" Lớn tiếng.

"Ày... Được rồi, người vui vẻ là được rồi!" Đột nhiên cảm thấy hôm nay đầu bếp có chút hưng hăng cộc!

(◕_◕)

Nghệ Thanh lúc này mới quay đầu quét về phía phòng bếp mọi người, trong lúc nhất thời phảng phất một trận khí lạnh can quét mà thôi, khiến cho cả viện nhiệt độ đều lạnh hơn mấy chục độ.

"Đi ra! Liền trình độ như vậy, không có tư cách vào ta phòng bếp!" Dứt lời Hóa Thần kỳ uy áp liền không bị không chế như vậy bạo phát ra ngoài, mơ hồ còn mang theo vài tia kiếm khí, sợ đến cái kia mấy cô em, chạy thoát thân tựa như thối lui ra phòng bếp.

"Sư phụ, chờ một chút!" Hần chào một cái, lúc này mới bước nhanh một đầu đâm vào trong phòng bếp, trước khi đi vẫn không quên dùng quanh thân kiếm khí, đem trên bàn nguyên bản thức ăn hủy thi diệt tích.

Hừ, tiểu kỹ nữ đập, lại nghĩ đến cùng ta cướp sư phụ!

Cô Nguyệt: "... " MDZZ!

Đột nhiên có loại nghĩ giải thể xung động.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 62: Nhập Môn Khảo Nghiệm

Cô Nguyệt tồn thật là lớn một phen công phu, mới đưa những thứ này hư hư thực thực đi lên đường nghiêng mới vào đệ tử kéo trở lại.

"Bắt đầu từ bây giờ các người chính là đệ tử của phái Vô Định ta rồi." Hần hướng lên trước mắt đám này như cũ che phủ chặt chẽ, còn cố ý cúi đầu nữ tử nhìn lướt qua, nhú mày một cái chỉ hướng rốt cuộc làm xong com Nghệ Thanh nói, "Bôn phái trước mắt mặc dù chỉ có ba người, vốn lấy ta cùng tu vi của hần, đầy đủ dạy dỗ các người. Nhìn các người sau đó cố gắng tu hành, sớm lên tiên đường."

"Vâng!" Mọi người đồng loạt trả lời.

Cô Nguyệt lại nói một nhóm khích lệ lời xã giao, lúc này mới trầm giọng nói, "Gần đoạn thời gian các người trước tiên có thể đi theo ta học chút ít cơ bản thuật pháp, chỉ là các người nguyên bản là có tu vi, ta phải tiên tri nói các người tình huống cụ thể mới có thể mở mới giáo sư. Các người nói một chút trước đều học qua cái gì đó, tu luyện công pháp gì chứ?"

Mọi người sững sốt một chút, trở mắt nhìn nhau sẽ đều nhìn về phía trước Úc Hồng.

Úc Hồng về mặt đổi một cái, lập tức lại khôi phục tiến lên một bước nói, "Bẩm tiên sư, chúng ta chẳng qua là học qua một chút nông cạn dẫn khí nhập thể tiên pháp. Ta là Hóa Mộc linh căn, chỉ tu tập qua Xuân Hoa Quyết, về phần tỷ muội của nó..."

"Làm cho các nàng tự mình nói." Cô Nguyệt trầm giọng ngắt lời nói, "Tu tập qua công pháp gì, các nàng chính mình hần là rõ ràng nhất."

Úc Hồng sững sờ, quay đầu nhìn mọi người một cái, mới lui về, "Vâng!"

Nàng hướng mọi người nháy mắt, những thứ kia một mực không có nói qua thể nào nói nữ tử, mới cái này tiếp theo cái kia tiến lên, báo ra bản thân học qua công pháp, âm thanh vẫn là đề rất thấp, nếu không phải là tại chỗ đều là tu sĩ, cơ hồ đều không nghe rõ.

"Ta tu tập qua... Ngự Thủy Quyết!"

"Ta luyện qua, Kinh Thê Thuật."

"Ta tu tập là..."

Các nàng từng cái báo xong công pháp, lại lập tức lui về sau lưng Úc Hồng.

Cô Nguyệt sắc mặt trầm hơn một chút, như là đang do dự cái gì, hồi lâu nói: "Tình huống của các ngươi ta đại khái biết, sắc trời không còn sớm, tu luyện có thể theo ngày mai lại bắt đầu." Ánh mắt quét qua bên cạnh, một cái liêu mạng lửa com, một cái hỗ trợ chuyển chén, còn thỉnh thoảng phát ra leng keng leng keng thanh âm hai người, nhất thời khóe miệng giật một cái.

"Àlo, các ngươi khỏe ngạt cũng nói hai câu chứ?" Rốt cuộc là môn phái của ai đi à?

"À?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, một mặt mờ mịt, "Nói cái gì?"

"Những đệ tử này mới nhập môn, ngươi làm thành chương môn, không muốn biết một chút môn hạ đệ tử tình huống cụ thể, khảo nghiệm một cái môn nhân trình độ các loại sao?"

Thẩm Huỳnh nhìn một chút mọi người, nhìn lại một chút mặt đầy đều viết không thẳng bằng Ngưu ba ba, vừa nói như thế, thật giống như quả thực có cần thiết, nhưng là...

"Muốn kiểm tra chút ít cái gì?"

]

"Tùy ngươi." Cô Nguyệt phát phát tay, "Làm cho các nàng phơi bày một ít là được."

"Được rồi! Vậy..." Thẩm Huỳnh lúc này mới buông chén đĩa xuống đi tới, về mặt thành thật tại trước mắt mọi người đi qua, cuối cùng dừng ở trước mặt Úc Hồng, "Cô em, ngươi... Có Freestyle sao?"

À? A!

Cái gì đại?

$\Sigma(\circ\Delta\circ|||)\}$

Cô Nguyệt: "..."

F em gái ngươi a, ngươi cho rằng là đây là tuyển tú a! Ngươi làm sao không cho người ta dứt khoát tới đoạn thuyết xướng đi à?

"Ờ... Ờ cái gì nghĩ đạt?" Úc Hồng một mặt mờ mịt, "Chương môn xin thứ cho đệ tử ngu độn, lời này ý gì?"

"Sự phụ quả nhiên cao thâm khó dò!" Nghê Thanh ánh mắt sáng lên, "Cái này nhất định là cái gì cao cấp công pháp? Sự phụ có thể hay không lặp lại lần nữa?"

Cao thâm cái quỷ a! Này này này, ngươi cảm bút là có ý gì! Cái này mẹ nó chính là một cái tiết mục ngắn được không? Nghê Thanh ngươi một cái sự phụ thôi có thể hay không không muốn mạnh mẽ cổ động đi à!

"Thì ra là như vậy!" Úc Hồng gật đầu một cái, "Xin chương môn công khai."

Ồ? Các ngươi mẹ nó thật đúng là tin a! Chỉ số thông minh đây?

"Híc, thật ra thì ta là nghĩ..."

"Đù rồi!" Cô Nguyệt quả thực không nhìn được cắt đứt, quay đầu lạnh lùng trợn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Im miệng! Ăn com của ngươi đi đi."

"..." Không phải là ngươi để cho hỏi sao?

Hắn dùng lực xoa trán một cái, hít sâu một hơi mới đè xuống lòng tràn đầy cái máng điểm, "Hôm nay trước hết tới đây, các ngươi trước xuống nghỉ ngơi đi, tu hành chuyện ngày mai lại nói."

Nói xong móc ra mấy khối mở ra cấm chế lệnh bài, ra hiệu các nàng đi tiền điện phía bên phải chỗ ở.

Mọi người có chút mờ mịt nhìn Úc Hồng một cái, thấy nàng gật đầu mới rời rít hành lễ, lui xuống.

Tâm thật mệt mỏi...

"Đám người này vấn đề không nhỏ." Mãi đến hoàn toàn không thấy được mọi người thân ảnh, Nghê Thanh mới lên tiếng nói.

"Nói nhảm." Cô Nguyệt quay đầu liếc hắt một cái, người cũng chính là gặp phải không có quan hệ gì với Thẩm Huỳnh vấn đề thời điểm, chỉ số thông minh mới có thể trở về, "Nàng mới vừa môn trong rõ ràng có ba người cũng đã kết đan, báo lên tu luyện công pháp lại chỉ là một chút cấp thấp, thậm chí có chút ít là tán tiền đều sẽ không đi luyện công pháp, ai tin? Rõ ràng một cái đều không có nói thật."

Hắn nhìn một chút mọi người phương hướng ly khai, "Nhìn đáng đáp, chắc là chọc phải phiền toái gì, mới thuận thể tránh đến nơi này, hơn nữa còn là một không nhỏ phiền toái."

"Phân giáo chi nhân? Vẫn là trốn nô?" Nghệ Thanh chân mày xiết chặt, không cách nào dạng kia cũng không giống người tốt lành gì.

"Trên người các nàng nhất định có cái gì che giấu khí tức đồ vật, cho nên mới nhìn không thấu thân phận của các nàng." Hắn chuyển động trong tay cây sáo, "Bất quá cũng giấu không bao lâu, có lẽ ngày mai liền biết rồi."

Đêm khuya.

Một bóng người xuất hiện tại một chỗ dưới mái hiên, đang khăn trương nhìn bốn phía.

"Hong tỷ ty..." Sau một khắc đối diện nàng xuất hiện mặt khác tám người, bước nhanh nghênh đón.

"Tối rồi." Úc Hồng nhìn mọi người một cái, tinh tế điểm một cái số người, "Tất cả đến đông đủ chưa? Có thể có bị phát hiện?"

"Úc Hồng tỷ yên tâm." Một người thấp giọng đáp lại, "Chúng ta từ đầu đến cuối đều tra xét rồi, không có ai theo dõi. Cái này phái Vô Dịch trừ ba người kia bên ngoài, quả thật không có những người khác tại."

"Vậy thì tốt!" Úc Hồng thở phào nhẹ nhõm, vẫn là khăn trương nhìn lấy mấy người nói, "Nhưng cũng không thể yên tâm đến quá sớm, đừng quên nơi này vị trí Yêu giới, trước những thứ kia cao cấp yêu loại các người cũng nhìn thấy, không phải là chúng ta có thể đối phó."

Mọi người sắc mặt nhất thời trầm trọng, "Úc Hồng tỷ, chúng ta thực sự... Có thể bình an trốn đến hạ giới đi không?"

"Biết, một hồi định đấy!" Úc Hồng xiết chặt bên người tay, không biết là cho chính mình vẫn là các nàng động viên, "Chúng ta liền Đoạn Không nhai đều có thể trốn ra được, còn có cái gì phải sợ. Chỉ muốn chờ chúng ta đến lại giới liền tự do. Có người kia che chở, chúng ta có thể bắt đầu lại cuộc sống mới, không người nào dám lại xem thường chúng ta."

Nàng tiếng nói vừa dứt, mọi người ánh mắt nhất thời sáng lên, giống như là lần nữa đẩy lên hy vọng, "Không sai, nghe nàng từng theo như chúng ta... Điều là nữ tử, nàng... Nàng nhất định sẽ giúp chúng ta."

"Nhưng là..." Hay là có người có chút lo âu, mang chút ít do dự nói, "Úc Hồng tỷ, chúng ta thật muốn rời đi sao? Ta xem... Hai vị kia tôn thượng không giống như là người xấu. Hơn nữa nơi này lại ở Yêu giới, chắn tường... Đây lão tặc cũng không sẽ tìm tới nơi này. Hơn nữa hai vị kia tôn thượng đều là Hóa Thần, vẫn là Kiếm tu."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 63: Đêm Khuya Chạy Trốn

"Đúng vậy, Kiếm tu từ trước đến giờ đều là khổ tu chi nhân, nếu như chúng ta an tâm lưu lại, có lẽ không biết..." Khác một cô gái cũng có chút dao động nói, "Ta còn nghe, hồi trước có hai vị Kiếm tu xông vào Hiên Viên chủ nhà, liền Hiên Viên gia chủ đều không làm gì được bọn họ. Bọn họ cũng là hai người, người nói bọn họ sẽ không phải chính là..."

"Tư Vùi!" Úc Hồng sầm mặt lại, cắt đứt lời của nàng, "Liền coi như bọn họ chính là đánh bại Hiên Viên gia Kiếm tu thì như thế nào? Nhiều năm như vậy, người còn không có thấy rõ ràng sao? Nam nhân không có có một người đáng tin đấy! Chúng ta không thể mạo hiểm như vậy."

"Các người cũng nhìn thấy cái đó kêu Thẩm Huỳnh cô gái, vì sao hai vị kia đều là Hóa Thần, nàng lại không có nửa điểm tu vi. Các người không cảm thấy kỳ quái sao?" Úc Hồng sắc mặt đối một cái nói, "Nói là chương môn, ta xem cũng chỉ là một trò cười mà thôi. Có lẽ là hai vị kia giấu giếm, không muốn giáo sư nàng mà thôi. Hoặc là bên trong còn có cái khác xấu xa. Người như vậy, các người xác định bọn họ sẽ bảo vệ ta những thứ này, người "Phân bộ sư môn"?"

"..." Mọi người đồng loạt trầm mặc.

"Huống chi giữa ban ngày bọn họ đã đối với chúng ta nghi ngờ." Úc Hồng trầm giọng nói, "Cho nên chúng ta phải mau rời đi, chắc hẳn hiện tại Thượng Thanh thành những thứ kia người đuổi bắt chúng ta đã đi rồi, thừa dịp hiện tại chúng ta đi tìm cái đó bàn bạc người, đưa chúng ta đi Trung Thanh giới."

Mọi người gật đầu một cái.

"Mọi người muốn ăn núp tốt hơi thở của mình, nơi này là Yêu giới. Nhớ lấy không nên kinh động bất kỳ yêu loại." Úc Hồng từng cái kiểm trắc một lần trên người các nàng trịnh pháp, trầm giọng giao phó nói, "Chỉ cần chúng ta tìm được bàn bạc chỉ nhân, đến Minh Âm sơn, liền chân chính an toàn."

"Cho nên... Các ngươi là đi tìm Tiểu Vũ cô em?" Một cái quen thuộc giọng nữ, đột nhiên ở sau lưng nàng vang lên.

"Ai?" Úc Hồng sợ hết hồn, bá một cái rút ra kiếm, lúc này mới nhìn thấy người trước mặt, "Chưong môn! Ngươi... Ngươi làm sao biết?"

Mọi người sắc mặt biến đổi, trở mắt nhìn nhau, nàng rút cuộc từ đâu xuất hiện, các nàng lại có thể không có một người phát hiện.

"Ngươi... Đến đây lúc nào?" Úc Hồng đáy lòng đột nhiên trầm xuống.

"Theo..." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút mới trả lời, "Ngươi mắng nam nhân đều không phải thứ gì thời điểm."

"Ngươi... Toàn bộ đều nghe!"

"Đúng a!" Thẩm Huỳnh thờ dãi, chỉ chỉ bên cạnh căn phòng, nghiêm trang nói, "Ta nói tiểu Hồng a... Các ngươi nửa đêm nói lằng lể nói ta không phản đối, nhưng các ngươi đứng ở ta ngoài cửa sổ, còn đối diện đầu giường của ta nói, cái này liền không nói được chứ?" Nàng đang buồn ngủ đây!

Ai là tiểu Hồng?

Không, trọng yếu chính là:

]

"Chuyện này... Đây là phòng ngươi?" Làm sao có thể.

"Đúng vậy, ta ở tại nơi này đã mấy ngày." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Ngươi... Ngươi không phải là ở ở hậu điện sao?"

"Ồ, đây chẳng qua là phòng bếp!"

"Trừ..." Thần mẹ nó phòng bếp đi à!

Môn phái nào là cả một cái hậu điện đều làm phòng bếp! Đây rốt cuộc là cái gì quý môn phái.

"Úc Hồng tỷ, làm sao bây giờ?" Tư Vũ khẩn trương lôi kéo tay áo của Úc Hồng, nguyên bản các nàng chính là nghĩ lên đi ra ngoài, bây giờ bị phát hiện, nếu như là đưa tới cái kia hai cái Hóa Thần Kiếm tu, các nàng đó tuyệt đối không đi được.

Úc Hồng cũng nghĩ đến điểm này, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, khẽ cắn răng, trực tiếp bóp cái Định Thân Quyết hướng ngực nàng đánh ra, "Cô nương, đắc tội rồi." Nói xong ra hiệu mọi người ngự kiếm, trực tiếp mang theo Thẩm Huỳnh một khối ngự kiếm bay ra phái Vô Dịch.

Thẩm Huỳnh: "..."

Ách, nàng mới vừa là bị sờ vú sao?

Úc Hồng nắm Thẩm Huỳnh, mang theo mọi người một đường bay ra Yêu giới. Nguyên bản nàng còn có chút lo lắng sẽ gặp phải cao cấp yêu loại, cũng không biết có phải hay không là các nàng may mắn, đoạn đường này tới lại có thể không có chính diện gặp phải nửa con yêu, liền ngay cả thỉnh thoảng nhìn thấy một hai con bóng người, cũng xoay người hướng phương hướng khác đi, ngoài ý muốn thuận sướng tránh được.

Các nàng liền như vậy một đường thông suốt về tới Thượng Thanh thành, Úc Hồng tìm một chỗ địa phương vắng vẻ, mới móc ra một cái ngọc bài bóp cái Quyết, nhất thời ngọc bài phát ra một đạo bạch quang, bay vào bầu trời, không tới chốc lát liền đã biến mất bóng dáng.

Mọi người đang tại chỗ chờ một hồi, ngay sau đó liền nghe được một đạo nam âm vang lên.

"Các ngươi chính là người muốn đi hạ giới?" Góc đường đi ra một người, nhìn lấy tuổi không lớn lắm, Kim Đan tu vi, mặc một thân áo bào màu đen, một cái mảnh nhỏ ánh mắt không ngừng đánh coi lên trước mắt mấy người.

"Không sai." Úc Hồng tiến lên phía trước nói, "Vỗ trước đó liên lạc, chúng ta mang đến đầy đủ linh thạch, tới nay liền muốn tiến vào Hạ giới."

"Ta chỉ gặp qua Ma tu xuống hạ giới chạy, tu sĩ nghĩ Hạ giới vẫn là lần đầu tiên." Nam tử cười một tiếng, quay đầu gật một cái số người, nhủ lại lông mày, "Không phải nói chín cái sao? Làm sao thêm một người?"

Úc Hồng sững sờ, nhìn bên người Thẩm Huỳnh một cái, "Nàng... Là ta một vị bằng hữu, chẳng qua là đưa tiễn chúng ta, sẽ không theo chúng ta đi Trung Thanh giới."

"Người đem tin tức tiết lộ cho người khác!" Nam tử nhất thời có chút nổi nóng, lập tức liền gọi ra vũ khí, làm bộ muốn tiêu diệt miệng, "Chuyện này cũng không thể để những người khác biết."

"Chậm!" Úc Hồng lập tức chắn trước mặt Thẩm Huỳnh, cắn răng nói, "Nàng cái gì cũng không biết, ta bảo đảm nàng sẽ không nói ra đi. Chúng ta... Chúng ta có thể thêm linh thạch." Nói lấy móc ra một túi linh thạch đưa tới.

Nam tử cái này mới ngừng tay, mở túi ra, móc ra một khối tí mĩ nhìn kỹ một cái, sắc mặt cái này mới dễ nhìn chút ít, lạnh rên một tiếng, "Hừ! Nhìn ở nơi này túi linh thạch thượng phẩm phân trên, lần sau không được phá lệ." Hắn cảnh cáo tựa như quét Thẩm Huỳnh một cái nói, "Người cũng biết, loại này đưa người hạ giới chuyện, cũng không thể để cho thế gia cùng tiền môn biết, nếu không chúng ta đều không chiếm được tốt gì."

"Chúng ta rõ ràng." Úc Hồng gật đầu một cái, "Vây... Đạo hữu có thể hay không hiện tại lại tặng ta môn Hạ giới."

"Hiện tại?" Hắn cười lạnh một tiếng, "Chỉ có Hóa Thần tôn giả, mới có thể phá vỡ hư không, ta nào có bản lãnh này? Kết nối hai giới trận pháp không ở chỗ này, đi theo ta!" Nói lấy xoay người liền hướng bên phải đi.

Úc Hồng có chút do dự, quay đầu nhìn một chút mọi người, vẫn là đi theo, "Làm phiền đạo hữu."

Quả thực, chỉ có tu sĩ Hóa Thần mới có thể phá vỡ hư không mở ra hai giới lối đi, trừ cái đó ra, muốn đi vào Hạ giới, cũng chỉ có thông qua Ân gia trận pháp truyền tống, hoặc là đi qua có thể liên thông Tam Thanh giới Yêu giới đi xuống hạ giới. Nhưng đối với các nàng mà nói, đi Yêu giới quá hung hiểm, mà Ân gia trận pháp cho tới bây giờ đều chỉ là vì mời chào Hạ giới tu sĩ Hóa Thần dùng. Cộng thêm Ân gia cùng Úc gia quan hệ... Đôi phương càng không thể nào làm cho các nàng đi lại.

Nàng thật vất vả mới hỏi thăm được, Thượng Thanh thành bên trong có tu sĩ đang làm đi thông hai giới sinh ý, cho nên mới đến nơi này. Một đường ăn nhiều khổ như thế, chịu nhiều tội như thế, bây giờ cuối cùng thấy được hy vọng.

Nghĩ tới đây, nàng có chút áy náy quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, thấp giọng nói, "Người yên tâm, chúng ta không muốn hại người. Chờ chúng ta đã đến trận pháp vậy, ta liền cởi ra cấm chế trên người người, thả người trở về."

"..."

Hắc?

Cái gì cấm chế?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 64: Mua Một Tặng Một

Úc Hồng hít sâu một hơi, mang theo đồng dạng mặt lộ vẻ vui mừng các chị em, thận trọng đi theo sau lưng người kia. Một đường xuyên qua chùng mảy cái đường phố, lại chẳng biết tại sao, càng đi chung quanh càng thêm náo nhiệt, nam tử cũng không phải là dẫn các nàng đi đến cái gì ẩn núp nơi chốn, phản mà đi tới trong thành càng thêm phồn hoa địa giới, cuối cùng dừng ở một tòa hoa lệ dinh thự trước.

Trong bụng nàng đột nhiên trầm xuống, trong nháy mắt từ lúc đem thành công mừng rỡ trong hồi thần lại, trực tiếp gọi ra linh kiếm liền hướng về phía trước nam tử công kích đi qua, "Người gạt chúng ta!"

Nam nhân cả kinh, hướng bên phải vội vàng thối lui vài chục trượng, hiểm hiểm tránh ra kiếm chiêu của hắn.

"Đi mau!" Úc Hồng bất chấp truy kích, quay đầu lớn tiếng để cho mọi người rời đi, nhưng cũng đã không còn kịp rồi.

Tòa kia dinh thự đột nhiên mở ra, một bóng người từ bên trong bay ra, loảng xoảng một tiếng, một cái linh kiếm liền cắm vào phía sau của đám người, chặn lại mấy người đường lui.

"Hồng nhi không hổ là ta thích nhất đệ tử, nhanh như vậy liền nhìn ra vấn đề." Không trung chậm rãi rơi xuống một người, một thân áo lam, ngay ngắn trên mặt giữ lấy thật dài râu, sao nhìn qua giống như một người khiêm tốn, cả người tản ra tu sĩ Nguyên Anh uy áp.

Úc Hồng lại lạnh cả người, phảng phất có từng tia ý lạnh theo cột trong khe rí ra, liền ngay cả tại chỗ cái khác cô em cũng liền lùi về phía sau mấy bước, phảng phất không ức chế được tựa như khê run.

"Chấn Tường lão tặc!" Úc Hồng cắn răng trợn lên giận dữ nhìn hướng người đối diện, vốn tưởng rằng ban ngày né hắn truy kích, hắn định sẽ phái người đi

những địa phương khác tìm kiếm. Không nghĩ tới lại có thể đã sớm ngờ tới các nàng còn sẽ trở về, còn liên hiệp cái đó bàn bạc người, đưa các nàng lửa gát tới đây.

"Chân nhân, người ta đã mang đến. Ta... Có thể đi được chưa?" Cái đó dẫn đường nam tử hướng về Chấn Tường hành lễ nói.

"Làm phiền đạo hữu, giúp ta lòng bất mấy cái này phản đồ rồi." Chấn Tường cười một mặt hòa khí.

"Chân nhân không nên khách khí." Người kia cười một tiếng, nhìn mọi người một cái. Sớm biết là Úc gia người, hẳn liền không nhận khoản làm ăn này, cũng còn khá không có thật đem người đưa đến hạ giới. Hẳn lập tức liền ngự kiếm rồi đi hiện trường, có thể không muốn trêu chọc đời trước nhà chuyện.

"Hong nhi, các ngươi cái này cần gì phải." Thấy người đi xa, Chấn Tường chân nhân cười càng ngày càng hòa khí nói, "Nguyên bản các ngươi lấy lô đỉnh thân phận giúp ta lên vào Đoạn Không nhai, còn làm Ngu Mông lão quái bị thương nặng, nhưng là một cái công lớn, ắt sẽ bị chủ nhà khen thưởng. Vì sao phải tự hủy tiền đồ, đi xuống hạ giới đây? Các ngươi tổn thương ma đầu kia, không trở về Úc gia, hẳn sẽ không bỏ qua cho các ngươi."

"Hừ, nói dễ nghe. Lão tặc! Nếu không phải trốn, ngươi còn có thể để cho chúng ta sống trở lại Úc gia sao?" Úc Hồng lạnh rên một tiếng, tràn đầy hận ý nhất thời liền bạo phát ra, "Đường đường Úc gia dòng thứ chân nhân, lại cùng Đoạn Không nhai Ma tu có qua lại. Chủ nhà nếu như là biết những thứ này, có thể sẽ bỏ qua cho ngươi!"

"Nông cạn phu nhân!" Chấn Tường ngang nàng một cái nói, "Ta đây đều là vì trừ ma vệ đạo, tề đại đám kia Ma tu!"

"Đánh rắm!" Úc Hồng càng thêm tức giận nói, "Cái gì trừ ma vệ đạo, ngươi chưa từng làm qua bất kỳ chính nghĩa cử chỉ? Có thể động thủ giết qua một cái Ma tu. Ngươi chẳng qua là tiện tay đem chúng ta những thứ này vô dụng lô đỉnh, ném tới Đoạn Không nhai chịu chết mà thôi." Nàng thẳng tắp nhìn sang, trong mắt đều là tận xương hận ý, "Buồn cười chính là, hết lần này tới lần khác chính là chúng ta những phế vật này lô đỉnh, không chỉ không có chết, còn làm được ngươi đều không làm được chuyện, bị thương nặng cái đó ma đầu. Ngươi đuổi giết chúng ta, không phải là nghĩ để cho người ta cho là chuyện này là ngươi làm, mà không phải là chúng ta những thứ này lô đỉnh làm, lấy được chủ nhà coi trọng sao?"

"Im miệng!" Chấn Tường sắc mặt nhăn nhó một cái chớp mắt, "Nói năng bậy bạ, rõ ràng là các ngươi phản bội sư môn, còn định lúc này Hạ giới cùng Ma tu làm bạn, hôm nay ta chẳng qua là ngăn cản các ngươi mắc phải sai lầm lớn."

"Rốt cuộc ai cùng Ma tu làm bạn?" Úc Hồng trực tiếp một cái xé ra ống tay áo của mình, chỉ thấy nàng tay phải trái rộng tất cả lớn nhỏ vết thương, như là trăm năm vết thương cũ, lại nói nói da thịt bên ngoài lật vô cùng kinh người, "Chúng ta những người này, trên danh nghĩa là đệ tử của ngươi, thực tế nhưng ngay cả lô đỉnh cũng không bằng! Trên người chúng ta thương, hủy diệt kinh mạch, gãy lìa linh cốt, không người nào là ngươi ban tặng!"

Nàng tiếng nói vừa dứt, mọi người cũng rối rít vén lên trường bào màu xám, không còn pháp y che giấu, tại chỗ tám người đều lộ ra nguyên bản bộ dáng. Chỉ thấy trên người các nàng đóng đầy đủ loại kiểu dáng khủng bố vết sẹo, có ở trên tay, có tại trên chân, thậm chí còn có ở trên mặt. Đơn có thể thấy được da cơ trên nhiều như vậy, có thể thấy quần áo xuống còn có bao nhiêu.

"Ngươi từ nhỏ thu dưỡng chúng ta, cũng không dạy chúng ta chính thống thuật pháp, chỉ dạy chút ít lô đỉnh mới có thể học pháp thuật. Dem chúng ta làm vật phẩm, buộc chúng ta giúp ngươi thí công thường độc, chết liền luyện thành đan dược." Úc Hồng càng nói càng hận, ánh mắt càng ngày càng đỏ, "Ngươi đem chúng ta ném tới Đoạn Không nhai, cũng chỉ là bởi vì chúng ta bị công pháp của ngươi tổn thương căn cơ, không thể lại tạo điều kiện cho ngươi thái độ, liền luyện đan cũng không có giá trị mà thôi."

]

Nàng tiến lên một bước.

"Ngươi thật coi cho là chúng ta không biết, ngươi giết chúng ta, chỉ là vì che giấu ngươi tu luyện chính là ma công sao?"

Sắc mặt của Chấn Tường đen thành đáy nồi, lại không còn mới vừa cái kia người khiêm tốn bộ dáng, nhìn về phía ánh mắt của Úc Hồng tràn đầy đều là sát ý, âm thanh cũng lạnh gấp mấy lần, giọng tay liền gọi ra vũ khí, "Các ngươi đã biết được như thế rõ ràng, hôm nay liền càng không thể tha các ngươi rồi đi rồi!"

Nói lấy tay hắn gian chuyển một cái, trong tay pháp khí mang theo sát khí ác liệt, liền hướng về Úc Hồng bay đi.

Úc Hồng chỉ cảm thấy to lớn uy áp ập ập kéo đến mà tới, khế cần rằng trực tiếp liền dẫn động trong cơ thể Kim Đan, liều mạng tự bộc lộ cũng phải cho sau lưng mọi người tranh thủ thời điểm chạy trốn.

Đột nhiên bà vai nàng nhất trọng, dẫn động linh khí nhất thời tản ra, bên người có người trực tiếp tiến lên một bước.

"Chờ một chút."

Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay chụp một cái, sau một khắc cái đó khí thể hung hung pháp khí liền bị nàng bắt được trong tay, nhìn một cái lại là một chuông đồng.

Chấn Tường sững sờ, phảng phất lúc này mới phát hiện trong đám người, còn có những người khác, pháp khí của mình lại có thể dễ dàng như vậy liền bị đối phương không chế.

"Ngươi..." Úc Hồng càng là kinh ngạc, nàng.. Nàng không là trùng cảm chế sao? Tại sao còn có thể động?

Thẩm Huỳnh lại trực tiếp nhìn về phía Chấn Tường nói, "Gi đó, người cùng cái đó... Họ cam cùng họ... Đình, hai cận bã nam là quan hệ như thế nào?"

"Cam?" Hân sững sốt một chút, con mắt to tròn, "Người nói là Cam Tử Duệ cùng Ngọc Đình?"

"Nhận biết a." Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, "Vậy thì không sai."

Thân hình lóc lên sau một khắc đã đứng ở trước mặt của đối phương.

"Xin lỗi, ta ghét cận bã nam!"

Dứt lời, hân chỉ cảm thấy cổ áo nhất thời căng thẳng, một cổ to lớn sức kéo trực tiếp dất lấy hân quăng trên đất, sau một khắc một cái quả đấm, dùng sức đập xuống.

Chỉ nghe đến bịch một khối nổ vang, Chấn Tường cả người trực tiếp bị đánh tiến vào trong đất, đào đều không moi ra được cái loại này.

Ngay sau đó mặt đất ầm ầm một trận đất rung núi chuyển. Phảng phất Địa Long quá cảnh, theo Chấn Tường bị chôn địa phương lên, toàn bộ đại địa bắt đầu rạn nứt, đường phố lật lên, nhà lầu nghiêng lệch, bụi đất tung bay. Khuynh khắc trong lúc đó, cả Thanh thành bị từng cái khe nứt to lớn xé thành chia năm xẻ bảy.

Mọi người: "..."

Toàn trường yên lặng như tờ.

Chín cô em đồng loạt tròn to hai mắt, nửa ngày không có lấy lại tinh thần.

Đây là —— chương môn!?

Không phải là nằm mơ chứ? Nói xong không có tu vi đây ăo? Một quyền đánh nát toàn bộ thành cái gì, tu vi này phá thiên đi!

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)|\}$

Hồi lâu...

"Đi thôi!" Thẩm Huỳnh vỗ một cái tay áo, một mặt bình tĩnh quay đầu lại.

Mọi người còn không phản ứng kịp, máy móc tựa như mở miệng, "Đi?"

Đi thì sao? Mới vừa rồi cuộc mới vừa xảy ra chuyện gì? Các nàng là ai? Các nàng ở đâu?

"Đi cái kia cái gì... Cái gì nhai?"

"Đoạn... Không nhai?"

"Đúng, không phải là còn có một lão đầu không có giải quyết sao? Ngược lại thuận tiện, mua một tặng một rồi."

Lão đầu? Không phải là Ma tu Ngu Mông chứ?

"Đi thôi đi thôi." Nàng vừa nói vừa theo kẻ hở đầu kia nhảy đi qua, "Dành thời gian, trở lại còn có thể đuổi cái com sáng!"

Mọi người: "..."

Đây chính là Ma quật, đừng nói giống như ra phố mua cái trắng tựa như đi à!

O__O "

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 65: Chính Thức Nhập Môn

Thượng Thanh giới gần đây ra chuyện đại sự, tin đồn hóa Thần Ma sửa Ngu Mông bị người giết. Liền ngay cả thủ hạ của hân đám kia nợ máu thật mệt mỏi Ma tu, cũng bị người tận diệt rồi. Trong một đêm, quá nhiều Thượng Thanh giới đã lâu, liền tứ đại thể gia cũng không có cách nào Ma quật Đoạn

Không nhai bị dọn dẹp sạch sẽ.

Đoạn Không nhai địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công, lại vì nằm ở Huyền Hải biên giới, thường xuyên Âm khí không tiêu tan, Ma quật bên ngoài càng là bày ra đặc biệt nhằm vào tiên tu tụ âm đại trận. Tứ đại thế gia cùng chúng tu tiên môn phái nhiều lần nghĩ giải quyết cái này ở ma đầu, lại bị bốn phía Âm khí ngăn trở, căn bản công không được Đoạn Không nhai thì phải lui ra ngoài. Lâu ngày, nơi đó thành đông đảo Ma tu chỗ dung thân, đáng mặt Ma quật.

Không nghĩ tới lần này lại như vậy lặng yên không tiếng động liền được giải quyết, liền ngay cả Đoạn Không nhai bốn phía tụ âm trận cũng toàn bộ phá hủy cái hoàn toàn.

Không người nói rõ ràng rốt cuộc là ai dẹp xong cái này Ma quật, chẳng qua là Đoạn Không nhai trên vách đá, để lại "Vô địch" hai chữ. Trong lúc nhất thời đủ loại giả thuyết. Có người nói là tứ đại thế gia rốt cuộc không nhịn được Đoạn Không nhai khiêu khích, cho nên liên hiệp rất nhiều Du Tiên, cùng nhau cưỡng ép dẹp xong Ma quật. Có người nói là ma đầu đắc tội Yêu giới đại yêu, yêu quái không sợ Âm khí, cho nên có thể giải quyết bọn họ. Lại có người nói có thể là vị nào cao nhân lánh đời làm. Về phần cái kia vô địch hai chữ, chỉ là vì cảnh cáo Ma tu không nên quá phách lối.

Chẳng qua là hết thảy các thứ này cũng chỉ là suy đoán, vô luận là các tiên môn vẫn là tứ đại gia tộc, cũng không có người đi ra giải đáp sự nghi ngờ này.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh là đang tìm người nửa đường nghe được cái tin tức này, cơ hồ là tại Úc Hồng đám người kia rời đi môn phái trong nháy mắt, bọn họ cũng đã cảm thấy. Mặc dù sớm đoán được mấy người kia có vấn đề, lại không nghĩ rằng các nàng sẽ đi đến gấp như vậy. Cô Nguyệt vốn không muốn quản, đi liền đi, bọn họ có thể kêu thêm người. Nhưng là Nghệ Thanh lại phát hiện... Thẩm Huỳnh cũng không thấy!

Không có cù cái dẫn đường, nhớ tới người kia dẫn mù đường thuộc tính, bọn họ không thể không đi ra ngoài tìm người. Kết quả vẫn thật là gặp quỷ, rõ ràng một đường đuổi theo đám người kia khí tức mà tới, nhưng cô không tìm thấy người. Mãi đến phát hiện Thượng Thanh thành dị tượng, bọn họ mới biết người ở nơi đó. Kết quả ở trong thành tìm một đêm, ngày thứ hai lại nghe được tin tức này.

Chờ hai người vội vàng đuổi về môn phái thời điểm, lại phát hiện người nào đó đang một mặt bình tĩnh ngồi ở hậu điện trước bàn đá, trước người vây quanh một đám mặc đủ loại áo quần, ân cần hỏi han các cô em.

"Chường môn, ngài cảm thấy cái này sùi cảo như thế nào đây? Hợp ngài khẩu vị sao?"

"Chường môn, ngài lại nếm thử một chút cái này canh hạt sen, ta dùng linh hỏa chịu đựng, cung ngon rồi."

"Chường môn, ta cái này bánh bao hấp cũng đã chín, muốn thử một chút sao?"

"Chường môn, uống một chút ta cái này hiện nấu sữa đậu nành như thế nào đây?"

"Chường môn..."

Cô Nguyệt: "..."

('□') ㄣ ───┐

Cái quỷ gì? Đây là... Tại ghi âm thức ăn ngon gì tiết mục sao? Tại sao mỗi lần trở lại, nàng đều có thể đem bên người tất cả mọi người biến thành đầu bếp đi à?

"Quá không ra gì rồi!" Nghệ Thanh đi nhanh tới, trực tiếp đem mọi người đỡ ra, "Cái này sùi cảo da quá dày, canh hạt sen quá trù, bánh bao hấp đều lọt nhân bánh rồi, cái này sữa đậu nành cũng không biết có thể uống hay không? Các người lại có mặt bụng cho sư phụ, quả thật là chính là tại ô nhục sư môn ta!"

"..."

]

Người một cái não tàn Fan có muốn hay không cũng gia nhập vào đi à!

('□') ㄣ ───┐

"Thẩm Huỳnh!" Cô Nguyệt khoe miệng gật một cái, trực tiếp liền đem người nào đó theo trong đám người kéo ra ngoài, "Nói, cái này mẹ nó rốt cuộc chuyện gì?"

"Ta đói bụng rồi a." Thẩm Huỳnh một mặt vô tội.

"Sư phụ, ta cái này liền đi nấu cơm." Nghệ Thanh vung tay lên, trong nháy mắt lấy đi trên bàn tất cả thức ăn, một đầu đâm vào phòng bếp.

Cô Nguyệt sắc mặt càng đen hơn, não tàn Fan quả nhiên không cứu, "Người tới hôm qua rốt cuộc làm gì đi?"

"Đi đánh nhau!"

"..." Cho nên cái kia Ma quật chuyện thật là nàng làm đi à! "Những người này lại chuyện gì xảy ra?" Hắn chỉ chỉ bên người nàng một đám đi mà trở lại cô

em, "Người lại đánh ai?"

Thẩm Huỳnh vẫn chưa trả lời, Úc Hồng lại trực tiếp tiến lên một bước giải thích, "Tôn giả, chương môn cho ta chờ có ân cứu mạng, hơn nữa còn giúp chúng ta báo huyết cừ. Cho nên... Chúng ta vừa muốn muốn làm chút chuyện báo đáp mà thôi."

Chúng cô em rói rít gật đầu, nhìn về phía ánh mắt của Thẩm Huỳnh, lại không còn ngày hôm qua loại cảnh giác, ngược lại sáng có chút đáng sợ, cực kỳ giống kiếp trước những thứ kia liêm bình thần tượng điên cuồng Fan.

Mọi người bắt đầu người một câu ta một lời, đem chuyện tối ngày hôm qua nói một lần.

"Đúng rồi." Thẩm Huỳnh đột nhiên tăng thêm một câu, "Cái đó cận bã nam cùng khi dễ gà nướng cô em hai người kia nhận biết."

"Người nói là..." Cô Nguyệt sững sờ, nhất thời hiểu được ý của nàng, nguyên lai Ngọc Đình ban đầu người sau lưng, là Úc gia dòng thứ chân nhân, khó trách ban đầu Cam Tử Duệ có thể trốn vào Ngộ Kiếm Phong, đột nhiên liền biết những người này đã từng đều trải qua cái gì đó.

Cô Nguyệt quay đầu nhìn mọi người một cái, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Liên như vậy! Nhìn tại các người cũng coi là người bị hại phân thượng, ta có thể không so đo các người lẫn lộn vào ta phái Vô Định chuyện. Bây giờ sự tình đã giải quyết, các người nên đi đâu liền lên đi đâu chứ?"

"Tôn giả, chúng ta vốn là dự định đi Trung Thanh giới Minh Âm sơn." Úc Hồng cửa ra giải thích, "Minh Âm sơn Ma Tôn cùng với nó Ma tu bất đồng, mặc dù Tu Ma nhưng lại chưa bao giờ làm ác chuyện, môn hạ chỉ nhân cũng giống như vậy. Nghe nàng từng theo chúng ta có giống nhau gấp gờ, chứa chấp rất nhiều chúng ta cô gái như vậy. Chẳng qua là ta ngang phần đặc thù, cũng không biết nàng có thể hay không..."

"Như vậy a." Thẩm Huỳnh đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì, "Người ba ba trên người của người mang giấy bút không?"

"Làm gì?" Cô Nguyệt nhú mày một cái, nhưng vẫn là vẩy tay tại trên bàn đá gọi ra giấy bút.

Thẩm Huỳnh trực tiếp lần nữa ngồi xuống, là tả viết mấy câu nói, sau đó điệp khởi rảnh tay bên trong tờ giấy đưa cho Úc Hồng.

"Cho người, gà nướng cô em theo chúng ta rất quen, đem cái này cho nàng, nàng hẳn là sẽ thu lưu các người."

Nàng ngẩn ra, một mặt mờ mịt.

"Gà nướng cô em chính là Minh Âm sơn Ma Tôn Thích Chanh Vũ. Các người không phải muốn đi Trung Thanh giới muốn tìm nàng sao?" Cô Nguyệt chỉ đành phải giải thích một lần, quay đầu tròn mắt nhìn người nào đó một cái, "Người nha lại không thể có một cái nhớ kỹ tên?"

Trên mặt Úc Hồng thoáng qua một vẻ kinh ngạc, nhìn về phía ánh mắt của bọn họ, mơ hồ có chút mất mát. Quay đầu theo sau mặt các cô em trao đổi một cái ánh mắt, cắn răng như là quyết định cái gì, chín người đồng loạt hít sâu một hơi, đột nhiên hướng về bọn họ liền quỳ xuống.

"Mời chương môn thu nhận!"

"..."

"Chương môn." Không chờ bọn hắn mở miệng, Úc Hồng ngẩng đầu lên nói, "Trải qua ngày hôm qua một chuyện, chúng ta mới hiểu được, vô luận cường đại đường nào che chở cũng chỉ là nhất thời, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ có thể thay đổi vận mệnh của chúng ta. Minh Âm sơn tuy tốt, nhưng chúng ta dù sao vẫn là người tu tiên. Trừ phi tán công trọng tu, nếu không chúng ta mãi mãi cũng chỉ có thể dừng bước tại này."

"Cùng với nom nóp lo sợ sống hết đời, không bằng cố gắng tu luyện, hợp lại ra một con đường sống. Chúng ta theo chưa bao giờ làm bất kỳ thương thiên hại lý sự việc, vì sao không thể đường đường chính chính sống trên thế giới này?"

"Chúng ta cũng muốn như chương môn, cường đại đến không người dám lấn, vô sự có thể nhục, không họa phải sợ. Chương môn tu vi cao sâu, dù là có thể tập được ngài một phần vạn bản lĩnh, cũng sẽ làm ta đến hưởng thụ vô cùng."

"Trước, là chúng ta có mắt không trông mạo phạm chương môn. Vô luận có bất kỳ trách phạt chúng ta đều cam nguyện chịu đựng, còn thỉnh cho phép ta chờ chính thức nhập môn. Sau này định đem cố gắng tu hành, Dương ta phái Vô Định chi danh, kính xin chương môn thu chúng ta vì đồ!"

Dứt lời, mọi người đồng loạt mở miệng.

"Mời chương môn thu chúng ta vì đồ!" *8

Loảng xoảng coong...

Thẩm Huỳnh vẫn không trả lời, đột nhiên phía sau truyền tới cái gì đánh nát âm thanh. Một bóng người trong nháy mắt từ phòng bếp bay ra, cả người kiếm khí tràn ra, đánh hậu điện phòng ốc rầm rầm ngược một mảnh.

"Không được!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66: Toàn Khoa Lão Sư

Ban đêm

Thẩm Huỳnh không chịu nổi Chu Công mời, mí mắt từng tắc từng tắc khép lại, tức sắp lâm vào mộng đẹp thời khắc, lại đột nhiên đột nhiên mở ra. Nhìn một chút ngoài cửa sổ sáng ngời ánh trắng, thở thật dài, không thể không bỏ dậy, xoay người đẩy ra phía bên phải cửa sổ, hướng về phía ngoài cửa sổ thẳng thân ảnh nói.

"Đầu bếp, người rút cuộc dự định đứng tới khi nào?"

Nghệ Thanh sững sờ, lập tức lại đứng thẳng một chút, một mặt nghiêm túc nói, "Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ canh kỹ nơi này. Tuyệt đối sẽ không lại để cho bất luận kẻ nào đến gần quấy rầy sư phụ." Hắn cũng không tin, còn có người dám tại hắn dưới mắt cướp người.

"Ai, tiểu Hồng cô em các nàng đều đã chính thức nhập môn, sẽ không lại nửa đêm tới chỗ này."

"Sư phụ, lòng người hiểm ác, dù sao cũng phải lấy phòng ngừa vạn nhất." Hắn về mặt thành thật nói, "Trước là đồ nhi sai lầm, mới để cho sư phụ lần thứ hai bị cướp đi. Ta quyết không cho phép chính mình tái phạm lần thứ ba sai lầm."

"Có thể người mỗi ngày đứng ta ngoài cửa sổ, cũng không phải là một biện pháp a. Người ngày mai còn phải dậy sớm hơn làm cơm sáng đây?"

"Sư phụ yên tâm, đồ nhi không mệt."

Ta mệt mỏi a!

Thẩm Huỳnh lần nữa sâu đậm thở dài, lần đầu tiên phát hiện nhà mình đầu bếp chết như vậy đầu óc. Nàng trực tiếp theo cửa sổ bò đi ra ngoài, kéo hắn ở bên cạnh ngồi xuống, "Đầu bếp a, người nhìn cái này giữa đêm, người không ngủ ở nơi này đứng yên, ta cũng không tiện nghỉ ngơi không phải. Nếu không ta đáp ứng người, thực sự có người đến ta liền lớn tiếng kêu người như thế nào đây?"

"Nhưng là... Sư phụ một khi ngủ thiếp đi, sét đánh đều bất tỉnh a!"

"Ây..." Nói vậy.

"Vạn nhất lại có cái nào không có mắt bắt cóc sư phụ làm sao bây giờ? Vẫn là ta thủ tại chỗ này an toàn hơn."

"..." Nàng là đứa trẻ sao, dễ dàng như vậy bị quẹo.

Nghệ Thanh càng nói càng cảm thấy có cần thiết, càng thêm kiên định, "Sư phụ hết thảy đi nghỉ ngơi, ta sẽ không quấy rầy ngài ngủ."

]

Người đã quấy rầy!

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trước mắt cái này khó chơi, một lòng nghĩ giữ ở ngoài cửa người có chút nhức đầu, suy nghĩ hồi lâu mới thật dài than một tiếng, bắt đầu đi lên tiếng.

"Ta không thu tiểu Hồng các nàng làm đồ đệ, được chưa!"

Hắn quay đầu lại.

"Sau đó cũng không thu." Nàng lại tăng thêm một câu.

Quả nhiên, hắn ánh mắt soạt một cái sáng lên, chợt hiện giống như bầu trời sao "Thực sự?"

"Ừm." Gật đầu, các nàng làm thức ăn không có người ăn ngon, "Bây giờ có thể về ngủ rồi hả?"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ."

Nghệ Thanh cọ một cái đứng lên, xoay người cao hứng ra sân nhỏ, cái kia nhanh nhẹn bộ dáng, phảng phất trúng giải nhất thoáng qua liền biến mất ở cánh cửa.

Thẩm Huỳnh: "..."

Có một cái lòng tự ái quá mạnh mẽ đầu bếp cũng là một cái vấn đề a, xem ra sau này đều không thể tùy tiện đòi khẩu vị.

Gần đây toàn bộ Yêu giới đều rất bận rộn, các lũ yêu bận bịu giúp đại tiên xây lại không hiểu sụp đổ hậu điện, Thẩm Huỳnh bận bịu nói lắp, mà Cô Nguyệt là bận bịu dạy dỗ mới nhập môn đệ tử. Nguyên bản dạy thuật pháp loại sự tình này, Nghệ Thanh cũng có phần. Nhưng không biết hẳn gần đây bị cái gì kích thích, theo những đệ tử này nhập môn ngày thứ hai lên, hẳn ngay tại Thẩm Huỳnh bên nhà bên lại hoang vắng ra một cái tạm thời phòng bếp, một đầu đâm vào bên trong nghiên cứu món ăn mới tới. Ai cũng kéo không ra.

Cô Nguyệt đối với cái này sắp thay đổi thành trừ Tiên Kiếm Tiên hoàn toàn tuyệt vọng, hết lần này tới lần khác lại không thể để cho Thẩm Huỳnh hỗ trợ, nếu không cái này kẻ tham ăn, nhất định trực tiếp mang ra khỏi cái mới Đông phương đầu bếp ban tới. Hẳn cũng chỉ có thể cắn răng nhận lấy mấy người này.

Đi học ngày thứ nhất, hẳn liền ai cái kiểm tra cẩn thận một lần mọi người tu vi thuật pháp, tra một cái bên dưới chính mình giặt nảy mình. Chín người này linh căn lại có thể không có có một cái là hoàn chỉnh, mặc dù có thể thấy được trước kia thật có rất tốt tư chất, nhưng bởi vì vài luồng linh khí cưỡng ép đột nhập thái độ, đưa đến căn cơ đều hủy hơn phân nửa. Hơn nữa trong cơ thể kinh mạch thác loạn không chịu nổi, có thậm chí thân trúng kịch độc. Nói là tu luyện, có thể sống đến bây giờ cũng đã là cái kỳ tích.

Cũng may phái Vô Dịch cái khác không có, linh thảo linh thực khắp núi khắp nơi đều là, muốn trị tốt trên người các nàng thương cũng chỉ là vấn đề thời gian, chỉ bất quá hẳn cùng Nghệ Thanh đều không giỏi luyện thuốc, các nàng bị phá hư căn cơ rốt cuộc vẫn là bỏ không trở lại, sau đó tu luyện thuật pháp sẽ phá lệ khó khăn, thậm chí không còn có thể tiến thêm, đến lúc đó vừa vặn thích hợp chuyển Kiếm tu.

Nguyên bản những người này bắt đầu từ tiểu bị coi là lô đỉnh bồi dưỡng, học tập tất cả đều là thiên về âm nhu thuật pháp. Hẳn đối với loại hình khác tu sĩ cũng biết không nhiều, nếu các nàng căn cơ vẫn còn, có lẽ cũng không dạy nổi quá nhiều. Không bằng thừa cơ hội này chuyển thành Kiếm tu đến lúc đó vừa vặn, Kiếm tu cùng thuật pháp bất đồng, bằng là kỹ xảo cùng đối với kiếm ý linh ngộ. Cho nên dù cho các nàng căn cơ đã tổn hại, có lẽ có thể tại Kiếm tu trên đường đi xa hơn cũng không nhất định.

Chẳng qua là so với thông thường tu sĩ, thậm chí là Kiếm tu mà nói, các nàng càng thêm gian khổ gấp trăm lần. Cô Nguyệt nhìn một chút trước mắt một nước nũng nịu các cô em có chút do dự.

"Tôn giả cứ việc yên tâm, chúng ta không sợ chịu khổ." Biết hẳn lo lắng chính là cái gì, Úc Hồng tiến lên một bước, một mặt kiên định nói, "Thế gian khổ nhất chuyện, chúng ta đều đã trải qua, còn có cái gì đáng sợ?"

Cô Nguyệt chân mày buông lỏng một chút, lần nữa quét mọi người một cái, đến lúc đó hẳn xem thường những thứ này muối tử. Có thể theo như vậy Địa ngục cảnh ngộ trong bờ ra ngoài, không hề từ bỏ, hơn nữa kiên thủ bán tâm, như thế nào lại sợ hãi điểm này khổ nạn.

"Được! Từ hôm nay, các ngươi chính là ta phái Vô Dịch Kiếm tu rồi." Cô Nguyệt giơ tay vung lên, nhất thời gọi ra vài thanh linh kiếm, thả ở trước mặt của mỗi người, "Các ngươi trước phải theo đơn giản nhất kiếm chiêu luyện lên."

"Vâng!"

Mọi người đồng loạt trả lời.

Từ nay, đã từng Trung Thanh giới đệ nhất kiếm tu Cô Nguyệt tôn giả, bắt đầu hẳn một bên làm cho người ta chữa bệnh, một bên dạy người luyện kiếm hoàn toàn mù gà sinh hoạt. Trong lúc nhất thời nguyên bản lạnh tanh phái Vô Dịch, cũng náo nhiệt, thỉnh thoảng có thể thấy có người vung kiếm bóng người.

Cô Nguyệt ngay từ đầu đối với những đệ tử này là không có ôm hy vọng gì, dù sao Kiếm tu sở dĩ ít, cũng là bởi vì đối với tu luyện người yêu cầu cực cao. Đặc biệt là đối với kiếm đạo linh ngộ vượt qua thường nhân. Nghệ Thanh loại này trời sinh kiếm thể ngoại trừ, chỉ nhìn một cách đơn thuần lúc trước toàn bộ Trung Thanh giới chỉ có hẳn một cái Hóa Thần Kiếm tu, liền ngay cả nhân tài đông đúc Thượng Thanh giới, có thể đạt tới nguyên anh Kiếm tu cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có thể thấy Kiếm tu tu luyện có bao nhiêu khó khăn.

Hẳn ngay từ đầu để cho mọi người chuyển Kiếm tu, trừ cho mọi người một cái hy vọng bên ngoài, cũng là làm cho các nàng sau đó gặp phải địch nhân thời điểm, có thể nhiều một cái ứng đối thủ đoạn.

Để cho hẳn giặt mình là, những người này nghị lực. Đang bởi vì các nàng biết tình huống của mình, càng là cố gắng gấp bội ngày đêm không ngừng tu luyện. Ngán ngùi thời gian mấy tháng, các nàng nguyên bản trì trệ không tiến tu vi, lại còn thật có mơ hồ dần ra khuyên hướng, đây quả thực là bất ngờ kinh hi, Cô Nguyệt theo đây lòng sinh ra một loại vô hình cảm giác kiêu ngạo, không hổ là hẳn dạy dỗ người.

Duy nhất không để cho nàng đây là, đám người này rõ ràng là mình dạy dỗ. Mỗi lần ánh mắt nhìn Thẩm Huỳnh, so với ai cũng kính trọng. Thậm chí tại nàng trùng hợp đi ra chuẩn củ cái thời điểm, một đám cô em ánh mắt, giống như là không bị không chế, bá láp lặp lại theo di động. Cái kia từng tở một cuồng nhiệt sùng bái mặt, nếu không phải là hẳn đứng ở trước mặt, phỏng chừng sớm tiến lên xin xâm tên cầu chụp chung rồi, càng ngày càng có một giây biến thân nào tàn Fan khuyên hướng.

Đối với cái này, hẳn chỉ muốn nói một câu: MD cái này treo B!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 67: Không Thuần Kiếm Tu

"Chường môn!" Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, tính cách mềm nhất Tur Vũ cô em không nhìn được tiến lên gần gần đi ngang qua phần mềm hack.

"Yo, tiểu Lục cô em a."

Cô Nguyệt liếc một cái, đang nghi ngờ tiểu Lục cô em là ai? Quay đầu lại phát hiện cái đó kêu đệ tử của Tur Vũ, người mặc y phục màu xanh lục...

Quả nhiên... Vẫn là không nhớ được tên!

"Ăn không?" Thảm Huỳnh bên gặm lấy trái cây bên hỏi.

"Không.. Không cần!" Tur Vũ mang chút ít ngưng ngừng đẩy trở về, "Ta chẳng qua là có một cái vấn đề nghĩ.. Thành giáo chường môn."

"Ngươi nói." Thảm Huỳnh đặc biệt dễ nói chuyện gặt đầu.

"Ngài... Thấy cho chúng ta mới vừa kiếm chiêu thế nào, có cái nào chưa đủ?"

"Cát!" Cô Nguyệt trực tiếp liền lườm một cái, thằng này biết mới là lạ.

"Cái này... Tốt vô cùng." Quả nhiên Thảm Huỳnh cứng một cái, tả hữu nhìn một chút, hồi lâu mới thốt ra một câu, "Chưa đủ nói, có thể là... Sức mạnh?"

Tur Vũ cô em một mặt mờ mịt.

"Không phải là có đôi lời kêu: Nhất lực hàng thập hội mà!"

Cô Nguyệt: Ngươi một cái chép lại chó!

Tur Vũ lại ngẩn ra, ánh mắt tức khắc sáng lên, liền ngay cả cái khác vậy xem cô em cũng là một mặt thoáng qua nhưng Đại Minh bạch bộ dáng, "Ta hiểu được, đa tạ chường môn chỉ điểm!"

Này này này, các ngươi thật đúng là tin a!

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Chờ một chút!

Thế nào cảm giác cái này đối thoại quen thuộc như vậy? Trong đầu nhất thời hiện ra Nghệ Thanh tám kia nào tàn Fan mặt.

Các nàng sẽ không cũng muốn...

Hắn lập tức quét mắt tại chỗ tất cả cô em một tuần, cũng còn khá cũng còn khá, không có ai đốn ngộ.

Liền ngay cả Tur Vũ cũng chỉ là sâu sâu chào một cái, lại chạy về tiếp tục tu luyện. Chẳng qua là so với trước tới càng ngày càng ra sức. Liền ngay cả những người khác quơ lên kiếm tới, cũng là một cái so với một cái trọng.

Cô Nguyệt nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Vì không cho Thảm Huỳnh mù chỉ huy, nhiễu loạn hắn dạy học kế hoạch, hắn ngày thứ hai cố ý tại mới xây xong phòng bếp cùng củi ở cái kia mảnh nhỏ vườn rau trong lúc đó, bày cái truyền tống trận. Hoàn toàn đứt đoạn mất nàng giúp một cái nào đó đầu bếp cầm phối thức ăn thời điểm, nhất định phải đi ngang qua Diễn Võ Trường khả năng.

]

Kỳ quái chính là, các cô em học tập nhiệt tình lại không có bởi vì không thấy được yêu đầu mà hạ thấp, ngược lại càng thêm cố gắng lên. Kiếm chiêu càng ngày càng tàn bạo ra sức, liền ngày thường thời gian nghỉ ngơi đều tự động sức giảm. Thậm chí có thời điểm buổi tối, hắn vô ý thức buông ra thần thức, đều có thể phát hiện các nàng len lén lên, tay không hướng về phía vách đá tu luyện bộ dáng.

Luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào? Rốt cuộc là nơi nào?

Hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra tới, không thể làm gì khác hơn là tại mỗi ngày khi đi học, nhắc nhở các nàng muốn lao dật kết hợp. Nhưng các nàng dường như không hề từ bỏ loại này liều mạng tu luyện tình thế. Chiêu thức càng ngày càng quen thuộc, thân thể càng ngày càng tráng kiện, sức mạnh cũng càng ngày càng mạnh, bộ dáng càng ngày càng... Không giống Kiếm tu?

(O_O)?

Mãi đến mấy tháng sau, hần tổ chức một lần nội bộ tiểu đấu trong, nguyên bản vóc người nhất là nhỏ nhắn xinh xắn Tư Vũ cô em, đột nhiên vút đi kiếm trong tay, véo lên quả đấm một tiếng âm vang, một quyền đập vỗ phía trước vách đá.

Cô Nguyệt: "..."

Dòm cô em trên cánh tay mơ hồ khua lên hai đầu cơ bắp, hần chỉ cảm thấy đáy lòng hơi hồi hộp một chút, cuối cùng hiểu được là lạ ở chỗ nào rồi.

Cái này cường độ, cái này đánh nhau phương thức, cái này tràn đầy sát khí quyền phong..

Cái này không phải Kiếm tu, cái này Xích Quả Quả chính là thể tu đi à!

('□') ㄣ ㄣ ㄣ

Giời ạ, hần làm cho các nàng luyện kiếm, không có làm cho các nàng luyện thể đi à! Cái này càng ngày càng hung tàn, từng cái không yêu dùng kiếm, chỉ thích dùng quả đấm giải quyết cô em rốt cuộc là cái quỷ gì? Hần dạy những thứ kia kiếm chiêu đây? Được ăn sao?

"Ồ, ta thể nào cảm giác hôm nay linh khí càng ngày càng mạnh?" Thăng tranh tài Tư Vũ, đột nhiên nhú mày một cái.

"Không được! Sư muội người muốn kết đan rồi!" Úc Hồng cả kinh, lớn tiếng nói, "Nhanh ngồi xuống, ngưng thần tụ khí, chuyên tâm kết đan."

Trong lúc nhất thời bốn phía linh khí tăng mạnh, điên cuồng hướng về Tư Vũ vọt tới.

Tần... Lên cấp?

(◕_◕)

"Kết đan tối kỵ người cắt đứt, mọi người lui về phía sau một chút." Cô Nguyệt tiến lên một bước, tại đối phương quanh thân, bày ra mấy cái hội tụ linh khí trận pháp, mang theo mọi người thối lui đến ngoài mấy chục thước.

Bầu trời trong nháy mắt tối xuống, lời vẫn nhanh chóng ở trên cao không hội tụ, trong diễn võ trường giữa linh khí liên tục tăng lên, mơ hồ có thiên địa oai truyền tới.

Những thứ này đối với Hóa Thần Cô Nguyệt mà nói không có gì, đối với Kim Đan trở xuống đệ tử mà nói nhưng là cực lớn uy thế, vừa định bày cái vậy tay tuyệt trận, quay đầu nhìn lại, có bốn năm người như là từ nơi này tia thiên địa oai bên trong cảm nhận được cái gì, trực tiếp tại chỗ bắt đầu tĩnh tọa, trên người tu vi cũng tăng tăng bước vào cấp một.

Dựa vào, cái này cũng có thể!

Xong rồi xong rồi xong rồi..

Một cái kết đan, bốn, năm cái phòng tiểu cảnh giới, các nàng đã có thể tu căn cơ, lại cũng chuyển không trở lại. Giời ạ, có muốn hay không bị kịch như vậy à? Hần rõ ràng dạy chính là Kiếm tu, tại sao các nàng từng cái một, toàn bộ luyện thành thể tu đi à?

Σq|? ㄟ? |p

Thể tu là cái gì? Thể tu mẹ nó chính là một đám dùng quả đấm nói chuyện, hoàn toàn không có kỹ xảo có thể nói, đặc biệt luyện thể thảo Hán a! Các ngươi không phải là bày cô em sao? Tại sao phải cùng những thứ kia yêu loại cùng dị thú một dạng, đi một con đường hung tàn như vậy, da dày thịt béo thể tu có gì tốt đi à. Toàn bộ Tam Thanh giới, đừng nói là nữ thể tu, nam thể tu đều không có mấy người được không?

Các ngươi rốt cuộc là nơi nào nghĩ không ra, rốt cuộc cái nào, bên trong, nghĩ, không, mở, đi à!?

Hần mơ hồ có gan, sau đó toàn môn cử đi xuống, khắp nơi đều có kim cương Barbie tức là cảm giác.

Mẹ kiếp tâm thật mệt mỏi, nghĩ từ chức!

Tư Vũ lần này lời kiếp suốt bỏ hai giờ, hơn nữa một đạo so với một đạo trọng, so với Nguyên Anh lời kiếp tới đều không kém mấy phần. Thể tu bản đi chính là tôi luyện luyện thân thể con đường, cái này mỗi một đạo lời, đều sẽ miễn cưỡng đem thụ cướp người kinh mạch nghiền nát, lại do linh khí gây dựng lại. Dùng cái này đạt tới trọng tổ thân thể mục đích, cho nên so với các tu sĩ khác tới, thể tu kiếp Reger bên ngoài hung tàn đáng sợ. Chín chín tám mươi một đạo kiếp lời, mỗi một đạo đều là một lần trọng sinh.

Toàn bộ Tam Thanh giới, cơ hồ không có thể tu, cho dù có cũng tại lần đầu tiên kết đan thời điểm, bị lời kiếp đánh chết. Thân thể của nhân loại, có thể không sánh bằng yêu thú loại như vậy cường hãn. Có thể Tư Vũ cô em, lại gắng gượng tiếp tục chống đỡ. Cho dù tám mươi một nói kiếp lời bỏ xong sau, nàng đã chỉ còn lại cái máu cái giá, lại vẫn là cần răng hoàn thành kết đan.

Lôi vân tiêu tận, không trung nhất thời rơi xuống Linh Vũ, toàn bộ rơi vào thụ kiếp nhân thân trên, Tur Vũ cô em trên người mới bắt đầu sinh cơ dài thịt, từ từ khôi phục đã thành một cái nhân dạng. Chẳng qua là như cũ không có bỏ dấy khí lực.

Ước chừng tốn thời gian nửa tháng, nàng mới khôi phục như cũ, cũng ổn định cảnh giới. Liền ngay cả những người khác tu vi, cũng rồi rít tăng trưởng, mặc dù không có giống như Tur Vũ trực tiếp kết đan, nhưng ít nhất cũng phòng một cái tiểu cảnh giới, thể tu đã thành không thể thay đổi sự thật.

Biết điểm này sau, Cô Nguyệt nghĩ tay xé Thẩm Huỳnh!

Nhìn cái này phần mềm hack làm chuyện tốt? Đây đều là ban đầu nàng câu kia, nhất lực hàng thập hội hại, mới đề cho mọi người đi lên đường nghiêng.

Bồi học sinh của ta!

Nhưng kỳ quái chính là, mọi người đối với trở thành thể tu chuyện, một chút cũng không có bài xích, ngược lại... Có chút kinh hãi? Thậm chí theo ngày thứ hai lên, liền trực tiếp vui vẻ ném ra kiếm, đồng loạt bắt đầu đơn thuần luyện quyền túy thể, giống như... Rốt cuộc xuyên phá cái gì cửa sổ tựa như.

Vấn cho là chính mình mang chính là kiếm tu Cô Nguyệt —— mịa nhà nó!

Hóa ra chỉ có một mình hấn cho là, các nàng là muốn trở thành kiếm tu?

Hừ, nào tàn Fan!

Như vậy có ý tưởng, các ngươi sao không lên trời đây? Giã rồi bắt kẻ!

Cô Nguyệt trực tiếp liền ném gánh không làm, lại ngoài ý muốn nhận được một cái tin, trực tiếp đề xuống hấn nghĩ từ chức ý tưởng.

[Sắp có thêm cái con Thẩm muội =))]

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 68: Môn Phái Thi Đấu

"Môn phái thi đấu?" Thẩm Huỳnh bắt bánh ngọt tay dừng một chút, "Đó là cái gì?"

"Trương đương với một lần các giữa các môn phái, kỹ năng quá so đấu." Cô Nguyệt giải thích, "Thượng Thanh giới tất cả môn phái thế gia đều có thể tham gia, án tu vi cảnh giới tổng cộng thiết lập ba cái chia nhóm, luyện khí, Trúc Cơ cùng Kim Đan, lấy cao nhất top 3. Do phe làm chủ bỏ vốn khen thưởng."

"Thượng Thanh giới Olympic?"

"Cũng có thể nói như vậy." Hấn gật đầu một cái nói, "Chẳng qua là môn phái thi đấu, mỗi mười năm mới tổ chức một lần, lần này vừa vặn chính là ba ngày sau."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh một mặt không hứng thú lắm bộ dáng, "Có thể không đi không?"

"Không được!" Cô Nguyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, "Ta hôm qua đã đi Thượng Thanh thành lấy phái Vô Địch danh nghĩa ghi danh dự thi, khóa này tranh tài là tứ đại gia tộc Ân gia làm chủ, địa điểm ngay tại Ân Thiên thành. Chúng ta ngày mai thi nhất định phải lên đường."

Nói lấy nàng trực tiếp đem dự thi lệnh bài đưa tới.

Thẩm Huỳnh lại không có tiếp, nhìn một chút khối kia viết "Thi đấu" chữ bảng hiệu, "Cái đó... Tại sao nhất định muốn tham gia sao? Người chúng ta lại không nhiều." Thật tốt ở nhà ăn đồ ăn không tốt sao?

"Ngươi còn hỏi ta tại sao?" Cô Nguyệt một cái liền nổ rồi, "Chúng ta môn phái là tình huống gì, trong lòng ngươi không có điểm B cân nhắc sao? Cộng thêm ba chúng ta đều mới mười hai người, suốt một năm mới 12 cái! Còn mẹ nó toàn bộ để cho người chính thành thể tu, có một chút môn phái bộ đáng sao?"

"Ây... 12 cái cũng tốt vô cùng." Vừa vặn đủ quét dọn nhà ở.

"Tốt em gái ngươi a! Có từng thấy môn phái nào ít người như vậy sao?" Nghĩ tới cái kia chín cái tương lai kim cương Barbie, hấn liền đau gan được không?" Cũng không làm điểm quảng cáo, đánh điểm nhân khí đi ra ngoài, chúng ta vĩnh viễn đừng nghĩ tuyển được đệ tử khác rồi. Lại nói ta thử qua các nàng chín cái thân thủ, tuy nói khiêu chiến vượt cấp khó khăn điểm, nhưng các nàng căn cơ... Vững chắc!" Hấn cắn răng mới phun ra hai chữ này, "Ngược lại đồng cấp trong đó tỷ đấu vẫn rất có ưu thế. Lần này đi thi đấu, ta muốn cầu cũng không cao, các nàng có thể có một người cảm đến

trước 10 là tốt rồi. Ít nhất để người ta biết chúng ta phái Vô Địch thực lực."

"Ồ..." Nguyên lai là làm thành bộ quảng cáo đi ra ngoài tuyên truyền.

"Cho nên không chỉ là các nàng muốn dự thi, để tránh có người coi thường các nàng, chúng ta cũng phải đi, bao gồm người!" Nói xong hắn trực tiếp kéo qua tay nàng, cứng rắn đem cái đó dự thi lệnh bài nhét vào trong tay nàng, "Người ngày mai tốt nhất dậy sớm một chút, nếu không..." Hắn sầm mặt lại, gần từng chữ một, "Tháng sau tiền ăn uống, hủy bỏ!"

Thảm Huỳnh sững sờ, đáng về lười biếng trong nháy mắt rung một cái, một tay nắm giữ chặt dự thi bài.

"Ngu ba ba, người nói quá có đạo lý!" Quay đầu nghiêm trang đối với những người bên cạnh nói, "Đầu bếp, vì môn phái tiền đồ, tối nay làm thêm giờ đi! Nhanh lên một chút chuẩn bị chút ít món nguội, bánh ngọt, tốc độ ăn, trái cây loại tốt trên đường ăn, nhất định không thể đói chết chúng ta Olympic đừng sĩ! Biết chưa?"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "..."

Nói cho cùng, giới ạ vẫn là không quên được ăn!

(𠂇— 𠂇 —) 𠂇

]

Ấn Thiên thành nằm ở Thượng Thanh giới lấy đông, coi như là phía đông lớn nhất một tòa Tiên thành. Thảm Huỳnh một nhóm tốn cả ngày công phu mới trước lúc trời tối chạy tới trong thành.

Ấn gia không hổ là trong tứ đại gia tộc có tiền nhất. Từ đám bọn hắn lấy ra dự thi lệnh bài bắt đầu, liền có người dẫn đoàn người đến đặc biệt cung cấp người dự thi nghỉ ngơi độc lập sân, sân nhỏ mặc dù không bằng phái Vô Địch rộng rãi như vậy, nhưng cung cấp mười mấy người nghỉ ngơi đến lúc đó dư dả. Hơn nữa mỗi cái giữa các môn phái đều là độc lập tách ra, theo Cô Nguyệt nghe được kết quả, chỉ là tới tham gia môn phái thi đấu môn phái lớn nhỏ, liền có hơn ngàn nhà. Có thể thấy Ấn gia tiền muốn bạc biển.

"Tranh tài ngày mai mới sẽ bắt đầu, tối nay mọi người nghỉ ngơi cho khỏe." Cô Nguyệt quét mắt trước chín cô em một cái, khả năng là lần đầu tiên tham gia loại này chính quy tranh tài, mấy người lộ ra đều có chút khẩn trương, hắn không thể làm gì khác hơn là trầm giọng an ủi, "Các người năng lực không kém, buông lỏng tinh thần là tốt rồi. Có thể cảm đến trước 10 có nhiên tốt, vạn nhất không được trực tiếp nhận thua liền thì không cần liệu mạng."

Mấy người gật đầu một cái, cũng không biết là vô tình hay là cố ý nhìn hướng bên cạnh Thảm Huỳnh, ánh mắt vậy kêu là một cái lóe sáng. Cô Nguyệt cũng theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Thảm Huỳnh găm xong một cái trái cây ngừng đầu, trong nháy mắt tiến đụng vào một mảnh đều là tả trong ánh mắt, ghen một cái, "Khục... Có chuyện?"

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, trợn mắt nhìn nàng một cái nói, "Người không phải là có đồ muốn cho các nàng sao?"

"Có... Sao?" Cái gì?

"Sư phụ, là phòng ngự chuông." Nghệ Thanh trực tiếp lấy ra một chuỗi giống nhau như đúc tiểu Linh Đang đưa cho nàng, "Ta tối hôm qua suốt đêm luyện ra được pháp khí phòng ngự, có thể chặn tu sĩ Nguyên Anh một kích toàn lực."

"Mặc dù là chính phái thi đấu, nhưng cũng không thể bảo đảm không có có lòng dạ nhỏ mọn hạ người, sẽ hạ tử thủ." Cô Nguyệt giải thích, "Cái này pháp khí phòng ngự các người tranh tài thời điểm mang trên người, lấy phòng ngừa vạn nhất."

Thảm Huỳnh lúc này mới nhớ tới đây là Ngu ba ba ngày hôm qua nói muốn phân môn phái phúc lợi, liền vội vàng nhận, mở ra từng cái phân đến riêng mình trong tay.

Quần áo đỏ cô em

"Tới tiểu Hồng, cố gắng lên!"

"Vâng, chương môn." Mừng rỡ nhận lấy.

Quần áo trắng cô em

"Tiểu Bạch, cố gắng lên!"

"Vâng, chương môn." Mừng thầm nhận lấy.

Áo lam cô em

"Tiểu Lam, cố gắng lên!"

"Vâng, chương môn." Mừng như điên nhận lấy.

Cái thứ 2 quần áo trắng cô em.

"Tiểu Bạch... Thỏ, cố gắng lên!"

"Vâng, chương môn." Cao hứng nhận lấy.

...

Cô Nguyệt: "... Ha ha, đối với người nào đó ký danh phương pháp đã tuyệt vọng.

Thẩm Huỳnh một đường phát đi xuống, phát xong ho khan một tiếng hiếm thấy nghiêm trang nói, "Trọng tại tham dự, nỗ lực là được, hạng không trọng yếu. Dù sao hữu nghị số một, tranh tài thứ hai mà! Ta xem trọng các ngươi nha."

Mọi người một mặt kích động đem Thẩm Huỳnh phân phát Linh Đương cẩn thận từng li từng tí thu vào trong ngực, như là nhận được cái gì trân bảo hiếm thế một dạng, hưng phấn phảng phất không cẩn thận liền muốn nhảy lên một dạng. Ánh mắt trong nháy mắt lóe sáng vô cùng, hướng về năng đồng loạt hành lễ, cái mới bắt đầu một mặt kiên định biểu quyết tâm.

"Đa tạ chương môn! Chúng ta sẽ cố gắng."

"Vì chương môn, vì phái Vô Địch!"

"Chương môn yên tâm! Chúng ta nhất định vì phái làm vẻ vang!"

"Chúng ta sẽ mang theo chương môn chúc phúc, tham gia thi đấu."

"Chương môn cùng chúng ta cùng ở tại!"

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Rõ ràng dẫn đội là hần, luyện khí chính là Nghệ Thanh, quan Thẩm Huỳnh lòng chuyện đi à? Các ngươi cái này một mặt nhận được yêu cầu lễ vật hưng phấn là muốn ồn ào dạng nào?

MDZZ!

Bởi vì người quả thực quá ít, phái Vô Địch lần này chỉ ghi danh Trúc Cơ cùng Kim Đan, hai cái giai đoạn tranh tài. Trong đó Úc Hồng cùng Tư Vũ, còn có mặt khác hai cô em, tổng cộng bốn người vào chính là Kim Đan tổ. Ngoài ra năm cái người tham gia chính là Trúc Cơ tổ. Mục tiêu của Cô Nguyệt là, Trúc Cơ tổ có thể đi vào trước 10, dù sao Trúc Cơ tổ trong năm người, có hai cái là Trúc Cơ đại tràn đầy tròn vẫn rất có hy vọng.

Mà kim đan trong bốn người, trừ Úc Hồng là Kim Đan trung kỳ, ba người khác đều là Kim Đan sơ kỳ, Tư Vũ càng là mới vừa kết đan. Muốn theo một đám Kim Đan hậu kỳ, thậm chí là Kim Đan đại viên mãn trong bộn bề tài năng vẫn có khó khăn.

Mặc dù các nàng là so với Kiếm tu còn cường hãn thể tu, nhưng một năm qua này học tập thủ đoạn công kích tất cả đều là kiếm chiêu, vừa không có cùng người đối chiến qua, thiếu kinh nghiệm. Thậm chí trước những thứ kia âm nhu thuật pháp, các nàng phòng chừng cũng sẽ không lại dùng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 69: Thi Đấu Đấu Vòng Loại

Đoàn người là ngắt lấy điểm tới đến nơi so tài, đi vào thời điểm, bên trong đã tụ tập mảng lớn các môn phái tu sĩ, người ta tập nập, tho tho nhìn qua, có lẽ là có trên vạn người.

Cũng không biết có phải hay không đúng dịp, so với bọn hần trước một bước đến, là đệ tử của phái Lạc Thư. Trùng hợp là môn phái này tất cả đều là nữ

tu. Vốn là tham gia trận đấu nữ tu vốn là so với nam tu ít, tính cả phái Vô Định chín người, trong lúc nhất thời nữ tu tụ tập xuất hiện cái này một khối liền đặc biệt rõ ràng.

Nguyên bản bọn họ còn không có để ý, mãi đến bên cạnh tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, một đường đi tới càng ngày càng nhiều ánh mắt tụ tập tại chín trên người, còn kèm theo càng ngày càng không hề che giấu chỉ chỉ tỏ trò.

"Mau nhìn, mấy người kia mặt, làm sao hủy thành như vậy cũng dám ra đây!"

"Đứng nha, mỗi cái đều xấu như vậy? Ta chưa từng thấy qua xấu như vậy tu sĩ đây? Không phải là Ma tu chứ?"

"Hết lần này tới lần khác còn đứng ở bên cạnh đệ tử phái Lạc Thư, người nào không biết phái Lạc Thư chuyên ra tựa tiền tử nữ tu."

"Chính phái chính phái, bọn họ rốt cuộc là môn phái nào, làm sao thu hết chút ít xấu xí."

"..."

Âm thanh nghị luận chung quanh càng ngày càng lớn, chín người đều theo bản năng cúi đầu, lại là thẹn thùng lại là náo, vô tình hay hữu ý che giấu lên vết sẹo trên mặt. Mới vừa vào sân đích sĩ khí, nhất thời giải tán sạch sẽ.

Sắc mặt của Cô Nguyệt trong nháy mắt liền tối rồi, Úc Hồng mấy người bị tổn thương căn cơ, phái Vô Định mặc dù linh thực khắp nơi, nhưng chỉ dựa vào những thứ này không đủ để chữa khỏi. Cho nên hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ lưu lại chút ít tai họa ngầm, mặc dù đối với tu hành ảnh hưởng không lớn, nhưng hủy diệt dung mạo lại vẫn không có chữa trị.

Hắn cùng Nghệ Thanh đã Hóa Thân, đối với bề ngoài cũng sớm đã coi nhẹ rồi, huống chi Kết Anh thời điểm liền có một lần trọng tổ thân thể cơ hội, thế cho nên tu sĩ cấp cao có rất ít người coi trọng dáng vẻ ngoài. Cho nên cho tới bây giờ không có nghĩ tới, đặc biệt giải quyết cái vấn đề này, hơn nữa lâu như vậy cũng đã thành thói quen đáng vẻ của các nàng, cũng không cảm thấy có cái nào không đúng.

Không nghĩ tới tới một lần môn phái thi đấu, bởi vì những thứ này không đáng kể chuyện, lại bị một chút đệ tử cấp thấp coi thường như vậy. Đáy lòng của hắn có chút hỏa khí, nhưng cũng không có biện pháp làm cho tất cả mọi người im miệng, chỉ đành phải thả ra Hóa Thân uy áp, cảnh cáo một chút người chung quanh, an ủi một câu, "Chuyên tâm tranh tài, không cần để ý cạnh."

"Ừ..." Mọi người gật đầu một cái, chẳng qua là sắc mặt lại không có bao nhiêu chuyển biến tốt.

Cô Nguyệt thờ dài, mắt xem so tài sắp bắt đầu, "Chúng ta không thể ở nơi này ở lâu, yên tâm chúng ta sẽ ở bên ngoài nhìn lấy các ngươi, cố gắng lên."

Nói xong ra hiệu Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh rời đi, mới vừa đi hai bước, trước mặt Thẩm Huỳnh lại một hồi, "Ngươi làm gì vậy?"

Thẩm Huỳnh không có trở về, chẳng qua là đột nhiên quay đầu lại đi trở về, hướng về phía chín người nói, "Cái đó... Ta ngày hôm qua nói sai rồi một câu nói."

Chín người sững sờ, đồng loạt ngừng đầu lên.

"Ngược lại chúng ta phái Vô Định cũng không có bằng hữu nào, đừng để ý cái gì hữu nghị đệ nhất." Nàng ánh mắt lạnh lạnh, gần từng chữ một, "Cho nên... Không cần cho ta mặt mũi, mặc dù giết chết hắn choáng nha!"

"..."

]

"Thật sự của các ngươi không phải là cái gì tiền tử, nhưng các ngươi có thể là tất cả mọi người ác mộng!"

Hồi lâu...

"Phải! Chưông môn!" *9

Tràn đầy ý chí chiến đấu, cháy hừng hực!

Nghệ Thanh: "... " Sư phụ nói thật hay có đạo lý!

Cô Nguyệt: "... " A, nào tàn Fan!

Mỗi lần môn phái thi đấu, đều là Thượng Thanh giới nào nhiệt nhất thịnh sự, tranh tài thật ra thì chỉ dùng so với ba ngày, hôm nay là đấu vòng loại, chủ yếu là chọn lựa mỗi cái cảnh giới năm mươi người đứng đầu. Tranh tài phương thức cũng đơn giản, mỗi cái cảnh giới phân 100 người một tổ, đứng ở sau cùng liền tấn cùng.

Bởi vì là ngày thứ nhất, cho nên các môn các phái dẫn đội đều sẽ tới xem thi đấu, một tòa thật cao phù trên đài, ngồi đầy các môn phái xem cuộc so tài

cao thủ. Tầng cao nhất chính là bốn người của đại gia tộc. Mặc dù mỗi giới tiền tam phần lớn xuất từ thế gia, nhưng chuyện Quan thế gia mặt mũi, các thế gia gia chủ đến lúc đó đều đến đông đủ, hơn nữa bên người đi theo cũng là Du Tiên.

"Lần thi đấu này dự thi môn phái, đến lúc đó so với năm trước nhiều hơn rất nhiều." Úc gia gia chủ Úc Hải Hành nhủ mảy một cái, nhìn phía dưới rậm rạp chẳng chịt đám người nói.

"Dĩ nhiên, nghe mấy năm này lại mới lập tốt hơn một chút cái môn phái đây." Chủ nhà họ Dịch Dịch Phong sờ sờ nằm ở bên cạnh thập giai yêu thú, cười cười nói, "Cũng may cái này Ân Thiên thành quá lớn, coi như nhiều hơn nữa tới gấp đôi người, sợ là cũng không có vấn đề. Không hồ là giàu có tứ hải Ân gia. Ô, làm sao không thấy Ân gia chủ đây?"

Dịch Phong nhìn bốn phía nhìn, lúc này mới phát hiện chủ nhà Ân gia lại có thể không ở.

"Có lẽ là đi sắp xếp thi đấu chuyện rồi, lần này tới nhiều môn phái như vậy, đủ hấn vội vàng." Buồn bã biến diễn mảy lại đến sâu hơn, mang chút ít khinh thường quét ngời ở phía dưới các môn phái cao thủ, hoàn toàn không có chút nửa cổ kỵ bộ đáng, "Hiện tại thi đấu thật là một lần không bằng một lần, dạng gì lại bại môn phái cũng dám tới tham gia, cái này Ân gia cũng vậy, dự thi môn phái làm sao cũng không hạn chế một chút "

Dịch Phong cười khan hai tiếng, cũng không có trả lời, Úc gia gia chủ luôn luôn kiêu ngạo, nói chuyện theo không chú ý trường hợp chuyện, hấn cũng đã nghe nói qua.

Úc Hải Hành lại cho là hấn ngầm thừa nhận, ánh mắt càng thêm xem thường, đột nhiên quét cái gì, nặng nề hừ lạnh một tiếng, "Người nhìn bên kia, lại còn có đem người phạm mạng theo khán đài mà tới, cho là bên này là địa phương nào? Tùy tiện người nào..."

Vành mắt coong...

Hấn lời còn chưa nói hết, bên cạnh một mực không nói gì Hiền Viên gia chủ, Hiền Viên Vũ đột nhiên dưới chân mềm nhũn, từ trên ghế tuột xuống, té xuống đất.

Dọa mọi người giật mình.

"Hiền Viên huynh? Người đây là..." Hóa Thần kỳ cao thủ cũng sẽ đất bằng phẳng té?

Dịch Phong có chút mộng, Hiền Viên Vũ lại hoàn toàn không để ý tới ý tứ của hấn, cọ một cái liền đứng lên, vô cùng lo lắng liền hướng về buồn bã biến diễn mới vừa chỉ cái đó người phạm phương hướng, tiểu chạy tới, liền ngay cả bên cạnh Hiền Viên gia Du Tiên cũng lập tức đi theo, cái kia đáng về vội vàng, như là chạy đi đâu thai tựa như.

"Đại... Đại tiên, ngài... Ngài làm sao tới rồi hả?" Mãi đến đi tới bên cạnh Thẩm Huỳnh, Hiền Viên Vũ mới dám tin vào hai mắt của mình, má ơi, nguyên lai không phải là ảo giác, thật sự là cái này tổ tông! Nhất thời cảm thấy huyền chi thật là đau.

"Xin chào đại tiên!" Du Tiên Hiền Viên dừng cũng liền bận rộn nơm nớp lo sợ hành lễ.

Thẩm Huỳnh sững sờ, nhìn lấy hai cái này đột nhiên nhô ra người, theo thói quen giơ tay chào hỏi.

"Yo, buổi sáng khỏe, các người..." Nàng nói một hồi méo một chút đầu, "Ai vậy?"

Hai người: "..."

"Lần trước Hiền Viên gia cái đó Du Tiên." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, chỉ Hiền Viên dừng giải thích, quay đầu nhìn một chút những người bên cạnh, "Về phần vị này, chắc là Hiền Viên gia chủ chứ?"

"Ồ..." Thẩm Huỳnh thoáng qua nhưng, "Cái đó cướp củ cái thức ăn gia tộc a."

Hai người: "... " Thức ăn gia tộc cái quý gì? Còn không bằng không giải thích đây!

"Lần trước sự việc, nhiều có hiểu lầm. Còn cần đa tạ đại tiên thủ hạ lưu tình." Hiền Viên Vũ cười một mặt hiền hòa, "Không biết lúc này đại tiên giá lâm, vì chuyện gì à?"

"Tranh tài a."

"Tranh tài?" Nàng? Ai mẹ nó đánh thắng được người à?

"Chúng ta đã khai tông lập phái, tên gọi phái Vô Dịch. Lần này là mang môn hạ đệ tử tới dự thi." Cô Nguyệt giải thích.

Hiền Viên Vũ gật một cái, liền vội vàng xoay người dẫn đường nói, "Đã như vậy, tranh tài lập tức muốn bắt đầu, có thể hay không mời đại tiên thượng tọa cùng xem thi đấu."

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh trao đổi cái ánh mắt, nhìn một chút tràn đầy đài cao mới trả lời, "Làm phiền Hiền Viên gia chủ."

"Phải, phải, đại tiên xin mời!"

Vì vậy, Úc Dịch hai nhà liền thấy, Hiên Viên gia chủ rất cung kính, dẫn mới vừa còn bị buồn bã biến diễn khinh bỉ cái đó người phạm, một mặt tự nhiên ngồi ở trên vị trí trước hần, bên người đứng yên hai cái tu sĩ Hóa Thần. Liền ngay cả Hiên Viên Vũ cùng Hiên Viên dũng cũng đứng nghiêm ở bên cạnh, miễn cưỡng trông đi một tòa, hoàn toàn không có nửa điểm muốn ở bên cạnh ngồi xuống ý tứ.

Úc gia gia chủ một mặt giật mình, dùng nhìn bệnh thần kinh ánh mắt liếc hai người kia một cái, cái này Hiên Viên gia chẳng lẽ là điên rồi sao? Nhưng rốt cuộc là nhà khác chuyện, hần lại không tiện mở miệng hỏi, chỉ có thể lạnh rên một tiếng nghiêng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 70: Kết Một Thiện Duyên (Hai Ngàn Tăng Thêm)

Đến lúc đó Dịch Phong đối với bên cạnh miễn cưỡng đang ngồi tiểu cô nương có chút hiếu kỳ, nữ tử này là ai, vì sao có thể để cho Hiên Viên gia lễ ngộ như thế?

Hần mới vừa muốn mở miệng hỏi, trên tay lại đột nhiên bị đâm một cái, cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy mới vừa còn an tĩnh nằm ở bên cạnh thập giai yêu thú, đột nhiên lông tóc từng chiếc đứng thẳng, bốn cái móng vuốt đều đưa ra ngoài, toàn thân bắt đầu biên độ nhỏ run rẩy, phảng phất gặp phải chuyện gì đáng sợ một dạng.

"Ồ, Tuyết Ngân?" Nó đây là thế nào?

Đột nhiên động tĩnh, liền ngay cả bên cạnh nữ tử cũng quay đầu nhìn một cái trên đất thú, "Mèo?"

"Đây là Sư Hồng thú." Hần giải thích một câu.

"Ồ." Thảm Huỳnh vừa liếc nhìn, chưa từng thấy tiểu động vật, không biết có thể ăn không?

Sư Hồng thú run rẩy đến càng thêm lợi hại..

"Chớ run rồi, muốn đụng vào người." Nàng đột nhiên đề tỉnh một câu.

Sư Hồng thú trong nháy mắt cứng đờ, uyển như hóa đá không nhúc nhích.

Dịch Phong không dám tin trọn to hai mắt, "Cô nương, cũng am hiểu Ngự thú?"

"Không có học qua."

"Vậy liền kỳ quái, Tuyết Ngân cho tới bây giờ chưa từng nghe qua lời của người khác đây, chẳng lẽ bị bệnh?"

"Có thể."

Hần thuận miệng hỏi một câu, "Y theo cô nương xem nó bị bệnh gì?"

"Ừ... Dịch chó?"

"..."

Ngày thứ nhất đầu vòng loại thật ra thì là đi cái đi ngang qua sân khấu, cùng lễ khai mạc không sai biệt lắm, trọng yếu chính là ngày thứ ba trận chung kết. Cho nên các môn phái cao thủ, cũng chỉ là tại đặc biệt bỏ đi ra ngoài đài cao nhìn một hai canh giờ, liền bắt đầu lần lượt lần lượt rời sân rồi. Liền ngay cả Úc Dịch hai nhà cũng đã rời đi khán đài.

Thảm Huỳnh mấy người nhưng vẫn chờ đến Úc Hồng bọn họ chín người đều so với xong rồi, mới cho phép bị rời đi. May mắn chính là, chín người đều tiến vào ngày mai đợt thứ hai so với thức. Mà một mực cùng ở bên cạnh bọn họ hai vị người của Hiên Viên gia, dám phụng bồi ba người nhìn toàn trường, còn một đường khách khí đem bọn họ đưa về nghỉ ngơi sân.

"Tiểu tỷ tỷ, người rốt cuộc trở lại!" Vừa mới vào nhà, ăn mặc cùng phi thúy tựa như củ cải liền nhào tới, Thảm Huỳnh theo thói quen hướng bên cạnh lui ra một bước, chỉ thấy khối phi thúy kia trực tiếp đập trúng phía sau trên người Cô Nguyệt.

Cô Nguyệt khước miệng gạt một cái, "Ngươi mẹ nó lại biến thành người làm gì?" Nói xong ngoan ngoãn đợi tại trong hố đây?

"Cát!" Cù cái ghét bỏ lui về phía sau một bước, một cái chụp được Cô Nguyệt móng vuốt, "Xấu xí, đừng đụng ta!"

]

Cô Nguyệt trên đầu gân xanh bịch bịch một nỗi rồi, "Giờ à, có gan sau đó ngươi đến lúc đó chính mình đi? Đừng biến thành củ cái ôm trên chân ta à!" Lão tử đều không có ghét bỏ ngươi trọng đây?

"Phi, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý à!" Nếu không phải là tiểu tử ty không cho nó ôm, nó mới không muốn chứ, củ cái càng nghĩ càng ủy khuất, quay đầu liền muốn cầu ôm một cái, "Tiểu tử ty, hân khi dễ ta."

"Cút!" Thức ăn không quyền lên tiếng.

"Anh anh anh..."

"Nó... Nó là Thiên Diệp Thảo Mộc Linh?" Hiên Viên Vũ một mặt khiếp sợ nhìn về phía củ cái, lại có thể nhanh như vậy liền hóa hình rồi! Hiên Viên gia nhưng là nỗ lực trên vạn năm, cũng không có để cho trong nhà Thảo Mộc Linh hóa hình, còn nuôi nuôi liền nuôi chết rồi!

Hai người ánh mắt nhìn củ cái càng ngày càng lửa nóng, nhìn đến củ cái đều tới Thảm Huỳnh phía sau né tránh, tức giận uy hiếp một câu, "Phi, xấu xí cút ngay, đừng đòi ngấp nghé ta thân thể thuần khiết!"

Hai người: "... Thảo mộc hóa hình tính quái, miệng đều là như vậy độc sao?

"Ho khan, đại tiên." Hiên Viên Vũ thu hồi ánh mắt, quét mọi người ở đây một cái, quay đầu nhìn về phía Thảm Huỳnh, "Chúc mừng quý phái đệ tử toàn bộ đều tiến vào đợt thứ hai tranh tài, không hổ là đại tiên môn nhân, người người đều là rồng phượng trong loài người."

"Đó là đương nhiên!" Thảm Huỳnh còn không có đáp lời, củ cái liền một mặt kiêu ngạo trả lời, "Nhà của chúng ta các tiểu tử ty, đều là rất lợi hại."

Một năm nay, củ cái đã cùng mọi người lẫn lộn đến rất quen. Dù sao trong ngày thường cho nó tưới nước, đều là các nàng. Ở trong lòng nó có một cái bảng xếp hạng, Thảm Huỳnh số một, chính mình thứ hai, cái khác tiểu tử ty thứ ba, khắc tinh: Thường xuyên cắt củ cái đầu bếp Nghệ Thanh, về phần Cô Nguyệt... Phi!

"Đại tiên môn nhân dĩ nhiên lợi hại!" Hiên Viên Vũ gật đầu liên tục, lần nữa nhìn mọi người một cái mới tiếp tục nói, "Nhưng là... Tại hạ ban đầu ban đầu xem mấy vị đạo hữu linh cốt, như là... Căn cơ bị hư hỏng, hơn nữa nhìn là trăm năm tai họa cũ. Thứ cho tại hạ nói thẳng, như vậy tổn thương nên phải mau sớm chữa trị, nếu không sẽ ảnh hưởng sau này tiên đồ."

"Ngươi có biện pháp?" Cô Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Hắn gật đầu một cái, "Ta Hiên Viên gia từ trước đến giờ am hiểu đan dược, tại hạ với luyện đan một đường cũng coi là có chút chút thành tựu, bọn họ loại tình huống này, thật ra thì không tính là đại sự. Chỉ cần một viên bát phẩm Dưỡng Thần Đan liền có thể khôi phục, tổn thương dung mạo cũng có thể khôi phục. Vừa vặn ta trước đó vài ngày luyện một lò Dưỡng Thần Đan, có thể tặng cho quý phái."

Mọi người thần sắc vui mừng.

Hiên Viên Vũ lập tức móc ra một hạt tai đại chai nhỏ đưa cho Cô Nguyệt, lại tăng thêm một câu, "Các nàng thiện không Kết Anh, chữa trị căn cơ nên sớm không thích hợp muộn."

Cô Nguyệt nhận lấy đan dược, sắc mặt trầm một cái hỏi, "Cái này bao nhiêu linh thạch?" Dầu gì cũng đập qua hắn vùng, không tốt bạch lấy đồ của người ta.

"không cần, không cần..." Hiên Viên Vũ liền vội vàng lắc đầu một cái, một mặt chân thành nói, "Tại hạ chính là muốn cùng quý phái kết một thiện duyên, không có ý tứ gì khác, cũng không thật sự yêu cầu." Cho dù có cầu, hắn cũng không dám muốn à? Huống chi dầu gì là một trong tứ đại gia tộc, thật đúng là không thiếu linh thạch, trừ phi...

Hắn ánh mắt có chút không bị khống chế nhìn về phía củ cái.

Cô Nguyệt cũng đã minh bạch, nhất thời mười tám mắt của mấy người, đều là tả nhìn về phía một cái nào đó thức ăn.

Củ cái bị nhìn thấy run lên, theo bản năng liền ôm ngực lui về sau một bước, "Làm gì? Ta bán Nghệ không bán Thân đấy!"

Mọi người: "..."

"Củ cái, mở mấy đóa hoa." Thảm Huỳnh nói, cũng không thể bạch lấy đồ của người ta.

"Không được!" Củ cái dùng sức lắc đầu, một mặt ủy khuất nhìn lấy Thảm Huỳnh, "Người ta Hoa Hoa, chỉ muốn mở cho tiểu tử ty nhìn."

Ai muốn ngươi bỏ công anh!

Thấy nó một mặt thề không theo dạng, Thẩm Huỳnh quay đầu thì nhìn hướng Nghệ Thanh, "Đầu bếp, tối hôm nay ăn củ cải hầm xương sườn đi."

"Được rồi sư phụ!"

Củ cải sắc mặt trắng nhợt, cũng sắp khóc lên, "Ta mở, ta mở còn không được sao?"

Nó lúc này mới ừ ừ khuất khuất đi ra, sau đó... Một cái vén lên nửa người dưới áo quần.

"Mịa nó, người làm gì vậy!" Cô Nguyệt một cái bước dài xông lên, hiềm hiềm kéo lại đôi phương đang định cời quần tay, một bên hướng về một mặt khiếp sợ chúng cô em vẩy tay, "Các người đều chuyển qua, xoay qua chỗ khác!"

Nghệ Thanh cũng theo bản năng bưng kín ánh mắt của Thẩm Huỳnh.

"Êm đẹp, người đùa bốn lưu manh nào đi à?" Tức giận cũng không thể như vậy a.

"Ai đùa bốn lưu manh, không phải là muốn hoa sao? Không cời mở thế nào à?"

Nở hoa cùng cời khó...

Ồ, chờ một chút.

Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên nghĩ tới chuyện này, hoa thật giống như chính là thực vật... Gì đó?

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Cho nên nói, hấn cời quần thật sự là vì —— nở hoa?

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Hiên Viên Vũ: "...". Đột nhiên không muốn nghĩ là xảy chuyện gì?

[Bộ phận sinh dục của cây hoa ở trên đầu:V]

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 71: Thi Đấu Bán Kết

Ngày thứ hai vừa rạng sáng Hiên Viên Vũ liền đến mời Thẩm Huỳnh cùng xem so tài, phía sau còn đi theo nhà mình dòng chính mấy tên đệ tử, bọn họ đều rất khách khí. So với gia chủ đối với Thẩm Huỳnh khách khí, những đệ tử kia phảng phất đối với Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt càng thêm tôn kính chút ít, đoán chừng là đánh người bất đồng.

Giống nhau địa điểm giống nhau vị trí, Thẩm Huỳnh như cũ một mặt bình tĩnh ngồi tại khán đài tầng trên nhất. Hôm nay là thi đấu ngày thứ hai, chủ yếu là hai hai tỷ thí, chọn lựa các cảnh giới top 10. Tứ đại gia tộc đệ tử đông đảo, vọt vào trước 10 cơ hồ là khẳng định. Cho nên ăn buồn bã hai nhà gia chủ đều không có tới, trên đài cao chỗ trống rất nhiều, Hiên Viên Vũ lúc này cuối cùng là có chỗ ngồi xuống rồi.

Trừ các nàng mấy người bên ngoài, chủ nhà họ Dịch Dịch Phong cũng tại, nhưng là một thân một mình tới, bên người trống rỗng.

Thẩm Huỳnh hiếu kỳ chăm chú nhìn thêm, Dịch Phong nhất thời minh bạch ý của nàng, cười nói, "Tuyệt Ngân thật giống như bị bệnh, hôm nay khuyên như thế nào cũng không chịu ra ngoài, ta liền đem nó lưu ở trong viện rồi."

"Ồ." Quả nhiên là dịch chó chứ?

"Ta xem đạo hữu đối với linh thú dường như cũng rất có hứng thú?"

Nàng gật đầu một cái, "Ừ, ta rất yêu thích động vật nhỏ." Thích ăn.

"Xem ra cô nương cũng là người trong đồng đạo a." Dịch Phong vui mừng, Ngự Thú Chi Thuật từ trước đến giờ yêu cầu thời gian dài cùng linh thú làm

bạn, thậm chí có thời điểm vì lấy được linh thú tín nhiệm, vẫn không thể không cùng linh thú cùng sinh hoạt, cho nên Ngự Thú Chi Thuật rất ít có nữ tu thích, đặc biệt là giống như Tuyết Ngân loại này đáng đáp có chút khủng bố cao cấp linh thú. Lúc này thật vất vả gặp phải một đặc biệt, hẳn nhất thời hứng thú, "Linh thú mặc dù lớn dài hơn lẫn nhau đáng sợ, nhưng sống chung lâu liền sẽ phát hiện, thật ra thì thú so với người càng trọng tình cảm. Ta cái kia Tuyết Ngân chính là, một khi nhận chủ thì sẽ suốt đời đợi ở bên cạnh chủ nhân, chẳng qua là thể nhân tất cả trọng bề ngoài, cho là thú vật quá mức hung tàn khủng bố."

"Không hung tàn a." Nàng nhất thời nhớ tới con nào đó Thổ Thổ, "Trừ nhất gan một chút, vẫn là rất nói nghĩa khí, ta là rất yêu thích."

"Ha ha ha ha, cô nương nói thật hay. So với người linh thú xác thực càng nói nghĩa khí, càng tin hơn." Dịch Phong thật lâu không có gặp phải thích Ngự thú nữ tu, hơn nữa đối phương dường như còn là một cái ân núp rất sâu tu sĩ cấp cao, nhất thời nổi lên kết giao tâm tư, "Tại hạ Dịch Phong, là chủ nhà họ Dịch, không biết cô nương xưng hô như thế nào?"

"Thẩm Huỳnh." Nàng trả lời, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Là phái Vô Dịch chương môn."

"Phái Vô Dịch..." Dịch Phong sững sốt một chút, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ nổi đây là một cái môn phái nào, nhất thời cũng không để ý, "Ta xem Thẩm đạo hữu linh khí nội liễm, chắc hẳn cũng là tu vi cao sâu chi nhân, sau đó nếu là có hứng thú, đến là có thể cùng đi Huyền Hải chi tâm tìm kiếm chút ít cao cấp linh thú, lời đồn đãi nơi đó nhưng là có rất nhiều Tam Thanh giới bên trong đều không thấy được linh thú."

"Thực sự!" Thẩm Huỳnh vui mừng, "Cái kia ăn ngon không?"

"À?" Dịch Phong sững sốt một chút, ăn ngon là có ý gì? Mảnh nhỏ suy nghĩ một chút cho là nàng là chỉ giáo huấn dùng kỹ xảo, "Càng là cao cấp linh thú, muốn khế ước giáo huấn phục thì càng khó khăn, chắc hẳn sẽ không dễ dàng bị đồng phục. Đúng rồi, Thẩm đạo hữu nhìn lấy cũng là đối với Ngự thú rất có nghiên cứu người, không biết đối với những thứ kia trời sinh tính kiêu ngạo, đặc biệt là thập giai trở lên không chịu tùy tiện khế ước linh thú, có không có gì đặc biệt phương pháp ứng đối?"

]

"Có a!" Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Thật không?" Dịch Phong vui mừng, "Không biết là ra sao biện pháp?"

"Đánh một trận liền tốt rồi."

"À? A!" Dịch Phong sững sốt.

Nàng lại nghiêm trang tiếp tục nói, "Động vật nhỏ không nghe lời, hơn phân nửa là quen, đánh một đánh liền nghe lời! Không được nữa, còn có thể ăn sao."

"..." Cái quý gì?

"Sư phụ, đã so với xong rồi." Nghê Thanh đột nhiên mở miệng nói.

Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện, trong sân Kim Đan tổ cùng Trúc Cơ tổ tấn cùng thi đấu đã so với xong rồi, hôm nay trận đấu kết thúc đến đặc biệt nhanh, trên đài đã không có bao nhiêu người ở. Trước 10 ứng cử viên đã đi ra, may mắn chính là phái Vô Dịch không chỉ Trúc Cơ tổ có hai người tiến vào trước 10, liền ngay cả Kim Đan cũng có hai cái. Một cái là Úc Hồng, một cái khác lại là Tư Vũ. Chín người bên trong có bốn cái đánh vào trận chung kết, đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn rồi, một bên Cô Nguyệt cười miệng đều lệch ra. Còn vừa thúc giục Thẩm Huỳnh trở về.

"Người đó... Gặp lại sau." Thẩm Huỳnh liền vội vàng ngừng tán gẫu, xoay người hướng dưới đài đi.

"Thẩm đạo hữu đi thông thả." Dịch Phong ngờ ngạc trả lời một câu, nàng mới vừa nói phương pháp, chắc là đùa giỡn chứ? Nhất định đúng vậy chứ?

Thập cường tiến vào bốn cái, hơn nữa có hai người vẫn là Kim Đan cảnh giới trận chung kết. Vui vẻ nhất không ai bằng Cô Nguyệt, một năm này khổ cực không hề uống phỉ a, mặc dù tu luyện phương hướng có chút lệch ra, nhưng kết quả hay là vui người. Hẳn nhất thời đối với môn phái lại có lòng tin.

Phải biết lần này dự thi nhưng là có hơn ngàn cái môn phái, đặc biệt là người của tứ đại thế gia. Cái kia nhưng đều là thế hệ thanh niên người nổi bật. Không người nào là thế gia ti mi bồi dưỡng đi ra ngoài nhân tài. Liền đơn mười người này trong, trừ phái Vô Dịch trở ra, mấy người khác cơ hồ tất cả đều là thế gia đệ tử. Thế cho nên liền tiếp xuất hiện bốn cái tên của phái Vô Dịch, liền đặc biệt rõ ràng.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được, theo trở về sân đoạn đường này đi tới, các môn phái ánh mắt nhìn bọn họ đều không giống nhau. Có kiêng kỵ, hâm mộ, cũng có khiếp sợ, chính là không còn trước đây cái loại này xem thường. Cô Nguyệt quảng cáo tuyên truyền mục đích đã đạt đến, hẳn phảng phất nhìn thấy, lần tới đi Thượng Thanh thành thu học trò thời điểm, xếp hàng ở phía trước chính mình người ta tập nập rồi.

Vừa nghĩ đến điểm này, hắn liền không ngừng được hưng phấn, lúc này nhất định nhất định phải coi kỹ, ngăn cách các đệ tử mới cùng Thẩm Huỳnh bắt kỳ tiếp xúc khả năng. Lúc này hẳn nhất định phải bồi dưỡng ra một nhóm thuần túy Kiếm tu.

Trở về sân sau, Cô Nguyệt trong ngoài ngoài đem chín người lần lượt khen qua một lần, đặc biệt là bốn cái lên cấp người. Lại thuận tiện trấn an các

nàng một cái sắp trận chung kết khăn trương tâm tình.

Vốn cho là mấy người ít nhất sẽ hưng phấn một cái, lại phát hiện hần khen nửa ngày, mấy người một chút đáp lại cũng không có, ánh mắt chỉ đều là tà nhìn lấy Thẩm Huỳnh, phảng phất đang mong đợi cái gì tựa như. Cái kia chuyên chú bộ dáng, liền ngay cả thiếu cái gần người nào đó đều cảm giác được, nàng sùng sốt một chút, hồi lâu mới quay đầu biết lắng nghe cũng khen một câu.

"Đánh không tệ, tiếp tục cố gắng lên!"

"Vâng, chương môn!" *9

Các nàng lúc này mới giống là bị giải huyết đồng loạt lớn tiếng đáp lại, mọi người nhất thời cười thành một đoàn tú cầu hoa.

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

"Hiên Viên Vũ cầu kiến Thẩm đại tiên, không biết đại tiên có thể có rãnh hay không?" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc.

Thẩm Huỳnh còn không có đáp lại, cù cái thói nghiêm mặt thứ nhất liền xông ra, thờ phỉ phò trợn mắt nhìn người tới nói, "Người tới làm chi? Lại muốn dày xéo thân thể của ta?"

"..." Hiên Viên Vũ khóe miệng giật một cái, như là nghĩ tới điều gì, mơ hồ cảm thấy một cái lão huyết dâng lên. Nhìn một chút phía sau đi ra ngoài Thẩm Huỳnh, không thể không đến lại vừa cứng nuốt xuống.

Ha ha... Luôn cảm thấy trải qua tới hôm qua cái kia một lần, hần đối với mình Đan tu đại đạo sinh ra hoài nghi, cũng không còn cách nào nhìn thẳng những thứ kia luyện đan dược liệu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 72: Ngoài Ý Muốn Vào Thi Đấu

"Thức ăn phụ huynh, có chuyện gì sao?" Thẩm Huỳnh hỏi.

-_-|||

Thức ăn phụ huynh là cái quỷ gì? Luôn cảm thấy đại tiên đối với mình xưng hô một mực đều đang thay đổi.

"Thảm... Thảm đại tiên." Hần tiến lên một bước, tĩnh lặng tâm, mới nhớ tới mục đích của mình, "Nghe phái Vô Địch có bốn tên đệ tử đều tiến vào trận chung kết, tại hạ là đặc biệt tới chúc mừng quý phái."

"Gia chủ khách khí rồi." Cô Nguyệt tiến lên một bước cười nói, "Hiên Viên gia cũng không có năm người tiến vào trận chung kết, chúng ta thuận đường cũng chúc mừng gia chủ."

"Môn hạ ta những đệ tử kia, cái nào có thể so với đại tiên môn nhân." Hiên Viên Vũ cười càng thêm khách khí, bắt đầu một lớp buôn bán lẫn nhau thôi, nói xong lại móc ra một chai đan dược đưa tới, "Đúng rồi, viên thuốc này là điều dưỡng linh khí dùng ngưng linh đan, không phải là cái gì ghê gớm đan dược, chẳng qua là cho trước bình kia Dưỡng Thần Đan phối hợp sử dụng hiệu quả sẽ tốt hơn. Chính là thích hợp quý phái đệ tử, coi như chúc mừng quý phái tiến vào trận chung kết rồi."

Cô Nguyệt nhìn một chút bình kia tử, phát hiện đúng là đan dược ngũ phẩm, cũng không có từ chối, thuận thể nhận cái này thiện ý, "Vây thì cảm ơn Hiên Viên gia chủ rồi, sau đó nếu như là cần cái gì khó tìm dược thảo, cứ tới phái Vô Địch, chúng ta cũng đã hết lực."

Nói xong còn nhìn về phía bên cạnh một mặt ngạo kiều cù cái, Hiên Viên Vũ cũng nhìn sang, liền với những người khác cũng theo bản năng nhìn về phía cù cái.

"Làm gì, còn muốn ta nở hoa?"

"..." Đầu nhất thời lóe lên một cái nào đó hình ảnh, mọi người tại đây đồng loạt kéo ra khóe miệng.

Tình cảnh một lần hết sức khó xử...

"Gì đó phụ huynh... Người tìm ta là có việc gì?" Thẩm Huỳnh lên tiếng cắt đứt cái này càng ngày càng quỷ dị bầu không khí.

Hiên Viên Vũ sùng sốt một chút, "Đích xác có chuyện..."

Hắn trầm mặc một hồi, như là không biết mở miệng thế nào, hồi lâu mới nói, "Là như vậy, Án gia gia chủ đối với đại tiên có vài phần hiếu kỳ, nghe đại tiên đến chỗ này, cho nên ký thác ta tới xin phép một chút, nhìn có thể hay không cùng ngài gặp mặt một lần."

"Án gia?" Thẩm Huỳnh ngẩn người.

"Án gia chính là người làm chủ lần thi đấu này."

Nhớ tới chuyện này Hiên Viên Vũ không nhịn được cắn răng, oán trách lên Án gia đám này cáo già tới. Hiên Viên gia là một trong tứ đại thế gia, vốn là nhất cử nhất động liền bị Thượng Thanh giới các phái chú ý. Hai ngày này hắn đối với Thẩm Huỳnh qua phần nhiệt tình chuyện, cũng không phải là bí mật gì. Chắc hẳn hiện tại tứ đại gia đều đang suy đoán thân phận của nàng. Án gia tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng hắn không nghĩ tới, cùng với nó hai nhà yên lặng ngắm nhìn bất động, án gió lại có thể sẽ trực tiếp tìm tới hắn, câu hắn giới thiệu gặp mặt.

]

Cái này không bày rõ ra bất kể đối phương là ai, trước cướp trước một bước làm quen lại nói, Án gia quả nhiên không hổ là Thượng Thanh giới lớn nhất gian thương, ra tay so với những người khác càng thêm nhanh chóng quả quyết. Hết lần này tới lần khác lấy hai nhà quan hệ, hắn vẫn không thể không kiên trì đến cùng tới, cùng đại tiên nói lại.

"Hắn muốn gặp ta làm gì?" Thẩm Huỳnh bối rối mộng.

"Ày..." Hiên Viên cứng một cái, mới hồi đáp, "Khả năng.. Chẳng qua là ngưỡng mộ đại tiên phong thái, muốn làm quen mà thôi."

"Khi nào?"

"Ngày mai trận chung kết sau."

"Ồ, thật là phiền phức a." Tranh tài sau nàng chỉ muốn về nhà ngủ nói.

"Nếu như là đại tiên không có phương tiện, ngày khác cũng được. Đại tiên yên tâm ta cũng không có hướng hắn tiết lộ ngài bất kỳ tin tức gì." Sợ nàng tức giận, Hiên Viên Vũ lập tức lại nhận câu, "Ta cái này liền đi thông báo Án gia chủ, hủy bỏ ngày mai tiệc rượu."

Tiệc rượu!

Thẩm Huỳnh đột nhiên tinh thần rung một cái, một nắm chặt tay hắn nói, "Vi không làm nguoi khó xử, ta quyết định rồi, hay là đi đi! Nói cho ta biết thời gian nào? Máy giờ? Địa điểm ở đâu? Có hay không ăn mặc yêu cầu? Màu sắc thức ăn như thế nào đây?"

Hiên Viên Vũ: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Ngày thứ ba.

Môn phái thi đấu rất cuộc nghênh đón trận chung kết, so với ngày thứ nhất tới, lần này tới xem cuộc so tài người càng nhiều hơn. Liền ngay cả tứ đại gia tộc đều tới đông đủ, bao gồm chủ nhà Án gia.

Trận chung kết áp dụng chính là hai hai tỷ thí, người thắng tiến vào vòng kế tiếp, lại lấy rút thăm phương thức quyết định một người luân không (*không bị gặp đối thủ), lại quyết ra top 3. Cô Nguyệt tới hôm qua cũng đã theo vào vào trận chung kết bốn người nói qua, tiến vào thập cường mục tiêu nhỏ đã đạt tới, không cần quá mức liều mạng, đặc biệt là kim đan hai người. Thập cường trong cái khác môn nhân có thể tất cả đều là Kim Đan đại trận đầy tròn thế gia đệ tử.

Trúc Cơ đến lúc đó khá hơn một chút, nhưng một phen đánh nhau xuống, các nàng cũng chỉ có một người tiến vào ngũ cường, liền thua trận. Có thể cảm đến hăng năm, đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi. Thật không nghĩ đến càng kinh hi nhưng là Kim Đan tổ. Bọn họ lại có thể trực tiếp tiến vào cuối cùng tam cường cuối cùng trận chung kết.

Hơn nữa người này không phải là Kim Đan trung kỳ Úc Hồng, mà là mới vừa kết đan, thoát nhìn nhất là nhu nhược Tư Vũ cô em.

Cô Nguyệt đều có chút mộng, mới vừa rõ ràng không nhìn thấy nàng ra sân a, làm sao đột nhiên liền tiến vào tam cường rồi. Sau khi nghe ngóng mới biết, lại là bởi vì...

"Luân không (*không bị gặp đối thủ)?" Nghệ Thanh đều sừng sốt sừng sờ, làm sao đều không nghĩ tới là nguyên nhân này.

"Nghe nói là trong mười người kia, có một cái tới hôm qua cùng người đấu nhau bị trọng thương, cho nên trực tiếp lui so tài. Nàng vận khí lại thích. Hai lần đều rút được luân không (*không bị gặp đối thủ)." Cho nên chuyện gì không có làm, trực tiếp liền tiến vào sau cùng tam cường trận chung kết.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh hai mắt nhìn nhau một cái, đều là một bộ mặt khó nói hết bộ dáng.

Tư Vũ cô em cái này bạo lều vận khí cũng vậy... Không có người nào!

"Tiểu Lục cô em ra sân." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ trong sân, đột nhiên lên tiếng nói.

Quả nhiên chỉ thấy trong sân đã giải phóng mặt bằng hoàn tất, một lục một lam hai cái thân ảnh nhất thời xuất hiện tại trong sân. Áo xanh chính là Tư Vũ, đối diện là một tên Kim Đan đại trăn đầy tròn tu sĩ, hơn nữa nhìn khí tức trên người của hắn, đã có nửa bước nguyên anh khuynh hướng.

Hai người không thể làm gì khác hơn là tập trung ý chí, chuyên tâm nhìn lấy trong sân tranh tài. Úc Hồng còn hay, hay ngại là Kim Đan trung kỳ, hết lần này tới lần khác là Tư Vũ, đây tuyệt đối sẽ là một trận ác chiến. Cô Nguyệt cũng muốn được, một hồi muốn làm sao an ủi người ta cô em, mới có thể không đã kích đối phương lòng tự tin rồi.

"Án gia, Án Nguyên Phi hướng đạo hữu lãnh giáo!" Cái đó thân ảnh màu lam ôm quyền chào một cái mở miệng nói.

Tư Vũ xiết chặt kiếm trong tay rõ ràng có chút khẩn trương, ngẩng đầu hướng khán đài phía trên nhất nhìn một cái, như là lúc này mới lấy hết dũng khí hít sâu một hơi lớn tiếng nói, "Phái Vô Định, Tư Vũ! Mời đạo hữu chỉ giáo!"

Sau một khắc thân ảnh của hai người đồng thời lóe lên, trực tiếp giao chiến đầu. Án Nguyên Phi là khó gặp Lôi linh căn, mỗi một chiêu đều mang theo điện quang, cộng thêm bản thân hắn tu vi liền cao, không tới trong chớp lát, trận trên khắp nơi đều là hắn chiêu đi ra ngoài tiếng sấm. Ép đến Tư Vũ cơ hồ không có đất đặt chân.

Tư Vũ chỉ có thể liên tục né tránh, ngay từ đầu còn có chút bối rối, hồi lâu lại lập tức trấn định lại. Một bên tránh còn có thể một bên vận dụng kiếm chiêu, bỏ ra quanh thân ánh chớp. Không tới chớp lát trên sân trừ ánh chớp bên ngoài, còn mê mẩn kiếm khí.

"Ồ?" Án Thiên bay sững sờ, trong mắt nhất thời thêm mấy phần tán thưởng, nguyên tưởng rằng vị sư muội này là vận khí tốt, mỗi lần rút thăm luôn không (*không bị gặp đối thủ) đều là nàng, mới có thể có cơ hội cùng hắn tỷ thí, nhưng không nghĩ tới nàng thật là có mấy phần bản lãnh. Tu vi kém hắn nhiều như vậy, lại có thể cũng có thể tại trong lòi quang của hắn ứng đối tự nhiên. Không hổ là có thể đi vào thập cường người. Chẳng lẽ nàng đúng là Kiếm tu không được, hắn trong bụng trầm xuống, thần sắc càng thêm nghiêm túc, "Đạo hữu hảo kiếm pháp!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73: Hạng Nhất Barbie

Hắn điều động linh khí lại không có cất giữ, sử xuất toàn lực, công kích đi qua. Trong lúc nhất thời chỉ thấy đầy đất ánh chớp bắt đầu hội tụ, không tới hồi lâu, một cái ánh chớp tạo thành hàng dài xuất hiện tại trong sân. Theo đối phương động một cái, nhất thời loạn thạch tung bay, ánh chớp tràn ra, mang theo khí thế kinh người trực tiếp xông về phía Tư Vũ.

Tư Vũ cả kinh, lui nữa đã không còn kịp rồi, không thể làm gì khác hơn là nhảy một cái bay đến bầu trời. Thu liễm kiếm khí, hóa ra mấy trăm đạo linh kiếm, vây quanh tại quanh thân, ngăn trở những thứ kia không chỗ nào không có mặt ánh chớp.

Có thể nàng tu vi dù sao thấp hơn đối phương, như vậy chống đỡ cũng chỉ là nhất thời, thời gian càng lâu linh lực tiêu hao lại càng lớn, không tới thời gian nửa nén hương, linh lực của nàng đã đứt đoạn, chợt có ánh chớp thỉnh thoảng đột phá kiếm trận vào trong, đánh vào trên người của nàng, kiếm trận đã có giải tán khuynh hướng.

Kết thúc.

Án Thiên bay thờ phào một cái, đang định cho đối phương một kích cuối cùng, thắng được cuộc tranh tài này, lại mơ hồ phía sau chợt lạnh, phong phú kinh nghiệm đối chiến, khác hẳn theo bản năng cảm kiếm sau này vừa đỡ, loáng xoảng một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy trong tay nhất trọng, mới vừa còn bị kẹt ở trong ánh chớp Tư Vũ đột nhiên ra hiện ở sau lưng hắn.

Quay đầu nhìn lại, cái kia trong kiếm trận đã không có người, "Áo trận!"

Hắn trong bụng kinh hãi liên tục lui ra, không nghĩ tới nàng lại còn biết trận pháp. Lòng bàn tay nhất thời có chút tê dại, kiếm tu khí lực đều lớn như vậy sao? Trong lúc nhất thời càng thêm cảnh giác đối chiến.

Hai người lại đánh nhau hai nén hương thời gian, mặc dù đều không có đòi đúng lúc, nhưng Tư Vũ dù sao chẳng qua là Kim Đan sơ kỳ, từ từ đã bắt đầu không địch lại lên. Liên ngay cả tránh né ánh chớp bóng người cũng càng ngày càng chậm lự.

Án Thiên bay nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, triệu hoán ánh chớp càng ngày càng dày đặc. Tư Vũ nhủ mảy một cái, mặc dù không cam lòng, nhưng trận chiến này nàng quả thật không thắng được, mãi đến dùng hết một tia linh lực cuối cùng, Tư Vũ quanh thân phòng ngự trong nháy mắt tiêu tan. Đầy trời ánh chớp, nhất thời đánh vào trên người của nàng.

Đang muốn buông tha, đối diện một đạo lôi, lại vừa vịn đánh vào ngực của nàng, có cái gì từ bên trong tuột ra. Nàng sắc mặt nhất thời biến đổi, cuống quýt đi nhặt, lại chậm một bước, một cái Linh Đang đình một tiếng rơi trên mặt đất, bị rơi xuống ánh chớp bỏ đến chia năm xẻ bảy.

Nàng sắc mặt nhất thời trắng bệch, không còn một tia huyết khí, cũng không để ý bốn phía ánh chớp rồi, ánh mắt trọn trùng nhìn chăm chú trên mặt đất, "Ta... Chuông... Chuông..."

Thấy đối phương hoàn toàn mất hết phản kháng, Ân Thiên bay lập tức dừng lại công kích, ôm quyền nói, "Đạo hữu, đa tạ!"

"..."

Đối phương vẫn là đứng thẳng bất động, hẳn cho là nàng không có nghe rõ, lại nói, "Đạo hữu linh khí đã hết, trận chiến này không cần phải đánh tiếp nữa." Lòng tốt nhắc nhở nàng nhận thua.

"..."

"Đạo hữu?"

"..."

"Đạo hữu, ngươi làm sao..."

Hắn tiến lên một bước, lời còn chưa nói hết, bên kia ngẩn người người, lại đột nhiên hai mắt đỏ thẫm xoay đầu lại, khắp người sát khí nhào tới trước mặt.

"Ta diệt ngươi tên khốn này!"

Ồ?

Hắn còn không phản ứng kịp, chỉ thấy vốn đã hết sức trên người đối phương, đột nhiên trống rỗng từng cục cường tráng bắp thịt, liền với ống tay áo đều bị xanh phá, nguyên bản thân ảnh kiêu tiêu, nhất thời cao lớn tầm vài vòng, một đôi như là đốt căm giận ngút trời ánh mắt, lợi kiếm một dạng đâm ở trên người của nàng.

"Ngươi, còn, ta, lẽ, vật!"

]

Nguy hiểm!

Trong đầu của hắn nhất thời xuất hiện hai chữ, muốn lui về phía sau cũng đã không còn kịp rồi, chỉ cảm thấy cổ áo căng thẳng, trực tiếp bị hung hăng té xuống đất, sau một khắc mưa rơi quả đấm rầm rầm rơi vào trên mặt của hắn, kèm theo từng tiếng chất vấn.

"Ngươi trả cho ta lẽ vật! Đưa ta lẽ vật! Đưa ta lẽ vật..."

Một quyền so với một quyền trọng, một quyền so với một quyền không thể phản kháng, mấy hơi đi qua, Ân Thiên bay hoàn toàn đã mất đi ý thức.

Chỉ còn lại bên trong đấu trường, cái kia từng tiếng oành... Oành... Oành... Tiếng quyền.

Toàn trường yên tĩnh như chết.

"..."

Bọn họ thấy được cái gì? Thề... Thề tu! Nữ! Sống sẽ thờ hôn hèn cái loại này.

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\}$

Cảm kích người xem Cô Nguyệt: "..."

Cái kia dà King Kong Barbie là cái quý gì? Đưa ta mềm mại đáng yêu đệ tử đi à!

Trên sân trận kia máu tanh đánh, kéo dài suốt mười phút, bên ngoài sân trọng tài cái này mới phản ứng được, liền vội vàng lớn tiếng nói, "Không... Phái Vô Định, Tư Vũ thắng!"

Nói xong nhảy lên đài, nghĩ để cho trận người trên dừng tay, vừa mới đến gần, đã hóa thân King Kong Barbie Tư Vũ đột nhiên quay đầu trừng một cái, cặp mắt vẫn là đỏ ngầu, cả người sát khí bất đầu không khác biệt công kích, không chút nào dừng tay ý tứ.

Sợ đến trọng tài đều là một hồi.

"Thẩm Huỳnh!" Cô Nguyệt cắn răng nghiêng lợi quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, đều là thằng này hại.

"À?" Thâm Huỳnh một mặt mờ mịt, làm gì?

"Sự phụ..." Duy nhất tình tảo Nghệ Thanh mở miệng nhắc nhở, "Nàng lại không dừng tay, người kia sẽ bị đánh chết." Hôn nữ nàng tức bất tỉnh đầu, dường như không nghe được lời của người khác rồi.

"Ồ." Thẩm Huỳnh lúc này mới lên tiếng, kêu một câu, "Tiểu Lục! Đừng đánh."

Trận người trên một hoi, giây dừng

Chậm rãi quay đầu nhìn lại, toàn bộ thân ảnh khổng lồ run lên, đột nhiên hít mũi một cái, nước mắt nhất thời rào một cái liền tuôn ra ngoài, dường như không cầm được cái loại này, chỉ chỉ trên đất Linh Đăng bắt đầu gào khóc lên, "Chường môn, chường.. Chường.. Ta chường.. Oa a..."

Trong lúc nhất thời toàn trường đều là Tư Vũ thương tâm muốn chết tiếng khóc.

Mọi người: "..."

Tình huống gì? Tại sao người thắng trước khóc lên rồi hả? Nên khóc chính là cái đó bị đánh chứ?

$$\Sigma(\circ\Delta\circ|||)\}$$

Thẩm Huỳnh không có từ trước đến nay có chút áy náy, đứng dậy dùng sức giật mình, rơi vào trong sân, vỗ bả vai của nàng một cái nói, "Không khóc không khóc rồi."

"Chờng môn." Tư Vũ hít mũi một cái, trong lúc nhất thời giống như là tìm tới cái gì dựa vào khí tức toàn thân tản ra. Trong nhấp nháy lại biến thành môi vừa cái đó yêu diệu mềm mại đáng yêu cô em, "Có thể... Nhưng là ta Linh Đăng.."

"Không sao, bề nát liền bề nát." Thẩm Huỳnh xoay người hướng trong túi móc ra một khối đường, đồ tiểu hài tựa như nói, "Ăn kẹo sao?"

"Chương môn, muốn... Đưa ta?" Nàng nước mắt vừa thu lại, một mắt không dám tin tưởng. "Vây... Có thể lại đưa ta một cái mới Linh Đăng sao?"

"Được a, chờ trở về để cho đầu bếp làm."

"Tạ Tạ chương môn!"

Hai lúc này mới vừa nói vừa đi ra sân.

Toàn trường: "..."

Đây rốt cuộc là cái gì quý môn phái?

"Ngu ba ba, đi tiệc ăn mừng ăn cơm." Thẩm Huỳnh hướng bên trong nhà, cái đó một mặt tuyệt vọng người vẫy vẫy tay.

"Ăn em gái người a!" Cái ly trong tay Cô Nguyệt căng thẳng, trong nháy mắt bóp cái nát bầy, trực tiếp xù lông, "Có cái gì tốt ăn mừng?"

Tư Vũ thành năm nay môn phái thi đấu, Kim Đan kỳ hạng nhất, phái Vô Định chi danh càng là đoạt vang dội cả Thanh giới. Nhưng Cô Nguyệt không có chút nào vui vẻ, thậm chí muốn mắng câu mịa nhà nó!

Bởi vì Tư Vũ trận chiến đó, làm cho cả Thượng Thanh giới đều biết, phái Vô Định trên dưới tất cả đều là thể tu. Vốn là không có mấy người thích tu thể, cái này một lớp tuyên truyền xuống, coi như là hoàn toàn lấp kín, người khác muốn bái nhập phái Vô Định ý tưởng. Dù sao có thoải mái hơn luyện tu phương pháp, ai cũng sẽ không nghĩ không ra, đi làm động một chút là sẽ bị lôi kiếp đánh chết thể tu a.

Nguyên bản mang theo chín cô em tới tham gia thi đấu thời điểm, hẳn trước đó liền giao phó cho, đối chiến thời điểm chỉ dùng học được kiếm pháp là tốt rồi. Một là bởi vì các nàng quả thật tinh thông kiếm thuật, hai chính là vì ẩn núp các nàng thể tu thân phận. Cho dù có người thấy cho các nàng thân thể so với bình thường người cường tráng hơn, nhiều lắm là cho là Kiếm tu mà thôi.

Kết quả...

Ai mẹ nó biết nguyên lai thể tu còn có hình thái thứ hai, đánh một trận đấu liền sẽ bao xuất bắp thịt toàn thân, gãy biến thành King Kong Barbie đi à.

Cái này mẹ nó là đang chơi hấn chứ? Cảm giác ông trời già đã càng ngày càng không yêu hấn.

$$(\ulcorner \Box \urcorner) \wedge \neg \text{---}$$

Mia nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 74: Quốc Dân Gian Thương

Ấn gia không hổ là Thượng Thanh giới nhà giàu nhất, sắp xếp tiệc rượu ngay tại Ấn Thiên thành lớn nhất quán rượu Chính Phong Lầu. Hơn nữa khi trời tối liền phái đệ tử tới mời người, thật sớm rõ ràng trận.

Thẩm Huỳnh đến thời điểm, Hiên Viên Vũ cùng Ấn gia gia chủ Ấn Phong đã chờ ở cửa, ban ngày trận chung kết thời điểm song phương từng thấy, chẳng qua là không có giao lưu, cùng với nó ba mỗi nhà chủ bất đồng, Ấn Phong đáng đặc biệt... Hòa khí, một khuôn mặt tươi cười liền không rơi xuống qua.

Thấy các nàng rơi xuống đất, bước nhanh tiến lên đón. Hiên Viên Vũ tiến lên mấy bước, đầu tiên là hướng về Thẩm Huỳnh chào một cái, "Đại tiên." Mới quay đầu giới thiệu, "Vị này chính là Ấn gia gia chủ Ấn Phong."

"Khách hiếm khách hiếm, các vị đạo hữu một đường cực khổ." Ấn Phong cười càng thêm sâu.

"Buổi tối khỏe!" Thẩm Huỳnh nhìn một chút trước mắt từ lâu, tâm tình tốt phát phát tay.

"Đạo hữu tốt." Ấn Phong nhìn sau lưng nàng mọi người một cái, tiếp tục nói, "Ban ngày bận chuyện, còn chưa chúc mừng quý phái đệ tử, đạt được thi đấu Kim Đan thủ lĩnh, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ a."

Cô Nguyệt cứng đờ, mơ hồ cảm thấy đầu gối lại trúng một mũi tên.

"Mở tiệc sao?" Thẩm Huỳnh đối với loại này buồn bán lẫn nhau thối không có hứng thú, trực tiếp hỏi chủ đề!

"Các vị chưa tới, chúng ta nào dám mở tiệc." Ấn Phong lui ra một bước nói, "Lần này đa tạ đạo hữu nể mặt dự tiệc, tới, mời vào bên trong."

Thẩm Huỳnh là thật có chút đối, đang muốn đi vào theo, lại đối diện đụng phải lối vào một khối nhìn quen mắt bảng hiệu, nhất thời cứng đờ, cả người dừng ở cánh cửa, mơ hồ cảm giác có mồ hôi lạnh giọt xuống dưới.

"Sư phụ? Làm sao..." Theo sau lưng Nghệ Thanh vừa muốn mở miệng, ánh mắt đảo qua, cũng cứng lại.

Chỉ thấy cái kia bài trên dùng mạ vàng chữ to viết: Thẩm Huỳnh cùng chó, không được đi vào!

"..."

Ấn Phong thấy bọn họ đột nhiên dừng lại, thuận theo tầm mắt của hai người nhìn một cái, lập tức cười giải thích, "Ồ, đây là có mấy vô lại tu sĩ lập được, những năm trước đây Ấn gia môn hạ một cái từ lâu tới báo, có ba người tu sĩ không chỉ ăn cơm chùa còn ý muốn chạy trốn, cho nên để trừng phạt cùng cảnh cáo mới lập tấm bảng này. Bài trên người kia chính là người chủ mưu."

Cơm chùa tổ ba người: "... Gian thương!

"Ồ?" Hiên Viên Vũ tò mò nhìn một cái, nhất thời kinh ngạc một chút, "Tên của người này làm sao cùng..."

Hắn lời còn chưa nói hết, nhất thời cảm thấy ba đạo lạnh vèo vèo tầm mắt đều là tả đấm về trong lòng hắn, nhất thời cứng đờ.

Đại tiên ánh mắt đột nhiên thật là đáng sợ? Hắn nói sai cái gì sao?

(◕_◕)

]

"Tấm bảng này cũng lập hơn một năm, không đáng nhắc tới chuyện xưa mà thôi, bên trong chữ vị xin mời!" Ấn Phong vẫn là hòa khí cười, cũng không có phát hiện mấy người dị trạng. Vừa sai bước vào trong điểm, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Đúng rồi, chỉ biết mấy vị đến từ phái Vô Định, còn chưa thỉnh giáo hữu cao tính đại danh?"

"Ây..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, liếc một cái bên cạnh bảng hiệu, hồi lâu mới trả lời, "Ta gọi... Rõ ràng... Rõ ràng cái gì tới?" Nàng chọc chọc bên cạnh đầu bếp.

Một cái nào đó trù giầy biết, thấp giọng nhắc nhở, "Nghệ Thanh."

"Đúng, Nghệ Thanh!" Nàng nghiêm trang nói, "Ta gọi Nghệ Thanh."

"Ta gọi Cô Nguyệt!" Nghệ Thanh lập tức tiếp một câu.

Cô Nguyệt: "... " Cái máng! Mịa nhà nó!

Ấn Phong nhưng là cả kinh, Nghệ Thanh, Cô Nguyệt! Đây không phải là một năm trước xông vào Hiên Viên gia hai vị kia Kiếm tu sao? Hắn nhất thời hiểu được vì sao Hiên Viên Vũ đối với mấy người kia nhiệt tình như vậy, thì ra là như vậy!

"Nguyên lai là Nghệ chương môn cùng Cô Nguyệt tôn giả!" Tự cho là biết được chân tướng Ấn Phong, lúc này mới quay đầu nhìn về phía bên phải một người khác, "Vậy không biết vị Tôn giả này là?"

Cô Nguyệt khoe miệng gạt một cái, gọi a tên đều nói hết, để cho hắn nói cái gì đi à? Quay đầu lườm hai người một cái, hồi lâu mới cắn răng nghiêng lợi nói, "Nguru Hóa Vân!" Cũng còn khá hắn còn có một cái tên khai sinh, cái này hai không nói nghĩa khí hỗn đản!

"Nguru tôn giả." Ấn Phong gạt đầu một cái, "Bên trong chư vị mời."

Chỉ có Hiên Viên Vũ một mặt mòng bức, tình huống gì? Làm sao lại đột nhiên tập thể đổi tên rồi hả? Đại tiên đổi vẫn là đồ đệ mình tên? Chẳng lẽ nàng đối với hôm nay tiệc rượu có cái gì bất mãn, cố ý không báo cho Ấn gia tên thật?

Đại tiên tâm tư thật là khó đoán!

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

Mọi người tiến vào bên trong tửu lâu, mới phát hiện bên trong có khác thuận theo thiên địa, tiên vụ lượn lờ, linh khí bức người. Mỗi đi một đoạn trước mắt chính là một cái khác lần cảnh tượng, không giống như là ở tửu lâu, mà giống như là đến gió gì cảnh danh lam thắng cảnh một dạng.

Ấn Phong dẫn mọi người đi tới trong một mảnh rừng đào ương, lúc này mới nhìn thấy phía trước bày rất nhiều bàn ghế, phía trên đã bày đầy một bàn ăn đủ các loại thức ăn, Thẩm Huỳnh ánh mắt nhất thời liền sáng lên.

Bên cạnh bàn còn đứng mười mấy vị tỷ nữ, các nàng mới vừa đến, một cái nam tử áo lam, hào hứng tiến lên đón. Tới vóc người rất cao, tiêu chuẩn người mẫu vóc người, chính là gương mặt đó... Có chút một lời khó nói hết. Một đoàn đỏ một đoàn xanh một đoàn tím, đặc biệt —— màu sắc sắc sỡ.

"Cha!" Nam tử cơ hồ là chậm chậm đi tới, đầu tiên là hướng về Thẩm Huỳnh mấy người chào một cái, "Xin chào mấy vị tôn giả."

Nói xong lập tức quay đầu thì nhìn hướng về phía sau một đám các cô em, ánh mắt nhất thời sáng lên, mang một ít hưng phấn hướng về phía đứng vị thứ hai cô em nói, "Tư Vũ cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Tư Vũ sững sờ, theo thói quen cúi đầu xuống, hướng sau lưng Úc Hồng né tránh.

"Phi nhi, không phải là để cho ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Làm sao đi ra?" Ấn Phong có chút lúng túng cười giải thích một chút, "Đây là khuyến tử Nguyên Phi." Nói xong hướng người tới nháy mắt.

"Cha chiều đãi khách quý, Nguyên Phi nào có không ra chào hỏi đạo lý, các vị khách quý mời ngồi." Ấn Nguyên Phi lại hoàn toàn không có trở về đi ý tứ, ngược lại cười càng thêm... Xá Tử Yên đỏ, còn dẫn mọi người vào chỗ. Tâm mắt lại vẫn nhìn Tư Vũ, nhiệt tình dường như muốn sáng lên tựa như.

Có triển vọng a đây là!

"Ai đây?" Thẩm Huỳnh nhìn về phía bên cạnh đầu bếp.

"Ấn Nguyên Phi, Kim Đan hạng nhì." Nghệ Thanh trả lời, thuận tiện lại tăng thêm một câu, "Chính là ban ngày bị Tư Vũ đánh cái đó."

"Ồ..." Nàng nhất thời nhớ lại ban ngày một cái nào đó bị đánh quất thẳng tới rút ra bóng người, đồng cảm nhìn một cái người nào đó còn chưa khôi phục mặt, "Người tuổi trẻ bây giờ, khẩu vị thật nặng a!" Đánh một trận lại có thể cũng có thể xem vừa mặt?

Thẩm Huỳnh vốn định lại bát quái một cái, có thể bụng thật sự là quá đói, ngồi xuống cũng chỉ Cố chuyên tâm bắt đầu ăn.

Lên ngồi Ấn Phong cũng bắt đầu câu được câu không bắt đầu buồn bán lẫn nhau thôi.

Thẩm Huỳnh lúc ăn cơm, từ trước đến giờ không nhiều lời, trừ a, nha, ừ ở ngoài, cơ vốn không có cái khác đáp lại. Nghệ Thanh liền càng không cần phải nói, trừ hướng về phía Thẩm Huỳnh bên ngoài, hắn từ trước đến giờ nói ít, trở về liền muốn nhiều đơn giản, có bao nhiêu đơn giản. Toàn bộ hành trình chỉ chuyên chú với yên lặng đem mình trước bàn thức ăn, xê dịch về bên cạnh trên bàn của Thẩm Huỳnh. Mà kỳ tha chín cô em thân phận rốt cuộc thấp đồng lứa.

Vì vậy toàn trường trả lời cơ bản cũng chỉ còn lại có Cô Nguyệt một người.

Ấn Phong vốn là muốn sáo lộ mấy người, biết rõ vừa đưa ra trải qua, cộng thêm làm quan hệ tốt. Hắn mặc dù là tu sĩ, nhưng cũng là nửa cái thương nhân. Vốn cho là rất dễ dàng liền có thể mọi ra mấy người lai lịch. Lại không muốn gặp Cô Nguyệt. Nửa cái hiện đảm nhiệm gian thương, gặp phải một cái tiền nhiệm quốc dân gian thương, có thể tưởng tượng được kết quả thế nào.

(Thật ra là sáo sáo=BCS, con tác ghi gì ta cũng không hiểu nên đổi thành sáo lộ)

Không tới nửa canh giờ công phu, Ân Phong một chút tin tức không được, ngược lại bị đối phương móc cái lộn chồng vó lên trời, còn bước đầu quyết định, lấy cao gấp đôi giá thị trường, lâu dài mua phái Vô Định linh thực, cũng do Hiên Viên gia miễn phí luyện chế thành đan ước định.

Chờ phản ứng lại thời điểm, trong tay đối phương đã cầm lấy bọn họ tự mình nhấn dấu tay giấy khế ước rồi.

"Ân huynh, Hiên Viên huynh, như vậy thì chúc chúng ta sau đó hợp tác khoái trá." Cô Nguyệt cao hứng cầm tay của đối phương, một bộ tiêu chuẩn thương trường tinh anh dạng.

Hiên Viên Vũ: "..."

Ân Phong: "..."

Bọn họ ở đâu, mới vừa đều đã làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 75: Tư Vấn Tình Cảm

"Đa tạ Ân gia chủ chiêu đãi, hôm nay sắc trời đã tối, chúng ta liền không nhiều hơn quấy rầy." Cô Nguyệt để tốt trong ngực giấy khế ước, giờ ly rượu lên kính trên chủ tọa người một ly.

"A! À?" Ân Phong còn trầm tĩnh ở đó phần bất bình đẳng trong khế ước không có lấy lại tinh thần, đối phương lại đã đứng dậy dự định đi.

"Rút lui." Cô Nguyệt một cái túm lên bên cạnh Thẩm Huỳnh.

"Ồ." Ân đến không sai biệt lắm Thẩm Huỳnh vỗ tay một cái cũng đứng lên, "Người đó... Cảm ơn a, gặp lại sau!"

Ân Phong không thể làm gì khác hơn là đứng dậy tiễn khách, đối ý đã không còn kịp rồi, chỉ có thể nở nụ cười một đường đem mọi người đưa đến cánh cửa.

"Hai vị gia chủ, cáo từ!" Cô Nguyệt ôm quyền, giương lên buồn bán nụ cười.

"Đạo hữu đi thông thả!"

Mấy người mới vừa phải đi hết pháp khí, một đêm đều tại vây quanh Tư Vũ cô em đảo quanh Ân Nguyên Phi, đột nhiên theo bản năng mở miệng kêu một câu, "Tư Vũ cô nương."

Mọi người một hồi, rồi rít quay đầu lại. Đặc biệt là Tư Vũ theo bản năng liền nhíu mày một cái, "Còn có việc?"

"Chuyện này... Chuyện này..." Ân Nguyên Phi nhất thời hơi đỏ mặt, một mặt không thôi, lại nửa ngày cũng không có nặn ra một lý do tới.

Hắn sinh ra chính là Ân gia gia chủ chi tử, hơn nữa lại là trăm năm khó tìm một cái Lôi linh căn. Tu hành trót lọt, thiên phú cực cao. Từ nhỏ chính là thanh niên đời này trong đệ tử kiệt xuất nhất, vô luận là tại các phái vẫn là trong tứ đại gia tộc, rất ít gặp được địch thủ. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên bị người triển áp, hơn nữa đối phương còn là một cái nữ tu. Vừa lại là mới biết yêu tuổi tác, tự nhiên cũng liền đem đối phương đặt ở trong lòng. Hết lần này tới lần khác đối phương tính tình nhìn lấy nhu nhược, đối với hắn lại thật giống như không có nửa điểm phương diện kia ý tứ.

"Người... Người một đường cẩn thận, ta sáng mai lại... Lại đi các người tiểu viện kia tìm người."

"Người tới tiểu viện làm gì?" Tư Vũ có chút bất mãn lui về phía sau một bước, tự nhận cùng người này không quen.

Ân Nguyên Phi sững sờ, mặt đỏ đến càng thêm hoàn toàn, có chút nóng nảy gãi đầu một cái, hồi lâu mới tựa như tìm được một cái lý do hợp lý nói, "Cái đó... Ân gia không phải là muốn mua phái Vô Định linh thực sao? Ta... Ta ngày mai đi đưa tiền đặt cọc!"

Ân Phong: "..."

Hiên Viên Vũ: "..."

Con phá của *2!

Ôi chao, còn có loại này heo đồng đội, Cô Nguyệt vui mừng, mặc dù ngay từ đầu không có ý định muốn, liền vội vàng tiến lên một bước nói, "Cái kia ngày mai chúng ta liền cung kính chờ đợi ân công từ đại giá."

Để tránh mấy người dò ý, Cô Nguyệt không có lại dừng lại, trực tiếp dẫn một đám người tề đại lưu tiêu sái rồi. Chỉ còn lại Ân Nguyên Phi đứng tại chỗ, si ngốc quên mọi người biến mất phương hướng, một mặt rạo rức.

Môn phái thi đấu kết thúc sau, Cô Nguyệt phảng phất tìm được cuộc sống mục tiêu mới, cứng rắn lôi kéo tại Ân Thiên thành nhiều ở lại mấy ngày, cả ngày cũng không biết tại làm gì, đại sớm đã không thấy tăm hơi bóng người, trời tối mới sẽ trở về. Đã rất lâu không có tác dụng sinh hoạt phí uy hiếp qua người nào đó rồi.

Thẩm Huỳnh tỏ vẻ, có chút buồn chán!

]

"Chường... Chường môn." Tư Vũ cô em đột nhiên đi vào, mang chút ít do dự cùng quần quít khiếp khiếp nhìn nàng một cái, "Ta... Ta có việc có thể thỉnh giáo xuống ngài sao?"

"Được a!" Đang buồn chán đây, Thẩm Huỳnh vỗ một cái cái ghế bên cạnh, "Ngồi, cần hạt dưa sao?"

"Tạ chường môn." Tư Vũ cung kính chào một cái, mang chút ít hưng phấn ngồi ở bên cạnh.

"Chuyện gì à?"

"Ta..." Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn bên cạnh Nghệ Thanh, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm Huỳnh giây biết, ho khan một tiếng nói, "Cái đó... Đầu bếp a, nếu không ngại đi trước làm một cái cơm trưa?"

"Sư phụ, vẫn chưa tới cơm trưa canh giờ." Nghệ Thanh một mặt bất mãn nhìn lấy tiến vào Tư Vũ không nhúc nhích, hần mới không đi.

"Vậy thì làm chút ít bánh ngọt?"

"Bánh ngọt ta đã chuẩn bị xong rồi."

"Vậy cũng cái trà."

"Nước trà vẫn là nóng."

"..."

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, chỉ có thể nói rõ, "Ngươi tùy tiện đi nơi nào đi bộ một cái, chúng ta phải nói điểm cô gái đề tài."

Nghệ Thanh sững sờ, nhất thời một mặt bị thương, "Đồ nhi không thể nghe sao?"

"Ây..." Ngươi cũng không phải là nữ a, "Đây là sư mệnh, nghe lời."

"... Là, sư phụ." Nghệ Thanh lúc này mới cẩn thận mỗi bước đi tiêu sái rồi, trước khi ra cửa còn lạnh lùng trợn mắt nhìn Tư Vũ một cái. Tiểu kỹ nữ đập, lại tới cướp sư phụ ta!

"Nói đi, chuyện gì?" Đám người đi xa, nàng lúc này mới nhìn về phía Tư Vũ.

"Chường môn." Tư Vũ cúi đầu xuống, hồi lâu mới thấp giọng nói, "Ta sau đó... Có thể hay không không thấy ân công tử?"

"Ân công tử?" Ai vậy?

"Chính là Ân gia thiếu chủ, Ân Nguyên Phi."

"Ồ..." Cái đó Masochism, nguyên lai là vấn đề tình cảm a, "Sao, không thích?" Từ khi ngày đó tiệc rượu sau, cái đó kêu Ân Nguyên Phi liền ngày ngày đến tìm người, thay đổi hoa tìm lý do hẹn người ta đi ra ngoài, cái gì đưa tiền đặt cọc á..., tiền đặt cọc đưa ít đi á..., đôi chủ ý nghĩ ứng trước toàn khoản á...

Ngưu ba ba nhưng là rất coi trọng người trẻ tuổi này nhé!

γ (∇) γ

"Ân công tử... Rất tốt." Đầu nàng chôn đến thấp hơn, "Chẳng qua là, chúng ta không thích hợp. Ta lúc trước dù sao cũng là một lò..."

"Tiểu Lục a!" Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, trực tiếp cắt đứt lời của nàng. "Không người có thể thay đổi đi qua, người có thể cải biến chỉ có tương lai. Ta liền cảm thấy người rất tốt, người cũng muốn cảm giác mình được, như thế người khác mới sẽ cảm thấy người tốt. Người muốn học trước yêu chính mình, mới có thể đi yêu người khác."

"Nhưng là..."

"Có lúc chó đem sự tình nghĩ quá phức tạp." Nàng hướng khoe miệng nàng nhét khối bánh ngọt nói, "Loại sự tình này chính người tình nguyện là tốt rồi, nếu như hấn đề ý người chuyện trước kia, vậy chỉ có thể chứng minh hấn không đáng giá người để tâm. Thích liền ở cùng nhau, không thích liền tách ra. Bao lớn chút chuyện?"

"... Là như vậy phải không?"

"Đương nhiên rồi!" Nàng dùng sức gật đầu một cái, "Ta là người từng trải, nam nữ cảm tình loại sự tình này, tới tập hợp hợp rất bình thường rồi, coi nhẹ là tốt rồi. Người không thể tại một gốc cây treo ngược chết, cả đời dài như vậy, dù sao phải nhiều treo mấy cây thử xem. Người còn nhỏ, cho nên mới quán quít có muốn hay không yêu thích vấn đề."

"Chương môn, tu hành rất lâu rồi sao?"

" Dĩ nhiên, coi như cũng sắp chạy ba người."

"Chạy ba?" Nàng ngăn người, "Chương môn nói chuyện thật là cao thâm, ta tu hành cũng có sáu mươi, bảy mươi năm rồi, vẫn là không thể hoàn toàn lĩnh ngộ."

"Ây..." Thẩm Huỳnh cứng một cái, ho khan một tiếng nói, "Ừ, người cố gắng lên, chờ người lớn một chút liền sẽ không quán quít có thích hay không vấn đề, mà là có lên hay không vấn đề?"

"Chuyện này... Cái này cũng có thể sao?" Cảm giác mở ra thế giới mới của chính.

"Dĩ nhiên, tin tưởng ta, giữa nam nữ chính là có chuyện như vậy."

"Có thể..." Nàng mắt sáng rực lên, "Hắn dù sao cũng là Ân gia thiếu chủ, nếu là đắc tội hấn, có thể hay không đối với môn phái bất lợi?"

"Yên tâm, có ta đây, sợ cái gì?"

"Ừ, tốt chương môn, ta hiểu được!" Nói xong, giống như là quyết định cái gì quyết tâm đột nhiên đứng lên, "Ta liền tới đây!" Nói xong trực tiếp khí thế hùng hăng liền đi ra cửa rồi.

"Ừ..."

Chờ một chút!

Nàng muốn đi đâu?

Mới vừa chính mình nói gì?

(๖o๖)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 76: Úc Gia Trốn Nô

Kết quả Tư Vũ cái này vừa ra khỏi cửa, thẳng đến xế chiều cũng chưa trở lại, Thẩm Huỳnh có chút không yên tâm, để cho củ cải cùng Úc Hồng tìm đi ra ngoài. Có thể một trận tới đêm khuya, đừng nói Tư Vũ, Úc Hồng cùng củ cải đều không có bóng người, liền Cô Nguyệt đều trở về, sẽ không thật xảy ra chuyện gì chứ?

Thẩm Huỳnh càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, phân cái tay mà thôi, chẳng lẽ là cái kia Masochism bị cự tuyệt sau không cam lòng, trực tiếp đem người bắt rồi hả?

"Đi hỏi thăm một chút, hôm nay trên đường có hay không phát sinh cái gì liên quan với Ân gia thiếu chủ tin tức." Cô Nguyệt cũng phát hiện sự tình có chút không bình thường, trực tiếp đã phái một cái cô em đi hỏi.

Muội từ kia vừa ra cửa không tới năm phút, liền vội vội vàng vàng trở lại, "Chương môn, lúc xế chiều, Ân gia thiếu chủ tại thành tây cùng người xảy ra

mâu thuẫn, còn đánh nhau, nghe là đã gặp Truy Hồn Lâu người."

"Truy Hồn Lâu!" Cô Nguyệt có chút giật mình đứng lên.

"Là người phương nào?" Nghệ Thanh hỏi.

"Đó là một cái không chính không tà tổ chức." Cô Nguyệt nhủ mảy một cái nói, "Người ở bên trong am hiểu một chút ẩn núp hành tung công pháp, coi như là tu sĩ cấp cao, tùy tiện cũng không thể phát hiện. Nghe tin tức của bọn hấn lưới trải rộng Tam Thanh giới, đặc biệt buồn bán các môn phái tư mật mà sống. Chỉ cần tiêu hết được tiền, liền có thể hỏi thăm được mong muốn tin tức, bọn họ chung quy lâu ngay tại thành tây."

"Vậy vì sao bắt phái ta đệ tử?" Nghệ Thanh nhủ mảy một cái.

"Có thể là các nàng thắng thi đấu, để cho một số người đồ mất đi!" Cô Nguyệt lạnh rên một tiếng, nhéo một cái trong tay cây sáo, "Muốn đồ con mắt, cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh này hay không, lại còn coi chúng ta phái Vô Dịch ít người dễ khi dễ sao?"

Nói xong, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Thẩm Huỳnh, ta cùng Nghệ Thanh đi một chuyến Truy Hồn Lâu, lập tức thì trở lại."

"Ừ, tốt." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Nhưng là tiểu..."

Nàng lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh đã biến mất ở thành tây phương hướng, tìm người tính sổ đi rồi.

"..."

Hồi lâu.

"Tiểu Bạch a."

"Vâng, chương môn."

"Mới vừa tiểu Hồng cô em cùng củ cái lúc ra cửa, nói là đi thành đông tìm người chứ?"

"Thật sự muốn... Vâng."

"Vậy bọn họ có thể tìm được người?"

"..."

]

Thẩm Huỳnh do dự có muốn đuổi theo hay không đi lên nhắc nhở hai người một cái, bên ngoài lại lại có người tìm tới, người tới một thân tiêu chuẩn Ân gia áo lam, nhìn lấy chừng bốn mươi tuổi bộ dáng, còn điểm nhìn quen mắt.

"Xin chào Nghệ chương môn!" Người kia hướng nàng chào một cái.

"À?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, nhớ tới một cái nào đó khối cảm chỉ bài, mới phản ứng được, "Ồ, người kêu ta, đúng, ta là Nghệ chương môn."

"Tiểu nhân là Ân gia môn hạ Chính Phong Lâu chương quý." Người kia vội vã giới thiệu một câu, có vẻ hơi cuống cuống, "Là gia chủ để cho ta tới mời Nghệ chương môn, mau đi trước Hoa Nguyên thành Úc gia biệt viện một chuyến."

"Úc gia?" Nàng ngần ngại, "Đi đâu làm gì?"

"Thiếu chủ cùng Tư Vũ, còn có Úc Hồng cô nương, giờ phút này ngay tại Úc gia!"

"Cái gì?" Không phải là bị Truy Hồn Lâu bắt rồi sao?

"Tình huống cụ thể tại hạ cũng không biết, nhưng xem ra không là chuyện nhỏ, gia chủ hiện tại đã chạy tới, nếu như là chậm..."

"Đi!"

Không chờ hấn nói xong, nàng trực tiếp kéo người liền vọt ra khỏi cánh cửa, một đường ra khỏi thành, hướng về chương quý chỉ phương hướng chạy tới. Ân Thiên thành cùng Hoa Nguyên thành cách nhau không xa, Thẩm Huỳnh chạy vừa nhanh, không tới nửa giờ, đã đến Úc gia biệt viện.

Còn vừa vặn đã gặp cánh cửa Ân Phong cùng Hiên Viên Vũ.

"Nghệ đạo hữu." Ân Phong có chút kinh ngạc nhìn lấy Thẩm Huỳnh, không muốn đi đến đối phương đến nhanh như vậy?

"Đại tiên!" Hiên Viên Vũ cũng là một mặt giắt mình, thuận tiện nhìn một cái, bên cạnh nàng đang ói hôn thiên ám địa chương quỹ.

"Xảy ra chuyện gì?" Nàng trực tiếp hỏi.

"Úc gia nói là Nguyên Phi quấy nhiễu bọn họ bắt lấy trong tộc trốn nỏ." Ân Phong nhủ mảy một cái, nhắc nhìn Thẩm Huỳnh một cái, trầm giọng nói, "Hiện tại Nguyên Phi cùng Tư Vũ, Úc Hồng hai vị cô nương đều ở bên trong, chuyện liên quan đến quý phái, cho nên ta mới thông báo Nghê chương môn, cụ thể tình huống gì còn muốn đi vào mới biết."

Nói xong, cũng không để ý giải thích thêm, trực tiếp xoay người bước nhanh đi vào, Thẩm Huỳnh cũng đi vào theo.

"Thẩm đại tiên." Hiên Viên Vũ lại bước nhanh về phía trước, kêu nàng một tiếng.

"Ừ?" Thẩm Huỳnh quay đầu lại.

Hắn có chút hơi khó cười cười nói, "Cái đó... Úc gia gia chủ luôn luôn xung động, cũng không biết đại tiên bản lĩnh, một hồi vào trong khả năng có nhiều mạo phạm. Còn quen đại tiên có thể nhiều hơn bao hàm."

Hắn cũng là nghe nói Ân Phong thông báo nàng, mới vội vàng chạy tới, chỉ sợ xảy ra chuyện. Dầu gì đều là một trong tứ đại gia tộc, nhớ tới nhà mình giáo huấn, hắn liền trước đó giúp Úc gia cầu xin tha.

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, "Bọn họ như vậy không hiểu chuyện sao?"

"Áy... Đúng!" Hiên Viên Vũ kiên trì đến cùng thừa nhận, "Cho nên... Có thể hay không mời đại tiên, tận lực... Tận lực không động thủ."

Thẩm Huỳnh do dự một chút, gật đầu một cái, "Được! Ta đáp ứng người, vô luận xảy ra chuyện gì, trước cùng bọn họ nói phải trái."

"Đa tạ đại tiên, đa tạ đại tiên!" Hiên Viên lúc này mới thờ phào một cái.

Có thể là bởi vì Ân gia cùng Hiên Viên gia gia chủ đều tới, ba người đến lúc đó không có gặp phải trở ngại gì, một đường đi tới tiền đình.

"Người nói vậy!" Xa xa liền nghe được Tư Vũ cô em, xé khí lực kiệt phản bác âm thanh.

"Chuyện cho tới bây giờ còn dám ngụy biện!" Một đạo mạng theo Hóa Thần uy áp âm thanh trong nháy mắt liền từ phía trước truyền tới, cánh cửa không xa Ân Nguyên Phi cùng Tư Vũ mắt thấy sẽ bị ép quỵ xuống.

Ân Phong quỳnh lên, trực tiếp xông vào trong đỡ một cái hai người, sốt ruột tra xét một lần con mình, mới mang chút ít tức giận nhìn về phía trên đầu chỉ nhân, "Úc gia chủ, người đây là ý gì?"

"Ân huynh tới rồi." Úc gia cười một tiếng, lập tức thu liễm uy áp, quét qua một lần tiến vào ba người, sừng sốt một chút, "Làm sao liền Hiên Viên huynh cũng kinh động."

"Chương môn!" Nhìn thấy Thẩm Huỳnh, Tư Vũ liền đẩy ra bên người Ân Nguyên Phi, bước nhanh nghênh đón, một mặt ủy khuất kéo lại ống tay áo, "Hồng sư tỷ... Bọn họ bắt Hồng tỷ tỷ!"

Thẩm Huỳnh chân mày căng thẳng, sờ sờ đầu của nàng, đem người kéo về phía sau, mới quét về phía người trong sảnh, âm thanh nhất thời trầm xuống, "Chuyện gì xảy ra?"

Hiên Viên Vũ nhất thời run một cái, cũng còn khá chuyện đầu tiên nói trước rồi.

Quay đầu nhìn lại trong phòng ngồi nhiều người, trên đầu chính là Úc Hải Hành, phía dưới còn ngồi năm vị tuổi tác bất đồng tu sĩ, lại có thể tất cả đều là Úc gia Du Tiên.

Úc gia gia chủ Úc Hải Hành không có đáp lời của Thẩm Huỳnh, giống như là hoàn toàn không có đem nàng nhìn ở trong mắt.

Đến lúc đó Ân Phong có chút tức giận nhìn trên đầu người một cái, "Úc gia chủ không nên cho chúng ta một cái giải thích sao? Ta Ân gia nơi nào đắc tội Úc gia, muốn đem con ta trời đến chỗ này?"

"Ân gia chủ hiểu lầm rồi." Úc Hải Hành cười một tiếng, một chút không để ý tới thua thiệt bộ dáng, "Chúng ta cũng không phải là muốn nhắm vào Ân gia, mà là lệnh công tử không phải là phải che chở cái này trốn nỏ, ta không chờ được đã mới đưa công tử cùng nhau mời đến nơi này."

"Người nói vậy, ai là Úc gia trốn nỏ." Ân Phong còn chưa lên tiếng, Ân Nguyên Phi đã không nhịn được tiến lên phía trước nói, "Người nào không biết Tư Vũ là Kim Đan thi đấu thủ lĩnh, lúc nào thành người Úc gia trốn nỏ?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chương 77: Nói Phải Trái

"Ta cũng là mới vừa biết, các nàng là ta Úc gia dòng thứ một năm trước mất tích vài tên trốn nô." Úc Hải Hành tràn đầy ác ý quét về phía sau lưng Thẩm Huỳnh Tư Vũ, "Nàng cùng cái đó kêu Úc Hồng nữ tử, trước đều là Úc gia dòng thứ Nguyên Anh chân nhân Chấn Tường lô đỉnh."

Lô đỉnh!

Mọi người cả kinh, rồi rít quay đầu nhìn về phía Tư Vũ.

"Một năm trước Chấn Tường chân nhân đột nhiên tử lạc, nhưng ngay cả di thể đều tìm không ra." Úc Hải Hành tiếp tục nói, "Sau khi hấn chết môn hạ chín tên lô đỉnh cũng đã biến mất tung tích, theo cuối cùng nhìn thấy Chấn Tường người ta nói, hấn là bởi vì pháp khí bị trộm, đi trước lưng bắt đạo bảo phản đồ mới một đi không trở lại. Nhất định là bị chín người kia làm hại, ta làm thành gia chủ, tự nhiên muốn giúp môn hạ người đòi lại cái công đạo này."

"Rõ ràng chính là cái kia Chấn Tường cầu kết Ma tu, muốn giết chúng ta diệt khẩu." Tư Vũ lớn tiếng phản bác.

"Nói như vậy, ngươi thừa nhận mình là Úc gia trốn nô rồi hả?" Úc Hải Hành cười lạnh một tiếng.

"Ngươi..."

Hấn lại quay đầu trực tiếp nhìn về phía Thẩm Huỳnh, mặt đầy đều là châm chọc nói, "Thật đúng là đúng dịp, ta Úc gia tổng cộng liền chạy chín cái lô đỉnh, ngươi phái Vô Dịch lần này tới tham gia môn phái thi đấu, cũng vừa lúc là chín tên đệ tử, vị này chương môn... Không cảm thấy nên cho Úc gia một câu trả lời sao?"

Thẩm Huỳnh ánh mắt nhất thời lạnh lạnh, sắc mặt càng ngày càng trầm.

"Úc gia chủ có thể không nên nói vậy!" Hiên Viên Vũ càng nghe càng là run sợ, liền vội vàng tiến lên một bước, trước ở người nào đó muốn chết trước lớn tiếng nói, "Chính ngươi cũng nói Úc gia chạy trốn đều là lô đỉnh, có thể ngươi xem một chút Tư Vũ cô nương, nàng nhưng là Kim Đan thủ lĩnh, lô đỉnh là cái gì đó tư chất ai không biết, làm sao có thể giành được thi đấu? Ngươi nhất định là nhận lầm!"

"Đúng vậy, phải đó" Ân Nguyên Phi cũng như là phản ứng lại, phản bác, "Hon nữa Tư Vũ cô nương là thể tu, ta có lẽ chưa từng nghe nói Úc gia từng có thể tu?"

"Các ngươi lời này là có ý gì?" Úc Hải Hành cũng có chút nổi giận, như là bất mãn bọn họ ủng hộ, "Chẳng lẽ ta đường đường Úc gia gia chủ, loại sự tình này cũng sẽ tính sai sao? Huống chi nàng mới vừa mình cũng thừa nhận."

"Úc gia chủ, vẫn là tra rõ tương đối tốt." Hiên Viên nhìn một chút Thẩm Huỳnh càng ngày càng trầm sắc mặt, một bên khuyên một bên liệu mạng cho Úc Hải Hành nháy mắt, "Huống chi nàng còn là một cái Kim Đan, như thế nào địch nổi một cái Nguyên Anh chân nhân."

Thật ra thì tại chỗ ba nhà đều biết, cái này Úc gia mục đích, căn bản không phải vì bắt cái gì trốn nô. Chẳng qua là phái Vô Dịch đột nhiên xuất hiện, hơn nữa thực lực cường hãn, Úc gia cùng cái khác thể gia một dạng động tâm tư mà thôi.

Thượng Thanh giới tài nguyên nhiều như vậy, đối với thể gia mà nói, như vậy học sinh mới sức mạnh, đơn giản chính là hai loại phương thức xử lý, giao hảo hoặc là chen ép. Rất rõ ràng ẩn buồn bã Hiên Viên ba nhà, đều là chọn lựa lôi kéo giao hảo phương thức. Mà Úc gia mất tiền cơ, vì vậy chọn dĩ chúng.

Nghĩ thừa dịp cái này môn phái nhỏ còn không được khí Hầu thời điểm, hoàn toàn đề xướng lấy trừ hậu họa, bảo đảm thể gia độc nhất vô nhị địa vị. Hết lần này tới lần khác bọn họ hiện tại lại bắt được cái này bó lớn chuỗi, tự nhiên không dễ lười thoát nghĩ đề chết phái Vô Dịch. Nếu như là ngày trước, đối với loại sự tình này, mọi người cũng liền ngầm hiểu lẫn nhau rồi, có lẽ sau lưng còn có thể đẩy một cái.

Nhưng là!

Phái Vô Dịch chương môn là đại tiên a!

(?? π?)b

Cái đó vừa mới thượng giới, một người cái đánh năm cái Du Tiên răng vãi đầy đất, trong vòng một ngày thiếu chút nữa phá hủy hấn Hiên Viên gia Thẩm đại tiên! Thậm chí đều không có biết đến nàng cụ thể cường đại đến loại nào mức đáng sợ. Cho tới bây giờ hấn liền một chút phản kháng ý tưởng đều không sinh được tới!

Nếu như Úc Hải Hành cho là, người như vậy dễ khi dễ nói, cái kia Úc gia cũng quá đáng thương!

]

"Hừ, ai biết các nàng dùng thủ đoạn gì?" Úc gia như cũ không chịu bỏ qua, quét Tư Vũ một cái nói, "Đừng quên Chấn Tường nói qua bị mất pháp bảo, nàng đột nhiên biến thành thể tu, không phải là chứng minh sao? Huống chi trong miệng nàng người sư tỷ kia, còn họ Úc! Ta đã nghiệm qua huyết mạch,

thật sự của nàng là ta Úc gia dòng thứ con cháu, cũng là cái kia mất tích trốn nỏ một trong. Chấn Tường chết, coi như không phải là các nàng làm, vậy..."

"Là ta làm." Thẩm Huỳnh như là rút cuộc nghe không nổi nữa, giờ tay lên, "Cái đó cận bã nam, đích xác là ta đánh."

Mọi người cả kinh, đều là tả quay đầu nhìn về phía nàng. Úc gia càng là trực tiếp cười lạnh một tiếng.

Hiên Viên Vũ đều ngây dại, đại tiên làm sao chính mình thừa nhận!? Đây là muốn chính diện mở xé tiết tấu sao?

"Đại tiên ngươi... Đánh được a!" Lời hấn chuyển một cái, tiếp tục kiên trì đến cùng tất lửa, nghiêm trang nói, "Cái kia Chấn Tường chân nhân, nhất định không phải là người tốt lành gì, mới có thể làm phiền ngài tự mình động thủ."

Úc Hải Hành: "... " Cái này Hiên Viên Vũ là có bị bệnh không?

"Cái kia cận bã nam bức người làm lộ đỉnh, dùng người thử thuốc thường độc, còn dùng người sống luyện đan. Quả thực không phải là người tốt lành gì!" Thẩm Huỳnh nói thật.

"Cái gì, người sống luyện đan!" Ân Phong cả kinh, đây chính là chỉ có Ma tu mới có thể làm chuyện.

"Một bên nói bảy nói bọ." Úc Hải Hành nóng nảy, như là không nghĩ nàng lại nói những thứ này phản bác, "Chấn Tường là dòng thứ trong nỗi danh hiển lãnh chi nhân, ai sẽ tin tưởng hắn sẽ làm loại sự tình này?"

"Ta tin tưởng!" Hiên Viên Vũ lập tức nhắc tay đứng đội.

"..." Úc Hải Hành ngược lại là nhét vào.

"Ta tin tưởng, đại... Nghệ chương môn, không phải tùy tiện oan uổng người của người khác, nếu nàng đã động thủ, nhất định là cái kia Chấn Tường phạm vào sai lầm lớn."

"Hiên Viên Vũ!" Úc Hải Hành tức giận, không hiểu vì sao hắn tình nguyện đắc tội Úc gia, cũng muốn khắp nơi giúp đỡ phái Vô Địch.

"Úc gia chủ đây chính là một hiểu lầm, sắp đem phái Vô Địch đệ tử thả rồi đi?" Ta đây là muốn cứu ngươi a lão đệ!

Úc Hải Hành hoàn toàn không hiểu ánh mắt của hắn ám chỉ, lạnh rên một tiếng, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Ân Phong, "Ân gia chủ cũng cho là Chấn Tường chết, là lỗi do tự mình gánh sao?"

"Chuyện này..." Ân Phong qua lại nhìn một chút Hiên Viên Vũ cùng Úc Hải Hành, không phải là Úc gia cùng phái Vô Địch chuyện sao? Làm sao hai người bọn họ trước cạnh tranh lên? Nhất thời có chút do dự không biết đứng bên kia, cuối cùng nhìn nhà mình một mặt mong đợi con trai, mới thở dài một cái nói, "Ta cũng tin tưởng Nghệ chương môn nhân phẩm. Như Úc gia thật sự có người làm như vậy chuyện ác, có lẽ Úc gia chủ còn phải cảm tạ Nghệ chương môn giúp ngươi thanh lý môn hộ."

"Các ngươi..." Úc Hải Hành hiển nhiên rất bất mãn kết quả như vậy, vốn là muốn chèn ép chèn ép cái này phái Vô Địch, không nghĩ tới kết quả chỗ tốt gì không có chiếm được không tính là, phỏng chừng còn muốn kéo ra một nhóm, để cho Úc gia mất mặt chuyện xấu, "Coi như như thế, các nàng cũng cuối cùng là Úc gia trốn nỏ."

"Úc gia chủ lời này thì không đúng." Hiên Viên Vũ tận dụng mọi thứ nói, "Chấn Tường thật làm như thế chuyện ác, liền không thể tính lại là danh môn chính phái, tự nhiên cũng không thể lại là người của Úc gia. Cái kia hấn môn hạ lộ đỉnh, cũng không phải là Úc gia gia nô rồi, lại ở đâu ra trốn nỏ?"

"Chuyện này, còn không có kết luận, chỉ bằng vào lời của một bên chưa đủ làm chứng." Úc Hải Hành vẫn là bất tử tâm, "Hiện tại Chấn Tường thân thể cũng không biết ở đâu, làm sao có thể chứng minh nó thực sự luyện ma công?"

"Tại Thượng Thanh thành a." Thẩm Huỳnh nói, "Người kia chắc còn ở dưới lòng đất, các ngươi đi đào đào, có thể đào được." Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Ừ, có thể phải đào sâu điểm."

Lòng đất!

Hiên Viên Vũ run lên, nhớ lại một ít hình ảnh, đột nhiên không muốn hỏi Thượng Thanh thành rốt cuộc phát sinh cái gì?

Úc Hải Hành sắc mặt lại hoàn toàn tối rồi, lại không có gì hay biện. Chấn Tường chuyện Úc gia cũng nhận được chút ít tiếng gió, hiện tại lật (nhảy) ra tới chẳng qua là mượn cớ chèn ép phái Vô Địch, nhưng nếu quả thật tìm tới thân thể của Chấn Tường, Nguyên Anh thì thể bất hủ, tìm tòi kinh mạch cái kia cái gì cũng biết rồi.

"Nếu còn chưa tra rõ chân tướng, cái kia chuyện hôm nay, liền đến đây chấm dứt đi." Ân Phong tiến lên một bước nói, "Xin Úc gia chủ, thả phái Vô Địch hai tên đệ tử."

"Đúng nha, Úc gia chủ, nhanh lên một chút thả người đi!" Hiên Viên Vũ cũng thúc giục.

Tư Vũ vui mừng, trước một mực thần kinh căng thẳng lúc này mới nói lỏng, kích động nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

"Đúng rồi." Thẩm Huỳnh nghĩ tới điều gì, quay đầu thẳng tắp nhìn về phía Úc Hải Hành, từ từ, phảng phất gần từng chữ mở miệng, "Bất kể người sau đó tra được cái gì, tiểu Lục cũng tốt, tiểu Hồng cũng tốt. Các nàng lúc trước là người nào ta bất kể, vốn lấy sau đều là ta phải Vô Định cô em, không thể tùy tiện bất! Ta tính khí không được, người phải nhớ kỹ."

Lời này có ý gì? Uy hiếp sao? Một cái nho nhỏ chường môn cũng dám uy hiếp Úc gia! Úc Hải Hành giận đến đang phải đứng lên, Hiên Viên Vũ lại liền vội vàng tiến lên kéo lại người, một bên hướng Thẩm Huỳnh gật đầu, một bên ha ha cười nói.

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên! Đây đều là một cuộc hiểu lầm, liền không nên so đo khác. Úc gia chủ hãy nhanh lên một chút để cho người đem một vị khác phái Vô Định đệ tử, thả ra đi."

Hắn liếc mắt nháy mắt, Úc Hải Hành lúc này cuối cùng xem hiểu ý tứ của hắn, có chút không cam lòng hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đề xuống con tim hóa khí, hướng bên cạnh một cái Du Tiên trưởng lão nháy mắt. Đối phương gật đầu một cái, thân hình lóe lên, nhất thời biến mất ở phòng khách.

Không tới một hồi, chỉ nghe được bịch một tiếng, hắn xuất hiện lần nữa, tiện tay đem trong tay người ném xuống đất, ngã xuống bên cạnh Thẩm Huỳnh.

Chẳng qua là ngán ngủ mấy giờ không thấy, Úc Hồng nguyên bản Hồng Diễm xinh đẹp áo quần, lúc này đã dán nửa người ám sắc khô khốc vết máu, trên người trên tay trên mặt tất cả đều là từng đạo vết thương sâu tới xương, nguyên bản tinh xảo búi tóc càng là loạn thành một đoàn, chặt vật phi thường.

"Sur tý!" Tư Vũ liền vội vàng tiến lên, cẩn thận từng li từng tí nghĩ đỡ dậy người trên đất.

Úc Hồng lại ngẩng đầu nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, ánh mắt nhất thời chính là sáng lên, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Chường môn." Nàng há miệng góc, như là muốn lộ ra cái nụ cười để cho nàng yên tâm, lại phát động vết thương trên mặt, trong nháy mắt một giọt máu tươi liền thuận theo bên mặt tuột xuống.

Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy một mực đề một cái nào đó cầu nối, bịch bịch một cái đứt đoạn mất, có cái gì theo trong cơ thể trong nháy mắt bạo phát ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn về phía trên đầu, cười một tiếng.

"A... Ta quả nhiên không thích nói phải trái!"

"Đại tiên, không được!"

Đã không còn kịp rồi, tiếp theo một cái chớp mắt, Thẩm Huỳnh thân ảnh đã xuất hiện ở sau lưng Úc Hải Hành.

...

Hiên Viên đầy lòng một cái lộ bộp, xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 78: Lăn Lộn Xã Nhất Định Còn

Ngán ngủ bất quá thời gian nửa nén hương, Hiên Viên Vũ cùng Ân Phong liền chứng kiến, một tòa hào hoa ngoài biệt viện thêm nửa toà Tiên thành, hoàn toàn biến thành một vùng phế tích tinh cảnh. Toàn bộ Úc gia biệt viện thậm chí lại tìm không ra nửa chận hoàn chỉnh tường, nguyên lai phòng khách vị trí càng là biến thành mấy chục thước chiều rộng hố to.

Hiên Viên Vũ sờ sờ chính mình trái tim nhỏ, ngay bây giờ cái tình huống này mà nói, đột nhiên liền có chút vui mừng, ngày đó đại tiên tới Hiên Viên gia thời điểm, là thực sự muốn tìm hắn trò chuyện một chút, căn bản không có nghiêm túc ý động thủ.

Quay đầu nhìn một chút cái đó đã dừng tay, tự mình đứng ở chính giữa người nào đó, hắn run lên, hàng Tổ hàng tông phù hộ a.

Thẩm Huỳnh vỗ tay một cái, xoay người hướng trước người đã rớt thất linh bát lạc phế tích đi tới, khom người đem một cái nào đó chôn ở bên trong, chỉ còn nửa sức lực, đã hoàn toàn không nhìn ra hình người người kéo ra ngoài, thuận thế một cước đạp lên, dưới chân mơ hồ truyền tới cái gì rạn nứt âm thanh.

Nàng lúc này mới trầm giọng mở miệng, "Nói đi, nhà ta củ cái đây?"

Úc Hải Hành ý thức còn không có trở lại, toàn thân đau đến đã sắp không có tri giác, chỉ cảm thấy có cái gì đang từ trên người nhanh chóng chạy mất, Hóa Thần nhiều năm, đây là lần đầu tiên biết, có người có thể băng vào quả đấm, liền trực tiếp đánh tan hắn một thân tu vi. Lần nữa chống lại trước mắt tầm này tràn đầy không kiên nhẫn mặt, trong bụng dâng lên chính là lòng tràn đầy hoảng sợ, chuyện này... Thật chỉ là tu sĩ sao?

Hồi lâu mới phản ứng được nàng là đang hỏi nói.

"Cái gì... Cái gì củ cái, nguoi... Rốt cuộc là ai?"

Thẩm Huỳnh nhướng mày một cái, càng thêm không nhịn được, vẫn là cái kia lười biếng giọng, "Hôm nay nguoi cả lớn như vậy vừa ra, đừng nói cho chỉ là vì bất bốn phải cô em tới chơi một ngày. Ta mới vừa không có hỏi, không có nghĩa là ta ngu xuẩn, củ cái đây?"

"Ta cũng không nhận ra cái gì..."

Không chờ hắn nói xong, dưới chân Thẩm Huỳnh trực tiếp vừa dùng lực, nhất thời răng rắc rắc rắc mấy tiếng, Úc Hải Hành phun máu như trụ.

"Một lần cuối cùng, củ cái ở đâu?" Nàng ánh mắt nhẹ mị, sát khí tràn ra.

Úc Hải Hành nhất thời chỉ cảm thấy Nguyên Thần đều có loại bị xé nứt cảm giác, tầm mắt đều bắt đầu mơ hồ, cái gì củ cái? Hắn căn bản cũng không có bất nàng củ cái củ cái đi à?

Chờ một chút! Chẳng lẽ là...

Đáy lòng của hắn đột nhiên trầm xuống, hồi lâu như là nghĩ tới điều gì, lại là mấy búng máu phun ra, đem hết lực khí toàn thân mới run rẩy hơi kéo ra bên người túi linh thú.

Vừa mới động ẻm miệng, một đạo bóng xanh trong nháy mắt liền từ trong túi vọt ra.

"Kỳ..." Củ cái chui ra, một đầu liền ghim vào trong ngực Thẩm Huỳnh, như là bị cái gì thiên đại uy khuất, làm cho vừa nhanh vừa vội, "Chít chít chít chít chít..."

Thẩm Huỳnh thuận tay đem nó nói lên, nhìn lấy vẫn còn đang chít chít kêu thức ăn, "Biến thành làm như vậy à? Tại sao không biến về hình người?"

"Kỳ... Kỳ... Kỳ..." Củ cái càng thêm uy khuất, chỉ chỉ người trên đất, trên đầu lá cây múa vừa nhanh vừa vội.

"Biến thành không được?"

"Kỳ!" Củ cái gật đầu, đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, giờ lên một chiếc lá làm bộ đáng thương đưa đến trước gót chân của nàng, phát ra liên tiếp liên khóc mang run âm thanh, "Kỳ ~ chít chít..."

]

Thẩm Huỳnh mảnh nhỏ nhìn một cái, chỉ thấy nó nguyên bản xanh biếc thon dài lá cây, từ trung gian đứt đoạn mất một tiết, phía trên còn lưu lại màu xanh lá cây dịch Diệp.

"Bị thương?"

"Kỳ!"

"Rất thương?"

"Kỳ!"

Quét về phía dưới chân người, "Hắn làm?"

"Chít chít!" Gật đầu.

Nàng mới vừa hòa hoãn sắc mặt, nhất thời lại trầm xuống, cúi đầu nhìn dưới chân còn đang run rẩy người một cái, xoay người hướng về phía toàn bộ hành trình vây xem Hiên Viên Vũ nói, "Thức ăn phụ huynh, có đạo sao?"

"À?" Đột nhiên bị chỉ đích danh Hiên Viên Vũ cứng đờ, nhìn một chút trên đất chỉ còn một hơi Úc Hải Hành, người này không phải là đã phế rồi sao? Chẳng lẽ còn nghĩ ngàn vạn quả?"Đại... Đại tiên, hắn đã như vậy, cử động nửa đạo... Không tốt sao?"

"Ừ?" Sát khí tràn ra.

Hiên Viên Vũ run lên, lập tức đứng thẳng người chính nghĩa ngôn từ nói, "Có đại tiên! Đại tiên, ngài muốn trường đao, đoản đao, phác đao, đại hoàn đao, vẫn là trăm mã đao?" Nói xong giờ tay vung lên, nhất thời mười mấy cây nhiều loại đao cụ, liền lơ lửng ở bên cạnh nàng.

Mọi người: "... " Nói xong thế gia huynh đệ đây?

Thẩm Huỳnh tiện tay chọn đem, ngồi xổm người xuống nhìn về phía người trên đất.

"Người... Người còn muốn làm gì?" Úc Hải Hành con mắt to tròn, hoảng sợ nhìn lấy đao trong tay của nàng. "Ta... Ta nhưng là Úc gia gia chủ."

"Mới vừa sờ sách là tiểu Hồng, người còn động củ cái, dù sao cũng phải trả giá một chút." Nói xong nàng đưa tay chụp vào đỉnh đầu của hắn.

Hắn càng thêm kinh hoàng, dường như đem hết toàn lực muốn tách rời khỏi tay nàng, hết lần này tới lần khác nửa bước đều dời không nhúc nhích được, chỉ có thể kinh thanh kêu to lên, "Không, không muốn, dừng tay!"

"Im miệng!" Cạo cái đầu mà thôi, tại sao ư?

Hắn lại càng ngày càng làm cho lớn tiếng, mắt thấy Thẩm Huỳnh đao liền muốn rơi ở trên đầu hắn, đột nhiên quanh thân một đạo bạch quang thoáng qua, mới vừa vẫn còn đang khóc ròng ròng bóng người, trong nháy mắt tại chỗ biến mất.

Dưới đao hết sạch, bá một cái rơi trên mặt đất.

...

Ồ?

Thẩm Huỳnh sững sờ, đứng dậy hướng bốn phía nhìn một chút, phát hiện không chỉ là Úc Hải Hành, mới vừa nằm dưới đất cái kia năm vị Úc gia Du Tiên cũng không thấy bóng dáng.

"Không thấy, chuyện này... Đây là pháp thuật gì?" Bởi vì đưa đao cách gần nhất Hiên Viên Vũ cũng là một mặt mờ mịt, lại có thể tại đại tiên dưới mắt chạy trốn, kỳ quái hơn chính là, liền hắn đều không có cảm giác được bất kỳ sóng linh lực, rốt cuộc dùng chính là cái gì thuật pháp?

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn một chút, hồi lâu mới xoay người hướng về phía đồ lục hai vị cô em nói, "Một mời, về nhà!"

"Vâng, chường môn!" Hai vị cô em đồng loạt trả lời một câu, lập tức tiến lên ngoan ngoãn đi theo phía sau Thẩm Huỳnh, con mắt kóe sáng đến như là phát ra quang, không hổ là nhà mình chường môn, vẫn là như vậy uy vũ ngang ngược.

O(∩_∩)O

Án Nguyên Phi có chút không thôi theo đuổi hai bước, "Tur Vũ cô nương!"

Tur Vũ quay đầu lại, êm ái giọng nói chậm cái này lễ trở về chữ, "Cút." Đừng quấy rầy ta sùng bái chường môn.

"Ồ." Người nào đó yếu ớt lui về Án Phong sau lưng.

Toàn bộ hành trình mộng bức Án Phong: "..."

Người từng trải Hiên Viên Vũ: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Tiểu Lục cô em họa phong sao biến thành nhanh như vậy, đột nhiên nghĩ biết, nàng rốt cuộc cùng người ta trò chuyện cái gì?

Thẩm Huỳnh mang theo hai cô em trở lại sân nhỏ thời điểm đã là quá nửa đêm rồi, Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt cũng quay về rồi, nghe được tin tức vốn định đi ra ngoài tìm nàng, lại vừa vặn ở cửa đụng vào.

"Sur phụ." Nghệ Thanh bước nhanh tiến lên đón, trên dưới quét nàng một lần mới thở phào nhẹ nhõm, cũng còn khá không có ném.

"Người theo Úc gia trở về? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Giải quyết sao?" Cô Nguyệt hỏi.

"Ừm." Thẩm Huỳnh ngáp một cái, "Thật là mệt a! Người hỏi các nàng đi!" Thẩm Huỳnh thuận tay đem trên chân đã ngủ củ cái nhỏ xuống, nhét vào Ngưu ba ba trong ngực. Xoay người liền nằm ở trên bàn. Ai, cũng là không hiểu tại sao làm chuyện xấu đều thích chọn buổi tối đây, ảnh hưởng giấc ngủ không tốt lắm?

Cô Nguyệt phản xạ có điều kiện nghĩ tiếp lấy củ cái, lại phát hiện nó phảng phất thói quen trong nháy mắt từ trong ngực hắn tuột xuống, run lên lá cây dây đưa đến trên chân hắn, nửa đường đều không có tỉnh một chút

Hắn khòe miệng giật một cái, dùng thần thức đảo qua mới phát hiện củ cái linh khí ít đi một phần tư, như là bị bức về nguyên hình.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 79: Vô Định Chương Môn

"Chuyện gì xảy ra?"

"Là Úc gia." Úc Hồng tiến lên một bước, bởi vì Hiên Viên Vũ hữu tình đưa tặng đan dược, trên đường trở về thương thể của nàng cũng đã gần như khôi hân rồi, vì vậy đem Úc gia chuyện phát sinh rõ ràng mười mười nói một lần. Cũ cái là vì bảo vệ nàng, mới bị Úc gia Du Tiên tước mất lá cây biến trở về nguyên hình, cũng vì vậy bị người nhìn thấu chân thân.

"Người nói là, Úc gia gia chủ đột nhiên đã biến mất? Còn mang theo những thứ kia Du Tiên trưởng lão." Cô Nguyệt càng nghe chân mày liền nhíu càng sâu.

Úc Hồng gật đầu một cái.

Nghệ Thanh sắc mặt cũng trầm một cái, "Úc gia là tứ đại thể gia trong, xưa nhất một cái, chẳng lẽ bọn họ thật có cái gì người khác không biết bí pháp, có thể từ trước mắt sự phụ chạy trốn?"

"Không phải là chính mình chạy!" Gục xuống bàn Thẩm Huỳnh đột nhiên chen vào một câu, "Có người lòi đi."

"Lòi đi?" Cô Nguyệt sững sờ, "Người nói là có người cứu bọn họ, là người nào?"

"Không biết." Nàng lại chôn trở về, "Người kia lại không có đi ra."

Sắc mặt của mọi người trầm hơn rồi, xem ra cái này Úc gia là bài tẩy còn thật nhiều. Cô Nguyệt quét bên trong nhà chúng đệ tử một cái, trầm giọng nói, "Tối hôm nay mọi người đều đi thu thập một chút, chúng ta ngày mai liền trở về phái Vô Định."

Không thể không nói Thẩm Huỳnh tối nay phát bừa này bão, bão đến lớn một chút. Một cái bê đi đối phương năm cái Du Tiên tu vi không nói, liền Úc gia gia chủ đều bị phế. Cái này đối với thể gia mà nói không chỉ là thương cân động cốt, quả thật là chính là bị vỡ nát gãy xương, chuyện này nếu là truyền ra cái này Thượng Thanh giới chỉ sợ cũng chỉ còn ba đại thể gia rồi. Mặc dù không biết cái kia cứu người là ai, nhưng nhất định có hậu chiêu.

Úc Hồng các nàng dù sao tu vi thấp, cái này Ân Thiên thành lại là địa bàn của người khác, hay là trở về Yêu giới bảo hiểm chút ít.

Vân vân...

Thật giống như quên đi cái gì? Ai, liền như vậy, không trọng yếu.

Không trọng yếu bị đánh Truy Hồn Lâu mọi người: "... Cảm giác ngày chó!

Ba ngày sau.

"Này này này, đã nghe nói sao? Úc gia Du Tiên bị phái Vô Định chương môn phế đi, ngay cả gia chủ đều mất tích."

"Không có Du Tiên còn tính là gì thể gia? Ta xem Úc gia phải loạn, sau đó tứ đại thể gia, ít hơn một cái."

"Cũng không phải là sao? Cái này phái Vô Định rốt cuộc là lai lịch gì, lại có thể đối kháng chính diện Úc gia."

"Nghe là một cái lãnh đời đại tiên môn, không có biết đến bọn họ môn phái cụ thể ở đâu, nhưng đệ tử trong môn phái không phải là Kiếm tu chính là thể tu."

"Lợi hại như vậy?! Cái kia Úc gia là vì sao, muốn mời chọc như vậy cái môn phái?"

"Nghe là bởi vì Úc gia chủ, bắt phái Vô Định hai tên đệ tử, còn đánh thành trọng thương. Ân gia cùng Hiên Viên gia chủ đi khuyên đều không thả người, cái này không, người ta chương môn giận một cái, liền đem Úc gia bắt gọn rồi hả?"

"Cái này chương môn lợi hại như vậy? Không biết là ra sao khen người vậy."

"Nghe Văn chương môn họ Nghệ... Tên một chữ một cái chữ Thanh! Một năm trước Hiên Viên gia chuyện nghe qua chưa? Chính là Nghệ chương môn cùng môn hạ Cô Nguyệt trưởng lão làm "

]

"Ồ, nguyên lai là hân!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: Hừ, kêu nguoi sửa bậy tên của người khác.

Ngăn ngủi ba ngày thời gian, phái Vô Địch danh tiếng liền truyền khắp rồi cả Thanh giới, bị buộc trở thành lính đòi tiền môn phái Vô Địch, trong nháy mắt nhảy một cái chen người làm một lưu tiên môn, hơn nữa mơ hồ ngự trị chúng tiên cánh cửa bên trên, có cùng thế gia sánh vai khuynh hướng.

Liên quan với thần bí chương môn "Nghệ Thanh", một đêm liền bùng Úc gia chuyện, càng là danh chấn Thanh giới. Cô Nguyệt cũng bởi vì mấy ngày đó đi ra ngoài nói chuyện làm ăn nguyên nhân, bị các môn các phái quen biết, người người nói chuyện lên phái Vô Địch liền sẽ nhắc tới cái này làm ăn so với Ân gia còn lợi hại hơn Hóa Thân tôn giả. Liền ngay cả chín cái tham gia thi đấu các cô em, cũng bởi vì Tư Vũ được vô địch quan hệ, nhảy một cái trở thành trong thế hệ thanh niên tu sĩ, nhất lóe sáng ngôi sao mới.

Nhưng là... Không có Thẩm Huỳnh!

Một chữ, một cái bút họa, một cái dấu chấm câu cũng không có!

-_-|||

Không có biết Thẩm Huỳnh là ai, liền ngay cả Ân gia cái đó thả một năm cấm chỉ bài đều xuống cương. Nàng ngay cả một cái ăn cơm chùa thành danh cơ hội cũng bị mất.

Lúc này mang đá lên đập phải chân, lược đau a!

o(&pamp;pamp;gt___&pamp;pamp;lt)o

Úc gia trải qua lần này sau, cũng hoàn toàn cơ đầu rút cổ lên, mặc dù căn cơ dày, không đến nỗi từ đáy đổ sạch, nhưng ít đi Du Tiên chống đỡ vùng, tại sức ảnh hưởng của Thượng Thanh giới cuối cùng không bằng lúc trước.

Cô Nguyệt vốn cho là, dựa vào thế gia địa vị, Úc gia thế nào cũng sẽ muốn ồn ào trên một, hai trở về, hoặc là phát động dư luận uy hiếp một cái loại. Lại không nghĩ rằng bọn họ nhận tưng đến như vậy hoàn toàn.

Mà đối với đêm hôm đó chuyện, Ân gia cùng Hiên Viên gia cũng không có ra mặt giải quyết, cũng không có đứng ở phương đó nói chuyện, nhưng thực tế đã là nghiêng về phái Vô Địch rồi. Cho nên bên ngoài mới có thể đem phái Vô Địch truyền đi thành lính đòi đại tiên môn.

Úc Hải Hành tự đêm hôm đó sau, không xuất hiện nữa qua, liền ngay cả Úc gia cũng chỉ nói hấn mất tích. Nhớ tới cái đó cứu đi người của bọn hấn, hấn liền không nhịn được có chút lo âu, có loại vô hình dự cảm, Úc gia tuyệt đối sẽ không giống như Hiên Viên gia liền như vậy tưng, không đứng đang ám áp chế áp chế ghen cái đại chiêu cái gì, không cần bao lâu, nhất định sẽ tìm tới cửa.

Chẳng qua là hấn không nghĩ tới, còn không chờ đến Úc gia đến cửa, đến lúc đó chờ được một người không tưởng được.

"Khải bẩm hai vị trưởng lão, chân núi Thỏ yêu nói, phát hiện cái nghĩ xông vào phái Vô Địch gian tế." Úc Hồng bẩm báo nói.

"Gian tế?" Cô Nguyệt sững sờ, chẳng lẽ là người của Úc gia, nhìn bên cạnh Nghệ Thanh một cái, giao phó Úc Hồng để cho chúng đệ tử dừng xuống núi, lúc này mới cùng Nghệ Thanh bay ra ngoài.

Xa xa liền thấy một nhóm tám chín cấp đại yêu, vây ở cửa sơn môn trận pháp chỗ tê hống, cùng một cái nam tử áo đen đối chất, tình cảnh rất là kiếm bạt nổ trương.

"Chuyện gì xảy ra?" Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt bay xuống, nhìn nam tử kia một cái, thần thức trong nháy mắt liền quét tới, lại phảng phất chạm đến một tầng mây mù, căn bản không dò ra tu vi của đối phương. "Ồ?"

Người này xem ra không đơn giản.

"Hai vị quý người đến." Một cái Thỏ yêu tiến lên phía trước nói, "Có tiểu yêu thông báo nói phát hiện người này lén lút xuất hiện tại cửa sơn môn, chúng ta đem hấn chặn lại rồi."

Hấn gật đầu một cái, Nghệ Thanh đã tiến lên một bước mở miệng, "Nguoi là người phương nào, vì sao tự tiện xông vào phái Vô Địch?"

Tu sĩ kia rõ ràng bị mười mấy con cao cấp yêu loại vây quanh, lại không có lộ ra một chút sợ hãi bộ dáng, lạnh rên một tiếng nói, "Ta là Truy Hồn Lô lâu chủ Phong Ảnh, hôm nay tới đây, chỉ vì tìm phái Vô Địch chương môn đòi lại cái công đạo, không có quan hệ gì với người khác, ngăn trở ta người giết không tha!"

"Truy Hồn Lô?" Thế nào cảm giác có chút quen tai, "Đầu bếp, nguoi nghe qua sao?"

"Chưa từng nghe nghe!" Nghệ Thanh lắc đầu.

"Hừ, hiện tại chưa từng nghe qua không liên quan, sau đó các nguoi sẽ nhớ kỹ cái tên này!" Nam tử kia một mặt tự tin.

"Vị này... Phong lâu chủ?" Thẩm Huỳnh cái kia hàng chẳng lẽ lại là ăn cơm quên đưa tiền?"Không biết chúng ta chương môn nơi nào đắc tội người rồi hả?"

Phong lâu chủ là cái quỷ gì? Bình thường không nên kêu Ảnh lâu chủ sao?

Phong Ảnh sắc mặt lạnh lẽo, càng tức giận hơn, "Thiếu cho ta giả bộ! Ba ngày trước, không chính là các người cái đó kêu Nghệ Thanh chương môn, thừa dịp bốn lâu chủ không ở dẫn người xông vào ta Truy Hồn Lâu, còn mượn tìm người danh nghĩa, đã thương ta hơn 100 vị trong lâu huỳnh đệ. Các người đường đường lãnh đời tiền môn, tổn thương người chẳng lẽ còn không dám nhận sổ sách sao?"

Ba ngày trước... Truy Hồn Lâu... Tìm người?

Trong điện quang hóa thạch, Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt nhất thời nhớ lại giống nhau hình ảnh, song song cứng đờ.

Mịa nó, rốt cuộc nhớ tới Truy Hồn Lâu là địa phương nào. Đêm hôm đó bị sai lầm tình báo đưa đến, mà đập chết cái đó lâu.

Hai người đồng loạt kéo ra mặt.

Ai làm? Người ta ông chủ lại có thể đã tìm tới cửa! Rốt cuộc là làm sao tìm được ở đây đi à?

(?? π?)b

"Cái kia xông vào người tự xưng Kiếm tu Nghệ Thanh. Ta đã hỏi thăm rõ ràng, Nghệ Thanh chính là người phái Vô Địch chương môn." Phong Ảnh càng nói càng thêm tức giận, quét tại chỗ lù yếu một cái, vừa nhìn về phía Hóa Thần kỳ hai người, mang chút ít kiêng kỵ nói, "Hôm nay chỉ vì trả thù, cùng nó không người nào quan. Xin hai vị báo cho, phái Vô Địch chương môn, hiện ở nơi nào?"

Nghệ Thanh khoe miệng giật một cái, Cô Nguyệt lại quyết định thật nhanh, không chút do dự đưa tay chỉ hướng bên phải trên núi.

"Ồ đó!"

"Đa tạ!" Phong Ảnh thân hình lóe lên, trong nháy mắt bay vào.

Nghệ Thanh: "..."

Lữ yêu: "..."

"Nhìn cái gì vậy! Người cũng có phần được không?" Cô Nguyệt quay đầu tròn mắt nhìn Nghệ Thanh một cái, "Lại nói, nàng lại không có việc gì."

Nghệ Thanh: Cảm giác tự mình cũng phản bội sư môn...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 80: Mang Theo Hệ Thống

Thẩm Huỳnh đang cho củ cải tưới nước, sau khi từ Ân Thiên thành trở lại, củ cải liền chính mình đợi ở vườn rau bên trong không chịu đi ra. Có thể là có bóng ma trong lòng, trên người nó linh khí đã sớm khôi phục, lá cây cũng đã dài tốt rồi, hắt lại như cũ duy trì bộ dạng của củ cải, không biến về hình người.

"Củ cải a, lão đạo lão bên trong làm gì, sớm một chút biến trở về hình người đi." Thẩm Huỳnh một bên tưới nước một bên lời nói thành khẩn khuyên.

"Ký!" Quả nhiên tiểu tỷ vẫn ưa thích ta dung nhan tuyệt thế.

"Người không thay đổi hình người, người quét dọn liền không đủ!"

"..." Cảm giác củ cải trong lòng một mũi tên.

Thẩm Huỳnh đang định khuyên nữa mấy câu, lại đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân.

"Ồ, rõ ràng là cái phương hướng này, làm sao không tìm thấy người?" Phong Ảnh là một đường thuận theo Cô Nguyệt chỉ phương hướng tới, hắn cũng cảm thấy phụ cận có người khí tức, lại không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, trong bụng càng thêm nổi nóng, không nghĩ tới đường đường một phái chương môn, cũng là loại này hạng người giấu đầu lòi đuôi, vì vậy trực tiếp trầm xuống thần thức nói, "Hệ thống, điều tra nơi này bản đồ." Hắn cũng không tin tìm không ra.

[đình! Phái Vô Định bản đồ đã mở ra, phát hiện mục tiêu! Phía trước 100m ước chừng với ba mươi ba trọng chỗ]

"Ba mươi ba trọng?" Phong Ảnh quay đầu trực tiếp ở trước mắt trong đất linh thực, qua lại quét mắt bốn, năm lần cũng không phát hiện bất kỳ thân ảnh, "Người đâu, hệ thống người có phải hay không là nhìn lầm rồi?"

"Ây... Người tìm ta?" Thẩm Huỳnh không nhin được lên tiếng

"Ai?" Phong Ảnh cả kinh, lúc này mới phát hiện đứng ở giữa đồng đảo linh thực, có một cái cảm lấy bình nước bộ đáng ngờ ngác nữ tử.

Nữ nhân?

Hắn trong bụng hơi kinh ngạc, sắc mặt trầm một cái, mới cao giọng nói, "Người chính là phái Vô Định chương môn?"

"Đúng vậy." Thẩm Huỳnh hiền lành gật đầu, "Người là ai?"

"Ta là ai?" Hắn cười lạnh một tiếng, mặt đầy châm chọc nói, "Truy Hồn Lâu danh tự này, người có nhớ?"

"Không nhớ."

Phong Ảnh cứng một cái, như là không nghĩ tới nàng trở về đến thẳng thần như vậy, "Vậy người tốt nhất bắt đầu từ bây giờ, tốt nhớ kỹ danh tự này." Hắn càng nói càng tức, gần từng chữ một, "Ta là Truy Hồn Lâu chủ Phong Ảnh, tới đây là vì ba ngày trước sự kiện kia đòi một lời giải thích."

"Chuyện gì?"

"Vẫn còn đang nguy biến! Người dám nói ba ngày trước xông vào Truy Hồn Lâu, không nguyên vô cớ đã thương ta mấy trăm môn nhân, không phải là người!"

"Không đúng a!"

"Người..." Chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, ngực hắn nhét vào, càng nói càng là tức giận, dứt khoát trực tiếp rút kiếm ra, chỉ hướng nàng nói, "Thậm chí lấn hiếp người quá đáng, ta Truy Hồn Lâu mặc dù không phải là cái gì thế gia tiên môn, nhưng cũng không phải là mặc cho người khi dễ hạng người."

Hắn trực tiếp điều động linh khí, nhất thời vây thân xuất hiện vài thanh linh kiếm, đồng loạt nhắm ngay Thẩm Huỳnh: "Đừng tưởng rằng trọng chính mình tu vi cao liền có thể hoành hành Thượng Thanh giới, hôm nay ta Phong Ảnh liền muốn đòi lại cái công đạo này." Ngay sau đó hắn trực tiếp tại trong thần thức truyền âm, "Hệ thống, lập tức giúp ta sàng lọc có thể trí thắng công pháp, kích thích ta toàn bộ tiềm năng, hôm nay ta không phải là muốn giáo huấn một chút cái này phái Vô Định chương môn không thể."

Phong Ảnh không phải là người sơ suất, dám công khai hận trên Úc gia vô địch chương môn, tu vi khẳng định không kém. Hắn tìm phái Vô Định quả thật cũng là dựa vào tức giận nhất thời, nhưng nếu hắn dám một mình tới, dĩ nhiên là đã làm xong chuẩn bị đầy đủ. Chẳng qua là tu vi Nguyên Anh thì như thế nào, có hệ thống là bài tẩy này, hắn tuyệt đối có thể thắng, huống chi cái này cũng không phải là hắn lần đầu tiên đối kháng chính diện tu sĩ Hóa Thần.

Đối với một điểm này, hắn có tuyệt đối tự tin, nói xong một chút lo âu đều không có, trực tiếp nâng kiếm hướng về đối diện vọt tới. Bên tai như thường vang lên một chuỗi thanh âm nhắc nhở.

[đình! Kí chủ đã kích thích cao nhất tiềm năng, thời hạn vì mười lăm phút, tức một phút đồng hồ.]

[keng, đang tại quét hình phe địch thực lực! Bắt đầu xúng đòi kho số liệu thích hợp nhất công pháp.]

[keng, phe địch chiến lực tỉ lệ phần trăm vì: 80%, 90%, 100%, 200%, 1000%... ¥%#@¥@¥%#@¥%¥%]

[đình đình đình! Vượt qua thống kê giá trị... Nghiêm trọng trần ra... %@¥%#@%#@#¥%... Vượt qua vị diện cao cấp sinh mạng thể!]

[phát hiện đại lão! Khởi động khẩn cấp ứng đối các biện pháp, đình! Nhiệm vụ khẩn cấp: Xin cho đại lão quý xuống, biểu đạt ngài chân chó chí tình!]

Cái gì?

]

Σ(°△°|||)Đ

Phong Ảnh kiếm đã đến cách Thẩm Huỳnh không tới nửa thước địa phương, đột nhiên cảm thấy một cổ giò điện chui vào toàn thân, hai đầu gối mềm nhũn trực tiếp nằm úp sấp đáp một cái nằm úp sấp quý xuống, đầu bịch một tiếng cán ở trong đồng đá bên cạnh.

Phong Ảnh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Ách... Lần đầu gặp mặt, không cần được lễ lớn như thế chứ?

(◉_◉)

Toàn trường một trận an tĩnh quỷ dị.

"Hệ thống, người giờ trò quỷ gì?" Phong Ảnh nội tâm đang gào thét, trực tiếp liên xông thần thức truyền âm, "Ta tại sao đột nhiên quỷ xuống? Không phải là để cho người kích thích tiềm năng của ta sao? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

[đình! Đối phương vì đến từ dị giới cao cấp sinh mạng thể, vượt qua bản vị diện tồn tại.]

"Ta bất kể năng cái quỷ gì sinh mạng thể? Lời này ta nghe không hiểu, hiện tại chỉ muốn cho ta Truy Hồn Lô cho hả giận, đau đánh hấn một trận!"

[đình! Hệ thống an toàn điều ước quy định, cấm chỉ kí chủ đối với cao hơn vị diện tồn tại đối tượng, làm ra không lễ phép hành vi, gọi tắt muốn chết!]

"Người ý gì? Người nói là ta không đánh lại nàng?"

[đình! Kí chủ ở trước mặt cao đẳng sinh mạng thể, ước chừng với: Cay gà!]

"không có khả năng, người không phải là có rất nhiều đạo cụ sao? Như thế nào đi nữa cũng không khả năng thua đi."

[đình! Ha ha...]

"..."

[đình! Cường chế phân phát nhiệm vụ: Xin cho đại lão lưu ấn tượng tốt, biểu đạt kí chủ thuần thiên nhiên vô hại thân phận. Nhiệm vụ thất bại, đem khởi động trừng phạt cơ chế.]

"Cái gì! Người kêu ta lấy lòng nàng? Không có khả năng! Nàng nhưng là phá hủy người của Truy Hồn Lô ta."

[đình! Mời tại trong vòng mười giây bắt đầu nhiệm vụ. Chín... Tám...]

"Người không phải là hệ thống của ta sao? Tại sao phải giúp người ngoài?"

[sáu... Năm... Bốn...]

"Này này này..."

"Cái đó..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, quả thực không nhìn được chọc chọc trên đất quỷ nửa ngày người, tốt bụng nhắc nhở, "Các người thương lượng xong không?"

Hệ thống: "..."

Phong Ảnh: "..."

Hồi lâu...

"Người... Người nghe được!" Phong Ảnh mãnh lùi lại phía sau, một mặt gặp quỷ bộ dáng nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

"Ta cũng không muốn nghe." Thẩm Huỳnh thở dài, "Có thể... Các người là không phải là quên khóa công thả rồi hả?" [Chả biết là cái gì nữa, chắc là khóa 1 người chủ nghe vậy, thôi để tạm chứ qua baidu cũng không kiểm ra]

"..." Công thả cái quỷ gì?

[đình! Hệ thống bại lộ! Hệ thống bại lộ! Hệ thống bại lộ!]

Phong Ảnh cả người đều sợ ngây người, mở miệng nhìn người đối diện nửa ngày đều không có tỉnh hồn, hệ thống nhưng là hấn lớn nhất lá bài tẩy, liền như vậy... Bị biết rồi... Biết rồi... Nói rồi... Rồi...

Σ(°△°|||) đang hóa đá...

Nhìn lấy hấn một mặt tín ngưỡng tan vỡ tuyệt vọng dạng, Thẩm Huỳnh không có từ trước đến nay có chút không đành lòng.

"Cái đó, trong tiểu thuyết hệ thống thật giống như đều là không mở công thả nha?"

"..."

"Không sao, nếu không... Ta lại làm bộ một hồi không nghe được?"

"..."

"Ai, thật ra thì đi, coi như ta không nghe được, người bắt chuyện không đánh tìm hệ thống nói chuyện phiếm đi rồi, quý cái này nửa ngày giương mắt nhìn, không cảm thấy có chút lúng túng sao?"

"..."

"Lúc trước người cùng hệ thống đối thoại thời điểm, cũng là như vậy đem người khác phơi ở bên cạnh sao?"

"..."

"Gi đó, mạo muội hỏi một câu, người... Còn có bạn sao?"

"..."

Đùng đùng đùng, ngực mơ hồ truyền tới trùng liên mấy đạo âm thanh, đột nhiên cảm thấy tâm trạng quá đau khổ là chuyện gì xảy ra?

Ta chính là không có bằng hữu, không có bằng hữu thế nào? Mắc mớ gì tới người đi à!

Anh anh anh, rất muốn khóc...

"Ồ... Người đừng khóc đi à?"

"Ai khóc rồi hả?" Phong Ảnh then quá thành giận rống lên trở về, vừa lau mặt mới phát hiện nước mắt của mình, đúng như nước sông cuộn cuộn như vậy không giải thích được đi xuống.

[đình! Tự động kích động nước mắt như mưa chức năng, có trợ giúp kí chủ đạt được đại lão độ hào cảm!]

"Đại gia người!" Hần trực tiếp buông tha thần thức truyền âm, tự giận mình rống lên tiếng, "Hệ thống người đủ rồi! Cái quý gì nước mắt như mưa, nhanh lên một chút đem cái này nước mắt thu hồi đi."

[đình! Cường chế nhiệm vụ không cách nào hủy bỏ!]

"Trời ạ đại gia người, người rốt cuộc hệ thống của ai à?" Nhưng vô luận hần làm sao phản kháng, nước mắt vẫn là rầm rầm chảy xuống, dưng đều không ngừng được, khóc đầu hần đều bắt đầu bị choáng rồi, cũng không có đình chỉ dấu hiệu. Đột nhiên cảm thấy cái gì báo thù, cái gì hả giận, cái gì liêm sỉ tất cả đều là cay gà.

Tiến lên ôm lấy Thẩm Huỳnh bấp đuôi nói, "Đại lão! Ta sai lầm rồi đại lão, ta không nên không tự lượng sức khiêu chiến phái Vô Địch, cầu người để cho cái này phá hệ thống dừng lại đi? Người kêu ta làm gì đều được, ánh mắt ta nhanh mù rồi."

"..."

Vì vậy, làm Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt tìm tới thời điểm, nhìn thấy chính là, cái đó luôn miệng nói muốn báo thù Truy Hồn Lâu lâu chủ, ôm lấy bấp đuôi của Thẩm Huỳnh, cười trời long đất lở, lệ chảy thành sông bộ dáng.

Hai người: "..."

Cái quý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 81: Dị Giới Hệ Thống

"Hệ thống?" Cô Nguyệt sững sờ, từ trên xuống dưới đem trước mắt người này quét qua một lần, "Đây không phải là tu tiên thế giới, vì sao lại có hệ thống loại vật này, người sẽ không cũng là xuyên việt chứ?" Đầu năm nay xuyên việt là tự do được không? Tùy tiện xuyên?

"Xuyên việt nắc... Là ý gì?" Thật vất vả dừng lại nước mắt Phong Ảnh, không nhìn được ợ một cái, nhều mày một cái hỏi.

"Xem ra không phải là à?" Cô Nguyệt càng hiếu kỳ hơn, "Cái kia trên người của người hệ thống này rốt cuộc là cái gì?"

"Hừ! Ta vì sao nắc... Phải nói cho các nắc... Ngươi." Phong Ảnh hoàn toàn không có phối hợp ý tứ, vênh vao rầm rầm hừ lạnh một tiếng, đáng tiếc cái kia thỉnh thoảng tràn ra nắc, phá hư nguyên bản vênh vao, "Cái này gọi là hệ thống nắc... Đồ vật, đã cùng ta xác định linh hồn nắc... Khê ước. Các ngươi đồ con mắt vậy..."

Hắn lờ còn chưa nói hết, một giây kế tiếp trên người lại lập tức vang lên một chuỗi, chỉ có hai người có thể nghe được máy móc thanh âm.

[đính! Số thứ tự: CIEH12 hình hệ thống vì ngài phục vụ, bản hệ thống sinh ra ở 3584. 65 chiều không gian vị diện, ZC số 999 tinh cầu, công ty Hằng U Thiên. Bởi vì đột phát tinh tế phong bạo rơi vào vị diện khe hở, đi tới lúc này mất. Công ty Hằng U Thiên hết sức với trưởng thành hệ thống khai phá, CIEH12 vì series thứ số 12 hệ thống, có thể từ mọi phương diện dẫn dắt cùng sửa chữa kí chủ không thích đáng hành vi, bảo đảm kí chủ an toàn khỏe mạnh trưởng thành. Hiện đã khóa lại kí chủ: Phong Ảnh!]

Phong Ảnh: "... " Người bán cũng bán được quá nhanh đi.

$$(\ulcorner \square \urcorner) \frown \text{---} \text{---} \text{---}$$

"Nghe được cái gì rồi hả?" Cô Nguyệt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, hệ thống âm thanh chỉ có Phong Ảnh cùng nàng nghe được, "Vậy rốt cuộc là vật gì?"

Liên Nghệ Thanh cũng tò mò nhìn lại.

"Ày..." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, hồi lâu mới giải thích, "Chúng quy tới, đây là một cái... Sinh nở hệ thống!"

Hai người sừng sốt một chút, mới đồng loạt lên tiếng, "Ồ..." Sau đó song song quay đầu quét về phía một cái nào đó thiếu nhi.

"Người từ đâu nhìn ra đây là một cái sinh nở hệ thống?" Phong Ảnh trong nháy mắt xù lông, hần đường đường Nguyên Anh chân nhân nơi nào sinh nở rồi, "Người có biết hay không nó..."

[đình!]

Hắn lời còn chưa nói hết, hệ thống thanh âm vang lên lần nữa tới.

[số thứ tự: CIEH12, chủ yếu công năng có dò xét, dẫn đường, khuyên can, biểu diễn cùng với toàn bộ ZC999 ngôi sao sơ cấp qui chế xí nghiệp, thích hợp với tùy ý tân sinh ý thức sinh mạng thể, tức ầu niên kỳ kỉ chủ.]

Phong Anh: "..."

Người rút cuộc là hệ thống của ai đi à! Không mang theo như vậy phá đám đấy! Cảm giác từ khi đi tới phái Vô Định sau, nhà mình hệ thống liền đổi một người chủ nhân đi à!

"Tốt hệ thống a!" Thẩm Huỳnh thuận miệng khen một câu.

[đình! Phân phát nhiệm vụ: Mời kí chủ cùng đại lão nói một tiếng, cảm ơn!]

]

"..." Tâm thật mệt mỏi!

"Nói đi..." Thảm Huỳnh thuận tay đem hân đề ở trên ghế, xoay người ở trên đầu gối xuống, thuận tay nắm lấy khối bánh ngọt nói, "Làm gì đột nhiên chạy sau núi đi giẫm đạp ta củ cải mà?" Nàng tưới nửa ngày nước, mặc dù không thích ăn rau cải, dầu gì là thành quả lao động, lại bị hân đạp một nửa.

Phong Ảnh khóe miệng giât một cái, cho nên nàng đem hân cột lên mà tới trong điểm ở chỗ này sao? Ai mà thềm người củ cái mà rồi!

"Hừ, được làm vua thua làm giặc, bất quá nguoi đừng mơ tưởng ta tiết lộ một chút tin tức."

[đình! Kí chủ tài liệu dẫn xuất trong...]

"..." Cái mánh!

[**kí chù: Phong Ảnh! Cấp thấp vì diện sinh mạng thể, địa phương tính giờ tuổi tác:236 tuổi, giới tính nam, Nguyên Anh trung kỳ. Kim Hóa Thổ Tam linh căn, phẩm chất thấp tư chất (đã tẩy vì cao phẩm), với 3 tuổi khóa lại hệ thống, 39 tuổi thành công kích hoạt, kỹ năng có: Kiểm thuật, ẩn thân, Hồn Nguyên Quyết các loại.]**

[kí chủ sự kiện trọng đại độc lấy trong: 1. Năm tuổi linh ba tháng, trộm thân nhà cách vách bốn tuổi nữ tính, bị phe địch cha mẹ đánh đau, không có nguy hiểm tánh mạng². Mười tuổi linh bảy tháng, ba giờ sáng tè ra giường, hũy đốt ga trải giường đưa tới lửa lớn, không có nguy hiểm tánh mạng³. Hai mươi tuổi số không tám tháng...]

"Im miêng!" Phong Ảnh gấp rống lên tiếng, sắc mặt trong nháy mắt phồng đỏ, có loại tìm một cái đông chui vào xung đông.

$$(\ulcorner \square \urcorner) \frown \text{---} \text{---} \text{---}$$

Hắt bàn! Tại sao hán lúc trước không biết, hệ thống sẽ có ghi chép chức năng? Tại sao mấy trăm năm trước ghi chép vẫn còn ở! Người ta nói người là sinh nở, người thật đúng là biến thành sinh nở dùng đi à!

Hết lần này tới lần khác để cho tiện mọi người ở đây lý giải, hệ thống nói một câu, Thẩm Huỳnh sẽ cùng bước lớn tiếng niệm một lần.

Trong nháy mắt tại chỗ ánh mắt của ba người, đều là tả toàn bộ tập trung ở trên người hán.

"Không cho nói đi ra ngoài!"

Lần đầu tiên trong đời, hán có loại muốn chết xung động.

Sau năm phút...

"Khục... Cái đó." Cô Nguyệt ho khan một tiếng, cuối cùng theo một cái nào đó mười tuổi còn tè ra giường tu sĩ trên người dời đi mắt: "Cho nên nói... Hán chính là dựa vào cái hệ thống này, tìm tới phái Vô Định?"

Phái Vô Định vị trí, hán mặc dù đã nói với đồng bạn làm ăn Ân gia, nhưng bởi vì vị trí Yêu giới, cho nên giao dịch địa điểm ước định là tại Thượng Thanh thành. Ân gia cũng không khả năng sẽ tiết lộ vị trí của bọn họ, lại cộng thêm Yêu giới khắp nơi đều có yêu loại, muốn bình an đi tới phái Vô Định dưới núi hết sức khó khăn. Hán chỉ có tu vi Nguyên Anh, chỉ có thể là dựa vào hệ thống tới chỗ này.

"Đúng thì thế nào!" Phong Ảnh hàm hừ tức giận vừa quay đầu, một mặt vò đã mẻ lại sứt bộ dáng

Quay đầu nhìn bên cạnh lười biếng Thẩm Huỳnh một cái cắn răng. Thật là gặp quỷ! Hán là thật không nghĩ tới, hệ thống lại có thể lại đột nhiên ra vấn đề như vậy, không xảy ra khí không nói, còn tận phát chút ít không giải thích được nhiệm vụ, hại hán đem tu hành mấy trăm năm mặt, toàn bộ vứt sạch.

Rốt cuộc hệ thống cái gọi là đại lão, là ý gì?

"Người..." Hán không nhịn được mở miệng nói, "Người... Rốt cuộc đối với hệ thống của ta làm cái gì, tại sao chỉ có người có thể nghe được hệ thống?" Hơn nữa còn có hỏi nhất định đáp.

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, biết điều lắc đầu, "Không biết a."

"Người làm sao có thể không biết!" Hán nhất thời từ trên ghế nhảy cồm lên, "Vậy nó tại sao khắp nơi giúp đỡ người?" Nếu không phải là linh hồn khế ước không thể hủy bỏ, hán đều muốn hoài nghi cái này gọi là hệ thống gia hóa, nghĩ đổi người chủ nhân rồi.

"Thật không biết."

"... Không nói thì liền như vậy."

"Nàng không có lừa người." Cô Nguyệt một mặt người từng trải giọng nói, "Nàng nói không biết, cái kia chính là thật không biết. Người thói quen là tốt rồi." Ngây thơ, cùng phần mềm hack nói lý do gì? Bị là tốt rồi.

Phong Ảnh hiển nhiên không tin, một mặt tức giận nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Hôm nay ta xui xẻo, mới có thể thua ở trong tay các người. Muốn chém giết muốn róc thịt tùy tiện, nhưng người đập ta Truy Hồn Lâu chuyện, ta sẽ không dùng tay như vậy."

"Truy Hồn Lâu?" Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía bên cạnh hai người, "Hán ý gì?"

Hai người nhất thời cứng đờ.

Cô Nguyệt: "Cái đó... Người này xem ra không có vấn đề gì lớn, Thẩm Huỳnh người trước thối đi, ta đi xem một chút đệ tử tu luyện tình huống."

Nghệ Thanh: "Gần trưa rồi, sư phụ ta đi làm cơm."

Nói xong, hai người vèo một cái liền đã biến mất?

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

"Ồ, mới vừa người kia tại sao kêu người Thẩm Huỳnh?" Phong Ảnh sững sốt một chút, "Người không phải là phái Vô Định chương môn Nghệ Thanh sao? Người có hai cái tên?"

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, quay đầu nhìn hán một cái nói, "Người không phải nói, Truy Hồn Lâu cái gì tin tức đều biết sao?" Hỏi ta làm gì?

"Đó là đương nhiên." Hán một mặt kiêu ngạo, "Không phải là ta thối, chỉ cần ta nguyện ý, coi như muốn biết tứ đại thế gia gia chủ buổi tối xuyên dạng gì quần lót, ta đều có thể tra ra."

"Ồ, vậy người tra một chút bọn họ hôm nay mặc cái gì quần lót?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 82: Nhập Cổ Truy Hồn

Linh lực tăng vọt, cảnh tượng kì dị trong trời đất.

Thảm Huỳnh đang tại ăn cơm trưa, mới vừa xúc lên một miếng thịt, đột lại chính là một trận đất rung núi chuyển, nàng tay run một cái, nhất thời bá đáp một cái thịt rơi trên mặt đất.

Thật là đáng tiếc...

Bên cạnh Nghệ Thanh, bình tĩnh xúc lên một khối khác đặt ở trong chén nàng.

Đầu bếp tốt a!

Thảm Huỳnh đang muốn ăn, Cô Nguyệt lại đột nhiên vô cùng lo lắng vọt vào.

"Thảm Huỳnh, mới vừa động tĩnh các người nhìn thấy không?"

"Động đất?" Nàng méo một chút đầu.

"Đất em gái người a!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái.

"Sư phụ, phía đông linh khí đại thịnh." Nghệ Thanh ngẩng đầu nhìn phía bên phải, trầm giọng thích rõ nói, "Chắc là có dị bảo giáng thế."

"Không sai, hơn nữa nhìn động tĩnh này, vật kia phỏng chừng còn không nhỏ." Cô Nguyệt một mặt kích động nói, "Các người nhanh, thu thập chuẩn bị một chút, chúng ta cái này liền đi qua."

"Chuẩn bị cái gì?" Thảm Huỳnh ngẩng đầu lên.

"Dĩ nhiên là chuẩn bị đi qua a!" Cô Nguyệt theo thói quen trả lời, "Dị bảo giáng thế, vô luận đi ra ngoài là cái gì, đều là vật vô chủ, càng sớm đến càng có ưu thế."

"Chúng ta yêu cầu những thứ kia sao?"

"Không cần sao?"

"Cần thiết không?"

"..." Cô Nguyệt sững sờ một chút, hồi lâu như là nghĩ tới điều gì.

Cái máng! Còn thật không cần!

Phái Vô Dịch trừ hấn và Nghệ Thanh, tất cả đều là thể tu, thể tu trọng tại tôi luyện thể, pháp khí linh bảo đối với thể tu mà nói căn bản không có một chút tác dụng nào, duy nhất cần dùng đến cũng chính là số ít linh thực đan dược, nhưng đó cũng là sắp bị đánh chết thời điểm nên phải cần dùng gấp. Mà toàn bộ phái Vô Dịch, nhiều nhất liền là linh thực.

Rõ ràng có sẵn bảo sơn đang ở trước mắt, lại một cái cũng không dùng tới, tâm tình này...

Cô Nguyệt mơ hồ cảm thấy một hộp nước lạnh ngay đầu thêm xuống dưới, mới vừa kích động toàn tiêu, tại Huyền Thiên tông làm được lâu rồi, cướp tài nguyên đều cướp thói quen. Đột nhiên xếp vào quét máy phần mềm hack, thật đúng là tịch mịch a!

]

"Ta cũng đói." Hấn trực tiếp động thủ còn dư lại chén cơm ngồi xuống, đáy lòng tràn đầy đều là không thăng bằng, liếc bên cạnh một cái nào đó kẻ tham ăn một cái, lại không nhìn được thì thầm, "Buổi chiều người cùng các môn hạ đệ tử, đem sau núi cái kia mảnh nhỏ Loli... Linh thực thu thập một chút" nói lấy hấn móc ra một tờ giấy đưa cho nàng nói, "Đây là danh sách, dựa theo phía trên cân nhắc, một gốc đều không thể thiếu."

"Rút ra củ cái?" Thảm Huỳnh sững sờ, "Nếu không ta gọi thỏ..."

"Không được!" Cô Nguyệt lạnh lùng trợn mắt nhìn nàng một cái, cắt đứt nàng lời biếng ý tưởng, "Chúng nó là yêu, bao nhiêu thân mạng yêu khí, nhóm này củ cái, phi... Những thứ này linh thực là phải giao cho Hiền Viên gia luyện đan dùng, không thể dính một chút yêu khí, người phải đi."

"Thật là phiền phức a, không rút ra có được hay không?"

"Không rút ra?" Hắc mắt lạnh nhất thời liền quét tới, "Người cho rằng là duy trì một cái môn phái bình thường hoạt động dễ dàng như vậy à? Không rút ra củ cái chúng ta ở đâu ra linh thạch?"

"Ây... Chúng ta chi tiêu rất lớn sao?" Nàng lại không thích đi dạo phố.

"Người còn có mặt mũi nói!" Cô Nguyệt nhất thời liền nổ rồi, "Còn không phải là người hại, người nhìn một chút cả Thanh giới, không, toàn bộ Thanh giới có cái nào tiền môn cùng như chúng ta, môn phái 80% chi tiêu, đều là xài ở trên ăn cơm." Không kiểm tiền là dự định ăn mà không làm sao?

"Máu chốt là, người nha một người ăn liền coi như xong..." Hắc ánh mắt đảo qua, nhất thời nhìn chăm chú hướng hai bên trái phải, đang tại lửa cơm mê muội đoàn, "Người mẹ nó còn mang theo cả môn phái đều ăn là cái quỷ gì? Dầu gì là một cái chương môn, không biết ăn cơm đối với các nàng tu hành vô dụng sao?"

"Ây... Đều là người mình, ta ăn một mình không tốt sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn trong tay hắc chén cơm, người cũng không ngày ngày ăn sao?

"Được, điểm này ta liền không tính với người rồi." Hắc hít sâu một hơi, xoay người chỉ hướng bên phải Phong Ảnh nói, "Thằng này lại là chuyện gì xảy ra? Tại sao hắc vẫn còn ở nơi này à?" Cầm vẫn là hắc thường dùng chén cơm!

"Người tới là khách sao."

"Khách em gái người a!" Hắc không phải là Truy Hồn Lâu lâu chủ sao? Trở về người Truy Hồn Lâu đi a! Ở nơi này cợ cái gì cơm, cơm không muốn linh thạch sao? Dựa vào cái gì chiếm hắc chỗ ngồi, ăn hắc phần kia.

"Hừ!" Phong Ảnh lạnh rên một tiếng, hoàn toàn không đem Cô Nguyệt bắt mắt coi ra gì, "Người cho rằng là bản lâu chủ nguyện ý đợi tại các người cái này phá môn phái?"

"Ha ha..." Không nguyện ý người đến lúc đó cầm chén buông xuống a!

"Ta Truy Hồn Lâu chuyện, các người còn không cho ta cái giao phó đây?" Phong Ảnh trực tiếp vỗ bàn một cái đứng lên, nghĩa đang từ từ nói, "Cô Nguyệt trưởng lão, ta phê đi nửa đời tâm huyết mới xây được Truy Hồn Lâu, các người nói đập liền đập. Nước đã đến chân, một câu cứu người nóng lòng tìm lộn người thì xong rồi? Ngược lại ta bắt kẻ, hoặc là các người bồi ta cái Truy Hồn Lâu, hoặc là các người hiện tại liền giết ta, nếu không ta tuyệt không rời đi."

Cướp bát ăn cơm của ta còn lý luận!

Trong mắt Cô Nguyệt lửa giận mắt thấy liền muốn phun ra ngoài, lại thoáng qua lạnh lẽo, bình tĩnh có chút quý dị. Đột nhiên vén lên khóe miệng, hướng về Phong Ảnh chậm rãi cười một tiếng, như gió xuân ấm áp...

Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh đồng loạt run một cái, ách... Ngu ba ba chỉ có tại bấy người thời điểm cười đáng sợ như vậy.

(◕_◕)

"Ảnh lâu chủ nói không sai, chuyện này xác thực là chúng ta sai lầm, nên cho ngài một câu trả lời thỏa đáng." Hắc cười càng ngày càng hiền hòa, chức tràng hình thức mờ hết.

"Hừ, coi như người thức thời."

"Lâu chủ yên tâm, liên quan với xây lại Truy Hồn Lâu chuyện bao ở trên người phái Vô Định." Hắc một mặt tự tin nói, "Ta phái Vô Định dầu gì là các phái công nhận lãnh đời đại tiên môn, chút linh thạch này vẫn là xuất nổi. Không chỉ như thế, chúng ta lại bồi thường quý lâu một chút cực phẩm linh thạch người xem coi thế nào?"

"Thực sự?" Phong Ảnh ánh mắt sáng lên, mang chút ít hoài nghi quét mắt nhìn hắc một cái, "Người sẽ không gạt ta chứ? Không hối hận?"

"Làm sao sẽ, ta trêu... Ta Cô Nguyệt cũng coi là một phái trưởng lão, nói là làm!" Hắc cười ánh mắt đều híp thành một đường, tiến lên vỗ vai hắc một cái, một mặt thành khẩn nói, "Nói thật, ta đã sớm nghe nói qua Truy Hồn Lâu uy danh, lâu chủ có thể tại ngắn ngủi trăm năm thời gian, liền thành lập được so với thế gia còn không lỗ mạng tin tức, thật sự là làm ta bội phục."

"Đó là!" Nói đến chính mình chuyên nghiệp, Phong Ảnh một mặt kiêu ngạo, "Người cũng không biết, trong này ta tốn bao nhiêu tâm tư cùng tâm huyết, không phải là ta thôi, Truy Hồn Lâu hoàn toàn không thua nhất lưu tiên môn."

"Đúng vậy đúng vậy." Cô Nguyệt gật đầu liên tục, "Nhưng tiếc là, Truy Hồn Lâu mặc dù đối với Thượng Thanh giới tin tức không chỗ nào không biết, nhưng đối với Trung Thanh giới cùng Hạ Thanh giới tin tức, nhưng vẫn còn thiếu một chút, không gọi được hoàn mỹ. Lâu chủ vì sao không dứt khoát bỏ toàn cái này một khối, đến lúc đó Truy Hồn Lâu đừng nói là nhất lưu tiên môn, thậm chí có thể trực tiếp vượt qua thế gia."

Phong Ảnh cau một cái, "Người ý tưởng này ta cũng có qua, nhưng giữa Tam Thanh giới không phải là Hóa Thần không thể tự do lui tới, chúng ta tại Thượng Thanh giới, đối với cái khác hai giới tin tức tự nhiên không cách nào ngay lập tức..."

"Ta đến lúc đó có cái biện pháp, có thể giúp Truy Hồn Lâu giải quyết cái vấn đề này."

"Thật không?" Phong Ảnh cả kinh, nhanh được hai bước đến gần, "Cô Nguyệt tôn giả nói là sự thật?"

"Đĩ nhiên, người quên mặc dù tam giới không thể tự do lui tới, nhưng Yêu giới có thể a. Ta có một cái tuyệt đối có thể được ý tưởng..." Hấn vẽ mặt thành thật nói, "Nếu như lâu chủ đồng ý, có thể giúp ngài đạt thành này nguyện."

"Chuyện tốt bực này, ta đương nhiên đồng ý." Phong Ảnh một mặt hưng phấn, lại có chút bận tâm nhìn một cái, "Người có yêu cầu gì?"

"Người tới là khách, nói yêu cầu tôn thương cảm tình không phải. Nhìn lâu chủ là sáng khoái người, không bằng thừa này quý lâu xây lại cơ hội, cái này kiến thiết linh thạch coi như ta phái Vô Định chính thức nhập cổ như thế nào đây?"

"Như thế nào nhập cổ?"

"Cái vấn đề này giải thích tương đối phức tạp. Như vậy đi người theo ta đi tranh thư phòng, ta vừa cho người ra một cái bày ra, một bên nói thế nào?"

"Được, chúng ta đi."

"Lâu chủ mời."

Nói xong, hai người một mặt hưng phấn ra hậu điện...

Ăn đưa quần chúng Nghệ Thanh: "Sự phụ, người cảm thấy hấn sẽ ném đi mấy thành Truy Hồn Lâu?"

Thẩm Huỳnh: "Cái này phải xem Ngu ba ba mới vừa điểm nộ khí cao bao nhiêu rồi hả?"

"..."

Muốn từ Ngu ba ba trong túi bỏ tiền, dù sao cũng phải có người nói cho hấn biết ba ba chính là ba ba người, điểm chúc!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 83: Môn Phái Đánh Tới

Ngu ba ba đi xa rồi, cùng Ân gia ước định giao hàng ngày tháng đã đến. Bởi vì nửa đường còn phải đi Hiến Viên gia luyện chế thành đan nguyên nhân, hấn đi lần này ít nhất phải hơn nửa tháng.

Phái Vô Định ít đi cái quản gia, Thẩm Huỳnh coi như là hoàn toàn thả bay tự mình rồi. Mãnh liệt yêu cầu theo một hồi sáu cái thức ăn, gia tăng đến tám cái. Cương quyết định cùng đầu bếp thương lượng một chút, bữa ăn khuya, trà chiều lên cương vị lại vấn đề nghề nghiệp.

Úc Hồng lại đột nhiên vội vàng đi vào, đưa tới một cái màu trắng hạc giấy, "Chường môn, ta mới vừa ở phía trước điện đã phát hiện cái này."

"Cái này cái gì?" Thẩm Huỳnh tò mò nhận lấy, cái kia hạc giấy lại đột nhiên cánh vung lên hướng về bên cạnh Nghệ Thanh bay đi, vòng quanh hấn bay rồi một vòng.

"Là đưa tin hạc giấy! Hình như là cho ta." Nghệ Thanh đưa tay ra, cái kia hạc giấy ngoan ngoãn rơi vào trong tay hấn, tỉnh tể nhìn một cái, "Trên Hạc này đồ văn, chắc là Minh Tâm tông truyền tới."

Hấn trực tiếp bóp cái Quyết, nhất thời hạc giấy trong nháy mắt hóa thành bạch quang, trên không trung tạo thành lớn chừng bàn tay một cái "Chiến đấu" chữ, mơ hồ còn lộ ra chút ít ý sát phạt.

"Là chiến thư!" Úc Hồng kinh hô thành tiếng.

Sau một khắc, một đạo giọng nam liền truyền ra.

"Nghe phái Vô Định Nghệ Thanh chường môn tiên pháp trác tuyệt, lực chiến Úc gia gia chủ, Minh Tâm tông Phí Diệp Thư sinh lòng ngưỡng mộ, thành ý khiêu chiến! Mệnh mong tiên đồ, người mạnh là vua, người dám đánh một trận?"

Dứt lời cái kia bạch quang nhất thời hợp thành mặt khác một hàng chữ nhỏ, viết chính là địa điểm cùng thời gian.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Úc Hồng: "..."

Cho nên... Rốt cuộc khiêu chiến là chương môn, vẫn là Nghệ Thanh à?

"Sư phụ ta đi cho!" Nghệ Thanh sầm mặt lại, tiến lên một bước nói, "Khiêu chiến này chỉ địa cũng liền một ngày lộ trình, đệ tử có lòng tin có thể lấy thắng."

"Híc, nhưng là..."

"Ngày đó đánh bại Úc gia chính là sư phụ, cũng không thể để cho chúng phái tiếp tục hiểu lầm như thế. Nhân cơ hội này, có thể nói với mọi người rõ ràng."

"... Ta nói đến không phải là cái này."

"Ta biết sư phụ lo lắng đệ tử, nhưng là có chiến đấu không nhận, nhất định sẽ để cho môn phái khác xem thường ta phái Vô Dịch."

"Không không không, cái đó, ý tứ của ta đó là..."

"Sư phụ mời nói."

"Người có thể làm xong cơm tối lại đi sao?"

"..."

Đêm khuya.

"Có người ở sao? Có người ở sao?" Hai cái Thỏ yêu nom nóp lo sợ đi vào phái Vô Dịch sơn môn, khàn giọng, nhẹ khẽ gọi đôi câu.

Hồi lâu, một đỏ một xanh hai bóng người liền xuất hiện tại cánh cửa.

Úc Hồng nghi ngờ nhìn một chút hai cái bát giai Thỏ yêu, ôm quyền nói, "Hai vị thỏ huynh, không biết đêm khuya tới vì chuyện gì?"

]

"Hồng cô nương tốt." Bên trái thỏ gãi gãi lỗ tai nói, "Là như vậy, cái đó... Hai ta trải qua Yêu giới cửa vào, nhìn thấy có người tu sĩ xông vào Yêu giới, vốn là nghĩ đuổi ra ngoài, nhưng... Hắn nói nhận biết Tư Vũ cô nương, cho nên chúng ta liền mang tới."

"Nhận biết ta?" Tư Vũ sững sờ, một mặt vô hình nhìn Úc Hồng một cái, "Là ai?"

Hai thỏ liền vội vàng nghiêng người sang, Tư Vũ lúc này mới nhìn thấy sau lưng chúng nằm một người, dường như bị thương không nhẹ, trên người tất cả đều là vết máu, khí tức cũng vô cùng yếu ớt, không nhìn kỹ còn không phát hiện được.

Nàng đến gần nhìn một cái, ánh mắt trong nháy mắt mở một cái, "Ấn Nguyên Phi! Hắn làm sao sẽ làm bị thương thành như vậy?"

Úc Hồng cũng là cả kinh, lập tức ngồi xổm người xuống tìm tòi kinh mạch của hắn, lại phát hiện hắn Kim Đan thì đã có vỡ nát khuynh hướng, cho nên mới hôn mê bất tỉnh.

"Cái đó... Không phải là chúng ta làm!" Hai thỏ liền vội vàng giải thích, "Chúng ta đều là tốt Thỏ Thỏ, nhất định hấn thời điểm cứ như vậy."

Úc Hồng gật đầu một cái, nàng tự nhiên nhìn ra được, trên người Ấn Nguyên Phi thương linh mãnh lực gây nên, thương hấn nhất định là một tu sĩ, liền vội vàng giao phó Tư Vũ nói, "Sư muội, người đứng trước linh khí bảo vệ tâm mạch của hắn, ta đi sau núi hái búi cây chức linh thảo!"

"Được." Tư Vũ gật đầu, lập tức đỡ dậy người trên đất, hướng hai vị Thỏ yêu gật đầu một cái nói, "Đa tạ hai vị."

"Phải, phải!" Hai thỏ lỗ tai run một cái, xoay người bay tựa như cáo từ. Mãi đến bay ra thật xa mới thở phào nhẹ nhõm, cũng còn khá không có gặp phải đại phiền.

Tư Vũ lập tức ngồi xếp bằng xuống, điều động linh khí bảo vệ tâm mạch của hắn, không tới hồi lâu Úc Hồng cầm lấy chức linh thảo trở lại, hai người cùng nhau cho hắn cho ăn vào trong. Hắn cái kia tràn đầy vết rách Kim Đan mới bắt đầu từ từ chữa trị lên.

Không tới nửa khắc công phu, ánh mắt giật giật, tỉnh lại.

"Tur Vũ..." Thần sắc hắn vui mừng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Nơi này phải Vô Dịch? Tur Vũ... Nhanh, dẫn ta đi gặp đại tiên! Nhanh dẫn ta đi gặp nàng."

"Chưong môn?" Tur Vũ sững sờ, "Ngươi vì sao phải thấy chưong môn? Ngươi cái này một thân thương lại là chuyện gì xảy ra?"

"Cha ta, còn có Ân gia, Dịch gia cùng chủ nhà họ Hiên Viên, còn có các vị Du Tiên các thái thúc bá, đều bị vây ở trong Thăng Tiên Tháp. Chỉ có đại tiên... Chỉ có đại tiên mới có thể cứu bọn hắn!" Ân Nguyên Phi một mặt vội vàng.

"Cái gì Thăng Tiên Tháp?" Úc Hồng cùng Tur Vũ nghe được một mặt mơ hồ, "Thượng Thanh giới ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đồng thời Khốn ba đại thế gia gia chủ cùng Du Tiên?"

"Ừ..."

"Là ta Úc gia!" Hắn lời còn chưa nói hết, một đạo nam âm vang lên, phía trước đột nhiên trận pháp sáng choang, không tới hồi lâu trước mắt nhất thời xuất hiện mười mấy bóng người.

"Úc Hải Hành!" Úc Hồng kinh hô thành tiếng, lui về phía sau một bước, không dám tin nhìn lấy trung tâm trận pháp người.

Úc Hải Hành cười lạnh một tiếng, "Không nghĩ tới các ngươi cái này hai hèn mọn lộ đỉnh, lại còn nhận ra bản tôn."

Úc Hồng cùng Tur Vũ đáy lòng nhất thời trầm xuống, cảnh loại bỏ nhìn về phía người trước mắt, "Các ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Vây sẽ phải cảm ơn ân Thiếu chủ." Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía hấp hối Ân Nguyên Phi, "Không có hắn dẫn đường, cái này mật mờ bên trong Yêu giới, chúng ta thật đúng là không xông vào được tới."

Ân Nguyên Phi sắc mặt nhất thời trắng nhợt, "Ngươi... Ngươi ở trên người ta hạ xuống Thúc Hồn Chú!" Nói xong, hắn trực tiếp há miệng phun ra một búng máu, mới vừa có hòa hoãn Kim Đan, lần nữa nứt ra hôn mê bất tỉnh.

Tur Vũ liền vội vàng ổn định tâm mạch của hắn.

Thúc Hồn Chú là trực tiếp xuống ở trên hồn thể một loại chú thuật, người trúng thuật vô luận ở nơi nào, chỉ cần chú thuật vừa chạy, người thi thuật liền có thể trong nháy mắt ra hiện tại bên người của đối phương, chẳng qua là loại này chú thuật đối với trong thuật người tồn tại người cực lớn.

"Hừ! Các ngươi phải Vô Dịch chưong môn, phá hủy ta Úc gia, còn phé đi ta ngàn năm tu vi." Úc Hải Hành cặp mắt đỏ ngầu, nơi nơi vẻ dữ tợn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hít sâu một hơi nói, "Nếu không phải là có tổ tiên phù hộ, ta Úc gia vẫn thật là thất bại này rồi, như thế huyết hải thâm cừu, không đem bọn ngươi cả nhà tàn sát hết, khó tiêu mối hận trong lòng của ta."

Nói xong, hắn ánh mắt lạnh lẽo, như là kiên nhẫn dùng hết, vung tay lên nhất thời sau lưng hai cái tu sĩ Hóa Thần lao ra, tràn đầy Thiên Hòa biến hướng hai người đột tới.

Tur Vũ điều động toàn thân linh khí, bắp thịt bộc phát, thân thể nhất thời biến thành lớn hơn một vòng, một quyền đánh tới, phá vỡ bốn phía biến lửa, xoay người hướng về phía Úc Hồng nói, "Sur muối, ngươi trước dẫn hắn đi!"

Úc Hồng gật đầu một cái, đỡ Ân Nguyên Phi liền lui về phía sau.

"Hừ, một cái đều không chạy khỏi." Úc Hải Hành lạnh rên một tiếng, hướng về sau lưng các tu sĩ khác nói, "Giết các nàng!"

Trong lúc nhất thời mười mấy tu sĩ Hóa Thần liền vọt ra, một đạo kiếm khí trực tiếp chém về phía Tur Vũ, trong nháy mắt đem nàng bức lui nhiều trượng. Mắt thấy đầy trời các loại pháp khí liền muốn rơi vào trên người ba người.

Dưới chân đột nhiên trận pháp sáng choang, một cái pháp trận phòng ngự trong nháy mắt thành hình, đỡ được tất cả công kích.

"Hai người các ngươi tiểu cô nương, chạy ngoài mặt tới..." Phong Ảnh nói còn chưa xem xong, nhìn một cái phía trước nhất thời sững sờ, "Ồ, ngươi... Úc gia gia chủ!" Hắn không phải là mất tích sao?

[đình! Phát hiện người xâm lăng! Số người: Mười lăm! Tu vi Hóa Thần kỳ!]

Phong Ảnh cả kinh, mười lăm tu sĩ Hóa Thần, cái này Úc gia gia chủ là nghĩ tàn sát phải Vô Dịch cả nhà sao?

"Truy Hồn Lô chủ... Mà thôi, coi như ngươi xui xẻo." Úc Hải Hành tiếng nói chuyển một cái, nhìn bốn phía tu sĩ Hóa Thần nói, "Không chờa một móng!"

Đại gia ngươi!

Phong Ảnh thầm mắng một tiếng, liền vội vàng liên lạc thần thức: "Hệ thống, tiềm năng kích thích!"

[đình! Tiềm phát kích thích thành công.]

Hắn liền vội vàng hai tay kết ấn, nhất thời trước mắt một đạo Thủy Ảnh thoáng qua, một cái cao cấp Mê Hồn Trận trong nháy mắt thành hình. Khí thế

hung hung tu sĩ Hóa Thần, nhào lộn, mấy người thân ảnh nhất thời biến mất rồi.

"Đi, Mê Hồn Trận kéo bọn họ không được bao lâu." Phong Ảnh nhìn phía trước bắt đầu qua loa công kích mọi người một cái, xoay người xốc lên ba người liền hướng về đỉnh núi bay đi.

Chân núi động tĩnh, đem sáu người khác cũng thức tỉnh, rồi rít chạy đến kiểm tra.

"Sự tở, đã xảy ra chuyện gì?" Các nàng hướng về mới vừa bay trở về Úc Hồng đám người vây lại.

"Úc gia gia chủ mạng theo mười mấy tu sĩ Hóa Thần giết tiến vào!" Phong Ảnh giải thích một câu, xoay người liền hướng thiên điện đi tới, "Ta đi gọi Thẩm Huỳnh."

Hắn vừa dứt lời, mới vừa còn một mặt lo lắng chúng cô em, mặt liền biến sắc, đột nhiên đều là tả chân trước mặt hắn, trăm miệng một lời nói, "Không được!"

"Tại sao?" Phong Ảnh một mặt không hiểu, "Dựa vào chúng ta không đánh lại những thứ kia Hóa Thần, nàng không phải là rất mạnh sao?"

"Bây giờ đêm đã khuya, nàng nhất định đã chìm vào giấc ngủ, không thể đánh nhiều chương môn ngủ."

"Bây giờ còn quản cái này?" Phong Ảnh cảm thấy đám người này có bệnh.

"Đây là môn quy!" Các nàng lại một mặt kiên quyết, "Phái Vô Dịch môn quy điều thứ nhất: Bất luận kẻ nào không nên quấy nhiễu chương môn đi ngủ, người vi phạm... Tự gánh lấy hậu quả!"

"Cái gì chó má môn quy?"

"Nghệ Thanh trưởng lão nói qua, dưới bất luận kẻ nào bất kỳ tình huống gì, đều không thể không tuân theo điều này, cho dù trời sập xuống!"

"Ta cũng không phải là người của phái Vô Dịch các ngươi, tránh ra!" Phong Ảnh có chút nóng nảy.

"Không được là không được!"

"Các ngươi..."

[đỉnh! Ngẫu nhiên phân phát nhiệm vụ: Mời kí chủ tự mình canh giữ đại lão môn phái!]

Đột!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 84: Thiên Điện Tàng Bí

Phong Ảnh cảm thấy từ khi đi tới phái Vô Dịch sau, hệ thống này tám phần mười là điên rồi. Cái gì gọi là tự mình canh giữ môn phái? Hắn phải có bản lĩnh này, mới vừa cần phải bày Mê Hồn Trận trốn về sao?

Để cho hắn đối phó một hai cái Hóa Thần tạm được, mười lăm tu sĩ Hóa Thần, đây không phải là canh giữ, đây chính là tìm chết a!

Không được!

Lại nói dựa vào cái gì để cho hắn đi à? Tinh thể cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, Thẩm Huỳnh cái đó làm chương môn đều đang ngủ, hắn một cái đến đòi nợ nhưng phải đến giúp đỡ, đây là đạo lý gì. Nhiệm vụ này hắn cự tuyệt tiếp nhận! Cự tuyệt! Nói cái gì cũng phải đem người cho kêu.

Đang định không để ý mọi người ngăn lại cưỡng ép xông vào thiên điện gọi người, cũng đã không còn kịp rồi, dưới núi truyền tới một tiếng ầm vang cái gì sụp đổ âm thanh, sau một khắc Úc Hải Hành mang theo chúng tu sĩ Hóa Thần, đã xuất hiện ở phía trước trên quảng trường.

"Trong tin đồn Truy Hồn Lô chủ quả nhiên có chút bản lĩnh." Úc Hải Hành cười lạnh tiến lên phía trước nói, "Chỉ là tu vi Nguyên Anh liền có thể bày Mê Hồn Trận, chỉ tiếc như vậy trận pháp vậy được chúng ta nhất thời, lại trôi không được một đời. Các ngươi cuối cùng không trốn thoát vừa chết."

"Hô hải hành!" Úc Hồng trừng mắt về phía đối phương, trầm giọng nói, "Ngươi dám can đảm xông vào ta phái Vô Dịch, liền không sợ chúng ta chương môn lại đánh ngươi một lần sao?"

"Ha ha ha ha ha..." Hắn đột nhiên phá lên cười, "Các ngươi lại còn coi ta là người ngu không được."

Hắn không nhanh không chậm phát phát kiếm trong tay nói, "Nghệ Thanh yêu nữ kia, đã sớm bị phái ta người phát chiến thư dẫn đi ra ngoài. Liền liền cái kia kêu Cô Nguyệt, lúc này sợ là cùng những người khác cùng nhau bị khóa vào bên trong Thăng Tiên Tháp. Chúng ta nếu dám xông tới, dĩ nhiên là làm xong chuẩn bị đầy đủ."

Phong Ảnh sắc mặt trắng nhợt, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía mọi người. Thẩm Huỳnh sẽ không thật không ở chỗ này đi, cho nên bọn họ mới không cho hắn vào trong để cho người?

"Ai nói chúng ta chương môn không ở!" Úc Hồng cũng là một mặt không hiểu, ứng chiến là Nghệ Thanh trưởng lão cùng chương môn có quan hệ gì.

"Hừ, các ngươi không cần ở nơi này phô trương thanh thế." Úc Hải Hành lại thật giống như kiên nhẫn dùng hết, hướng về phía sau mọi người vung tay lên nói, "Đừng nói năng bây giờ không có ở đây nơi này, coi như sau đó biết chuyện này nếu như này, chỉ cần năng dám đến Úc gia báo thù, một dạng sẽ bị nhốt vào bên trong tháp. Hôm nay các ngươi ai cũng đừng nghĩ chạy thoát!"

Nói xong, mười mấy tu sĩ Hóa Thần, nhất thời ủa lên, các kiểu thuật pháp ừn ừn kéo đến mà tới.

"Lui về phía sau!" Phong Ảnh gào to một tiếng, tạm thời bày cái phòng ngự trận pháp, khẽ cắn răng xông tới. Kiên trì đến cùng đối mặt bảy tám cái tu sĩ Hóa Thần. Úc Hồng cùng Tư Vũ cũng vọt vào.

]

Người của đối phương thật sự là nhiều lắm rồi, coi như là 1 vs 1, các nàng cũng chiếm không được bất kỳ ưu thế nào. Đặc biệt là một chút đệ tử của Trúc Cơ kỳ, bị đối phương uy áp đảo qua, gục không dậy nổi, cuối cùng miễn cưỡng chống đỡ chỉ có Úc Hồng cùng Tư Vũ.

Phong Ảnh cơ hồ khiến hệ thống đem tiềm năng toàn bộ kích động ra tới, cưỡng ép đem tu hành tạm thời nhắc tới Hóa Thần hậu kỳ, hệ thống có thể điều ra trợ giúp toàn bộ đều đem ra hết, lại cũng chỉ có thể kéo ở bảy tám người bước chân. Còn vừa muốn thuận tay chiêu cổ một chút bên cạnh Úc Hồng cùng Tư Vũ, căn bản chống đỡ không được bao lâu.

Quả nhiên, không tới nửa khắc đồng hồ công phu, một người tu sĩ gọi ra tràn đầy Thiên Kiếm mưa, hướng về mọi người bá lạp lạp đâm xuống dưới. Nhìn lấy phía sau không chịu nổi một kích mọi người, hắn không thể không rút lui trở về, cao giọng hướng Úc Hồng cùng Tư Vũ nói, "Trở về trong trận đi!"

Đáng tiếc vẫn là chậm, hai người căn bản không kịp trở lại, Tư Vũ thân thể chịu qua Kim Đan lôi kiếp đến lúc đó không có gì, quả đâm trực tiếp đảo qua, liền đánh rớt bắn về phía mưa kiếm của nàng. Úc Hồng liền không có dễ dàng như thế, từng đạo linh kiếm trong nháy mắt ở trên người nàng vạch ra vô số vết thương, dòng máu như trụ.

"Sư tỷ!" Cũng còn khá Tư Vũ phản ứng nhanh, xoay người hướng bên người nàng chạy đi, đánh rớt trí mạng mấy kiếm.

Một mực xem cuộc chiến Úc Hải Hành chân mày xiết chặt, ánh mắt trong nháy mắt trầm xuống, đột nhiên hai tay kết ấn, trong chớp nháy nói vệt màu trắng phong nhận công kích về phía hai người, so với trước kia mưa kiếm còn muốn dày đặc.

"Cẩn thận!" Kiếm trong tay Phong Ảnh nhất thời liền bay ra ngoài, vòng quanh hai người vòng vo mấy vòng kịp thời đánh tan phong nhận.

"Ngươi khôi phục tu vi!" Úc Hồng có chút không dám tin nhìn về phía Úc Hải Hành, rõ ràng tu vi của hắn ở đó thiên cũng đã bị chương môn phế đi, cái này làm sao có thể!

"Không sai." Úc Hải Hành cười một mặt đắc ý, "Ta Úc gia có tổ tiên phù hộ, khôi phục tu vi loại chuyện nhỏ này, lại tính là cái gì? Các ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đầu hàng, có lẽ còn có thể lưu bọn ngươi toàn thân."

"Ngươi đừng mơ tưởng!" Úc Hồng nắm chặt kiếm trong tay, phái Vô Dịch chỉ có chết trận, không có hàng binh!

"Hừ, không tự lượng sức." Úc Hải Hành lại không có cất giữ, cũng trực tiếp gia nhập chiến cuộc. Cùng với nó tu sĩ Hóa Thần cùng nhau hướng về Phong Ảnh đi bất đồng. Hắn từng cái từng cái phong nhận toàn bộ vung hướng Tư Vũ cùng Úc Hồng, phảng phất chỉ muốn đưa các nàng vào chỗ chết.

Phong Ảnh vừa tức vừa gấp, hết lần này tới lần khác hắn một bên phải đối phó tu sĩ Hóa Thần, còn vừa bảo vệ phía sau nhỏ hơn, căn bản không thể phân thân.

"Hệ thống, hỗ trợ một chút a! Còn có cái gì không tiềm lực kích thích các loại? Tiếp tục như vậy, căn bản không đánh lại a."

[đình! Tiềm lực kích thích đếm ngược: Năm phút!]

Hất bàn!

('□) ' ㄣ ───

Tại sao loại tình huống này vẫn còn đang tính giờ a, nhìn thời gian này là ngay cả mới vừa thời điểm chạy trốn cũng tính cả rồi sao? Có muốn hay không như vậy hồ!

Mất thấy Úc Hải Hành phong nhận, đã đến trước mặt hai người rồi. Tư Vũ cũng chỉ có thể chống cự, từng quyền vung hướng những thứ kia phong nhận,

có thể chung quy sẽ có bỏ sót, cho dù là thiên lôi túy luyện qua thân thể, cũng không ngăn được linh khí ngưng kết thành phong nhận, bất ngờ xẹt qua máu thịt tung bay.

Úc Hải Hành lại cười càng thêm âm trầm, phảng phất trêu chọc người tựa như chơi, đột nhiên gọi ra một đạo nhân cao phong nhận, hướng hai người công kích đi qua. Tur Vũ cả kinh, đón đỡ thì không được rồi, chỉ có thể vận lên toàn thân tất cả linh khí, một quyền đánh vào phong nhận kia bên trên, lại cũng chỉ khiến nó lệch hướng một chút, lướt qua hai người đi phía trái bên bay đi.

Mắt thấy phải đánh ở bên cạnh đền bên trên, Tur Vũ sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên lại đuổi theo, dùng sức lần nữa hướng phong nhận đánh ra một quyền, gắng gượng khiến nó thay đổi phương hướng, đánh vào cửa đại điện trụ trên.

"Ừ?" Đang muốn gọi ra xuống một đạo phong nhận Úc Hải Hành, nhúu mày một cái như là đã phát hiện cái gì, quét mọi người ở đây một cái, đột nhiên lộ ra một cái nụ cười quỷ dị, "Tất cả mọi người các ngươi đều tập trung ở tiền điện, cố ý không hướng bên trái thiên điện mà đi, chẳng lẽ nơi đó ẩn tàng thứ gì trọng yếu hay sao?"

Thấy mọi người sắc mặt trắng nhợt, Úc Hải Hành càng thêm xác định suy đoán của mình, không chờ mọi người phản ứng, đột nhiên trong tay chuyển một cái. Cùng với vừa trò đùa trẻ con tựa như phong nhận bất đồng, một cái to lớn phong long trong nháy mắt xuất hiện, vây quanh đầy trời phong nhận nhất thời liền hướng về thiên điện gào thét mà đi.

"Không được!" Chín cô em đồng loạt kinh hô thành tiếng.

Đã không còn kịp rồi, chỉ thấy trong nháy mắt thảo mộc tung bay, tuyệt đẹp đền bắt đầu sụp đổ, toàn bộ thiên điện giống như từ trung gian bị chặt đứt, ừng ừng ngược một mảng lớn, phát ra nổ thật to, đầy đất đỏ nát thể lương, một mảnh Trần mà tung bay.

Úc Hải Hành cho là phái Vô Định đệ tử khác tránh ở bên trong, đi vào trong nhìn một cái, lại không phát hiện bất kỳ thân ảnh, vì vậy lần nữa phát mấy đạo phong nhận nói, "Ta muốn nhìn, cái này trong Thiên điện rốt cuộc ẩn giấu cái gì, để cho các ngươi..."

"Ta." Hắn lời còn chưa nói hết, một đạo thanh âm trầm thấp, đột nhiên ở sau lưng hắn vang lên.

Phảng phất mưa gió muốn tới...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 85: Nổi Lên Giường Khí

Úc Hải Hành chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đột nhiên chợt lạnh, cái kia quen thuộc ngữ điệu, phảng phất là theo Địa ngục chui ra ngoài một dạng. Hắn thậm chí không dám động một cái, rõ ràng không có thứ gì, hắn lại cảm giác có cái gì che ngợp bầu trời đè ép xuống, trong lúc nhất thời quên hô hấp thể nào.

Hồi lâu mới cứng ngắc quay đầu, ánh mắt nhất thời trợn trừng.

Thảm Huỳnh chỉ mặc một bộ màu trắng đồ lót, trên y phục dính chút ít mảnh gỗ vụn tro bụi, mặt đen thành đáy nồi, mắt hí thành một đường, rõ ràng là lại đơn bạc bất quá bóng người, cả người lại tản ra một loại để cho người run sợ trong lòng khí tức, phảng phất theo địa phủ lộ ra hàn, đang một tia một luồng hướng tâm mạch chui. Phía sau nàng như có cái gì đang cháy hùng hực.

Hiện trường quý đệ yên tĩnh trở lại, mọi người trong nháy mắt giống như là bị điểm Huyệt một dạng, nhìn lấy cái này đột nhiên xuất hiện người, theo bản năng nín thở, cả người lông tơ đứng thẳng.

Chỉ thấy nàng gần từng chữ một, "Hon nửa đêm... Ôn ào gì thế?"

Úc Hải Hành ánh mắt càng mở càng lớn, một mặt không dám tin tưởng, không, cái này là không thể nào, nàng tại sao lại ở chỗ này? Không phải là nhận khiêu chiến đi tới phương thành rồi sao? Minh Tâm tông Phí Diệp Thư rõ ràng nói nhìn thấy người, tại sao nàng sẽ xuất hiện ở nơi này!

"Ngươi... Ngươi làm sao biết... A!"

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy cổ áo căng thẳng, quen thuộc cảm giác hôn mê truyền tới, sau một khắc cả người đau đớn, kinh mạch toàn thân nhất thời nổ tung, mặt đất vang lên một tiếng âm vang nổ vang.

Thảm Huỳnh cả người bốc lửa cháy như vậy, níu lại người bên cạnh, trực tiếp hướng trên đất đập tới, tràn đầy cái phái Vô Định đất rung núi chuyển, trong lúc nhất thời phương viên trăm dặm đều là thành thạch bích đập âm thanh động đất, cùng với nàng khí cực bại phôi nổ giận, "Kêu người nói nhao nhao! Kêu người nói nhao nhao! Kêu người nói nhao nhao..."

Một cái một cái lại một chút..

"Gia chủ..." Có phản ứng lại Hóa Thần, muốn lên trước cứu người, lại phát hiện hoàn toàn vô dụng, hơn nữa còn sẽ trực tiếp bị Thẩm Huỳnh cường bạo tức giận cuốn vào, nặng như là hoàn toàn không biết mình trong tay bắt là cái gì, xông lên một cái, vung lên đồ trong tay liền đập ngã một cái.

Giống như là đập chuột chù một dạng, một búa một cái, một búa một cái, đem mười mấy tu sĩ Hóa Thần, miễn cưỡng chui vào trong Thổ Địa, khu đều khu không ra. Mà trong tay nàng búa chính là —— Úc gia gia chủ!

Ngắn ngắn không đến năm phút, khí thế hung hăng muốn diệt phái Vô Định cả nhà mười mấy tu sĩ Hóa Thần, toàn diệt!

Phong Ảnh: "..."

Úc Hồng: "..."

Tư Vũ: "..."

Chúng đệ tử: "..."

Tốt... Thật là đáng sợ! Rốt cuộc mình bạch, tại sao phái Vô Định môn quy điều thứ nhất là không cho phép làm ồn nàng ngủ, hậu quả... Thật đúng là không người gánh nổi lên.

Sau năm phút...

"Thẩm... Thẩm Huỳnh a." Thấy nàng rốt cuộc dừng lại đánh chuột chù, đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, Phong Ảnh không nhịn được kêu nàng một tiếng, "Cũng còn khá người tới được cùng..." Thời điểm

"Ừ?" Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu lại, nhất thời đầy trời sát khí, giống như vỡ òa ngập lụt, rầm rầm hướng hắn tràn tới.

Phong Ảnh cả kinh, trong bụng đột nhiên trầm xuống, "Người... Người không sao chứ? Ồ, chờ một chút... Người muốn làm gì?"

]

Nàng đột nhiên từng bước một hướng hắn đi tới, sát khí trên người không giảm mà lại tăng.

"Chờ một chút! Đây đây đây... Ta là Phong Ảnh a!"

Nàng không nghe thấy, vẫn là từng bước một đến gần.

[đình! Cảnh cáo, cảnh cáo! Đại lão đối với địch ý của người đã phá biểu, diệt tuyệt nguy cơ! Diệt tuyệt nguy cơ!]

"Không phải đâu? Đừng dọa ta à!" Nhìn Thẩm Huỳnh bộ dạng như vậy, căn bản không có nhận ra hắn, trực tiếp đem hắn làm thành làm ồn nàng ngủ đồng bọn, cái này thức dậy thân cũng quá kinh khủng đi, hết lần này tới lần khác hắn căn bản không có chỗ trốn, "Chờ một chút... Thẩm Huỳnh, đừng xung động đi à, người thanh tỉnh một chút nhìn ta một chút là ai vậy! Thẩm Huỳnh... Chường môn... Đại lão!"

Thẩm Huỳnh thoáng qua như không nghe thấy tiếp tục đến gần, hắn đã không thể lui được nữa, đồng một cái đụng phải trên tường, trong đầu hệ thống phát ra điên cuồng tiếng cảnh cáo.

Mất thấy nàng liền muốn giống như bắt Úc Hải Hành một dạng, duỗi tay nắm lấy hắn cổ áo.

Nhất thời lòng tràn đầy tuyệt vọng, xong rồi!

"Chường môn!" Bên cạnh nhất thời vang lên một đạo giọng nữ, Úc Hồng đột nhiên bưng lấy cái cái đĩa theo bên cạnh chen vào, phía trên là một cái ăn còn dư lại bánh bao, "Nghe Thanh trưởng lão chuẩn bị bữa ăn khuya, ngài... Muốn ăn không?"

Thẩm Huỳnh tay một hồi, cúi đầu thẳng tắp nhìn chăm chú về phía trên đĩa bánh bao, nhất thời cả người sát khí toàn tiêu.

Nắm lên bánh bao, a ô mấy hóp ăn xong, xoay người liền hướng về đầy đất phế tích thiên điện đi tới, một đường đi tới mép giường, nhấc lên chăn nằm vào trong.

Không tới hồi lâu, liền truyền tới ngủ say tiếng ngáy.

Mọi người: "..."

Hóa ra nàng mới vừa căn bản liền không có tỉnh đi à!

0|_

Thẩm Huỳnh ngày thứ hai lúc tỉnh lại, nhìn thấy chính là mười mấy người đoàn đoàn vây quanh nàng trước giường tình cảnh. Một đôi hoặc lo âu hoặc kích động hoặc ánh mắt sùng bái, đều là tỏ đánh ở trên người nàng.

"Ây..." Nàng cứng một cái, hồi lâu mới nâng tay lên lên tiếng chào, "Buổi sáng khỏe! Các người... Là tới gọi ta ăn điểm tâm sao?" Cũng không cần tới như vậy Tề chứ?

"..."

Mọi người không có trả lời, chẳng qua là ánh mắt càng thêm phong phú.

Sao đây là?

Thẩm Huỳnh một mặt mộng bức từ trên giường ngồi dậy, lúc này mới nhìn thấy trước mắt cái kia mảnh phế tích, "Ồ? Nhà ở thế nào? Động đất sao?"

"..." Mọi người trở mắt nhìn nhau sẽ, mới thận trọng hỏi, "Chường môn, ngài... Quên?"

"Quên cái gì?" Nàng méo một chút đầu, sắc mặt càng thêm mờ mịt.

"Không có... Không có gì!" Mọi người đồng loạt lắc đầu một cái, nuốt ngụm nước miếng, mặt đầy một lời khó nói hết.

Úc Hồng lúc này mới đứng dậy, nhìn nàng một cái nói, "Chường môn, tối hôm qua Úc gia gia chủ mang theo mười mấy tu sĩ Hóa Thần xông lên núi, chúng ta đánh, cho nên nơi này mới..."

"Ồ." Thẩm Huỳnh gạt đầu một cái, "Cái kia đều giải quyết sao?"

"Giải quyết... Đi!"

"Không tệ a." Thẩm Huỳnh thuận miệng khen một câu, "Các người còn thật lợi hại sao."

Mọi người: "... " Ngực có chút nhét.

"Bất quá cái phòng này rách có chút lợi hại." Thẩm Huỳnh trực tiếp đứng lên, nhìn bốn phía nhìn, xem ra muốn sửa đã mấy ngày, đang định sắp xếp người đi gọi thợ.

"Đại tiên!" Cuối giường một người đột nhiên đi tới, hướng về nàng trực tiếp quỳ xuống, "Cầu đại tiên mau cứu gia phụ!"

Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện, trong đám người thêm một người, nhất thời sửng sốt một chút, "Ai?"

"Chường môn, đây là Ân gia thiếu chủ Ân Nguyên Phi." Tư Vũ tiến lên giải thích, "Hắn bị người của Úc gia trốn giết, hôm qua nửa đêm bị các Thỏ yêu đưa đến ở đây."

"Ồ..." Nguyên lai cái đó Masochism, "Phụ thân người sao?"

"Gia phụ cùng cái khác hai đại thế gia gia chủ, cùng với rất nhiều môn phái tu sĩ, bị Úc gia mê hoặc, tiến vào Thăng Tiên Tháp, đến nay sinh tử biết trước!" Ân Nguyên Phi một mặt vội vàng nói.

"Thăng Tiên Tháp?" Cái gì đồ chơi? Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, quay đầu thì nhìn hướng bên cạnh Phong Ảnh nói, "Cái đó... Bảo Bảo người tin tức nhiều, giải thích một chút?"

Phong Ảnh: "... "

Ai mẹ nó kêu người nào Bảo Bảo đây? Mặc dù hắn hệ thống là sinh nỏ hệ thống, nhưng người còn thật sự coi ta đứa trẻ là cái quỷ gì?

"Ta, kêu, Phong Ảnh!" Lại kêu một tiếng Bảo Bảo, lão tử trở mặt với người người có tin hay không!

[đình! Kí chủ thay tên xin thành công, mới danh xưng: Bảo Bảo. Đã xác nhận!]

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 86: Thăng Tiên Một Tầng

"Ta cũng là mới vừa nhận được tin tức." Phong Ảnh thuận tay theo trong phế tích moi ra một cái ghế, quét một vòng phía trên màu xám nói, "Thăng Tiên Tháp là ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện tại Hoa Nguyên thành Úc gia, nói là người khi đó cùng Úc gia chủ đánh một trận, xúc động Úc gia cảm chế, đưa đến Thăng Tiên Tháp hiện thế. Đúng rồi ngày hôm qua buổi sáng xuất hiện trận kia cảnh tượng kì dị trong trời đất, chính là Thăng Tiên Tháp gây ra đó. Qua tới ngồi!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh thuận thế ngồi ở hần moi ra trên ghế, "Cái này cái gì tháp, có ích lợi gì?"

[đình! Chúc mừng kí chủ Bảo Bảo, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được biết lễ phép thật là tốt thiếu niên thành tựu!]

Phong Ảnh khoe miệng giật một cái, tận lực coi thường trong đầu hệ thống thanh âm tiếp tục nói, "Theo Úc gia cổ tịch ghi lại, cái này tháp là mười triệu năm trước Úc gia lão tổ trước khi phi thăng pháp khí, bên trong là một chỗ thí luyện chỉ địa, bên trong thông Tiên giới, chỉ cần có thể leo lên ba tầng đỉnh tháp, liền có thể trực tiếp phi thăng thành tiên, cho nên mới kêu Thăng Tiên Tháp."

"Phi thăng thành tiên!" Tất cả mọi người là một mặt kinh ngạc, phi thăng là bậc nào hung hiểm chuyện, Thượng Thanh giới như vậy nhiều tu sĩ Hóa Thần, không thiếu Hóa Thần đại mãn viên, lại cũng không dám tùy tiện dẫn động phi thăng lôi kiếp, liền sợ thất bại bị phách đến nỗi ngay cả không còn sót lại một chút căn, những linh kia hiểu Tấn tiên chính là ví dụ tốt nhất. Úc gia ra như vậy một tòa tháp, vậy còn không đến làm cho cả Thượng Thanh giới tu sĩ đều điên rồi.

"Theo ta Truy Hồn Lâu tin tức truyền đến, Úc gia quả thực dựa vào cái này Thăng Tiên Tháp chuyện, lại thành Thượng Thanh giới được chú ý nhất đại thế gia. Người người tranh nhau cùng Úc gia làm quan hệ tốt, liền muốn có nhiều biết chút ít Thăng Tiên Tháp tin tức." Phong Ảnh tiếp tục giải thích, "Úc gia tự biết không cách nào độc chiếm, gia chủ lại mất tích, cho nên do Úc gia trưởng lão làm chủ mời cái khác ba đại thế gia đại năng tu sĩ, đi trước vào tháp thử một lần."

"Gia phụ cùng trong tộc các vị thái thúc bá chính là vào tháp nhóm người thứ nhất." Ân Nguyên Phi trầm giọng nói.

Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Cái kia làm sao người biết bọn họ xảy ra chuyện?" Còn xác định đây là Úc gia âm mưu?

"Là có mệnh bài." Hần từ trong lòng ngực móc ra một khối tứ tứ vuông vức bằng hiệu, chỉ thấy trừ góc trên bên phải một khối nhỏ là màu trắng bên ngoài, cả tấm bằng đen kịt một màu, "Ta Ân gia vốn là làm ăn, thường xuyên sẽ giúp tu sĩ qua tay chút ít kỳ trân dị bảo, đề phòng có người giết người đoạt bảo, cho nên môn hạ tất cả mọi người, đều sẽ có như vậy một khối có mệnh bài, nếu như biến thành màu đen, liền chứng minh đối phương xảy ra chuyện, nguy hiểm sinh mạng."

Ân Nguyên Phi tiếp tục giọng cao khối kia mệnh bài nói, "Cha vào tháp không bao lâu, nó thì trở thành như vậy, đây rõ ràng là tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc hiện ra. Huống chi không chỉ là hần, gia phụ nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, tại vào tháp thời điểm vì đó nó hai nhà người cũng xếp đặt một khối, giao phó ta thời khắc chú ý thay đổi. Ngay tại hôm qua buổi tối, mạng của tất cả mọi người bài hoặc trực tiếp vỡ vụn, hoặc biến thành loại này mạo dạng. Coi như bên trong tháp lại hung hiểm, cũng không khả năng đồng thời nhiều người như vậy đều..."

Cũng liền nói tất cả vào tháp người đều xảy ra chuyện, Thẩm Huỳnh nhú mày một cái, chuyện này có hơi phiền toái a! Quay đầu nhìn một chút mọi người nói, "Ngu ba ba đây?"

"Chương môn ngài quên." Úc Hồng tiến lên trả lời, "Cô Nguyệt trưởng lão đi chính là Ân gia. Hơn nữa nghe tối hôm qua cái kia Úc Hải Hành nói, hần thật giống như... Cũng đã vào tháp rồi."

"Ngu ba ba cũng bao vây cái kia trong tháp rồi hả?"

"Ba đại thế gia hơn mười vị Du Tiên đều không thể đi ra." Phong Ảnh lắc đầu nói, "Cái kia Cô Nguyệt tôn giả sợ là cũng đỡ nhiều lạnh ít."

"Thật là phiền phức a." Thẩm Huỳnh bắt đầu, Ngu ba ba người sáng suốt như vậy, cũng chạy bên trong làm gì? Làm sao bây giờ, muốn đi cứu người sao? Nàng còn không có ăn điểm tâm nói, bốn phía tìm tìm, lại không thấy thân ảnh quen thuộc, "Đầu bếp đây? Hần không nói chỉ ra đi một ngày sao?"

Úc Hồng lắc đầu một cái, "Nghệ trưởng lão còn chưa trở lại."

"Các vị nói nhưng là quý phái một vị khác Kiếm tu tiên bối." Ân Nguyên Phi đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, "Ta đang trên đường tới gặp được hần, tiên bối đã nghe nói chuyện này, đã đi trước một bước đi Thăng Tiên Tháp cứu người. Còn đặc biệt để cho ta tới mời đại tiên, quý phái phương vị chính là hần nói cho tại hạ. Lúc này sợ là đã đến, xin đại tiên... Ồ, đại tiên? Đại tiên người đâu?"

Hần vừa quay đầu lại, lại phát hiện mới vừa lười biếng nghe tình huống Thẩm Huỳnh đã không thấy tăm hơi.

]

Mọi người: "..."

Hồi lâu.

"Hồng sư tỷ, chương môn mới vừa là một người đi?"

"Đúng không, dù sao chuyện liên quan đến Nghệ trưởng lão." Hiện trường cũng không thiếu những người khác.

"Nhưng là chương môn đi cái hậu điện cũng phải lạc đường, nàng... Có thể tìm được Thăng Tiên Tháp?"

Úc Hồng: "..."

Phong Ảnh: "..."

Mọi người: "..."

Đột nhiên vì môn phái tiền đồ, vô hạn lo âu.

Nghê Thanh là tối hôm qua chạy tới Úc gia, cái kia Thăng Tiên Tháp cao vút trong mây, tổng cộng có ba tầng, bốn phía chung quanh vòng quanh đậm đà Tiên khí, so với lần trước cái đó Thượng cổ trong Tiên cung nhìn thấy càng thêm đậm đà. Kỳ quái chính là như vậy một tòa Tiên tháp, Úc gia lại có thể không có phái người ở phía trước trấn thủ, mặc cho tu sĩ tiến vào.

Hắn cứu người nóng lòng, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp liền vào tháp.

Bên trong tháp một mảnh đen nhánh, căn bản không nhìn thấy cái thứ 2 cùng vào tháp bóng người, cùng bên ngoài Tiên khí mật mù bất đồng, bên trong khắp nơi đều là Âm khí, hơn nữa thỉnh thoảng còn có thể hóa là thực thể, công kích vào tháp chi nhân.

Nghê Thanh một bên đánh tan những thứ kia khí tức quỷ dị, một bên cẩn thận suy nghĩ tháp này bên trong bí ẩn, tổn ba canh giờ cơ hồ tiêu hao hết hơn phân nửa linh lực, mới tìm tòi chút ít quy luật tìm ra bốn phía sơ hở, phá vỡ cái này mảnh hắc ám, trong mắt nhất thời có quang.

Mảnh nhỏ nhìn một cái, mới phát hiện, đây là một gian thạch thất, rất là rộng rãi, mà trên đất ngồi đầy mới vừa cùng nhau vào tháp các tu sĩ, chẳng qua là thật giống như lâm vào cái gì huyền trong kính, người người mặt lộ vẻ thống khổ, vẫn chưa tỉnh lại.

Mới vừa hắn nhìn thấy cái kia mảnh hắc ám là Tâm Ma Kiếp, hắn là Kiếm tu lại lập chí tiêu diệt thiên hạ tai họa, cho nên mới nhìn thấy cái kia mảnh hắc ám, cũng may hắn kịp thời tỉnh ngộ mới có thể phá chương mà ra tỉnh lại, mà trên đất những người này hiển nhiên còn chưa nhìn thấu khúc mắc trong đó.

Cũng không biết cái này Thăng Tiên Tháp rốt cuộc là vật gì, lại có thể cưỡng ép dẫn động Tâm Ma. Đang suy nghĩ, đột nhiên đỉnh đầu truyền tới âm thanh, như là cái gì di động âm thanh.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nguyên bản hòn đá từng cục dôi đi, tự động chất đồng thành từng tầng một điệp khối, không tới hồi lâu thì trở thành nấc thang, trực tiếp đi thông bầu trời.

Nghê Thanh nhú mày một cái, quét mắt bốn phía một vòng, mãi đến không có phát hiện người muốn tìm, mới nắm chặt kiếm trong tay, trực tiếp hướng cái kia nấc thang bay rồi đi lên, bất kể tháp này bên trong có cái gì, chỉ có xông mới biết.

Hắn một đường mà lên, mãi đến bay đến bậc thang phần dưới cùng, bốn phía cảnh trí đổi một lần, hắn đến một mảnh rậm rạp núi rừng, bên tai mơ hồ truyền tới trùng kêu chim gáy, liền vừa mới lên mà tới nấc thang đều không thấy.

"Ồ?"

Đột nhiên một đạo hùng hậu nam tiếng vang lên, phảng phất từ trên trời truyền tới một dạng, trong nháy mắt truyền tới bốn phía.

"Lại có thể có người có thể nhanh như vậy đột phá Tâm Ma, thành công tiến vào tầng thứ nhất."

"Người là người nào?" Nghê Thanh trong bụng cảnh giác nhìn bốn phía, lại không có cảm giác được bất kỳ xa lạ khí tức.

"Nguyên lai là trời sinh kiếm thể, không trách..." Đối phương hoàn toàn không trả lời ý tứ của hắn, tiếp tục nói, "Có thể nhìn thấu Tâm Ma, cũng coi là tâm tính kiên nghị chi nhân, vậy thì nhìn người có thể hay không đột phá tầng thứ nhất hồi đóng một cái."

Hắn tiếng nói vừa dứt, đột nhiên một đạo sắc trời từ trên trời hạ xuống, sắc trời bên trong chậm rãi xuất hiện một bóng người, "Chỉ có đánh bại trước mắt người người này, phương có thể vào tầng thứ hai."

Thanh âm kia mang theo chút ít hưng tai nhạc họa ý, đạo kia sắc trời từ tản đi, không tới chốc lát liền lộ ra cả người bạch y thân ảnh, một thân Hóa Thần uy áp mơ hồ truyền tới, tay cầm một nhánh sáo ngọc pháp khí.

Nghê Thanh cả kinh, người này lại là —— Cô Nguyệt!

Giả?

"Hắn cũng không phải là ảo ảnh, đây cũng là Thăng Tiên Tháp tầng thứ nhất khảo nghiệm. Chỉ cần ngươi đánh bại hắn, cách phi thăng thì càng gần một bước." Thanh âm kia vang lên lần nữa, mang theo chút ít giễu cợt mùi vị, "Đại đạo vô tình, vì trong lòng ngươi chi đạo, có hay không có thể chính tay đâm cùng... Ồ?"

Hắn lời còn chưa nói hết, Nghê Thanh như tên rời cung một dạng, liền xông về Cô Nguyệt, liền do dự cũng không có, từng chiêu rơi vào thực xứ, không

có lưu nửa điểm quay đầu.

Đã sớm muốn đánh cái này cùng hấn cướp sư phụ tiểu kỹ nữ!

Là người thật thì quá tốt rồi!

└─'O'─┐

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 87: Đánh Thức Tâm Ma (Ba Ngàn Tăng Thêm)

Nghệ Thanh kiếm chiêu không chút lưu tình, phảng phất đối diện đứng không là đồng bạn, mà là cừu nhân. Cái nào đau hướng cái nào đánh, mà đối diện Cô Nguyệt, toàn bộ hành trình không nói tiếng nào, giống như một không có tri giác con rối, căn bản không biết phòng thủ, chỉ toàn lực công kích Nghệ Thanh.

Không tới hồi lâu thời gian, trên người Cô Nguyệt đã xuất hiện mấy đạo vết thương, nhưng coi như bị ép vào tuyệt cảnh, hấn ánh mắt vẫn là không có tiêu cự, liền về mặt đều không biến động một chút mãi đến Nghệ Thanh đột nhiên gọi ra kiếm ý, một cái quen thuộc kiếm lớn màu vàng óng ra, trong nháy mắt hướng về hấn bổ xuống.

Liền ngay cả bốn phía cây cối đều bị cái kia đầy trời kiếm ý đánh vào đạt được rách nát bấy, đại địa một trận đung đưa, kiếm lớn màu vàng óng chém thẳng vào hướng Cô Nguyệt, mắt thấy phải đánh ở trên người Cô Nguyệt.

Ánh mắt của hấn lúc này mới đột nhiên mở một cái, nguyên bản một mảnh sương mù một dạng trong mắt trong nháy mắt thanh minh, phản xạ có điều kiện hô to một tiếng, "Mịa nó!"

Nghệ Thanh nghe tiếng, kiếm trong tay chuyển một cái, cái kia khổng lồ kiếm ý lúc này mới nghiêng một cái, một tiếng ầm vang đánh vào bên cạnh trên núi, nhất thời đem đỉnh ngọn núi kia tước mất một tiết, trong lúc nhất thời khắp núi khắp nơi loạn thạch lăn xuống.

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh theo cái trán tuột xuống, cũng còn khá tỉnh nhanh, một kiếm này mới vừa là muốn đánh ở trên người hấn chứ? Là muốn chém hấn đi!

"Nghệ Thanh! Ngươi... Ngươi mẹ nó cũng quá độc ác đi?" Như vậy một kiếm, gặp người chết đi, nhất định sẽ đi.

Nghệ Thanh quay đầu, trên mặt đáng tiếc biểu tình lóe lên mà mất, cái này mới đi tới, về mặt thành thật nói, "Nếu không như thế, không gọi tỉnh ngươi!"

"Ngươi gạt quỷ hả!" Cô Nguyệt trong nháy mắt xù lông, dừng cho là ta không biết, ngươi mới vừa biểu tình kia, cùng Thẩm Huỳnh cái đó hồ hàng giống nhau như đúc, "Ngươi nha mới vừa không phải là thừa cơ đánh ta đi?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều." Nghệ Thanh ánh mắt vòng vo một cái, càng thêm nghiêm trang nói sang chuyện khác, "Ngươi cũng là Kiếm tu, tại sao lại lâm vào Tâm Ma lâu như vậy?" Còn trực tiếp bị người điều khiển, nếu như chậm một chút nữa, hấn phỏng chừng liền không ra được, "Ngươi rốt cuộc thấy được cái gì?"

Cô Nguyệt sững sờ một chút, sắc mặt đổi một cái, ho khan một tiếng nói, "Không có cái gì? Liền là nhớ tới một chút chuyện trước kia." Chỗ đáng sợ của Tâm Ma, cũng là bởi vì hấn lợi dụng lòng người nhược điểm, tìm tới mềm yếu nhất một khối, đan dệt tốt nhất mộng cảnh để cho người mê mẩn. Cho nên mê muội người, cho dù nhìn ra cái này là chính mình Tâm Ma, cũng không nguyện ý đi ra. Mà hấn mới vừa... Về tới hiện đại.

Nghệ Thanh không có tiếp tục hỏi lại, ngẩng đầu nhìn trời một cái không nói, "Cái kia nấc thang lại xuất hiện."

Cô Nguyệt sững sờ, cái này lại phát hiện, cảnh tượng chung quanh xảy ra biến hóa, thật giống như đang bị cái gì đánh tan gãy dựng lại một dạng, không tới hồi lâu tầng tầng thêm đá liền xuất hiện tại dưới chân hai người, nối thẳng hướng lên không.

Hai người lếc nhau một cái, đồng thời phi thân lên, hướng về cái kia bậc thang phương hướng bay rồi đi lên.

Quả nhiên khi bọn hấn bước lên cấp bậc cuối cùng nấc thang, cảnh tượng chung quanh lần nữa thay đổi, thành một mảnh một cái không thấy được đầu cánh đồng hoang vu. Bọn họ buông ra thần thức cũng dò không tới biên giới, giống như đột nhiên sinh ra một cái không gian một dạng.

]

Hai người không khỏi than thở cái này Thăng Tiên Tháp thần kỳ, không trách cái kia Úc gia nói, chỉ cần lên tới cái này Thăng Tiên Tháp ba tầng lên đỉnh

liền có thể phi thăng thành tiên. Sẽ thành Tiên nào có dễ dàng như vậy, tháp này bên trong cửa ải nặng nề, vào tháp liền muốn qua Tầm Ma quan, tầng thứ nhất chính là hỏi, khảo nghiệm tu sĩ đạo tâm, phía sau chỉ có thể càng thêm hung hiểm.

Xem như vậy, cái này leo tháp không thể so với phi thăng kiếp lời dễ dàng. Mà bọn họ hiện tại vị trí, chắc là tầng thứ hai.

Không tới hồi lâu, trước đạo kia sắc trời xuất hiện lần nữa, so với mới vừa Cô Nguyệt xuất hiện thời điểm, lần này xuất hiện hơn mười đạo. Chẳng qua là chẳng biết tại sao, mới vừa cái thanh âm kia lại không có lại xuất hiện.

Sắc trời từ từ tiêu tan, mười mấy thân ảnh xuất hiện tại trước mắt, mãi đến thấy rõ ở giữa nhất ba thân ảnh, hai người đồng loạt cả kinh.

"Án gia chủ, Dịch gia chủ, còn có Hiên Viên gia chủ!" Cô Nguyệt kinh ngạc qua lại quét qua một lần mười mấy người này, quả nhiên mấy người khác tất cả đều là Du Tiên, "Chuyện này... Đây không phải là trước nhất vào tháp mấy người sao? Sao lại thế..."

Bọn họ đây là cùng hấn một dạng, bị lạc tâm trí, bị khống chế được chưa? Cái này Thăng Tiên Tháp rốt cuộc là cái thứ gì?

"Ta bên trái, ngươi bên phải!" Nghệ Thanh không có nói nhiều, nắm chặt kiếm trong tay liền vọt tới, hiện tại cũng chỉ có thể đánh. Cô Nguyệt cũng xông về mọi người.

Trong lúc nhất thời đầy trời thuật pháp sáng lên, Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt mặc dù đều là Kiếm tu, siêu giai đối phó một hai cái Du Tiên không thành vấn đề, nhưng không chịu nổi đối phương nhiều người a. Ban đầu ba đại thế gia lúc tiến vào, trừ Hiên Viên gia có mấy cái Du Tiên bị thương nặng chưa lành bên ngoài, cái khác hai nhà cơ hồ mang theo gia tộc tất cả Du Tiên.

Đếm kỹ xuống, trừ các mỗi nhà chủ, còn có tám cái Du Tiên. Hấn cùng Nghệ Thanh một người bốn cái suy nghĩ một chút đều khó khăn, lại cộng thêm hấn mới vừa còn bị thương nhẹ, mặc dù không phải là rất nghiêm trọng, nhưng cũng là có ảnh hưởng.

Nhưng cái này trong thời gian ngắn, bọn họ cũng tìm không ra cửa ra ở đâu. Biện pháp duy nhất, chính là liều mạng, đem những này người đánh thức.

Cũng không đến một hồi hấn liền phát hiện, những người này cùng hấn tình huống trước bất đồng, cái kia một đôi đôi dẫn trong mắt, đừng nói là ý thức, liền ngay cả Nguyên Thần thật giống như vậy...

Cô Nguyệt đột nhiên tròn to hai mắt, nhất thời phản ứng lại, lớn tiếng hướng về những người bên cạnh hô, "Nghệ Thanh, bọn họ hơn nửa đã hoàn toàn mê muội, là không gọi tỉnh."

Hấn cắn răng, Du Tiên vốn là phi thăng thất bại người, bọn họ Tầm Ma chỉ có thể so với những người khác nặng hơn, lại làm sao có thể tùy tiện trở ra tới.

Nghệ Thanh sầm mặt lại, trong nháy mắt cũng nghĩ đến một điểm này, quét tất cả bị khống chế người một cái, một bên ngăn trở công kích của đối phương, một bên trầm giọng nói, "Tập trung sự chú ý, trước đánh thức ba vị gia chủ!"

Cô Nguyệt gạt đầu một cái, né tránh bên người Du Tiên, quay đầu tập trung đối phó nổi lên Ân Phong tới.

Trận này đánh nhau, kéo dài suốt mười mấy giờ, Cô Nguyệt cơ hồ đem toàn thân linh lực đều dùng hết, cuối cùng vung ra một kiếm, mang theo sát ý mạnh mẽ trực kích hướng Ân Phong, mắt thấy liền muốn đánh về phía đối phương mệnh môn thời điểm, một mực phân thần chú ý sắc mặt, quả nhiên biến đổi, cả mắt đều là vẻ hoảng sợ, hấn liền vội vàng dùng kiếm ý, nhưng gió kiếm vẫn là quét đối phương tay phải, nhất thời máu tươi như trụ.

"Chuyện này... Đây là..." Ân Phong vẻ hoảng sợ không cời, còn dính vào một chút mê mang, "Cô Nguyệt tôn giả?"

Cô Nguyệt còn đến không kịp giải thích, Nghệ Thanh đã xách thanh kiếm hai vị khác gia chủ bay tới, so với Ân Phong tới, hai người khác bị thương nặng hơn, có thể thấy hấn mới vừa không có nương tay cái gì.

Nghệ Thanh xoay người hướng về đuổi theo tới chúng Du Tiên, vung ra một kiếm, nhất thời đầy trời kiếm khí ầm ầm kéo đến mà đi, "Người tỉnh rồi, đi!" Hấn trầm giọng khai báo một câu, xoay người liền bay về phía xa xa.

Cô Nguyệt không do dự, xóc lên bị thương Ân Phong, đuổi theo.

Bọn họ cần thời gian điều tức.

Lúc này ngoài trăm dặm.

Người nào đó mờ mịt nhìn chung quanh hoàn toàn xa lạ cảnh sắc, hậu tri hậu giác nhớ tới cái trọng yếu vấn đề.

Hoa Nguyên thành... Ở đâu?

Sớm biết hấn là mang theo củ cái cùng đi ra, nhưng bây giờ đã đi rồi hơn nửa ngày, nếu không đi về trước?

Nàng vừa định quay đầu, lại dừng lại.

Trở về... Muốn đi bên nào?

Ra ngoài một chuyến thật là phiền phức a.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 88: Qua Cửa Tầng 2

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt mang theo ba cái gia chủ, vừa đánh vừa lui, trong tháp không biết năm tháng, cũng không biết qua bao lâu. Bọn họ mới chậm rãi tìm cơ hội điều tức qua tới. Nhưng ba vị gia chủ lại bị thương quá nặng, bọn họ ra tay kêu lúc tình bị thương đến lúc đó thứ yếu, chủ yếu là bọn họ mê một Tâm Ma quá lâu, đã thương tổn tới căn cơ. Toàn thân linh khí càng là tán đến thất thất bát bát. Kỳ quái hơn chính là, tháp này bên trong, lại có thể không thể dẫn khí nhập thể.

Rõ ràng bốn phía linh khí nồng nặc giống như thực chất, lại giống như là giả một dạng, căn bản dẫn dắt không vào trong cơ thể. Cho nên mấy người thương căn bản là không có cách chữa trị. Cô Nguyệt suy đoán, chắc là bên trong hạ xuống cái gì, bọn họ cũng chưa thấy qua cấm chế.

"Làm sao bây giờ?" Cô Nguyệt có chút phiền, "Tiếp tục như vậy, bọn họ cho dù không có lâm vào Tâm Ma, cũng sẽ bị hao tổn chết ở chỗ này."

"Cái này liền muốn nhìn mấy vị gia chủ nghĩ như thế nào?" Nghệ Thanh có ý riêng nhìn về phía ngồi trên mặt đất điều tức mấy người.

Ba người sững sờ một chút, một mặt không hiểu, "Tôn giả là ý gì?"

"Bọn họ đều là nhà các người Du Tiên. Khả năng còn có người lún xuống Tâm Ma, mất đi tự mình..." Nghệ Thanh không nói tiếp nữa.

Sắc mặt của ba người đồng loạt liếc, trong nháy mắt hiểu được ý tứ của hắn, lún xuống Tâm Ma, mất đi tự mình, tình huống bây giờ của bọn họ, cũng không có thời gian tiếp tục hao tổn nữa, nếu như không gọi tỉnh, vậy cũng chỉ có thể sinh tử bất kể.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều trầm mặc, ba cái gia chủ lẫn nhau trao đổi cái ánh mắt, hồi lâu mới tựa như quyết định cái gì quyết tâm gật đầu một cái.

Hiên Viên Vũ hít sâu một hơi, cắn răng nói, "Nghệ Thanh tôn giả, chúng ta biết ý của người. Nếu thật là không thể... Chúng ta ba nhà chỉ nhớ cứu mạng ân tình, bất luận sinh tử." Có thể đánh thức dĩ nhiên là được, nhưng như thật đã bị Tâm Ma ăn mòn, đã mất đi tự mình, liền tính ra cái này Thăng Tiên Tháp, sau đó cũng là một cái chỉ biết giết hại ma vật mà thôi.

"Được!" Nghệ Thanh lúc này mới tựa như thở phào nhẹ nhõm như vậy, nhìn sang một bên Cô Nguyệt nói, "Chờ sẽ bọn họ đuổi theo, người trước dẫn ra bốn cái tôn giả, không cần cùng bọn chúng đánh nhau, chỉ cần ngăn cản bọn họ, lại không đuổi kịp người là được."

Nói xong, hắn lần nữa nhìn về phía ba người khác nói, "Dịch gia chủ, có thể có có thể vậy khốn Du Tiên pháp khí?"

Dịch Phong suy nghĩ một chút, dùng sức gật đầu đến, "Có! Bất quá chỉ bằng vào pháp khí đối phó Du Tiên, sợ rằng Khốn không được bao lâu."

"Có thể vậy khốn nửa giờ là được." Nghệ Thanh lại chuyển hướng hai người khác nói, "Án gia chủ và Hiên Viên gia chủ theo cạnh hiệp trợ. Vô luận là ai, vậy khốn một cái Du Tiên là tốt rồi, những người khác giao cho ta."

Nói xong, vừa quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt, "Người qua sau nửa giờ, lại đem mặt khác bốn người dẫn qua tới liền có thể."

"Người là muốn từng cái kích phá?" Cô Nguyệt cả kinh, ánh mắt nhất thời phát sáng thêm vài phần.

"Ừ!" Hắn gật đầu một cái, "Hiện tại chỉ có thể như vậy." Hy vọng sẽ không bị đám người kia nhìn ra.

"Được! Ta nghe lời người." Cô Nguyệt gật đầu một cái, hít sâu một hơi.

]

Nghệ Thanh cùng mấy người dẫn dò một cái chi tiết, không tới nửa khắc đồng hồ, liền mơ hồ cảm thấy đông đảo Du Tiên uy áp, thẳng hướng bên này mà tới.

"Đến rồi!" Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh liếc nhau một cái, đôi đôi bay ra ngoài.

Hoa Nguyên thành bên ngoài.

"Oa, thật là cao thấp a." Thảm Huỳnh ngược đầu nhìn về phía trước mắt tòa kia cao vút trong mây màu trắng tháp lớn, nó cơ hồ chiếm hơn nửa cái Hoa Nguyên thành, mấy dặm ở ngoài đều có thể liếc nhìn.

"Đó là đương nhiên, nghe tháp này nổi tiếng Tiên giới, tự nhiên rất phi phàm." Những người bên cạnh một mặt hưng phấn giải thích, "Trong tháp mặc dù chỉ có ba tầng, nhưng nghe nói bên trong huyền cơ vô hạn, tự thành thiên địa đây. Cô nương, ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây, trước mặt đền chính ngươi tiến vào."

Người kia chỉ chỉ trước mặt Hoa Nguyên thành cửa thành, ngự kiếm rơi xuống.

"Cám ơn ngươi, tiểu ca!" Thảm Huỳnh hướng hần cười một tiếng, ra Yêu giới sau, nàng vòng vo nửa tháng, đều không có tìm được cái gì Thăng Tiên Tháp. Cũng còn khá đã gặp người tốt, nguyện ý đưa nàng đoạn đường. Cái thế giới này còn là người tốt nhiều a.

"Đừng khách khí, ngược lại ta đi Ân Thiên thành cách đây không xa, thuận đường mà thôi." Nam tử trở về nàng cái nụ cười, lần nữa bay, "Cái kia ta đi trước, gặp lại sau!"

Thảm Huỳnh bận rộn phát phát tay, thấy hần đi xa, lúc này mới tiến vào thành.

Gần nhìn tòa kia Thăng Tiên Tháp cảm giác lớn hơn, mặt ngoài càng là thịnh thoàng lướt qua từng luồng Tiên khí. Tháp bên hội tụ không ít tu sĩ, tu vi cao có thấp có. Cửa tháp là rộng mở, cũng không có người canh giữ, nhưng ở trận tu sĩ phần lớn cũng chỉ là ngắm nhìn, đền có rất ít người vào trong.

"Thật náo nhiệt a." Nàng theo bản năng nói một câu.

"Cái này tính là gì náo nhiệt!" Bên cạnh một người trả lời một câu nói, "Tháp này đều xuất hiện hơn nửa tháng, mới xuất hiện mấy ngày đó mới náo nhiệt đây. Nghe các đại môn phái cùng thế gia tu sĩ Hóa Thần cùng với Du Tiên tất cả đều tới. Hội tụ Thượng Thanh giới phần lớn cao thủ, bên ngoài bây giờ những thứ này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh mà thôi. So ra kém mấy ngày đó."

"Ồ." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, "Vậy tại sao đều không vào đi đây?"

"Đây chính là thăng tiên tháp, tu vi không tới Hóa Thần, ai dám tùy tiện thường thử." Người kia tiếp tục trả lời, "Nghe tháp này bên trong có ba tầng, mỗi một tầng đều nguy hiểm vạn phần, chỉ có xông qua ba tầng đến đỉnh tháp, mới có thể phi thăng thành tiên. Trước mắt đi vào, cũng chỉ có các thế gia cùng môn phái cao thủ."

"Bên trong kinh khủng như vậy sao?"

"Vậy dĩ nhiên..."

"Ồ." Nàng về mặt thành thật chỉ chỉ đỉnh tháp, "Vậy tại sao không trực tiếp từ bên ngoài bay lên đây?"

Ồ?

(◕◕◕)

Người kia sững sờ, nhất thời cương tại chỗ, còn có loại thao tác này?

"Không phải nói chỉ cần đến đỉnh tháp là được sao?"

"Ấy... Tin đồn đúng là... Nói như vậy." Người kia sững sờ hồi lâu, suy nghĩ lên loại phương pháp này khả thi tới, hồi lâu lại dùng sức lắc đầu nói, "Đây chính là Tiên tháp, bốn phía nhất định sẽ có phòng vệ trận pháp, sao có thể nói bay lên..."

Hần lòi còn chưa nói hết, lại cảm giác bên người bóng người trùn xuống, sau một khắc mặt đất rắc rắc một tiếng, đột nhiên hạ xuống chừng mấy thước. Mới vừa còn đứng ở bên cạnh hần nữ tử, ngồi xổm xuống nhảy một cái, nhất thời giống như mũi tên rời cung, trong nháy mắt bay lên bầu trời.

Oa oh... Nàng thật đúng là... Thật bay lên nữa à này!

Σ(°△°|||)Ψ

Bên trong tháp.

Mấy người cơ hồ là dùng hết toàn lực, mới rốt cục chế phục tám cái mê muội Du Tiên. Mặc dù Nghệ Thanh đề nghị phương hướng, nửa đường còn là xảy ra vấn đề. Cô Nguyệt dẫn đi những thứ kia Du Tiên một phút đồng hồ sau. Những người đó như là phát hiện vấn đề gì, buông tha Cô Nguyệt xoay người lại trở về.

Từng cái kích phá kế hoạch suýt nữa hủy trong chốc lát, cũng may Nghệ Thanh tạm thời bạo phát một lớp, gượng chống xuống dưới. May mắn chính là, những thứ này Du Tiên bên trong có bốn cái đều tỉnh táo lại, chỉ là bọn hần lâm vào Tâm Ma quá lâu, so với ba cái gia chủ tới bị thương nặng hơn. Liên cất bước cũng thành vấn đề rồi.

Cô Nguyệt trực tiếp liền một quán ở trên mặt đất, liếc nhìn hiện trường duy nhất còn đứng Nghê Thanh, còn có cái kia xuất hiện lần nữa, đi thông tầng kế tiếp nấc thang. Thờ hờn hờn hồi lâu, lại nói, "Ta đã không động được, tiếp theo làm sao bây giờ? Còn muốn đi lên sao?"

Nghê Thanh ngồi xếp bằng xuống, điều tức một hồi mới cắn răng nói, "Các người chờ ở đây, một mình ta đi lên!"

"Cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 89: Luyện Ma Chi Tháp

"Người điên rồi!" Cô Nguyệt liếc xéo hần một cái, "Tầng thứ hai là tình huống gì, người cũng thấy đấy. Phía trên còn không biết sẽ có cái gì chứ?"

"Cho nên... Ta một người đi lên." Nghê Thanh quét mọi người một cái, vừa nhìn về phía đã bắt đầu từ từ biến mất mảnh này cánh đồng hoang vu, mới trầm giọng nói, "Mảnh này địa giới bắt đầu biến mất rồi, chứng minh cái này Thăng Tiên tháp thì sẽ không để cho chúng ta tiếp tục dừng lại ở tầng này, chúng ta không có đường quay đầu lại. Ta trước đi lên xem một chút có hay không có những đường ra khác, như nếu không phải là hung hiểm gì chi địa, các người đi lên nữa. Nếu như..." Hần dừng lại một hồi, mới tiếp tục nói, "Các người chờ đến vạn không đợi đã thời điểm đi lên nữa chứ? Chúng ta lâu như vậy không có trở về đi, sư phụ nhất định sẽ tới tìm chúng ta."

"..." Cô Nguyệt không có trả lời, đây chính là hiện tại biện pháp duy nhất.

Nghê Thanh nhắm mắt, một lần đối phó tám vị Du Tiên, quả thực tiêu hao hết toàn lực của hần. Tiếp tục điều tức nửa giờ, mới mở mắt. Cảm lên bên cạnh nhuộm máu trường kiếm, lúc này mới từng bước một hướng một tầng cuối cùng đi tới.

Đi hết cấp bậc cuối cùng trong nháy mắt, cảnh sắc trước mắt đổi một lần, cùng tầng một tầng hai như vậy rộng lớn địa giới bất đồng, nơi này tựa hồ là tòa điện vũ bên trong, bốn phía còn đốt linh hỏa, dưới chân hần còn có truyền tống trận pháp ánh sáng, mà điện thờ trong trên đài cao ngồi năm người.

"Còn tưởng rằng có thể trên ba tầng mà tới là ai, đây không phải là yêu nữ kia bên người cái đó Kiếm tu sao?" Ở giữa nhất người, mang chút ít kinh ngạc mở miệng.

"Không sai, ta nhận ra hần." Một người khác mở miệng nói, "Môn phái thi đấu hôm đó từng thấy, hần chính là đi theo yêu nữ kia những người bên cạnh."

"Hừ, chúng ta không tự mình đi gây sự với nàng, không nghĩ tới người của nàng, lại có thể chủ động đưa tới cửa."

Nghê Thanh chân mày thu chặt, nắm chặt kiếm trong tay, nhìn về phía năm người nói, "Các người... Là theo Úc Hải Hành cùng nhau biến mất Du Tiên!"

"Du Tiên?" Trung gian người kia đột nhiên hỏi ngược một câu, lạnh lùng hừ một cái, đột nhiên đầy trời uy áp liền hướng về Nghê Thanh che ngợp bầu trời ép tới.

Hần nhất thời không có chú ý, nhất thời dưới chân nhất trọng, một gối quỳ xuống, há mồm phun ra một búng máu, hoàn toàn không có chống đỡ chi lực, đây không phải là Du Tiên uy áp, những người này...

"Ai nói chúng ta là Du Tiên?" Người kia tiếp tục nói, "Nhận lão tổ phù hộ, cái này Thăng Tiên tháp đã khôi phục tu vi của chúng ta, liền ngay cả tiên cốt đều đã dưỡng hảo rồi. Không phải Du Tiên có thể so với, chúng ta đã là Chân Tiên chi thân!"

Nói xong, càng tăng lên gấp mấy lần uy áp, mang theo sát khí, thẳng hướng về đối phương mà đi.

"Hừ, mặc dù không thể chính tay đâm yêu nữ kia, giết người cũng có thể vừa cời chúng ta trong lòng uất khí."

Nghê Thanh khẽ cắn răng, vận lên toàn thân linh khí mạnh mẽ đứng lên, vung ra một kiếm, đình một tiếng, hiểm hiểm chặn lại đối phương uy áp trong công kích.

Sớm đoán được tầng thứ ba không đơn giản, không nghĩ tới là bọn họ năm cái, hơn nữa còn khôi phục tiên cốt. Nghê Thanh liều mạng nắm chặt kiếm trong tay, tình huống hôm nay, cũng chỉ có đánh một trận!

Đỉnh tháp.

]

Ừ?

Một cái toàn thân bị hăm hại sương mù che giấu thân ảnh, phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

"Lại có thể sống đến bây giờ, có lẽ thật là có thắng tiên tư chất. Đáng tiếc..." Hắc thân một tiếng, trong lời nói lại không có phân nửa thương tiếc ý tứ, ngược lại mang theo một cỗ không nói ra được âm lãnh.

"Tiếp tục như vậy, cái kia năm cái đồ không có chí tiến thủ, phỏng chừng thật đúng là sẽ thua ở trên tay hắc." Hắc nộ cười càng ngày càng sâu, quanh thân hắc khí cũng càng ngày càng mạnh mẽ, "Ha ha... Sẽ không biết chờ hắc cửu tử nhất sinh, đi tới nơi này tăng chót biết được thắng tiên chân tướng thời điểm, như thế nào một bộ biểu tình."

"Trời sinh kiếm thể... Như thế tài liệu, nên thuộc về bản tôn. Thật là thật quá ngu xuẩn, đại đạo ba ngàn, thiên về chọn trừ ma vệ đạo con đường, vì cứu chút ít ngu xuẩn liền xông vào bên trong tháp, bây giờ tự thân khó bảo toàn lại có ai có thể cứu..."

Oành!

Hắc lâm bầm lâu bầu lòi còn chưa nói hết, đột nhiên đỉnh đầu một tiếng vang thật lớn, một bóng người rào một cái té xuống. Hồi lâu mới bò dậy, một bên vổ trên người màu xám, một bên giơ tay hướng về phương hướng của hắc lên tiếng chào.

"Yo, người được a!" Thảm Huỳnh đến gần mấy bước, "Xin hỏi, có nhìn thấy nhà ta đầu bếp sao? Hắc tên gì... Rõ ràng, đáng đáp thật đẹp trai cái đó!"

Nửa tháng không có ăn nhiều cơm, thật sự là hơi nhớ a!

Hiện trường an tĩnh hai giây.

"Người là người nào?" Bóng đen quanh thân khói đen đột nhiên dâng lên, mơ hồ có một đạo đỏ thẫm ánh mắt, chính quét tới, "Người rốt cuộc làm sao đi vào ở đây?"

"Ta nhảy tiến vào a." Nàng chỉ chỉ đỉnh đầu cái kia cái lỗ thủng.

Nhảy vào tới! Chẳng lẽ là trực tiếp từ bên ngoài xông vào? Cái này làm sao có thể! Thế gian lại có thể có người có thể phá vỡ hắc Thắng Tiên tháp!

"Lại nói người rốt cuộc thấy chưa từng thấy đầu bếp? Hắc đại khái cao như vậy..." Nàng giả giả thân hình, bắt đầu hình dung lên, "Mắt hai mí, tóc dài, mặc quần áo màu trắng, nha đúng rồi... Hắc là một cái Kiếm tu."

"Kiếm tu!" Cái bóng đen kia âm thanh trầm xuống, những thứ kia dừng động hắc khí chậm chậm, quan sát nàng hồi lâu, thật giống như lúc này mới ngăn chặn mới vừa kinh ngạc, cười càng thêm âm lạnh lên, "Nguyên lai người cùng phía dưới cái đó Kiếm tu là một phe."

"Người gặp qua?" Thảm Huỳnh có chút vui vẻ đến gần mấy bước.

"Hừ, không nghĩ tới bản tôn ở nơi này trong tháp đợi ngàn vạn năm, thế giới rốt cuộc ra hai cái, có năng lực leo lên đỉnh tháp nhân vật, thực sự là... Trời cũng giúp ta! Ha ha ha ha ha..." Hắc đột nhiên phát ra một trận cười điên cuồng, quanh thân khói đen trong nháy mắt đại thịnh, trong chớp mắt liền mẽ mạn toàn bộ đỉnh tháp. Mới vừa coi như sáng ngời không gian nhất thời u ám lên.

Thảm Huỳnh theo bản năng xoa xoa đôi bàn tay cánh tay, cái này khói đen người xem có chút không thoải mái, "Thuốc lá này..." Thả đặc hiệu sao?

"Không hổ là có thể đi vào đỉnh tháp người, tại như vậy nồng nặc ma khí bên trong, lại còn có thể bình yên vô sự." Cái bóng đen kia than thở một câu, trong giọng nói càng thêm hài lòng.

"Cái đó..." Nàng chính là cảm thấy có chút ngăn cản tầm mắt mà thôi.

"Người nếu nhận biết cái đó Kiếm tu, xem ra người chính là cái đó cái gọi là phái Vô Định chương môn chứ? Úc Hải Hành nhưng là thua ở trên tay người rồi!"

"Ồ?" Thảm Huỳnh ngăn ra.

"Kỳ quái ta làm sao biết sao?" Bóng đen kia cười càng thêm đắc ý, "Hồi trước ta những thứ kia không chịu thua kém buồn bã gia tử tôn, nhưng là nhờ có các người chiếu cố đây?"

"Ấy..."

"Không sai, ta cũng người Úc gia, là Thắng Tiên tháp chủ nhân chân chính, càng là Úc gia đời thứ nhất đương thời Úc Hạo Thiên." Hắc trong giọng nói tất cả đều là sầm sầm lãnh ý, mỗi nói một câu bốn phía hắc khí lại càng sâu, "Kinh ngạc sao? Thế nhân đều đã cho ta đã sớm phi thăng thành tiên, cũng không biết ta đã bỏ nói thành Ma, một mực lưu lại nơi này bên trong tháp, chờ một cái trở thành thật ma cơ hội! Liền ngay cả Úc gia đều đã quên đi rồi sự tồn tại của ta."

"Thật ra thì..."

"Nhắc tới nếu không phải là người đem thể hệ này gia chủ đẩy vào sinh tử tuyệt cảnh, năm đó ta tại buồn bã gia tử tôn trên người trồng xuống huyết

duyên nguyên rủa, cũng không khả năng kích động. Đưa đến ta trước thời gian hiện thế."

"Ta không phải..."

"Người không cần khẩn trương. Úc gia những thứ kia... Mặc dù là ta đòi sau, nhưng nói cho cùng sinh tử của bọn họ, cho ta mà nói một chút quan hệ cũng không có." Hân giọng nói nhẹ nhàng, hoàn toàn không nghĩ đến vì Úc gia báo thù ý tứ, "Ta khôi phục tu vi của bọn họ, cũng chỉ là nhìn tại bọn họ đánh thức bản tôn phân thượng mà thôi."

"Không, ý của ta..."

"Ta để cho bọn họ đem chuyện của Thăng Tiên tháp lan rộng ra ngoài, chính là vì dẫn thiên hạ tu sĩ tụ tập đầy đủ trong tháp." Hân ngữ khí tràn đầy đều là đắc ý, "Chỉ cần bọn họ vừa vào tháp, liền sẽ lâm vào bên trong Tâm Ma, ngày giờ một dài, thân thể của bọn họ, Nguyên Thần, tu vi đều sẽ bị tháp hấp thu, trở thành cung cấp ta thành Ma chất dinh dưỡng. Cho nên tháp này còn có một cái tên khác —— Luyện Ma tháp."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 90: Chết Tại Nói Nhiều

"Bất quá... Người cùng cái đó Kiếm tu, đến lúc đó cái ngoài ý muốn." Úc Hạo Thiên quét ngang một cái, ma khí càng thêm đậm đà, "Một cái không chút nào bị Tâm Ma ảnh hưởng, một cái lại còn có thể trực tiếp tháp đổ nát mà vào. Bực này tu vi thật là thể gian hiếm thấy, nên trở thành ta luyện ma tài liệu tốt!"

Hân tiếng nói vừa dứt, toàn thân hắc khí lần nữa bộc phát, bốn phía trong nháy mắt đen kịt một màu, chỉ còn lại hai cái đỏ thẫm ánh mắt phiêu ở giữa không trung.

"Chỉ cần có tu vi của các người, ta liền có thể hóa đi phạm thai thành là chân chính Ma tộc!" Thanh âm hân bên trong tràn đầy đều là hưng phấn, liền với toàn bộ tháp phảng phất đều cảm nhận được tâm tình của hân, bắt đầu mãnh liệt rung động, "Đến lúc đó cho dù là thượng giới tiên thần, cũng không phải là đối thủ của ta." Hân cười càng thêm liêu lỉnh, trong mắt hồng quang lóe lên, mang theo cả người âm lãnh tận xương khí tức, che ngập bầu trời hướng về Thảm Huỳnh bay đi.

"Trở thành tháp này một bộ phận đi!" Mắt thấy đầy trời hắc khí liền muốn đánh về phía người đối diện.

"Ta nói..." Thảm Huỳnh ánh mắt hít lại, đột nhiên nghiêng người tiến lên, giống như không có gì đón lấy đen khí đi tới, đưa tay chụp một cái.

Ồ?

"Cái này làm sao có thể?" Làm sao sẽ có người có thể miễn dịch có thể hút nuốt tất cả sinh cơ ma khí?

Úc Hạo Thiên còn không phản ứng kịp, sau một khắc hân chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, bịch một tiếng vang, một đầu nện xuống đất.

Nàng lại không có dừng lại, ngược lại giống như là đập dĩa hầu nắm đầu của hân một cái đi xuống đập, phát ra liên tiếp đùng đùng đùng âm thanh, chấn toàn bộ Thăng Tiên tháp, rầm rầm một trận rung động.

"Ta chẳng qua là để hỏi cho đường mà thôi, người mà BB BBB... B cọng lông a!" Nàng vừa đập một bên tức giận rống to, "Có biết hay không người ta còn chưa có ăn cơm? Kêu người kéo dài thời gian, kêu người kéo dài thời gian..."

Tại sao mỗi cái nhân vật phản diện đều có một viên làm luận văn tâm?

Thảm Huỳnh bởi vì không có ăn thật ngon bữa cơm, chứa nửa tháng hỏa khí, toàn diện bạo phát ra. Một cái đập so với một cái trọng, mỗi đập một cái trên người Úc Hạo Thiên hắc khí liền sẽ tản đi một vòng, không tới hồi lâu công phu, nguyên bản đen đậm như mực một dạng đỉnh tháp, khôi phục sáng ngời. Liền ngay cả Úc Hạo Thiên cũng lộ ra nguyên bản bộ dáng, trường bào màu đen trong, phủ lấy chỉ có một bộ bộ xương, ma khí tiêu tận sau đã hoàn toàn không còn bất kỳ sinh tức.

Một phút đồng hồ sau, Úc Hạo Thiên —— phác nhai!

Ít đi ma khí chống đỡ, toàn bộ Thăng Tiên tháp bắt đầu biến trở về chân chính bộ dáng, nguyên bản trắng tinh như ngọc thân tháp, giống như là phai màu một dạng, từ từ biến thành đen kịt một màu, liền ngay cả mê mạn Tiên khí cũng đã biến mất, ngược lại khắp nơi phiêu tán âm khí nồng nặc.

Thảm Huỳnh không có thời gian quản những thứ này thay đổi, tại đỉnh tháp tìm một vòng cũng không có tìm những người khác ảnh, ti mi nhìn kỹ nhìn, mới phát hiện phía trước cách đó không xa, không biết lúc nào xuất hiện một hàng màu đen sắc ngang cong kéo dài mà xuống, như là đi thông tầng kế tiếp.

Nàng lập tức dọc theo nấc thang đi xuống, phía trước liền truyền tới oanh thanh âm ừng ừng cùng thuật pháp ánh sáng, mơ hồ còn mang theo mấy phần quen thuộc kiếm ý.

Đầu bếp!

Nàng vui mừng trong bụng, cũng không từng bậc từng bậc bò, trực tiếp từ trung gian liền nhảy xuống. Sau một khắc trước mắt cảnh trí đổi một lần, liền đến một cái cùng đỉnh tháp không sai biệt lắm căn phòng, thân ảnh quen thuộc thẳng tắp đứng ở chính giữa, quanh thân dường như vây quanh cái gì.

"Yo..." Nàng tiến lên một bước, đang muốn đề cho người.

Nghệ Thanh lại đột nhiên xoay người lại, kiếm trong tay thuận thế vung lên, nhất thời một đạo kiếm khí hình thành Long, mang theo khí thế kinh người trong nháy mắt liền hướng về nàng vọt tới.

Mịa nó!

]

Thẩm Huỳnh bị sợ hết hồn, thuận tay một cái tát hướng về một cái, nhất thời đem Long đánh vạt ra ngược lại hướng về đỉnh đầu ừng ừng xông ra ngoài, nhất thời đem toàn bộ Thăng Tiên tháp đập đều cho vén lên.

"Sư phụ?" Nghệ Thanh đột nhiên nhẹ giọng gọi một câu.

Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện, toàn thân hắn đều là máu, liền với trên tay kiếm đều bị nhuộm máu thành màu đỏ, màu đỏ thẩm dịch thể chính thuận theo mũi kiếm đi xuống thành tuyến lưu, trong mắt còn lưu lại không rút đi sát khí.

"Đầu bếp, người đây là sao?" Nàng theo bản năng hỏi một câu.

Hắn ngần ra, giống như là xác nhận cái gì kéo ra khoe miệng xông nàng kéo ra một cái thảm hề hề nụ cười, phảng phất rút cuộc tháo xuống khí lực của toàn thân một dạng, trong tay buông lỏng một chút, một đầu đi phía trước ngã xuống đi xuống.

"Đầu bếp!" Thẩm Huỳnh phản xạ có điều kiện chạy tới, duỗi tay vịn chặt người ngồi trên mặt đất, "Này này này... Đừng dọa ta, tỉnh lại đi à?"

Nàng chụp hán nửa ngày mặt, cũng không thấy hán tỉnh lại. Nhìn bốn phía một cái, lúc này mới phát hiện, bốn phía nằm năm người, đã không còn khí tức. Xem mặt còn có chút quen mắt, mảnh nhỏ hồi tưởng một lần mới nhớ tới là Úc gia cái kia năm cái Du Tiên, đột nhiên hiểu được hán tại sao chính thành bộ dạng như vậy.

Một chọi năm! Có chút trâu bò!

Chẳng qua là hán hiện tại bị thương thành như vậy... Còn có thể làm cơm sao?

$\neg (\neg \neg) \neg \neg (\neg \neg) \neg$

Nghệ Thanh cũng không biết mình hôn mê bao lâu, chẳng qua là lần nữa lúc tỉnh lại, vết thương trên người đã gần như khỏi hẳn rồi. Gãy mất gân mạch hoàn toàn chữa trị, liền bị tổn thương Nguyên Thần đều tại phục hồi như cũ.

Nhớ tới té xỉu trước chuyện, trong lòng của hắn vui mừng, liền vội vàng bốn phía đảo qua, trong nháy mắt định ở bên phải cái ghế đang tại gặm trái cây trên người người nào đó.

"Sư phụ..." Hắn đang muốn ngồi dậy, trên người lại truyền tới một trận xé rách cảm giác.

"Chậm một chút chậm một chút!" Thẩm Huỳnh liền vội vàng đem hán lại đè ép trở về, "Thương thế của ngươi còn không có dài tốt đây?"

Nghệ Thanh lúc này mới nằm trở về, ánh mắt lại vẫn nhìn nàng, "Ta đã không còn đáng ngại, đa tạ sư phụ chữa thương cho ta."

"Áy..." Thẩm Huỳnh cứng một chút

"Chữa thương cho ngươi người ở chỗ này!" Ngồi ở mép giường còn đem mạch Cô Nguyệt lờm một cái, rõ ràng ngồi gần đây chính là mình, hán rút cuộc ở đâu ra kỹ năng, vừa mở mắt phong tỏa chính là Thẩm Huỳnh a.

Nghệ Thanh quay đầu nhìn hán một cái, nhướng mày một cái, đột nhiên lại vòng vo trở về, phảng phất không nghe thấy hán lời mới vừa nói một dạng, tiếp tục đẩy mắt nhắm nhỏ nhìn lấy Thẩm Huỳnh,

Mới vừa biểu tình kia là ghét bỏ chứ? Tuyệt đối là ghét bỏ đi?

$w(? \neg)w$

"Sư phụ, là đồ nhi lỗi, để cho ngài lo lắng."

"... Cũng không lo lắng nhiều." Làm việc đều là Nguru ba ba, nàng chỉ ở bên cạnh ngài một chút.

"Cũng không biết ngươi nghĩ như thế nào, biết rất rõ rằng Thẩm Huỳnh sẽ đến, hợp lại cái gì mạng à?" Cô Nguyệt không nhịn được nhắc tới nói, "Nếu là trễ nửa một hồi, cũng không phải là hôn mê nửa tháng đơn giản như vậy, liền ngươi cái này thân tu vì đều phải phế."

"Ta hôn mê nửa tháng?"

"Đúng nha! Cái này đều mười sáu ngày rồi."

"Là sư phụ dẫn ta trở về sao?" Nghệ Thanh hỏi.

"Ngươi dùng con mắt nào nhìn thấy là nàng?" Cô Nguyệt bất mãn nói, "Chỉ nàng cái kia lười dạng, ra ngoài cho vào khối linh thạch đều ngài phiền toái. Rõ ràng là ta vác..."

"Đa tạ sư phụ!" Không chờ hắn nói xong, Nghệ Thanh một mặt cảm động hướng về phía Thẩm Huỳnh nói, "Ngài vừa cứu ta một mạng, còn không không chối từ vất vả chiếu cố ta lâu như vậy?"

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, "Này này này, làm rõ ràng rốt cuộc ai cứu à? Lại nói nàng những ngày gần đây, trừ ở bên cạnh gặm trái cây, cái gì cũng không làm a!"

"Ngươi đã tỉnh là tốt rồi." Thẩm Huỳnh gạt đầu một cái, "Lần này là ta phán đoán sai lầm, đi quá chậm, mới hại ngươi bị thương."

Cô Nguyệt lập tức phơi bày: "Phán đoán cộng lộng, ngươi nha chính là lạc đường đi."

"Không, là đệ tử học nghệ không tinh, mới thụ này trọng thương, không có quan hệ gì với sư phụ." Nghệ Thanh một mặt kiên định, "Sau này nhất định sẽ gấp bội tu hành, không có nhục sư môn."

Cô Nguyệt: "Ngươi đều một chơi năm rồi, còn muốn như thế nào nữa?" Cái này tên gì học nghệ không tinh?

"Ừ, ta tin tưởng ngươi, cố gắng cố gắng lên!" Thẩm Huỳnh dùng sức vỗ bả vai của hắn một cái, "Nghỉ ngơi cho khỏe, tranh thủ sớm một chút khôi phục mới có thể tiếp tục làm... Tu hành!"

Cô Nguyệt: "Ngươi nha mới vừa là muốn nói nấu cơm chứ?" Tuyệt đối đúng vậy đi.

"Được rồi sư phụ! Không thành vấn đề sư phụ!" Hắn lập tức ngoan ngoãn nằm xong, thuận tay còn lôi kéo chăn.

Cô Nguyệt: "Hai người các ngươi rốt cuộc có nghe ta nói hay không nói đi à!"

"Nguru ba ba, đem bên cạnh ngươi cái kia bàn trái cây đưa cho ta một chút "

"Cút!"

Mịa nhà nó, lão tử không bao giờ nữa nghĩ quần đôi thầy trò này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 91: Siêu Không Vui

Thăng Tiên tháp sau chuyện này, Úc gia coi như là hoàn toàn sa sút đi xuống.

Ngày đó tháp Phá chi thời điểm, bên trong liên tục không ngừng tràn ra Âm khí, sợ hư rồi mọi người. Ai cũng không nghĩ đến được xưng nổi thăng tiên giới Tiên tháp, bên trong lại ẩn giấu đáng sợ như vậy Âm khí. Thế cho nên toàn bộ Hoa Nguyên thành đều chịu đến ảnh hưởng, Âm khí tràn ngập mấy tháng không tiêu tan, linh khí diệt tuyệt, tu sĩ rồi rớt dãi ra không dám tùy ý đến gần, bây giờ Hoa Nguyên thành cũng không còn năm đó Tiên thành cảnh tượng, nghiêm nhiên đã thành một tòa thành chết.

Lại cộng thêm ba đại thế gia gia chủ từ bên trong tháp chạy ra khỏi sau, rồi rít tuyên bố đoạn tuyệt với Úc gia, cũng nói ra bên trong tháp chân tướng. Vậy căn bản không phải cái gì Thăng Tiên tháp, mà là đặc biệt hút thân thể người, tu vi, thậm chí còn nguyên thần ma tháp. Nếu không phải là phái Vô Địch Nghệ Thanh tôn giả, liệu chết cứu giúp tháp đổ nát mà ra, cường ép tính lại trong tháp mọi người. Cả Thanh giới tu sĩ Hóa Thần, sợ đều muốn gây ở nơi này trong tháp.

Tin tức này vừa ra, chấn kinh cả Thanh giới. Tháp này âm tổn trình độ, so với Ma tu tới càng tăng lên. Phải biết đối với tu sĩ mà nói, thân thể có thể sống lại, tu vi có thể lại luyện, nhưng Nguyên Thần một khi biến mất, chính là vĩnh viễn biến mất rồi, liên chuyển đời đầu thai cơ hội cũng không có.

Trong lúc nhất thời tất cả môn phái toàn bộ đem mũi dùi nhắm ngay Úc gia, trước có bao nhiêu ủng hộ, hiện tại liền có bao nhiêu phi nhỏ. Nguyên bản nằm ở một trong tứ đại thế gia Úc gia, đã có phân băng cách này thế. Môn hạ đệ tử môn nhân hoặc là trốn đi, hoặc là đổi tên đổi tính, không tới nửa tháng, thực lực đã không bằng tam lưu môn phái nhỏ.

Đến lúc đó phái Vô Định chi danh, lẫn nữa danh chấn Thượng Thanh giới, mà chi thân cứu cả Thanh giới Nghệ Thanh, càng là thành công nhận đệ nhất kiếm tu.

"Từ mai, ta khả năng yêu cầu bề quan một đoạn thời gian."

"À?" Thật vất vả ăn bữa cơm no Thẩm Huỳnh, quay đầu nhìn một chút bên cạnh một mặt kiên định đầu bếp, "Thương thế của ngươi không có tốt?"

"Sư phụ không cần lo lắng, thương thế của ta đích xác là tốt rồi." Nghệ Thanh nhú mày một cái, thả xuống trong tay mới sao thức ăn nói, "Chẳng qua là trải qua bên trong tháp trận chiến đó, cảm giác trước đây đã cứng cổ tu vi có chút dần ra, nghĩ bề quan nghiên cứu kỹ, đánh vào một cái tu vi."

"Mịa nó, ngươi sẽ không lại ngừng hiểu không!" Cô Nguyệt mở to mắt đứng lên, đây là muốn Thượng Thiên a!

"Chẳng qua là đối với kiếm ý có cảm ngộ mới mà thôi." Nghệ Thanh lắc đầu nói, "Không tính là đốn ngộ."

Cô Nguyệt quét mắt nhìn hần một cái, như là muốn nói cái gì, lại không có mở miệng, hồi lâu lại ngồi trở xuống, tiếp tục lừa cơm.

"Ồ, vậy ngươi phải nhốt bao lâu?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Nhanh thì một hai tháng, chậm thì một năm nửa năm." Nghệ Thanh trả lời.

"Lâu như vậy a..."

"Bất quá sư phụ yên tâm, ta sẽ tận mau xuất quan."

"Ừm."

"Hơn nữa kiếm ý của ta sớm đã thành hình, bề quan chỉ vì ổn định tu vi, sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Ồ, ta chỉ là có chút vấn đề nhỏ."

"Sư phụ mời nói."

"Ngươi bề quan thời điểm... Có thể đi ra nấu cơm sao?"

"..."

Hồi lâu.

"Là đệ tử xem xét không chu toàn. Nếu không ta chuẩn bị thêm một ít thức ăn, dùng thuật pháp Phong tồn?"

"Đầu bếp tốt, hiện tại hãy bắt đầu đi!"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ."

Cô Nguyệt: "... " MDZZ.

]

Nhìn trước mắt hai cái lại bắt đầu thường ngày phạm ngu xuẩn bóng người, hần không có từ trước đến nay một trận phiền lòng, đột nhiên liền không còn khẩu vị, "Ta ăn no!"

Nói xong, để đĩa xuống, xoay người không nói một lời liền ra hậu điện.

"Ngu tôn giả... Nhìn lấy dường như cùng ngày xưa bất đồng." Nghệ Thanh nhú mày một cái.

"Ừm." Thẩm Huỳnh cũng nhìn một chút phương hướng ly khai của hần, "Hần hôm nay không có xù lông!"

"..."

Ngu ba ba đi lần này, cả ngày cũng không thấy bóng người, liền ngay cả cơm tối cũng không trở về nữa. Ít đi cá nhân nhỏ nước bọt, thật là có điểm an

tình quá mức, Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên bàn bánh ngọt, than một tiếng, thuận tay bung lên một đĩa đi ra ngoài.

Nàng tại đình núi vòng vo bốn năm vòng, mới tại các cô em chỉ đường xuống, tìm tới ngòi trên sườn núi, nhìn lấy đầy đất củ cải ngắn người Nguru ba ba.

"Ăn không?" Nàng trực tiếp đem bánh ngọt đưa tới.

Cô Nguyệt quay đầu nhìn nàng một cái, lờ mờ một cái, lại quay đầu lại rồi.

"Người tâm tình không tốt, cũng muốn ăn cơm à." Nàng trực tiếp đem bánh ngọt buông xuống, vỗ vai hấn một cái nói, "Nói đi Nguru ba ba, người muốn cho nhà nào phá sản?"

Cô Nguyệt sững sờ một chút, "Ta tại sao phải để cho người phá sản?"

"Các người làm tổng giám đốc, trời lạnh Vương phá không phải là phù hợp sao?" Nàng cười nói.

"Cút!" Hấn trợn mắt nhìn nàng một cái, "Người cả ngày lẫn đêm đều đang suy nghĩ gì? Chớ phiền ta rồi."

"Ồ." Nàng bung lên bánh ngọt liền định rút lui.

"Trở về!" Hấn khước miệng giật một cái, "Lúc trước làm sao không thấy người nghe lời như vậy, vẫn thật là bung đi." Có người như vậy an ủi người sao?

"Người không phải là không muốn sao?"

"Im miệng! Bánh ngọt lưu lại." Hấn lạnh rên một tiếng, quay đầu đi hoàn toàn không để ý tới người rồi.

Thẩm Huỳnh than một tiếng, không thể làm gì khác hơn là lại đi trở về, trực tiếp tại ngòi xuống bên cạnh hấn, đi theo hấn cùng nhau nhìn lấy đầy đất củ cải, bắt đầu từng khối từng khối tiêu diệt trong đĩa bánh ngọt.

Hai người đều không lên tiếng, bốn phía an tĩnh có chút quỷ dị, toàn bộ vườn rau chỉ có người nào đó rắc rắc kết gặm bánh ngọt âm thanh.

Mười phút trôi qua...

Hai mươi phút trôi qua...

Ba mươi phút...

Một giờ...

Mãi đến bầu trời cái đỏ vàng như trứng vịt mặt trời rơi xuống, đổi trên một vòng trăng tròn.

Cô Nguyệt cái trán gân xanh, bịch bịch một cái đứt đoạn mắt, "Người nói một câu sẽ chết à?" Cái này nha rốt cuộc tới làm chi đi à?

"Ây..." Không phải là người để cho im miệng sao?

"Người mẹ nó không phải là để an ủi ta sao? Có như người vậy chỉ ăn đồ ăn không nói lời nào an ủi sao? Dầu gì hỏi một chút ta tại sao mất hứng chứ?"

"Ồ, vậy người tại sao mất hứng?" Thóa mẫn người.

Cô Nguyệt sững sờ, chân mày nhất thời lại véo mà bắt đầu, há mồm lại nhắm lại, do dự hồi lâu mới quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước nói, "Người đồ đệ kia... Lần bế quan này đi ra, tu vi ít nhất cũng sẽ tới Hóa Thần trung kỳ đi."

"Khả năng chứ?" Những thứ này nàng không hiểu.

Cô Nguyệt thờ dài một hơi, "Chúng ta nhận thức bao lâu rồi?"

Thẩm Huỳnh mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, "Bốn... Năm năm?"

"Đúng vậy, 4-5 năm..." Hấn ánh mắt càng thêm phiêu u, "Ngắn ngủi thời gian bốn, năm năm, hấn liền từ một cái Kim Đan tu sĩ, trực tiếp lên tới Hóa Thần. Liên tục hai lần đại đốn ngộ. Lời như vậy nếu là nói ra, toàn bộ Tam Thanh giới, sợ là không có ai sẽ tin tưởng đi."

"..." Lợi hại như vậy sao?

"Phàm là Hóa Thần giả, cái nào không phải là trải qua bốn năm trăm năm khổ tu, mới có thể có thành tựu này. Ta tồn ba trăm năm thời gian, đều coi như là ngộ tính cao." Hấn mày nhú lại đến sâu hơn, "Có thể ở trước mặt hấn, sợ là cũng bị người cười chết rồi."

Thẩm Huỳnh bắt bánh ngọt tay dừng một chút.

"Thẩm Huỳnh, người nói... Chúng ta dầu gì cũng là đồng hương, người tùy tiện mấy câu nói cũng có thể làm cho hấn lần lượt đốn ngộ, làm sao lại không

giúp ta một cái đây?" Hấn mang chút ít giận dỗi tựa như nhìn hấn một cái.

"Ta nói những thứ kia, ngươi không đều biết sao?"

"Chính là biết mới không nghĩ ra à?" Hấn mặt táo bón bộ dáng, "Ngươi hãy thành thật nói, những thứ kia căn bản chính là lắt lư người đi."

"Ấy..."

"Nhưng là hấn liền lắt lư cũng có thể tăng cao tu vi." Hấn vẻ mặt càng thêm chán chường, "Lão tử khổ luyện mấy trăm năm cũng không sánh nổi bị dao động một lần."

"Nghệ Thanh cũng tốt, những người khác cũng tốt. Tu vi đều đang tăng lên, cũng chỉ có ta... Một người không có tiến thêm, nếu đổi lại là ngươi, ngươi nghĩ đến thông!"

"Ngộ tính của ta liền thực sự kém như vậy? Một chút đều Ngộ không tới."

"Ta đây rút cuộc xuyên việt đến cái thế giới này tới làm chi? Có ý nghĩa gì!"

"Ngày đó ta lâm vào Tâm Ma thời điểm trở lại hiện đại rồi, hơn ba trăm năm rồi, ta còn tưởng rằng ta sớm quên bên kia hết thấy, không nghĩ tới nguyên lai nhớ đến rõ ràng như vậy, có lẽ ta căn bản cũng không thuộc về... A a."

Hấn lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị nhét miệng đầy bánh ngọt, vừa muốn trừng những người bên cạnh, cái trán lại bị gõ một cái.

"Ngu si."

"Ngươi..."

"Ngươi biết bộ dáng bây giờ của ngươi tên gì sao?" Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói.

"Cái gì?" Hấn theo bản năng hỏi một câu.

Nàng đột nhiên nghiêng người đến gần, nhìn lấy ánh mắt của hấn, gần từng chữ một, "Kiểu cách!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 92: Dịch Gia Chi Mời

"Đầu bếp tu vi cao, phòng đến nhanh, mắc mớ gì tới ngươi?" Thẩm Huỳnh ghét bỏ quét mắt nhìn hấn một cái, bên mắt trợn trắng vừa nói, "Kiếm pháp của hấn là tự nghĩ ra, tu vi là tự luyện, đốn ngộ cũng là chính mình Ngộ. Ăn nhà ngươi gạo... Ách, coi như ăn cùng ngươi có cái gì quan chuyện, ngươi làm gì vậy muốn cùng hấn so với?"

"Có thể..."

"Có thể kéo xuống đi ngươi! Ngươi là ngươi, hấn là hấn. Liền căn đều không có ở đây một cái thế giới, nguyên vốn cũng không có nhân quả gì quan hệ? Ngươi rút cuộc nơi nào nghĩ không ra, gắng phải cùng người ta chết đập đầu, so sánh những thứ này?" Nàng chắc chắn hai tiếng, "Ngươi ba ba ngươi bao nhiêu tuổi rồi, vẫn như thế kiểu cách?"

"Cái này không giống nhau."

"Nơi nào không giống nhau? Ngươi tại hiện đại thời điểm, cũng lúc nào cũng quần quít Bill Gates so với ngươi có tiền, ngày ngày ngủ không yên giấc sao?"

"..." Không cách nào phản bác.

-_-|||

"Mỗi một người đều là không giống nhau, tính cách không giống nhau, cảnh ngộ không giống nhau, kết cục tự nhiên cũng không giống nhau." Nàng tiếp tục nói, "Ngươi không tìm một cái tốt một chút mục tiêu so với, đầu gì một cái thôn đi ra ngoài, làm sao không so với ta so với."

"..." Ai có thể cùng ngươi một cái phần mềm hack so với!

(#')凸

"Mỗi một người đều có chính mình am hiểu, đừng tận nhìn chăm chăm tu vi của chính mình, so với kiếm tiền tới, chúng ta người nào là đối thủ của người? Hai ngày trước, người không phải là còn gài bẫy Phong Ảnh 2 phần 3 cái Truy Hồn Lâu à."

"Ai gài bẫy!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái, "Trong Tam Thanh giới, ta cung cấp Hạ Trung hai giới tin tức cho hần, ba thành bên trong chiêm hai thành không phải là rất công bình sao?"

Thẩm Huỳnh cất một tiếng, "Hạ giới tin tức không phải là thò đưa cho người sao?" Rõ ràng không hề làm gì cả, liền bạch chiếm người ta 2 phần 3 cổ phần, cái này rõ ràng chính là há mồm chờ sung rụng đi! Lại nói Thượng Thanh giới ai sẽ nhân rồi không chuyện gì hỏi thăm hạ giới chuyện.

"Hần tự nguyện ký khế ước, trách ta La." Cô Nguyệt một mặt buồn bán giả cười, quét nàng một cái nói, "Ta liều mạng như vậy vì môn phái kiếm tiền, đều là vì ai vậy?" Còn không phải là vì nuôi các người đám này kẻ tham ăn!

"Dạ dạ dạ! Ngu ba ba V5, Ngu ba ba ngang ngược!"

"Hừ!" Cần người nói.

"Ngược lại... Không cần bởi vì người khác ưu tú, liền hoài nghi mình a." Nàng tiếp tục gặm chính mình bánh ngọt nói, "Các người không ngày ngày nói đại đạo ba ngàn sao? Vốn là đi cũng không phải là cùng một cái đường, mà so cái gì hạng nhất đây?"

"..." Cô Nguyệt sững sờ, quả thật đại đạo ba ngàn, Nghệ Thanh là Nghệ Thanh, hần là hần. Tu đạo vốn chính là tu đạo của mình, cùng những người khác không liên quan. Nghệ Thanh có thể được đồn ngộ cái kia là hần vận mệnh của chính mình, hần có thể xuyên việt đến cái thế giới này, cũng là vận mệnh của chính mình, cần gì phải quán quít với những thứ này.

Trong nháy mắt hần chỉ cảm thấy linh đài thanh minh, một mực ứ đọng với con tim tâm tình nhất thời tán đến sạch sẽ không chút tạp chất, trong cơ thể tăng kia một mực không cách nào đột phá tường ngăn, mơ hồ có sụp đổ khuynh hướng.

"Cảm ơn, ta biết rồi." Hần cười một tiếng, qua tay lại đem trong tay nàng cái đĩa đoạt lại, nắm lên phía trên cuối cùng ba khối bánh ngọt, lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai, một cái nhét vào trong miệng.

Thẩm Huỳnh: "..."

]

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

"Người không phải là đưa cho ta sao?" Cô Nguyệt tựa như khiêu khích nhướn nhướn mày, "Đi đi đi, lấy thêm mấy đĩa qua tới."

"..." Mẹ kiếp nếu không phải là đầu bếp bé quan, nàng bắt kẻ con này kiểu cách quý!

"Đừng cho là ta không biết người đang suy nghĩ gì?" Hần tròn mắt nhìn nàng một cái, "Không phải là đầu bếp muốn bé quan, nghĩ tới ta cho người nhiều rút ra điểm sinh hoạt phí, xong đi trong thành xuống quán ăn sao?"

"Áy..." Ngu ba ba trong lòng hần xếp vào máy nghe lên sao? Đáng sợ!

(◉_◉)

"Cho!" Hần móc ra cái túi Linh Thạch đưa cho nàng, "Hôm nay ta cao hứng, thưởng người rồi."

Thẩm Huỳnh nhận lấy nhìn một cái, nhất thời bị tràn đầy túi linh thạch chợt hiện mắt bị mù, nhiều như vậy!

"Ngu ba ba, người... Không có lên con sốt đi!" Nói lấy đưa tay hướng hần cái trán tìm kiếm.

"Cút!" Hần một cái vỗ xuống nàng móng vuốt, "Người có đi hay không, không đi ta thu hồi."

"Được rồi ba ba, không thành vấn đề ba ba!"

Nàng giãy lên, xoay người liền hướng đỉnh núi đi, mới vừa đi ra mấy bước, lại nghe thấy Cô Nguyệt lại tăng thêm một câu.

"Ồ đúng rồi, quên nói. Ta đồn ngộ sau không biết lúc nào sẽ tỉnh, cho nên đó là phái Vô Dịch tương lai hai tháng sinh hoạt phí."

Tiếng nói vừa dứt, màu trắng quảng sáng nhất thời quét về cả môn phái. Quanh người hần linh khí trong nháy mắt tăng vọt, hoàn toàn lâm vào trong đồn ngộ.

Nắm túi Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Nguru ba ba đón ngộ này, trực tiếp ngồi suốt hơn hai tháng, tu vi cũng theo Hóa Thần sơ kỳ, tăng đến Hóa Thần hậu kỳ. Hần lần đầu tiên cảm nhận được nhảy lóp mùi vị, không thể không nói, quá đã! Đột nhiên có chút tiếc nuối, làm sao không sớm một chút tìm phần mềm hack huyền nghiêm tức tán gẫu một chút, trong lòng của nàng tuyệt đối mang theo tăng ích BUFF, sớm một chút trò chuyện có lẽ đã sớm phòng lên rồi.

"Thịt trâu xào quá già, thịt gà không có thả hạt tiêu, cá đều dãn, canh hầm đến không nồng. Nguru ba ba, như ngươi vậy quá không tôn trọng động vật nhỏ rồi... Muốn không phải là để cho tiểu Hồng làm?"

"Im miệng!" Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, đi ngươi MD nói chuyện phiếm, cùng thắng này ngóc năm phút, hẳn cũng có khí ra bệnh tới, "Hoặc là ăn, hoặc là cút!"

"..." Khó ăn còn không để cho người ta nói rồi, ủy khuất.

(#') 凸

"Đứng rồi, ngươi cùng cái kia Dịch Phong quen lắm sao?" Cô Nguyệt thả xuống trong tay sao cuối cùng một đĩa thức ăn hỏi.

"Ài?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, xóc lên một miếng thịt thả vào trong miệng, sắc mặt nhất thời sụp xuống.

"Dịch Phong là chủ nhà họ Dịch." Cô Nguyệt giải thích, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Chính là môn phái thi đấu cái kia mấy ngày, ngồi ở người bên phải mang theo linh thú cái đó."

Trong đầu Thẩm Huỳnh nhất thời thoáng qua một cái run lấy bảy mèo lớn, thoáng qua nhưng hiểu ra, "Ồ! Ngươi nói thế nào cái mèo nô."

"..." Mèo nô cái quỷ gì, "Đây chẳng qua là hần linh thú."

"Xin chào hai lần, không quen." Nàng thuận miệng nói, nói xong giống như lơ đãng hướng bàn bên ngoài, yên lặng bới bới chén kia thịt.

Cô Nguyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, cầm lên trên bàn khác một đôi đũa, giờ tay liền hướng trên tay nàng gõ đi lên, "Không cho ném, ăn hết! Nói xong rồi, ba ngày mới có thể tới bên ngoài lần kế quán ăn. Bữa này ngươi cho ta ăn thật ngon đi xuống, không cho lãng phí."

Cầm thú!

Thẩm Huỳnh khòe miệng giật một cái, càng ngày càng nhớ bé quan đầu bếp. Ăn đã quen cao cấp đầu bếp thức ăn cầm tay, lại tiếp tục ăn Nguru ba ba làm, cũng quá đau khổ.

"Vậy thì kỳ quái, hẳn làm gì đột nhiên cho ngươi xuống thiệp." Cô Nguyệt móc ra một tấm màu hồng thiệp mời, đưa cho nàng nói, "Sáng sớm hôm nay vừa lấy được, nói là mời ngươi đi Dịch gia một tự, lãnh giáo Ngự Thú chi pháp, viết vẫn là của ngươi tên, mà không phải là phái Vô Dịch chương môn."

Thẩm Huỳnh nhận lấy thiệp nhìn một chút, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, "Ồ, ta ngày đó hình như là đã đáp ứng hẳn, có rảnh rồi cùng nhau đi bắt trân quý động vật nhỏ."

"Không trách..." Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Lần trước tại Thăng Tiên tháp thời điểm, chỉ kia kêu Tuyết Ngân Sư Hồng thú bị trọng thương, có lẽ cuối cùng vẫn không thể nào chịu nổi. Hẳn bây giờ gọi ngươi đi, trừ muốn cùng ta phái giao hảo bên ngoài, phỏng chừng cũng quá thật muốn đi lại tìm một cái mới linh thú."

Thẩm Huỳnh đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt sáng rực lên mấy phần, "Dịch gia rất xa sao?"

"Dịch gia tại Thượng Thanh giới xa nhất ở phương Bắc, đến gần Huyền Hải chi tâm, quả thật rất xa. Nếu như là dùng truyền tống trận mà nói, phỏng chừng cũng phải bốn năm ngày đường xa."

"Vậy không bằng chúng ta bây giờ liền..."

"Đem cơm ăn xong mới có thể đi!" Hần chỉ chỉ trên bàn bị nàng ném ra đũa.

"..."

Đầu bếp, ngươi lại không xuất quan, ta liền muốn mất đi vị giác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 93: Dịch Gia Chuyển Đi

Dịch gia.

"Trầm chuông môn, Cô Nguyệt tôn giả." Xa xa Dịch Phong liền ra đón, cười một mặt hòa khí, "Không có từ xa tiếp đón, hai vị một đường cực khổ."

"Ngươi được a!" Thẩm Huỳnh cũng phát phát tay.

"Làm sao không thấy Nghệ Thanh tôn giả?" Dịch Phong hướng bọn họ sau lưng nhìn một chút, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Hắn bế quan." Cô Nguyệt thuận miệng trả lời một câu.

"Thì ra là như vậy." Dịch Phong sáng tỏ gật đầu một cái, "Lần trước Thăng Tiên tháp sự việc, còn chưa đa tạ hai vị tôn giả ân cứu mạng."

"Gia chủ khách khí." Cô Nguyệt cười càng thêm buồn bán, "Đều là chính phái tiên môn, lý phải là đồng khí liên chi."

Hai người buôn bán lẫn nhau thổi một lớp, Dịch Phong lúc này mới tránh ra bên cạnh một bước, dẫn người vào núi cánh cửa. Cùng với nó ba nhà bắt đồng, Dịch gia chủ nhà cũng không phải là ở trong Tiên thành, mà càng giống như là tông phái, do từng ngọn phủ đỉnh tạo thành. Một vào sơn môn liền nghe được đủ loại linh thú kêu âm thanh.

Dịch Phong dẫn hai người hướng trung gian chủ phong đi tới, một đường đi tới nhìn thấy đệ tử bên người, đều sẽ vây quanh một hai con linh thú, hình thái khác nhau. Ừ... Chính là không biết mùi vị không biết như thế nào?

Bọn họ một đường đến chủ phong đại điện, có đệ tử dâng trà cùng linh quả, Thẩm Huỳnh ánh mắt lúc này mới phát sáng thêm vài phần, chuyên tâm ăn trái cây. Trải qua mấy tháng heo ăn tàn phá, liền trái cây đều phương mùi thơm khắp nơi lên.

"Trầm chuông môn, xin mời!" Dịch Phong đột nhiên đứng lên nói.

"À?" Nàng sững sốt một chút, chuyên tâm ăn đi rồi, căn bản nghe thấy bọn họ đang nói gì.

"Trầm chuông môn đối với linh thú cũng là người rất có nghiên cứu, Dịch mỗ mang ngài khắp nơi nhìn một chút?" Dịch Phong không thể làm gì khác hơn là lại giải thích một lần.

"Ồ, cái kia khổ cực ngươi rồi." Nguyên lai là đi thăm. Thẩm Huỳnh không có ý kiến gì đứng lên, mới vừa muốn cùng hắn ra ngoài, lại bị người phía sau kéo một cái.

"Chờ một chút." Cô Nguyệt thấp giọng nói, "Ta đi theo tông quán bọn họ nói chuyện làm ăn, ngươi chớ làm loạn. Nhìn có thể, đừng gây họa, càng không thể ăn!"

"Biết Ngươi ba ba! Ta là cái loại này chỉ lo ăn người sao?" Nàng lại không ăn sống.

Cô Nguyệt như đỉnh chém sắt trả lời, "Vâng!"

"..." Phụ nữ trong lúc đó cơ bản nhất tín nhiệm đây?

Dịch Phong dẫn nàng một đường lui về phía sau mà đi, vòng qua mảng lớn đền, ra hậu điện trước mắt nhất thời xuất hiện một tòa ngọn núi to lớn, thậm chí so với chủ phong còn lớn hơn gấp mấy lần.

"Đây cũng là Dịch gia Vạn Thú phong rồi." Dịch Phong mang chút ít kiêu ngạo giải thích, "Trên đỉnh núi linh thú vô số, cùng bên ngoài linh thú bất đồng, chúng nó thường xuyên cư trú ở này, đối với tu sĩ rất là quen thuộc, sẽ không tùy ý công kích người. Ta dễ gia con cháu thời điểm thành niên, đều sẽ bị tới đây đỉnh khế ước con thứ nhất linh thú."

Hắn một bên giải thích, một bên dẫn nàng theo truyền tông trận vào đỉnh. Quả nhiên trên đỉnh núi khắp nơi đều có đủ loại linh thú, trên bầu trời bay, trên đất chạy, nước trung du, nhiều loại đều có. Thẩm Huỳnh nhất thời có loại đến kỳ trận vườn thú cảm giác.

]

Đúng như Dịch Phong nói, những linh thú này đối với bọn họ xông vào, không có cảm giác nào, thật giống như không nhìn thấy hai người một dạng, nên liếm mao liếm lông, nên lăn lộn lăn lộn.

"Cái này chân núi đều là chút ít hai cấp ba cấp thấp linh thú, là vì mới nhập môn tiểu đệ từ chuẩn bị." Thấy nàng không có hứng thú gì, Dịch Phong chuyển mà chỉ về trên núi nói, "Bất quá Vạn Thú phong trên có bốn con trấn sơn linh thú, đều là thập giai. Trầm chuông môn có thể có hứng thú xem một chút?"

"Được." Thẩm Huỳnh gật đầu.

Dịch Phong lúc này mới mang theo nàng đi vào một cái truyền tông trận, trong chớp lát hai người liền đến đỉnh núi, trước mắt xuất hiện một cái sơn động to lớn, mơ hồ còn có sát khí từ bên trong lộ ra tới.

Dịch Phong giờ tay bóp cái Quyết, nhất thời cửa hang giống như là mạng nhện một dạng trận pháp liền tối đi xuống.

"Trong này Phong Lôi Thú, là khó gặp song hệ biến dị linh thú. Đồng thời nắm giữ Phong hệ cùng Lôi hệ năng lực."

Sau một khắc, bên trong động truyền tới tiếng bước chân, hồi lâu cửa hang liền xuất hiện ầm ầm một trận điện quang, mơ hồ còn kèm theo cuồng phong. Một bóng người cao to, từng bước một đi ra, mang theo khí thế kinh người, càng lúc càng nhanh, mỗi đi một bước mặt đất đều muốn dao động động một cái. Mắt thấy một cái cả người có điện bóng người liền muốn chạy ra khỏi động khẩu, nó tựa như là có chút tức giận, mắt to đảo qua, trừng mắt về phía người trên đất.

Đột nhiên cặp mắt mở to, vô trước đột nhiên một quái, ồm một cái quỷ sắp đến trước mặt hai người, bắt đầu run lấy bầy lên.

"Ồ?" Dịch Phong sửng sốt một chút, cái này Phong Lôi Thú ngày trước nhất là tàn bạo, đột nhiên đây là thế nào?

"Thật là lớn nha." Thẩm Huỳnh tò mò quét một cái con này hội phóng điện động vật, quay đầu hai mắt sáng lên nhìn về phía Dịch Phong nói, "Hiệu trưởng nhà trẻ, chuyện này... Có thể ăn không?"

"À?" Cái gì hiệu trưởng nhà trẻ?

Hắn còn chưa kịp hỏi, cái kia Phong Lôi Thú lại đột nhiên ngao ô một tiếng, liền lăn một vòng một đầu đâm vào mồi vừa trong động, tốc độ nhanh phảng phất sau lưng có cái gì tại đuổi theo nó một dạng. Còn bắt chợt phát ra, miêu ô miêu ô khẽ kêu âm thanh.

Dịch Phong: "... Sao đây là?

Hắn một mặt mừng bức, không thể làm gì khác hơn là mang theo Thẩm Huỳnh nhìn xem những thứ khác linh thú, có thể tiếp theo mới phát hiện, mỗi chỉ thú son thú đều là giống nhau phản ứng.

"Đây là Phân Thủy Thú, thủy hệ, có thể ngự thủy hội tụ sông, huyết dịch càng là có chữa thương kỳ hiệu."

"Ồ, ăn ngon không?"

Ngao ô ~ linh thú lại chạy rồi..

"Đây là khói đỏ xanh, bản thể mặc dù là màu đỏ, nhưng bị lúc công kích sẽ hóa thành khói xanh, vô hình vô tướng."

"Ồ, thịt như thế nào đây?"

Ngao ô ~ linh thú đoàn thành một đoàn...

"Đây là Tam Giác Đằng Vân Thú, tốc độ cực nhanh, tu sĩ đều không cách nào phát hiện tung tích tích, rất khó nhìn thấy."

"Ồ, lông hơi nhiều, nhổ lên có thuận tiện hay không?"

Ngao ô ô ~ linh thú chân đạp một cái ngắt đi..

Thật là đáng sợ... Trên người người kia tất cả đều là cao cấp linh thú huyết tinh khí, thực sự sẽ bị ăn!

(? ㄟ?)

Dịch Phong: "..."

Hôm nay thú son linh thú, là tập thể bị bệnh sao? Tại sao đều khác thường như vậy? Chân núi cũng còn khá, làm sao càng cao cấp, càng là...

Chờ một chút!

Hắn nghi ngờ nhìn một chút bên cạnh lười biếng nữ tử, càng là cao cấp linh thú đối với khí tức cảm ứng càng là bén nhạy, sớm nghe Hiên Viên gia chủ nói qua, Trầm chương môn tu vi sâu phải có chút ít... Đáng sợ! Chẳng lẽ chúng nó là cảm ứng được tu vi của nàng? Có thể linh thú từ trước đến giờ kiêu ngạo, coi như không đánh lại cũng không đặt như vậy đi? Huống chi bốn con thú son thú tại Dịch gia mấy trăm năm rồi, tu sĩ cấp cao thấy cũng không ít a.

Dịch Phong càng nghĩ thì càng không hiểu, nhưng nghĩ lại, ít nhất ngày mai mời nàng đi Huyền Hải săn thú chuyện, có nắm chắc hơn một chút.

"Trầm chương môn, người..." Hắn mới vừa muốn hỏi một rõ ràng, trong nhà quân sự đệ tử lại một mặt sốt ruột chạy tới.

"Gia chủ, nội môn thiên phong bên kia có người đệ tử, khế ước thời điểm xảy ra vấn đề, nhị trưởng lão xin ngài đi qua nhìn một chút."

"Cái gì?" Dịch Phong nhướng mày một cái, "Khế ước làm sao sẽ xảy ra vấn đề?"

"Hình như là bởi vì con linh thú này không muốn, đệ tử cưỡng ép khế ước, cho nên..."

"Ngịch ngợm! Làm sao có thể cưỡng ép khế ước?" Hắc mặt đầy tức giận, nhưng nội môn đệ tử lại không thể bất kể, có chút áy náy quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Trầm chương môn, Dịch mỡ có việc gấp cần được rồi đi một cái, người xem..."

"Không có việc gì, người bận rộn đi!" Thẩm Huỳnh không thèm để ý cười một tiếng, đại gia trưởng nha, đều là rất bận rộn.

"Cái kia Dịch mỡ đi trước một bước." Hắc chỉ chỉ dưới núi nói, "Còn phải phiền toái Trầm chương môn trước theo truyền tông trận xuống núi, sẽ có đệ tử đón ngài đi tiền thỉnh nghỉ ngơi."

"Được!" Nàng gật đầu một cái, Dịch Phong lần nữa chào một cái, cái này mới yên tâm bay đi rồi.

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn chung quanh, lúc này mới nhớ tới cái vấn đề.

Truyền tông trận... Ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 94: Một Cái Bạch Đoàn

Thẩm Huỳnh ở trên Vạn Thú phong vòng vo tầm vài vòng, liền ngắt đi con linh thú kia đều tỉnh dậy, nàng tìm không có vừa mới lên mà tới cái truyền tông trận kia. Đang do dự, muốn không dứt khoát trực tiếp nhảy xuống đi rồi, ngược lại tại phái Vô Dịch cũng là như vậy lên xuống núi.

Đột nhiên lại nhìn thấy phía bên phải trong rừng rậm, mơ hồ thoáng qua một đạo bạch quang. Mạnh nhỏ suy nghĩ một chút truyền tông trận giống như cũng là phát bạch quang, đáy lòng vui mừng liền vội vàng đi tới. Mở ra phía trước cây Diệp Nhất nhìn, lại nhất thời trợn to hai mắt.

Thật là nhiều... Tiền a!

(? ◡ ◡)?

Trước mắt là một hang núi, chẳng qua là động là dùng linh thạch xây lên, mơ hồ lộ ra bạch quang, dựa vào một chút gần liền có thể cảm giác được đập vào mặt linh khí nồng nặc. Thẩm Huỳnh sờ sờ, Dịch gia là thực sự cường hào a, đột nhiên có loại muốn gọi Ngưu ba ba xung động.

Ôm đi thăm chút nào trạch tâm tình, Thẩm Huỳnh đi thẳng vào. Bên trong động lớn hơn, thoát nhìn giống như một mỏ linh thạch một dạng, mặt đất vách tường khắp nơi đều là linh thạch thượng phẩm, mặt đất rất là bằng phẳng, bốn phía không có vật gì, chẳng qua là chính giữa đoàn một cái to lớn... Trắng như tuyết lông đoàn?

Trừ có thể ăn, Thẩm Huỳnh nhớ linh thú không nhiều, nhưng lại không có bất kỳ một cái, giống như một cái này được không như thế thuần túy, liền ngay cả trên đất linh thạch so ra kém bề ngoài của hắc, cái trán càng dài một cây ống ánh trong suốt sừng dài.

Nàng theo bản năng liền đưa tay lột một cái, mới vừa còn đang ngủ say linh thú, đột nhiên mở mắt, mang theo tức giận trừng hướng người tới, trên người lông trắng giống như là gai nhọn một dạng nổ tung, lập tức liền đứng lên, cảnh loại bỏ nhìn về phía nàng, trong miệng còn phát ra tiếng gầm nhỏ.

"Yo, tỉnh!" Sắp vỡ lông càng tròn càng giống như lông đoàn.

Lông đoàn con mắt mở thật to, nhìn chòng chọc vào tay nàng, gầm nhẹ đến càng thêm rõ ràng. Thẩm Huỳnh tâm tình rất tốt lần nữa đưa tay tới, trực tiếp rơi vào nó đầu to trên, thuận theo trên đầu lông lại sờ soạng một cái.

Lông đoàn sững sờ, như là bị kinh sợ một dạng, kinh ngạc nhìn nàng, hồi lâu lại cúi đầu xuống nhìn lấy tay nàng, nửa ngày không phản ứng kịp.

Nàng... Có thể đụng phải nó?

Thẩm Huỳnh càng mò vượt lên nghiên, hai cái tay đều nâng lên xoa vài cái, "Ừ, cảm giác rất tốt, nhìn một cái cũng ăn rất ngon."

Lông đoàn cũng không phản kháng nữa, ngược lại thuận theo hướng nàng đến gần một bước, vô tình hay hữu ý đem thân thể cạo hươu lông bàn tay của nàng. Rất cảm thấy a, Thẩm Huỳnh sờ được càng thêm vui sướng, từ đầu tới cuối đều lột một cái, một bên mò còn một bên nhéo một cái cơ thể của nó.

"Ừ, hình thể cũng rất lớn, xem ra có thể ăn rất lâu bộ dáng. Cũng không biết mắc hay không? Ngưu ba ba sẽ đồng ý mua chứ? Ồ... Làm sao biến sắc?"

Nàng sờ sờ, lại phát hiện nó nguyên bản trắng tuyết lông, giống như là bị nhiễm sắc một dạng, theo chớp mũi bắt đầu từ từ biến đỏ, dần dần có trái rộng toàn thân khuyếch hướng.

Thẩm Huỳnh ngực nhét vào, sẽ không có bệnh ngoài da chứ?

]

"Người nào, dám xông vào vào..." Đang suy nghĩ, cánh cửa lại truyền tới một đạo thanh âm quen thuộc, mới vừa xuống núi Dịch Phong mang theo mấy người đệ tử vọt vào, thấy nàng đột nhiên sững sờ ở.

"Trầm chương môn? Người làm sao biết..." Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh lòng đoàn, ánh mắt nhất thời mở to, chỉ hướng nàng còn đặt ở lòng cuộn người trên tay nói, "Người... Người có thể đừng phải nó?"

"Không thể đừng vào sao?" Thẩm Huỳnh ngăn ra, liền vội vàng bán ra tay, "Xin lỗi, ta không biết."

Mới vừa muốn lấy lại tay, lòng đoàn không để lại dấu vết ngừng đầu một cái, lần nữa áp vào bàn tay của nàng.

"Trầm chương môn tại sao sẽ ở đây?" Dịch Phong nhìn con linh thú này một cái, sắc mặt biến đổi nhiều lần, mới đi tới hỏi.

"Ồ, ta không tìm được truyền tông trận, đi tới đi tới liền tới đây." Thẩm Huỳnh thành thật trả lời, "Đúng rồi, cái này chỉ là cái gì thú? Thoạt nhìn ăn ngon lắm bộ dáng, các người bán không?"

Dịch Phong sắc mặt cứng đờ, thoáng qua về bối rối, cười cười xấu hổ, "Ha ha, Trầm chương môn nói đùa. Vạn Thú Sơn địa hình phức tạp, là Dịch mỗ chiêu đãi không chu toàn, hẳn là để cho đệ tử lên núi tới đón người. Thời gian dài như vậy người chắc mệt rồi." Nói xong liền vội vàng hướng về người phía sau nói, "Để cô, mau dẫn Trầm chương môn đi phòng khách nghỉ ngơi."

"Vâng!" Đệ tử kia liền vội vàng đáp một tiếng, lại phảng phất kiêng kỵ cái gì một dạng, cũng không đến.

"Cô Nguyệt tôn giả đã đợi ngài, Trầm chương môn xin mời!" Dịch Phong khách khí đưa tay ra, "Chúng ta ngày mai liền xuất phát đi Huyền Hải, Trầm chương môn sớm chút nghỉ ngơi."

"Được." Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn một chút lòng đoàn, lúc này mới đi theo đệ tử kia đi ra ngoài. Không biết ngày mai có thể hay không cũng tìm tới một cái, chiêu tài nắm?

Mãi đến lại cũng không nhìn thấy bóng người của Thẩm Huỳnh, Dịch Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hốt hoảng xoay người hướng về phía sau trắng trợn cự thủ hành đại lễ nói, "Mời linh chủ chuộc tội! Trầm chương môn mới tới Dịch gia, không biết linh chủ chân thân, cá tính lại... Sáng sủa chút ít, vô tình mạo phạm linh chủ."

Cự thủ trầm mặc hồi lâu, mới phát ra một tiếng trầm thấp đáp lại, "Ừm."

"Linh chủ, đệ tử bảo đảm Trầm chương môn tuyệt đối không phải là cái gì người xấu." Dịch Phong tiếp tục giải thích, "Nàng môn hạ đệ tử, Nghệ Thanh tôn giả, chính là lực phá Thăng Tiên tháp, cứu các phái tu sĩ chi nhân. Nếu không phải là hắn, đệ tử và Dịch gia các vị các sư bá, sợ đã sớm mất mạng trong tháp. Hơn nữa nàng lần này tới, cũng chỉ là giúp ta đi trước Huyền Hải tìm kiếm khế ước linh..."

"Nàng..." Cự thủ đột nhiên cắt đứt lời của hắn, âm thanh ngoài ý muốn mang theo điểm mờ mịt nói, "Tên gì?"

"A?" Dịch Phong sững sờ, như là không nghĩ tới nó sẽ hỏi cái vấn đề này, hồi lâu mới trả lời, "Thật giống như kêu... Thẩm... Thẩm..." Thẩm cái gì kia mà, Dương? Thanh âm? Sakura? Vẫn là anh?

Rốt cuộc cái gì tới?

"Hỏi rõ... Tới hỏi báo." Cự thủ nói câu, quay đầu về tới chính giữa, lại đoàn thành đoàn nằm xuống, lại không nhìn hắn một cái, đầu càng là vùi vào hai móng bên trong, chẳng qua là mơ hồ lộ ra vài nhuộm màu lông đỏ.

"À? A... Nha, dạ!" Dịch Phong mặt một mặt mòng bức, cho nên... Linh chủ cái này là sinh khí, vẫn là không có tức giận à?

Càng ngày càng không hiểu những thứ này các thú thú thể giới.

Huyền Hải nhiều dị thú.

Huyền Hải là nằm ở Thượng Thanh giới nhất ven một vùng biển rộng, tin đồn nó rộng rãi không giới, không có ai biết cụ thể bao lớn, trong nước nhiều cái đảo, bởi vì rất hiếm vết người cho nên dị thú mọc um tùm. Gần đây đủ loại cao cấp dị thú, thậm chí có liên Dịch gia cũng không nghe nói qua, có chút liên tu sĩ cấp cao đều không đủ lấy cùng xứng đôi.

Dịch Phong là chủ nhà họ Dịch, tu sĩ Hóa Thần. Tại Thượng Thanh giới đã rất khó tìm thích hợp hắn linh thú, cho nên chỉ có thể mạo hiểm đi trước Huyền Hải tìm tòi. Hắn ban đầu phát cái đó mời dân, dụng ý thực sự chỉ là vì cùng phái Vô Địch giao hảo. Thật ra thì chưa từng nghĩ thật mời người hỗ trợ ý tứ, lại không nghĩ rằng đối phương vẫn thật là đáp ứng.

Hắn đối với vị này Trầm chương môn hiểu không nhiều, ấn tượng duy nhất, còn dừng lại tại Hiền Viên gia chủ đối với nàng một mực cung kính trong thái

độ. Thi đấu đi qua, liền ngay cả Ân gia gia chủ thật giống như cũng biến thành như vậy. Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, Dịch Phong cũng có thể đoán được nàng nhất định có chỗ bất phàm. Huống chi nàng vẫn là Nghệ Thanh tôn giả sư phụ.

Đặc biệt là ngày hôm qua gặp qua Thẩm Huỳnh đối với linh thú đặc thù lực uy hiếp sau, Dịch Phong đối với cái này được càng thêm có lòng tin.

Huyền Hải hung hiểm không thích hợp mang quá nhiều người, cho nên chuyến này chỉ có hắn cùng Trầm chương môn, Cô Nguyệt tôn giả dường như còn có việc không có làm xong, cho nên cũng không có ý định đi. Chẳng qua là trước khi đi đột nhiên kéo hắn rí tai, mặt đầy trịnh trọng nói.

"Nếu như Thẩm Huỳnh hỏi ngươi, biết nướng thịt hay không? Ngươi nhất định phải nói cho nàng không biết."

"À?" Lời này ý gì?

Cô Nguyệt một mặt thâm ý vỗ vai hắn một cái, "Nghe ta không sai, tương lai ngươi sẽ hiểu."

"..." Dịch Phong một mặt mộng bức.

Phái Vô Dịch người, đều như vậy... Cao thâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 95: Đi Trước Huyền Hải

Dịch Phong mang theo Thẩm Huỳnh một đường bay vào Huyền Hải, mặc dù không biết nàng tại sao phải đứng ở trên kiếm hắn, nhưng người tới là khách, Dịch Phong mặc dù nghi ngờ đến cũng không tiện nói cái gì, bắt đầu giới thiệu Huyền Hải tình huống tới.

"Trầm chương môn đây chính là Huyền Hải rồi." Hắn chỉ vừa nhìn biển rộng vô tận nói, "Bởi vì ta Dịch gia quan hệ, Huyền Hải ven đến lúc đó không có bao nhiêu linh thú, chờ qua ngàn năm đảo liền sẽ nhiều."

Thẩm Huỳnh gật đầu một cái. Quả nhiên không tới hồi lâu trước mắt liền xuất hiện mảng lớn cái đảo, trải rộng trên biển. Đảo diện tích rất nhỏ, có thoát nhìn chẳng qua là mấy thước vuông ụ đất mà thôi. Dịch Phong cũng không có ở nơi này dừng lại ý tứ, một bên thô thô giới thiệu một phen, một đường bay đi. Đại khái bay rồi nửa canh giờ bộ dáng, những thứ kia cái đảo mới thiếu rất nhiều, cách cái mấy phút mới có thể thấy được một tòa, hơn nữa diện tích rất là rộng rãi.

Giống như hắn nói, phía trên bắt đầu có linh thú cái bóng, có ba năm chỉ một nhóm, có trên trăm thành đoàn. Phần lớn xuất hiện tại trên đảo, trong nước cũng thỉnh thoảng sẽ văng ra một cái, mỗi chỉ hình thể đều rất lớn, xa xa đều có thể nhìn đến linh thú thân ảnh.

"Ta Sư Hống thú chính là ở toà này trên đảo gặp phải." Dịch Phong chỉ chỉ phía bên phải một tòa đại đảo nói.

"Con mèo kia?" Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn hắn một cái.

Dịch Phong sững sốt một chút, cho là nàng là cảm thấy Sư Hống thú hình thể tiểu, vì vậy giải thích, "Sư Hống thú là thập giai linh thú, có thể biến đổi hình thể, ngày đó Trầm chương môn nhìn thấy cũng không phải là nó chân thân, thực tế nó nếu so với cái kia lớn hơn không chỉ gấp mười lần đây."

"Ồ." Nàng gật đầu một cái.

Nhớ tới chính mình trước kia khế ước thú, Dịch Phong cũng không khỏi có chút thương cảm, cũng không tiếp tục nói nữa cái gì, nhìn cái kia đảo một cái, tiếp tục ngự kiếm đi về phía trước mà đi. Đại khái lại bay rồi nửa giờ bộ dáng, mới dừng ở một tòa mọc ra xanh um tươi tốt rừng rậm trên đảo.

"Liên từ nơi này bắt đầu đi." Hắn trực tiếp bay xuống, chỉ rừng rậm nói, "Đây linh khí đậm đà, hẳn là sẽ có thập giai trở lên linh thú tồn tại."

"Được." Thẩm Huỳnh không có ý kiến gì.

Dịch Phong lập tức móc ra một nhóm trận kỳ, pháp phù các loại vật phẩm nói, "Ta là Kim linh căn, cho nên muốn tìm một cái cái khác thuộc tính linh thú, không biết Trầm chương môn có thể hay không cũng có tìm một con linh thú ý tưởng?"

"Có a!" Nàng gật đầu.

"Có thể có cái gì yêu cầu?"

Trong đầu Thẩm Huỳnh nhất thời chợt hiện qua một cái đại mao đoàn, "Lớn một chút, trắng một chút?" Dễ ăn một chút.

"Trắng?" Dịch Phong sững sốt một chút, nhìn nàng một cái, lập tức công khai, Trầm chương môn rốt cuộc là một cái cô nương, tự nhiên muốn tìm chút ít

đẹp mắt một chút linh thú, có thể lý giải.

"Trận phù pháp khí, ta đều đã chuẩn bị xong rồi, Trầm chương môn am hiểu bên nào?"

"À?" Ý gì?

"Nơi này linh thú hung hiểm, vẫn là làm chút chuẩn bị xong." Dịch Phong giờ nhắc tay bên trong vật phẩm giải thích, "Những thứ này có thể làm phụ trợ, không biết Trầm chương môn tinh thông hơn Ngự thú trong nào một khoản?"

"Có... Rất nhiều hạng sao?" Không phải là chỉ cần bắt được là được rồi sao?

]

"Tự nhiên." Nói đến chính mình chuyên nghiệp, hần giống như là học thuộc lòng tựa như bật thốt lên, "Ngự Thú Chi Thuật, theo truy tung, xem khí, vận pháp, lập trận đến phía sau, dương oai, kết ấn, thậm chí còn sau cùng khế ước, một dạng đều không thể thiếu."

"Áy..." Phức tạp như vậy sao? Lúc trước tho chỉ cần đánh một trận là tốt rồi a, quả nhiên yêu cùng thú là không đồng thể hệ động vật nhỏ.

"Ta xem trong phái linh thú đối với Trầm chương môn khí tức rất là nhạy cảm, chắc hẳn người nhất định tinh thông truy tung xem khí?"

"Áy... Không biết."

"Cái kia chủ trì trận pháp đây?"

"Không được."

"Cùng linh ** lưu dương oai kết ấn đây?"

"Không có học qua."

"Cái kia ký kết khế ước..."

"Kết cái gì?"

Dịch Phong cứng đờ: "..."

Vậy người rốt cuộc biết cái gì đi à? Thật sự là đến giúp đỡ sao?

(?? π?)b

Đột nhiên có chút hoài nghi, mời nàng tới bắt linh thú quyết định này tính chính xác.

Rống..

Đang suy nghĩ, đột nhiên cách đó không xa truyền tới một tiếng to lớn tiếng thú gào, âm thanh như là tiếng sấm vang rền, trực tiếp tỉnh lại đang hóa đá Dịch Phong.

"Thanh âm này chẳng lẽ là... Bối Vân Thú!" Hần đột nhiên tròn to hai mắt, sắc mặt đều trắng nhợt, liền vội vàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Không thể sống ở chỗ này, mặt đất này có thể là..."

Hần lời còn chưa nói hết, đột nhiên mặt động một cái, cái đảo bắt đầu lay động kịch liệt lên, trên người trảm xuống, toàn bộ mặt đất bắt đầu đi lên giương cao, khắp nơi đều là cây cối sụp đổ, đá lăn rơi xuống âm thanh. Dưới chân cũng bắt đầu khai phá, phảng phất bề mặt quả đất bắt đầu chảy xuống.

"Hướng bên trái đằng trước hướng đi ra ngoài." Dịch Phong cường ép ổn định thân hình ngự kiếm mà lên, quay đầu hướng Thẩm Huỳnh nhắc nhở.

Thẩm Huỳnh nhìn một cái khắp núi khắp nơi đá rơi, dưới chân một chút, tung người hướng Dịch Phong nói phương hướng nhảy một cái, nhất thời cả người bay đến trường cấp 3, còn trước đối phương một bước, chính xác rơi vào cái đảo đồng nam bên.

Quay đầu nhìn lại, nguyên bản rừng rậm đã sụp hoàn toàn, trên đảo 2 phần 3 địa giới lừng không thẳng lên. Mặt đất xuất hiện bốn cái to lớn cây cột, theo lại một tiếng thét to như sấm, một cái to lớn màu đen đầu theo cái kia 2 phần 3 phù đảo bên trong đưa ra ngoài, há mồm lộ ra miệng đầy răng nhọn. Mà nguyên bản địa giới bắt đầu quét lạp lạp xuất hiện một hàng to lớn gai nhọn, trải rộng trên đó.

Thẩm Huỳnh ngưỡng cao đầu, mới nhìn thấy con này cự thú toàn bộ diện mạo.

Thật là lớn... Con rùa đen a!

Nguyên lai các nàng mới vừa đứng địa phương, chính là con này con rùa trên lưng.

"Thật sự là Bối Vân Thú!" Dịch Phong cũng có chút ngại ngùng, không nghĩ tới bọn họ gặp phải con thú nhất yêu thú chính là Bối Vân Thú, cái này cũng quá củ chuối đi điểm.

Bối Vân Thú coi như là trên là hình thể lớn nhất linh thú, thành niên linh thú bản thể cực lớn đến có thể trích vân tích nhật trình độ, cho nên mới danh viết vác Vân. Con thú này tính tình nóng nảy, thỉnh giác bén nhạy, lại lại cực kỳ yêu thích yên tĩnh, nếu là bị làm ồn đến dễ nổi điên, cho nên cũng không thích hợp làm kẻ ước linh thú. Mới vừa bọn họ lên đảo thời điểm, chắc là không cẩn thận tình lại nó.

Giờ phút nguy hiểm đó, Bối Vân Thú là cấp mười ba linh thú, tương đương với Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ. Cộng thêm linh thú bản thân liền so với đồng giai Nhân tu mạnh hơn.

Dịch Phong có loại muốn học máu xung động, nếu như là trước lúc này, hẳn có lẽ cho là mình cùng Trầm chương môn liên thủ, có lẽ có thể bắt lại. Điều kiện tiên quyết là... Đối phương cũng sẽ Ngự thú à! Làm sao bây giờ? Hiện chạy trốn còn kịp sao?

Rống..

Bối Vân Thú lần nữa phát ra một tiếng rống to, chỉ thấy bốn phía nước biển trong nháy mắt nhấc lên sóng lớn, tạo thành một nửa hình tròn, nhất thời đem nửa cái đảo đều cho bao vây lại.

Đến! Không trốn thoát.

Dịch Phong liền vội vàng kết ấn bày một cái tâm trận, lại gọi linh kiếm đi ra, trầm giọng nói, "Trầm chương môn, con thú này không thể kẻ ước, ta thử xem có thể hay không vội vã nó ngủ say, còn xin giúp ta phòng thủ nơi này tâm trận."

"Ồ, được!" Nàng dùng sức gật đầu một cái, "Cố gắng lên!"

Hắn lúc này mới bay ra ngoài, một bên bay về phía cự thú kia bầu trời, một bên hai tay kết ấn. Nhất thời mặt đất xuất hiện người cường tráng đàng mạn, hướng về trên người Bối Vân Thú trối đi lên.

Thảm Huỳnh nhìn một chút dưới chân sáng lên trận pháp, thủ tâm trận ý tứ... Chắc là không cho cái kia con rùa đen đựng nơi này đi?

(▭ ▴)

Đang suy nghĩ, trước mặt truyền tới bá đi một tiếng, cái gì gây lia âm thanh. Dịch Phong đàng mạn trối không được thể hình to lớn Bối Vân Thú, bắt đầu đứt thành từng khúc, tầm kia mọc đầy răng nhọn miệng to như chậu máu, càng là xoay người liền hướng không trung tập tới.

Cái này chuyển một cái, tự nhiên cái kia bốn cái cường tráng chân cây cột liền muốn đi theo di chuyển, thật vừa đúng lúc liền hướng về bên này trận pháp tiến đến gần, Thảm Huỳnh nhường mảy một cái, thuận tay liền một cái tát đánh ra, nói xong không thể đựng vào!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 96: Linh Chủ Bạch Trạch

Bịch bịch một cái, cự thú một chân liền bị bộp trở về, trong nháy mắt mất thăng bằng, một tiếng ầm vang liền té xuống.

Nằm ở thị giác khu không thấy được Dịch Phong, nhất thời vui mừng, mặc dù không biết cái này Bối Vân Thú làm sao trật chân té, nhưng đây là một cái cơ hội!

Lập tức nắm chặt cơ hội kết ấn, bày xong còn lại trận pháp, nhất thời không trung liền xuất hiện một cái to lớn trận đồ, màu vàng pháp phù văn chữ tại trong trận lưu chuyển, chậm rãi nhìn phía dưới cự thú rơi xuống.

Nguyên bản còn đang nộ hồng linh thú, âm thanh dần dần tiêu, càng ngày càng yếu. Liền ngay cả cặp kia to lớn đỏ ngầu cặp mắt, cũng bắt đầu chậm rãi khép lại. Trận pháp càng ép càng thấp, mắt thấy Bối Vân Thú liền phải hoàn toàn nhắm mắt lại, trận pháp cũng hạ xuống ánh mắt của nó chung quanh.

Đột nhiên nó há to mồm, hướng về trên trận pháp mãnh lực khê cắn, theo rắc rắc một thanh âm vang lên, trận pháp nhất thời hóa thành ngàn vạn mảnh vụn biến mất. Bối Vân Thú cũng đột nhiên mở mắt ra, hơn nữa xem ra so với mới vừa còn muốn tức giận. Há mồm phun ra từng đạo gai nhọn, che ngập bầu trời hướng về Dịch Phong đâm tới.

Dịch Phong chỉ có thể liên tiếp lui về phía sau, chặn cái kia đầy trời gai độc. Đang chuẩn bị nghênh đón nó đột công kích tới, Bối Vân Thú lại hoàn toàn không có truy kích ý tứ của hắn, ngược lại quay người lại, mở miệng hướng về hướng đông nam cắn.

"Trầm chương môn!" Dịch Phong cả kinh, thấy đối phương còn đứng ở trong trận pháp không nhúc nhích một bước, la lớn, "Mau rời đi cái kia!" Hắn muốn bay trở về, cũng đã không kịp. Mắt thấy cái kia to lớn thú vật liền hướng về nàng rơi xuống.

Đột nhiên, một tia sét từ trên trời hạ xuống, một tiếng ầm vang đánh vào trên đầu của Bối Vân Thú.

Gào

~Cự thú hét thảm một tiếng, rụt trở về. Đầu to đầu lâu trên, da thịt tách ra, máu đỏ một mảnh.

Một nói thân ảnh màu trắng nhất thời xuất hiện tại không trung, hần đứng lơ lửng trên không, toàn thân áo trắng trắng tinh đến như là không nhiễm phàm trần, chậm rãi rơi, phảng phất cả người đều tản ra nhàn nhạt bạch quang, tại có chút tối bất tỉnh huyền trên biển, đặc biệt rõ ràng.

Rốt cuộc bay tới Dịch Phong, không dám tin nhìn lấy không trung rơi xuống người, bật thốt lên, "Linh chủ!"

Đối phương không trả lời, chẳng qua là trong trẻo lạnh lùng ánh mắt, lưỡi dao sắc bén, nhìn chăm chăm vào trên đất Bối Vân Thú.

Mới vừa còn cực độ nóng nảy cự thú, như là gặp được khắc tinh một dạng, nức nở một tiếng, liền mạng co lại thành một đoàn, run rẩy thẳng lui về phía sau, mãi đến hoàn toàn lui xuống mảnh này cái đảo, cuốn rúc vào trên mặt biển, chỉ lộ nửa cái đầu nom nớp lo sợ nhìn lấy người mới xuất hiện, một bộ muốn chạy trốn lại không dám bộ dáng.

"Ngài... Tại sao lại ở chỗ này?" Dịch Phong bước nhanh nghênh đón, theo bản năng hỏi một câu, hần không phải là cho tới nay không ra Vạn Thú phong sao? Chẳng lẽ là cảm ứng được hần có nguy hiểm, cho nên cố ý chạy tới?

Đối phương không trả lời, phải nói hoàn toàn không để ý đến ý tứ của hần, chẳng qua là quay đầu thẳng tắp nhìn về phía, còn đứng ở trong trận Thảm Huỳnh, nửa ngày không có tỉnh hồn.

Thảm Huỳnh bị nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, theo bản năng nhìn một chút mình là không là nơi nào dơ bẩn, nhìn đối phương còn chưa động, không thể làm gì khác hơn là lễ phép lên tiếng chào, "Hi~ người khỏe, ta gọi Thảm Huỳnh."

Đối phương sững sốt một chút, bên người tay xiết chặt, khoe miệng giật giật. Thảm Huỳnh cho là hần muốn nói gì, hần lại đột nhiên thân hình chuyển một cái, vác tới.

Bị quăng một cái bối cảnh, "... Ý gì?

Nàng đây là... Bị chê?

Thảm Huỳnh khoe miệng giật một cái, không có chú ý một đôi mắt vuông bên nguyên bản như mực tóc đen, lặng lẽ dính vào thêm vài phần màu hồng, mơ hồ có ý hướng bên cổ tràn lan khuynh hướng.

]

"Thảm... Chương môn." Dịch Phong lúc này mới nhớ tới còn có những người khác tại chỗ, liền vội vàng tiến lên giải thích, "Linh... Hần từ trước đến giờ nói thiếu."

"Ồ." Thảm Huỳnh có chút không vui gật đầu một cái, "Người nhà các người?"

"Áy..." Hần nói là là phải hay không phải đây?

Thảm Huỳnh cũng không để ý, thuận miệng hỏi một câu, "Hần họ gì à?"

"Chuyện này..." Dịch Phong nhìn một chút công qua đi người, có chút do dự.

"Bạch Trạch!" Người kia lại đột nhiên xoay người lại, lần nữa thẳng tắp nhìn về phía đối diện Thảm Huỳnh, "Tên của ta."

Hồi lâu, lập tức lại vòng vo trở về.

Thảm Huỳnh: "... Mặt của nàng rất đáng sợ sao?

Dịch Phong lại càng thêm chán kinh, linh chủ không phải là cho tới nay không cùng bất luận kẻ nào nhắc lên thân phận của mình sao? Tại sao liền nói thẳng tên thật à? Hần liền vội vàng lo lắng nhìn Thảm Huỳnh một cái, thấy đối phương hoàn toàn không có gì đặc biệt phản ứng, phảng phất căn bản không có ý thức được danh tự này có vấn đề gì, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cười cười xấu hổ nói, "Ha ha... Trầm chương môn bỏ qua cho, linh... Hần ngày trước không thể nào cùng người sống tiếp xúc, cho nên..."

"Hội chứng sợ xã giao?"

"À? A!" Hội chứng sợ xã giao là cái quỷ gì? "Ừ... Chứ?" Để tránh nàng tiếp tục hỏi tiếp, Dịch Phong gật đầu một cái.

"Ồ." Thì ra là như vậy, nàng nhưng gật đầu một cái. Không có hỏi lại, quay đầu nhìn một chút trước mắt một mảnh hỗn độn, nói sang chuyện khác, "Hiệu trưởng nhà trẻ, chúng ta tiếp theo đi đâu?"

"Chuyện này..." Hấn theo bản năng hướng bên cạnh bóng trắng nhìn lại, lập tức lại thu hồi, chỉ đành phải thử dò xét hướng đối phương truyền âm nói, "Đa tạ linh chủ giúp đỡ, chẳng qua là ta chờ còn cần tiếp tục thâm nhập Huyền Hải tìm kiếm linh thú, không biết..."

Hấn đã chờ hồi lâu, mới truyền tới từng tiếng lạnh truyền âm, "Đi."

"Ồ? Linh chủ ý tứ... Là muốn cùng bọn ta đồng hành?"

"... Ừ."

"Có thể... Nhưng là..." Dịch Phong có chút không dám tin tưởng, "Bực này chuyện nhỏ đoạn không dám phiền tới linh chủ, Huyền Hải mặc dù hung hiểm, nhưng giống như Bối Vân Thú chuyện như vậy vẫn là hiếm thấy, linh chủ không cần lo lắng. Huống chi thân phận của ngài không thích hợp bại lộ, không bằng..."

Hấn lời còn chưa nói hết, đối phương cũng đã lẳng không bay đến phía trước, bên tai chỉ truyền tới một đạo trong trẻo lạnh lùng âm thanh, "Đuổi theo!"

"..." Linh chủ nguyên lai nhiệt tâm như vậy sao?

Dịch Phong có loại bị nhân bánh đập trúng không chân thật cảm giác, liền vội vàng gọi ra phi kiếm, vẫn không quên quay đầu nhìn nguyên địa Thảm Huỳnh một cái, "Trảm chưởng môn có hay không muốn cùng nhau?"

"Được a, cảm ơn." Thảm Huỳnh đặc biệt tự nhiên đứng lên trên.

Một nhóm ba người lúc này mới bay ra mới vừa cái đảo, Dịch Phong một mực đi theo Bạch Trạch đại khái năm bước xa vị trí, không ức chế được lòng tràn đầy kích động. Có linh chủ tại, đừng nói là Bối Vân Thú, chính là lại cao cấp linh thú, hấn đều không cần lo lắng. Đột nhiên có chút không kịp chờ đợi muốn gặp được tiếp theo con linh thú rồi.

Hồi lâu...

"Hiệu trưởng nhà trẻ, cái gì gọi là linh chủ?" Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Dưới chân Dịch Phong một quai, thiếu chút nữa theo linh kiếm trên té xuống. Trong bụng nhất thời trăm xuống, cứng ngắc quay đầu lại. Thảm, nàng còn là nghe thấy rồi.

"Linh... Chủ là... Chúng ta Dịch gia đối với trưởng bối một loại xưng hô đặc thù." Dịch Phong kéo ra một cái nụ cười cứng ngắc, kiên trì đến cùng giải thích.

"Ồ." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, nói tiếp, "Vậy hấn không thể bại lộ thân phận gì?"

Dưới chân hấn lại là run lên, lúc này là thực sự ngã xuống đi xuống, hồi lâu mới hiêm hiêm ổn định kiếm, không dám tin nhìn về phía Thảm Huỳnh, "Ngươi... Làm sao ngươi biết?"

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

"Mới vừa không phải là tự các ngươi nói sao?" Thảm Huỳnh một mặt thần nhiên.

"..." Hấn nói gì?

"Chẳng lẽ..." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng gãi đầu một cái nói, "Các ngươi mới vừa nói là lạng lẽ nói?"

"..."

"Ừ, miệng hình như là không động."

"..."

"Hiện tại làm bộ không nghe thấy còn kịp sao?"

"..." Dịch Phong muốn chết.

Ngươi rút cuộc là thế nào nghe thấy người khác truyền âm đi à?

$(\prime\prime\square)\prime\prime\curvearrowright\text{—}\text{—}\text{—}$

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 97: Huyền Hải Giao Long

Dịch Phong tâm đều nói lên, nhưng cũng may Trầm chương môn không phải là một người truy tìm nguồn gốc, nói làm bộ không nghe được, vẫn thật là lại không có mở miệng hỏi linh chủ chuyện. Không có từ trước đến nay, hần càng phát giác cái này phái Vô Địch chương môn vẫn là rất dễ chung sống, không trách Hiền Viên cùng Ân gia đều đối với nàng hữu hảo như vậy.

Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, linh chủ lần đầu tiên ra ngoài, lại là cùng hần tới Huyền Hải tìm kiếm thích hợp linh thú, loại sự tình này nếu là nói cùng trong phái các trưởng lão nghe, phỏng chừng không có ai sẽ tin đi. Hần càng nghĩ thì càng hưng phấn, lấy linh chủ thực lực, đừng nói cấp mười ba Bội Vân Thú, chính là cao cấp hơn cũng không thành vấn đề. Hần đã có thể tưởng tượng được, lấy được một cái cao cấp linh thú sau, môn phái khác thế gia, hâm mộ và ghen ghét ánh mắt.

Một phút đồng hồ sau hần liền cũng không cười nổi nữa rồi.

Linh chủ quả thật rất biết tìm linh thú, phải nói tại phía xa trăm dặm ra ngoài, hần liền có thể cảm ứng được linh thú vị trí. Nhưng.. Tại sao gặp phải cao cấp linh thú thời điểm, phản ứng đầu tiên của hần, là đẩy tới bên cạnh Thẩm Huỳnh đi à?

"Cho ta?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút trước mắt run lấy bấy động vật nhỏ, sừng sốt một chút.

Bạch Trạch vẫn là không có lên tiếng, chẳng qua là ánh mắt sáng lên nhìn lấy nàng, ý tứ rất rõ ràng.

"Cảm ơn a!" Nàng nói cảm ơn, nhìn một chút trước mắt con này run lấy run lấy liền ngất đi linh thú, thuận tay xóc lên một cái móng, theo bản năng quay đầu nhìn Dịch Phong, "Hiệu trưởng nhà trẻ, người sẽ nướng thịt sao?"

"A?" Dịch Phong ngẩn ngơ, mới phản ứng được nàng hỏi cái gì, đột nhiên cũng nhớ tới Cô Nguyệt tôn giả giao phó, lắc đầu một cái, "Sẽ không!"

"Ồ!" Nàng nhẹ buông tay, ném.

Linh chủ cũng không có tức giận, xoay người tiếp tục tìm con thứ hai, tiếp theo sau đó đẩy tới trước mặt nàng.

Lần này nàng không có nhận, trực tiếp xoay người hỏi, "Hiệu trưởng nhà trẻ, người sẽ rán thịt thăn sao?"

"... Không biết."

"Ồ, không muốn."

Con thứ ba.

"Hiệu trưởng nhà trẻ, sẽ thịt xào mảnh nhỏ sao?"

"... Không biết."

"Ồ, không muốn."

Con thứ bốn.

"Hiệu trưởng nhà trẻ, biết bơi nấu thịt sao?"

"... Không biết."

"Ồ, không muốn."

Sau đó con thứ năm... Con thứ sáu... Con thứ bảy...

Mỗi một con Thẩm Huỳnh đều muốn hỏi hần một lần, sau đó sẽ cự tuyệt, sau đó linh chủ lại đem linh thú vứt bỏ.

]

Dịch Phong: "..."

Tại sao phải hỏi hần loại vấn đề này? Tại sao mỗi lần hỏi đều là phương pháp nấu? Tại sao linh chủ mỗi lần đều bị cự tuyệt, nhưng vẫn là không nói một lời tiếp tục bắt linh thú đưa cho nàng? Tại sao không người hỏi hần có muốn hay không? Tại sao một cái cũng không lưu lại cho hần đi à?

Yêu cầu linh thú không phải là hần sao?

? (? ㄥ?)

"Các người..." Thẩm Huỳnh đột nhiên đẩy một cái Dịch Phong nói, "Không cảm thấy nơi này có chút ám sao?"

"Cũng còn khá." Trong lòng của hắn càng ám, lòng như tro nguội ám.

"Cẩn thận!" Vẫn không có mở miệng Bạch Trạch, lạnh giọng cảnh cáo một câu.

Dịch Phong còn không phản ứng kịp, cũng chỉ thấy hắn đột nhiên xoay người hướng về phương hướng của hai người chạy tới, trong nháy mắt liền đến bên cạnh hai người.

Sau đó...

Ôm lấy bên cạnh hắn Thẩm Huỳnh, bay lên bầu trời.

Sau một khắc, một đạo màu đen phong nhận, mang theo mùi lạnh khí tức, bịch một tiếng đập trúng Dịch Phong trên đầu. Khuynh khắc gian trực tiếp đem hắn đụng bay ra ngoài. Rơi Diệp Nhất như vậy trên không trung lật tốt lẫn lộn mấy vòng, nếu không phải là hắn phản ứng nhanh, kịp thời ngự kiếm mà lên, thuận tay bày ra phòng ngự trận. Nếu không thì bị phía dưới liên tiếp không ngừng màu đen phong nhận xuyên qua.

Đỉnh đầu trong nháy mắt sung lên tốt một khối to, hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại, linh chủ chính ôm lấy hoàn hảo không hao tổn Thẩm Huỳnh, đứng ở phía sau mây trắng không trung.

Dịch Phong: "... " Trong lòng khổ.

Nói xong vì hắn tới bắt linh thú đây? Điều có thể ôm đi Thẩm Huỳnh rồi, tại sao không thuận tay kéo hắn một cái?

Bạch Trạch trong treo lạnh lùng mặt đột nhiên trầm xuống, cúi đầu nhìn phía dưới trên đảo, đột nhiên xuất hiện đầy trời màu đen phong nhận.

Cái này khí tức là...

Hắn tiến lên mấy bước, thận trọng đem người trong ngực, đặt ở Dịch Phong trên thân kiếm, giao phó nói, "Bảo vệ cẩn thận nàng!"

Dịch Phong ngăn người, hiếm thấy thấy hắn như thế vẻ mặt nghiêm túc, phản xạ có điều kiện gật đầu một cái.

Bạch Trạch ngẩng đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, há miệng như là nghĩ giao phó cái gì, trên mặt lại không ức chế được lại bắt đầu phiếm hồng, nhưng vẫn còn không nói gì, thân hình lóe lên, quay đầu lại bay về phía mới vừa cái đó đảo.

"Linh chủ..." Dịch Phong có lòng muốn hỏi, đối phương cũng đã đã mất đi tung tích, hắn chỉ có thể một mặt nặng nề nhìn lấy phía dưới cái kia mảnh nhỏ đột nhiên xuất hiện màu đen phong nhận, có thể vô luận như thế nào buông ra thần thức, lại vẫn dò không vào những thứ kia phong nhận bên trong. Hắn chưa từng nghe nghe, có linh thú có thể phát ra loại này màu đen phong nhận, hơn nữa hơi thở này, cho tới bây giờ không có gặp qua, âm lãnh... Có chút đáng sợ, "Trong này rốt cuộc là cái gì?"

"Là một cái người a." Bên người Thẩm Huỳnh mở miệng nói.

"Người?" Dịch Phong cả kinh, "Người nào? Ở đâu?"

"Chưa từng thấy, không nhận biết?" Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, chỉ trên đảo góc trên bên phải nói, "Ồ đó! Quần áo đen phục cái đó."

Dịch Phong thuận theo nàng chỉ phương hướng nhìn kỹ, làm thế nào cũng không có thấy nàng nói tới người, "Không có a, người chừng nào thì phát hiện."

"Lên đảo thời điểm."

"Trên..." Vậy người tại sao không nói đi à?

"Còn tưởng rằng hắn cũng là tới bắt động vật nhỏ." Như là biết hắn ý tưởng, nàng lại tăng thêm một câu, "Các người không thấy sao?"

Dịch Phong: "... "

Ngực có chút nhét, hắn vừa định hỏi nhiều mấy câu, trên đảo đột nhiên vang lên mấy tiếng ừng ừng sấm vang, một đạo điện quang thoáng qua, nguyên bản tràn đầy đảo bay múa phong nhận, trong nháy mắt toàn tiêu.

Có thể mặc dù phong nhận đã biến mất, nhưng là bốn phía vẫn là một mảnh tối tăm, liền ngay cả bầu trời cũng bắt đầu mây đen giăng đầy, mặt biển bắt đầu lẫn lộn. Bạch Trạch theo trong đảo lui ra, xuất hiện lần nữa tại cách đó không xa chân trời.

Về mặt lại càng thêm nghiêm túc nhìn phía dưới, quả nhiên không tới hồi lâu, trên đảo truyền tới một tiếng ầm vang vang, một cái to lớn dải bóng người theo trên đảo bay lên mà ra, thân rắn đuôi cá, đỉnh đầu còn có một con màu đen sừng dài, một tiếng sắc bén chói tai thét dài vang lên, thân ảnh kia vọt thẳng lên không trung.

"Yo, thành dài rồi." Thẩm Huỳnh có chút kinh ngạc mở to hai mắt.

"Chuyện này... Đây là..." Dịch Phong càng thêm khiếp sợ nhìn lấy xông thẳng hướng không trung bóng người, "Giao long! Đây là giao long!" Không nghĩ tới Thanh giới Huyền Hải trong, cũng sẽ xuất hiện loại này trong truyền thuyết sinh vật, hơn nữa nhìn nó quanh thân khí tức, chẳng lẽ...

"Rồng?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, "Long không phải là chắc có hai cái sừng sao?" Trong chuyện thần thoại xưa đều là nói như vậy.

"Giao long cũng không tính là chân chính Long tộc." Dịch Phong mang chút ít sốt ruột giải thích, "Chẳng qua là sắp hóa rồng Giao tộc, mặc dù cũng gọi là thần thú, chỉ bất quá con này..." Thấy thế nào cũng không giống là tượng trưng điềm lành thần thú a.

Cái kia con giao long trên không trung bơi vòng vo một vòng, mang theo càng thêm đậm đà hắc khí, đột nhiên nhìn phía dưới cúi vọt xuống tới. Trong lúc nhất thời không lộ uy áp liền từ chân trời truyền tới, Dịch Phong chỉ cảm thấy ngực đau xót, trong miệng nhất thời truyền tới một trận ngai ngái, khí tức trong người trong nháy mắt tiêu tan, dưới chân run lên, mắt thấy liền muốn từ không trung té xuống.

Thẩm Huỳnh tay mất lạnh lẽ, thuận tay kéo hần một cái, "Thế nào?" Đột nhiên liền quỳ?

"Trầm chường môn người... Không có chuyện gì sao?" Dịch Phong không dám tin mở to hai mắt, mới vừa nhưng là thần uy.

"Ta nếu có chuyện gì?" Thẩm Huỳnh một mặt mờ mịt.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 98: Vì Liên Minh

Dịch Phong vừa muốn hỏi, đột nhiên một đạo bạch quang sáng lên, chỉ thấy Bạch Trạch quanh thân đột nhiên sáng lên nhức mắt ánh sáng, như mặt trời chói chan chói chang thái dương trong nháy mắt xua tan bốn phía hắc ám. Hần chỉ cảm thấy ngực buông lỏng một chút, mới vừa cái kia cổ uy áp đã biến mất rồi.

Trên người Bạch Trạch quang lại càng ngày càng sáng, nguyên bản quần áo trắng như tuyết bóng người, trong nháy mắt hóa thành một cái to lớn màu trắng cự thú, trắng tuyền lông tóc không có có một chút màu tạp, cái trán sừng dài óng ánh trong suốt, bốn trảo động một cái, liền xông về không trung màu đen giao long.

"Ồ, nguyên lai là cái đó long đoàn!" Thẩm Huỳnh ánh mắt mở to miệng, mang một ít hoảng sợ nhìn về phía không trung màu trắng cự thú.

"..." Dịch Phong khoe miệng giật một cái, long đoàn là cái quý gì? Mắt thấy sự tình lừa gạt không đi xuống, không thể làm gì khác hơn là chủ động giải thích, "Linh chủ là thần thú Bạch Trạch, cái này vạn năm tới một mực ở tại ta Dịch gia Vạn Thú phong, vì chính là không cho Huyền Hải dị thú tùy ý đặt chân Tam Thanh giới, làm hại nhân gian."

"Ồ." Nàng gật đầu một cái, trong mắt không có có bất kỳ gợn sóng nào hỏi một câu, "Vây dạng này còn nữa không?"

"A! À?" Dịch Phong sững sốt một chút, còn có cái gì?

"Ừ... Thoạt nhìn ăn thật ngon bộ dáng."

Dịch Phong: "..."

Nàng nói ăn, chỉ chắc là Ngự thú chứ? Ừ, nhất định đúng!

Căn cứ đồng bạn hữu nghị, hần nhắc nhở một câu, "Thần thú là sẽ không dễ dàng bị người thúc đẩy."

"Không phải..." Nàng không muốn thúc giục, chỉ là muốn ăn mà thôi.

Đang muốn giải thích, mới vừa còn triển đấu ở chung với nhau một giao một thú cuối cùng từ trong tầng mây rơi xuống. Lập ở không trung hai đầu, song song đều biến trở về hình người, chẳng qua là giao long hình người còn cất giữ thú người đặc thù, mặc trường bào quần áo đen, trên đầu còn đỡ lấy một cái sừng thú. Trên gương mặt dưới sừng, bờ mày từng cái màu đen đường vân, mơ hồ còn có hắc khí tràn ra, nhìn lấy có chút giống là ban đầu trong tháp, cái đó lâm bẩm ép lâm bẩm trên người.

"Ma khí!" Dịch Phong kinh hô thành tiếng, không dám tin nhìn lấy không trung bóng đen, "Là Ma Giao... Hần không là linh thú, là ma thú!"

"Ma thú?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, bộ lạc vẫn là liên minh à?

"Bạch Trạch!" Còn chưa kịp hỏi, cái kia Ma Giao đột nhiên mở miệng, âm thanh có chút sắc bén, mang cổ tử đặc biệt khi tức âm lãnh, cười lạnh nhìn về phía đối diện Bạch Trạch nói, "Không nghĩ tới, người thật đúng là chủ động vào Huyền Hải này bên trong."

Bạch Trạch nhíu mày một cái, sầm mặt lại, hồi lâu mới trong trẻo lạnh lùng nói một tiếng, "Ma Giao."

"Xem ra người còn nhớ ta." Nó cười lạnh một tiếng, trong mắt sát ý nặng hơn, "Ngày trước người ở trên bờ, ta không đánh lại người. Nhưng bây giờ người chủ động đưa tới cửa. Vừa vặn, năm năm trước thương thế của người ta thù, bây giờ có thể tính rõ ràng."

"Người đánh không lại ta." Bạch Trạch vẫn là lạnh nhạt nở miệng nói.

"Vậy người đều có thể thử xem!" Nó lạnh rên một tiếng, đột nhiên giơ tay vung lên, nhất thời dưới chân nước biển giống như là nước sôi một dạng sôi trào lên, trên mặt nước xuất hiện mảng lớn mảng lớn bóng đen, không tới chốc lát vọt ra khỏi mặt nước.

Bọn họ lúc này mới thấy rõ, cái kia tất cả đều là từng con từng con cao cấp linh thú, toàn bộ trôi nổi với sau lưng Ma Giao trên mặt biển, giống như là một đám linh thú đại quân, một cái không thấy được đầu.

]

"Thủy tộc." Bạch Trạch chân mày véo mà bắt đầu.

"Thú triều!" Dịch Phong cũng bị chen đầy mặt biển linh thú sợ hết hồn, một cái nhìn sang, thấp nhất cũng có bát giai. Không nghĩ tới Ma Giao lại có thể triệu hoán như vậy nhiều thú triều đại quân, hơn nữa còn tất cả đều là thủy tộc.

Phải biết tu sĩ khế ước linh thú, đều là ưa thích dừng lại ở trên đất bằng, thủy tộc bởi vì hạn chế nhiều, cho nên rất ít khế ước. Hơn nữa thủy tộc tại trên đất liền sức chiến đấu giảm nhiều. Nhưng trong nước lại không giống nhau, Huyền Hải này rõ ràng cho thấy bọn họ chiến trường chính.

"Ha ha ha ha ha..." Ma Giao cười càng ngày càng lớn lối lên, "Bạch Trạch, coi như người là thần thú, cũng đừng nghĩ ngăn trở ta nước này tộc đại quân. Huống chi..." Hắn tiếng nói một hồi, âm lãnh tầm mắt đột nhiên hướng về Thẩm Huỳnh cùng phương hướng của Dịch Phong quét tới, "Người gần đây không phải là thích che chở những nhân loại kia, không cho Thú tộc đến gần lục địa sao? Không biết hôm nay người ta đánh một trận thời điểm, người có hay không còn có thể phân thân bảo vệ hai cái Nhân tu kia?"

Bạch Trạch chân mày nhất thời véo mà bắt đầu, trong tay căng thẳng, trực tiếp liền hóa ra vạn tia chớp, trực tiếp hướng đối phương bỏ tới.

"Hừ!" Ma Long hừ lạnh một tiếng, trên người trong chốc lát tràn ra số lớn ma khí, đỡ ra những thứ kia điện quang, hướng về phía dưới thủy tộc giương tay một cái nói, "Giết bọn họ!"

Chỉ nghe rào một tiếng, mặt biển sóng lớn nhất thời che khuất lại nửa bầu trời. Tầng tầng lớp lớp thủy tộc linh thú ùn ùn kéo đến một dạng, hướng về hai người nhào tới.

Bạch Trạch mặt liền biến sắc, lần nữa hóa ra nguyên hình, trên người bạch quang đại thịnh, thả ra thần thú uy áp muốn ngăn cản thú triều. Nhưng này bày thủy tộc rõ ràng chịu Ma Giao ma khí ảnh hưởng, vẫn là liều mạng đánh về phía hai người.

"Thẩm..." Nó xoay người nghĩ bay tới, Ma Giao lại lần nữa chắn trước mặt hắn, ngăn cản cước bộ của hắn.

Hôm nay rốt cuộc vận khí gì! Dịch Phong sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, liền vội vàng gọi ra linh kiếm, gắt gao chộp vào trong tay, sợ hết hồn hết vía nhìn về phía trước rậm rạp chằng chịt linh thú bày.

Mất thấy thú triều liền muốn đem hai người chìm không có, bên tai tất cả đều là Ma Giao phách lối tiếng cười điên cuồng, "Ha ha ha ha, hôm nay ta muốn đem bọn người bằm thây vạn..."

"Hiệu trưởng nhà trẻ, cho ta mượn một chút" nó lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay một cái nhận lấy trong tay Dịch Phong linh kiếm.

"Ồ?" Dịch Phong còn không phản ứng kịp, lại đột nhiên giữa cổ căng thẳng, dưới chân hết sạch, cả người bị nhắc tới kiếm phía sau, mà Thẩm Huỳnh lại tiến lên một bước, đứng ở kiếm lối vào.

"Thẩm chừng..."

Hắn vừa muốn mở miệng, lại thấy nàng đột nhiên gào to một câu, "Vi liên minh!"

Dứt lời, kiếm trong tay đi phía trước dùng sức đảo qua, nhất thời một đường thật dài bạch quang trong nháy mắt phát ra, hướng thú triều phương hướng vội vã mà đi, phảng phất trong nháy mắt đem thiên địa chia ra làm hai như vậy. Chỉ nghe rầm rầm một trận rạn nứt âm thanh, mới vừa còn hung thần ác sát bày thú, toàn bộ bị chặn ngang cắt đứt, thân thể giống như xuống sủi vào một dạng là tả rời vào trong biển, nhắc lên từng đạo sóng lớn, nhuộm đỏ toàn bộ mặt biển.

Khuyết khác trong lúc đó, toàn diệt!

Σq|? Ƨ? |p

Dịch Phong: "..."

Ma Giao: "..."

Bạch Trạch: "..."

Đây là... Kiếm khí?

Thẩm Huỳnh lại như cũ một mặt bình tĩnh, kiếm trong tay chuyển một cái, nhắm thẳng vào hướng không trung một cái nào đó cái, méo một chút đầu nói, "Người mới vừa nói, muốn mấy đoạn?"

"..."

(? ㄋ?)

Ma Giao: Tê tê, ta muốn trở về nhà!

Hai phút sau...

Mặt biển hoàn toàn yên tĩnh.

"Buổi trưa, lại đến thời gian ăn cơm." Thẩm Huỳnh đẩy một cái bên cạnh, vẫn còn mộng bức trạng thái người nào đó, "Hiệu trưởng nhà trẻ, các người trong vườn đi ra du lịch, đều là không nuôi cơm sao?"

"À? A!" Dịch Phong quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt lại không có tiêu cự. Mặt đầy đều viết: Ta là ai? Ta ở đâu?

"Ai, liền như vậy!" Thẩm Huỳnh cảm thấy chuyện này có chút thua thiệt, còn tưởng rằng đi ra có thể ăn bữa ngon, không nghĩ tới cái gì cũng không có. Xem ra hiệu trưởng nhà trẻ rõ ràng không có Masochism cha hắn, như thế hiểu chuyện a. Nàng than một tiếng, đảo mắt lại nhìn thấy bên bờ không ngừng bị nước biển xông lên, đủ loại nửa đoạn động vật nhỏ.

Chỉ cảm thấy trong đầu nhất thời đình một tiếng vang.

Ồ!

"Rất nhiều... Hải sản a!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 99: Chủ Tớ Khế Ước

Thẩm Huỳnh ánh mắt nhất thời sáng lên, trực tiếp hướng về bên bờ đi tới, kéo lên một cái nửa đoạn người cao đuôi cá, theo thói quen quay đầu hỏi, "Hiệu trưởng nhà trẻ, người sẽ... Liên như vậy." Nàng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, "Hải sản sinh cũng là có thể ăn."

Nói lấy trực tiếp nâng lên mới vừa từ trong tay Dịch Phong nhận lấy kiếm, bắt đầu ở đuôi cá trên mảnh nhỏ nổi lên lát cá sống.

Dịch Phong vốn là đã con mắt tròn to, mở lớn hơn, nàng đây là làm gì? Thật muốn ăn không?

Mịa nó!

Thực sự ăn nữa à này!

"Qua tới cùng nhau a." Thẩm Huỳnh hướng hắn vẫy vẫy tay.

"..." Quý muốn cùng người ăn chung a! Nguyên lai trước người hỏi có thể hay không ăn, là thực sự muốn ăn đi à.

Chờ một chút!

Linh chủ người đang làm gì vậy? Trong tay cái mâm là từ đâu ra?

Tại sao phải giúp nàng trang bàn à? Đừng quên người cũng là thú a!

Σ(°△°|||)⋊

Dịch Phong thật vất vả trở lại điểm lý trí, lần nữa toàn tuyến sụp đổ.

Theo một phút đồng hồ trước bắt đầu, hắn liền đang nằm mơ, đúng! Nhất định là mộng! Không có tu sĩ sẽ đem linh thú làm thành thức ăn, cho dù có, cũng không khả năng đặc biệt chạy đến Huyền Hải tới ăn!

"Cám ơn người a, lòng đoàn." Thẩm Huỳnh vỗ một cái trước mắt cái này, vừa giúp nàng bùng cái mầm, còn vừa đem lát cá sống bày càng đẹp mắt người.

Bạch Trạch trong nháy mắt cứng một cái, theo thói quen nghĩ quay lưng lại, nhưng lại không muốn hát ra trên vai tay, chỉ có thể ra sức cúi đầu, mặc cho trên mặt đỏ mặt hướng trên sợi tóc tràn ra.

Ăn no Thẩm Huỳnh cũng đã quay đầu nhìn về phía tràn đầy bãi cát nửa đoạn hải sản rồi, một bên nhìn còn một bên than thở, "Ném nơi này thật lãng phí a, hiệu trưởng nhà trẻ, người có cái loại này có thể chứa rất nhiều đồ vật, còn có thể giữ tươi túi sao?"

Dịch Phong ngẩn ngơ, cưỡng ép kéo trở lại lý trí, cái gì túi? Túi trữ vật sao?

Hóa ra người không chỉ ăn, còn muốn bỏ túi sao?

? (? ㄥ??)

"Nhiều hải sản như vậy, nếu có thể mang về cho đầu bếp xử lý liền tốt rồi." Nàng theo bản năng đọc một câu.

Vừa dứt lời, một cái màu xanh da trời túi nhất thời đưa tới trước mắt nàng.

Thẩm Huỳnh ánh mắt sáng lên, nhận lấy túi, nhìn vẫn cúi đầu người một cái, "Cám ơn, lòng đoàn."

]

Nói xong, trực tiếp đứng dậy đi về phía trước, bắt đầu một tay một đoạn, một tay một đoạn đem đầy đất hải sản, hướng trong túi ném, trúng mùa lớn a!

Bạch Trạch đứng tại chỗ, vẫn cúi đầu.

Hồi lâu, một đạo thanh âm trầm thấp mới như gió bay ra.

"Không... Khách khí."

Thẩm Huỳnh cảm thấy loại túi này, nhất định là vậy cái thế giới vĩ đại nhất phát minh. Không gian đại, có thể giữ tươi, cái dạng gì bỏ vào, còn có thể nguyên dạng lấy ra. Quả thật là ở nhà lữ hành cần thiết, nàng ít nhất nhét trên trăm con hải sản vào trong, mới khó khăn lắm đem túi lấp đầy. Hải lòng vỗ một cái vẫn là không có cái gì trọng lượng túi trữ vật, nàng quyết định sau khi trở về, nhất định phải hướng Ngu ba ba xin một cái cùng khoản.

Đội nàng dẹp xong hải sản trở lại bên bờ thời điểm, Dịch Phong đã ngồi một bên trên tảng đá, phát gần một giờ ngày người. Nhìn nàng một cái, theo bản năng liền lui về sau một bước.

"Thẩm... Trầm chương môn." Đột nhiên hắn liền lý giải, Hiên Viên gia cùng Ân gia, nhìn thấy nàng thời điểm cái loại này cẩn thận từng li từng tí nơm nớp lo sợ tâm tình. Muốn hắn... Hắn cũng run chân. Một kiếm kia, quá... Quá đáng sợ!

"Hiệu trưởng nhà trẻ, cám ơn người kiếm." Thẩm Huỳnh đem trong tay kiếm đưa tới.

Dịch Phong trái tim nhỏ run càng thêm lợi hại, "Không... Không khách khí." Cho tới bây giờ không cảm thấy kiếm này nặng như vậy qua, muốn không là bản mệnh pháp khí của chính mình, hắn liền ném ra.

"Tiếp theo đi đâu?" Thẩm Huỳnh hỏi.

Dịch Phong cứng đờ, thử dò xét nói, "Sắc trời đã tối, nếu không... Đi về trước?"

Nàng méo một chút đầu, nàng nguyên liệu nấu ăn là đủ rồi, "Nhưng là, người sủng vật còn không tìm được à?"

Sủng... Sủng vật?

"Thẩm... Trầm chương môn có lòng, ta không... Không nóng nảy." Một kiếm liền diệt hơn mười ngàn thủy tộc, tiếp tục nữa, Huyền Hải liền không có vật sống.

"Như vậy a..." Thẩm Huỳnh trầm mặc hồi lâu, cảm thấy có chút ngượng ngùng. Đột nhiên tựa như là nhớ ra cái gì đó, mắt sáng rực lên, "Người chờ một chút."

Nói lấy xoay người một đầu đâm vào rừng cây, không tới hồi lâu, chỉ nghe bá lạp lạp một trận cái gì lướt qua âm thanh, bốn phía cây cối đột nhiên bị theo hai bên đẩy ra. Nàng một tay lôi kéo cái gì, từng bước một đi trở về.

Nhẹ nhàng hất một cái, bịch một tiếng, một cây đen nhanh như mực to lớn cái trắng vật liền bị quăng trước mặt Dịch Phong.

"Ngươi nhìn điều này có thể không?" Nàng về mặt thành thật hỏi.

"Ma... Ma Giao!" Nhìn trên mặt đất cái kia đã hấp hối giao, Dịch Phong khoe miệng mãnh liệt kéo ra, "Thảm... Trảm chương môn, giao long mặc dù có thể so với thần thú, nhưng là... Nó dù sao đã mê muội, ta tu chính là Tiên Đạo, không tốt cùng Ma tộc làm bạn."

"Ồ..." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, nhìn trên đất Ma Giao một cái, "Nguyên lai Ma tộc vô dụng như vậy sao?" Liền sủng vật đều không làm được.

Mọi người: "..."

"Được rồi, nếu không ăn đi!"

"Ấy..."

"Không muốn a đại tiên!" Mới vừa còn chứa chết Ma Giao, đột nhiên bắn ra, rứt một cái cái đuôi, nước mắt nhất thời dâng trào mà ra, "Ta... Ta vẫn chưa có hoàn toàn mê muội đây, ngươi nhìn mắt phải của ta, còn có một nửa là đen đây."

Nói xong nó giật giật đầu, đem mắt phải tiến đến gần. Quả nhiên bên trong con ngươi chỉ có nửa đoạn trên là đỏ, nửa đoạn dưới vẫn là đen.

"Mời đại tiên thủ hạ lưu tình, ta sau đó đều không nhập ma rồi... Không vào!" Nó dùng sức vẫy vẫy đầu, nước mắt trời mưa tựa như ra bên ngoài giọt, thấy Thảm Huỳnh không hề bị lay động, ngược lại nhìn về phía Dịch Phong nói, "Ta cũng không dám lại làm chuyện xấu rồi, ta nguyện ý... Nguyện ý kết chủ tớ khế ước, làm vị đạo hữu này sủng vật, thật biết điều rất biết điều cái loại này!"

Dịch Phong: "... Ta muốn chính là khế ước linh thú, không phải là sủng vật đi à.

"Ngươi nguyện đoạn đi ma cốt? Tan hết ma khí?" Bạch Trạch đột nhiên trầm giọng nói.

"Ta nguyện ta nguyện ta nguyện." Điện cuồng gật đầu, nó không muốn bị ăn hết a! Nhân tu quá kinh khủng, nó lại cũng không muốn đi Thanh giới ăn hiếp người.

"Được." Bạch Trạch ánh mắt trầm xuống, trực tiếp một chương đánh vào trên đầu của nó. Chỉ thấy hấn lòng bàn tay một đạo bạch đồ thoáng qua, không có vào nó ngách tâm.

Ma Giao nhất thời hét thảm một tiếng, đau đến tại trên bờ cát lăn lộn. Trên người còn sót lại hắc sắc ma khí từ từ tiêu tan, trên người da thịt cũng bắt đầu từng mảnh tách ra, máu tươi chảy đầm đìa. Giống như là lột da thân hình nhỏ suốt một vòng lớn, trên người tân sinh máu thịt cũng bắt đầu từ từ bao trùm lên một tầng vảy màu xanh.

Không tới hai khắc đồng hồ công phu, nó đã bỏ đi ma cốt biến thành một cái tiểu Thanh Giao. Chẳng qua là cái trán cái con kia màu đen giao long giác không thấy. Tu vi cũng trực tiếp rơi mất hơn nửa, cùng trước cái con kia Bối Vân Thú một dạng, là cấp mười ba.

"Ký khế ước!" Bạch Trạch nhìn Dịch Phong một cái.

"À?" Dịch Phong sững sốt một chút, lúc này mới đáp một tiếng, "Ồ."

Liền vội vàng hai tay kết ấn, đọc lên đại đoạn pháp chú, một cái màu vàng khế ước pháp trận nhất thời xuất hiện tại Thanh Giao dưới người, kim quang bắt đầu hướng về toàn thân nó lan tràn. Tiểu Thanh Giao không có ý phản kháng, cũng không dám phản kháng.

Mãi đến kim quang hoàn toàn bao trùm ở toàn thân nó, không có vào trong thân thể hấn, một cái màu vàng khế ước con dấu, từ từ tại nó cái trán lộ ra.

Khế ước hoàn thành!

Từ đầu đến cuối không tới nửa khắc đồng hồ công phu, không thể không nói đây là Dịch Phong hoàn thành đến nhanh nhất, thuận lợi nhất, hơn nữa còn là đơn giản nhất một lần khế ước. Ký khế ước đối tượng vẫn là cấp mười ba linh thú, sau đó có thể sẽ hóa rồng Giao tộc. Kết vẫn là... Chủ tớ khế ước.

Hấn theo bản năng sờ sờ chính mình trống rỗng ngách tâm, chủ tớ khế ước, chủ chết người theo, chủ thương người hầu thụ, con chót thí một dạng khế ước. Đùng nói là cao cấp linh thú, coi như linh thú đều sẽ không tiếp nhận chủ tớ khế ước.

Hấn lại khế ước một đầu giao long!

(◕_◕)

Quả nhiên... Hấn là đang nằm mộng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chương 100: Có Qua Có Lại

"Đa tạ Dịch gia chủ nhiệt tình chiêu đãi, không hổ là đại thế gia, chuyến này để cho chúng ta được lợi nhiều ít." Cô Nguyệt ôm quyền chào một cái, cười một mặt như gió xuân ấm áp.

"Cô Nguyệt tôn giả khách khí." Dịch Phong đáp lễ nói, "Tôn giả cùng Trầm chương môn giá lâm ta Dịch gia, mới là chúng ta vinh hạnh." Nhớ tới chính mình cái con kia được không khế ước Thanh Giao, trong bụng càng thêm cảm động, lời nói cũng càng thêm chân thành, quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Trầm chương môn giúp đỡ chi tình, Dịch mỗ định sẽ không quên."

Mặc dù phương thức quá mức chấn động lòng người một chút, nhưng cũng may kết cục coi như có thể tiếp nhận.

"Không khách khí" Thẩm Huỳnh không thêm đề ý nói, "Lần sau còn tới chơi đùa a."

Dịch Phong: "... " Còn tới!

(=@__@=)

"Chúng ta đây liền xin cáo từ trước rồi." Cô Nguyệt gật đầu một cái, còn cố ý hướng về phía bên phải Dịch gia trường phòng cười một tiếng.

Cũng không biết là nghĩ tới điều gì, mặt của đối phương trong nháy mắt tối rồi.

Cô Nguyệt lúc này mới gọi ra phi kiếm, kéo Thẩm Huỳnh đi.

Dịch Phong cùng quân sự song song thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đem hai vị này đưa đi, ngăn ngừa ba ngày thời gian, ít nhất giảm thọ mười năm.

Ồ?

Chờ một chút!

"Linh chủ ngươi đi đâu?" Chẳng qua là đưa một người mà thôi, đừng đồng thời đi theo bay đi đi à!

"Vị đạo hữu này còn có việc?" Cô Nguyệt ngừng ở truyền tống trận chỗ, quay đầu nhìn một chút một cái nào đó khó hiểu đi theo bọn họ người đi chung đường. Nguyên bản còn tưởng rằng là Dịch gia phái tới đưa đệ tử của bọn họ, nhưng cái này cũng đưa quá xa điểm. Hơn nữa hẳn lại có thể nhìn không thấu tu vi của hắn.

"Lông đoàn?" Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn lại, "Ngươi còn có việc?"

Bạch Trạch sững sờ, thật giống như lúc này mới phát hiện đã ra Dịch gia phạm vi há miệng như là muốn nói cái gì, thẳng tắp nhìn nàng sẽ, mặt lại bắt đầu phiếm hồng, lần nữa quay lưng lại rồi.

Thẩm Huỳnh: "... " Lại tới chiêu này?

"Thằng này ai vậy?" Cô Nguyệt đẩy một cái nàng, ép âm thanh hỏi, "Ngươi biết?"

"Hiệu trưởng nhà trẻ nuôi trong nhà viên lông, nói là nuôi mấy vạn năm." Thẩm Huỳnh thuận miệng giải thích, "Vốn là chỉ màu trắng động vật, trước còn cùng đi Huyền Hải."

"Linh thú?" Cô Nguyệt ngăn ngừa, có thể hóa hình linh thú, ít nhất cũng là mười một giai trở lên đi, "Vậy hẳn lão theo chúng ta làm gì?"

"Ta sao biết?" Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, "Hắn có hội chứng sợ xã giao, không thích nói chuyện. Chẳng lẽ... Nó cũng thích ăn hải sản?" Nàng nhớ lại cái kia tràn đầy túi hàng tích trữ.

"Cái gì hải sản?"

"Ngư ba ba." Thẩm Huỳnh không trả lời, tựa như nhớ tới cái gì đẩy một cái hắn nói, "Ngươi túi trữ vật cho ta mượn dùng một chút."

"Làm gì?"

"Ta trang ít đồ."

Cô Nguyệt mặt đầy hoài nghi liếc nàng một cái, nhưng vẫn là lấy xuống bên người túi trữ vật, suy nghĩ một chút từ bên trong cầm một hoàn toàn mới màu xanh lá cây túi trữ vật đưa cho nàng, "Ừ, cho."

Thẩm Huỳnh nhận lấy, lại móc ra trước Bạch Trạch cấp cho màu xanh da trời túi mở ra, đưa tay từ bên trong ồ ào một cái, móc ra một đoạn so với người còn cao đầu cá, chuyển qua mới trong túi. Tiếp theo sau đó đưa tay từ bên trong móc...

Trong lúc nhất thời chỉ nhìn nàng một đoạn tiếp một đoạn từ bên trong lấy ra đủ loại kiểu dáng, chết hắc thấu thủy thú, hơn nữa còn tất cả đều là nửa đoạn, chủng loại phong phú, loại hình chỉ đầy đủ hết. So với bất kỳ một quyền linh thú trong sách viết đều phải hoàn toàn.

]

Cô Nguyệt: "..."

Mới một ngày không có nhìn chăm chăm mà thôi, nàng đều đã làm gì? Những thứ này là từ đâu ra đi à?

(?? ㄐ?)b

Người ta ra biển là đi săn thú, nàng chuyển này là chủng tộc xâm phạm lấp biển đi chứ? Người là tính vệ sao?

Thẩm Huỳnh suốt móc nửa giờ, mới ngừng lại.

Qua tay đem thiếu mất một nửa hải sản túi đưa cho Bạch Trạch, "Xin lỗi, quên phân bản. Cho!"

"..."

Thấy hắc không nhận, nàng trực tiếp đẩy vào trong tay của hắc nói, "Người cũng cực khổ, cầm lấy! Không cần đưa ta trở về đi thôi, có rảnh rồi tới phải Vô Định chơi đùa nha. Gặp lại sau!"

Nói xong, xoay người kéo Nguru ba ba đi vào truyền tống trận.

Bị mạnh mẽ nhét một túi hải sản Bạch Trạch: "...". Hắc không muốn cái này à?

(◕__◕)

"Đúng rồi Thẩm Huỳnh, cái này con linh thú kêu cái gì?" Cô Nguyệt thuận miệng hỏi.

"Thật giống như kêu bạch... Bạch..." Bạch cái gì kia mà, "Quên, dù sao cũng chỉ màu trắng sừng dài, đáng đáp ăn thật ngon động vật nhỏ."

"Ồ."

"Đúng rồi, hiệu trưởng nhà trẻ gọi nó linh chủ kia mà."

"Linh... Chủ?" Cô Nguyệt ngẩn người, đột nhiên nghĩ đến cái gì, queo xuống một cước thiếu chút nữa theo trên thân kiểm té xuống.

"Thần thú Bạch Trạch!"

Mịa nó, không thể nào, nhanh như vậy?

Dịch gia, Vạn Thú phong.

"Linh chủ." Dịch Phong hướng người trước mắt chào một cái, "Không biết kêu thuộc hạ tới, có gì phân phó?"

"Phái Vô Định ở nơi nào?" Không chờ hắc đứng dậy, quen thuộc trong trẻo lạnh lùng ngữ điệu liền truyền tới.

"Phái Vô Định?" Dịch Phong sững sốt một chút, hồi lâu mới đáp, "Nghe là tại... Yêu giới."

"Dẫn đường."

"À? A!" Dẫn đường gì?

"Nàng mời ta đi chơi đùa." Bạch Trạch nghiêm trang nói.

Dịch Phong khóe miệng gạt một cái, có chút hoài nghi lỗ tai của mình, "Linh chủ... Các nàng không phải là mới vừa đi sao?" Vẫn chưa tới nửa giờ đi à. Cõi như người ta mời, cái này cũng có được quá nhanh đi?

"Nửa khắc đồng hồ sau lên đường." Bạch Trạch không để ý đến nghi vấn của hắn, lưu câu tiếp theo, liền xoay người liền hướng bên trong động đi tới.

"..."

Hắn mới vừa nghe được cái gì, linh chủ lại có thể thật muốn đi tìm cái đó không bỏ Trầm chương môn, chẳng lẽ là bởi vì lúc trước ở trên biển, bị tay nàng xé đàn thú cử động đã kích, tâm lý không thăng bằng, cho nên muốn đi lấy lại danh dự?

Ừ, có thể, dù sao thần thú là cao nhất kiêu ngạo chủng tộc.

Ồ, chờ một chút...

"Linh chủ người ôm lấy Huyền Linh Hoa làm gì?" Người không phải nói đây là thần tộc thánh vật, không cho bất luận kẻ nào động sao?

"Quà tặng!" Lần đầu tiên đi, tự nhiên muốn mang lễ vật.

"..."

Người mẹ nó trêu chọc ta!

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt liền chạy năm ngày con đường, mới trở lại phái Vô Dịch. Đến một cái hậu điện, Thẩm oánh trực tiếp bày trên ghế nằm không đứng dậy nổi.

Làm khách hai ngày, đi đường nửa tháng.

Đột nhiên giải tại sao cái thế giới này người người có thể bay rồi, bởi vì bản đồ thật sự là quá lớn. Ra ngoài một chuyến, đem nàng mấy năm vận động số dư đều xài hết, máu chột là... Không ăn được ăn ngon đấy! (trọng điểm)

"Chương môn, Cô Nguyệt trưởng lão." Đang lo lắng làm sao để cho Ngưu ba ba mang nàng đi trong thành bỏ một hồi, Úc Hồng cầm lấy một tấm màu hồng thiệp đi vào, sắc mặt có chút cổ quái nói, "Đây là... Dịch gia bá thiệp."

Bá thiệp?

"Nhanh như vậy sẽ đưa bá thiệp tới? Bọn họ đến lúc đó rất sốt ruột." Lúc này mới vừa trở về, Cô Nguyệt có chút kinh ngạc. Cho là thông thường có qua có lại, thuận tay nhận, cũng không nhìn kỹ, suy nghĩ một chút mới vừa nói thành sinh ý, dặn dò một câu, "Người đi trở về cái đó, thì nói ta phái Vô Dịch tùy thời hoan nghênh."

"Không... Không phải." Sắc mặt của Úc Hồng có chút cổ quái, "Cái này thiệp không phải là dùng thuật pháp truyền đưa tới."

"Dịch gia chẳng lẽ còn phái người tự mình đưa tới?" Cô Nguyệt sững sờ, thành ý này có chút đủ a, "Đến lúc đó khách khí, vậy người trực tiếp trở về hắn, thuận tiện, định một ngày tháng qua tới cho giới, chúng ta tùy thời cung kính chờ đợi."

"Không phải..." Úc Hồng khóe miệng giật một cái, "Chủ nhà họ Dịch... Đã tới rồi."

"Bọn họ đã lên đường?" Cô Nguyệt càng thêm kinh ngạc, "Cần phải gấp như vậy sao? Vậy đi thông báo một chút Thỏ Vương, đến lúc đó để cho chúng nó cho đi liền được."

"Không phải là, Cô Nguyệt trưởng lão." Nàng có chút nóng nảy tiến lên một bước, chỉ chỉ phía ngoài nói, "Ý của ta là, bọn họ... Hiện tại đã đến dưới núi rồi."

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cái quỷ gì?

(Φ Ⅲ Φ)

Hai đạo hoài nghi tầm mắt trong nháy mắt tập trung ở trên người người nào đó...

"Xem ta làm gì!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn trở về, "Ta nói chính là buồn bán nghiêm chỉnh, không có hại người!"

"Ồ"

~" *2

"..."

Ồ em gái người a! Đem các người cái kia hoài nghi sóng tuyến thu hồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 101: Huyền Linh Chi Hoa

Phái Vô Địch.

Linh khí đại thịnh, nguyên bản an tĩnh đỉnh núi, đột nhiên hào quang đại thịnh, ánh sáng màu vàng xông thẳng tới chân trời, bốn phía linh khí như là bị cảm ứng, hội tụ ở đỉnh núi. Ánh sáng màu vàng, trong nháy mắt đem cả môn phái đều chiếu thành một mảnh vàng óng.

Bể quan suốt hơn ba tháng Nghệ Thanh rốt cuộc mở mắt, nhận ra được bốn phía không giống như xưa linh khí, lập tức phản ứng, liền vội vàng dẫn khí nhập thể. Chỉ thấy những thứ kia kim sắc linh khí, một chút xiu không có vào trong cơ thể hắn. Mãi đến hoàn toàn chứa đựng, phái Vô Địch bầu trời dị tượng lúc này mới biến mất.

Nghệ Thanh mảnh nhỏ một cảm ứng, mới phát hiện tu vi đã tăng đến Hóa Thần hậu kỳ. Vui mừng trong bụng, phản ứng đầu tiên chính là xuất động sau này điện mà đi, xa xa liền thấy Thẩm Huỳnh.

"Sư phụ, ta ra..." Hắn lờ đến một nửa đột nhiên dừng sờ ở, lúc này mới phát hiện, bên cạnh Thẩm Huỳnh thêm một người. Mặc toàn thân áo trắng, nằm cạnh quá gần, trong tay còn bưng cái cái mâm, chính từng cái đem nước bên trong quả đưa cho người bên cạnh. Cái kia sáng có chút như mắt ánh mắt, vô cùng không vừa mắt.

Nghệ Thanh mơ hồ cảm thấy ngực nhét nhét, mới ngăn ngừa thời gian mấy tháng, cái này là từ đâu vắng ra tiểu kỹ nữ đập?

"Ồ, đầu bếp." Thẩm Huỳnh liếc mắt liền thấy được cánh cửa người, trong tay trái cây ném một cái liền đi tới, "Người đi ra!"

"Sư... Phụ." Nghệ Thanh đi tới, nhìn về phía phía sau nàng. Tầm mắt giao hội, không trung phảng phất vang lên chi lập lập điện quang âm thanh.

"Làm sao có người ngoài?" Hắn cường điệu người ngoài hai chữ, tiến lên một bước, vô tình hay hữu ý tách rời ra hai người, "Không biết là vị đạo hữu nào?" Tiểu kỹ nữ đập cách sư phụ ta xa một chút.

☞ (thảo mãnh thảo)

"Ồ." Thẩm Huỳnh trực tiếp giải thích, "Đây là hiệu trưởng nhà trẻ cùng lòng đoàn."

"..." Cái gì đoàn?

"Là Dịch gia gia chủ." Cô Nguyệt theo bản năng giải thích, chỉ chỉ bên cạnh Dịch Phong, nhưng sau đó xoay người nhìn Bạch Trạch, "Hòa..." Nhất thời không biết rõ làm sao giới thiệu, chân mày theo bản năng liền cau một cái.

"Bạch Trạch." Đến lúc đó Bạch Trạch, chủ động mở miệng, quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lần nữa cường điệu nói, "Ta gọi Bạch Trạch." Nói xong sắc mặt lại bắt đầu nổi lên đỏ, lòng đoàn nàng một người kêu là tốt rồi.

Dịch Phong: "..."

Cho nên nói, linh chủ không chỉ không ăn núp thân phận của mình, còn dự định chiêu cáo thiên hạ sao?

Nghệ Thanh chân mày càng nhíu chặt mày rồi, mảnh nhỏ một cái nhìn tu vi của đối phương, đáy lòng nhất thời có một phen suy đoán, trong lòng lại càng thêm đỏ đắc hoàng.

"Bạch Trạch đạo hữu."

"Ừm." Bạch Trạch gật đầu một cái, nhìn hướng từ đầu đến cuối bị ngăn cản ở sau lưng hắn người nào đó, nhất thời có chút mất hứng.

"Đừng để ý những thứ này." Thẩm Huỳnh cắt đứt hai người tự giới thiệu mình, đẩy một cái Nghệ Thanh nói, "Đầu bếp, để ăn mừng người xuất quan, không bằng... Hiện tại bắt đầu nấu cơm chứ?"

"Ừ, sư..." Hắn theo thói quen muốn chút đầu, ánh mắt đảo qua người trước mặt, trong nháy mắt lại thay đổi chủ ý, "Sư phụ, bây giờ là giờ Ty, vẫn chưa tới cơm trưa thời gian." Hắn đến để mắt ở nơi này, kiên quyết không cho tiểu kỹ nữ đập tiếp cận sư phụ cơ hội.

"Ây..." Thẩm Huỳnh sững sờ, đây là lần đầu bị cự tuyệt, "Người coi như là trà sớm không được sao?" Có hải sản a!

"Sự phụ không phải nói ăn cơm muốn đúng lúc đúng giờ sao?"

"Híc, ý của ta là... Không thể chậm trễ. Hiện tại làm chút quà vật cũng được a."

"Không được!"

"..." Đầu bếp vốn là cái người có phẩm đức nghề nghiệp như vậy sao?

"Thẩm... Huỳnh." Bạch Trạch đột nhiên theo bên cạnh mọc một gốc thứ màu trắng đưa cho nàng, nhìn nàng một cái, lập tức lại cúi đầu, "Đưa... Người, cái này cũng có thể... Có thể ăn."

Cái gì?

Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện, trong tay hần nhiều hơn một gốc trắng tinh như ngọc hoa, hoa cùng Diệp đều giống như tinh vi tỉ mỉ đi ra, mơ hồ còn mang theo cổ như có như không mùi thơm.

Hơn nữa ở nơi này bỏ ra phát hiện trong nháy mắt, một cổ cực kỳ thuần khiết linh khí liền từ bên trong tản mát ra. Khiến người tinh thần chấn động, liền với bốn phía linh khí đều tựa như nồng nặc mấy phần.

]

"Đây là..." Cô Nguyệt cũng không khỏi tiến lên một bước, hần còn chưa từng thấy qua, có thể phát ra loại này linh khí hoa.

"Cái này cái gì?" Thẩm Huỳnh hỏi.

Bạch Trạch ngẩn ngơ, như là bị đã hỏi tới cái gì vấn đề trọng yếu, mặt nở một cái đỏ, "Ừ... Là..." Đúng rồi nửa ngày cũng không nói ra câu nói kế tiếp, theo thói quen nghĩ quay lưng lại, nhưng lại miễn cưỡng nhìn được.

"Huyền Linh Hoa." Dịch Phong không nhìn được tiếp lời, một mặt đau lòng nói, "Đây là linh chủ trong tộc... Thánh vật." Liền hần cũng chưa từng thấy mấy lần đây, lại có thể thực sự liền như vậy tổng đi.

"Ồ..." Làm nửa ngày còn là một cái thức ăn.

Thẩm Huỳnh chính muốn cự tuyệt, cù cái vừa vịn nhanh chân vượt vào.

"Tiểu tỷ tỷ, người nói tốt cho ta tuổi..." Nước chữ còn không có cửa ra, lại liếc nhìn trong tay Bạch Trạch Huyền Linh Hoa. Toàn bộ củ cải trong nháy mắt liền nổ rồi, phả một dạng vọt tới, "Thật là quá đáng, lại có thể đem bên ngoài hoa đại hoa mang tới nơi này, lấy ra lấy ra. Tiểu tỷ tỷ nhà ta là loại này hoa đại hoa có thể với cao sao?"

Nói xong còn mắt rung rung nước mắt, một mặt tố cáo nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Tiểu tỷ tỷ, nói tốt ta mới là người duy nhất Hoa Hoa đây? Người muốn hoa, ta cũng biết nở a!"

Nói xong, làm bộ vừa muốn vén lên dưới người trường bào.

"Dừng tay!" *3

Cô Nguyệt, Nghệ Thanh cùng một bên Úc Hồng, trong nháy mắt nhớ lại một cái nào đó hạng sinh vật kiến thức, cùng tiến lên trước đồng loạt đè lại tay hần, sắc mặt quết đen kịt rồi.

Nhìn lại cái kia đoá Huyền Linh Hoa, nhất thời cảm thấy bốn phía linh khí đều hèn khóa lại.

"Ho khan! Củ cải chó hồ đồ, hai vị này khách nhân." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, trực tiếp bóp cái định thân nguyên rửa, liền đem còn nghĩ nở hoa củ cải nhốt lại rồi.

Bước nhanh về phía trước đưa tay nhận lấy trong tay Bạch Trạch hoa nói, "Đa tạ bạch... Bạch đạo hữu, hai vị một đường khổ cực, bất đồng đi trước phòng khách nghỉ ngơi một chút?"

Dịch Phong mặc dù không biết, bọn họ tại sao đột nhiên cùng nhau, đem lục thân nam án ở trên mặt đất, nhưng luôn cảm thấy bầu không khí quái lạ chỗ nào, vì vậy gật đầu một cái, "Vậy làm phiền Trầm chương môn, cùng hai vị trưởng lão."

"Úc Hồng, mau dẫn hai vị khách quý đi phòng khách." Cô Nguyệt liền vội vàng hướng Úc Hồng vẫy vẫy tay.

Úc Hồng lĩnh hội, lập tức tiến lên một bước dẫn đường, "Hai vị mời."

"Mời." Dịch Phong vừa muốn xoay người, lại nhìn thấy những người bên cạnh động đều không có động một cái, "Linh chủ?"

"Không đi."

"A! À?" Dịch Phong sững sờ, suy nghĩ một chút giải thích, "Linh chủ... Chẳng qua là xuống đi nghỉ ngơi, cũng là..." Không phải là trở về Dịch gia.

Bạch Trạch nhìn Thẩm Huỳnh một cái, âm thanh vẫn là thanh lãnh, lại thêm mấy phần kiên định, "Còn chưa ăn xong."

"..." Ý gì? Cái gì chưa ăn xong, trái cây sao? Nhưng vừa vặn ăn trái cây người, không chỉ có Trầm chương môn sao?

Hắn còn không có hỏi, một bên Nghệ Thanh sắc mặt soạt một cái liền lạnh rồi, "Không nhọc Bạch đạo hữu rồi, sư phụ đồ ăn từ trước đến giờ là do ta phụ trách."

Nói lấy trực tiếp tiến lên một bước, nghĩ nhận lấy trong tay hắn cái mâm, đối phương cũng không thả lỏng, kéo mấy lần đều không có kéo qua tới, trong lúc nhất thời gắng co xuống.

Tầm mắt giao hội, lại là tích lý ba lạp điện quang âm thanh.

"Không cần."

"Người tới là khách."

"Ta bung đến ỏn."

"Ta là sư phụ đệ tử duy nhất, loại sự tình này dĩ nhiên để ta làm."

"Ta lúc trước cũng bung qua."

"Đó là bởi vì ta bế quan!"

"Ngươi có thể tiếp tục bế quan."

"Làm cho đạo hữu thất vọng, trong vòng mấy trăm năm cũng sẽ không."

Bạch Trạch: Ghét người phạm.

Nghệ Thanh: Cướp sư phụ tiểu kỹ nữ đập.

Hai người nắm cùng một cái cái mâm, lẫn nhau không nhượng bộ. Bầu không khí đột nhiên liền hạ xuống băng điểm.

Hồi lâu.

"Các ngươi đây là..." Thẩm Huỳnh nhìn một chút hai người, dùng sức gặm miệng dưa, "Tại liếc mắt đưa tình sao?"

"..."

"Đừng hiểu lầm, ta đối với Gay không có thành kiến." Nói lấy, nàng còn phát phát tay để cho hai người tiếp tục.

Mọi người: "..."

"Sư phụ!" Nghệ Thanh hỏi thần lại, quay đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có rõ ràng tức giận, như là cũng không nhận được nữa, lui về phía sau một bước chỉ Bạch Trạch, không khách khí nói, "Hắn nói chính mình kêu Bạch Trạch, nhưng Bạch Trạch chính là trong truyền thuyết Thượng cổ thần thú, chưa bao giờ có người thấy qua, là có tồn tại hay không còn khó nói, làm sao có thể xuất hiện tại Phạm giới. Ta xem người này tới ta phải Vô Dịch, nhất định là không có ý tốt."

"Ta cũng không lòng xấu xa." Bạch Trạch cũng nhìn cái này lão cản trở chính mình người phạm không vừa mắt, "Ta chính là tới chơi, là Thẩm... Sư phụ người tự mình mời ta."

"không có khả năng." Hắn lắc đầu nói, "Sư phụ trừ ăn ra cùng đi ngủ, chưa bao giờ quan tâm cái khác, liền bằng hữu đều không có mấy cái, như thế nào xin người..."

"Ây..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, "Ta đúng là đã nói như vậy."

"Sư phụ!" Nghệ Thanh không dám tin tròn to mắt, mặt đầy đều viết, ngươi lại có thể giúp đỡ cái này tiểu kỹ nữ đập.

Thẩm Huỳnh bị hắn nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, theo bản năng giải thích, "Ta cũng liền thuận miệng nói, không nghĩ tới..." Dù sao hắn hình thù bộ dáng đáng đáp vẫn là rất ăn với cơm.

"Giờ đó... Lòng đoàn người lần này tới, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?" Thật xa qua tới sẽ không thật chỉ là vì chơi đùa đi.

Bạch Trạch cứng đờ, nguyên bản thanh lãnh bình tĩnh về mặt, nhất thời tràn đầy hốt hoảng. "Ta... Muốn... Nghĩ..." Hồi lâu vẫn là không có nói ra câu đầy đủ tới, nhìn trong tay Cô Nguyệt Huyền Linh Hoa một cái, như là nghĩ tới điều gì, sợi tóc càng ngày càng đỏ.

"Nghĩ cái gì?" Người đến lúc đó nói nha?

"Cất, người mù sao?" Cô Nguyệt như là không nhìn nổi, đi ra, quơ quơ trong tay hoa nói, "Thật xa đuôi tới, lại là cà lăm, lại là tặng hoa, còn có thể muốn làm gì?"

Thẩm Huỳnh sững sờ, đột nhiên tròn to hai mắt, thẳng tắp nhìn về phía Bạch Trạch.

Mịa nó.

"Người muốn của ta?"

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Dịch Phong:!!!!!!!!!!!!

Bạch Trạch: O(*

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 102: Tay Xé Giới Môn

Phái Vô Dịch, hậu điện.

"Sư phụ, ta cảm thấy cái này Bạch Trạch không phải là nhân vật đơn giản gì, cũng không cần tiếp xúc quá nhiều mới được." Nghệ Thanh dùng chưa bao giờ có nghiêm túc về mặt nói.

"Hắn tốt vô cùng a." Còn có thể rửa chén đĩa đây, Thẩm Huỳnh một bên gặm lấy bánh ngọt, thuận miệng đáp lại một câu. Mẩu chót đáng đáp ăn thật ngon bộ dáng.

Chính xào món ăn xẻo com trong tay Nghệ Thanh dừng lại, "Sư phụ, người lãnh đời đã lâu, không biết lòng người hiểm ác."

"Hắn cũng không phải là người."

"Thú tâm cũng là hiểm ác!" Nghệ Thanh liền vội vàng tăng thêm một câu, "Vạn nhất hắn muốn có mục đích gì khác... Ta xem vẫn là tranh thủ thời gian để cho bọn họ trở về đi thôi."

"Không cần bị quan như thế à? Người ta không đều nói chẳng qua là tới chơi phải không?" Nàng nhìn một chút trong nồi, liền vội vàng đẩy một cái người, "Nhanh đảo lộn một cái, muốn chín muốn chín."

"Sư phụ..." Nghệ Thanh chân mày xiết chặt, phiên động mấy cái xẻo com, mới trầm giọng nói, "Hắn rõ ràng đối với ngài có dụng ý khác, ngài có thể ngàn vạn lần chớ bị hắn lừa."

"Ày..." Nàng là dễ dàng như vậy bị lừa người sao, "Yên tâm, lòng đoán mặc dù không quá nói chuyện, nhưng không phải là cái gì người xấu."

"Sư phụ!" Nghệ Thanh cả kinh, đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, "Ngài... Sẽ không thực sự muốn tìm một đạo lữ chứ?"

"Đạo lữ?" Thẩm Huỳnh ngẩn người, mới nhớ tới hắn nói là đối tượng. "Ta đây đến chưa từng nghĩ... Bất quá ta đều cái tuổi này rồi, coi như nói cái yêu thương cũng không có cái gì chứ?"

"Không được!" Nghệ Thanh loảng xoảng một cái ném đi trong tay xẻo com.

Thẩm Huỳnh sợ hết hồn, "Tại sao?"

"Bởi vì..." Hắn sững sờ một chút, lại nửa ngày cũng không nghĩ đến lý do. Trời mới biết tại sao à? Ngược lại hắn chính là ghét bộ dạng người kia kề cận sư phụ.

Suy nghĩ một chút cũng không để ý trong nồi thức ăn, bắt lại tay nàng nói, "Sư phụ, người tin tưởng ta, tìm đạo lữ nhưng là đại sự, tùy ý không được. Cái

đó Bạch Trạch nhìn một cái cũng không phải là người tốt... Không phải là tốt thú. Lại nói ngài là Nhân tu, vốn cũng không nên cùng hấn làm bạn."

"..." Cũng không nói muốn tìm lòng đoàn a, nằng khẩu vị còn không có nặng như vậy.

"Ta đồng ý lời nói của hấn." Thẩm Huỳnh vẫn chưa trả lời, Cô Nguyệt đột nhiên nhấc tay, vẻ mặt thành thật nói, "Ta không quan đến người tìm không tìm đối tượng á..., nhưng ai cũng có thể, Bạch Trạch liền coi như xong."

"Sur phụ người nhìn, Nguru ba ba cũng nói như vậy!" Nghê Thanh dùng sức gật đầu một cái, lần đầu tiên hưởng ứng Cô Nguyệt mà nói, "Sur phụ người phải nghĩ lại a."

Cô Nguyệt: "... Ai là của người Nguru ba ba!

]

"Vậy theo các người thuyết pháp, ta rốt cuộc muốn tìm cái dạng gì?"

"..." Nghê Thanh ngây ngẩn, suy nghĩ hồi lâu, liều mạng nghĩ muốn tìm một thuận mắt, lại phát hiện thật giống như không người xứng với chính mình hoàn mỹ sur phụ. Thậm chí chỉ tưởng tượng thôi bên người sur phụ sẽ xuất hiện một người khác, hấn liền không có từ trước đến nay có chút nóng nảy.

"Ngược lại... Ngược lại không thể là Bạch Trạch! Thần tộc từ trước đến giờ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, không có người thấy chân chính Thần tộc, hấn có phải là thật hay không còn chưa nhất định đây." Hấn một mặt kiên định lắc đầu, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Đúng rồi, cái đó kêu Dịch Phong cũng không được. Thân là Ngự thú tu sĩ, lại nhận thức Thú tộc làm chủ, nhìn một cái cũng không phải là người tốt."

Không là người tốt Dịch Phong: "..."

Gi đó, các người là không phải là quên ta cũng ở nơi đây đi à?

"Thảm... Trảm chương môn." Hấn không thể không lên tiếng, tuyên bố sự tồn tại của mình, cố ý đem hấn kêu qua tới, chính là vì trước mặt nói xấu hấn sao?

"Mấy vị xin yên tâm, linh chủ thân phận, đích đích xác xác chính là Thượng cổ thần thú Bạch Trạch."

Hấn nhìn Thẩm Huỳnh một cái, khoe miệng không bị không chế kéo ra, hấn hiện tại cũng có chút không dám tin tưởng, linh chủ khẩu vị, kỳ lạ như vậy.

"Linh chủ vốn không thuộc về giới này, nó là ngoài ý muốn bị thương, mới đi tới hạ giới. Trùng hợp tại Huyền Hải nhìn thấy gặp gỡ thú triều Dịch gia tổ tiên, là nó bức lui bảy thú cứu tổ tiên, cũng đem Ngự Thú Chi Thuật truyền cho ta Dịch gia, mới để cho tộc ta được tại Thượng Thanh tộc đặt chân. Cõi đời này trừ Thần tộc, còn có người nào thống ngự vạn thú khả năng." Hấn trầm giải thích rõ, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Đĩ nhiên Thẩm đại tiên ngoại trừ."

"Những năm gần đây, linh chủ một mực đang nghĩ biện pháp trở về. Nhưng trong tam giới giới hạn, coi như là Thần tộc cũng không thể tùy tiện vượt qua. Dịch gia từng muốn rất nhiều biện pháp, nhưng từ đầu đến cuối không mở ra giới môn."

"Dịch gia tổ tiên đã từng đã đáp ứng linh chủ, nếu như phi thăng Tiên giới, nhất định sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp, giúp nó trở lại chỗ cũ. Chẳng qua là qua nhiều năm như vậy, Dịch gia lại không có một người phi thăng thành công, liền ngay cả Tiên giới đều không lên nổi, chớ nói chi là càng khó lường Thần giới rồi." Hấn mặt đầy áy náy, "Cho nên... Qua nhiều năm như vậy, nó mới có thể một mực ở lại Dịch gia. Cũng là bởi vì nó tại Huyền Hải chỉ tấn, những thứ kia thủy tộc thú vật, mới không dám tùy tiện lên bờ, tiến vào Thượng Thanh giới."

"Còn có cái kia đóa Huyền Linh Hoa..." Hấn nhìn Cô Nguyệt một cái, "Đó là linh chủ duy nhất theo Thần tộc mang tới đồ vật, tin đồn cái kia hoa có kết nối tam giới công hiệu, cũng là linh chủ trở về duy nhất hy vọng. Bây giờ hấn đem vật trọng yếu như vậy đưa cho Trảm chương môn, có thể thấy nó đích thực tâm."

"Người nói cái này hoa có thể mở ra cánh cửa tam giới?" Cô Nguyệt lấy ra trước cái kia đóa Huyền Linh Hoa, ý không rõ hỏi một câu.

"Không sai!" Dịch Phong dùng sức gật đầu nói, "Linh chủ quả thật đề cập tới, cho nên hoa này hấn từ trước đến giờ tự mình thu, chưa bao giờ tùy tiện kỳ nhân, trừ phi là tại thường thử mở ra giới môn thời điểm."

Hấn nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái này hoa trừ linh khí có chút đặc thù bên ngoài, có chỗ nào đặc biệt. Huống chi lúc ban ngày, liền ngay cả củ cái cũng không có nhìn xảy ra vấn đề gì.

Thuận tay liền đem hoa cho những người bên cạnh, "Thẩm Huỳnh, dùng người phần mềm hack mắt nhìn một chút."

"..." Thẩm Huỳnh khoe miệng gật một cái, thuận tay nhận, nhìn chung quanh một chút, cũng không nhìn ra cái gì không cùng đi, "Ta cũng chưa từng thấy qua cái này hoa..."

Ồ?

"Huyền Linh Hoa, cần muốn linh lực cường đại mới có thể xúc động giới môn." Dịch Phong trầm giải thích rõ nói, "Nghe loại này linh lực, so với phi thăng thời điểm cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa hoa này thể gian chỉ có một đóa, nếu là..."

Hắn lờ còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy loảng xoảng sát một tiếng, Thẩm Huỳnh tay lòng căng thẳng, cái kia đóa óng ánh trong suốt đóa hoa, trong nháy mắt bị nàng bóp cái nát bấy.

...

(◕_◕)

Dịch Phong ngằm trộm nghe đến tan nát cõi lòng âm thanh.

"Trăm chương môn, nguoi..."

"Mở rồi." Hắn lờ còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên nói một câu, ngón tay mở ra, nhất thời một cái giữa ngón tay lớn nhỏ kẻ hở liền xuất hiện ở phía trên lòng bàn tay nàng. Giống như là đình trệ tia chớp một dạng, chợt hiện bạch quang, lơ lửng ở giữa không trung.

Mọi người: "..."

Σ(°△°|||)⋊

Mịa nó, thật đúng là mở ra đi à?

Nguyên lai chỉ cần bóp vỡ là được rồi sao? Vậy bọn họ Dịch gia nhiều năm cố gắng như vậy, rốt cuộc đều đang làm gì à?

"Nhưng là..." Hắn nhìn một chút cái kia so với ánh mắt còn nhỏ kẻ hở, "Nhỏ như vậy kẻ hở, thật có thể dẫn tới Thần giới?"

"Ồ, vậy thì kéo ra chút đi." Thẩm Huỳnh tùy ý trả lời một câu, trực tiếp một tay đưa đến cái kia trong cái khe, dùng sức ra bên ngoài kéo một cái.

Chỉ nghe, chỉ lạp lạp một tiếng nứt vang, chỉ thấy cái đó nguyên bản chỉ có rộng chừng một ngón tay kẻ hở, trong nháy mắt giống như bị xé rách giấy một dạng, kéo ra hai ba thước chiều rộng lỗ.

Thật tay xé giới môn.

"Đi kêu lông đoàn, về nhà ăn cơm!"

Dịch Phong: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 103: Gặp Lại Sau Lông Đoàn

Giới cửa mở ra.

Dịch Phong tới bẩm báo thời điểm, Bạch Trạch còn không thể tin được, dù sao hắn đều thử mấy vạn năm. Mãi đến nhìn thấy trôi nổi ở giữa không trung người kia cao màu trắng lỗ hồng. Hắn có thể cảm giác được bên trong mơ hồ lộ ra khí tức quen thuộc, đó là cách nhau mấy vạn năm Thần tộc khí tức.

Đây thật là đi thông Thần giới giới môn.

Nhưng vì cái gì là hiện tại, vào lúc này!

(◕_◕)

Hắn... Không có muốn trở về à?

Bạch Trạch nội tâm không có một chút mừng rỡ, thậm chí có điểm muốn khóc. Mới vừa vặn đem Huyền Linh Hoa đưa ra ngoài, quyết định ở lại giới này rồi, tại sao giới môn liền mở rồi.

"Linh chủ, cái này có phải là..." Dịch Phong mang theo hưng phấn hỏi.

Bạch Trạch theo bản năng đến gần hai bước, gật đầu một cái, "Ừ."

"Quá tốt rồi!" Dịch gia mấy đời người cam kết, không nghĩ tới tại hân thế hệ này đã thực hiện, hân liền vội vàng ôm quyền hành lễ nói, "Chúc mừng linh chủ, ngài rất cuộc có thể đi về."

Bạch Trạch không trả lời, quay đầu thẳng tắp nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, vẫn là tám kia trong trẻo lạnh lùng mặt, nhưng ánh mắt lại không có từ trước đến nay mang theo chút ít... Ủy khuất? Giống như là mong đợi nàng nói chút gì.

Thẩm Huỳnh có chút không được tự nhiên giật giật, ho khan một tiếng mới phát phát tay nói, "Lông đoàn, gấp lại sau."

Trong mắt của hân quang nhất thời tối sầm lại, càng thêm ủy khuất. Xiết chặt bên người tay, hướng nàng đến gần hai bước, mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, hít sâu một hơi, mới tựa như tìm tới âm thanh như vậy nói, "Huỳnh... Huỳnh, Huyền Linh Hoa ta... Ta chỉ cho qua một mình người."

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút "Ồ." Hân tại sao phải nói với nàng cái này?

"Thực sự!" Hân cho là nàng không tin, mang chút ít sốt ruột nói, "Ta sau đó... Cũng sẽ không lại gả cho người khác, người tin tưởng ta." Đó là Thần tộc trọng yếu nhất tín vật.

Nói lấy liền muốn đi bắt tay nàng. Nhiều năm như vậy, nàng là duy nhất một để cho hân đưa ra Huyền Linh Hoa nữ tử.

Một mực đứng ở bên cạnh Nghệ Thanh sắc mặt tối sầm lại, trực tiếp cầm vào giữa hai người, ngăn trở hân cái kia càng phát hỏa nhiệt tâm mắt.

"Sư phụ đã dùng Huyền Linh Hoa, giúp người mở ra giới môn rồi." Cách sư phụ ta xa một chút tiểu kỹ nữ!"Giới môn mở ra thời gian có hạn, đạo hữu vẫn là mau sớm lên đường tốt." Mau cút!

Bạch Trạch sững sờ, bất mãn trừng mắt về phía Nghệ Thanh, giữa hai người hỏa diễm, bùng bùng lần nữa đốt lên. Quả nhiên ghét cái này người phạm!

"Linh chủ, quả thật muốn dành thời gian rồi." Dịch Phong chỉ chỉ đã bắt đầu súc tiểu giới môn, mang chút ít sốt ruột nhắc nhở một câu.

Bạch Trạch lúc này mới quay đầu, nhìn một chút giới môn, vừa quay đầu nhìn một chút Thẩm Huỳnh, hướng giới môn phương hướng đi mấy bước. Lại dừng ở trước cửa, nhìn lấy cái kia mảnh nhỏ trắng như tuyết cửa hang, chân mày càng nhíu càng sâu, chậm chạp không có bước ra một bước kia.

Nếu là hân tiến vào, liền lại cũng không về được. Sẽ không còn được gặp lại...

]

"Đạo hữu, mời." Nghệ Thanh trực tiếp bắt đầu đuổi người.

"Linh chủ, tổ tiên cam kết chúng ta Dịch gia rất cuộc làm được, ngài... Đi đường cẩn thận a." Dịch Phong cũng là một mặt kích động thêm không thôi.

"Mau vào đi thôi, giới môn muốn đóng lại rồi." Cô Nguyệt cũng tăng thêm một câu.

Liền ngay cả Thẩm Huỳnh cũng phát phát tay, "Bái bai, lông đoàn! Trở về ăn nhiều cơm." Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Lại tìm chỉ xinh đẹp thú thú." Nhân thú là không có có tiền đồ.

"..."

Hân mới không muốn cái khác thú thú! Bạch Trạch cảm thấy ngực bị đâm một dao, một bụng đều là chua xót mùi vị, càng ngày càng ủy khuất.

Đột nhiên cũng nhớ tới Thẩm Huỳnh ngày hôm qua giây cự hân câu nói kia: Giống loài bất đồng, không thể yêu đương! Rõ ràng ban đầu lần đầu gặp thời điểm, nàng rất yêu thích chính mình. Còn mò... Sờ soạng... Tại sao muốn cự tuyệt hân?

o(〒_〒)o

Nếu là hân trở về, sau đó không chỉ là giống loài bất đồng, liền thế giới đều đã bất đồng. Có lẽ từ nay sẽ không còn gặp lại được, vậy hân...

Trong nháy mắt đối với Thần giới tràn đầy cảm giác bài xích, lần nữa nhìn về phía trước mắt giới môn, ánh mắt từ từ lạnh một cái đi, hít sâu một hơi, giống như là quyết định cái gì quyết tâm quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, gần từng chữ một, "Ta quyết định, không trở về..."

Hân lời còn chưa nói hết, đột nhiên cái mộng đầu nhói, trọng tâm không vững, một đầu liền đâm vào trong giới môn, trong nháy mắt không thấy thân ảnh, bị xúc động giới môn cũng nhanh chóng khép lại, biến mất ở trước mắt.

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt lúc này mới một mặt bình tĩnh thu hồi —— đá ra chân.

"Dịch gia chủ, Bạch Trạch đã về tới Thần giới, chắc hẳn lúc này Dịch gia còn rất nhiều đến tiếp sau này sự tình cần xử lý." Cô Nguyệt nghiêm trang nói, hoàn toàn không có nửa điểm mới vừa đập hơn người chột dạ.

"Dịch gia chủ sự vụ bận rộn, ta phái Vô Dịch liền không để lại ngài ở lâu rồi." Nghệ Thanh cũng một mặt tự nhiên tiếp lời.

"Ngày khác có rảnh rồi, chúng ta sẽ đến nhà viếng thăm, Dịch gia chủ một đường thuận phong."

"Úc Hồng, tiền khách!"

Dịch Phong một mặt mừng rỡ, khi phản ứng lại, người đã đến dưới núi rồi.

"..."

Hắn đây là... Bị đuổi ra ngoài sao?

Còn nữa, linh chủ mới vừa bị đập trước, lời muốn nói không phải là... Không tính trở về đi?

(?? π?)b

... Chung quy cảm giác đến hắn là giả bộ không biết.

"Sư phụ, ngài hôm nay muốn ăn cái gì?" Giải quyết một đại sự, Nghê Thanh trong nháy mắt cảm thấy sáng khoái tinh thần, tự động hoán đổi đến gọi thức ăn hình thức, "Lần trước ngài mang về những thứ kia hải sản, ngài muốn ăn bạo xào, thịt kho tàu, thanh chung vẫn là dầu bọc bột?"

"Ây... Nếu không, đều tới điểm?" Thẩm Huỳnh đối với trạng thái của hắn bây giờ rất hài lòng, ngược lại nguyên liệu nấu ăn có chính là.

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!" Nghê Thanh thần thái phấn chấn, một đầu đâm vào trong phòng bếp.

Mất thấy hai người lại bắt đầu thường ngày trí chướng, Cô Nguyệt không nhận được lờm một cái, nhưng vẫn là dừng lại dự định ra cửa bước chân, ngồi xuống. Ủ, không biết hải sản mùi vị không biết như thế nào.

"Ngu ba ba."

"Làm gì?" Nghĩ đuổi hắn đi, ăn một mình à?

"Bạch Trạch là ai?"

"À?" Ý gì?

"Người nhìn trong nội dung cốt truyện có hắn?"

"..." Cô Nguyệt sững sờ, giờ mới hiểu được nàng hỏi cái gì, nhúu mày một cái thuận tay rút cho mình ly trà nói, "Người chừng nào thì nhìn ra được?" Rõ ràng hắn căn bản không đề cập qua.

"Trở về vào cái ngày đó." Thẩm Huỳnh thành thật trả lời.

"Cái mánh!" Hắn suy nghĩ nửa một ngụm trà phun ra ngoài, trở lại ngày ấy, không phải là hắn mới vừa nghe được Bạch Trạch cái tên này thời điểm, "Người nha làm sao đoán được hắn là nhân vật trong vở kịch?" Lại có thể ngay từ đầu liền đã nhìn ra, năng lực cuộc làm sao làm được, không suy nghĩ thời điểm là trí chướng, động một cái não liền giải đúng chỗ ngứa?

"Nhìn người phản ứng liền biết rồi." Ngu ba ba mặc dù quân pháp Vô Dịch người quân được chiều rộng chút ít, nhưng từ trước đến giờ chỉ "Gia đình bạo ngược", đối với người ngoài hắn chính là vô cùng khách khí hiền lành, chú ý hình tượng, chỉ ở sau lưng yên lặng tạo ra bất ổn. Nhưng duy chỉ có đối với Bạch Trạch không giống nhau, hắn thật giống như từ vừa mới bắt đầu liền không thể nào thích hắn. Thậm chí tại Nghê Thanh phản đối mãnh liệt thời điểm, kiên định đã đứng ở hắn bên kia, liền mới vừa đưa đối phương trở về Thần giới thời điểm, đều thuận tiện bỏ một cước.

Như là hết sức phòng ngừa bọn họ cùng hắn dính líu quan hệ một dạng.

"Người nhìn trong sách, Bạch Trạch là nhân vật phiên toái gì sao?"

"..." Cô Nguyệt không trả lời, chân mày lại nhíu càng chặt hơn, nếu không phải là nhìn thấy Bạch Trạch, hắn đều nhanh quên đây là trong một quyển sách viết thế giới.

"Không phải là nhân vật phản diện chứ?"

"Nhân vật phản diện đến không đến nổi." Hắn than một tiếng, nhéo một cái ly trà trong tay nói, "Ta nói rồi, cái loại này tiểu nữ sinh nhìn tiểu thuyết, ta nhớ được cũng không nhiều. Hơn nữa những thứ kia nội dung cốt truyện đều là phát sinh ở Tiên giới, Bạch Trạch là Thần tộc. Vốn là so với tiên nhân bình thường thực lực đều cao, hắn nên tính là... Nhân vật chính ngón tay vàng các loại nhân vật đi."

"Vậy cùng đầu bếp có liên quan?"

Chương 105: Chương 104: Lớn Mạnh Bột Đoàn

"Quan hán chuyện gì?" Cô Nguyệt sững sờ, "Hắn cũng không phải là nhân vật chính. Ngược lại người biết, trong sách những thứ kia nhân vật chính, tất cả đều là tai nạn thể chất, Conan phụ thể cái loại này. Cùng bọn họ dính líu quan hệ, không có gì hay chỗ, đặc biệt là trong quyển sách này nhân vật chính có chút... Ngược lại một lời khó nói hết. Cho nên ta mới không thích cái đó Bạch Trạch, nhân vật chính đưa tới tai nạn, hoặc nhiều hoặc ít có hấn thêm Hỏa. Huống chi nữ chủ còn là một cái..."

"Ồ." Không liên quan là tốt rồi, Thẩm Huỳnh nhất thời không còn hứng thú, quay đầu nhìn về phòng bếp nói, "Đầu bếp, thức ăn xong chưa?"

"Được rồi sư phụ, lập tức tới ngay." Nghệ Thanh đáp một tiếng, bụng hai bàn hải sản liền đi ra.

Thẩm Huỳnh lập tức cầm đũa lên, chuyên tâm tiến vào ăn uống trạng thái.

"A lô... Người đến lúc đó hãy nghe ta nói hết a." Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, mỗi lần nghe được một nửa là cái quỷ gì?"Không phải là người nhắc tới sao?"

"Thật là thơm nha..." Thẩm Huỳnh cho Nghệ Thanh điểm một cái đáng khen, trong nháy mắt cảm thấy phé đi mấy tháng dạ dày, lại sống đến giờ, lửa com lửa com lửa com!"Ngru ba ba, ăn a!"

"Ăn em gái người a!" Có người như vậy nói chuyện trời đất sao? Hắn lời còn chưa nói hết đây, quỷ tài muốn...

Ừ, thoát nhìn thật giống như thật không tệ bộ dáng.

Nếu không...

Hắn vừa định đưa tay cầm lên đũa, chỉ thấy Thẩm Huỳnh duỗi tay ra, trong nháy mắt xen vào nổi lên trong chén nhất một khối to thịt, chỉ còn lại một chén nước canh.

"Alô, người đến lúc đó chưa chút cho ta!" Vốn chính là ngay ngắn một cái miếng thịt, kẹp đi còn lại cọng lông a. Vừa định đi lên phân một khối xuống, Thẩm Huỳnh lại đột nhiên nhẹ buông tay, trong tay thịt bá một cái lại rớt trở về, văng lên trên chén nước canh, vãi hấn một thân.

"Mịa nó, Thẩm Huỳnh người có..." Hắn lời còn chưa nói hết, lại nhìn thấy đối phương đột nhiên ngẩng đầu lên, không nháy một cái nhìn chăm chăm bầu trời, chân mày đều véo mà bắt đầu, "Làm gì?"

Hiếm thấy thấy nàng nghiêm chỉnh bộ dáng, hấn theo bản năng ngẩng đầu, thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, lại chỉ thấy một mảnh bầu trời xanh thẳm, "Người thấy gì?"

Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, hồi lâu mới lẩm bầm nói, "Phía trên... Thật giống như cửa mở ra?"

"Cánh cửa? Cửa gì?" Hắn nghiêm túc nhìn một cái, còn dùng thần thức thăm dò, "Không có à? Trên trời ở đâu ra cánh cửa à?"

"Không thấy, liền như vậy, ảo giác đi." Thẩm Huỳnh quay đầu lại, cũng không để ý, lần nữa xốc lên khối thịt kia, a ô hai cái liền gặm sạch sẽ.

Trễ một bước Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó! Cái này nha liền là cô ý, tuyệt đối dạ!

Từ khi Thăng Tiên thắp một chuyện sau, phái Vô Địch danh vọng đã đạt tới cùng ba đại thế gia sánh vai cùng nhau mức độ. Vô số còn chưa có thuộc về tu sĩ, đều rục rịch ngóc đầu dậy, muốn gia nhập phái Vô Địch. Rốt cuộc lại đến mỗi năm một lần, chúng phái khai sơn thu học trò thời gian.

Lấy thực lực của phái Vô Địch, bây giờ đã không cần toàn phái điều động đi nhật đệ tử. Liền ngay cả Cô Nguyệt cũng không có ý định ra phái, mà là đem chuyện này toàn quyền giao cho Úc Hồng. Úc Hồng là trong chín cái nữ tu nhiều tuổi nhất, cũng là tính cách chừng chặc nhất một cái. Ngày đó hấn giáo sư mấy người thời điểm, tu vi của nàng cao nhất, chuyện đương nhiên liền thành trong mấy người Đại sư tỷ. Mặc dù hai năm qua nhiều trong, Tư Vũ thực lực đã vượt qua nàng, nhưng nàng vẫn là mọi người tin nhất dùng một cái.

]

Nếu như nói Cô Nguyệt là phái Vô Địch quản gia mà nói, cái kia Úc Hồng chính là quản gia trợ lý. Cô Nguyệt không giúp được chuyện, phần lớn đều là nàng hỗ trợ xử lý. Cho nên thu học trò chuyện, giao cho Úc Hồng, hấn rất yên tâm.

Úc Hồng cũng quả thật phụ trách, mang theo chín cái chị em gái cùng đi ra Yêu giới. Còn cố ý phân chín cái bất đồng Tiên thành phương hướng, một người phụ trách một chỗ, không lại giới hạn với Thượng Thanh thành. Không tới nửa tháng mọi người liền mang theo chiêu nhận được đệ tử, mệnh mệnh cuốn cuộn trở lại.

Số người cũng không ít, nhìn qua có vài trăm người. Đồng phục khác nhau, tu vi càng là từ mới vừa luyện khí đến tu sĩ Nguyên Anh đều có. Hơn nữa người người vóc người khỏe mạnh, thần thái sáng láng, một cái so với một cái tinh thần, thậm chí còn có thể gặp được dưới áo cái kia mơ hồ khiêu động bắp thịt.

Cô Nguyệt: "..."

Đây là... Mới... Đệ tử?

-_-|||

Hắt bàn!

Loại này một bỏ vào chợ rau tức là cảm giác là cái quý gì? Tại sao mua lại đều là một đám kim cương a? Còn tất cả đều là nữ! Nói xong chỉ nhìn linh căn tư chất, mang về lại từ từ chọn, toàn lực hướng trên tiêu chuẩn của Kiếm tu dựa vào đây? Nơi này cái nào giống như Kiếm tu?

Các người là không phải là đối với môn phái phong cách có cái gì hiểu lầm?

"Úc... Hồng." Hần tức xạm mặt lại kéo qua quần áo đỏ cô em, "Những thứ này... Chính là người chọn tinh anh?"

"Không sai!" Úc Hồng dùng sức gạt đầu một cái, một mặt hưng phấn, "Trưởng lão yên tâm, Tư Vũ thử qua mỗi người bọn họ thân thủ, các nàng quả thật đều rất có thiên phú."

Thiên phú cộng lòng a! Hần chỉ có thấy được bắp thịt a!

"Cái kia Kiếm tu đây?" Người để cho Tư Vũ cái đó Kim Cương Barbie thử, có thể kiểm tra xong Kiếm tu tới, ta coi như người thắng!

"Kiếm..." Úc Hồng sắc mặt cứng một chút

"..." Đây là quên chứ? Tuyệt đối là quên đi.

☞ (thảo mãnh thảo)

"Có thể... Trưởng lão, chúng ta không phải là thể tu môn phái sao?"

"Ai nói với người là thể tu môn phái!" Là tự các người chuyển thể tu được không?

"Có thể mọi người tới đều tới..." Úc Hồng một mặt làm khó, vừa muốn giải thích, ánh mắt quét người nào đó, nhất thời sáng lên, "Chương môn!"

Vì vậy trực tiếp ném ra Cô Nguyệt, bước nhanh đi trở lại đám người lớn tiếng nói, "Các vị sư muội, vị này liền là trước kia từng đề cập với mọi người, ta phái Vô Địch chương môn, Thượng Thanh giới mạnh nhất tu sĩ."

Hiện trường nhất thời liền sôi sùng sục, mấy trăm con mắt đều là tá định ở trên người Thẩm Huỳnh, miệng đồng thanh lớn tiếng nói, "Xin chào chương môn!"

Vậy kêu là một cái khí thể như Hồng, âm thanh chấn Hoàn Vũ.

Xách theo bình nước, đang chuẩn bị đi cho củ cải tưới nước người nào đó: "..."

Làm sao đột nhiên nhiều hơn nhiều người như vậy?

"Đại... Mọi người khỏe." Thẩm Huỳnh phản xạ có điều kiện phát phát tay.

Chúng mắt người sáng hơn, lần nữa đồng loạt trả lời, "Chương môn được!"

"Híc, mọi người cực khổ." Nàng theo bản năng lại đáp lại một câu.

Mọi người sùng sốt một chút, cũng không biết là ai dẫn đầu đáp một câu, "Vị phái Vô Địch!" Vì vậy mọi người lần nữa hô to, "Vị phái Vô Địch!"

Thanh âm cực lớn, thậm chí dùng tới linh khí, liền với đèn đều rung một cái.

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó! Coi đây là duyệt binh đây?

Cái này không phải đi thu học trò, cái này mẹ nó chính là đi phát triển Tà giáo chứ? Đây căn bản chính là mang theo một đám náo tào Fan trở lại!

Tâm thật mệt mỏi!

Cô Nguyệt không thích đám đệ tử này, phi thường không thích. Vì không cho môn phái biến thành thế tu môn phái, hấn làm bề nát tâm, đám đệ tử này nếu là nhận, cái kia phái Vô Dịch liền hoàn toàn xoay không đến rồi.

Hết lần này tới lần khác hấn kiểm tra qua một lần riêng mình tư chất, trừ một hai cái linh căn thuộc tính hơi kém, những người khác còn... Thật là khá. Quả thật đều trải qua cẩn thận chọn lựa qua, chính là chọn phương hướng có chút lệch.

Cô Nguyệt không còn biện pháp, cái này không thu cũng phải thu rồi, cuối cùng hấn cũng chỉ quét xuống mấy cái Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Cũng không phải là các nàng tư chất không được, mà là tu vi đến Nguyên Anh kỳ, đều có thể làm cái khách khanh, không cần phải khuất tãi làm cái đệ tử môn nhân. Mà phái Vô Dịch lập phái ngay sau đó, còn thật không cần thu nhận khách khanh.

Nhìn lấy bởi vì bị thu nhập phái Vô Dịch, mà từng cái hưng phấn các đệ tử, Cô Nguyệt đối với môn phái tương lai, tỏ vẻ sâu đậm lo âu. Nhưng rất nhanh, hấn liền không có thời gian lo lắng, bởi vì hấn phát hiện mình tu vi lại có thể đột phá rồi, hơn nữa trực bức Hóa Thần đại viên mãn, ắn có không áp chế được khuynh hướng.

Hấn khả năng... Muốn phi thăng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 105: Phi Thăng Lô Kiếp

"Phi thăng?" Thảm Huỳnh sững sờ, liền thủ bên trong bánh ngọt đều rớt xuống, "Thiệt hay giả?"

"Ngươi cái này cái gì ánh mắt hoài nghi?" Cô Nguyệt khỏe miệng giạt một cái, "Ta liền không thể phi thăng sao? Hai ngày trước ta tu vi liền đột phá Hóa Thần đại viên mãn, phi thăng cũng là chuyện rất bình thường?"

Thật ra thì hấn cũng chưa từng nghĩ lại nhanh như vậy, theo trận kia đốn ngộ bắt đầu, hấn liền phát hiện tu vi của chính mình một mực đang chậm rãi tăng lên. Trước Bạch Trạch cái kia đoá Huyền Linh Hoa, cũng đặt ở hấn cái này có một đoạn thời gian, cái loại này đặc thù linh khí, thật giống như đã cùng tu vi hữu ích. Hấn mới tại mấy ngày nay rốt cuộc đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Thảm Huỳnh biến liễu biến chùy góc, "Sau khi phi thăng, ngươi có phải hay không là liền không thể xuống rồi hả?"

"Ban đầu." Hấn gật đầu một cái nói, "Phi thăng thành tiên, dĩ nhiên là đến Tiên giới đi rồi, tam giới trong lúc đó đều là có giới hạn, không có thể tùy ý xuyên việt. Cái kia Bạch Trạch không phải là vì vậy, mới tại hạ giới gây người mấy vạn năm? Nếu là không có cái kia Huyền Linh Hoa, sợ là liền ngươi cũng không mở ra giới môn."

"Ồ..." Thảm Huỳnh chân mày véo mà bắt đầu, "Thật phải đi?"

"Đây là thiên địa pháp tắc, ta như thành công độ kiếp, đương nhiên sẽ không tiếp tục đợi tại hạ giới." Hấn giải thích, nhìn một chút Thảm Huỳnh quần quít biểu tình, nhất thời lại có chút mềm lòng, an ủi một câu, "Chúng ta sớm muộn cũng là muốn độ phi thăng kiếp, ta là như vậy, Nghệ Thanh phỏng chừng cũng không bao lâu."

"Còn muốn độ kiếp, nếu không liền như vậy?" Nơi này cũng tốt vô cùng.

"Phi!" Hấn tròn mắt nhìn nàng một cái, "Ngươi cho rằng là du lịch đây, nói không đến liền không đi. Ta tu hành nhiều năm như vậy, không chính là vì phi thăng thành tiên sao?"

"Như vậy..."

"Biết ngươi không nỡ bỏ đồng hương." Hấn vỗ bả vai của nàng một cái, cười nói, "Phi thăng kiếp hung hiểm vạn phần, không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn tùy tiện dẫn động kiếp lôi. Có thể hay không vượt qua còn chưa nhất định đây."

"Ấy..."

"Yên tâm, ta có lòng tin có thể ở đạo thiên lôi này, ngươi không cần lo lắng."

"Không, ý tứ của ta đó là..." Nàng vẻ mặt thành thật nói, "Ngươi ba ba ngươi trước khi phi thăng, có thể hay không vì các con gái, lưu lại đầy đủ linh thạch?" Sẽ không có tiền ăn cơm.

...

"Cút!" Ta không có như ngươi vậy không có lương tâm khuê nữ.

Hắn chỉ muốn một cái lão huyết phun nằng một mặt, uất khí trong nháy mắt ngưng kết tại ngực, lên không thể xuống được. Giận đến liên toàn thân linh khí đều táo động, phảng phất lần kế liên muốn phun ra ngoài tới.

Chờ một chút!

Hắn linh khí...

"Ngươi..." Nghê Thanh đột nhiên mở to hai mắt nhìn về phía hắn, "Ngươi Thiên Kiếp yêu cầu tới!"

]

Quả nhiên bốn phía đột nhiên liền tối xuống, phái Vô Địch bầu trời, gió nổi mây vần, lôi vân hội tụ, mơ hồ còn có điện quang màu tím lộ ra.

Mịa nó, thật đúng là đến rồi!

Cô Nguyệt cả kinh, cũng không để ý tức giận, xoay người liền vọt ra khỏi tiền điện. Nhìn lấy bầu trời kiếp lôi, cảm ứng một cái toàn thân bắt đầu tăng vọt linh khí. Liên vội vàng hai tay kết ấn bày ra nặng nề pháp trận, cũng khởi động hộ sơn đại trận.

Kiểm tra cẩn thận một lần, bảo đảm kiếp lôi sẽ không liên quan đến phái Vô Địch, lúc này mới đi hướng trong quảng trường tâm trận, đang định ngồi xếp bằng xuống độ kiếp, lại vẫn là không nhận được quay đầu cảnh cáo nói, "Thảm Huỳnh, phi thăng lôi kiếp không phải chuyện đùa, các ngươi không muốn dựa vào..."

Hắn lôi còn chưa nói hết, quay đầu lại nhìn thấy mọi người đã sớm thối lui đến trăm thước ra ngoài, còn mang ra bàn ghế, phía trên mơ hồ còn có thể nhìn thấy đậu phộng, hạt dưa, trái cây các loại vật phẩm. Một bên cắn một vừa nhìn bên này.

Cô Nguyệt: "... " Mịa nhà nó!

Hắn là ZZ mới có thể lo lắng các nàng sẽ bị chính mình kiếp lôi ảnh hưởng đến, đánh chết các nàng mới tốt!

Hít sâu một hơi, hắn dè xuống lòng tràn đầy nóng nảy, ngồi xếp bằng xuống. Loại bỏ tạp niệm, chuyên tâm ứng kiếp. Lúc này thiên đã tối hẳn xuống, trong thiên địa duy nhất ánh sáng, chỉ có tầng mây gian màu tím tia chớp.

Rốt cuộc, đạo kiếp lôi thứ nhất bỏ xuống. Thăng đánh vào trong sân trên người Cô Nguyệt. Quanh người hắn trận pháp trong nháy mắt liền bị công bể nát, dưới người mặt đất đều vui lập đi xuống chừng mấy thước. Không ngờ thiên địa uy áp, càng là hướng về bốn phía khuếch tán mà đi, nếu không phải là có hộ sơn đại trận, bốn phía đều phồng chừng toàn bộ phải hóa thành tro bụi.

"Oa nha." Thảm Huỳnh ngẩng đầu nhìn trời một cái không, cái này lôi cùng với nàng lúc trước nhìn thấy kiếp lôi hoàn toàn bất đồng, "Phi thăng lôi đều lợi hại như vậy sao?"

"Đúng vậy sư phụ." Nghê Thanh trầm giải thích rõ nói, "Phi thăng thời điểm hạ xuống chính là Từ Tiêu thiên lôi, là thể gian uy lực lớn nhất kiếp lôi. Có thể trực tiếp tủy luyện tiên cốt, đây vẫn chỉ là đạo thứ nhất Tâm Ma Kiếp, phía sau chỉ có thể nặng hơn."

"Ồ..." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, mảnh nhỏ nhìn một cái Ngưu ba ba, hắn đã nhắm hai mắt lại, xem ra xác thực lâm vào bên trong Tâm Ma. Chỉ bất quá không tới năm phút, lại lần nữa mở ra. Rất rõ ràng hắn vượt qua Tâm Ma.

Vì vậy, tiếp theo đạo kiếp lôi theo tiếng mà xuống, quả nhiên đạo này so với mới vừa đạo kia càng thô gấp đôi, ầm một thân đánh vào trên người Cô Nguyệt, nhất thời hắn trên áo pháp y đều phá rồi, trên người trầy da sứt thịt. Có thể chốc lát lại lộ ra một cổ đặc biệt linh khí, bắt đầu chữa trị thân thể của hắn.

Kế tiếp là đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Cùng trước kia đạo thứ nhất bất đồng, lần này là liên tiếp bỏ xuống, đều không mang theo nghỉ xả hơi cái loại này. Như là muốn đem Cô Nguyệt toàn thân bỏ ra, lại xây lại thành. Một đạo so với một đạo tàn bạo.

"Muốn bỏ bao lâu à?" Thảm Huỳnh bên cắn hạt dưa bên hỏi.

"Đây là cứu cứu lôi kiếp, tổng cộng tám mươi hai đạo thiên lôi, còn lại hơn một nửa đây?"

"Cứu cứu không phải là tám mươi mốt sao?" Thảm Huỳnh sững sốt một chút, tại sao là tám mươi hai nói?

"Cái này... Ta cũng không biết." Nghê Thanh sững sốt một chút, trên mặt thoáng qua vẻ nghi hoặc, "Tuy nói kêu cứu cứu lôi kiếp, nhưng nghe ngày trước vượt qua kiếp Du Tiên nói, quả thực có tám mươi hai đạo kiếp lôi. Hơn nữa cuối cùng một đạo mới là khảo nghiệm mấu chốt, rất nhiều Du Tiên đều là thua ở dưới lôi này."

"Ồ..." Thảm Huỳnh nhủ mày một cái, cũng không nghĩ nhiều, liền ánh chớp lại bắt đem hạt dưa, tiếp tục cắn.

Không tới nửa giờ, Cô Nguyệt đã suốt kháng qua tám mươi đạo kiếp lôi, toàn thân đã không còn hình người rồi. Mặc dù lôi kiếp sau khi rơi xuống, mang theo Tiên khí có thể chữa trị thân thể của hắn, nhưng chữa trị tốc độ rõ ràng không cần nỗi lôi rơi xuống tốc độ, hắn đã là một cái huyết nhân rồi.

Còn có hai đạo, hắn liều mạng duy trì thanh tỉnh, tiếp tục ngạnh kháng kẻ tiếp một đạo kiếp lôi. Kiếp Raton thời điểm dừng lại ba hơi thở, tầng mây bắt đầu dâng lên. Một đạo nồng tím gần đen tia chớp rớt cuộc xuất hiện tại giữa tầng mây, rớt cuộc một tiếng âm vang, mang theo hủy thiên diệt địa khí thế chém thẳng vào mà tới.

Cô Nguyệt tinh thần rung một cái, vẻ mặt đặc biệt chuyên tâm, trong nháy mắt đem mới vừa một mực âm thầm thu liễm Tiên khí, toàn bộ phóng thích ra ngoài. Nguyên bản tàn phá thân thể tại dưới sự kích thích của Tiên khí, nhanh chóng khôi phục, tiên cốt đã thành, trực tiếp tiến lên đón cuối cùng một đạo kiếp lôi.

Một tiếng âm vang vang, trên người tân sinh tiên cốt chĩa vào cuối cùng một đạo kiếp lôi. Hắn thành công!

Cô Nguyệt đầy lòng vui mừng, toàn thân buông lỏng một chút, cả người đều té xuống. Mặc dù đã không còn một tia dư lực, nhưng cảm giác được cả người đều đã bất động, phẳng phất tân sinh. Nguyên bản còn linh khí nồng nặc, không hiểu liền cảm thấy thật là ít ỏi lên, liền ngay cả Nghê Thanh nguyên bản để cho hắn cảm thấy thâm hậu tu vi, cũng cạn mỏng hơn.

Trừ Thảm Huỳnh... Nàng còn là một cái thoát nhìn yếu gà Bug.

Bầu trời lôi vân bắt đầu tản ra, Cô Nguyệt một bên chữa trị thân thể của mình, đang chờ tiếp đón sắc trời rơi xuống.

Đột nhiên, bầu trời một tiếng âm vang vang, một đạo càn kinh khủng hơn ánh chớp, lẳng không mà xuống, chém thẳng vào hướng hoàn toàn mất hết lực phản kháng Cô Nguyệt.

"Thứ tám mươi ba đạo!" Mọi người đồng loạt cả kinh, cái này làm sao có thể! Rõ ràng lôi vân tất cả giải tán.

Cô Nguyệt toàn thân Tiên khí tất cả giải tán, không có khả năng lại ngăn trở cái này dư thừa một đạo thiên lôi.

Mất thấy, đạo kia lôi liền muốn rơi vào trên người Cô Nguyệt.

Trong tay Thảm Huỳnh hạt dưa buông lỏng một chút, sau một khắc người đã trải qua xuất hiện tại trong sân, đưa tay chớp một cái. Thế ngàn cân treo sợi tóc, giống như là bắt sợi dây một dạng, bắt lại đạo kia tím tia chớp màu đen cái đuôi, vừa vận dừng ở Cô Nguyệt đỉnh đầu không tới một thước vị trí.

Cô Nguyệt cả người đều mộng ở rồi, làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có thứ tám mươi ba đạo thiên lôi, "Thảm... Huỳnh?" Rớt cuộc chuyện này như thế nào?

Nàng không có trở về, chẳng qua là ánh mắt trầm xuống, chân mày trong nháy mắt véo mà bắt đầu, nắm đạo thiểm điện kia, dùng sức đi xuống kéo một cái nôi, "Xuống!"

Trong nháy mắt chỉ thấy một vệt bóng đen, từ trên trời hạ xuống, bịch một tiếng đập xuống đất, nửa đoạn đều rơi vào trong đất.

Thảm Huỳnh nhắc chân giẫm lên một cái, đem hắn toàn bộ đều đạp vào trong, gần từng chữ một, "Nói, dư thừa hai đạo lôi, ai cho ngươi đánh đấy?"

Mọi người: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 106: Trật Tự Ép Cung

"Chuyện này... Cái này là chuyện gì xảy ra?" Người trên đất còn không có theo đột nhiên bị kéo xuống mà tới trong kinh sợ phục hồi tinh thần lại, muốn đứng dậy lại phát hiện trên người giẫm đạp cái chân kia, nặng như ngàn cân, căn bản không nhúc nhích được.

"Sư phụ!" Nghê Thanh cũng bước nhanh tới, nhìn người trên đất một cái, "Chuyện này... Là người nào?" Vì sao lại theo kiếp lôi bên trên rớt xuống?

"Không biết, nhưng..." Thảm Huỳnh nhủ mày một cái, "Cuối cùng cái kia hai đạo lôi, là hắn đánh cho."

"Hắn? Có thể cái kia rõ ràng là Thiên Đạo Tử Tiêu thiên lôi, người nào có thể..." Hắn đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, mảnh nhỏ một nhìn khí tức trên người của đối phương, sắc mặt nhất thời trầm xuống, "Người là thượng giới tiên nhân."

Mọi người cả kinh, nhìn kỹ một chút, quả nhiên quanh người hắn vây quanh đều là Tiên khí.

"Hừ, biết ta đến từ thượng giới, còn không lui xuống cho ta!" Người kia vênh vao rầm rầm trợn mắt nhìn mọi người một cái, ánh mắt khinh miệt đến phảng phất đang nhìn cái gì bẩn thỉu gì đó, trầm giọng nói, "Ngươi yêu nữ này, rốt cuộc đối với ta dùng pháp thuật gì?" Hắn lại có thể không thoát khỏi.

Thảm Huỳnh không nhúc nhích, vẫn là vững vàng giẫm đạp vai hắn, đến lúc đó Cô Nguyệt chống giữ bị phách đến gần chết thân thể, tiến lên phía trước nói, "Ngươi đã là tiên nhân, lại vì sao phải ngăn trở ta phi thăng?"

"Hừ!" Người kia cười lạnh một tiếng, càng thêm khinh thị nhìn mọi người một cái nói, "Cái thế giới này vốn là không có cái gì phi thăng con đường."

Không có phi thăng con đường!

"Ngươi có ý gì?" Hắn rõ ràng đã vượt kiếp thành công.

"Dĩ nhiên là các ngươi đều không thể thành tiên ý tứ." Người kia ánh mắt tất cả đều là đùa cợt, dường như không có chút nào lo lắng tình cảnh của chính mình một dạng, "Chẳng qua là một thế giới nhỏ, cũng uống nghĩ lên tiên? Thật là buồn cười! Không nói chẳng qua là để cho ngươi thụ tám mươi ba đạo thiên lôi, coi như nhiều hơn nữa thụ gấp đôi, các ngươi cũng không có phi thăng tư cách. Giới này căn bản không có Thiên môn."

"Không có Thiên môn?"

"Không sai, bốn tiên lấy kiếp lôi hủy ngươi tiên cốt, cũng chỉ là lòng tốt đảm bảo ngươi một mạng mà thôi. Nếu như là tiên cốt đã thành, nhất định sẽ bị phía thế giới này bài xích, chỉ bằng ngươi không đến Địa Tiên tu tiên, căn bản chống cự không được thiên địa uy áp."

"Cái này là không thể nào." Hắn mới vừa thụ xong tám mươi một đạo thiên lôi thời điểm, cũng đã cảm ứng được tiếp đón ánh sáng, chẳng qua là sau đó chẳng biết tại sao vẫn không có hạ xuống.

"Có tin hay không là tùy ngươi!" Hắn tiếp tục cười lạnh nói, "Ngươi không bằng suy nghĩ kỹ một chút, giới này mười vạn năm tới có thể có phi thăng thành công tiên nhân?"

"..." Cô Nguyệt trầm mặc, Thượng Thanh giới qua nhiều năm như vậy, duy nhất truyền thuyết phi thăng thành công, cũng chỉ có Úc gia lão tổ, nhưng lần trước Thăng Tiên thất bại sau chuyện này. Mới biết hắn cũng không có thành công, mà là nhập ma. Nói như vậy, còn thật không có phi thăng thành công tiên nhân. Hắn nhất thời mê hoặc, chẳng lẽ cái thế giới này thật không có Thiên môn?

"Vậy ngươi theo cái cửa nào mà tới?" Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Trong hồ người cứng đờ, sắc mặt nhất thời trắng nhợt.

Mọi người cái này mới phản ứng được, đúng vậy, nếu tiên nhân đều có thể tới đến hạ giới, vậy làm sao có thể sẽ không có tiên môn. Người này rõ ràng liền là đang dối gạt bọn họ!

"Ta hỏi một lần nữa." Thảm Huỳnh sắc mặt trầm hơn, "Tại sao phải tại cửa cửu cửu kiếp lôi càng thêm lôi?"

Nói là cửu cửu lôi kiếp, nhưng là tám mươi hai đạo, Nguru ba ba trực tiếp biến thành tám mươi ba đạo, rất rõ ràng chính là không muốn để cho người thành tiên.

]

Trong mắt người kia thoáng qua vẻ bối rối, lại không trả lời, như là hết sức giấu giếm cái gì một dạng, ngược lại uy hiếp nói, "Ngươi... Các ngươi, ta không quản dùng thủ đoạn gì bắt ta, nhưng khuyên các ngươi vội vàng buông ta ra, nếu không thượng giới tiên nhân nổi giận hậu quả các ngươi không chịu nổi."

"Thật sao?" Thảm Huỳnh hơi nheo mắt lại, chân rốt cuộc giơ lên, lại trực tiếp dẫm được trên mặt hắn, dùng sức đi xuống đè một cái nhất thời đem đầu hắn cũng ép tiến vào trong đất, mơ hồ còn nghe thấy răng rắc rắc rắc, cái gì gãy lia âm thanh, học hắn mới vừa giọng nói, "Vậy ngươi gọi một cái, để cho ta chịu đựng chịu đựng?"

"Thả... Cản trở!" Hắn như là hoàn toàn bị chọc giận, trên người nhất thời bạch quang sáng lên, đậm đà Tiên khí bạo phát ra ngoài, lưỡi dao sắc bén toàn bộ hướng về Thảm Huỳnh công tới. Kinh người Tiên ép dao động người ở chỗ này đều đứng không vững, trực tiếp quỵ xuống.

Không được!

"Sư phụ!" Nghê Thanh cả kinh, lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà...

Không có gì cả phát sinh.

ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Thảm Huỳnh vững vàng giẫm đạp mặt của hắn, khí lực còn nặng nề một chút.

Mọi người: "..."

"Sao?" Thẩm Huỳnh một mặt không hiểu.

"Không có... Không có gì." Chương môn quả nhiên V587.

"Chỉ tăng sao khá lạnh (cái này làm sao có thể)!" Trong mắt người kia rốt cuộc dính vào có chút kinh hoàng, ngay cả lời đều không nói rõ ràng. Hẳn rõ ràng dùng mười thành công lực, tại sao một chút phản ứng cũng không có, năng rốt cuộc là người nào?

Đang suy nghĩ, Thẩm Huỳnh lại buông lỏng chân, đột nhiên khom người một cái níu lấy cổ áo hắn, giống như là rút ra củ cải một dạng, đem người rút ra, chậm rãi nói, "Người là nói thật đấy, vẫn là nghĩ lại đào hố, cảm thụ cảm giác?"

"Người..." Hắn lúc này là thực sự luống cuống, sắc mặt biến đổi nhiều lần, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cắn răng cười lạnh nói, "Hừ, các người đám này không tự lượng sức người phạm! Coi như hiện tại bắt ta thì như thế nào? Hôm nay chính là trọng phong ngày, chờ đến đúng lúc, món nợ này ta nhất định sẽ đòi lại. Các người một cái đều không trốn thoát."

"Cái gì trọng phong ngày?" Thẩm Huỳnh cau mày.

Hắn không trả lời, ngược lại cười càng ngày càng liêu lỉnh, ánh mắt lại khôi phục lại mới vừa khinh miệt bộ dáng, nhìn các nàng giống như đang nhìn một đám vật chết.

"Không nói?" Thẩm Huỳnh thở dài một hơi, khóa này bị đòn không được a, nhẹ buông tay, trực tiếp dùng sức một cước đạp ở trên lưng hắn. Chỉ nghe rắc rắc một tiếng giòn vang, cả người hắn bị đá ra vài mét.

Người kia tiên cốt trực tiếp bị đá gãy, há mồm phun ra miệng máu, lại vẫn là mạnh mẽ không chịu mở miệng.

"Tiểu Lục, giao cho người!" Thẩm Huỳnh vẫy vẫy tay nói, "Đánh đến nói là dừng!"

"Vâng, chương môn!" Tư Vũ dùng sức gạt đầu, dè một cái quả đấm liền đi tới.

Người kia trợn mắt nhìn Tư Vũ một dạng, ánh mắt càng thêm khinh thường, "Hừ! Chính là một người phạm nhân linh khí làm sao bị thương.."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trước mắt cô em toàn thân bạo xuất khối lớn bắp thịt, cao hình nhất thời cao chừng mấy thước, to bằng cái bát quả đấm trực tiếp hướng bụng hắn đập xuống.

Phốc...

Khuynh khắc huyết tiên tam xích cao.

"Người... Là thể tu!" Cái này làm sao có thể!

(◉◄◉)

Phạm trần tu sĩ đều là dùng linh khí tu luyện, vô luận kiếm thuật thuật pháp gì, đều cần linh khí chống đỡ. Hắn có Tiên khí hộ thể, linh khí căn bản không đã thương được hắn chút nào. Nhưng... Thể tu thì không cần linh khí, chuyên dựa vào quả đấm a! Lại cộng thêm mới vừa hắn tiên cốt bị đá gãy, không dùng được bất kỳ tiên pháp gì, lúc này căn bản khiến cho không ra bất kỳ pháp thuật, chỉ có thể thuần kháng.

Không tới hồi lâu công phu, mới vừa còn ngạnh khí có phải hay không tiên nhân, đã bị đánh không còn hình người rồi, trong miệng máu giống như là tiểu suối phun thỉnh thoảng phốc phốc phốc phun ra ngoài.

Xuất phát từ chương môn phân phó, Tư Vũ đánh rất nghiêm túc, quả thật là từng cú đấm thấu thịt. Ước chừng đánh nửa giờ, mới thở hổn hển XIU....XIU... Ngừng tay, học bộ dạng của Thẩm Huỳnh, một cước giẫm ở tằm kia đầu heo một dạng trên gương mặt, giờ tay vỗ một cái những người bên cạnh.

"Úc Hồng sư tỷ, người thay ta một cái, ta nghỉ ngơi chút."

"Được!" Úc Hồng ấn quyền tiến lên.

Tiên nhân: "..."

Có phải như vậy hay không, đánh người còn mang tiếp sức đi à.

Đệt! Lại là một cái thể tu, đây rốt cuộc là địa phương quý gì.

"A Tô (ta nói)... A Tô!" Hắn nói còn không được sao?

Chờ một chút!

Đều chiều, tại sao còn muốn đánh à? Còn xếp thành đội là cái quý gì? Cứu mạng a!

Chúng thê tư: "..."

Thật lâu chưa thấy qua, như vậy kháng đánh bao cát rồi, theo thứ tự xếp hàng, không muốn cướp!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 107: Diệt Thế Nguy Cơ

"Nguru ba ba, không có sao chứ?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Ừm." Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Không chết được." Hắn mặc dù tiên cốt đã thành, nhưng vì chống được cái kia thứ tám mươi hai đạo thiên lôi, kích phát ra tất cả tiên khí, hiện tại buồng lòng xuống mới phát hiện thân thể sớm đã là nó hết đà, chỉ thiếu một chút sợ là liền tân sinh tiên cốt cũng sắp gãy. Hết lần này tới lần khác cái thể giới này không có tiên khí, hắn mặc dù đã là chuẩn tiên nhân, nhưng ngay cả khôi phục đều làm không được đến.

"Đầu bếp, người có biện pháp không?" Nhìn đáng vẻ của hắn liền biết tại liệu chết, Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn về phía người phía sau.

Nghệ Thanh gật đầu một cái, "Ta trước giúp hắn chữa trị kinh mạch."

Nói xong, trực tiếp ở sau lưng hắn ngồi xuống, bắt đầu điều động linh khí, trên người kim quang từ từ bao phủ lại người phía trước, không tới hồi lâu, sắc mặt của Cô Nguyệt quả nhiên đã khá nhiều. Trên người bị thiên lôi bổ đi ra ngoài vết thương, cũng bắt đầu chậm chạp chữa trị.

Nhưng linh khí rốt cuộc không thể so với tiên khí, Cô Nguyệt thương vẫn là khôi phục rất chậm. Thẩm Huỳnh suốt ở bên cạnh ngồi ba giờ, Nghệ Thanh cái này mới mở hai mắt ra, chẳng qua là Nguru ba ba vẫn là bàn chân điều tức.

"Tốt rồi?"

Nghệ Thanh lắc đầu một cái, "Ta chỉ có thể giúp hắn chữa trị mặt ngoài thương, bên trong..." Linh khí đưa đến tác dụng cơ hồ cùng nhỏ, "Hắn đến mau sớm phi thăng, nếu không..."

Hắn không có tiếp tục nói hết, câu trả lời rất rõ ràng, không phi thăng mà nói, hắn cũng chỉ có thể bình giải thành Du Tiên rồi.

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, lúc này mới kéo cửa ra nói, "Tiểu Lục, đem cái đó bỏ lời xách đi vào."

"Vâng, chường môn." Tư Vũ đáp một tiếng, ngoại môn thỉnh thích bịch đập âm thanh cái này mới ngừng lại, sau một khắc Tư Vũ liền lôi kéo súng thành heo tiên nhân vào cửa, tiện tay liền ném xuống đất.

Tiên nhân ực lẫn hai vòng, mới ngừng lại.

Thẩm Huỳnh thuận tay ở trên bàn cầm một trái cây, rắc rắc cắn một cái, hồi lâu mới lên tiếng, "Bắt đầu đi."

Tiên nhân sững sờ, bắt đầu cái gì? Theo bản năng ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy trước mắt Thẩm Huỳnh, thân thể không bị khống chế một dạng run lên, nhất thời cảm thấy trên người bị miễn cưỡng đánh ra thương càng đau một chút, cái gì ngạnh khí xương trong nháy mắt toàn bộ ném, luôn miệng nói, "Ta nói... Ta nói."

Rốt cuộc là tiên nhân, ngăn ngừa liền mấy hơi thời gian, vết thương trên người đã bắt đầu chữa trị. Hắn hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi nói, "Ta... Ta chẳng qua là Thanh Thông tiên phủ một cái giữ cửa tiểu Tiên. Ta... Ta không muốn đoạn Nhân Tiên cốt, cũng là phụng mệnh hành sự, vạn bất đắc dĩ."

"Phụng mệnh?" Nghệ Thanh sắc mặt lạnh lạnh, "Chúng ta cũng không có đắc tội qua thượng giới tiên nhân, người phụng mệnh của ai làm? Vì sao phải làm chuyện như vậy?"

"Ta... Ta là phụng phủ chủ mệnh lệnh." Hắn yếu ớt ngẩng đầu nhìn hai người một cái, trầm mặc một hồi, mới tiếp tục nói, "Ta chủ thượng vẫn là Thanh Thông tiên phủ Tuần Lập Mặc Tiên. Không cho phép giới này người phi thăng, chính là mệnh lệnh của hắn. Ta chẳng qua là một cái nhỏ nhỏ Địa Tiên, chỉ có thể y mệnh hành sự."

]

"Hắn tại sao làm như thế?" Nghệ Thanh trầm giọng hỏi.

Tiên nhân sững sờ một chút, trong mắt trong nháy mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, lập tức lại trở về nói, "Ta... Ta cũng không biết. Vùng thể giới nhỏ này

vốn chính là chủ thượng tất cả, hẳn tại sao xử trí như vậy, ta cũng không biết."

"Cái gì gọi là cái thế giới này là hẳn tất cả?" Nghê Thanh chân mày véo lên, "Lời này có ý gì?"

"Phía thế giới này vốn là chủ thượng sáng tạo." Hắn mang chút ít kiêng kỵ nhìn mọi người một cái, tiếp tục nói, "Các người thân ở trong đó có lẽ không biết, nhưng so với cái khác ba ngàn thế giới tới, Thanh giới quả thật rất nhỏ. Năm đó Tiên Đế Qua Vưu từng ban cho chủ thượng một cái Tiên mạch, chủ thượng dùng điều này Tiên mạch mới bỏ ra một vùng không gian, cũng dẫn vào ngàn vạn sinh linh, mới tạo thành Thanh giới. Cho nên thế giới này vốn là... Vốn chính là của chủ thượng."

Dứt lời, mọi người tại đây đều kinh sợ rồi.

Bọn họ cho tới bây giờ không có nghĩ tới, toàn bộ Thanh giới lại có thể chẳng qua là thượng giới tiên nhân, tùy thời chế tạo ra.

"Ta khuyên... Các người vẫn là thả ta đi." Tiên nhân thử dò xét nói, "Ta chỉ là một gã Địa Tiên, nhưng chủ thượng nhưng là Mặc Tiên, cả Thanh giới đều tại hẳn nhất niệm chi gian, nếu như là chọc giận hắn..."

"..." Mọi người trầm mặc, không có người nói chuyện. Các nàng một mực cố gắng tu hành, vì chính là phi thăng thành tiên. Nhưng bây giờ có người nói cho các nàng biết, vô luận biết bao cố gắng, đều không thành tiên được. Hơn nữa cả thế giới đều là người khác tiện tay chế tạo ra. Điều này khiến người ta như thế nào tiếp nhận?

"Cái gì gọi là trọng phong ngày?" Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng, trong nháy mắt cắt đứt mọi người yên lặng.

Tiên nhân kia sắc mặt, lại soạt trắng một cái rồi. Như là không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, trong mắt hốt hoảng đều không kịp che giấu nữa, "Chuyện này... Trọng phong..." Hắn ề a nửa ngày cũng không nói ra câu đầy đủ tới.

Thảm Huỳnh ánh mắt tức khắc lạnh lẽo, thả xuống trong tay chỉ găm một nửa trái cây nói, "Người chủ thượng nếu lợi hại như vậy, cái kia tại sao không cho mọi người phi thăng? Còn đặc biệt để cho người trông coi Thiên môn, hẳn đang sợ cái gì?"

"Nói bậy!" Hắn giấu đầu hở đuôi một dạng quát một câu, "Chủ thượng, làm sao sẽ sợ hãi chính là một thế giới nhỏ?"

"Không sợ, người vội cái gì?" Thảm Huỳnh méo một chút đầu, tiếp tục nói, "Để cho ta đoán một chút, người cái đó chủ thượng thành tiên rất lâu rồi chứ? Hẳn là lo lắng, những người này phi thăng thành tiên sau, không đúng sẽ cho ra một hai cái tu vi cùng hắn sánh vai, hoặc là... So với hắn còn lợi hại hơn. Đến lúc đó những người này vạn nhất không cẩn thận, nhớ lại chính mình xuất xứ. Cùng hắn lý luận lên, sợ là không tốt giao phó. Cho nên hắn hoặc là không làm không thì làm triệt để, dứt khoát không để cho người của cái thế giới này phi thăng, như vậy cả thế giới liền mãi mãi cùng là của hắn, đúng không?"

"Người... Người..." Người kia tròn to hai mắt, trong mắt hốt hoảng càng tăng lên, như là không biết rõ làm sao phản bác, hồi lâu mới thốt ra một câu, "Chớ có nói bừa, nhà ta chủ thượng như thế nào là không có dung người chi lượng người." (câu này không biết dịch ra thế nào: hắn viết là Một hữu dung lượng chi nhân, thôi khó quá bỏ qua đi, chỉ là câu chửi thôi. /au)

"Hữu dung nhóm người lượng... Vậy thì càng cái máng." Thảm Huỳnh mắt hí thành một đường, "Không phải là bởi vì cái này, cái kia mục đích của hắn là cái gì?"

"..."

"Nói! Trọng phong ngày, các người rốt cuộc muốn làm gì?" Nàng trực tiếp đứng lên.

Sắc mặt người kia đã hoàn toàn liếc, trong mắt tất cả đều là bị phơi bày chột dạ, lại chậm chạp không trả lời, phảng phất tại kiêng kỵ cái gì một dạng.

Thảm Huỳnh nhíu mày một cái, lười đến cùng hắn làm phiền, phát tay nói, "Tiểu Lục, tiếp tục."

"Vâng, chương môn!" Tư Vũ lập tức tiến lên một bước, một cái xách ở cổ áo của người kia.

"Người... Các người muốn làm gì?" Hắn đột nhiên tròn to hai mắt, muốn tránh, lại phát hiện đã bị mười mấy cô em bao bọc vây quanh, "Ta cảnh cáo các người, ta... Ta nhưng là tiên nhân... Không... Dừng tay!"

Tư Vũ vừa muốn đem người lôi ra, đột nhiên bên ngoài lại sáng lên một vệt kim quang, trong nháy mắt quét về phía cả Thanh giới, chân trời mơ hồ truyền tới thiên âm. Thanh âm không lớn, nhưng lại tựa như là đồng thời ở bên tai của mỗi người vang lên.

Có cái gì không lồ khí tức, ừ ừ kéo đến mà tới. Bên trong nhà mọi người đồng loạt một trận lòng rung động, hô hấp đều có chút dồn dập.

"Bọn họ đến rồi!" Tiên nhân kia thay đổi mới vừa sợ hãi về mặt, đột nhiên cuồng tiếu lên, "Ha ha ha ha ha... Trọng phong ngày bắt đầu, quá tốt rồi! Rốt cuộc bắt đầu."

Thảm Huỳnh nhíu mày một cái, trực tiếp mang theo mọi người đi ra ngoài, chỉ thấy nguyên bản bầu trời xanh thẳm, đột nhiên xuất hiện đầy trời sáng mờ, cái kia quang cực thịnh trong nháy mắt liền đem đại địa đều ánh chiếu thành một mảnh màu sắc rực rỡ, ánh sáng roi chỗ, cây cối như là chịu đến cái gì dễ chịu, bắt đầu phong trưởng lên. Liền ngay cả phái Vô Định trong đây đất linh thực, cũng trong nháy mắt mở một mảnh xá Tử Yên đỏ hoa.

"Tiểu tử tử..." Cú cái đột nhiên nhảy một cái bật nhảy lên trong núi, trong tay ôm lấy bó lớn bồ công anh. "Những thứ này quang thật kỳ quái nha, củ cái cảm giác toàn thân tràn đầy linh khí."

Thẩm Huỳnh không trả lời, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy mười mấy bóng người, theo tia sáng kia chỗ bay ra, hướng về Thượng Thanh giới các nơi mà đi.

"Ha ha ha ha... Đợi thanh lý tiên nhân đến một cái, các ngươi đều phải chết!" Còn bị Tư Vũ xách người, tràn đầy tự tin cười như điên.

"Thanh lý?" Nghệ Thanh sầm mặt lại, "Cái gì thanh lý, mới vừa những người đó cũng là tiên nhân?"

"Không sai, bọn họ chính là tới đưa các ngươi vào luân hồi." Hắn cười lạnh một tiếng, "Cái thế giới này lập tức sẽ bị rửa sạch."

Mọi người khiếp sợ trợn to hai mắt, bọn họ là nghĩ... Diệt thế?

Người kia cười càng thêm liêu lĩnh, quét mọi người một cái, tràn đầy đều là sáng khoái, "Các ngươi đám này ngu muội người phạm, một cái đều không chạy khỏi, cũng phải..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh một cước đạp tới, trực tiếp liền đem người cho đạp hôn mê, "Ghét nhất người mù BB."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 108: Đi Trước Ân Thiên

Không tới mười phút, bầu trời sáng mờ đã tối xuống, linh khí bốn phía lại càng thêm đậm đặc, phảng phất cả Thanh giới đều bị rót ngược vào số lớn linh khí một dạng. Thậm chí chân trời mờ hồ còn lưu lại từng tia từng sợi không tan hết tiên khí.

Chẳng lẽ mới vừa cái đó tiên nhân nói là sự thật! Đáy lòng của mọi người từng trận lạnh, trước trận kia sáng mờ nhất định là Thiên môn mở ra dấu hiệu, cái kia hơn mười đạo bay về phía các nơi ánh sáng, thật chẳng lẽ là... Tới diệt thế tiên nhân?

Có thể là vì cái gì? Thân là thượng giới tiên nhân, tại sao phải nhằm vào hạ giới người?

"Chương môn, làm sao bây giờ?" Úc Hồng ngăn chặn con tim hốt hoảng, trầm giọng hỏi.

Thẩm Huỳnh trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói, "Hiện ở nơi nào người nhiều nhất?"

Mọi người sững sờ, không hiểu năng tại sao hỏi như vậy, đến lúc đó Nghệ Thanh tiến lên một bước nói, "Sư phụ, các phái chiêu thu đệ tử ngày giờ vừa qua khỏi, lúc này sợ là đều ở trong tiền hành nhập môn khảo nghiệm. Số người dày đặc nhất địa phương chắc là... Ba đại thế gia chủ nhà vị trí!"

Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, mới vừa muốn nói gì, một người học trò lại cầm lấy hai khối ngọc bài vội vã chạy tới, "Chương môn, mới vừa thu được Ân gia, Hiên Viên gia đưa tin, nói là đã gặp cường địch, thỉnh cầu phái ta tiếp viện."

Mọi người đồng loạt hít vào một hơi, cái này mới rõ ràng, nếu như là những tiên nhân kia thật muốn diệt thế, vậy khẳng định sẽ trước tìm người nhiều nhất địa phương.

Thẩm Huỳnh liền vội vàng phân phó nói.

"Đầu bếp, người đi trước thức ăn gia tộc. Nếu là đã gặp những tiên nhân kia đừng chết chống đỡ, có thể chạy liền chạy, không chạy khỏi kéo nửa giờ là được. Ta đi xong Ân gia, lập tức tới ngay."

"Vâng, sư phụ." Nghệ Thanh gật đầu, thời gian gấp trực tiếp gọi ra phi kiếm, mới vừa bay lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì vừa quay đầu dặn dò một câu, "Sư phụ, người mang theo củ cái."

"... Biết."

Nghệ Thanh cái này mới yên tâm bay đi rồi.

Thẩm Huỳnh khòe miệng giật một cái, quay đầu nhìn về phía Úc Hồng, tiếp tục nói, "Tiểu Hồng, các ngươi mang theo Nguru ba ba, lập tức đi chỗ nơi đó. Tại ta chưa có trở về trước, ngàn vạn lần chớ rồi đi Yêu giới."

"Vâng, chương môn." Suy nghĩ một chút, nàng lại tăng thêm một câu, "Cái kia Dịch gia làm sao bây giờ?"

"Hiệu trưởng nhà trẻ vậy có giun dài chống giữ, tạm thời sẽ không có chuyện."

Dài... Trùng là cái quý gì?

"Củ cái, đi!" Thẩm Huỳnh kêu một tiếng.

"Kỷ!" Củ cái thân hình lóc lên, lập tức biến trở về nguyên hình, ôm lấy chân của nàng.

Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, xoay người lại hướng trên mặt đất nằm cứng đờ đập một cước, xác định hẳn tính không được. Lúc này mới thân hình lóc lên, tại chỗ biến mất.

Xem ra lúc này là một cái công trình lớn rồi, thật là phiền phức a.

]

Sau năm phút.

Một người một Loli, hai mặt mộng bức nhìn trước mắt khu rừng rậm rạp.

"Củ cái... Ngươi không nói nhận biết đường sao?" Đây rồi cuộc địa phương quý gì?

"Kỷ..." Vốn là nhận biết, nhưng mới vừa cái kia mảnh nhỏ sáng mờ, để cho cảnh sắc chung quanh toàn bộ đổi, hẳn cũng không có biện pháp a, "Chít chít chít chít chít..."

"Nói tiếng người."

"Nếu không ta hỏi một chút... Các linh thảo kỷ? Chúng nó nên biết kỷ?" Nói xong nó trực tiếp theo trên chân nàng nhảy xuống, nhảy vào trong bụi cỏ bên cạnh, không bao lâu đắp lá cây lại trở lại, "Chúng nó để cho ta lẫn lộn kỷ." Bên ngoài linh thảo không có chút nào hữu hảo.

Thẩm Huỳnh khòe miệng giật một cái, đột nhiên có chút nóng nảy, sớm biết cái này củ cái không đáng tin cậy, liền không cùng đầu bếp tách ra hành động. Hiện tại ai làm? Cái này không thể so với trên trở về, có thể gặp phải một cái tốt bụng tiểu...

Ồ?

Thẩm Huỳnh sững sờ, nhất thời vui mừng, hướng về phía không trung một cái nào đó thân ảnh dùng sức phát phát tay, "Tiểu ca!"

Đối phương thật giống như không có nghe được, thân hình không dừng, nàng không được gia tăng âm lượng nói, "Tiểu ca, cái đó ăn mặc cùng cái trắng một dạng, quần áo màu xanh trắng tiểu ca!"

Không trung cái trắng thẳng gấp một cái, thiếu chút nữa theo trên thân kiếm ngã xuống.

"..." Cái quý gì?

Lúc này mới biết kêu chính là hắn, một mặt vô hình nhìn bốn phía nhìn, tìm hồi lâu mới tìm được phía dưới một cái không ngừng hướng hắn phát tay thân ảnh, nhìn lấy còn khá quen.

Hắn theo bản năng bay xuống, lúc này mới thấy rõ, "Ngươi... Ngươi không phải là lần trước lạc đường cái đó Thẩm..." Thẩm cái gì kia mà.

"Thẩm Huỳnh." Nàng chủ động giới thiệu, cao hứng tiến lên một bước nói, "Tiểu ca, đã lâu không gặp a."

"Cũng ngay sau đó, mới mấy tháng mà thôi, Thẩm cô nương ngươi đây là..." Hắn trên dưới quan sát nàng một lần, trong lòng chợt hiện qua một cái ý niệm, "Ngươi không biết... Lại lạc đường chứ?"

"Đúng vậy!" Nàng dùng sức gật đầu.

"Áy..." Hắn khòe miệng giật một cái, "Cùng một cái cánh rừng lạc đường hai lần?"

"Cái gì? Đây là cùng một cái cánh rừng sao?" Nàng còn thật không biết.

"Đúng vậy, nơi này là rừng Thương Nam, nằm ở Ấn Nguyên thành bên ngoài một cái rừng rậm." Hắn giải thích, "Không phải là đã nói với ngươi, ta là đệ tử của Xích Dương phái sao? Phái ta vừa vận tại Ấn Nguyên thành tế, cho nên thường xuyên muốn đi ngang qua nơi đây."

"Ồ." Nàng gật đầu một cái, "Vậy có thể phiền toái tiểu ca lại mang một chuyến sao? Lúc này đi Ấn Nguyên thành."

"Lần này sợ rằng không được!" Hắn có chút hơi khó nhịu mảy một cái nói, "Ta nhận được trong phái lệnh gấp, tất cả đệ tử cần lập tức chạy về Xích Dương phái, không có thời gian lại đưa cô nương."

"Ồ..." Nàng một mặt thất vọng.

Tiểu ca tựa như là có chút không đành lòng nói tiếp, "Nếu không, người trước theo ta ra cái này rừng Thương Nam lại nói như thế nào? Ngược lại cũng cách Ân Nguyên thành không xa."

"Được a, cảm ơn tiểu ca." Nàng gật đầu, "Phương hướng nào?"

"Một mực hướng đông là được." Hắn thuận ngón tay chỉ bên phải, vừa muốn ngự kiếm dẫn người.

Lại cảm giác tay bên cạnh căng thẳng, Thẩm Huỳnh bắt lại cánh tay hắn nói, "Không có nhiều thời gian, lúc này ta mang người đi."

Nói xong, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, ngẩn ngui bất quá mười hơi thở thời gian, phía trước nhất thời sáng tỏ thông suốt, hai người đã đứng ở một cái trên đường lớn.

Bọn họ... Đi ra!

(◉_◉)

Cái này cũng quá nhanh chứ?

Hắn mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh, chẳng lẽ nàng biết cái gì di hình hoá vị cao cấp thuật pháp? Trong bụng cảm thấy kính nể, khó trách hắn nhìn không thấu tu vi của nàng, liền vội vàng hành lễ nói, "Đa tạ tiền bối, Ân Nguyên thành trực tiếp như vậy một đường hướng nam đi liền đến rồi."

"Được." Nàng gật đầu thuận tay vỗ một cái trên chân củ cái, để cho nó nhớ kỹ, "Cảm ơn a, tiểu ca."

"Tiền bối không nên khách khí." Hắn cười một tiếng, suy nghĩ môn phái lệnh triệu tập vội vàng nói, "Phái ta truyền tông trận liền ở phía trước, vậy vẫn bối xin được cáo lui trước."

"Gặp lại sau!" Nàng phát phát tay.

Tiểu ca lần nữa chào một cái, lúc này mới xoay người đi vào phía trước cách đó không xa truyền tông trận. Lại quay đầu nhìn lại, quả nhiên phe kia nữ tử đã không thấy thân ảnh. Trong bụng càng thêm than thở, cũng không biết là môn phái nào tiền bối đi ra du lịch, lại có thể hai lần đều để cho mình đã gặp. Hơn nữa hắn một chút đều không nhìn ra đối phương sâu cạn, có lẽ không phải là Hóa Thần, chính là Du Tiên tiền bối.

Hắn không suy nghĩ nhiều, trực tiếp khởi động truyền tông trận, chẳng qua là không lóa mắt công phu, liền xuất hiện tại Xích Dương phái đỉnh núi. Sau một khắc lại bị một màn trước mắt, cả kinh không thể động dậy.

Tại sao có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 109: Thanh Lý Hiên Viên

Máu, đầy đất chói mắt đỏ tươi máu, nhuộm đỏ toàn bộ đỉnh núi quảng trường, khắp nơi nằm đầy đồng môn thi thể. Có mới vừa đệ tử nhập môn, cũng có Nguyên Anh các sư bá, thậm chí còn có môn phái Hóa Thần trưởng lão, người người con mắt to tròn nằm trên đất, phảng phất trước khi chết thấy cái gì kinh người đích sự vật một dạng, đã không còn khí tức.

Cả nhà bị diệt.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân trong nháy mắt lạnh như băng, trong đầu trống rỗng, không dám tin tưởng nhìn trước mắt giống như luyện ngục cảnh tượng.

"Ồ? Còn có một cái." Đột nhiên một đạo lạnh như băng sương một dạng âm thanh tại đỉnh đầu vang lên, hắn còn chưa kịp ngẩng đầu.

Một trận khổng lồ đến không cách nào phản kháng uy áp trong nháy mắt hàng ở trên người hắn, dưới chân mềm nhũn, hắn cả người nhất thời dính vào trần đầy máu trên mặt đất. Lực phủ ngũ tạng trong nháy mắt tan vỡ, kinh mạch đứt đoạn, Kim Đan cũng bị ép tới nát bấy, hắn há mồm liền phun ra máu. Hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ có thể mặc cho trên người tu vi giống như máu tươi, theo trên người cực nhanh chạy mất.

"Hừ, con kiến hôi mà thôi." Cái thanh âm kia vang lên lần nữa, mang theo cao cao tại thượng giọng, càng lúc càng xa.

Tiểu ca dùng hết toàn thân sức lực, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía phe kia, lại chỉ thấy một cái thân ảnh màu trắng chính hướng chân trời bay đi, quanh thân sáng mờ lưu chuyển, tựa như ảo mộng.

Đó là... Tiên khí!

Lại là tiên nhân! Tại sao? Tại sao tiên nhân muốn tiêu diệt bọn họ cả nhà?

Hắn lòng tràn đầy thắc mắc, lại không có cơ hội cỏi ra, sinh mạng bắt đầu chạy mất, trước mắt càng ngày càng tối tăm.

Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một cái quen thuộc cái bóng.

"Tiểu ca? Tiểu ca ngươi có khỏe không?"

Cái thanh âm này là...

"Thắm..." Thắm cô nương, nàng tại sao trở lại? Không kịp kinh ngạc, sau một khắc trong miệng đột nhiên bị nhét cái gì, hắn chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, máu nhất thời liền dừng lại, thân thể cũng khôi phục chút ít khí lực.

"Phát sinh cái gì?"

Hắn cái này mới phản ứng được, liệu mạng nghĩ đây ra nàng nói, "Đi! Nhanh, rời đi nơi này! Ngươi kia... Không phải là giới này."

"Đã tới nơi này?" Nàng sắc mặt nhất thời trầm xuống, lập tức đứng lên, "Khi nào thì đi, hướng đi đâu rồi?"

"Chắc là Án Thiên thành phương hướng." Thấy nàng muốn theo đuổi, hắn lập tức muốn kéo người ở nói, "Thắm cô nương, ngươi... Đánh không lại hắn, đi mau..."

Ngươi trước mắt đã không thấy thân ảnh.

"Đừng đi, chạy mau!" Hắn nhất thời càng thêm tuyệt vọng, "Đây chính là Tiên..."

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên trước mắt bạch quang lóe lên, bịch một tiếng, một người nhất thời đập vào trước mặt của hắn, toàn thân áo trắng như tuyết, quanh thân còn lưu lại tiên khí, chính là mới vừa rồi cái đó bay đi tiên nhân, chẳng qua là giờ phút này đã như trên đất mọi người... Không còn khí tức.

"Tiểu ca, ngươi như thế nào đây? Còn sống không?" Thắm Huỳnh ngọc đầu, lần nữa ngồi ở bên cạnh hắn.

"..."

]

Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên từ trên chân rút ra một gốc màu trắng thực vật, thuận tay hái xuống bó lớn màu trắng hoa.

"Chít chít chít chít..." Cái kia thực vật ủy khuất kêu mấy tiếng.

"Lại làm ồn hằm ngươi."

Thực vật im lặng.

Nàng qua tay đem hoa kín đáo đưa cho hắn, giao phó nói, "Ngươi đem những này ăn rồi, sẽ tốt một chút. Ta không có nhiều thời gian liền đi trước rồi."

"A... Nha."

Nàng nói xong, xoay người liền muốn hướng phương hướng của Án Thiên thành mà đi.

Tiểu ca đáy lòng nhất thời ấm áp, không nhịn được mở miệng hỏi, "Không biết tiên bối đến từ môn phái nào?"

Đối phương sững sờ, quay đầu đáp một câu, "Ồ, ta là phái Vô Địch chương môn." Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Ngươi nếu có rảnh rồi, đi thông báo một tiếng cái khác tiên môn, để cho bọn họ đi trước Yêu giới tị nạn."

Nói xong, thân hình lóe lên, lần nữa biến mất.

Tiểu ca cái này mới thu tầm mắt lại, nhìn một chút trên tay linh khí bốn phía hoa. Phái Vô Địch chương môn, nàng chính là cái đó đệ nhất kiếm tu?

(◕◕◕)

Nguyên lai nàng tên thật kêu —— Nghệ Thanh!

Cách đó không xa một cái nào đó huyễn.

A Thu...

Luôn cảm thấy ăn cái gì thua thiệt?

Hiên Viên gia.

Cả thành vắng lặng, hộ thành đại trận đã phá, khắp nơi đều là tàn tường tường đổ, vốn sạch sẽ chỉnh tề mặt đất, lúc này đã bị nhuộm đỏ, khắp nơi là tôn lạc tu sĩ thân thể, tình huống tốt còn có thể nhìn thấy nửa bên tàn thì, hơn phân nửa đều là hải cốt không còn.

Nguyên bản phồn hoa nhất Tiên thành, lúc này tựa như tử thành. Duy nhất còn có nhân khí địa phương, chính là Hiên Viên gia chủ trước điện. Hiên Viên Vũ mang theo mấy tên Du Tiên hợp lại quyết chống phòng ngự trận, trong trận là trong thành may mắn còn sống sót mấy trăm đệ tử cùng dân trong thành.

Nghệ Thanh một người cầm kiếm canh giữ ở ngoài trận, trên người hắn đã tràn đầy vết máu, lại vẫn thẳng tắp đứng yên, không có lui nhường một bước, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Không trung đứng cái sáu người, tất cả đều là toàn thân áo trắng, quanh thân tiên khí lượn lờ sáng mờ khắp người, khinh miệt nhìn phía dưới, ánh mắt chút nào không dao động, giống như nhìn lấy một đám vật chết. Trừ phía trước nhất một vị tiên nhân bên ngoài.

Hắn chau mày, mang theo tức giận nhìn xuống phía dưới Nghệ Thanh, một tay ôm lấy cánh tay, đầu ngón tay chính liên tục không ngừng tràn ra chất lỏng màu đỏ, hiển nhiên đã bị thương.

"Thật không nghĩ tới, lúc này giới này đến xuất ra một cái khó lường Kiếm tu. Lại có thể đột phá hộ thể tiên khí." Một người mang chút ít trêu chọc mở miệng nói, "Ngôn Dục, ngươi lúc này có thể coi là lật thuyền trong mương."

Cái đó bị thương tiên nhân sầm mặt lại, nhìn về phía ánh mắt của Nghệ Thanh càng thêm tức giận, cười lạnh một tiếng nói, "Hừ, chẳng qua là đột phá hộ thể tiên khí mà thôi, một cái nho nhỏ tu sĩ, chẳng lẽ còn có thể đánh được ta phải không?"

Nói lấy, toàn thân Kim Tiên uy áp liền hướng về phía dưới thả ra, Nghệ Thanh sầm mặt lại, dùng kiếm chống đỡ mới đứng vững thân hình, khóe miệng xẹt qua một tia ngai ngái. Phía sau hắn chính gắng gượng trận pháp Hiên Viên Vũ đảm người, càng là trực tiếp ỏi ra máu, liền với trận pháp đều có xu thế sụp đổ.

Nghệ Thanh có thể cảm giác được những tiên nhân này mạnh bao nhiêu, thậm chí cùng ban đầu ở trong Thăng Tiên tháp năm người kia, hoàn toàn không thể so sánh. Mấy người kia thực lực cơ hồ là áp đảo tính, hắn dùng hết toàn lực, cũng chỉ đột phá người kia hộ thể tiên khí, hơn nữa còn là tại một chọi một dưới tình huống, mấy người khác cũng không có ra tay.

"Một bầy kiến hôi mà thôi, các ngươi có phần cũng quá chậm đi." Ngoài cùng bên phải nhất một người mặt đầy không kiên nhẫn thúc giục, "Được rồi đừng đùa. Trực tiếp diệt chính là, còn phải chạy tới những địa phương khác thanh lý đây!"

Nói lấy, hắn giơ tay liền muốn làm phép, nhất thời toàn thân tiên khí tràn ra, mắt thấy liền muốn tấn công về phía mọi người.

Đứng ở phía sau nhất một vị tiên nhân, lại đột nhiên mặt liền biến sắc, mang chút ít vội vàng tiến lên một bước bắt được hắn nói, "Chậm!"

"Loan Húc, ngươi ngăn trở ta làm gì?" Người kia có chút mất hứng quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái.

Loan Húc sững sốt một chút, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, hồi lâu cười cười nói, "Tiên hữu, chúng ta hiếm thấy xuống một chuyến, không cần gấp gáp như vậy chứ?"

"Không nóng nảy?" Người kia lạnh rên một tiếng, "Chủ thượng mệnh chúng ta trong vòng ba canh giờ thanh lý giới này, làm sao ngươi nghĩ kháng mệnh hay sao?"

"Không... Dĩ nhiên không phải." Loan Húc cứng một cái, khóe ánh mắt xéo qua liếc một cái người phía dưới nói, "Ta chẳng qua là cảm thấy chính là mấy cái người phạm, không cần ngại một cái Huyền Tiên tự mình động thủ. Bực này chuyện nhỏ giao cho chúng ta những thứ này Kim Tiên là được."

"Các ngươi?" Hắn cười lạnh một tiếng, "Cái này cũng sắp một phút đồng hồ rồi, Ngôn Dục ngay cả một cái không có phi thăng con kiến hôi đều không bắt được. Giao cho các ngươi đám phế vật này, quả thật là lãng phí thời gian. Quả nhiên Kim Tiên chính là Kim Tiên, chẳng có tác dụng gì cả."

"Ngươi..." Ngôn Dục tức đến sắc mặt phồng đỏ, như là nghĩ nổi giận, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, miễn cưỡng nhin xuống.

Người kia khề hừ một tiếng, lần nữa giơ tay lên nghĩ làm phép, lại vẫn bị Loan Húc ngăn trở, "Chờ một chút!"

"Loan Húc, ngươi hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Người kia sắc mặt trầm xuống, đã có tức giận, nghĩ tới điều gì, hoài nghi quét mắt nhìn hắn một cái, "Nhắc tới mới vừa đề ý để cho Ngôn Dục đơn độc ra tay, cũng là ngươi. Ngươi không phải là nhìn thấy những người này cũng là Đan tu, nghĩ bỏ qua cho bọn họ chứ?"

"Ta không có!" Hắn lập tức phản bác.

Người kia quét mắt nhìn hần một cái, hừ lạnh nói, "Tốt nhất không có! Ngươi cũng đừng bởi vì chính mình ra đời, mà quên chủ thượng giao phó, giới này người là một cái đều không lưu được."

"Dĩ nhiên không biết." Hần nhếch mép một cái, nhìn xuống phía dưới nhân đạo, "Tại hạ chẳng qua là cảm thấy cái này Kiếm tu thật là chướng mắt, dám can đảm ngăn cản chúng ta, còn tôn thương Ngôn Dục tiên nhân. Ta đến muốn nhìn một chút hần rốt cuộc ở đâu ra dũng khí, không như thế người giao cho ta?"

Nói xong, không đợi đối phương đáp lời, trực tiếp cầm kiếm liền vọt tới, như là không kịp chờ đợi nghĩ biểu trưng thành tựa như.

Nghệ Thanh lần nữa cảm nhận được đập vào mặt tiên áp, nắm chặt kiếm trong tay, điều động toàn thân linh khí, vừa định gắng sức đánh cuộc, bên tai lại đột nhiên vang lên một đạo trầm thấp truyền âm.

"Công ta phải bên dưới lưng, dùng truyền tống phù, đi!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 110: Phe Mình Đồng Đội

Nghệ Thanh sững sờ, trong bụng nổi lên nghi ngờ, cũng không trở về nói.

Đối phương chiêu thức công kích càng ngày càng mãnh liệt, nhìn như từng chiêu ác độc, chung quy lại tại sắp công kích được hần thời điểm kịp thời trở lại nửa số tiên khí. Ít đi tiên lực gia trì, còn lại cũng chỉ nhìn đối với kiếm thuật linh ngộ, trong lúc nhất thời hai người lại có thể cũng không có phân ra thắng bại tới. Loạn Húc càng thêm sốt ruột thúc giục, "Nhanh nha, ngươi còn chờ cái gì, công kích dưới bên phải ta."

Nghệ Thanh nhũn mày một cái, lúc này mới truyền âm nói, "Ngươi vì sao phải giúp ta?"

"Không có thời gian giải thích..." Thanh âm của đối phương càng thêm cuồng cuồng, "Ta không thể để cho ngươi chết tại đây, rời khỏi nơi này rồi nói sau."

"Không được!" Nghệ Thanh trực tiếp cự tuyệt, trước bất luận người này tại sao đột nhiên giúp hần, "Ta như đi, đằng sau ta mấy trăm tu sĩ, nhất định là không có chút nào đường sống."

"Ngươi ở lại chỗ này cũng cứu bọn họ không được a." Loạn Húc âm thanh đều mang run rẩy, "Phía sau trong năm người kia, có bốn cái là Huyền Tiên, ngươi không đối phó được bọn họ. Rời đi cái này, đi tìm sư phụ ngươi tới."

"Ngươi biết sư phụ ta?" Nghệ Thanh cả kinh.

"Dĩ nhiên nhận biết!" Loạn Húc cắn răng nói, "Ta nói thật với ngươi đi, thật ra thì ta là..."

"Loạn Húc, ngươi lè mề cái gì chứ?" Hần lời còn chưa nói hết, phía sau tên kia Huyền Tiên như là nhìn ra cái gì, đột nhiên lên tiếng nói, "Thu thập cái Hạ giới Kiếm tu lại còn hoa thời gian dài như vậy, quả nhiên Kim Tiên chính là Kim Tiên. Bôn tọa có thể không có thời gian cùng các ngươi ở nơi này hao tổn." Nói xong hần đột nhiên giơ tay vung lên, nhất thời một vệt kim quang, liền hướng đám người phương hướng bắn thẳng đến mà đi.

Nghệ Thanh cả kinh, lập tức quay người lại đi, hóa khí vì Long, vọt thẳng hướng kim quang kia. Theo một tiếng rỗng gầm lên, kim quang kia mới hiềm hiềm dừng ở phòng ngự trận trước. Nghệ Thanh điều động toàn thân linh khí, dùng sức vung lên, muốn công tán kim quang kia.

"Hừ, không tự lượng sức." Người kia hừ lạnh một tiếng, vung tay lên lại là một vệt kim quang phát ra, lúc này nhưng là trực tiếp hướng về Nghệ Thanh mà đi.

Lại muốn trở về thủ đã tới không kịp, hết lần này tới lần khác sau lưng chính là phòng ngự trận, càng không thể lùi một bước. Mắt thấy kim quang kia liền muốn xuyên thủng thân thể của hần.

"Cẩn thận!" Loạn Húc quýnh lên, vọt thẳng tiến lên, gọi ra pháp trận phòng ngự chặn lại đạo thứ hai kim quang.

Cái kia Huyền Tiên sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhắc lên một nụ cười lạnh lùng trực tiếp thấy hướng Loạn Húc nói, "Loạn Húc, ngươi đây là muốn phản bội chủ thượng sao?"

"Ta..." Sắc mặt hần trong nháy mắt trắng bệch, thân hình đều run lên một cái, "Không có... Ta không phải..."

"Người cũng đừng quên, người sở dĩ còn có thể sống được, tất cả đều là bởi vì là chủ nhân khai ân. Nếu không người đã sớm cùng bọn họ một dạng vào luân hồi, hiện tại lại có thể sẽ đồng tình đám này con kiến hôi." Hắn ánh mắt tức khắc run lên, khẽ cười nói, "Mà thôi, con kiến hôi chính là con kiến hôi. Vĩnh viễn cũng không khả năng thành vì tiên nhân chân chính, người nếu cố ý tìm chết, ta đây sẽ thành toàn cho người, thuận tiện thanh lý môn hộ."

"Không!" Loan Húc hoảng sợ trợn to hai mắt.

Đã không còn kịp rồi, cái kia Huyền Tiên hướng về người phía sau vung tay lên nói, "Tốc độ dọn dẹp, không chừa một mống."

Sau một khắc năm người đồng thời bấm quyết, năm đạo kim sắc thuật pháp ánh sáng véo thành một đạo, mang theo hủy thiên diệt địa một dạng tiên áp, trong nháy mắt vọt tới. Liền với Kim Tiên Loan Húc đều bị ép liên lùi lại hết mấy bước.

Hiên Viên Vũ cùng mọi người hợp lực bày ra phòng ngự trận theo tiếng mà nát, tiên áp bên dưới mọi người như con kiến hôi, toàn bộ nằm úp sấp quỵ xuống, tu vi thấp thân thể không chịu nổi trực tiếp thất khiếu chảy máu, tu vi tấn tán, thân thể càng tựa như bị cái gì trọng áp như vậy nứt ra.

Liền Nghê Thanh đều đứng không vững, trên tay linh kiếm càng là trực tiếp xếp thành hai nửa. Mắt thấy đạo kim quang kia liền muốn đem mọi người đánh vì bụi bặm.

Đột nhiên, trước mắt tối một cái, một bóng người trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Nghê Thanh, chẳng qua là tùy ý giơ tay vừa đỡ. Vậy có hủy thiên diệt địa oai ánh sáng liền ngừng lại, giống như bị kéo bẻ mảnh giấy, nhất thời bẻ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, trên người mọi người tiên áp toàn tiêu.

"Sur phụ!" Nghê Thanh kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu lên, cũng còn khá đuổi kịp.

]

"Yo, đầu bếp!" Nàng đưa ra một cái tay khác, vỗ một cái đỉnh đầu của hắn, rất là nghiêm túc khen ngợi nói, "Làm rất tốt cực khổ, tiếp theo giao cho ta."

"Vâng, sur phụ!" Thần kinh căng thẳng của hắn, lúc này mới nói lỏng, toàn thân vô lực ngồi trên mặt đất.

Sau lưng Loan Húc cùng Hiên Viên gia mọi người, cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, nhất thời có loại muốn khóc xung động, rốt cuộc đã tới!

"Người là người phương nào?" Không trung Huyền Tiên cả kinh, mang chút ít kiêng kỵ nhìn xuống phía dưới đột nhiên xuất hiện nữ tử. Nàng lại có thể một cái tay liền có thể chặn, bọn họ năm người hợp lực một đòn?

Hơn nữa lấy hắn Huyền Tiên tu vi, lại có thể hoàn toàn không có nhận ra được nàng là thể nào xuất hiện ở nơi này.

Thảm Huynh rốt cuộc ngẩng đầu nhìn về phía không trung năm người, lại không có trả lời vấn đề của hắn, ánh mắt nhẹ mị, từng chữ từng câu hỏi ngược lại, "Mới vừa ai nói... Không chừa một mống?"

Nàng dùng một chút, không chờ trả lời, tiếp tục nói.

"Được, tác thành các người."

Năm người sững sờ, trong nháy mắt chỉ cảm thấy đầy trời sát khí, che ngợp bầu trời hướng bọn họ nhào tới, nhất thời có loại rơi vào hầm băng cảm giác, đáy lòng từng khúc đóng băng. Theo bản năng, bọn họ lại có loại nghĩ muốn chạy trốn xung động.

Cái kia Huyền Tiên dè xuống đáy lòng không hiểu hốt hoảng, cười lạnh một tiếng nói, "Hừ, chính là Hạ giới tu sĩ, tập được điểm đặc biệt bản lĩnh, liền dám khẩu xuất cường ngôn, hôm nay người..."

Đùng!

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ nghe bịch một tiếng vang, nguyên bản còn đứng bên cạnh hắn một tên khác Huyền Tiên tu sĩ, đột nhiên liền từ không trung rớt xuống, hung hăng nện xuống đất, đã không còn khí tức.

!!! Σ(? ㄟ? ㄟ)ノ

"Hác sư đệ!" Huyền Tiên cả kinh, quay đầu nhìn về phía đối diện, cô gái kia lại vẫn đứng tại chỗ, vạt áo đều không có động một cái, "Đây rốt cuộc làm sao..."

Đùng!

Lại là một tiếng, bên cạnh hắn khác một vị tiên nhân cũng đập xuống rồi.

"Ngôn Dục! Rốt cuộc xảy ra cái..."

Đùng!

Cái thứ 3.

"Ngươi..." Hắc trong bụng đã chỉ còn sót lại hốt hoảng, nhìn về phía vẫn đứng tại chỗ Thẩm Huỳnh nói, "Ngươi rốt cuộc làm cái gì?"

Đừng!

Cái thứ 4.

Ngẩn ngẩn không đến bốn hơi thở thời gian, không trung chỉ còn lại có hắc một cái. Nhưng mà hắc căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chớ nói chi là nhìn thấy ai ra chiều, đáy lòng nhất thời dâng lên vô biên hoảng sợ, trợn to mắt nhìn phía dưới hoàn toàn không có di chuyển nữa.

Cái này thật chỉ là một cái Hạ giới tu sĩ sao?

"Ngươi rốt cuộc là..."

Hắc lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy bên tai xẹt qua một trận tiếng gió, lười biếng âm thanh ở bên tai vang lên, rõ ràng là nhu hòa ngữ điệu, lại tựa như Địa ngục truyền âm, "Đến ngươi rồi."

Sau một khắc hắc chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, tiên cốt trực tiếp bị chấn bể, bên tai rào một thanh âm vang lên, trực tiếp theo trên trời đập xuống, ý thức biến mất một khắc kia hắc mới rõ ràng.

Nguyên lai mới vừa cô gái kia cũng không phải là không có động, mà là bởi vì nàng tốc độ quá nhanh, bọn họ căn bản liền tàn ảnh cũng không thấy, công kích cũng đã kết thúc.

Thực lực kinh khủng như vậy quả thật là... Không có khả năng tồn tại!

Ngẩn ngẩn không đến nửa phút, đem toàn bộ Hiên Viên thể gia đẩy vào tuyệt cảnh thượng giới tiên nhân liền được giải quyết. Tốc độ nhanh liền thời gian phản ứng cũng không có, Hiên Viên Vũ trong nháy mắt có loại cảm giác nằm mộng, đột nhiên rất muốn biết, Thẩm đại tiên ban đầu tới Hiên Viên gia trò chuyện một chút thời điểm, rốt cuộc để lại bao nhiêu tay?

"Mệt quá a!" Thẩm Huỳnh vỗ tay một cái, thân thể cong thành chỉ tôm thước, lại khôi phục thành thường ngày cùi mực dạng, toàn thân cao thấp phẳng phát đều dán lên lười chữ. Xoay người vừa định hướng đầu bếp chọn món ăn, lại liếc nhìn bên cạnh Loan Húc, "Ồ, còn có một cái."

Nàng cường ép ưỡn thẳng người, làm bộ muốn đi qua.

"Chờ một chút, thượng tiên!" Loan Húc cả kinh, trong nháy mắt theo tiên phương nhanh chóng diệt đoàn trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, một mặt hốt hoảng giải thích, "Ta nhưng là với các ngươi một phe, lương dân a!"

Nàng bắt người tay một hồi, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, "Đầu bếp?" Cái này chuyện gì?

"Sư phụ, hắc mới vừa quả thực một mực đang giúp ta kéo dài thời gian." Nghệ Thanh gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Nhưng hắc cùng cái kia năm cái tiên nhân một khối mà tới, ta cũng không nhận biết hắc."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh hơi nheo mắt lại.

"Ngươi làm sao có thể không nhận biết ta. Là ta, là ta à!" Loan Húc dùng sức chỉ chỉ cái mũi của mình, một mặt sốt ruột nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Thượng tiên chúng ta đã gặp ngươi quen? Ngài nhìn kỹ một chút, ta là cô ý đi hạ giới tìm ngài."

"Ây... Đầu bếp, ngươi có nhớ không?"

"Không nhớ."

"Ồ, vậy dứt khoát diệt đi!"

Loan Húc khòe miệng giật một cái, sắc mặt nhất thời liền véo thành khổ qua, "Không muốn a, thượng tiên. Ta thật chính là mình người, ta... Ta..." Hắc đột nhiên nghĩ đến cái gì, giờ tay bóp cái Ân Thân quyết, lại chỉ giấu nửa người dưới, về mặt thành thật nói, "Là ta, ta là A Phiêu a!"

Hai người: "..."

Ta còn A Tuyết đây!

—^—

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 111: Diệt Thế Chân Tướng

"Ngươi là Thượng cổ trong tiên phủ, sợi tiên hồn kia?" Nghê Thanh sững sờ, giờ mới hiểu được ý tứ của hắn, quét mắt nhìn hắn một cái nói, "Ngươi không phải là kêu Bích Đào sao?"

"Ngươi nghĩ tới, đúng đúng đúng, sợi tàn hồn kia liền là của ta." Loan Húc vui mừng dùng sức gật đầu, "Bích Đào là ta nguyên bản tên, ta Hạ giới chính là vì nhìn thấy thượng tiên." Theo thiếu sót sợi tiên hồn kia sau khi trở lại, hắn liền vẫn muốn trở lại Thanh giới tìm nàng. Hiện tại rốt cuộc... Rốt cục thì gặp được người rồi. Loan Húc, không! Phải nói là Bích Đào, nhất thời có loại xung động muốn khóc, "Ngài không biết ta nghĩ bao nhiêu biện pháp mới..."

Hắn mũi đau xót, theo bản năng liền muốn ôm lấy bắp đùi đối phương, mới vừa đưa tay ra, đột nhiên trước mắt một đạo lục quang thoáng qua, một mảnh xanh biếc lá cây theo chân nàng đưa ra ngoài, dùng một cái, hung hăng quất vào trên mặt của hắn.

Một góc hình củ cải Thảo Mộc Linh, nứt ra một cái lỗ, hướng hắn thổi ra đầy miệng răng nhọn.

"Kỳ!" Cút! Đừng nghĩ cướp bắp đùi ta.

Bích Đào: "..."

"Được rồi!" Thẩm Huỳnh đưa tay đem củ cải nhấc trở về, cuối cùng nhớ ra con này phiêu, tiến lên một bước nói, "Cái đó phiêu, giải thích một chút, chuyện gì? Các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu người."

Bích Đào lúc này mới nhớ tới chính sự, vội vàng nói, "Thượng tiên chúng ta lần này tổng cộng đến mười lăm người, trong đó có mười cái là Huyền Tiên, năm cái Kim Tiên. Trừ chúng ta sáu người bên ngoài, những người khác phân chó đi, đông nam hai cái phương hướng. Phải nắm chặt thời gian, Thanh giới trừ ngài, không người là đối thủ của bọn họ. Đặc biệt là người nhiều nhất phía đông có..."

"Bảy người." Thẩm Huỳnh đột nhiên cắt đứt lời của hắn rồi.

"Ồ?" Bích Đào sững sờ, "Ngài làm sao biết?"

"Ồ, ta mới từ nhà Masochism tới a." Nàng một mặt bình tĩnh nói, "Bên kia đã xong chuyện."

"..." Xong chuyện? Cái này cũng quá nhanh đi! Bọn họ Hạ giới không tới nửa giờ a, nhanh như vậy liền đoàn diệt! Xem ra hắn lựa chọn ban đầu là chính xác. Bất quá "Run ân cánh cửa" là cái quý gì?

"Vì sao kêu ngày trọng phong?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Bích Đào một mặt kinh ngạc, "Ngài biết ngày trọng phong!"

Nàng gật đầu một cái, "Các ngươi tại sao phải diệt thế?"

Lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời may mắn còn sống sót Hiên Viên gia mọi người cũng vậy lại, đồng loạt nhìn về phía Bích Đào. Điểm này xác thực rất kỳ quái, nhìn mới vừa những tiên nhân kia ngữ khí thần thái, rõ ràng đối với Hạ giới đồ vật chẳng thêm ngó tới, vậy tại sao phẫn hết tâm kế đi tới nơi này, đem tất cả người đuổi tận giết tuyệt, thậm chí liên luyện khí hải đồng đều không buông tha? Như vậy chuyện đương nhiên, lại không chút lưu tình thủ đoạn, quả thật là... So với Ma tu đều muốn tàn nhẫn.

Bích Đào sắc mặt trắng nhợt, như là nghĩ tới điều gì, bên người trong tay phải chết chặt, trầm mặc hồi lâu, hít sâu một hơi, mới tựa như tìm tới dũng khí một dạng mở miệng nói.

"Thượng giới Thanh Thông tiên phủ chủ mỗi mười vạn năm một lần sẽ đối với Tam Thanh giới, tiến hành một lần hoàn toàn thanh tẩy. Để cho vạn vật sinh linh đều nhập vào tam giới luân hồi, lần nữa tịnh thể đầu thai. Tiến hành thanh tẩy ngày này, thiên về kêu ngày trọng phong. Tính cả lần này, đã là phủ chủ Tuần Lập đối với giới này lần thứ mười ba thanh tẩy."

]

"Các ngươi diệt thế mười ba lần!" Mọi người đồng loạt ngược lại hít một hơi, vừa giận vừa sợ. Nghê Thanh trực tiếp tiến lên một bước nói, "Hắn tại sao làm như thế? Đây chính là ngàn vạn sinh linh!" Người phạm ở trong mắt bọn họ rốt cuộc là cái gì?

"Bởi vì phủ chủ... Bản chính là chủ nhân của cái thế giới này." Bích Đào ánh mắt trầm một cái, "Toàn bộ Tam Thanh giới đều là phủ chủ vận dụng tiên mạch tạo nên một phương Bỉ cảnh, làm thành người sáng tạo ra thế giới này, phủ chủ tự nhiên có thể tùy ý xử trí cái thế giới này hết thảy."

"Nếu như hắn chỉ là vì tạo cái Bỉ cảnh, lại vì sao phải dẫn vào ngàn vạn sinh linh?" Nghê Thanh hỏi. Hơn nữa còn lần lượt diệt thế, tiên nhân mặc dù có khai phá một phương Bỉ cảnh năng lực, nhưng vạn vật sinh linh lại không giống nhau, chỉ có đại đạo mới có thể sáng tạo sinh linh, hết thảy sinh linh cuối cùng đều đưa quy về tam giới luân hồi.

Bích Đào chân mày càng thêm sâu mặt nhăn, tay càng là một cái cảm phải chết chặt, "Đây là bởi vì..."

"Cái đó tiên mạch đi." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Bích Đào cả kinh, mở to hai mắt nhìn về phía nàng, "Ngài biết?"

"Đoán được." Thảm Huỳnh xiết chặt mi tâm, "Cái kia cái gì phủ chủ, cũng không phải là dùng tiên mạch sáng tạo ra Thanh giới, mà là vì tiên mạch mới tạo nơi này đi?"

"Không sai." Bích Đào dùng sức gât đầu, "Tiên mạch khó tìm, chính là Tiên giới chí bảo. Một cái tiên mạch có thể giúp phủ chủ trực tiếp thăng lên thượng tiên, đứng sau Thiếu Đế bên dưới. Nhưng là... Phủ chủ lấy được đầu Tiên mạch này, nhưng là không trọn vẹn, mặc dù đối với tu hành cũng có chỗ ích lợi, nhưng lại không tới tăng lên một cảnh giới lớn mức độ. Biện pháp duy nhất, chính là dưỡng hao đầu Tiên mạch này."

Lời hần một hồi, hồi lâu mới tiếp tục nói, "Nhưng tiên mạch vốn là do nồng đậm tiên khí hội tụ mà thành, mà Thanh Thông tiên phủ tiên khí, chỉ đủ tiên nhân bình thường tu hành, căn bản không có đậm đà đến nuôi tiên mạch trình độ, trừ phi... Theo chỗ khác mượn."

"Từ trên người hạ giới tu sĩ mượn." Thảm Huỳnh nói tiếp.

"Vâng!" Bích Đào hít sâu một hơi, quét mọi người một cái nói, "Phủ chủ ở trên tiên mạch sáng tạo Thanh giới, cũng dẫn vào vạn vật sinh linh. Liền là muốn cho giới này tu sĩ hút thiên địa linh khí tăng cao tu vi, chờ tu sĩ tồn lạc thời điểm, dĩ nhiên là có thể phụng dưỡng cha mẹ tiên mạch."

"Có thể... Tiên mạch không phải là do tiên khí sinh thành sao?" Hiên Viên Vũ cũng không nhịn được hỏi, "Linh khí căn bản so ra kém tiên khí đi."

"Quả thật so ra kém." Bích Đào tiếng nói chuyển một cái nói, "Có thể Hạ giới lại có thiên thiên vạn vạn tu sĩ." Linh khí mặc dù không bằng tiên khí đậm đà, nhưng tụ thiếu thành nhiều, thiên thiên vạn vạn tu sĩ phụng dưỡng cha mẹ tiên mạch, so với Tiên giới bất kỳ một chỗ tiên khí bồi bổ đều nhanh.

"Cho nên..." Nghê Thanh sắc mặt đã đen thành đáy nồi, "Mỗi mười vạn năm một lần diệt thế, chính là vì để cho trên người tất cả tu sĩ linh khí, phụng dưỡng cha mẹ đầu Tiên mạch này?"

"... Vâng." Bích Đào gât đầu.

"..."

Mọi người đồng loạt ngược hít một hơi khí lạnh, Tam Thanh giới tất cả sinh linh, lại có thể chỉ là vì nuôi tiên mạch mà lưu. Khó trách những tiên nhân kia vừa hạ giới, cái gì cũng chưa nói, liền bắt đầu đồ thành. Khó trách ngày này phải gọi ngày trọng phong, trọng làm trọng sinh. Mà phong... Chỉ chính là được mùa ý tứ chứ? Bọn họ được mùa, nhưng là từ kỳ của bọn hắn.

Đây chính là thượng giới tiên nhân, đây chính là bản chất của cái thế giới này? Mọi người nhất thời đột trên vô biên tức giận, lại cứ thiên về không có biện pháp chút nào.

Tất cả mọi người đáy lòng đều là một mảnh lạnh lẽo, Hiên Viên Vũ không khỏi một sợ hãi khôn cùng, nếu như không phải là bởi vì có Thảm Huỳnh ở chỗ này, chỉ bằng những tiên nhân kia thủ đoạn, có lẽ... Thực sự sẽ cùng trước vài chục lần một dạng, toàn bộ Tam Thanh giới bị triệt để thanh tẩy.

Hiện trường nhất thời một mảnh chết yên tĩnh giống nhau. Cho dù ai đột nhiên biết chính mình chẳng qua là thượng giới tiên nhân, nuôi một cái linh khí lon cũng không tốt thụ.

Hiên Viên Vũ tồn suốt vài chục phút, mới từ nơi này diệt thế kiếp nạn chân tướng bên trong phục hồi tinh thần lại.

"Đa tạ đại tiên giúp đỡ, không biết tiếp theo nhưng còn có sắp xếp của nó?" Hiên Viên Vũ nhìn về phía Thảm Huỳnh, Yên Nhiên đã đem nàng làm thành cả Thanh giới trụ cột rồi, liền ngay cả sau lưng Du Tiên cùng các đệ tử, cũng rồi rít đứng thẳng mong đợi nhìn về phía nàng.

Thảm Huỳnh lắc đầu, "Cái này không có ta chuyện gì, ngươi tự xem làm đi."

Hiên Viên Vũ lúc này mới gât đầu một cái, lần nữa hướng Thảm Huỳnh nói cảm ơn, lúc này mới xoay người bắt đầu sắp xếp tai sau xây lại công việc tác.

"Mệt quá." Thảm Huỳnh ngáp một cái, lúc này mới xoay người, "Đầu bếp, về nhà."

"Vâng, sư phụ!" Đã điều tức xong Nghê Thanh, đi mau hai bước tiếp gần cận người trước mặt nói, "Sư phụ, truyền tống trận ở bên này."

"Ây..."

Hai người lúc này mới xoay người đi hướng truyền tống trận phương hướng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu vẫy vẫy tay, "A Phiêu, ngươi tới một chút"

"Được rồi thượng tiên!" Còn duy trì nửa ẩn thân trạng thái người nào đó, lập tức phiêu tới.

Thảm Huỳnh cái này mới đi vào truyền tống trận, mơ hồ cảm giác mình quên điểm cái gì?

Liền như vậy, quá mệt mỏi, sau đó còn muốn.

Dịch giả một cái nào đó giun dài: "..."

Đại tiên làm sao còn chưa tới?

E(ㄗㄗ—ㄗㄗ)3

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 112: Cô Nguyệt Biến Cố

Phái Vô Dịch.

Đi tới nửa đường mới nhớ tới lọt một nhà người nào đó, đầy đầu đều là đủ loại công thức nấu ăn. Ủ, hôm nay lượng vận động có chút lớn, Ngu ba ba sẽ đồng ý thêm ngừng bữa ăn khuya chứ? Cũng không biết người tỉnh chưa.

Đang do dự có muốn hay không đi nhìn một chút, sau lưng lại truyền tới yếu ớt một tiếng.

"Thượng... Thượng tiên..." Vừa rơi xuống đất liền bị nhóm lớn cô em bao bọc vây quanh Bích Đào, nhìn một chút bốn phía, không có từ trước đến nay thân hình run lên, luôn cảm thấy những cô nương này ánh mắt nhìn hấn quá lạ chỗ nào? Phảng phất... Sáng hơi quá đáng.

Hắn làm gì sai sao?

Chúng ta tu đệ tử: Chương môn lại mang về một cái Tiên giới bao cát!

"Thượng... Thượng tiên!" Bích Đào không nhịn được lại kêu một tiếng, không phải là đã xác nhận người mình sao? Cầu cho một cái nhắc nhở a!

Thẩm Huỳnh quay đầu liếc nhìn, đang định lên tiếng. Úc Hồng lại vội vã chạy tới.

"Chương môn không xong rồi, Cô Nguyệt trưởng lão xảy ra chuyện rồi."

Bữa ăn khuya!

Thẩm Huỳnh đột nhiên tròn to mắt, "Đi!" Mới vừa đi một bước, xoay người một cái xốc lên một cái nào đó phiêu, lúc này mới theo Úc Hồng cùng đi Ngu ba ba căn phòng.

Ngu ba ba vẫn là không có tỉnh, không chỉ như thế, sắc mặt thật giống như so với nàng trước khi ra cửa kém hơn rồi, đầu đầy mồ hôi, khóe miệng không ngừng có máu tràn ra.

"Nhìn một chút, chuyện gì?" Thẩm Huỳnh buông tay ra trên phiêu.

]

"Đây không phải là..." Bích Đào con mắt to tròn, tiến lên hai bước nhìn về phía người trên giường. "Hắn... Hắn mới vừa qua phi thăng kiếp?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

Bích Đào ngược lại hút trực tiếp đem ở trên giường người mạch môn, càng xem sắc mặt càng thêm khó coi, "Hắn tiên cốt đã thành, nhưng vì sao toàn thân không có một tí tiên khí?"

Hắn vừa nói vừa truyền một tia tiên khí đi qua, sắc mặt của Cô Nguyệt cái này mới dễ nhìn chút ít.

"Vi ngăn trở tám mươi ba đạo thiên lôi." Nghệ Thanh giải thích, "Đây là dùng trong lôi kiếp toàn bộ tiên khí để ở sau cùng thiên lôi."

"Tám mươi ba?" Hắn vẻ mặt càng thêm kinh ngạc.

"Cái kia dư thừa kiếp lôi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Hắn tiếp tục hỏi, "Nếu như thanh lý Thanh giới, là vì phụng dưỡng cha mẹ tiên mạch mà nói, vì sao phải ngăn cản tất cả mọi người phi thăng?" Không phải là bởi vì người phải sợ hãi phát hiện Thanh giới bí mật chứ? Nếu liên hắn đều biết những việc này, vậy chứng minh cái này ở Tiên giới căn bản không phải bí mật gì.

"Bởi vì... Pháp tắc." Bích Đào nhú lông mày, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Nơi này mặc dù kêu Thanh giới, nhưng ở thượng giới mà nói, nhiều nhất chẳng qua là phủ chủ chế một cái tiểu Bí cảnh mà thôi, cho nên hắn xử trí như thế nào, người khác đều không cách nào nói cái gì. Nhưng nếu là có người phi thăng lại bất đồng..."

Hắn chỉ chỉ bầu trời nói, "Nếu như là giới này có người đột phá phi thăng, Thiên Đạo thì sẽ hạ xuống ánh sáng tiếp đón, dẫn động thiên địa pháp tắc, tiếp đón thượng giới. Một khi có người phi thăng, nơi này sẽ hoàn toàn biến thành một thế giới nhỏ, không còn là Bí cảnh. Như thế phù chủ nằm trong tay Bí cảnh cửa vào liền sẽ mất đi tác dụng, trừ phi cưỡng ép mở ra giới môn, nếu không coi như là thượng giới tiên nhân cũng không cách nào tiến vào nơi này."

"Cho nên, hẳn vì không cho người của phía thế giới này phi thăng..." Nghệ Thanh sắc mặt trầm hơn rồi, "Ngay tại trên cửu cửu kiếp lỗi, hơn nữa một đạo kiếp lỗi."

Bích Đào gật đầu một cái, "Không sai. Phù chủ sai người tại phi thăng chi nhân, sinh thành tiên cốt một khắc kia, trực tiếp dùng thiên lôi tổn hại rồi đối phương tiên cốt. Dùng cái này tới ngăn cản đối phương dẫn động ánh sáng tiếp đón, giống như... Ta lúc ban đầu một dạng."

"Người... Không phải là thành tiên sao?" Úc Hồng không nhịn được hỏi, hắn rõ ràng toàn thân tiên khí.

"Là bởi vì Hóa Tiên đan?" Nghệ Thanh đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

"Đúng!" Bích Đào dùng sức gật đầu, "Đích xác là bởi vì viên thuốc này. Ta là Đan tu, ban đầu bị chém đứt tiên cốt, bình giải thành Du Tiên. Cho nên một mực đang nghiên cứu phương pháp chữa trị tiên cốt, tốn gần vạn năm thời điểm, rốt cuộc tại số tuổi thọ sẽ hết thời điểm luyện được Hóa Tiên đan."

Hắn mặt đầy nặng nề, như là nghĩ tới chuyện trước kia, thân thể hơi run một chút run rẩy mới nói, "Ta xuất quan thời điểm, tiên cốt đã thành, ánh sáng tiếp đón hạ xuống một nửa. Phù chủ Tuân Lập vì che đậy Thiên Đạo, liền đem ta ra lệnh hồn lấy ra, bao ở đan trong phòng, ngang nhau trực vu thanh giới ở ngoài bên trong Bí cảnh."

Hắn hít thở sâu nhiều lần, mới tiếp tục nói, "Hắn đem chỉ còn hai hồn bảy phách, như khôi lỗi thân thể mang về Tiên giới, muốn chặt đứt ta cùng với Thanh giới liên lạc. Trong phòng đan mệnh hồn bởi vì không lành lặn, ký ức hỗn loạn, duy nhất nhớ rõ chính là những thứ kia đan phương, cho nên mới vẫn cho là chính mình đã sớm chết rồi."

Thì ra là như vậy, khó trách hắn khi đó, luôn muốn đem truyền thừa nhét người, nguyên lai hắn chỉ nhớ rõ những thứ này.

"Đại tiên..." Hắn quay đầu nhìn về phía Thảm Huỳnh, mặt nặng nề nói, "Ngài môn hạ vị đạo hữu này, trong cơ thể lại không có chút nào tiên khí. Sợ là không thể xúc động pháp tắc, dẫn tới ánh sáng tiếp đón. Hơn nữa hắn tiên cốt đã thành, nếu không phải vội vàng trên hướng Thiên giới sợ rằng..."

"Muốn làm sao đi lên?" Thảm Huỳnh nhú mày một cái.

"Giới này vốn là có đi thông Tiên giới lối vào." Bích Đào nói, "Chính là chúng ta hạ giới cái đó, bất quá bây giờ hẳn là còn không có đóng..."

"Cái đó sao?" Nàng đẩy cửa sổ ra, chỉ bên ngoài một chỗ nói.

"Đóng lại!" Cái này làm sao có thể, "Ngày trọng phong không qua, cửa vào mặc dù từ trước đến giờ có tiên nhân canh giữ, không nên!"

Thảm Huỳnh thân hình lóe lên, không tới hồi lâu lại đi vào, giơ tay lên một cái ném ra một người, "Người nói cái này?"

Bích Đào: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chương 113: Tự Do Độc Lập

Tiên giới.

Thanh giới lối vào, tiên khí cuộn cuộn, sáng mờ đầy trời, tiếng sấm rền rĩ, mẫn dật tiên khí mơ hồ hữu hóa thành Thăng Tiên Đài khuynh hướng.

"Chuyện gì xảy ra?" Bên ngoài trăm trượng, Thanh Thông tiên phủ quản sự tiên nhân hỏi.

"Nên phải... Chắc là Thanh giới Bí cảnh có người vượt kiếp phi thăng." Một vị tiên nhân trả lời.

"Lại có người phi thăng? Hai giờ trước không phải là mới có một cái?"

"Có lẽ là cửa vào mở ra, chịu Tiên giới tiên khí ảnh hưởng."

"Nhìn tình hình này, phi thăng không chừng lại là cái Kiếm tu? Thanh giới khi nào ra nhiều Kiếm tu như vậy? Giữ cửa Địa Tiên đây? Tại sao còn không trước xử lý?"

"Cái này... Thuộc hạ không biết, cửa vào đã đóng lại, chắc hẳn rồi đi có một đoạn thời gian."

"Hoang đường, ngày trọng phong trọng yếu như vậy thời gian, hẳn lại dám tự ý rời vị trí."

"Thuộc hạ cái này liền sắp xếp cái khác tiên nhân, nhanh đi chặn lại phi thăng chi nhân."

"Được rồi, mới vừa như thế nhiều tiên nhân Hạ giới, chung quy sẽ có người chú ý tới chạy tới."

"Nhưng là... Kiếp lỗi đã bỏ xong bảy mươi tám nói rồi."

"Cái gì!" Quân sự cả kinh, "Hạ giới tình thế tiên nhân không có một cái đi qua ngăn cản sao?"

"Không có..."

"Nghịch ngợm, ngươi nhanh đi bẩm báo phủ chủ chuyện này, những người khác theo ta đi cửa vào." Hắn tùy ý chỉ một người, liền mang theo bên người cái khác năm cái Huyền Tiên cùng nhau bay về phía phe kia tiên khí dừng động địa phương.

Lúc này lối vào tiên khí đã đậm đà đến nhanh phải hóa thành thực chất rồi, không còn giữ cửa tiên nhân áp chế, tiên khí lộn lờ gian, mơ hồ đã có Thăng Tiên Đài cái bóng. Một bên đóng Thanh giới cửa vào trên, đã xuất hiện cái khe.

Quân sự tiên nhân rơi xuống đất nhìn một cái, chỉ thấy lúc này hạ giới kiếp Lôi Cương tốt bỏ xong rồi tám mươi nói, cuối cùng một đạo thiên lôi cũng đã ngưng ra, chính bỏ xuống phía dưới ứng kiếp chi nhân. Hắn nhất thời cả kinh, lập tức vẫy tay để cho người bày trận, áp chế sắp thành hình Thăng Tiên Đài.

Chính mình mở ra cửa vào, tiến vào Thanh giới, trong miệng nhanh chóng niệm chú, học chung với đối phương là Kiểm tu, ước chừng dùng chín thành tiên lực, giờ tay bỏ ra một đạo tím trong hiện lên đỏ thiên lôi, theo sát cuối cùng một đạo kiếp lỗi thăng bỏ xuống.

]

Bỏ xong không nhìn kỹ, xoay người liền gia nhập sau lưng năm người, đang muốn che lại bởi vì phi thăng kiếp lỗi mà mở ra cửa vào Tiên giới. Mới vừa giờ tay khởi quyết, bên cạnh tiên nhân lại đột nhiên một mặt hoảng sợ nhìn về phía phương hướng của hắn.

"Y chương sự, phía sau!"

Quân sự sửng sốt, còn không phản ứng kịp, sau lưng hồng quang lóe lên, hắn mới vừa bỏ ra cái kia đạo thiên lôi, đột nhiên quay đầu đi lên bỏ trở lại, giống như là sống lại một dạng, dừng dừng lần lượt bỏ một vòng, giống như rơi tựa như vòng qua mấy người thất lưng.

Sau một khắc, bọn họ chỉ cảm thấy dưới người trầm xuống, bên tai vèo một cái, kể cả quân sự một khối, mấy cái Huyền Tiên giống như là chuỗi hồ lô bị ánh chớp thẳng tắp theo cửa vào kéo xuống.

Ít đi mấy người trận pháp áp chế Thăng Tiên Đài, trong nháy mắt thành hình. Màu vàng ánh sáng tiếp đón, phóng lên cao, trong nháy mắt đem toàn bộ Thanh Thông tiên phủ, ánh chiếu thành một mảnh vàng óng.

Đang ngồi với trong đại điện Tuân Lập, đột nhiên mở mắt, sắc mặt trầm nhìn về phía đã chiếu vào trong điện kim quang.

"Ánh sáng tiếp đón, cái này là chuyện gì xảy ra?" Thanh âm hắn trầm xuống truyền khắp toàn bộ tiên phủ, Mặc Tiên tiên áp, nhất thời bao phủ lại phương viên trầm đậm phạm vi.

"Bẩm chủ thượng..." Trước tới báo tin tiên nhân vừa vặn đến ngoài điện, lập tức bước nhanh đi vào, nom nớp lo sợ nói, "Thanh giới... Có một cái Kiểm tu, mới vừa vượt kiếp phi thăng, Y chương sự đã dẫn người đi áp chế, có thể là... Chưa kịp."

"Hừ, Y Tu làm việc đến lúc đó càng ngày càng không để ý rồi." Tuân Lập sắc mặt trầm hơn rồi, giờ tay một đạo pháp quang bay ra, không trung trong nháy mắt xuất hiện một cái trận pháp thật to, đè xuống cái kia đầy trời kim quang khuếch tán, lúc này mới trầm giọng ra lệnh, "Đi nên phải chuyện Đường, kêu mấy người nhanh đi phá hủy Thăng Tiên Đài. Về phần cái đó phi thăng tu sĩ, đoạn không thể để cho hắn hoàn chỉnh thượng giới. Bề đi tiên cốt, lấy ra mệnh hồn Phong tại hạ giới liền văng."

"Vâng!" Tiên nhân kia chào một cái, lúc này mới lui ra ngoài.

Không tới thời gian nửa nén hương, lại liền lần một vòng té vào, "Chủ thượng, không xong rồi! Trên... Đi lên!"

"Cái gì?" Tuân Lập cả kinh, "Liên Ứng sự chương người, cũng không ngăn lại phi thăng chi nhân thượng giới?"

"Không phải... Không, là không có ngăn trở, nhưng... Cũng không phải là... Đây chẳng phải là người."

"Lộn xộn cái gì?" Hắn nhướng mày một cái, sắc mặt trầm hơn rồi, "Hốt hoảng cái gì, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?" Nói xong hắn một cái thanh tâm chú liền quát tới.

"Hạ giới... Hạ giới..." Người tới lại vẫn không thay đổi kinh hoàng, chỉ phía ngoài nói, "Đi lên đồ vật ghê gớm"

"Cái gì không được..." Tuần Lập vừa muốn hỏi.

Đột nhiên đại địa một trận đùng đưa, theo ùng ùng một thanh âm vang lên, mặt đất nhất thời xuất hiện từng đạo chường chiều rộng vết rách, chính hướng về bốn phía lan tràn, liền với đại điện cũng thoáng qua bắt đầu chuyển động. Tuần Lập cả kinh, thân hình lóc lên bay ra trong điện, thẳng đứng ở không trung.

Hắn lúc này mới phát hiện, theo cái đó mới vừa hình thành thẳng máy đài bắt đầu, toàn bộ Thanh Thông tiên phủ địa giới, giống như bị đánh nát mặt kiếng một dạng, từng mảnh nứt ra. Nguyên bản Tiên cung phủ đệ, ngược một mảnh. Trên trăm tiên nhân rồi rít bay ra, mà nguyên bản chỉ có một bó tiếp đón kim quang, bắt đầu theo trong khe thâm thấu ra, nhất thời trải rộng toàn bộ đập vào mắt có thể đạt được Tiên giới phạm vi. Đem cả thế giới chiếu thành một mảnh kim quang.

Đây rốt cuộc là... Chuyện gì xảy ra?

Bốn phía kim quang càng ngày càng mạnh mẽ, hắn bày ra áp chế trận pháp đã sớm vỡ vụn, căn bản không có khả năng đè thêm chế.

Tuần Lập con mắt to tròn, còn không nhìn ra nguyên nhân, mới vừa cái đó tới thông báo tiên nhân, đột nhiên chỉ trung gian một chỗ nói, "Chủ thượng, cái vật kia... Trên... Đi lên!"

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đã ngược một mảnh chỉ còn lại trần đầy chính là cái khe mặt đất, Thanh Thông tiên phủ trung tâm nhất địa phương, đột nhiên hướng lên vượt trội một khối, càng ngày càng cao, phẳng phát có cái gì đồ vật to lớn, chính từ phía dưới chui ra ngoài.

Đại địa lay động đến càng thêm lợi hại, theo ùng ùng nổ vang, đá vụn đầy trời nổ tung. Một cái to lớn vật thể từ trung gian phá địa mà ra, bay về phía bầu trời mấy chục trượng vị trí, lại ầm một tiếng rớt xuống, vừng vàng đặt ở nguyên bản Thanh Thông tiên phủ phía trên, chấn đại địa lại là một trận đùng đưa.

Trước mắt nhất thời bị đổi lại một mảnh xanh um tươi tốt.

Bọn họ thấy được cái gì, Thanh giới bay thẳng lên... Một tòa linh phong!

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Mọi người còn không phản ứng kịp, một đạo lười biếng âm thanh đột nhiên vang lên, "Cái đó, các ngươi ai là Mặc Tiên tìm... Tìm... Tìm cái gì tới?"

"Tuần Lập." Một cái thanh âm nhắc nhở.

"Ồ đúng, Tuần Lập."

Mọi người lúc này mới phát hiện, cái kia đỉnh trên đỉnh, song song đứng yên ba người, hai nam một nữ, nói chuyện chính là trung gian người đàn bà kia.

"Ai là Tuần Lập?" Thẩm Huỳnh lần nữa hỏi.

Có lẽ là bị linh phong phi thăng chuyện kinh sợ rồi, bay trên không trung chúng tiên, theo bản năng liền đồng loạt nhìn về phía ở giữa nhất người.

"Xem ra là ngươi..." Thẩm Huỳnh ánh mắt nhẹ nhàng híp một cái, lúc này mới nhìn về phía Tuần Lập, "Gi đó... Ta lên là muốn nói cho ngươi một tiếng. Bắt đầu từ hôm nay..." Nàng đột nhiên tiến lên một bước, gần từng chữ một.

"Lấy tự do làm tên, Thanh giới độc lập!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chương 114: Toàn Phái Phi Thăng

Tuần Lập căn bản không có để ý tới Thẩm Huỳnh, nhìn bên cạnh Nghệ Thanh một cái, đột nhiên mở to hai mắt, "Ngươi thành công phi thăng, tiên mạch..."

Hắn cả kinh, theo bản năng muốn bấm quyết mở ra Thanh giới lối vào, lại phát hiện nguyên bản có thể tùy tiện mở ra Bí cảnh, lúc này lại hoàn toàn cùng hắn đã mất đi liên lạc. Sắc mặt nhất thời toàn bộ đen lại, trần đầy tức giận bộc phát, giận đến mặt đều nhăn nhó.

Hắn nuôi vài chục vạn năm tiên mạch, hao hết tâm lực tạo ra Thanh giới, nghiêng hao tổn tu vi dẫn vào vạn vật sinh linh, lại có thể... Lại có thể liền như vậy trở thành ba ngàn Phạm giới một trong, cùng hắn hoàn toàn đã mất đi liên lạc!

"Đáng ghét, chính là mấy cái Hạ giới con kiến hôi, cũng dám hủy ta Bí cảnh, đoạn ta tiên mạch!" Cặp mắt hấn trong nháy mắt phồng đỏ, gắt gao trừng mắt về phía Nghê Thanh, "Cho là phi thăng lên giới, liền có thể mọi việc không lo sao? Bồn tọa không cho phép, dù cho thành tiên các ngươi cũng đừng mơ tưởng trường sinh!"

Hắn hướng về sau lưng mọi người vung tay lên, cắn răng nghiêng lợi nói, "Cho ta đem trên đỉnh núi này tất cả mọi người xương bể triển hồn! Về phần cái đó tổn hại ta tiên mạch Kiếm tu, bồn tọa tự mình động thủ!"

Nói xong, toàn thân hắn tiên khí bộc phát, gọi ra tùy thân Tiên khí liền vọt tới, quanh thân không lồ tiên khí liền bên cạnh tiên nhân, đều không rõ lắm bị rung đi ra ngoài. Tiên áp càng là lại không thu liễm chính ép hướng đối diện. Mắt thấy kiếm trong tay liền muốn đâm về phía đối phương.

Đột nhiên trong tay căng thẳng, mới vừa lao ra thân ảnh, đột nhiên bị lôi trở về. Mới vừa cái đó kêu nữ tử, chẳng biết lúc nào xuất hiện tại bên người hắn, vô hình hướng hắn cười một tiếng.

"Xin lỗi, phi thăng chú ý là ta ra, ngươi tìm lộn người tính sổ." Nàng chậm rãi mở miệng nói, "Muốn coi là, ta phối hợp ngươi một cái!"

"..."

Lần nữa trở lại Tiên giới, Bích Đào suốt có nửa giờ, đều nằm ở mộng bức trạng thái. Đối với Thẩm Huỳnh nói lên, lợi dụng phi thăng mở ra cánh cửa Tiên giới ý tưởng. Hắn ngay từ đầu là phản đối mãnh liệt.

Cái này không muốn chết sao?

Đừng nói trước Thanh Thông tiên phủ phái người lúc tới, sẽ hay không phát hiện tất cả hạ giới tiên nhân đều đã tồn lạc, liền đơn cái này phi thăng lời kiếp, thượng giới cũng tuyệt đối sẽ không để cho người hoàn thành, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp, hủy diệt Thăng Tiên Đài.

Cho nên phi thăng là tuyệt đối sẽ không thành công.

Nhưng hết lần này tới lần khác... Thật đúng là thành công.

"..."

Tám mươi một đạo kiếp lời sau, đạo kia thượng giới áp đặt kiếp lời, rõ ràng liền hắn đều không chống đỡ được. Thẩm Huỳnh nhưng là tiện tay trao một cái, liền không tổn sức chút nào nắm ở trong tay.

Không sai, là bắt!

Đây chính là lời, không phải là roi, pháp khí. Hắn đến nay đều không nghĩ ra, rốt cuộc là thế nào bắt lấy, hoàn toàn không có thật thể, vô hình vô tướng ánh chớp.

Hơn nữa không chỉ như thế, nàng chẳng qua là trở tay hất một cái, liền miễn cưỡng theo trên trời kéo xuống một chuỗi Huyền Tiên, dễ dàng phé đi đối phương tiên cốt, trong đó một cái vẫn là tiên phủ quân sự tiên nhân.

Chuyện này... Làm sao có thể!

]

Hắn quả thật là không dám tin vào hai mắt của mình, mà tất cả chuyện tiếp theo, càng là lật đổ hắn đối với "Cường đại" hai chữ này nhận thức.

"Chương môn, ngài cùng hai vị trưởng lão an tâm phi thăng, chúng ta định sẽ cố gắng tu hành, sớm ngày thượng giới tới tìm ngài." Úc Hồng nhìn lấy hạ xuống ánh sáng tiếp đón, vừa cao hứng lại là không thôi, hít sâu một hơi mới ngăn chặn nước mắt nói lời từ biệt.

Sau lưng chúng đệ tử, cũng toàn bộ đều đỏ cả vành mắt. Dùng sức trợn mắt to nhìn Thẩm Huỳnh, không dám chớp mắt, phảng phất muốn đem bộ dáng của nàng khắc vào đáy lòng một dạng.

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Gặp lại sau! Lúc ta không có mặt, các ngươi muốn chính mình phải cẩn thận nha."

"Ân ân ân." Nàng dùng sức gật đầu, "Chương môn cũng phải cố gắng bảo trọng, chờ chúng ta sau khi phi thăng, sẽ giúp chương môn tiếp tục quét dọn căn phòng."

Cái gì?

Quét dọn...

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, cũng không biết nghĩ tới điều gì.

Đột nhiên tiến lên một bước, bắt được tay của Úc Hồng, về mặt thành thật nói, "Ta cảm thấy đi, cái này Tiên Thanh hai giới ngay cả một cái visa cũng

không có, quả thực quá không có phương tiện liên lạc tình cảm. Nếu không... Mọi người dứt khoát cùng nhau đi dân đi!"

"..."

Bích Đào không hiểu vì sao kêu đi dân, lại trơ mắt nhìn lấy Thẩm Huỳnh đột nhiên nhảy đến vị trí giới môn trên bầu trời, sau đó đem chỉ có một người lớn nhỏ giới môn, miễn cưỡng xòe ra mấy trăm lần lớn nhỏ, vẫn là tay không cái loại này...

Tiếp lấy lại nhảy xuống phái Vô Định, một cước liền đem bị ánh sáng tiếp đón bao phủ lại cả môn phái —— đá lên giới.

Thật sự là đá, nửa đường cũng không có bỏ một cước cái loại này.

Khi phản ứng lại, toàn bộ phái Vô Định, đã đem Thanh Thông tiên phủ ép thành nền móng rồi!

Hắn tại Tiên giới gặp qua đếm không hết phi thăng lên mà tới tiên nhân, dẫn người phi thăng cũng không hiếm thấy, chỉ cần có thể chịu đựng nhiều gấp đôi kiếp lòi. Trong đó có mang theo đạo lữ cùng nhau phi thăng, có mang theo con gái phi thăng, có mang ân sư phi thăng, càng có mang hữu người cùng nhau phi thăng...

Nhưng chưa từng thấy qua mang theo cả môn phái cùng nhau bay!

Hơn nữa còn không riêng gì người, liền địa bàn đều tự có lên!

Bích Đào cảm giác mình thông thường chịu đến thử thách to lớn...

Hắn nhất định là đang (ơ) nằm mơ, ừ, nhất định đúng thế. Trong mơ nhìn thấy chút ít chuyện không thể hiểu được, rất bình thường.

Cho nên đối với so với kèm theo địa bàn, toàn phái phi thăng mà nói. Thanh Thông tiên phủ trên trăm tiên nhân, thời gian nửa nén hương liền bị diệt đoàn cái gì, quả thực quá bình thường. Về phần Mặc Tiên Tuân Lập... Ừ, hắn là trước nhất nằm xuống cái đó.

“-”

Cường đại lên như vậy, cùng tựa như chơi thực lực, đừng nói Tuân Lập một cái Mặc Tiên, coi như là một phương Tiên Đế chống lại, phòng chừng cũng rất khó là đối thủ của nàng. Ít nhất hắn chưa từng nghe nghe, Tiên Đế có tay xé giới môn năng lực, trừ phi...

Hắn nghĩ đến cái gì đột nhiên quay đầu lại, bịch một cái hai tay chống ở trên bàn, "Thượng tiên!"

"A?" Thẩm Huỳnh sợ hết hồn, cúi đầu nhìn về phía tay hắn, chân mày nhất thời véo mà bắt đầu.

"Người... Không phải là Thần tộc chứ?" Trừ so với Tiên mạnh hơn Thần tộc, không người có năng lực như vậy rồi.

"Người không phải là bị điên rồi?" Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, giờ đùa liền hướng trên tay hắn gõ đi, "Ta thức ăn!"

Bích Đào sững sờ, lúc này mới phát hiện hai tay của mình, vừa vặn đề ở trong hai cái bát ăn, hai món ăn nhất thời hồ thành một đoàn.

"Sư phụ, yêu cầu thanh lý cái này người bắt kính sao?" Nghệ Thanh soạt một cái gọi ra kiếm.

"Chờ một chút... Ta không phải có ý a!" Bích Đào sắc mặt trắng nhợt, liền vội vàng lui về sau một bước, "Ta bồi, ta có Tiên thạch!" Lập tức móc ra bên người túi.

Thẩm Huỳnh gật đầu, Nghệ Thanh cái này mới thu hồi kiếm. Ừ, Nguru ba ba đệ nhất Bút Tiên giới đầu tư Kim có rồi.

"Thượng tiên, ngài thật không phải là Thần tộc sao?" Bích Đào vẫn là bắt từ tâm, trên dưới quan sát nàng một cái.

Không đúng, hắn rõ ràng nghe quản sự tiên nhân nói qua, Thanh giới tại mười mấy vạn năm trước, ngoài ý muốn tới một Thần tộc. Tuân Lập tên quý nhất gan kia, sợ nó phát hiện Thanh giới chân tướng. Cho nên cái này mấy trăm ngàn năm, trừ ngăn cản Hạ giới người phi thăng giữ cửa Địa Tiên bên ngoài, không cho bất luận kẻ nào tiến vào Thanh giới. Còn đem ngày trọng phong dời lại mấy ngàn năm, xác nhận người kia rồi đi Thanh giới sau, mới một lần nữa mở ra ngày trọng phong.

Hắn còn tưởng rằng cái đó Thần tộc căn bản không đi, chính là Thẩm thượng tiên tự mình đây!

Bích Đào càng thêm mê mang.

Đồng dạng mê mang còn có thật vất vả tỉnh lại Cô Nguyệt, vừa tỉnh lại hắn cũng cảm giác được bốn phía tiên khí, rất rõ ràng hắn đã phi thăng tới Tiên giới.

Nhưng là... Cái này quen thuộc căn phòng, quen thuộc chung bày, còn có cái kia từng cái đi ngang qua, cùng hắn vẫn an môn phái đệ tử là cái quý gì?

Hắn không phải là phái Vô Định thứ nhất, thậm chí so với một cái nào đó phần mềm hack cùng đầu bếp đều muốn trước một bước vượt qua phi thăng kiếp sao? Tại sao tỉnh lại sau giấc ngủ, cả môn phái liền đất đều thăng lên Tiên giới đi à!

Mịa nhà nó, còn cảm giác ưu thế của ta!

(' ') ' ———

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 115: Tiên Giới Phổ Cập Khoa Học

"Thẩm Huỳnh, người com nước xong vội vàng đem trong phòng thu thập một chút." Cô Nguyệt vội vã chạy vào, đối với một cái nào đó đang tại lửa com kẻ tham ăn giao phó nói, "Ta đã sắp xếp xong xuôi, đợi một hồi Úc Hồng sẽ mang chút ít đệ tử tới, giúp người đem đồ vật chuyển tới tây điện đi, sau đó người ở đâu."

"À?" Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, "Tại sao?" Êm đẹp đòi cái gì nhà, thật là phiền phức.

"Dưới đình không phải là đề một tòa tiên phủ sao?" Cô Nguyệt giải thích, "Ta mới vừa nhìn rồi, theo người gian phòng này vị trí vừa vặn, bày một trận trực tiếp đảo xuống đi, có thể nổi thẳng tiên phủ đích chính trung tâm."

"Tại sao muốn nổi thẳng tiên phủ?" Không đều đề ép rồi sao?

"Còn có thể tại sao? Dĩ nhiên là đi kiểm lậu a! Người bình thường đánh quái không chiếm trang bị?"

"..." Tốt có đạo lý.

Cô Nguyệt liếc nàng một cái, nhất thời một mặt oán niệm, "Ta nói người đâu gì cũng là cái chường môn, có thể hay không tốn chút tâm tư ở trên môn phái. Người không biết sau khi phi thăng, chúng ta tại hạ giới tất cả pháp khí, linh thạch, đan dược đều không thể dùng sao? Hiện tại phái Vô Địch nhiều người như vậy thượng giới. Không còn nhất điểm lột, chờ lấy uống gió Tây Bắc? Còn có..." Hắn quay đầu liếc về phía bên phải, "Thăng này là ai? Người lại từ đâu nhặt được? Có thể hay không thiếu cho môn phái thêm gánh vác?"

Nhặt được Bích Đào: "..."

"Đây là A Phiêu."

"Ta bắt kẻ cái gì phiêu, người cái nào nhặt được ném về đâu đi?" Cô Nguyệt lòng tràn đầy căm kình, tình lại đi sau hiện cả môn phái cũng không phải là thăng liên coi như xong, qua nhiều năm như vậy góp nhặt tài sản, lại có thể hoàn toàn biến thành phế phẩm, một buổi sáng trở lại trước giải phóng, hắn đều nhanh sắp điên. Hết lần này tới lần khác nhất nên sốt ruột người nào đó còn ngồi ở chỗ này ăn com, "Môn phái hiện tại không có tiền nuôi người rảnh rồi."

"Ho khan, cái đó... Tiên hữu, tại hạ Bích Đào, trước tại Bí cảnh chúng ta đã gặp." Bích Đào lúng túng ho khan một tiếng, lúc này mới đem chuyện của chính mình lại giải thích một lần.

"Người chính là cái kia nhét ta quá hạn truyền thừa Tiên Hồn?"

"..." Có thể khỏi phải nói quá hạn hai chữ sao?

Cô Nguyệt quét mắt nhìn hắn một cái, như là nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng một cái. Qua tay liền đem củ cải theo trên chân lột xuống, nhét vào trong lòng ngực của hắn, "Vừa vặn! Nếu người dự định ở lại phái Vô Địch, vậy thì vì môn phái làm điểm cống hiến đi! Khảo nghiệm người năng lực thời điểm đến rồi, mang theo nó luyện nhiều điểm Tiên đan, loại nào quý luyện loại nào."

"Ký?" Củ cải ngẩn ra, nhìn một chút Bích Đào, sau đó rõ ràng phát ra một tiếng —— ồ!

]

Lại một cái xấu xí!

Bích Đào: "..."

Người của phái Vô Địch, đều như vậy vật tấn kỳ dụng sao?

Cô Nguyệt tiếp tục xem hướng Thẩm Huỳnh nói, "Thẩm Huỳnh, chuyện của môn phái, người tiếp theo có tính toán gì?"

"Dự định?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút.

"Ngươi nha không biết một chút dự định cũng không có chứ?" Cô Nguyệt khước miệng gạt một cái, trên đầu gân xanh mờ mờ có nổ tung khuynh hướng. "Ngươi đâu gì phải có một kế hoạch chứ? Là tiếp tục ở nơi này vẫn là tìm một chỗ khác? Môn phái những thứ kia đệ tử mới sẽ làm thế nào? Đừng cho ta trang a! Trước ta ngất ngược thời điểm, ngươi không là tất cả chuyện đều nghĩ xong? Liền diệt thế chuyện đều giải quyết, lúc này đến lúc đó tiếp tục khởi động đầu óc vội vàng suy nghĩ một chút a!"

"Ừ..." Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, động não cái gì suy nghĩ một chút là tốt rồi một mồi a, hồi lâu nàng dùng sức vỗ vai của Cô Nguyệt một cái, về mặt thành thật nói, "Ngươi ba ba, ta xem trọng ngươi nha!" Có Ngươi ba ba tại, muốn não làm gì, vứt bỏ vứt bỏ!

"Cút!" Cô Nguyệt mặt tối sầm, lão tử cũng không phải là ngươi bảo mẫu, "Đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, chúng ta bây giờ đối với Tiên giới không biết gì cả. Thanh giới chuyện ngoài mặt là đã giải quyết, nhưng Tuân Lập tại Tiên giới nhiều năm như vậy, không chừng còn có thể văng ra cái bằng hữu thân thích cái gì tìm tới cửa, đến lúc đó sợ là..."

"Cái này đến là không cần lo lắng." Bích Đào tiến lên một bước nói, "Thanh Thông tiên phủ mặc dù vị thuộc Khúc Song thành, lại tại nhất ven tiên khí mỏng manh địa khu. Cộng thêm Tuân Lập có tiên mạch chuyện mặc dù không phải là bí mật gì, lại cũng không muốn nhường cho qua nhiều biết đến hẳn dùng sinh linh nuôi tiên mạch. Cho nên ngày thường cũng không cùng với nó động phủ tiên nhân qua lại. Chúng ta chỉ cần tại Khúc Song thành ghi danh lập phái lập phủ, đúng hạn bày đồ cúng, liền ngay cả Khúc Song thành cũng sẽ không quản động phủ gian âm thâm tranh đấu."

"Bày đồ cúng?" Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, "Giải thích một chút, có ý gì."

Bích Đào gật đầu một cái, lúc này mới đem Tiên giới đại khái tình huống đều nói một lần.

Dù sao cũng phải mà nói bọn họ bây giờ đang ở tòa tiên phủ này, chẳng qua là Tiên giới một cái không tầm thường chút nào địa phương nhỏ.

"Chúng ta bây giờ vị trí địa phương là Phụng Thương đại lục, Sùng Lan quốc, Trường Yên tiên quân xuống Khúc Song thành, chỉ cần là phi thăng lên giới tiên nhân cũng có thể khai phủ lập phái, rộng rãi thu đệ tử môn nhân. Khúc Song thành phạm vi bên trong liền có hơn ngàn tiên môn động phủ, Thanh Thông tiên phủ chính là một cái trong số đó. Toàn bộ Khúc Song thành đều là thuộc về thành chủ địa giới, cho nên phải ở chỗ này lập phái lập phủ, hàng năm cần đến hướng trong thành bày đồ cúng nhất định số lượng Tiên thạch. Khúc Song thành gieo hạt có tiên mạch, cách trong thành càng gần tiên khí càng nồng. Thanh Dũ tiên phủ mặc dù coi như là nhất đẳng tiên phủ, nhưng vị trí xa xôi, cho nên hàng năm Tiên thạch cũng không nhiều."

"Ngươi nói Mặc Tiên lại là chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt tiếp tục hỏi.

"Tiên giới cùng Phạm giới một dạng, cũng là yêu cầu tăng cao tu vi." Bích Đào tiếp tục nói, "Tổng cộng có tám cái đại cảnh giới, theo thứ tự là: Địa Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên, Mặc Tiên, cùng thượng tiên. Vừa mới sinh thành tiên cốt phi thăng lên giới người, thuộc về Địa Tiên tu vi. Đột phá Mặc Tiên mới có thể đăng đề, đề vị lại phân Thiếu Đế, Tiên Đế, cùng với Thiên Đế. Đạt tới đề vị có thể tự lập Kiến Quốc, Sùng Lan quốc quốc chủ liền là Tiên Đế Quê Vưu. Bên trên Tiên Đế Thiên Đế, mới là một phương đại lục chủ nhân chân chính. Tiên giới tổng cộng có thập phương Thiên Đế, phân biệt chiếm cứ Tứ Hải Sáu Lục một trong."

"Ý của ngươi là nói..." Thẩm Huỳnh một bên lừa com vừa nói, "Chúng ta đây chỉ là một sơn thôn nhỏ? Chỉ cần đúng hạn nộp thuế, liền không người quản ở người ở chỗ này là ai."

"Có thể nói như vậy." Bích Đào gật đầu.

Cô Nguyệt cái này mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút vừa tiếp tục nói, "Sinh thành tiên cốt vì Địa Tiên, cửa kia trong những đệ tử kia cũng không có chịu qua phi thăng lột kiếp, không có tiên cốt, lại nên làm như thế nào?"

"Tiên hữu yên tâm, cái này đến lúc đó dễ giải quyết!" Bích Đào giải thích, "Chỉ cần bọn họ ngâm vào Hóa Tiên trì trong, ao nước tự nhiên sẽ tẩy đi bọn họ phạm thân, sinh ra tiên cốt. Chỉ là bọn họ tu vi bây giờ còn chưa đủ để lấy chịu đựng hóa Tiên chi lực. Ít nhất cũng phải chờ đến bọn họ tu vi phòng đến Nguyên Anh trở lên, mới có thể vào hồ."

"Nơi nào có Hóa Tiên trì?" Hắc đi đâu tìm.

"Tiên hữu hiểu lầm rồi, cái gọi là Hóa Tiên trì nước, thật ra thì chính là tiên khí ngưng tụ mà thành ao nước. Tùy tiện đào một ao, bày một tụ tiên trận là được rồi. Tiên khí của tiên giới vốn là so với linh khí càng thêm đậm đà, hơn nữa ở nơi này sẽ không có hạ giới kiếp lỗi, những đệ tử này chỉ cần hoa cái thời gian mấy chục năm, là được toàn bộ trở thành Địa Tiên."

Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, mấy chục năm liền có thể phi thăng, suy nghĩ một chút chính mình nhọc nhằn khổ sở mấy trăm năm, một buổi sáng trở lại trước giải phóng, càng thêm lòng chua xót rồi.

"Thẩm đại tiên, chúng ta phải thừa dịp lần sau bày đồ cúng thời điểm, đi trước đến Khúc Song thành trong ghi danh, như vậy phái Vô Định coi như là nơi này chính thức tiên môn rồi."

"Cái kia lần kế bày đồ cúng là lúc nào?"

"Hướng mỗi đều là tại đầu tháng ba..." Hắc bấm ngón tay tính tính, đột nhiên sừng sốt một chút, con mắt to tròn nói, "Thật giống như chính là... Ngày mai!"

"..."

Cái máng, không nói sớm!

Hắn xoay người liền xông ra ngoài, chỉ chốc lát mang theo mấy chục tên đệ tử đi vào, chỉ thiên điện nói, "Nhanh, chớ để ý mở đào, dùng sức đào. Một khối Tiên thạch đều đừng bỏ qua cho."

Thẩm Huỳnh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Chương 116: Loạn Vào Đội

Khúc Song thành.

"Phái Vô Dịch?" Ghi danh tiên nhân nhìn một chút trong tay giấy tờ, lại nhìn một chút trước mắt ba người, rốt cuộc không nhận được mở miệng nói, "Các người... Coi là thật muốn khai phái lập phủ?"

"Vâng!"

"Liên hai người các người Địa Tiên cùng một cái..." Tiên nhân kia nhìn một chút bên cạnh Thẩm Huỳnh, nửa ngày cũng không nhìn ra tu vi của nàng. Ánh mắt lại trợn to mấy phần, mặt đầy đều viết, các người chẳng lẽ là gốc vại cái chữ to.

Khai phái lập phủ mặc dù không phải là chuyện lý kỳ gì, nhưng hàng năm ít nhất cũng phải nộp lên hai trăm viên Thượng phẩm Tiên thạch. Điểm này Tiên thạch đối với môn phái mà nói không coi vào đâu, nhưng đối với tu sĩ mà nói lại là một khoản tiền rất lớn rồi. Cho nên trừ phi của cải to lớn, hoặc là hậu trường đủ cứng người, mới sẽ làm như vậy. Hơn nữa khai phái chỉ nhân, tu vi như vậy ít nhất đều là Huyền Tiên cực cái khác.

Trước mắt mấy người này, trong đó hai cái nhìn một cái liền là mới vừa phi thăng lên mà tới Địa Tiên, trên người cũng còn lưu lại kiếp lôi khí tức, một cái khác liền Địa Tiên đều không phải là, rất rõ ràng là bị kẹp theo thượng giới. Liên ba người này, lại muốn lập phái lập phủ, chẳng lẽ là Tiên thạch quá nhiều, cần đến hoàng chứ?

"Các người... Chắc chắn chứ?" Hắn hỏi lần nữa.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, kiên trì đến cùng lần nữa gật đầu, "Vâng!" Móc ra một túi Thượng phẩm Tiên thạch đưa ra ngoài, "Làm phiền tiên hữu."

Tiên nhân kia nhận lấy Tiên thạch, lần nữa dùng nhìn ngu ngốc ánh mắt quan sát mấy người một cái, lúc này mới cầm lên điển xong giấy tờ, giờ tay bóp cái quyết, đọc câu gì. Run lên giấy tờ, nhất thời cái kia từng hàng văn tự liền từ trên giấy bay, bay thẳng hướng phía sau hắn một khối to lớn Tiên trên vách đá không có vào chi trong đó. Tiếp lấy một vệt ánh sáng thoáng qua, khắc đầy tên trên vách đá nhất thời xuất hiện phái Vô Dịch ba cái chữ, cùng môn phái khác tiên phủ tên một dạng, chiếm cứ nhỏ nhỏ một khối địa phương.

"Được rồi nhớ đến hàng năm đi lên cung cấp một lần." Tiên nhân kia nhắc nhở, trước khi lại tăng thêm một câu, "Nếu là không còn Tiên thạch, tùy thời có thể tới hủy bỏ."

"Đa tạ." Cô Nguyệt khách khí chào một cái, lúc này mới kéo Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh ra cửa.

Hai đời tới lần đầu tiên có kim tiền nguy cơ, vốn cho là Thanh Thông tiên phủ có thể nuôi nhiều như vậy tiên nhân, bao nhiêu vẫn có chút của cải. Có thể chờ hắn đào được lòng đất nhìn một cái mới biết, Tuân Lập cái kia nha chính là một cái thuần túy nghèo ép.

Toàn bộ tiên phủ trong bí khố tất cả Tiên thạch cộng lại, không tới một ngàn Tiên thạch, chỉ đủ giao hai năm thuế. Cũng không biết Tuân Lập phủ chủ này chỗ ngồi, là thế nào an ổn ngồi vào bọn họ thượng giới. Phòng chừng hắn tất cả Tiên thạch đều tốn tại nuôi tiên mạch chuyện này.

Cô Nguyệt cảm thấy có chút nhức đầu, lúc này thượng giới người mặc dù nhiều, nhưng tất cả đều là linh cấp biệt hiệu. Căn bản không có người có kiếm tiền sinh hoạt kỹ năng, liền ngay cả trong phái những thứ kia nguyên bản giá trị liền thành linh thảo, tại tràn đầy Địa Tiên cổ trước mặt Tiên giới, cũng toàn miếu thành mảnh vụn căn bản. Nguyên bản còn trông cậy vào Bích Đào cái này đan Tiên, có thể cử đi điểm dụng tràng. Kết quả hỏi một chút mới biết, hắn luyện đan kỹ thuật, tại Tiên giới chỉ có thể coi là cấp độ nhập môn, cũng liền trong phái những đệ tử kia, ăn có chút hiệu quả, đừng nói bán Tiên thạch rồi, tặng không đều không ai muốn.

Hết sức khẩn cấp, cần thiết đến tìm một chút kiếm tiền môn lộ! Hắn bốn phía nhìn một chút, Khúc Song thành mặc dù chỉ là một cái tiểu Tiên thành, nhưng phạm vi lại cực kỳ rộng lớn, so với Hạ giới những thế gia kia thành trì càng lớn hơn hơn mấy lần, chỉ cần cẩn thận tìm, nhất định có thể tìm tới cơ hội làm ăn.

"Chúng ta ở nơi này tách ra đi!" Hắn tùy ý nhìn lướt qua đường phố để cho, liền xoay người nhìn về phía người bên cạnh sắp xếp nói, "Nghệ Thanh, người

đôi luyện khí tương đối quen thuộc, người đi giải nhìn một chút nơi này Tiên khí tình huống, còn có một chút tài liệu giá cả, tiêu thụ hình thức các loại."

"Ừm." Nghê Thanh gật đầu một cái.

"Tình huống của nó giao cho ta đi hỏi thăm, hỏi đầu lại tương đối nhìn một chút cái nào một hạng có trăm đầu. Sau hai giờ chúng ta ở trước cửa thành tập hợp, Thẩm Huỳnh liền cùng..."

Cô Nguyệt theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện bên người trống rỗng, trung gian trống đi tốt một khối to, mới vừa còn cùng tại những người bên cạnh, không thấy bóng dáng.

]

"Ồ, người đâu?"

Nghê Thanh: "..."

Mịa nó! Cái đó dân mù đường rốt cuộc là thế nào từ chính giữa hai người đột nhiên biến mất đi à?

Ba cái đường phố bên ngoài trong hẻm ngầm.

Mười mấy người mặc áo đen, tránh đám người đứng ở góc ngõ chỗ làm thành một vòng. Dẫn đầu một người hạ thấp giọng phân phó nói, "Chờ khi trời tối, liền theo kế hoạch hành sự. Nhớ kỹ mục đích của chúng ta chỉ vì tìm người, sau khi tìm được lập tức dẫn người rời đi."

Mọi người gật đầu.

"Phù thành chủ phòng bị sâm nghiêm, cái này là bản đồ, đều nhớ kỹ vị trí của mình." Người kia tay hơi động lòng, nhất thời một tấm đồ hư ảnh liền ra hiện ở trên tay hắn, hắn giơ lên tay ở trước mặt mỗi một người dừng lại một chút, "Nghe tín hiệu của ta hành sự, nhớ kỹ sao?"

"Không có nhớ kỹ!" Thẩm Huỳnh yếu ớt giơ lên một cái trao.

Người kia sững sờ, quay đầu liền tròn mắt nhìn nàng một cái, đem đồ lại đến gần nàng một chút, có chút bất mãn nói, "Cái này đều không nhớ được, nhanh thấy rõ ràng, vội vàng nhớ! Rốt cuộc là ai kéo người tới lần hành động này?"

"Người kéo ta tới a!" Nàng nhìn một chút trên người mình cùng khoản quần áo đen, mới vừa ở cái đó cánh cửa, rõ ràng là hắn kéo nàng đi liền a.

Người kia sững sờ, quét nàng một cái, tựa như là đang suy nghĩ chính mình lúc nào nhận biết một người như thế, lại không nhớ ra được. Cũng không để ý, chỉ chỉ trên bản vẽ một chỗ soát lại cho đúng rồi bàn giao đợi nói, "Ừ, một hồi người liền từ cái này vào trong, người hắn là ngay tại Thiên viện khu vực này. Ngần vịn lần chó đi chủ viện, người ở đó không phải là chúng ta những thứ này Địa Tiên có thể đối phó."

"Ồ..." Nàng gật đầu, sau đó thì sao?

"Nhớ kỹ ngàn vạn lần không nên kinh động bất luận kẻ nào." Người kia lập đi lập lại giao phó nói, "Tìm được người sau liền rút lui, mọi người ở ngoài thành hắc mộc lâm hội họp, nơi đó sẽ có người tiếp ứng."

"Vâng!" Mọi người thấp giọng đáp lại.

Người cầm đầu nhìn một chút đã sắp muốn tối xuống sắc trời, nói một câu, "Thời gian đến!" Tiếp lấy liền hai tay kết ấn, không tới hồi lâu mọi người dưới chân liền xuất hiện một cái truyền tống trận pháp.

Trước mắt cảnh trí lóe lên, sau một khắc bọn họ liền xuất hiện tại một chỗ trong sân, người dẫn đầu một người phát một tấm tiên phù, "Cái này có thể ẩn núp khí tức của các ngươi, Mặc Tiên phía dưới không phát hiện được các ngươi, lên đường!"

Mọi người gật đầu một cái, thân hình lóe lên liền tại chỗ biến mất.

Loạn vào Thẩm Huỳnh: "...". Rốt cuộc muốn tìm ai? Nếu không trước phối hợp bọn họ một cái?

Mờ mịt nhìn bốn phía một cái, tùy tiện tìm một phương hướng, đang định đi, lại bị người kéo trở về.

"Chờ một chút, trở lại!" Người dẫn đầu kéo lại, chỉ hướng bên phải nói, "Người là bên này, chuyện gì xảy ra? Người không phải là xem qua mấy lần bản đồ sao? Nhớ kỹ chó kinh động bất luận kẻ nào!"

"Híc, thật ra thì ta không phải..." Không phải là người của các ngươi à? Thẩm Huỳnh đang định giải thích.

Người kia sắc mặt đột nhiên biến đổi, trực tiếp xen lời hắn, "Có người đến, dán lên phù đi mau!" Nói xong, thân hình lóe lên, cũng tại chỗ biến mất.

Thẩm Huỳnh: "..."

Mơ hồ gặp được Ngưu ba ba ngọn lửa tức giận!

Cúi đầu nhìn một chút trên người cùng khoản quần áo đen, nghiêm túc cân nhắc một chút lần nhất định phải mặc cái mắt sáng điểm quần áo ra ngoài, mới tương đối không giống nhóm người phạm tội đồng phục làm việc.

Đi nhiên trước mắt quan trọng nhất là —— đây là đâu?

Nói xong đội đây? Quần quẹo không quan đới sao?

Thẩm Huỳnh than một tiếng, lúc này mới xoay người hướng bên trái cổng vòm đi ra ngoài, liền như vậy, chính mình tìm đi. Hy vọng Ngưu ba ba sẽ không chụp nằng tiền ăn uống. Nhớ tới mới vừa nhóm người kia mà nói, thật giống như chỉ cần không kinh động...

"Ngươi là người phương nào?" Mới vừa vượt qua cánh cửa, một đạo giọng non nớt đột nhiên vang lên.

Xoạt xoạt xoạt một cái, mấy chục thanh tiên khí hóa thành kiếm, đồng loạt cắm vào trước mặt nàng.

Thẩm Huỳnh: "..."

Sau một khắc, nàng giơ tay lên trên mới vừa phát phù, vỗ một cái đê ở lồng ngực của mình.

Người tới: "..."

Hiện tại dán Ân Tức Phù, ngươi cho ta mù sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 117: Trọng Rộng Rãi Ảo Ảnh

"Ngươi là người nào, xông vào phủ thành chủ ý muốn như thế nào?" Người kia trong tay động một cái, một thanh tiên kiếm nhất thời bay, dừng ở trước mặt Thẩm Huỳnh không tới hai ngón tay chiều rộng địa phương, lạnh lùng nói, "Nói!"

"Ây..." Thẩm Huỳnh sững sờ một chút, "Ta muốn nói lạc đường, ngươi tin không?"

"Ồ trong phủ người khác lạc đường?" Người kia mi tâm càng thêm nhũn chặt, lạnh rên một tiếng, "Hừ, thân thể ngươi y phục dạ hành, còn là một cái mới vừa phi thăng Địa Tiên, đừng cho là ta không biết ngươi là vì sao mà tới."

"Cái đó..." Cái này thật chỉ là một cái thông thường quần áo đen a.

"Khuyên ngươi mau rời đi, đừng có ý đồ với Trọng Quảng Lâu, nếu không... Đừng trách ta hạ thủ vô tình."

"Trọng Quảng Lâu?" Thẩm Huỳnh sững sờ, ngẩng đầu nhìn phía sau hắn, quả nhiên nơi đó có một tòa cao vút trong mây lâu, cả người đen nhánh cùng bóng đêm hòa làm một thể, nếu không phải là nhìn kỹ cũng không nhìn ra được.

"Niệm tình ngươi tu hành không dễ, mới vừa phi thăng. Chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trời, thành chủ nhất định sẽ đối với ngươi xử lý khoan hồng." Người kia trầm giọng nói, trên người tiên áp vô tình hay hữu ý phóng ra ngoài.

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, lại không trả lời, ánh mắt liếc nhìn phía sau hắn, đột nhiên mở miệng nói, "Giờ đó, ngươi biết cánh cửa ở đâu sao?"

"Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn muốn chạy trốn sao?" Người kia chân mày trong nháy mắt véo lên, càng thêm tức giận trừng mắt về phía hắn, "Phủ thành chủ cao thủ nhiều như mây, không cần chờ ngươi đi tới tiền viện cũng sẽ bị người bắt lại."

"Ồ."

"Hiểu nói, ngươi tốt nhất... Vân vân! Ngươi làm gì vậy?"

Hắn lời còn chưa nói hết, người đối diện lại đột nhiên nhắc chân hướng hắn thẳng tắp đi tới, nam tử sắc mặt nhất thời trắng nhợt, sột ruột hô, "Đứng lại, không cho tới nữa rồi, có nghe thấy không?"

Thẩm Huỳnh lại không có để ý đến hắn, giống như không có gì bước ra đầy đất tiên kiếm, đối diện hướng hắn đi tới, thẳng tắp xuyên qua thân thể của hắn. Nhất thời nguyên bản xanh tuần cao gầy nam tử thân ảnh nhất thời như là khói mù tiêu tán thành vô hình.

Nhưng cái thanh âm kia lại vẫn không có dừng lại, ngược lại càng ngày càng sốt ruột hồ to, "Người đứng lại, không cho đến gần Trọng Quảng Lâu, có nghe thấy không!"

"Ta nói..." Thẩm Huỳnh không có nghe, ngược lại một đường đi hướng cái kia tòa cao ốc, giờ tay liền đẩy ra cánh cửa, hướng về phía bên trong đang ngồi bóng người nhỏ bé nói, "Tiểu bằng hữu, người lần sau gạt người thời điểm, nhớ đến đem âm thanh cũng nguy trang một chút."

Một cái nhìn lấy hai mươi tuổi tên đô con, lại thao một cái đồng âm, hay là từ sau lưng truyền tới. Cái này hòa âm nằng cho linh phân(0 điểm).

]

"Người... Người..." Ngồi xếp bằng ở bên trong nhà chính giữa, áo lam dùng đũa trẻ mặt đầy kinh hoàng, tay nhỏ run một cái run không dám tin chỉ nàng nói, "Người là thế nào đột phá ngoài cửa phòng ngự trận cùng huyền ảnh của ta?"

Thẩm Huỳnh ngẩn ra, không nói trước cái đó thất bại ảo ảnh, có phòng ngự trận loại vật này sao?

"Ta nói tiểu bằng hữu a!" Nàng đi thẳng vào, thấy đũa bé kia một mặt hoảng sợ muốn sau này treo, nàng không được đưa tay đem người lại kéo trở lại, "Đừng sợ a, a di chính là muốn cùng người đề hỏi cho đường mà thôi, nói cho ta biết cánh cửa ở đâu?"

"Người..." Đũa trẻ ánh mắt mở to chút ít, hoài nghi quét nàng một cái, "Người thực sự... Chẳng qua là hỏi đường?"

"Ừm." Nàng nghiêm túc gật đầu, cho thấy mình không phải là quái a di, "Nếu như người nguyện ý, nói cho ta biết cửa thành phương hướng cũng có thể a!"

"Người... Người không bắt ta sao?" Đũa trẻ càng thêm nghi ngờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đều là kinh ngạc.

"Ta bắt người làm gì vậy?" Nàng giang tay ra.

Đũa trẻ càng thêm chán kinh, "Người... Thật không phải là tới dẫn ta đi?"

"Ừm." Nàng dùng sức gật đầu một cái, trước khi lại tăng thêm một câu, "Ta tương đối nghèo, tạm thời không nuôi nổi đũa trẻ."

"Thực sự?"

"Thực sự thực sự, ta lấy Ultraman danh nghĩa bảo đảm, được chưa? Nói cho ta biết cánh cửa ở đâu chứ?"

"..." Ultraman là cái gì? Đũa trẻ sững sốt một chút, mặt đầy phòng bị lúc này mới buông xuống chút ít, lần nữa quét nàng một cái, mới chậm rãi nói, "Nơi này là phủ thành chủ phía sau nhất Thiên viện, phía sau chính là Trảm Tiên Nhai không có cửa ra, nghĩ muốn đi ra ngoài chỉ có thể từ trước sân đi."

"Ồ." Nàng gật đầu một cái, "Cám ơn, tiểu bằng hữu!" Nàng vừa muốn đứng dậy.

"Chờ một chút..." Đũa trẻ lại đột nhiên lôi nàng một cái, do dự một hồi mới nói, "Cái đó... Người nhất một hồi lâu lại đi ra, cha ta cùng ông nội bọn họ lúc này đều ở tiền viện hàng ma đây, người nếu như là từ nơi này đi ra ngoài, bọn họ sẽ đem người trở thành Ma tộc đồng bọn một khối giết." Hắn mang chút ít lo lắng nhìn nàng một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại lập tức phản bác, "Ta... Ta đây là nhìn tại người không tính là đặc biệt hư phần thượng, mới nhắc nhở người đấy!"

"Được, cảm ơn!" Thẩm Huỳnh cười một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu của hắn, suy nghĩ một chút nhắc nhở, "Cái đó... Bên ngoài còn có mười mấy, cùng ta đồng dạng người mặc áo đen. Bọn họ nhưng là thật bọn buồn người, lý do an toàn, người tốt nhất cũng nhanh đi tiền viện tìm người cha và ông nội đi."

"Còn có người tiến vào Thiên viện!" Đũa trẻ cả kinh, "Bọn họ cũng tất cả đều là Địa Tiên sao?"

"Áy... Chắc là." Nàng hoàn toàn không nhìn ra nói.

"Khó trách có thể đi vào nơi này." Bên trong sân trận pháp là nhắm vào tiên khí, mới vừa thượng giới Địa Tiên còn lưu lại linh khí, tiên khí cũng không nồng, cho nên mới có thể đi vào nơi này, sẽ không bị trận pháp phát hiện.

"Nếu không người theo ta cùng đi chứ?" Nàng đề nghị.

Đũa trẻ sầm mặt lại, liền trong mắt quang cũng một cái tối, mang theo điểm ủy khuất chỉ chỉ dưới chân, "Ta là không thể rồi đi pháp trận này."

"..." Pháp trận? Nàng cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên đũa trẻ chỗ ngồi, có một cái đường kính không tới một thước trận pháp, không nhìn kỹ còn không nhìn ra.

"Trọng Quảng Lâu có ông nội của ta bày ra trận pháp phòng ngự, cho dù có Địa Tiên tùy tiện cũng là không vào được lầu này bên trong." Hắn mặt kiêu ngạo, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Người không tính là! Chỉ cần chờ tiền viện chuyện giải quyết, bọn họ liền sẽ..."

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên mặt một trận đùng đũa, bên phải phía trước truyền tới một tiếng ầm vang nổ vang, như là cái gì nổ tung âm thanh.

Thẩm Huỳnh theo bản năng đứng lên ra bên ngoài nhìn một cái, chỉ thấy bên ngoài viện đột nhiên xuất hiện đầy trời khói đen, chính liên tục không ngừng

hướng bên này tràn tới, không tới trong chốc lát phía trước mười trượng địa phương xa đen kịt một màu, liền ánh trắng cũng không nhìn thấy.

Màu đen khí tức, theo khe cửa cửa sổ chen chúc vào, mang theo một cỗ lạnh giá tận xương khí lạnh, cả phòng nhiệt độ thẳng hàng. Mặt đất cũng lay động đến càng thêm lợi hại, mơ hồ có sụp đổ dấu hiệu.

Thảm Huỳnh cũng không khỏi trợn to hai mắt: Thật là lớn... Khói mù a!

(◉ ◉ ◉)

"Ta nói tiểu bằng... Ồ?" Theo bản năng muốn nhắc nhở sau lưng đứa trẻ, lại phát hiện hán đột nhiên sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu đang từ cái trán không ngừng nhỏ xuống tới, như là đang tại chịu đựng thống khổ gì một dạng, "Đây là sao? Tiểu bằng hữu, ngươi không sao chứ? Đừng dọa ta à!"

Đứa trẻ thần sắc lại càng ngày càng thống khổ, toàn thân đau đến rúc thành một đoàn, trên người còn không ngừng có vết máu rỉ ra, thống khổ kêu lên thảm thiết. Nàng vừa định đem người ôm lên, đột nhiên dưới chân hán trận pháp sáng choang, một cột sáng phóng lên cao, trực tiếp đột phá nóc nhà, cả nhà đều sụp. Quanh người hán quang lại càng ngày càng mạnh mẽ, nhất thời chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Thảm Huỳnh đẩy lòng một cái lộ bộp.

Cái đó... Tiểu hài này cha mẹ, sẽ không bùng nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 118: Nguyên Linh Kiếm Khí

Khúc Song thành bên trong.

"Tìm tới chưa?" Cô Nguyệt hỏi.

"Thành tây không?" Nghê Thanh lắc đầu một cái, "Ta lại đi thành đông tìm xem một chút."

"Tính toán một chút!" Cô Nguyệt từng thanh người kéo trở lại, "Ngươi cũng biết sư phụ ngươi kèm theo ẩn thân thuộc tính. Trừ phi nàng chủ động tìm chúng ta, chúng ta muốn tìm nàng không dễ dàng."

"Có thể... Sư phụ không biết đường à?" Nghê Thanh nhắc nhở.

Hán khóe miệng giật một cái, thứ một trăm lẻ một lần nghĩ hành hung người nào đó một hồi, "Hiện tại cũng không biện pháp khác, chỉ có thể chờ đợi chờ nhìn rồi."

"Chờ?" Nghê Thanh sùng sốt một chút, "Chờ cái gì?"

"Chờ nơi nào xảy ra chuyện a!" Cô Nguyệt mãi mãi rằng nói, "Ngươi còn không biết sư phụ ngươi người kia sao? Có nàng ở địa phương cái nào có chuyện gì tốt? Không chừng hiện tại..."

Ầm..

Hán lời còn chưa nói hết, phía đông nhất phương hướng, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Khúc Song thành đều là một trận đất rung núi chuyển, số lớn hắc khí đột nhiên trống rỗng xuất hiện, tức khắc liền mê mẩn toàn bộ Đông Thành khu.

"Bên kia có khí tức của sư phụ truyền tới." Nghê Thanh vui mừng, ngự kiếm liền hướng bên kia bay đi.

Quả nhiên.

Cô Nguyệt tức xạm mặt lại, quay đầu nhìn về phía phía đông, "Ha ha..."

Hán liền biết sẽ như vậy, không thể làm gì khác hơn là đi theo bay đi, lại nhìn thấy không ít tiên nhân một nặt kinh hoàng theo phe kia bay ra ngoài, một bên bay còn một bên kêu lên.

"Ma khí... Thật dày đặc ma khí!"

"Vâng, phù thành chủ phương hướng."

"Ma tộc tập kích phủ thành chủ rồi!"

Phủ thành chủ?

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, nội tâm nhất thời vạn thất thảo nê mã vụt qua, lại là phủ thành chủ!

Vậy ăn hàng còn có một cái tên gọi, không gây họa không thoải mái cơ này đúng không? Lại có thể lãng đến phủ thành chủ đi rồi!

Hai người một đường bay hướng thành đông phương hướng, xa xa liền thấy một tòa tiên phủ trong có tiên nhân đang đối chiến, khắp nơi là pháp thuật ánh sáng. Những người này nhìn lấy tu vi đều không kém hai người, đặc biệt là ở giữa nhất cái đó, trên người tiên khí thậm chí so với trước kia Tuần Lập mạnh hơn không chỉ gấp mấy lần. Hắn đang cùng một cái cả người bao quanh hắc khí chỉ nhân đối chiến, người kia tựa hồ là vô hình, vô luận đối phương cái gì công kích, đều tựa như không đánh trúng đối phương, hơn nữa thỉnh thoảng ẩn ở khói đen chính giữa.

Khói đen càng ngày càng đậm, bọn họ chẳng qua là tại ven, đều mơ hồ cảm giác không thoải mái.

]

"Hỗ trợ!" Nghê Thanh nói một câu, liền trực tiếp xông vào trong.

Cô Nguyệt khẽ cắn răng, không thể làm gì khác hơn là cũng đi vào theo.

Kiểm khí trong tay nhất thời quét về phía khói đen bức lui chừng mấy thước, hiêm hiêm kéo ra một cái sấp bị khói đen nuốt chỉ quần áo xanh tiên nhân, lui về phòng vệ trong trận pháp.

"Các ngươi là..." Người kia sững sờ, mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía hai người. Ma khí xuất hiện sau, trừ người của phủ thành chủ bên ngoài, người người đều tranh tiên bay ra ngoài. Không nghĩ tới còn có xông vào hỗ trợ. Hơn nữa bọn họ mặc dù chỉ là Địa Tiên, kiểm khí lại có thể bức lui ma khí, chẳng lẽ là...

Người kia còn chưa kịp hồi ký, ma khí trong nháy mắt lại dâng lên, hắn không thể làm gì khác hơn là lần nữa gia nhập chiến cuộc, đánh tan những ma khí kia ngưng tụ thành phong nhận, ngăn cản ma khí phá hư phòng vệ trận pháp.

Có thể tiếp tục như vậy cuối cùng không phải là biện pháp, quả nhiên không tới hồi lâu, cái đó cùng bóng đen đối địch tiên nhân, bị một đạo ma khí đánh trúng, rớt xuống.

"Lão tồ!" Mọi người kêu lên một tiếng. Chỉ thấy hắn toàn bộ vai trái trong nháy mắt bị ma khí ăn mòn thấy xương, hắn lúc này quyết đoán trực tiếp một kiếm chém tới cả cái tay trái, bầm quyết ngừng vết thương liên tục không ngừng dòng máu.

Nhưng sự chậm trễ này, cái bóng đen kia đã vọt tới, mắt thấy liền muốn đánh về phía người kia. Đột nhiên một đạo kiểm khí trong nháy mắt bỏ tới, trực tiếp đánh vào đoàn kia bóng đen bên trên, bóng đen kia run lên, phát ra rên lên một tiếng, trong nháy mắt lui ra.

Đối địch người cả kinh, cúi đầu nhìn về phía trên đất nấy giọt còn mang ma khí máu đen, một mặt kinh ngạc nhìn về phía phe kia Nghê Thanh, "Ngươi... Làm sao sẽ?" Hắn làm sao đánh trúng cái kia Ma tộc.

Như là hiểu được hắn muốn hỏi cái gì, Nghê Thanh một bên ngăn trở hắc khí, một bên trả lời, "Gia sư nói qua, Ma tộc không phải là vô hình, máu chốt là tốc độ."

Người kia sững sờ, nhất thời thoáng qua nhưng, "Đa tạ!" Hắn nói một câu, thân hình lóe lên, lần nữa hướng về bóng đen kia bay ra ngoài, không lại bị động phòng ngự, ngược lại lấy tốc độ nhanh nhất công kích đi lên, quả nhiên cái kia Ma tộc không cách nào nữa ẩn ở trong hắc vụ, liên tục bại lui.

Mắt thấy liền muốn đem đối phương bắt lại, đột nhiên sau lưng một đạo bạch quang phá vỡ nặng nề ma khí phóng lên cao, nhất thời chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, đầy trời kiểm khí quét về phía toàn bộ Khúc Song thành.

"An nhi!" Đối chiến tiên nhân cả kinh, phân thần một cái công phu, trong hắc vụ Ma tộc đã chạy trốn mà đi.

"Cái này kiểm khí là..." Cô Nguyệt mới vừa cứu cái kia quần áo xanh tiên nhân sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy, ngẩng đầu nhìn về phía không trung tiên nhân nói, "Cha! Chẳng lẽ An nhi đã..."

Người kia chân mây cũng véo thành ma hoa, vừa muốn bay về phía cái kia bạch quang chi địa, Nghê Thanh lại nhìn lấy đạo bạch quang kia ngăn người, đột nhiên nói một câu, "Nguyên linh kiểm khí!"

Vừa muốn bay đi người đầm chân xuống, đột nhiên quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Nghê Thanh, "Ngươi biết!" Đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, "Chẳng lẽ ngươi cũng vậy..."

"Kiểm tu!" Nghê Thanh gật đầu một cái, trực tiếp ngự kiếm mà lên nói, "Hãy đi trước lại nói!"

Một cha một con trên mặt nhất thời thoáng qua một trận vẻ mừng rỡ như điên, liền vội vàng bay ở phía trước dẫn đường.

Cô Nguyệt nhú mày một cái, cũng đi theo, đẩy một cái Nghê Thanh, thấp giọng truyền âm nói, "Vi sao kêu nguyên linh kiểm khí?" Hắn cũng là Kiểm tu,

làm sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

"Đó là một cỗ ra đời lên liền mang tại trong huyết mạch kiếm khí, tu vi càng phòng kiếm khí càng nhiều, nếu có thể thu để bản thân sử dụng đối với tu vi hữu ích, nếu không phải có thể ngược lại sẽ cần trả đã thân." Hắn một bên bay một bên giải thích, "Loại này kiếm khí, chỉ trời sinh kiếm thể mới có!"

"Ồ." Cô Nguyệt cái này mới rõ ràng, nguyên lai là như vậy. Hừ, lại một cái trời sinh Hack thể!

Mấy người một đường bay đến cái kia bạch quang thịnh nhất địa phương, nơi đó đã là một vùng phế tích, nhức mắt cột sáng màu trắng bên cạnh, còn đứng một cái thân ảnh màu đen, chính ngơ ngác nhìn bạch quang xuất thần.

"Người là người phương nào?" Mới vừa cùng Ma tu đối chiến tiên nhân một tiếng quát mắng, không có nghĩ tới đây lại còn có những người khác, "Tại sao lại..."

"Sur phụ!" Hắn lời còn chưa nói hết, sau lưng Nghê Thanh lại trước một bước vọt tới, một mặt kinh ngạc vui mừng nhìn trên mặt đất nữ tử, "Ngài không có sao chứ?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, chính là đi có chút đói.

"Đây là..." Nghê Thanh nhìn chung quanh một chút, trên đất nằm mười mấy ngất đi quần áo đen tiên nhân, dưới chân Thẩm Huỳnh cũng còn giẫm đạp một cái.

"Ồ, mấy người con buồn mà thôi." Nàng chỉ chỉ trong bạch quang gian, "Bọn họ nghĩ quẹo bán trẻ con, ta liền thuận tay..."

Nghê Thanh sững sờ, vừa định hỏi kỹ.

Phía trước quần áo xanh tiên nhân, mặt đầy lo lắng nhìn bạch quang một cái, đột nhiên xoay người hướng về Nghê Thanh liền quỳ xuống, "Vị này Kiếm Tiên, cầu ngài mau cứu con ta! Thể chất của hắn cùng người một dạng, chỉ có ngài có thể giúp hắn trừ đi trong cơ thể nguyên linh kiếm khí. Chỉ cần ngài chịu cứu giúp, ta Bạc Phi Bình nguyện ý trả bất cứ giá nào!"

Nghê Thanh quay đầu nhìn một cái trong bạch quang một đoàn nho nhỏ thân ảnh, cau mày, đây là một cái thoát nhìn không tới mười tuổi đứa trẻ, nhưng tu vi cũng đã sắp đột phá đến Địa Tiên rồi. Khó trách thân thể của hắn không chịu nổi khổng lồ như vậy nguyên linh kiếm khí, tiếp tục như vậy nữa, nó sẽ bị kiếm khí của mình cắn trả mà chết.

Hắn đem người trên đất đỡ lên, trầm giọng nói, "Tiên hữu không nên khách khí, ta sẽ hết sức thử một lần, chỉ là làm đám quá nhỏ, trong cơ thể nguyên linh kiếm khí lại bị áp chế quá lâu, ta cũng không dám hứa chắc có thể hoàn toàn trừ khử roi kiếm khí trong cơ thể hắn."

"Tiên hữu cứ yên tâm thử một lần." Bạc Phi Bình lập tức ôm quyền nói, "Vô luận kết quả như thế nào, chúng ta đều sẽ cảm niệm ngài đại ân."

Nghê Thanh gật đầu, lúc này mới dự định đi vào trong bạch quang, lại bị Thẩm Huỳnh kéo một cái, "Sur phụ?"

Thẩm Huỳnh giao phó nói, "Cẩn thận một chút, sớm một chút đi ra."

"Vâng, sur phụ!" Nghê Thanh vui mừng, quả nhiên sur phụ quan tâm nhất hắn, cảm động...

Thẩm Huỳnh: Ai, con tới xem ra lại muốn đẩy trẻ!

Đến lúc đó Cô Nguyệt như có điều suy nghĩ nhìn lấy tại chỗ hai người khác.

Bạc Phi Bình?

Không phải là Khúc Song thành chủ tên sao?

Làm ăn lớn a!

(? o?)

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 119: Ngưu Thị Lắc Lư

Nghê Thanh trực tiếp đi vào trong cột sáng kia, nguyên bản bạo ngược kiếm khí, lại đột đình trệ, hoàn toàn không có công kích ý tứ, ngược lại tự động vây quanh tại quanh người hắn, lộ ra cùng vì thân cận. Hắn trực tiếp đi tới đứa bé kia sau lưng, ngồi xếp bằng. Sau một khắc càng to lớn hơn kiếm khí liền

từ trên người hắn bạo phát ra ngoài, hóa thành một cái màu trắng hàng dài. Vây quanh chùm tia sáng quanh quẩn mà lên, không tới hồi lâu công phu, cột sáng kia mờ hồ có sức tiểu khuynh hướng.

Bạc Phi Bình cho tới nay căng thẳng tâm lúc này mới buông lỏng thư giãn một chút, không khỏi cảm thán, lần này mặc dù bị Ma tộc đánh lên, lại cũng coi là nhân họa đắc phúc. Không nghĩ tới nguyên bản tìm nhiều năm như vậy Kiếm Tiên, lúc này lại có thể chủ động đưa tới cửa, cũng là An nhi mạng không có đến tuyệt lộ.

"Thành chủ yên tâm" Cô Nguyệt mất ánh sáng phát sáng, tiến lên một bước nhắc nhở, "Ta người bạn thân này làm việc từ trước đến giờ ôn hòa, chắc hẳn lệnh lang sẽ không có đáng ngại. Cái này diệt trừ kiếm khí còn cần chút ít canh giờ, hai vị mới vừa cùng Ma tộc khổ chiến cũng bị thương, hay là trước được điều tức một cái cho thỏa đáng."

Bạc Phi Bình sững sờ, thật giống như cái này mới phản ứng được, nhìn về phía bên cạnh đứt đoạn mất cánh tay trái người, sắc mặt nhất thời trắng nhợt, liền vội vàng tiến lên hai bước nói, "Cha, ngài như thế nào đây?"

"Không sao cả!" Tiên nhân kia đề xuống tay hắn, nhìn trong cột ánh sáng Tôn nhi một cái, "Ta ngồi tĩnh tọa điều tức sẽ là tốt rồi." Nói lấy trực tiếp ngồi xuống, nhắm mắt điều tức, điều động tiên khí khiến cho cụt tay sống lại.

Thấy hắn khí tức ổn định, Bạc Phi Bình lúc này mới lui ra một bước, quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt, ôm quyền chào một cái nói, "Chuyện hôm nay, đa tạ hai vị tiên hữu hết sức giúp đỡ, ta Bạc gia định sẽ không quên hai vị đại ân, nhưng không biết như xưng hô hai vị?"

"Chúng ta đều là phái Vô Địch môn nhân." Cô Nguyệt cười càng thêm hiền hòa rồi, chỉ chỉ trong cột ánh sáng nhân đạo, "Hắn gọi Nghê Thanh, bên cạnh cái đó là Thẩm Huỳnh, ta gọi Cô Nguyệt, đều là mới vừa phi thăng lên mà tới Địa Tiên."

Bạc Phi Bình sững sờ, bọn họ đích xác là mới vừa phi thăng Địa Tiên không tề, nhưng phái Vô Địch nhưng lại chưa bao giờ nghe, chẳng lẽ là mới vừa sáng lập môn phái? Hắn trong bụng hoặc nghĩ, nhưng lại không tốt trực tiếp hỏi, vì vậy càng thêm khách khí nói, "Hôm nay nếu không phải là hai vị, cái này Khúc Song thành sợ là sẽ phải tổn thất nặng nề, có lẽ còn có thể rơi vào tay ma tộc."

"Thành chủ khách khí." Cô Nguyệt lần nữa nhìn trong cột ánh sáng đưa trẻ một cái, không nhìn được hỏi, "Chẳng qua là tại hạ không biết, cái này nguyên linh kiếm khí vốn là Kiếm tu ra đời liền mang tại trong huyết mạch, lẽ ra chỉ mới có lợi, vì sao lệnh lang lại... Hơn nữa còn bị Ma tộc mơ ước." Mới vừa cái đó Ma tộc cũng tốt, vẫn là trong viện này bị Thẩm Huỳnh đánh ngã người cũng tốt, rất rõ ràng mục tiêu chính là đưa trẻ này.

Bạc Phi Bình cả kinh, kinh ngạc hắn lại có thể sẽ biết nguyên linh kiếm khí chuyện, nhưng mảnh nhỏ một muốn cùng hắn một khối mà tới vị kia cũng là trời sinh kiếm thể, đoán ra hắn nhất định cũng là biết thật tình chi nhân. Nhìn bốn phía nhìn, giờ tay bày cái vậy tay tuyệt trần pháp, than một tiếng, mới trầm giải thích rõ nói, "Cái này nguyên linh kiếm khí đúng là đối với tu hành hữu ích, nhưng đối với con của ta mà nói lại không phải vậy." Hắn cũng không giấu giếm nữa, đem sự tình rõ ràng mười mười nói ra.

"Chỉ vì hắn mặc dù là trời sinh kiếm thể, nhưng cũng là trời sinh tiên thai. Hắn ra đời ngay tại Tiên giới, vốn là tiên cốt tiên thai, không cần tu luyện chính là Địa Tiên. Cũng chính vì vậy, trong cơ thể hắn nguyên linh kiếm khí, trưởng thành cực kỳ nhanh chóng. Nhưng hắn năm nay mới tám tuổi, Tiên thân quá yếu, căn bản không chịu nổi nhiều kiếm khí như vậy. Hơn nữa nguyên linh kiếm khí vô cùng bá đạo, trừ trời sinh kiếm thể chi nhân, căn bản là không có cách khống chế. Cho nên gia phụ mới có thể ở trên người hắn bày áp chế trận pháp, muốn đợi đến hắn lớn lên có thể khống chế kiếm khí thời điểm lại cởi ra, nhưng người nào biết..."

Tựa như nhớ ra cái gì đó, lắc đầu nói, "Gia phụ cùng ta đều không phải là Kiếm Tiên, đối với kiếm khí như thế càng không hiểu. Chúng ta cũng không nghĩ tới cái này nguyên linh kiếm khí, càng là áp chế lại càng cuồng bạo. Hết lần này tới lần khác hắn thân thể này... Quá mức dụ người mơ ước. Cho nên chúng ta mới xây toà này Trọng Quảng Lâu, một là vì áp chế trong cơ thể hắn càng ngày càng nhiều kiếm khí, hai chính là vì ả núp hắn trời sinh kiếm thể thân phận. Lúc không có ai cũng một mực đang tìm cùng hắn Kiếm Tiên, hỏi thăm tình huống."

"Nhưng Kiếm tu từ trước đến giờ tu hành không dễ, có thể thành công phi thăng trở thành Kiếm Tiên đã ít lại càng ít. Huống chi còn muốn cùng hắn trời sinh kiếm thể. Mấy năm nay chúng ta tìm khắp chung quanh các nước cũng không có tìm như vậy tiên nhân. Mãi đến ba năm trước đây, kiếm khí trong cơ thể hắn rốt cuộc bộc phát, gia phụ tiêu hao hết tu vi mới đưa kiếm khí đề xuống. Lại không nghĩ rằng, cái này kiếm khí lại đưa tới người khác mơ ước."

"Cái đó Ma tộc?" Cô Nguyệt nói.

]

"Không sai!" Hắn gật đầu một cái, "Ba năm này, cái đó Ma tộc mặc dù không dám vào thành, lại mấy lần đầu độc tu sĩ xông vào trong phủ, nghĩ bắt đi con ta, chiếm cứ thân mình của nó. Chẳng qua là vẫn không có thành công, không nghĩ tới, hôm nay nó lại có thể sẽ đích thân xông tới."

Nguyên lai là như vậy, thật là tới sớm không bằng đến đúng lúc.

"Lần này thật muốn cảm ơn hai vị." Bạc Phi Bình lần nữa nói tạ, "Đối đãi với ta mà bình an sau, Bạc mỗ nhất định tự mình tới cửa nói cảm ơn."

"Đều là tiên môn đồng bào, Ma tộc ở phía trước, lý bởi vì đồng tâm hiệp lực. Ta phái Vô Địch hành sự làm là như thế."

Lời tuy như thế, nhưng lúc đó trong phủ ma khí bộc phát thời điểm, tất cả mọi người đều vội vã chạy trốn, cũng chỉ có hai người bọn họ vọt vào. Bạc Phi Bình trong bụng càng thêm cảm động, "Tiên hữu nói như vậy, đến lúc đó để cho ta càng thêm hiếu kỳ quý phái rồi, lại không biết là bậc nào tiên môn?"

"Cái này nói đến liền nói dài, chúng ta phái Vô Địch a..." Cô Nguyệt cười ánh mắt đều hí thành một đường, kéo qua Bạc Phi Bình trong nháy mắt mở ra

lắc lư bộ dáng.

Quần chúng vây xem Thẩm Huỳnh, buồn chán ngáp một cái, nhìn một chút bên cạnh đã càng trò chuyện càng hưng phấn, một mặt hận gặp nhau trễ, sắp xen vào hương kết nghĩa hai người, lại nhìn một chút phía trước đang đánh công việc đầu bếp.

Cũng không biết bọn họ còn bao lâu nữa, thật là mệt a!

Ừ, nếu như bây giờ ngủ nói, hẳn là không có người phát hiện đi.

Không nghĩ tới Nghệ Thanh lần ngồi xuống này, liền suốt ngồi một đêm, cho đến mặt trời lên cao ba sào, hẳn cùng đứa bé kia cũng không có theo trong nạp định tỉnh lại. Đến lúc đó Cô Nguyệt bên này, đã cùng Bạc Phi Bình đạt thành hữu hảo hiệp nghị.

Cũng không biết Ngưu ba ba là thế nào lừa dối, ngược lại chờ Thẩm Huỳnh lúc tỉnh lại, phái Vô Dịch nhiều hơn mười mấy miếng ăn. Hơn nữa còn là luyện đan, luyện khí, chế phù, các loại pháp trận phương diện cao tinh sắc nhọn kỹ thuật nhân tài.

Lấy tên đẹp: Lưỡng địa chi gian hỗ trợ hữu hảo lui tới.

Chỉ là nhân tài là của bọn họ, kỹ thuật là của bọn họ, tài liệu là của bọn họ, đường giây tiêu thụ còn là của bọn họ.

Tiêu thụ đoạt được... Ừ, phái Vô Dịch đấy!

Cảm giác trong một đêm, nhiều hơn một đám dê trứng gà mái, trong nháy mắt coi không phải là vào Âu. Thẩm Huỳnh tỏ vẻ trừ điểm đáng khen, không lời nào để nói.

"Như thế làm phiền Bạc thành chủ rồi." Cô Nguyệt cười thành một đóa hoa.

"Cô Nguyệt tiên hữu khách khí." Bạc Phi Bình cười càng thêm rực rỡ, phảng phất hẳn mới là chiếm tiện nghi cái đó, "Là ta Bạc phù quấy rầy quý phái mới được."

Liền ngay cả nửa đường tỉnh lại, cùng nhau bị kéo vào lắc lư đội ngũ Bạc Phi Bình cha, Khúc Song thành tu vi mạnh nhất thượng tiên Bạc Nghi cũng gật đầu liên tục, "Không sai, tuy nói là chúng ta có nhiều quấy rầy mới được."

"Nói nhiều như vậy, còn không biết quý phái ở nơi nào đây?"

Cô Nguyệt giơ tay lên một cái lập tức điều tra một cái bản đồ, chỉ chỉ ven một cái cứ điểm nói, "Ở chỗ này!"

Bạc Phi Bình sững sờ, càng thêm áy náy nói, "Như thế nào là như thế xa xôi chi địa? Là chúng ta sơ sót, chỗ như vậy quá ỷ khuất quý phái rồi, nếu không lại tuyển một người khác một chỗ tiên khí đậm đà chi địa đi, chỉ cần là Khúc Song thành địa giới, tiên hữu đề ý, nơi nào đều có thể!"

"Không sai, coi như ở bên trong Khúc Song thành cũng là có thể!" Bạc Nghi cũng tăng thêm một câu.

Thẩm Huỳnh: "... MDZZ!

Quyết định rồi, hôm nay thêm đồ ăn!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chương 120: Cử Tiêu Ưc Kính

Cô Nguyệt ánh mắt lóe lên, đang định mãnh nhỏ trò chuyện, chỉ nghe đình một tiếng, cái gì tan vỡ âm thanh. Nguyên bản sáng lên cả đêm chùm tia sáng, đột nhiên tối sầm lại.

"An nhi!" Bạc Phi Bình vui mừng, liền vội vàng tiến lên, đỡ phía trước đang muốn ngã xuống đứa trẻ, "Ngươi như thế nào đây? Không có sao chứ?"

Đứa trẻ cái này mới chậm rãi mở mắt, hồi lâu yếu ớt kêu một tiếng, "Cha."

Bạc Nghi cũng nghênh đón, "An nhi..."

"Ông nội."

Bạc Phi Bình liền vội vàng đem ở hắc mạch môn, tinh tế tra xét một phen, lúc này mới thở phào một hơi, xoay người nhìn về phía hắc Nghệ Thanh nói, "Đa tạ tiên hữu trượng nghĩa giúp đỡ, chúng ta vô cùng cảm kích."

Nghệ Thanh lắc đầu một cái, hồi lâu mới trả lời một câu, "Không cần." Hít sâu một hơi, lúc này mới đứng lên, chậm rãi nói, "Trong cơ thể hắc... Kiếm khí đã rõ ràng, nhưng... Ta cũng chẳng biết lúc nào sẽ tái phát. Hắc... Sớm ngày học được không chế kiếm khí là hơn."

Hai người song song sững sờ, sắc mặt buồn bã thêm lo âu.

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn đầu bếp một cái, nhíu mày một cái, theo bản năng đến gần mấy bước.

"Dám hỏi tiên hữu, cái này kiếm khí khi nào sẽ tái phát?" Bạc Nghi tiến lên một bước, ôm quyền hỏi.

"Không biết." Nghệ Thanh trở về.

"Như vậy nguyên linh kiếm khí, phải như thế nào không chế?"

"Trải qua nhiều năm... Thảng dãi."

"Chuyện này..." Cha hai càng thêm gấp gáp rồi, nói cách khác chỉ có thể thông qua không ngừng luyện tập, thu đề bản thân sử dụng. Có thể An nhi mới tám tuổi, làm sao địch nổi bá đạo như vậy kiếm khí.

Hai cha con liếc nhau một cái, như là đã quyết định cái gì.

Bạc Nghi trực tiếp tiến lên một bước, ôm quyền nói, "Nghệ Thanh tiên hữu, ta biết ngươi cùng Cô Nguyệt tiên nhân, đều là nhân nghĩa hạng người. Ta Bạc Nghi đời này chưa bao giờ cầu hơn người, bây giờ có một chuyện, mong rằng tiên hữu..."

"Đầu bếp!" Hắc lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên cắt đứt lời của hắc, trực tiếp cầm vào giữa hai người.

Bạc Nghi sững sờ, theo bản năng liền muốn tiếp tục giải thích, "Tiên hữu, thật ra thì ta..."

"Im miệng!" Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu trừng một cái, trong nháy mắt mơ hồ có cái gì không lộ khí tức, che ngợp bầu trời liền hướng về hắc ép tới. Bạc Nghi ngẩn ngơ, ngẩn ngơ không đến nửa hơi thời gian, phảng phất trải qua một lần sinh tử, nhất thời liền cả người xuất mồ hôi lạnh. Nhìn lại thời điểm, đối phương đã nghiêng đầu.

Áo giáp sao?

Thẩm Huỳnh duỗi tay vịn chặt người trước mắt, "Ngươi làm sao vậy?"

]

Nghệ Thanh ngẩn ra, không hiểu liền cảm thấy trong lòng âm áp, âm thanh đột nhiên liền thấp xuống, mang chút ít yếu thế kêu, "Sur... Phụ." Nàng đã nhìn ra.

Đột nhiên...

Hắc há mồm phun ra một miệng máu.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt cũng tỉnh táo lại tới, sợ hết hồn, liền vội vàng chạy đi qua hỗ trợ cùng nhau đỡ người, "Này này này, ngươi đừng tùy tiện hù dọa người a, trước không nói không có chuyện gì sao?"

Nhìn hắc không chút do dự liền đi vào trong cột sáng, còn tưởng rằng hắc có thể dễ dàng giải quyết đây? Đây cũng là chuyện gì à?

Hắc liền vội vàng đem ở trên tay hắc mạch, một bên Bạc Nghi cũng giữ lại hắc một cái tay khác. Chốc lát sắc mặt hai người song song biến đổi, mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía Nghệ Thanh.

"Nói chuyện!" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Trong cơ thể hắc có hai cỗ kiếm khí tại lẫn nhau đụng!" Cô Nguyệt sắc mặt nhất thời đen thành đáy nồi, "Mặc dù đã bị chính hắc cố đề xuống rồi, nhưng vẫn là thương tổn tới kinh mạch."

"Sur phụ... Ta không sao." Sur phụ giao phó, nhất định phải hoàn thành!

"Không có việc gì cái rắm!" Cô Nguyệt trực tiếp một cái mắt lạnh phát đi, "Kinh mạch đều đứt đoạn mất, kêu không có chuyện gì sao?"

"Là nhà ta An nhi làm liên lụy hắc!" Bạc Nghi một mặt áy náy, "Hắc tại An nhi kiếm khí bên trong quá lâu, bị kiếm khí xâm nhập, mới đưa đến hắc bản thân mình kiếm khí cùng cái này cỗ ngoại lai kiếm khí lẫn nhau đánh cò."

"Phương pháp giải quyết đây?" Thẩm Huỳnh tiếp tục hỏi.

Cô Nguyệt cùng Bạc Nghi liếc nhau một cái, "Cái này kiếm khí chỉ có thể dựa vào chính hấn tiêu trừ, hoặc là hoàn toàn áp chế xuống, nhưng cái này cần hoa thời gian rất dài..."

"Bao lâu?"

"Mấy trăm năm, hoặc là... Hôn ngàn năm." Hôn nữa trong thời gian này ngày qua ngày đều muốn chịu đựng kiếm khí cắn trả thống khổ.

"Cái máng!" Mặt của Thẩm Huỳnh lúc này là hoàn toàn tối rồi, cái này cũng quá lâu.

Đến lúc đó bên cạnh Bạc Nghi nhú mảy một cái, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạc Phi Bình nói, "Phi Bình, đi mời Cửu Tiêu Úc Kính!"

"À? A!" Bạc Phi Bình đột nhiên tròn to hai mắt, theo bản năng liền mở miệng nói, "Đây chính là trước quốc chủ ban cho ta Khúc Song thành chí bảo, hơn nữa chỉ có thể dùng..."

Hắn lờ còn chưa nói hết, Bạc Nghi sầm mặt lại, trừng mắt liếc hấn một cái.

Bạc Phi Bình sững sờ, nhất thời phản ứng lại, mặt đầy áy náy nói, "Là Phi Bình nhỏ mọn rồi, ta cái này liền đi." Người ta cứu An nhi mạng, chính là một cái Tiên khí, lại tính là cái gì?

Hắn xoay người bước nhanh hướng về tiền viện chạy đi, không tới hồi lâu bụng lấy một mặt gương đồng liền chạy trở lại, qua tay giao cho Bạc Nghi.

"Đây là Cửu Tiêu Úc Kính." Bạc Nghi giải thích, "Là do nửa cái tiên mạch luyện chế mà thành một phương không gian nhỏ, tiến vào bên trong giống như tắm ở bên trong tiên mạch, bên trong tiên khí có thể tạm thời trấn áp kiếm khí trong cơ thể tiên hữu, y theo tiên hữu đối với nguyên linh kiếm khí hiểu rõ, cũng có thể ở trong thời hạn lúc này, khu trừ những thứ kia dư thừa kiếm khí. Và lại... Trong kính này ngày giờ chạy mất cùng Tiên giới bất đồng, có thể là giới này gấp trăm lần có thừa, tiên hữu không cần phải để ý thời gian, không biết có thể nguyện thử một lần?"

Nghệ Thanh nhìn hấn một cái trong tay gương, lại nhìn một chút bên người Thẩm Huỳnh, chân mày xiết chặt, đột nhiên nhìn hướng về phía sau Cô Nguyệt nói, "Nguru ba ba, sur..."

"Biết rồi!" Không chờ hấn nói xong, Cô Nguyệt nhất thời liền lườm một cái, "Không phải là nấu cơm sao, yên tâm lão tử chống đỡ không chết nằng, cút nhanh lên!"

Ngươi một cái nào tàn Fan đủ rồi a!

Nghệ Thanh cái này mới yên tâm, trong lòng lại mơ hồ có chút không thoải mái. Hừ! Tiện nghi ngươi rồi!

Thẩm Huỳnh: "...". Luôn cảm giác không hiểu bị khinh bỉ nhìn.

Bạc gia cha con: "...". Ý gì? Bọn họ nói cái gì?

"Làm phiền Bạc thượng tiên!" Nghệ Thanh nhìn về phía Bạc Nghi.

Bạc Nghi bóp cái quyết, niệm lên pháp chú khu động trong tay Tiên khí, trong tay gương nhất thời phát ra nhức mắt bạch quang, hấn cong lại hướng Nghệ Thanh ngach tâm một chút, tiếp theo một cái chớp mắt cái kia bạch quang liền bọc lại toàn thân hấn.

"Nghệ Thanh tiên hữu." Một bên Bạc Phi Bình liền vội vàng gấp giọng giao phó nói, "Này Cửu Tiêu Úc Kính chỉ có thể dùng một lần, đạo hữu khu trừ kiếm khí sau, không cần phải gấp như vậy đi ra." Bên trong tiên khí đối với tu vi là rất có chỗ lợi ích.

"Đa tạ." Nghệ Thanh gạt đầu một cái, tiếng nói vừa dứt hấn cả cái thân ảnh nhất thời hóa thành bạch quang, chui vào trong gương. Mà nguyên bản tron nhẵn ánh sáng mặt kiếng, trong nháy mắt đập lên một tầng sương trắng, lại ánh chiếu không ra bất kỳ hình ảnh tới.

Người ở chỗ này đều thờ phào nhẹ nhõm, Bạc Nghi trực tiếp đem trong tay gương đưa cho Cô Nguyệt nói, "Nghệ Thanh tiên hữu khu trừ kiếm khí còn cần chút ít ngày giờ, hai vị không bằng liền ở trong phủ ở như thế nào?"

Cô Nguyệt do dự một chút, vừa đến một lần đích xác rất phiền toái, hơn nữa cái gương này là người ta, ở lại chỗ này dù sao cũng hơn trở về phái Vô Dịch càng thỏa đáng, gạt đầu một cái nói, "Vậy làm phiền thượng tiên rồi!" Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Sẽ không biết ta người bạn thân này còn muốn tại trong gương ngốc bao nhiêu ngày giờ?"

"Trong kính ngày giờ mặc dù cùng Tiên giới bất đồng, nhưng bởi vì kính này chỉ có thể tiến vào một lần, cho nên cụ thể có bao nhiêu khác biệt chúng ta cũng không biết, tin đồn Tiên giới một ngày, trong gương ít nhất cũng cần trăm năm. Thêm vào bên trong có nửa cái tiên mạch tiên khí, tiên nhân bình thường hấp thu nửa cái tiên mạch, đều cần trên thời gian ngàn năm."

"Như vậy a..." Nói cách khác muốn hơn mười ngày rồi.

"Cho nên, hai vị không cần cưỡng cưỡng, chờ nửa tháng..."

"Sur phụ!" Hấn lờ còn chưa nói hết, gương trong tay Cô Nguyệt, rắc rắc một cái bể nát, một bóng người quen thuộc trong nháy mắt xuất hiện tại trước

mất, kéo lại tay của Thẩm Huỳnh, "Ngài đói sao? Yêu cầu ăn điểm tâm, bữa trưa, bữa ăn tối vẫn là bữa ăn khuya?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Bạc gia ba: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 121: Bái Sư Thu Học Trò

"Cô Nguyệt tiên hữu..." Bạc Phi Bình mang chút ít lo lắng hỏi, "Nghệ Thanh tiên hữu thực sự... Không sao chứ?"

Cô Nguyệt khoe miệng gạt một cái, "Yên tâm, hần làm việc có chừng mực... Hần là."

Chắc là cái quý gì?

Còn có tại sao hần từ khi Cừu Tiêu Ước Kính đi ra, liền trực tiếp vọt vào phòng bếp a.

Tiên nhân không cần phải ăn uống, trong phủ mặc dù có phòng bếp, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng một chút trọng ăn uống tiên nhân dùng một chút, lần số cực ít. Dụng cụ bên trong đa số là không hoàn toàn.

Nhưng... Hần tùy thân mang theo dầu muối tương dấm liền coi như xong, tại sao nòi chén gáo chậu, nguyên liệu nấu ăn đều mang đủ, liền ngay cả ăn com dùng chén đĩa, cùng nước trà đều đầy đủ mọi thứ, hần giống như là ra ngoài mang đồ vật, cái này rõ ràng cho thấy dọn nhà chứ?

A, coi như hần một hồi móc ra một bộ bàn ghế tới, hần cũng sẽ không kinh ngạc.

Sau đó...

Hần liền thực sự móc ra một bàn bốn ghế.

"..."

(͡° ͜ʖ ͡°)

Vân vân, tại sao liền ngay cả Cô Nguyệt tiên nhân cũng một mặt tự nhiên ngồi xuống à?

"Đầu bếp, ta muốn ăn hải sản!"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

"..."

Vì vậy cả buổi trưa, Bạc Phi Bình liền một mặt mộng bức nhìn lấy người nào đó từ trong phòng bếp bung ra từng đạo thức ăn, sau đó bị hai người trước mắt gió cuốn mây tan như vậy nuốt vào, tốc độ một cái so với một cái nhanh, một bên kẹp còn một bên khách khí mời hần cùng nhau.

"Bạc thành chủ cùng nhau a, không cần khách khí." Cô Nguyệt cười mời, quay đầu mặt liền biến sắc, "Mịa nó, Thẩm Huỳnh người lưu cho ta một khối, người cũng sắp ăn xong!"

Xuất phát từ khách sáo, hần không thể làm gì khác hơn là thường một cái, không nghĩ tới mùi vị thật đúng là... Ăn thật ngon!

Đang định lại kẹp khối thứ hai thời điểm, trong chén đã trống.

"..." Càng ngày càng xem không hiểu mấy người kia rồi.

Bạc Phi Bình ôm phức tạp tâm tình, làm ngồi một giờ, mới nhìn thấy hai người rút cuộc buông đĩa xuống.

]

"Lệnh lang, bây giờ hần là đã không đáng ngại rồi đi? Lấy phòng giữa vạn nhất không bằng chúng ta đi xem một lần nữa." Cô Nguyệt lau miệng, lại khỏi phục cái kia phong độ nhanh nhẹn bộ dáng. Một chút không còn mới vừa giành ăn chặt vật.

Bạc Phi Bình ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Chẳng lẽ, bọn họ sở dĩ ở lại nơi này nấu cơm, là lo lắng cha cho An nhi chữa thương sau, sẽ phát sinh cái gì cái khác ngoài ý muốn, cho nên mới ở nơi này hao tốn lâu như vậy?

Thì ra là như vậy...

Đáy lòng của hắn âm ập, một mặt cảm kích đứng lên nói, "Làm phiền mấy vị tiên hữu rồi." Liền vội vàng xoay người mang theo mấy người đi tiên viện.

Quả nhiên Bạc Nghi đã sớm cho đưa bé kia chữa thương xong rồi, đứng xa xa nhìn mấy người đi vào, lập tức bước nhanh tiến lên đón.

"Cha!" Đứa trẻ một đầu liền nhào vào trong ngực của Bạc Phi Bình, từ đối phương đầu vai đưa ra một đầu nhỏ, tò mò nhìn phía sau ba người.

"An nhi." Bạc Phi Bình trực tiếp đem con trai bế lên, nói ra một ngày tâm cái này mới thật sự buồn xuống, đáy lòng lại là một trận ngũ vị tạp trần, đầu tiên là mời Thẩm Huỳnh mấy người ngồi vào, lúc này mới ôm lấy con trai ngồi ở bên cạnh Bạc Nghi.

"An nhi." Bạc Nghi nhìn về phía đối diện Nghê Thanh nói, "Vị này chính là cứu tính mạng người Nghê Thanh Kiếm Tiên, mau tới đây cảm ơn ơn cứu mệnh của hắn."

Đứa trẻ sững sờ một chút, hiểu chuyện từ trong ngực cha chạy xuống dưới, tiến lên hai bước ôm quyền quy quy củ củ hướng về Nghê Thanh hành đại lễ nói, "An nhi cảm ơn tiên nhân ân cứu mạng."

"Một cái nhấc tay." Nghê Thanh thần sắc không có phân nửa thay đổi, vẫn là cái kia ôn hoà giọng đáp một câu, "Không cần khách khí, lại nói các người cũng đã cứu ta." Hắn chẳng qua là tuân theo sự mệnh mà thôi, ừ... Buổi tối cho sư phụ làm ăn cái gì tốt đây?

"Lời tuy như thế, nhưng tiên hữu bị thương, cũng là bởi vì tiểu nhi nguyên cố, chúng ta không tính là hỗ trợ." Bạc Phi Bình tiến lên một bước, tận lực coi thường một cái nào đó giây bề gương.

Cùng bên cạnh Bạc Nghi trao đổi một cái ánh mắt, mới tiếp tục nói, "Nhắc tới, tiên hữu cũng coi là cùng tiểu nhi hữu duyên. Không chỉ cùng hắn thể chất, hơn nữa còn vừa lúc ở hắn nguy cấp thời điểm xuất hiện."

"Không sai!" Bạc Nghi vô tình hay cố ý đem cháu trai đi phía trước đẩy một cái, "Đây đúng là khó lường duyên phận."

Nghê Thanh nhàu mày một cái, quét hai người một cái nói, "Hai vị có lời, không ý kiến nói thẳng."

Hai người sững sờ, trên mặt thoáng qua một tia lúng túng, hồi lâu Bạc Nghi than một tiếng lúc này mới tiến lên phía trước nói, "Thật không dám giấu giếm, chúng ta quả thực có một chuyện muốn nhờ." Hắn cúi đầu dặt như cũ một mặt mù mịt đứa trẻ, "Cái này Tiên giới các nước mặc dù Tiên vô số người, nhưng Kiếm Tiên lại xưa nay khó gặp. Theo ta cái này Khúc Song thành phạm vi bên trong, cộng thêm hai vị, sợ là cũng không đủ một chương số. An nhi còn tám bé, chính là cần người dẫn dắt thời điểm. Nhưng hắn thân thể này lại chỉ có thể tu tập kiếm thuật, hết lần này tới lần khác chúng ta cái này như đại bên trong phủ cũng không một giúp được một tay."

"Nghê Thanh tiên hữu!" Bạc Phi Bình cũng sốt ruột tiến lên phía trước nói, "An nhi loại thể chất này chỉ nhân tình cảnh... Chắc hẳn ngài tại hạ giới cũng kinh nghiệm đã từng trải qua, có lẽ cặng hung hiểm. Ta cùng với gia phụ có thể đảm bảo hắn nhất thời, lại cũng không thể đảm bảo hắn vĩnh cửu, chính hắn tập được bản lĩnh mới là khẩn yếu. Cho nên..."

Lời hắn dừng lại, nhìn bên cạnh Bạc Nghi một cái, mới trịnh trọng ôm quyền nói, "Có thể hay không mời tiên hữu, thu con ta vì đồ, dẫn hắn đi vào Kiếm Tiên chính đạo!"

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ là Nghê Thanh, liền ngay cả một bên Cô Nguyệt đều kinh sợ rồi.

"Thu học trò!" Hắn trực tiếp đứng lên, nhìn một chút trên đầu đứa trẻ, lại nhìn một chút Nghê Thanh, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, "Bạc thành chủ nói đùa, khiến cho công tử mặc dù mới tám tuổi, nhưng sinh ra Tiên thân. Hiện tại đã là Địa Tiên rồi. Mà Nghê Thanh mới vừa phi thăng, cũng chỉ là một Địa Tiên mà thôi. Hai người tu vi tương đối, làm sao có thể làm thầy trò?"

Nếu không phải là bọn họ về mặt thành thật bộ dáng, hẳn đều muốn cho là bọn họ là cố ý tại nhục nhả Nghê Thanh rồi.

"Hai vị tiên hữu đừng hiểu lầm!" Bạc Phi Bình liền vội vàng giải thích, "Ta là thật tâm nghĩ để cho khuyến tử bá nhập tiên hữu môn hạ, con ta mặc dù sinh ra chính là tiên thể, nhưng trước mắt mới chỉ có thể một chút nông cạn pháp thuật, đối với kiếm thuật kiếm pháp nhưng là một chữ cũng không biết, chớ nói chi là đối với kiếm ý lĩnh ngộ. Hai vị cũng biết, Kiếm Tiên tu chính là đối với kiếm thuật lĩnh ngộ. Như thế đến xem, hắn còn chưa khởi bước, Nghê Thanh tiên hữu tự nhiên làm hắn một tiếng sư phụ."

Vừa nói như vậy cũng vậy, Cô Nguyệt suy nghĩ một chút tiếp tục hỏi, "Kiếm Tiên mặc dù khó tìm, nhưng lấy thực lực của Khúc Song thành, tìm cái nguyên ý dạy lệnh lang, sợ có phải thể không việc khó gì? Cần gì phải tìm trù... Nghê Thanh?" Tìm một cái tu vi cao hơn Kiếm Tiên, không phải là tốt hơn sao?

"Bởi vì, nghệ tiên hữu là thích hợp nhất!" Bạc Nghi đột nhiên mở miệng nói.

Cô Nguyệt sững sờ, nhất thời công khai. Cái khác Kiếm Tiên quả thật có thể tìm được, nhưng trời sinh kiếm thể Kiếm Tiên lại chỉ có một. Liên Ma tộc đều mơ ước thân thể, làm sao dám cam đoan Kiếm Tiên không biết. Bái nhập đồng dạng là trời sinh kiếm thể Nghệ Thanh môn hạ đúng là thích hợp nhất, cũng là an toàn nhất.

"Bạc thành chủ từ phụ chi tâm thật là làm cho tại hạ cảm động a!" Cô Nguyệt ánh mắt nhất thời sáng một cái, đột nhiên cảm thấy trước bàn luận tốt hợp tác, còn có thể càng thâm nhập một chút, "Vừa nói như thế, chúng ta đến lúc đó không tiện cự tuyệt rồi. Đúng không đầu bếp?" Nói xong lập tức đẩy hẳn một cái, chen lẫn cái ánh mắt. Đây mắt đều viết: Tiền ăn uống, tiền ăn uống, tiền ăn uống..

Nghệ Thanh nhú mày một cái, cúi đầu nhìn trước mắt đứa trẻ, vừa nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, vừa muốn mở miệng lại bị Cô Nguyệt cắt đứt.

"Thành chủ yên tâm, chuyện này ta làm chủ rồi, liền quyết định như vậy!"

"Đa tạ tiên hữu!" Hai người vui mừng, vội vàng đẩy một cái trước người đứa trẻ nói, "An nhi, còn không mau bái kiến sư phụ."

Đứa trẻ lúc này mới quỳ xuống, trên mặt còn mang theo chút ít mờ mịt, "Đệ tử, gặp qua sư phụ."

Nghệ Thanh mày nhú lại đến sâu hơn, tránh ra bên cạnh một bước nói, "Bạc thành chủ, chuyện này..."

"Chuyện này nếu không có ai phản đối, cứ quyết định như vậy." Cô Nguyệt lần nữa ngắt lời nói, "Đúng rồi, còn không biết lệnh lang toàn danh là?"

"Ồ, hẳn một mực theo họ mẹ Ninh, tên Từ An."

"Ninh tử... Cái gì!" Cô Nguyệt đột nhiên tròn to hai mắt, sắc mặt trong nháy mắt đen nhánh.

Mịa nó! Ninh Từ An!

(? ㄐ? ≡? ㄐ?)

"Ta phản đối!"

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Bạc ba: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 122: Liên Tăng Ba Cấp (Hai Ngàn Tăng Thêm)

"Vợ hao hết chân nguyên mới sinh hẳn, cho nên hẳn mới theo họ mẹ." Cho là hẳn là kinh ngạc con trai họ, Bạc Phi Bình giải thích một câu, "Nghệ Thanh tiên hữu đều có thể vì hẳn lấy một đạo hào, từ nay về sau, hẳn cũng coi là quý phái..."

"Không được!" Hẳn lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt lại đối với phản đối nói.

"Cái gì?" Bạc gia hai người song song sững sờ, một mặt không hiểu, "Không lấy đạo hiệu cũng có thể..."

"Không! Ta nói là, hẳn không thể lạy tại Nghệ Thanh môn hạ!" Cô Nguyệt đen nỏ mặt, dùng chưa bao giờ có nhận thức Chân Thần tình nói: "Cũng không thể gia nhập phái Vô Định, tuyệt đối không được!"

"... Vì sao?" Bạc Phi Bình càng bối rối, mới vừa hẳn đáp ứng sao?

"Bởi vì... Bởi vì..." Cô Nguyệt ngẩn ngơ, từ trước đến giờ biết người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện hoang đường lưu loát miệng lưỡi hơi chậm lại, hồi lâu mới nói, "Chúng ta môn phái... Thu nhận học sinh vị trí đây!"

"A?" Ý gì?

"Híc, ta nói là..." Hẳn lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn về phía những người bên cạnh nói, "Ta nói là thu học trò là Nghệ Thanh, đây là muốn nhìn quyết định của hẳn. Đúng không, đầu bếp?" Hẳn tiếng nói chuyện một cái, lần nữa cho người nào đó nháy mắt, cả mắt đều viết: Dám đáp ứng liền một năm không phát tiền ăn uống!

Nghệ Thanh: "..."

Bạc Phi Bình: "..."

Nói xong có thể làm chủ đây?

"Nghệ tiên hữu?" Hai người không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Nghệ Thanh.

Nghệ Thanh nhìn vậy cùng chính mình vận mệnh đưa trẻ một cái, trong lòng nhất thời mềm nhũn, "Thu hán làm đồ đến không phải là không thể."

Cô Nguyệt đáy lòng căng thẳng, xẹt qua một tiếng mỉa nó, "Trừ... Từ..." Chớ nói bậy bạ a!

Lại lại nghe thấy hán tiếp tục nói, "Chẳng qua là ta thiện cuối xuất sư, chuyện này còn phải hỏi qua..." Hán theo bản năng nhìn về phía toàn bộ hành trình vây xem Thẩm Huỳnh, "Sư phụ ta..."

"Không thu!" Thẩm Huỳnh trực tiếp ném ra hai chữ.

Nghệ Thanh lập tức một mặt kiên định quay đầu trả lời, "Không thu!"

Hai người: "... " Nói xong hữu hảo hỗ trợ đây?

"Thành chủ, thượng tiên. Chúng ta trong phái còn có việc gấp, nếu lệnh công tử đã vô sự, chúng ta đây liền xin cáo từ trước rồi!" Cô Nguyệt một tay kéo một người, xoay người đi ra ngoài, không chờ hai người phản ứng lại, ngự kiếm vèo một cái, không thấy bóng dáng.

Bạc Bình Phi: "..."

Bạc Nghi: "..."

Đây là tình huống gì?

]

Cô Nguyệt kéo hai người một đường gấp bay, toàn bộ hành trình quăm mắt lại, một đường bay đến phái Vô Dịch chân núi mới ngừng lại.

"Ta..." Nghệ Thanh vừa muốn mở miệng.

"Ngươi đừng nói chuyện!" Cô Nguyệt trực tiếp ngắt lời nói, "Ta biết ngươi đáng thương đứa bé kia, nhưng ngươi thực sự không thể nhận hán vì đồ! Ai cũng có thể, chính là ngươi không được."

"Ngươi..."

"Ta biết các ngươi cảm thấy ta không có đồng tình tâm." Cô Nguyệt một mặt lo lắng đi tới lui hết mấy bước, "Nếu là hán không còn tu tập kiếm thuật, nguyên linh kiếm khí có thể lần nữa bộc phát, nhưng là... Ta đây là muốn tốt cho các ngươi, cũng vì phái Vô Dịch, có một số việc ngươi khả năng không hiểu, ta từ từ giải thích với ngươi. Không đúng sau đó ngươi còn phải tạ... Ồ? Ngươi làm gì vậy!"

Hán lời còn chưa nói hết, Nghệ Thanh đột nhiên giơ tay một cái đẩy hán ra rồi.

"Cút!" Ai mà thêm giải thích của ngươi, đừng ngăn cản ta nói chuyện với sư phụ.

Cô Nguyệt: "... " Giỏi ạ!

"Sư phụ." Hán gờ xuống bên người túi trữ vật đưa tới, về mặt thành thật nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Ta muốn đột phá rồi, lần này khả năng cần cần rất nhiều thời gian, cái này là mới vừa ta chuẩn bị ăn, ngài nếu như là đói trực tiếp lấy dùng liền vâng."

"Ồ, được!" Thẩm Huỳnh nhận.

"Đột phá?" Cô Nguyệt bất chấp nhỏ nước bọt, trực tiếp chen tới, "Ngươi vừa mới phi thăng làm sao có thể... Vân vân, ngươi tiên khí!" Mảnh nhỏ tìm tòi quanh người hán mới phát hiện, trên người hán tiên khí nồng nặc không thể hiểu được, chẳng qua là bị cưỡng ép đè xuống, "Cái này tiên khí chẳng lẽ... Là trong cái kính kia? Ngươi không phải là khu trừ kiếm khí liền đi ra sao? Tại sao..." Rõ ràng hán vào trong không tới mười phút, "Ngươi rốt cuộc ở bên trong đợi bao lâu?" Bên trong thời gian cùng bên ngoài là không giống nhau.

"Một trăm năm."

"Một trăm năm cũng không khả năng sẽ..." Thời gian ngắn như vậy liền trừ khử kiếm khí đều khó khăn chứ?

"Ồ, ta sợ vào trong quá lâu, hội ngộ sư phụ giờ com." Hắc nghiêm trang trả lời, "Cho nên dứt khoát đem bên trong tất cả tiên khí cùng những kiếm khí kia, một khối toàn bộ hấp thu." Chẳng qua là chưa kịp nhét vào đan điền mà thôi.

"Một khối!" Mịa nó! Không nói trước kiếm khí kia là của người khác, muốn tiêu diệt vốn là rất khó rồi, hắc lại có thể trực tiếp thu phục? Lại nói đây chính là nửa cái tiên mạch a, tiên nhân bình thường muốn thu nạp khổng lồ như vậy tiên khí, không có bốn năm trăm cuối năm bản không có khả năng. Hắc không chỉ một trăm năm liền hoàn thành, còn mẹ nó... Một mực đề không có đột phá.

Cái này tên biến thái!

Nghệ Thanh sắc mặt đổi một cái, trên người tiên khí mơ hồ có bạo phát khuyên hướng, hiển nhiên đã áp chế không được bao lâu, lần nữa nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Sư phụ, một hồi ta đột phá thời điểm, sẽ có Thiên Kiếp, ngài nhớ lấy không thể tới gần."

Thấy nàng gật đầu, hắc lúc này mới ngự kiếm bay ra phái Vô Địch, rơi ở cách mấy dặm bên ngoài địa phương.

Quả nhiên, không tới hồi lâu, bên kia liền bộc phát ra khổng lồ tiên khí, thiên địa biến sắc! Nguyên bản bầu trời trong xanh đột nhiên tối xuống, so với hạ giới lời kiếp, tiên nhân vượt kiếp rõ ràng có bất đồng lớn. Lúc này bầu trời chia làm rõ ràng hai nửa, một nửa vẫn như cũ là tiếng sấm rền rĩ, một nửa nhưng là một mảnh hòa hồng, chói mắt Thiên Hỏa chính cháy bùng hực lên.

Hồi lâu, theo Long ngâm vang lên, một cái Hòa Long từ trên trời hạ xuống, bay thẳng xuống dưới. Chuyển trong nháy mắt, chu vi hơn 1000m phạm vi thì trở thành một cái biển lửa. Cho dù tại mấy dặm bên ngoài phái Vô Địch cũng có thể cảm giác được cái kia đốt người nhiệt độ, phảng phất có thể đốt sạch thể gian hết thấy, nhất thời hiểu được tại sao Nghệ Thanh muốn bay xa như vậy đi đột phá rồi.

Thiên Hỏa sau khi xuống tới, ngay sau đó lại là từng đạo lôi kiếp. Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn cái kia mảnh nhỏ Thiên Hỏa cùng kiếp lôi đan vào địa giới, A Phiêu Bích Đào phổ cập khoa học qua, tiên nhân vượt kiếp muốn thừa nhận tám mươi mốt đạo kiếp lôi, cùng 36 đạo Hoang Hỏa. Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn là lo âu, kiếp lôi không nói trước, cái này Thiên Hỏa không thể so với ban đầu ở trong Bí cảnh thu phục dị hỏa, cho dù là Kiếm Tiên thân thể ứng phó sợ cũng rất chật vật.

Động tĩnh bên này, đã kinh động phái Vô Địch không ít đệ tử, hắc không thể làm gì khác hơn là vội vàng bày trận pháp, cũng phân phó mọi người không nên tùy ý đến gần.

Cái này mới an tâm đếm kỹ lên cái kia Hoang Hỏa số lần tới.

Ba mươi bốn... Ba mươi lăm... Ba mươi sáu!

Cuối cùng...

Chờ một chút!

Ba mươi bảy... Ba mươi tám... Ba mươi chín... Càng ngày càng nhiều...

$\Sigma(\triangle^{\circ}|||)$

Mịa nó, nói xong một lần đột phá chỉ có 36 đạo đây? Cái này cái quỷ gì? Kỳ nghỉ đại phóng đưa, mua một tặng một sao?

Nhớ tới Thanh giới chuyện, hắc theo bản năng nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh.

"Thẩm Huỳnh, ngươi nhìn thấy có gì không?" Chẳng lẽ Tiên giới cũng có người đối với Thiên Kiếp gian lận?

Thẩm Huỳnh chính gặm lấy bánh ngọt tay một hồi, lắc đầu nói, "Không có a!"

"Không có, vậy làm sao sẽ..."

Chờ một chút!

Đột phá một tầng đích xác là 36 đạo Hoang Hỏa, hiện đang gia tăng, nếu như không phải là ông trời già số học không có học giỏi, cái con kia có thể là bởi vì... Nghệ Thanh trực tiếp đột phá hai cái đại cảnh giới, hắc muốn từ Địa Tiên đi thẳng đến Huyền Tiên sao?

Đây lòng mười ngàn thất thảo nê mã chạy qua.

Càng thêm nghiêm túc mấy lần Hoang Hỏa, bảy mươi... Bảy mươi mốt... Bảy mươi hai.

Sau đó...

Bảy mươi ba... Bảy mươi bốn...

(\triangle°)

Cái kia Hoang Hỏa một mực thiếu đốt 108 đạo, mới ngừng lại.

Cô Nguyệt: "..."

Mịa nhà nó! Đám này chết treo ép!

𠄎 (thảo mẫn thảo)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 123: Nhân Vật Trong Vở Kịch

"Ngu ba ba." Thảm Huỳnh lật một cái Nghê Thanh lưu lại túi trữ vật, từ bên trong móc ra đĩa bánh ngọt nói, "Thừa dịp hiện tại, ngươi nói cho ta nghe một chút đi nội dung cốt truyện thôi?"

"Ngươi bây giờ muốn biết?" Cô Nguyệt hướng nàng lườm một cái, lúc trước hần mấy lần muốn nói, nàng không đều không có hứng thú sao?

"Ừ, hiện tại rảnh rồi." Ngược lại đầu bếp tại độ kiếp, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, "Đứa bé kia là ai? Nhân vật phản diện đại BOSS sao?"

"Không phải." Hần cau mày, như là nghĩ tới điều gì, xiết chặt bên người tay nói, "Hần là trong sách... Nhân vật nam chính."

"Ồ." Thảm Huỳnh dứt khoát ở bên cạnh trên bàn đá ngồi xuống, tiếp tục theo trong túi móc ra đầu bếp chuẩn bị đủ loại bánh ngọt, vừa ăn một bên ra hiệu hần tiếp tục.

Xin bắt đầu ngươi biểu diễn!

Cô Nguyệt khoe miệng gặm một cái, lần nữa liếc nàng một cái, đáy lòng ồ lửa cháy, trực tiếp cũng đi qua ngồi, đoạt lấy bên tay nàng bánh ngọt cái đĩa, lúc này mới đưa hần tăng thấy qua nội dung cốt truyện toàn bộ nói ra.

Ban đầu hần nhìn thấy cái kia quyền tiểu thuyết, chung quy tới là nói là một cái rất tục sáo Thần Tiên bản yêu đương cổ sự, hơn nữa còn là thầy trò ngược yêu.

"Đầu bếp cong rồi hả?" Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Phốc...

Cô Nguyệt mới vừa cửa vào bánh ngọt trong nháy mắt phun ra ngoài.

"Cong em gái ngươi a! Ngươi nghĩ đi nơi nào? Khắc chế ngươi một chút hủ nữ chỉ hôn có được hay không?" Cô Nguyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, "Trong nội dung cốt truyện sư đồ là chỉ Ninh Từ An cùng đồ đệ hần, không bao gồm ngươi đầu bếp đồ đệ kia."

"... Nha." Thất vọng.

Cô Nguyệt thuận tay rót ly nước mới tiếp tục nói.

Cái kia quyền tiểu thuyết là lấy nữ nhân vật chính thị giác triển khai, nữ chủ vốn là cái người phạm, cuốn vào đến bên trong Yêu Tiên phân tranh, ngoài ý muốn đi tới thượng giới, cũng trở thành bị ương cùng cá trong chậu, sau đó bị vừa vịn đi ngang qua Ninh Từ An cứu.

Khi đó Ninh Từ An, sớm cũng không phải là hiện tại loại này yếu gà đưa trẻ bộ dáng, tu vi cũng đã là thượng tiên rồi, hơn nữa sắp đột phá Thiếu Đế, tại toàn bộ Tiên giới danh vọng cũng cực cao.

Nữ chủ bị hần mang về sau, Ninh Từ An mới phát hiện thể chất nàng đặc thù, chung quy sẽ không giải thích được hấp dẫn chút ít đồ không sạch sẽ. Tỷ như giống như bị phong ấn âm khí, bị áp chế ma chướng, hoặc là đã tiêu tán tai họa các loại.

Nhân vật nam chính sau khi nghi hoặc, suy tính một phen, mới biết nàng là trời sinh âm linh thể, bản thân liền là chí âm chí hàn tồn tại, cho nên mới cực dễ hấp dẫn những thứ này. Cho nên nàng ra đời liền thường gặp đến đủ loại chuyện xui xẻo, lão đạo mới sống đến bây giờ.

Ninh Từ An sinh lòng không đành lòng, cho nên quyết định thu nàng vì đồ.

Trong tiểu thuyết đem Ninh Từ An viết thành một cái độ nét cao, không thiện ngôn từ, một lòng tu luyện, không ăn khói lửa cảm dục hệ tiên nhân.

Cô Nguyệt vốn là không hiểu, một mực chuyên tâm muốn tăng cao tu vi, không bị chuyện bên ngoài quấy rầy nhân vật nam chính, tại sao dễ dàng như vậy liền thu nữ chủ vì đồ. Nhưng trải qua khúc đôi xấu xí chuyện, kết hợp với nội dung cốt truyện đến xem, phỏng chừng Ninh Từ An chẳng qua là cảm

thấy mình cùng nữ chủ đồng mệnh tương liên, đều là bị trời sinh thể chất liên lụy, cho nên mới muốn nhận đối phương vì đồ.

Chỉ bất quá tiếp tình tiết kế tiếp cũng rất tục sáo, đơn giản chính là nữ chủ đối với nhân vật nam chính ám sinh tình làm, lại ngại vì thầy trò thân phận không thể thẳng thắn các loại. Cùng tất cả thầy trò văn một dạng, toàn văn tôn chỉ chính là: Sư phụ ngược ta trăm ngàn lần, ta đợi sư phụ như mối tình đầu.

Hơn nữa mỗi lần nữ chủ bị nhân vật nam chính ngược, gặp nạn thời điểm, chung quy sẽ xuất hiện nam hai ba bốn năm bảy sáu tám... Phối, ngược lại chỉ cần là nam tính sinh vật, ở trong đám người nhìn nhiều nữ chủ một cái, liền có thể gây phát hiện nữ chủ trên người điểm nhấp nháy, sau đó không chùn bước yêu nàng.

Nhưng bắt đắ dĩ nhân vật nam chính mù mắt!

]

Trải qua một loạt hiểu lầm cùng phân hiểu lầm, ngược cùng bị ngược sau, nhân vật nam chính rốt cuộc chữa hết tật mắt, xông phá nặng nề trở ngại, rốt cuộc ở chung với nhau ác tục Mary Sue cố sự.

Vốn là hai người này yêu giày vò liên giày vò đi, cùng người khác cũng không có quan hệ gì. Có thể phải chết là... Nam nữ chủ kèm theo ném nôi thuộc tính, trừ nhân vật trong vở kịch trở ra, vô luận ai chỉ cần dựa vào một chút gần, liền giày biến thành vác nôi hiệp.

Nhân vật nam chính nói: Người chẳng qua là đồ đệ của ta, cùng trong môn đệ từ khác một dạng.

Vì vậy... Đệ tử khác bị diệt.

Nhân vật nam chính nói: Ta đối với người không có tư tình, cho dù có, cũng chỉ có thân tình.

Vì vậy... Bạc gia bỏ mình.

Nhân vật nam chính nói: Ta phải bảo vệ tiên môn, không lòng dạ nào tình yêu.

Vì vậy... Môn phái đoàn diệt.

Nhân vật nam chính nói: Ta cuộc đời này chỉ muốn canh giữ tam giới chúng sinh.

Vì vậy... Ma Giới cửa chính liền mở ra.

Tóm lại, giữa hai người con chót thì liên lên, đều có thể lượn quanh chết toàn bộ Tiên giới.

"Đại khái nội dung cốt truyện chính là có chuyện như vậy." Cô Nguyệt nói một hơi, cầm bình trà lên rót cho mình ly nước.

"Ồ..." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, liếc cổ giả bộ trấn định người một cái, đột nhiên hỏi, "Nữ chủ cùng nam hai ba bốn năm bảy sáu tám... Xảy ra chuyện gì?"

Phốc...

Một cái nước không có uống vào, trực tiếp phun ra ngoài.

Sắc mặt nhất thời biến đổi, mang chút ít kinh hoàng nói, "Còn... Còn có thể phát sinh cái gì? Không phải là ai thích ai những vấn đề kia."

"Người chắc chắn chứ?"

"Ta lừa gạt người làm gì vậy?"

"Vậy người mặt đỏ cái gì?"

"Ta đây là... Quá nóng!"

"Ồ

~ "

"..." Đầu nói không phải là thịt văn rồi, đem người cái kia hoài nghi sóng tuyến thu hồi đi!

"Ngược lại, các người chỉ phải nhớ kỹ hai người kia, chính là vi khuẩn gây bệnh, ai chọc phải ai xui xẻo. Hai người bọn họ cuối cùng đến lúc đó vui mừng ở cùng một chỗ, những thứ kia tu hành mấy vạn năm các con chót thì liên đều ngược huyết môi rồi." Cô Nguyệt một mặt nghiêm túc nói, "Cùng nhân vật chính dính líu quan hệ chuẩn không có chuyện tốt, đến lúc đó nói không chừng toàn bộ phái Vô Định đều muốn nhập vào."

"Đầu bếp đây?" Thẩm Huỳnh hỏi, hẳn nói như vậy một nhóm, cũng không có thấy đầu bếp ra sân a.

"Hắn là tiểu thuyết thời khắc cuối cùng mới xuất hiện, khi đó Ma Giới cửa chính đã mở, Ma tộc ồ ạt đánh vào Tiên giới. Hắn vì cứu nhân vật nam chính đồ đệ, dùng hết trọn đời tu vi, mới cưỡng ép đem cánh cửa Ma Giới đóng lại." Cô Nguyệt nhún mày một cái nói, "Cho nên nói tất cả con chốt thí bên trong thâm nhất chính là..."

"Cái đó cánh cửa khó đóng như vậy sao?" Thẩm Huỳnh một mặt hiếu kỳ.

"A?"

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, trọng điểm là ở chỗ này sao? Người rốt cuộc có hay không nghiêm túc nghe nội dung cốt truyện à?

"Tài liệu gì làm? Rất nặng sao?"

"Người quản nó có nặng hay không đây?" Trọng điểm là Nghệ Thanh tuyệt đối không thể nhận nhân vật nam chính vì đồ! Nếu không lấy nam nữ chủ tại nạn thể chất, bọn họ phải Vô Định hoàn toàn không đủ chơi đùa.

"Ta xem đầu bếp bình thường khí lực cũng thật lớn à?"

"Cái này cùng khí lực lớn có quan hệ gì?"

"Cái kia tại sao đóng cái cửa lao lực như vậy." Người cái này nội dung cốt truyện rất có vấn đề.

"Đó là thông thường cánh cửa sao? Đó là cánh cửa Ma Giới! Người cho rằng là tùy tiện người nào đều có thể khai quan sao?" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái nói, "Chỉ là ma khí liên có thể ăn mòn tiên nhân thân thể, có thể chống đỡ Ma tộc cánh cửa, khẳng định phi thường đặc biệt."

"Trên cửa có rất nhiều ma khí sao?"

"Đó là đương nhiên!"

"Hơn nữa vừa cao vừa lớn, thoát nhìn đặc biệt nặng bộ dáng?"

"Cái này nhất định phải chứ?"

"Phía trên là không phải là còn viết Ma Giới hai chữ?"

"Hoặc... Cho phép chứ?"

"Trên cửa có hai cái vị khâu, ngầm hoàn chính là hai cái đồ mắt con cóc?"

"Cái gì đồ mắt con cóc?" Càng nói càng vượt qua bình thường. Cô Nguyệt quay đầu liếc nàng một cái, "Người cho rằng là TV đạo cụ à? Nói tới cùng thực sự một dạng, người gặp qua à?"

"Xin chào a!" Thẩm Huỳnh gật đầu.

Cái gì?

"..."

Mịa nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Chương 124: Cánh Cửa Ma Giới

Bởi vì liên tục vượt cấp ba, Nghệ Thanh trải qua xong Thiên Kiếp đã là mười ngày sau rồi, tu vi cũng theo nguyên bản Địa Tiên, trực tiếp thăng lên Mặc Tiên. Tu vi đứng sau Bạc gia Bạc Nghi. Cộng thêm hắn là Kiếm Tiên, vốn là so với đồng cấp tiên nhân muốn mạnh hơn, chân chính đối địch lên, vượt cấp khiêu chiến là tình thế.

Hắn trong lòng suy nghĩ sư phụ chuyện, cũng không biết chuẩn bị thức ăn có đủ hay không? Vội vã điều tức hoàn tất, liền hướng môn phái bay. Mới một vào sơn môn, lại vừa vấp phải chính đối diện bay ra ngoài hai người.

"Người chung quy coi là tốt, đi, đi Khúc Song thành!" Cô Nguyệt hướng hắn vẫy vẫy tay, phía sau kéo chính là Thẩm Huỳnh.

"Sự phụ, chuyện này..." Nghê Thanh sững sờ, không phải là mới từ cái kia trở lại sao?

"Trước lên đường, trên đường lại giải thích với ngươi." Cô Nguyệt một mặt cuống cuống, vội vã nói một câu liền định lần nữa ngự kiếm mà lên.

Nghê Thanh không có hỏi lại, gọi ra phi kiếm, suy nghĩ một chút lại đưa tay đem Thẩm Huỳnh kéo về bên trên kiếm của mình, lúc này mới ngự kiếm mà lên, hướng về Khúc Song thành mà đi.

"Khúc Song thành lại xảy ra chuyện gì?" Hắc một bên ngự kiếm vừa nói.

"Trước cái đó xông vào trong thành Ma tộc còn nhớ sao?" Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Ngươi có thể biết hắc là như thế nào chạy trốn?"

Nghê Thanh nhíu mày một cái, mảnh nhỏ một lần nghĩ, khi đó Ninh Từ An nguyên linh kiếm khí bộc phát, Bạc Nghi phân thân. Cái kia Ma tộc thừa cơ bỏ chạy, sau đó...

"Nó là hư không tiêu thất, liền những ma khí kia cũng vậy." Không lẽ như vậy ma khí nói không có liền không còn, "Sau chuyện này Bạc thành chủ khắp nơi cũng không có tìm lại được nửa điểm Ma tộc tung tích."

"Hắc như thế nào làm được?" Dù thế nào chạy trốn cũng không khả năng lui đến sạch sẽ như vậy.

"Bởi vì cánh cửa Ma Giới." Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Cửa kia liền ở trong Khúc Song thành!"

"Ma Giới!" Nghê Thanh cả kinh.

"Mười ngày trước ta đã thông báo qua Bạc thành chủ rồi, chỉ là bọn hắc khắp thành kiểm soát, vẫn là không có tìm được cửa kia." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Cho nên nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, chúng ta mới chờ đến ngươi vượt kiếp xong, cùng đi gặp nhìn."

"Ngươi làm sao biết chuyện này?" Nghê Thanh nói, mặc dù đều biết Ma Giới tồn tại, nhưng lại không có người chân chính đi qua, làm sao sẽ xuất hiện tại Tiên giới xa xôi Khúc Song thành trong?"Chuyện này việc này lớn, ngươi xác định là cánh cửa Ma Giới?"

"Ta không xác định." Cô Nguyệt chỉ hướng Thẩm Huỳnh, "Nàng nhìn thấy."

Nghê Thanh thần sắc nhất thời biến đổi, một mặt kiên định nói, "Đây tuyệt đối là cánh cửa Ma Giới! Không sai!"

Cô Nguyệt: "...". Mịa nhà nó!

]

Ba người một đường gấp bay, trên đường đi qua hết mấy cái truyền tống trận, mới tới Khúc Song thành. Lần nữa đi tới toà này Tiên thành, rất rõ ràng cảm giác cùng lần trước nao nhiệt hoàn toàn bất đồng. Bên trong thành có vẻ hơi lạnh tanh, cửa thành chỉ có cực ít tiên nhân ra vào.

Bọn họ đến phủ thành chủ thời điểm, Bạc Phi Bình đã chờ ở cửa.

"Mấy vị tiên hữu cuối cùng cũng đến rồi." Sắc mặt hắc vui mừng, khách khí ôm quyền, tầm mắt định ở trên người Nghê Thanh, nhất thời cả kinh, "Nghê Thanh tiên nhân, tu vi của ngài..." Mười ngày trước còn là một cái Địa Tiên đây, làm sao đột nhiên liền thành Mặc Tiên rồi hả?

Nghê Thanh gật đầu một cái, trả cái lễ nói, "Còn cần đa tạ thành chủ ngày đó ban cho bảo."

Bạc Phi Bình vẫn là không dám tin quét mắt hắc nhiều lần, mặc dù Cửu Tiêu Ưc Kính có nửa cái tiên mạch tiên khí, quả thật có thể để người ta tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhưng... Cái này cũng vào đến quá nhiều một chút chứ?

Tâm tình nhất thời có chút phức tạp, nghĩ đến chính sự, lập tức lại phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng đem mấy người mời đi vào mới trầm giọng mở miệng nói, "Ngày đó nhận được Cô Nguyệt huynh truyền tin sau, chúng ta cũng đã ở trong thành tiến hành kiểm soát. Mặc dù không tìm được cái gọi là cánh cửa Ma Giới, nhưng quả thật phát hiện một chút không chỗ tầm thường."

Hắc giờ tay liền trên không trung huyền hóa ra một tấm trong thành bản vẽ, vừa chỉ phía trên vừa nói rõ lên. Từ cái này cái Ma tộc để mắt tới An nhi sau, như vậy kiểm soát lúc trước cũng có qua, cho tới bây giờ không có phát hiện qua bất cứ vấn đề gì. Lần này cũng giống vậy, bọn họ cũng không có ở trong thành phát hiện bất kỳ cùng Ma tộc tương quan sự vật, chớ nói chi là còn sót lại ma khí.

Nhưng cánh cửa Ma Giới việc này lớn, không chỉ quan hệ đến Khúc Song thành, càng là quan hệ đến khắp cả Tiên giới. Lấy được kết quả giống nhau sau, cha hắc Bạc Nghi không yên tâm, lại tự mình đi tra xét một lần. Cái này nhìn một cái vẫn thật là nhìn ra một chút vấn đề nhỏ.

"Trong thành có vài chỗ địa phương, tiên khí thật giống như so với những địa phương khác đều càng nồng nặc." Hắc tại hình ảnh điểm mấy chỗ, nguyên bản trong thành tiên nhân nhiều, thường xuyên có người tu luyện nhập định, cho nên tiên khí có nồng có cạn rất bình thường. Nhưng lần trước Ma tộc xâm phạm sau, trong thành đi rất nhiều tiên nhân, theo lý thuyết thành này ở trên tiên mạch, những thứ kia đột vừa không có tiên nhân thu nạp tiên khí, tiên khí hắc là nồng nặc hơn mới là, nhưng bây giờ tiên khí nhưng thật giống như cố ý đi vòng những địa phương kia một dạng.

"Hơn nữa chúng ta phát hiện, bên trong thành đến gần phía bên ngoài chỗ như vậy còn rất nhiều, cơ hồ cách mỗi khoảng mười mấy trượng sẽ xuất hiện một chỗ, cũng không biết là nguyên nhân gì? Có thể hay không cùng Cô Nguyệt huynh nói tới cánh cửa Ma Giới có liên quan?"

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, có thể để cho tiên khí tránh lui, quả thật chỉ có Ma Giới vật.

"Thẩm Huỳnh!" Hắn quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Người khi đó rốt cuộc ở nơi nào nhìn thấy cánh cửa Ma Giới?"

"Cái kia cái gì lâu..." Không phải đã nói rồi sao?

"Trọng Quang Lâu?" Bạc Phi Bình tiếp lời nói.

"Ừ, ngay tại các người qua trước khi tới." Nàng suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu, "Lóe lên liền biến mất rồi."

Bọn họ trước khi tới... Nói cách khác là cái đó Ma tộc trốn lúc đi? Hắn là trực tiếp đem về Ma Giới, cho nên mới biến mất sạch sẽ như vậy?

Có thể Trọng Quang Lâu nơi đó bọn họ đã tra xét rất nhiều lần, cùng với nó có dị dạng địa phương ngược lại, nơi đó ngược lại là Bạc gia tiên khí thịnh nhất địa phương.

"Thành chủ vẫn là dẫn chúng ta đi xem một chút đi?" Cô Nguyệt đề nghị, có vài thứ bọn họ không thấy được, nhưng phần mềm hack huynh có thể a.

Bạc Phi Bình gật đầu một cái, lúc này mới mang theo mấy người đi Thiên viện. Cô Nguyệt đem Thẩm Huỳnh lời muốn nói xuất hiện qua cánh cửa Ma Giới địa phương, lập đi lập lại tra xét vài chục lần, như Bạc Phi Bình thật sự nói không có bất kỳ khác thường gì.

Bọn họ lại đi trong thành đem những thứ kia tiên khí khác thường địa điểm, cũng toàn bộ nhìn qua một lần, cũng là đồng dạng không có bất kỳ kết quả gì.

"Gia phụ đã đi trước trên đầu, đem việc này báo lên." Bạc Phi Bình nói, nếu quả thật là cánh cửa Ma Giới, bọn họ nhỏ nhỏ một cái Tiên thành tự nhiên không làm chủ được.

Cô Nguyệt gật đầu, lần nữa dò xét một phen, vẫn là không có kết quả, đều có chút hoài nghi Thẩm Huỳnh ngày đó có phải hay không là hoa mắt, không nhìn được thấy một cái những người bên cạnh, "Á lô, người có phát hiện gì không?"

"Phát hiện rồi." Thẩm Huỳnh trở về.

"Ồ... Cái gì?" Cô Nguyệt cả kinh, liền ngay cả Bạc Phi Bình cũng lập tức nhìn lại, khiếp sợ nhìn về phía nàng, "Người thấy gì?"

"Cánh cửa."

"Mịa nó, người thật tìm tới cánh cửa Ma Giới rồi hả? Ở đâu?"

Thẩm Huỳnh chỉ chỉ dưới đất nói, "Cái này!"

Mọi người thấy nhìn nàng không có vật gì dưới chân.

"..." Không có gì cả đi à?

"Vậy... Cùng cái kia!" Thẩm Huỳnh lại tùy ý chỉ mấy cái phương hướng, "Đều là."

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, "Ý gì?" Cánh cửa Ma Giới là hang chuột sao? Đây đất?"Rốt cuộc ở nơi nào? Nói rõ một chút alo?"

"..."

Thẩm Huỳnh than một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nghê Thanh, "Đầu bếp dẫn ta bay lên."

Nghê Thanh không chần chờ trực tiếp ngự kiếm mang nàng bay, càng bay càng cao, bay thẳng đến cách mặt đất mấy ngàn mét trời cao, nàng lúc này mới chỉ xuống phía dưới, đối với đồng thời đi theo bay lên Bạc Phi Bình cùng Cô Nguyệt nói.

"Cái này!"

Hai người cúi đầu nhìn một cái, trong nháy mắt hiểu được, sắc mặt song song trắng nhợt.

Đệt!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chương 125: Tập Thể Ở Chùa

Phía dưới là toàn bộ Khúc Song thành toàn bộ diện mạo, bên trên tiên mạch Khúc Song thành tiên khí lượn lờ, trong thành tràn đầy tiên khí. Bên ngoài thành lại tương đối muốn mỏng manh một chút, cho nên khắp cả Khúc Song thành từ bên trên thoát nhìn không thân vượt trội. Càng đột xuất chính là nó hình dáng, nguyên bản Tiên thành là không có cố định dáng vẻ, vào Tiên thành nếu muốn ở lâu dài, được thành chủ cho phép, là được ở trong thành xây nhà, cho nên trong thành địa vực rất rộng.

Nhưng lúc này theo bầu trời nhìn tiếp, không biết từ khi nào, toàn bộ Khúc Song thành xếp hàng trở nên tứ tứ vuông vức giống như đo đạc tốt một tòa Tiên thành, không nhiều một phần một chút nào. Hơn nữa toàn bộ trong thành một cái lớn nhất chủ đường phố, vừa vận liên từ nam tới bắc trong đó, đem toàn bộ thành chia làm đồ vật hai cái hoàn mỹ nửa thành.

Lúc trước vẫn không cảm giác được đến, lúc này cố ý bay cao như vậy nhìn một cái, toàn bộ Khúc Song thành địa mạo thoát nhìn giống như là... Cánh cửa! Một cánh to lớn cánh cửa. Bạc Phi Bình mảnh nhỏ một lần nghĩ những thứ kia tiên khí khác thường địa điểm, lại từng cái đối ứng đi lên, những địa phương kia quả thật là giống như là trên cửa cánh cửa đỉnh.

"Bạc thành chủ." Cô Nguyệt đột nhiên mở miệng hỏi, "Có thể có tạm thời che giấu tiên khí phương pháp? Hoặc là có thể nhìn thấu tiên mạch Tiên khí?"

"Nhìn thấu tiên mạch? Ngươi nói là..." Bạc Phi Bình cả kinh, đáy lòng đột nhiên trầm xuống, nhất thời xông lên một cái đáng sợ ý tưởng, liền vội vàng gạt đầu, "Cố! Giả Thiên Quyết liền có thể."

Nói xong hần lập tức hai tay kết ấn, giờ tay vung lên, nhất thời trước mặt bốn người liền xuất hiện mặt người thủy kính một dạng đồ vật, theo nước ý bên trong nhìn xuống đi. Toàn bộ Tiên thành tiên khí biến mất rồi, trong thành mơ hồ lưu động một cái màu bạc tiên mạch, hồi lâu tiên mạch cũng từ từ lãnh đạm lại đi, rốt cuộc lộ ra tận cùng bên trong đồ vật, một mảnh kia đậm đà màu đen.

Như Thẩm Huỳnh nói một dạng, đó là tòa to lớn màu đen cửa, trên cửa còn có hai cái đồ mắt con cóc trạng móc kéo, bốn phía ma khí lượn lờ, vèn vèn chẳng qua là cách thuật pháp nhìn một cái, liền có thể cảm nhận được cái kia đường như muốn thấm nhập cốt tủy khí tức âm lãnh.

Cánh cửa Ma Giới!

Bạc Phi Bình tay run một cái, liền dò xét pháp thuật đều không có duy trì lại, trước mặt thủy kính loảng xoảng một cái liền bể nát. Đáy lòng tất cả đều là hốt hoảng, trong lúc nhất thời trước tất cả không nghĩ ra chuyện, toàn bộ đều nghĩ thông rồi, tại sao cái đó Ma tộc lại đột nhiên biến mất? Tại sao khắp nơi đều tìm không được tung tích của nó? Tại sao nó có thể tùy tiện đột phá ngoài thành phá ma trận trực tiếp đi vào phủ thành chủ?

Nguyên lai thật sự có cánh cửa Ma Giới, không phải là tại Khúc Song thành một chỗ bên trong, mà là cả Khúc Song thành bản thân liền là giới môn.

Khúc Song thành bên trong có tiên mạch không giả, nhưng cái này tiên mạch lại chính là cánh cửa Ma Giới phong ấn.

Nghĩ tới đây Bạc Phi Bình đã là một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt càng là trắng bệch một mảnh, "Cô Nguyệt huynh, chuyện trọng đại này, ta phải mau sớm thông báo gia phụ!" Hiện tại cánh cửa đã tìm được, chẳng qua là báo lên tới trên đều thành là không được, còn nhất định phải để cho quân thượng biết.

"Thành chủ xin cứ tự nhiên." Cô Nguyệt gạt đầu, "Như có bất kỳ yêu cầu, chỉ quản mở miệng, ta phái Vô Định nhất định hết sức giúp đỡ."

"Đa tạ!" Hần lúc này mới bay xuống, sắp xếp đến tiếp sau này làm việc.

Cô Nguyệt lần nữa cúi đầu liếc nhìn Khúc Song thành, cánh cửa Ma Giới mặc dù không có mở ra dấu hiệu, nhưng phía trên bám vào ma khí đã hết sức kinh người. Đặc biệt là những thứ kia tiên khí nồng cận điểm, rất rõ ràng chính là tiên mạch sắp không áp chế được Ma môn khuynh hướng, trước cái đó xông vào trong thành chủ phủ Ma tộc, khả năng chính là lợi dụng sơ hở đi ra ngoài tạp ngư, hoặc căn bản còn chưa phải là hoàn chinh Ma tộc bản thể.

Khúc Song thành đã không thích hợp tiên nhân tiếp tục tu luyện tiếp rồi, nếu không bên trong thành tiên mạch càng ngày càng yếu, cánh cửa Ma Giới một ngày nào đó sẽ hiện thế. Bạc Phi Bình xem ra có bận rộn.

Bất quá hần đến lúc đó không lo lắng cánh cửa hiện tại sẽ mở ra, dù sao tại bên trong nội dung cốt truyện, nghĩ muốn mở ra giới môn, yêu cầu giá cực lớn, lại yêu cầu Ma tộc huyết mạch làm dẫn.

]

Tiếp theo Bạc Phi Bình quả nhiên bận rộn đầu óc choáng váng lên, đầu tiên là đóng cửa Tiên thành, chỉ ra không vào. Cũng kịp thời thông báo đi trước báo lên tình huống Bạc Nghi. Cánh cửa đã tìm được, tiếp theo xử lý như thế nào, cũng không phải là bọn họ có thể xen vào vào tay chuyện rồi. Cô Nguyệt cũng không có dừng lại thêm, tìm được cánh cửa đi trở về phái Vô Định.

Ba tháng sau.

Nhìn trước mắt trên bàn đột nhiên nhiều hơn ông cháu ba người, Cô Nguyệt khoe miệng co quắp một trận, trong tay giơ một cái không có cảm chắc,

thiếu chút nữa ném ra ngoài.

Hắn mới ra ngoài rút ra rề hành công phu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mấy người kia từ đâu xuất hiện?

"Cô Nguyệt huynh!" Bạc Phi Bình vui mừng, cười một mặt rực rỡ liền tiến lên đón, "Nhiều ngày không thấy, hết thấy khỏe không à?"

"Bạc thành chủ." Cô Nguyệt nhìn một chút, "Các người đây là..."

"Đều là bởi vì chuyện của cánh cửa Ma Giới." Bạc Phi Bình than một tiếng giải thích, "Chuyện trong tình báo về phía sau, Qua Vưu quân thượng tự mình đi đến Khúc Song thành tra xét một chuyến, xác định vậy đích xác chính là cánh cửa Ma Giới. Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hiện tại toàn bộ Khúc Song thành đều bị phong cấm rồi."

"Che? Cửa kia làm sao bây giờ?"

"Ta đây thì không rõ lắm, quân thượng là nước nhà tu vi cao nhất người, hơn nữa lại là Tiên Đế! Hắn là sẽ có biện pháp giải quyết chứ?" Hắn suy đoán.

"..." Cô Nguyệt nhũn mày một cái, lại không lạc quan như vậy, quyển sách kia trong nội dung cốt truyện, có thể không có nói tới có biện pháp gì.

"Khúc Song thành bị đóng chặt sau, quân thượng hứa hẹn lại ban cho ta Bạc gia một chỗ Tiên thành, nhưng ý chỉ xuống còn cần đoạn thời gian. Chúng ta lại không thể ở lại trong Khúc Song thành, nghĩ lên Cô Nguyệt huynh lần trước mời, cho nên lại tới."

"..." Hắn lần trước liền thuận miệng nói một chút, người thật đúng là không khách khí a, chuyển nhà liền tới rồi.

"Chúng ta phỏng chừng muốn ở chỗ này tiểu ở một thời gian ngắn, không quấy rầy chứ?"

"Không... Quấy rầy!" Nói quấy rầy hữu dụng không? Các người người đều tới a!

Yên lặng trọn mắt nhìn một cái nào đó chỉ lo lừa com người một cái, lúc này mới sải bước đi vào trong, cùng bên kia Bạc Nghi lên tiếng chào hỏi, thuận tay đem một Aiko hành đưa vào phòng bếp.

"Bạc mỗ đến lúc này mới phát hiện, cái này phái Vô Dịch quả thật là chỗ tốt." Bạc Phi Bình cười cười nói, "Môn hạ đệ tử cũng có sở trường riêng, so với ta cái kia Khúc Song thành nhưng là phái sinh động náo nhiệt hơn nhiều."

"Bạc thành chủ quá khen..." Cô Nguyệt cười sâu hơn, treo lên buồn bán chuyên dụng biểu tình.

Hai người người tới ta đi tiến hành lên buồn bán lẫn nhau thoải, thỉnh thoảng còn cộng thêm bên cạnh ôm lấy cháu trai Bạc Nghi.

Thẩm Huỳnh không hề có hứng thú với những thứ đó, chuyên tâm ăn com của mình, bới(lột) hai cái, lại cảm thấy bên cạnh một đạo chuyên chú tầm mắt. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Từ An tiểu bằng hữu, chính nháy một đôi mắt đen láy như hai quả nho nhìn lấy nàng, trong mắt tràn đầy đều là tò mò.

Thấy nàng xem qua đi, ngẩn ra, cho nàng cái mặt trời nhỏ một dạng nụ cười. Quay đầu nhìn về phía trên bàn một khối bánh ngọt, một mặt nhao nhao muốn thử.

"Muốn ăn?" Nàng hỏi.

Ninh tiểu bằng hữu nhìn một chút bánh ngọt, lại nhìn một chút nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn một cái như là đang do dự, hồi lâu vẫn là không chịu nổi cảm dỗ chậm rãi gật đầu một cái.

"Ồ..." Thẩm Huỳnh xóc lên trên đĩa bánh ngọt, xít lại gần khuôn mặt nhỏ của hắn nói, "Đây là hột đào bơ."

Trong mắt Ninh tiểu bằng hữu sáng lên, đang muốn đưa tay nhỏ đi đón, Thẩm Huỳnh đưa chuyển một cái, bánh ngọt ở trước mắt hắn lung lay một vòng, a ô một cái, nhét vào trong miệng mình. Phát ra một trận, kèn kẹt ca giòn vang.

Ninh Từ An: "..."

(? π?)

Cả người hắn đều ngây dại, mắt ti hí vòng đều đỏ, tràn đầy đều là ủy khuất.

Thẩm Huỳnh ác thú vị hưởng hắn cười hắc hắc, sau đó cầm thìa lên bá đi bá đi mấy hớp, đem trước mắt hắn tất cả trong đĩa thức ăn, ăn đến sạch sẽ không chút tạp chất, liền hạt đậu phộng đều không có bỏ qua cho.

Ăn xong, còn cố ý ợ một cái.

Ninh Từ An: "... "Hắn lúc này là thực sự muốn khóc rồi, miệng bẹp bẹp, nặng nề hừ một cái, quay đầu liền vùi vào trong ngực Bạc Nghi, không còn nhìn nàng rồi.

Ai... Khi dễ đưa trẻ cái gì, quả nhiên sẽ nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 126: Toàn Môn Thể Tiên

Hiển nhiên Thẩm Huỳnh cùng Ninh tiểu bằng hữu động tác nhỏ, cũng không có đưa tới lẫn nhau thối tổ ba người chú ý.

Có lẽ là cảm thấy lừa gạt... Thối... Trò chuyện không sai biệt lắm. Cô Nguyệt tại nhận được cao hơn mười mấy lần nghỉ lại chi phí sau, rốt cuộc bắt đầu cắt vào chính đề.

"Thượng tiên, Bạc thành chủ, nếu chuyện của cánh cửa Ma Giới có Tiên Quân xử lý, không biết hai vị tiếp theo có tính toán gì?" Hấn có thể không tin, Đường Đường Khúc Song thành thành chủ, sẽ trừ bên trong Tiên thành tòa phủ đệ kia bên ngoài, lại tìm không ra đứng trụ sở, còn thật xa tới nơi này ở chùa.

Nói thật, bởi vì nhân vật nam chính Ninh Tử An, hấn là không nghĩ tới nhiều cùng Bạc gia dính líu quan hệ. Lần trước cánh cửa Ma Giới là cái ngoài ý muốn, dù sao chuyện liên quan đến toàn bộ Tiên giới.

"Lần này quân thượng niệm tình chúng ta phát hiện cánh cửa Ma Giới có công, cho tình hình thành cho Bạc gia." Bạc Phi Bình nhìn đã thu thập xong, đi ra phòng bếp Nghệ Thanh một cái, tiếp tục nói, "Tình hình thành mặc dù không kịp Khúc Song thành là ở trên tiên mạch, nhưng là đất liền chi địa, đến gần trên đều thành. Ta cùng với gia phụ đều cảm thấy... Chuyện của cánh cửa Ma Giới này, toàn dựa vào ba vị nhắc nhở, cũng không phải là chúng ta công. Nếu không phải bỏ, nghĩ mời quý phái cùng nhau đi trước tình hình thành, cùng hưởng Tiên thành."

Cô Nguyệt cả kinh, đến lúc đó không nghĩ tới Bạc gia lại là như vậy người phúc hậu. Cánh cửa Ma Giới đích xác là các nàng phát hiện không sai, nhưng Khúc Song thành vốn là Bạc gia địa bàn, bây giờ bị phong cấm, này phương Tiên Đế trả lại hấn một khối địa phương cũng là bình thường chuyện. Coi như hấn một chút không đề cập tới bọn họ ở trong đó đưa đến tác dụng, người khác cũng nói không chừng cái gì. Không nghĩ tới bọn họ lấy được mới Tiên thành ngay lập tức, lại là phân bọn họ một nửa?

Hấn đang định hỏi kỹ, đảo mắt lại thấy đến đứng ở sau lưng Thẩm Huỳnh Nghệ Thanh, trong nháy mắt hiểu được tính toán của bọn họ.

Nhìn tới vẫn là không có từ bỏ ý định a! Lúc trước Nghệ Thanh là Địa Tiên cũng còn khá, hiện tại hấn đều là Mặc Tiên rồi, toàn bộ Tiên giới muốn tìm một đều là Mặc Tiên tu vi Kiếm Tiên đều hết sức khó khăn, chớ nói chi là vẫn là trời sinh kiếm thể.

Nếu như bọn họ thực sự dọn đi cái kia cái gì tình hình thành, đến lúc đó ngược lại đều tại một cái trong thành, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, làm thành Kiếm Tiên Nghệ Thanh thỉnh thoảng chỉ điểm mấy câu hậu bối cũng là chuyện đương nhiên chuyện, liền không tồn tại cái gì thu học trò không thu học trò rồi.

Phải nói, hai người này vì đưa trẻ nhập học vấn đề, thật là làm bể nát tâm sao? Vì tìm cái hảo lão sư, còn miễn phí cung cấp học khu phòng.

"Đa tạ hai vị hảo ý." Cô Nguyệt trực tiếp cự tuyệt nói, "Phái ta đệ tử mặc dù không nhiều, nhưng ở nơi này cũng quen rồi, vô tình đổi lại phù mà." Trò cười, nhiều hơn nữa lợi phúc, cũng so ra kém các ngươi có một cái chuốc họa thể chất nhân vật chính a!

"Cô Nguyệt huynh đừng có gấp làm quyết định, có thể từ suy nghĩ rõ ràng sao." Thấy chuyện này muốn Hoàng, Bạc Phi Bình quynh lên, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt định khắp nơi trợn hai người khác trên người, "Nếu không hỏi trước một chút Nghệ Thanh tiên hữu hòa... Vị này ý của tiên tử?" Hấn nhớ đến người đàn bà này mới là chương môn chủ? Mặc dù hấn đã sớm nhìn ra, trong môn phái chân chính người làm quyết định là Cô Nguyệt, nhưng vì con trai, hấn không thể không kéo hai người khác đi vào, "Tình hình thành tiên khí so với nơi này nồng nặc nhiều, đối với đệ tử trong môn tu vi càng có lợi."

"Không đi!"

"A! À?" Bạc Phi Bình sững sờ, còn tưởng rằng đối phương ít nhất sẽ do dự một chút, gây cựa là cái quỷ gì?

"Không dọn nhà!" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, dọn nhà cái gì thật là phiền phức a.

"Sư phụ nói đúng!" Nghệ Thanh gây cựa +1

Bạc Phi Bình: "..."

]

"Bạc thành chủ hảo ý chúng ta tâm linh, chỉ bất quá phái ta trong đệ tử đều vì cấp thấp Địa Tiên, nơi này tiên khí đối với bọn họ mà nói, đã đủ dùng rồi."

Cô Nguyệt nói. Chủ yếu là không muốn lại cùng nhân vật nam chính dính líu quan hệ rồi.

"Được rồi!" Bạc Phi Bình thấy vậy, biết khuyên nữa cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là buông tha để cho bọn họ dọn nhà ý nghĩ, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ánh mắt chuyển một cái, nói sang chuyện khác, "Quý phái có thể ra hai cái Kiếm Tiên, xem ra môn hạ đệ tử cũng nhất định là không tầm thường? Hiếm có cơ hội tới này, có thể hay không để cho ta cùng cha, khai mở nhãn giới?" Kiến thức qua, nói không chừng thì phải giao lưu một phen, đến lúc đó lại để cho An nhi lấy thỉnh giáo danh nghĩa lưu lại, cũng giống như nhau.

"Thành chủ hiểu lầm rồi, các nàng không.." Cô Nguyệt lời đến một nửa lại dừng lại, ánh mắt vòng vo một vòng, đột nhiên có cái bỏ đi đối phương ý nghĩ biện pháp tốt, vì vậy tiếng nói chuyển một cái, "Các nàng cũng không phải là tất cả đều là Kiếm tu, nhưng quả thật không tệ, ừ rất không tồi!"

"Ồ, như thế..." Bạc Phi Bình trong mắt sáng lên.

Cô Nguyệt gật đầu, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh nói, "Úc Hồng, người đem Tư Vũ gọi tới."

"Vâng!" Úc Hồng lúc này mới xoay người đi ra ngoài, không tới một hồi mang theo một tên Kiêu Kiêu nhu nhu Lục Y tiên từ tiến vào, đối phương mang chút ít khiếp khiếp hướng về hai người chào một cái, tựa như là có chút sợ người lạ, vô tình hay hữu ý trốn về sau tránh.

"Đây là bốn phái nhất... Kiệt xuất đệ tử." Cô Nguyệt ho khan một tiếng, ra hiệu Tư Vũ đứng ở vách núi đầu kia đi, mới nghiêm trang nói, "Tư Vũ, Bạc thượng tiên cùng thành chủ muốn nhìn người một chút thực lực, người phơi bày một ít đi."

Vì vậy tại chỗ mọi ánh mắt đều là tả đều rơi vào trên người nàng, đặc biệt là Bạc gia cha con, càng là tò mò, như vậy nhu nhược tiên tử cũng là Kiếm tu sao? Hơn nữa còn là đệ tử kiệt xuất nhất, phái Vô Định quả nhiên Tàng Long Ngọa Hồ.

Tư Vũ vốn là sợ sinh, lúc này càng là có chút tay chân luống cuống, theo bản năng liền lui một bước.

"Cô Nguyệt trưởng lão, tại chuyện này... Sao?"

"Ừ, tận người có thể."

"Nhưng là... Như vậy không tốt đâu?" Nàng nhìn một chút bên kia hai người, còn có đứa trẻ ở đây?

"Không có việc gì người hết sức thì triển liền vâng." Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Đồ hư tính cho ta."

Tư Vũ vẫn có chút do dự.

Bạc gia hai cha con càng thêm tò mò, rồi rít tiến lên phía trước nói, "Tiên tử không cần sợ hãi, chúng ta chỉ là muốn kiến thức một chút quý phái cao chiêu mà thôi."

"Không sai, người lại giống như ngày thường luyện tập là tốt rồi, không cần câu nệ."

"Ta..." Tư Vũ vẫn là có chút khấn trương.

Mãi đến Thẩm Huỳnh cũng nói chen vào một câu, "Tiểu Lục cô em, cố gắng lên!"

Dứt lời, mới vừa còn có chút rụt rè e sợ Tư Vũ, đột nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, trong nháy mắt tựa như là có vô hạn dũng khí, dùng sức gật đầu nói, "Phải! Chương môn!"

Nói xong ánh mắt đông lại một cái, toàn thân tiên khí bộc phát, cả người khí thế biến đổi, không đúng... Là thực sự cả người đều thay đổi! Khó khăn bấp thịt bạo xuất, cái đầu trong nháy mắt giương cao, cả người sung phòng gấp đôi.

Theo "Uống!" Một tiếng, một quyền đánh ra. Nguyên bản cứng rắn vách núi ừng ừng tán đầy đất đá vụn, nâng lên trượng cao bụi đất, khuynh khắc gian nhào bọn họ một mặt.

Bạc Phi Bình: "..."

Bạc Nghi: "..."

Cái này mẹ nó... Ở đâu là Kiếm Tiên a?

Σ(°△°|||)Ψ

"Được Tư Vũ, tiếp tục đi Diễn Võ Trường dạy các sư muội của người đi!" Cô Nguyệt hướng một cái nào đó biến thân người phát phát tay, một mặt bình tĩnh bóp cái phong quyết, quét dọn hiện trường.

"Vâng, trưởng lão!" Tư Vũ ôm quyền chào một cái, thân hình biến đổi, trong nháy mắt lại co lại thành mới vừa cái đó nũng nịu nữ tử. Phảng phất mới vừa cái kia thân bắp thịt không có xuất hiện qua một dạng.

"Cô... Nguyệt huynh." Bạc Phi Bình vẫn là một mặt mòng bức về mặt, "Mới vừa... Mới vừa, nàng là thể tu?" Nữ? Sống? Hơn nữa còn thành tiên?

Tiên giới cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện phi thăng thành công thể tu, dựa vào tu thể thượng giới chỉ có Yêu Tiên! Thành tiên thể tu kêu cái gì? Thể Tiên?

"Đúng vậy!" Cô Nguyệt gật đầu một cái, cười ha ha nói, "Ta không có nói với các ngươi sao? Ta cùng Nghê Thanh cũng không có thu học trò kinh nghiệm, các nàng tu tu cứ như vậy. Cho nên toàn bộ phái Vô Dịch, trừ ta cùng Nghê Thanh bên ngoài, tất cả đệ tử tất cả đều là thể tu."

Bạc gia hai người: "..."

Hiện tại thu hồi lời khi trước, còn kịp sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Chương 127: Nhân Vật Nam Chính Dị Thường

Từ khi ở trước mặt Bạc gia cha con, biểu diễn qua môn phái thực lực sau, Cô Nguyệt đối với dạy dỗ môn hạ đệ tử tu hành chuyện, càng thêm đề ý. Mỗi ngày tự mình mang theo trên trăm đệ tử tại Diễn Võ Trường tu luyện, một bên luyện còn vừa đồng loạt kêu đủ loại khẩu hiệu.

Có đạt được nhiều tiếng rung động, truyền khắp cả môn phái, đặc biệt là nơi nào đó thiên điện.

Bạc gia hai cha con, mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng như thế này, sắc mặt liền càng xanh một phần. Mãi đến hiểu được toàn bộ phái Vô Dịch, quả thật tất cả đều là nữ thể tu sau, sắc mặt của bọn họ liền đặc sắc hơn, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Không thể không nói Ngưu ba ba vì bỏ đi hai người ý nghĩ, cũng là Man liễu chết. Duy nhất một điểm không tốt giải thích là, tại sao bọn họ sẽ có nhiều thể tu như vậy? Nhưng rất rõ ràng tâm linh chịu đến trọng đại bị thương Bạc gia cha con, cũng không có nghĩ tới chỗ này. Bất quá các môn hạ đệ tử thực lực quả thật hẳn là tăng lên, ít nhất phải tiên sinh ra tiên cốt.

Bọn họ toàn phái phi thăng đã qua gần nửa năm, có thể là trừ Úc Hồng cùng Tư Vũ tu vi tăng mạnh, mơ hồ có tiên cốt sinh thành triệu chứng. Đệ tử khác tu vi mặc dù cũng có tăng trưởng, lại bởi vì căn cơ quá cạn, một chút không có sinh thành tiên cốt dấu hiệu.

Thân có tiên cốt mới có thể coi như là chính tông Địa Tiên, xem ra hẳn phải nghĩ điểm biện pháp khác. Dĩ nhiên hiện tại quan trọng nhất là, đem nhân vật nam chính chuyện này giải quyết trước, vô luận như thế nào cũng không muốn cùng nhân vật chính dính líu quan hệ, đặc biệt là Nghê Thanh.

Cũng may đứa bé kia còn nhỏ, mấy ngày nay không phải là cùng ở bên cạnh Bạc gia cha con, chính là do Úc Hồng hỗ trợ chiếu cố, cùng Nghê Thanh đến lúc đó không có cái gì tiếp xúc.

"Sư phụ..." Nghê Thanh thả ra trong tay mới vừa xào xong thức ăn, hiếm thấy không có tiếp tục ghim vào trong phòng bếp, ngược lại ngồi xuống, nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Những ngày gần đây, ngài nhìn ra được không?"

"Ừ... Không có." Thẩm Huỳnh lắc đầu nói, "Chờ một chút!"

"Thật ra thì ta cũng chỉ là suy đoán." Nghê Thanh nhún mày một cái nói, "Dù sao đứa bé kia tám năm qua đều không có dị thường gì, hẳn là chẳng qua là ta nghi ngờ chứ?"

"Vây cũng không nhất định." Thẩm Huỳnh bói(lột) hai cái cơm, thuận miệng trả lời một câu, "Ngươi ta quen biết lại không nhiều."

Nghê Thanh cả kinh, "Sư phụ nói là..."

"Không nóng nảy."

"Ừ."

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt một mặt mòng bức chen vào, "Các ngươi đang nói gì? Tại sao ta hoàn toàn nghe không hiểu?" Các nàng mới vừa nói là Ninh Từ An chứ? Tuyệt đối đúng vậy đi!

"Đang nói ngươi cái kia nhân vật nam chính thân phận a!" Thẩm Huỳnh trả lời một câu.

"Thân phận gì?" Cô Nguyệt sững sờ, hẳn không phải là con trai của Bạc Phi Bình sao? Còn có cái gì kêu nhân vật nam chính của hắn?

]

"Ừ? Ta không có nói với ngươi sao?" Thẩm Huỳnh gãi đầu một cái nói, "Ngày đó đầu bếp đang giúp hắn trừ nguyên linh kiếm khí thời điểm, ở trong

cơ thể hắn phát hiện chút đồ vật khác."

"..." Ngươi nha khi nào từng nói với ta rồi hả? Lão từ thần mẹ nó sẽ biết đi à?

Nhất thời có loại bị cả thể giới loại bỏ bên ngoài bức bối cảm giác.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Đầu bếp ngươi nói." Thẩm Huỳnh tiếp tục ăn cơm của mình.

"Vâng, sư phụ!" Nghê Thanh gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Hôm đó, ta giúp hắn khu trừ trong cơ thể nguyên linh kiếm khí thời điểm, phát hiện kiếm khí của hắn mặc dù hỗn loạn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể thu thập. Ta nguyên tưởng rằng hắn trẻ tuổi nhỏ, không hiểu được áp chế kết quả. Nhưng ta dùng tiên khí giúp hắn trừ khử kiếm khí thời điểm, lại đặc biệt thuận sướng liền thăm dò vào trong đan điền của hắn, không có gặp đến bất kỳ trở ngại nào, cái này rất không bình thường."

Cô Nguyệt sững sờ, nhất thời hiểu được, "Ý của ngươi là nói... Nếu như hắn không hiểu được áp chế kiếm khí, vậy ngươi tiên khí vào trong đan điền hắn, cho dù hắn không biết phương pháp, bản năng cũng sẽ gắng sức phản kháng. Nếu như là hắn biết, lại không thể mặc cho kiếm khí bộc phát?"

"Không sai." Nghê Thanh tiếp tục nói, "Không chỉ như thế, tại trong quá trình ta khu trừ kiếm khí, mặc dù không có cảm giác được hắn còn có ý thức, lại tựa hồ như một mực đang có ý định phối hợp. Giai đoạn trước ta cũng không có gặp đến bất kỳ trở ngại nào. Chẳng qua là tại ta tiên khí trong lúc vô tình quét qua hắn thần thức thời điểm, lại đột nhiên chịu đến toàn lực phản kháng. Tất cả kiếm khí tất cả bạo động, cho nên ta khi đó mới có thể bị kiếm khí của hắn xâm nhập, bị phản thương."

Cô Nguyệt đáy lòng căng thẳng, "Chẳng lẽ nguyên thần của hắn có vấn đề?"

"Không biết!" Hắn lắc đầu một cái, "Khi đó ta chuyên tâm áp chế kiếm khí, cũng không có nhìn kỹ, chẳng qua là mơ hồ cảm giác được một cỗ lạnh lẽo thấu xương. Sau ta còn muốn thăm dò vào trong thần thức hắn kiểm tra, lại một chút vết tích đều tìm không được rồi. Cho nên ta mới ký thác sư phụ giúp ta xem một chút hắn có khác biệt gì." Lại nói Tiên giới không thể so với Phàm giới, nếu là có người động nguyên thần của hắn, lấy tu vi của Bạc gia cha con không có khả năng không nhìn ra.

"Cái mánh!" Cô Nguyệt không nhịn được mắng một tiếng, vai nam chính quả nhiên không đơn giản, "Chuyện trọng yếu như vậy, ngươi làm sao sớm không nói với ta?"

"Ngươi cũng không hỏi a!"

"Vậy ngươi làm gì nói cho Thẩm Huỳnh?" Không hỏi ngươi đừng nói đúng không?

"Nàng là sư phụ." Chuyện đương nhiên.

"..." Mịa nhà nó!

Hóa ra chỉ có hắn là phái Vô Định nhặt được đúng không?

"Tóm lại, đứa bé kia nguyên linh kiếm khí bộc phát, khả năng không chỉ là bởi vì cái đó Ma tộc xâm lấn nguyên nhân." Nghê Thanh trầm giọng nói, "Nhất định còn có nguyên nhân gì khác, chẳng qua là không biết Bạc gia cha con có hay không cảm kích mà thôi."

Cô Nguyệt càng nghe lại càng quần quít, những thứ này trong nội dung cốt truyện đều không nhắc tới qua a, Ninh Từ An cái này nhân vật chính vừa ra sân chính là rất cao thượng, vì quang đang vai chính diện, cũng không có nói tới hắn có cái gì đặc biệt thân phận, hậu kỳ thậm chí thành một phương Thiên Đế, chẳng lẽ là hắn nhìn sót cái gì chương hồi?

"Bất kể! Bọn họ cũng ở không được mấy ngày." Cô Nguyệt có chút phiền muộn phát phát tay nói, "Ngược lại các ngươi nhớ kỹ, yêu quý sinh mệnh, cách xa nhân vật chính! Sau đó cách bọn họ xa một chút, đừng có lại cùng cái này kêu Ninh Từ An liên hệ bất kỳ quan..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên mặt liền biến sắc, đông một cái buống xuống chén, đứng lên.

"Ngươi làm gì vậy?" Cô Nguyệt sợ hết hồn, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng như vậy bộ dáng khẩn trương, "Phát sinh chuyện gì?"

"Không còn kịp rồi!"

"Cái gì?" Hắn còn không phản ứng kịp, đột nhiên phía sau truyền tới một tiếng, vang động to lớn, có màu đen đồ vật, phóng lên cao. Thoáng qua trong lúc đó đầy trời ma khí mê man, che lại toàn bộ phái Vô Định bầu trời.

Ma khí! Tại sao phái Vô Định lại đột nhiên xuất hiện như vậy nhiều ma khí?

"Là phía tây Thường Thanh điện!" Cô Nguyệt trong nháy mắt nhận ra phương vị, trên mặt lại càng thêm kinh ngạc, "Đó là Bạc gia ba chỗ của người ở! Vì sao lại ở nơi nào xuất hiện?"

"Đầu bếp, đi mau!" Thẩm Huỳnh xoay người, một mặt sốt ruột liền muốn hướng bên kia chạy.

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt tay mắt lanh lẹ, bắt lại người, "Người điên rồi! Lớn như vậy mà khí, người liền dám như vậy vọt vào cứu người." Lại nói môn hạ đệ tử hiện tại cũng tại Diễn Võ Trường, không ở trong đó.

"Ai nói ta muốn đi cứu người?"

"Vậy người..."

"Bên kia còn lạnh nhạt thờ ơ ta tốt mấy con cá làm đây!" Lần trước mang về hải sản, rất lớn cái loại này, "Đầu bếp, cứu hàng a!"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 128: Ma Giới Mở Rộng Ra

Cái kia ma khí càng ngày càng đậm, so với ngày đó tại trong phủ thành chủ, bây giờ xuất hiện hiển nhiên là trước đây không chỉ gấp mấy lần, thiên địa biến sắc. Ma khí trong thành thoáng còn truyền tới từng trận quỷ khóc sói tru, đặc biệt thăm người. Nói cái bóng đen xông vọt mà ra, cặp mắt đỏ ngầu, mặt mũi dữ tợn.

Cô Nguyệt ngay lập tức mở ra hộ sơn đại trận, chiêu tập đệ tử, toàn bộ thối lui đến tiền điện trên quảng trường, hết sức đem đệ tử đều bảo hộ ở trong trận pháp. Đấy lòng lần thứ 108, nguyên rủa nhân vật chính chuốc họa thể chất, lúc này mới tới phái Vô Định mấy ngày a, thật là đi cái nào cái nào xui xẻo.

Đồng đảo đệ tử tập hợp không tới năm phút, trước vọt vào Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh trở về tới rồi, Nghệ Thanh một tay xách một người, mà Thẩm Huỳnh một tay xách... Một con cá?

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cái này nha thật đúng là mẹ nó là đi thu cá khô nữa à này!

Mấy người cùng đi tiến vào trong trận pháp.

Nghệ Thanh lúc này mới cầm trên tay người thả xuống, chính là Bạc gia cha con. Bọn họ tựa như là bị cái gì đã kích một mặt không dám tin tưởng, đặc biệt là Bạc Nghi dường như còn bị trọng thương.

"Hai vị đây là... Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt tiến lên đỡ người hỏi.

Nghệ Thanh nhủ mảy một cái, nhìn hai người một cái nói, "Trước chúng ta đều đoán sai rồi, Khúc Song thành cánh cửa Ma Giới, chẳng qua là một cái hoàng tử. Chân chính cánh cửa Ma Giới đã sớm dời đi, không tại bất kỳ chỗ nào, mà là một mực ở trên người Ninh Tử An, hắc bản thân liền là giới môn."

"Cái gì!" Cô Nguyệt cả kinh, mịa nó, nhân vật nam chính không phải là một danh môn chính phái sao? Khi nào biến thành nhân vật phản diện rồi, cái này nội dung cốt truyện thiên về cường nữ à cho ăn, "Người nói là những thứ này mà khí là hắc thả ra... Hắc cũng là Ma tộc?"

"Không! An nhi tuyệt đối không phải là Ma tộc!" Nghệ Thanh vẫn chưa trả lời, Bạc Phi Bình trước một đạo tình hồn lại phản bác, "Hắn sinh ra được thời điểm, đích đích xác xác là một cái tiên thai, chẳng qua là chẳng biết lúc nào... Bị gieo xuống ma chủng." Hắn một mặt tự trách, mấu chốt là bọn họ nhiều năm như vậy, lại có thể cũng không có phát hiện.

"Ài, là chúng ta sơ sót." Bạc Nghi cũng thở dài một cái nói, "Trên người An nhi sớm đã có ma chủng. Trước cái đó xông vào Ma tộc, nhất định là nhìn thấu một điểm này, cho nên mới dứt khoát đem Ma môn chuyển tới trên người An nhi, muốn dẫn hắn mê muội sau, lại mở ra giới môn."

"Chờ một chút..." Cô Nguyệt nhúc nhích, "Ý của các người nói là, cái đó cánh cửa Ma Giới là có thể dời đi?"

"Không sai." Bạc Nghi gật đầu, lại là lo lắng vừa ấy nãy nói, "Chúng ta không biết điểm này, cho nên mới dẫn hắn rời đi Khúc Song thành, ít đi tiên mạch áp chế, An nhi bị ma khí ăn mòn bộc phát mới... Đều là chúng ta làm liên lụy quý phái."

Cô Nguyệt lúc này là thực sự muốn chửi má nó rồi, "Được rồi bây giờ nói những thứ này cũng vô ích, hai vị vẫn là suy nghĩ một chút có biện pháp gì có thể giải quyết tình huống bây giờ chứ?" Toàn bộ phái Vô Định, hiện tại đã biến thành đen kịt một màu rồi, trừ bọn họ ra đứng địa phương bên ngoài, khắp nơi đều là ma khí.

"Chuyện này..." Hai người liếc nhau một cái, lắc đầu một cái, "Ma khí ngăn cách chúng ta cùng bốn phía tiên khí cảm ứng, muốn phá vòng vây đi ra ngoài,

sợ là rất khó. Huống chi..."

Hắn không có nói tiếp, như vậy nhiều ma khí, nếu là lại từ Ma Giới đi ra một hai con Ma tộc, bọn họ chắc chắn phải chết. Duy nhất trông cậy vào là bây giờ còn đang Khúc Song thành trong Tiên Đế Qua Vưu, nhưng lúc này cũng không có biện pháp đưa tin đi ra ngoài à?

"Các người nhìn thấy cái đó cánh cửa Ma Giới rồi hả?" Hắn hỏi.

"Đều thấy được, vẫn còn lớn đấy!" Không chờ hai người trả lời, Thẩm Huỳnh chỉ về đằng trước nói.

]

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên ngay phía trước trong hắc vụ, một cánh to lớn cửa lớn màu đen, chính từ từ dâng lên, hơn nữa còn có càng ngày càng đại khuynh hướng, cùng mây thẳng trước bọn họ ở phía trên Khúc Song thành nhìn thấy giống nhau như đúc.

"An nhi!" Bạc Phi Bình đột nhiên khẩn trương kêu một câu.

Cô Nguyệt lúc này mới chú ý tới, ngay tại cửa dưới góc trái lằng không đứng yên một đứa bé, chính là Ninh Từ An. Chẳng qua là cho thường ngày nhu thuận bất đồng, giờ phút này trên mặt hắn bỏ đầy ma vết, cặp mắt đỏ ngầu, một tay ấn ở trên cửa, chính lạnh lùng nhìn phía dưới.

Đây là... Nhân vật nam chính? Này rõ ràng chính là nhân vật phản diện đại BOSS ra sân đi à!

"Hắn thế nào?" Cô Nguyệt hỏi.

"Hắn bị trong cơ thể ma chủng ăn mòn, đã mê muội." Nghê Thanh trả lời một câu.

Quả nhiên sau một khắc, trên người Ninh Từ An ma khí càng tăng lên, theo mấy tiếng thê lương tiếng hô, từng đạo ma khí liền hướng về phía dưới công kích xuống. Nghê Thanh cảm kiếm xông ra ngoài, đầy trời kiếm khí nhất thời liền công giải tán những ma khí kia.

Ninh Từ An cười lạnh một tiếng, như là không thèm để ý chút nào người phía dưới, chỉ nhìn một cái, lại quay đầu chuyên tâm nhìn về phía cái kia quạt cửa lớn, đột nhiên tại lòng bàn tay trái rạch một cái, cắt ra một cây vết máu, liền hướng trên cửa cái con kia Xích mất con cóc nhằn lên.

"Không được, hắn muốn mở ra cánh cửa Ma Giới! Mau ngăn cản hắn!" Cô Nguyệt cả kinh, điều kiện phản tránh nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Thẩm Huỳnh, đem tiêu tử thú kia đánh xuống!"

"Ồ!" Thẩm Huỳnh đáp một tiếng, nhìn chung quanh một chút, tìm không có vũ khí gì, vì vậy... Không thể làm gì khác hơn là vung lên trong tay cái kia to lớn cá khô, thuận tay hướng không trung ném tới.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận cuồng phong quét qua, ngay sau đó bịch một thanh âm vang lên, mới vừa muốn mở cửa Ninh Từ An, cả thân thể bịch một tiếng bị vỗ vào trên cửa, liền với trên người ma khí đều bị chụp tiêu mất nửa số.

Thế nhưng trọng áp lại không có biến mất, ngược lại mang theo cỗ thể không thể đỡ khí thế, tiếp tục đi phía trước đẩy tới, chỉ nghe đến chỉ rằng một thanh âm vang lên, nguyên bản chút nào tia bất động cánh cửa một tiếng âm vang, liền Ninh Từ An hướng bên trong té xuống, cánh cửa đánh... Đánh... Mở ra!

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghê Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

"Ngu... ba ba, ta phải nói đây là bởi vì cái môn này chất lượng quá kém, người tin không?" Nào có một cá khô liền đẩy ra.

"Ta tin cái đại đầu quý a!"

Xong rồi xong rồi xong rồi!

Hắn ngàn vạn lần trăm tính toán muốn ngăn cản mở ra cánh cửa, trực tiếp bị một cá ướp muối cho đẩy ra. Vậy còn chơi một cái cầu a!

$(\prime\prime\square)\frown\text{———}$

Sau một khắc, bốn phía hắc khí càng thêm đậm đà, một cái bóng đen to lớn từ bên trong bay ra, cùng trước kia những thứ kia như ẩn như hiện thân ảnh bất đồng, cái bóng đen này có hoàn toàn thật thể, cả người đen nhánh, trên mặt bị hầm hại vết bao trùm không thấy rõ nguyên bản khuôn mặt. Từng đạo lộ ra thấu xương lạnh lẽo khí tức đập vào mặt, nhất thời toàn bộ trận pháp phòng ngự, đều là một con chấn động, mơ hồ có xu thế sụp đổ.

Ma tộc đến rồi!

"Ha ha ha ha ha..." Bóng đèn kia nhìn bốn phía một cái, đột nhiên phát ra một trận cười điên cuồng, "Không nghĩ tới cánh cửa Ma Giới cũng có mở ra một ngày, ta Viêm... Ai nha!"

Hắn lòi còn chưa nói hết, đột nhiên bị người một cước từ không trung đạp xuống dưới, thân thể giống như là như khí cầu bị đâm thủng một dạng, chỉ... Một trận vang, hóa thành sợi luồng khói xanh biến mất, chỉ chừa một bộ đen cốt lại không còn âm thanh.

Thẩm Huỳnh thu hồi chân, chỉ chỉ vậy cũng một nửa cánh cửa Ma Giới, lúc này mới xoay người lại nói một câu, "Gi đó, ta đi thu thập một chút tàn cuộc, tùy tiện đem cái đó bùng nổ thẳng nhóc tìm về tới. Đầu bếp, người coi trọng mọi người!"

"Vâng, sư phụ!" Nghệ Thanh lập tức tiếng vang.

Thẩm Huỳnh thân hình lóe lên, xoay người biến mất ở bên trong cửa.

Mọi người: "..."

Rất lâu...

Lại nói... Mới vừa cái đó theo Ma Giới đi ra ngoài Ma tộc, muốn nói mình là Viêm Ma chứ? Trong truyền thuyết có thể ngự sử Vạn Dương Chân Hỏa, đốt sạch thế gian vạn vật, Tiên Đế đều không chừng là đối thủ của hắn Viêm Ma, vừa ra sân liền như vậy... Bị một cước giết chết?

(◕_◕)

Không không không, nhất định là bọn họ nghe lầm... Rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 129: Tinh Thần Chia Ra

(Đúng vậy, 130. không phải là mất chương đâu, mà là tác giả ghi lộn đây)

Ma Giới.

Khắp nơi quái thạch đứng sừng sững, dung nham khắp nơi, chân trời đều là một mảnh tối tăm mờ mịt.

Lúc này Ma Giới nghênh đón trong lịch sử lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần chủng tộc diệt tuyệt nguy cơ. Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu xanh, phá vỡ Ma Giới thường xuyên tối tăm bầu trời, thật sự trải qua chỉ địa, thế không thể đỡ, vạn ma phục đầu. Thậm chí còn không có ma thấy rõ hẳn đáng đáp ra sao, cũng đã trở về với cát bụi, đạo thân ảnh kia, tự cánh cửa Ma Giới bắt đầu, một đường càn quét qua toàn bộ vạn ma đại lục. Tự đông hướng tây, sau đó chuyển nam, lại chuyển bắc, lại đi nam, lại đi bắc... Nam bắc...

Ách... Nàng hình như là lạc đường!

_ _

Tại nam cùng bắc hai cái phương hướng gian, tới tới lui lui mười mấy chuyển sau, người kia lòi ra giấu sâu ở dưới đất mấy trăm mét chỗ, mới vừa thành Ma tiểu Mộng Ma, đã hỏi tới tin tức cần. Rốt cuộc hướng về đại lục trung bộ ma vương điện tiến phát rồi.

Vì vậy... Mười phút sau.

Ma khí nồng nặc nhất, vạn ma hội tụ ma vương điện, một mảnh thanh minh, cả thành ma cốt. Lúc này tất cả hy sinh Ma tộc trong lòng chỉ có một nghi vấn.

Dọc theo đường đi ma: Tại sao đánh ta, chúng ta chẳng qua là đi ngang qua?

Giữ cửa ma: Tại sao đánh ta, ta chẳng qua là giữ cửa?

Ma quân: Tại sao đánh ta, ta chẳng qua là đứng gác?

Ma tướng: Tại sao đánh ta, ta chẳng qua là tới đi làm?

...

Không có ai biết nguyên nhân.

Mà bọn họ cao cao tại thượng, ma cốt tranh tranh, chiến vô bất thắng ma vương, đã nằm trên đất khóc một cái nước mũi một cái lệ.

"Đại... Đại tiên, đừng đánh... Đánh lại ta liền giải tán! Ta sai lầm rồi, thực sự cũng không dám nữa, tha mạng a!"

"Nói, đứa bé kia đi đâu rồi?" Thẩm Huỳnh một cước giẫm ở ngực của ma vương, trầm giọng hỏi.

"Cái...Cái gì đứa trẻ?" Ma vương một mặt mòng bức, còn không có theo cái kia ngừng phi đầu che mặt đánh dữ dội trong phục hồi tinh thần lại, cho tới bây giờ không có bị người như vậy đánh qua, quả thật là chính là triển ép!

Làm thành chúa tể một giới, vì Ma Giới tôn nghiêm hán là muốn phản kháng kia mà, nhưng mấu chốt là hoàn toàn không phản kháng được a! Hán thậm chí cũng không sợ mặt mặt nghĩ chiều dưới trướng chúng ma hỗ trợ, tâm niệm vừa động bên dưới, thông báo thập phương thiên ma.

Thập phương thiên ma tới đã tới, hơn nữa tới còn rất nhanh, sau đó...

Rất nhanh toàn diệt!

Hơn nữa còn là một cái tát một cái, so với chụp con muỗi còn dễ dàng, đã bị đánh nằm, bây giờ còn nằm trên đất không biết sinh tử đây!

Quá... Quá đáng sợ! Cõi đời này lại có so với Ma tộc kẻ càng đáng sợ hơn, mấu chốt hán đến bây giờ cũng không biết đối phương kết quả muốn làm gì?

]

"Liền là mới vừa vào Ma Giới đứa trẻ, một phút đồng hồ trước."

"Ta... Ta không biết a! Đại tiên!" Hán tại trong Ma cung trầm đang ngủ ngon giấc, nàng đột nhiên liền xông vào, không nói hai lời, nín hán chính là một hồi đánh no đòn, hán nào biết cái gì đứa trẻ a, "Đại... Đại tiên, ngài muốn cái gì cứ việc cầm đi là tốt rồi, nhưng ta thật không có thấy cái gì đứa trẻ à?"

"Thật không thấy?" Thẩm Huỳnh tiếp tục hỏi.

"Thật không có a, đại tiên!" Ma vương muốn khóc, hóa ra nguoi là tới tìm nguoi, nguoi nói sớm a! Hán lại không có nói không nói.

"Vậy hán đi đâu thế?" Rõ ràng tiến vào.

Hán sao biết a, "Nếu không, ta triệu tập ma chúng, giúp ngài tìm một chút?"

"Cũng được!" Thẩm Huỳnh do dự một chút, lúc này mới dời đi giẫm đạp chân của hán, suy nghĩ một chút mục đích của mình lại hỏi một câu, "Vậy nguoi sau đó, còn dám hay không rồi hả?"

"Không dám không dám không dám!" Ma vương liên tục lắc đầu bảo đảm, cũng không dám lên, dứt khoát cũng liền quỳ rồi, hít sâu một hơi, mới thử dò xét hỏi, "Cái kia đại tiên, có thể nhắc nhở một chút, tiểu ma rốt cuộc đã làm sai điều gì sao?"

"Ý đồ xuyên qua cánh cửa Ma Giới, chạy đi Tiên giới, còn cần ta nhắc nhở sao?"

Ma vương cả kinh, "Cánh cửa Ma Giới mở rồi sao?"

"Đúng vậy!" Thẩm Huỳnh gật đầu, "Nguoi không biết sao?"

"Ta không biết a!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Ma vương: "..."

Thật giống như... Đánh lỗi ma?

(◕_◕)

Tình cảnh một lần vô cùng lúng túng.

"Ho khan, cái đó..." Thẩm Huỳnh ho khan một tiếng, "Chúng ta vẫn là đến nói một chút đứa bé kia đi!"

"..." Đây là tại nói sang chuyện khác đi, tuyệt đối đúng vậy chứ?

o(∩_∩)o

"Hán đại khái cao như vậy, tám tuổi, xuyên quần áo màu xanh trắng." Thẩm Huỳnh so so bên eo của mình, "Ta hỏi qua phụ cận A Hắc, bọn họ nói nơi này nguoi lớn nhất, chuyện đều là nguoi làm chủ, cho nên ta mới tới tìm nguoi."

A Hắc là cái quỷ gì? Nàng gặp phải cái khác Ma tộc sao? Cái này rõ ràng cho thấy bị nàng đe dọa rồi, mới có ý đem hắc khai ra tới, nghĩ mượn đao giết người chứ? Muốn cho hắc biết là cái nào Ma tộc đem cái này sát tinh đưa tới ma vương điện, hắc nhất định sẽ sẽ không bỏ qua hắc.

"Như thế đại tiên, có thể hỏi một chút, đứa trẻ kia là tại sao tới đây Ma Giới? Lại là từ đâu biến mất sao?"

"Ồ, hắc bị ta dùng cá ướp muối chụp tiền vào."

"..." Cái quỷ gì, "Cái kia cá đâu?"

"Cá dĩ nhiên còn..." Thẩm Huỳnh nói đến một nửa lại dừng lại, thẳng nhóc kia sẽ không bị chụp hôn mê, còn đáp ở dưới con cá kia chứ? Nhắc tới, nàng sau khi vào cửa, thật giống như cái kia cá ướp muối phía dưới quả thực phình.

Nàng sắc mặt một xui xẻo, thân hình lóe lên nhất thời biến mất ở trong điện. Ma vương còn chưa kịp thở phào, nàng đột nhiên vèo một cái, lại chạy trở lại.

"Đại... Đại tiên?" Tại sao lại trở lại rồi hả?

"Ta tìm không ra đường trở về rồi, ngươi dẫn ta đi."

"..." Hắc có thể nói không sao?

Ninh Từ An tỉnh lại sau mới cảm giác được, bốn phía cái kia không chỗ nào không có mặt ma khí, phảng phất là cương châm đang không ngừng hướng trong thân thể hắc chui. Trên mặt nhất thời thoáng qua một tia không thuộc về cái tuổi này mừng như điên.

"Ma Giới? Nơi này là Ma Giới!" Hắc theo bản năng quay đầu nhìn lại, con mắt to tròn cười càng ngày càng tùy ý, "Ha ha ha... Quá tốt rồi, quả nhiên mở ra! Quần ma xâm phạm, đến lúc đó..."

Hắc lờ đi đến một nửa lại dừng lại, sắc mặt đột nhiên một trận vặn vẹo, ánh mắt lóe lên tràn đầy giãy giụa, không tới hồi lâu trên mặt ma ngân biến mất, xuất hiện cùng trước kia hoàn toàn bất đồng thần sắc, trong mắt tràn đầy đều là lo âu, nhìn rộng mở cửa chính một cái, như là quyết định cái gì, đột nhiên bắt đầu hai tay kết ấn.

"Thần Qua, ngươi muốn làm gì? Dừng tay!" Sắc mặt hắc lần nữa dữ tợn, phảng phất bên trong thân thể có một người khác, đang cùng hắc cướp đoạt cái gì một dạng, "Cánh cửa Ma Giới đã hủy, ngươi đã quan không hơn."

"Chuyện này bởi vì bốn tọa mà lên." Thanh âm của hắc lần nữa một thấp, "Tự nhiên nên phải do bốn tọa chấm dứt."

"Ngươi điên rồi!" Một thanh âm khác hốt hoảng lớn tiếng quát tháo, "Ta chính là ngươi, giết ta, ngươi cũng phải không được tốt. Ngươi không phải là muốn trở nên mạnh hơn sao? Thành ma chúng ta liền sẽ trở nên mạnh hơn, vượt qua cái khác Thiên Đế, ngươi chính là trong tam giới người mạnh nhất."

"Là ta chỉ qua, sớm nên thanh trừ ngươi." Một thanh âm khác lần nữa nói, động tác trên tay ngược lại nhanh hơn.

Mơ hồ có ánh sáng lên, lại lại đột nhiên tối một cái, "Hừ! Ngươi cho rằng là đây là tại Tiên giới, ta chỉ có thể mặc cho ngươi xử trí sao? Nơi này ma khí đầy đủ, ngươi có phải hay không là đối thủ của ta còn chưa nhất định đây!"

"Ta đâu có chết cũng sẽ không thành Ma."

"Vậy ngươi có thể đuổi ta thử xem?"

"Cái đó..." Thẩm Huỳnh quả thực không nhìn được vỡ một cái cái đó làm bầm lâu bầu nửa ngày đứa trẻ, "Một mình ngươi rất hưng phấn a!" Còn nhỏ tuổi liền phân đồ trang sức hai góc?

"Người nào?" Ninh Từ An sợ hết hồn, kinh hô thành tiếng, đã không phân rõ là cái nào thanh âm. Cả thân thể lui về phía sau hai bước, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong mắt nghi ngờ lóe lên, nhận ra nàng tới, "Là ngươi! Ngươi là Thẩm... Thẩm..."

"..." Tên của nàng khó nhớ như vậy sao?

--

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Chương 130: Diệt Tuyệt Nguy Cơ

"Trầm chuông môn!" Đưa trẻ lại trở về cái đó trầm thấp êm ái điểm âm thanh, một mặt khăn trương nói, "Bổn tọa chính là Thần Qua, tốc độ giúp ta khu trừ trên người ma chủng, hần đã cùng ta Tâm Ma tan làm một thể, chính ta không cách nào động thủ."

"Thần Qua?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, "Ai vậy?"

Thiên Đế Thần Qua: "... Dầu gì là chủ nhân của phương này đại lục, nổi tiếng thấp như vậy sao?

"Ha ha ha ha..." Hắn đang định giải thích, âm thanh nhất thời lại biến đổi, phát ra một trận cười điên cuồng. "Người cho rằng là cái này Địa Tiên làm gì được ta? Đừng quên nơi này chính là Ma Giới, nàng đã sớm tự thân khó bảo toàn. Một cái Địa Tiên liền phổ thông Ma tộc đều không đối phó được, chớ nói chi là nơi này còn có ma vương."

"Ma vương? Người nói hấn a!" Thẩm Huỳnh tránh ra bên cạnh một bước, đi theo sau lưng, giống như chỉ chim cú nhỏ một dạng ma vương kéo ra ngoài.

Hai thanh âm "..."

$$\Sigma(\circ\Delta\circ|||)\}$$

"Tiểu Hắc, xem hán tật xấu gì?" Ngày hôm qua còn rất tốt cái hài tử, làm sao đột nhiên liền tinh thần nứt ra.

"Được rồi đại tiên, không thành vấn đề đại tiên!" Ma vương vén tay áo lên liền dời qua. Ánh mắt lại không bị khống chế nhìn một chút giới môn.

Trăm triệu năm tới, luôn luôn đóng gát gao cánh cửa Ma Giới, lần đầu tiên trực tiếp rộng mở, bên kia chính là Tiên giới. Chính là Ma Giới qua nhiều năm như vậy, vẫn muốn tiến vào, lại ngại cái này quạt giới môn mỗi mỗi cũng không đi được. Ngẫu nhiên có may mắn, cũng chỉ là phân ra một lượng tia thần niệm, có thể theo khe cửa chui ra đi, hoặc là dựa vào lấy đặc thù phương pháp xâm nhập mà thôi.

Nhưng bây giờ... Nó rất cuộc mở ra.

Ma vương nội tâm trở nên kích động, quay đầu nhìn một chút bên người nữ tử, nhất thời trong lòng giống như bị tưới châu nước lạnh, chỉ một cái lại diệt.

Còn không bằng không mở đây!

Nhìn từ An chỉ cảm thấy một cỗ khổng lồ ma khí đập vào mặt, vô luận là trong cơ thể người nào, nhất thời đều tiêu mất âm thanh. Có thể cảm giác, trước mắt ma cố ý thu liễm ma khí, nhưng như vậy uy áp vẫn là làm người ta kinh ngạc.

Mặc dù hần lúc này sung mặt sung mũi, nhưng hần... Rất mạnh! Đặc biệt mạnh, coi như là thời điểm hưng thịnh Thiên Đế Thần Qua, cũng sẽ không là đối thủ của hần!

Người này... Thật sự là ma vương!

Ma vương chẳng qua là nhẹ nhàng một quét qua mặt đất đưa trẻ, liền biết tình huống của hắn, để tránh đại tiên cho là hắn chuyển qua loa lấy lệ, cố ý đưa tay điểm ở đối phương ngực tâm, quét một tia thần niệm vào trong.

 $\dot{O}?$

1

Hắn sùng sốt một chút, lại là chuyện kiếp ân.

"Trở về đại tiên!" Ma vương cười hắc hắc, rõ ràng mười mười báo cáo, "Cái này tiểu... Tiểu hữu, hồn thể mang theo ma chủng, lúc này đã ấp trứng trưởng thành, cùng hắc Tâm Ma kết hợp nhất thể. Bây giờ đang cùng bản thể hắc thiên niệm có phân định chống lại thể."

"Cái này không nói nhầm sao?" Ai không nhìn ra tinh thần hẩn chia ra, "Ta hỏi cái kia mà chúng ở đâu ra?"

Ma vương sợ đến run lên, âm thanh lập tức lền thấp xuống. "Chuyện này... Cái này ta cũng không biết, ma chúng sinh ra có rất nhiều loại nguyên nhân. Huống chi người này hồn thể ma chúng là giáng sinh liền ở, đã không cách nào khảo chứng."

"Người nói là... Hắc trời sinh cứ như vậy?" Chưa nghe nói qua trời sinh tinh thần chia ra à?

"Không!" Ma vương lại lắc đầu một cái, "Không phải là trời sinh, là kiếp trước."

"Ý gĩ?"

"Bẩm đại tiên!" Ma vương một mặt hưng phấn chỉ hần nói, "Trong thần thức hần mang theo chuyển kiếp ấn, nói cách khác hần không là thông qua tam giới luân hồi mà đầu thai, hần kiếp trước liền là một vị tiên nhân, ma chúng là kiếp trước cũng đã bị trồng ở trong hồn phách của hần rồi, chẳng qua là gần đây mới hoàn toàn ấp trứng."

Lộn xộn cái gì, đều đủ diễn trên một bộ Kiếp trước và Kiếp này phim truyền hình rồi.

"Tiểu bằng hữu, ta hiện tại phải dẫn ngươi trở về. Nhưng tốt nhất trước tiên đem chuyện này giải quyết trước, nếu không ta không tốt hướng Ngưu ba ba giao phó!" Nàng quét mắt hần một cái, "Nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ai mới là cái đó... Cái gì bình an?"

"Trăm chương môn, ta thật ra thì là..."

"Ta dạ!" Đứa trẻ lời đến một nửa, ngữ điệu biến đổi, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang nói, "Ta mới là thật Ninh Từ An! Thần Qua ý đồ đoạt xác, ngươi nhanh lên một chút động thủ, đem hần theo trong thân thể ta đuổi ra."

"Cần rồi!" Ma vương quát một câu, trên người ma khí để xuống một cái, "Làm sao cùng đại tiên nói chuyện đây?"

"Ngươi mới cần rồi!" Thẩm Huỳnh giơ tay liền hướng nó sau ót vỗ một cái, "Hù dọa đứa trẻ ngươi rất có bản lĩnh à?"

"..." Vô mông ngựa ở trên chân ngựa ma vương co rụt lại, lại đoàn thành chim cút. Đại tiên thật là dữ, tốt không ổn định, tốt cố tình gây sự!

"Tiểu bằng hữu, ngươi tiếp tục nói."

"Cái này Thần Qua chính là nghĩ đoạt xác, cho nên..."

"Im miệng, không nói ngươi!" Không đợi Ninh Từ An tiếp tục, nàng chỉ chỉ trên mặt hần ma ngân lần nữa cắt đứt, "Dung mạo ngươi quá xấu, đổi bên trong cơ thể ngươi, cái đó đáng đẹp mắt tiểu bằng hữu nói."

Ma chúng: "..."

Ma vương nghe một chút, không cần Thẩm Huỳnh mở miệng, lập tức thả một tia ma khí đi qua, chế trụ trong cơ thể Ninh Từ An ma chúng. Quả nhiên không tới một hồi, trên mặt hần ma ngân rút đi, lại biến trở về cái đó thành tú tiểu bằng hữu. Rốt cuộc có một chút lấy trước kia cái nhu thuận đứa trẻ bộ dáng, chẳng qua là trong mắt nhiều hơn một tia cùng tuổi tác không hợp thành thực.

"Thẩm... Đại tiên." Hần nhìn một chút bên cạnh ma vương, nhất thời đổi một loại xưng hô, thông minh không có hỏi nhiều, mà là nói tỉ mỉ nỗi lên chuyện của chính mình, "Ta vốn tên là kêu Thần Qua, vạn năm trước bị người âm toán bị thương, cũng chính là khi đó bị gieo xuống ma chúng. Khi đó ta trọng thương tại thương, chỉ có thể tạm thời phong ấn, không ngờ cái này ma chúng ngày càng cường đại, cũng cùng ta Tâm Ma hợp hai thành một. Ta khỏi bệnh đi sau hiện chuyện này đã tới không kịp, nếu như là cưỡng ép khu trừ, đối với tu vi của ta bị hư hỏng, thậm chí có khả năng rơi xuống một cái đại kiếp giới."

Hần nhíu mày một cái, như là nghĩ tới điều gì mới tiếp tục nói, "Sau đó ta tìm tới một cái phương pháp, chính là chế tạo một cái tiên thai, đầu thai trong đó, mặc dù cần phải tạm thời phong ấn lại toàn bộ tu vi, ký ức, nhưng lại có thể lấy luân hồi chi lực, từ từ rửa sạch trên người ma chúng. Nhiều nhất chỉ cần mấy ngàn năm thời gian, tu vi của ta liền có thể hoàn toàn khôi phục không lo. Cho nên..."

"Ngươi đầu thai đến Khúc Song thành?"

"Vâng!" Hần gật đầu một cái, "Ta do dự rất lâu, mới đưa tiên thể nhốt vào trong cơ thể Bạc gia phụ nhân. Chẳng qua là ta không nghĩ tới, mặc dù chỉ là ta tiện tay tạo nên tiên thể, Bạc gia vì khiến cho giáng sinh, cũng không tiếc vận dụng đại lượng tiền mạch tiên khí. Cho nên với đêm này thai dưỡng thành trời sinh kiếm thể."

"..." Cho nên trời sinh kiếm thể, là bởi vì sản phụ dinh dưỡng quá dư tạo thành sao? Chuyện này đầu bếp biết không?

"Càng đúng dịp là, trời sinh kiếm thể còn đưa tới một cái Ma tộc. Bởi vì ma khí nguyên nhân, trong cơ thể ta ma chúng không chờ thanh trừ, trước thời hạn tỉnh lại. Cũng nghĩ thừa dịp ta nhớ ức không khôi phục thời điểm, khiến cho ta hoàn toàn mê muội." Hần chân mày đã nhíu chặt chẽ, "Ta tại một khắc cuối cùng tỉnh hồn lại, bây giờ đã không có cách nào hoàn toàn đem ma chúng khu trừ, còn quên đại tiên..."

Hần lời còn chưa nói hết, mặt liền biến sắc, thanh âm the thé, gấp hô, "Trăm chương môn, ngươi đừng nghe hần, ta mới Ninh Từ An a! Hần đều là lừa gạt ngươi... Ngươi còn nhớ sao? Lần trước ngươi ăn cơm còn hỏi ta có muốn ăn hay không bánh ngọt đây? Ngươi tin tưởng ta, Thần Qua là thực sự nghĩ đoạt xác..."

"Được! Ta tin tưởng ngươi?" Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Ta thật ra thì... Ồ?" Ma chúng sững sốt một chút.

"Đại tiên!" Thần Qua phát ra thét một tiếng kinh hãi.

Thẩm Huỳnh lại không lý, quay đầu nhìn về phía ma vương nói, "Tiểu Hắc!"

"Có!" Ma vương lập tức đứng thẳng.

"Người có thể đem bọn họ trong đó một cái kéo ra ngoài chứ?"

"Nhất định phải, ta chuyên nghiệp đây!" Ma vương lập tức vỗ ngực bảo đảm, "Đại tiên, ngài xem ta!"

"Được, vậy liền đem... Mới vừa cái đó xấu xí lôi ra ngoài đi!"

Ma chúng: "... " Nói xong tin tưởng hẳn đây!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chương 131: Ma Môn Biến Mất

"Bắt đầu đi!" Thẩm Huỳnh thúc giục một câu, còn chạy về nhà ăn cơm đây!

Ma vương không nói nhảm, trực tiếp bấm cái quyết. Ninh Tử An mặt liền biến sắc, cơ hồ là lập tức xoay người liền muốn chạy, có thể mới vừa đi ra mấy bước, lại một mặt thống khổ ngồi xổm người xuống đi. Cả thân thể cuộn rút thành một đoàn, toàn thân hắc khí lượn lờ, có cái gì chính từ trên người hẳn phiêu trời lên.

Ma Vương Trực tiếp nói trước một bước, hướng hẳn đưa tay chop một cái, trực tiếp đem một đoàn thứ gì, từ trên người hẳn rút ra. Không tới hồi lâu trên tay hẳn là thêm một đoàn đen trong mang theo điểm đỏ đỏ vật.

Trên mặt Ninh Tử An màu đen ma ngân nhất thời phai không còn một mống, nhưng so với trước tới, khí tức trong nháy mắt yếu đi không ít, sắc mặt tái nhợt, há mồm liền khạc ra một búng máu, liền ngay cả trên người đậm đà tiên khí cũng tàn đi không ít.

"Đa tạ..." Hẳn gắng gượng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ma vương theo bản năng nhủ mảy một cái, lập tức lại chuyển hướng Thẩm Huỳnh, "Đa tạ Thẩm chương môn giúp đỡ."

Thẩm Huỳnh không trả lời, ngược lại nhìn về phía trong tay ma vương đoàn kia màu đỏ thẫm chất khí nói, "Vật này ai làm? Đốt rồi hả?"

Ninh Tử An nhất thời sắc mặt trắng nhợt, nhưng không có lên tiếng.

"Đại tiên..." Ngược lại ma vương hạ thấp giọng nhắc nhở, "Cái này ma chúng cùng hẳn Tâm Ma đã hòa làm một thể, cho nên đây cũng là hẳn một bộ phận, nếu như liền như vậy diệt? Hẳn cũng sẽ chết."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, nói cách khác hẳn bây giờ là nhiều hơn một cái phân thân, vừa chết chết hai? Cái thể giới này thiết lập thật là phiền phức a, "Vậy có biện pháp khác sao?"

"Thẩm chương môn không cần lo lắng." Ninh Tử An hít sâu một hơi đứng lên, "Vật này liền giao cho ta xử lý chứ?"

Nói lấy hẳn nhận lấy đoàn kia hắc khí, giờ tay vãi xuống một cái trận pháp, trong miệng đọc đại đoạn chú pháp, không tới một hồi quanh người hẳn liền xuất hiện nói đạo kim sắc ánh sáng, vô số pháp phù nhanh chóng bay vào đoàn kia hắc khí bên trong.

"Chuyển kiếp ần?" Ma vương cả kinh, theo bản năng mở miệng đọc một câu, chân mày cũng nhíu lại. Sau một khắc lại phát hiện hẳn lấy ra một đóa hoa sen vàng, cũng đánh vào đoàn kia màu đen bên trong, lại là sững sờ, "Thanh Tâm Liên, thì ra là như vậy!"

"Alô, giải thích một chút." Duy nhất xem không hiểu quần chúng vây xem huỳnh, đá đá bên cạnh ma vương.

"Bẩm đại tiên..." Ma vương lập tức chân chó bắt đầu giải thích, "Hẳn là dùng Thanh Tâm Liên làm dẫn, thi triển chuyển thể ần. Trực tiếp đưa tách ra tới bên ngoài cơ thể Tâm Ma, chuyển thể sống lại. Như vậy một có thể mượn chuyển thể chỉ lực lọc sạch Tâm Ma lệ khí. Hai nha, cái kia Thanh Tâm Liên vốn là Tiên giới thánh vật, có thể thanh trừ ác ý tạp niệm. Nói cách khác, trọng sinh sau nó đem lại không có cơ hội nê muội."

"Ồ..." Không có biết.

Nhưng là sau một khắc, đoàn kia hắc khí cùng hoa sen đã từ từ hội hợp thành nhất thể, không tới hồi lâu đã bắt đầu ngưng tụ thành hình, một khắc đồng hồ sau, hắc khí cùng hoa sen đều không thấy, mà trên đất nhiều hơn một cái ngủ say trẻ sơ sinh.

Oa, công nghệ cao a!

Thẩm Huỳnh tròn to hai mắt, Ninh Tử An có chút cật lực đem trên đất trẻ sơ sinh bế lên, nhìn về phía nàng nói, "Nàng sẽ không nhớ đến bất kỳ chuyện lúc trước, chỉ cần lại trải qua ba lần chuyển kiếp, liền sẽ biến thành một con người thực sự, cùng ta liên lạc cũng sẽ chặt đứt. Đối trở lại Tiên giới, ta sẽ đích thân đưa nàng Hạ giới."

Nàng tiến lên liếc nhìn, phát hiện cái kia lại là một bé gái, ngách tâm còn có một đóa hoa sen màu đỏ con dấu. Nhất thời khước miệng giật một cái, cái này chuyển kiếp kỹ thuật là nước Thái dẫn vào sao? Còn kèm theo biến tính chức năng.

]

"Nếu làm định rồi, liền trở về đi, đi!" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ rộng mở cửa chính, mới vừa đi hai bước, lại phát hiện thẳng nhóc kia lại có thể không có theo kịp, "Còn có việc?"

"Thẩm chương môn, chuyện của ta là đã giải quyết, nhưng cánh cửa Ma Giới đã mở." Hắc chân mày sâu mặt nhăn, quay đầu một mắt cảnh giác nhìn chăm chú về phía sau lưng ma vương, "Ta mặc dù không biết ngài cùng này ma là quan hệ như thế nào? Lại đạt được hiệp nghị gì, nhưng Ma tộc từ trước đến giờ đối với ta Tiên giới mắt lom lom, chúng ta tuyệt đối không có thể bỏ mặc không quan tâm."

"..."

"Tiểu tử, ngươi cũng chớ nói lung tung." Thẩm Huỳnh còn chưa kịp mở miệng, một bên ma vương lại sợ đến một cái nhảy cẫng lên, cả người đều là run lên, "Ai mắt lom lom, ai muốn đi Tiên giới! Ta mới không lạ gì đây!" Đứng ở trước mặt đại tiên nói bậy bạ đi à, đầu gì chính mình mới vừa giúp hắn, tiểu tử này lại có thể lập tức ân đền oán trả, ngươi chờ ta!

Hắn lập tức thay làm bộ đáng thương biểu tình, dùng một trăm hai chục ngàn phân nghiêm túc về mặt nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Đại tiên, ta thực sự thực sự thực sự thật không có xâm phạm Tiên giới ý tưởng, ngài yên tâm, ta bảo đảm lập tức thông báo tất cả Ma tộc, tuyệt đối sẽ không có một con ma dám bước ra cánh cửa lớn này. Ai vượt... Ta liền giẫm chân của hắn! Ngài phải tin tưởng ta à..."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh đến lúc đó không có chút nào để ý, vở vai của ma vương một cái nói, "Ta tin tưởng ngươi!"

"Đại tiên..." Ma vương cái này mới thở phào nhẹ nhõm, cho nên hắn mới vừa nịnh bợ vẫn hữu dụng a.

"Thẩm chương môn!" Ninh Từ An cả kinh, mặt đầy không đồng ý. Ma tộc sao có thể tin tưởng, vừa muốn khuyên...

Thẩm Huỳnh lại trực tiếp một cái véo nôi lên hắn, "Được rồi trở về!"

"Đại tiên, đi thông thả!"

Thẩm Huỳnh vừa muốn theo cánh cửa Ma Giới nhảy ra ngoài, đột nhiên lại quay đầu trở lại tăng thêm một câu, "Đứng rồi, quên nói cho ngươi biết. Ta liền ở cánh cửa này."

Ma vương: "..."

Nói tốt tín nhiệm đây?

Đây là uy hiếp chứ? Tuyệt đối trần trụi uy hiếp đi!

Thẩm Huỳnh mới từ cánh cửa bước ra, liền rõ lộ về cảm giác bốn phía ma khí so với trước kia muốn cạn không ít. Chẳng qua là Ninh Từ An bởi vì tại Ma Giới chờ quá lâu, lại cộng thêm trước lại cường ép thi triển chuyển kiếp ấn, còn không chờ xuyên qua giới môn, liền trực tiếp xui.

Thẩm Huỳnh không có cách nào không thể làm gì khác hơn là một tay vịn người, một tay ôm lấy cái đó trẻ sơ sinh, nhảy ra ngoài.

"Sư phụ." Nghệ Thanh thứ nhất tiến lên đón, vừa muốn đến gần lại bước chân dừng lại, nhìn lấy trên tay nàng người, "Đây là..." Làm sao nhiều một trẻ sơ sinh?

Bạc gia cha con cùng đệ tử khác cũng vây lại.

"An nhi!" Bạc Nghi lập tức nhận lấy trong tay nàng Ninh Từ An, tinh tế dò xét khắp hắn mạch hướng, cái này mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng chú ý tới trên tay nàng cái đó bé gái, "Thẩm chương môn, đứa nhỏ này là?"

Làm sao hai người vào trong, lại đi ra ba?

Thẩm Huỳnh qua tay liền đem bé gái nhét vào bên cạnh trong ngực của Bạc Phi Bình, "Tôn nữ của ngươi!"

Bạc Phi Bình: "..."

Bạc Nghi: "..."

Cháu gái? An nhi mới tám tuổi đi à?

Bọn họ có thể hỏi một câu, ai sinh sao?

"Giải quyết sao?" Cô Nguyệt tiến lên hỏi.

"Ừ!" Thảm Huỳnh gật đầu một cái.

"Ngươi đi đâu? Bên trong rốt cuộc phát sinh gì?"

"Không có gì, chính là đi ma vương điện một chuyến."

"Ma vương điện!" Cô Nguyệt cả kinh, liền người xung quanh đều rối rít quay đầu nhìn về phía nàng. "Ngươi... Nhìn thấy Ma vương?"

"Đúng a!" Nàng một mặt tự nhiên gật đầu một cái, "Hắn cùng thỏ đáng đáp còn thật giống."

Thỏ?

Cô Nguyệt sững sờ, nàng sẽ không nói là Thỏ Vương chứ?

Ách... Đột nhiên liền không muốn hỏi rồi, nàng đã làm cái gì với ma vương là sung chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 132: Thượng Đô Triệu Lệnh

"Yên tâm, Ma tộc sẽ không tới nữa rồi." Thảm Huỳnh bảo đảm nói.

Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn một chút vẫn đứng ở trên không trung cửa chính, lại quay đầu nhìn chung quanh vẫn là không có tan hết ma khí, "Liền không tính qua tới, nơi này tiếp theo có thể làm sao bây giờ?" Cũng không thể để cho những thứ này ma khí, một mực vây ở phái Vô Địch bốn phía đi.

Thảm Huỳnh cũng nhíu mày một cái, khói mù đích xác là cái vấn đề lớn a, "Nếu không... Ta đem tiểu Hắc tìm đến hỏi một chút?" Lúc này phòng chừng hẳn còn chưa đi xa.

"Tiểu Hắc?" Cái quý gì? "Chờ một chút, ngươi làm gì vậy?"

Hắn đang muốn hỏi, Thảm Huỳnh đã xoay người dự định theo cửa kia nhảy trở về.

Còn chưa kịp bắt người, đột nhiên, một tiếng sấm lại từ trên trời hạ xuống, trực tiếp bổ vào không trung cái kia to lớn Ma Giới trên cửa.

Theo một tiếng ầm vang nổ vang, toàn bộ cánh cửa đột nhiên sụp đổ, rầm rầm một tiếng, bẻ gãy đất. Từng cục màu đen đá lớn rớt xuống. Cũng đang rơi xuống đất trong nháy mắt biến thành bụi bặm.

"Ma Giới ló vào... Đã biến mất!" Nghê Thanh đột nhiên nói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Quả nhiên, mới vừa còn ở cửa cái hang lớn màu đen, theo cái kia quạt cửa lớn biến mất, cũng không thấy bóng dáng. Liền ngay cả bầu trời âm u, cũng đột nhiên khôi phục lại sự trong sáng, nếu không phải là phái Vô Địch bốn phía ma khí vẫn còn, cũng không khỏi để cho người hoài nghi, có phải là thật hay không xuất hiện qua cánh cửa Ma Giới.

"Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là Ma Giới chủ động phá hủy cái này cửa vào?"

Tất cả mọi người là một mặt mờ mịt, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì? Bất quá cánh cửa Ma Giới biến mất, đến lúc đó để cho người lòng ra một hộp lớn khí.

Chỉ có Thảm Huỳnh ngẩng đầu nhìn không trung một chỗ, nhíu mày một cái.

Đạo kia lời..

Ma Giới cửa chính phá hủy, liền cửa vào cũng đã biến mất. Chẳng qua là phái Vô Địch bốn phía những ma khí kia, là không có cách nào lại nhét trở về Ma Giới đi rồi. Nhưng là lấy trong phái tiên khí mức độ đậm đặc, lại không đủ để hoàn toàn xóa tan những thứ này ma khí.

Cô Nguyệt ngay từ đầu là có nghĩ qua dọn nhà phương pháp, nhưng ngay sau đó hần liền phát hiện, bởi vì bốn phía ma khí quá lớn, toàn phái đệ tử thân ở trong đó thời điểm, không thể không toàn lực vận khí phòng ngự ma khí, mới có thể bảo đảm không bị gây thương tích. Cứ như vậy, lâu ngày ngược lại kích phát tiềm năng, tự động lúc nào cũng đều chỗ cho vận động trạng thái. Không ít đệ tử vì vậy, tu vi không giảm phần phùng. Liền ngay cả hần cũng bởi vì chống đỡ trận pháp nguyên nhân, tu vi có chút dâng ra, không tới mấy tháng liền trực tiếp theo Địa Tiên lên tới Kim Tiên.

Vì vậy hần lập tức thay đổi dọn nhà ý tưởng, cái này không phải ma khí, quả thật là chính là thiên nhiên thăng cấp trận a. Hần trực tiếp sửa đổi hộ sơn trận pháp, hoàn toàn cách vách trong phái ma khí, để cho chỉ vây quanh tại môn phái bốn phía.

Như vậy, một có thể chống đỡ ngoại địch, hai còn có thể làm là một cái thí luyện nơi chốn. Không có việc gì liền vào trong tự ngược kiểu thăng thăng cấp, quả thật là so với bất kỳ tu luyện đều đều hữu hiệu hơn. Đây cũng tính là nhân họa đắc phúc. Toàn phái trên dưới thay đổi trước đây hốt hoảng, người người vui sướng hơn lên.

Đến lúc đó Bạc gia hai cha con, một chút đều không cao hứng nổi. Thật vất vả cứu trở về con trai (cháu trai), lấc mình một cái, thành Thiên Đế Thần Qua, vô luận là thân phận vẫn là tu vi đều cao hơn họ chừng mấy bối, hơn nữa còn nhiều một (trọng) cháu gái, nhất thời hồi lâu đều có chút không tiếp thụ nổi.

Mấy người cũng không có tiếp tục tại phái Vô Dịch ở tiếp dự định, chờ Ninh Tử An thương khôi phục không sai biệt lắm, liền đưa ra cáo từ.

Cô Nguyệt khách khí đem mấy người đưa xuống núi, nhìn lấy rõ ràng bầu không khí không như lúc tới hài hòa mấy người, cũng không có qua nhiều hỏi thăm.

"Cô Nguyệt huynh, xác định không theo chúng ta cùng nhau đi Tĩnh Hình thành?" Bạc Phi Bình ngẩng đầu nhìn phái Vô Dịch bốn phía vẫn là không có tản đi ma khí, lo lắng nhắc nhở, "Những thứ này dù sao cũng là ma khí, hơn nữa cánh cửa Ma Giới sẽ hay không lại xuất hiện cũng không nhất định." Cũng không biết Ma Giới xảy ra chuyện gì chính hần, một mặt lo lắng.

"Nhiều Tạ thành chủ hảo ý." Cô Nguyệt cười nói, "Cũng bởi vì cánh cửa Ma Giới không ổn định, cho nên phái ta mới muốn ở chỗ này." Trước là hần nghĩ lầm rồi, không nghĩ tới Thẩm Huỳnh cái này phần mềm hack mở lớn như vậy. Hần chỉ hỏi hạn ban đầu không để cho Thẩm Huỳnh ở bên trong chờ lâu sẽ, nhiều cơ hội tốt a, lại có thể không có lừa bịp một khoản, quả bị thua thiệt! Nghe nàng ngày ngày kêu ba ba, lại có thể một chút đều không được hần đích thực truyền, ai!

"Quý phái thật là đại nghĩa!" Hoàn toàn hiểu lầm Bạc Phi Bình một mặt kính nể, thờ dài một cái. Quay đầu nhìn phía sau, bộ dáng không thay đổi cả người lại tản ra đậm đà tiên khí, khí thế kinh người con trai. Nhất thời một mặt phức tạp, nhìn Cô Nguyệt một cái, trương trương miệng, mấy lần muốn nói lại thôi.

"Thành chủ có lời không ngại nói thẳng." Cô Nguyệt nói.

Hần lúc này mới cười cười nói, "Cái này bình an... Ta nói là Thần Qua Đế Quân sự việc, chuyện liên quan đến to lớn. Có thể hay không mời quý phái... Tạm thời bảo mật. Dù sao Đế Quân trước mắt tu vi thiện chưa hoàn toàn khôi phục. Khả năng còn muốn tại ta Bạc gia một đoạn thời gian, không thể bại lộ thân phận." Nói xong, lại thấp giọng tăng thêm một câu, "Cũng đúng thế thật... Ý của Đế Quân! Cô Nguyệt huynh hần là hiểu."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, đối với hần câu nói sau cùng bên trong như có như không uy hiếp, có chút bất mãn. Nhưng nhìn hần một mặt bộ dáng lo lắng, vẫn là gạt đầu một cái, "Yên tâm, chuyện này cũng liền Thẩm Huỳnh, Nghệ Thanh cùng ta biết. Sẽ không tuyên dương ra ngoài."

"Vậy thì cảm ơn Cô Nguyệt huynh rồi." Hần lúc này mới thở phào một hơi, lần nữa nói dừng, lúc này mới xoay người đi hướng sau lưng ba người.

Đầu tiên là hướng về Ninh Tử An chào một cái, mới gọi ra ngự kiếm, cùng nhau bay đi.

Cô Nguyệt nhìn lấy có chút không được tự nhiên, hần không biết Bạc gia là nghĩ như thế nào, là được không một cái núi dựa mừng rỡ nhiều đây? Vẫn bị cấp trên lừa cảm giác nhục nhã nhiều? Dù sao là chuyện của người khác, hần cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại sau đó sợ là cũng tiếp xúc không nhiều lắm.

Nhân vật nam chính cái gì, quả nhiên hần là tránh xa một chút.

Cái này một đại gia đình vừa đi, toàn bộ phái Vô Dịch, bắt đầu oanh oanh liệt liệt tu luyện thường ngày. Cô Nguyệt thậm chí lập ra một bộ cận kề tu luyện kế hoạch, ngày ngày nhìn chăm chăm các đệ tử tu luyện.

Làm như vậy rất rõ ràng là có hiệu quả, ngắn ngủi thời gian hai năm, Úc Hồng cùng Tư Vũ hai cái, liền thành công thăng cấp chân chính Địa Tiên. Những đệ tử khác cũng phần lớn có sinh thành tiên cốt dấu hiệu, liền ngay cả Bích Đào đều mơ hồ có đột phá Kim Tiên khuynh hướng.

Trong lúc toàn phái một lòng cố gắng thăng cấp thời điểm, lại nhận được một cái đến từ quốc đô lên thành ngoài ý muốn tin tức.

"Triệu lệnh?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, "Vật gì?"

"Trên đều tới." Cô Nguyệt đem một viên lệnh bài màu đỏ, ném cho Nghệ Thanh nói, "Nói là trong vòng 3 ngày nhất định phải chạy tới."

"Tại sao là đầu bếp?"

"Ta sao biết?" Cô Nguyệt có chút phiền não, "Vật này tự bay tiến vào, người cũng không phải là không thấy."

"Có thể là bởi vì hần là Kiếm Tiên, lại mới vừa thăng lên Mặc Tiên không lâu nguyên nhân." Bích Đào mở miệng suy đoán nói, "Sùng Lan quốc tại Bắc Hoang đại lục coi như là cường thịnh, thượng tiên cũng không phải là rất nhiều. Phạm là thăng lên Tiên giả, đều sẽ được vời vào thượng đô một lần, Tiên Đế sẽ đối với tiến hành phong thưởng. Nghệ Thanh tiên hữu mặc dù không phải là thượng tiên, nhưng là Kiếm Tiên, so với thượng tiên cũng không kém chừng chút nào."

"Nói cách khác gọi hần đi là muốn phong thưởng?" Cô Nguyệt sững sờ, "Vậy tại sao là hiện tại, hần thăng lên Mặc Tiên không trải qua hơn hai năm rồi hả?"

"Có thể là bởi vì lần trước Khúc Song thành phát hiện cánh cửa Ma Giới nguyên nhân." Bích Đào tiếp tục nói, "Cho nên mới đến bây giờ mới nhớ tới chuyện này đi."

"Phải đi sao?" Thẩm Huỳnh nhìn về phía đầu bếp.

Nghệ Thanh nhú mày một cái, biểu hiện đối với loại này lãnh thưởng không có hứng thú gì.

"Cái này nhất định phải đi a, đại tiên!" Bích Đào một mặt khẩn trương nói, "Nếu không thì là đối với quân thượng bắt kính. Phái ta dù sao cũng là tại Sùng Lan quốc địa giới, nếu như là chọc giận Tiên Đế, sợ... Không phải là chuyện gì tốt."

"..." Thẩm Huỳnh có chút phiền não, thật là phiền phức a! Đều không thể thật tốt trách rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chương 133: Đi Trước Thượng Đô

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt là cùng nhau cùng Nghệ Thanh đi thượng đô.

Mặc dù Tiên giới truyền tống trận pháp rõ ràng so với hạ giới cao cấp rất nhiều, nhưng bọn hần vẫn là tốn suốt ba ngày thời gian, ở trong thời hạn sau cùng, theo phái Vô Định chạy tới Sùng Lan quốc quốc đô thượng đô.

So sánh với Khúc Song thành mà nói, thượng đô rõ ràng rất cao thượng rất nhiều, đây là một tòa hoàn toàn xây vào trên tầng mây thành phố. Giữa tầng mây khắp nơi đều có thể nhìn thấy đủ loại cổ kính kiến trúc, đặc biệt là nhất vị trí trung tâm, một thành khổng lồ cung điện thật cao trôi nổi tại tất cả bên trên Tiên cung, Kim Bích Huy Hoàng chợt hiện mù mắt người.

Trong thành phía trước nhất, đứng vững một tòa cao không thấy đỉnh cửa thành, cánh cửa không có thủ vệ, lại có một cái trận pháp thật to, phát sáng ở chính giữa, phía trên pháp phù vờn quanh, kim quang từng trận.

Nghệ Thanh trực tiếp lấy ra cái viên này triệu lệnh, trong nháy mắt hồng quang lóe lên, lệnh bài kia bay thẳng vào trong cửa, mà trong môn trận pháp bắt đầu tối đi xuống, lộ ra một cái lối đi tới.

Ba người đi thẳng vào, bước vào cánh cửa trong nháy mắt, cảnh sắc trước mắt đổi một lần, nhất thời xuất hiện càng nhiều hơn Tiên cung cung điện. Bốn phía càng là sương mù quang khắp nơi tường vân lượn lờ, khắp nơi đều là màu trắng Tiên cung, thỉnh thoảng còn có thể truyền tới từng trận tiên hạc hót vang, giữa Tiên cung cùng Tiên cung, liên tiếp bậc thang bạch ngọc, mỗi một cấp đều là độc lập trôi nổi, không ít tiên nhân chính đứng ở phía trên, tự đi di chuyển. Liên ngay cả ven đường tùy ý mọc ra, cũng là Hạ giới khó gặp linh hoa dị thảo.

Bọn họ mới vừa đứng ở cửa, xa xa một cái quần áo xanh tiên nhân liền hướng về bọn họ bay tới, Cô Nguyệt tùy ý nhìn một cái, phát hiện hần lại có thể cũng là một gã Mặc Tiên.

Người kia hướng về mấy người xá một cái, rất là cung kính chào một cái nói, "Dám hỏi trong ba vị, vị nào là Nghệ Thanh Kiếm Tiên?"

Ba người sững sờ một chút, nghĩ đến mới vừa cái viên này bay vào lệnh bài lại nhưng, Nghệ Thanh trực tiếp tiến lên một bước, "Ta là."

"Nghệ Thanh tiên hữu." Người kia cười một tiếng, càng thêm khách khí, né người một bước nói, "Quân thượng có lệnh, mệnh ta cung kính bồi tiếp. Nếu tiên hữu đã đến, vậy thì mời ngài theo ta cùng vào Chỉ Qua cung, bái kiến quân thượng đi."

"Nhanh như vậy?" Nghệ Thanh sững sờ, không phải là thông thường một lần triệu kiến sao? Tiên Đế lại có thể thật sẽ đích thân gặp hần, hơn nữa bọn họ cái này mới vừa vọt vào thành mà thôi.

"Không tính là sắp rồi." Người kia cười càng thêm hiền hòa, "Ta đã cung kính bồi tiếp tiên hữu ba ngày rồi."

Ba ngày!

Lúc này không chỉ Nghệ Thanh, liền ngay cả Cô Nguyệt đều hơi nghi hoặc một chút rồi, theo bản năng nhú mày một cái. Xem ra cái này Tiên Đế đối với Nghệ Thanh không phải là bình thường coi trọng.

"Đã như vậy, chúng ta ở trong thành chờ người." Cô Nguyệt qua tay đem một đạo đưa tin phù đưa cho hắn, "Người sau khi ra ngoài, lại tìm chúng ta đi."

Nghệ Thanh nhú mày một cái, quay đầu vừa nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Sự phụ..."

]

"Ừ, người đi đi!" Thẩm Huỳnh gật đầu một cái.

Nghệ Thanh lúc này mới xoay người nhìn về phía cái đó tiếp đón tiên nhân, "Xin mời!"

Người kia gật đầu một cái, dẫn Nghệ Thanh một đường hướng về Tiên trong tòa kia Kim Bích Huy Hoàng chợt hiện mù mắt người cung điện khổng lồ bay đi.

"Chúng ta trước tìm một cái chỗ đặt chân, sau đó sẽ đi trong thành nhìn một chút!" Thấy hai người đi xa, Cô Nguyệt hưng phấn chỉ chỉ trong thành một mặt nhao nhao muốn thử, đột nhiên nghĩ tới cái gì lại giao phó nói, "Người cho ta cùng tốt rồi, đừng có chạy lung tung!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu.

Nhưng thấy rằng người nào đó mấy lần làm mất đen tối lịch sử, Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, vẫn là túm nổi lên tay nàng, một đường đem nàng kéo đến một quán rượu một dạng địa phương. Trước mở một căn phòng riêng, nhìn trời một chút khí đã gần buổi trưa, lại gọi một bàn thức ăn.

"Nghệ Thanh cũng không biết phải bao lâu, người ăn cơm trước. Ta đi trong thành tìm một chút cơ hội làm ăn, lập tức thì trở lại." Lần này tới thượng đô, không hoàn toàn là theo Nghệ Thanh tới ứng triệu, chủ yếu nhất là vì phái Vô Dịch. Ninh Từ An xuất hiện, cắt đứt tất cả kế hoạch của hắn. Ban đầu nghĩ xong kiếm tiền kế hoạch, tự nhiên toàn bộ đều bị lỡ.

Bạc gia cha con, từ khi đi thành mới sau, đến cũng từng đưa những người đó tới, chẳng qua là hắn quả thực không muốn cùng bọn họ lại dính líu quan hệ, cho nên người lại lui về. Có lẽ bọn họ cũng biết ý tứ của hắn, trong hai năm qua, đến lúc đó lại không có tìm tới cửa.

Cho nên lần này tới thượng đô, thế nào đều muốn cho phái Vô Dịch tìm cái kiếm tiền con đường, nếu không liền thật muốn đoạn lương. Nếu như là cái khác tiên nhân đệ tử cũng còn khá, liền Thẩm Huỳnh vậy ăn hàng, hắn đều có thể nghĩ đến, chỉ cần bên này vừa đứt lương, nàng quay đầu liền sẽ đem thiên hất cái đập.

"Nghe ở rồi, đừng có chạy lung tung!"

"Được rồi Ngu ba ba!" Nhìn lấy cả cái bàn thức ăn, Thẩm Huỳnh tâm tình thật tốt, trực tiếp ăn.

Ừ... Không có đầu bếp làm thật là tốt ăn, nhưng là cũng không tệ lắm.

Cô Nguyệt khoe miệng gật một cái, làm sao có gan, cả môn phái chỉ có một mình hắn vợ vẫn bận tâm ảo giác. Lần thứ một trăm lẻ một hồi hận, ban đầu mất bị mù mới lên Thẩm kê tham ăn điều này thuyên giặc.

Ngu ba ba làm ăn là rất có một bộ, nói là đi tìm cơ hội làm ăn, cái này vừa ra khỏi cửa không bao lâu liền làm định rồi. Thẩm Huỳnh cơm cũng còn chưa ăn xong, xa xa liền thấy hắn mang theo cái châu viên ngọc nhuận, dung mạo rất là... Đầy đủ sung túc tiên nhân đi vào.

Hai người một đường vừa nói vừa cười đi vào, một bộ một giây kế tiếp đều muốn kết nghĩa chiêu thức.

"Vị này là?" Cái kia mượt mà tiên nhân thẳng tắp đi vào, nhìn thấy bên cạnh bàn còn mang theo miếng thịt Thẩm Huỳnh sừng sốt một chút.

"Ấy..." Cô Nguyệt khoe miệng quát một cái, như là lúc này mới nhớ tới Thẩm Huỳnh tới, lại không thể không giải thích, "Thẩm Huỳnh, phái ta... Chương môn." Hai chữ cuối cùng ép tới cực thấp.

"Nguyên lai là Thẩm chương môn, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Tiên nhân kia lập tức ôm quyền hành lễ.

Thẩm Huỳnh trở về cái cười, đẩy Ngu ba ba một cái, "Ai đây?"

"Vị này là Thư Giang thượng tiên, vẫn là trên trong đô thành nổi danh nhất Đan tiên, cao cấp luyện đan sư, Sùng Lan quốc nửa số Tiên thành cao cấp Tiên đan đều ra từ tay hắn." Cô Nguyệt cười một mặt rực rỡ, nói xong lại truyền âm cho Thẩm Huỳnh, "Trong thành nhà giàu nhất."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh giây biết, không hổ là Ngu ba ba ngăn ngừa nửa giờ liền đem nhà giàu nhất cho lác lư trở về tới rồi, còn là một cái thượng tiên.

"Cô Nguyệt huynh quá khen." Thư Giang cười cười nói, "Gặp nhau tức là hữu duyên, sau đó nếu là có cần dùng tới Thư nỗ địa phương, cứ việc mở miệng. Chẳng qua là..." Trong mắt của hắn đột nhiên thoáng qua một tia cái gì, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, mang chút ít mật mờ nói, "Không biết tiên hữu mới vừa nói nhưng là thực sự?"

"Thư huynh nói là chỗ kia Thánh địa sự việc? Tự nhiên là thật!"

Thấy hấn đối với Thảm Huỳnh không có cố kỵ, hấn liền cũng trực tiếp hỏi, "Coi là thật có địa phương thần kỳ như vậy?"

Cô Nguyệt dùng sức gạt đầu một cái nói, "Mang Thư huynh qua tới, không chính là vì nghiệm chứng chuyện này sao? Ngươi nếu như là lo lắng, không bằng chúng ta bây giờ liền bắt đầu như thế nào?"

Sắc mặt hấn vui mừng, cũng không biết nghĩ tới điều gì, "Cô Nguyệt huynh chờ một chút!"

Hấn đột nhiên móc ra một cái màu trắng giống như Linh Đang một dạng pháp khí, để lên bàn. Nhất thời cái kia Linh Đang một đạo bạch quang lóe lên. Không tới hồi lâu, một tầng trong suốt che chắn nhất thời đem cả căn phòng nhỏ vây lại. Bên ngoài tuyền thanh âm huyền ảo tức khắc yên tĩnh lại.

"Ta biết Cô Nguyệt huynh tín nhiệm ta, nhưng chuyện này can hệ trọng đại, vẫn là cảnh thận điểm tốt."

"Vẫn là Thư huynh nghĩ đến chu đáo!" Cô Nguyệt gạt đầu, rồi mới từ trong ngực móc ra một tấm bùa nói, "Chính là vật này."

"Chuyện này... Không phải là Truyền Linh Phù sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chương 134: Tiên Đế Nhiệm Vụ

"Không sai!" Cô Nguyệt thu hồi nụ cười, một mặt khấn trương nói, "Chỗ kia Thánh địa vị trí xa xôi, hơn nữa cực kỳ hung hiểm, chân thân tiến vào sợ là bất tiện. Thư huynh nếu như là tín nhiệm tại hạ, có thể phân ra thần thức, ta dùng bùa này đưa ngươi vào đi."

Thư Giang do dự một chút, trên mặt thoáng qua một tia giãy giụa, nhưng hồi lâu vẫn là cắn răng gạt đầu một cái, "Ta tin tưởng Cô Nguyệt huynh, bắt đầu đi!" Nói lấy trực tiếp đứng dậy, mang ra dưới người cái ghế, nhắm mắt bàn chân ngồi trên mặt đất.

Không tới hồi lâu, trên người hấn nhất thời hiện ra một cái bóng mờ, thần thức xuất khiếu.

Cô Nguyệt cười tiến lên phía trước nói, "Thư huynh nhớ lấy, nơi đó mặc dù thần kỳ, nhưng cũng là một chỗ ảo cảnh, sẽ hiện ra cực kì khủng bố cảnh tượng. Không nên dừng lại thời gian quá dài, nếu như là không chịu đựng nổi, trực tiếp trở lại liền vâng."

Thấy hấn gạt đầu, Cô Nguyệt trực tiếp mở động trong tay pháp phù, hướng hư ảnh kia vỗ một cái, nhất thời Thư Giang hư ảnh liền biến mất ở trong phòng.

"Ngươi đem hấn đưa đâu rồi hả?" Thảm Huỳnh một bên bói com, thuận miệng hỏi một câu.

Cô Nguyệt một mặt thần nhiên ngồi đi qua, rót cho mình ly nước, "Đưa phái Vô Định đi rồi."

"Hắc?"

"Chuẩn bị nói là đưa đến chân núi đi rồi."

"Chân núi?" Thảm Huỳnh sững sốt một chút, liếc mắt nhìn hướng hấn, "Ngươi hăm hại hấn gì?"

Hấn uống một hớp, ánh mắt nhất thời híp cùng hồ ly tựa như nói, "Cái gì gọi là hồ à? Ta chẳng qua là nói cho hấn biết, phát hiện một cái có thể nhanh chóng tăng cao tu vi Thánh địa, vô luận là kỹ xảo, ngộ tính, vẫn tới tâm cảnh cùng thần thức đều có thể nhanh chóng tăng lên."

"Cái gì Thánh địa?" Nàng làm sao không biết phái Vô Định chân núi có loại địa phương này.

"Chính là những ma khí kia!" Phái Vô Định những ma khí kia, đích xác có thể kích thích tiềm năng của con người, như thế thuận thiên nhiên thăng cấp địa điểm, không đem ra kiểm tiền không phải là quá lãng phí, "Ta đã nghe nói, hấn là cả Sùng Lan quốc có tiền nhất, trong thành này một nửa cửa hàng đều là của hấn. Muốn đem phái Vô Định chế tạo thành một chỗ cao cấp, rộng rãi, cấp bậc cao đẳng hào hoa tu luyện Thánh địa, không thiếu hấn hỗ trợ được."

"Cho nên... Ngươi tha một vòng lớn, liền bán chút ít ma khí cho hấn?" Còn có cái gì là Ngưu ba ba không thể bán sao? Khó trách hấn trước khi ra cửa, mang theo Úc Hồng bọn họ, tại chân núi bày nửa ngày trận pháp. Chính là vì cái này chứ?

"Ta đây là kinh doanh đóng gói, đóng gói ngươi có hiểu hay không? Hướng chỉ hấn đi vào là thần thức, cũng không phải là thân thể. Cũng không tồn tại tại ma khí nhập thể nguy hiểm."

"Ây..." Bất quá những ma khí kia rõ ràng như vậy, hần liền không sợ người này sau khi ra ngoài, nhìn thấu chân tướng, tìm hần để gây sự sao?

"Sẽ không!" Như là biết nàng nghĩ cái gì, Cô Nguyệt cười một mặt giảo hoạt.

Đang suy nghĩ, ngồi dưới đất người đột nhiên cả người run lên, đột nhiên tỉnh táo lại. Cô Nguyệt lập tức đi tới, lại nhìn thấy hần một con mồ hôi lạnh, sắc mặt càng là tái nhợt không có một tí huyết khí.

]

"Cô Nguyệt huynh, nơi đó..." Hần hốt hoảng bắt lại Cô Nguyệt, như là sốt ruột muốn nói cái gì.

"Thư huynh đừng nóng!" Cô Nguyệt lập tức ngắt lời hần, lại khôi phục cái kia gian thương chuyên dụng biểu tình, cười cùng bông hoa tựa như nói, "Cái này Thánh địa ảo cảnh trông được đến đích sự vật tùy theo từng người, nhưng đều không phải thật, người đừng vội. Quan sát bên trong thân thể thần thức, điều tức một cái lại nói."

Thư Giang sững sờ, lúc này mới hít sâu một hơi, nhắm mắt điều tức, bắt đầu quan sát bên trong thân thể. Sau một khắc lại đột nhiên lại trợn to hai mắt, một mặt kinh ngạc, "Ồ? Ta... Thần thức..."

Hần lại có thể phát hiện thần trí của mình lại có thể thực sự so với trước kia cường đại hơn một chút, mặc dù nhưng cái này thay đổi rất nhỏ, nhưng cái này đối với tu vi trên vạn năm đều chưa từng có tăng trưởng chính hần mà nói, không thể không nói là một cái kỳ tích, mấu chốt là hần vừa mới vào trong không tới một phút đồng hồ.

Thư Giang nhất thời một mặt mừng rỡ, như là không nên được con tim vui mừng tựa như đứng lên, kích động nói, "Cô Nguyệt huynh nói quả nhiên không sai, trên đời lại có thể thật có địa phương thần kỳ như vậy."

"Ta cũng là tình cờ nhặt được nơi đây, chẳng qua là duy nhất không tốt chỗ, là cái này Thánh địa sẽ mê mê hoặc hoặc tâm trí. Đúng rồi, không biết Thư huynh mới vừa ở bên trong thấy được cái gì?" Hần cô ý hỏi.

Thư Giang cứng đờ, ánh mắt lóe lóe, lập tức nói sang chuyện khác, "Không có cái gì? Đúng rồi, Cô Nguyệt coi là thật mong muốn nơi này Thánh địa cùng chúng tiên cùng hưởng?"

"Dĩ nhiên!" Cô Nguyệt cũng không có hỏi lại, mê muội tâm trí một cái khác nói chuyện, là bị quỷ Tâm Ma. Phạm là tu vi đến giống như hần, là sẽ không dễ dàng thừa nhận bị Tâm Ma ảnh hưởng. Cho nên hần ngay từ đầu liền đảo cái hồ ở chỗ này, để cho đi vào tất cả mọi người, cho là chính mình nhìn thấy ma khí, chẳng qua là ảo ảnh. Cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không đối với cái này có thắc mắc.

Thấy thuyết phục Thư Giang, Cô Nguyệt lập tức tiến vào buôn bán hình thức, bắt đầu nóng liệt thảo luận tới "Thánh địa khai phá kế hoạch".

Thẩm Huỳnh nhìn đến một mặt mừng rỡ, hai người cũng đã đem bình thường một tấm Truyền Linh Phù giá cả, định ra thiên giới. Yên lặng vì người nào đó buôn bán điểm kỹ năng một cái đáng khen, tiếp tục phá cơm của mình.

Quả nhiên, ba ba người chính là ba ba người!

Thế giới của người có tiền thật là khó biết!

Hai người cái này một trò chuyện, trực tiếp liền hần huyền tới hoàng hôn lặn về tây, Thẩm Huỳnh theo cơm trưa ăn vào trà chiều, lại đến cơm chiều. Hai người lúc này mới bước đầu đạt được kế hoạch hợp tác. Cô Nguyệt đem mười tấm Truyền Linh Phù cho Thư Giang, cũng định xong một nhóm mới bị hồ... Không đúng, nhập thánh mà người tu hành sẽ ở ba tháng buổi đầu giá hậu tiến vào. Vì biểu thành ý, Thư Giang còn ứng trước một túi đựng đồ cực phẩm Tiên thạch làm tiền đặt cọc.

Thẩm Huỳnh không biết rốt cuộc có bao nhiêu, nhưng nhìn thấy Cô Nguyệt không nói hai lời, cho nàng tặng thêm ba cái món ăn tình huống đến xem, đoán chừng là cái nàng không tưởng tượng nổi thiên văn số tự.

Thẩm Huỳnh đang định thừa dịp Ngưu ba ba tâm tình tốt, xin cái bữa ăn khuya thời điểm, đi một ngày đầu bếp rồi cuộc trở về tới rồi.

"Sư phụ!"

"Yo, đầu bếp." Thẩm Huỳnh phát phát tay.

Hần quét bên trong nhà một cái, tầm mắt rơi vào trên người Thư Giang, chân mày nhất thời nhíu một cái, "Vi này là?" Tại sao lại nhiều một cái tiểu kỹ nữ?

"Tiên hữu lễ độ." Thư Giang cười chủ động tiến lên chào hỏi, "Tại hạ Thư Giang!"

"Thượng tiên." Nghệ Thanh gật đầu một cái.

"Làm sao đi lâu như vậy?" Cô Nguyệt nhìn một chút sắc trời bên ngoài, lúc này mới phát hiện bất tri bất giác đã qua một ngày, "Người tại Tiên cung đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Như là nghĩ tới điều gì, Nghệ Thanh nhủ mảy một cái nói, "Tiên Đế, mong muốn Thanh Hán thành cho ta. Ta cự tuyệt!"

"Cái gì?" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, không nghĩ tới cái gọi là khen thưởng lại là trực tiếp cho hắn một tòa Tiên thành, mấu chốt là hắn còn cự tuyệt!

Tên phá của này! Hắn khổ cực như vậy kiếm tiền đều là vì cái gì đi à.

"Làm gì đột nhiên cho ngươi Tiên thành?" Thẩm Huỳnh thuận miệng vấn đề.

Cô Nguyệt sững sờ, cái này mới phản ứng được. Đúng nga! Sùng Lan quốc thượng tiên Như Vân, cũng không phải là người người cũng có thể làm người đứng đầu một thành. Huống chi Nghệ Thanh vẫn chỉ là cái Mặc Tiên? Tại sao đơn độc đối với hắn coi trọng như vậy? Cũng không thể là mới gặp mà như đã quen từ lâu, coi trọng hắn người nhân tài này chứ? Không nói khác, Nghệ Thanh tính tình của người này hắn còn là hiểu rõ chút, tuyệt không phải cái gì đòi mềnh Tiên.

"Đồ nhi không biết." Nghệ Thanh lắc đầu, trực tiếp đi tới bên cạnh Thẩm Huỳnh, theo thói quen cho nàng rót ly trà mới tiếp tục nói, "Bất quá... Hắn để cho ta một tháng sau, đi cái gì... Du Phong Tiên Vực, tham gia một cái gì đại thí."

"Du phong tìm kiếm!" Hắn tiếng nói vừa dứt, Thụ Giang lại đột nhiên kinh hô lên nhất thanh, mở to mắt thật chặt nhìn về phía Nghệ Thanh, "Ngươi... Ngươi là Kiếm Tiên?"

Ý gì?

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt song song quay đầu nhìn về phía Thụ Giang.

Đối phương lại một mặt kích động, nhìn về phía Nghệ Thanh ánh mắt thậm chí so với mới vừa từ ma khí trong đi ra thời điểm đều muốn hưng phấn, "Tiên hữu lại bị quân thượng chọn trúng vì tìm kiếm thí sinh, thực sự là... Quá may mắn!"

"Vì sao kêu tìm kiếm?" Thẩm Huỳnh hỏi.

Thụ Giang vẫn là ép không dưới kích động trong lòng, hít sâu một hơi, lúc này mới trầm giải thích rõ nói, "Ba vị có thể biết Du Phong Tiên Vực là chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Chương 135: Ở Nhà Trang Bức

"Du Lâm Tiên Vực là nằm ở bên ngoài Tiên giới một chỗ Tiên vực Bí cảnh." Thụ Giang một mặt thần bí giới thiệu, "Tin đồn đó là thời kỳ thượng cổ, Thần tộc lưu lại một mảnh vực. Bên trong hoàn cảnh cực kỳ hiểm ác, nhưng là cơ duyên thâm hậu. Truyền thuyết các phe Thiên Đế chính là ở chỗ này, tìm được thập phương Thần khí."

"Thập phương Thần khí?" Cô Nguyệt cau một cái, "Cái kia là vật gì?"

"Đó là Thượng cổ Thần tộc khai thiên phá địa sau, lưu trên đời này sáng thế chi bảo." Thụ Giang giải thích, "Nghe thập phương Thiên Đế mặc dù có thể thống ngự một phương, không chỉ là bởi vì bọn họ tu vi cao nhất, càng là bởi vì bọn họ trong tay có này Thần khí. Tin đồn những thứ này Thần khí có khai thiên phá địa sáng thế khả năng!"

"Cái kia tìm kiếm lại là chuyện gì xảy ra?" Nghệ Thanh hỏi.

"Ồ, đó là bởi vì mặc dù thập phương Thần khí đã bị các Thiên Đế tìm được, nhưng là tin đồn Sáng Thế thần ban đầu khai thiên vũ khí, Thần khí Lục Hợp Kiếm nhưng vẫn ngủ say ở chỗ này bên trong Tiên vực, chờ đợi người hữu duyên."

"Khai thiên Thần khí?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, "Chính là đem thiên bỏ ra sao?"

Thụ Giang dùng sức gật đầu một cái, "Tin đồn Lục Hợp Kiếm quả thực có lợi hại như vậy, phá thiên phá giới, tạt qua tam giới cũng không phải là không thể a!"

"Ồ, đó cũng không phải là rất khó à?" Không phải là mở cái cửa sao.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh đồng loạt khoe miệng giật một cái, trong nháy mắt nhớ lại người nào đó tay xé giới môn hành động vĩ đại, nhất thời đối với một cái nào đó thần khí hiếu kỳ tăng gấp bội phần. Ha ha, cái gì phá Thần khí có thể có thể so với phân mềm hack?

Chỗ này hoàn toàn không cần phải đi sao.

"Ha ha ha, Thẩm tiên hữu nói đùa." Thư Giang lại cho là nàng nói đùa, tiếp lấy vừa tiếp tục nói, "Này Du Lâm Tiên Vực mặc dù hung hiểm, nhưng là bên trong lại có vô số dị bảo kỳ trân, liền ngay cả khắp nơi núi đá lâm Thổ, đều là thượng đẳng đúc chế Tiên khí tài liệu. Có lẽ ven đường tùy tiện một tảng đá, đều có thể tạo ra bốn năm cấp Tiên khí. Tiên giới có thể khó gặp một lần a!"

Luyện khí!

"Đi! Nhất định phải đi!" Cô Nguyệt một cái chụp trên bả vai của Nghệ Thanh nói, "Trừ... Nghệ Thanh a, ta cảm thấy ngươi mới vừa thăng lên Mặc Tiên, chính là yêu cầu nung luyện thời điểm, Tiên Đế thường thức, ngàn vạn lần chớ bỏ qua cơ hội này a!"

"Không đi!" Nghệ Thanh giãy cựa, tiếp tục cho người bên cạnh thêm trà đạo, "Lần đi cần ba tháng có thừa, ngày giờ quá lâu." Bên người sư phụ cách không biết dùng người, ai biết người lại sẽ mang cái gì đó tiêu kỹ nữ tới cướp sư phụ ta.

Cô Nguyệt nghĩ gỗ chết cái này não tàn Fan, có biết hay không hiện tại phái Vô Địch thiếu nhất chính là vũ khí à? Hắn cũng không có một cái đấy? Nhiều cơ hội tốt, cần rằng, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Quản một chút học trò ngươi?"

"Có thể quả thật quá lâu..." Ba tháng đây!

"Tháng sau tiên ăn uống gấp đôi!"

"Đầu bếp, Nguru ba ba nói đúng a!" Thẩm Huỳnh nghiêm trang nhìn về phía Nghệ Thanh, "Vi phái Vô Địch, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này."

Nghệ Thanh: "..."

"Không sai!" Cô Nguyệt cặp mắt sáng lên tiếp tục nói, "Hoặc là ngươi xem có thể hay không cùng cái kia Tiên Đế nói một chút, mang ta lên cùng Thẩm Huỳnh một khối chứ sao."

"Cái này sợ rằng không được!" Nghệ Thanh còn chưa mở miệng, Thư Giang lại trước một bước lên tiếng nói, "Cô Nguyệt huynh ngươi không biết, cái này Du Lâm Tiên Vực ngàn năm mới mở một lần. Muốn vào bên trong, yêu cầu vượt qua miễu nước sông, mà này sông không cho vạn vật, chỉ có một vật trong người mới có thể vượt qua này sông. Nghệ Thanh tiên hữu, Tiên Đế hẳn là đem vật này giao cho ngươi chứ?"

Nghệ Thanh sững sờ, như là lúc này mới nhớ tới, liền vội vàng móc ra một mảnh lá cây màu xanh lục, "Đây là vào Tiên cung thời điểm, hẳn cho ta. Nói là Hạ ta thăng lên Mặc Tiên."

]

"Chính là vật này rồi." Thư Giang một mặt khẳng định nói, "Đây là Đông Linh Diệp! Chỉ có Đông Trạch Chi Địa Thượng Đông tiên phủ Thiếu Đế Tuân Thư mới có."

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên tay hắn cái kia mảnh nhỏ lớn chừng bàn tay lá cây, thoạt nhìn chính là mảnh nhỏ lớn một chút cỏ bốn lá, lại không thể cho ăn con ếch? Không có gì đặc biệt a!

"Không chỉ như thế, Du Lâm Tiên Vực bên ngoài, thường xuyên trải rộng khổng lồ kiếm khí bầy. Nếu không phải là đối với kiếm ý rất có tìm hiểu Kiếm Tiên, hoặc là tu vi đến thiên đề cực đỉnh, là vào không đi được bên trong." Hắn tiếp tục giải thích, "Cho nên quân thượng mới có thể để cho Kiếm Tiên, khi cái này tìm kiếm chỉ nhân."

Thì ra là như vậy! Nói cách khác còn cần một cái giấy thông hành, không phải là muốn đi cũng có thể đi.

"Thư huynh, cái kia Thiếu Đế Tuân Thư... Thích cái gì?"

"Cô Nguyệt huynh ngươi có thể ngàn vạn lần chớ xung động à?" Thấy hắn không từ bỏ, hắn tiếp tục khuyên nhủ, "Thực sự chỉ có Kiếm Tiên mới có thể đi vào Du Lâm Tiên Vực."

"Ta chính là a."

"Cái gì?" Hắn lại có thể cũng là Kiếm Tiên, lúc nào Kiếm Tiên biến thành phổ biến như vậy rồi, "Vậy..." Hắn nhìn về phía Thẩm Huỳnh, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

"Ồ, nàng ngươi liền càng không cần lo lắng rồi." Hắn tự tin đánh một cái bờ vai của hắn nói, "Đừng nói là có kiếm khí cản trở, không bắt nàng đi đỡ kiếm khí, đều là khi dễ người rồi!"

Thư Giang: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Đồng Trạch Chi Địa.

Mới người hợp tác Thư Giang nói, Thiếu Đế Tuấn Thư là một cái quái nhân, mặc dù đã sớm tu luyện đến Thiếu Đế tôn sư, nhưng lại một người sống một mình tại Đồng Hoang xa xôi nhất một chỗ tiên phủ, không thích cùng người qua lại. Trong ngày thường liền thích loại chút ít hoa hoa thảo thảo, nhưng cũng không phải là Tiên thực tiên dược, đơn thuần là sở thích đạo này mà thôi.

Cô Nguyệt nghe một chút, nguyên lai là cái bảo vệ môi trường Thần Tiên, vì vậy năm ngày sau...

Hắn cùng Thẩm Huỳnh đã đứng ở Thượng Đồng tiên phủ bên ngoài, trong tay xách một mặt oán niệm củ cải.

"Tiểu tỷ tỷ... Ngươi thật muốn vứt bỏ ta sao?" Củ cải lá cây ừ ừ giống như dưa muối một mặt thương tâm, "Không muốn a, củ cải sinh là củ của ngươi, chết là củ của ngươi, ngươi cam lòng để cho ta sạch sẽ thân thể bị người ô nhục sao?"

Thẩm Huỳnh nhìn nó một cái, thở dài một cái nói, "Cam lòng a!" Dù sao cũng là một cái thức ăn!

Củ cải: "... " Tâm trạng quá đau khổ!

"Bên ngoài phủ người nào?" Đột nhiên một cái thanh âm ở bên tai vang lên, mang theo nhàn nhạt tiên áp.

Cô Nguyệt nhất thời cảm thấy ngực hơi chậm lại, hít sâu một hơi, mới chậm xuống cái kia cổ áp lực, tiến lên một bước nói, "Văn bối phái Vô Địch Kiếm tu Cô Nguyệt, tới cầu kiến Tuấn Thiếu Quân."

"Kiếm tu?" Người kia phát ra một tiếng hừ lạnh, mang theo tràn đầy khinh thường, "Lại một cái không sợ chết nghĩ vào Tiên vực tìm kiếm đấy! Vào đi!"

Dứt lời, trước mắt nguyên bản chỉ viết "Thượng Đồng tiên phủ" bốn chữ lớn vách đá, đột nhiên mở ra cao tám một người lỗ, bên trong tiên khí tràn đầy, mơ hồ còn mang theo thảo mộc chi khí.

Nguyệt cô lúc này mới nhắc chân đi về phía trước, thuận tay kéo bên cạnh lười biếng một mặt nhanh phải ngủ người nào đó một cái, đi thẳng vào. Chớp mắt một cái, trước mắt liền đổi một bộ cảnh tượng, xuất hiện mảng lớn biển hoa, đủ các loại tươi mới hoa nở khắp nơi.

Không bên chỗ là một tòa lầu nhỏ, lầu nhỏ không lớn, nhưng là dùng từng cây một màu trắng cây trúc xây xong, óng ánh trong suốt uyển như Thủy Tinh cung điện, phía trên tiên khí càng là đem lầu nhỏ ánh chiếu lên một mảnh sáng mờ.

Có thể nói là... Tương đối tao bao!

Càng tao bao là ngồi ở nằm trên ghế người kia, một thân không lóa mắt quần áo đỏ, thật dài vạt áo vẩy trên mặt đất, như là mở đầy đất hoa hồng. Tóc dài chấm đất, xoắn ở sau lưng, trước ngực vạt áo nửa mở ra ánh mắt quyến rũ như tơ. Nếu không phải là trước ngực vùng đồng bằng, là mười phần nam tử, Cô Nguyệt đều muốn nói một câu, diêm dúa đồ đệ tiện rồi.

Tuấn Thư quét người tiến vào một cái, trong mắt khinh miệt vị nồng hơn.

"Xin chào Tuấn Thiếu Quân!" Cô Nguyệt khách khí trên trước thi lễ một cái.

"Ngươi chính là vậy tới cầu Đông Linh Diệp Kiếm Tiên?" Hắn đột nhiên cười một tiếng, xoay người lại, nhắc lên quần áo một mảnh đồ lằng. Ngay mặt thoát nhìn, hắn càng ngày càng tuyệt sắc, phảng phất trong thiên địa tất cả từ ngữ đều không đủ lấy cùng hắn dung mạo xứng đôi, liền ngay cả hình người củ cải ở trước mặt hắn, cũng không có như vậy màu sắc.

Bên cạnh mới vừa vẫn còn đang đánh cản ngừ Thẩm Huỳnh đều tiến lên một bước, ánh mắt mở to chút ít!

Cô Nguyệt cả kinh, liền vội vàng kéo lại người, thấp giọng nói, "Àlo, ngươi chớ để cho mỹ sắc mê muội, chúng ta còn có chính sự đây?"

"Không phải..." Thẩm Huỳnh trừng mắt nhìn, vẫn là nhìn lấy bên kia nói, "Ta chẳng qua là kỳ quái."

"Kỳ quái cái gì?"

"Quần áo của hắn à?" Thật dài... Quần áo a.

"Hắc?" Nam nhân mặc quần áo đỏ cũng không kỳ quái chứ? Đang suy nghĩ lại nghe thấy Thẩm Huỳnh nói.

"Dài như vậy... Sẽ không đập phải sao?"

"Hắc?"

Nàng vừa dứt lời, lại nhìn người bên kia đứng lên. "Các ngươi làm Đông Linh Diệp..." Lời còn chưa dứt, đột nhiên một cước giẫm ở chính mình quần áo, thân hình thoát một cái, nặng nề đi phía trước ngã xuống đi xuống, đập một mặt bùn!

Cô Nguyệt: "... "

Thẩm Huỳnh: "..."

Cho nên nói, ở nhà trang bức gì à?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 136: Tuân Thư Khảo Nghiệm

Tuân Thư đứng lên rất là nhanh, mặt liền biến sắc, cọ một cái dựng lên, hai ba lần đem quần áo lột ra, bá lạp lạp xé thành linh tinh. Trước khi còn cho hả giận tựa như đập hai chân. Trong tay động một cái, lần nữa hóa ra một cái khác quần áo màu xanh lam khoác đi lên, chẳng qua là lúc này không còn phía sau cái kia thật dài vạt áo.

"Ho khan, các người tới làm gì... Nha đúng, ta cái này Đông Linh Diệp có thể không phải tùy tiện làm cho người ta." Hắn ho khan một tiếng, lại khôi phục thành cái kia cao lãnh bộ dáng, phảng phất mới vừa cái đó ngã xuống người không phải là hắn, nếu như không phải là trên mặt còn dán vào một đả mới mà Xuân Nê mà nói.

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

"Cái đó... Tuân thiếu quân!" Rốt cuộc là đàm phán kinh nghiệm phong phú Nguru ba ba, đầu được khôi phục như cũ, triệu hồi nghiêm chỉnh biểu tình nói, "Chúng ta cũng biết vật này trân quý, chẳng qua là nghe Tuân thiếu quân từ trước đến giờ khoan hồng, hơn nữa cái này Đông Linh Diệp cũng chỉ có ngài lúc này mới có. Cho nên mới..." Thấy hắn vẫn là không hề bị lay động bộ dáng, lập tức đem trong tay một mặt oán niệm củ cải đưa tới, "Tổ văn Thiếu Quân chính là Tiên giới nhất là phong nhã Thần Tiên, chúng ta trong lúc vô tình ngẫu nhiên được một Thảo Mộc Linh, nhất là thông hiểu thảo mộc sự việc. Chỉ cần để cho nó ở chỗ này đợi hơn ba tháng, bảo đảm Thiếu Quân cái này cả vườn hoa cỏ, sẽ càng thêm kiều kiều điểm ướt át."

"Chít chít chít chít chít..." Hắn tiếng nói vừa dứt, củ cải liền bắt đầu liều mạng gãy giữa, nó mới không phải ở lại chỗ này ba tháng.

"Thảo Mộc Linh?" Thiếu Đế Tuân Thư quả nhiên nhìn bên này một cái, liếc lên trên tay hắn củ cải thời điểm, nhất thời một mặt ghét bỏ, "Xấu như vậy cỡ đại, xứng sao trồng ở trong vườn ta?"

"Chít chít chít chít..." Người mới xấu xí, cả nhà người đều xấu xí.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cái này Tuân Thư không chỉ trang bức trang điểm, còn là một cái nhan điều khiển đi, suy nghĩ một chút không thể làm gì khác hơn là quơ quơ củ cải nói, "Củ cải phối hợp một chút, biến trở về người con to hình người dạng."

"Hừ!" Củ cải biến thành là trở nên lớn, chỉ có phải là người hay không hình, bạch quang lóe lên, trực tiếp từ nhỏ củ cải củ cải, biến thành đại củ cải củ cải. Trong tay Cô Nguyệt nhất trọng, một cái không có cầm chắc, thiếu chút nữa quỵ xuống.

"Cái mánh!" Con này thói củ cải, chẳng qua là ở chỗ này đợi ba tháng mà thôi, đùa bỡn cái gì tính khí đây, "Có tin hay không ta đêm nay liền đem người ném cho Nghệ Thanh hàm?"

Củ cải hoàn toàn không chịu hắn uy hiếp, chữ khang chính tròn đáp một câu, "Phi!" Mới chậm rãi biến trở về nguyên bản xích thốn.

"..." Tôi nay thêm thức ăn!

"Được rồi!" Tuân Thư đối với cái gì Thảo Mộc Linh không có hứng thú, cũng không biết từ đâu móc ra một cây quạt, vẫn đỡ lấy tấm kia bùn mặt, tự nhận là phong tình vạn chủng nói, "Không cần nghĩ hết biện pháp lấy lòng ta, muốn cái này Đông Linh Diệp, chỉ cần án quy củ của ta tới liền vâng."

Hắn suy nghĩ một chút, lòng bàn tay chuyển một cái, nhất thời trong tay xuất hiện một cái chiếc hộp màu trắng, vung tay lên nhất thời trong hộp liền xuất hiện một cái màu bạc tiểu kiếm, trực tiếp vòng quanh hai người bay rồi một vòng, sau đó lại lần nữa bay trở về trong tay hắn trong hộp.

"Các người nghĩ vào cái kia Tiên vực, đơn giản ý vào mình là Kiếm Tiên, đối với kiếm thuật thêm mấy phần linh ngộ mà thôi." Hắn giờ giờ lên trong tay cái hộp nói, "Trong cái hộp này chỉ kiếm cũng là một cái bảo vật, chính là vũ khí của ta, Thập phẩm tiên kiếm. Hộp này là hấp linh thạch sở tạo. Các người nếu là có bản lĩnh liền phá vỡ cái hộp này, đem bên trong kiếm lấy ra, ta liền đem Đông Linh Diệp tặng cho các người, nếu không thì các người loại năng lực này, vào trong cũng chỉ là chịu chết mà thôi."

Nói xong, hắn xoay người vung tay lên, nhất thời một viên đại khái ba người cao cây liền xuất hiện tại sau lưng của hắn, mà trên cây đồng loạt đầy đặc, mọc đầy trước trong tay Nghệ Thanh cái loại này cỏ bốn lá.

"Thật không?" Trong mắt Cô Nguyệt sáng lên, lần nữa xác nhận nói.

"Ta Đường Đường Thiếu Đế tôn sư, chẳng lẽ còn có thể lừa ngươi cái nhỏ nhỏ Kiếm Tiên hay sao?" Tuân Thụ hoàn toàn không cho là hai người này có thể mở, mới vừa tới cửa hắn thì nhìn qua tu vi của hai người, một cái nhiều lắm là Địa Tiên, một cái chẳng qua là Kim Tiên. Cái này thập giai Tiên khí cái hộp, liền ngay cả thượng tiên cũng không mở ra.

Nói lấy hắn giơ tay lên một cái, cái hộp kia nhất thời liền bay đến trước mặt hai người.

Cô Nguyệt trực tiếp tiếp lấy, cũng hiểu được ý nghĩ của hắn, hấp linh thạch vững chắc vô cùng, lại có thể che giấu tiên khí, nói cách khác cái hộp kia không thể dùng tiên pháp mở ra, chỉ có thể dựa vào vật lý công kích. Lấy tu vi của hắn tuyệt đối là không có biện pháp, nhưng là... Hắn có treo a!

"Thẩm Huỳnh, ngươi giải quyết cái hộp này!" Hắn qua tay liền đem đồ vật đưa cho những người bên cạnh, phần mềm hack huỳnh cái khác không có, vật lý công kích giá trị tuyệt đối bạo biểu!

"À?" Thẩm Huỳnh theo bản năng nhận lấy, "Làm sao giải quyết?"

]

"Tùy ngươi, ngược lại hủy diệt là được."

"Ồ."

Hắn suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Chỉ cần lấy ra bên trong..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, Thẩm Huỳnh tay lòng căng thẳng, lại buông lỏng một chút, nguyên bản bền chắc không thể gãy hút linh hộp, đã biến thành một nhúm tro đen, kể cả bên trong tiên kiếm một khối...

"Lấy ra cái gì?" Thẩm Huỳnh cái này mới nghe được lời của hắn, nhìn một chút rảnh tay tâm cái kia chà một cái màu xám, "Ày... Có phải hay không là không còn kịp rồi?" Nói sớm a!

Tuân Thụ: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Hồi lâu.

"Ta Thập phẩm tiên kiếm!" Tuân Thụ hít vào một hơi, con mắt to tròn.

"Ngươi ba ba, sao... Ai làm?" Thẩm Huỳnh run lên, đối diện làm sao đột nhiên một bộ muốn ăn thịt người bộ dáng?

"Ngươi còn hỏi ta!" Cô Nguyệt muốn học máu, "Ngươi không có việc gì bóp vỡ nó làm gì?"

"Không phải là ngươi để cho hủy sao?"

"..." Ta không có để cho ngươi liền kiếm một khối phá hủy đi à, "Thiếu... Quân?"

"Ngươi... Các ngươi..." Tuân Thụ gầm lên giận dữ, trong tay cây quạt trong nháy mắt biến thành trường kiếm, cặp mắt đầy máu nhìn chăm chăm bọn hắn.

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy đáy lòng lộp bộp một tiếng, xong rồi!

"Thẩm Huỳnh, ai làm?"

"... Chạy a!" Đuôi lý huỳnh xoay người bạt cước liền bắt đầu chạy như điên.

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy bên tai một trận gió thổi qua, một cái nào đó treo đã không thấy thân ảnh,

"Mịa nó!"

"Ta giết các ngươi!" Tuân Thụ giơ kiếm hướng hắn bay tới.

"Em gái ngươi, cái không có nghĩa khí, đến lúc đó mang theo..."

Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, vừa biến mất bóng người, như gió lại chà xát trở lại, tại Tuân Thụ kiếm liền muốn chặt lên hắn trong nháy mắt, xóc hắn lên lần nữa chạy ra ngoài.

Tuân Thụ nhào lộn, giận đến cả người run rẩy, làm thế nào cũng chưa tới khí tức của hai người, "Chạy đến nhanh, đừng để cho ta nhìn lại..."

Hắn lời còn chưa nói hết, vèo một cái, mới vừa hai người kia lần nữa chà xát trở lại, lúc này lại trực tiếp vượt qua hắn, xông về lâu nhỏ trước. Dứt khoát dừng lại, rút ra cây, kháng lên... Sau đó kể cả cái kia viên Đông linh thụ cùng nhau, lần nữa biến mất ở trước mắt rồi.

Tuân Thư: "..."

Hồi lâu.

Chỉ cảm thấy trong đầu bá một tiếng, có cái gì trực tiếp đứt đoạn.

"Hai người các ngươi tiểu hồn đàn, đứng lại cho ta!"

Sông Miếu Thủy.

"Nghệ Thanh, lần đi Du Phong Tiên Vực mặc dù hung hiểm, nhưng cũng là cơ duyên của ngươi, ngươi cần đến đem hết toàn lực mới được." Tiên Đế Qua Vưu cười nhìn về phía người trước mắt nói, "Nếu là ngươi có thể thay bản quân tìm Lục Hợp Kiếm, bản quân nhất định nặng nề có thưởng."

"Tạ Tiên Đế!" Nghệ Thanh ánh mắt nhìn một chút phía sau hắn, hồi lâu lại thu tầm mắt lại nói, "Ta lần này vào bên trong, chỉ vì rèn luyện. Về phần có thể hay không tìm Thần Khí, liền muốn nhìn duyên phận rồi, ta cũng không dám hứa chắc."

Qua Vưu sắc mặt đổi một cái, có chút nào hắn không biết thực lực, hồi lâu lại khôi phục nói, "Đó là tự nhiên!" Nhìn sắc trời một chút lại thúc giục, "Sắc trời không còn sớm, ngươi chính là sớm lên đường đi."

"Chờ một chút!" Nghệ Thanh như cũ nhìn lấy lúc tới đường, có thể vẫn không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, không khỏi nhíu mày một cái, rõ ràng cùng sư phụ hẹn chính là hiện tại giờ này, thế nào còn chưa tới, chẳng lẽ nàng lại lạc đường?

Tiên Đế Qua Vưu càng thêm không ưa người này thái độ, trước tại Tiên cung ba lần bốn lượt cự tuyệt hắn phong thưởng liền coi như xong, liền ngay cả đi Tiên vực sự việc, còn nói thoái thác phải hướng sư phụ xin phép. Sau đó mặc dù đáp ứng, lại đang cái này sông Miếu Thủy hắn kỳ kèo nửa ngày không xuất phát. Qua Vưu thẳng lên Tiên Đế đã lâu, đã rất lâu không ai dám như vậy xuống hắn mặt mũi, chẳng lẽ hắn là hại sợ rằng muốn đổi ý hay sao?

"Nghệ..." Hắn đang muốn gõ hắn mấy câu, nhắc nhở hắn không muốn ý vào mình là Kiếm Tiên, liền không biết trời cao đất rộng, hắn lại đột nhiên mở miệng.

"Đến rồi!"

Cái gì?

Qua Vưu còn không phản ứng kịp, đột nhiên có bóng người theo bên cạnh hắn thoáng qua, sau một khắc một trận cuồng phong quét tới, nhào một mặt màu xám.

Bờ sông đột nhiên nhiều hơn hai cái thân ảnh, một cái là một mặt trắng xám mặt đầy đều viết muốn ói nam tử, một cái khác là cái thanh y nữ tử trên vai còn vác... Một cây đại thụ. Trên cây lá cây, nhìn lấy còn khá quen!

Đó là... Đông Linh Diệp!

Ngay gần một cái cây!!

$\Sigma(\triangle^{\circ}\parallel)\}$

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chương 137: Nói Đạo Lý

"Sư..."

"Đầu búp!" Thảm Huỳnh đem cây hương trong nước ném một cái, kéo lấy hai người liền nhảy lên, "Nhanh lên một chút lái thuyền, đi mau đi mau đi mau!"

"Sư phụ, ngài đây là?"

Nôn...

Lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt rốt cuộc không nhịn được, ôm lấy lơ lửng ở trên mặt nước thân cây ói hôn thiên ám địa rồi, lần đầu tiên biết, trừ say máy bay say sóng say xe bên ngoài, còn có choáng váng chạy. Thảm Huỳnh cái này nha chạy cũng quá nhanh.

"Không có thời gian giải thích, nhanh chèo nhanh chèo!" Thẩm Huỳnh thúc giục.

Nghệ Thanh một mặt mờ mịt lại vẫn là nghe lời bóp cái phong quyết, ba người nhất thời hướng về trong sông thổi tới. Mắt thấy cùng giẫm đạp một cây đại thụ ba người, đã trôi dạt đến giữa sông.

Bên bờ lại truyền tới một tiếng thở hổn hển rống giận, "Hai người tiểu hổn đản có gan đừng chạy, đứng lại cho ta!"

Một cái quần áo xanh thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại bên bờ, cái kia cả người tiên khí liền với Qua Vưu đều sững sốt một chút, con mắt to tròn, một mặt không dám tin tưởng, "Tuần... Thiếu quân, ngươi làm sao biết?" Hắn không phải là cho tới nay không ra Thượng Đồng tiên phủ sao?

Tuần Thư lại không có để ý đến hắn, ngược lại nhặt lên bên bờ rơi xuống lá cây, bóp cái thuật pháp, lá cây trong nháy mắt trở nên lớn, qua tay hướng trên mặt nước ném một cái, nhát thời bay đi lên, đuổi theo trước mặt ba người liền vọt tới. Bên ngự phong đi thuyền, còn một bên giận dữ hét, "Ta nhìn các ngươi chạy đằng nào? Trở lại cho ta!"

Qua Vưu: "... " Sao đây là?

"Mịa nó!" Cô Nguyệt quay đầu nhìn lại, vốn là ói phát xanh sắc mặt, nhát thời trắng nhợt, "Làm sao nhanh như vậy liền đuổi theo tới, Thẩm Huỳnh ngươi làm sao bỏ rơi người?" Nói lấy bận rộn thúc giục Nghệ Thanh nói, "Đầu bếp, nhanh lên một chút gió gió gió đừng có ngừng!"

"Là ngươi một mực để cho ta chạy chậm chút nha!" Thẩm Huỳnh lườm một cái, nếu không làm sao bị đuổi kịp tới.

"Mẹ kiếp ngươi vậy kêu là chạy sao? Ngươi cái kia rõ ràng là teleport được không?" Cô Nguyệt càng ngày càng muốn ói rồi, hít sâu một hơi mới nói, "Lại nói, ngươi không có việc gì để ngươi ta cả cây đều rút làm gì?"

"Là ngươi nói, còn có cây, còn có cây... Ta mới trở về rút ra a!"

"Ta là chỉ cây sao? Ta chỉ lá cây được không!" Lần sau có thể hay không nghe hắn nói hết lời sẽ hành động lại a.

"..." Chính ngươi lỡ lời, trách ta sao?

"Tính toán một chút, nhanh hỗ trợ chèo nha!" Cô Nguyệt đẩy một cái nạng, "Mau mau nhanh, chỉ cần tiến vào Du Phong Tiên Vực liền tốt rồi, nơi đó chỉ có Kiếm Tiên có thể đi vào, hắn sẽ không đuổi theo tới."

Nói lấy cũng bóp cái phong quyết, nhát thời một trận cuồng phong quét qua, cả cây như tiễn rời cung, vèo một cái xông về bờ sông bên kia đầy trời kiếm khí bên trong. Chỉ cần tiến vào Du Phong Tiên Vực liền tốt rồi, chỉ cần tiến vào...

Sau năm phút, Du Phong Tiên Vực.

Một nhóm ba người nhìn lên trước mặt, một thân áo lam trên mặt còn dính điểm đất sét, cả người sát khí người nào đó.

Cô Nguyệt: "... "

]

Thẩm Huỳnh: "... "

Nghệ Thanh: "... "

Hiện trường an tĩnh như gà.

A... Ha ha... Ha ha ha!

('□') ㄣ ───┐

Hất bàn, ngươi mẹ nó trêu chọc ta!

Tại sao không người nói cho hắn biết, Tuần Thư cũng là Kiếm Tiên đi à!

"Chạy a, tiếp tục chạy!" Tuần Thư một tấm diêm dứa khắp khuôn mặt tràn đầy đều là tức giận, trong mắt phảng phất có đao, chính xoay xoay xoay hướng trên người ba người đâm, "Hừ! Ta còn chưa từng thấy qua các ngươi như vậy, vô liêm sỉ hạng người!" Hừ hắn cực phẩm tiên kiếm liền coi như xong, còn dám rút ra hắn Đồng linh thụ, không đem mấy người kia rút gân lột da, hắn liền không gọi Tuần Thư!

"Ha ha ha, Tuần... Thiếu Quân! Ta muốn nói... Chúng ta không phải cố ý rút ra ngươi cây, ngươi tin không?" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, làm mở miệng cười.

"Hừ!" Tuần Thư cười lạnh một tiếng, quanh thân phảng phất có Hỏa đang cháy, "Đổi cho ngươi, ngươi tin không?"

"Ây..." Cô Nguyệt nhét vào, không thể làm gì khác hơn là đem bên cạnh đại thụ hướng tha phương hướng dời một chút, "Nếu không.. Chúng ta đem cây trả lại cho người?"

Tuân Thư sắc mặt càng đen hơn, cười càng thêm lạnh nhạt nói, "Chờ ta đem các người rút gân lột da, ta cũng sẽ trả cho các người đấy!"

"..." Cái này logic thật có đạo lý, hần càng không lời chống đỡ.

Nhưng là...

"Được rồi, chuyện này xác thực là lỗi của chúng ta. Chúng ta cũng không phải là không dám thừa nhận tiểu nhân." Cô Nguyệt âm thanh trầm xuống, thờ dài một cái, thoải mái hướng về người đối diện chào một cái, "Tuân thiếu quân xử trí như thế nào đều là phải làm."

"Hừ! Người nguyên ý nhận lấy cái chết tự nhiên tốt nhất." Trong tay hần kiểm chuyển một cái, liền muốn ra chiêu.

"Nhưng là... Động thủ trước có một chuyện tại hạ nhất định phải nói rõ ràng." Cô Nguyệt đột nhiên lên tiếng ngắt lời nói.

"Chuyện gì?"

Cô Nguyệt thần sắc căng thẳng, tránh ra bên cạnh một bước, nghiêm trang đưa tay sau này chỉ một cái lớn tiếng nói, "Tiên kiếm là nàng bóp vỡ, cây là nàng rút ra, chạy trốn cũng là chủ ý của nàng. Oan có đầu nợ có chủ, người có thể coi là sỗ sách mời tìm nàng! Cảm ơn!"

Nói xong, bá một cái liền lùi lại năm, sáu bước, lộ ra phía sau một mặt mạo bức Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Tuân Thư lửa giận, trong nháy mắt tập trung vào trên người người phía trước, Shuriken chuyển hướng, vọt thẳng đến Thẩm Huỳnh đi qua, "Được! Ta trước hết thu thập người cái này tiểu hồn dân!"

Thẩm Huỳnh nội tâm mười ngàn thất thảo nê mã chạy qua, cuối cùng biết cái gì gọi là cung điện cấp bán đồng đội!

Hồi lâu...

"Ai, cái đó... Ta nói người làm vườn đồng chí, có chuyện gì không thể thật tốt nói. Người nhìn... Là người để cho ta bóp cái hộp đi, nó chất lượng không được, người không thể trách ta phải không?" Thẩm Huỳnh hít sâu một hơi, ngữ trọng tâm trường nói, "Còn có cây kia, cái kia thật sự là một cái hiểu lầm. Ta cùng Ngưu ba ba câu thông có chút kéo dài, vốn là không muốn rút ra người. Người nếu là lo lắng, ta hỏi đầu lại cho người trông trở về được không? Chúng ta đều là người nói phải trái, sẽ không khi dễ người, người nói có đúng hay không?"

Tuân Thư khoe miệng giật một cái, cắn răng như là liều mạng đè nén cái gì, hồi lâu mới thốt ra một câu, "... Vâng."

"Vậy thì đúng rồi sao." Thẩm Huỳnh hài lòng gật đầu một cái, "Tiên kiếm kia chuyện?"

"... Liền như vậy."

"Cây kia?"

"Ta... Trông!"

"Được, người thật là người tốt, lý giải vạn tuế, nhìn một chút có chuyện gì là không thể tốt dễ nói đây?"

"Cái đó..."

"Ừ?"

"Hiện tại, có thể đem chân theo ngực ta dời đi sao?" Người nói chuyện cẩn thận, chính là trước tiên đem đánh hần một trận lại nói sao? Đại gia người, hần mới vừa thực sự cho là mình phải chết rồi. Người này rốt cuộc là ai vậy? Thực lực này cũng quá kinh khủng, hoàn toàn không có sức đánh trả!

"Ồ..." Thẩm Huỳnh lúc này mới thu trở về chân, nhìn một chút trên đất đã sưng mặt sưng mũi người, suy nghĩ một chút lại đưa ra một cái tay đi, "Tới, ta đỡ..."

"Người còn muốn làm gì!" Tuân Thư sắc mặt trắng nhợt, trá thi, liền lùi lại hết mấy bước, chỉ sợ nàng một móng vuốt lại vỗ tới.

Thẩm Huỳnh: "... Chính là muốn đỡ hần một chút mà thôi, cần phải phản ứng lớn như vậy sao?

Vậy xem tổ hai người: "..."

"Ho khan, gì đó..." Thấy sự tình giải quyết, Cô Nguyệt rồi mới từ mới vừa trong cái kia có chút đuối lý đơn phương đánh người lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng, đẩy một cái bên cạnh Nghệ Thanh nói, "Không phải là muốn tìm kiếm nha, chúng ta từ đâu bắt đầu?" Quả nhiên không có cái gì là một hồi đánh không giải quyết được, nếu như có, vậy thì hai bữa.

Nghệ Thanh ngẩng đầu nhìn trời một cái sắc, tiến lên một bước nói, "Hiện tại đã đến giữa trưa, nghe Tiên Đế Qua Vưu nói, giữa trưa dương khí lúc thịnh nhất, trong cái này Du Phong Tiên Vực là an toàn nhất. Cho nên..." Hắn quay đầu lại, nghiêm trang quét qua một lần mọi người ở đây nói, "Sự phụ người có đói bụng hay không? Nếu không chúng ta trước ăn cơm trưa xong lại xuất phát đi!"

Cô Nguyệt: "..."

Tuân Thư: "..."

Đầu bếp tốt! Điểm đáng khen!

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Chương 138: Mới Vừa Cần Nhiệm Vụ

"Đây là bản đồ bên trong Tiên vực, Tiên Đế lên đường trước cho ta." Nghệ Thanh giờ tay gọi ra một tấm bản đồ, chỉ thấy phía trên đánh dấu ra từng cục địa vực, có chính là hoang mạc, có chính là hải vực, còn có là rừng rậm, nhưng càng nhiều hơn chính là trước mắt như vậy cát đá khắp nơi, "Nhưng đây chỉ là Tiên vực một phần khu vực, không có ai biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu, bản đồ trở ra, đều là không người đạt tới địa phương."

Cô Nguyệt cẩn thận nhìn một chút bản đồ kia, phát hiện phía trên đánh dấu cực kỳ rõ ràng, thậm chí mỗi địa phương sẽ có cái gì xuất hiện đều đã viết ra, "Vậy hắn có hay không nói cho người, đi phương hướng nào."

Nghệ Thanh gật đầu một cái, chỉ hướng trung gian nói, "Hắn để cho ta đừng để ý bản đồ này những địa phương khác, thuận theo trung gian con đường này, một mực hướng tây. Tận mau rời khỏi bản đồ phạm vi đi đến những thứ kia chưa bao giờ có người đặt chân địa phương."

"Tại sao?" Cô Nguyệt sững sờ, ở nơi này chút ít đã biết địa phương không phải là an toàn hơn sao?

"Hừ, dĩ nhiên là vì Lục Hợp Kiếm." Tuân Thư lạnh rên một tiếng nói, "Bản đồ này tại Tiên giới cơ hồ người người đều có, những chỗ này cũng không biết bị bao nhiêu Kiếm Tiên đi qua, nếu là có kiếm sớm bị người tìm được rồi, tự nhiên muốn đi chỗ khác tìm."

"Cái này Tiên Đế đến lúc đó đối với cái này kiếm đặc biệt để ý, như đã nói qua..." Cô Nguyệt nhú mày một cái, tầm mắt chuyển một cái trọn mắt nhìn người nào đó một cái nói, "Người tại sao vẫn còn ở nơi này?" Hơn nữa còn một bộ không muốn đi chiều thức.

"Ta... Ta làm sao lại không thể ở chỗ này?" Trên mặt Tuân Thư thoáng qua vẻ kinh hoàng, lập tức lại khôi phục trấn định, có lý chẳng sợ nói, "Ta mặc dù khước... Là tha thứ Thẩm Huỳnh, nhưng cũng không có tha thứ người à? Ta tiên kiếm kia cùng Đồng linh thụ chuyện, người còn không cho ta giao phó đây? Cũng đừng nghĩ chống chế, ngược lại ba tháng này ta sẽ một mực đi theo các người, mãi đến người để cho bảo bối của ta Đồng linh thụ phục hồi như cũ mới thôi." Hắn theo bản năng liếc một cái, chính nhân nhà gặm lấy bánh ngọt người nào đó.

"Ừ!" Cô Nguyệt qua tay liền đem trên chân củ cái nhỏ xuống, nhét tới, "Người đem Loli... A Phi, người đem cái này Thảo Mộc Linh trồng ở cây bên cạnh, ta bảo đảm đừng nói một gốc cây, một trăm cây đều cho người nuôi." Củ cái là thảo mộc linh khí hóa thân, chỉ cần là thực vật loại

, ở bên cạnh nó liền không có dài không tốt. Vô luận là Hạ giới vẫn là Tiên giới.

"Chít chít chít..." Củ cái tăng một cái từ trong ngực Tuân Thư lại nhảy trở về, ghét bỏ vẩy vẩy lá cây, phát ra một tiếng ghét bỏ, "Phi!" Ai muốn cùng cái này xấu xí trở về trồng cây.

"Không được!" Tuân Thư cũng không đầy hắn cái này qua loa lấy lệ phương pháp, vẩy vẩy hắn đầu kia nhu thuận sợi tóc nói, "Ai biết người nói thật hay giả? Tại cây không có tốt trước, người cũng đừng nghĩ chạy thoát trách nhiệm." Nói xong ánh mắt lần nữa vô tình hay hữu ý liếc Thẩm Huỳnh một cái. Lại nói, lấy người kia thực lực khủng bố, có lẽ thực sự...

"Người cũng muốn thanh kiếm kia à?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

Tuân Thư sợ hết hồn, cả người đều nhảy cồm lên, sắc mặt sạm trắng một cái rồi, một mặt bị vạch trần chột dạ dạng, "Người nào người đó ai... Người nào muốn Lục Hợp Kiếm rồi hả? Ta... Ta chính là quá lâu không tới đây Tiên vực rồi, buồn chán... Mới hảo tâm cùng người đi xem một chút. Nếu không các người chết thế nào cũng không biết."

Thẩm Huỳnh nhìn hắn chằm chằm hồi lâu mới phát ra một tiếng, "Ồ..." Nàng lại không có nói là Lục Hợp Kiếm.

Tuân Thư: "..."

"Được rồi ăn no chúng ta cũng nên lên đường." Rốt cuộc chính mình đuối lý, Cô Nguyệt không để ý tới mặt đầy đều viết mục đích mình Tuân Thư, đứng lên vỗ một cái áo quần nói, "Đi thôi!"

Thảm Huỳnh cùng Nghệ Thanh lúc này mới đứng lên, gọi ra tiên kiếm, ngự kiếm mà lên, hướng về Cô Nguyệt chọn phương hướng mà đi. Chẳng qua là cũng không phải là trước Tiên Đế giao phó, ở giữa nhất con đường kia.

Tuân Thư thờ phào nhẹ nhõm, cũng ngự kiếm đuổi theo. Vốn cho là, cái này Tiên vực mặc dù rộng rãi, nhưng không dùng được ba ngày, bọn họ liền sẽ bay ra trên bản đồ khu vực này. Vì an toàn, hắn còn đích thân cho mọi người bày ra trận pháp phòng ngự, chỉ sợ đến không biết khu vực sau, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

]

Nhưng là năm ngày trôi qua... Bọn họ còn ở trong phạm vi bản đồ.

Mười ngày trôi qua... Bọn họ còn ở trong phạm vi bản đồ.

Mười lăm ngày trôi qua, bọn họ vẫn còn ở đó...

Suốt một tháng trôi qua, bọn họ vẫn là ở bản đồ bên trong lớn vốn, hơn nữa còn là từ đầu đến cuối, liên tục nhiều lần tới lui đi, còn chuyên chọn cái loại này quái thạch mọc như rừng địa giới, vừa phát hiện khác thạch, liền bay xuống đi, chỉ làm một chuyện, đào đào đào!

Phát hiện thập giai luyện khí tài liệu, bọn họ đào đào đào...

Phát hiện bát giai luyện khí tài liệu, bọn họ đào đào đào...

Phát hiện lục giai luyện khí tài liệu, bọn họ đào đào đào...

Phát hiện cấp hai luyện khí tài liệu, bọn họ vẫn còn đang đào đào đào...

Tro mắt nhìn mọi chỗ mấy người cao núi đá, bị đào đến một khối không dư thừa, liền bên cạnh đáng đắp đất đều không có bỏ qua cho.

"Cô Nguyệt, ngươi vậy còn có túi trữ vật sao? Cái này có khối cấp một Nguyệt tinh thạch!" Nghệ Thanh chỉ chỉ dưới chân một tảng đá nói, "Ta mười mấy cái đều chứa đầy." Đừng lãng phí a.

"Có!" Cô Nguyệt qua tay liền đem cái túi ném tới, tiếp lấy lại giao phó nói, "Vội vàng đào, không đủ ta cái này còn có!" Hắn đã sớm chuẩn bị xong rồi.

"Đủ rồi!" Tuân Thư rốt cuộc không nhịn được bộc phát, đem trong tay Tiên xúc loảng xoảng một cái ném xuống đất, "Các ngươi rốt cuộc còn muốn đào tới khi nào?" Có thần khí không tìm, lại có thể chạy tới đào cục đá, hơn nữa tại sao liền hắn cũng muốn một khối đào a, "Các ngươi rốt cuộc là tới đào luyện khí tài liệu, vẫn là tới tìm kiếm?"

Ba người sững sờ, liền ngay cả duy nhất không làm việc, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh gặm trái cây Thảm Huỳnh đều quay đầu lại. Ba người dừng một chút, hồi lâu miệng đồng thanh trả lời.

"Đào tài liệu a!" *3

Tuân Thư: "... " Lại còn thật sự thừa nhận, rốt cuộc coi nơi này địa phương nào đi à?

"Chúng ta phái Vô Định, gấp thiếu một nhóm đủ loại phẩm giai cấp Tiên khí, có vấn đề gì không?" Cô Nguyệt trả lời, bọn họ bằng bản lĩnh thoát khỏi nghèo khổ, tự lập càng sinh ra lỗi sao?

"..." Hắn càng không lời chống đỡ!

Không được, không thể để cho bọn họ tiếp tục như vậy đào xuống đi, nếu không cái này Tiên vực liền đất đều nếu không có. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt chuyển động, lúc này mới đề xuống lòng tràn đầy gấp gáp, tiến lên một bước khuyên nhủ, "Các ngươi ở chỗ này đào cũng vô dụng thôi. Tiên vực mặc dù chỉ có Kiếm Tiên mới có thể vào, nhưng là loại này vòng ngoài địa khu, đã tìm không ra tài liệu tốt gì rồi. Loại này một hai giai luyện khí tài liệu. Ở bên ngoài cũng không khó tìm, các ngươi cần gì phải liên những thứ này cũng không thả qua. Cao cấp tài liệu, đều ở bên trong, đừng nói là thập giai. Coi như là giống như Thiên Hóa Thạch các loại cực phẩm tài liệu, cũng không phải là không có."

"Ừ..." Cô Nguyệt nhìn chung quanh, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút. Thật sự là hắn phát hiện càng đến gần bản đồ kia ven, nhìn thấy tài liệu cũng càng thêm hiếm thấy. Mặc dù hắn làm việc từ trước đến giờ lấy ôn hòa là hơn. Nhưng bọn họ tới đây vốn chính là rèn luyện, không vào đi xông vào một lần quả thực nói không thái quá đi. Hơn nữa đào nhiều ngày như vậy, bọn họ yêu cầu tài liệu cũng không xê xích gì nhiều, là thời điểm lên đường.

"Được! Những thứ này một hai giai tài liệu liền bắt kê. Chúng ta đi thôi!" Hắn phát phát tay, một nhóm ba người, lúc này mới ngự kiếm hướng về không biết khu vực bay đi.

Tuân Thư thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng nói với mấy cái này liền cục đá đều không buông tha mê tiền rồi. Đào mỏ nhiều ngày như vậy, hắn đều sắp quên, nơi này vốn là cái nhiều địa phương nguy hiểm rồi.

Nhưng là rất nhanh, hắn liền phát hiện một vấn đề khác?

"Tại sao phải ngừng ở cái này?" Tuân Thư nhìn trước mặt một chút, vừa quay đầu nhìn một chút đột nhiên dừng lại nghỉ ngơi mấy người.

"Trời tối!" Nghê Thanh lấy ra một khối mền, rón rén cho bên cạnh người nào đó đắp lên, một mặt đương nhiên thấp giọng trả lời, "Nên ngủ."

"Các người không phải là thành tiên sao?" Nghỉ ngơi cái rấm a, "Cái nào tiên nhân là cần buồn ngủ?"

"Thẩm Huỳnh yêu cầu." Cô Nguyệt chỉ chỉ đã ngủ người.

"Vậy cũng không cần ngủ một đêm, một mồi đi nữa chỉ cần điều tức nửa khắc đồng hồ liền đủ chứ?" Hấn một mặt bất mãn, "Đừng quên cái này Tiên vực chỉ mở ba tháng, không được, chúng ta phải đánh thức nàng!"

"Không được!" Hấn vừa mới đứng dậy, Nghê Thanh cùng Cô Nguyệt đồng thời bay người lên trước, một người một bên gắt gao đem hấn đè xuống.

Nghê Thanh: "Không thể đánh thức sư phụ!"

Cô Nguyệt: "Nếu như người không muốn chết!"

"..." Tuân Thư không có từ trước đến nay, đáy lòng chặt một chút

Cái quỷ gì?

Đang suy nghĩ, đột nhiên mặt một trận đùng đùng, cách đó không xa rít lên một tiếng phá vỡ toàn bộ bầu trời đêm.

Rống...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 139: Đại Chiến Bắt Đầu Giương

Nguyên bản tề chỉnh núi đá trong lúc đó, một đạo liệt diễm phóng lên cao, mặt đất bắt đầu đùng đùng kịch liệt lên. Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Cô Nguyệt nhanh chóng bấm quyết, một cái trận pháp trong nháy mắt thành hình, hóa thành một cái trong suốt ngăn cách trận, trực tiếp đem trên đất người nào đó cho cái lồng mà bắt đầu.

Sau một khắc rầm rầm một trận núi đá lăn, thanh âm to lớn vang dội bốn phía. Một cái khổng lồ vật thể đột nhiên theo mặt đất vọt ra, cả người ngọn lửa thiêu đốt, như núi lớn, che khuất bầu trời, há mồm hướng về bên này lần nữa phát ra gầm lên giận dữ. Phảng phất toàn bộ thiên địa đều đi theo chấn động.

Cô Nguyệt cùng Nghê Thanh theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau trong trận pháp người, lúc này mới song song thờ phào nhẹ nhõm. Cũng còn khá, cũng còn khá hấn phản ứng nhanh, âm thanh truyền không vào ngăn cách trận, không có tình!

"Đây là cái gì thú vật?" Nghê Thanh nhíu mày một cái, hấn chưa từng thấy qua như vậy thú vật, lớn đến đều không thấy rõ toàn bộ diện mạo, đặc biệt là nó quanh thân hỏa diễm. Nhìn một cái cũng không phải là phổ thông ngọn lửa, vừa xuất hiện bốn phía đã hóa thành một vùng đất cằn cỗi, liền ngay cả bọn họ những thứ này Tiên thân chi nhân, cách xa như vậy, như cũ có thể cảm nhận được thiêu đốt cảm giác.

"Không, đây không phải là thú!" Cô Nguyệt sầm mặt lại, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng. Chỉ đã đốt đỏ rực cả nửa bầu trời tể to lớn vật thể nói, "Mau nhìn trong lửa!"

Nghê Thanh theo bản năng thả ra thần thức, định thần nhìn lại, chỉ thấy trong những thứ kia dị hóa, lại có thể che lấp chính là từng tầng một thiết giáp một dạng đồ vật, bên trong mờ hồ còn có pháp phù chớp động, có cái gì phát sáng mảnh nhỏ một dạng đồ vật, chính ở bên trong không ngừng chớp động.

"Chuyện này..." Nói nó là một con linh thú, không bằng nói là một món binh khí! Nhưng mới vừa thanh âm kia, rõ ràng lại là thú loại, chẳng lẽ...

Nghê Thanh cả kinh, nhất thời hiểu được, lớn tiếng nhắc nhở, "Là khí linh!"

Món binh khí này thì đã sinh ra linh trí! Vạn vật hóa linh vốn là không dễ, huống chi vũ khí vốn là vật chết, nó lại có thể có thể hóa ra linh trí! Vậy chứng minh nó nguyên bản chính là bất phàm, có lẽ khả năng chính là cái Thần khí.

"Làm sao lại gặp phải nó, đây là vận kiếm hạp!" Tuân Thư giờ tay bày cái phòng ngự trận pháp, chặn lại cái kia ngập trời hỏa diễm, mở miệng lớn tiếng nói, "Đây là trần thủ nơi này khí linh, bản thể chính là cái Thần khí. Đây Hỏa là Cửu Minh Liệt Diễm, đừng nói là tiên thể, liền Thần tộc cũng không đỡ nổi, phổ thông Thủy hệ tiên pháp đối với nó hoàn toàn vô dụng. Chỉ có thể cường công, đặc biệt là bên trong nó còn có..."

Hấn lời còn chưa nói hết, chỉ nghe đình linh linh ngay gần một cái vang, cái kia bị ngọn lửa bao bọc thân thể khổng lồ trong, đột nhiên lao ra ngàn vạn

tiền kiếm, mỗi một thanh đều mang lẫm liệt kiếm khí, quét lạp lạp phong nhận che ngợp bầu trời hướng về mấy người công kích qua tới.

Ngàn vạn kiếm trận! Hơn nữa còn không phải là tiền khí ngưng tụ, nơi này mỗi một thanh đều là thật kiếm!

Nghệ Thanh sầm mặt lại, điều động toàn thân tiên khí, quay đầu hướng về Cô Nguyệt dặn dò một câu, "Coi trọng sự phụ!" Nói xong, phi thân lên, kiếm khí Hóa Long, hướng về cái kia đầy trời kiếm khí liền vọt tới.

"Biết!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, trực tiếp lui về phía sau mấy bước, một bên kết trận vùng kiếm ngăn trở, chưa kịp chặn mưa kiếm. Không có để cho một thanh kiếm xông vào phía sau ngăn cách trong trận.

"Chờ một chút! Các ngươi đây là làm gì?" Tuân Thư sững sờ, càng thêm cuồng cuồng nhìn lấy hai người, "Lúc nào? Các ngươi còn che chở nàng đi ngủ! Đây chính là Thần khí khí linh, không phải là bên ngoài những thứ kia thông thường kiếm khí, các ngươi không ngăn được nó đấy!" Thần khí là bậc nào lợi hại vũ khí, huống chi cái thanh này vẫn là mộc linh trí, coi như là thập phương Thiên Đế qua tới, cũng không chiếm được tốt gì, "Vẫn là vội vàng đem Thẩm Huỳnh đánh thức đi! Có lẽ còn có thể có thắng..."

Nói lấy nàng xoay người liền muốn hướng về cái kia ngăn cách trận đi tới.

"Không được!" Cô Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, kiếm trong tay chuyển một cái, bá lạp lạp hóa ra một hàng linh kiếm chắn bên cạnh của hắn, phi thân đi qua, từng thanh người bắt lại trở lại, dùng chưa bao giờ có nghiêm túc ngữ khí, gần từng chữ một, "Tin tưởng ta, đánh thức nàng hậu quả, so với khí linh kinh khủng hơn!"

"..."

Cái quỷ gì?

]

Tuân Thư sững sờ, vừa muốn nói gì, dừng bước, mảng lớn tiên kiếm đột nhiên bá lạp lạp từ dưới đất chui ra, thẳng hướng về phía sau bọn họ phương hướng mà đi.

Thảm!

Cô Nguyệt đáy lòng hơi hồi hộp một chút, về lại thân đi ngăn cản đã tới không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn những thứ kia chui ra ngoài tiên kiếm, rầm rầm mấy tiếng, trực tiếp công bễ nát hẳn bày ra ngăn cách trận.

Cái này vẫn chưa xong, nguyên bản to lớn như ngọn núi một dạng khí linh, đột nhiên phun ra một đạo liệt diễm bức lui Nghệ Thanh, đổi lại thân hình hướng bên này nhào tới, mở ra miệng khổng lồ a ô một cái cắn xuống dưới.

"Sự phụ!" Nghệ Thanh kinh hô lên nhất thanh.

Lại chỉ có thể nhìn được cái kia to lớn Thần khí, một tiếng ầm vang trực tiếp đem hậu phương Thẩm Huỳnh, kể cả nàng nằm chu vi vài chục trượng phạm vi, một cái nuốt xuống. Chỉ trên mặt đất lưu lại cái bị đốt cháy vài chục trượng hố to.

Rống...

Một tiếng rống to lẫn nửa vang dội bầu trời đêm.

Tuân Thư: "..."

Bị ăn... Ăn?

(◕_◕)

Nghệ Thanh cùng sắc mặt của Cô Nguyệt, song song trắng nhợt, giống như bị định thân một dạng, ngây dại.

"Ta liền nói... Phải đánh thức nàng mà!" Tuân Thư đồng tình nhìn hai người một cái, "Không đúng vậy không biết..."

"Chạy a!" Hắn lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt đột nhiên hô to một tiếng, bạt cước xoay người liền hướng sau chạy.

Cùng lúc đó, không trung Nghệ Thanh cũng ma lưu ngự kiếm chạy như điên. Tảng một cái đã không thấy tăm hơi thân ảnh.

"..."

Ồ?

Tình huống gì? Bọn họ mới vừa không phải là thương tâm đồng bạn chết sao? Tại sao phải chạy?

Tuân Thư một mặt mộng bức, còn chưa kịp phản ứng. Đột nhiên trước mắt khí linh một trận đùng đưa, ngay sau đó ừng ừng một tiếng vang thật lớn,

phảng phất là cái gì sụp đổ âm thanh. Chỉ thấy nguyên bản cao không thấy đỉnh to lớn Thần khí, giống như nỗ lực cao ốc như vậy, rầm rầm ngã xuống. Trong nháy mắt bề thành đầy đất sắt vụn, mà nguyên bản đầy trời tiền kiếm, giống như là xuống sùi cao, rầm rầm rơi đầy đất.

Theo xé rồi một thanh âm vang lên, trên đất Thần khí đột nhiên từ trong nứt ra, Thần khí căn nguyên kim quang phun ra ngoài, kim quang trung ương chính chậm rãi đi ra một người, chiếu đầy trời kim quang, cùng một tiếng tức giận mười phần tiếng gào.

"Làm ồn chết rồi!"

Dứt lời, hắn chỉ cảm thấy có cái gì che ngợp bầu trời hướng về hắn nhào tới, ép tới trong nháy mắt không thờ nổi.

Giết... Sát khí, thật là lớn sát khí!

To lớn hoảng sợ tràn ngập toàn bộ thân hình, toàn thân trong nháy mắt lạnh giá, trong đầu chỉ còn sót lại một chữ: Chết!

Đột nhiên liền biết tại sao mới vừa hai người kia sẽ là cái đó phản ứng, bởi vì hắn hiện tại cũng chỉ có thể làm ra giống nhau hành động.

"Chạy a!" Hắn cơ hồ điều động toàn thân tiên lực, gọi cho liền hướng về hai người mới vừa vừa biến mất phương hướng cuồng bay mà đi, Thiếu Đế tu vi phát huy đến cực hạn, cơ hồ là thoáng qua trong lúc đó liền đuổi kịp tốc độ của hai người.

Chỉ hy vọng có thể tới...

Trước mắt bạch quang lóe lên, thân ảnh quen thuộc xuất hiện tại trước mặt của ba người.

Ba người: "..."

Cái này cũng quá nhanh đi à!

Thảm Huỳnh liền đứng lảng lảng, rõ ràng không có cái gì biểu tình, ba người lại chỉ cảm thấy từng cỗ một hàn ý chính hướng trong lòng châm. Ánh mắt nhẹ mị, thẳng tắp nhìn về phía ngoài cùng bên phải nhất một người, trực tiếp đưa tay ra.

Nghệ Thanh run lên, cũng không biết từ đâu mọc ra một khối nường thịt, lớn tiếng nói, "Sur phụ, ăn khuya sao?"

Tay nàng một hồi, di chuyển tức thời mục tiêu, nhìn về phía những người bên cạnh...

"Ta có bánh ngọt, muốn ăn không?" Cô Nguyệt lập tức bụng ra một cái chén, cũng còn khá hân hoan tới lên lên ẩng giấu một đĩa.

Tay lần nữa một hồi, vì vậy đưa về phía người thứ 3...

Tuân Thư: "... Mịa nhà nó!

"Chờ một chút, ngươi muốn làm gì... Ngươi tỉnh lại đi thấy rõ ràng... Ta là Tuân Thư đi à... Không muốn... Cứu mạng a!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Chương 140: Trung Tâm Cửa Vào

Tĩnh táo.

Thảm Huỳnh lúc tỉnh lại, Nguru ba ba cùng đầu bếp đang tại bên trong một nhóm đồng nát sắt vụn đào cái gì. Càng đào Nguru ba ba sắc mặt lại càng hưng phấn, cười cùng đóa hướng mặt trời hoa tựa như.

"Vật này lại có thể tất cả đều là cực phẩm tài liệu chế tạo! Mịa nó, quyển này nguyên lại là Thiên Hòa Thạch. Thu xong thu xong, Nghệ Thanh ngươi vậy còn có túi trữ vật đi, nhanh trang nhanh trang, có thể chứa bao nhiêu chứa bao nhiêu."

Thảm Huỳnh đuổi người, giọng tay lên tiếng chào, "Buổi sáng khỏe!"

Đang tại kiểm lậu hai người đột nhiên run lên, quay đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt có loại không nói được quỷ dị.

"Sao rồi hả?" Làm gì nhìn như vậy nàng, Thảm Huỳnh trực tiếp tiến lên đá đá dưới chân đồng nát, "Đây là cái gì? Từ đâu xuất hiện?" Tôi hôm qua thật giống như cũng không có tới?

"Sur phụ, ngươi đã tỉnh?" Nghệ Thanh đi tới, thủ dò xét hỏi một câu.

"Ừm." Nàng theo bản năng gật đầu.

"Từ dưới đất nhô ra." Cô Nguyệt lúc này mới trả lời một câu, "Là một cái sinh linh trí Thần khí, mặc dù đã phá hủy, nhưng tài liệu của nó còn có thể phế vật lợi dụng một chút."

"Ồ." Thảm Huỳnh cũng không tiếp tục hỏi, nhìn bốn phía nhìn, đột nhiên mở miệng nói, "Ồ? Cái kia người làm vườn đây! Tại sao không thấy, về nhà trồng cây đi?"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Hai người không trả lời, chẳng qua là một mặt quái dị nhìn nàng sẽ, sau đó đồng loạt cúi đầu, nhìn về phía dưới chân của nàng.

"Sao rồi hả?" Thảm Huỳnh bị nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, "Làm gì nhìn ta như vậy?" Theo bản năng thuận theo tầm mắt của bọn họ cúi đầu, "Dưới chân ta có cái gì... Người?"

Mịa nó! Tại sao nơi này thật là có cá nhân a! Hơn nữa còn là kẹt ở trong kẽ đất, sung thành cầu cái loại này.

Thảm Huỳnh ngồi xổm người xuống, bắt lấy người kia cổ áo, một cái dùng sức, chỉ nghe thổi phù một tiếng, rút ra củ cải một dạng, đem người rút ra. Mảnh nhỏ nhìn một cái, lại chính là người làm vườn đồng chí.

"Người không có việc gì chui trong kẽ đất làm gì? Nhìn người sung..." Mát mẻ cũng không thể như vậy đi, nếu không phải là cái kia thân nhìn quen mắt áo lam, nàng đều không nhận ra hẳn là ai, "Ta nói người..."

"Đừng tới đây!" Tuân Thư trong nháy mắt nổ lên, vèo một cái liền lui ra chừng mấy mét, giờ lên cái khuôn mặt kia đã không nhìn ra một chút diêm dúa hình tượng mặt, liễu mạng sau này co rút, "Cách ta xa một chút, có nghe thấy không! Người nếu dám qua tới, ta... Ta... Ta... Ta liền chết cho người nhìn!"

Thảm Huỳnh: "..."

Thật là đáng sợ uy hiếp...

]

-_-

"Đầu bếp." Nàng đẩy một cái những người bên cạnh, thấp giọng nói, "Hắn đến sao rồi hả? Làm sao đột nhiên cứ như vậy?"

"Không có... Không có gì." Nghệ Thanh khoe miệng giật một cái, "Có thể là... Tôi hôm qua ngủ không ngon đi."

Bị người vô duyên vô cớ treo lên đánh một đêm các loại..

"Ồ." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, ngủ kẽ đất có thể ngủ ngon mới là lạ, đang muốn hỏi kỹ.

Cô Nguyệt lại đột nhiên mở miệng nói, "Tốt rồi được rồi dọn dẹp không sai biệt lắm." Hắn nhìn một chút một cái kinh sợ chữ liền có thể hình dung Tuân Thư, lại tăng thêm một câu, "Chờ Tuân Thư điều tức tốt liền xuất phát."

Thật ra thì tới hôm qua Thảm Huỳnh chỉ tỉnh chừng mười phút đồng hồ lại lần nữa ngủ thiếp đi, nhưng có thể là bởi vì đánh quá độc ác, Tuân Thư bị một quyền đánh vào trong kẽ đất sau, sống chết cũng không chịu đi ra rồi. Hắn cùng Nghệ Thanh nguyên nghĩ giúp hắn một chút, hẳn tại chỗ liền nóng này, còn thề son thề sắt nói.

"Ta liền không ra, hai người các người tiểu hồn đản, đừng nghĩ gạt ta đi ra bị đòn!"

Liền tự mình điều tức cũng không dám, dám chống được Thảm Huỳnh tỉnh lại.

Cái này bóng ma trong lòng, cũng là không có người nào!

Nghe được Cô Nguyệt sắp xếp, Tuân Thư lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cảnh giác lần nữa lui về phía sau mấy bước, mới ngồi tĩnh tọa điều tức. Cho tới bây giờ không có bị đánh thảm như vậy qua, nếu không phải là hắn cơ trí chui vào trong kẽ đất giả chết, phỏng chừng tiên cốt đều phải bị nàng cắt đứt.

Không cũng là bởi vì bị đánh thức sao? Cái này thức dậy khí cũng quá đáng sợ!

Rốt cuộc có Thiếu Đế tu vi, Tuân Thư điều tức nửa canh giờ bộ dáng, vết thương trên người đã hoàn toàn tốt rồi. Thảm Huỳnh thuận tiện ăn một cái cơm sáng.

"Chúng ta lên đường đi, trước mặt chính là không biết khu vực, mọi người phải tăng gấp bội cẩn thận!" Cô Nguyệt nói, mới vừa tới đây liền đã gặp sinh

linh trí Thần khí, phía sau còn không biết có cái gì chứ?

Hắn trực tiếp ngự kiếm mà lên, bốn người lúc này mới hướng về phía trước bay ra ngoài. Trước mắt vẫn là một mảnh một cái không thấy được đầu hoang mạc. Bốn phía tất cả đều là đồi loại núi đá, liền thực vật đều rất thiếu.

Nhưng kỳ quái chính là, so với trước những thứ kia khắp nơi đều là luyện khí tài liệu địa khu, nơi này lại có vẻ phá lệ... Sạch sẽ! Đừng nói cao cấp luyện khí mỏ sắt, liền ngay cả cấp một, hai tài liệu cũng không có, chớ nói chi là thần khí.

Bốn người ở mảnh này không biết khu vực, suốt bay bốn năm ngày, lại như cũ không thu hoạch được gì. Cô Nguyệt đều có chút bắt đầu nôn nóng, nếu như phía sau còn là tình huống như thế, vậy còn không như trở về đây.

"Ngưu ba ba..." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói, "Chúng ta lại trở về tới làm chi?"

"Cái gì?" Cô Nguyệt trả lời, "Cái gì trở lại? Chúng ta..."

Hắn lời còn chưa nói hết, thuận theo tầm mắt của nàng nhìn sang, nhất thời cả kinh, "Mịa nó!"

Đó là một nhóm nhỏ vụn xương, yêu thú xương, như vậy hoang mạc xuất hiện bạch cốt không kỳ quái, nhưng mấu chốt là... Đó là bọn họ ném xuống, hơn nữa còn là hai ngày trước lúc ăn cơm chiều ném ở nơi đó.

Cô Nguyệt bay thẳng đi xuống, tinh tế nhìn một cái, đúng là bọn họ hai ngày trước lưu lại đồng kia.

Nhưng là, nơi này rõ ràng không phải là ngày đó bọn họ nghỉ ngơi địa phương, chẳng lẽ...

Hắn mặt liền biến sắc, liền vội vàng nhìn về phía những người bên cạnh, "Nghệ Thanh, Ngũ Hành Trận!"

Nghệ Thanh gạt đầu một cái, trường kiếm trong tay đảo qua, nhất thời năm cây tiên khí hóa thành kiếm, liền phân biệt cắm vào năm cái bất đồng phương vị. Cô Nguyệt hai tay kết ấn, bày trận pháp, nhất thời mấy vệt sáng sáng lên, cảnh tượng chung quanh thoáng một cái, mặt đất xuất hiện một trận vận vệt.

Không tới hồi lâu liền xuất hiện, đồi loại bất đồng đồ vật, có lá khô cỏ dại, càng nhiều hơn chính là vỏ, cặn bã, còn có xương bể các loại rác rưởi. Tất cả đều là bọn họ mấy ngày nay lưu lại.

Tất cả đều tại chu vi mười mấy thước trong phạm vi, có càng là cách nhau không tới xa mấy thước.

"Đây là..." Tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ mấy ngày nay, đều tại cùng một nơi lòn vòn!

Mấu chốt là không có bất kỳ phát hiện!

"Thị Linh Sát Trận!" Tuân Thư đột nhiên mở miệng nói, tiến lên một bước, "Linh Sát Trận có thể sáng tạo một cái tuần hoàn che chắn, vô luận vào trong bao xa, đều sẽ trở về về chỗ cũ, nhưng bên trong cảnh trí nhưng là thay đổi trong nháy mắt. Chúng ta chắc là ở tầng này trong màn hình rồi!"

Nói lấy hắn một tay kết ấn, đọc một câu gì, trong tay pháp ấn lóe lên, hướng về phía trước bay đi, trong nháy mắt trước mắt bạch quang lóe lên. Nguyên bản trống rỗng không trung, đột nhiên xuất hiện một đạo trong suốt che chắn, như cùng là trong suốt màng mỏng một dạng, bao phủ ở trước mắt. Phía trên vị trí không xa, càng là có cái gì màu vàng đồ vật đang tại hội tụ.

Bọn họ mảnh nhỏ nhìn một cái, cái kia lại là một cái cỏ bốn lá trạng đồ án.

"Nơi này hẳn là chính là chính giữa Tiên vực lối vào rồi." Trong mắt Tuân Thư sáng lên, tựa như là có chút không đề nén được hưng phấn. Trực tiếp theo bên người mọc ra một mảnh Đông Linh Diệp, hướng về không trung cái đó đồ án ném một cái.

Nhất thời chỉ thấy trước mắt che chắn, lúc lắc một cái, từ trung gian từ từ phân ra, không tới hồi lâu liền tạo thành một cái cổng vòm hình dáng.

"Đây chính là cửa vào!" Tuân Thư một mặt mừng rỡ, chỉ cái đó cổng vòm, vừa đi vừa nói, "Chúng ta mau vào đi thôi!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, "Người đã tới a!"

"..."

Tuân Thư trong nháy mắt cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 141: Núi Lửa Kiểm Mộ

A... Ha ha... Ha ha ha...

Tuân Thư phát ra một trận cười khan, hồi lâu mới cương cương trả lời, "Làm sao... Sẽ, ta làm sao có thể đã tới nơi này đây, ha ha, chính là ta... Đoán, không sai, chính là đoán, ha ha ha ha ha..."

Ba người nhìn chăm chăm vào hắn, hồi lâu mới đồng loạt đáp một tiếng, "Ồ

"

Tuân Thư: "... "Nha là có ý gì? Rốt cuộc là lẫn nhau tin hay là không tin à? Tuân Thư đẩy lòng càng thêm hốt hoảng, xong rồi xong rồi, muốn bại lộ sao?

"Đi thôi!" Thẩm Huỳnh đột nhiên tiến lên một bước.

Ồ?

"Không nói là cửa vào sao?" Nàng bên hướng công vòm đi tới, bên hướng về mấy người phát tay nói, "Đầu bếp, Ngu ba ba, đi!"

Nói lấy trước vừa bước một bước vào bên trong, hai người khác hai mắt nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Đến lúc đó lưu lại một mặt mộng bức Tuân Thư, chuyện này... Thì xong rồi? Đứt đoạn tiếp theo hỏi đến tột cùng sao? Đột nhiên có chút thất vọng là sừng chuyện gì.

Nhìn một chút đã đi vào ba người, hắn xiết chặt bên người tay, lúc này mới đi theo.

Xuyên qua cánh cửa kia trong nháy mắt, cảnh sắc trước mắt nhất thời giống như là bị vạch trần màn che, hoàn toàn thay đổi cái bộ dáng. Khí nóng hơi thờ đập vào mặt, khắp nơi là dị hỏa dung nham, nhiệt độ cao lạ thường, bốn phía tất cả đều là một vùng đất cần cỗi. Trước mắt một ngọn núi lửa cao vút trong mây, đứng sừng sững ở bên trong trời đất. Bốn phía rậm rạp chằng chịt cắm đầy nhiều loại kiểm, cùng với nói là núi lửa, không bằng nói là...

"Kiểm mộ!" Cô Nguyệt theo bản năng lên tiếng, nhìn lấy nơi nơi tiên kiểm, cái này cần trị giá bao nhiêu tiền a. Chẳng qua là đáng tiếc nơi này tất cả đều là đã xuống án qua tiên kiểm, trừ phi lần nữa nhận chủ, nếu không thì sẽ không theo người đi, còn không bằng tài liệu đây.

Do ở mặt đất dị hỏa quá nhiều, mấy người không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngự kiểm mà đi, thật sự trải qua chi địa phía dưới một mảnh đều là đủ loại kiểm minh tiếng. Xem ra cái này Kiểm mộ đã rất lâu không có ai tiến vào, cho nên những thứ này tiên kiểm mới có phản ứng lớn như vậy.

"Kiểm phòng chính ở bên kia, chúng ta đi qua đi!" Tuân Thư chỉ tòa kia to lớn núi lửa phần đáy nói, thấy ba người lần nữa đồng loạt nghi ngờ quay đầu nhìn về phía hắn, trong bụng trầm xuống, lập tức lại bỏ hai chữ, "Hắn là?"

"Ồ." Thẩm Huỳnh trả lời một tiếng, lôi kéo đầu bếp, hướng Tuân Thư chỉ phương hướng bay đi. Bay không tới hồi lâu, bốn phía nhiệt độ trong nháy mắt tuột đi xuống, bọn họ lúc này mới nhìn thấy, núi Hỏa phần đáy lại có thể đột ngột vây quanh một vòng hàn băng, thật giống như đứt đoạn một đoạn, cách ra nội ngoại hai cái thế giới.

Bọn họ trực tiếp bay xuống, rơi vào băng trên. Quả nhiên ở phía trước cách đó không xa, có một cửa vào, đó là một đạo dùng hàn băng đúc thành cánh cửa, đi vào trong rộng mở, chính dẫn tới trong núi lửa bộ, khoảng cách có chút xa, không thấy rõ bên trong có cái gì.

]

Bọn họ vừa định đi qua, phía dưới truyền tới phốc phốc phốc mấy tiếng, mặt đất một trận đung đưa, từng cái người cao trong suốt bong bóng đột nhiên theo trong băng tảng toát ra. Trôi lơ lửng ở giữa không trung, trong nháy mắt liền tràn đầy toàn bộ mặt băng.

"Ồ? Cái này băng còn có thể thổi bong bóng?" Xà bông làm bằng nước sao?

"Chớ đi, là Thiên Quang Trận!" Tuân Thư chân mày cau lại, liền vội vàng ngăn lại mấy người, "Không nghĩ tới loại địa phương này lại còn có Thiên Quang Trận, những thứ này nhìn lấy là bọt khí, nhưng là tiên khí ngưng tụ không tiêu tan bất diệt, bên trong mỗi cái đều đựng lại một đạo kiểm khí, một khi đụng chạm cũng sẽ bị nhốt ở bên trong. Hơn nữa nó có thể hấp thu bất kỳ thuộc tính công kích, chúng ta tốt nhất vòng qua... Ồ, người làm gì vậy?"

Hắn đang nói lấy, lại nhìn thấy Nghệ Thanh rút kiểm ra, thẳng tắp hướng về đám kia bong bóng đi tới, "Chờ một chút! Chỉ dựa vào kiểm thuật là không phá được..."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Nghệ Thanh cả người tiên khí tăng vọt, toàn thân kim quang diệu diệu, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh không lồ kiểm, ngập trời kiểm khí bộc phát, giương tay một cái. Một tiếng âm vang nổ vang, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, đầy đất bong bóng kể cả dưới đất lớp băng một khối, rầm rầm bễ đầy đất, toàn bộ Thiên Quang Trận trong nháy mắt tan vỡ.

Phá... Phá rồi!

(◉ ◉ ◉)

Chuyện này... Cái này cũng quá nhanh? Nói xong có thể hấp thu bất kỳ công kích nào đây? Người mẹ nó trên chọc ta.

"Sư phụ nói: Nhất lực hàng thập hội!" Như là nhìn ra nghi ngờ của hấn Nghệ Thanh quay đầu lại trả lời một câu, quay đầu vừa nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Sư phụ, có thể đi."

"Ồ, cực khổ!" Thẩm Huỳnh gật đầu, một mặt tự nhiên giẫm đạp đầy đất bề bầy đi qua.

Tuân Thư: "..."

Cô Nguyệt vỗ vai hấn một cái, một mặt ta hiểu nét mặt của người nói, "Thói quen là tốt rồi!" Không phải là lớn nhỏ phần mềm hack nha, người không đều xem qua đại đúng không? Cần gì phải ngạc nhiên.

Đoàn người lúc này mới hướng về trong núi lửa đi tới, đó là một cái rất dài lối đi. Bên trong một mảnh đen như mực, như là rất lâu không có ai tới, trong lối đi chất đầy tro đen.

Cô Nguyệt trong tay chuyển một cái, bóp cái hỏa quyết, lối đi nhất thời sáng lên. Một bên đi về phía trong, vừa quan sát bốn phía chất liệu, ừ, nhìn một chút ở đâu là có thể đảo?

Đáng tiếc lối đi này mặc dù cũ kỹ, nhưng nhìn một cái chính là thiết kế tỉ mỉ, thật chính tề liền cái lỗ cũng không có, hơn nữa không có giá trị buôn bán. Càng hướng bên trong, bốn vách thì càng thêm bóng loáng. Bốn phía cũng càng ngày càng rộng rãi, toàn bộ trong núi lửa bộ, giống như là bị móc rỗng một dạng. Bên trong cực kỳ rộng lớn, càng là xuất hiện từng hàng to lớn cột đá, phía trước một cái không thấy được đầu, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

"Cẩn thận!" Tuân Thư gấp kêu một tiếng, từng thanh đi ở tuốt đằng trước Cô Nguyệt cho kéo trở lại.

Ngay sau đó đình một tiếng vang, một thanh tiên kiếm trực tiếp liền cắm vào dưới chân của hấn.

Cô Nguyệt sợ hết hồn, "Chuyện gì xảy ra?"

Hấn vừa dứt lời, mới vừa tiên kiếm kia phảng phất xúc động cái gì chột mở điện quét lạp lạp một trận vang. Bốn phía đột nhiên lao ra đếm không hết tiên kiếm, giống như là vòi rồng tựa như ở phía trước xoay tròn, không lồ kiếm khí, đập vào mặt.

Ép đến mấy người không thể không lùi lại mấy bước. Bên trong thoáng qua mấy đạo quang, bốn phía đột nhiên sáng lên, bọn họ lúc này mới hoàn toàn thấy rõ tình huống trước mặt.

Kiểm! Khắp nơi đều là tiên kiếm, đếm không hết tiên kiếm giống như là sống qua một dạng, chính ở trước mắt rộng rãi trong không gian bay múa, phảng phất chỉ cần là dựa vào gần một bước, là có thể đem đầy đủ mọi thứ đều cắn nát.

"Lại là kiếm trận!" Cô Nguyệt nhũ mày một cái, hơn nữa cái này thoạt nhìn không tốt đẹp gì đối phó bộ dáng.

"Đây là Vạn Tượng Kiếm Trận." Tuân Thư nói.

"Vạn Tượng!" Cô Nguyệt cả kinh, sắc mặt trầm hơn rồi, "Chính là cái thứ ở trong truyền thuyết mạnh nhất kiếm trận, liền Thần tộc đều có thể thất cổ kiếm trận?" Hấn cũng là theo Thanh Thông tiên phủ đảo ra một chút trong điển tịch thấy qua loại trận pháp này, có thể đây chẳng phải là truyền thuyết sao?

"Hấn không sai!" Tuân Thư gật đầu một cái, "Ta cũng không biết trận này phương pháp phá giải, xem ra muốn đi qua cần đến tốn nhiều sức lực không thể."

"Ồ, vậy thì..." Cô Nguyệt lần nữa liếc nhìn trước rậm rạp chằng chịt kiếm trận một cái, rất là dứt khoát quay người lại nói, "Trở về đi!"

"Cái gì? Chờ một chút!" Tuân Thư kéo lại người, một mặt không dám tin nói, "Người... Các người cái này liền buông tha rồi hả? Xác định không vào xem một chút?"

"Đừng vậy!" Cô Nguyệt đương nhiên gật đầu một cái, "Người không phải đã nói không đi sao? Thời gian cũng không còn nhiều lắm, cần phải trở về! Hướng chỉ chúng ta một đường qua tới, cũng không có thấy cái gì hữu dụng tài liệu, ai biết bên trong có hay không?" Cùng với ở chỗ này tốn thời gian gian, không bằng trở về kiếm lậu.

Nói lấy hướng về hai người khác phát phát tay, "Đi, Thẩm Huỳnh, Nghệ Thanh."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Chương 142: Vạn Tượng Kiếm Trận

Mắt thấy ba người sẽ phải rời khỏi, Tuân Thư cả người đều sợ ngây người, lần nữa ngăn trở mấy người, "Đừng a, đều đến cửa, dầu gì vào xem một chút đi? Không đúng... Không đúng bên trong có tốt hơn tài liệu đây."

"Loại này thấp xác suất chuyện, không đáng giá đầu tư." Hắn một mặt kiên định.

Có muốn hay không dứt khoát như vậy à? Nơi này nhìn một cái chính là bảo địa, ba người này có phải là ngốc hay không a, tình nguyện trở về đào mộ?

"Chờ một chút!" Tuân Thư ánh mắt trầm xuống, khẽ cắn răng như là quyết định cái gì nói, "Ta nói thật nói với các ngươi đi, mạnh mẽ như vậy trong kiếm trận, nhất định có dị bảo, có lẽ... Có lẽ chính là Lục Hợp Kiếm!"

Ba người sững sờ, nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt trả lời, "Ồ."

"Ồ?" Nha là có ý gì?

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó?"

"Ngươi học lại mấy sao?" (Lục hết cả đám từ điển trong QT mà không hiểu)

"Đáp cái gì gà?"

"Này..." Cô Nguyệt thở dài một cái, lờ mờ một cái nói, "Ta nói là coi như bên trong có Lục Hợp Kiếm, theo chúng ta có quan hệ gì?"

"À? Vậy... Đó là Lục Hợp Kiếm. Các ngươi không phải là đi vào tìm... A Phi, liên tính mục đích của các ngươi không phải là đi vào tìm kiếm. Nhưng các ngươi chẳng lẽ không muốn sao? Đây chính là Thần khí, Thần khí a!" Các ngươi liền không có chút nào động tâm?

"Không muốn a." Cô Nguyệt một mặt bình tĩnh, liền ngay cả hai người khác cũng là một mặt không hứng thú lắm bộ dáng, "Lại nói Thần khí cái gì, không phải là chỉ có Thiếu Đế trở lên người, mới có thể dùng sao? Chúng ta muốn tới làm chi? Lấy ra đi làm bia bị toàn bộ Tiên giới đánh sao? Ngươi có phải là ngốc hay không?"

"..." Tuân Thư nhét vào, đột nhiên cảm thấy hắn nói tới thật có đạo lý là chuyện gì xảy ra?

"Lại nói, cái này cái gì phá kiếm trận, nhìn một cái cũng rất phiền toái à?" Cô Nguyệt nhìn một chút trước mặt Trận đạo, "Ngươi không phải là nghĩ để cho Thẩm Huỳnh động thủ sao? Nhưng nơi này chính là một ngọn núi lửa, nằng vốn chính là một cái không thu lại được, đến lúc đó đừng nói phá trận, khó tránh đem mới vừa cái núi cho làm sụp? Có thể hay không ngộ thương ta không nói, ngươi xác định có thể theo trong phế tích tìm tới cái gì phá kiếm?"

Thẩm Huỳnh: "... Luôn cảm thấy bị khinh bỉ nhìn?

"Ây..." Tuân Thư sắc mặt tối sầm lại, hắn thật sự là muốn như vậy, "Cái kiếm trận này quả thực không người có thể phá."

"Được rồi đi đi, trở về đào mộ." Chỉ có hơn một tháng thời gian rồi, phải nắm chặt kiếm tiền a. Cô Nguyệt xoay người đang định đi, lại phát hiện bên cạnh Nghệ Thanh đột nhiên bất động, ngược lại xoay người nhìn hướng về phía sau kiếm trận, "Ngươi làm gì vậy?"

"Trận này lợi hại như vậy..." Nghệ Thanh xiết chặt bên người tay, xoay người nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh nói, "Sư phụ, ta muốn phá trận thử xem?"

"À?" Thẩm Huỳnh sững sờ một chút.

"Ngươi điên rồi!" Cô Nguyệt trước một bước phản đối, "Ngươi không nghe hắn nói sao? Đây là Vạn Tượng Kiếm Trận, liền Thần tộc đều có thể tiêu diệt, ngươi vào trong muốn tìm cái chết sao?"

"Liền bởi vì như vậy, ta mới muốn thử một chút!" Sắc mặt hắn càng thêm kiên định, "Tu tập kiếm đạo vốn là chặt vật, vượt khó tiến lên mới là kiếm thuật chi đạo. Ta tới này Tiên vực, bản chính là vì rèn luyện. Bây giờ gặp trắc trở đang ở trước mắt, nào có lùi bước đạo lý. Sư phụ, cho phép đồ nhi thử một lần phá trận!"

"Ồ..." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, "Vậy đi đi."

"Thẩm Huỳnh!"

"Tạ sư phụ!" Nghệ Thanh trong tay chuyển một cái, trực tiếp dùng tiên khí ngưng tụ ra một thanh kiếm, xoay người xông vào kiếm trận chính giữa.

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt một cái không có ngăn lại, xoay người trừng mắt về phía Thẩm Huỳnh, "Ngươi điên rồi? Cái này không gọi là vào đi chịu chết sao?"

"Ngu ba ba, lãnh đạm bình tĩnh." Thẩm Huỳnh vỗ vai hắn một cái nói, "Hắn không phải đã nói rồi sao? Nếu là không ép một cái chính mình, cũng không biết có thể có bao nhiêu trâu bò?"

"..." Hắn mới vừa có nói lời này sao?

]

Chờ một chút! Thẩm Huỳnh hiếm thấy thẳng thắn như vậy, chẳng lẽ...

"Chẳng lẽ... Ngươi đã nhìn ra, thực lực của hắn có thể phá trận?"

"Không có a!" Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói, "Ta nói càn!"

Cô Nguyệt: "..."

Tuân Thư: "..."

Em gái ngươi!

Oành...

Trong kiếm trận truyền tới một tiếng tiếng động lạ, xông vào trong kiếm trận Nghệ Thanh, một cái sơ sẩy trực tiếp bị tiên kiếm đánh trúng, trên người vạch ra một vết thương, dòng máu như trụ. Nguyên bản tàn ảnh một dạng thần hình cũng chậm trễ. Trực tiếp bị gió kiếm chìm không có. Mất ưu thế này, vết thương trên người của hắn cũng càng ngày càng nhiều. Kiếm trận lại càng lúc càng nhanh, liền kiếm ảnh cũng không nhìn thấy, ngưng tụ tiên khí thời gian cũng không có.

Cái máng!

Cô Nguyệt cùng sắc mặt của Tuân Thư đen kịt rồi, rốt cuộc mình bạch trận này tại sao liền Thần tộc cũng không đỡ nổi rồi, thật sự là quá nhanh. Tiếp tục như vậy nữa, Nghệ Thanh thế nào cũng phải bị kiếm trận cắt thành mảnh vụn không thể.

Không được!

"Thẩm Huỳnh, chưa tới hai phút, nếu là hắn không thể phá trận, ngươi liền vào đi cứu người!"

"Ồ." Nàng gật đầu.

Tình huống bên trong, lại càng ngày càng cái máng, kiếm trận càng lúc càng nhanh. Nghệ Thanh đã hoàn toàn buông tha phòng ngự, trực tiếp lấy công làm thủ, nhưng cũng đưa đến vết thương trên người hắn tăng lên gấp bội.

Cô Nguyệt càng xem càng cuồng cuồng, cái này nha cũng quá liều mạng!

"Ngươi đến lúc đó suy nghĩ chút biện pháp, hỗ trợ một chút a!" Cô Nguyệt đẩy một cái bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Ngươi không phải là sư phụ hắn nha, hiện tại chính là cơ hội tốt, dạy một chút a!"

"Áy... Dạy cái gì?"

"Ta sao biết?" Hắn tròn mắt nhìn nàng một cái, "Ngươi không phải là có miệng độn sao? Một dạy liền mở Hack, liền nói ngươi lúc trước nói những thứ kia."

"Nhất lực hàng thập hội? Nhân Kiếm Hợp Nhất?"

"Đúng, tiếp tục!"

"Không còn." Thì nhìn qua như vậy điểm tiểu thuyết vô hiệp.

"..." Mịa nó! Lấy trước kia chút ít quả nhiên là lắc lư đi, tuyệt đối dạ!

Hắn liền vội vàng nhìn một chút trong trận người, phát hiện tình huống càng nghiêm trọng hơn rồi, "Ta có thể nói cho ngươi, kiếm trận này thiên biến vạn hóa, bất kỳ chiêu thức đều không có ý nghĩa. Ngươi tốt nhất vội vàng dạy điểm cụ thể, hắn muốn đã thương nghiêm trọng rồi, không ai có thể nấu cơm cho ngươi."

Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, ánh mắt trong nháy mắt mở to, tiến lên một bước nhìn một chút nơi nơi phi kiếm.

Dạy đồ đệ cái gì thật là phiền phức a, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng nào biết cái chiêu gì thuật, chiêu thuật...

Ồ?

"Ho khan, cái đó, đầu bếp..." Nàng đột nhiên nghĩ đến một câu nói, lớn tiếng nói, "Có chưa từng nghe qua một câu: Kiếm pháp tự nhiên, vô chiêu thắng hữu chiêu à?"

"Vô chiêu thắng hữu chiêu?" Trong trận bóng người một hồi, đột nhiên ngừng lại.

Vì vậy... Vạn thiên tiên kiếm, quét lạp lạp hướng hấn vọt tới, xuyên thê mà qua, máu bắn tung tràn ra.

Cô Nguyệt: "..."

Tuân Thư: "..."

"Mịa nó, Thẩm Huỳnh!" Ngươi là đến giúp đỡ vẫn là tới quấy rối? Mù dạy cũng không mang theo như vậy cho ăn? Cái gì vô chiêu thắng hữu chiêu, "Loại thời điểm này để cho hấn dừng lại, là ngại bị chết không đủ..."

Àm...

Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, đột nhiên trong kiếm trận, một cổ khổng lồ kiếm khí bạo phát ra ngoài. Nguyên bản bị kiếm đâm thành cái lỗ bóng người, như ảo ảnh biến mất rồi. Toàn bộ trong kiếm trận tiên kiếm, không hiểu dừng lại, bắt đầu đung đưa kịch liệt lên, ong ong ong kiếm minh tiếng vang dội cả không gian. Những thứ này kiếm phảng phát như gặp phải cái gì khắc tinh, không tới hồi lâu xuống sùi cáo như vậy, bá lạp lạp rơi mất đầy đất.

Chất đầy nửa cái không gian, quen thuộc kiếm ý, giống như không khí không chỗ nào không có mặt, đè nén để cho người có chút không thở nổi, Nghệ Thanh liên đã đứng ở thật cao kiếm đồng bên trên.

Kiếm trận... Phá rồi!

Cái này mẹ nó cũng có thể?

(◕_◕)

"Hấn... Kiếm khí của hấn." Tuân Thư ngờ ngác đọc một câu, so với mới vừa lại có thể mạnh không chỉ gấp đôi. Quả nhiên Kiếm Tiên thì phải khổ tu mới được a! Hấn cho tới bây giờ chưa từng thấy lớn như vậy kiếm khí, thậm chí liền trên người của hấn kiếm khí, đều mơ hồ có bị áp chế khuynh hướng, rõ ràng hấn tu vi cao hơn. Không đúng, trên người của hấn tiên khí... Là có ý bị hấn áp chế xuống?

Hấn đây là... Đốn ngộ rồi!

"Đa tạ sư phụ chỉ điểm!" Nghệ Thanh thân hình lóe lên, trong nháy mắt về tới bên cạnh Thẩm Huỳnh, quỳ một chân xuống đất. Một mặt kích động ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên người quần áo trắng còn nhuộm lấy một đoàn đoàn vết máu.

"Thương thế của ngươi làm sao?" Thẩm Huỳnh hỏi, có thể làm cơm sao?

"Không sao, thương nhẹ mà thôi!" Sư phụ quả nhiên quan tâm hấn, vui vẻ!

"Ồ, vậy thì tốt!" Yên tâm.

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

Hấn mới vừa tại sao muốn lăm mồm, biết rõ Thẩm Huỳnh đối với Nghệ Thanh mà nói, chính là đốn ngộ tăng ích treo.

"Kiếm trận đã phá, chúng ta đi thôi!" Nghệ Thanh nhắc nhở một câu, xoay người quét mở rộng tầm mắt trước kiếm sơn, rõ ràng ra một con đường tới.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy, đối diện một mảnh hỏa hồng, có hơi nóng đập vào mặt, mơ hồ còn có nham thạch cuộn cuộn âm thanh.

"Bên trong chính là núi này trung tâm rồi." Tuân Thư hai mắt tỏa sáng, bước gấp hướng về bên kia đi tới.

Ba người theo sau nhìn một cái, bên trong là một cái cực lớn không gian, khắp nơi đều là dung nham, phía trên còn thời điểm không vào thoát ra mấy đạo hỏa diễm, cái kia Hỏa hết sức đặc thù, lại là màu tím, hơn nữa còn mang theo diễm một cái đen.

Bên trên dung nham, có một cây cầu đá nối thẳng trung gian, cách có độ cao mấy chục mét, lại vẫn là không ngăn được cái kia Hỏa nhiệt độ nóng bỏng, phảng phất có thể cháy hết thế gian hết thảy.

Cô Nguyệt theo bản năng muốn cho mấy người bày cái tuyệt cách trận pháp. Lại nghe trước hết tiến vào Tuân Thư, phát ra thét một tiếng kinh hãi.

"Tại sao có thể như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 143: Thần Khí Lục Hợp

Tuân Thư đứng ở vị trí trung tâm nhất, đó là hình một vòng tròn sân thượng, trên sân thượng một tấm, giống như chế tạo đài một dạng bàn kim loại. Một đoàn ngọn lửa màu đen chính ở phía trên cháy hùng hực, mà trong ngọn lửa gian mờ hồ có ánh sáng màu vàng chớp động.

Mấy người đến gần nhìn một cái, mới phát hiện, trong ánh sáng nổi một thanh kiếm hư ảnh, giống như ngọn nước một dạng ba động, như ẩn như hiện. Tuân Thư kinh ngạc đứng ở bên cạnh, một mặt không dám tin tưởng, trong miệng còn thì thào, "Tại sao có thể như vậy, cái này làm sao có thể?" Hắn liền lui lại mấy bước, cả mặt đều là thất vọng, tự giễu cười cười nói, "Khó trách... Khó trách tộc huấn đã nói, không người có thể được đến thanh kiếm này, nguyên lai là như vậy."

Cô Nguyệt tiến lên nhìn một chút ngọn lửa kia trong kiếm ảnh, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhú mày một cái, "Cái này... Không phải chính là Lục Hợp Kiếm chứ?"

Hắn sững sờ một chút, xiết chặt bên người tay, lại chậm rãi gật đầu một cái.

"Vậy làm sao sẽ..." Lửa này trong rõ ràng chỉ là một cái kiếm cái bóng a!

"Là ảo ảnh thần thuật." Không chờ Cô Nguyệt nói xong, hắn lòng tràn đầy thất vọng giải thích, "Kiếm này bị phong nhập bên trong Hỗn Độn Hư không. Cho nên mặc dù có thể nhìn thấy, lại căn bản không cách nào lấy ra. Nguyên lai cái gọi là có thể khai thiên phá địa sáng thế khả năng, là chỉ cái này." Bởi vì Phong ở trong hỗn độn, cho nên trừ phi có phá giới khả năng, nếu không căn bản không lấy được nó.

"Ngươi muốn à?" Thẩm Huỳnh đột nhiên hỏi một câu.

Tuân Thư tự giễu cười một tiếng, "Vào cái này Tiên vực chi nhân, ai không muốn kiếm này."

"Ồ."

"Đáng tiếc kiếm này căn bản không ở giới này, không người... Ồ? Chờ một chút! Ngươi làm gì vậy?"

Hắn vừa quay đầu, lại nhìn thấy Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay hướng ngọn lửa kia trong vó tới.

"Đây chính là Tiên Nguyên chi hỏa, không thể..." Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy tay của Thẩm Huỳnh đã xuyên qua đoàn kia ngọn lửa màu đen, trong tay căng thẳng, bá rồi một cái, trực tiếp đem trong lửa thanh kiếm kia cho rút ra, trong lúc nhất thời kim quang sáng choang, đậm đà tiên khí tràn đầy vết sạch toàn bộ không gian.

Cầm... Lấy ra rồi hả?

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\}$

Cái này làm sao có thể!

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên tay kiếm, trừ điểm vàng thật giống như cũng không có đặc biệt gì a, thuận tay liền đem kiếm hướng về Tuân Thư ném đi, "Cho ngươi!"

Tuân Thư: "..."

Cho... Cho hắn? Hắn không phải là nghe nhầm chứ? Một mặt mừng bức nhìn một chút kiếm trong tay, lại ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện, lại phát hiện nàng đã xoay người nhìn về phía người sau lưng.

"Ngươi ba ba, ta cảm thấy lửa này không tệ a."

"Sư phụ, đây là Tiên giới căn nguyên chi hỏa, cái khác dị hỏa không thể cùng nó so sánh."

"Ồ, vậy phải mang về đi sao?"

Cô Nguyệt liếc hai người một cái, "Cái này không nói nhầm sao? Dĩ nhiên muốn mang về, máu chốt lửa này có thể đốt vạn vật, không có đồ vật chứa a!"

]

"Sư phụ, ta xem cái này đài thật giống như không có bị cháy lên mà tới bộ dáng, chẳng lẽ mới vừa dễ dàng khắc chế lửa này."

"Nếu không... Liền đài một khối dọn đi!"

"Cái này có thể có, Nghệ Thanh ngươi túi đựng đồ kia còn có thừa sao?"

"Cái cuối cùng chỉ còn lại một nửa, cũng chẳng biết có được không đủ?"

"Bất kể, trước trang lại nói."

Vì vậy ba người, một người kéo một góc túi trữ vật, hướng về cái kia dị hỏa lên trên bực đi, một mặt nghĩ bắt gọn đi chiêu thức.

Tuân Thư: "..."

Này này này! Êm đẹp Thần khí ở chỗ này, các ngươi đến lúc đó liếc mắt nhìn à? Toàn bộ nhìn chăm chăm đoàn kia Hỏa cháy nước miếng là cái quỷ gì? Hỏa có thần khí có trọng yếu không a? Đột nhiên cảm thấy chính mình mù mắt cảm giác là sung chuyện gì?

Hắn khước miệng giật một cái, nhìn bên cạnh Thẩm Huỳnh một cái, cúi đầu nhìn về phía kiểm trong tay, cuối cùng là không nhìn được mở miệng, "Thẩm Huỳnh!"

"À?" Đang định chỉ huy dời đài người, quay đầu lại.

"Ngươi... Thật sự đem cái này kiểm cho ta rồi hả?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, có vấn đề gì không? Nàng khó giữ được sửa.

Tuân Thư vẫn là không thể tin được, nhắc nhở lần nữa nói, "Đây chính là Thần khí!" Nàng dễ dàng như vậy liền đem nó cho mình, liền ngay cả hai người khác, thật giống như cũng không có ý kiến bộ dáng.

"Ta biết a, ngươi không muốn à?"

"..." Lời hắn nhét vào, càng thêm quán quít rồi. Nàng ngay từ đầu liền biết, chính mình đi theo mục đích của bọn họ, chính là muốn lợi dụng nàng tìm tới kiểm này. Rõ ràng hoài nghi hắn một đường, hắn đều làm xong, vạn nhất thật tìm tới, nhất định sẽ có một phen tranh đấu, thậm chí lấy cái chết tương bác chuẩn bị. Có thể nàng... Lại có thể liền như vậy cho hắn! Không do dự, không có có không nỡ, phảng phất ném cái bánh bao tựa như ném cho hắn, "Tại sao?"

"Hắc?" Thẩm Huỳnh sửng sò, sắc mặt càng thêm mờ mịt rồi, "Ngươi muốn liền cho ngươi, cái này... Yêu cầu lý do sao?"

"..."

Hắn đang định tiếp tục hỏi, bên kia Cô Nguyệt lại bắt đầu thúc giục, "Thẩm Huỳnh, ngươi đến lúc đó hỗ trợ đem túi kéo ra a, nếu không làm sao bỏ vào?"

"Ồ." Nàng lúc này mới xoay người kéo một cái túi trữ vật.

Tuân Thư ánh mắt bắt tay một cái tâm, nhìn vội vàng ba người, cười khẽ một tiếng.

Hồi lâu.

"Khắc chế lửa này không phải là cái đài kia, là phía trên tức nhường." Loại này không không chế được muốn nhắc nhở ý nghĩ của bọn họ là cái quỷ gì?

Tuân Thư tiến lên hai bước, đẩy ra đoàn đoàn vây quanh đài người, nắm lên cái đài kia trên một cái đất vàng, hướng cái kia trong lửa tung ra một cái. Màu đen kia Hỏa đốt trong nhảy mắt co rúc lại thành một đoàn, những thứ kia thổ địa càng là lập tức vây quanh ở Hỏa bốn phía, không tới hồi lâu liền tạo thành một cái màu vàng Thổ cầu, rơi xuống ở phía trên.

"Như vậy là được rồi!" Hắn trực tiếp đem cái kia viên khóa lên hỏa diễm Hoàng cầu đưa tới.

"Oa!" *3

Ba người đồng loạt phát ra người nhà quê một dạng kêu lên, nguyên lai còn có như vậy hắc khoa học kỹ thuật.

Cô Nguyệt nhận, quả nhiên bị tức nhường bao lấy dị hỏa, một chút nhiệt độ cũng không có, còn mang theo đếm từng cái hàn ý. Hắn lập tức thu vào trữ vật đại, nhìn một chút bên người còn lại tức nhường đài, hơi nheo mắt lại, hướng về sau lưng hai người vung tay lên nói, "Tiếp tục nhắc!" Một khối lấy đi, đừng lãng phí a!

"..." Các ngươi rốt cuộc là có bao nhiêu nghèo?

Hắn khước miệng giật một cái, mắt thấy mấy người đem cái đài kia cứng rắn nhét vào túi trữ vật. Đề xuống cái trán gân xanh, hít sâu một hơi, lúc này mới tiến lên một bước, đi tới vị trí giữa, hai tay nâng trong tay Thần khí, ánh mắt trầm một cái mới nói, "Kiểm này... Cảm ơn!"

"Không khách khí!" Thẩm Huỳnh theo bản năng đáp lại một câu.

"Muốn biết ta tại sao muốn cái này món vũ khí sao?" Tuân Thư xiết chặt lòng bàn tay, đột nhiên liền có loại muốn nói điểm gì xung động.

Ba người quay đầu nhìn về phía hắn.

Tuân Thư hít sâu một hơi, mặc dù hắn lấy Đông Linh Diệp danh nghĩa một đường đuổi theo, nhưng mấy người kia đối với hắn cũng coi là trọng nghĩa, biết rõ mục đích của hắn, lại cũng không có động thủ với hắn. Hơn nữa còn dứt khoát như vậy thanh kiếm cho hắn, vậy hắn quả thật không nên tiếp tục ẩn giấu đi, nếu không tránh không được tiểu nhân.

"Thật ra thì..."

"Không muốn biết!" Hắn lời còn chưa nói hết, ba người đột nhiên đồng loạt mở miệng.

Ồ? Ồ!

Thẩm Huỳnh: "Thật là phiền phức a, nhìn một cái chính là phải nói dài chuyện xưa tiết tấu, lập tức liền muốn ăn cơm tối, trễ giờ đối với dạ dày không tốt."

Cô Nguyệt: "Lại không phải là rất quen, tại sao phải đối với người bị thẩm đã qua cảm thấy hứng thú? Thời điểm này còn không bằng tiếp tục tìm tài liệu đi."

Nghệ Thanh: "Là thời điểm bắt đầu chuẩn bị cơm tối, sư phụ buổi tối muốn ăn cái gì?"

Tuân Thư: "..."

Cái quỷ gì? Các người khỏe ngạt có chút người bình thường phản ứng đi à!

(´`□´) 〰

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 144: Lưu Diễm Nhất Tộc

"Du Phong Tiên Vực, căn bản không phải cái gì Thượng cổ Thần tộc lưu lại Tiên vực. Mà là ta Lưu Diễm nhất tộc trụ sở."

"Mà cái gọi là thập phương Thần khí, cũng không phải là Thần tộc lưu lại vũ khí, mà là do tộc ta chế tạo Thánh khí. Vốn chỉ là chấn áp này mảnh nhỏ Tiên vực, giữ nhất giới ổn định trấn giới Thánh khí."

"Tộc ta tổ tiên sinh ở trong hỗn độn, này mảnh nhỏ Tiên vực chính là các tổ tiên trải qua mấy đời mới khai sáng ra mà tới một cái thế giới. Mặc dù tự do ở ba ngàn giới ở ngoài, nhưng cũng tự thành một mảnh thiên địa. Tộc nhân ta trời sinh có dị năng, có thể tổ thể ngưng vật. Tộc nhân của chúng ta, sinh ra chính là chế tạo pháp khí hảo thủ."

"Nhưng lại cũng bởi vì loại năng lực này, đưa tới tai họa ngập đầu. Chúng ta chế tạo vũ khí càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí có phá giới nhất phương khai thiên khả năng. Cũng vì vậy, tộc ta chỉ danh, uy chấn tam giới."

"Thời đại Thượng cổ Tiên giới tiên khí không giống bây giờ, cùng Thần giới cũng không có khác nhau. Tiên nhân cùng Thần tộc lúc đó có phát sinh xung đột. Tiên giới Thiên Đế hướng tộc ta thỉnh cầu, chế tạo một nhóm có thể khắc chế thần tộc vũ khí."

"Tộc ta mặc dù không có đáp ứng, nhưng quả thật đúc mấy món uy lực mạnh mẽ đến, có thể khắc chế thần tộc vũ khí. Hành động này đưa đến Thần tộc tức giận, đương nhiên, bọn họ đối với tộc ta phát động công kích. Mặc dù có Thần khí gia trì, nhưng chúng ta tộc nhân dù sao quá ít, dĩ nhiên là không ngăn được cường đại Thần tộc. Trận chiến đó rất là thảm thiết, toàn bộ Du Phong Tiên Vực đều phá hủy, tộc ta cơ hồ diệt tộc, chỉ có số ít tộc nhân trốn hướng ba ngàn giới."

"Du Phong Tiên Vực cũng theo đó vẫn rơi xuống Tiên giới. Chúng ta tộc trưởng vì đảm bảo truyền thừa, đem tộc nhân năng lực phong ấn vào trong huyết mạch, dùng cái này né tránh thần tộc đuổi giết. Càng mong đợi cái nào Thiên Tử Tôn đời sau có thể lần nữa trở về đến chỗ này, thu hồi tổ tiên vinh quang của ngày xưa. Chỉ là năm đó chạy trốn ra ngoài tộc nhân, phần lớn vào Phạm giới. Phạm giới linh khí mỏng manh, nghĩ muốn phi thăng đi lên đều khó khăn, chớ nói chi là thức tỉnh huyết mạch."

"Ta cũng là tại trăm ngàn năm trước, dưới cơ duyên xảo hợp mới thức tỉnh huyết mạch ký ức, cho nên ta mới tìm được có thể vượt qua sông Miêu Thủy Đông Linh Diệp, cũng là bởi vì những ký ức này, mới biết trong cái này Tiên vực tình huống."

"Mặc dù những thứ này cũng đã là thời Thượng cổ chuyện, nguyên bản Lưu Diễm nhất tộc, có lẽ cùng ta cũng như thế, cùng người bình thường cũng không khác nhau gì cả. Nhưng nhưng ta vẫn còn muốn tìm trở về tộc nhân của mình. Cái thanh này Lục Hợp Kiếm thật ra thì là mảnh này Tiên vực cơ thạch, cũng là phong ấn chúng ta tộc nhân huyết mạch trí nhớ chìa khóa, chỉ có nó, mới có thể đánh thức tộc nhân ký ức."

"Hiện tại các ngươi hẳn là hiểu được, ta vì sao nhất định phải lấy được thanh kiếm này chứ?"

Tuân Thư một hơi nói xong, hít sâu một hơi, ôm tâm tình thấp thỏm ngẩng đầu nhìn về phía đối diện ba người...

"Mịa nó! Thảm Huỳnh ngươi một cái kẻ tham ăn, dầu gì chưa chút cho ta thức ăn chứ? Ăn như vậy nhiều cũng không sợ chết no!"

"Ta cho ngươi để lại."

"Luu em gái ngươi a! Chén này bên trong trừ ớt xanh, rau họ, tôi còn có cái khác sao? Thịt đây thịt đây?"

"Không muốn kén ăn!"

"Ngươi có cái gì mặt nói những lời này? Vân vân... Nghệ Thanh ngươi một cái quý nịnh bợ, buông xuống khối kia bánh ngọt!"

"Ta làm đây!"

"Đệt!"

]

Ba người cướp thức ăn giành được khí thế ngất trời, từ đầu tới cuối, đều không có người hướng bên này ném một cái ánh mắt.

Tuân Thư: "..."

Mơ hồ cảm thấy trong đầu bịch bịch một tiếng, cái gì đứt đoạn!

Hất bàn!

('□') ㄣ ───┐

Rốt cuộc có hay không nghe đi à? Dầu gì tôn trọng một cái người khác!

Hắn là mất mù, mới có thể muốn cùng đám người này thăng thần!

Chuyến này Du Phong Tiên Vực, chỉ tốn nửa tháng thời gian, bọn họ liền trước thời hạn đi ra rồi. Bởi vì... Túi trữ vật đầy. Xem xét về đến đi mua nửa thời gian tốn hao càng nhiều hơn, Cô Nguyệt không thể làm gì khác hơn là nhịn đau quyết định trở về.

Còn không chờ giảm giá lá cây mấy người, vượt qua sông Miếu Thủy, xa xa liền thấy bờ sông đứng một hàng người, đang nhìn bên này.

"Nghệ tiên hữu, đi ra đến lúc đó rất nhanh." Tiên Đế Qua Vưu cười một mặt hiền hòa tiến lên, rất rõ ràng hẳn một tháng qua này, hẳn căn bản cũng không có rời đi, một mực chờ ở đây mấy người đi ra. Quét Nghệ Thanh một cái, hơi sùng sờ, "Xem ra ngươi chuyến này, thu hoạch không nhỏ a." Quanh người hẳn kiếm khí lại có thể phong phú như vậy!

"Tiên Đế!" Nghệ Thanh gật đầu lên tiếng chào.

"Không biết có thể có Lục Hợp Kiếm, hoặc là Thần khí tin tức?" Hắn mang chút ít vội vàng hỏi.

"Đều có!" Hắn thành thật trả lời.

"Cái...Cái gì?" Qua Vưu sững sờ, không có hiểu được ý của hắn trong lời nói.

"Qua thượng quân." Không chờ hắn hỏi, Tuân Thư cũng đã chủ động tiến lên một bước, "Ngươi cùng với hỏi hắn, không bằng trực tiếp hỏi ta."

Qua Vưu nhíu mày một cái, mang chút ít thù dò xét hỏi, "Tuân thiếu quân lời này ý gì?"

"Ý của ta là..." Tuân Thư cười nói, "Lục Hợp Kiếm đã là ta đồ vật, sau đó thượng quân có thể không cần lại phái Kiếm Tiên vào trong, thay ngươi tìm kiếm rồi."

"Cái gì!" Qua Vưu sắc mặt trong nháy mắt vận vận một cái, lập tức lại khôi phục, "Ngươi... Thật sự tìm tới Lục Hợp Kiếm!"

"Đúng vậy, ta cũng không ngờ tới có vận khí như thế." Tuân Thư trong tay chuyển một cái, nhất thời một thanh kim sắc tiểu kiếm liền xuất hiện tại rảnh tay tâm bên trên, chính là thanh kia Lục Hợp Kiếm.

Sắc mặt của Qua Vưu trong nháy mắt đen kịt rồi, hít sâu mấy hơi, như là liều mạng đè xuống con tim tức giận, hồi lâu mới cắn răng nói, "Vậy liền chúc mừng Tuân thiếu quân rồi." Tu vi của hắn mặc dù cao hơn Tuân Thư, nhưng đối phương là Kiếm Tiên, hiện tại đối được Thần khí, đánh nhau chưa chắc là đối thủ của đối phương, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn xuống dưới. Quay đầu nhìn Nghệ Thanh một cái, tựa như cười mà không phải cười nói, "Ta cũng

không nghĩ tới, có mấy người vô dụng như vậy, thua thiệt ta còn trần đây mong đợi!"

Nói xong, cũng không đợi mấy người nói cái gì, lạnh rên một tiếng, vung tay lên mang theo sau lưng mọi người xoay người liền bay đi rồi. Phảng phất không muốn lại nhìn mấy người một cái.

Mới vừa móc sửa xong Thần khí vạn kiểm hạp Thẩm Huỳnh: "... Ách, người đầu đi, vậy vật này nàng rót cuộc là cho hay là không cho đây?"

"Không muốn liền coi như xong!" Cô Nguyệt lập tức nhận lấy trong tay nàng vạn kiểm hạp, nhét trở về chính mình túi trữ vật. Nguyên bản sợ Nghệ Thanh không tốt giao phó, cố ý trở về nhặt được, để cho Tuân Thư sửa dự tính hay lắm cho cái kia Tiên Đế. Lúc này đến lúc đó tiết kiệm.

Mặc dù Thần khí không phải là Thiếu Đế tu vi trở lên không thể dùng, nhưng đầu gì còn có thể hủy đi viên Thiên Hỏa Thạch đây! Không cần thì phí.

"Các ngươi vẫn là mau rời đi nơi này đi!" Tuân Thư tiến lên nhắc nhở, "Qua Vuu mặc dù biết Lục Hợp Kiểm trong tay ta, nhưng hẳn xưa nay hạp hời. Các ngươi để cho hắn mất mặt mũi, định sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho bọn ngươi. Huống chi các ngươi lại đang tại bọn họ bàn..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, nghĩ đến cái gì đề nghị, "Không bằng, các ngươi dọn đi ta Thượng Đồng tiền phủ chứ?"

"Không được! Chúng ta cái kia hoàn cảnh tốt vô cùng." Cô Nguyệt cự tuyệt, chỗ khác cái nào có vô địch phái thiên nhiên cơ hội làm ăn. Hơn nữa có phần mềm hack tại, bọn họ còn thật không sợ cái kia Tiên Đế khiến cho thủ đoạn gì, "Chỉ là lúc sau, sợ là có chỗ phiền toái Tuân thiếu quân."

"Được rồi, trong lòng các ngươi hiểu rõ là tốt rồi." Tuân Thư quay đầu nhìn một chút bên cạnh lười biếng Thẩm Huỳnh, cũng nghĩ đến một điểm này, "Lần này các ngươi cũng coi như giúp ta bận rộn, có chuyện gì cứ tới tìm ta cho giỏi."

Trong mắt Cô Nguyệt tinh quang lóe lên, "Vậy trước tiên được cảm ơn Tuân thiếu quân rồi." Hắn ôm quyền chào một cái, xoay người nhìn về phía cái khác hai người, "Đi, về nhà."

Thẩm Huỳnh vừa muốn tiến lên, vạt áo căng thẳng.

"Sư phụ, khả năng không được..." Nghệ Thanh sắc mặt đổi một cái, trầm giọng nói, "Ta không áp chế được tiên khí rồi, khả năng... Muốn đột phá rồi!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chương 145: Siêu Làm Ăn Lớn

Ba tháng sau.

"Tur Vũ gặp qua chường môn, hai vị trưởng lão!" Tur Vũ một mặt phong trần phó phó tiêu sái vào hậu điện, hướng về mấy người chào một cái.

"Yo, tiểu Lục!" Thẩm Huỳnh theo thói quen giơ tay lên tiếng chào, Tur Vũ nhất thời ánh mắt sáng lên, mới vừa còn mang theo điểm mệt mỏi sắc mặt, tinh thần chấn động.

"Trở về rồi hả?" Cô Nguyệt quét nàng một cái, "Thế nào, hết thấy vẫn thuận lợi chứ?"

"Vâng!" Tur Vũ gật đầu một cái, theo bên người theo móc ra một cái túi đựng đồ đưa tới, "Trưởng lão giao phó chuyện, đệ tử đã hoàn thành. Đây là Thư thượng tiên để cho ta giao cho trưởng lão."

"Cái gì à?" Thẩm Huỳnh tò mò hỏi một câu, nàng nói chừng mấy ngày không thấy tiểu Lục cô em, vốn là bị Nguru ba ba phái đi ra ngoài rồi.

"Tiền chót." Cô Nguyệt trả lời, thuận tay kéo ra túi trữ vật, nhất thời một đạo bạch quang lóe lên, mấy người tại chỗ thiếu chút nữa trong chấn nhét nhét đến trần đây Tiên thạch đậm mù cặp mắt.

Chuyện này... Nhiều như vậy!

Thẩm Huỳnh cùng hắn nghèo ép tiểu đồng bọn đều sợ ngây người!

"Lần trước ta không phải là cho Thư Giang mấy tờ phù cảm đi đầu giá sao?" Cô Nguyệt thần thức đảo qua, xác nhận không có lầm lúc này mới thu vào, "Tính toán thời gian, hẳn hẳn là đã bán đi một bộ phận, cho nên ta mới phái Tur Vũ đi lấy ước định cần thận tiền chót."

Không hổ là Nguru ba ba, cái kia mấy tờ bán không khí phù thật đúng là bán đi rồi hả? Hơn nữa nhìn bộ dáng giá cả còn không thấp.

Cô Nguyệt đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn về phía những người bên cạnh nói, "Nghệ Thanh, lần trước ta để cho người tại ma khí bốn phía bày cái đó nhằm vào thần thức trận pháp, người bố trí xong chưa?"

"Ừm." Nghệ Thanh gật đầu, thuận tay cho Thẩm Huỳnh rót ly trà, "Hôm qua đã bố trí xong."

"Vây thì tốt!" Như vậy thì có thể an tâm để cho nhóm đầu tiên mua phù người, vào ma khí lịch luyện. Hơn nữa khối địa khu kia là dùng trận pháp ngăn cách ra, vừa sẽ không để cho tiến vào bên trong tiên nhân, quấy rầy trong phái đệ tử tu luyện, cũng sẽ không bại lộ cái này ma khí chân tướng. Huống chi trận pháp kia, vẫn là Tuân Thư dạy cho Nghệ Thanh, người bình thường đều không đột phá nổi.

"Đúng rồi, Úc Hồng trở về chưa?" Hắn đột nhiên nghĩ tới một cái khác sự kiện.

Tư Vũ lắc đầu một cái, "Ta trên đường trở về, cũng không có gặp phải sự gì."

Cô Nguyệt đếm đếm thời gian, quả thật còn chưa tới trở về thời điểm, này mới khiến Tư Vũ đi xuống nghỉ ngơi, đang muốn thương lượng một chút ma khí chuyện, lại phát hiện bên cạnh hai người đã bắt đầu vui vẻ thương lượng lên thêm đồ ăn vấn đề.

"Có tiền, đầu bếp, có thể bắt đầu chuẩn bị buổi chiều trà."

]

"Sự phụ muốn ăn cái gì?"

"Tùy tiện là được, như cái gì dưa Tí nhi, gà núi Đinh nhi, trộn con sứa, râu rồng thức ăn, sang măng mùa đông, măng khô, tưới uyên ương, cá nướng đầu... Các loại!"

"Được rồi sự phụ! Không thành vấn đề sự phụ!"

Cô Nguyệt: "..."

Cái này hai con phá của!

Thượng Đồng tiên phủ.

"Người nói cái gì?" Tuân Thư khoe miệng gạt một cái, nhìn trước mắt rất là chứng chắc nữ tử, trong lúc nhất thời cảm giác mình nghe nhầm rồi, "Ai bảo người mà tới?"

"Ta là phái Vô Định đại đệ tử." Úc Hồng tiến lên một bước, lần nữa ôm quyền nói, "Là phái ta Cô Nguyệt trưởng lão để cho ta tới."

Tuân Thư sắc mặt đen hơn, "Người nói lại lần nữa, hắn để cho người tới làm chi?"

Úc Hồng sắc mặt không có một chút lên xuống, không nhanh không chậm đem lời mới vừa nói, lặp lại một lần nữa, "Nhà ta trưởng lão nói, Tuân thiếu quân trạch tâm nhân hậu, đã đáp ứng bốn phái có bất cứ vấn đề gì, cứ tới tìm. Nhưng ta phái cái gì cũng không thiếu, chính là gấp thiếu một nhóm Tiên khí. Để cho Thiếu Quân vất vả phái ta quả thực áy náy, cho nên... Luyện khí tài liệu chúng ta liền tự có, xin Thiếu Quân cho chúng ta luyện chế mấy cái Tiên khí."

"Cái này gọi là mấy cái sao? Người cho rằng là ta không biết đếm à!" Tuân Thư chỉ trên bàn cái kia mười mấy cái túi trữ vật, thiếu chút nữa đem nó đập trở về trên mặt đối phương, "Nhà người mấy cái Tiên khí tài liệu cần dùng mười mấy cái túi trữ vật chứa à!" Đừng cho là ta không biết, cái này phân biệt liền đem ở trong Tiên vực đào tất cả tài liệu đều chở tới đây đi!

"Làm phiền Thiếu Quân!" Úc Hồng lần nữa chào một cái.

"Cút!" Tuân Thư tròn mắt nhìn nàng một cái, quả nhưng cái này đệ tử của phái Vô Định, cùng ba người kia một dạng ghét, "Lão tử cũng không phải là các người miễn phí thợ rèn, muốn Tiên khí, tìm người khác đi!"

Úc Hồng nhìn trên bàn túi trữ vật một cái, bất ngờ cũng không có giữ vững, nói lấy tiền lên cầm lên phía trên túi nói, "Trưởng lão chúng ta nói, Thiếu Quân nếu như là không rảnh, không cần miễn cưỡng."

Tuân Thư đều kinh ngạc nhìn một cái, nhanh như vậy liền buông tha rồi hả? Không giống cái kia mấy cái tiểu hỗn đản cá tính a! Lại thấy nàng rất cung kính tăng thêm ta một câu, "Ta phái Vô Định không có làm người khác khó chịu, vong ân phụ nghĩa chi đồ!"

"..." Đây là đang nể người chứ?

"Trưởng lão chúng ta còn nói, bên trong Tiên vực đa tạ Thiếu Quân giúp đỡ, ngày khác định cùng phái ta chương môn, tự mình tới cửa, Hạ Thiếu Quân cùng tộc nhân gặp nhau niềm vui."

"..." Đây là uy hiếp chứ? Đây tuyệt đối đúng không!

"Vấn bối cáo từ!"

"Trở về!" Tuân Thư chỉ cảm thấy gân xanh trên trán một cái nhảy, mãi mãi rằng, đoạt lấy trong tay nàng túi chứa tài liệu, cắn răng nghiêng lợi nói, "Ta, luyện!" Giời ạ! Máu chốt hần thật đúng là bị uy hiếp đến. Ai tới đều có thể, trừ Thẩm Huỳnh!

"Đa tạ Thiếu Quân!" Úc Hồng vội vàng nói cảm ơn, đột nhiên lại theo bên người mọc ra một quyển sách, lần nữa đưa tới, "Nhà ta trưởng lão nói, đây là yêu cầu luyện chế Tiên khí danh sách, dựa theo phía trên số lượng luyện là được rồi."

Tuân Thư theo bản năng nhận lấy, một cái không có cảm chắc, chỉ thấy cái kia quyển sách một đầu khác bá một cái rớt xuống, trong nháy mắt kéo ra một cái dài mấy mét tờ danh sách, chỉ thấy phía trên dùng cực nhỏ chữ nhỏ, rậm rạp chằng chịt hơn ngàn cái vũ khí tên.

Úc Hồng: "..."

Tuân Thư: "..."

Mơ hồ cảm thấy trong đầu truyền tới bịch bịch một cái, cái gì gây ỉa âm thanh.

Hồi lâu...

"Cút!" Rít lên một tiếng nhất thời vang dội toàn bộ Thượng Đông tiên phủ, kéo dài trăm dặm..

Tiên giới gần đây ra cái chuyện lạ, Thư thượng tiên danh nghĩa "Trần bảo lâu" cách mỗi mấy tháng liền sẽ đấu giá mấy tờ Truyền Linh Phù, tin đồn thông qua bữa này, có thể đưa thần thức tiến vào một chỗ Thánh địa. Bên trong là một chỗ kỳ diệu ảo cảnh, thần thức nằm ở đây trong thánh địa, vô luận là tu vi, Tiên thuật, vẫn tới tâm cảnh cùng thần thức đều có thể nhanh chóng tăng lên. Hơn nữa vô luận là tu vi gì đều có thể.

Tin tức này vừa ra, đưa tới chúng tiên oanh động. Đặc biệt là tại nhóm đầu tiên đã tiến vào này thánh địa tiên nhân sau khi ra ngoài. Mấy người tu vi xác thực được tăng lên, thậm chí có một vạn năm tu vi không có tiến thêm tiên nhân, trực tiếp đột phá một cảnh giới. Trong lúc nhất thời tin tức này trong nháy mắt liền truyền khắp rồi, toàn bộ Sùng Lan quốc. Người người chạy tới thượng đô hần trần bảo lâu, liền muốn lấy được một tấm, có thể đi trước thánh địa Truyền Linh Phù.

Không biết sao bữa này vô cùng ít ỏi, cách mỗi mấy tháng thậm chí là nửa năm, mới có thể tại trần bảo lâu đấu giá mấy tờ. Hơn nữa giá cả cũng là nước dâng thuyền cao, mỗi tấm đều có thể chụp tới mấy trăm ngàn, hơn triệu cực phẩm Tiên thạch, lại vẫn là một phù khó cầu.

Đối với cái này chúng tiên không khỏi đối với nắm giữ bữa này khỏi nguồn trần bảo lâu, có chút oán trách, lại lại không thể nại hà. Cũng có người muốn tìm kiếm phương này Thánh địa vị trí, nhưng vô luận như thế nào tìm kiếm, cũng không có biết vị trí cụ thể của nó.

Trừ tu vi là tả phỏng, đếm tiền đến bong gân phải Vô Dịch mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chương 146: Trần Ngủ Không Tỉnh

Cô Nguyệt sờ càng ngày càng đầy môn phái nhà kho, lộ ra nghề nghiệp gian thương ním cười, liền Nghệ Thanh đột phá thượng tiên đã kích, đều lãnh đạm rất nhiều. Hiếm thấy tâm tình tốt, vung tay lên nói, "Sau đó các người bữa ăn khuya xin, ta phê chuẩn!"

Nguyên tưởng rằng sẽ nhận được người nào đó tiếng hoan hô, sau lưng lại tĩnh lặng, hần nhướng mày một cái, "Sao rồi hả? Có bữa ăn khuya còn không..." Hần đến miệng mà nói nhét vào, liền vội vàng ngưng lại, nhìn về phía những người bên cạnh.

Lúc này mới phát hiện mới vừa còn đang dùng com Thẩm Huỳnh, không biết lúc nào đã gục xuống bàn ngủ thiếp đi, truyền tới một đạo nhàn nhạt tiếng hít thở.

Không phải đâu! Thăng này hiện tại liền ăn com đều có thể ngủ thiếp đi? Tiến bộ nữa à!

Cô Nguyệt cũng không có để ý, thuận miệng truyền âm cho phòng bếp Nghệ Thanh, để cho hần đem người đưa trở về phòng đi. Xoay người cứ tiếp tục làm việc hần thánh đi sinh ý đi rồi. Gần đây các đệ tử tu vi phỏng đến rất nhanh, phần lớn đều là đã có tiên cốt Địa Tiên rồi. Liền ngay cả tu vi của hần, cũng bởi vì thường xuyên ra vào ma khí, đã lên tới Huyền Tiên. Tuân Thư bên kia Tiên khí cũng đưa hơn phân nửa qua tới, chính là thời điểm bận rộn.

Nhưng là hần không nghĩ tới, Thẩm Huỳnh giấc ngủ này, ngủ chừng mấy ngày đều không tỉnh lại nữa. Ngày trước đến một cái giờ com liền sẽ đứng lúc

xuất hiện tại hậu điện, người sét đánh bất động, đã chùng mảy ngày chưa từng xuất hiện rồi. Coi như đem thức ăn đưa vào trong nhà, nàng cũng như cũ một chút phản ứng cũng không có.

"Sư phụ không có sao chứ?" Nghe Thanh chân mày véo thành một đoàn, một mặt lo lắng nhìn lấy Thẩm Huỳnh căn phòng.

"Nàng có thể có chuyện gì?" Cô Nguyệt lờm một cái, suy nghĩ một chút, lại vẫn hỏi câu, "Nàng như vậy bao lâu rồi hả?"

"Năm ngày."

"Lâu như vậy! Nàng kia ngủ ngày đó có hay không nói gì với người?" Thẩm Huỳnh mặc dù trạch phế lười, nhưng cũng không ngu ngốc, thậm chí so với bình thường người càng thêm Mẫn tuệ, nếu là phát giác cái gì, tuyệt đối không có khả năng một chút nhắc nhở cũng không còn lại.

Nghe Thanh suy nghĩ một chút, hồi lâu mới lắc đầu một cái, "Không có!" Ngày đó nàng như trước kia cũng không hề có sự khác biệt.

"Không có, hẳn là thì không có sao." Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm nói, "Người cũng biết, nàng mặc dù lười, thực tế tính giống như quý tựa như. Thật có chuyện không có khả năng không nói. Lại nói, nàng lúc trước cũng không có liên ngủ hai ngày ghi chép?"

"Có thể chừng môn lần này ngủ quá lâu." Úc Hồng tiến lên một bước, mang chút ít do dự đề nghị, "Nếu không... Chúng ta thử xem đánh thức chương môn?"

Nghe Thanh cùng Cô Nguyệt đồng loạt sùng sốt một chút, chủ ý là ý kiến hay, nhưng là...

"Ai kêu?"

Nghe Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Úc Hồng: "..."

Hồi lâu...

"Ho khan! Cái đó có lẽ nàng chẳng qua là quá buồn ngủ..." Cô Nguyệt lúng túng cười cười, "Tại Du Phong Tiên Vực cái kia đoạn, có chừng mấy ngày đều mỗi đêm ngày rồi. Nàng... Bỏ đi tìm thầy cũng bình thường."

]

Hẳn là... Chứ?

"Nhưng là..." Tiên vực chuyện đã qua hơn nửa năm nữa à! Úc Hồng mặc dù có chút nghi ngờ, lại cũng chỉ có thể tiếp nhận đáp án này, chương môn mạnh mẽ như vậy, ai có thể tính toán nàng? Có lẽ thật chỉ là... Quá mệt nhọc chứ?

Chỉ có bên cạnh Nghe Thanh xiết chặt lòng bàn tay, thẳng tắp nhìn cái kia bên trong phòng hồi lâu. Nhắc chân đi tới cửa, đột nhiên đưa tay liền đẩy ra cánh cửa.

"Nghe Thanh!" Cô Nguyệt sợ hết hồn, "Người muốn chết... À?"

Ồ?

Hắn nhìn một chút bên trong nhà, người kỳ quái nằm ở trên giường người cũng không có bị đánh thức, chỉ có nhàn nhạt tiếng hít thở truyền tới, vẫn là cái đó ngủ say bộ dáng.

"Sư phụ, nên ăn cơm!" Nghe Thanh đi tới mép giường, đẩy một cái người trên giường.

Thẩm Huỳnh vẫn là không có phản ứng.

"Ta làm người thích ăn nhất... Món ăn mặn."

"..."

"Có tiểu xảo con cua, thốn đại giáp, thập cảm Cát Tiên gạo..."

"..."

"Con cóc cá, phá cá hổ, tê cay gà rừng..."

"..."

Hắn báo một đồng lớn tên món ăn, có thể người trên giường vẫn là không có có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả hô hấp cũng không có bất kỳ thay đổi nào. Không có từ đầu tới, đáy lòng nhất thời xồng lên một trận khủng hoảng, trong đầu nhất thời ông ông một trận vang, bên người tay không tự chủ run rẩy, "Sur... Phụ?"

Cô Nguyệt lúc này mới phát hiện tình huống không đúng, mặt liền biến sắc, thật xảy ra chuyện rồi! Liền vội vàng bước nhanh đi vào trong nhà, đối với rõ ràng đã hoảng hồn Nghệ Thanh nhắc nhở, "Nhanh, dò xét nàng một chút mạch hướng."

Nghệ Thanh sững sờ, cái này mới phản ứng được, lập tức kéo người trên giường một cái tay, đem ở mạch môn, phân ra một tia tiên khí dò xét một tuần, lại không có phát hiện bất kỳ dị trạng gì. Hắn liền vội vàng lại thử mấy lần, như cũ không có phát hiện bất kỳ khác thường địa phương.

"Như thế nào đây? Kẻ tham ăn thế nào?" Cô Nguyệt hỏi.

"Ta... Không biết." Nghệ Thanh lắc đầu.

"Làm sao sẽ? Ta xem một chút!" Cô Nguyệt trực tiếp đoạt lấy trong tay hắn tay, đem bắt mạch, sắc mặt càng ngày càng trầm, quả thật nhìn không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Có chút gấp nóng nhéo một cái trong tay sáo ngọc. Suy nghĩ một chút, mới xoay người nhìn về phía người sau lưng nói, "Úc Hồng, người nhanh đi Thượng Đông tiên phủ." Có lẽ chỉ là bởi vì bọn họ tu vi thấp, không dò ra tới, "Chớ nhất định mời Tuần thiếu quân tới một chuyến, liền nói là hết sức khẩn cấp... Liền như vậy! Vẫn là ta đi cho."

Hắn xoay người mới vừa phải ra ngoài, bên người Nghệ Thanh lại trước một bước, "Ta đi!" Thân hình lóe lên, người đã trải qua bay ra ngoài.

Thật may lần trước bởi vì chế tạo Tiên khí chuyện, phái Vô Dịch cùng Thượng Đông tiên phủ đã sớm bày ra truyền tống trận, không tới năm hơi thở thời gian, Nghệ Thanh đã xách Tuần Thư trở về tới rồi.

"Ai ai ai, người kéo ta qua tới làm chi?" Luyện khí luyện đến một nửa Tuần Thư một mặt bất mãn, "Ta nói cho chuỗi tiên kiếm này hư rồi, cũng không quan ta..."

Hắn lờ đến một nửa, liếc nhìn trên giường ngủ say người, nhất thời ngược lại hít một hơi, con mắt to tròn, trong nháy mắt vùng vẫy tay của Nghệ Thanh, thân hình lóe lên liền rúc vào cánh cửa sau lưng, liền với truyền âm đều run lấy bảy, "Mẹ kiếp, hai người tiểu hồn dân, muốn ta chết cứ việc nói thẳng!" Nói xong làm bạn đây? Hắn đem mang tới ngủ trước mặt Thẩm Huỳnh là có ý gì? Còn rảnh rồi hắn bị đánh không đủ nhiều sao?

"Yên tâm đi không có việc gì!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cái này bóng ma trong lòng là bao lớn, "Người tới xem một chút nàng thể nào?"

Tuần Thư hoài nghi nhìn mấy người một cái, vẫn như cũ là không dám từ sau cửa đi ra, mãi đến Cô Nguyệt nhiều lần bảo đảm, thêm tự mình làm mẫu hô to chừng mấy tiếng, người trên giường quả nhiên không có phản ứng. Hắn lúc này mới nửa tin nửa ngờ, rửa tốc độ dời đi ra.

Hít thở sâu nhiều lần, mới thăm dò trên giường người mạch môn, chốc lát lập tức thu tay về, vẫn là theo thói quen thấp giọng nói, "Khí tức vững vàng, mạch hướng ôn hòa, không có dị trạng. Nàng chính là ngủ thiếp đi mà thôi. Các người rút cuộc gọi ta tới làm chi?" Luyện mật sao?

"Sur phụ đã ngủ năm ngày rồi." Nghệ Thanh giải thích.

"Cái gì? Không thể nào!" Tuần Thư sững sờ, nghĩ tới điều gì, chỉ ra hai ngón tay điểm tại Thẩm Huỳnh ngực tâm, dò xét một tia tiên khí vào trong, muốn dò xét thần trí của nàng, lại phát hiện bên trong trống rỗng, nhất thời cả kinh, "Đây chẳng lẽ là... Ly Hồn Thuật?"

"Không đúng!" Không mấy người này phản ứng, hắn lập tức lại chính mình phản bác, "Hồn phách của nàng cũng không có rời thân thể dấu hiệu, sao lại thể..."

"Cái gì Ly Hồn Thuật?" Nghệ Thanh gấp giọng hỏi.

"Ly Hồn Thuật, là thuật nhiếp hồn một loại!" Tuần Thư giải thích, "Nhiếp hồn có thể thu lấy người hồn phách, nhưng ly hồn chỉ thuật chẳng qua là để cho hồn phách rời thân thể mà thôi. Thuật này vô cùng gần gũi, nhưng chỉ có thể làm người trầm ngủ không tỉnh, đối với thân thể cũng không có cái gì thực tế tổn thương. Cho nên tiên nhân đều chưa nghe nói qua, ta cũng là tại trong trí nhớ truyền thừa Thượng cổ nghe nói thuật này."

"Người nói là Thẩm Huỳnh trúng thuật này?" Cô Nguyệt hỏi.

"Rất có thể." Tuần Thư gật đầu, "Kỳ quái chính là nàng cũng không có ly hồn, chẳng qua là bộ phận thần thức cũng không ở trong người. Nhưng định là có người hướng nàng thi thuật, mới sẽ như thế. Xem ra các người có phiền toái."

"..."

Người ở chỗ này sắc mặt đồng loạt trầm xuống, đặc biệt là Nghệ Thanh mặt đen kịt rồi, tay càng là cầm đến chặt chẽ.

Một mực đứng ở bên cạnh Thẩm Huỳnh thần thức: "..."

Ách... Thật sự không người phát hiện, nàng chẳng qua là mộng du sao?

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 148: Chương 147: Phật Minh Chi Độc

Thảm Huỳnh tả hữu nhìn một chút, nhìn mấy người thật giống như hoàn toàn không thấy mình ý tứ, than một tiếng, đang định trở lại trong thân thể, bên tai lại đột nhiên truyền tới một trận thanh âm quái dị.

Tinh tế nho nhỏ một tiếng, không phân rõ là cái gì? Sừng sốt một chút, theo bản năng liền bay ra khỏi cánh cửa.

Mọi người trong nhà không có cảm giác.

Nghệ Thanh mày rậm nhíu chặt, mang chút ít vội vàng nhìn về phía Tuân Thư, "Muốn như thế nào mới có thể đánh thức sư phụ?"

"Nàng chẳng qua là thần thức rời thân thể mà thôi, không phải là đại sự gì." Tuân Thư suy nghĩ một chút nói, "Muốn để cho nàng tỉnh lại, chỉ có chờ nàng thần thức chính mình trở về tới rồi, hoặc là tìm tới người thi thuật."

"Nhưng là thần thức xuất khiếu, từ trước đến giờ thuận được ngàn dặm, muốn chờ nàng trở lại..."

Nhất thời nghĩ đến người nào đó dẫn mù đường thuộc tính, mấy người trao đổi một cái ánh mắt, sắc mặt đồng loạt tối sầm.

"Ho khan! Chúng ta vẫn là tới thảo luận một chút, cái đó người thi thuật đi." Cô Nguyệt khỏe miệng giật một cái, "Nửa năm qua này... Thảm Huỳnh cho tới bây giờ không có ra phái Vô Dịch nửa bước." Dĩ nhiên cũng không có người ngoài đi vào, lại có người nào có thể hướng nàng thi thuật?

"Cũng không nhất định chính là gần đây." Tuân Thư trầm giọng nói, "Cái này Ly Hồn Thuật vô cùng đơn giản, cũng không cần trước mặt thi triển, phụ thuộc vào pháp phù, dụng cụ, hoặc là tùy tiện cái gì mang tiên khí vật phẩm cũng có thể có hiệu lực. Các người suy nghĩ kỹ một chút, nàng tại trở về trước, có hay không tiếp xúc cái gì xa lạ người, hoặc là đồ vật?"

"Đồ vật..." Hai người song song quay đầu nhìn về phía Tuân Thư.

"Xem ta làm gì? Không phải là Đông linh thụ!" Tuân Thư lườm hai người một cái, "Thi thuật nếu là ta, ta còn tới nơi này? Lại nói... Cái kia Đông linh thụ không phải là tự các người rút ra sao?"

"Nàng tại thượng đô trừ ăn ra bữa cơm, cũng không có đụng thứ gì, hơn nữa cái kia cơm ta cũng ăn rồi." Cô Nguyệt quả thực không nhớ nổi, nàng lúc nào trong thuật.

Nghệ Thanh đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Không, còn có một vật!"

"Cái gì?"

"Đông Linh Diệp!"

"Đều nói không phải là ta!" Tuân Thư nóng nảy, đang muốn giải thích.

Nghệ Thanh lại trực tiếp theo bên người trong túi đựng đồ, móc ra một mảnh đã bắt đầu khô héo lá cây, "Cái này là Tiên Đế Qua Vụ cho ta, chỉ có sư phụ cùng ta chạm qua."

Tuân Thư thần sắc trầm xuống, liền vội vàng ra hiệu hẩn bó lá cây đặt lên bàn. Liên kết mấy cái quyết, hướng về cái kia lá cây đánh, chỉ thấy pháp quang lóe lên. Vốn chỉ là hơi hơi hiện lên khô héo lá cây, đột nhiên như là bị giọt mực đậm tuyền giống như giấy, theo vị trí trung tâm bắt đầu hiện lên đen, trong chốc lát, chính lá cây đều biến thành màu đen. Liền ngay cả mặt bàn đều thấm ra một vòng màu đen tối.

"Cái này lá cây hạ xuống Phật Minh độc!" Tuân Thư mặt liền biến sắc, đó là một loại nhằm vào tiên thể cự độc, người trúng độc nhiều lắm là bốn tháng, loại độc này là được thăng vào tiên cốt, là một loại cực kỳ âm tổn cự độc. Hẩn liền vội vàng nhìn về phía Nghệ Thanh, "Có thể người... Tại sao?" Hẩn tại sao sẽ không sao?

Cô Nguyệt cũng là một trận kinh hãi, ngày đó theo Du Phong Tiên Vực đi ra, Tiên Đế Qua Vụ rõ ràng đối với bọn họ không có lấy đến Lục Hợp Kiếm chuyện, đặc biệt tức giận. Nhưng nửa năm qua này, một mực cũng không có đối với phái Vô Dịch động thủ. Nguyên bản còn tưởng rằng hẩn nghĩ ghen cái đại chiêu, không nghĩ tới hẩn đã sớm thiết kế xong hết thảy. Ngay từ đầu đem mảnh này Đông Linh Diệp cho Nghệ Thanh, liền không muốn hẩn còn sống.

Chẳng qua là phòng chừng hẩn không nghĩ tới, Nghệ Thanh là trời sinh kiếm thể, bản thân liền là bách độc bất xâm thân thể.

"Là hẩn, hướng sư phụ hạ thuật!" Nghệ Thanh trong tay căng thẳng, từng cái từng cái gân xanh trăn ra, cả người như là bị tức giận bao phủ, trong nháy mắt liền ngưng tụ ra một thanh tiên kiếm.

"Chờ một chút, Nghệ Thanh đừng hướng..." Động

]

Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, hần lại thân hình lóe lên, đã bay ra ngoài.

"Mịa nó! Ngươi trở lại cho ta." Hần lập tức đuổi theo, lại phát hiện đối phương đã không thấy bóng dáng, nhất thời muốn chửi má nó tâm đều có.

Não tàn Fan đầu bếp hình tượng nhìn quá lâu, hần lại có thể nhanh quên, Nghệ Thanh bản thân liền là cái ghét ác như cừu tính tình, huống chi nằm ở đó vẫn là Thẩm Huỳnh, hần không tài năng điên cuồng quái!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Suy nghĩ một chút, liền vội vàng vào nhà kéo Tuấn Thư liền đuổi theo, "Mau mau nhanh, cùng nhau hỗ trợ đi, nhất định phải đem người đoạt về. Hần không đánh lại Qua Vưu."

"Vi sao?"

"Cái này không nói nhảm sao? Đây chính là Tiên Đế, đừng nói thượng đồ có bao nhiêu tiên nhân, hần coi như có thể vượt cấp khiêu chiến, cũng chỉ là một thượng tiên, làm sao có thể đánh thắng được cao hai cái đại cảnh giới Tiên Đế."

Tuấn Thư sừng sốt một chút, có chút quý dị quay đầu nhìn hần một cái, "Ngươi... Không biết sao?"

"Biết cái gì?"

"Lên cấp Thiếu Đế, cần phải đi Thăng Đế Đài. Cho nên... Hần đột phá thời điểm áp chế tu vi đến thượng tiên, trên thực tế... Hần đã là Thiếu Đế tu vi."

Cái gì?

Kết chi dừng một cái, Cô Nguyệt thiếu chút nữa theo trên thân kiếm một đầu ngã xuống.

"..." Mịa nhà nó!

Lúc này phái Vô Dịch chân núi.

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trước mắt, đoàn đoàn đem phái Vô Dịch cho vòng ở chính giữa đại đoàn ma khí, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, luôn cảm thấy hôm nay ma khí, thật giống như... Mập một chút?

Nàng theo bản năng đến gần một bước, trước mắt khói đen lại đột nhiên bùng đưa, một bộ lập tức sẽ tiêu tán bộ dáng.

"Run cái gì?" Thẩm Huỳnh có chút không nói gì nhìn lấy những thứ này ma khí, nàng còn không hề làm gì cả đây? Đi thẳng vào, nguyên bản nồng đậm khói đen lại giống như là gặp phải khắc tinh một dạng, trong nháy mắt sau này tán ra, lộ ra một mảnh sạch sẽ không gian tới.

Còn không phản ứng kịp, mới vừa đạo thanh âm kia lần nữa truyền tới, lúc này mới nghe rõ đó là một đạo riu rít khóc khê âm thanh.

Chỉ thấy cách đó không xa cây khô xuống, ngồi một cái bóng người nhỏ bé, hai tay ôm đầu gối ngồi, vùi đầu tại hai chân trong lúc đó, tiểu người run một cái run, như là bị dọa đến ác rồi, thỉnh thoảng phát ra nhỏ giọng khóc thút thít.

Đứa trẻ? Nơi nào nhô ra?

Không trách hôm nay ma khí khác thường như vậy, nguyên lai là làm chuyện xấu rồi, ở nơi này khi dễ tiểu bằng hữu đây.

"Ai, đứa trẻ!" Nàng đi tới, kêu một tiếng.

Cái kia bóng người nhỏ bé run lên, cái này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm hắc khí bốn phía mặt.

Tiểu hài này đáng đáp... Rất phim ma a!

Chỉ thấy trên mặt của nàng chính ra bên ngoài bay từng tia hắc khí, đậm đến không thấy rõ ngũ quan. Bốn phía ma khí quá nồng, mới vừa nàng còn không có phát hiện, mảnh nhỏ nhìn một cái không chỉ là mặt, nàng toàn thân đều tản ra cái loại này hắc khí, liên tục không ngừng. Khó trách những ma khí kia muốn vây quanh nàng, đây là đem tiểu hài này làm đồng loại.

"Tỷ... Tỷ tỷ?" Đứa trẻ đình chỉ khóc nhè, thật giống như lúc này mới phát hiện bốn phía hắc khí không thấy, ánh mắt lóe lên một vẻ vui mừng, kiếp kiếp nhìn nàng một cái, mang một ít cảnh giác cùng mong đợi nhìn lấy nàng, "Tỷ tỷ, là tới mang ta đi Quỷ Sai sao?"

Cái quỷ gì?

"Tiểu bằng hữu, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Vào ma khí chỉ có vô địch phái đệ tử, còn có Ngưu ba ba khách hàng. Tiểu hài này rõ ràng hai bên đều không phải.

"Ta... Ta không biết." Nàng lắc đầu một cái, nhìn chung quanh đen như mực ma khí, run lên mới tiếp tục nói, "Bọn họ nói... Ta là sao chổi, chỉ có thể hại người, cho nên... Cho nên bọn họ đều đánh ta. Thật là đau, thật là đau..."

Thẩm Huỳnh sắc mặt trầm một cái, cái quỷ gì?

"Các nàng nói ta chết mới tốt, kết quả... Ta liền tới nơi này." Nàng không biết nghĩ đến cái gì, một mặt tò mò nhìn về phía nàng nói, "Tỷ tỷ... Ngươi cũng đã chết sao?"

"..." Thăng nhóc nói bậy cái gì?

"Thật là đúng dịp nha, Ta cũng vậy!" Nàng kéo dùm miệng góc, hướng nàng lộ ra cái thiện trọng nụ cười, vẫn là hơi sợ nhìn chung quanh, "Nơi này chính là chết về sau địa phương sao? Nhưng là nơi này... Lạnh quá lạnh quá."

Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện, thân thể của đứa nhỏ này lại là bán trong suốt, thật sự là một cái quỷ hồn, Tiên giới cũng có quỷ hồn sao? Còn phiêu tới nơi này?

Thật là phiền phức a, vẫn là giao cho Ngưu ba ba đi!

"Alô, tiểu quý!" Nàng hướng nàng vẫy vẫy tay, "Qua tới, ta mang ngươi đi ra ngoài."

"Có thật không?" Nàng ngẩn người, nhìn một chút tay nàng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đứng lên, "Bên ngoài là không phải là liền không lạnh?"

"Ừm." Nàng gật đầu.

Nàng lúc này mới nắm tay nàng, "Cảm ơn Quý Sai tỷ tỷ."

"..." Rốt cuộc từ đâu nhìn ra nàng là Quý Sai rồi hả?

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, vừa định hướng phái Vô Địch bay đi, dưới chân đột nhiên bạch quang sáng choang, một cái pháp trận trong nháy mắt thành hình.

Ồ?

Không chờ nàng thấy rõ, trong chớp lát hai cái A Phiêu liền tại chỗ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 148: Thần Tiên Phù Hộ

Thoáng qua trong lúc đó, hai người đã đứng ở một gian phòng xa lạ bên trong, căn phòng không lớn lại đứng bốn năm người, thoát nhìn đều là trẻ tuổi khá lớn nữ tính, đang tới trở lại bận rộn. Thình thoảng còn truyền tới mấy tiếng khích lệ, tỷ như: Cố gắng lên, mau ra đây, lập tức, thêm ít sức mạnh các loại. Như là một cái phòng sinh.

"Quý Sai tỷ tỷ, cảm ơn ngươi đưa ta." Tiểu quý đột nhiên buông lỏng tay nàng.

"..." Điều nói không phải là Quý Sai rồi.

"Cái kia ta đi trước!" Tiểu quý hướng hân cười một tiếng, đột nhiên thân hình lóe lên, quen cửa quen nẻo chui vào trên giường sản phụ trong bụng biến mất rồi.

Sau một khắc, một tiếng đứa bé sơ sinh khóc liên truyền khắp cả căn phòng.

"Đi ra rồi, sinh ra!"

Thẩm Huỳnh lúc này mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, đây chẳng lẽ là... Đầu thai?

Nàng chẳng qua là mộng cái bơi mà thôi, sẽ không thật biến thành quỷ kém rồi đi?

Nhìn bốn phía nhìn, bay ra ngoài, lúc này mới phát hiện nơi này là một gian nhà lá, bên ngoài còn có một cái sân nhỏ. Xa hơn bên ngoài là một mảnh rất rộng ruộng đất, bên trong còn có lao động người.

Nhàn rồi không chuyên gì, Thẩm Huỳnh đi bộ khắp nơi, tại thôn nhỏ này đi dạo một vòng sau, rốt cuộc phát hiện một cái vấn đề, trận pháp kia, thật giống như trực tiếp đem nàng đưa đến Phàm giới.

Khoảng cách này còn thật không phải là bình thường xa!

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, luôn cảm thấy nơi này thời gian thật giống như trải qua đặc biệt nhanh, cơ hồ là một hồi một cái thay đổi. Ban đầu cái đó cùng đi đến tiêu quý, mấy ngày ngắn ngủi đã theo một đứa bé sơ sinh, biến thành một cô bé, vừa được nâng thất lưng vị trí.

Chẳng qua là đầu thai sau, nàng quên chuyện lúc trước, cũng cùng những người khác một dạng, không thấy được nàng, liền ngay cả nàng quanh thân nguyên bản hắc khí, cũng không thấy.

Dẫu gì nói qua hai câu, Thẩm Huỳnh tự nhiên đối với nàng liền thêm mấy phần chú ý.

Nhưng này nhìn một cái, liền thấy một cái thoải mái pháp phòng nhân sinh. Nàng lần đầu tiên biết, một người có thể xui xẻo tới mức này.

Tiểu cô nương này nhân sinh, cơ hồ có thể dùng một cái "Suy" có thể tổng kết.

Chỉ cần vừa ra khỏi cửa, không phải là rơi đến trong rãnh, chính là té được dưới sườn núi. Lại bằng phẳng đường, đều có thể đập phải nước hàng. Nhỏ đi nữa rừng cây, đều có thể gặp phải mãnh thú. Uống nước đều sẽ sặc, ngồi trong phòng đều có thể té.

Nhân sinh của nàng, giống như là một bộ mặc kịch, ba giây ném một cái, năm giây ngã một cái. Hơn nữa loại này xui xẻo vẫn là khuếch tán tính chất, chỉ cần là có người ở nàng trong vòng năm thước, nhất định sẽ bị nàng dính lú, không phải là bị nàng kéo vào trong rãnh, chính là lăn đến dưới sườn núi. Liền ngay cả thân nhân của nàng cũng vậy, rõ ràng là phong niên, cũng chỉ có nhà nàng khóa lạp vô thu. Rõ ràng ở tại thôn làng tận cùng bên trong, lại hàng tháng bị ăn trộm chiếu cổ. Trời mưa rồi nhất định chìm đến nhà nàng, bốc cháy núi nhất định đốt nhà nàng, sạt lở nhất định chôn nhà nàng.

Nàng phảng phất một cái đi lại như bệnh dịch, đến chỗ nào chỗ đó xui xẻo.

Thẩm Huỳnh nhìn một chút bên cạnh, chính cân nhắc mùi chân duỗi thẳng tay nhỏ, bên liễu mạng nghĩ đủ trên cây cái kia viên trái cây, bên nuốt nước miếng tiểu nữ hài, thờ dài.

Thật là một cái xui xẻo hài từ a!

]

Vì vậy, nàng trực tiếp đưa tay ra, đem cái kia viên nàng chỉ có thể đầu ngón tay trái cây, lại đề cao một chút...

(? ~? ~?)

Hắc hắc, chính là với không tới!

Tiểu nữ hài nguyên bản ghen đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhất thời tái nhợt, nhìn một chút hoàn toàn không có hi vọng hái đến trái cây, miệng nhất biến, cặp mắt nhất thời hơi nước mê mẩn, mắt thấy liền muốn rơi nước đậu.

"Cái này sao chổi lại đến rồi!" Đột nhiên phía sau nàng truyền tới một đạo non nớt giọng nam.

Tiểu nữ hài sợ đến run lên, một mặt hoảng sợ xoay người. Chỉ thấy phía sau không biết lúc nào chạy đến cái tiểu bàn tử, so sánh với nàng rồi bù, hần ăn nặc đến lúc đó chính tề. Chính chu một tấm cái miệng nhỏ nhắn, thờ phỉ phò chỉ tiểu nữ hài, xoay người hướng về phía sau kêu mấy câu.

Nhất thời bên cạnh trên đường mòn liền chạy tới hết mấy cái, cùng năm nào kỷ không sai biệt lắm hài tử, tràn đầy ác ý nhìn lấy dưới tàng cây tiểu nữ hài. Từng câu từng chữ chỉ trích lên nàng tới.

"Mẹ ta kể rồi, nàng là sao chổi, là quái vật, nhất sẽ hại người, không trách cha nàng mẹ đều không cần nàng nữa."

"Ta mới vừa thấy được, nàng nghĩ trộm trái trên cây."

"Nàng sẽ không liền cây ăn quả đều hại chứ? Muốn là lúc sau đều không kết ra quả tử làm sao bây giờ?"

"Đánh nàng! Không thể để cho nàng gieo họa cây ăn quả."

"Không sai, trái cây là chúng ta, đánh nàng!"

Mấy đứa trẻ, càng nói càng tức phẫn, trực tiếp liền hướng về tiểu nữ hài vọt tới.

"Không... Không phải là, ta không có." Nàng càng thêm sợ hãi rồi, nước mắt cũng không nhìn được nữa bá một cái tuôn ra ngoài, liền lúi lại hết mấy bước. Nghĩ muốn chạy trốn, lại vấp phải rễ cây trực tiếp té xuống đất.

"Ngăn lại nàng, đừng để cho nàng chạy rồi." Mấy đứa trẻ lập tức liền vọt tới, có còn khom người nhắt lên trên đất cục đá, làm bộ muốn hướng trên người cô bé đập tới.

Thảm Huỳnh nhíu mày một cái, yên lặng đưa ra một cái chân.

"Đánh... Ai nha!" Dẫn đầu tiểu bàn tử, đột nhiên hướng phía trước một tài, nặng nề té xuống đất, trên đầu nhất thời gồ lên quả đấm lớn một cái túi. Tiểu bàn tử sùng sốt một chút, có lẽ là thật sự đau, oa một tiếng sẽ khóc lên tiếng.

Đến lúc đó đem vài người khác dọa sợ, nhìn trước mặt một chút còn trên mặt đất tiểu nữ hài, lại nhìn một chút tiểu bàn tử.

"Là nàng, nhất định là nàng làm đấy! Nàng lại hại người, đánh chết..."

Oành!

Một cái khác muốn xông tới đứa trẻ, dưới chân một quai cũng té xuống đất.

Ngay sau đó lại là thành thịch mấy tiếng, xông tới đứa trẻ toàn bộ té thành một đoàn.

"Quái... Quái vật!" Mấy người lúc này mới ý thức được nguy hiểm, cũng không dám lại xông tới, vừa lui bên hoảng sợ nhìn lấy tiểu nữ hài, "Nàng thật sự là quái vật, chạy mau... Chạy mau a!"

Thoáng qua trong lúc đó, nguyên bản khí thế hung hăng mấy người, chạy sạch sẽ không chút tạp chất.

Ừ, khi dễ đứa trẻ cái gì... Quả nhiên sẽ nghiệm!

Xui xẻo tiểu nữ hài lúc này mới bò dậy, có chút mờ mịt nhìn chung quanh, cũng không biết nghĩ đến cái gì, lúc này mới xoay người khắp khểnh trở về.

Thảm Huỳnh cũng không để ý, không nghĩ tới tiểu cô nương kia đem đó lại lên lên lút lút về tới cái này cây xa xôi dưới tàng cây, cũng không biết từ nơi nào mọc ra nửa cái khoai lang mật đi ra để dưới đất, nho nhỏ một đoàn rất cung kính quỳ dưới tàng cây.

"Người là Thần Tiên có đúng hay không?" Nàng hạ thấp giọng, thận trọng hướng về phía bốn phía nói, "Ta nghe cách vách mập mạp gia nương nói qua, chi phải nghe lời, Thần Tiên liền sẽ phù hộ. Ban ngày phù hộ ta, nhất định chính là Thần Tiên có đúng hay không?"

Nàng một mặt hưng phấn nhìn bốn phía nhìn, thật giống như muốn tìm điểm cái gì, lại không hề phát hiện thứ gì, quy quy củ củ đập đầu ba cái, "Cảm ơn Thần Tiên, ta... Ta sẽ thường xuyên đến cung phụng của người. Cho nên... Cho nên..." Nàng âm thanh trầm xuống, càng thêm thấp thòm, hồi lâu mới thốt ra một câu, "Người có thể hay không... Có thể hay không một mực... Phù hộ ta à?"

Nói xong nàng lại dùng sức đập đầu ba cái, chấn trên đất cục đá đều phát ra ùng ùng ùng vọng về, "Ta sẽ rất nghe lời, rất nghe lời!" Nàng lẳng lặng đợi hồi lâu, thấy bốn phía vẫn là không có có bất cứ dị thường nào, lúc này mới lưu luyến tiêu sái rồi.

Thảm Huỳnh: "..."

Nhìn một chút trên đất, lưu lại nửa bên khoai lang mật, cho nên nói... Nàng mới ghét đứa trẻ sao.

Có thể đứa nhỏ này thật giống như tặng đồ đưa ghiền rồi, cộng thêm nhà nàng đã không có người khác, lại có thể mỗi đêm đều chạy đến dưới gốc cây tới, có lúc sẽ thả nửa cái khoai lang mật, có lúc là nửa cái khoai tây, có lúc là nửa cái củ cải hoặc là một cái không nhìn ra chủng loại hoa các loại.

Đêm nay càng kỳ lạ, nàng đưa đến một khối bắp chân cao cục đá, còn nghiêm túc cầm lấy đao ở phía trên có khắc cái gì.

"Thần Tiên Thần Tiên, ta nghe người khác nói, cung phụng Thần Tiên cũng là muốn viết tên, nếu không không thu được. Ta thật vất vả mới bắt được cá, theo nhà tú tài Đại Tuần ca nơi đó học được mấy chữ này, sau đó người liền có thể nhận được ta cung phụng."

Nói xong nàng buông xuống một cái tiểu Hoa, lại dùng sức đập đầu ba cái.

Thảm Huỳnh lúc này mới nhìn thấy hòn đá kia trên viết sáu cái chữ: Phù hộ thần của ta Tiên.

Nàng cho nàng lập khối bia!

"..." Mịa nhà nó!

Đứa trẻ dường như còn muốn nói chút gì, đột nhiên mặt lại một trận đùng đùng, nguyên bản đen nhánh màn trời, đột nhiên rải xuống ngàn vạn hào quang, toàn bộ bầu trời sáng choang, có cái gì từ trên trời hạ xuống, một tiếng ầm vang trực tiếp rơi vào cách đó không xa đứng trên đỉnh núi.

Cái quỷ gì?

Chương 150: Chương 149: Yêu Tiên Thành Đồi

"Thần Tiên! Là người đã đến rồi sao? Nhất định... Nhất định đúng!" Bên người đứa trẻ sắc mặt vui mừng, một cái liền đứng lên, xoay người bạt cước liền hướng đỉnh núi chạy đi.

Thảm Huỳnh nhú mày một cái, nhìn một chút đỉnh núi, cái này chỉ là... Tiên khí?

Đang định đi qua nhìn một chút, khoe mắt quảng đến trên đất bia đá, yên lặng lui về phía sau một bước, nhấc chân giẫm lên một cái, rắc rắc một tiếng, bia đá nhất thời vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Ừ, thư thân!

Lúc này mới hải lòng hướng bên kia phiêu tới.

Tiểu nữ hải chạy thật nhanh, một đường hướng về đỉnh núi mà đi, lúc này đỉnh núi, đã bị đập ra một cái hố to, hơn phân nửa núi đều bị tiêu diệt, khắp nơi một mảnh bụi đất tung bay, liền ngay cả phía dưới ruộng đất cũng bị hủy hơn nửa. Tất cả thôn dân đều tại ra bên ngoài chạy trốn, chỉ có thân ảnh nhỏ nhỏ kia đi ngược lên trên. Thật vất vả thở hổn hển XIU....XIU... Leo đến đỉnh núi, trước mắt lại khắp nơi đều mê mẩn đủ loại sáng mờ cùng bụi đất, căn bản không thấy rõ tình huống.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, nàng cái này mới có chút khẩn trương, rốt cuộc muốn gặp đến thần tiên kỳ vọng chiếm thượng phong, hít sâu một hơi, vẫn là đi vào, yếu ớt kêu một tiếng, "Thần... Tiên?"

Rống..

Tiếng nói vừa dứt, găm lên gợn dữ vang lên, trước mắt trong nháy mắt xuất hiện một cái thân ảnh khổng lồ, một tấm miệng to như chậu máu đột nhiên mở ra, to lớn mùi máu tanh liền hướng về nàng nhào tới.

"A!" Tiểu nữ hải lúc này mới biết sợ, kinh hô lên một tiếng, chân mềm nhũn trực tiếp liền té ngã trên đất, ngay cả chạy thoát thân đều quên.

Lúc này mới thấy rõ, phía trước là một cái giống như núi cao cự thú, tướng mạo vô cùng nanh tranh, trong miệng răng nhọn đều còn cao hơn nàng rồi, đi nghiêm bước hướng cái này vừa đi tới, mỗi đi một bước mặt đất đều muốn dao động động một cái. Đột nhiên một cái nhảy lên há mồm liền hướng về nàng cắn xuống dưới.

Tiểu nữ hải hoàn toàn dọa sợ, cương tại chỗ, kinh hoàng nhìn trước mắt cự thú, không... Đây không phải là Thần Tiên!

Mắt thấy sẽ bị nó một cái nuốt trọn, đột nhiên con cự thú kia thân hình một nghiêng, như là đã dẫm vào cái gì, to lớn móng vuốt trượt một cái, một tiếng ầm vang té xuống, trực tiếp chạy trở về lại phương đập ra trong hố lớn.

Chỉ nghe đến phù một tiếng, nhấc lên thật là lớn một trận bụi đất.

Rống..

Con cự thú kia còn đến không kịp giãy giụa, đột nhiên một đạo khác thân ảnh khổng lồ, thừa cơ hướng về cái hầm kia trong nhào tới. Theo một tiếng hét vang, hai cái móng nhọn liền bắt lại đi, bốn phía rầm rầm một trận huy động cánh âm thanh, cuồng phong nổi lên, trực tiếp thổi ra bốn phía Phong Trần, lộ ra đang tại đấu hai cái cự thú.

]

Đó là một cái toàn thân lửa đốt diễm chim to, mà hán bên dưới là một cái bốn chân cự thú, đầu báo đuôi rắn ung trào toàn thân đều hiện đầy vảy, đầy miệng chột hiện sắc bén răng nhọn. Nó như là bị thương, trên người rớt khối lớn vảy, bị hỏa điều giẫm đạp ở trên mặt đất không thể động dậy.

"Ha ha ha ha ha, Tiêu Đình, bằng người chút tu vi này, cũng dám xưng làm thiên đế. Thật là cười chết ta rồi!" Cái kia hỏa điều phát ra liên tiếp cười nhạo, "Ta nhìn người vẫn là ngoan ngoan lui về cái kia nghe thiên động đi, đừng mới đi ra mất mặt, đem rõ ràng trạch đại lục, quy về Bồn để quân bên dưới đi."

"Ồ Hồng!" Cái kia cự thú vùng vẫy đến mấy lần, làm thế nào đều cời không bài được đối phương móng vuốt, chỉ đành phải phát ra trận trận gầm nhẹ, "Người con này đạo mạo nghiêm trang xú điệu, hôm nay là ta sơ sót mới tài đến trong tay người. Hãy bớt nói nhảm đi, muốn giết cứ giết."

"Hừ." Cái kia hỏa điều dùng cánh ác chụp đối phương một cái, lại không có lại tiếp tục công kích, phản mà lui lại mấy bước, quanh thân tiên quang lóe lên, hóa thành một cái nam tử áo xanh, lạnh lùng trợn mắt nhìn trên đất cự thú một cái, "Người nghĩ rằng ta là các người Thú tộc những thứ kia không có đầu óc gia hỏa, nói! Ta với người gần đây không oán, ngày xưa không thù. Người Hà đột nhiên muốn hủy ta phương loạn cung?"

"Phi! Thua thiệt ngươi chính là một phượng Thiên Đế, nếu không phải là ngươi không biết xấu hổ trước trộm ta Lục Diễm Châu, ta mới không muốn đi ngươi cái kia địa phương rách." Tiêu Đình cắn răng nghiền lợi nói, "Ngươi bất nhân, ta bất nghĩa! Hủy ngươi sào huyệt coi như là nhỏ."

"Ai trộm ngươi Lục Diễm Châu rồi!" Ô Hồng sắc mặt lạnh lẽo, "Ngươi cái kia phá hạt châu, Bỏ để quân mới không lạ gì!"

"Ngươi đừng nghĩ nguy hiểm!" Tiêu Đình càng thêm tức giận, "Các ngươi loài chim vốn chính là thích đến chỗ thu thập, mắt sáng đồ vật, ngươi cái kia phá ổ bên trong hạt châu còn thiếu sao? Lại nói thập phượng Thiên Đế bên trong, chỉ có ngươi là Hòa thuộc tính. Không phải là ngươi trộm còn có thể là ai? Dám làm không dám chịu, lúc này ngươi không giết ta, lần tới ta nhất định sẽ hướng ngươi đòi lại món nợ này!"

"Ngươi không tin liền coi như xong, ngược lại ta không có lấy ngươi hạt châu." Ô Hồng cũng có chút căm tức, "Nghĩ như thế nào tùy ngươi, bại tướng dưới tay mà thôi, còn tưởng rằng ta sợ ngươi à." Nói lấy nắm lên nó bên mép một cây râu nhỏ xuống.

"Ngươi!" Tiêu Đình tức giận, nhưng cưỡng bức vết thương trên người, cũng không có trực tiếp nhào tới, thân hình lóe lên cũng biến thành một cái áo đen nam tử, cặp mắt vẫn là tức giận chết trợn mắt nhìn đối phương, "Đừng cho là ta không đánh lại ngươi, nếu không phải là hôm nay có người cản trở, kếm ta phân tâm, ta mới sẽ không..."

Hắn như là nghĩ tới điều gì, quay đầu trừng mắt về phía cách đó không xa còn ngồi dưới đất tiểu nữ hài, con mắt to tròn, trong nháy mắt giận dữ, một mặt muốn ăn thịt người bộ dáng, "Đều do đáng giận này người phạm!"

Tiểu nữ hài run lên, lúc này mới nhớ tới muốn chạy trốn, liền lăn một vòng đứng dậy, cũng đã không kịp. Tiêu Đình đưa ra một cái tay, nhất thời không lộ tiên khí liền hướng đối phương tập tới. Ngay sau đó tay lỏng căng thẳng, cái đó bóng người nhỏ bé, trực tiếp bay lên trời, cả người mất đi sự khống chế như vậy bay thẳng đến trong tay của hắn.

Tiêu Đình một cái liền bóp cổ của đứa trẻ.

Tiểu nữ hài liều mạng giãy giụa, nhưng ngay cả tay áo của đối phương đều dính không tới, người phạm lại làm sao có thể tổn thương được thượng giới chi nhân, huống chi nàng vẫn chỉ là cái hài tử. Đáy lòng nhất thời dâng lên cực lớn khủng hoảng, nước mắt tràn mi mà ra, dùng hết khí lực mới chen lấn mấy chữ, "Thần... Thần Tiên, phù hộ... Ta..."

"Thần Tiên?" Nghe rõ lời của nàng, Tiêu Đình cười lạnh một tiếng, "Ta chính là thần tiên trong miệng ngươi!"

Tiểu nữ hài ngẩn ra, vốn là cũng sắp muốn tắt thở bộ dáng, đột nhiên cặp mắt mở to, gắt gao nhìn chăm chú về phía hắn, cũng không biết theo khí lực ở đâu ra, bắt đầu điên cuồng đá đánh nhau, "Không phải... Ngươi không đúng!" Gạt người! Nàng Thần Tiên mới sẽ không là như vậy đây! Không phải vậy!

"Hừ, chính là con kiến hôi mà thôi!" Tiêu Đình không để ý nàng giãy giụa, trong tay căng thẳng, đang muốn trực tiếp bóp chết người này.

"Chờ một chút!" Hòa điệu Ô Hồng lại đột nhiên lên tiếng, bắt được tay hắn.

"Làm sao, ngươi còn muốn cùng ta đánh?" Tiêu Đình mang theo kiêng kỵ nhìn hắn một cái, mặt đầy giễu cợt nói, "Ngươi sẽ không thật muốn làm một cứu khổ cứu nạn Thần Tiên, cứu cái này người phạm chứ? Đừng quên, ngươi mặc dù thắng tiên đã lâu, nhưng cũng là Yêu tộc." Yêu Tiên cứu người nào?

"Đứa bé này..." Ô Hồng không để ý tới hắn, ngược lại quan sát tỉ mỉ trên tay hắn đứa trẻ một cái, như là phát hiện cái gì, ánh mắt hí một cái.

Tiêu Đình sùng sốt một chút, cũng phát hiện khác thường, buông lỏng tay ra trên kinh, mặc cho đứa trẻ đặt mông té xuống đất, phát ra liên tiếp ho khan, phảng phất sau một khắc liền muốn tắt hơi.

Tiêu Đình lại không có quản, trực tiếp điều tra một tia tiên khí, điểm vào đứa trẻ cái trán. Đột nhiên tiên khí xâm phạm, khiến cho tiểu nữ hài lần nữa hét thảm một tiếng, chính thân thể đều đau đến co lại thành một đoàn.

"Lại là Thuần Âm Chi Thể." Trên mặt Tiêu Đình thoáng qua mấy vẻ kinh ngạc, cười khẽ một tiếng, "Đến lúc đó cái lọc sạch dị hỏa tài liệu tốt." Nói xong mang chút ít kiêng kỵ nhìn Ô Hồng một cái, "Ngươi sẽ không cũng muốn đi."

"Làm sao? Tình huống bây giờ của ngươi còn có thể cùng ta cướp sao?" Ô Hồng cười lạnh một tiếng.

Tiêu Đình nhét vào, trên mặt hận ý nặng hơn, lại chỉ có thể cắn răng chịu đựng, giận cá chém thớt cúi đầu trừng mắt về phía trên đất đứa trẻ.

Ô Hồng trực tiếp ngay trước mặt đối phương xóc lên trên đất đứa trẻ, mặc dù cái này người phạm không có tiên cốt, căn bản là chịu đựng không được mấy lần dị hỏa, nhưng đầu gì là khó gặp tài liệu, không thể lãng phí. Hắn ngừng đầu nhìn đỉnh đầu sắp khép lại giới môn, "Tiêu Đình, lần này sẽ bỏ qua ngươi, sau đó ngươi còn dám tới ta phương loạn cung làm loạn, đừng trách ta không khách khí!"

Nói xong trực tiếp liền hướng bầu trời giới môn bay đi, Tiêu Đình giận đến cắn răng, lại không thể không nhẫn. Hít sâu một hơi, cũng bay đi lên.

Chỉ có đột nhiên bị xách lên tiểu nữ hài một mặt kinh hoàng, không cảm được nước mắt lưu, liều mạng giãy giụa, "Không muốn, buông ta ra... Cứu mạng Thần Tiên... Ta có Thần Tiên phù hộ... Có Thần Tiên... Ngươi nghe chứ sao?"

"Chớ ồn ào." Ô Hồng có chút không kiên nhẫn cau lại lông mày, "Ngao ngoãn làm tài liệu của ta, còn có thể sống lâu mấy ngày. Bỏ để quân chính là

Thần Tiên, bên trong tam giới này ta Ô Hồng nhìn trúng đồ vật, không người cứu được ngươi."

"Thật sao?" Hắc vừa dứt lời, một đạo thanh âm lười biếng đột nhiên ở bên người vang lên.

"..." Vô hình, hắc run một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Chương 150: Qua Vưu Mưu Đồ

Ô Hồng còn không phản ứng kịp, đột nhiên trên chân nhất trọng, bên tai một trận tiếng gió vang lên, một nguồn sức mạnh đánh tới, cả người ồm ồm ào ào bổng chốc bị lôi đi xuống, vừa vận dụng vào bên dưới bay lên Tiêu Đình.

Một tiếng ầm vang, hai người cùng nhau nặng nề đập trở về mới vừa cái rãnh to kia bên trong, lúc này trực tiếp đem cả ngọn núi đều cho đập sập rồi.

"Người nào?" Ô Hồng rống giận một tiếng, toàn thân hồng quang lóe lên, nhất thời hóa ra nguyên hình, một cái toàn thân lửa đỏ diễm chim khổng lồ. Tức giận ngẩng đầu lên, lại cái gì cũng không thấy. Không trung chỉ có mới vừa còn chộp vào trong tay đứa trẻ, đang từ đám mây chậm rãi phiêu xuống dưới.

"Thần... Thần Tiên?" Tiểu nữ hài ngẩn người, trong nháy mắt mừng như điên, kích động tìm bốn phía, "Thần Tiên ngươi đã đến rồi đúng hay không? Ngươi lại tới bảo vệ ta rồi hả? Ta... Ta liền chỉ biết... Cung phụng là hữu dụng."

Thật vất vả mới tìm phương hướng đi lên Thẩm Huỳnh: "..."

Khỏi phải nói những thứ kia cung phụng còn có thể làm bạn!

"Thần Tiên Thần Tiên, ta... Tại sao không thấy được ngươi?"

"Quên cho ngươi đề tỉnh." Thẩm Huỳnh trực tiếp đem đứa trẻ xách tới bên cạnh trên đất trống, gần từng chữ một, "Ta ghét thức ăn!"

Đứa trẻ sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cau một cái, nhất thời mặt đầy ủy khuất.

"Sau đó đừng tiến nữa, bắt quá..." Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn về phía bên kia đã hóa ra nguyên hình một chim một thú, "Ngươi lần này đưa tới cái này hai con động vật nhỏ không tề, ngươi... Biết nướng thịt sao?"

Đứa trẻ: "..."

Động vật nhỏ *2: "..."

Không biết tại sao, Ô Hồng không hiểu toàn bộ điều thần chợt lạnh, đáng tiếc vô luận hắc làm sao buông ra thần thức, vẫn là không nhìn thấy cái đó người nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là dựa vào cảm giác há miệng hướng về cái kia phương hướng của cô bé, phun ra một đạo bốn mạng Chân điểm

"Người xấu phương nào, dám khẩu xuất cuồng ngôn!"

Mắt thấy một đạo liệt diễm liền muốn phun ra, đỉnh đầu lại một trận đau đớn, mới vừa giương lên miệng, như là bị cái gì ngăn chặn, cứng rắn khép lại. Vừa muốn phun ra một đoàn bốn mạng hỏa diễm, đã thành hình, lại trực tiếp bị ngăn ở trong miệng, không xuống được không ra được, cắn trả trở về, trực tiếp theo trong miệng một đường đốt trở về trong ngũ tạng lục phủ.

Hết lần này tới lần khác còn mở không nổi miệng kêu đau, cháy sạch chỉ có thể ô ô lăn lộn dưới đất.

Nó vận tận toàn thân tiên khí nghĩ gãy gãy, lại phát hiện bị định trụ miệng, giống như là mọc rễ, dòi không nhúc nhích được chút nào.

Sau một khắc, dưới người hết sạch, to lớn thân hình trong nháy mắt bị cái gì giữ lên. Còn không chờ nó phản ứng lại, bên tai một trận gió vang, bịch một tiếng, lần nữa đập xuống đất.

Cái này còn không có xong, nó chính thân thể đã hoàn toàn mất đi không chế, lần lượt bị nâng lên, nện xuống... Lại nâng lên, lại nện xuống... Tiếp tục nâng lên, tiếp tục nện xuống...

Cả thế giới đều vang trở lại, thỉnh thoảng bịch đập âm thanh.

Cảm giác chính mình giống như một chùy Ô Hồng, cùng với phía dưới bị chùy Tiêu Đình, "..."

Căn bản... Vô lực phản kháng!

]

Máu chốt là từ đầu tới cuối, bọn họ đều không thấy được cái đó ra tay người. Quá đáng sợ, rốt cuộc... Là ai?!

Một phút đồng hồ sau, toàn trường yên tĩnh.

Người nào đó đột nhiên nghĩ tới cái vấn đề, "Nướng thịt thật giống như trước phải nhỏ lỏng chứ?"

Giã chết Thiên Đế tổ hai người: "..."

(? ㄐ? ⇐? ㄐ?)

Không muốn a!

Tiên giới, thượng đồ thành.

Thất quốc quân thượng tề tụ Chỉ Qua cung, Tiên Đế Qua Vụ ngồi trên bên trên chủ tọa, phía dưới hai hàng đang ngồi tất cả đều là chạy tới phó hội các nước quốc vương, trong đó có ba vị Tiên Đế, bốn vị Thiếu Đế. Qua Vụ nhân nhạ quét mấy người một cái, ánh mắt nhẹ liếm, giống như lơ đãng mở miệng nói, "Ồ, Tuần Thư Thiếu Quân làm sao không có tới."

"Qua vụ thượng quân người cũng biết, cái này Tuần thiếu quân từ trước đến giờ chính là một cái cô tịch tính tình." Ngồi ở phía bên phải một vị Tiên Đế, hừ lạnh một tiếng nói, "Ai mặt mũi cũng không cho, năm trước thượng quân mời chúng ta tới Chỉ Qua Tiên Hội, hắn cũng không thường xuyên không tới sao?"

"Đúng vậy!" Dưới tay một vị khác Thiếu Đế cũng là mặt đầy khinh thường, như là cũng không ưa Tuần Thư không nề mặt mũi cử động, "Cái này Tuần thiếu quân rõ ràng là Thiếu Đế tu vi, cũng không như chúng ta, Kiến Quốc đẳng đế, thế nào cũng phải ở ở bên trong tiên phủ nhỏ nhỏ kia, ra về không màng thế sự tư thái. Cái này quốc quốc vương Tiên sẽ, hắn không đến vậy a!"

"Ai." Qua Vụ than một tiếng, một mặt lo lắng nói, "Các vị có chỗ không biết, xem ra cái này Tuần thiếu quân là hiểu lầm ta hồi trước tại sông Miếu Thủy ngăn trở hắn sự việc, mới không đến đáp ứng lời mời."

"Sông Miếu Thủy!" Mọi người cả kinh, đều là mấy vạn năm Tiên tinh, nhất thời theo hắn trong lời này phẩm ra bất đồng mùi vị, đồng loạt nhìn về phía hắn, "Thượng quân lời này ý gì à?"

"Chuyện này nói đến... Cũng chỉ là một hiểu lầm mà thôi." Trong mắt Qua Vụ thoáng qua một tia cái gì, lần nữa thở dài một cái nói, "Các vị cũng biết, ta mặc dù không phải là Kiếm Tiên, nhưng là thường xuyên sẽ phái môn hạ chi nhân, vào Du Phong tiên phủ kinh lịch. Tuy nói là tìm kiếm, nhưng chủ yếu đều chỉ là vì rèn luyện bộ hạ mà thôi. Vừa vặn tiên trận phái ta đi vào người, ở trong Tiên vực đã gặp Thiếu Quân. Càng đứng dịp là cái kia Kiếm Tiên lại có thể đánh bại đánh bại phát hiện Thần khí, cuối cùng bị Thiếu Quân đoạt được. Ta vốn là đi tiếp ứng vị kia Kiếm Tiên, lại không nghĩ rằng tại sông Miếu Thủy bờ đã gặp Tuần thiếu quân, hắn đã cho ta nghĩ đoạt kiếm, liền sinh ra chút ít hiểu lầm."

"Thần khí... Hơn nữa còn là kiếm!" Mọi người nhìn nhau mấy lần, đồng thời đều nghĩ tới điều gì, gấp giọng hỏi, "Qua Vụ thượng quân, cái này tìm được Thần khí nhưng là..."

"Không sai, chính là Lục Hợp Kiếm!" Qua Vụ gật đầu.

"Cái gì!" Mấy người nhất thời sôi sùng sục.

"Lại có thể thật sự là Lục Hợp Kiếm?"

"Không nghĩ tới truyền thuyết là thực sự, đây chính là có thể khai thiên Thần khí."

"Tuần thiếu quân cũng quá hẹp hòi, đã lấy được như thế Thần khí, lại có thể âm thầm."

"Không sai, lại còn hiểu lầm Qua Vụ thượng quân muốn cướp kiếm của hắn, ta xem không đúng kiếm này chính là hắn từ trong tay người khác cướp."

"Không phải nói chỉ có Thiên Đế tu vi mới có tư cách cầm có thần khí sao? Hắn một cái Thiếu Đế, có tư cách gì dùng Lục Hợp Kiếm?"

"Hừ! Hắn chính là Kiếm Tiên, hiện tại lại được Thần khí, làm sao sẽ đem chúng ta coi ra gì."

Mọi người càng nói càng vượt qua bình thường, càng nói càng tức phẫn, phảng phất Tuần Thư thật sự làm cái gì tội ác tày trời đại sự. Một bộ tụ chúng muốn đi đòi cái công đạo bộ dáng.

Qua Vụ ánh mắt trầm một cái, hắn là cố ý đem tin tức này nói ra được. Hắn đã sớm đoán đến cái kết quả này, như vậy Thần khí ai không nghĩ nắm giữ? Tìm tới Lục Hợp Kiếm thì thế nào, có thể thủ ở mới tính bản lĩnh.

Như vậy một thanh thần khí nơi tay, làm sao có thể không gặp phải người khác mơ ước? Hắn không có được đồ vật, tự nhiên cũng không muốn để cho người khác lấy được.

Huống chi...

"Ta xem chuyện này phải báo lên Đế Quân mới được." Rốt cuộc một vị Tiên Đế đề nghị, "Lục Hợp Kiếm có thể không phải là bình thường Thần khí, không đúng Tiên giới phi thăng thành thần máu chốt, tựu tại này trên thân kiếm, kiếm này quả thật không thích hợp đặt ở Tuân thiếu quân nơi đó."

"Không sai, can hệ trọng đại, cái này Phụng Thương đại lục chuyện, vẫn là phải giao cho Thần Qua Đế Quân định đoạt." Mọi người cũng rối rít hưởng ứng.

"Các vị quốc vương nói có lý." Qua Vũu cũng gật đầu một cái đồng ý nói, "Nhưng là... Nghe Đế Quân đã sớm bề quan, Tiên Hồng cung bề cung không tiếp khách đã có ngàn năm dài, phạm là đi Thiên Ngoại Thiên tiên nhân, chưa bao giờ có người thấy qua Đế Quân, chuyện này làm sao báo lên?"

Mọi người mới nhớ tới chuyện này, đồng loạt nhú mày một cái, trầm mặc hồi lâu, mới có một tên Tiên Đế lên tiếng nói.

"Quý rầy Đế Quân thanh tu đích xác không tốt. Nhưng chuyện này không phải chuyện đùa, nếu để cho cái khác Thiên Đế nghe nói, cũng rất khó không nổi lòng mơ ước. Đến lúc đó ta Phụng Thương đại lục bỏ lỡ kiếm này, liền là chúng ta tội lỗi lớn. Không bằng..." Người kia nhìn mọi người một cái tiếp tục nói, "Chúng ta tám người cùng nhau hôn lên Thiên Ngoại Thiên, cầu kiến Đế Quân bẩm báo chuyện này, chắc hẳn nhất định sẽ vừa thấy."

Cái này lời vừa dứt, mọi người rối rít gật đầu.

Qua Vũu trong bụng càng thêm hài lòng, có chuyện đều hướng về hắn dự đoán phương hướng phát triển. Tiên Hồng cung bề cung ngàn năm, hắn đã sớm đoán được có vấn đề, hồi trước lại nhận được tin tức, Thiên Đế Thần Qua căn bản cũng không ở trong cung, thậm chí có khả năng căn bản không tại Thiên Ngoại Thiên.

Trong tiên giới là thuộc Thiên Ngoại Thiên tiên khí nồng nặc nhất, Thiên Đế không có khả năng sẽ tùy tiện rời đi Thiên Ngoại Thiên. Thần Qua không ở, vậy chỉ có một khả năng, hắn xảy ra chuyện rồi!

Chỉ cần đám người này đi Tiên Hồng cung, liền sẽ phát hiện chuyện này. Phụng Thương đại lục không còn Thiên Đế, tự nhiên muốn đỡ một cái đi lên. Hắn lại là giữa các nước tu vi cao nhất. Đây chính là ngàn năm khó gặp cơ hội, hơn nữa còn là để cho hắn trực tiếp đứng ở nhất đỉnh phong cơ hội. Chỉ cần hắn đi lên, dĩ nhiên là sẽ không để cho Thần Qua lại trở lại vị trí kia trên.

Hắn bày lâu như vậy cục, thành bại nhất cử ở chỗ này, tuyệt không thể ra bất kỳ sai lầm nào.

Qua Vũu đáy lòng trở nên kích động, hít sâu một hơi mới ép xuống, trực tiếp đứng lên, trầm giọng nói, "Như thế, chúng ta liền..."

Oành!

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên toàn bộ đại điện ngay ngắn một cái đùng đưa, đỉnh đầu một tiếng ầm vang đập ra một cái lỗ thủng to, trong điện ngăn cách trận pháp theo tiếng mà phá, một nói thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện tại trong điện, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào thủ tọa chi nhân, một chữ một đạo nói.

"Coi ra sự phụ ta thuật pháp, nếu không —— giết không tha!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Chương 151: Huyết Chiến Tám Đế

"Là người!" Qua Vũu cả kinh, không dám tin nhìn lấy trong điện Nghệ Thanh. Hắn lại còn sống, cái kia trên Đông Linh Diệp độc, nhiều lắm là chỉ có thể chống đỡ bốn tháng. Có thể bây giờ nhìn lại hắn không chút nào dấu hiệu trúng độc, cái này làm sao có thể. Trong bụng có chút bối rối, xem xét đến mọi người ở đây, lại không có biểu hiện ra.

Đến lúc đó bên trong nhà những người khác, tại ngay từ đầu khiếp sợ sau, rối rít tức giận nhìn về phía trung gian người.

"Thật là nói khoác mà không biết ngượng, ở đâu ra tiểu Tiên, lại dám ở trước mặt chúng thượng quân càn rỡ?"

"Người rốt cuộc là người phương nào? Lại dám xông vào Chi Qua cung?"

"Nho nhỏ một cái thượng tiên, còn dám hướng về phía Qua thượng quân ầm ỉ, bản quân đến lúc đó muốn nhìn người một chút có bản lĩnh gì?"

"Qua Vưu thượng quân, không bằng ta giúp người thu thập bực này vô lễ tiểu bối."

"Các vị thượng quân..." Qua Vưu đầy lòng vui mừng, đã trấn định lại. Coi như người này phát hiện trên Đông Linh Diệp tay chân thì như thế nào, ai sẽ tin tưởng hẳn một cái tiểu Tiên, "Chắc hẳn vị này tiên hữu, một vốn một lời thượng quân có chút hiểu lầm. Không bằng chúng ta rất tốt.. Ồ?"

Hắn lời còn chưa nói hết, Nghê Thanh thân hình lóe lên, trong nháy mắt khổng lồ kiếm khí liền hướng về hắn nhào tới. Như vậy ừn ừn kéo đến, liền hắn lại đều không thể không xoay người né tránh, thân hình lóe lên rồi đi liêu thủ tòa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đại điện bị hắn một kiếm bổ ra cái hang lớn, toàn bộ sụp một nửa. Liền ngay cả chúng quốc quân cũng không khỏi không ngưng kiếm bay ra đại điện.

Qua Vưu nhất thời trợn to hai mắt, Tiên cung trận pháp khắp nơi, kiến trúc dùng cũng không phải là phổ thông tài liệu, hắn lại có thể một kiếm liền đánh sụp hơn một nửa cái cung điện, bực này kinh người kiếm khí thực sự chỉ là một cái thượng tiên sao?

Đầy lòng của hắn trầm xuống, không hiểu dâng lên một loại dự cảm bất thường, "Nghê Thanh tiên hữu... Có gì thì nói, rốt cuộc vì sao... Văn văn, người!"

Hắn lời còn chưa nói hết, kiếm trong tay Nghê Thanh vung lên, kiếm thứ hai đã bổ tới, kiếm khí bén nhọn, lần nữa tràn ngập toàn bộ Tiên cung. Ép đối phương không được thu hồi nói chuyện tâm tư, toàn lực ứng chiến.

Nếu như nói ở bên cạnh sự phụ nhiều năm như vậy, hắn học được thứ trọng yếu nhất là cái gì, đó chính là: Chuyện có thể động thủ, ai cùng người mù BB, làm tàn phế lại nói!

Tôi chiến đấu!

Trong lúc nhất thời toàn bộ Chi Qua cung khắp nơi đều là thuật pháp ánh sáng, cùng đầy trời kinh người kiếm khí. Còn lại mấy vị quốc vương nhìn một chút một lời không hợp liền đánh nhau hai người, rốt cuộc là được mời mà tới, không giúp có chút không nói được. Vì vậy bảy người không thể làm gì khác hơn là cũng gia nhập chiến cuộc. Bầu trời nổ vang cùng thuật pháp ánh sáng sâu hơn, điệu đến người không mở mắt nổi.

Ba giờ sau, ngoài ngàn dặm.

]

Cô Nguyệt cơ hồ là đi cả ngày lẫn đêm bay đi thượng đô, chỉ sợ người nào đó xung động một cái, xông ra cái hắn tròn không quay về cục diện rồi rầm! Đầy lòng lại nóng lòng, lại muốn mắng mẹ. Hết lần này tới lần khác Nghê Thanh cái này nha bình thường nhìn lấy mộc mộc, kích động chạy kẻ gian nhanh. Hắn làm sao đuổi theo dám không đuổi kịp. Cộng thêm lần đi thượng đô, vừa không có truyền tống trận. Giao thông toàn dựa vào tự bay.

"Cô Nguyệt tiên hữu, không cần quá mức lo lắng." Cứng rắn bị kéo tới, còn khổ ép theo đuổi chừng mấy ngày đường Tuân Thư an ủi, "Lấy tu vi của Nghê Thanh, sẽ không dễ dàng như vậy xảy ra chuyện." So với Cô Nguyệt tới, hắn về mặt ung dung hơn nhiều. Tự mình nghĩ đánh Qua Vưu tiểu nhân kia không phải là một ngày hay hai ngày rồi, lúc trước vẫn không có tìm được lý do, không thể động tay, cái này sẽ có người làm dùm, hắn tự nhiên nhạc kiến kỳ thành.

"Chỉ mong đi!" Cô Nguyệt vẫn là một mặt lo lắng, luôn cảm thấy có loại dự cảm bất thường. Ánh mắt chuyển một cái, đột nhiên chú ý tới bốn phía không ngừng bay qua chúng tiên, nhúu mày một cái, "Ồ? Làm sao sẽ có nhiều tiên nhân như vậy ra khỏi thành?" Hơn nữa bay được một cái so với một cái gấp, phẳng phát đang trốn tránh cái gì, số người còn càng ngày càng nhiều. Nhìn dáng dấp, rõ ràng cho thấy theo thượng đô bên kia bay tới.

Tuân Thư cũng chú ý tới những thứ này không ngừng theo bên người bay qua tiên nhân, nhìn bốn phía nhìn, tiến lên căn cái kế tiếp nhìn quen mắt tiên nhân, "Đã xảy ra chuyện gì? Các người đây là thế nào?"

"Tuân... Thiếu Quân!" Tiên nhân sững sờ, lập tức ngừng lại, hướng về Tuân Thư chào một cái, "Thượng đô xảy ra chuyện rồi, có người xông vào Chi Qua cung, bên kia đã đánh nhau. Để tránh bị ảnh hưởng đến, chúng tiên lúc này mới tránh ra thành."

Tuân Thư đầy lòng vui mừng, xem ra Nghê Thanh đã tại đánh Qua Vưu tên tiểu nhân kia rồi, không tệ lắm! Nhanh như vậy liền xông đến Tiên cung đi rồi, không hổ là Kiếm Tiên.

Bất quá...

"Coi như Qua Vưu cùng người tại thượng đô thành giao chiến, các người cũng không cần chạy ra thành chứ?" Thượng đô đầu gì là Tiên thành, trận pháp phòng ngự các loại đầu chỉ một hai nơi, coi như là Tiên Đế cấp bậc tiên nhân giao chiến, như thế nào đi nữa chiến trường nhiều lắm là ở trong phạm vi Chi Qua cung, cũng sẽ không ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên thành a, bọn họ chạy xa như vậy làm gì.

"Không... Không chỉ một vị quân thượng!"

"Cái gì?" Tuân Thư còn không phản ứng kịp.

Đột nhiên phía trước truyền tới một tiếng ầm vang nổ vang, có cái gì theo ngoài ngàn dặm địa phương đánh tới, hướng về bốn phía khuếch tán mà đi, bên tai bá lạp lạp mấy tiếng, có cái gì lau mặt mà qua.

Hai người theo bản năng hai tay kết ấn, bày trận pháp phòng ngự. Mới ngăn trở cái kia đột nhiên ừn ừn kéo đến mà tới tiên áp, bên người cái đó bị hắn

ngăn lại tiên nhân sắc mặt trắng nhợt, xoay người tiếp tục hướng xa xa bay đi.

Tuân Thư mảnh nhỏ một cảm ứng mới phát hiện, cái kia lại là kiếm khí.

Xa như vậy!

Buông ra thần thức nhìn một cái, chỉ thấy phía trước thượng đô thành phương hướng, nửa bầu trời đều bị đủ các loại quang nuốt mất rồi, mơ hồ còn truyền tới mấy chục loại nhỏ xú tiên áp khí tức. Trừ Nghê Thanh cùng Qua Vưu ở ngoài, còn có...

"Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt sầm mặt lại.

Tuân Thư ngăn người đột nhiên nghĩ tới cái gì, cúi đầu tính toán một chút, sắc mặt nhất thời trắng bệch, "Ta lại có thể quên rồi, hôm nay là Chi Qua Tiên Hội thời gian. Hiện tại thượng đô thành, trừ Qua Vưu bên ngoài... Còn có các nước quốc vương, tổng cộng tám vị thăng đế Tiên Quân."

"Đệt! Ngươi không nói sớm!" Cô Nguyệt quýnh lên, xoay người dùng tốc độ nhanh nhất thúc giục dưới kiếm tiên kiếm, đi lên đô thành phương hướng nhanh chóng trì mà đi.

Có thể coi là hần bay mau hơn nữa, cũng tốn hao vài chục phút, mới bay đến thượng đô thành. Lại bị trước mắt một màn này cho chấn kinh.

Nguyên bản hoa mỹ nguy nga không trung Tiên thành không thấy, trước mắt đã thành một vùng phế tích. Khắp nơi đều là tàn tường tường đổ, tán lạn đến thiên thạch một dạng trên không trung khắp nơi loạn bay, liền ngay cả cái kia quạt cửa thành to lớn, cũng trực tiếp bị đánh thành hai nửa, chỉ còn lại nửa đoạn lơ lửng trên không trung.

Trong thành khắp nơi là kiếm khí cùng tiên pháp tàn phá qua chút nào tích, hoàn toàn không thấy được nửa tòa hoàn chỉnh kiến trúc, trong thành trống không một Tiên. Nguyên bản đầy trời thuật pháp ánh sáng cũng không thấy, rất rõ ràng đã xong chuyện.

Người đâu?

Cô Nguyệt đáy lòng quýnh lên, trực tiếp hướng về Chi Qua cung bay đi, buông ra thần thức mới tại trong một mảnh phế tích tìm được bóng người của Nghê Thanh. Chỉ thấy hần đang đứng tại chặn một cái sụp đổ tàn trên tường, nguyên bản áo quần màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ, cả người đều là máu. Nếu không phải là khí tức quen thuộc, đều không nhận ra người kia chính là Nghê Thanh.

Trong tay hần gắt gao nắm lấy một thanh như ẩn như hiện, tiên khí ngưng kết mà thành kiếm. Dưới chân còn giẫm đạp một đồng máu thịt mơ hồ đồ vật, chính từng chữ từng câu hỏi cái gì, giọng điệu lại lạnh đến giống như băng.

Mà chung quanh hần, còn nằm ngang mấy cỗ nằm cứng đờ, có một đầu đâm vào trong bụi cỏ, có treo ở trên cây, càng có bị cục đá ép tới chỉ còn lại nửa cái đầu. Khí tức vô cùng yếu ớt, không toàn lực buông ra thần thức đều không phát phát hiện được cái loại này.

Cô Nguyệt: "..."

Tuân Thư: "..."

Hần đây là, đánh... Đánh thắng!

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

Một đôi tám! Hơn nữa còn là đẳng đế cấp bậc cao thủ!

Ngươi mẹ nó rốt cuộc là cái gì biến thái?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 153: Chương 152: Về Nhà Ăn Cơm

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, nhất thời có loại xoay người lại xung động, loại này bị phần mềm hack chi phối thời gian, thật mẹ nó đủ rồi!

Sâu hút tốt mấy hơi thở, mới kéo về lý trí, bay xuống, rơi vào cái đó phảng phất máu hồ phần mềm hack bên cạnh.

"Alô, đầu bếp..." Ngươi còn sống chứ?

Hần mới vừa mở miệng, lại nghe đối phương chính gần từng chữ một, "Nói, làm sao coi ra sư phụ ta thuật pháp?"

Trên đất rõ ràng so với bất luận kẻ nào đều thăm đến không nhìn ra nhân dạng Qua Vưu, không trả lời, chẳng qua là phốc một cái, trong miệng máu phun cùng một tiểu suối phun tựa như.

"Ta hỏi một lần nữa, làm sao giải?" Trên chân Nghê Thanh nhất trọng, đối phương liền phun càng vui vẻ rồi.

Cô Nguyệt khoe miệng giết một cái, đều bị thương thành như vậy, lại còn đang bức cung, quả nhiên là phần mềm hack. Máu chốt hơn là... Người mẹ nó đến lúc đó đem chân dòi đi để cho người ta nói a, đều để người ta ngực giẫm đạp sụp, để cho người làm sao đáp lời?

Phốc...

Quả nhiên sau một khắc, căn bản không xảy ra âm thanh Qua Vưu ngoe đầu, cả người đều hôn mê bất tỉnh.

"Nghê Thanh, người bình tĩnh một chút!" Cô Nguyệt tiến lên một bước, lên tiếng nói, "Còn như vậy hấn liền thật treo, đến lúc đó càng không hỏi được rồi."

"Nhưng là, sự phụ..." Nghê Thanh nhìn hấn một mắt, mặt đầy cuồng cuồng.

"Chuyện này người gấp cũng vô ích, lại nói Tuân Thư không phải nói, nàng trong thuật pháp này, đối với thân thể không có bị tổn thương." Cô tiếp tục nói, "Người bây giờ giết hấn cũng không làm nên chuyện gì."

Nghê Thanh dừng một chút, lúc này mới đem chân từ trên người Qua Vưu thu hồi lại, mới vừa còn đứng nghiêm bóng người thoảng một cái, mắt thấy liền muốn ngã xuống.

"Cẩn thận!" Tuân Thư thuận tay đỡ một cái, tìm tòi đối phương kinh mạch, nhất thời trợn to hai mắt, "Người... Lại còn sống!"

Cô Nguyệt cả kinh, lập tức cũng bắt được hấn một cái tay khác mạch môn, lúc này mới phát hiện, kinh mạch toàn thân hấn đã là thất linh bát lạc rồi, trong cơ thể tiên khí càng là dùng đến sạch sẽ không chút tạp chất, đan điền bể đến nát, tiên cốt càng chặt đứt hết mấy chỗ. Chạm một chút nữa, phỏng chừng liền xẻng com đều muốn cầm không nổi rồi.

Hấn lại có thể chống giữ như vậy thân thể, không lập tức điều tức, ngược lại ở chỗ này ép cung, có bị bệnh không đây là!

"Người mẹ nó có đầu óc hay không?" Cô Nguyệt chỉ cảm thấy lòng tràn đầy tức giận liền làm lộ đi ra, chỉ hấn liền mắng lên, "Không được thì rút lui có hiểu hay không? Có như người vậy, vừa đánh nhau liền liều mạng sao? Thảm Huỳnh cái kia gây họa thuộc tính người đến học cái mười phần mười, nàng vô si không có hạn cuối bộ đáng, người làm sao lại không học một chút?"

Nghê Thanh trong nháy mắt quay đầu, ánh mắt nhất thời băng một dạng đâm về hấn, một bên đề dăng trào khí huyết một bên cắn răng nói, "Không cho... Bêu xấu, sự phụ!"

"Đệt!" Cái này nào tàn Fan còn có thể hay không thể tốt rồi? Hấn hít sâu một hơi, mới đề xuống nổi giận nói, "Không muốn chết liền vội vàng điều tức!"

Hấn bàn chân ngồi xuống, ánh mắt lại nhìn sang một bên đã hoàn toàn không còn vang động máu me nhầy nhụa.

"Yên tâm đi, hấn đều thành như vậy, không chạy khỏi."

Hấn lúc này mới nhắm mắt lại bắt đầu điều tức.

Nghê Thanh lúc này bị thương quả thật quá nghiêm trọng, mặc dù không đến nỗi bị hư hỏng căn cơ, nhưng dù sao đối với chiến là Tiên Đế cấp bậc tiên nhân, lại cộng thêm vẫn là một cái đối chiến tám vị Tiên Đế. Chỉ có thể nói hấn có thể còn sống đều là cái kỳ tích. Tại tiên cốt chữa trị trước, sợ là không thể động dùng kiếm khí rồi.

]

Nghê Thanh cùng Tuân Thư tại quanh người hấn, bày hết mấy cái trận pháp. Hai người đồng loạt ra tay, tốn suốt ba canh giờ, mới miễn cưỡng đem Nghê Thanh kinh mạch chữa trị thất thất bát bát.

Cô Nguyệt xúc lên đến nay vẫn không tỉnh lại nữa Qua Vưu, "Đi về trước, chờ hấn tỉnh lại hỏi lại ra đánh thức phương thức của Thảm Huỳnh." Mới vừa dự định ngự kiếm, bên người đưa tin phù lại đột nhiên sáng lên, hấn theo bản năng mọc ra, truyền một tia tiên khí vào trong, nhất thời Úc Hồng âm thanh liền ở trong đầu vang lên, hấn đột nhiên cứng một chút

"Trong phái xảy ra chuyện rồi hả?" Tuân Thư tò mò hỏi.

"Không phải." Cô Nguyệt thần sắc có chút phức tạp, cúi đầu nhìn một chút tay người trên, "Úc Hồng nói... Thảm Huỳnh tỉnh rồi."

Sau một khắc, bên người vèo một cái, Nghê Thanh đã không thấy thân ảnh.

Tuân Thư: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh là đột nhiên nghĩ đến, chính mình hình như là cái phiêu, không thể ăn đồ vật, mới thả bỏ nướng thịt.

Suy nghĩ một chút chính mình đi ra cũng rất lâu rồi, là thời điểm trở về đi ăn cơm. Đang định lên phiêu, bên cạnh tiểu nữ hài, dường như cảm ứng được cái gì, bắt đầu hoảng loạn lên.

"Thần Tiên, người... Người phải đi sao?" Nàng thẳng tắp chạy tới, lại vấp phải trên đất lá khô, do chạy biến thành biến, ực một cái lăn đến dưới tàng cây, trên mặt càng là vạch ra một đạo huyết ngân. Nàng lại không thêm để ý chút nào, trực tiếp nhìn về phía bên phải trên đất chính run lấy bấy năm cứng đờ chim phương hướng nói, "Người... Không muốn phù hộ ta sao? Ta... Ta sẽ rất nghe lời."

"..." Thẩm Huỳnh khoe miệng gạt một cái, tiểu quý này là dây dưa tới nàng? Thật là phiền phức a! Len lén đi mất nói, sẽ không bị phát hiện chứ?

Đối phương lại phun một cái cười, "Thần Tiên... Thần Tiên người không muốn ném ta xuống có được hay không? Mọi người... Đều không thích ta. Cha mẹ cũng đi, ta liền... Cũng chỉ có người rồi. Người... Người đừng không quan tâm ta, có được hay không?"

"..."

"Thần Tiên Thần Tiên..." Thật lâu không có trả lời, đứa trẻ càng thêm hoảng loạn, khắp nơi rong ruổi đều không có tìm được người muốn tìm. Lại có thể đánh bạo, trực tiếp liền hướng đã sớm tắt Hỏa điều thân trên leo lên, đặng đặng đặng ở phía trên một trận tìm lung tung, bên giẫm đạp còn bên nước mắt lưng tròng kêu, "Thần Tiên Thần Tiên... Người không cần đi, ô ô ô... Không muốn ném ta xuống."

Suy nghĩ nàng là vị kia thượng thần bảo vệ người, Ô Hồng ngay từ đầu còn bình tĩnh giả chết, phạm nhân mấy đá đối với hắn còn không tạo được tổn thương gì, mãi đến... Nàng một cước đã dẫm vào một cái nào đó không thể nói nói vị trí.

Gào

Ô Hồng trong nháy mắt nổ thi, bay lên, trực tiếp đem đứa trẻ cho hất lại đi. Lập tức biến trở về hình người, lại hai chân đánh xiên, che lấy trung gian vị trí cong thành cái tôm thước.

Nhất thời hỏa khí lên đầu, trừng mắt về phía ngược ở một bên đứa trẻ, "Người tên tiểu quý, thực sự là..."

"Thật là cái gì?" Thẩm Huỳnh đột nhiên chen miệng nói.

Ô Hồng run lên lúc này mới nhớ tới tình huống bây giờ, mới vừa mặt đỏ lên nhất thời soạt một cái trắng bạch, miệng mãnh liệt co quắp mấy cái, mới cương cương cười nói, "Thực sự là... Thiện, lương, khả, ái, a."

┐┐┐┐┐┐

Đau chết chim rồi! Làm sao xui xẻo như vậy a, nếu không phải là mới vừa trực tiếp bị phá hộ thể tiên khí, ngã đến bán sống bán chết, còn đứt đoạn mất tiên cốt, như thế nào lại bị cái người phạm tổn thương cái loại địa phương đó liền...

Oa oa oa rú rít... Nó bị cái người phạm làm bản, cảm giác toàn bộ yêu sinh cũng sẽ không tiếp tục thuần khiết rồi.

"Thần Tiên..." Tiểu nữ hài lại mặt đầy mừng rỡ bò dậy, giang hai tay ra liền hướng về phía bên phải nhào tới, như là muốn ôm chặt cái gì, "Ta liền chỉ biết người sẽ trở về..."

Mất thấy nàng một đầu liền muốn nhào vào cái đó trong hố, Thẩm Huỳnh khoe miệng gạt một cái, rút cuộc không nhịn được đưa tay đem nàng cho kéo trở lại, "Ta ở nơi này!" Hướng cái nào nhào đây?

"Thần Tiên?" Nàng cái này mới ngừng lại, lại chuyển hướng bên trái.

"Là bên này!" Nàng xách nàng thân thể nhỏ quay lại, "Tiểu người lùn, người thật muốn cùng ta?"

"Ân ân ân." Tiểu nữ hài bên hít mũi, vừa dùng lực gạt đầu.

"Vậy người sau đó liền lại cũng không về được, hơn nữa sẽ rất cực khổ."

"Ta không sợ!" Nàng quả đảm nhỏ cầm đến sít sao, một mặt kiên định.

"..." Ai, thật là phiền phức a!

Quay đầu nhìn một chút dưới núi, đã bị chôn vùi mảnh ruộng lớn sơn thôn nhỏ, nhớ tới người nào đó trong mệnh mạng suy thuộc tính, cau mày. Hy vọng Ngưu ba ba sẽ không nổ tung đi!

"Ai, cái kia chim!" Nàng quay đầu nhìn về phía bên cạnh thanh y nam tử.

"Chim tại!" Ô Hồng yếu ớt giơ lên một cái tay.

"Còn có bên kia già chết..." Nàng lại quay đầu nhìn về phía đáy hồ.

Đáy hồ đen nhánh cự thú run lên, không thể làm gì khác hơn là rung rung biến thành hình người, "Trên... Thượng... Thượng thượng thần, có... Có gì phân phó?"

"Tiểu hài tử thân thể không được, ta không có phương tiện mang theo nàng trở về Tiên giới, hai người đem cái này tiểu người lùn an toàn đưa đến Khúc Song thành phái Vô Địch đi." Nàng quét hai người một cái, "Trong vòng 3 ngày ta muốn gặp được người, nếu không... Ha ha!"

Rõ ràng không nhìn thấy đối phương, hai người nhưng vẫn là theo bản năng run một cái, lập tức cùng kêu lên tiếng vang, "Được rồi thượng thần, không thành vấn đề thượng thần!"

"Ừm." Thẩm Huỳnh lúc này mới nhắm hai mắt lại, tại chỗ biến mất.

"Thượng thần... Thượng thần?" Ô Hồng kêu mấy tiếng không có trả lời, lúc này mới phát hiện đối phương đã đi rồi, nhất thời sắc mặt một sụp đổ.

Thượng thần, người còn không có nói cho chúng ta biết, Khúc Song thành tại Tiên giới cái đại lục nào à?

? (°△°)?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chương 153: Ăn Không Ngồi Rồi

Năm ngày sau, Thẩm Huỳnh mới vừa ăn xong các cô em cầu vòng làm cơm trưa, chính đâm trên bàn sau khi ăn xong đồ ngọt điểm tâm. Mặc dù mùi vị so ra kém đầu bếp chuyên nghiệp cấp bậc, nhưng nói tóm lại cũng không tệ lắm. Đang do dự có muốn hay không làm cho các nàng nhiều mấy phần thời điểm, trước mắt một đạo thân ảnh liền rơi xuống.

"Sư phụ!"

"Yo, đầu bếp!" Thẩm Huỳnh vui mừng, đem trên bàn đồ ngọt hương bên cạnh dời một chút, làm bộ còn chưa ăn cơm bộ dáng, "Người trở về đến rồi!"

"Ngài... Không có việc gì?" Nghệ Thanh nhìn chằm chằm vào trước bàn người, không dám mở mắt.

"À?" Nàng sững sốt một chút, "Ta có thể có cái gì..."

Lời còn chưa nói hết, đối phương lại giống như là như gió quét đi qua, nàng chỉ cảm thấy trong tay căng thẳng, sau một khắc liền một đầu đâm vào trong ngực đối phương, ừ... Có chút bức bối!

Mới vừa muốn đẩy ra, bên tai nhất thời lại truyền tới một trận trầm thấp đến như là muốn khóc lên âm thanh, "Người không có việc gì... Quá tốt... Quá tốt rồi!"

"Áy..." Sao đây là?" Đầu bếp, người... Ồ, đầu bếp! Đầu bếp?"

Còn chưa kịp hỏi, mới vừa còn chết ôm lấy người của nàng, đột nhiên thân hình mềm nhũn hướng xuống tuột xuống.

"Này này này, người không sao chứ?" Nàng thuận tay tiếp lấy, phát hiện hần trực tiếp ngắt đi, lúc này mới chú ý tới hần lại có thể toàn thân đều là đều là máu, trên người cũng chỗ đến đều là vết thương, chặt vật đến không phải là một chút nhỏ.

Thẩm Huỳnh nhủ này một cái, làm sao mỗi lần cách một đoạn thời gian thấy đầu bếp, hần thì trở thành cái này thảm hề hề bộ dáng?

"Nghệ Thanh, người mẹ nó bay cũng quá nhanh một chút đi!" Cô Nguyệt cùng Tuân Thư thở hổn hển XIU....XIU... Theo đụn mây rơi xuống, nhìn trong sân một cái, mới nhìn thấy Thẩm Huỳnh, Cô Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "Quả nhiên gieo họa di ngàn năm, thật đúng là tỉnh rồi!"

"Ngu ba ba, đầu bếp sao lại thế này?" Thẩm Huỳnh đỡ ngắt đi đầu bếp hỏi.

"Còn có thể chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt một mặt oán niệm trợn mắt nhìn nàng một cái, tiến lên một bước giúp nàng đỡ người, một bên dò mạch một bên trả lời, "Hần nào rút ra, cho là người vẫn chưa tỉnh lại, thật xa chạy đi thượng đồ, cùng tám người đã thắng để tu vi đánh nhau!"

"Vây..." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, "Thắng rồi sao?"

"..." Cô Nguyệt khước miệng giặt một cái, trọng điểm là ở chỗ này sao alo? Ngươi đầu gì có chút sự phụ cảm thấy, phản ứng bình thường không phải là mắng hấn một trận sao?

Đến lúc đó một bên bên Tuân Thư liền vội vàng tiếp lời nói, "Thắng rồi!"

"Ồ, vậy thì tốt!"

"Tốt cái đầu ngươi a!" Ngươi nha có thể hay không có một lần là bình thường? Cô Nguyệt nhìn được nghĩ tay xé sự vọng động của nàng, đỡ dậy người trên đất, "Hấn bị thương quá nặng, phòng chừng còn muốn choáng váng một đoạn thời gian, trước đưa hấn trở về nhà."

Nói xong, cùng bên cạnh Tuân Thư cùng nhau, đem người đưa về bên trong nhà, tỉ mỉ nhìn kỹ giúp hấn nhìn qua một lần thương thế cái này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Như thế nào đây?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Cũng còn khá, chẳng qua là bay mấy ngày, trong cơ thể tiên khí trống không, quá mệt mỏi mà thôi. Nằm mấy ngày là khỏe rồi."

"Ồ."

]

"Như đã nói qua..." Hấn quay đầu tròn mắt nhìn nàng một cái nói, "Những ngày qua ngươi rút cuộc sao rồi hả? Nếu ngươi có thể chính mình tỉnh, chứng minh ngươi căn bản cũng không sợ cái kia Ly Hồn Thuật chứ?"

"Ly Hồn Thuật?" Đó là cái gì?

"Ngươi không là trùng thuật pháp sao?"

"Không có a!"

"Cái kia thần trí của ngươi sao lại thế..."

"Ồ, ta một mực có mộng du thói quen." Thẩm Huỳnh một mặt không thèm để ý nói, "Nhưng hiện tại quả là không muốn động, cái này không đã nghĩ đến ngươi tại thượng đô hồ người khách hàng kia à? Suy nghĩ một chút, thì trở nên... A Phiêu rồi."

Khách hàng? Thư Giang!

"Nói cách khác... Ngươi căn bản không trùng Ly Hồn Thuật?"

"Đúng nha!"

Cô Nguyệt: "..."

Tuân Thư: "..."

Mọi người: "..."

Đồng loạt nhìn một chút người trên giường, lại nghĩ tới thượng đô cái kia tám cái bị đánh thành chó người. Nghĩ vì bọn họ đốt một hàng cây nến!

"Cái kia nhiều ngày như vậy, ngươi thần thức lảng đi nơi nào? Tại sao hiện tại mới tỉnh?"

"Lãng đi phạm trần rồi."

"Cái gì?" Cô Nguyệt sững sốt một chút mới vừa cũng muốn hỏi, Tư Vũ đột nhiên đi vào.

"Bấm chuông môn, trước sơn môn có hai người đưa tới cái hài tử. Nói là... Chường môn ngài để cho bọn họ tới."

"Ồ, đúng!" Thẩm Huỳnh gạt đầu một cái, để cho Tư Vũ mang đứa trẻ kia đi lên. Bên đi ra ngoài, vừa đem phạm trần chuyện phát sinh, đơn giản nói một lần.

Ngưu ba ba sắc mặt nhất thời liền chìm, mắt đao thẳng hướng trên người nàng ném, "Cho nên nói... Ngươi lại tìm một ăn không ngồi rồi? Còn lãnh về đến?"

"Ây... Ngưu ba ba, có chút ái tâm mà! Ngươi lúc trước cũng không thường xuyên làm từ thiện sao?"

Cô Nguyệt ném nàng một mặt ha ha, lại cũng không có trực tiếp phản đối, "Chờ nhìn tư chất của nàng lại nói." Nếu là cái ngộ tính kém, hấn lập tức liền ném trở về Hạ giới đi.

Mấy người mới vừa ngồi xuống không tới hồi lâu, xa xa Tư Vũ liền dẫn cái đứa trẻ chính đi tới. Thấy ngày không thấy, tiểu nữ hài thật giống như cao hơn không ít, thoát nhìn có mười hai mười ba tuổi bộ dáng rồi. Trên người cũng sẽ không là rách rưới, ngược lại ăn mặc đặc biệt là tinh xảo, xem ra cái kia hai con động vật nhỏ đối với nàng không tệ. Chẳng qua là ánh mắt vẫn là sợ hãi, giống như chỉ bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hoảng sợ thỏ một dạng.

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, không biết tại sao, chỉ là có chút không thích.

Đứa trẻ lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, khả năng không có một cái người quen, nàng run lên một cái, phản xạ có điều kiện lui về sau một bước, lại đột nhiên dưới chân một quai, đi phía trước nhào xuống, bịch một tiếng đập xuống đất.

Tư Vũ cả kinh, vừa muốn khom người đi đỡ, đứa trẻ lại vừa vịn ngẩng đầu lên, đầu nhỏ một cái đụng phải nàng đưa ra trên cánh tay. Trong nháy mắt bị nàng quanh thân tiên khí vang ra. Nàng liền vội vàng ôm đầu, thân thể lần nữa lệch một cái, ực một cái, lại cố thể trực tiếp theo cánh cửa một đường cút đến trước mặt mọi người, bịch một tiếng chen đến mấy người đang ngồi bàn đá trụ trên, đỉnh đầu nhất thời gò lên hết mấy cái bọc lớn.

Liền ngay cả nguyên bản tinh xảo quần áo, cũng bị lẫn đến bẩn thỉu.

Mọi người: "..."

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, xui xẻo như vậy kình, là phạm gian cái đó nguyên trang bản chính tiểu người lùn không sai.

"Đứng... Thật xin lỗi! Ta không phải... Có ý." Đứa trẻ sờ sờ trên đầu mình bao, càng thêm hốt hoảng ngẩng đầu lên, cặp mắt long lanh nước, một bộ muốn khóc lại liều mạng không nhận được bộ dáng. Đưa nàng mà tới thúc thúc nói, nàng phải ngoan phải nghe lời, mới có thể nhìn thấy phù hộ nàng Thần Tiên.

"Liền đứa nhỏ này?" Cô Nguyệt thuận tay vịn chặt đứa trẻ cánh tay, muốn giúp nàng lên, nhưng không biết tại sao tay trượt một cái, chỉ nghe xé rồi một tiếng, trong tay đã chỉ chừa một tấm vải đoán, mà tiểu hài tử trong nháy mắt thất trọng, bịch một tiếng, lần nữa đập trúng bàn trụ trên.

Đến, lại nhiều một cái bao!

Cô Nguyệt: "..."

Nhất thời chùng mấy đạo nhãn tuyến, đồng loạt nhìn về phía hấn.

"Nhìn cái gì vậy?" Hấn khoe miệng giật một cái, các người cái này nhìn khi dễ đứa trẻ hỗn đản ánh mắt là cái quỷ gì?"Ta lại không phải có ý!" Nàng mặc y phục này rõ ràng là pháp y chứ? Tại sao biết cái này sao dễ dàng phá đi à! Liền vội vàng bộp cái pháp quyết đem người đỡ lên.

"Ta nói... Đứa nhỏ này có chút đặc biệt!" Thẩm Huỳnh giải thích một câu, đặc biệt xui xẻo cái loại này.

Lời vừa ra khỏi miệng, trước mắt đứa trẻ lại đột nhiên sững sờ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, con mắt to tròn, kinh hi chỉ tình nhất thời dâng trào mà ra.

"Thần... Thần Tiên? Người là Thần Tiên!" Cái thanh âm này, nhất định không sai! Như là cũng không nhận được nữa, trong mắt nước mắt rào một cái liền chảy ra, trong nháy mắt đã thành một cái lệ người, xoay người liền nhào Thẩm Huỳnh nhào tới, "Thần Tiên, Thần Tiên..."

Ách... Sẽ không cần lau ở trên người nàng chứ? Mới vừa thay quần áo nói.

"Không cho đối với chương môn vô lễ!" Thời khắc mấu chốt, một bên Úc Hồng đưa tay ngăn cản người, đem đứa trẻ ôm mở mấy bước. Mặc dù khả năng sau đó sẽ là tiểu sư muội của các nàng, nhưng vẫn là muốn theo quy củ tới. Các nàng cũng còn không có ôm qua đây!

Đứa trẻ nhìn một chút Thẩm Huỳnh, lại nhìn một chút ngăn nàng Úc Hồng, cũng không biết nghĩ tới điều gì, dùng sức xoa xoa nước mắt, ngoan ngoãn lui về. Chẳng qua là cặp mắt vẫn giống như một đèn pha một dạng, nhìn chăm chăm vào Thẩm Huỳnh.

"Ng ngoan!" Thẩm Huỳnh thuận tay sờ sờ đầu của nàng.

"Đứa trẻ, người qua đây!" Cô Nguyệt hướng nàng vẫy vẫy tay, một mặt nghiêm túc nói, "Người mặc dù là Thẩm Huỳnh mang về, nhưng nghĩ vào ta phái Vô Dịch, vẫn là phải nhìn tư chất của người."

Nói xong cong lại hướng nàng mi tâm một chút, buông ra thần thức mò về nàng linh căn.

"Thủy linh căn!" Hấn nhớ tới cái gì, nhíu mày một cái, liền vội vàng kéo tay nàng tìm tòi căn cốt, trong nháy mắt sắc mặt tối sầm lại, "Mịa nó! Thuần Âm Chi Thể! Thẩm Huỳnh người mẹ nó đây là gây chuyện a người!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Chương 154: Sống Tại Nội Dung Cốt Truyện

"Không cần để ý loại này chi tiết!"

"Đây là chi tiết vấn đề sao?" Cô Nguyệt có chút nóng nảy, loại thể chất này chính là một cái phiền toái, nàng lại còn lãnh về tới, "Không được, ta không đồng ý!"

"Tại sao?"

"Cái này còn phải nói sao?" Hắn trực tiếp tròn mắt nhìn nàng một cái, "Không nói trước có bao nhiêu phiền toái, nàng cái này linh căn trời sinh thể nhược, căn bản không thích hợp tủy thể, làm sao cùng mọi người cùng nhau tu luyện? Muốn trở thành thể tu quả thật là..."

Hắn lờ đi một nửa lại dừng lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn một chút trên người đứa trẻ, lại muốn trong phách cùng một màu King Kong Barbie. Vân vân, hắn làm gì phản xạ có điều kiện đem tư chất hương trên thể tu dựa vào? Không phải là luôn muốn đánh vỡ thể tu môn phái lời nguyện sao? Đây chính là có sẵn cơ hội a!

Mặc dù Thủy linh căn cũng không thích hợp Kiếm tu, nhưng Đan tu, Phù tu, Ngự thú, Pháp tu hoàn toàn có thể a. Thuận âm thể chất mặc dù phiền toái một chút, có thể tại Tiên giới còn lâu mới có được Phạm giới như vậy, linh khí có thể thái bỏ, tiên khí lại không thể. Huống chi có Thẩm phần mềm hack tại, bảo vệ một đứa bé cũng rất đơn giản.

Cho nên... Vì môn phái đa dạng hóa phát triển, đứa bé này nhất định phải nhận lấy a!

"Đứa trẻ, ngươi có bằng lòng hay không tu tập pháp phù, trận đồ?" Nói xong lại tăng thêm một câu, "Ta đầu tiên nói trước, trong phách không người tinh thông những thứ này, đa số phải dựa vào chính ngươi linh ngộ!"

Tiểu nữ hài sững sốt một chút, nhìn một chút Thẩm Huỳnh, mới khiếp khiếp trả lời, "Học... Có thể lưu lại sao?" Nàng chỉ muốn cùng Thần Tiên.

"Dĩ nhiên."

"Ừm." Nàng dùng sức gật đầu một cái, "Ta học!"

"Được rồi, nếu như vậy, ta cũng liền không phản đối." Cô Nguyệt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, vừa nghĩ tới nên từ đâu dạy lên, tuyệt đối không thể bị đệ tử khác mang lệch ra, thuận miệng hỏi, "Đúng rồi, ngươi tên là gì?"

"Tên..." Tiểu nữ hài sững sốt một chút, cúi đầu suy nghĩ kỹ hồi lâu, thời gian quá lâu nàng đã không nhớ rõ lắm, bởi vì theo ba tuổi sau, người khác đều chỉ gọi nàng sao chổi rồi, sau đó cha mẹ nói có chuyện muốn đi xa, cũng không trở lại nữa, càng không có người kêu tên nàng rồi, chẳng qua là thoáng thoáng nhớ đến, "Mẹ... Thật giống như gọi ta... Đồng... Đồng nhi?"

"Ồ, vậy ngươi họ gì?" Cô Nguyệt thuận tay cầm lên thức ăn trên bàn nói.

"Họ... Họ..." Nàng lại bắt đầu cố gắng nghĩ lại lên, lúc này tốn lâu hơn, mới trả lời, "Tuyên... Ta gọi Tuyên Đồng!"

Phốc...

Cô Nguyệt trực tiếp một cái nước liền phun ra ngoài, sắc mặt trong nháy mắt đen nhanh như mực.

Mịa nó!

Tuyên Đồng!!!!

Hắn đột nhiên đột nhiên đứng lên, một cái xóc lên trên đất đứa trẻ, đi mau hai bước trực tiếp ném cho Tư Vũ, gần từng chữ một, "Cho ta ném trở về núi đi xuống!"

Mọi người: "..."

]

Cô Nguyệt nhìn lấy một cái nào đó sắp đem mình vùi vào trong chén kẻ tham ăn, ha ha cười lạnh một tiếng, thành công nhìn thấy đối phương cứng một cái, mới lên tiếng nói, "Cho ngươi cái cơ hội giải thích."

"Ây..." Thẩm Huỳnh khoé miệng giật một cái, không thể không thả xuống trong tay sắp bị nhìn chăm chú mặc chén, gãi đầu một cái, "Cái đó... Nếu như ta nói, ngay từ đầu ta không biết nàng chính là của ngươi nữ chủ, ngươi tin không?"

Cô Nguyệt chỉ ném hai chữ, "Ha ha!"

"Ta thật không biết."

"Vậy ngươi làm gì còn để cho nàng lưu lại!" Cô Nguyệt trong nháy mắt liền nổ rồi, "Có biết hay không nam nữ chủ có bao nhiêu phiền toái? Thật vất vả đưa đi cái nam, ngươi nha đến được, lại lĩnh cái nữ chủ trở lại."

Thẩm Huỳnh than một tiếng, nhìn về phía hần nói, "Nàng là một cái hài tử."

"Đi con mụ nó hài tử, nàng bây giờ là hài tử sau đó cũng không phải là." Cô Nguyệt càng nghĩ thì càng sốt ruột, "Nàng nhưng là nữ chủ! Nữ chủ biết không? Ta đã sớm nói, nam nữ chủ chính là phiền toái tổng hợp thể, ai gặp phải ai xui xẻo, có thể có bao nhiêu xa liền cách bao xa. Ngươi sẽ nhìn một chút hai ngày nay thời gian, trong phái liền tổn thất ba cái pháp trận, bốn thanh pháp khí, năm cái pháp phù. Liền ngay cả nàng tạm thời ở viện kia, đều không giải thích được nhiều một động. Cái này muốn thật đợi nàng trưởng thành, án nội dung cốt truyện phát triển, còn không biết hại chết..."

"Ngư ba ba!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng cắt đứt, thẳng tắp nhìn về phía hần nói, "Nàng đã làm sai điều gì?"

Cô Nguyệt sững sờ, phản xạ có điều kiện trả lời, "Hần là trong nội dung cốt truyện nữ..."

"Vậy bây giờ đây?"

"Hiện tại?" Hần sững sờ một chút, "Hiện tại dĩ nhiên... Còn không có phát sinh."

"Cho nên, ngươi muốn bởi vì không có chuyện phát sinh, cho nàng định tội sao?"

"Nhưng là..."

"Cái đó nội dung cốt truyện thật sự trọng yếu như vậy sao?"

"Trọng yếu... Chứ?"

"Tại sao?"

"Chuyện này... Còn cần phải nói sao?" Cô Nguyệt bật thốt lên mà nói, "Đó là chuyện tương lai sẽ phát sinh, dĩ nhiên..."

"Ồ, vậy ngươi xác định nội dung cốt truyện, thật sự là tương lai sao?"

"Cái kia coong..." Hần lời đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, chờ một chút! Thật giống như... Nội dung cốt truyện cũng không phải là chuẩn xác như vậy? Án cái kia quyền tiểu thuyết bên trong thời gian, vào lúc này nhân vật nam chính đều vẫn chỉ là đứa trẻ, nữ chủ căn bản không có khả năng xuất hiện vào lúc này. Đặc biệt là nhân vật nam chính thân phận, liền ngay cả tại tiểu thuyết kết cục, cũng không nói hần chính là Thiên Đế Thần Qua. Thật giống như... Theo Thẩm Huỳnh xuất hiện một khắc kia trở đi, nội dung cốt truyện đã sớm lộn xộn.

"Ngư ba ba..." Thẩm Huỳnh thở dài một cái nói, "Nếu như đứa bé này không phải là bên trong nội dung cốt truyện người, ngươi sẽ phản đối lưu nàng lại sao?"

"..." Cô Nguyệt nhét vào, bởi vì hần sẽ.

"Ngươi nói muốn một cái giải thích, cái kia ta cho ngươi biết: Ta chẳng qua là tình cờ gặp phải một cái hài tử, một cái... Bị tất cả mọi người, thậm chí là người nhà vứt bỏ hài tử. Nhìn lấy quái đáng thương, cho nên thuận tay kéo một cái, chỉ đơn giản như vậy, không có lý do khác. Về phần nàng sau đó sẽ biến thành cái dạng gì? Ta quả thật không biết. Có thể là tất cả mọi người làm việc tốt trước... Điều muốn điều tra nhìn đối phương một cái sau đó có làm hay không chuyện xấu sao?"

Cô Nguyệt trả lời không được, quả thực, bởi vì nội dung cốt truyện nguyên nhân, hần ngay từ đầu đối với nam nữ chủ liền có thành kiến. Cho dù biết rất rõ ràng nội dung cốt truyện cùng hần biết, đã hoàn toàn khác nhau, hần hay là đối với những người đó, tràn đầy bài xích. Chỉ vì một cái không biết có đúng hay không xác thực tương lai.

"Ngươi lão nói bọn họ là nội dung cốt truyện nhân vật nam chính, nữ chủ. Nhưng là chân chính sống ở trong nội dung cốt truyện, chỉ có ngươi a."

"..." Cô Nguyệt ngẩn ra, mảnh nhỏ một lần nghĩ, quả thực... Vô luận là Thẩm Huỳnh cũng được, vẫn là Nghệ Thanh cũng được, đối với hần biết đến nội dung cốt truyện, thật giống như cho tới bây giờ liền không có để ý qua. Chỉ có hần... Một mực liều mạng tại phòng ngựa cuốn vào trong đó, mặc dù những chuyện kia, xưa nay chưa từng xảy ra qua. Chỉ có hần một mực ngốc tại nội dung cốt truyện vòng xoáy này trong, không có đi ra ngoài. Trong nháy mắt hần chỉ cảm thấy ngay đầu bị người đánh một gậy một dạng, trong đầu có cái gì trong nháy mắt thanh minh.

"Lại nói..." Thẩm Huỳnh hướng ghế nằm nhích lại gần, lại quán thành ngây ngất mê mê, lười biếng nói, "Cái kia tiểu người lùn, sau đó muốn thật sự trưởng thành lời ngươi nói: Yêu đương nào tàn hình nữ chủ mà nói, chúng ta vẫn là có thể... Cắt đứt chân của nàng mà!"

"..." Cô Nguyệt tức xạm mặt lại, "Ngươi nha có thể hay không có một lần, đứng đắn vượt qua ba giây?"

"À? Ta rất đứng đắn a." Một mực đều là.

"Thôi đi ngươi!" Cô Nguyệt theo thói quen hướng nàng lườm một cái, khóe miệng lại hiện ra một nụ cười châm biếm, "Chuyện lần này liền coi như xong!"

Ngươi muốn làm người tốt chuyện tốt, tự mình làm đi. Ta bắt kẻ rồi!" Qua tay ném cái túi đi qua.

Thẩm Huỳnh điều kiện sao bắt tiếp lấy, mở ra xem, lại phát hiện bên trong lại là tràn đầy một túi Tiên thạch, ánh mắt trong nháy mắt tròn tròn, "Nguru ba ba... Ngươi đây là muốn bao nuôi ta sao?"

"Phi!" Hắn ghét bỏ quét nàng một cái, "Cái này phái Vô Định người nào không phải là ta bao nuôi?"

"Ồ." Nói cũng phải, "Vậy ngươi đây là..." Đột nhiên phòng phúc lợi, nàng chịu đến kinh sợ.

"Hai tháng này sinh hoạt phí!"

"Hắc?"

"Ta đồn ngộ rồi." Ngay vừa mới rồi hắn đột nhiên tâm kiếp, "Thiên Kiếp lập tức sẽ tới."

"..."

"Ta cái này ánh mắt gì, cho phép học trò ngươi ngày ngày đồn ngộ, ta lại không được sao?"

"Ây..."

"Tiên thạch đưa ta!"

"Chúc mừng Nguru ba ba, chúc mừng Nguru ba ba!" Nắm chặt túi, "Nguru ba ba quả nhiên hồng phúc tề thiên, thọ cùng trời đất!"

"Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Chương 155: Có Người Phi Thăng

"Trừ... Từ." Thẩm Huỳnh nhìn một chút đầy bàn mới mang lên thức ăn, khoe miệng giật một cái, nhìn về phía một cái nào đó trọng thương mới vừa khỏi bệnh nhân đạo, "Ta thật giống như... Mới vừa ăn cơm trưa."

"Sư phụ." Nghê Thanh nghiêm trang trả lời, "Những thứ này chẳng qua là bánh ngọt, không coi là bữa ăn chính. Sư phụ nếu là không thích, không bằng ta tìm chút ít trái cây tới như thế nào? Lần trước hái tiên quả không nhiều lắm, chỉ còn lại chút ít, Huyền phượng quả, phi vũ quả, dị hương quả, Phật hoa quả... Cùng thật Sa quả rồi."

Hắn vừa nói một bên theo bên người trong túi đựng đồ rầm rầm móc ra một bao tải to...

Thẩm Huỳnh: "..."

Ừ, thật đúng là... Không quá nhiều.

"Sư phụ, không thích những thứ này sao?" Thấy nàng thật lâu bất động, Nghê Thanh mang chút ít lo lắng nhìn về phía nàng.

"Thích là ưa thích..." Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, nhưng cái này cũng quá nhiều một chút đi, mới vừa bữa cơm kia đã ăn hơn mười đạo thức ăn, lại cộng thêm cái này tràn đầy một bàn, liền có chút chống gự. Lại cộng thêm hắn tỉnh lại sau, thật giống như bị cái gì kích thích trừ chữa thương bên ngoài, chính là một đầu đâm vào phòng bếp, mỗi ngày năm ngừng làm đủ loại màu sắc thức ăn bùng lên nàng trên bàn, nàng thật là có điểm..

"Đúng rồi, Nguru ba ba cái kia lời còn muốn bỏ bao nhiêu?" Nàng theo bản năng nhéo một cái túi hỏi.

Nghê Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, cái kia một chỗ bị cháy sạch đỏ rực chân trời, cúi đầu tính toán một chút, mới nghiêm túc trả lời, "Hồi sư phụ, đệ tử tính một chút, cộng thêm mới vừa cái kia đạo thiên lôi, đã là... Thứ tám mươi bốn đạo thiên lôi rồi."

"Tám mươi bốn!" Thẩm Huỳnh vừa mới miệng bánh ngọt, mang theo kinh ngạc quay đầu lại, "Ông trời già con số lại rút tin chỉ rồi hả?" Không phải là tám mươi một đạo sao?

Rút tin chỉ? Nghê Thanh sững sờ một chút, mới hiểu được nàng hỏi là số lượng vấn đề, liền vội vàng giải thích, "Đến không phải là Thiên Kiếp số lượng ra lỗi, mà là nhìn kiếp này lời linh khí, Cô Nguyệt chắc là liên thăng hai cái đại cảnh giới, cho nên cộng cần trải qua một trăm sáu mươi hai đạo kiếp lỗi, bảy mươi hai Hoang Hóa. Đợi Thiên Kiếp sau, tu vi của hắn cũng có thể đi thăng đến thượng tiên."

"Ồ." Nguyên lai đồn ngộ nhảy liền hai cấp sao? Phảng phất thấy được người nào đó vênh lên cái đuôi, "Vây còn bao lâu nữa?"

"Hiện tại đã bỏ xong một nửa sau đó, nhiều lắm là chưa tới bảy ngày là được rồi."

Bảy ngày!

Thẩm Huỳnh ánh mắt bá một cái sáng lên, đột nhiên đứng lên, chỉ chỉ đồng đầy bàn thức ăn bàn, nghiêm trang nhìn về phía Nghê Thanh nói, "Đầu bếp! Ta nghĩ qua, sư phụ nhiều ngày như vậy quả thực đói bụng lắm. Người làm tiếp chút đồ ăn đi, ăn hai phần tối, ba phần cũng có thể a!"

Nói xong móc ra bên người túi Tiên thạch, nhét vào trong tay hắn, gia có tiền! Hai tháng đây!

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Mới vừa dự định vào cửa Úc Hồng: "..."

]

Khỏe miệng giật một cái, nhìn một chút xa xa hòa hồng một mảnh bầu trời, nàng cái này mới đi vào, "Chường môn..." Đột nhiên có chút hiểu được, Cô Nguyệt trưởng lão tại sao yêu thích như vậy kiếm Tiên thạch rồi.

"O! Tiểu Hồng." Hoàn toàn buông ra ăn Thẩm Huỳnh, quay đầu nhìn một cái, vẫy vẫy tay, "Có bánh ngọt, ăn không?"

"Ta đã ăn rồi, đa tạ chường môn." Úc Hồng đi tới, đầu tiên là hướng hai người được lễ, "Cô Nguyệt trưởng lão đang tại vượt kiếp, có hai chuyện đệ tử không biết như thế nào định đoạt, cho nên chuyên tới đề là bẩm báo chường môn."

"Ồ, chuyện gì?" Thẩm Huỳnh thuận miệng hỏi.

"Là như vậy, mới vừa có đệ tử sau khi phát hiện núi vùng tây nam, đột nhiên tiên khí khác thường, không chỉ xua tan phụ cận ma khí, hơn nữa mơ hồ ngưng tụ thật thể khuynh hướng." Úc Hồng nhíu mày một cái, có chút lo lắng nói.

"Tiên khí khác thường?" Nghê Thanh sắc mặt trầm một cái, như là nghĩ tới điều gì hỏi, "Nơi đó có thể có trận pháp, hoặc là thuật pháp vết tích."

Úc Hồng lắc đầu một cái, "Ta mới vừa cũng đi xem lần, không có phát hiện."

Nghê Thanh mày nhíu lại đến trầm hơn rồi, chẳng lẽ có người xông vào?

Có thể phái Vô Định bốn phía từ trước đến giờ có hộ sơn trận pháp, lại thêm có bốn phía trải rộng ma khí, ai sẽ xông tới?

"Sư phụ..." Hắn hỏi thăm nhìn về phía những người bên cạnh, "Chuyện này kỳ hoặc, không bằng đi qua nhìn một chút?"

"Ồ..." Ngu ba ba không ở, quả nhiên thật là phiền phức a, còn phải ra ngoài. Thẩm Huỳnh than một tiếng, vỗ trên tay một cái bánh ngọt tiết, lúc này mới chậm rãi đứng lên, "Bánh ngọt thu lại, trở lại ăn."

"Ừ." Nghê Thanh gật đầu, giơ tay vung lên, đầy bàn bánh ngọt trong nháy mắt biến mất rồi.

"Đúng rồi!" Thẩm Huỳnh mới vừa phải ra ngoài, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại dằn dò một câu, "Tiểu Hồng, người tìm A Phiêu qua đi xem không?"

Úc Hồng sững sờ, mới nhớ tới nàng nói là Bích Đào, "Cái này đến không có!" Đúng nga, Bích Đào tiên nhân tại Tiên giới thời gian dài, hẳn là càng chăm dút, liền vội vàng xoay người nói, "Ta cái này liền đi xin hắn."

Thẩm Huỳnh gật đầu, một cước đạp lên Nghê Thanh gọi ra phi kiếm, theo hắn cùng nhau bay hướng sau núi.

Xa xa Nghê Thanh cũng cảm giác được phe kia tiên khí bắt đầu khởi động, quả thật hết sức đậm đà, hơn nữa thật giống như toàn bộ đều tập trung ở bên phải cái kia mảnh nhỏ đất bằng phẳng bên trên. Hiện tại cũng đã có thể nhìn thấy nhàn nhạt sương trắng rồi.

Nhớ tới trước thượng đô chuyện, Nghê Thanh đẩy lòng trầm xuống, chẳng lẽ nhanh như vậy những người đó liền đã tìm tới cửa, là hắn lần trước đánh quả nhẹ sao?

Bên kia đã vây quanh chừng mấy tên đệ tử rồi, thấy hai người qua tới, rồi rút chào một cái.

"Sư phụ, có thấy cái gì sao?" Nghê Thanh nhìn về phía Thẩm Huỳnh, cái kia mảnh nhỏ tiên khí hẳn không có cảm ứng được bất kỳ vật đặc thù.

"Thật giống như..." Có một cái động?

Thẩm Huỳnh đang định trả lời, Úc Hồng mang theo Bích Đào cũng chạy tới.

"Đại..." Hắn theo bản năng muốn cùng hai người chào hỏi, ánh mắt nhìn thấy phe kia tiên khí, lại đột nhiên cả kinh, "Ồ? Đây không phải là Thăng Tiên Đài sao? Nhanh như vậy liền xuất hiện!"

"Thăng Tiên Đài?" Bảo vệ đưa trực thăng đệ tử đoàn môn, một mặt một bức!

"A Phiêu tiên hữu, người gặp qua loại này đặc thù tiên khí?" Nghệ Thanh một mặt nghiêm túc hỏi.

Bích Đào khoe miệng giật một cái, tại sao liền người cũng gọi A Phiêu đi à, hít sâu một hơi, lúc này mới giải thích, "Đây là tự nhiên, cái này Thăng Tiên Đài, là hạ giới có người độ kiếp phi thăng triệu chứng. Chỉ cần đối phương vượt qua phi thăng lôi kiếp, những thứ này tiên khí thì sẽ ngưng kết thành Thăng Tiên Đài, hạ xuống ánh sáng tiếp đón, nghênh hạ giới tiên nhân phi thăng lên giới."

"Thì ra là như vậy." Vây quanh đệ tử, đồng loạt thở dài, nguyên lai không phải là bồi luyện địch nhân, thật là đáng tiếc nha.

"Hạ giới có ba ngàn thế giới, cho nên cái này Thăng Tiên Đài, tại Tiên giới các nơi thật ra thì rất thường gặp." Bích Đào tiếp tục nói, "Các vị phi thăng thời điểm, nơi này cũng xuất hiện qua Thăng Tiên Đài." Chẳng qua là bị một cái nào đó đại tiên toàn phái phi thăng hành động vĩ đại, trực tiếp tại phi thăng khi đó liền cho chóng đỡ hủy mà thôi.

"Nhìn tình huống này..." Bích Đào nhìn một chút mơ hồ đã thành hình Thăng Tiên Đài nói, "Người này chắc là theo Thanh giới phi thăng lên mà tới." Thanh giới mới vừa độc lập thành ba ngàn giới một trong. Thăng Tiên Đài vị trí mặc dù không chắc, nhưng dù sao ban đầu là ở chỗ này chút ít sáng tạo Bí cảnh, Thanh giới người phi thăng, xuất hiện ở nơi này xác suất vẫn rất lớn.

"Người nói là, cái này phi thăng người, sẽ là chúng ta người quen biết?" Nghệ Thanh nghe ra ý tứ của hắn.

"Rất có thể!" Bích Đào gật đầu.

Cũng không biết phi thăng là ai? Suy nghĩ kỹ một chút ban đầu hạ giới các Đại năng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là sẽ là người của tứ đại thế gia chứ? Mọi người rồi rít mang theo chút mong đợi lần nữa nhìn về phía những thứ kia tiên khí, trừ Nghệ Thanh.

Vô luận là ai, tất cả đều là tới cướp sư phụ tiểu kỹ nữ! Đột nhiên có chút hối hận, đề nghị sư phụ tới, không biết hiện tại đi về còn có kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 156: Gà Nướng Gặp Nhau

Chỉ thấy cái kia tiên khí càng ngày càng nhiều, không tới hồi lâu đã mơ hồ có màu trắng đài cao cái bóng, trung gian còn có ánh chớp loé lên (Tốc biến). Mắt thấy liền muốn ngưng tụ mà thành, cái kia ánh chớp lại đột nhiên mãnh liệt lên, nhất thời đem bốn phía thật vất vả ngưng tụ đài đều cho đánh tan.

"Ồ?" Bích Đào cả kinh, "Kiếp lôi tăng lên, xem ra người này phi thăng còn mang theo thứ khác." Mang một ít cái gì cùng nhau phi thăng, là hiện tại Thanh giới thành tiên phù hợp sao?

Cái kia ánh chớp đi qua, tán khí tiên khí lại bắt đầu từ từ ngưng tụ, lại qua đại khái một khắc đồng hồ bộ dáng, Thăng Tiên Đài rốt cuộc lần nữa thành hình, vị trí trung tâm ánh chớp cũng trong nháy mắt biến mất hết sạch. Một đạo kim sắc tiếp cận ánh sáng từ trung gian xông lên trời.

Nhất thời án chiếu đã hơn nửa ngày không, cùng cách đó không xa Cô Nguyệt Thiên Kiếp mà sống cái kia mảnh nhỏ hỏa hồng, hoà lẫn. Sau một khắc một bóng người màu đen, lấy tốc độ cực nhanh, theo Thăng Tiên Đài quang trong bay lên, thẳng tắp hướng bên này vọt tới, vừa muốn rơi xuống đất lại thật giống như đã kiệt lực, bịch một tiếng lại từ không trung rớt xuống, liền nện ở hơn mười thước ra ngoài trên đất.

Mà nguyên bản ánh sáng tiếp đón, cùng Thăng Tiên Đài cũng ở trên hắn mà tới trong nháy mắt tiêu tán.

Mọi người lúc này mới thấy rõ, đi lên chính là một đoàn... Đen sì sì. Vẫn là cháy rụi cái loại này, toàn thân biến thành màu đen giống như một than củi trên người còn mạo hiểm ty ty lủ lủ hơi nóng, bốn phía trong nháy mắt nổi trôi một cỗ nướng thịt vị.

Hắn như là bị lôi kiếp bỏ đến quá độc ác, toàn thân đều rúc thành một đoàn, trước ngực kịch liệt phập phồng, sâu hút tốt mấy hơi thở, mới thử thăm dò mở rộng tứ chi, lắc lắc muốn đứng lên.

Mọi người sững sờ, rốt cuộc đều là xuất từ nhất giới đồng bào, nhìn nhau một cái, rồi rít tiến lên muốn cứu người.

Liền ngay cả Thảm Huỳnh đều theo bản năng đi theo mọi người đi tới, còn chưa tới bên cạnh đối phương, bên tai lại đột nhiên truyền tới một trận không có chút nào lên xuống, đặc biệt quen tai âm thanh.

[đình! Phát hiện đại lão! Nhiệm vụ khẩn cấp: Xin cho đại lão quý xuống, biểu đạt ngài chân chó chỉ tình!]

Nhất thời cái đó thật vất vả đứng lên bóng đen, bịch bịch một cái, lấy đầu rạp xuống đất tư thế, thẳng tắp hướng về nàng quý xuống!

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Bích Đào: "..."

Mọi người: "..."

Gặp mặt là được lớn như vậy lễ, đột nhiên biết cái này là người nào?

"Đệt!" Cái đó than đen mắng một tiếng, sờ đập đầu đau cái trán ngẩng đầu lên, "Hệ thống, người giờ trò quỷ gì? Lúc này lại là cái nào... Mịa nó! Thẩm... Thẩm Thẩm Thẩm..."

Hắn không có nằm mơ sao? Cái này tên biến thái tại sao lại ở chỗ này! Không phải là mất tích sao?

"Ồ!" Thẩm Huỳnh theo thói quen giờ tay, đã lâu không gặp, hắn kêu là gì?

"Phong Ảnh chân nhân!" Úc Hồng đến lúc đó liếc mắt nhận ra người trước mắt, "Không! Hiện tại nên gọi Phong Ảnh tiên hữu rồi!" Không nghĩ tới Thanh giới thứ nhất phi thăng lên giới người lại là hắn. Ban đầu phái Vô Định thượng giới thời điểm, hắn hình như là Nguyên Anh chứ?

]

"Tại sao là các người..." Phong Ảnh lời còn chưa nói hết, đột nhiên há mồm phun ra một búng máu, trên người vốn là yếu tiên khí, trong lúc nhất thời tán đến nhanh hơn.

Nghệ Thanh nhú mày một cái, vừa định tiến lên.

"Phong Ảnh!" Một cái giọng nữ đột nhiên vang lên, trong nháy mắt một đạo nữ tử hư ảnh liền từ trên người hắn bay ra, đưa lưng về phía mọi người, trong giọng nói tràn đầy đều là lo âu cùng tự trách, "Người đây cũng là tội gì... Ta đã sớm nói, như vậy không được đấy! Người nếu là nghe lời của ta, không cần phải để ý đến ta, tự đi phi thăng thật tốt?"

"Tiểu Vũ..." Phong Ảnh đưa tay, nắm tay của cô gái, nhếch mép một cái, như là nghĩ đối với cô gái trước mắt cười cười, "Ta không sao, chúng ta chuyện này... Không phải là đi lên sao?"

"Làm sao có thể không có việc gì?" Nữ tử càng thêm cuống cuống, trong mắt mơ hồ có lệ quang, "Nếu không phải là mới vừa trong lời kiếp, người đem tất cả tiên khí đều dùng tới che chở ở hồn phách của ta, người như thế nào lại..."

"Ta không phải là đã nói với người sao? Ta có bí bảo: Hệ thống..." Phong Ảnh lần nữa trầm giọng khuyên nhủ, máu ở khóe miệng lại ép đều không dè ép được chảy xuống, "Hệ thống... Sẽ không để cho ta chết. Nó nhất định sẽ có biện pháp..."

Hắn lời còn chưa nói hết, quen thuộc thanh âm nhắc nhở, quả nhiên vang lên.

[đình! Kiểm tra đến kí chủ HP qua thấp. Mạnh mẽ tính phân phát nhiệm vụ: Mời kí chủ lại đầu gối quỳ xuống đất, lòng bàn tay gối với dưới đầu, lấy thế trước khuất tư thế, hướng về đại lão phương hướng bò lồm ngồm đây đất, hô to chữa trị thần chú: Bà nội cứu ta! PS: Mời dùng không thua kém hai trăm dB âm lượng, lặp lại ba lần!]

Thẩm Huỳnh: "..."

Phong Ảnh: "..."

('□') ㄣ└┐

Hất bàn! Đều đã đến lúc nào rồi, người gạt quỷ hả? Người nha phá hệ thống, chính là nghĩ nịnh hót đi! Có muốn hay không vừa thấy được Thẩm Huỳnh liền hống gió đi à.

"Bà nội không cứu được người." Thẩm Huỳnh nghiêm trang đáp lại một câu.

"..." Người là ai bà nội đây! Có tin hay không ta thật sự đánh người a!

"Đầu bếp, người..."

Vừa định để cho đầu bếp giúp hắn nhìn một chút, cái đó đưa lưng về phía các nàng nữ tử, đột nhiên toàn thân run lên, đột nhiên xoay đầu lại, một mặt không dám tin nhìn về phía nàng, "Thẩm... Huỳnh?"

"À?" Nàng theo bản năng đáp một câu, lúc này mới phát hiện cô em gái này từ... Khá quen, "Gà nướng cô em?"

"Thẩm Huỳnh! Thật sự là người!" Ánh mắt của nàng trong nháy mắt liền đỏ, nhìn bên người thâm tình thành thực Phong Ảnh một cái, sau đó... Dứt khoát, dùng một cái ném ra tay hắn, xoay người một cái liền ôm lấy phía sau Thẩm Huỳnh, "Quá tốt rồi, người không có việc gì! Người thật sự không có việc

gi... Người làm ta sợ muốn chết."

Nghệ Thanh: "..."

Phong Ảnh: "..."

Tiểu kỹ nữ *2

Thẩm Huỳnh: "... " Tình huống gì?

Phong Ảnh là bởi vì nghĩ cường ép mang theo gà nướng cô em thăng bay, cho nên thừa nhận rồi gấp đôi kiếp lỗi, mặc dù có hệ thống hỗ trợ. Nhưng vẫn là bị phách đến cái kinh ngạc, chống giữ một hơi mới lên Thăng Tiên Đài.

Lại cộng thêm hấn tại trong lỗi kiếp, đem hơn nửa tiên khí đều cho Thích Chanh Vũ, cho nên vết thương trên người mới vẫn không có khôi phục. Về phần gà nướng cô em vì sao lại cùng hấn tại một khối, chính là bởi vì phái Vô Định đột nhiên biến mất chuyện.

Khi đó vì cứu Nguru ba ba, thời gian gấp. Lại cộng thêm duy nhất quân sự Cô Nguyệt lại không có thanh tỉnh, vì vậy gốc tạp đáng yêu hai thầy trò ai cũng không nghĩ tới nên biết sẽ một tiếng. Lại cộng thêm như thế nhiều tiên nhân hạ giới diệt thế, tất cả mọi người cho là ban đầu phi thăng dị tượng là bởi vì những tiên nhân kia đưa tới, liền tỏ cũng không biết bọn họ là phi thăng đi rồi.

Tứ đại thế gia tìm rất lâu, đều không có tìm được mấy người tung tích, chỉ có thể buông tha. Sau đó cũng chỉ còn dư lại Thích Chanh Vũ cùng Phong Ảnh đang truy xét chuyện này, nhất là nhị khứ, hai người liền xem vừa mắt rồi. Nhưng gà nướng cô em tu vi cao, sớm đã là Hóa Thần, nhưng dù sao cũng là Ma tu, lỗi kiếp vốn là so với bình thường tu sĩ muốn nặng hơn, cho nên một mực áp chế tu vi.

Sau đó thật sự là không áp chế nổi, cuối cùng vẫn không có vượt qua. Bình giải thành Du Tiên thời điểm, lại ra chút ít vấn đề, Phong Ảnh chạy tới, đã muộn một bước. Nàng cắn cốt toàn bộ hủy, bị thương quá nặng, chỉ có thể lấy linh thể phương thức xuất hiện. Phong Ảnh là vì tìm cứu phương thức của nàng, mới quyết định phi thăng lên giới.

"Đúng rồi!" Nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Tiểu Hồng, ngươi không phải nói xảy ra hai chuyện sao? Còn có một cái đây?"

"Không phải là đại sự gì, liền dưới núi có hai người cầu kiến chương môn." Úc Hồng đáp lại một câu.

"Ồ." Thẩm Huỳnh cũng không để ý, tiếp tục xem nhìn đang tại chữa thương Bích Đào cùng Phong Ảnh, chỉ mong không có sao chứ.

Dưới núi.

Động vật nhỏ Đế Quân tổ hai người: "..."

Ở dưới chân núi cũng sắp đứng nửa tháng, tại sao thượng thần còn không triệu kiến bọn họ? Cái này là tức giận chứ? Tuyệt đối đúng vậy đi!

Cũng bởi vì chậm hai ngày, oa oa oa... Làm sao bây giờ, chết chắc.

Hai người run lấy bầy!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Chương 157: Chanh Vũ Tồn Thương

Bích Đào suốt tồn bảy ngày thời gian, mới miễn cưỡng giúp Phong Ảnh chữa trị kinh mạch. Nguyên bản cháy sạch cùng than đen tựa như thân thể, cũng rất cuộc khôi phục chút màu da, người cũng thanh tỉnh không ít.

Bích Đào xoa xoa mồ hôi trán, lúc này mới thu công đi ra ngoài, vừa ra cánh cửa liền thấy trong sân mấy cái... Danh nghĩa là đợi, thật ra thì ăn chừng mấy ngày đường quần chúng vây xem. Nói xong người quen đây? Tại sao thật giống như bạn tâm chỉ có một mình hấn đi à?

"Đại.. Chương môn." Bích Đào than một tiếng tiến lên phía trước nói, "Ta đã giúp hấn chữa trị kinh mạch, nhưng là cái kia kiếp lỗi rất cuộc thương tổn tới hấn căn cơ. Lấy tu vi của ta tạm thời không có cách nào giúp hấn khôi phục, cần phải cố gắng điều dưỡng." Hấn chỉ là một cái Huyền Tiên, còn là mới vừa thăng lên mà tới, nghĩ chữa trị đối phương bị tổn thương căn cơ, chỉ có thượng tiên tu vi mới có thể làm được.

"Ồ... Cực khổ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, cắn một cái trong tay trái cây, lúc này mới nhìn về phía đã đi tới Phong Ảnh. Quả nhiên sau một khắc, quen thuộc thanh âm nhắc nhở vang lên lần nữa.

[đình! Kiểm tra đến kí chủ thân thể cơ năng khôi phục 88%. Phân phát nhiệm vụ: Biết ơn báo đáp là truyền thống đức tính tốt, mời kí chủ trong vòng một phút cảm ơn đại lão ân cứu mạng.]

Dưới chân Phong Ảnh một quả, thiếu chút nữa lại quỵ xuống. Hiềm hiềm đứng vững, nội tâm đã đem một cái nào đó chân chó hệ thống mắng mấy vạn lần, không nhìn trong đầu âm thanh. Xoay người hướng về Bích Đào ôm quyền nói, "Đa tạ Bích Đào tiên hữu giúp đỡ, ngày sau nhất định trở về phục."

"Tiên hữu không nên khách khí." Bích Đào liền vội vàng dừng tay nói, "Ta chẳng qua là phụng chương môn chi mệnh mà thôi."

Phong Ảnh lúc này mới xoay người, bước nhanh tới, trực tiếp vượt qua qua Thẩm Huỳnh, kéo bên cạnh tay của Thích Chanh Vũ, một mặt thâm tình nói, "Tiểu Vũ, có phải hay không là dọa hóng ngươi rồi hả? Thật xin lỗi, để cho ngươi lo lắng, bắt quá ta đã không sao."

"Áy..." Thích Chanh Vũ đang giúp người nào đó tay gấp thức ăn một hồi, thật ra thì... Cũng không phải là rất lo lắng, dù sao Thẩm Huỳnh đã tìm được, "Ngươi... Không có việc gì là tốt rồi. Lúc này nhờ có đã gặp Thẩm Huỳnh, nếu không chúng ta..."

Nàng không có tiếp tục nói hết, một mặt cảm kích nhìn về phía Thẩm Huỳnh. Phong Ảnh lúc này mới có chút không cam lòng nặn ra hai chữ, "Cảm ơn!"

"Không khách khí, Bảo Bảo." Ngược lại, nàng cái gì cũng không làm.

Phong Ảnh khóe miệng giật một cái, ai là Bảo Bảo!!

[đình! Kí chủ: Bảo Bảo, tài liệu đọc lấy trong, có hay không biểu hiện?]

"..."

Hắn hận cái này sinh nở hệ thống!

"Phong lâu chủ." Bên cạnh Nghệ Thanh tiến lên một bước, vô tình hay hữu ý cách tại hắn đối với Thẩm Huỳnh trong lúc đó.

"..." Ngươi mới Phong lâu chủ, cả nhà ngươi đều Phong lâu chủ, nói bao nhiêu lần, là Ảnh lâu chủ á!

]

"Nói một chút chuyện của nàng đi, ngươi có tính toán gì?" Nghệ Thanh nhìn bên cạnh Thích Chanh Vũ một cái, chỉ từ trên linh thể không nhìn ra cái gì. Phong Ảnh nếu quyết định mang nàng thượng giới, không có khả năng sẽ để cho nàng một mực làm một cái linh thể.

Phong Ảnh nhú mày một cái, cùng Thích Chanh Vũ liếc nhau một cái, thấy nàng gật đầu mới nói: "Ban đầu ta là vì cứu Tiểu Vũ, mới để cho nàng linh thể xuất khiếu. Nhưng chẳng biết tại sao, hiện tại linh thể của nàng lại không trở về được trên thân thể rồi."

Hắn bấm cái quyết, nhắm mắt lại tại chính mình ngách gạt đầu một cái, nhất thời một đạo bạch quang thoáng qua, hắn hướng bên cạnh trên đất vung lên, một cái áo đỏ thân ảnh liền nằm ở trên mặt đất, chính là gà nướng cô em thân thể.

[đình! Hệ thống kho hàng vật phẩm lấy ra thành công!]

Cái vị trí kia là...

"Ngươi đem thân thể của nàng, nuôi ở trong thức hải chính mình!" Bên cạnh Bích Đào cả kinh, một mặt ngươi có phải là ngốc hay không vẻ mặt. Thức hải là bậc nào địa phương trọng yếu, tương đương với cái thứ 2 linh hồn, phạm là có chút khác thường khí tức tiến vào, đều sẽ đau đến không muốn sống.

"Không đúng!" Phong Ảnh lắc đầu, quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lại không có giải thích. Quả thật không phải là thức hải, hắn chẳng qua là tồn tại trong hệ thống, vừa dùng thức hải linh khí điều dưỡng thân thể của Tiểu Vũ mà thôi.

"A Phiêu, nhìn một chút tình huống?" Thẩm Huỳnh thúc giục, đổi chủ đề.

"Ồ." Bích Đào lúc này mới tiến lên mấy bước dùng tiên khí dò xét, càng xem chân mày liền nhíu càng sâu. Quay đầu nhìn một mặt lo lắng Phong Ảnh một cái, thờ dãi, "Thân thể của nàng, kinh mạch, đan điền thậm chí còn thân thể, đều bị thiên lôi đánh nát, mặc dù phiền toái, nhưng là muốn chữa trị cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp." Dưỡng một chút liền tốt rồi.

Phong Ảnh vui mừng, lại nghe hắn tiếp tục nói, "Về phần tại sao linh thể của nàng, không thể trở về đến trong thân thể, ta đây cũng không nhìn ra."

Tiếng nói vừa dứt, Phong Ảnh cùng gà nướng cô em sắc mặt đều trầm xuống, nguyên lai Tiên giới cũng không có cách nào sao?

"Dĩ nhiên, cũng có thể là ta tu vi quá thấp." Bích Đào lại tăng thêm một câu.

Sắc mặt của hai người lại như cũ không có chuyển biến tốt.

"Nếu không... Chờ Nguru ba ba tới xem một chút đi." Thẩm Huỳnh nhắc nhở, đầu bếp thương còn chưa khỏe không xem được, Nguru ba ba có thể sẽ có biện pháp.

"Trâu..." Phong Ảnh sùng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới nàng nói tới ai, nhất thời vui mừng, so với Thẩm Huỳnh cái này tức chết người, hẳn rõ ràng đối với đã từng đồng bạn hợp tác thật là tốt cảm giác cao hơn, "Cô Nguyệt huynh cũng thượng giới!"

"Ta thế nào?" Đang nói lấy, mới vừa trải qua xong cướp Cô Nguyệt liền đi vào, thoạt nhìn tâm tình tốt vô cùng bộ dáng.

"Yo, Nguru ba ba." Thẩm Huỳnh phát phát tay, Tiên thạch vừa vận dùng xong.

Vừa định chào hỏi, Phong Ảnh đã đi trước một bước quá khứ.

"Nguru huynh, người rốt cuộc đã tới!"

"..." Ai là của người Nguru huynh? Cô Nguyệt tức xam mặt lại, quét mắt trước cái này mang theo cổ vị khét người, cái này mới nhận ra tới, "Ảnh lâu chủ, người phi thăng?" Nguyên trước khi tới khi độ kiếp cảm giác được cái kia cổ dị thường tiên khí là hẳn.

Quay đầu liền trợn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, mặt đầy đều là "Người nha lại nhặt người trở lại ăn không ngồi rồi" biểu tình, còn người người đều là nghèo ép!

Phong Ảnh lại hoàn toàn không có cảm nhận được hẳn ghét bỏ, một mặt tìm tới tổ chức biểu tình, "Trâu... Không đúng, Cô Nguyệt huynh, xin mau cứu Tiểu Vũ."

"Cái gì Tiểu Vũ?" Cô Nguyệt vừa quay đầu, lúc này mới nhìn thấy bên cạnh Thích Chanh Vũ, mỉa nó! Tiếp tục trừng một cái nào đó kẻ tham ăn, còn một nhặt nhặt được hai! Quyết định rồi, chụp người tiền ăn uống!

"Bích Đào tiên hữu nói, tu vi của người cao nhất, bây giờ cũng chỉ có ngài có thể cứu nàng rồi." Nói xong làm bộ liền phải quỳ xuống đi.

Ừ, lời này hẳn thích nghe!

"Ảnh lâu chủ không nên khách khí." Cô Nguyệt lúc này mới đỡ người, "Trước tiên nói một chút về rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Nhìn tại người tăng bốc không tề phần trên, "Tuy nói ta đúng là là nơi này tu vi cao nhất thượng tiên, cũng phải biết ra chuyện gì phải không?"

Bị thương Nghê Thanh: "..."

Phong Ảnh lúc này mới đem tình huống lại nói một lần, Cô Nguyệt tra xét trên đất gà nướng cô em, hồi lâu lắc đầu nói, "Ta cũng không có biện pháp."

Phong Ảnh sắc mặt trắng nhợt.

"Ta đối với linh thể giải không được nhiều, tình huống nàng bây giờ ta cho tới bây giờ chưa từng thấy." Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, hồi lâu mới nói, "Bất quá... Ta nghe nói có một loại đề cho Bán Nguyệt Càn tiên thảo, có thể tu bổ linh thể, có lẽ hữu dụng."

"Coi là thật!" Phong Ảnh vui mừng, đang muốn hỏi tiên thảo vị trí.

"Bán Nguyệt Càn!" Bích Đào lại đột nhiên một mặt kinh ngạc nói, "Đây chính là cực phẩm tiên thảo, hơn nữa chỉ lớn lên ở trên Thiên Ngoại Thiên, đây chính là thập phương thiên đề địa bản, tiên nhân bình thường có thể không thấy được loại này tiên thảo." Hơn nữa đối với linh thể hữu ích đồ vật, từ trước đến giờ đối với thân thức cũng hữu dụng chỗ, loại này tiên thảo cái nào không phải là bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chương 158: Không Muốn Ăn Ta

"Liền như vậy." Thích Chanh Vũ tiến lên một bước nói, "Sinh từ có số, Phong Ảnh người không cần vì ta..."

"Không được!" Phong Ảnh lại càng thêm vội vàng, hẳn thượng giới chính là vì cứu nàng, làm sao có thể ở thời điểm này buông tha, "Cô Nguyệt huynh, người có thể có biện pháp tiến vào Thiên Ngoại Thiên? Ta nguyện ý trả bất cứ giá nào." Hẳn tu tiên nhiều năm, cũng chỉ đã gặp như vậy một cái thấy hợp mắt cô nương!

Cô Nguyệt than một tiếng, "Ảnh lâu chủ, không phải là ta không giúp người. Chỉ là chúng ta thượng giới thời gian cũng không lâu, chưa bao giờ đi qua Thiên Ngoại Thiên, cũng không có người quen biết. Cho nên..."

"Ta biết." Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

Mọi người sùng sốt mấy giây, lúc này mới đều là ta quay đầu lại, một mặt kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Đặc biệt là Phong Ảnh, mới vừa còn sống chết không tình nguyện, lúc này lại không chút do dự trực tiếp hướng về nàng quý xuống, "Thẩm Huỳnh, ta biết ngươi là người tốt, van cầu ngươi mau cứu Tiểu Vũ, ngươi muốn ta làm cái gì đều được, thậm chí muốn ta cái mạng này đều được."

"Ây..." Nàng không nói không cứu a, theo bản năng hướng bên cạnh dò đi, "Ta không phải là không cứu..." Động một chút là hành đại lễ thói quen, cũng là sinh nở hệ thống dạy?

Phong Ảnh lại cho là nàng không muốn, nhất thời nóng nảy, suy nghĩ một chút, đột nhiên liền thử dò xét tăng thêm âm thanh, "Bà nội?"

Thích Chanh Vũ: "..."

Mọi người: "..."

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

"Khục... Ảnh lâu chủ, ngươi không nên gấp gáp!" Cô Nguyệt một mặt không có lỗi, lúc này mới đem người cho kéo lên, nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Ngươi khi nào người nhận biết Thiên Ngoại Thiên rồi hả?"

"Mộng du thời điểm a." Thẩm Huỳnh nói, "Ta không phải là đã nói với các ngươi sao? Nghĩ dụ bắt tiểu người lùn cái kia hai con động vật nhỏ chính là Thiên Ngoại Thiên. Người cũng là bọn hắn hỗ trợ đưa tới."

"Tiểu động... Ngươi gặp phải là yêu tiên?" Cô Nguyệt ngẩn người, còn tưởng rằng nàng nói động vật nhỏ là linh thú, nguyên lai là yêu tiên sao? Vẫn là Thiên Ngoại Thiên, "Ngươi sao không nói sớm, bọn họ bây giờ đang ở thì sao?"

"Không biết a." Cho nên hắn mới không có lập tức đáp ứng Bảo Bảo.

Cô Nguyệt lườm một cái, cái không đáng tin cậy! Đang suy nghĩ làm sao liên lạc.

Một mực đứng ở bên cạnh Úc Hồng lại đột nhiên mở miệng nói, "Chương môn, ngài nói... Nhưng là hai gã nam tử? Một cái quần áo xanh, một cái quần áo đen?"

"Đúng vậy!" Làm sao ngươi biết?

"Úc Hồng, ngươi gặp qua?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi.

"Thấy... Qua." Úc Hồng về mặt càng thêm quái dị, "Bọn họ chính là một mực chờ ở dưới chân núi cầu kiến chương môn người a."

"..."

"Đã đứng hơn nửa tháng."

"..."

]

Cơ hồ là tại sơn môn mở ra trong nháy mắt, hai bóng người liền trực tiếp hướng về hậu điện phương hướng bay tới, trong chớp lát trước mắt mọi người là thêm hai bóng người. Như Úc Hồng nói một thanh một hắc.

"Hai vị Tiên..." Cô Nguyệt theo thói quen tiến lên muốn chào hỏi, lại bị trên người hai người không kịp thu liễm tiên khí, chấn lui về, trong nháy mắt trợn to hai mắt, mịa nó! Giá cao đến hù chết người tiên khí là cái quỷ gì? Rốt cuộc là tu vì gì yêu tiên!

"Nghệ Thanh?" Hắn theo bản năng kéo một cái bên cạnh đối với khí tức càng thêm người nhạy cảm.

Nghệ Thanh chân mày cũng là nhíu một cái, trở về hai chữ, "Thiên Đế."

Cái gì?

"..."

Cái mánh! Đi gọi ả động vật nhỏ! Thẩm Huỳnh thẳng này rốt cuộc tại mộng du thời điểm làm cái gì?

"Xin chào thượng thần!" *2

Bất ngờ hai người đồng loạt hướng về phương hướng của Thẩm Huỳnh chào một cái, quy củ ngay ngắn liền cộng tóc cũng không dám loạn phiêu một chút

"Yo, đã lâu không gặp!" Thẩm Huỳnh theo thói quen hướng hai cái vẫy vẫy tay, chỉ chỉ đối diện chỗ trống nói, "Lại đây ngồi đi."

Hai người cả kinh, sau đó lập tức kiên định cuồn lắc đầu.

"Không không không! Tiểu Tiên không dám, chúng ta đứng yên là tốt rồi."

"Đứng đứng đứng, đứng yên tốt vô cùng, chúng ta liền thích đứng yên."

Đùa, bọn họ là cố ý tới xin tội, nào dám ngồi? Trước bị phạt tại chân núi đứng nửa tháng, thượng thần khí mới tiêu mất một chút.

Hiện tại để cho bọn họ ngồi, chẳng lẽ...

Hai người theo bản năng liếc một cái Thẩm Huỳnh trước bàn, chỉ thấy phía trên cùng một màu đỏ đầy đủ loại cục thịt. Hai người nhất thời run càng thêm lợi hại, đây là hạ mã uy chứ? Làm không được khá thì đem bọn hắn làm thành thức ăn cái gì, tuyệt đối là cái ý này đi!

Thật là đáng sợ...

"Được rồi." Thấy hai người không nguyện ý, Thẩm Huỳnh cũng không có miễn cưỡng, tiếp tục nói, "Cái đó... Tiểu người lùn chuyện cực khổ."

Nàng quả nhiên chưa quên chuyện này, cũng còn khá không có ngồi.

Ô Hồng hai người hít sâu một hơi, tại nửa tháng trong lòng kiến thiết điều kiện tiên quyết, rốt cuộc lấy hết dũng khí tiến lên giải thích, "Trên... Thượng... Thượng thượng thần chuộc tội, thật sự là... Tiên... Tiên giới đại lục quá... Quá lớn, chúng ta tốn bốn ngày mới tìm Khúc Song thành vị trí, lại dùng một thiên tài tìm được nơi đây, cho nên mới lờ thì giờ."

"Ồ, không có việc gì." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ bên người, "Tim các người là có ngoài ra chuyện, tới... Tôi giúp ta nhìn gà nướng cô em tình huống."

Gà nướng!

Hai người phản xạ có điều kiện run một cái, lúc này mới nhìn thấy trên đất nằm một người, dáng dấp đuổi theo thần bên cạnh cái hư ảnh này giống nhau như đúc.

"Vâng!" Hai người lập tức vậy lại, phân biệt kéo một cái tay xét thoát nhìn, càng xem sắc mặt hai người lại càng bạch, người này trong cơ thể... Rõ ràng cho thấy bị cái gì đốt qua vết tích, lại suy nghĩ một chút thượng thần gọi nàng gà nướng cô em..

Hai người lẫn nhau trao đổi một cái ánh mắt, trong nháy mắt thoáng qua cùng một cái khủng bố phỏng đoán. Người này thật bị nướng qua rồi hả? Thượng thần không biết... Ặn, liền Nhân tu đều không buông tha chứ?

$\Sigma(\Delta^{\circ}|||)$

Run lấy bầy, liền xem xét tay đều có chút không cầm được.

"Như thế nào đây? Có thể cứu chữa sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

Hai người cả kinh, thiếu chút nữa thì sợ đến nhảy cồm lên, cũng còn khá trước nửa tháng trong lòng xây dựng có tác dụng, nuốt xuống nhiều lần, mới đem đến miệng sợ hãi kêu ếp xuống.

Ô Hồng đại hít một hơi, mới lên trước trả lời, "Trên... Thượng thần, thân thể người này nướng... Tồn thương, đến lúc đó tốt chữa trị, một viên Thập phẩm Tiên đan là được rồi. Chẳng qua là sinh cơ bên trong cơ thể nàng đã đoạn tuyệt, muốn để cho linh thể trở về vị trí cũ, cần đến trọng tổ sinh cơ mới được." Bất kể thượng thần tại sao thay đổi chủ ý muốn cứu người, bọn họ liền giả bộ không biết đi, ừ... Hoàn toàn không biết!

"Ồ..." Nguyên lai là nguyên nhân này, gà nướng cô em mới không thể quay về trong thân thể, "Tiếp tục."

"Ngày trước ta Phụng Minh cung bên trong đến lúc đó có Bán Nguyệt Càn, có thể để cho nàng linh thể trở về vị trí cũ, nhưng là..." Nhưng là Phụng Minh cung đã bị Tiêu Đình làm hỏng, cũng không biết có thể hay không tìm được.

Tiêu Đình run lên, lập tức nhắc tay, "Ta có ta có! Ta có Bán Nguyệt Càn, tuyệt đối có thể để cho nàng khôi phục." Chim chết, nói xong người cùng cảnh ngộ đây, lại có thể hăm hại hắn!

"Ồ, vậy thì làm phiền các người." Thẩm Huỳnh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng làm định rồi.

"Thượng thần khách... Khách khí, đây là chúng ta hẳn là... Phải làm!" Tiêu Đình xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cái này mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghĩ đến cái gì nói, "Bán Nguyệt Càn gờ xuống trong nửa khắc đồng hồ thì phải ăn, nếu không liền sẽ mất đi hiệu dụng. Vị này... Tiên tử, nếu muốn khôi phục, còn xin theo ta đi Thiên Ngoại Thiên một chuyến."

"Đa tạ hai vị tiên hữu!" Phong Ảnh mừng như điên, không nghĩ tới chuyện này đơn giản như vậy liền giải quyết, quả thật là nằm mơ một dạng.

Gà nướng cô em cũng lập tức tiến lên hành lễ nói tạ, tiếp lấy xoay người vừa nhìn về phía sau lưng, "Thẩm Huỳnh, cảm ơn, lại bị người cứu một lần."

"Không có gì." Nàng cũng không làm cái gì a, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tiếp tục xem hướng hai cái nói, "Đúng rồi, xem các người rất biết xem bệnh, thuận tiện giúp hần cũng nhìn một chút thôi!"

Nàng chỉ chỉ Nghệ Thanh.

"Vâng!" Hai người lập tức tiến lên, mảnh nhỏ một nhìn trên người đối phương tiên khí, mơ hồ có thăng đề khí tức, hơn nữa không yếu, chẳng qua là chưa từng đi Thăng Đế Đài mà thôi. Hai người nhất thời có chút kinh ngạc, thuận miệng lại hỏi, "Không biết tiên hữu là..."

"Ồ, hần là ta đầu bếp!" Thẩm Huỳnh theo bản năng đáp lại một câu.

Tiếng nói vừa dứt.

Loảng xoảng một tiếng.

Hai người nhất thời chân mềm nhũn, thăng tấp liền quỳ xuống.

Trù... Trù... Đầu bếp, nàng thậm chí ngay cả đầu bếp đều chuẩn bị xong.

Nói xong tha thứ bọn họ đâu?

(?? ㄐ?? `)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Chương 159: Hướng Thiên Ngoại Thiên

P/s: từ loại có đôi khi còn có nghĩa là trồng. Mấy chương này nó nói về vụ trồng cây cho thiếu quân, ta làm biếng edit nên mọi người tự hiểu nha

So với gà nướng cô em tới, Nghệ Thanh thương muốn tốt rất nhiều, nhiều nghi ngại là tốt rồi. Có lẽ là trực tiếp đi Thăng Đế Đài, chính thức đem tu vi lên tới Thiếu Đế, vết thương trên người hần cũng có thể trực tiếp bị thăng đề thời điểm đậm đà tiên khí chữa trị.

Đúng dịp là Thăng Đế Đài cũng tại Thiên Ngoại Thiên, chẳng qua là tại bất đồng hai cái phương hướng. Mấy người suy nghĩ chung quy là muốn đi, vì vậy quyết định chia binh hai đường, Thẩm Huỳnh bọn họ đi Thăng Đế Đài. Mà gà nướng cô em cùng Phong Ảnh đi theo chim muông hai để đi lấy nửa tháng Càn.

Bay ra phái Vô Dịch trong nháy mắt, một mực đem da nứt quá chặt chẽ hai cái, lúc này mới thở phào một cái thật dài. Quá tốt rồi, bọn họ còn sống! Lo lắng hơn nửa tháng cuối cùng có thể yên tâm.

Cũng còn khá vừa vặn cần dùng đến bọn họ, nếu không bọn họ không chừng liền xuất hiện tại thượng thần trên bàn rồi. Hai thú thú lòng tràn đầy vui mừng, nhìn liền Phong Ảnh cùng ánh mắt của Thích Chanh Vũ đều càng thêm hiền hòa rồi, không chỉ móc ra đỉnh cấp Tiên khí mời hai người đi lên, sợ hai người bức bối còn thao thao bất tuyệt giới thiệu Thiên Ngoại Thiên tình huống lên.

"Hai vị tiên hữu, một mời rồi sao? Có hay không muốn nghỉ ngơi một chút, lần đi Thiên Ngoại Thiên yêu cầu gần hai ngày thời gian, còn xa không gấp."

"Đứng nha đứng nha, Thích cô nương vẫn là linh thể, xuất hành có nhiều bất tiện, ta cái này có viên trân Hồn Châu, có thể dưỡng khí an thần, chính thích hợp cô nương."

"Không sai, Ảnh tiên hữu cũng trọng thương chưa lành, ta cái này có bình cực phẩm Tiên đan. Tiên hữu cảm lấy, có thể ăn trước một viên chữa thương, còn lại ăn chơi đùa!"

Phong Ảnh: "..."

Thích Chanh Vũ: "..."

"Nhiều... Đa tạ hai vị Đế Quân." Thấy hai người một mực giữ đồ trong tay, một bộ bọn họ không thu liền không bỏ qua bộ dáng, hai người không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, trịnh trọng nói tạ.

"Phong Ảnh." Chanh Vũ theo bản năng kéo một cái Phong Ảnh, nhìn một mặt chân thành hai người một cái, không nhận được truyền âm nói, "Hai vị này... Thật sự là Đế Quân?" Tiên giới mạnh nhất tu vi người?

"Ừ... Đi?" Phong Ảnh cũng có chút không chính xác, Tiên giới tiên nhân nguyên lai đều là tốt như vậy khách sao? Mắt thấy lên hai người thật giống như nhét điểm cái gì cho bộ dáng của bọn họ, hần liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở, "Khổ cực hai vị đế quân, bất quá thời gian không còn sớm, chúng ta hay là trước được đi đường quan trọng. Hơn nữa chúng ta cùng Thẩm Huỳnh hẹn xong, nhiều nhất mười thiên, trở về phái Vô Định hội hợp..."

Hần lời còn chưa nói hết, hai người đột nhiên run lên, trong nháy mắt đứng nghiêm, thay đổi mới vừa ung dung bộ dáng, mặt mũi trắng bệch, "Mau mau nhanh, nhanh đi Thiên Ngoại Thiên, hôm nay liền chạy trở về!" Thiếu chút nữa đã quên rồi chính sự.

Trong nháy mắt toàn bộ pháp khí vèo một cái, lấy mới vừa tốc độ gấp 10 lần hướng phía trước vội vã đi.

Thiếu chút nữa không có đứng vững Thích Chanh Vũ: "..."

Nhớ ra cái gì đó Phong Ảnh: "..."

Bọn họ... Không phải là cãi nhau Thẩm Huỳnh ngủ đi?

Bên kia.

Hai thầy trò yên lặng nhìn người trước mắt.

"Nhìn cái gì vậy?" Cô Nguyệt trực tiếp trợn mắt nhìn trở về, "Thiên Ngoại Thiên là các ngươi mở, ta không thể đi sao?"

"Ây... Cũng không phải là." Thẩm Huỳnh gãi đầu một cái, "Chẳng qua là ta cho là ngươi sẽ cùng Phong Ảnh bọn họ một tổ."

Nghệ Thanh: "Thêm một."

Ấn Ngu ba ba hốt bạc thuộc tính, lại có thể liền như vậy bỏ qua hai cái khách hàng lớn, ngược lại đi theo đám bọn hắn đi Thăng Đế Đài, cái này không khoa học a!

"Ta tại sao phải cùng bọn họ một tổ?" Cô Nguyệt lờm một cái, lại không phải là rất quen, "Các ngươi hai cái này họ: Không gây họa liền không thoái mái ski, lão tử không nhìn chăm chăm các ngươi làm được hả?" Hắn cũng không muốn lại nhận được, bọn họ hôm nay đập nơi này, ngày mai lại phá hủy nơi đó tin tức. Nhìn Ô Hồng cùng Tiểu Đình hai vị Đế Quân thái độ, sau đó lại không phải là không thể lui tới, muốn làm ăn, tùy thời đều có thể.

Lại nói, hắn đã sớm giao phó Phong Ảnh thu thập tài liệu. Có hệ thống tại, trong vòng ngàn dặm bên trong dải cây nấm đều có thể quét hình đi ra. Đợi có số liệu cụ thể, tri dĩ tri bỉ (biết đó biết đây), sau đó hớ... A Phi! Làm lên sinh ý tới mới có thể làm ít công to sao.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút! Thăng Đế Đài không phải là rất xa sao?" Cô Nguyệt thúc giục, "Nói xong rồi trong vòng mười ngày giải quyết, trở về còn có cái khác sinh ý phải làm đây? Hai người đừng có mải đầu vào nữa."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Chúng ta nghèo ép quả nhiên không hiểu thế giới của người có tiền.

Mặc dù một đạo có Ngu ba ba thúc giục đuổi, ba người vẫn là tốn năm ngày thời gian, mới được Thiên Ngoại Thiên Thăng Đế Đài. Thật ra thì cái gọi là Thiên Ngoại Thiên, cùng Du Phong tiên phủ một dạng, là Tiên giới liên kết nhưng lại cô lập với Tiên giới địa phương.

Chẳng qua là Du Phong tiên phủ tại Tiên giới biên giới, mà Thiên Ngoại Thiên tại Tiên giới trung tâm nhất, cửa trọng thiên bên trên. Muốn lên đi, cần phải xuyên qua cửa trọng cửa cung. Mỗi một tầng đều có các phe đại lục tiên nhân nắm chặt, chỉ có tay cầm Đế Quân lệnh bài người mới có thể xuyên qua cửa cung lên. Nhưng Thăng Đế Đài bất đồng, này đài tại Thiên Ngoại Thiên nhất ven, không cần đi qua cửa trọng cửa cung liền có thể trực tiếp đi qua.

Ba người một đường bay thẳng mà lên, chừng mấy ngày bốn phía đều là một mảnh trắng xóa tiên vụ. Thật vất vả mới nhìn thấy xa xa cao vút với trong đám mây đài cao. Sân thượng vô cùng rộng rãi, giống như là trong phái Diễn Võ Trường. Bốn phía cũng không có cái gì đặc thù kiến trúc, liền như vậy lẻ loi một cái đài phủ ở trên chín tầng trời.

Chỉ là xa xa liền có thể cảm giác được phía trên tản ra thiên địa uy áp, Cô Nguyệt đều không yên dừng một chút, hít sâu một hơi, mới tiếp tục bay đi.

Mấy người vừa dứt mà, một nói thân ảnh màu trắng nhất thời liền xuất hiện tại mấy người trước mặt.

"Xin chào ba vị tiên hữu." Người đến là cái quần áo trắng tóc trắng lão giả, cười hết sức hòa ái, ánh mắt nhìn về phía Nghệ Thanh, ánh mắt sáng một cái lại lần nữa cong lại đi, "Thiếu Quân."

Tiên giới thăng đế giả phân ba cái giai đoạn, thăng Thiếu Đế xưng Thiếu Quân, tiên đế là hơn quân, chỉ có Thiên Đế mới gọi là Đế Quân. Hắn tại Thăng Đế Đài nhiều năm, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra, bên phải Nghệ Thanh mới là lúc này tới, lên cấp Thiếu Đế người.

"Chúc mừng Thiếu Quân tu vi tăng mạnh." Hắn cười càng thêm hiền hòa, cũng không nhiều tri hoãn, tránh ra bên cạnh một bước nói, "Ta chính là nơi này Thăng Đế Đài thủ đài tiên nhân, là chúng Đế Quân mệnh ta ở chỗ này, vì mới lên cấp để vị Tiên Quân môn giải thích nghi hoặc. Mấy vị tiên hữu xin mời đi theo ta."

Hắn một đường dẫn mấy người tới cái kia Thăng Đế Đài trên, mới chỉ chỉ vị trí giữa, nhìn về phía Nghệ Thanh nói, "Còn thiếu quân mời đứng ở ở giữa nhất trên thiên thạch, đến lúc đó tự sẽ xuất hiện sắc trời, Thiếu Quân chỉ cần dẫn vào tiên khí, đợi đủ một phút đồng hồ thời gian liền có thể."

"Làm phiền tiên hữu." Nghệ Thanh gật đầu, lúc này mới chạy đi nơi đâu đi.

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt theo bản năng đi về phía trước một bước, lại bị thủ đài tiên nhân ngăn lại, "Hai vị tiên hữu xin dừng bước, Thăng Đế Đài chỉ có tấn cùng để vị người mới có thể đi vào."

"Ồ." Hai người lúc này mới lui về, mang chút ít lo lắng nhìn về phía đã đứng lại trung gian người, dù sao trên người hắn còn có thương.

"Hai vị tiên hữu không cần phải lo lắng." Như là nhìn ra tâm tư của bọn hắn, thủ đài tiên nhân nói, "Thiếu Quân không có việc gì. Thăng đế cùng độ kiếp bất đồng, chỉ có thể hạ xuống sắc trời, đối với tu vi là đại đại hữu ích, cũng sẽ không có nguy hiểm gì."

"Không có Thiên kiếp sao?" Cô Nguyệt cũng sờ, còn tưởng rằng hắn ngăn lại hắn, là sợ bọn họ bị Thiên kiếp liên lụy đây!

"Thượng tiên nói đùa." Hắn cười ha ha nói, "Thăng đế là chuyện tốt, làm sao sẽ có Thiên kiếp đây? Nay Thăng Đế Đài cũng coi là Thượng Thiên đối với người tu hành khen thưởng. Bất quá... Hắn sau đó nếu như là thăng lên Tiên Đế, hoặc là Thiên Đế tôn sư, vẫn sẽ có, chẳng qua là không cản trở lại Thăng Đế Đài rồi."

"Thì ra là như vậy." Cô Nguyệt gật đầu, cũng không để ý, tiếp tục xem hướng trung gian Nghệ Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 160: Thăng Lên Thiếu Đế

Hắn đã ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị vào định rồi. Cơ hồ là tại hắn nhắm mắt trong nháy mắt, bốn phía đột nhiên liền bạo phát ra khổng lồ tiên khí, bốn phía gió nổi mây vần mà bắt đầu, một đạo nhức mắt sắc trời trực tiếp từ trên trời hạ xuống, rơi vào trên người của hắn.

Càng thêm đậm đà tiên khí cùng đầy trời uy áp, khiến cho, bất luận hắn cũng không khỏi lui một bước. Đến lúc đó thủ đài tiên nhân như là thường thấy loại tràng diện này, cũng không biết xúc động nơi nào, ba người quanh thân lập tức xuất hiện một cái trận pháp, đem mấy người che chở ở trong đó.

Giữa đài tiên khí lại càng đậm, tại bên dưới kim quang kia, khí tức trên người của Nghệ Thanh, chính lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tại căng vọt. Cô Nguyệt theo bản năng cảm ứng một cái, phát hiện ngay như vậy quang cùng ban đầu sau khi phi thăng, nhìn thấy ánh sáng tiếp đón tương tự, chẳng qua là càng thêm đậm đà cùng khổng lồ. Đặc biệt là bên trong thiên địa uy áp càng là kinh người, liền trong trận pháp chính bọn họ, cũng không khỏi có chút run sợ.

Cái này thủ đài tiên nhân nói không sai, cái này Thăng Đế Đài thật sự chính là đối với thăng đế chi nhân phúc lợi. Không chỉ không có Thiên kiếp, còn có thể trực tiếp tăng cao tu vi. Chỉ bất quá cũng muốn tu vi của chính mình quá mạnh, mới có thể tiếp nhận được như vậy thiên địa uy áp, ít nhất hắn bây giờ là không làm được.

Hừ! Đám này treo ép!

"Đó là cái gì?" Thẩm Huỳnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

"Cái gì?" Cô Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời không biết lúc nào, xuất hiện mấy đóa màu sắc rực rỡ vân hà, bắt đầu khởi động trong lúc đó mơ hồ có cái gì vọt ra, "Kiếp lỗi?" Nói xong không có đây?

"Đó là đế ấn lỗi!" Thủ đài tiên nhân giải thích, "Không có chuyện gì, tất cả mọi người đăng để thời điểm đều sẽ xuất hiện, lỗi ấn một cái, để vị liền thành."

Hắn vừa dứt lời, quả nhiên theo bá rồi một tiếng giòn vang, quả nhiên một đạo bạch quang phổ thông tia chớp, liền đánh hạ, trực kích phía dưới Nghệ Thanh mi tâm. Nghệ Thanh cũng không có phản ứng gì, chẳng qua là ngách tâm từ từ hiện ra một đạo màu đỏ pháp ấn, thật đơn giản một cái thụ điều.

Nàng nhú mày một cái, ngẩng đầu tiếp tục xem bầu trời một chỗ.

Cái này lỗi...

"Đế ấn đã thành!" Thủ đài tiên nhân kinh ngạc vui mừng lên tiếng.

Quả nhiên, sau một khắc Nghệ Thanh bốn phía tiên khí liền tiêu mất, trên người sắc trời cũng từ từ tiêu tan.

"Chúc mừng Thiệu Quân đăng đề!" Thủ đài tiên nhân lập tức nằm rạp người hành lễ.

Cô Nguyệt hừ lạnh một tiếng, hướng về phía người đi tới nói, "Tạm thời để cho ngươi dẫn trước một chút, ta sẽ đuổi tới, Thẩm Huỳnh ngươi... Ồ, Thẩm Huỳnh? Thẩm Huỳnh!" Lúc này mới phát hiện nàng còn ngẩng đầu nhìn cái gì, liền vội vàng đẩy một cái người.

"À?"

"Thế nào, ngu rồi? Nhìn gì đây?"

"Ồ... Không có việc gì." Thẩm Huỳnh lúc này mới tỉnh hồn, nhìn về phía đã người đi tới, "Đầu bếp, như thế nào đây?"

"Sư phụ..." Nghệ Thanh ánh mắt nhất thời sáng lên, quả nhiên sư phụ quan tâm nhất hân, "Thương thế của ta đã hoàn toàn tốt rồi. Hơn nữa... Trong cơ thể tiên khí so với ngày trước bất kỳ lần nào dồn ngộ đều muốn dồi dào." Hân cái này là lần đầu tiên có như thế cảm ứng mãnh liệt, biết rõ tu vi tăng trưởng đến như thế nhiều.

]

"Kiếm khí kia đây?" Thẩm Huỳnh đột nhiên hỏi.

"Kiếm... Khí?" Nghệ Thanh sửng sốt, thật giống như lúc này mới nhớ tới chuyện này tới, liền vội vàng tinh tế cảm ứng một cái kiếm khí, nhất thời ngẩn ngơ, "Thật giống như... Giống như trước." Không có gì khác nhau bộ dáng.

"Ồ..." Thẩm Huỳnh ánh mắt hí một cái, không có tiếp tục hỏi lại, xoay người nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Ngươi ba ba, có thể đi về chứ? Ta thật là đói!"

"Cả ngày chỉ biết nói lấp, ăn chết ngươi à!" Cô Nguyệt một mặt oán niệm trợn mắt nhìn nàng một cái, nhưng vẫn là xoay người hướng thủ đài tiên nhân cáo từ!

"Đi đầu bếp!" Thẩm Huỳnh lập tức hướng thúc giục Nghệ Thanh ngự kiếm.

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Ba người lúc này mới bay trở về.

Phái Vô Địch.

Thẩm Huỳnh mấy người mới vừa bước vào hậu điện, vừa vận dụng phái gà nướng cô em cùng Phong Ảnh. Hai người bọn họ trở về đến so với các nàng còn sớm ngày, trên người Thích Chanh Vũ thương cũng đã hoàn toàn tốt rồi, không bao giờ nữa là cái hư ảnh này, nàng vốn là đáng đẹp mắt, một thân quần áo màu đỏ đặc biệt mắt sáng.

"Thẩm Huỳnh!" Vừa thấy được nàng, Thích Chanh Vũ trực tiếp liền nhào tới ôm, lời nói lo lắng, pháo một dạng ra bên ngoài bật, "Ngươi làm sao mới trở về, còn nghĩ đến đám các ngươi xảy ra chuyện chứ? Ta đều dự định đi ra ngoài tìm ngươi, thế nào trên đường không có xảy ra vấn đề gì sao? Có bị thương không? Có thể có thụ cái gì khi dễ? Ta giúp ngươi đánh hân!"

Ảnh phong: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Tiểu kỹ nữ *2

Sắc mặt của hai người, đồng loạt tối rồi, một bộ cổ nén muốn xông tới kéo ra hai người tàn bạo biểu tình.

"Áy... Ta không sao." Thẩm Huỳnh giả vờ kéo ra tay nàng, lúc trước cũng không cảm thấy gà nướng cô em nhiệt tình như vậy à?

"Ảnh lâu chủ!" Đến lúc đó Cô Nguyệt ánh mắt sáng lên, trực tiếp nhìn về phía Phong Ảnh, "Một đường cực khổ, chuyến này có thể có cái gì thu hoạch à?" Nhanh tới đây, trao đổi trao đổi tình báo, nhìn một chút Thiên Ngoại Thiên có cái gì có thể hổ. Nói lấy liền kéo lấy người hướng bên cạnh trên bàn đá đi.

"Cô Nguyệt huynh gọi ta Phong Ảnh là tốt rồi." Phong Ảnh lần nữa nhìn Thích Chanh Vũ một cái, phát hiện đối phương chỉ lo đối với Thẩm Huỳnh hư ân cần hỏi han, liền cái ánh mắt đều không cho hân, lúc này mới đẩy bụng oán niệm đi qua, Tiểu Vũ không yêu ta rồi, thương tâm..

"Cũng còn khá ngươi không có xảy ra việc gì." Thích Chanh Vũ tiếp tục kéo lấy Thẩm Huỳnh, thẳng tắp quét nàng một vòng, cả người đều tản ra mẹ già hào quang, "Ngươi một đường một là chứ? Có muốn hay không nghỉ ngơi một chút? Đứng rồi, ngươi làm sao lão mặc bộ này bụi bẩn áo choàng? Ta sẽ trần phù chi thuật, hiện tại thân thể cũng khá, có muốn hay không ta cho ngươi thêm mấy bộ pháp y? Đồ lót, áo ngoài, cởi bỏ trang phục khi diễn xong,

thậm chí là..." Nàng cười một tiếng, thấp giọng nói, "Cái yếm cũng có thể nha! Người thích màu gì?"

"..." Tại sao có loại bị quái a di để mất tới ảo giác.

"Không... Không cần rồi." Thẩm Huỳnh tức xạm mặt lại, lập tức nói sang chuyện khác, "Cái đó... Ta thật là đói, về trước hậu điện nấu com đi."

Nàng thật giống như lúc này mới nhớ tới chuyện này tới, liền vội vàng nói liền xoay người đẩy cửa ra, "Được, chúng ta tiến tiến..."

Mới vừa muốn đẩy ra cánh cửa, đột nhiên bên trong, ực một trận động tĩnh.

"Cẩn thận!" Một mực đang (tại) bên cạnh Nghệ Thanh cả kinh, trực tiếp ôm lấy bên người Thẩm Huỳnh, trong nháy mắt lui ra hết mấy bước, "Sư phụ, người không có việc gì?"

"Không có..." Thẩm Huỳnh đi phía trước nhìn một cái, chỉ thấy bên trong cửa, chính rầm rầm xông ra một nhóm hoặc dài mảnh hoặc tròn vo đồ vật, nhất thời tán đầy đất, Thích Chanh Vũ nhất thời không phản ứng kịp, thiếu chút nữa bị chôn ở bên trong.

"Tiểu Vũ!" Phong Ảnh thân hình lóe lên liền bay tới, vốn định đỡ sắp ngược ở gà nướng cô em, lại đột nhiên đập phải cái gì, dưới chân lại một quả, bịch một tiếng chính mình trước một bước quăng.

"Đây là cái gì ám khí?" Hắn một mặt mừng bức theo đồng lớn tròn vo trong bò dầy, thuận tay nắm lên cái nhìn một cái, ừ, khá quen, đây là..."Khoai tây?"

Tiền giới vì sao lại có loại này phạm trần đồ vật, khó trách là khoai tây tinh / Tiên?

Mấy người trực tiếp tiến lên nhìn một cái, lúc này mới phát hiện, trên đất tán đầy đất không chỉ có khoai tây, còn có khoai lang mật, củ cải linh thực, tòi cầu, chờ đủ loại đủ kiểu thức ăn phẩm. Không chỉ như thế, trong phòng càng là chất đầy một phòng.

Thẩm Huỳnh nhất thời có loại dự cảm bất thường, xoay người nhìn về phía bên người Nghệ Thanh, "Đầu bếp, những thứ này không phải là..." Nhĩ trông chứ?

Nghệ Thanh sắc mặt trong nháy mắt tối rồi, thân hình lóe lên, nhất thời biến mất ở hậu điện, không tới ba hơi thở thời gian lại bay trở lại. Sắc mặt càng đen hơn, hướng nàng gật đầu một cái, "Đúng!" Những thứ này chính là hán loại những thứ kia, vốn là dự định nấu com thời điểm, cho sư phụ phối thức ăn dùng.

"Rút bao nhiêu?"

"Một cây không lưu."

"..."

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên bệ cửa sổ, cảm cái kia đặc biệt bắt mắt ba cái bò công anh, đột nhiên hiểu được những vật này là ai dời tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Chương 161: Tuyên Đồng Nhập Đạo

Tiểu người lùn đến phái Vô Dịch đã có hơn một tháng rồi, trừ quá mức xui xẻo thường xuyên sẽ bị chút ngoại thương, cái khác ngược lại vẫn được, duy nhất một điểm không sửa đổi được là, một ngày ba bữa, kiên nhẫn không bỏ vất óc tìm mưu kế hướng nàng nhét cung phụng hành vi. Cũng không biết nàng từ đâu lấy được, có lúc là một ít bao bánh ngọt, có lúc túi nhỏ quà vặt, có lúc là đủ loại tiên quả. Ngược lại mỗi sáng sớm, nàng đều có thể nhìn thấy trên bệ cửa sổ, thật chỉnh tề để những thứ này.

Hơn nữa vô luận nàng làm sao tỏ vẻ không cần, nàng còn chưa đổi cung phụng cái thói quen này.

Mãi đến có một ngày, nàng ôm lấy không biết từ đâu hái tiểu hoa đại đi vào, bị củ cải đựng vừa vặn. Một cái nào đó thức ăn nhất thời liền nổ! Hai cái tuổi không lớn lắm người, trực tiếp liền bầm, củ cải kiên định hấn về chính mình tặng hoa quyền lợi, sống chết không cho hoa khác hoa tiếp cận Thẩm Huỳnh. Dám buộc tiểu người lùn đem trong tay tiểu hoa đại, đổi thành hấn bò công anh. Còn tỏ vẻ sau đó muốn đưa, đến theo chỗ của hắn đổi.

Theo cái kia sau nàng bệ cửa sổ không xuất hiện nữa qua hoa khác.

Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên bệ cửa sổ cái kia ba cái, chọc vào thẳng tắp, gió thổi một cái bay lên liền tiếp khói mù một dạng hạt giống bò công anh, khòe miệng co gập đến càng thêm lợi hại, đây là... Kế lập bia sau, nàng trả lại cho mình lên ba nén hương sao?

"Chường môn, Cô Nguyệt trưởng lão, người mang đến." Úc Hồng dẫn tiểu người lùn đi vào, mấy ngày không thấy, nàng thật giống như lại cao hơn chút ít, đã sắp đạt đến Úc Hồng bả vai rồi.

"Thần tiên, người trở về..." Vừa đi vào hậu điện, Tuyên Đồng ánh mắt trong nháy mắt liền sáng lên, vừa định muốn hướng Thẩm Huỳnh chạy tới, nhớ ra cái gì đó lại nhận được, học bộ dạng của Úc Hồng chào một cái, "Tuyên Đồng gặp qua chường môn, hai vị trưởng lão."

"Tuyên Đồng, trong phòng những vật này là người ném?" Cô Nguyệt lên tiếng nói.

Tuyên Đồng sắc mặt đỏ một chút, dùng sức gật đầu một cái, "Ừm."

"Tại sao?"

"Đây là cho thần... Chường môn cung phụng."

Cô Nguyệt có chút nhức đầu, "Người đã là phái ta đệ tử, không cần cố ý cho cái gì cung phụng." Hơn nữa còn là từ trong đất nhà mình rút ra! Nghê Thanh tên kia, chịu đựng không có đánh người một hồi đều đã rất cho mặt mũi.

"Nhưng là... Nhưng là ta đáp ứng qua thần tiên!" Nàng vẻ mặt thành thật nói, "Hồng tỷ tỷ nói, làm người muốn giăng thành tín, làm Tiên càng là. Đáp ứng chuyện liền muốn làm!" Thần tiên phù hộ nàng, nàng nói qua muốn mỗi ngày cho cung phụng, cho nên một ngày đều không thể đoạn.

Cô Nguyệt: "..."

Trúng thương Úc Hồng: "..."

"Hơn nữa..." Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn cau một cái thoáng qua một chút ủy khuất, thẳng tắp nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Ta thật nhiều ngày cũng không thấy đến thần tiên rồi, ta còn tưởng rằng... Cho là..." Cho là nàng không cần ta nữa. Nàng âm thanh trầm một cái, hồi lâu lại khôi phục, "Ta liền chỉ biết thần tiên nhất định sẽ trở lại, cho nên... Ta lần này chuẩn bị xong đều có thể thả cực kỳ lâu thức ăn, sẽ không hư." Nàng thật vất vả mới ở sau núi tìm được, đào thật lâu thật lâu đây!

Sẽ không hư thức ăn nguyên chủ nhân Nghê Thanh: "... Nghĩ ném nàng xuống núi +1.

"Ta... Làm gì sai sao?" Tuyên Đồng mặt mày nhìn lấy mấy người.

"..." Cô Nguyệt tức xạm mặt lại, thật đúng là không nói ra lỗi cái chữ này, than một tiếng, cũng không biết cảm cái này lòng tốt làm chuyện xấu đưa trẻ làm sao bây giờ, rốt cuộc là một cái hài tử! Dứt khoát trực tiếp nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh nói, "Alô, chính người Fan, tự làm chủ!" Ta bất kể rồi!

Thẩm Huỳnh gặm trái cây tay một hồi, nhìn về phía chính lấp lánh nhìn lấy nàng đưa trẻ, còn chưa ăn cơm nữa, giáo dục đưa trẻ cái gì... Thật là phiền phức a!

Than một tiếng, lúc này mới đứng dậy đi về phía nàng.

"Cái đó... Tiểu người lùn a!"

]

"Thần tiên chường môn." Tuyên Đồng lập tức ưỡn thẳng người cái, cả người đều tản ra mê muội ánh sáng, a a a... Thần tiên rốt cuộc nói chuyện với nàng rồi!

"Nói cho người biết cái bí mật."

"À?" Nàng sùng sốt một chút.

"Thật ra thì chúng ta thần tiên cung phụng, là không lưu hành đưa ăn. Cho nên người đưa những thứ này... Vô dụng!" Hơn nữa còn là dùng để phối món ăn thức ăn.

"Thật... Có thật không?" Nàng cả người đều ngu, ảnh toàn thân quả cầu da xì hơi một dạng ừ rừ đi xuống, trong mắt hơi nước mê mẩn, một bộ muốn khóc lên bộ dạng, "Vậy... Vậy phải thế nào dạng mới tính cung phụng?"

"Cái này có thể khó khăn, nhất thời hồi lâu người có thể học không tốt."

"Ta không sợ! Mời chường môn dạy ta, ta sẽ làm xong!"

"Vậy mới tốt chứ! Vậy thì..." Nàng xoay người hướng bên trong nhà chỉ một cái, nghiêm trang nói, "Trước đem những thứ này đều loại trừ về tại chỗ nói sau đi!"

"Ta lập tức đi!"

Nàng sắc mặt vui mừng, lập tức khom người nhặt lên đầy đất phối thức ăn.

Cô Nguyệt: "..."

Đây là lặc lư chứ? Rõ ràng chính là lặc lư, chỉ là vì rõ ràng nhà trống mà thôi chứ? Liền đưa trẻ cũng không thả qua, người muốn không nội dung chính mặt đi à!

"Tới, ta cái này có túi trữ vật, dùng cái này trang thuận lợi."

"Tạ Tạ chương môn!"

"Không khách khí, loại sau khi trở về, nhớ đến thuận tiện trở lại quét dọn một chút nhà. Cố gắng lên ta xem trọng người nha."

"Được rồi chương môn, không thành vấn đề chương môn!"

Cô Nguyệt: "... MDZZ!

Vân vân, Úc Hồng người đó là ánh mắt gì! Không cần loạn học, cũng không cần dạy cho đệ tử khác đi à!

Nhìn một chút hớn hờ vui mừng, cầm lấy túi trữ vật chạy ra ngoài làm ruộng người nào đó, Úc Hồng nghiêm túc suy nghĩ lên, có muốn hay không cũng giúp chương môn loại khỏi địa. Dù sao mới vừa Tuyên Đồng được khen nữa nha!

Hâm mộ...

"Chương môn, hai vị trưởng lão. Liên quan với Tuyên Đồng tiểu sư muội... Đệ tử có chuyện nghĩ muốn bẩm báo." Nhớ tới chính sự, nàng không thể làm gì khác hơn là tạm thời đề xuống con tim ý tưởng, ừ, chờ nói xong cũng đi sau núi chiếm khối địa!

"Làm sao?" Cô Nguyệt ngẩng đầu lên.

"Là liên quan với năng tu vi chuyện." Úc Hồng có chút hơi khó nói, "Nàng trời sinh thể nhược, cũng không thích hợp thể tu, cho nên trong phái phương pháp tu luyện. Nàng căn bản không cách nào đuổi theo, coi như là kiếm thuật cũng rất khó có thành tựu. Trước dẫn khí nhập thể đều là do Bích Đào dạy. Nhưng hẳn dù sao cũng là Đan tu, Hòa thuộc tính. Tiểu sư muội lại là đơn độc Thủy linh căn, cũng không thích hợp tiếp tục cùng hẳn luyện tiếp."

Đây chính là một vấn đề.

"Đơn độc Thủy linh căn!" Một bên Thích Chanh Vũ kinh hô thành tiếng, kinh ngạc nhìn về phía Cô Nguyệt ba người nói, "Chẳng lẽ nàng cũng vậy..."

Cô Nguyệt yên lặng hồi lâu, mới gật đầu, "... Không sai."

Bên người Thích Chanh Vũ tay nắm chặt, thuần âm thân thể sẽ có dạng gì gập gờ, nàng rõ ràng nhất. Mặc dù nơi này là Tiên giới, không đến nỗi trải qua giống như nàng thể thảm, nhưng chỉ là loại thể chất này cũng là luyện chế đủ loại Tiên khí Tiên đan tài liệu tốt.

"Ta tới đi, để cho ta tới dạy nàng." Nàng cũng là thuần âm thân thể, không có ai so với nàng hiểu rõ hơn phương pháp tu luyện.

Cô Nguyệt lắc đầu một cái, không nói trước nội dung cốt truyện chuyện, "Nàng đã dẫn khí nhập thể, trừ phi phế công trọng tu. Người dù sao cũng là... Ô? Công pháp của người!"

Hắn lúc này mới chú ý nàng quanh thân vây quanh lại là tiên khí, mà không phải là Ma tu âm khí.

"Ta tu ma chi là vì trả thù." Thích Chanh Vũ cười nói, "Đến Thượng Thanh giới sau, ta liền tán công trọng tu, bây giờ là tiên tu."

"Nhanh như vậy!" Cô Nguyệt vẫn là không thể tin được, không nói trước tán công trọng tu thống khổ người bình thường không chịu nổi, hơn nữa còn yêu cầu theo luyện khí bắt đầu lại, nàng lúc này mới mấy năm không thấy a!

"Không thích, ta suốt tồn năm trăm năm thời gian." Hơn nữa cũng là bởi vì hai lần trọng tu nguyên nhân, nàng mới có thể không có vượt qua lời kiếp, biến thành cái đó linh thể bộ dáng.

"Năm trăm năm!" Cô Nguyệt cả kinh, "Cái này làm sao có thể, không phải là mới mấy..." Chờ một chút! Chẳng lẽ Tiên giới cùng Phàm giới còn có thời gian kém sao?

"Người trọng tu sau bao lâu mới thượng giới?"

Thích Chanh Vũ tính toán một chút, "Hai trăm năm."

"..." Nàng sẽ không tại hạ giới tìm bọn họ hơn 700 năm chứ? Như vậy tính ra, trên trời một ngày, trên đất không sai biệt lắm chính là một năm a.

Nhất thời có chút khâm phục nhìn nàng một cái, "Ngươi trọng tu hai lần, ngắn ngủi hai trăm năm liền có thể phi thăng, cũng coi là thiên phú cực cao rồi."

"Không sai." Nghê Thanh cũng gật đầu một cái, không hổ là sư phụ giúp qua người, "Tu sĩ muốn Hóa Thần, phỏng chừng đều không có nhanh như vậy."

Thích Chanh Vũ: "..."

Phong Ảnh: "..."

Lời này do hai người bọn họ nói ra, thế nào cảm giác giống như châm chọc đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Chương 162: Thuộc Tính Thăng Bằng

"Cái kia cứ quyết định như vậy đi, môn hạ ta ngược lại cũng không có đệ tử, liền thu đứa bé này vì đồ tốt rồi." Thích Chanh Vũ nói.

"Không được!" Bất ngờ Cô Nguyệt vẫn là phản đối.

"Vì sao?"

"Không chỉ là bởi vì công pháp vấn đề." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, tuy nói nội dung cốt truyện đã sớm đi chệch rồi, nhưng không có nghĩa là nhất định sẽ không phát sinh, giao hoàn toàn không biết chuyện Thích Chanh Vũ, hẳn vẫn là không yên lòng. Đặc biệt là đứa bé kia dường như còn kèm theo vận xui thuộc tính, "Nàng... Có chút đặc thù, không chỉ là bởi vì thể chất. Ngươi dạy nàng tu luyện có thể, nhưng cũng không cần thu học trò cho thỏa đáng."

"Đặc thù?" Thích Chanh Vũ sửng sốt, "Nơi nào đặc thù?"

Cô Nguyệt nhét vào, cũng không thể nói nàng là nữ chủ, không đúng sẽ bẫy chết ngươi đi, "Nàng... Nàng..."

"Trên người nàng có ma chủng." Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

Cái gì?

Mọi người đều là cả kinh, đồng loạt quay đầu nhìn về phía nàng.

"Cái gì?" Cô Nguyệt trực tiếp đoạt lấy trong tay nàng găm một nửa trái cây, "Cái gì ma chủng, làm sao ngươi biết?"

"Ta nhìn thấy a!" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu.

"Vậy ngươi tại sao không nói sớm?"

"Ngươi cũng không hỏi a!"

"..." Đào của ta đây!

"Nàng cái trán không phải là một mực có một cái hoa sen con dấu sao?" Thẩm Huỳnh đổi một trái cây, tiếp tục găm lấy nói, "Ta nghĩ đến đám các ngươi sớm biết."

"Cái này cùng con dấu có cái gì quan..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên tròn to hai mắt, "Nàng... Nàng không phải chính là năm đó từ trên người Ninh Tử An chia ra... Tâm Ma ma chủng đi!" Ban đầu cái đó bé gái cái trán quả thực có một cái giống nhau như đúc.

"Đúng nha!"

Mịa nó!

Đối với ngươi muội a! Chuyện trọng yếu như vậy, nàng lại có thể một mực chưa nói qua. Cô Nguyệt nghĩ đập chết cái này cái ngu ngốc, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút hẳn biết nội dung cốt truyện, lại cảm thấy xác thực chắc là như vậy.

Ở bên trong nội dung cốt truyện nhân vật nam chính vốn là tu chính là vô tình kiếm đạo, lại chỉ đối với lần đầu tiên gặp mặt nữ chủ không giống nhau, không chỉ cứu nàng, còn khắp nơi bảo vệ, cuối cùng càng là yêu nàng. Vốn là còn tưởng rằng là tiểu thuyết nữ chủ hào quang, nhưng mảnh nhỏ ngầm nghĩ lại, nhân vật nam chính sở dĩ sẽ như vậy. Rất có thể là bởi vì bọn họ vốn chính là nhất thể, cho nên mới hấp dẫn lẫn nhau. Hơn nữa khi đó nhân vật nam chính căn bản không biết mình là Thiên Đế Thần Qua.

"Chờ một chút!" Hân đột nhiên nghĩ tới chuyện này, "Bộ dáng của nàng, không hề giống là Tâm Ma ma chúng." Hân xem xét qua đứa bé kia căn cốt kinh mạch, đừng nói là ma chúng rồi, trên người nàng một tia ma khí cũng không có, thoát nhìn chính là thông thường đứa trẻ. Nhiều lắm là chẳng qua là tư chất tương đối khá hơn một chút, dĩ nhiên cũng có thể là thuần âm thân thể nguyên nhân.

"Ồ..." Thẩm Huỳnh nhớ ra cái gì đó, lại tăng thêm một câu, "Người cái kia nhân vật nam chính, đem đoá hoa sen tan đến trong cơ thể nàng."

]

"Hoa sen?" Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, càng kinh ngạc hơn quay đầu, "Không phải là... Thanh Tâm Liên chứ?"

"Hình như là."

Nàng lời vừa ra khỏi miệng, người ở chỗ này sắc mặt đều có chút phức tạp.

Đặc biệt là Úc Hồng càng là một mặt quần quít, "Khó trách... Khó trách tiểu sư muội vận khí... Sẽ như vậy."

"Sao rồi hả?" Tu tiên mù chữ huỳnh, nhìn về phía bên cạnh đầu bếp, "Có vấn đề gì không?"

"Sư phụ..." Nghê Thanh trầm mặc hồi lâu, mới trầm giọng giải thích cho nàng, "Tin đồn Thanh Tâm Liên là tiên gia thánh vật, có thể tịnh linh an thần, rửa sạch tà sùng vọng niệm, để cho người giữ thanh minh chí tâm, tên cổ Thanh Tâm Liên. Vạn vật tương sinh tương khắc, cho nên nó từ trước đến giờ chỉ xuất hiện tại âm khí cực thịnh chi địa, có thể lọc sạch âm khí. Nhưng là..." Hân dừng một chút, "Tâm Ma ma chúng vốn chính là tà sùng hóa thân, vật này dung nạp trong cơ thể nàng tựa như cự độc. Có thể trấn áp ma khí, khiến nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng tái sinh Ma Tâm, dĩ nhiên cũng không khả năng lại nhập ma."

"Ừm." Chuyện này nàng biết, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Nghê Thanh mày nhíu lại đến sâu hơn, mới chậm rãi nói, "Nàng tại hạ giới luân hồi, quả thật có thể tẩy sạch trên người ma khí. Nếu là ta đoán không lầm, đây đã là nàng thứ ba sinh rồi. Cho nên trên người ma khí cơ bản đã hoàn toàn biến mất. Nhưng mọi việc vạn vật, có bỏ nhất định có. Nàng lợi dụng luân hồi trừ khử ma khí, tự nhiên cũng phải trả giá thật lớn. Mà nàng đánh đổi rõ ràng chính là... Tự thân khí vận!"

"Hắc?" Ý gì.

"Sư phụ, nàng vận khí như vậy không được, là có nguyên nhân." Nàng đang vì trên người Thanh Tâm Liên, cùng những thứ kia biến mất ma khí trả tiền, "Hơn nữa khí vận không thể nghịch chuyển, coi như đời sau nàng thành một cái độc lập linh hồn, cũng sẽ... Đời đời kiếp kiếp xui xẻo như vậy đi xuống."

"..." Cho nên nàng muốn đem xui xẻo làm đến mức tận cùng sao?

Cô Nguyệt thở dài, chuyện này không thể trách ai được, dù sao Ninh Tử An ban đầu cũng là sợ ma chúng làm loạn, hưởng chi cái kia Thanh Tâm Liên đã cùng Tuyên Đồng hồn phách hòa làm một thể, không có khả năng lại lấy ra.

"Nếu như vậy, vậy thì không thu!" Phong Ảnh đột nhiên mở miệng, "Tiểu Vũ người liền thích hợp hướng dẫn nàng một chút tu luyện là được rồi."

Mặc dù không có nghe quá biết, nhưng không trở ngại hân tóm lấy không thích hợp thu làm đồ trọng điểm, bọn họ thật vất vả mới thời gian cực khổ đã qua, Tiểu Vũ cũng còn không có đáp ứng làm đạo lữ của hân đây! Thu cái gì đồ đệ tới cản trở a. Không thu, một cái đều không thu!

"Nhưng là..." Gà nướng cô em, vẫn là có chút do dự.

"Trên đời mờ ảo nhất vô thường liền là khí vận rồi. Chúng ta không giúp được gì..."

Hân lời còn chưa nói hết, đột nhiên một đạo thanh âm quen thuộc vang lên.

[đình! Lấy ra vật phẩm thành công, máy thăng bằng thuộc tính: Mang theo vật này có thể thăng bằng thân thể các hạng thuộc tính (bao gồm khí vận)!]

Sau một khắc đình đương một tiếng, một cái màu xanh da trời thủy tinh trạng dây chuyền, trống rỗng xuất hiện, ồ ào một cái rơi trên mặt đất.

Phong Ảnh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Bị Thẩm Huỳnh đồng thanh truyền dịch mọi người: "..."

Hất bàn! Còn có thể hay không thể thật tốt đuổi theo con dâu!

Hệ thống không hổ là công nghệ cao sản vật, tiểu người lùn đeo lên máy thăng bằng thuộc tính sau, cái loại này ba ngày ngã đến bán sống bán chết, năm ngày hủy đi tràng nhà tình huống đã lấy được cái thiện. Liền đi bộ đều rất nhanh thiếu đầu vật rồi, một hơi lên đỉnh núi không lao lực.

Chẳng qua là cái này cái gọi là thăng bằng, thăng bằng đến quá mức hoàn toàn, khí vận vừa tăng cao, những phương diện khác thuộc tính liền bị kéo xuống. Nàng vốn là đỉnh tốt thiên linh căn thể chất, lẽ ra tốc độ tu luyện cực nhanh. Nhưng đeo lên dây chuyền sau, cùng cái khác Tam linh căn Tứ linh căn tu sĩ, cũng không xê xích gì nhiều.

Gà nướng cô em, trực tiếp đem trong đó quan hệ, toàn bộ nói cho Tuyên Đồng, để cho nàng tự lựa chọn. Tuyên Đồng vẫn là lựa chọn mang sợi giây chuyền này. Mặc dù tốc độ tu luyện chậm một chút, nhưng nàng thân ở Tiên giới, so với hạ giới tu sĩ cũng coi như nhanh chóng rồi.

Thích Chanh Vũ mặc dù không có chính thức thu nàng vì đồ, nhưng đối với nàng cũng cùng chân chính đồ đệ không có gì khác biệt rồi. Có thể là đồng mệnh tương liên, mỗi ngày trừ tu luyện sau, nàng tất cả thời gian, đều tốn ở dạy dỗ Tuyên Đồng trên. Đối với cái này Phong Ảnh tỏ vẻ phi thường bất mãn, vì biểu thị công khai chính mình chủ quyền, thỉnh thoảng cứng rắn tiến tới quét quét cảm giác tồn tại, lại bị Thích Chanh Vũ đánh đi ra.

Vì vậy chúng đệ tử mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, một cái thân ảnh màu đen, vèo một cái bị người theo dõi võ trường ném ra cảnh tượng.

Phái Vô Định từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ, sau đó do dự có muốn hay không khuyên can, càng về sau... Nhìn một chút thành thói quen.

Có thể là bởi vì khi còn bé kinh lịch, Tuyên Đồng cô em rất là cố gắng, mặc dù có thăng bằng máy hạn chế, nhưng đối với tu luyện lại đặc biệt nghiêm túc, cơ hồ đạt tới chẳng phân biệt được ngày đêm trình độ. Ngăn ngủ trong vòng bốn năm, liền đã đến Kim Đan hậu kỳ, mơ hồ có Kết Anh khuynh hướng. Mặc dù vẫn là trong đám người tu vi thấp nhất, nhưng mơ hồ có sống ra tiên cốt triệu chứng, có lẽ không dùng được mấy năm, liền có thể trở thành tiên nhân chân chính. Thân cao cũng theo một cái tiểu người lùn, trưởng thành một cái còn cao hơn Úc Hồng thanh tú cô em.

Duy nhất không thay đổi một điểm là, bốn năm như một ngày, chưa từng gián đoạn cho chương môn vào cung phụng hành vi.

Thảm Huỳnh nhìn một chút đầy khắp núi đồi, một cái không thấy được đầu lục ương ương vườn rau, sâu đậm thở dài. Cái này khi nào mới có thể ăn được cái đầu ả? Sau đó sẽ không cần đổi ăn chay chứ? Nhất thời cảm thấy tương lai tràn đầy tuyệt vọng. Nếu không... Qua mấy ngày bắt mấy con thỏ để cho tiểu người lùn nuôi?

"Nhiều tưới chút nhiều tưới chút." Củ cải vùng lá cây tiếp lấy Thảm Huỳnh trong gáo roi xuống dưới nước, hưng phấn nói, "Tiểu tỷ tỷ, ngươi nếu là ngày ngày đến cho ta tưới nước, ta bảo đảm trong đất này thức ăn, có thể nhiều dài hơn một lần."

"..." Gấp đôi?

Thảm Huỳnh sầm mặt lại, thu hồi gáo xoay người rời đi. Ai muốn nhiều gấp đôi thức ăn!

"Ồ?" Củ cải nhất thời ngẩn ra, lập tức dùng lá cây quấn lấy vạt áo của nàng, chính thân thể đều theo trong đất lòi ra nửa đoạn, "Tiểu tỷ tỷ không cần đi nha, củ cải thật lâu không thấy ngươi rồi." Hừ! Nếu không phải là khắc tinh đem nó phong ấn ở nơi này nuôi thức ăn, hắn mới không muốn loại ở chỗ này đây! Nó chỉ muốn trồng ở trong sân của tiểu tỷ tỷ, ngày ngày nở hoa cho nàng nhìn.

Còn tưởng rằng Thảm Huỳnh sẽ giống như thường ngày đá văng nó. Trước người người lại đột nhiên bước chân dừng lại, đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ nhìn về phía trước.

"Tiểu tỷ tỷ... Thế nào?" Củ cải thuận thế leo đến trên chân nàng.

Thảm Huỳnh méo một chút đầu, hồi lâu mới nói, "Ngươi có cảm giác hay không... Khói mù thật giống như tản ra chút ít?"

Cái gì? Cái gì khói?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 163: Lục Hóa Đi Mai

Thảm Huỳnh đến gần mấy bước, nhìn về phía phương hướng của ma khí, mơ hồ còn chứng kiến trong hắc vụ cảnh khô cái bóng. Không biết có phải là ảo giác hay không, sương mù này mai thật sự mỏng rất nhiều. Chẳng lẽ là bởi vì gần đây trong phái lục thực rất nhiều cho nên hiệu quả thống trị khói mù?

Đây cũng không phải là hiện tượng tốt, dù sao những thứ này đều là Ngưu ba ba sinh tài công cụ, cảm giác tản ra đều là bó lớn bó lớn Tiên thạch a.

Đang do dự có muốn hay không trực tiếp đem những thứ này lục thực thu thời điểm, trước mắt ma khí đột nhiên bắt đầu dâng lên, điên cuồng đi xuống Phương nỗ một chỗ hội tụ.

"Tiểu tỷ tỷ, ma khí... Tại biến mất!" Còn ôm lấy bắp đùi củ cải, kinh hô thành tiếng, "Tại sao có thể như vậy?"

Ồ?

Điều Tư trực tiếp thuận ma khí hội tụ địa phương nhìn một cái, như là phát hiện cái gì, xoay người nhảy xuống.

Chân núi bên trong ma khí, chính ngồi xếp bằng một cái nam tử áo đen, trong tay còn nắm pháp quyết, thấp giọng nhớ tới cái gì. Trong lúc nhất thời số lớn ma khí như là bị cảm triệu tựa như điên cuồng hướng về hắn đến gần, đều bị hút vào trong cơ thể hắn. Theo ma khí gia tăng, hắn trên mặt đẹp trai bắt đầu xuất hiện từng đạo màu đen ma ngân, nguyên bản thanh lương hai con ngươi cũng bắt đầu từ từ thay đổi thành màu đỏ.

Lam Hoa đề xuống lòng tràn đầy hưng phấn, đem hết toàn lực hấp thu những thứ này ma khí. Liều mạng rửa sạch trong cơ thể còn sót lại nửa đoạn tiên cốt. Hắn diệt nói thành Mordor năm, nhưng từ đầu đến cuối tiêu không hết cuối cùng cái kia một tia thiện tâm, không cách nào thắng là chân chính thiên ma. Không nghĩ tới, tại Tiên giới như vậy xa xôi trong góc, sẽ cất giấu như vậy nhiều ma khí. Thật là ông trời cũng tại giúp hắn, có những thứ này ma khí, hắn cuối cùng có thể hoàn toàn rửa sạch tiên cốt, thắng làm thiên ma.

Hắn càng thêm cố gắng hấp thu bốn phía ma khí, thậm chí có thể cảm giác được lực lượng của toàn thân đều tại căng vọt, cuồng bạo giết ngược tâm tình chiếm cứ hắn tất cả tâm trạng. Linh đài càng ngày càng mờ, mắt thấy cuối cùng một tia nhỏ bé ánh sáng sẽ bị hoàn toàn nhuộm đen.

Chỉ cần có những thứ này ma khí, hắn tuyệt đối có thể, tuyệt đối có thể...

"Alô, đại ca!" Đột nhiên bà vai nhất trọng.

Chính chuyên tâm hấp thu ma khí Lam Hoa, chỉ cảm thấy ngực một cái xóa khí, nhất thời kẹt. Còn không phản ứng kịp, trước mắt liền xuất hiện một tấm phông đại mặt.

Một cô gái xa lạ, đột nhiên liền ngồi ở trước mặt hắn, một tay chống đỡ đầu chính mặt không cảm giác nhìn lấy hắn, "Ngươi tại chuyện này... Hút mai đây?"

"À?" Hắn nhất thời không phản ứng kịp, sững sờ gật đầu một cái.

"Ngươi cũng không phải là máy làm sạch không khí." Nàng nhìn một chút bốn phía lãnh đạm thật là nhiều ma khí, ít đi nhiều như vậy, Ngưu ba ba lần này dẫn dụ đến khách hàng, muốn thua thiệt chết hắn!"Hút quá nhiều mai đối với thân thể không tốt."

"Hắc?" Lam Hoa theo bản năng tự buông ra kết ấn tay, ngay người hai giây cái này mới phản ứng được, đột nhiên mở to hai mắt, không đúng, hắn tại sao phải nghe nàng?"Ngươi là người nào?" Hắn lại có thể hoàn toàn không có nhận ra được phụ cận có người!

"Ta gọi Thẩm Huyền, người ở chỗ này." Nàng chỉ chỉ phía sau hắn.

Ở tại nơi này?

Làm sao có thể! Tiên giới từ trước đến giờ đối với ma khí tránh chi vì sợ không kịp, làm sao sẽ có người ở tại... Hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại, quả nhiên ở phía sau nhìn thấy một tòa tiên sơn, mơ hồ còn có tiên nhân khí tức truyền tới, số người còn không ít.

Thật là có người ở ở trong ma khí a!

Trước nhìn thấy như vậy nhiều ma khí quá mức hưng phấn, cộng thêm ma khí đậm đặc, căn bản không có nhìn kỹ, không nghĩ tới bên trong lại có thể thật sự ẩn tàng một tòa tiên sơn. Đám này tiên nhân là điên rồi sao? Lại có thể ở nơi này.

Đáy lòng của hắn trầm xuống, trong mắt sát khí hiện lên. Hắn ma công chưa thành, còn chưa hoàn toàn tiêu trừ thiện tâm, hiện tại tuyệt đối không có thể bại lộ hành tung. "Nếu bị người phát hiện rồi, vậy liền không thể lưu..."

Hắn đột nhiên vẫy tay thành chộp, hướng về ngực đối phương vị trí, liền muốn thẳng đến tim của đối phương.

]

"Ăn không?" Nàng lại đột nhiên không biết từ đâu móc ra cái trái cây, tốt bụng đưa tới, vừa vụn nhét vào hắn trong móng vuốt.

Lam Hoa nhất thời cứng đờ, nhìn lấy trong tay đột nhiên xuất hiện trái cây, nửa ngày không có phục hồi tinh thần lại.

"... Cho ta?"

"Ừm." Nàng gật đầu một cái, nhìn tại người là Ngưu ba ba khách hàng phân thượng, "Không thích sao? Không có, đây là cái cuối cùng rồi." Nói lấy nàng lần nữa móc ra một cái, rắc rắc cắn một cái.

"..."

"Nhìn ngươi đói bụng đến liền mai đều không buông tha, cũng là đáng thương." Nàng thở dài một cái.

Lam Hoa lần nữa nhìn về phía trên tay trái cây, Lưu Tiên Quả. Mặc dù không có hoàn toàn chín muồi, nhưng lại có chứa thương hiệu quả. Nàng không có khả năng không nhìn ra hắn là Ma tu, tại sao phải đối với hắn một cái ma tiên...

Hắn chỉ cảm thấy mới vừa tràn đầy đầu giết ngược ý nghĩ, đột nhiên yên tĩnh lại, trong linh đài về điểm kia yếu ớt đến sắp không nhìn thấy quang, trong nháy mắt sáng choang. Ma khí một nghịch, khí huyết cuộn cuộn, trải qua đứt gân rách, há mồm liền phun ra một cái lão huyết.

Không được! Hắn còn sống đạo tâm thiện niệm...

"Này này này... Ngươi làm gì vậy?" Thảm Huỳnh sợ hết hồn, thuận tay kéo quần áo của hắn liền muốn trợ giúp lau, "Đừng đột nhiên học máu dọa người đi à."

"Đừng đừng ta!" Hắn kinh hoảng đẩy ra tay nàng, đáy lòng tâm tình máu càng thêm hỗn loạn. Không được, đã không áp chế được.

"..."

"Ngươi..." Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ thẫm trừng mắt về phía nàng, một bộ muốn ăn thịt người bộ dáng, "Ngươi tại sao phải làm như vậy?"

Hắn tốn mấy chục ngàn thời gian, thật vất vả... Thật vất vả mới áp chế xuống một điểm cuối cùng thiện niệm, lại có thể trực tiếp bị nàng một cái trái cây lại cho tỉnh lại.

"Hắc?" Một mặt mộng bức huynh, "Ta làm gì?"

"Ngươi... Ngươi cố ý đúng hay không?" Hắn giận đến mặt đều lệch ra, gắt gao tròn mắt nhìn nàng một cái, "Đánh thức ta thiện tâm thì như thế nào? Hôm nay ngươi chính là phải chết ở chỗ này!"

Nói xong trên người hắn ma khí đột nhiên tăng vọt, hóa ra một cái màu đen dài dao, chẳng ngờ ngang gì tới liền hướng về bỏ tới.

"Này này này..." Thảm Huỳnh một mặt mờ mịt, làm sao đột nhiên liền biến sắc mặt, vừa định muốn đưa tay đi ngăn cản.

Hắn lại đột nhiên cách nàng hai bước địa phương xa dừng lại, phốc một cái, lần nữa phun ra một búng máu, toàn thân ma khí tản ra, liền với màu đen kia dài dao cũng đã biến mất. Cả người nằm trên đất giống như một bình tưới một dạng bắt đầu từng ngum từng ngum phun máu.

Lam Hoa lúc này muốn chửi má nó tâm đều có. Đệt! Hắn lại có thể không nhúc nhích được tay. Thiện tâm bởi vì nàng mà sống, nàng chính là hắn thiện tâm. Thân thể của hắn bản năng liền sẽ cự tuyệt tồn thương nàng, cho dù cản trở chính mình.

Không được! Nhất định phải giết nàng, nếu không hắn mãi mãi cũng không thành được thiên ma.

Hắn liều mạng kinh mạch đứt đoạn nguy hiểm, lần nữa hóa ra một cái màu đen lưỡi đao, hướng đao bỏ tới.

"Vô luận như thế nào, ngươi cho ta đi..." Chữ chết còn không ra khỏi miệng, mắt thấy liền muốn rơi vào trên người đối phương, tay cầm đao của hắn lại đột nhiên cứng đờ, ngừng ở giữa không trung, liền đến miệng mà nói, cũng không bị không chế chuyển một cái, "Đi... Bên cạnh trên tảng đá ngồi, nơi này ma khí trọng, sẽ bệnh!"

"..." Hắc?

Sau đó thu hồi đao, dùng ống tay áo quét một vòng bên cạnh hòn đá.

Chờ một chút! Hắn đang làm gì?

Lam Hoa phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt xù lông, cầm lấy đao lần thứ ba chặt lên đi!

"Ta cũng không tin, ta giết không... Không có thể đứng ở nơi đó, đều nói ma khí nặng, tới mang cái này cực phẩm pháp khí sẽ tốt một chút?"

Thảm Huỳnh: "..."

Hắn vì sao lại nói ra những lời này à?

Vì vậy lần thứ tư.

"Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta thành Ma, ngươi... Làm sao trên người một cái Tiên khí cũng không có, cầm lấy, đây là ta tu tiên thời điểm dùng."

Lần thứ năm.

"Ta sẽ không bị thiện tâm đầu độc, ngươi... Có muốn ăn hay không trái cây? Cái này Lưu Tiên Quả quá mức phổ thông, không có tác dụng gì. Ta cái này có Bảo Linh Quả, vạn năm mới được một cái, có thể thăng tu vi nha, có muốn không?"

Lần thứ sáu.

"Ta cái này còn muốn tiên phù, pháp bảo..."

Toàn bộ hành trình vậy xem tổ hai người: "..."

"Củ cái."

"Ừm."

"Xin chào bệnh thần kinh sao?"

"Lúc trước không có, hiện tại gặp được."

Thảm Huỳnh: "..."

Củ cái: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Chương 164: Phá Sản Thiện Tâm

Một người một Lolì, một mặt mộng bức nhìn lấy người nào đó, một hồi muốn giết người, một hồi lại không nhìn được móc ra một đồng lớn đồ vật, cứng rắn muốn nhét cho nàng. Không tới hồi lâu thời gian, hắc hắc nhận không có một lần đến cần nàng một thước bên trong không nói, đến lúc đó bên người đã chất một nhóm, Tiên khí, pháp bảo, tiên phù, Tiên đan cùng với các trồng quả tiên, Tiên thực.

Thảm Huỳnh xác nhận, người này... Bệnh không rõ a!

Mãi đến...

Hắn thật giống như lại không có đồ vật có thể móc, mới dừng lại loại này phát bệnh hành vi. Tự giận mình ngồi một bên khô bên cạnh cây, một mặt tuyệt vọng. Theo thỉnh thoảng bay xuống mấy miếng lá khô, toàn bộ hình ảnh trong nháy mắt chỉ còn hắc bạch song sắc rồi.

Thảm Huỳnh không hiểu, cảm thấy có chút áy náy.

"Cái đó..."

"Bà cô... Ta van cầu người đừng tới đây rồi." Lam Hoa một mặt nhanh muốn khóc lên bộ dáng, "Ta ngay cả trên người pháp y đều cho người, đã không có cái gì có thể cho đúng không?" Tối nữa, hắn cũng chỉ có thể cời quần cộc rồi.

Hắn cho tới bây giờ không biết, chính mình thiện tâm lại là một con phá cửa! Vốn chính là trên nửa bước tiên ma ranh giới, vốn cho là những thứ này ma khí có thể để cho hắn hoàn toàn trở thành thiên ma, không nghĩ tới còn là xảy ra ngoài ý muốn.

Tu ma tu thành hắn như vậy, cũng coi là trong thiên địa phần độc nhất, tâm trạng quá đau khổ...

"Ây..." Thảm Huỳnh tức xạm mặt lại, nhìn một chút bên người chất thành núi đủ loại pháp bảo, lại nhìn chung quanh lãnh đạm rất nhiều ma khí, càng thêm áy náy, than một tiếng mới mở miệng nói, "Người có Tiên thạch sao?"

Lam Hoa: "..."

Rốt cuộc ai là ma đi à?

Lam Hoa khòe miệng giật một cái, nhận mệnh một dạng đưa tay bấm cái quyết, nhất thời trong tay liền xuất hiện một cái tròn trịa viên phình túi trữ vật, thuận tay ném tới, "Cầm đi cầm đi, đều cầm đi!" Ngược lại cũng không còn dư lại gì.

"Cảm ơn a! Ông chủ." Thảm Huỳnh nhìn một chút, cười ha ha nói, "Người khả năng không biết, những thứ này mai đều là Ngưu ba ba sinh ý, không thể tùy tiện hút, người mới vừa hút như thế nhiều, dĩ nhiên là phải trả tiền."

Còn may ở chỗ này chính là hắn, nếu là Ngưu ba ba...

Nàng nhìn một chút chỉ bóc chỉ còn lại cái quần lót hán tử, ừ, nàng còn là thiện lương đấy! Về phần còn có cái quần.

"..." Hắn cần phải còn thiếu sao?

Thảm Huỳnh thuận tay cầm lên trong tay hắn mới vừa cời xuống pháp y, ném tới.

"Cái này cũng không cần, mặc vào đi, chớ lạnh."

Lam Hoa nhận lấy, nhất thời đáy lòng một dòng nước ấm xệt qua, cảm giác quen thuộc đánh tới, đầu lập tức hiện ra muốn đem quần lót đều cời cho đối phương xung động. Hắn chết chết cắn răng, mới ấn xuống cái này xấu hổ ý tưởng.

Cái này đáng chết thiện tâm!

Hắn hít sâu một hơi, cái này mới thành công mặc lại quần áo, nhìn một chút đối diện nữ tử, cẩn thận lui về phía sau một bước, giữ khoảng cách an toàn, để tránh lần nữa bị thiện tâm ảnh hưởng.

"Alô, người rớt cuộc..." Bản muốn nhân cơ hội hỏi một chút tình huống, lại cảm giác được vài luồng tiên áp chính hướng bên này mà tới, trong đó có một cô còn đặc biệt cường thế, cái này tiên áp là... Thiếu Đế!

Sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, không nghĩ tới loại này chỗ thật xa, còn có Thiếu Đế tu vi tiên nhân, là hắn khinh thường. Tình huống bây giờ của hắn, không thích hợp cùng bọn họ nổi lên va chạm.

Hắn xoay người trừng mắt về phía bị chôn ở đủ loại Tiên khí pháp bảo trong ngườì, trầm giọng cảnh cáo nói, "A lô! Không muốn chết, cũng đừng đem đã gặp ta chuyện nói ra." Nói xong lại không nhịn được tăng thêm một câu, "Dĩ nhiên ta sẽ không làm thương tổn của người."

Đệt!

Dứt lời, hắn một mặt muốn cắn roi đầu lưỡi hời tiếu dạng, lại không lại dừng lại, thân hình lóe lên liền biến mất ngay tại chỗ.

Thảm Huỳnh: "..."

Nhìn một chút đầy đất chợt hiện mù mắt người vật phẩm, như vậy nhiều vật chứng, có nói hay không có khác nhau sao?

Sau một khắc Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh liền bay tới.

"Sur phụ, ta cảm giác được ma khí khác thường, người không có..." Nghệ Thanh đến miệng mà nói một hồi, nhìn trước mắt đầy đất Tiên khí pháp bảo, sững sờ tại chỗ, "Sur phụ, chuyện này..."

"Mịa nó!" Cô Nguyệt cũng là một mặt kinh ngạc, "Người rời đi mười lăm phút, đây là đoạt nhà nào kho bạc à?"

"Bệnh viện tâm thần, người tin không?"

"..."

"Đừng nói nhảm, nhanh, đầu bếp luôn... Kéo ta một cái." Nàng theo bảo trong đồng dùng sức đưa tay ra, "Ta bị chôn ở không ra được, củ cải tại trên chân ta, đều sắp bị đè chết."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Làm là một cái giảng thành tín người, liên quan với chân núi chuyện phát sinh, Thảm Huỳnh tự nhiên... Không sót một chữ toàn bộ nói cho Ngu ba ba!

Đùa, như vậy kếp xù tổn thất, nàng cũng không vác nôi, ngược lại cũng không phải là rất quen.

Cô Nguyệt nghe xong, than một tiếng, yên lặng thu hồi đầy đất tiền bồi thường, về mặt lại không có bao nhiêu thay đổi, chẳng qua là không mặn không nhạt đáp một câu, "Ồ."

Thảm Huỳnh ngẩn người, không nhịn được hỏi một tiếng, "Ma khí thiếu, không liên quan sao?" Nói xong phái Vô Định đặc sản, đặc sắc sản nghiệp đây? Ngu ba ba phản ứng này không đúng.

"Ta vốn là dự định trong gần đây nghĩ biện pháp, xóa tan những thứ này ma khí." Lúc này vừa vắn bót chuyện.

Cái này vừa nói, không chỉ là Thảm Huỳnh, liền với Nghệ Thanh đều mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía hắn.

"Vì sao?"

"Cái này dùng Truyền Linh Phù bán ma khí phương pháp, cuối cùng không phải là kế hoạch lâu dài." Cô Nguyệt một mặt không thèm để ý nói, "Ngay từ đầu có cảm giác thần bí cũng còn khá, nhưng thời gian lâu dài, chung quy sẽ có người phát hiện trong này kỳ hoặc."

Hắn dùng bán đầu giả hình thức vốn chính là vì giữ cảm giác thần bí, để cho người sẽ không đoán được là ma khí, có thể bán nhiều, người ta lại không ngốc, chung quy sẽ có người nghĩ không ra, trao đổi một chút tâm đắc. Đến lúc đó phát hiện là chuyện sớm hay muộn. Cho nên hắn ngay từ lúc nửa năm trước cũng đã đình chỉ cùng Thư Giang hợp tác.

Huống chi trong phái đệ tử, hiện tại trừ Tuyên Đồng đều đã thành công thăng lên Địa Tiên, cộng thêm có Nghệ Thanh cái này Thiếu Đế tại, trừ phi thập phương Thiên Đế tự mình tìm bọn họ để gây sự, nếu hấn không là môn còn thật không cần sợ cái gì. Dĩ nhiên đây cũng là tại không tính là Thẩm Huỳnh cái này phần mềm hack dưới tình huống.

"Ta cùng Ô Hồng cùng Tiêu Đình Đế Quân, đã nói xong tiên thảo chuyện, không bao lâu, hẹn xong nhóm đầu tiên Tiên thực hạt giống liền sẽ đưa tới." Cô Nguyệt một mặt tự nhiên nói, "Đúng rồi, sau núi những thứ kia rau cải cái gì, các người tận nhanh cho ta thanh lý thanh lý, đừng có lại mù trồng, lãng phí mả. Sau đó để cho củ cải đại lượng trồng trọt Thiên Ngoại Thiên Tiên thực. Đường giây tiêu thụ đều ta đã nói xong."

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Hấn rốt cuộc là lúc nào nói à? Tại sao bọn họ hoàn toàn không biết.

Thật hối hận mới vừa đem Tiên thạch toàn bộ giao ra, hấn là chưa chút tiền để dành đấy!

Cô Nguyệt không nghĩ tới, hấn còn không có đợi đến hai vị Đế Quân đưa tới hạt giống, đến lúc đó chờ được rất lâu không thấy Bạc Phi Bình. Tu vì của hấn lại phồng chút ít, đã là Mặc Tiên rồi. Nhìn thấy Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh tu vi, thật giống như cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, giống như là đã sớm biết rồi.

Hấn hướng về mấy người chào một cái, cười đặc biệt hiền hòa. Chẳng qua là không biết vì sao, luôn cảm thấy hấn so với mấy năm trước, cái đó đơn thuần lo lắng con trai Bạc thành chủ, thật giống như thiếu đi một chút gì, trong thần sắc mơ hồ lại thêm ra một chút không có từ trước đến nay kiêu ngạo, đưa tay đem một tấm màu vàng thiệp đưa cho Cô Nguyệt.

"Huyền Linh Tiên Hội?" Cô Nguyệt cau một cái, thả xuống trong tay thiệp, nhìn về phía hấn, "Đây là..."

"Đây là Đế Quân tự mình xuống thiệp, cố ý giao phó, nửa tháng sau Thiên Ngoại Thiên Tiên hội, xin quý phái nhất định phải trình diện." Bạc Phi Bình cười càng sâu.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 166: Chương 165: Thiện Tâm Cảnh Cáo

"Đế Quân?" Cô Nguyệt sừng sốt một chút, thử dò xét trả lời, "Ninh từ... Không. Thần Qua Đế Quân trở về Thiên Ngoại Thiên rồi hả?" Hấn không phải là một mực đang (tại) Bạc gia đường thương sao?

Bạc Phi Bình cười một tiếng, nhìn bốn phía nhìn, thấy chỉ có ba người bọn họ, lúc này mới giải thích, "Quả thực lẫn nhau lừa gạt, Đế Quân ngay từ lúc hai năm trước cũng đã khôi phục tu vi, trở lại Thiên Ngoại Thiên Tiên Hồng cung rồi. Bây giờ Phụng Thương đại lục các nước sợ là đều đã lấy được Đế Quân xuất quan tin tức, cho nên lần này Huyền Linh Tiên Hội, trừ cử hành trước sau như một thi đấu bên ngoài, còn nữa chính là ăn mừng Đế Quân xuất quan."

"Cái gì thi đấu?" Cô Nguyệt chú ý tới cái từ này, "Này Tiên hội còn có tranh tài hay sao?"

"Các vị không biết sao?" Bạc Phi Bình ngăn người, có chút kinh ngạc nhìn mấy người một cái, nghĩ đến cái gì mới giải thích, "Nghệ Thanh Thiếu Quân đang để không lâu, không biết là bình thường. Cái này Huyền Linh Tiên Hội, ngày trước mỗi trăm năm mới có thể mở một lần. Tuy nói là do Đế Quân tự mình chủ trì, nhưng thực tế chính là Phụng Thương đại lục giữa các nước một trận công bình đấu Tiên hội mà thôi. Nghệ Thanh Thiếu Quân mặc dù không chính thức Kiến Quốc xưng đế, nhưng cũng đã là Thiếu Đế tu vi, cho nên tự nhiên có tư cách tham gia lần này Tiên hội."

"Thì ra là như vậy." Nói cách khác, cái gọi là Huyền Linh Tiên Hội, thật ra thì chính là một cái cỡ nhỏ Olympic sao? Hơn nữa còn là một trăm năm một lần. Cái kia Thần Qua là cái gì? Áo uy hội?" Các nước quốc vương đều sẽ đi trước sao? Nhưng ta phái đệ tử quá ít, như thế có thể hay không..." Bọn họ ít người, tham gia loại này tranh tài, không phải đi đưa đồ ăn sao?

"Ta cũng biết sự lo lắng của Cô Nguyệt trường lão." Bạc Phi Bình tiến lên một bước, tiếp tục nói, "Nhưng là Bạc mỗ cảm thấy, quý phái vẫn là tham gia thật là tốt."

"Ồ?" Cô Nguyệt nghe ra trong lời nói của hấn có ý riêng, "Vì sao?"

Hắn không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt đổi một cái, khẽ cắn răng thấp giọng nói, "Ta liền với các ngươi nói thẳng đi, thật ra thì... Hai năm trước, Đế Quân trở về Tiên Hồng cung thời điểm, nhận được các nước quốc vương ký một lá thư, nói các ngươi phái Vô Địch làm loạn Phụng Thương đại lục, còn thiết kế phá hủy Qua Vụ tiên đế thượng đô thành. Bọn họ thỉnh cầu quân đế ra tay trừng trị. Bọn họ không biết, quân đế đã sớm nhận biết mấy vị, đối với mấy vị làm người càng là tín nhiệm. Đế Quân nhìn ra chuyện này nhất định có nội tình, cho nên cho hết đề ép xuống."

Hắn nhìn một chút Nghệ Thanh vừa tiếp tục nói, "Phụng Thương đại lục các quốc vương tâm tư, Đế Quân từ trước đến giờ thấy rõ. Sau đó theo Thăng Đế Đài biết được Nghệ Thanh Thiếu Quân đang đề tin tức, đoán được các nước quốc vương, chẳng qua là không muốn nhìn thấy nhiều hơn một cái Kiếm Tiên Thiếu Đế, mới liên hợp lại chèn ép quý phái. Nói thế nào quý phái đối với Đế Quân đều có giúp đỡ chi tình, chúng ta dĩ nhiên là nghiêng về quý phái. Cho nên lần này Tiên hội, quý phái không lấy Sùng Lan quốc danh nghĩa, mà là đơn độc tham gia mà nói. Thứ nhất có thể đề tỏ rõ Đế Quân ủng hộ quý phái thái độ thứ hai cũng là cảnh cáo các nước quân thu liễm chèn ép tâm tư."

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt của Cô Nguyệt tại chỗ liền tối rồi. Nguyên lai đều là cái kia mấy cái quốc vương làm ra chuyện. Còn cho là bọn họ đã sớm bị Nghệ Thanh làm sợ, không nghĩ tới một mực đang (tại) sau lưng ám áp chế áp chế thọt đao đây. Chính mình không dám quang minh chính đại tìm phiền toái, cho nên mới báo lên Tiên Hồng cung, muốn mượn thiên đế tay trả thù. Đây coi là bàn đánh thật hay a! Chỉ là bọn hắn phỏng chừng không nghĩ tới, bọn họ đã sớm nhận biết Thiên Đế Thần Qua đi.

Quả nhiên, nói phải trái loại sự tình này, vẫn là phải để cho Thẩm Huỳnh cái này phần mềm hack đi. Không đánh tới hoài nghi cuộc sống người, đều sẽ muốn gây gổ một chút

"Cho nên, lần này Tiên hội, quý phái tốt nhất không nên vắng mặt. Có thể hay không thắng được tranh tài đến lúc đó thứ yếu, phái mấy người đệ tử dự thi đi cái đi ngang qua sân khấu liền vắng." Bạc Phi Bình tốt bụng nhắc nhở.

"Đa tạ Bạc tiên hữu." Cô Nguyệt lập tức khách khí trả cái lễ.

]

"Thượng tiên khách khí." Bạc Phi Bình cười một tiếng, trong mắt đến lúc đó xẹt qua một tia chân thành lo âu, "Tuy nói Tiên hội tại Thiên Ngoại Thiên cử hành, có Đế Quân tại sẽ không ra vấn đề lớn lao gì. Nhưng các nước quốc vương cũng không phải là cái gì tốt sống chung hạ người, chuyện này các vị vẫn là phải cẩn thận nhiều hơn."

"Chúng ta ghi nhớ."

Bạc Phi Bình gật đầu một cái, đem Tiên hội một chút chi tiết đều cho mấy người nói một lần, mới đứng dậy cáo từ, "Tiên Hồng cung còn có chuyện quan trọng, vậy tại hạ trước hết trở về Thiên Ngoại Thiên rồi."

"Tiên hữu đi thông thả!" Cô Nguyệt đứng dậy đưa mấy bước.

Bạc Phi Bình lúc này mới xoay người ngự kiếm hướng xa xa bay đi.

Mãi đến lại không nhìn thấy thân ảnh của đối phương, một mực đứng ở bên cạnh không có lên tiếng Nghệ Thanh mới mở miệng, "Ngươi tin hẳn?" Luôn cảm thấy không đúng chỗ nào a.

"Tám chín phần mười đi!" Cô Nguyệt xoay người lại ngồi về trên ghế, cầm lên trên bàn trà uống một hớp, "Ninh Từ An... Không! Cái kia Thần Qua Đế Quân "Bể quan" mấy ngàn năm, người phía dưới muốn nói không có mấy phần suy đoán không có khả năng, hẳn mở lại Huyền Linh Tiên Hội mục đích, dĩ nhiên sẽ không chỉ cho chúng ta chỗ dựa." Huống chi bọn họ còn không cần chống đỡ, "Càng nhiều hơn, chẳng qua là uy hiếp một cái các nước quốc vương, tuyên cáo một cái hẳn thiên đế chủ quyền mà thôi." Có thể làm được thiên đế người, cái nào không phải nhân tính?

"Ngươi dự định đi?"

"Đương nhiên phải đi!" Trong mắt Cô Nguyệt tinh quang lóe lên, tốt biết bao làm ăn cơ hội, hẳn chính là rất chờ mong các nước quốc vương nhìn thấy Nghệ Thanh thời điểm bộ dáng, lần trước tiên thuốc thang còn không có đòi lại đây, lần này vừa vặn, "Bạc thành chủ không phải nói, cái này thi đấu là án tu vi chia nhóm sao? Thượng tiên phía dưới đều có thể dự thi. Huyền Tiên Mặc Tiên tổ liền coi như xong, chúng ta tham gia Kim Tiên cùng Địa Tiên tổ là được." Đặc biệt là Địa Tiên, không phải nói top 10 đều có khen thưởng sao? Vậy thì top 10 đều bắt lại. Hắn đối với trong phái đám kia King Kong Barbie vẫn là có lòng tin.

"..." Suy nghĩ một chút bang hội đám kia hung tàn cô em, Nghệ Thanh không có hỏi lại.

Đêm khuya.

Dạ hắc phong cao, buồn ngủ.

"A lô! Cái đó ai... Thiện tâm!" Một đạo có chút quen tai âm thanh đột nhiên truyền tới, đang định ngủ Thẩm Huỳnh bước chân dừng lại, nhìn bốn phía nhìn mới phát hiện xó xỉnh cái đó do sương mù màu đen từ từ hội tụ thành bóng đen.

Thẩm Huỳnh sững sờ một chút, "Yo, ông chủ! Lại tới hút mai à?" Mang đủ tiền hay không?

"Cái gì xảy ra?" Mới vừa hội tụ thành bóng đen sừng sờ, hồi lâu lại nghĩ tới cái gì, cảnh giác nhìn chung quanh, liễu mạng thu liễm huyền thân khí tức mới nói, "Ta là cố ý tới nhắc nhở của ngươi."

"Mang Tiên thạch sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

Lam Hoa cứng một cái, nhất thời nổ rồi, "Ta ở đâu ra Tiên thạch, lần trước không cho ngươi hết sao?"

"Ồ." Thẩm Huỳnh ngã đầu liền bày trên giường, không để ý tới hắn.

"Đột! Ngươi làm sao ngủ rồi, đều nói có chuyện rồi!" Lam Hoa nóng nảy, tiến lên lôi kéo y phục của nàng, "Cái này có thể là vì tốt cho ngươi, đừng không biết phải trái." Kéo nửa ngày, người trên giường cũng không có để ý đến hắn.

Lam Hoa tức xạm mặt lại, dâng lên lòng tràn đầy nóng nảy, không nghe liền như vậy, hắn bắt kẻ nàng đi chết. Sau đó... Khẽ cắn răng móc ra một cái nhỏ vụn Tiên thạch đặt ở bên gối.

Cái này đáng chết thiện tâm!

Người trên giường trong nháy mắt liền ngồi dậy, bên bắt Tiên thạch bên hỏi, "Ông chủ, có chuyện ngài nói chuyện?"

"..." Hắn thiện tâm tại sao sẽ bởi vì thứ người như vậy mà sống?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Chương 166: Người Là Lòng Ta

Lam Hoa khoe miệng giật một cái, hít sâu một hơi để xuống nghỉ học máu xung động, lúc này mới lên tiếng nói, "Ta nghe nói các ngươi phải đi Thiên Ngoại Thiên Tiên Hồng cung, tham gia Huyền Linh Tiên Hội, có phải là thật hay không?"

"Đúng vậy."

"Thần Qua nơi đó?"

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, "Ngươi biết à?"

Lam Hoa nhét vào, sắc mặt một mặt thoáng qua một tia cái gì, hồi lâu mới nói, "Cái này không trọng yếu! Ta tới là muốn nói cho ngươi, những thứ kia Thiên Đế đều không phải là người tốt lành gì."

"Ồ." Nàng lôi kéo chăn.

"Ngươi đừng không tin à?" Lam Hoa càng thêm cuồng cuồng, trực tiếp đem nàng chặn lại kéo xuống, "Ta nói là sự thật, đặc biệt là Thần Qua. Tuy nói hắn tại thập phương Thiên Đế bên trong danh tiếng tốt nhất, nhưng ai biết hắn sau lưng làm những gì." Hắn tựa như là nhớ tới cái gì, mi tâm xiết chặt, "Ngươi phải cẩn thận! Như loại này người, tốt nhất chớ cùng bọn họ tiếp xúc nhiều, hiểu không?"

"Ồ."

"Bất quá tham gia thi đấu nhiều người như thế, ngươi phỏng chừng cũng không gặp được hắn."

"Ta không tham gia thi đấu a."

"Cái gì?" Hắn kinh ngạc một chút.

Hắn là bởi vì lưu tại phụ cận huyền thân, trong lúc vô tình nghe được phải này trong đệ tử, đàm luận Huyền Linh Tiên Hội chuyện. Não nóng lên, mới vội tới nhắc nhở nàng. Hiện tại lắng xuống mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, nàng chỉ là một cái Địa Tiên. Hơn nữa tiên khí yếu cũng không nhìn thấy, quả thật không có tư cách tham gia trận đấu.

Xem ra hắn là bạch khăn trương một cuộc, nhất thời thật dài thở phào nhẹ nhõm, "Ngươi không cần đi tốt nhất?"

"Phải đi a."

"Cái gì?" Hắn mới vừa buông xuống tâm, nhất thời lại dâng lên một cỗ huyết khí, nếu không phải là huyền thân, đã một cái lão huyết phun ra, "Không tham gia thi đấu, ngươi đi làm gì?"

"Ngu ba ba nói." Nàng cũng không muốn đi nói.

"Cái gì Ngu ba ba?"

"Chúng ta môn phái quân tiền trường lão."

"Các ngươi trường lão có phải điên rồi hay không?" Lam Hoa càng thêm cuồng cuồng, toàn bộ hư ảnh ở trước mặt nàng tới lui bay tới bay lui, "Các ngươi cái này không có ai sao? Sắp xếp ngươi như vậy cái tiểu Địa Tiên đi mà xem nào nhiệt gì? Thiên Ngoại Thiên cũng không phải là địa phương thú vị cái gì. Nghe ta, chờ đi!"

"Khả năng không được."

"Tại sao?"

"Bởi vì... Ta hình như là chương môn."

"....."

Hắc?

(◕_◕)

Lam Hoa suốt ngày người chùng mảy giãy đều không phản ứng kịp.

Chương môn! Nàng!?

"Mạo muội hỏi một câu."

]

"Ừ?"

"Các ngươi môn phái người... Nào vào mà khí sao?" Chọn một Địa Tiên làm chương môn!

"..."

Hắn đang muốn hỏi nhiều mấy câu, thân ảnh nhưng là thoáng một cái, toàn bộ hư ảnh từ từ lãnh đạm lại đi, một bộ duy trì không bao lâu bộ dáng. Hắn có chút bối rối, liền vội vàng gấp giọng giao phó nói, "Ta huyền thân duy trì không được bao lâu, ngươi nhớ kỹ muôn vàn cẩn thận Thần Qua, hắn không phải là cái gì tốt Tiên. Chuẩn bị thêm điểm Tiên bảo pháp khí, lần trước ta đưa cho ngươi Yêm Nhật Miên mang theo, còn có Khảm Thủy Lăng, Hộ Hồn Trâm, đúng rồi đúng rồi, còn có Định Thiên Linh... Toàn bộ mang theo." Hắn vội vàng báo ra một nhóm trang bị tên, âm thanh lại càng ngày càng thấp, mắt thấy liền muốn biến mất, cuối cùng mới tăng thêm một câu.

"Quả thực không được, ngươi đi ngoài trăm dặm Liễu Diệp Lâm tìm ta! Ta phải đi rồi, nhớ kỹ hôm nay ta đã tới chuyện, ngàn vạn lần chớ nói cho người khác biết..."

Nói xong, đoàn kia màu đen ảo ảnh hoàn toàn biến mất ở bên trong nhà.

"Ồ..." Thảm Huỳnh nghiêm túc gật đầu một cái, nhưng sau đó xoay người nhìn về phía cánh cửa đã đứng nửa ngày hai người, "Như vậy, chưa tính là mật báo chứ?"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Hồi lâu.

"Ngoài trăm dặm, Liễu Diệp Lâm, góc tây nam!"

"Ta, đi, bắt!"

Bá một cái, trên tay Nghệ Thanh trường kiếm khí lạnh tràn ra, thân hình lóe lên liền bay ra môn phái.

Tiểu kỹ nữ, ngươi chờ ta.

Một lúc lâu sau, phái Vô Định chính điện.

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt song song ngồi ở phía bên phải, Bích Đào, Phong Ảnh cùng Thích Chanh Vũ ngồi phía bên trái, chính đều là tả nhìn lấy ngược ở chính giữa, bị đánh sưng mặt sưng mũi, còn bó thành nhục tổng ma (Tiền)?

Không ai lên tiếng, toàn bộ đại diện chỉ còn lại trên đầu Thẩm Huỳnh, răng rắc răng rắc gặm trái cây âm thanh.

"Ngươi rốt cuộc là người nào?" Rốt cuộc Cô Nguyệt đầu tiên mở miệng, trầm giọng hỏi, "Nửa đêm xông vào phái Vô Dịch, rốt cuộc có mục đích gì?"

Lam Hoa chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân cũng sắp tan vỡ rồi, trợn mắt nhìn thủ tọa người nào đó một cái, đầy bụng oán niệm cũng sắp muốn tràn ra. Nói xong không nói ra đây? Quả nhiên tiên tu không có có một người đáng tin đấy!

"Nói!" Thấy hắn thật lâu không trở về, Nghệ Thanh giơ tay lên một cái, nhất thời sáu thanh tiên khí hóa thành kiếm, bá lap lap cắm vào chung quanh hắn, bức người kiếm khí, hướng thẳng đến hắn ép đi qua, không thể lui được nữa.

Trên người Lam Hoa thương càng thêm đau đớn, nhớ tới trước tại Liễu Thụ Lâm tình cảnh, hắn liền muốn học máu. Nhớ hắn tu hành nhiều năm, mặc dù còn không có hoàn toàn trở thành thiên ma, nhưng không khách khí nói, Thiên Đế phía dưới không địch thủ, cũng là được đấy chứ. Cho tới bây giờ không nghĩ tới, hắn sẽ bị cái Thiếu Đế đánh bẹp! Giời ạ, Kiếm Tiên quả nhiên đều là biến thái, cái này còn đặc biệt biến thái!

Nhìn một chút bên người tiên kiếm, để tránh lại bị đánh một lần, hắn lúc này mới cắn răng, có vài phần chặn khí tựa như nói ra tên thật, "Ta chính là Lam Hoa!" Tiếp lấy lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp thấy hướng câu hỏi hai người, chờ lấy đối phương lộ ra kinh hoàng thất thố về mặt, không sai! Hắn chính là Lam Hoa, Ma Quân Lam Hoa!

"Lam Hoa..." Cô Nguyệt nhú mày một cái, "Ai?" Tên quý gì? Còn Dạ Hoa đây!

"..." Cảm giác bị ghim đao.

"Bích Đào, ngươi tại Tiên giới thời gian dài nhất, nghe qua sao?"

"Lam Hoa... Lam..." Bích Đào cúi đầu mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, hồi lâu mới khẳng định nói, "Ngươi nghe qua."

"..." Lại một đao.

"không có khả năng!" Hắn nóng nảy, giẫy giụa ngồi dậy, "Các ngươi suy nghĩ kỹ một chút, Thiên Ngoại Thiên Ma Quân Lam Hoa! Ngàn năm trước một người một mình đầu thập phương Đế Quân cái đó! Các ngươi không có khả năng một cái đều chưa nghe nói qua chứ?"

"Không có!" Mọi người đồng loạt trả lời, tính luôn cả phía trên gặm trái cây.

"..." Muốn đi ới cái máu!

Cô Nguyệt: "Tiên giới còn có Ma Quân cái danh hiệu này sao?"

Bích Đào: "Ta cũng là lần đầu tiên nghe nói."

Thích Chanh Vũ: "Có lẽ có đi, ta lúc trước cũng không phải là Ma Tôn sao?"

Thẩm Huỳnh: "Ta đã thấy một cái tên là Ma vương."

Nghệ Thanh: "Khả năng này quá yếu rồi, cho nên không thể xưng vương đi!"

Hệ thống: [ding! Thêm Vương không thêm đi, văn minh ngươi ta hắn!]

Lam Hoa: "..."

Các ngươi đủ rồi! Không mang theo như vậy làm nhục ma đấy!

Lam Hoa né mấy ngàn năm, mê muội mấy vạn năm, lần đầu tiên biết, nguyên lai mình nổi tiếng thấp như vậy. Vậy hắn cái này mấy ngàn năm nay, nom nóp lo sợ, giấu đầu lòi đuôi, chỉ sợ để cho địch nhân phát tung tích của mình, rốt cuộc là vì cái gì, vì cái gì a!

Ma sinh thật tuyệt vọng...

"Bớt nói nhảm đi!" Cô Nguyệt cũng hỏi đến có chút phiền, nhìn về phía trung gian giống như một sương đánh cả tím người như vậy nói, "Hai ngươi lần lên vào phái Vô Dịch, rốt cuộc muốn làm gì."

Hắn lúc này mới đè ép ép bẻ thành mảnh vụn thủy tinh tâm, càng thêm oán niệm trợn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, một mặt sinh không thể yêu tự giận mình trả lời, "Trước là vì hấp thu bốn phía này ma khí, tăng trưởng tu vi."

"Vậy tới nay lại là vì sao đây?"

"Vì nàng!" Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Ta cũng không muốn mà tới, nhưng ta có kiện đồ vật rơi vào nàng nha."

Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, không đúng, Thẩm Huỳnh cảm động kia đều nộ lên, chẳng lẽ nàng còn để lại tiền để dành?

"Thứ gì?"

Lam Hoa nhìn về phía Thẩm Huỳnh ánh mắt, nhất thời xông lên đầy trời ủy khuất, theo bản năng trở về ba cái chữ, "Trái tim của ta."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Soạt một tiếng, một thanh tiên kiếm nhất thời liền gác ở trên cổ Lam Hoa, Nghệ Thanh kiếm khí tràn ra, gần từng chữ một, "Người muốn trở thành mây khói?" Quả nhiên là một mơ ước sư phụ hèn tiểu kỹ nữ!

Mọi người: "..."

Bọn họ... Có phải hay không là nghe được một trận, Ma Quân cấp bậc tán gái tỏ tình?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Chương 167: Lam Hoa Nhân Sinh

Lam Hoa là một thiên tài, vô luận là tại tu tiên thời điểm, vẫn là sau đó nhập ma sau, đều là hoàn toàn xứng đáng đỉnh cấp thiên tài. Trong cuộc đời này, hẳn cho tới bây giờ không có hoài nghi qua điểm này.

Hắn sinh ra ở hạ giới đỉnh cấp tu tiên thế gia, vạn người chưa chắc có được một cực phẩm ngũ hành linh căn, tu hành tốc độ so với thiên linh căn tới, đều mạnh hơn gấp mấy lần. Bởi vì là toàn hệ linh căn, bất kỳ tu hành thuật pháp hẳn đều có thể tu tập. Cùng người khác sở trường một đạo bất đồng, hẳn dứt khoát học cái hoàn toàn, là đan phù khí trận tinh thông mọi thứ toàn năng. Cũng coi là tiên phạm hai giới duy nhất một toàn hệ tu sĩ.

Hắn gần mất thời gian năm trăm năm thì phải lấy phi thăng, thượng giới sau một trăm năm thăng lên Kim Tiên, một trăm năm mười năm đến Huyền Tiên, ba trăm năm thăng Mặc Tiên, sáu trăm năm lên thượng tiên, ngàn năm đăng đế, lại ngàn năm thăng tiên đế, không tới bốn ngàn năm thời gian liền thành uy chấn nhất phương Thiên Đế tôn sư. Cũng coi là tiên đồ...

"Năm trăm năm phi thăng coi như là mau sao?" Nghe đến đây, Thẩm Huỳnh đột nhiên chen vào một câu.

"Dĩ nhiên!" Lam Hoa một mặt kiêu ngạo nói, "Phạm giới linh khí không thể so với tiên khí, hơn nữa từ trước đến giờ mỏng manh. Phi thăng tất nhiên không dễ, không có ngàn năm khổ tu, nghĩ muốn phi thăng đại đạo căn bản không có khả năng. Không phải là ta thôi, toàn bộ Tiên giới còn không có phát hiện nhanh hơn ta bay..."

Hắn lời còn chưa nói hết, bên cạnh Cô Nguyệt đột nhiên nói: "Ồ, ta là hơn 400 năm phi thăng."

"... Hắc?" Cảm giác đầu gối trúng một phát đạn.

Không kịp nghỉ ngơi, lại nghe mọi người ở đây, người một câu ta một lời thảo luận tới phi thăng thời gian tới.

Nghệ Thanh: "Ta không tới hai trăm năm"

Úc Hồng: "Ta là hơn 180 năm phi thăng, các người thì sao?"

Tư Vũ: "Ta ít một chút chín mươi năm phi thăng"

Đệ tử ba: "Ta hình như là bốn mươi lăm năm."

Đệ tử bốn: "Ta chỉ tu hơn hai mươi năm."

Đệ tử năm: "Ai, đừng nói nữa, ta trước không có từng tu tiên. Nhập môn mới hai tháng, Hồng sư tỷ chạy tới cho ta biết, mới biết phi thăng."

"..."

Sưu sưu sưu, Lam Hoa trong nháy mắt bị cấm khắp người đao!

Các người gạt quỷ hủ!

(' □) ' 一 一 一

Bốn trăm năm cái đó coi như, phía sau những thứ kia là cái quý gì? Làm sao có thể thời gian ngắn như vậy liền có thể thắng tiên? Ngươi mẹ nó đến lúc đó tìm người, tu hai tháng phi thăng cho ta nhìn xem một chút đi à!

"A... Ha ha... Ha ha ha..." Lam Hoa hít sâu một hơi, đứng đúng đúng, đám người này nhất định là đang (ô) hồ xả, nhất thời có chút tức giận, "Các ngươi như vậy làm việc quá khả năng, thành đoàn làm ta sợ, có ý tứ sao? Rốt cuộc còn muốn hay không nghe ta cung khai?"

"Ây..." Các nàng nói đều là thật a, bắt quá nhìn hán một bộ muốn nổi đóa bộ đáng, mọi người lúc này mới dừng lại thảo luận, "Được, ngươi chiêu ngươi chiêu..."

Mời tiếp tục ngươi biểu diễn!

"Hừ!" Lam Hoa lạnh rên một tiếng, lúc này mới tiếp tục nói đến chuyện xưa của mình.

]

Lam Hoa cố sự thật ra thì rất máu chó, bốn chữ liền có thể tổng kết, anh em trong nhà cãi cọ nhau!

Lam Hoa là một cái tu luyện cuồng, tinh thông toàn hệ thuật pháp. Trừ tu hành, đối với hết thảy cái khác đều không có hứng thú, cuộc đời của hán chỉ đã làm ba chuyện, một là bế quan, hai là rèn luyện, ba là tìm hiểu. Cũng chính bởi vì như vậy chuyên tâm, Lam Hoa là trong tất cả Thiên Đế, tu hành nhanh nhất, cũng là mạnh nhất cái đó.

Nhưng đối với công việc khác, đặc biệt là nhân tình tai nạn, liền hoàn toàn một chữ cũng không biết rồi. Cho nên hán phạm vào một cái sai lầm trí mạng, thuận tay đem em trai hán Lam Vũ mang theo Tiên giới, hơn nữa mong tâm mong phổi đem một phương đại lục giao tất cả cho hán xử lý.

Hán thậm chí hiện tại cũng không nghĩ ra, tại sao từ nhỏ bảo vệ em trai, sẽ như thế hận hán, không tiếc cố ý dẫn hán nhập ma.

Lúc đó hán mới vừa thăng lên Thiên Đế, trông coi một phương đại lục không lâu, các loại thuật pháp đều đã luyện đến cực hạn. Nhân sinh phảng phất một cái đã mất đi mục tiêu, vừa vặn Lam Vũ nói cho hán biết, trong lúc vô tình đã lấy được một quyển Thượng cổ tiên pháp, đưa tới trước mặt hán.

Hán lúc này mừng rỡ, thử luyện một cái, phát hiện tu vi lại có thể thật sự có dân ra khuynh hướng. Vì vậy liền một lòng nhào vào, lại không nghĩ tới đó là một quyển Ma tộc công pháp, bên trong càng là thật sớm gieo xuống ma chủng. Hán đối với Lam Vũ từ trước đến giờ không hề phòng, chờ đến phát hiện thời điểm, đã không còn kịp rồi.

Hán căn bản không ngăn cản được chính mình nhập ma, ngăn ngăn không đến ngàn năm công phu, toàn thân tiên khí nửa số đều chuyển đổi thành ma khí. Ngay từ đầu hán là vô cùng tức giận, càng hận không giết được Lam Vũ. Nhưng ma công luyện lâu rồi, bất ngờ phát hiện tu vi của chính mình lại có thể không có quay ngược lại, ngược lại tăng trưởng. Cái này Ma tộc phương pháp tu luyện, lại có thể cùng tiên nhân hoàn toàn bất đồng. Làm là một cái chăm chỉ hiếu học học thần, hán tò mò, lập tức liền buông tha chống cự, hoàn toàn đọa ma.

Nhưng hán vậy liền nghi em trai lại không tính như vậy bỏ qua cho hán, trực tiếp thả ra hán đọa ma tin tức, còn đích thân dẫn còn lại Cửu Phương Thiên Đế đến hán chỗ ẩn thân, muốn đưa hán vào chỗ chết.

Lam Hoa dưới cơn nóng giận, trực tiếp liền không đếm xỉa đến, vén tay áo lên cùng mấy người làm hơn rồi, khều một cái chín suốt đại chiến chừng mấy ngày, quấy đến toàn bộ Thiên Ngoại Thiên long trời lở đất.

"Sau đó... Liền thua rồi hả?" Thẩm Huỳnh đột nhiên tiếp lời.

"..." Lam Hoa ngực nhét vào, cảm giác lại trúng một đao.

Sắc mặt nhất thời phồng đỏ, mang chút ít não thẹn thùng thành giận lớn tiếng nói, "Người nào thua! Là bất phân thắng bại, bất phân thắng bại được không? Ta có thể chống đỡ lâu như vậy, còn có thể toàn thân trở ra, liền kết quả mà nói ta đã coi như là thắng rồi!"

"Ồ

~ ~ "

"..." Đem ngươi cái kia hoài nghi gọn sóng loại trừ, "Hừ! Nếu không phải là nhìn tại ta thiên ma chưa thành phần trên, ta đã sớm đi tìm bọn họ báo thù."

"Cho nên ngươi liền né mấy ngàn năm?"

"..." Vèo! Ngực lại thêm một đao. Có thể hay không nói chuyện phiếm à?" Ta cái này gọi là tránh sao? Ta đây là tu hành! Ta cũng không phải là sợ bọn họ, chỉ bằng cái kia mấy cái nguy quân từ tu vi, bàn về đơn đả độc đấu, bọn họ cái nào có thể trong tay ta chống nổi một giờ?"

"Cho nên... Ngươi còn bại bởi đầu bếp?"

"..." Tâm trạng quá đau khổ!

Ngày này trò chuyện không nổi nữa này!

Một bên Cô Nguyệt dùng sức vỗ vai hấn một cái, cho hấn cái ánh mắt đồng tình, kêu người nhàn rồi không chuyện gì, thế nào cũng phải cùng phần mềm hack trò chuyện nhân sinh. Sống khỏe mạnh không tốt sao?

"Ông chủ, sau đó thì sao? Sau đó cái đó xen vào người đao em trai thế nào?" Thẩm Huỳnh nghe được mấy phần hứng thú, bên cắn hạt dưa bên hỏi.

"Cút!" Lão tử không muốn nói, đều đã bị các người cảm thành con nhím rồi.

"Lam Vũ? Lam... Chẳng lẽ là... Lam Vũ quân đế!?" Một bên Bích Đào đột nhiên một mặt kinh ngạc, hào hứng nói, "Đại tiên đại tiên, ta nhớ ra rồi. Lam Vũ chính là hiện tại Vân Trạch đại lục Thiên Đế, em trai hấn chắc là thay thế hấn lên làm Thiên Đế rồi!"

"Im miệng!" Cũng không cần người tới bổ sung!

Bọn họ phái Vô Định là cố ý tới khác hấn đi, ma không sẽ diện sao?

"Được rồi được rồi! Các người đừng mù trò chuyện bát quái rồi." Cô Nguyệt hướng về phía chúng đệ tử trầm giọng nói, "Thời gian không còn sớm, chúng ta phải mau sớm chạy tới Thiên Ngoại Thiên."

Lần này Huyền Linh Tiên Hội, Cô Nguyệt cũng sớm đã nghĩ xong, chỉ tham gia Địa Tiên cùng Huyền Tiên tranh tài, cho nên tổng cộng chọn mười lăm tên đệ tử đi trước, cộng thêm ba người bọn hấn cũng không đủ hai mươi người. Nhưng Lam Hoa xuất hiện, làm rối loạn hấn bộ phận kế hoạch, vì trong phái đệ tử lo nghĩ, lấy phòng ngừa vạn nhất, chỉ có thể đem hấn cùng mang theo. Mọi người tu vi không giống nhau, vì đúng giờ đến Thiên Ngoại Thiên, bọn họ là trực tiếp ngồi, Lam lão bản hữu tình tài trợ cỡ lớn pháp khí thập phương thuyền đi.

"Úc Hồng, Tư Vũ, các người đi trước mặt ngự khí, đem Thích Chanh Vũ cùng Phong Ảnh đổi lại. Những người khác nghỉ ngơi nhiều, đừng quên tiếp theo còn có tranh tài chờ các người đây! Thiếu trò chuyện bát quái, nhiều tu luyện!"

"Vâng, trưởng lão!" Mấy cái đệ tử đồng thanh đáp lại, liền từng người tản ra. Úc Hồng, Tư Vũ cũng đi trước mặt đổi ca.

Chỉ chưa Lam Hoa một người ngồi ở trong trận pháp, sắc mặt đen nhanh như mực. Không phải là các người sống chết muốn ép cung sao, lúc nào hấn lại khai thành bát quái rồi hả? Nếu không muốn nghe, ngày hôm qua tại sao còn muốn đánh hấn một đêm đi à? Các người trở lại cho ta nói rõ ràng!

Hấn một cái né nhiều năm như vậy Ma tộc, bị bọn họ ép buộc chủ động đi Thiên Ngoại Thiên đưa người đầu, dễ dàng mà hấn!

Đều là đáng chết kia thiện tâm hại đây!

Nghĩ tới đây, lập tức quay đầu lòng tràn đầy oán niệm trừng mắt về phía người nào đó, theo bản năng há mồm lớn tiếng nói, "Đều tại người cái này... Chờ một chút! Người đang ăn cái gì? Đây là lộn xộn cái gì trái cây, không có một chút tiên khí đồ vật có thể ăn không?" Sắc mặt nhất thời biến đổi.

"Vứt bỏ vứt bỏ, ừ, đây là ta tối hôm trước hái Bích Hà Quả, muốn gặm liền gặm cái này!"

"Còn nữa, người làm sao còn ăn mặc cái này áo choàng xám? Ta đưa cho người pháp y đây? Tại sao không đổi? Pháp khí bay nhanh như vậy, bị thổi đi xuống làm sao bây giờ?"

"Ồ? Người ngồi xa như vậy làm gì? Nơi đó là bên cạnh, té xuống ta làm sao kéo người? Mau tới đây!"

"Còn có..."

Bạch!

Một cái quen thuộc trường kiếm nhất thời xuất hiện tại trên cổ, người nào đó nghiêm trang nói.

"Sư phụ, người này vẫn là giết rồi đi? Đừng cho môn phái thêm gánh vác!"

Lam Hoa: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "... MDZZ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 169: Chương 168: Vào Thiên Ngoại Thiên

Bởi vì số người quá nhiều, Thẩm Huỳnh đoàn người, suốt hơn nửa tháng, mới xuyên qua Cửu Trọng thiên môn, đến Thiên Ngoại Thiên. Cơ hồ là tại thập phương thuyền xuyên qua giới môn trong nháy mắt, nguyên bản trong trẻo lạnh lùng Thiên giới nhất thời truyền tới tuyền nào tiếng.

Bốn phía đã dừng lại rất nhiều cỡ lớn pháp khí, đủ loại kiểu dáng đều có, có chính là một đóa hoa sen to lớn, có chính là bàn cờ, có chính là Tiên ấn, càng nhiều hơn chính là bọn họ như vậy Tiên thuyền, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có tiên ảnh đung đưa, bởi vì có trận pháp cách trở đến lúc đó không thấy rõ tình huống bên trong. Những thứ này Tiên khí, một cái thì đầu một cái hào hoa, tiên khí bức người.

Nhưng thật giống như không có có một cái giống như bọn họ hiện đang ngồi cái này, toàn thân trắng tinh như ngọc không bằng, quanh thân còn lưu chuyển màu vàng cường hào ánh sáng. So với phía trước những thứ kia màu sắc khác nhau Tiên thuyền, đến lúc đó lộ ra bọn họ chiếc này bức cách cao hơn.

Những thứ này Tiên khí người trên, xem ra cũng là tới tham gia Tiên hội, chính là không biết là cái nào quốc quốc vương mang tới? Cô Nguyệt mảnh nhỏ tính một chút, phát hiện không chỉ tám chiếc. Những người này rõ ràng tới so với bọn hắn sớm, bất ngờ còn có tiên nhân bay ra pháp khí thuyền, ngư kiểm bay đến trên pháp khí thuyền khác, như là tại chào hỏi giao lưu. Cho nên mặc dù mọi người đều tại đi về phía trước tiên tới, tuy nhiên cũng chạy đến đặc biệt chậm chạp.

Thập phương thuyền vừa xuất hiện, tự nhiên đưa đến chú ý của mọi người, bất ngờ có thần thức quét tới, như là nghĩ tìm tới kết quả, lại đều bị trên thuyền trận pháp ngăn cản trở về. Trong lúc nhất thời càng nhiều hơn tâm mất hướng bên này quét tới.

Cô Nguyệt nhìn một chút phía trước chặn lại đầy trời Tiên khí, không nghĩ tới Thiên Ngoại Thiên cũng kẹt xe, không muốn biết chặn tới khi nào? Đang suy nghĩ, một cái quần áo trắng tiên nhân, đánh tiên hạc hướng phương này bay tới, trên đầu còn mang theo mũ, nhìn lấy giống như vị Tiên quan.

Quả nhiên người kia ngừng ở trên Tiên thuyền phương bên ngoài trận pháp, hướng về bên trong chào một cái, thanh âm không lớn lại đặc biệt rõ ràng phát sáng, "Tại hạ là Đế Quân dưới trướng tiếp đón Tiên quan, đặc biệt tới đón tiếp các vị, không biết là vị nào quân thượng giá lâm?"

Nguyên lai có cảnh sát giao thông a, Cô Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, nhìn bên cạnh chuyện không liên quan đã sư đồ hai người một cái, theo thói quen tiến lên một bước lớn tiếng trả lời, "Phái Vô Dịch chương môn mang theo Nghệ Thanh Thiếu Quân, tới tham gia Huyền Linh Tiên Hội! Làm phiền vị này Tiên quan rồi." Nói xong bấm quyết để cho trong tay thiệp bay ra ngoài.

Tiếp đón Tiên quan sững sốt một chút, lời này trở về làm sao là lạ? Người khác đều là nào đó một cái quốc vương mang theo môn hạ đệ tử tham gia Tiên hội, bên này là cái môn phái liền coi như xong, chương môn mang theo Thiếu Quân tham gia là cái ý gì? Có thể mảnh nhỏ nhìn một cái thiệp, lại không có vấn đề gì.

Hắn không có suy nghĩ nhiều, cũng không có bay vào thập phương trong đồ dự định, xoay người liền dẫn bọn họ bay về phía trước đi, "Xin mời!" Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, làm sao mới vừa còn vô cùng náo nhiệt Thiên Ngoại Thiên, đột nhiên liền an tĩnh lại?

Ồ? Xếp hàng ở phía trước Tiên khí làm sao nhường ra một con đường rồi! Cách quá xa, nghĩ bay gần một chút giao lưu sao? Quan hệ giữa các nước, lúc nào tốt như vậy? Tiên quan lòng tràn đầy nghi ngờ, nhớ tới nhiệm vụ của mình, không có mảnh nhỏ muốn trực tiếp dẫn sau lưng Tiên thuyền đi vào trong bay vào, trực tiếp hướng an bài tốt chiêu đãi Tiên cung mà đi.

Cô Nguyệt nhìn chung quanh, quả nhiên mới vừa rơi ở trên Tiên thuyền thần thức, tại hắn mở miệng trong nháy mắt tất cả đều vội vàng thu về. Xem ra Nghệ Thanh cái kia ngừng đánh, vẫn có chút tác dụng.

Tiên thuyền đi theo tiếp đón Tiên quan bay đại khái vài chục phút bộ dáng, không hồ là Thiên Ngoại Thiên, càng bay vào bên trong, bốn phía tiên khí lại càng tăng đậm đà, chung quanh càng là thoáng qua vô số tiên sơn phúc địa, so với bọn họ lần trước đi cái đó lẻ loi Thăng Đế Đài, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, thậm chí có thể cảm giác được mấy cái khí tức của tiên mạch.

Cả thuyền đệ tử, cũng không khỏi lại hưng phấn vừa tò mò đánh giá lấy bốn phía. Trừ... Lam Hoa!

Theo tiến vào cửu trọng tiên môn một khắc kia, hắn liền không có nói thêm câu nào. Tu luyện đến hắn mức này ma, theo lý thuyết tiên khí sẽ không đối với hắn tạo thành phần lớn ảnh hưởng, hắn cũng quả thật không sợ chính là một chút tiên khí.

]

Nhưng nơi này dù sao cũng là Thiên Ngoại Thiên, không đứng liền dựa vào cái kia mấy cái cháu trai Thiên Đế, nếu là bình thường hắn còn thật không sợ. Nhưng là bây giờ hắn bị kẹt ở trong trận pháp, bên cạnh trông coi cái, một đường nhìn hắn không thuận mắt Thiếu Đế Kiểm Tiên. Đừng nói cứng rắn cương rồi, mạng nhỏ đảm bảo không giữ được ở đều không nhất định.

Đoạn đường này hắn liều mạng thu liễm chính mình ma khí, muốn chờ cơ hội chạy thoát thân. Có thể cái đó kêu Nghệ Thanh Kiểm Tiên, thật giống như nhìn hắn đặc biệt không vừa mắt. Động một tí uy hiếp muốn giết hắn không nói, vẫn còn tựa như đề phòng cướp đề phòng hắn. Liên thân cái chân, đều sẽ có một thanh tiên kiếm trực tiếp xen vào qua tới.

Hắn quả thực không có biện pháp mới một đường đi theo Thiên Ngoại Thiên. Ai, xong rồi xong rồi, xem ra đám người này là phải đem hắn giao cho Thần Qua đưa cháu kia rồi! Đầu là đáng chết thiện tâm hại đấy!

"Ông chủ, cho người." Đang suy nghĩ, đột nhiên cổ nhất trọng, có cái gì treo ở trên người hắn.

"Ồ?" Hắn sững sốt một chút, nhìn một chút trên cổ dây chuyền, lại ngẩng đầu nhìn một chút trước mắt thiện tâm, "Đây là..."

"Bảo Bảo cấp cho che giấu khí." Thẩm Huỳnh thuận miệng nói, "Thu trên người của người khói mù dùng, chớ làm mất, cần phải trả!"

"..." Ý gì? Bảo Bảo lại là ai?

Lam Hoa một mặt mộng bức, mảnh nhỏ nhìn một cái, lại phát hiện mình khắp người ma khí lại có thể một tia đều không thấy, thoát nhìn chính là bộ dạng của một cái bình thường Địa Tiên, "Chuyện này... Giây chuyện này..." Lại có thể ẩn núp hắn ma khí!

Lam Hoa trong nháy mắt tròn to hai mắt, đột nhiên ngẩng đầu mang một ít ngu dốt nói, "Người... Các người không phải đem ta giao cho Thiên Đế sao?"

"Thiên Đế?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, chăm chú hỏi, "Người thiếu tiền hắn à?"

"Không có... Không có a."

"Ồ. Cái kia làm gì giao cho hắn?"

"..."

Lam Hoa cứng họng, lần nữa nhìn một chút trên cổ dây chuyền, có chút cảm giác nằm mộng. Vậy bọn họ dẫn hắn tới làm chi? Trước nói là tới đi một chuyến, liền thật chỉ là đi một chuyến sao? Nói xong Tiên Ma bắt lưỡng lập đây?

Trong lúc bất chợt đáy lòng của hắn không có từ trước đến nay, một cổ quen thuộc dòng nước ảm xet qua, lần trước đưa trái cây thời điểm loại cảm giác đó lại dâng lên, xong đến ánh mắt hắn đều có chút nóng lên, đáy lòng càng là nhét nhét, chặn đến khó chịu.

Vân vân, loại cảm giác này là...

$\Sigma(\circ \triangle \circ |||)$

Thiện tâm, không nên vọng động!!

Vì vậy... Hắn móc ra cái túi trữ vật.

"Tiền đan, pháp khí, pháp phù... Muốn cái gì chính mình móc, không cần trả ta rồi!"

"... Người còn có!"

(◉ ◉ ◉) đại lão bản a!

"Lần trước trở về Liễu Diệp Lâm, bổ sung chút ít." Nói thế nào, cũng là làm qua Thiên Đế, những thứ này còn chưa thiếu, "Còn có cái gì muốn?"

"Híc, tiền..."

"Tiền thạch nha, nhanh nhanh cho..." Hắn ngâm lấy lệ lại móc ra hai cái túi, "Đây là tiền thạch, cái này còn có chút tiền quả, lấy đi lấy đi, toàn bộ lấy đi. Van cầu người cách ta xa một chút, không muốn lại rất tốt với ta được không?"

"Được, cảm ơn lão bản!" Thẩm Huỳnh lúc này mới xoay người đi.

Lam Hoa lòng đang rỉ máu, lúc này mới khắc chế muốn móc ra bốn mạng pháp khí xung động.

Thiện tâm cái gì... Quá đáng sợ!

Vậy xem chúng quân Cô Nguyệt: Ủ, quả nhiên để cho Thẩm Huỳnh đưa tới là chính xác!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Chương 169: Thi Đấu Chuẩn Bị Trước

So với Tiên giới phổ thông Tiên thành mà nói, Thiên Ngoại Thiên rõ ràng muốn lớn hơn nhiều. Mặc dù không có đường phố phồn hoa, nhưng phù đình

Tiên cung đến không phải ít. Để tránh giữa các nước phát sinh xung đột không cần thiết, Tiên Hồng cung vì mỗi cái tới tham gia Tiên hội đội ngũ, đều chuẩn bị một tòa phủ đỉnh tiên phủ. Thâm Huỳnh một nhóm cũng được an bài tại độc lập tiên phủ trong, bởi vì bọn họ người tới ít, đến lúc đó có vẻ hơi trống không.

Mọi người nghỉ ngơi không bao lâu, cái kia phụ trách tiếp đón tiên nhân lại tới rồi, nói là Đế Quân mời chúng quốc vương cùng bọn chúng cùng nhau, thương lượng ngày mai thi đấu chuyện. Cô Nguyệt dặn dò Úc Hồng mấy câu, liền mang theo Thâm Huỳnh cùng Nghệ Thanh đi qua.

Bọn họ lúc này mới nhìn thấy cái gọi là Tiên Hồng cung, không hổ là Đế Quân chỗ ở, cùng với nó Tiên cung bất đồng, chính tòa cung điện phảng phất là từng viên to lớn thủy tinh xây mà thành, thật cao phủ ở chân trời, chiếu ánh mặt trời phát ra cầu vồng một dạng màu sắc. Bên trong còn thỉnh thoảng có cái gì du động. Cô Nguyệt đến gần mới biết, cái kia lại là tiên mạch! Trong Tiên cung vây quanh mấy cái tiên mạch, liền với cái này giống như thủy tinh mặt tường đều là tiên khí ngưng tụ mà thành.

Hắn trong bụng không khỏi có chút kinh ngạc, phải biết tiên mạch khó tìm, một cái hoàn chỉnh tiên mạch, liền có thể lệnh một người bình thường Địa Tiên, lên tới thượng tiên. Ban đầu Thanh Thông tiên phủ phủ chủ, diệt Thanh giới một lần lại một lần, không chính là vì nuôi cái tiên mạch sao? Không nghĩ tới đến Thiên Ngoại Thiên tiên mạch lại có thể không đáng giá như vậy, trực tiếp dùng để xây nhà rồi.

Tiếp đón tiên nhân đem mấy người dẫn tới Tiên cung cửa vào, chỉ chỉ trước mặt đại điện phương hướng, liền ngừng lại. Bọn họ đến gần mấy bước, xa xa liền có thể nghe được trong điện mọi người thảo luận âm thanh, trong đó còn có mấy cái khí tức quen thuộc.

Ba người cảm ơn, trực tiếp đi vào đại điện, cơ hồ là tại mấy người vào điện trong nháy mắt, thanh âm bên trong liền ngừng lại, giống như là bị nhấn nút tạm ngừng một dạng. Trong điện mấy chục đạo ánh mắt đều là tả nhìn về phía cánh cửa. Đặc biệt ngồi ở ở giữa nhất bên tám người, sắc mặt trong lúc nhất thời lúc trắng lúc xanh, không nói ra được đặc sắc. Nhìn Nghệ Thanh một cái lại vội vã thu về.

Trong điện an tĩnh có chút quỷ dị.

"Các người rốt cuộc đã tới, nơi này nơi này!" Bên phải phía trước truyền tới một đạo thanh âm quen thuộc, vẫn ngồi như vậy không lên tiếng Tuân Thư, thần sắc vui mừng, lập tức hướng về cánh cửa ba người vẫy vẫy tay, chỉ chỉ bên cạnh trống không chỗ ngồi.

Ba người đi thẳng tới, lúc này mới phát hiện, Thần Qua còn chưa tới. Suy nghĩ một chút cũng bình thường, rốt cuộc là Thiên Đế nha, tự nhiên muốn áp trực ra sân. Bọn họ coi như là tới muộn, bên trong đã có mấy chục người rồi. Người đang ngồi đến lúc đó đều biết, trừ Tuân Thư bên ngoài, chính là cái kia mấy cái bị Nghệ Thanh đánh quốc vương rồi, sắc mặt đều không ngoại lệ rất khó nhìn. Bọn họ sau lưng mỗi người còn đứng mấy cái tiên nhân, chắc là đệ tử.

Chúng quốc vương ánh mắt đều ở trên người Nghệ Thanh, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, bọn họ không có từ trước đến nay liền cảm thấy trên người có chút chua đau. Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ lên ngày nào cảnh tượng, sắc mặt thay đổi liên tục, một bộ muốn nổi giận, lại không dám phát ra bộ dáng.

Ban đầu mấy người bị đánh thảm như vậy, tự nhiên nếu muốn báo thù. Nhưng lại ngại mặt mũi không tốt ngoài sáng đối với hắn làm khó dễ. Cộng thêm hắn thân tu vi kia... Còn thật không dám chính diện chống lại. Cho nên mới suy nghĩ liên danh báo lên cho Đế Quân. Ai biết Đế Quân căn bản bất kể không nói, không bao lâu liền truyền tới hắn đã thăng lên Thiếu Đế tin tức, hôm nay còn lấy phái Vô Dịch danh nghĩa, bị mời tới tham gia Huyền Linh Tiên Hội.

Trong đó nguyên do, trong lòng mọi người tự nhiên nắm chắc. Có thể lên Huyền Linh Tiên Hội, vậy thì chứng minh Đế Quân đã thừa nhận địa vị của hắn, là cùng chúng quốc vương ngang hàng. Coi như hắn sau đó Kiến Quốc xưng đế, bọn họ cũng nói không chừng cái gì, lần trước bị đánh thù chỉ có thể nuốt trong bụng.

]

Nhìn lấy ba người một đường xuyên qua đại điện, hướng về phương hướng của Tuân Thư đi tới. Nghệ Thanh đi tuốt đằng trước, phía sau chỉ đi theo hai người. Chúng quốc vương theo bản năng nhìn lướt qua, một cái là thượng tiên, một cái chẳng qua là Địa Tiên, đều là chưa từng thấy mặt lạ hoắc.

Trong điện chỉ có Tuân Thư bên cạnh còn trống không một cái ghế. Nguyên tưởng rằng Nghệ Thanh sẽ ngồi xuống, không nghĩ tới hắn lại chỉ là tránh ra bên cạnh một bước, nhùng qua một bên. Ngược lại đi theo sau lưng hắn người đàn bà kia, một mặt tự nhiên ngồi lên. Mà cuối cùng tên kia thượng tiên, cũng đi theo Nghệ Thanh cùng nhau đã đứng ở cái ghế một bên kia.

Mọi người không khỏi có chút kinh ngạc, rồi rít suy đoán lên thân phận của cô gái tới, vì sao thân là Thiếu Đế Nghệ Thanh đối với nàng như thế tôn trọng? Có thể bất luận nhìn thế nào, đối phương cũng chỉ là một tên địa tiên mà thôi. Hết lần này tới lần khác lại không dám đi qua hỏi.

Liền ngay cả bên cạnh Tuân Thư cũng là một mặt đương nhiên bộ dáng, xoay người thì nhìn hướng mấy người nói, "Các người cuối cùng cũng đến rồi, ta ngay cả cái người nói chuyện đều tìm không ra, nhanh buồn chán chết rồi. Đứng rồi, các người lần này tới bao nhiêu người?"

"Tuân thiếu quân xem ra chuẩn bị đầy đủ a." Cô Nguyệt không trả lời, ngược lại nhìn một chút hắn đi theo phía sau bốn năm người, tu vi mặc dù không cao, nhưng cả người kiêu khí, nhìn một cái chính là Kiếm Tiên. Chắc là hắn mới tìm được tộc nhân.

"Không coi là đầy đủ." Tuân Thư cười, nhìn một chút chính mình người sau lưng nói, "Ta tổng cộng cũng liền mang theo mấy người bọn hắn, tranh tài thứ yếu, chủ yếu để cho bọn họ tới xem xét các mặt của xã hội." Dĩ nhiên có thể thắng tốt hơn.

"Thì ra là như vậy." Trong mắt Cô Nguyệt thoáng qua một tia cái gì, "Không biết Tuân thiếu quân người muốn tìm, tìm được thế nào."

"Tiến triển coi như thuận lợi." Tuân Thư cười một tiếng, nguyên bản là diêm dúa mặt, càng thêm đồ đê tiện rồi, mang chút ít tiểu đắc ý nói, "Hiện tại ta đã tìm được, mười mấy người rồi."

"Vậy thì chúc mừng Thiếu Quân rồi." Cô Nguyệt một mặt chân thành gật đầu một cái, tiếp lấy nói gió chuyển một cái nói, "Nói như vậy... Sau đó luyện chế Tiên khí, Thiếu Quân có thể trước thời hạn giao hàng rồi." Dù sao nhiều hơn nhiều người như vậy.

"..."

Tuân Thư nói nhét vào, một cái lão huyết liền muốn phun trên mặt hắn đi. Nguyên bản người quen gặp nhau nhiệt tình, chỉ một cái diệt sạch sẽ. Cho ăn, các ngươi còn muốn chút mặt hay không? Khi hắn là cái gì, lão tử đều cho các ngươi luyện mấy năm Tiên khí rồi, còn có để cho người sống hay không?

"Thiếu Quân không cần phải gấp, trước thời hạn cái mười ngày nửa tháng là được, chúng ta có thể chờ."

"Ngươi không phải là tổng cộng, mới cho ta thời gian một tháng sao!"

"Thật sao? Vậy ngươi cảm thấy sau đó một tuần... Chính là bảy ngày giao một lần như thế nào đây?"

"Cút!"

"Thiếu Quân, còn nhận biết cái gì luyện đan bằng hữu? Chế phù cũng được a!"

"Ngươi đủ rồi!"

"Thiếu Quân đừng nóng giận, có chuyện từ từ nói nha, chúng ta nói phải trái a..."

Cô Nguyệt hoàn toàn đã tiến vào buồn bán hình thức, kéo lấy Tuân Thư liền trò chuyện rồi. Tuân Thư từ vừa mới bắt đầu rõ ràng tức giận, càng về sau nghi ngờ, cuối cùng thật đúng là cùng cùng hắn kiểm kê lên trong Tiên Giới "Sinh hoạt kỹ năng nhà nào mạnh mẽ" vấn đề chuyên nghiệp tới.

Hai người bên cạnh rõ ràng cũng sớm đã thói quen, căn bản không có hướng bên cạnh liếc mắt nhìn. Một cái bận bịu găm trên bàn tiên quả điểm tâm, một cái bận bịu cho hắn chuyển. Còn thỉnh thoảng theo chính mình trong túi đựng đồ bổ sung một chút.

Nhìn mấy người hoàn toàn không có cùng bọn họ tính sở ý tưởng, chúng quốc vương cũng mất vừa mới bắt đầu cảnh giác, một bên chờ Đế Quân qua tới, một bên tập ba tập năm bắt đầu trò chuyện, chẳng qua là âm thanh rõ ràng so với trước kia nhỏ hơn rất nhiều.

Lúc này cánh cửa lại đột nhiên bay xuống một cô gái, nhìn lấy mười lăm mười sáu tuổi bộ dáng, người mặc phấn y áo quần. Trên áo còn xăm Tiên Hồng cung độc hữu hoa văn con dấu, tu vi cũng chỉ có Địa Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Chương 170: Thiên Chân Vô Tà

Mọi người nhìn lướt qua, nhìn ra người là Tiên Hồng cung trong Tiên quan, cũng không có để ý. Nàng lại trực tiếp đi vào, một bộ thiên chân vô tà bộ dáng, hết sức lớn mật quan sát bên trong nhà mọi người.

"Oa, nguyên lai đây chính là các nước quốc vương." Nàng đột nhiên đọc một câu, lại liếc nhìn ngồi ở chính giữa chính găm lấy trái cây Thẩm Huỳnh, nhất thời kinh ngạc một chút, ánh mắt sáng lên, trực tiếp liền bước nhanh tới, đại thủ thứ đã đứng ở trước mặt nàng, "Ồ, nguyên lai nơi này còn có một vị tỷ tỷ!"

Ánh mắt của nàng mở to, trên dưới quan sát nàng một cái, vô cùng tựa như quen hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ngươi là nước nào quốc vương à?" Nói lấy theo bản năng liền muốn đi kéo tay của Thẩm Huỳnh.

Nghệ Thanh nhướng mày một cái, trực tiếp tiến lên một bước chặn lại, "Gia sư vẫn còn đang uống trà, không được vô lễ."

"Nha!" Nữ tử thật giống như lúc này mới nhìn thấy chén trà trong tay của nàng một dạng, lui về phía sau một bước, dí dõm le lưỡi một cái, "Thật xin lỗi a tỷ tỷ! Ta nhìn thấy ngươi quá kích động, không có phát hiện ngươi bưng trà."

Thẩm Huỳnh không trả lời, chẳng qua là cúi đầu uống một hớp.

"Tỷ tỷ, ngươi tại sao không nói chuyện à?" Nàng méo một chút đầu, càng thêm chuyên chú nhìn lấy nàng, "Ta chẳng qua là nhìn thấy chúng quốc vương bên trong, lại còn có một vị tỷ tỷ, nhất thời hiếu kỳ mà thôi. Đúng rồi, ta gọi Huệ Linh, ngươi tên gì?"

"Huệ Linh!" Nàng mới vừa nói xong, một cái nam tử quần áo trắng, vội vã đuổi vào. Đầu tiên là hướng về các nước quân được lễ, có chút bất đắc dĩ nhìn nữ tử một cái, "Người làm sao có thể chạy đến nơi này đây? Đây chính là quốc vương môn nghị sự địa phương."

"Lữ Minh sư huynh, người ta hiểu kỳ mới tới xem một chút sao." Nữ tử chu mỏ một cái, trên mặt không có làm chuyện sai chột dạ, ngược lại kéo lấy nam tử mang chút ít hưng phấn nói, "Sư huynh người mau nhìn, ta phát hiện quốc vương bên trong còn có một vị tỷ tỷ vậy. Đáng tiếc tỷ tỷ không nguyện ý nói cho ta biết, nàng là nước nào quốc vương."

Lữ Minh sững sờ, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, như là nhìn thấu tư vi của nàng, hơi hơi kinh ngạc một chút, liền vội vàng kéo một cái nữ tử, "Sư muội, chớ nói bậy bạ."

"Ta nào có nói bậy bạ?" Huệ Linh có chút không cam lòng, lần nữa nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Sư huynh người chỉ biết gạt ta, trước còn nói chúng ta Phụng Thương đại lục, không có đáng để nữ tiên. Cái này không thì có rồi!"

"Sư muội." Lữ Minh càng thêm xấu hổ, mang chút ít áy náy nhìn Thẩm Huỳnh một cái, chuyển hướng ánh mắt của Huệ Linh lại không có ý trách cứ, ngược lại tràn đầy đều là cung chiêu, "Vị này không phải là quốc vương, nghe lời, cùng ta trở về."

"Không đúng!" Huệ Linh cả kinh, mở to mắt có chút không dám tin nhìn về phía Thẩm Huỳnh, nhất thời hừ một tiếng, mang theo chút ít trách cứ giọng nói, "Tỷ tỷ nếu không phải là quốc vương, làm sao ngồi ở chỗ này? Cái này không quốc vương mới có thể ngồi sao? Tỷ tỷ mau dậy đi! Cái này cũng không hợp với quy củ."

Nàng cái này vừa nói, tại chỗ người sắc mặt đều thay đổi, đặc biệt là Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh. Liền ngay cả các nước quốc vương, đều có chút xem kịch vui nhìn lại. Bọn họ sáng sớm liền hiểu kỳ thân phận của cô gái, chỉ là không dám hỏi mà thôi.

Đến lúc đó ngồi ở trên ghế nhân vật chính, một mặt lãnh đạm bình tĩnh gặm lấy trái cây, giống như hoàn toàn không nghe được bọn họ nói cái gì tựa như.

Lữ Minh sắc mặt cứng đờ, sư muội không nhìn ra, hắn lại nhìn ra được. Mặc dù nữ tử này thoát nhìn chẳng qua là Địa Tiên, nhưng nàng đứng sau lưng vị kia, rõ ràng cho thấy vị Thiếu Quân a, vì vậy nói khí tăng thêm chút ít, "Sư muội, chớ nói nhảm!"

Huệ Linh lại không có xem hiểu ám hiệu của hắn, ngược lại có chút ủy khuất thấp giọng nói, "Ta lại không có nói sai..."

"Vị tiên tử này, thật đúng là biết nói chuyện a!" Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước, "Dám hỏi chỗ ngồi này trên, là viết không phải là quốc vương không thể ngồi sao? Còn là nói trong quy củ của Tiên Hồng cung này, cái nào điều quy định rồi, ta phái Vô Địch chương môn không thể ngồi ở chỗ này? Còn là nói... Thân Qua Đế Quân tự mình hạ thiệp mời chúng ta tới. Chính là vì để cho chúng ta chương môn, phạt đứng mà tới?"

Toàn bộ tiên phạm hai giới, đều không ai dám cho Thẩm Huỳnh khí thụ, cái này từ đâu xuất hiện trà xanh kỹ nữ, dựa vào cái gì?

]

"Chuyện này..." Lữ Minh cứng họng, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền hành đại lễ nói, "Nhà ta sư muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nói sai, xin mấy vị tha thứ nàng lần này." Không nghĩ tới bọn họ chính là Đế Quân nói phái Vô Địch.

Suy nghĩ một chút hướng người bên cạnh nháy mắt, âm thanh mang theo mấy phần nghiêm túc, "Huệ Linh!"

Nữ tử khoe miệng thật cao trề lên, lại không có phân nửa làm chuyện sai áy náy, ngược lại một mặt ủy khuất, ôm lấy tay của Lữ Minh, làm nũng tựa như quơ quơ, "Sư huynh! Thật xin lỗi nha, người ta lại không phải cố ý." Nhỏ mọn như vậy làm gì?

Cô Nguyệt sắc mặt càng đen hơn, đây rốt cuộc là đối với người nào nói xin lỗi đây?

Lữ Minh lại xoay người nhìn về phía từ đầu đến cuối ngồi ở chỗ cũ không có động tới Thẩm Huỳnh nói, "Vị này chương môn, sư muội ta chẳng qua là nhất giới tiểu Tiên, mới vừa có nhiều mạo phạm, người đại nhân đại lượng, liền tha thứ nàng chứ?"

Thẩm Huỳnh lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn một chút một mặt ngây thơ Huệ Linh, trầm mặc hồi lâu, gật đầu một cái nói, "Được a!"

Lữ Minh thở phào nhẹ nhõm, chính muốn nói cái gì.

Thẩm Huỳnh lại đột nhiên đứng lên, tiến lên hai bước giơ tay lên liền đem trong chén trà, ồn ào một cái, theo đỉnh đầu của Huệ Linh té xuống. Đối phương rõ ràng không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, cả người đều ngẩn ra, trong nháy mắt liền bị nước trà thêm thấu triệt, trên đầu còn đỡ lấy một ít chà xát lá trà.

Mọi người còn không phản ứng kịp.

Thẩm Huỳnh lại đột nhiên xoay người, nhìn về phía Cô Nguyệt, học mới vừa bộ dạng của Huệ Linh, dùng máy tính bảng cho hết toàn bộ đều đều thanh âm nói, "Ngu ba ba, thật xin lỗi mà! Người ta lại không phải cố ý."

Cô Nguyệt sững sờ, giây biết, lập tức ôm quyền dùng Lữ Minh mới vừa giọng nói, "Vị này tiên hữu, nhà ta chương môn tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm sai chuyện, xin hãy tha thứ nàng lần này."

Lữ Minh: "..."

Huệ Linh: "..."

Mọi người: "..."

Hai giây sau.

Phốc...

"Ha ha ha ha ha..." Tuấn Thư nằm ở trên bàn trà, phát ra một trận cười điên cuồng. Cái này mới rõ ràng, có thể phi thăng thượng giới, có cái nào thật sự là tuổi nhỏ. Thâm Huỳnh chẳng qua là đem lời mới vừa nói, nguyên dạng còn cho bọn họ mà thôi.

Mặt mũi này đánh..

Sau đó đều không cách nào nhìn thẳng, trẻ tuổi tiểu không hiểu chuyện mấy chữ.

Huệ Linh cũng nhìn thấu mấy người đang ám phúng chính mình giả bộ nai tơ, nhất thời vừa xấu hổ vừa giận, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, giậm chân một cái, đỡ lấy một đầu tóc ướt khóc chạy ra ngoài.

"Sur muội..." Lữ Minh kêu một tiếng, quay đầu bắt mắt nhìn mấy người một cái, mới xoay người đuổi theo.

Cô Nguyệt cho bên người phần mềm hack điểm một cái đáng khen, đáy lòng thật to thở một hơi. Xem sớm cái kia cổ tình ngây thơ tiểu kỹ nữ không vừa mắt. Không phải là nhìn ra trên người Thâm Huỳnh không có tiền khí, cho là cái Địa Tiên sao. Cái kia lời trong lời ngoài ý tứ, rõ ràng chính là nói Thâm Huỳnh không xứng ngồi ở chỗ này.

Một đám người dốt nát, Thâm Huỳnh nếu là không xứng, cái này Tiên giới liền không người xứng.

"Làm rất khá, ta đều muốn cho ngươi thêm đồ ăn rồi."

Thêm đồ ăn!

(◉ ◯ ◉)

Thâm Huỳnh méo một chút đầu, tiếp tục dùng không có chút nào phập phồng giọng nói, "Ngươi ba ba ngươi nói cái gì, người ta không hề làm gì cả a!"

"Này này này... Ngươi trang trà xanh trang ghiền rồi đúng hay không?"

"Người ta nói đều là thật sao."

"Ngươi đủ rồi! Để người ta hai chữ cho ta loại trừ! Ngươi căn bản không phải nguyên liệu đó có được hay không? Ngươi khí liền coi như xong, dầu gì có chút biểu tình đi?"

"Ghét nha, ngươi lại khi dễ người ta! [xấu hổ][xấu hổ][xấu hổ]"

"Nhà ngươi biểu tình mẹ nó là nói ra được đi à?"

"Ta thêm dấu móc rồi!"

"Dấu móc em gái ngươi a, ngươi cho rằng là trò chuyện WeChat, thêm một cái dấu móc chính là biểu tình bực!"

"Ồ."

"Chờ một chút! Ta không phải nói làm mặt quỷ á..., nắm tay buông xuống!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Chương 171: Đại Cát Đại Lợi

Thâm Huỳnh bọn họ không có chờ bao lâu, đại khái một khắc đồng hồ bộ dáng, cánh cửa đột nhiên tiên khí bắt đầu khởi động, rơi xuống hết mấy cái thân ảnh. Trong điện nguyên bản còn đang thấp giọng giao lưu chúng quốc vương rồi rít đứng lên, đồng loạt hướng về cánh cửa hành lễ.

"Xin chào Đế Quân!"

Cánh cửa một người tiến vào, quần áo trắng Mặc phát, cả người tiên khí vây quanh, góc cạnh rõ ràng mặt, mặc dù không bằng Tuân Thư cùng củ cải như vậy yêu nghiệt, nhưng ở toàn thể trình độ ở cao không dưới Tiên giới, cũng coi là trên ra loại rút ra tủy. Rõ ràng là một mặt dịu dàng hiền hòa mặt, lại mang theo mấy phần để cho người không coi nhẹ uy nghiêm. Chẳng qua là trên người hoàn toàn không có làm thành Ninh Từ An thời điểm, cái loại này ngây ngô ngây thơ. Không riêng gì dung mạo, hần đã hoàn toàn biến trở về Thiên Đế Thần Qua.

Thần Qua hướng về mọi người gật đầu một cái, liền trực tiếp hướng về trong điện chủ vị đi tới, mãi đến nhìn thấy phía bên phải còn đang chuyên tâm ăn mấy thứ linh tinh Thẩm Huỳnh thời điểm, đột nhiên ngừng một chút. Trong điện tất cả quốc vương đều đứng lên hành lễ, nàng là bên trong duy nhất người đang ngồi. Nhưng không biết mọi người là không có chú ý vẫn là, lại có thể không người phát hiện.

"Thẩm chương môn, đã lâu không gặp." Thần Qua chủ động ngừng lại, cười nhìn nàng một cái, như là lơ đãng hỏi một câu, "Một đường còn thuận lợi?"

"À?" Trong miệng Thẩm Huỳnh còn ngậm lấy nửa khối bánh ngọt, nghe được câu hỏi của hần chỉ tốt gật đầu một cái, nuốt xuống mới nói, "Tốt vô cùng, cảm ơn."

Người này, ai vậy?

"Vậy thì tốt!" Hần lúc này mới như là yên tâm gật đầu một cái.

Đến lúc đó chúng quốc vương sắc mặt đen một chút, khó trách trước Đế Quân trước không để ý tới bọn họ liên danh thỉnh cầu, nguyên lai cùng phái Vô Dịch đã sớm quen biết, không khỏi càng ngày càng lo lắng.

Thần Qua tiếp tục đi vào, một đạo ngâm lấy ác ý ánh mắt lại đột nhiên quét về bên này ba người. Cô Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện phía sau Thần Qua còn đi theo một nam một nữ, một cái liền là mới vừa Lữ Minh, mà một người khác mặc một thân thúy quần áo màu xanh lục, lại là Huệ Linh. Quần áo đổi lấy rất nhanh sao.

Nàng như là đối với Thẩm Huỳnh cực kỳ bất mãn, thừa dịp Thần Qua xoay người công phu, hung ác trợn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, phát ra mảnh nhỏ xuống một đạo tiếng hừ. Phảng phất đang nói, ngươi chờ đó. Rõ ràng là chứa ác ý ánh mắt, hết lần này tới lần khác nàng một bộ tiểu nữ hài hờn dỗi, phá phách vẻ mặt, để cho người không tiện phát tác.

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, đột nhiên thừa dịp nàng còn không thu hồi về mặt thời điểm, đột nhiên hai tay nói ra mặt mình, không có hình tượng chút nào có thể nói, phun ra đầu lưỡi hướng nàng làm ra càng thêm chuyên nghiệp mặt quỷ.

Huệ Linh sững sờ, thật giống như không nghĩ tới đối phương sẽ làm như vậy? Vẫn thật là bị nàng sợ hết hồn, dưới chân chính là một quái, liền hướng phía trước ngã tới.

"Sư muội!" Lữ Minh cả kinh, liền vội vàng đỡ bên người người, lúc này mới không có để cho mặt nàng chạm đất, "Không có sao chứ?"

Liền ngay cả đã trước mặt đã muốn ngồi xuống Thần Qua đều quay đầu lại, "Linh Nhi, ngươi làm sao? Liền đi bộ đều sẽ té?"

Huệ Linh vừa tức vừa giận, liền ngay cả trên mặt này thiên chân biểu tình đều muốn duy trì không đi xuống, đột nhiên lại nhớ tới mới vừa Cô Nguyệt lời trêu chọc nàng. Chỉ vậy càng thêm như lửa tại đốt, ánh mắt nhất thời liền đỏ một vòng, còn chưa kịp đứng vững liền chỉ Thẩm Huỳnh giận đùng đùng nói, "Sư phụ, nàng... Nàng mới vừa cố ý làm ta sọt!"

Đã sớm khôi phục nguyên dạng Thẩm Huỳnh, bình tĩnh ngồi ở trên ghế.

Ngược lại là Cô Nguyệt cả kinh, sư phụ? Người này lại là Thần Qua đồ đệ sao?

Thần Qua cau một cái thui, mang chút ít nghiêm khắc nói, "Linh Nhi, không nên nói bậy!"

"Ta không có nói quàng!" Huệ Linh dường như cực kỳ tức giận, trong mắt trong nháy mắt liền có thủy quang, trực tiếp liền đem chuyện lúc trước thọc đi ra, "Nàng rõ ràng chính là nhìn ta không hợp mắt, mới vừa... Mới vừa còn đem nước trà thêm ở trên đầu ta, sư huynh cũng nhìn thấy."

"Sư phụ..." Lữ Minh trực tiếp liền lên trước một bước nói, "Sư muội không có nói láo, mới vừa sư muội hiếu kỳ đi vào một chuyện... Vị này Thẩm chương môn, quả thực cùng nàng nổi lên điểm mâu thuẫn."

Hần lời này vừa nói xong, Cô Nguyệt Nghê Thanh, bao gồm bên cạnh Tuân Thư đều sắc mặt lạnh xuống. Mới vừa là chuyện gì xảy ra? Tất cả mọi người rõ ràng, cái này Lữ Minh mà nói, rõ ràng chính là ngồi thật là Thẩm Huỳnh khi dễ người.

Cô Nguyệt hừ lạnh một tiếng, vừa muốn mở hân.

Thần Qua lại sầm mặt lại, trước một bước khiển trách, "Im miệng! Ta tin tưởng Thẩm chương môn làm người, chuyện này nhất định là hai người các ngươi chậm trễ khách quý."

"Sư phụ..." Huệ Linh một mặt không dám đưa ngang đầu lên.

"Đi xuống!" Thanh âm của hần lạnh hơn, quay đầu vừa nhìn về phía Lữ Minh, "Ngươi thân là sư huynh, không thêm vào khuyên can, còn tùy sư muội của

ngươi làm ầu. Điều cho ta phạt đi thanh tâm đình diện bích hồi lỗi, không có mệnh lệnh của ta, không Hứa Ly mở."

"Sự phụ..." Lữ Minh trực tiếp quỳ xuống, một mặt hốt hoảng, "Nhưng là ngày mai sẽ là thi đấu..."

"Người không cần tham gia." Hắn vừa nhìn về phía Huệ Linh, "Người cũng giống vậy, đi xuống đi!"

"Sự phụ..." Huệ Linh một mặt bị đá kích lớn bộ dáng, giống như là mở ra chốt mở điện như vậy, nước mắt bá một cái liền chảy ra, quay đầu nhìn một cái Thẩm Huỳnh, hít mũi một cái, xoay người chạy đi ra ngoài.

Lữ Minh sắc mặt phờ phạc chào một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài lãnh phạt rồi.

"Thảm chương môn." Thần Qua hòa hoãn ngữ khí, nhìn về phía Thẩm Huỳnh mang chút ít áy náy nói, "Là ta quản giáo không nghiêm. Linh Nhi là ta theo phạm trần dẫn tới đệ tử, thân thể thể thảm bị không ít khổ, cho nên khó tránh khỏi nhiều sủng nãi mấy phần. Lúc này mới sẽ đụng phải Thảm chương môn, xin hãy tha lỗi."

"Ồ, không có việc gì." Thẩm Huỳnh không thêm đề ý trả lời một tiếng.

Thần Qua lúc này mới ngồi xuống, nhìn trong điện chúng quốc vương một cái, trầm giọng mở miệng nói, "Chúng quốc vương một đường cực khổ."

Mọi người rồi rít đáp lại, ánh mắt nhưng không khỏi bay qua một bên Thẩm Huỳnh, nữ tử này cũng không biết là lai lịch gì, lại có thể có thể đề cho Đế Quân vì nàng, ngay trước mọi người khiển trách đệ tử của mình, đáy lòng không khỏi đối với vô địch ném lại thêm mấy phần cảnh giác.

Tiếp theo chính là một chuỗi dài nhà nước lên tiếng, cùng đủ loại buồn bán lẫn nhau thôi. Thuận tiện thông báo hạ xuống ngày mai tranh tài chương trình cùng sân, liền từng người giải tán.

Kỳ quái chính là, luôn luôn tại loại trường hợp này lẫn lộn đến như cá gặp nước Cô Nguyệt, lại bất ngờ không có mở miệng nói chuyện nữa, chẳng qua là đứng tại chỗ, một mặt đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

]

Ngày thứ hai chính là chính thức tỷ thí.

Cô Nguyệt trở lại một cái liền đưa tới mười lăm dự thi đệ tử, thảo luận tới ngày mai thi đấu chiến thuật lên.

Cùng hạ giới môn phái thi đấu bất đồng. Tiên giới rõ ràng cao cấp hơn rất nhiều, hơn nữa các tổ là đồng thời tiến hành. Phạm là đến Thiếu Đế trở lên tu vi, đều có khai phá bí giới năng lực.

Cộng thêm bên này tiên mạch nhiều, tiên khí đầy đủ. Thần Qua trực tiếp cho mỗi một tổ dự thi người, khai phá ra một cái độc lập Bí cảnh. Bên trong có đủ loại hoàn cảnh, không cần làm phiền từng cái tỷ thí, trực tiếp đem toàn bộ chia nhóm ném vào.

Đi vào người có thể tự do đối chiến, trên người mỗi người sẽ có một đạo tiên phù, nếu không phải địch tùy thời có thể bóp vỡ lá bùa thẳng tiếp ra bí kính.

Mỗi một trong tổ đều có mười cái đặc thù trận kỳ, Bí cảnh sẽ ở sau ba canh giờ đóng, đến lúc đó tất cả còn ở bên trong người, sẽ toàn bộ bị bắn ra tới, cuối cùng lấy được trận kỳ mười người chính là người thắng trận.

Đơn giản thô bạo lại không cần lãng phí thời gian.

Quyết ra mười người sau, lại hai hai đối chiến, quyết ra hạng.

"Lần tranh tài này tổng cộng liền phân bốn cái tổ, án tu vi phân chia." Cô Nguyệt nghiêm túc giao phó nói, "Cho nên các người không cần lo lắng, tại trong Bí cảnh gặp phải đều là cùng các người tu vi tương đối đối thủ, lấy ra bình thường trình độ tới là được."

"Vâng!" Mọi người đồng loạt đáp lại.

"Úc Hồng, Tư Vũ." Hắn tiếp tục xem hướng bên phải hai người, "Tham gia Kim Tiên tổ chỉ có năm người, liền từ các người hai cái dẫn đội, lẫn nhau cũng có phối hợp."

"Vâng, trưởng lão." Hai người gật đầu.

"Về phần Địa Tiên tổ..." Hắn nhìn lướt qua còn lại mười người, phần lớn đều là sau đó thu nhận tiến vào đệ tử, kinh nghiệm chưa đủ, "Phong Ảnh, Chanh Vũ. Hai người các người kinh nghiệm nhiều, cũng không phải lần thứ nhất vào Bí cảnh rèn luyện, những người khác liền giao cho các người."

"Được!" Phong Ảnh gật đầu một cái, "Cô Nguyệt huynh không cần lo lắng, ta sẽ coi trọng bọn họ."

"Ừ, cũng không ai biết ngày mai Bí cảnh hình dạng thế nào, có thể cảm đến trận kỳ đương nhiên được. Nếu là thật không giành được, cũng không cần liều mạng." Cô Nguyệt ánh mắt trầm một cái, "An toàn đi ra trọng yếu nhất." Địa hình không quen, hiện tại cũng thảo luận không ra đặc biệt gì biện pháp

khả thi.

Hắn than một tiếng, đảo mắt lại liếc lên chính quán ở trên bàn, giống như quán bún nát người nào đó, nhất thời chân mày căng thẳng, "A lô! Người là chương môn, đầu gì giao phó đôi câu chứ?"

"Ồ." Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn mọi người một cái, suy nghĩ một chút mới nói, "Thật ra thì, ta còn thực sự có một cái biện pháp."

Cô Nguyệt cả kinh, mang chút ít bất ngờ nhìn nàng một cái, "Biện pháp gì?"

"Cầu thả!"

"Cái gì?" Có ý gì?

", cầu thả một cầu thả, sống lâu hơn mà!"

Cô Nguyệt: "..."

Mọi người: "..."

Cầu thả em gái người a, người cho rằng là Bí cảnh thi đấu là ăn gà a! Cầu thả cầu thả thì không được hộp đi à.

"Ta cảm thấy sự phụ lời nói này có lý." Nghê Thanh gật đầu đồng ý.

Cô Nguyệt lập tức liếc xéo hắn một cái, người một cái sự phụ thôi, nàng nói câu nào, người không nói có lý.

Nghê Thanh lại không để ý đến hắn, tiếp tục nói, "Địa Tiên cùng Kim Tiên tổ số người đồng đảo, quang Địa Tiên người tham gia, đều có mấy ngàn người. Nói cách khác các nước mang tới muốn hơn mấy trăm người. Bằng vào mấy người bọn hắn, coi như cướp được trận kỳ, cũng không đụng nổi nhiều người như vậy. Còn không bằng trước ẩn núp xuống. Đợi giữa các nước chiến không sai biệt lắm, đến lúc đó số người tự nhiên giảm nhiều. Lúc này bọn họ lại cướp trận kỳ liền có lớn hơn phần thắng."

Cô Nguyệt sùng sốt một chút, nghĩ như vậy, thật là có mấy phần đạo lý.

Chúng đệ tử cũng đã minh bạch, cặp mắt sáng lên nhìn lấy Thẩm Huỳnh, không hổ là chương môn!

"Được rồi, cứ làm như vậy?" Cô Nguyệt nói, "Các người sau khi tiến vào, chớ nóng vội cùng người đối chiến, xem thời cơ hành sự!"

"Vâng!"

Thẩm Huỳnh cũng vẫy vẫy tay, "Cố gắng lên, đại cát đại lợi, ngày mai ăn gà!"

Cô Nguyệt: "... " Người mẹ nó còn là đang nói ăn gà a!

Nghê Thanh: "... " Sự phụ ngày mai muốn ăn gà, có thể chuẩn bị một chút rồi.

Chúng đệ tử: "... " Chương môn quả nhiên cao thâm khó dò!

Huyền Linh đại hội.

Thẩm Huỳnh bọn họ đi tính sớm, nhưng là nơi so tài đã vây quanh rất nhiều người rồi, nhìn một cái người ta tấp nập. Ít nhất có hơn mười ngàn cân nhắc, cái này so với lên trước mới tới Thiên Ngoại Thiên nhìn thấy người còn nhiều hơn.

Hỏi thăm một chút mới biết, nguyên lai không chỉ Phụng Thương đại lục, những đại lục khác quốc vương cũng có phái người tới tham gia. Cô Nguyệt như cũ cho các đệ tử, làm một phen cổ vũ.

Còn kéo lấy Thẩm Huỳnh đi cho đám này nào tàn Fan tinh thần khích lệ một phen, tự mình đem mấy người đưa vào đội lên sân khấu khu.

Lúc này mới mang theo Thẩm Huỳnh cùng Nghê Thanh cùng nhau bay hướng nhìn trên đài.

Trên khán đài người đến lấy được là rất Tề, liền ngay cả Thần Qua đều đã ngồi ở phía trên.

"Ba vị tới rồi." Thần Qua chủ động cười hướng mấy người lên tiếng chào.

"Đề Quân." Cô Nguyệt cùng Nghê Thanh lễ phép chào một cái.

"Ồ!" Thẩm Huỳnh giọng lên tay, làm thế nào cũng không nhớ nổi tên của hắn, nửa lại đột nhiên nhớ lại hai chữ, "Cá ướp muối?"

"Ho khan khục..." Cô Nguyệt nhất thời chỉ cảm thấy một hơi sặc tới, quay đầu liền tròn mắt nhìn nàng một cái, người đầu gì nhớ kỹ một hai cái tên đi à, cá ướp muối là cái quý gì? Coi như người ta bị người dùng cá vỗ qua, cũng không thể gọi như vậy chứ?

Thần Qua ngẩn người, rõ ràng không phản ứng kịp lời này có ý gì? Cũng không có sâu cứu, mời ba người ở bên cạnh chỗ ngồi ngồi xuống. Sau đó quay đầu cho những người bên cạnh nháy mắt.

"Thảm chương môn..." Một mực đứng ở bên cạnh hắc Huệ Linh, cái này mới đi ra.

Cô Nguyệt cùng Nghê Thanh theo bản năng liền nhú lại lông mày, không phải là bế quan đi rồi sao? Làm sao nhanh như vậy liền thả ra rồi, xem ra Thần Qua thật đúng là rất nhìn trúng tên đệ tử này.

Huệ Linh đến lúc đó thay đổi trước đây thái độ, hướng về Thảm Huỳnh quy quy củ củ chào một cái, "Hôm qua là Linh Nhi không biết lễ phép, đừng phải chương môn, xin chương môn đại nhân đại lượng, tha thứ Linh Nhi mạo phạm." Huệ Linh thấy nàng không mở miệng, có chút nóng nảy nhìn về phía bên cạnh Thần Qua, cắn răng trực tiếp quý xuống.

Thảm Huỳnh không nói gì, chẳng qua là theo thói quen quay đầu nhìn về phía Ngưu ba ba.

"Tiên hữu không cần như thế." Lời đã nói đến mức này rồi, bọn họ tiếp tục so đo cũng không có ý gì, Cô Nguyệt trả lời, "Lại nói, chút chuyện nhỏ này, chúng ta chương môn vốn là cũng không để ở trong lòng." Muốn thật để ở trong lòng, liền không chỉ là thêm người ly trà đơn giản như vậy, sẽ trực tiếp để cho người hoài nghi cuộc sống!

"Đa tạ Thảm chương môn." Huệ Linh lúc này mới đứng lên, lại giống như là hoàn thành nhiệm vụ gì, vội vàng quay đầu nhìn về phía Thần Qua, đứng về phía sau hắc, ánh mắt lại tràn đầy đều là oán niệm cùng ủy khuất.

"Thảm chương môn quả nhiên là lòng dạ rộng rãi chi nhân." Thần Qua không để ý Huệ Linh ủy khuất, hướng về mấy người cười một tiếng.

Đối với Thảm Huỳnh người này, hắc là có vài phần nhìn không thấu. Mặc dù nàng xem ra thực sự chỉ là một cái tiên khí ít cũng không nhìn thấy Địa Tiên, yếu thật giống như tùy tiện một vị tiên nhân đều có thể bóp chết. Nhưng thân là Thiếu Đế Nghê Thanh, cùng thượng tiên Cô Nguyệt lại đối với nàng thật giống như vô cùng sùng bái, mơ hồ còn có lấy nàng vì tôn tình thế. Thậm chí hắc hóa thân làm Ninh Từ An, tại phái Vô Định những ngày kia, cả môn phái đệ tử đối với nàng đều có một loại không có từ trước đến nay sùng bái cảm giác.

Hắc ngay từ đầu cho là nàng là Nghê Thanh đã từng trải qua sư phụ, những nhân tài này sẽ như thế. Chẳng qua là sau đó hắc bị Tâm Ma điều khiển, tiến vào Ma Giới sau. Lại có thể phát hiện liền ngay cả ma vương, cũng đối với nàng nói gì nghe vậy.

Cho nên hắc mới suy đoán, thân phận của nàng nhất định không đơn giản, về phần không phải là nhìn bề ngoài như vậy. Hắc thậm chí suy đoán, Cô Nguyệt cùng Nghê Thanh tu vi có thể phỏng đoán nhanh như vậy, đều cùng với nàng có quan hệ. Có thể để cho ma vương đều như vậy kiêng kỵ chi nhân, có lẽ còn khả năng... Cùng Thần tộc có liên quan. Người như vậy, tự nhiên không thể đắc tội.

"Sư phụ, thi đấu muốn bắt đầu." Nghê Thanh nhắc nhở một câu.

Quả nhiên phía dưới trên quảng trường, đã hội tụ nhóm lớn đệ tử. Đang lúc mọi người phía trước, có bốn cái cửa đá khổng lồ đứng ở nơi đó, phía trên bài trí từng cái phức tạp trận pháp, chính phát ra bạch quang, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong thanh sơn lục thủy cái bóng.

"Sư phụ, ta đi qua." Huệ Linh đột nhiên mở miệng.

"Ừ, chính mình cẩn thận." Thần Qua gật đầu.

Huệ Linh lúc này mới ngự kiếm bay đi bên trái nhất Địa Tiên tổ phía lối vào.

Xem ra nàng cũng phải cần dự thi, khó trách nhanh như vậy liền bị Thần Qua thả ra rồi. Chẳng qua là không biết cái đó kêu Lữ Minh thế nào?

Thần Qua bấm quyết hướng phía trước bày cái trận pháp, nhất thời trước mắt liền xuất hiện chừng mấy mặt thủy kính, bên trong là Bí cảnh bên trong hình ảnh, chính là tranh tài khai phá đi ra ngoài cái kia bốn cái. Chẳng qua là hiện tại bên trong vẫn là trống không, đến có thể thấy rõ ràng núi cao hồ nước tuyết sơn thảo nguyên chờ cảnh tượng.

Thần Qua đứng dậy tuyên bố thi đấu bắt đầu, cự thạch kia trên trận pháp liền mở ra, lộ cửa ra vào tới. Các tổ đệ tử ríu rít trong triều bay vào. Phái Vô Định đệ tử là chọn trung gian bay đi vào, không còn sớm cũng không muộn.

So với vừa đi vào liền bắt đầu khắp nơi tìm trận kỳ mọi người mà nói, phái Vô Định mấy người lộ ra phá lệ tiêu cực, trực tiếp tại phụ cận tìm một chỗ rậm rạp lại tầm thường bụi cỏ, bày ra mấy cái ẩn nấp trận pháp, đồng loạt ngồi thành một hàng.

Vô cùng nghiêm túc nghiêm túc —— cầu thả!

Không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Chương 172: Đấu Vòng Loại Rút Ra Kỳ

Cô Nguyệt chăm chú nhìn trước mắt thủy kính, thủy kính là Bí cảnh bên trong toàn bộ diện mạo, bởi vì trận kỳ bên trên đều có đặc thù pháp ấn, cho nên trên khán đài chúng quốc vương, có thể thấy rất rõ trận kỳ vị trí.

Không tới nửa canh giờ công phu, mười một trận kỳ cũng đã bị tìm được không sai biệt lắm, chỉ có hai ba mặt vị trí vô cùng bí ẩn còn không có bị tìm ra.

Hắn theo bản năng lại nhìn một chút chính mình môn phái người vị trí.

Phong Ảnh có hệ thống, Địa Tiên tổ mười người rõ ràng cầu thả rất thuận lợi, lại cộng thêm bọn họ chọn địa phương ngay tại cửa vào phụ cận. Mà cái kia mười một trận kỳ không có khả năng đều đặt ở cửa vào, cho nên đại đa số người đi vào phản ứng đầu tiên chính là hướng Bí cảnh chỗ sâu tìm kiếm, ngược lại có rất ít người sẽ quay đầu lại. Trong lúc nhất thời cánh cửa đến lúc đó thành chỗ an toàn nhất. Mặc dù thỉnh thoảng cũng có thể gặp phải một hai cái quay đầu, nhưng đều không có tạo thành đại uy hiếp.

Đúng như đoán, đi vào người ngay từ đầu còn lấy các nước làm đơn vị tụ ở chung một chỗ, nhưng trận kỳ chỉ có mười cái, một lúc sau tự nhiên có khác nhau, đào thải người càng ngày càng nhiều. Cuối cùng coi như là có hợp tác, cũng phần lớn đều là hai, ba người một tổ. Mà mười một trận kỳ cơ bản đều đã bị tìm được.

Liên làm mọi người để ý cẩn thận trông coi trận kỳ chờ lấy trận đấu kết thúc thời điểm, suốt cầu thả hơn hai canh giờ phái Vô Định bắt đầu hành động. Cơ hồ không hề nghỉ ngơi, liên tục tiếp hướng về gần đây một cái đặt được trận kỳ người đi tới. Bên kia chỉ có ba người, mười người đối với ba, ưu thế rất rõ ràng, trận kỳ được thành công bắt lại, lại phía sau càng là dễ dàng.

Có hệ thống ngon đi ra ngoài bản đồ, vô luận đối phương giấu đến bao sâu, đều có thể tìm cho ra. Bọn họ cơ hồ là quét sạch kiểu thu cất trận kỳ, chờ mọi người phản ứng lại, còn muốn liên hiệp thời điểm, đã không còn kịp rồi. Bí cảnh quá lớn, muốn chia tán dễ dàng, còn muốn hội họp ở chung một chỗ, trừ mở Thượng Đế thị giác hệ thống, những người khác là rất khó.

Nguyên bản sự chú ý tất cả đều tại Mặc Tiên cùng Huyền Tiên tổ chúng quốc vương, kinh ngạc phát hiện, Địa Tiên tổ trận kỳ bắt đầu hội tụ, ngay từ đầu hai mặt, tiếp theo là ba mặt... Bốn phía... Năm mặt, cuối cùng nửa số trận kỳ đều hội tụ với nhau, hơn nữa còn càng ngày càng nhiều.

Bọn họ không khỏi rớt rít nhìn về phía đội kia chỉ có mười người đội ngũ, cẩn thận quan sát mới phát hiện mấy người đối chiến, trừ dẫn đầu hai cái trở ra, những người khác thật giống như hoàn toàn không có khiến cho lấy cái gì thuật pháp. Chỉ bằng kiếm trong tay đối chiến. Trong bụng không khỏi suy đoán, chẳng lẽ là tám cái Kiếm Tiên? Xem cuộc chiến mọi người cũng không để ý, Kiếm Tiên có thực lực như vậy cũng coi là bình thường, nhưng cuối cùng chẳng qua là Địa Tiên, trên người kiếm khí cũng không mạnh mẽ.

Mãi đến... Bọn họ đã gặp một cái có mấy chục người đội ngũ. Số người không bao giờ nữa chiếm ưu thế, bị đối phương đoàn đoàn bao vây. Liên ngay cả dẫn đầu hai người cũng là liên tục bại lui, chúng quốc vương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra mấy người này cũng chỉ có thể đi tới đây rồi.

Mất thấy thật vất vả và tẻ tụi trận kỳ sẽ bị cướp, thế cục lại đột nhiên lại xảy ra nghịch chuyển.

Ồ, đầu lĩnh kia hai người tại sao đột nhiên trốn sau lưng đi? Dự định tán đoàn rồi sao?

Ồ, tại sao những thứ khác tám người đều món vũ khí ném?

Ồ, tại sao trên người các nàng tiên khí làm sao đột nhiên liền phồng rồi hả?

]

Ồ, tại sao mới vừa vẫn là mềm mại cô em, đột nhiên thì trở thành bắp thịt muối từ?

Ồ, tại sao những người khác pháp thuật đánh ở trên người bọn họ một chút phản ứng cũng bị mất?

Ồ, một quyền liền đánh nát người khác Tiên khí là cái quỷ gì?

Ồ, bóp vỡ tiên bễ đem địch nhân truyền đi liền coi như xong, trực tiếp đem người hướng cánh cửa phương hướng ném ra là cái gì thao tác? Máu chốt là... Thật đúng là... Thật ném ra đi à!

Xem cuộc chiến mọi người một mặt một mặt, mãi đến tám người kia, giống như là rút ra củ cải một dạng ung dung đem vây công mấy chục người đều cho đào thải sau, mới hậu tri hậu giác cho ra một cái sợ hãi câu trả lời.

Mấy người kia tuyệt đối không phải là Kiếm Tiên... Chuyện này... Đây là... Thề tu!

Trong tiên giới lại có thể sẽ có thể tu, phi thăng đấy! Sống! Hơn nữa còn tụ tập xuất hiện cái loại này!

"Mau nhìn Kim Tiên Bí cảnh!" Cũng không biết là ai kêu một câu.

Mọi người theo bản năng thì nhìn hướng Kim Tiên Bí cảnh thủy kính, chỉ thấy cảnh tượng giống nhau, tại Kim Tiên trong Bí cảnh cũng ở trên cao điển, chẳng qua là số người thiếu mất một nửa. Bên này chỉ có năm người. Nhưng rõ ràng so Địa Tiên tổ hung tàn hơn.

Đặc biệt trung gian cái đó nhìn lấy mềm yếu nhất tiên nhân, biến thân sau lại có thể so tất cả mọi người đều cao lớn hơn, trên người ngang dọc bắp thịt, có thể thấy rõ ràng. Một quyền đánh bay năm sáu cái đều không mang theo thở hổn hển. Đừng nói là Kim Tiên, thực lực như vậy, coi như là Huyền Tiên chống lại cũng không nhất định có phần thắng.

Mọi người càng xem lại càng ngạc nhiên, thể tu lại là thể tu! Rốt cuộc theo từ đâu xuất hiện nhiều thể tu như vậy? Hơn nữa đều là mặt lạ hoắc, cũng không biết là cái nào quốc vương chọn mà tới?

Ba cái canh giờ thoáng qua rồi biến mất, mắt thấy tranh tài liền muốn kết thúc. Địa Tiên tổ mười mặt trận kỳ trong, chín mặt đều đã đến Phong Ảnh bọn họ trong đội, hơn nữa đang tại cất lấy một lần cuối trận kỳ. Mà Kim Tiên tổ bên này, Úc Hồng các nàng dù sao ít người, lại cộng thêm không có hệ thống bản đồ nhắc nhở, chỉ đạt được ba mặt trận kỳ, nhưng đã coi như là rất không dễ dàng.

Địa Tiên tổ bên này, có thể là bởi vì chỉ còn một lần cuối trận kỳ nguyên nhân, bọn họ lần này gặp phải số người rất nhiều, trong Bí cảnh không đào thái nửa số người đều tụ tập ở nơi này. Hơn nữa trải qua gần nửa canh giờ chiến đấu, cho dù là thể tu mấy cô em, cũng có chút mệt mỏi. Tốn một phen công phu mới đến đến cuối cùng một mặt trận kỳ.

"Thích sư muội, cho người!" Một tên nữ đệ tử rút ra trận kỳ, xoay người đưa cho phía sau Thích Chanh Vũ, đây là cái cuối cùng rồi. Mấy cô em không khỏi có chút hưng phấn, không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, lại có thể thật sự bao vây Địa Tiên tổ top 10. Trận chung kết đều có thể oanh tạc từ quyết định rồi!

Thích Chanh Vũ cũng có chút hưng phấn, vừa muốn đưa tay nhận lấy.

Đột nhiên một đạo thân ảnh thoáng qua, chỉ cảm thấy trong tay hết sạch, sau một khắc trận kỳ đã đến một cái cô gái áo hồng trong tay.

Người tới cười đến một mặt rực rỡ, mang chút ít ngây thơ ngữ khí nhìn lấy mọi người nói, "Các vị tỷ tỷ... Các người đều đã lấy được nhiều trận kỳ như thế, không bằng cái này một lần cuối trận kỳ nhường cho ta thể nào?"

Thích Chanh Vũ nhíu mày một cái, cảnh giác nhìn về phía đối diện cái này phảng phất hoàn toàn không có uy hiếp nữ tử, các nàng lại có thể không có ai phát hiện còn có người ở phụ cận. Người này nếu như không phải là tu vi cực cao, chính là trên người có đặc thù pháp khí.

"Vị này tiên hữu, đây là thi đấu, trận kỳ dĩ nhiên là người có tài mới chiếm được. Thử cho khó nhường nhin!"

"Hừ!" Nữ tử lạnh rên một tiếng, "Thật là hẹp hòi, các người đều có chín mặt rồi, để cho ta một mặt thì như thế nào?"

"Tiên hữu thật là thích nói giỡn!" Thích Chanh Vũ cũng cười lạnh một tiếng, cũng là bị nàng đương nhiên ngữ khí chọc tức, "Chúng ta thật giống như cùng người không quen biết." Vì sao phải cho người?

"Ta gọi Huệ Linh, là đệ tử của Thần Qua Đế Quân, hiện tại các người quen biết rồi hả?" Nàng một mặt kiêu ngạo nói.

Mọi người lại đồng loạt tới rồi mặt, Phong Ảnh càng là tiến lên một bước nói, "Chớ cùng nàng nói nhảm, chúng ta là tới thi đấu, cũng không phải là tới nịnh hót cái gì quân đế. Nàng nếu dám cướp trận kỳ, vậy thì nhìn nàng có bản lĩnh hay không rồi đi rồi."

Nói xong gọi ra tiên kiếm, liền công kích đi qua. Cái khác cô em cũng không có do dự nữa, đồng loạt vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Chương 173: Tiến Vào Trận Chung Kết

"Các người..." Huệ Linh có chút tức giận, không nghĩ tới nàng đều dọn ra sư phụ danh nghĩa rồi, những người này lại có thể nửa chút mặt mũi cũng không cho, vẫn là muốn cướp trong tay nàng trận kỳ. Nhất thời càng thêm tức giận, thật là một đám không biết phải trái người, cùng cái đó họ Trần chương môn một dạng ghét, "Tốt nói thương lượng các người không nghe, ta muốn nhìn các người có vài phần bản lĩnh?"

Nói lấy, tay nàng gian chuyển một cái, nhất thời một cái màu đỏ dài Lăng xuất hiện tại trong tay, lại là một cái cực phẩm Tiên khí. Phía trên tiên khí tràn ra, còn khắc ấn không ít trận pháp vết tích. Chẳng qua là nhẹ nhàng vung lên, Hồng Lăng trong nháy mắt dây dưa Phong Ảnh mũi kiếm, trực tiếp liền bị quăng ra ngoài, liền ngay cả trong tay tiên kiếm cũng hóa thành mảnh vụn.

"Phong Ảnh!" Thích Chanh Vũ cả kinh, liền vội vàng phi thân tiếp nhận người.

Huệ Linh hừ lạnh một tiếng, trên mặt toàn bộ đều là từ tin, mang chút ít khinh miệt nói, "Hừ! Các ngươi tu vi như vậy cũng dám cùng ta đứng..."

Lời còn chưa nói hết, bên người truyền tới một tràng tiếng xé gió, nàng theo bản năng quay đầu, chỉ cảm thấy có cái gì lướt qua người, sau một khắc bịch một tiếng vang thật lớn. Dưới người nàng mặt đất trong nháy mắt khai phá, trực tiếp bị đập ra một cái sâu đậm kẽ hở.

Huệ Linh phi thân lui ra mấy bước, lúc này mới nhìn thấy. Bốn phía đã bao vây tám cái bắp thịt cả người cô em, mà mới vừa trận kia địa liệt, chính là bị trong đó một cái một quyền đánh nát. Liền ngay cả trên người nàng pháp y cũng bị miễn cưỡng lột nửa cái tay áo.

Nàng mặt liền biến sắc, mang chút ít kiêng kỵ nhìn về phía mọi người, tại sao các nàng đột nhiên thì thay đổi bộ dáng. "Các ngươi... Các ngươi rốt cuộc dùng chính là cái gì tà pháp?" Thậm chí ngay cả sư phụ cho nàng cực phẩm pháp y cũng không ngăn được.

"Tiên hữu không giao ra trận kỳ, chúng ta đây cũng chỉ có thể đưa ngươi đi ra ngoài." Mọi người không để ý đến nghi vấn của nàng, trực tiếp liền xông tới.

Huệ Linh lúc này mới có chút ít hốt hoảng, trực tiếp phi thân lên tránh thoát các nàng quả đấm, điều động trong cơ thể tiên khí, trong nháy mắt trong tay Hồng Lăng bắt đầu trở nên lớn, giống như sống lại một dạng, hướng về mọi người dây dưa đi vòng qua.

"Cẩn thận, trên lưng kia có thiên lôi trận!" Phong Ảnh lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng đã không còn kịp rồi, xông tới tám cô em, đã bị Hồng Lăng đoàn đoàn quân quanh ở một tiếng.

Huệ Linh cười lạnh một tiếng, "Hừ! Thua thiệt các ngươi còn biến thành loại này xấu xí bộ dáng, lại còn chưa phải là không chịu nổi một kích!" Tay nàng gian chuyển một cái, bên trên Hồng Lăng trong nháy mắt xuất hiện ngàn tia chớp, hướng về trên người mọi người đánh tới, thấy mấy người không thể phản kích, nàng càng ngày càng cười đắc ý, "Ta vốn chỉ muốn lấy một mặt trận kỳ, các ngươi đã như thế thô bạo vô lý, vậy còn dư lại trận kỳ, ta cũng nhận!"

Nàng lời kia vừa thốt ra, bị cuốn lấy mọi người đồng loạt tới rồi mặt, cô gái này có bị bệnh không?

"Mọi người..." Thích Chanh Vũ quỳnh lên, vừa định tiến lên, lại bị một tên đệ tử ngăn cản.

"Thích sư muội, ngươi không phải là thể tu, đừng tới đây."

Chanh Vũ bước chân dừng lại, đối phương cũng đã quay đầu nhìn về phía một người khác, mang chút ít tìm hỏi về mặt.

Đệ tử một: "Sư tỷ làm sao bây giờ?"

Đệ tử hai: "Hồng sư tỷ nói qua, chương môn giao phó không thể tùy tiện đối với nữ tu động thủ!"

Đệ tử ba: "Trừ phi vạn bất đắc dĩ."

Đệ tử bốn: "Vậy bây giờ có tính hay không?"

Đệ tử năm: "Đây là thi đấu, chúng ta không thể thua, vì môn phái vinh dự, tính... Chứ?"

Đệ tử sáu: "Vậy thì..."

]

Đệ tử bảy: "Động thủ!"

Đệ tử tám: "Xúc nàng!"

Trong nháy mắt trên người mấy người tiên khí bộc phát, theo xoẹt mấy tiếng giòn vang, nguyên bản buộc gấu Hồng Lăng, trực tiếp bị đứt đoạn, hóa thành từng cục vãi vụn, xé đầy đất.

Trên khán đài, ba đạo hoài nghi tầm mắt, đều là tả chuyển hướng Thẩm Huỳnh.

"Ngươi nói qua!"

"Hắc? Có... Sao?"

"..."

Trong thủy kính tình thế đã nghịch chuyển, nguyên bản nắm chắc phần thắng Huệ Linh, một mặt không dám tin nhìn lấy trong tay đã hoàn toàn báo phệ Tiên khí, chuyện này... Cái này làm sao có thể? Đây chính là cực phẩm Tiên khí, không nói là Địa Tiên, coi như là Kim Tiên cũng không khả năng...

Nàng còn không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy trong tay căng thẳng, cách nàng gần nhất một người, đột nhiên nhật lên mà nửa đoạn trên Hồng Lăng, dùng sức kéo một cái. Huệ Linh không kịp buông tay, cả người trực tiếp liền bị kéo lấy hướng đối diện té tới.

Sau một khắc một cái quả đấm đã hướng tới trước mặt trên mặt nàng vung xuống dưới, Huệ Linh lúc này mới biết sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, tất cả đều là hốt hoảng, hét to một tiếng, "A!"

Lại chỉ nghe bịch một tiếng, trên người pháp khí phòng ngự trực tiếp xúc động, quyền kia đầu ngừng ở cách nàng mặt không tới ba ngón tay khoảng cách, hiêm hiêm chặn lại một quyền này. Nhưng là vì vậy trước mắt nàng xuất hiện giống như mạng nhện một dạng kẻ hở, đây là trận pháp tan vỡ điểm báo trước.

Mất nhìn đối phương quyền kế tiếp liền muốn rơi xuống, lúc này là thực sự sẽ rơi vào trên người nàng. Huệ Linh càng thêm hoảng loạn, trên mặt nào còn có một chút ngây thơ hồn nhiên về mặt, chỉ có tận cùng khủng hoảng. Một bên kêu to, một bên qua loa vẫy tay liền muốn chạy trốn, công pháp gì Tiên quyết quên hết rồi, hết lần này tới lần khác làm sao đều không thoát khỏi đối phương nắm nàng cái tay kia.

"Không... Không muốn, cứu mạng! Nhanh cứu ta..."

Vốn cũng không muốn cho nàng bị thương, xách ở đệ tử của nàng trong tay chuyển một cái, liền muốn cầm lấy nàng đeo ở hông trận kỳ. Trên người Huệ Linh lại đột nhiên phát ra một đạo bạch quang, trực tiếp ra bên ngoài khuếch tán mà đi.

Đệ tử kia chỉ cảm thấy có to lớn gì áp lực hướng nàng quét tới, ngực hơi chậm lại, trực tiếp liền bị đánh bay ra ngoài, liền ngay cả đứng ở bên cạnh cùng đệ tử khác, bị cái kia bạch quang đảo qua, cũng ngã trên đất, rồi rít ỏi chảy máu.

"Ồ?"

Chính găm lấy trái cây Thảm Huỳnh, đột nhiên sững sờ một chút, quay đầu nhìn về phía thủy kính.

"Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt cũng là sững sờ, thật chặt nhìn về phía thủy kính tình cảnh, cái kia chỉ là cái gì?

"Có lẽ... Là pháp khí đặc thù gì chứ?" Tuân Thư phán đoán, Đế Quân đệ tử, trên người có một hai kiện bảo toàn tánh mạng pháp khí cũng bình thường.

"..." Cô Nguyệt nhú mày một cái.

Cái mánh! Mang nhiều pháp khí như vậy, cái này gọi là tranh tài? Rõ ràng cho thấy so cha đi, sớm biết tối hôm qua hẳn liền cho mấy người phát thêm mấy món pháp khí!

Tình cảnh bên trong thủy kính lần nữa xảy ra nghịch chuyển, tất cả đệ tử của phái Vô Dịch đều ngã xuống, hơn nữa còn giống như bị thương. Tranh tài lại mới vừa tốt vào lúc này kết thúc, tất cả tham gia đệ tử, đều bị truyền tống ra ngoài Bí cảnh.

"Sur phụ..." Nghệ Thanh xoay người nhìn về phía Thảm Huỳnh.

"Ừ, nhìn thấy."

"..."

Vừa giữa trưa, thi đấu đầu vòng loại liền kết thúc. Mỗi tổ top 10 đã quyết ra. Mặc Huyền tổ cùng Huyền Tiên tổ, cũng còn tính trung bình, cơ hồ mỗi cái quốc vương môn hạ đều có đến một cái hai vị trúng tuyển. Địa Tiên cùng Kim Tiên tổ liền... Có chút một lời khó nói hết rồi.

Kim Tiên tổ danh sách cũng còn khá, có bốn vị đều viết phái Vô Dịch, cơ hồ chiếm gần một nửa. Không sai, cuối cùng mấy phút Úc Hồng mấy người lại cướp được một mặt trận kỳ.

Địa Tiên tổ khoa trương hơn, trừ Huệ Linh bên ngoài, phía sau đi theo nhất lưu toàn bộ là người của phái Vô Dịch, quả thật là chính là tàn sát bảng. Đợi danh sách sau khi ra ngoài, chúng quốc vương mới phản ứng được, nguyên lai những thứ kia thể tu là người của phái Vô Dịch, không hồ là tên biến thái kia tiên kiếm môn phái, liền đệ tử cũng biến thái như vậy.

Đối với cái này Cô Nguyệt tỏ vẻ thật đáng tiếc, "Ai, lại còn là không được tuyển hai cái!"

Chúng quốc vương: "..."

Tổng cộng liền mang theo mười lăm người, đều tiến vào mười ba cái, còn muốn thế nào!

(#') ▯

Đầu vòng loại kết thúc không bao lâu, trực tiếp liền bắt đầu rồi trận chung kết. Cái này cùng hạ giới thi đấu đến lúc đó không có cái gì bất đồng, trực tiếp chính là hai hai đối chiến hình thức.

Thần Qua phân phó bên người Tiên cung mấy câu, thu lại trước mặt thủy kính, không tới hồi lâu thời gian. Dưới khán đài phương bốn tòa Bí cảnh cửa đá

liền biến mất rồi. Xuất hiện bốn cái rộng lớn sân thượng, chung quanh sáng lên ngăn cách trận pháp.

Trận chung kết cũng là bốn cái chia nhóm đồng thời tiến hành, so với đấu vòng loại tới, trận chung kết muốn đơn giản hơn nhiều, nhiều nhất đối chiến hai trận liền có thể quyết ra tiền tam.

Cô Nguyệt toàn bộ hành trình đều đang nhìn Địa Tiên tổ tranh tài, càng xem sắc mặt lại càng trầm. Bởi vì Huệ Linh, so với trước tại trong Bí cảnh cướp trận kỳ thời điểm kinh hoàng thất thố, nàng thật giống như biến thành một người khác. Hai dưới trận tới, trong môn thể tu đệ tử, lại có thể đều tại một khắc cuối cùng thua ở trong tay nàng.

Hắn đối với trong phái đệ tử là có lòng tin, đừng nói là đều là Địa Tiên, coi như là Kim Tiên, có lẽ cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Có thể sự tình chính là thần kỳ như vậy, Huệ Linh một cái Địa Tiên, ngay từ đầu đối chiến mặc dù rõ ràng có chút cố hết sức, chung quy lại có thể tại một khắc cuối cùng, chuyển bại thành thắng, chế trụ thể tu.

Hơn nữa còn một đường thẳng đến cuối cùng, phảng phất trước tại Bí cảnh biểu hiện, là ảo giác của bọn họ một dạng.

"Nàng lại có thể... Có thực lực như thế." Trước là cố ý giấu dốt sao?

"Bởi vì, đối chiến không phải là nàng." Nghệ Thanh đột nhiên nói.

"Cái gì?" Có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Chương 174: Dũng Khí Khen Thưởng

Cô Nguyệt đang định hỏi kỹ, chúng quốc vương cũng đã rồi rít đứng lên chúc mừng.

"Không hổ là Đế Quân đệ tử, tu vi quả nhiên bất phàm."

"Thật là danh sư xuất cao đồ a, quân đế là thực sự là có mắt nhìn người, khó trách sẽ đích thân mang nàng thượng giới."

"Đúng nha Đế Quân, chúng ta làm sao lại tìm không ra như vậy tư chất đồ đệ."

"Các vị quốc vương quá khen." Thần Qua cười đáp lại, "Đồ nhi này của ta, chẳng qua chỉ là trong ngày thường chăm chỉ chút ít mà thôi." Trong bụng cũng hơi nghi hoặc một chút, lẽ ra lấy tu vi của Huệ Linh là chưa đủ cùng thể tu đối chiến, hôm nay vì sao... Nhưng dù sao là đồ đệ của mình cũng không suy nghĩ nhiều.

Cái khác tổ tranh tài cũng đã kết thúc, chúng quốc vương lại là một phen buồn bán thối bóng, Thần Qua lúc này mới tuyên bố thi đấu kết thúc. Vẫy tay làm phép, phía dưới bốn cái sân thượng trong nháy mắt thống nhất thành một cái, chậm rãi thăng tới.

Phía trên đứng chính là các tổ chiến thắng top 3, Tư Vũ đến lúc đó được Kim Tiên tổ số một, nhưng có thể là hiểu được Địa Tiên tổ chiến hướng, trên mặt cũng không có cái gì vui mừng. Đặc biệt là bại bởi Huệ Linh cái kia hai người đệ tử, càng là toàn bộ hành trình đều cúi đầu.

Cô Nguyệt không có từ đâu tới đáy lòng dâng lên chút ít hỏa khí, càng thêm nhìn cái kia trà xanh kỹ nữ không vừa mắt. Nghệ Thanh đối với tiên khí cảm ứng rất là mãnh liệt, người trên đài không nhìn ra, hắn lại có thể. Hắn mới vừa nói Huệ Linh đối chiến có vấn đề, vậy thì nhất định có. Chẳng qua là không biết vấn đề ở đâu mà thôi.

Thần Qua tán dương mọi người một phen, lúc này mới bắt đầu ban hành lên khen thưởng, phần lớn đều là Tiên khí, Tiên đan các loại, mỗi tổ top 10 đều phân đến một cái. Dù sao cũng là Đế Quân, một lần lấy ra mấy chục cái pháp khí, đều không mang theo nháy mắt.

Mà mỗi tổ hạng nhất càng là tùy chọn một cái chính mình hợp tay cực phẩm Tiên khí, chẳng khác gì là định chế. Cô Nguyệt vẫn muốn mới vừa Huệ Linh tranh tài, đối với như vậy ban thưởng đến lúc đó không có hứng thú gì, Tiên khí cái gì chính bọn họ một kiện kia không phải từ Tuân Thư cái kia chế tác riêng.

"Sư phụ!" Đến phiên Huệ Linh thời điểm, nàng lại không có nói muốn cái gì, mà là trực tiếp tiến lên một bước nói, "Ta có thể không muốn Tiên khí sao?"

Thần Qua cười một tiếng, như là thói quen nhà mình đệ tử như vậy nhảy thoát tính tình, mang chút ít cung chiêu nói, "Ồ? Không muốn Tiên khí." Đồ đệ của hắn tự nhiên không thiếu một món đồ như vậy Tiên khí.

"Đệ tử tự biết tu vi nông cạn, nhưng nhất tâm hướng đạo. Lần này tham gia thi đấu, cũng chỉ là nghĩ thử một chút chính mình sâu cạn, nung luyện một chút mà thôi. Không nghĩ tới..." Huệ Linh ánh mắt vô tình hay hữu ý hướng vô địch địch bên này quét qua, mang theo chút ít khiêu khích, "Không nghĩ tới ngoài ý muốn được cái thủ lĩnh. Cho nên... Đệ tử không cầu cái khác, chỉ muốn nhiều hơn tích lũy kinh nghiệm đối chiến."

Thần Qua gật đầu một cái, "Cái kia người muốn cái gì?"

"Đồ đệ tử nghĩ..." Nàng tiếng nói chuyển một cái, đột nhiên nhìn về phía ngồi trên khán đài Thẩm Huỳnh, lớn tiếng nói, "Đệ tử muốn mời cầu, cùng phái Vô Định chương môn đánh một trận!"

Cái gì?

(◕_◕)

Cái này vừa nói, toàn trường an tĩnh.

"..."

Những người khác là hoảng sợ, mà người của phái Vô Định chính là...

"Ha ha ha ha ha ha..." Một tiếng trận cười dữ dội đột ngột vang lên, phái Vô Định mấy người còn không có phản ứng, Tuân Thư đã tại đám bàn cuồng tiếu, cười cả người cũng sắp quắn ở trên bàn rồi, ngược lại đem ánh mắt của tất cả mọi người đều dẫn tới trên người của hắn.

"Đứng... Thật xin lỗi không nhận được." Tuân Thư liều mạng mà nhẫn nại thật lâu, mới nhìn Thần Qua nói, "Đế Quân, ngài đệ tử này thực sự là... Thực sự là... Ha ha ha ha ha." Tha thứ hắn quả thực không nhận được, buồn cười quá.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh cũng bối rối, thật sự là sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy loại này đuổi tới tìm chết yêu cầu. Lại muốn cùng Thẩm Huỳnh đánh? Rốt cuộc ai cho nàng dũng cảm, Lương tính như sao?

Nhất thời ánh mắt nhìn Huệ Linh đều có chút phức tạp, người này chẳng lẽ là... Trí chương chứ?

Thật ra thì ngắm nghĩ cũng có thể hiểu được nàng tại sao sẽ có yêu cầu như thế, không phải là cảm thấy ngày hôm qua tại đại diện bị mất mặt, thừa dịp thắng thi đấu cơ hội, muốn tìm về tới mặt mũi. Cho là mình liên thể tu đều có thể thắng, đều là Địa Tiên tu vi Thẩm Huỳnh tự nhiên cũng có thể.

Cô Nguyệt lúc này đến thật sự cảm thấy nàng có chút —— ngây thơ!

Thần Qua tự nhiên cũng nghĩ đến nhà mình đồ đệ dự định, nhất thời tối rồi mặt, mang chút ít khiển trách nói, "Linh Nhi, không cho vô lễ! Thẩm chương môn là một phái chương môn, theo lý cũng là trưởng bối của ngươi, làm sao có thể cùng người tiểu bối này động thủ."

"Sư phụ, Tiên giới không đều lấy thực lực vi tôn, dựa vào cái gì nàng là chương môn liền không thể so tài." Huệ Linh không phục, không chỉ không có thu hồi lời mới vừa nói, ngược lại một mặt nghĩa chính ngôn từ nói, "Lại nói... Chẳng qua là đánh một trận mà thôi, coi như là chương môn chỉ điểm ta tên tiểu bối này tốt rồi. Chẳng lẽ... Nàng sợ thua không được."

"Cần rồi!" Thần Qua âm thanh trầm xuống.

"Sư phụ..." Huệ Linh một mặt ủy khuất, hắn tại sao lão giúp đỡ cái đó họ Thẩm.

Thần Qua có chút nhức đầu. Cái này phái Vô Định hẳn là muốn giao hảo, có thể tính tình của Linh Nhi luôn luôn nhanh nhẹn, có thể nói ra những lời này không kỳ quái, nhất thời cũng có chút hơi khó. Nhưng trong tư tâm, quả thật cũng có muốn nhìn một chút Thẩm Huỳnh thực lực ý tưởng.

"Là ta đệ tử này phạm xuất, còn quên mấy vị thứ lỗi."

"Đế Quân nói quá lời." Trong mắt Cô Nguyệt tình quang lóe lên, "Ngươi đệ tử này nói tới cũng không có sai, giữa các tu sĩ lẫn nhau luận bàn vốn chính là chuyện thường, huống chi nàng lúc này còn có hạ nhất, như thế đi lên, Đế Quân nên cao hứng mới được."

"Nhưng là..." Thần Qua nhất thời không mò ra hắn là có ý gì, "Nàng dù sao cũng là tiểu bối."

"Ừ, Đế Quân nói tới... Cũng phải!" Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Nếu là bị thương, sẽ không tốt."

"Ta không sợ!" Huệ Linh đột nhiên cao giọng nói, "Xin Thẩm chương môn dạy bảo, vô luận có bất kỳ tổn thương gì, Huệ Linh đều không có câu oán hận nào."

"Đã như vậy... Được rồi." Cô Nguyệt than một tiếng, ánh mắt lại híp lại thành một đường, xoay người thì nhìn hướng Thẩm Huỳnh nói, "Đi thôi, Thẩm Huỳnh!" Không cần lưu mặt mũi cho ta, đánh nàng!

Thẩm Huỳnh: "..."

Làm sao cảm giác hắn so với chính mình còn hưng phấn hơn.

"Cáo già." Tuân Thư nhẹ giọng mắng câu, lờm một cái, rõ ràng ngay từ đầu liền định động thủ, còn tha như vậy vòng lớn, giả dạng làm vạn bất đắc dĩ bộ dáng.

"Thảm chương môn, xin mời!" Huệ Linh né người liền hướng sau lưng sân thượng đi tới, một mặt tự tin.

]

Việc đã đến nước này, Thần Qua cũng không tiện nói gì, chỉ đành phải xoay người lại ngồi xuống lại. Bốn phía chúng quốc vương nhưng là một mặt hưng phấn, vốn là cùng Nghệ Thanh có thù oán, cái này sẽ có người ra mặt, vẫn là Đế Quân đệ tử, bọn họ tự nhiên vui vẻ xem cuộc vui, ai bảo hấn môn chọn như vậy một cái chương môn. Tất cả mọi người đều là một bộ chờ lấy nhìn phái Vô Định bên xấu bộ đáng.

Trừ Tuân Thư cùng phái Vô Định mọi người, về mặt của bọn họ rất thống nhất, thống nhất đều là... Nhìn trí chương biểu tình.

"Thảm Huỳnh, đi nhanh đi nhanh." Cô Nguyệt liền vội vàng thúc giục, đoạt lấy trong tay nàng trái cây, "Được chứ ăn, ra sân."

Thảm Huỳnh lúc này mới đứng lên, chậm rãi hướng trong sân đi tới, ai, thật là phiền phức a!

Nàng hoàng du du, hồi lâu mới đi tới giữa sân, bốn phía trận pháp phòng ngự lần nữa sáng lên, đem tất cả mọi người đều ngăn cách bên ngoài.

Huệ Linh nhìn đối diện lười biếng người một cái, cười lạnh một tiếng, một mặt tự tin nói, "Thảm chương môn một hồi nhiều có đắc tội, xin hãy tha lỗi nha. Người yên tâm, ta ra tay có chừng mực, sẽ không đả thương người... Quá nặng!"

Nàng có ý tăng thêm cuối cùng ba cái chữ, phảng phất nhìn thấy đối phương quỳ xuống đất cầu xin tha thứ bộ đáng.

Thảm Huỳnh méo một chút đầu, vẫn là cái đó buông tuồng bộ đáng, tầm mắt lại định ở trên cổ nàng, "Người xác định có thể thắng?"

"Đó là đương nhiên!" Nàng cười càng thêm đắc ý, "Học trò người những thứ kia thể tu không đều là bại trong tay ta sao?"

"Ồ." Nàng sững sốt một chút, đột nhiên thân hình lóc lên, "Vì vậy sao?"

Huệ Linh còn không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy cần cổ chợt lạnh, sau một khắc một cái nhìn quen mắt màu trắng dây chuyền đã đến trên tay của đối phương, nàng nhưng ngay cả sự tỉnh làm sao phát sinh cũng không biết. Nàng theo bản năng sờ một cái ngực, quả nhiên đã không thấy.

"Người..." Nàng trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, đáy lòng nhất thời xông lên khủng hoảng lớn, đó là nàng trọng yếu nhất lá bài tẩy, tại sao, tại sao nàng sẽ biết, "Trả lại cho ta!" Xoay người liền hướng về đối phương nhào tới, nghĩ muốn lấy lại tới.

"Chờ một chút, người..." Trong dây chuyền cũng truyền tới một giọng nói.

Thảm Huỳnh lại trực tiếp trong tay căng thẳng!

Chỉ nghe rắc rắc một tiếng...

"Không được!" Huệ Linh kêu lên.

Không còn kịp rồi, dây chuyền trực tiếp bị bóp nát bấy.

"Hiện tại không còn." Thảm Huỳnh gần từng chữ một.

Huệ Linh cả người đều ngừng ra, không thay đổi tin nhìn lấy bàn tay của nàng, nàng... Nàng lại có thể...

Ngẩng đầu nhìn về phía Thảm Huỳnh, trong mắt trong nháy mắt đầy lên Hỏa, "Người... Người, ta giết người!"

Nàng như là đã mất đi lý trí, gọi ra cân nhắc thanh tiên kiếm, liền mạng liền vọt về phía nàng.

Thảm Huỳnh đứng tại chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn lấy trong tay đối phương kiếm liền muốn đâm tới trên người nàng, nàng lại trực tiếp hướng bên cạnh tránh ra bên cạnh một bước, sau đó... Tiễn hê hê vron một chân.

Chỉ nghe bịch một tiếng, mới vừa còn khí thế hung hăng người, dưới chân một quả trực tiếp té xuống đất, vẫn là mặt chạm đất cái loại này, nâng lên đầy đất tro bụi.

Ừ... Nhìn một cái liền rất đau bộ đáng.

"Ta nói cô em..." Thảm Huỳnh ngồi xổm người xuống, một tay vỗ nhẹ nhẹ tại trên vai nàng, ngữ trọng tâm trường nói, "Ăn gian là không đúng."

Huệ Linh cả kinh, sầm mặt lại rồi, trong đầu thoáng qua một cái sợ hãi ý tưởng, nàng biết rồi! Cái này làm sao có thể? Liền ngay cả sư phụ đều nhìn không ra, cái kia rõ ràng là...

"Người nói vậy..." Nàng theo bản năng liền nhớ lại thân, lại phát hiện ép ở trên người nàng cái tay kia, tựa như ngàn cân, làm sao đều không lên nổi.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, nhưng trong nháy mắt bị ánh mắt của nàng hù dọa, trong nháy mắt phảng phất có cái gì khủng bố đồ vật ủa ủa kéo đến mà tới, ép tới nàng ngay cả hô hấp đều biến mất, thanh âm trầm thấp giống như là Địa ngục truyền âm

"Ăn gian, là sẽ bị đánh nha."

"..."

Trên khán đài.

"Thẩm Huỳnh, đang làm gì vậy đây?" Cô Nguyệt hỏi một câu, bởi vì bên ngoài có trận pháp, người bên ngoài căn bản không nghe được thanh âm bên trong. Đánh nàng a, làm sao còn trò chuyện rồi hả?

"Sợ giấy chuyện kia, có vấn đề." Nghê Thanh trực tiếp truyền âm nói.

"Cái gì?"

"Mới vừa Địa Tiên thi đấu thời điểm, đến mỗi cuối cùng trong giấy chuyện kia đều sẽ truyền ra một đạo đặc thù tiên khí, giúp nàng đánh bại đối thủ. Cái kia tiên khí không phải là thuộc về nàng."

"..." Cô Nguyệt sửng sốt, cái máng! Cái kia tiểu kỹ nữ quả nhiên ăn gian!

Khó trách Thẩm Huỳnh một cái trận liền đem đối phương dây chuyền bóp nát, nguyên lai là vì vậy!

Có thể cái kia tiên khí là thuộc về ai? Hẳn theo bản năng liền hoài nghi Thần Qua, nhưng mảnh nhỏ suy nghĩ một chút lại không thể. Hẳn làm thành Đế Quân sẽ không tại dưới con mắt mọi người thiên về giúp đỡ đệ của mình. Cũng không cần thiết, làm thành Đế Quân, coi như đệ tử thua rồi, ai lại dám nói hấn một câu.

Hơn nữa mới vừa lúc đối chiến, hấn toàn bộ hành trình đều ngồi ở chỗ này, căn bản không có cơ hội sử dụng tiên pháp giúp người. Nhìn bộ dạng của mọi người, trừ từ trước đến giờ đối với khí tức nhạy cảm Nghê Thanh cùng Thẩm Huỳnh cái kia phần mềm hack, thật giống như ai cũng không có phát hiện có gì không đúng.

Người nào có thể tại chúng quốc vương cùng mí mắt của Thiên Đế bên dưới làm loại sự tình này? Giấy chuyện kia lại là cái thứ gì?

Đang suy nghĩ, đột nhiên mặt một trận đùng đùng, một đạo bạch quang từ trên trời hạ xuống, trực tiếp hướng về phía dưới sân thượng rơi đi, mang theo không lồ tiên khí cùng kiếm khí.

"Linh Nhi!" Thần Qua cả kinh.

"Sư phụ!" Nghê Thanh cũng đứng lên.

Hai bóng người đồng thời xông vào trong bình đài, ở đó bạch quang rơi xuống trong nháy mắt, vọt lên người trong sân liền bay ra ngoài.

Sau một khắc một tiếng ầm vang nổ vang, toàn bộ sân thượng nhất thời bị đánh nát bấy, liền ngay cả bốn phía trận pháp trong nháy mắt bị xung kích bể nát.

"Linh Nhi, không có sao chứ?" Thần Qua có lòng lưu quý dò xét một lần trong ngực Huệ Linh, nếu không phải là hấn đi kịp thời, sợ rằng...

"Sư phụ..." Huệ Linh một mặt trắng bệch, theo bản năng nhìn một chút phương hướng của Thẩm Huỳnh, lập tức lại thu hồi tầm mắt, mang chút ít run rẩy càng thêm rúc vào trong ngực Thần Qua. Nàng sợ hãi đến không phải là cái kia đột nhiên rơi xuống bạch quang, mà là mới vừa cái kia Thẩm chương môn... Trong bụng nàng không khỏi căng thẳng, ảo giác đi, cái đó Địa Tiên làm sao có thể sẽ có như thế khí tức đáng sợ.

"Sư phụ, ngươi không sao chứ?" Nghê Thanh cũng mang chút ít khẩn trương hỏi.

Bị kéo tới Thẩm Huỳnh: "Ày..."

"Nàng có thể có chuyện gì?" Cô Nguyệt lờm một cái, "Mù bần tâm"

Nghê Thanh sửng sốt, cái này mới phản ứng được. Mới vừa nhìn thấy Thần Qua vọt vào cứu người, hấn theo bản năng suy nghĩ sư phụ cũng ở bên trong, không chút suy nghĩ liền tiến vào. Căn bản không nhớ nổi, đối phương có cần hay không hấn cứu.

"Cảm ơn a!" Thẩm Huỳnh không nhịn được an ủi một cái, có chút sệt đầu bếp, chỉ chỉ phía trước bụi đất tung bay, "Ít nhất thiếu hít hai cái màu xám."

Nghê Thanh: "...". Một chút cũng không có bị an ủi đến lúc đó sùng chuyện gì.

"Ha ha ha ha..." Đột nhiên cái kia giữa bạch quang truyền tới một đạo giọng nam, theo một trận gió quyết, một cái quần áo xanh thân ảnh nhất thời xuất hiện ở giữa không trung, thật cao oằn mũi phất, mỗi đồ mọng nhấp nhệ, tựa như cười mà không phải cười. Tay nắm một thanh ngọc cốt quạt, không mở ra chẳng qua là ở trong tay nhẹ nhàng chuyển động, ngực phong treo ở không trung bên trên, mang theo mấy phần khinh miệt nhìn xuống phía dưới thủ tọa người trên.

"Thần Qua, người cái này Huyền Linh đại hội, làm sao cũng không cho ta biết một tiếng, cũng tốt tới náo nhiệt một chút."

Thần Qua chân mày trong nháy mắt nhíu lại, xiết chặt bên người tay nhìn về phía người trên không, mới kêu một tiếng, "Chữ Huyền!"

Nghe một chút danh tự này, mọi người tất cả giật mình, rồi rít ngẩng đầu nhìn về phía người trên không.

"Ai?" Chỉ có phái Vô Định một mặt mòng bức.

"Hách Xuyên đại lục Thiên Đế Chữ Huyền." Tuân Thư nhẹ giải thích rõ một câu, quay đầu nhìn Thần Qua một cái, lập tức lại đổi thành truyền âm nói, "Cũng là vạn năm trước cùng Thần Qua quân Đế Nhất chiến đấu chí nhân, mẫu chốt là... Quân đế còn thua rồi."

"Ồ." Cô Nguyệt cái này mới rõ ràng, nhớ tới trước vẫn là đứa trẻ bộ dáng Thần Qua từng nói qua, hẳn bị trọng thương mới bị tròng ma chùng, nguyên lai trọng thương người của hắn, chính là vị này a.

Tràng diện này... Rõ ràng cho thấy tới đập phá quán a!

"Ta nhìn các người Phụng Thương tiên nhân, tu luyện đến lúc đó rất tích cực sao." Chữ Huyền quét người ở chỗ này một cái, "Còn có thời gian làm cái gì Huyền Linh đại hội, không bằng cùng ta Hách Xuyên so một chút? Xem các người một chút Phụng Thương tiên nhân, là có hay không so những đại lục khác mạnh hơn?"

"Chữ Huyền Đế Quân." Thần Qua tiến lên một bước nói, "Huyền Linh đại hội chẳng qua là Phụng Thương tiên nhân tâm thường luận bàn mà thôi, cũng không có cùng những đại lục khác, so sánh cao thấp ý tưởng."

"Tâm thường luận bàn?" Chữ Huyền cười lạnh một tiếng, quét về phía trên khán đài mấy người, "Ta xem mấy người kia, cũng không phải là Phụng Thương "Tiên nhân tâm thường" đi, để cho ta đoán một chút, là Dịch Thủy, vẫn là Xương to lớn Lục?"

Thần Qua không có trả lời, những đại lục khác quả thực có phái người qua tới, nhưng vậy cũng là cùng hắn quen nhau Đế Quân, phái người tới đi cái đi ngang qua sân khấu, chủ yếu là Hạ hắn xuất quan mà thôi.

"Làm sao, những đại lục khác tới, ta Hách Xuyên liền không thể đi?" Chữ Huyền hừ lạnh một tiếng, lời nói chuyển một cái lại nói, "Còn là nói... Bọn họ cũng cùng người một dạng, chỉ là sợ thua ta Hách Xuyên mà thôi."

"..." Thần Qua sắc mặt trầm hơn rồi.

Phía dưới quốc vương lại không nhìn được, tính khí bạo trực tiếp liền nói, "Khẩu xuất cuồng ngôn, Hách Xuyên quân đế thì thế nào, đem chúng ta Phụng Thương sợ người không..."

Lời còn chưa nói hết, Chữ Huyền tiên áp cũng đã quét tới, mới vừa nói chuyện quốc vương nhất thời bị ép tới quỳ xuống.

"Chữ Huyền!" Thần Qua cũng trực tiếp thả ra tiên khí, bảo vệ người kia, mang chút ít tức giận nói, "Ta nói rồi... Liên quan với Lam Hoa Đế Quân sự việc không có quan hệ gì với ta. Đã qua lâu như vậy, người cần gì phải khắp nơi cùng ta làm khó, còn giận lây sang người khác?"

"Im miệng!" Chữ Huyền trong nháy mắt giống như một bị đốt pháo như vậy nổ rồi, "Người không có tư cách nói tên của hắn!" Trong mắt của hắn tràn đầy đều là tức giận, phảng phất sau một khắc liền muốn xông ra tới, chém Thần Qua mấy đao bộ dáng.

Lam Hoa?

Nhé, nhìn đáng đáp, còn cùng Lam lão bản có liên quan à? Cô Nguyệt hí mắt một cái.

"Hôm nay ta không muốn cùng người nói những thứ này chuyện xưa." Chữ Huyền hít sâu mấy cái, mới đem tức giận ép xuống, "Các người không phải là đã chọn lựa tiền tam sao? Như vậy đi... Ta cũng phái ra mỗi cái cảnh giới ba người, cùng các người so một lần như thế nào?"

Thần Qua nhíu mày một cái, hồi lâu mới trả lời, "Nếu Chữ Huyền quân đế có cái này nhã hứng, ta đây Phụng Thương cũng chỉ có thể phụng bồi tới cùng."

"Được! Cái kia ngày mai buổi trưa, chúng ta tu di cảnh thấy!" Hắn nói xong trực tiếp vung tay lên, nhất thời một trận cuồng phong mà lên, trực tiếp liền biến mất ở không trung.

Thần Qua thở dài, lúc này mới xoay người nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói, "Các vị cũng nhìn thấy, xem ra cần phải ở lâu các vị cùng các đệ tử, tại Thiên Ngọa Thiên một đoạn thời gian."

Chúng quốc vương lập tức hưởng ứng, rồi rít tò về nguyện ý vì Phụng Thương đại lục đánh một trận.

Thẩm Huỳnh ba người, cũng có chút hưng phấn.

Hưng phấn... Muốn trở về, nghe một chút Lam lão bản cùng Chữ Huyền trong lúc đó, không thể không nói hai ba chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 176: Chương 175: Thế Chỗ Nữ Chủ

Trở lại nghỉ ngơi phủ đình sau, Cô Nguyệt trực tiếp kéo lấy Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh liền tiến vào phòng, sắc mặt so ngày trước càng thêm đúng đắn.

"Liên quan với cái đó lục... Huệ Linh, các người có ý kiến gì không?"

"À?" Thẩm Huỳnh ngẩn người, "Cái gì cái nhìn?"

"Các người không cảm thấy kỳ quái sao?" Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Nàng là Thần Qua đồ đệ, lại là từ hạ giới mà tới, đặc biệt là Thần Qua đối với nàng cái loại này dung túng, rõ ràng cùng đệ tử bình thường bất đồng." Nào có như vậy nuông chiều đệ tử.

"Người nói là..." Thẩm Huỳnh trừng mắt nhìn, nghiêm trang nói, "Hai người bọn họ có một chân."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Lời mặc dù thô tháo một chút, nhưng... Đúng là cái ý này.

"Các người không cảm thấy nàng cái này thiết lập khá quen sao?" Cô Nguyệt có chút nóng nảy nói, "Cái này rõ ràng chính là nguyên lai nữ chủ thiết lập chứ?"

Vừa nói như thế... Thật là có điểm giống như.

"Tuyên Đồng không phải là còn trong phách sao?" Nghệ Thanh nhú mày một cái nói.

"Đúng nha, cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái." Cô Nguyệt trầm giọng thích rõ nói, "Lẽ ra Tuyên Đồng mới là nữ chủ, cái này kêu Huệ Linh trong nguyên tác căn bản không có ra sân qua, hơn nữa ta nghe qua, người nọ là tại bốn năm trước bị Thần Qua mang về Thiên Ngoại Thiên. Thẩm Huỳnh cũng là tại thời gian như vậy mang về Tuyên Đồng. Mà cái này Huệ Linh trừ tính cách cùng bản gốc nữ chủ bất đồng ra, vô luận là thu học trò cũng được, vẫn là Thần Qua thái độ đối với nàng cũng tốt. Quả thật là liền cùng trong sách giống nhau như đúc, giống như là... Đổi một nữ chủ một dạng!"

Cái này làm cho hắn có loại bởi vì bọn họ nhúng tay, nội dung cốt truyện bị lỗi, cho nên có cái gì tại tự động sửa chữa một dạng. Bởi vì nữ chủ không thấy, cho nên liền đổi một cái nữ chủ?

"Người nói là... Huệ Linh thay thế thân phận của Tuyên Đồng?" Nghệ Thanh nói, "Nhưng Tuyên Đồng là Tâm Ma biến thành, Thần Qua không có khả năng sẽ không nhận ra phân thân của mình chứ?"

"Ý của ta, không phải nói Thần Qua nhận làm người. Nàng có thể thay thế chẳng qua là Tuyên Đồng ở đó cái trong tiểu thuyết nhân vật mà thôi." Cái đó ai gặp ai xui xẻo, Conan phụ thể nhân vật. Cô Nguyệt càng nghĩ thì càng khả năng, đẩy một cái những người bên cạnh nói, "Người nghĩ như thế nào, nói một câu à?"

"Híc, ta cảm thấy đi..." Thẩm Huỳnh vẫn là cái kia dáng vẻ lười biếng, "Cái đó... Cá ướp muối bạn học, không có máy sẽ thích tiểu người lùn, ngược lại thích đối tượng khác cũng rất bình thường a." Cũng không thể để cho người một mực độc thân đi, "Coi như tìm một tiểu kỹ nữ... Cũng không kỳ quái, các người không nên đối với người ta có thành kiến sao."

"... Người mới vừa là muốn mắng tiểu kỹ nữ chứ? Rốt cuộc là ai có thành kiến đi à."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, "Ý của người là nói, căn bản không có cái gì nội dung cốt truyện sửa sai?" Chẳng lẽ là hắn suy nghĩ nhiều sao?

"Có a!" Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Từ hạ giới thời điểm bắt đầu." Cũng không có dừng qua.

]

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

"Mịa nó! Người ý gì? Có thể hay không nói một hơi đi à!" Không mang theo thờ ơ mạnh.

"Chính là đầu bếp a." Nàng chỉ chỉ bên cạnh Nghệ Thanh.

Hai người bối rối một chút

Hồi lâu, Cô Nguyệt nhớ ra cái gì đó, "Ý của người là nói... Theo hần bắt đầu, nội dung cốt truyện liền bắt đầu sửa sai rồi hả?"

"Ừm."

Mảnh nhỏ suy nghĩ một chút Thanh giới duy vừa xuất hiện hai cái nhân vật trong vở kịch, một cái là Nghệ Thanh, một cái là Bạch Trạch.

Nghệ Thanh là trong nguyên tác cuối cùng mới ra sân Kiếm Tiên, hần tại hạ giới thời điểm lại là một cái tán tu, nhất định rất không dễ dàng mới tới phi thăng. Nhưng bởi vì Thẩm Huỳnh nguyên nhân, hần mấy lần đồn ngộ, tu vi tăng lên rất nhanh, quá mức tới đã đến phi thăng biên giới.

Nhưng lúc đó Thanh giới còn bị Thanh Thông tiên phủ đám người kia khống chế, hần muốn phi thăng, trong nguyên tác khẳng định cùng đám người kia là có một trận đại chiến, hơn nữa nhất định là một cái quá trình khá dài.

Về phần Bạch Trạch...

Trước Bích Đào nói qua, bởi vì nhận ra được Thanh giới có thần tộc tung tích, cho nên mới một chậm lại nữa diệt thế thời gian, cái này Thần tộc khẳng định chính là Bạch Trạch. Bạch Trạch bị Thẩm Huỳnh đưa về Thần giới, cho nên bọn họ mới bắt đầu diệt thế.

Như thế tại quyển sách kia không có nói tới trong thiết lập, rất có thể là Bạch Trạch cùng Nghệ Thanh cùng nhau, phá vỡ Thanh Thông tiên phủ âm mưu sau, mới phi thăng lên giới.

Nói cách khác, từ vừa mới bắt đầu cái này nội dung cốt truyện liền trước thời hạn rồi.

Mà sau khi phi thăng, Nghệ Thanh mình chính là Thẩm Huỳnh đồ đệ, tại không có xuất sư trước, tự nhiên cũng sẽ không thu đệ tử khác. Vậy cùng nhân vật nam chính Ninh Từ An sư đồ con đường này liền đứt đoạn mất. Không có thực lực nhân vật nam chính, không thể gọi là nhân vật nam chính.

Nhưng bọn hần vẫn là đã gặp Ninh Từ An, thuận tiện giải quyết kiếm khí trong cơ thể hần không nói, còn gián tiếp giúp hần trừ đi Tâm Ma, để cho hần làm trở về nguyên bản Đế Quân. Tự nhiên cũng không cần phải làm tiếp Nghệ Thanh đồ đệ.

Hết thấy các thứ này thoạt nhìn trùng hợp, nhưng ngầm nghĩ bên dưới, quả thật thật giống như một mực đang (tại) sửa chữa nội dung cốt truyện một dạng.

Bởi vì đồn ngộ, Nghệ Thanh so nội dung cốt truyện trước thời hạn phi thăng, cho nên nhân vật nam chính cũng trước thời hạn xuất hiện.

Bởi vì Nghệ Thanh không thu nhân vật nam chính vì đồ, cho nên nhân vật nam chính trực tiếp khôi phục tu vi, trở thành Max cấp Đế Quân.

Bởi vì Thẩm Huỳnh chặn đồ mang đi nguyên lai nữ chủ, cho nên Huệ Linh đi ra trở thành mới nữ chủ.

Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều cùng nội dung cốt truyện hoàn toàn bất đồng, nhưng vòng tới vòng lui, lại thật giống như lại lượn quanh về tới trong nội dung cốt truyện đi. Giống như có một đôi không nhìn thấy bàn tay, đang lúc mọi người không có phát giác thời điểm, yên lặng điều khiển hết thấy các thứ này, giống như là đánh miếng vá một dạng, thiếu một góc, liền sẽ bổ túc một cái khác góc, nghĩ hết biện pháp muốn đem nội dung cốt truyện đi hết một dạng.

Cô Nguyệt đáy lòng trầm một cái, nhìn một chút bên người Thẩm Huỳnh nói, "Người rốt cuộc là... Lúc nào phát hiện điều này." Rõ ràng đối với nội dung cốt truyện quen thuộc nhất là hần, hần lại hoàn toàn không có phát hiện.

Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, "Ma Giới cửa đóng lại thời điểm đi."

"Cái đó cánh cửa... Chẳng lẽ không phải là Ma tộc đóng lại?" Cô Nguyệt cả kinh, hần vẫn cho là, là bởi vì người ở bên trong bị đánh sợ rồi, cho nên mới hoặc là không làm không thì làm triệt để, dứt khoát đem cửa chặn lại.

Bây giờ nghĩ lại, Ma Giới là nam nữ chủ cái cuối cùng phó bản, tự nhiên không thể ngay từ đầu liền quét, cho nên nói... Cũng là bởi vì nội dung cốt truyện, cho nên mới đóng lại?

Nội dung cốt truyện thật sự có năng lực cường đại như vậy?

"Chẳng lẽ cái này thật chỉ là một quyển tiểu thuyết thế giới?" Còn là nói, cái thế giới này tại dựa theo quyển sách kia quỹ đạo tại vận hành? Cái kia điều khiển cái này nội dung cốt truyện người lại là ai? Tác giả sao?

Cô Nguyệt càng nghĩ thì càng loạn, dứt khoát cũng liền không thêm nghĩ nữa. Mặc kệ nó, ngược lại cái này cùng bọn họ đã không có quan hệ, hần mới lười đến nhìn nam nữ chủ khắp nơi chỗ hồ hồ đây, chỉ cần không chọc tới bọn họ là tốt rồi.

"Nhưng là... Huệ Linh thật sự trở thành mới nữ chủ rồi sao?" Nếu là nữ chủ thật sự đổi vai rồi, đối với bọn họ mà nói đến lúc đó một chuyện tốt, dù sao Tuyên Đồng hiện tại nhưng là người của phái Vô Dịch.

Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi, "Nguơ ba ba, quyển sách kia cái kế tiếp nội dung cốt truyện là cái gì?"

"Cái gì cái kế tiếp nội dung cốt truyện?" Cô Nguyệt sững sốt một chút, trong nháy mắt lại phản ứng lại. Đúng nga, nếu muốn biết Huệ Linh có phải hay không là thể chỗ nữ chủ, chỉ cần nhìn một chút nàng có hay không dựa theo nội dung cốt truyện đi là được rồi, "Nữ chủ bá sứ sau gặp phải đệ nhất kiện đại sự, thật giống như... Là bị ai bắt đi?" Mơ hồ nhớ đến có đoạn nhân vật nam chính anh hùng cứu mỹ nhân tình tiết.

"Ai bắt?"

"Quên rồi, chuyện xa xưa như vậy, ta cũng không nhớ rõ lắm. Hình như là nhân vật nam chính đối thủ một mất một còn cái gì chứ?"

"... Chừ Huyền!" Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng nói.

Cô Nguyệt sững sờ, mịa nó, thật có khả năng, nói cách khác, cái kế tiếp nội dung cốt truyện ngày mai liền bắt đầu rồi?

"Tiểu tỷ tỷ, chúng ta trở về đến rồi!" Đang suy nghĩ, cù cái đột nhiên đập cửa phòng ra, giống như viên hình người đạn đại bác một dạng đánh về phía Thẩm Huỳnh, mắt thấy liền muốn nhào vào trong ngực, bên cạnh Nghệ Thanh lạnh tay lẹ mắt, một cái xách ở cổ áo của hắn nhấc lên, qua tay ném ra rồi. Cút ngay, tiểu kỹ nữ!

"Hừ!" Cù cái quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, hết lần này tới lần khác lại không dám phản kháng, chỉ có thể đáng thương nhìn lấy Thẩm Huỳnh, "Tiểu tỷ tỷ... Cù cái rất muốn người nhà."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Chương 176: Lại Mập Lại Thịt

"Đi đâu lẳng đi?" Cô Nguyệt nhìn cù cái một cái, hiếm thấy thấy nó biến thành hình người.

"Chúng ta đi phụ cận Tiên cung vòng vo một vòng." Cù cái vẫn chưa trả lời, theo sát đi tới Lam Hoa tiếp lời nói câu, "Các ngươi hôm nay trở lại thật sớm a, nhanh như vậy xong rồi?"

Cô Nguyệt nhìn một chút hai người, bọn họ đến Thiên Ngoại Thiên đã mấy ngày, ngay từ đầu Lam Hoa còn có chút cảnh giác, sau đó có phát hiện không người nhìn ra hần thân phận của Ma tộc sau, liền hoàn toàn thả bay tự mình rồi. Thừa dịp tất cả đệ tử đi ra ngoài tranh tài chỗ trống, hai cái ngừng tay thiếu nhi, nhanh chóng kết thành liên minh. Bắt đầu nghênh ngang tại các nơi đi lung tung, còn vì vậy phát triển ra chút ít cách mạng hữu nghị.

"Đúng rồi, tiểu tỷ tỷ." Cù cái nhớ ra cái gì đó, thần bí hề hề móc ra cái túi trữ vật, một nặt giành công đưa tới, "Ta còn mang theo rất nhiều lễ vật cho người thì sao?"

Mọi người: "... Ngươi nhà là đi du lịch sao?"

Thẩm Huỳnh rõ ràng đối với cái này thức ăn không tín nhiệm lắm, cũng không có tiếp, Cô Nguyệt trực tiếp nửa đường đoạn tới, "Cái gì đồ chơi?"

"Thịt a!" Cù cái một mặt đắc ý, "Ta bắt lấy lâu đây!"

Cô Nguyệt theo bản năng mở ra vừa móc, "Thịt gì..." Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe được đỏi ~ một tiếng lẹ vang, trước mắt một trận gió gào thét mà qua, có cái gì trắng đen xen kẽ vật phẩm, ùng ùng ùng đánh ở trên mặt.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Chuyện này...

Đi muội thịt a! Cái này rõ ràng là con tiên hạc chứ? Còn mẹ nó là đưa tin cái loại này, cái này trên móng vuốt trời là đưa tin phù chứ?

Hắn chỉ cảm thấy đáy lòng hơi hồi hộp một chút, có loại dự cảm bất thường. Trực tiếp định trụ tiên hạc chính vỗ hần mặt cánh, lần nữa kéo ra túi trữ vật, ngay sau đó rầm rầm móc ra một cái lại một con, lại mập lại lớn tiên hạc.

"..."

Ngươi mẹ nó đây là đem toàn bộ Thiên Ngoại Thiên tiên hạc đều bắt sạch rồi sao?

Cô Nguyệt hít sâu một hơi, mới đề xuống muốn đem người nào đó hàm xung động. Mơ hồ đã thấy, truyền tin các tiên nhân, khắp thế giới tìm nhà mình tiên hạc bộ dáng.

"Chuyện này... Chính là người mang... Lễ vật?" Cẩn rằng nghiêng lợi ing...

"Đúng nha!" Củ cải một chút không có bắt người ta công cụ truyền tin chợt dạ cảm giác, một mặt kiêu ngạo nói, "Ta cố ý chọn mập bắt, tiểu tỷ tỷ mau nhìn... Con này so củ cải còn mập đây!" Nhất định ăn thật ngon! Nói lấy nắm lên một cái chính liều mạng ừm tiên hạc.

Cô Nguyệt khoe miệng một trận rút ra súc sinh, quay đầu liền trừng mắt về phía bên cạnh phạm tội đồng bọn.

Lam Hoa lập tức giơ hai tay lên, "Không liên quan đến chuyện của ta, là hắc không phải là muốn bắt!" Hắc cũng không ngăn được a.

MD cái này ZZ!

]

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy đầu bịch bịch một tiếng, có cái gì trong nháy mắt băng bó đứt đoạn mất, cũng không nhìn được nữa, trực tiếp xốc lên củ cải, sải bước đi đi ra ngoài. Một cái liền đem cả người hắc nhét vào trong viện cái đồ lớn chậu bông bên trong.

"Người muốn làm gì? Mau buông ta ra!" Củ cải còn không phản ứng kịp, đã bị Cô Nguyệt đập đầy đầu đất sét, liều mạng giãy giụa, "Người một cái xấu xí, đừng mơ tưởng ô nhục ta thuần khiết thân thể? Vân vân, ta không muốn biến trở về đi! Ta muốn đi ra ngoài nhận biết đẹp mắt tiểu tỷ tỷ, người cái này... Chít chít chít chít." Hắc lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt trực tiếp bóp cái quyết, đem nó bức về nguyên hình.

Ước chừng ở trên đầu hắc đập ba tầng Thổ, dùng sức đập chừng mấy chân ép thật rồi, mới đề xuống đáy lòng cái kia mệnh mỏng tức giận.

Mẹ kiếp từng cái một... Chỉ biết cho hắc tìm phiền toái!

"Thẩm Huỳnh, buông ra con tiên hạc kia, cái này là người khác nuôi không thể ăn, lại mập cũng không được!" Nói xong xoay người liền hướng về ngoài phòng lớn tiếng nói, "Úc Hồng, mang mấy người đệ tử đi vào, đem những này đều cho ta thả bay rồi. Những thứ kia bị thương, chữa khỏi lại thả. Còn có... Thẩm Huỳnh người đem giấu ở sau lưng cái con kia lấy ra."

"Không có!"

"Không có em gái người a, cánh đều lột đi ra rồi, người nghĩ rằng ta mù sao?"

"Cát."

"Chờ một chút! Nghệ Thanh người làm gì vậy? Cầm linh thú thịt dối cũng không được, người cho rằng là đây là chợ rau à?"

"..."

"Lại giấu một cái thử xem? Có tin hay không ta chụp các người tiền ăn uống!"

Sau một tiếng...

"Chữ Huyền?" Lam Hoa ngẩn người, cau mày mình tư khổ tưởng nửa ngày, "Ai vậy?"

"Người không nhận biết!" Cô Nguyệt cả kinh, không thể nào?

"Không nhận biết a." Lam Hoa lắc đầu.

"Vậy hắc tại sao... Một bộ phải cho người ra mặt bộ đáng?" Hơn nữa thật giống như cũng là bởi vì hắc, mới một mực đang (tai) gây sự với Thần Qua.

"Ta sao biết?" Lam Hoa lắc đầu một cái, ánh mắt quét bên cạnh không ăn được tiên hạc, một mặt ai oán Thẩm Huỳnh, khắc chế không nổi mồm ra mấy cái tiên quả, thả ở trước mặt nàng, "Ta cùng thập phương Thiên Đế đều có thù, nếu là cái này mấy ngàn năm nay Thiên Đế không có đôi người mà nói... Hắc chắc cũng là ban đầu ta dọa ma thời điểm, người vậy công ta một trong."

Vậy thì kỳ quái, trước phản ứng của Chữ Huyền, cũng không giống là làm đùa giỡn a. Trung gian rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Xem ra chỉ có ngày mai tu di cảnh tranh tài, mới có cơ hội hiểu được chân tướng.

Hơn nữa Huệ Linh có phải hay không là thay thế Tuyên Đồng trở thành nữ chủ, cũng phải xem ngày mai biểu hiện của nàng rồi. Tu di cảnh là Thiên Ngoại Thiên một chỗ hoang phế Thượng cổ Thiên cung, tin đồn thời kỳ thượng cổ toàn bộ Tiên giới chỉ có một vị Thiên Đế, Tứ Hải Sáu Lục đều do hắc quản lý. Mà tu di cảnh liền là đương thời Tiên giới duy nhất Thiên cung.

Chẳng qua là ngày giờ rất xưa, Thiên cung đã sớm đã mất đi phần hoa của ngày xưa, bây giờ cũng chỉ là một vùng phế tích mà thôi.

Lần tranh tài này, mặc dù chỉ là tỷ thí mỗi cái cảnh giới top 3, nhưng dù sao cũng là hai cái đại lục trong lúc đó so đấu, trừ mang theo đệ tử dự thi chúng

quốc vương trở ra, cũng tới một chút hiếu kỳ tiên nhân xem cuộc chiến. Nguyên bản không người đặt chân tu di cảnh trong lúc nhất thời hết sức náo nhiệt lên.

Vì làm rõ ràng Chữ Huyền tình huống, Cô Nguyệt để cho Lam Hoa cũng tới, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra hẳn là theo Phong Ảnh một khối mà tới. Theo chúng nhìn hấp dẫn đệ tử một khối, đến lúc đó không có cùng bọn họ cùng nhau.

Trừ dự thi năm người trở ra, những người khác lưu đang nghỉ ngơi Tiên cung bên trong, chủ yếu là xem chừng củ cải!

Bọn họ hiển nhiên tới tương đối sớm, Chữ Huyền người còn không có bóng dáng. Chẳng qua là tại Thiên cung đích chính giữa gian, một chỗ lớn nhất trên phế tích, đã nổi trời một cái rộng lớn đài, nhìn một cái chính là đã sớm chuẩn bị xong nơi so tài.

Thần Qua dẫn mọi người bay thẳng hướng phe kia phía bên phải một chỗ trên sân thượng, về mặt so với trước đây hiển hòa tới, thêm mấy phần nghiêm túc, bên người đi theo chính là Huệ Linh.

Nàng sắc mặt thoát nhìn cũng không khá lắm, hoàn toàn không có trước như vậy linh động phách lối bộ dáng, ngược lại thỉnh thoảng thoáng qua vẻ bối rối tâm tình, lại không có hướng Thẩm Huỳnh nhìn bên này qua một cái.

Cô Nguyệt tự nhiên biết nàng bộ dạng như vậy là vì cái gì, đơn giản cũng là bởi vì ngón tay vàng bị Thẩm Huỳnh diệt chứ, cộng thêm nàng lại là lúc này Địa Tiên tổ thủ lĩnh, đây cũng không phải là cùng một cái đại lục tình hữu nghị thi đấu, người của đối phương cũng sẽ không nhìn mặt mũi của Thần Qua, đương nhiên sẽ không đối với nàng nương tay.

Hắn trong nháy mắt cảm thấy tâm tình sáng khoái lên, quả nhiên đi ra lẫn lộn luôn là cần phải trả.

Mất thấy ước định tỷ thí thời gian càng ngày càng gần, sắc mặt của Huệ Linh lại càng ngày càng nóng nảy, rốt cuộc không nhịn được lôi kéo tay áo của Thần Qua, nhẹ giọng nói, "Sư phụ, ta... Ta... Không thoải mái."

"Linh Nhi, thế nào?" Thần Qua một mặt lo âu, "Nhưng là hôm qua Bí cảnh bị thương?"

"Không phải là, sư phụ, ta là nghĩ..."

Nàng lời nói này cực thấp, người xung quanh cũng không có để ý, trừ một mực chú ý nàng động tĩnh Cô Nguyệt...

Trong nháy mắt ánh mắt sáng lên, còn chưa chờ đối phương đưa ra lui cuộc so tài yêu cầu, lập tức cười một mặt rực rỡ mở miệng nói.

"Đế Quân cao đồ thân thể có bệnh sao? Vừa vặn ta cái này có Hồi Nguyên Đan, Ngưng Thần Lộ, còn có Thanh Tà Phù... Vô luận là loại nào chứng bệnh lập can thấy hiệu quả, Đế Quân cũng phải cần?" Thu lệ phí cái loại này.

Huệ Linh: "..."

Thần Qua: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Chương 177: Hai Lục Đối Chiến

"Không... Không cần rồi." Thần Qua ngăn người, có chút kỳ quái hẳn đột nhiên lòng tốt, lại vẫn lễ phép cười nói, "Cô Nguyệt thượng tiên nói đùa, Linh Nhi mặc dù tu vi thấp, nhưng đã sớm là Tiên thân sẽ không dễ dàng nhiễm bệnh. Chắc hẳn chỉ là lần đầu tiên tham dự cùng nó đại lục tiên nhân tỷ đấu, có chút khẩn trương mà thôi."

Nói xong quay đầu nhìn Huệ Linh một cái, cho nàng một cái an ủi ánh mắt. Huệ Linh lại không có phản ứng, ngược lại sắc mặt càng trắng hơn, ánh mắt càng thêm hốt hoảng, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Thần Qua vẫn là lần đầu tiên thấy nàng như thế tâm thần có chút không tập trung, không nhịn được lại tăng thêm một câu, "Linh Nhi, người coi như đây chỉ là trận phổ thông tỷ thí, lấy ra thường ngày trình độ là tốt rồi, vì sư đối với người có lòng tin, không nên quá có áp lực."

"... Là, sư phụ." Nàng sắc mặt càng trắng hơn, muốn rời khỏi mà nói làm sao cũng không nói ra miệng.

"Quân đế nói rất có đạo lý." Cô Nguyệt cười mặt mày đều híp thành một đường, nhìn Huệ Linh một cái, quay đầu liền hướng về phía sau lưng nhà mình đệ tử dự thi nói, "Nghe thấy được sao? Lấy ra các người thường ngày trình độ là được, ta cũng đối với các người có lòng tin!"

Sau lưng năm người đều là tả đáp, "Vâng, trưởng lão!"

Này thanh âm kêu một cái vang dội, trong nháy mắt liền đem Huệ Linh cái kia mang chút ít do dự âm sắc, ép xuống.

Huệ Linh sắc mặt kém hơn rồi.

Liền ngay cả Thần Qua cũng nhú mày một cái, ảo giác sao? Thế nào cảm giác hấn lờ này, có chút châm chọc ý?

Đang muốn hỏi kỹ, đột nhiên đối diện lần nữa rơi xuống một đạo bạch quang, Hách Xuyên đại lục người đến.

Bởi vì trung gian cách một cái rộng lớn sân thượng, lúc này bọn họ đến lúc đó nhìn rõ ràng, bên dưới bạch quang sáng lên một cái to lớn trận pháp truyền tống. Không tới trong chốc lát, quang bên trong mới xuất hiện mười mấy cái thân ảnh, dẫn đầu chính là Chử Huyền.

Hấn quét bên này một cái, cười lạnh một tiếng, "Thần Qua, còn tưởng rằng ngươi sẽ giống như mấy lần trước ước chiến một dạng, không dám tới chứ? Lần này đến lúc đó tới thật sớm sao."

Thần Qua không để ý đến khiêu khích của hấn, vẫn là như vậy như ngọc quân tử một dạng bộ dáng, trầm giọng nói, "Chử Huyền Đế Quân lấy Hách Xuyên danh nghĩa mời, ta Phụng Thương sao có thể không đến cung kính chờ đợi?"

"Ồ, xem ra ngươi rất có lòng tin mà!" Chử Huyền mặt đầy ghét bỏ cũng sắp tràn ra, thật giống như không muốn nói nhiều với hấn, nói thẳng, "Đã như vậy, vậy thì để cho ta xem một chút các ngươi Phụng Thương rốt cuộc có vài phần thực lực đi!"

]

Nói xong trực tiếp vung tay lên, phía sau hấn có ba người bay ra, trực tiếp rơi vào trước mặt trên sân thượng, ba người đều là Mặc Tiên.

"Từng cái so quá phiền toái, cùng cảnh giới không bằng cùng nhau lên." Trừ Huyền Đạo.

Thần Qua không có ý kiến, hướng về lần thi đấu này trước ba mấy vị Mặc Tiên gật đầu một cái, ba người lúc này mới bay hướng sân thượng trung ương.

Cô Nguyệt nhìn một chút phía dưới đã kinh chống nhau sáu người, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, liền đoán được đối phương vì sao muốn ba người cùng nhau đối chiến mục đích. Hách Xuyên ba người kia Mặc Tiên, mặc dù mỗi cái thoát nhìn tu vi cũng không sánh nổi phương này ba người. Nhưng nhìn một cái chính là thường xuyên đánh phối hợp, mà bên này ba vị Mặc Tiên đều là các nước chọn đi ra ngoài. Phòng chừng cho tới bây giờ không có cùng đối địch qua, đoàn thể thực lực dĩ nhiên là kém rất nhiều.

Quả nhiên không tới hồi lâu bên này ba vị Mặc Tiên bị từng cái kích phá, có thể nói là thảm bại. Ba người đều bị đá xuống trận. Trong lúc nhất thời tại chỗ tất cả quốc vương cùng với sắc mặt của Thần Qua đều thay đổi.

Mà tiếp theo Huyền Tiên tổ tranh tài cũng giống như vậy, lần này kết thúc nhanh hơn, Mặc Tiên mấy người đầu gì chống giữ có nửa giờ, Huyền Tiên tổ ba người đi lên chỉ một khắc đồng hồ cũng đã thua trận.

Chử Huyền vẻ mặt càng thêm đắc ý, hấn như là đã sớm đoán đến kết quả như thế, một mặt chờ lấy nhục nhã bộ dạng của Thần Qua. Mãi đến... Kim Tiên tổ người ra sân.

Phải nói là đánh phối hợp, phái Vô Định những thứ này từ bắt đầu tu luyện vẫn tại lên mấy người, trình độ ăn ý hoàn toàn không thua với bất luận kẻ nào. Trong ba người mạnh nhất Tư Vũ thậm chí đều không có biến thân, chỉ dựa vào Úc Hồng cùng một người đệ tử khác, cũng đã đem đối phương ba người dồn đến tuyệt cảnh, ngăn ngăn không đến mười phút, đối phương đã bị đập xuống đài. Bộ dáng so với trước hai đợt bị đánh bại tiền nhân tới, càng thêm... Vô cùng thể thảm.

"Thế tu!" Chử Huyền như là cũng không ngờ rằng cái kết quả này, nguyên bản nắm chắc phần thắng đại mãn quán, không cẩn thận bị bẻ đi cái góc. Hách Xuyên đại lục người, trong lúc nhất thời đều không phản ứng kịp.

Cái này mẹ nó trên chọc bọn họ đi, mấy cái này thế tu từ đâu xuất hiện, vẫn là nữ tiên, rốt cuộc là nơi nào nghĩ không ra đi à.

Đã kinh ngạc qua một lớp Phụng Thương mọi người tỏ vẻ nội tâm không gọn sóng chút nào, quả thật là muốn chút cái đáng khen. Bọn họ lại không ngờ, theo Mặc Tiên tổ kết quả tranh tài, cũng đều đoán được tính toán của đối phương, chẳng qua là ngay từ đầu không có phản bác, phía sau cũng không tiện nói đối thành một chọi một mà thôi. Cũng còn khá có phái Vô Định đám này biến... Không đúng, đám này thế tu. Nếu là xuống cục thắng nửa, bốn cục thắng hai cục cũng có thể coi như là ngang tay.

Rốt cuộc vòng tới địa tiên tổ tranh tài.

"Sur phụ, ta không muốn..." Mới vừa còn áp chế tâm tình, lúc này Huệ Linh hốt hoảng cũng đã viết ở trên mặt, theo bản năng liền kéo lại tay của Thần Qua.

"Linh Nhi." Thần Qua chụp vỗ tay của nàng, nhất thời có chút thương tiếc. Theo bản năng liền muốn đáp ứng không cho nàng ra sân, nhưng hấn dù sao cũng là Đế Quân, đồ đệ của mình được thủ lĩnh đều không ra sân, quả không nói được. Âm thanh nhất thời liền êm ái mấy phần, an ủi, "Làm hết sức là được, tin tưởng vi sư, không có việc gì." Huệ Linh không có cùng người liên thủ đối địch qua, khẩn trương cũng rất bình thường. Nhưng nhìn trận trước tranh tài tình cảnh, cuộc tranh tài này hấn không có vấn đề.

Hấn theo bản năng quay đầu nhìn về phía phương hướng của phái Vô Định, vốn là muốn nói vài lời khích lệ. Lại phát hiện Cô Nguyệt chính kéo lấy hai

tên địa tiên đệ tử tại giao phó cái gì, còn xếp đặt ngăn cách trận pháp.

Trong bụng suy nghĩ có thể là tại tạm thời thương lượng đối địch phương pháp, cũng không để ý. Mãi đến đối diện ba người đã ra sân, Cô Nguyệt mới đem ngăn cách trận còi ra, lần nữa khai báo hai người một câu, "Nhớ kỹ lời nói của ta."

"Vâng, trưởng lão." Hai đệ tử chào một cái, lúc này mới hướng về tỷ thí sân thượng bay đi.

Huệ Linh thấy vậy, cũng chỉ đành cắn răng bay đi lên.

Vừa mới đứng lại, Huệ Linh trực tiếp liền sử dụng pháp khí, một cái màu đỏ quạt xếp, chẳng qua là nhẹ nhàng vung lên, trong lúc nhất thời ánh lửa chói mắt phóng lên cao, trực tiếp hướng về đối diện một đường đốt cháy tới. Ngự Hỏa quạt, lại là một cái cực phẩm Tiên khí.

Cô Nguyệt ánh mắt trầm một cái, quả nhiên là Đế Quân đệ tử, đại thủ bút a!

Đối diện ba người cũng không nghĩ tới đối phương sẽ có lợi hại như vậy Tiên khí, liền vội vàng lui về phía sau né tránh, nhưng vẫn là bị ảnh hưởng đến, thậm chí có một cái bị đốt tới gần một nửa vạt áo. Ngự Hỏa quạt là Tiên khí, gọi ra tự nhiên không phải là phẩm Hóa. Phổ thông Thủy hệ pháp thuật đều không cách nào tưới tắt. Đối diện ba người thần sắc càng thêm ngưng trọng, lại không thể không bị bức phải liên tục bại lui.

Huệ Linh thấy vậy, mới vừa còn có chút bối rối tâm tình, trong nháy mắt liền ổn định lại, lòng tin tăng nhiều. Nâng lên một cái tay khác, dẫn dò một thanh âm vang lên, lần nữa sử dụng một món khác Tiên khí. Đó là một cái màu vàng vòng tay, vừa bay ra trong nháy mắt liền hóa thành ngàn vạn cái, che ngợp bầu trời hướng về đối phương công kích mà đi. Đối diện vốn là đang tránh né dị hỏa mấy người, càng thêm lần tránh chật vật.

Huệ Linh cười khẽ một tiếng, trước là nàng nghĩ xóa rồi, đối phương mặc dù là Chử Huyền Đế Quân phái tới, nhưng cũng chỉ là tu sĩ bình thường, cũng không phải là phái Vô Định những thứ kia thế tu, coi như không có người kia giúp đỡ, đối phương cũng chưa hẳn là đối thủ của nàng. Nhớ tới cái này, trong bụng càng thêm giận cái đó họ Thảm chương môn, nếu không phải là nàng mình tại sao có thể sẽ mất đi sợi giây chuyền kia.

Có chút giận cá chém thớt quay đầu trừng mắt một cái, đồng thời kết quả hai người khác. Lại thấy hai người đang tại bên kia, chẳng qua là vùng tiên kiếm, hết sức né tránh đối diện ba vị tu sĩ thỉnh thoảng phát ra thuật pháp công kích. Trong bụng không khỏi cười lạnh, thế tu thì như thế nào, cuối cùng là môn phái nhỏ đi ra ngoài, thực lực có mạnh hơn nữa làm sao có thể so với Thiên Ngoại Thiên tiên nhân. Cái này một cuộc tranh tài cuối cùng, bằng năng lực một người, dù có thể đối phó.

Trong lúc nhất thời, công kích của nàng càng ngày càng mãnh liệt lên. Toàn bộ sân thượng đốt đầy màu đỏ dị hỏa, thậm chí liên phái Vô Định hai người cũng không khỏi không, đứng ở một cái xa nhất trong góc. Đối phương ba người đã sớm không còn đất đặt chân, chỉ có thể bay trên không trung. Còn phải không ngừng ngăn cản những thứ kia rậm rạp chẳng chịt đánh tới kim sắc vòng thép.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Chương 178: Hai Lục Quyết Chiến

Không tới năm phút, đối phương đã sắp phải bị ép xuống đài đi rồi, Huệ Linh trong tay chuyển một cái, pháp quyết lập tức biến, không trung ngàn vạn vòng thép trong nháy mắt hội tụ, hóa thành dây thừng trạng hướng về đối phương bay đi.

Huệ Linh thở phào nhẹ nhõm, một mặt nắm chắc phần thắng nói, "Kết thúc."

"Không sai!" Nàng vừa dứt lời, đột nhiên một đạo xa lạ giọng nam ở sau lưng vang lên. Sau một khắc một đạo ác liệt Kiếm Phong liền hướng về nàng chém đi qua, trong bụng nàng căng thẳng, muốn trở về thủ đã tới không kịp. Một cái hiện lên sắc bén kiếm đã hướng trên mặt nàng vung xuống dưới, "Quả thật kết thúc."

"A!" Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, kiếm kia cũng không có chém trên người, thời khắc mấu chốt nàng pháp y trên trận pháp phòng ngự phát động, đình một tiếng chặn lại công kích của đối phương.

"Ồ?" Công kích tiên nhân lui về phía sau một bước.

Huệ Linh liên tiếp lui về phía sau, mới nhìn rõ đó là phe địch trong ba người một cái, nàng nhưng ngay cả đối phương lúc nào lên tới cũng không biết, cái này làm sao có thể? Rốt cuộc không có bao nhiêu kinh nghiệm đối chiến, Huệ Linh lòng tràn đầy đều là bị đối phương gần người hốt hoảng, theo bản năng nắm Ngự Hỏa quạt liền hướng về phía sau quất tới. Trong lúc nhất thời dị hỏa cháy lên, đem bằng trên duy nhất một khối an toàn mà đều đốt.

Đối phương sững sốt một chút, khoe miệng lại cười mở rồi, mang theo chút ít giễu cợt mùi vị, ngu xuẩn! Bấm cái quyết bày phòng ngự ngăn cách dị hỏa. Đang rầu làm sao đem năng lực vào dị hỏa bên trong, nàng lại chính mình đem mình nhốt ở bên trong rồi.

Lúc này hướng về đối diện lớn tiếng nói, "Mở trận!"

Tiếng nói vừa dứt, đối diện còn trên không trung hai người, rồi rớt rơi xuống.

Tay hần gian pháp ấn biến ảo, ngồi xổm người xuống một churong vũ hướng mặt đất, chỉ thấy nguyên bản tràn đầy dị hỏa mặt đất bạch quang đại thịnh, từng đạo trận pháp hào quang loé lên. Trận pháp đồ án trong nháy mắt liền xuất hiện tại toàn bộ trên sân thượng, mà trận pháp kia liên tiếp môi giới lại chính là mới vừa bị Huệ Linh gọi ra, lại bị ba người đánh rớt kim cương vòng. Nguyên lai ba người này từ vừa mới bắt đầu ngay tại bày trận, hơn nữa trận này vẫn là...

"Ngũ hành nghịch chuyển trận!" Cũng không biết là ai kinh hô lên một tiếng.

Sau một khắc trên sân trận pháp đã toàn bộ sáng lên, mới vừa còn cháy hừng hực dị hỏa, chuyển trong nháy mắt toàn bộ tắt, toàn bộ sân thượng trong nháy mắt đóng băng, từng đạo đỉnh lợi băng nhận, theo trong trận pháp chui ra ngoài, trực tiếp hướng về Huệ Linh đánh.

"A!" Huệ Linh hét thảm một tiếng, vừa định dùng Ngự Hỏa quạt gọi ra khác lửa đốt sạch những băng này, lại cảm thấy trong tay trầm xuống. Cúi đầu nhìn một cái, không biết lúc nào toàn bộ trên tay đều che phủ một tầng thật dày hàn băng, liền với tiên khí cũng chờ chuyển bất quá đi, chớ đừng nhắc tới sử dụng Ngự Hỏa quạt.

Ngũ hành nghịch chuyển trận, nghịch chuyển trong trận tất cả ngũ hành thuật pháp, Ngự Hỏa quạt gọi ra chính là dị hỏa, trận kia bên trong xuất hiện chính là vạn niên hàn băng. Tất cả Hỏa thuộc tính đều sẽ bị đóng băng.

Huệ Linh lúc này là hoàn toàn luống cuống, nghĩ muốn xông ra đi, nhưng bốn phía đều là hàn băng, hơn nữa còn càng ngày càng hướng nàng đến gần, giống như là muốn liền nàng cùng nhau đông lên, căn bản không chỗ có thể lui. Nàng theo bản năng thì nhìn hướng mới vừa cũng bị dị hỏa bức đến xó xỉnh, mà lúc này vừa vịn tại bên ngoài trận pháp hai người.

Phái Vô Định tổ hai người sừng sốt một chút, trong đầu đồng thời nhớ lại một cái nào đó trường lão ra sân trước hướng dẫn từng bước giao phó.

Vì vậy, đệ tử một trực tiếp tiến lên bước ra một bước, giang hai tay ra lấy vô cùng đơn giản sáng tỏ phương thức, bịch bịch một cái nhào tới trên đất, đồng thời rõ ràng trong sáng ngữ điệu, nghiêm trang vang lên, "Ai nha, ta ngã xuống!"

"Sur muội!" Đệ tử hai gấp hô một tiếng, đột nhiên cũng giống là đụng quỳ một dạng nhào xuống, "Ai nha, ta cũng ngã xuống!"

Thảm Huỳnh: "..."

]

Nghệ Thanh: "..."

Thần Qua: "..."

Chúng quốc vương: "..."

Trong lúc nhất thời mấy đạo tầm mắt, đều là tả nhìn về phía Cô Nguyệt.

Cô Nguyệt: "..."

Mẹ kiếp lão tử cũng không có dạy các người diễn như vậy giả đi à!

(ノ °Д°)ノ ㄣ ㄣ

Toàn trường một trận an tĩnh quý dị.

Đối chiến ba người đầu tiên phản ứng lại, trong nháy mắt đối với hai người khác đã mất đi hứng thú, chỉ thấy một người trong đó vẫy tay, chỉ trung gian Huệ Linh nói, "Trước giải quyết nàng!" Nói xong nắm chặt trong tay pháp khí liền hướng về đối phương vọt tới.

"Không..." Huệ Linh sắc mặt nhất thời trắng bệch, mắt thấy không chỗ có thể trốn, không thể làm gì khác hơn là lần nữa sử dụng trong tay vòng tay, gọi ra ngàn vạn kim cương vòng. Nhưng rõ ràng nàng đã bị giết mình, ra chiêu hoàn toàn mất hết trình tự quy tắc, chỉ lo gọi ra càng nhiều hơn kim cương vòng, lại hoàn toàn không có chú ý đánh ở nơi đó.

Không có đánh trúng ba người kia không nói, còn trực tiếp đánh vào bốn phía cột băng trên. Cột băng kia nguyên bản chính là dùng ngàn vạn kim cương vòng bày ra trận pháp kêu đi ra ngoài, phía trên khí tức giống nhau, cái kia kim cương vòng đánh lên đi, không chỉ không có đánh nát cột băng, ngược lại trực tiếp bắn trở lại.

Huệ Linh căn bản tới không kịp né tránh, ngăn ngăn không đến một phút, nàng không có bị ba người thương tổn đến, đến lúc đó bị chính mình vòng đánh một cái sưng mặt sưng mũi.

Vẫn còn đang bầu trời ba người: "...". Chưa từng thấy như vậy đưa đầu người.

Ba người sừng sốt một hồi, cũng không chần chờ bao lâu, thừa dịp đối phương tâm thần bất linh thời điểm, trực tiếp xông đi xuống. Trên người ngàn vạn pháp y trận pháp quá mạnh, kiếm pháp cùng tiên pháp không đá thương được nàng, ba người không thể làm gì khác hơn là quyền đâm cước đá liền bắt

chuyện lên.

Trong lúc nhất thời toàn trường đều là người nào đó giết heo tiếng kêu thảm thiết, cái gì ngây thơ hồn nhiên đều biến mất hết rồi.

Thần Qua sắc mặt trong nháy mắt tối rồi, xiết chặt bên người tay, hít sâu một hơi, mới nhìn được không có xông lên dài đi.

Ba người vây công cũng không có kéo dài bao lâu, có thể là nhìn ra đối phương đã không còn sức đánh trả, một người trong đó trực tiếp một cước đem người đập xuống đài.

"Linh Nhi!" Thần Qua thân hình lóe lên, ôm lấy bị ném xuống đài đệ tử, về tới nhìn trên đài. Một bên cho đã bị đánh hoàn toàn thay đổi Huệ Linh chữa thương, một bên trừng mắt về phía đối diện Chử Huyền, chẳng qua là tỷ thí mà thôi lại có thể xuống tay nặng như vậy. Trong bụng đối với cô ý không cứu người phái Vô Địch, cũng có thêm vài phần oán giận.

"Thời điểm (sur) phù (phụ)..." Huệ Linh làm bộ đáng thương kêu một tiếng, nếu nàng còn là trước kia đáng yêu làm người hài lòng bộ dáng, bao nhiêu đều có thể đưa tới người xách tiếu, lúc này lại có chút... Một lời tận khó.

Trừ kèm theo lọc kính, vẫn là một mặt đau lòng Thần Qua, "Ngoan ngoãn, đừng nói chuyện, an tâm chữa thương."

"A... Nguyên lai nàng là đệ tử của người." Chử Huyền như là nhìn thấu Thần Qua đối với trong ngực người coi trọng, lúc này liền cười lạnh một tiếng, giấu cợt mớ hết, "Cũng đúng, chỉ có người mới có thể thu vô dụng như vậy đệ tử."

"Người..." Thần Qua tức giận, nhưng lại không tiện phát tác.

Chử Huyền cười càng ngày càng đắc ý, "Xem ra lần thi đấu này, là ta Hách Xuyên... Ồ?"

Hắn lời còn chưa nói hết, lại phát hiện trên sân thượng đột nhiên xuất hiện hai đạo tăng vọt tiên khí, theo bản năng cúi đầu nhìn một cái. Chỉ thấy ít đi Huệ Linh trên sân, nguyên tưởng rằng nhất dễ giải quyết hai tên đệ tử. Toàn thân tiên khí bắt đầu tăng vọt, nguyên bản thấp nhỏ thân hình trong nháy mắt giương cao, mảnh nhỏ cánh tay nhỏ nổi lên khối lớn bắp thịt.

Đây là... Thể tu!

Mịa nó, làm sao còn có?

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Chử Huyền không có phản ứng kịp, trên sân đối địch ba người cũng không có phản ứng kịp, liền ngay cả tên kia tiến lên, muốn biết hai người tiên nhân, cũng là sững sờ. Còn không dừng công kích, đối diện một cái quả đấm liền đập xuống.

Ngực một trận đau đớn, sau một khắc hắn đã bị một quyền đánh ngã xuống đất, một trận huyết khí trực bức nơi cổ họng, há mồm ối ra cửa ra máu tới.

"Sur đệ!" Không trung hai người cả kinh, vừa định tiến lên hỗ trợ, quay thân truyền tới một tràng tiếng xé gió.

Hai người phản xạ có điều kiện trở về thủ, lại nhìn thấy một tên khác thể tu đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hai người, chính nhắc chân hướng phía bên phải một người đá đi. Thiên quân thời điểm nguy kịch, người kia kịp thời gọi ra pháp trận phòng ngự, tiếp theo rắc rắc một tiếng —— bẻ nát! Người kia trực tiếp bị đá ra bên ngoài sân.

Ồ?

Người cuối cùng liền sững sờ thời gian cũng không có, một cái quả đấm đã hướng hắn nện xuống tới rồi, hắn chỉ cảm thấy một cổ không thể sức phản kháng đánh tới. Cả người trực tiếp bị đánh từ không trung rớt xuống, một tiếng ầm vang đập vào sân thượng trên, lâm vào lòng đất chừng mấy thước, trực tiếp xù.

Hai thể tu...

Dắt, cản trở không có ở đây, có thể yên tâm đánh một trận.

Nha, đã kết thúc!

Mọi người: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Chương 179: Tru Tiên Đại Trận

Lần thi đấu này, tổng cộng là bốn trận, song phương các thắng hai trận. Tuy nói trước mặt Mặc Tiên cùng Huyền Tiên hai tổ tranh tài, so với phía sau hai tổ càng có phần lượng. Nhưng phía sau hai trận thật sự là thắng được thật xinh đẹp, vài bài là triển ép kiểu thắng lợi. Cho nên tổng hợp đến xem, đến là có huê khuynh hướng.

Sắc mặt của Chử Huyền khó coi, sớm chuẩn bị xong giữu cột găng gượng bị ép trở về. Phụng Thương chúng quốc vương sắc mặt cũng khó nhìn, đều là thành tiên nhân tính, ai không nhìn ra trong cuộc tranh tài cuối cùng mờ ám.

Huệ Linh là Địa Tiên tổ thủ lĩnh, rõ ràng còn lại hai người kia đã từng là bại tướng dưới tay của nàng. Nhưng vừa chống lại người của Hách Xuyên, nàng làm sao lại thua thảm như vậy? Nếu như là nói song phương thực lực khác xa cũng liền thôi, có thể nàng vừa hạ tràng, mặt khác hai cái thể tu, nửa phút liền đem đối phương đánh gục. Kết cục như vậy, để cho người không nghĩ ngờ trước đây tranh tài có vấn đề mới là lạ.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều theo bản năng nhìn về phía người trong ngực Thần Qua, dù loại thuyết âm mưu ý tưởng đều toát ra. Mặc dù ngại vì Đế Quân thân phận, mặt ngoài đều không có nói rõ, trong bụng tuy nhiên cũng đã nhận định Huệ Linh ăn gian sự thật. Thậm chí hoài nghi có phải hay không là Thần Qua âm thầm nói với phái Vô Định cái gì, cho nên đối phương mới cố ý thua rơi trước thi đấu.

Thần Qua sắc mặt càng đen hơn, nhìn về phía ánh mắt của Huệ Linh cũng có chút phức tạp. Người khác cũng nhìn ra được, hẳn tự nhiên cũng muốn lấy được. Nhưng dù sao là đồ đệ của mình, bây giờ còn bị thương, huống chi Hách Xuyên người vẫn còn, không thể làm gì khác hơn là đề xuống đáy lòng tâm tình, đỡ dậy đã tốt hơn hơn nữa Huệ Linh, nhìn về phía người đối diện.

"Chử Huyền Đế Quân, lần thi đấu này, chúng ta song phương các thắng hai cục. Cũng cũng coi là viên mãn, không bây giờ ngày tỷ đấu đến đây thì thời như thế nào?"

"Nghĩ cứ tính như vậy?" Chử Huyền hừ lạnh một tiếng, trong mắt tức giận càng tăng lên, "Ngươi nằm mơ, nếu là thế hoà, vậy không bằng liền để ngươi ta phân cái thắng bại!" Nói xong trong tay hắn quạt trang mở ra, đầy trời tiên áp thẳng ép tới.

"Ngươi..." Thần Qua thần sắc biến đổi, không thể làm gì khác hơn là cũng thả ra tiên áp bảo vệ bên người chúng tiên, mặt đầy đều là bất đồng đáng khen, "Chử Huyền, ngươi cái này cần gì phải? Ta vô tình cùng ngươi lên phân tranh, ngươi ta đều là Thiên Đế, nếu thật đánh một trận nhất định sẽ tôn thương người vô tội. Hôm nay chẳng qua là môn hạ tiên nhân gian lận bàn, nếu ngươi coi là thật như thế quan tâm cái này thắng thua... Ai, vậy liền coi như ngươi thắng liền được."

"Ngươi đánh rắm!" Chử Huyền một mặt bị làm nhục về mặt, tức giận càng tăng lên, ánh mắt nhìn lấy Thần Qua như là muốn ở trên người hắn nhìn chăm chú ra một cái đến trong động. "Ta nhỏ vào! Ai mà thêm ngươi nhượng bộ, đem bộ kia giả nhân giả nghĩa mặt nhon thu lại. Ta đã sớm nói... Như gặp mặt lại, ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi! Hôm nay ta nếu dám đến, dĩ nhiên là có để cho các ngươi chỉ có tới chứ không có về nắm chặt."

Thần Qua sắc mặt nhất thời biến đổi, nghĩ đến cái gì, kinh hô, "Ngươi làm cái gì?"

Chử Huyền không trả lời, chẳng qua là cười lạnh một tiếng, đột nhiên hướng về phía phương này cao giọng nói, "Còn chưa động thủ?"

"Cái gì?"

Không chờ mọi người phản ứng, ngồi ở cách Thần Qua gần nhất quốc vương Qua Vụ đột nhiên nổi lên, trong tay tiên kiếm trực tiếp liền đâm về phía Thần Qua.

Hắn nhất thời không có phát hiện, nhưng rốt cuộc là Thiên Đế tu vi, theo bản năng xoay người lại một chường, trực tiếp đem đối phương vỗ ra. Mặc dù tránh được chỗ yếu, nhưng đối phương một kiếm kia vẫn là công phá quanh người hắn phòng ngự, ở trên tay hắn vạch ra một cái vết thương, đỏ tươi máu nhất thời liền tuôn ra ngoài.

"Qua Vụ, ngươi..."

Không chỉ là Thần Qua, liền ngay cả chúng quốc vương cũng là một mặt mộng bức nhìn lấy, đã bị đánh ra người. Ai cũng không nghĩ tới hắn sẽ tạm thời làm phản!

"Đế Quân, cái này cũng không nên trách ta." Qua Vụ giẫy giụa bỏ dậy, cười một mặt đắc ý, không chút nào bại lộ hốt hoảng, "Là ngươi không phân biệt thị phi, liền chúng quốc vương liền danh thành cầu đều không rãnh để ý, nhất định phải bao che cái kia phái Vô Định. Căn bản không có tư cách không chế Phụng Thương, mãnh đại lực này là thời điểm đòi một người chủ nhân rồi."

Thần Qua sắc mặt trầm hơn, "Ngươi cho rằng là đầu nhập vào Chử Huyền, tôn thương ta, liền có thể trở thành Phụng Thương đại lực chủ nhân?" Không có Thiên Đế tu vi, làm sao có thể không chế một phương đại lực. Chỉ bằng một kiếm này, hắn còn không coi vào đâu. Hắn chẳng qua là khẽ giương tay một cái, mới vừa vết thương cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Qua Vụ lại cười sâu hơn, "Các ngươi đều chết hết, dĩ nhiên có thể!"

Vừa dứt lời, đột nhiên dưới chân mọi người trận pháp sáng choang, chói mắt hồng quang nhất thời bao phủ lại phương này bằng người trên đài. Mọi người trong lòng cả kinh, chính là muốn phi thân lên, nhưng là toàn thân cứng đờ, căn bản không thể động đậy. Mà đang ở Thần Qua dưới chân, có máu gì sắc đỏ vật chính đang di động, tạo thành một cái cổ quái pháp phù. Mảnh nhỏ nhìn một cái mới biết, là mới vừa Thần Qua nhỏ xuống máu.

Nguyên lai mới vừa Qua Vưu một kiếm kia, không phải là muốn đánh lên, mà là vì dùng Thần Qua máu bày trận!

Sân thượng bên ngoài cái khác xem cuộc chiến đệ tử, chính muốn đi qua cứu người, liền bị Chử Huyền mang tới tiên nhân ngăn lại, coi như chốt có xông tới, vừa mới đụng chạm lấy hồng quang liền trực tiếp bị khốn trụ, không thể động đậy. Cái kia hồng quang phạm vi càng ngày càng lớn, bốn phía cảnh trí cũng xảy ra biến hóa, nguyên bản tỷ võ đài nứt ra, bắt đầu sinh ra sơn nhạc sông ngòi, dường như muốn tạo thành một vùng thế giới.

"Chuyện này... Đây là trận pháp gì?" Thần Qua cũng có chút kinh hoảng, muốn điều động trong cơ thể tiên khí xông ra trận pháp, lại phát hiện càng là phản kháng trên người trời buộc lại càng chặt.

"Tru Tiên Trận." Chử Huyền tiến lên một bước, trong mắt tràn đầy đều là đại thù đến báo sáng khoái, "Đây chính là ta tìm hơn ngàn năm, lại tốn mấy trăm năm thời gian mới biết rõ tác dụng của nó, Tiên giới còn sống, dùng để tru diệt tiên nhân Thượng cổ trận pháp."

Thượng cổ trận pháp! Mọi người đồng loạt hít vào một hơi, sắc mặt trắng xám, khó trách hẳn muốn đem cuộc so tài này sân định tại tu di cảnh, chắc hẳn ngay từ đầu liền không muốn bỏ qua cho bọn họ.

"Chỉ cần vào trận pháp này, các ngươi một cái cũng đừng nghĩ chạy đi." Nói xong, hắn bấm cái quyết, thân hình lóe lên, trực tiếp liền hướng về phương này vọt tới. Trong tay Tiên khí vung lên, nhất thời hóa ra ngàn vạn phong nhận. Mắt thấy liền muốn đem trước mắt không thể phản kháng chúng quốc vương, kể cả Thần Qua cùng nhau giết chết.

Đột nhiên, một đạo kinh người kiếm khí phóng lên cao, trực tiếp quét ra hắn phong nhận. Chử Huyền cả kinh, gấp lui lại mấy bước mới tránh ra đạo kiếm khí kia. Cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy Thần Qua bên trái, một người cầm kiếm đứng. Thiếu Đế tu vi, cả người tản ra đậm đà kiếm khí, thậm chí có đem quanh thân hồng quang bức lui khuynh hướng.

Chử Huyền nhượng này một cái, không nghĩ tới Phụng Thương đại lục lại có thể sẽ có lợi hại như vậy Kiếm Tiên, coi như bị Tru Tiên Trận khó khăn, còn có thể vung ra kiếm chiêu.

Mắt thấy hồng quang phạm vi càng ngày càng lớn, thậm chí có đem Chử Huyền người cũng muốn cuốn vào khuynh hướng. Tru Tiên Trận nhanh phải hoàn thành rồi, nếu không đi ra bọn họ cũng phải chờ ở bên trong.

"Hừ!" Hắn lạnh rên một tiếng, trong tay cây quạt vung lên, càng nhiều hơn phong nhận liền đánh về phía mọi người.

"Nghe Thanh, bên phải!" Cô Nguyệt gấp hô một tiếng, bọn họ thụ mấy đạo phong nhận không có gì, bên phải là Úc Hồng các nàng, các nàng có thể không ngăn được một kích này.

Nghe Thanh Kiếm Phong chuyển một cái, quét về phía bên phải, đỡ được mảng lớn phong nhận.

Chử Huyền thừa cơ vọt vào, mặt đầy không cam lòng trợn mắt nhìn Thần Qua một cái, "Không thể tự tay giết người, phá hủy người đệ tử cũng đáng giá." Nói xong nhìn cũng không nhìn, nắm lên bên trái người, tạt bay ra ngoài, thậm chí không quay đầu nhìn một cái.

Đột nhiên bị lôi đi Thẩm Huỳnh: "..."

Lại nói, hẳn không phải là cái thuận tay trái chứ?

]

Theo Chử Huyền đi lần này, hắn mang đến người cũng trong nháy mắt đi theo bay đi rồi. Tru Tiên Trận đã hoàn toàn hoàn thành, nguyên bản một vùng phế tích trên, đã bị một cái máu đỏ nửa vòng tròn bao phủ, không thấy rõ tình huống bên trong.

Bên ngoài xem cuộc chiến đệ tử, chỉ có vền vền mấy người may mắn không có bị lâm vào bên trong trận pháp, lại cũng không có một cái dám tiến lên nữa một bước.

Lam Hoa cùng Phong Ảnh là mắt thấy Chử Huyền bay đi, tự nhiên cũng liếc nhìn bị bắt đi Thẩm Huỳnh.

"Đó là..." Lam Hoa đột nhiên đứng lên, xoay người liền nghĩ đuổi theo đi.

"Người làm gì vậy?" Phong Ảnh liền vội vàng kéo lại người.

"Cứu người a, người không thấy thiện tâm bị bắt đi rồi sao?"

Phong Ảnh khòe miệng giật một cái, "Tin tưởng ta, nhất không cần cứu là nàng! Chúng ta hay là trước..."

"Không được!" Lam Hoa căn bản không để ý tới hắn, trực tiếp hất tay của hắn ra, liền đuổi theo.

"Chờ một chút!" Hắn lời còn chưa nói hết, đối phương đã biến mất ở chân trời.

Mịa nó!

Lam Hoa bay gấp, ước chừng theo đuổi một phút đồng hồ đều không nhìn thấy thân ảnh của đối phương, đáy lòng đem cái đó bắt đi Thẩm Huỳnh người, chính bản tổ phổ đều thăm hỏi một lần, quả nhiên Thiên Đế không có một cái tốt, trong bụng càng thêm cấp loạn.

Đáy lòng của hắn rất rõ ràng, nơi này là Thiên Ngoại Thiên, đối phương vẫn là vị Thiên Đế, coi như đuổi kịp, một khi đánh nhau hắn thân phận của Ma tộc, mười trên mười sẽ bại lộ, đến lúc đó phỏng chừng ngay cả mình đều không thể thoát thân. Sáng suốt nhất biện pháp chính là trước cứu ra phái Vô Định cái đó Thiếu Đế, lại nghĩ biện pháp cứu người.

Hoặc là tỉnh táo đi nữa một chút, dứt khoát bắt kẻ. Thẩm Huỳnh là hắn thiện tâm, đối phương bị bắt hoặc là từ đây không còn, đối với hắn chỉ mới có lợi. Thiện tâm một trừ hắn liền có thể trực tiếp thăng lên thiên ma.

Đạo lý hắn đều biết, nhưng là... Hắn không không chế được mấy gửi a!

0|□_

Vừa nghĩ tới cái kia là của mình thiện tâm, thân thể chính mình liền động uy. Thậm chí khắc chế không nổi liền lấy xuống trên cổ dây chuyền, điều động ma khí tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Cái này không trở về được hồi lâu, hắn rốt cuộc truy lùng đến đó cái Thiên Đế một tia yếu ớt khí tức, vui mừng trong bụng lập tức hướng về phe kia bay đi. Không tới hồi lâu liền thấy hơn mười đạo khí tức ngưng ở một chỗ phù trên đỉnh núi, hắn trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền há mồm hô to lên tiếng.

"Buông ra cô nương kia!"

Dứt lời, cao nhất cái thân ảnh kia một hồi, xoay người hướng hắn giơ tay một cái, "Yo, ông chủ!"

"Thiện tâm? Ngươi không có..." Chuyện chứ? Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên dưới chân đạp phải cái gì, cúi đầu nhìn một cái mới phát hiện là một cái tiên nhân. Theo bản năng một tóa ra bốn phía, lúc này mới phát hiện không đứng chỗ nào.

Ồ?

Tại sao trên đất sẽ nằm mười mấy người?

Tại sao trên cây còn treo móc mấy cái?

Tại sao dưới chân Thẩm Huỳnh giẫm đạp người kia như thể nhìn quen mắt?

Đây là rốt cuộc là... Tình huống gì?

Mới vừa một khắc kia chuông bên trong xảy ra chuyện gì?

? (°△°?)

"Thiện... Tâm?" Đây là thiện tâm, hắn không có nhận sai đi, "Ngươi... Không có việc gì?"

Theo bản năng quét ngang một lần, cũng còn khá! Không có cụt tay, không gãy chân, kiểu tóc cũng không có loạn, trừ quần áo ra màu xám tro khó coi điểm... Nha, đó là vốn là khó coi.

"Không có việc gì a." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Đúng rồi, trù..."

Vừa định hỏi tình huống của những người khác, dưới chân người kia, như là nghe được cái gì khiếp sợ đồ vật, trong nháy mắt trá thi một dạng giấy giữa, "Ngươi là... Lam... Lam Hoa Đế Quân, ngươi là Lam Hoa Đế Quân đúng hay không?!"

Hắn như là nghĩ xoay người lại, mới vừa gạt mình, nhưng lại bị Thẩm Huỳnh một cước đạp trở về, chỉ có thể đem hết toàn lực xoay đầu lại, nghĩ liếc mắt nhìn Lam Hoa.

Lam Hoa nhú mày một cái, nhìn trên đất cái đó đã bị đánh không còn hình người người nhìn một cái, "Heo này đầu... Ai vậy?"

"Ừ..." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút mới nói, "Cái số kia xưng ngươi tốt bạn gay người."

"... Cái gì tốt gà đầu?"

"Đế Quân, là ta... Là ta à!" Đầu heo liều mạng ức tẩm kia hoàn toàn thay đổi mặt, hướng về hắn đến gần, "Ta là Chử Huyền a, sư phụ! Ngươi... Ngươi quả nhiên còn sống, quá tốt sư phụ..."

Nhé, nguyên lai là thầy trò?

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, theo bản năng thu hồi chân, quay đầu nhìn hướng những người bên cạnh.

"Này này này, người nói bậy bạ a, ta nhưng cho tới bây giờ chưa từng thu cái gì đồ đệ?" Lam Hoa nhú mày một cái.

"Sur... Đế Quân." Chữ Huyền càng thêm kích động, thẳng tắp nhìn chằm chằm Lam Hoa nói, "Ta thật sự là Chữ Huyền, là bảy vạn năm trước... Thủ Đài Phong Chữ Huyền a!"

"Thủ Đài Phong?" Lam Hoa ngồi xồm người xuống, cẩn thận nhìn hán một cái, minh tư khô tưởng nửa ngày, mới nghiêm túc nói, "Không nhận biết!"

Chữ Huyền: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Ừ, thật giống như nghe được cái gì bề nổi âm thanh.

Chữ Huyền nguyên bản tím bầm một mảnh mặt, nghiêng gian trắng bệch, cả người phảng phất đều mất đi sinh khí.

Thân hình run rẩy, hồi lâu mới nói.

"Chữ Huyền tự biết... Không xứng làm đệ tử của ngài, lúc trước không dám... Hiện tại càng là... Ta trước bị người che giấu, thật không phải với ngài, cũng không xa cầu ngài có thể tha thứ. Chẳng qua là... Chẳng qua là cầu ngài cho ta cái cơ hội chuộc tội." Như là không nén được hần nước mắt rào một cái liền chảy ra, chảy tràn mặt đầy đều là, đến! Càng xấu, "Coi như... Ngài tự tay giết ta, ta cũng không có câu oán hận nào."

Nhé! Tình thâm ý trọng a! Thẩm Huỳnh lần nữa nhìn về phía Lam Hoa.

"Người cái này ánh mắt gì?" Lam Hoa không hiểu nổi lên một thân nổi da gà, quay đầu tròn mắt nhìn nàng một cái, ghét bỏ lui về phía sau vừa lui, "Lão tử thật sự không biết hán."

"Đế Quân..." Chữ Huyền về mặt càng thêm tuyệt vọng.

Thẩm Huỳnh than một tiếng, "Gi đó... Tán tỉnh sau này hãy nói!"

"..." Ai mẹ nó tán tỉnh rồi, nói rõ ràng đi à!

"Àlo, người còn chưa có chết đi, không có chết liền cùng ta trở về phá trận." Lập tức sắp ăn cơm trưa rồi, đầu bếp còn bị nhốt ở trong trận đây!

"Đúng nga!" Lam Hoa cũng muốn lên chuyện này, bây giờ không phải là nói điều này thời điểm, nhất thời cũng quên hỏi Thẩm Huỳnh nàng rốt cuộc làm sao thoát khó?

"Các người muốn trở về!" Chữ Huyền mặt không dám tin tưởng, chẳng lẽ Đế Quân còn muốn đi cứu Thần Qua cái đó vong ân phụ nghĩa tiểu nhân sao?

"Làm sao?" Còn chưa ăn cơm Thẩm Huỳnh ánh mắt lạnh lẽo, "Người có ý kiến?"

Trong đầu Chữ Huyền thoáng qua một ít hình ảnh, toàn thân đột nhiên run lên, toàn bộ đầu heo đều run rẩy, theo bản năng hướng sau lưng Lam Hoa bỏ tèo, "Không có... Không có." So với Lam Hoa quần đế tới, cái này nữ tiên càng đáng sợ hơn!

Lam Hoa không có để ý, trực tiếp gọi ra phi kiếm, xóc lên trên đất đầu heo, mang theo Thẩm Huỳnh cùng nhau bay trở về.

Ba người bay cực nhanh, nhưng vẫn là tốn một phút đồng hồ mới về đến tu di cảnh, thừa dịp trên đường cái này chút thời gian, cuối cùng đem Lam Hoa cùng Chữ Huyền quan hệ làm rõ rồi.

Bảy vạn năm trước, Chữ Huyền cùng Thần Qua vốn là Vân Trạch đại lục Thủ Đài Phong tiên nhân, hai người đều là Huyền Tiên, bởi vì vốn là tán tu thành tiên, tu công pháp cũng không khá lắm, cho nên đưa đến Chữ Huyền trải qua Thiên kiếp thời điểm xảy ra vấn đề. Khi đó Lam Hoa còn không có đạo ma, chỉ là tiên đế tu vi. Vừa vận đi ngang qua, liền thuận tay kéo một cái. Trả lại hai người để lại thích hợp từng người công pháp.

Nhắc tới cũng chỉ là duyên gặp một lần, Chữ Huyền cũng đã coi Lam Hoa là thành sư phụ. Dựa vào hần lưu lại công pháp, khắc khổ tu luyện, hai người song song thành một phương Thiên Đế. Sau đó nghe nói có Ma tộc làm loạn, Thần Qua mời hần cùng với cái khác Thiên Đế cùng nhau, đi trước biến mất Ma tộc.

Hần khi đó cũng không biết cái gọi là Ma tộc là ai, cộng thêm Lam Hoa giúp đỡ thời điểm, cũng không có nói cho bọn hần biết tên. Thành Ma sau toàn thân ma khí vây quanh cũng không nhìn ra tướng mạo.

Sau đó lắng xuống chuyện này sau, hần mới biết, chính mình tu tập công pháp, là Lam Hoa Đế Quân sáng chế. Mà Lam Hoa chính là ban đầu bị bọn họ liên thủ tiêu diệt Ma tộc.

Tự tay giết ân nhân của mình, để cho Chữ Huyền vạn phần thống khổ. Sau đó tra được Lam Hoa thành Ma là Kỳ đệ Lam Vũ một tay tạo thành sau, liền định liên hiệp Thần Qua cùng nhau vì Lam Hoa Đế Quân báo thù. Nhưng khi đó Lam Vũ đã là Vân Trạch đại lục đế quân, Thần Qua không nghĩ tới mẫu

thuần, cự tuyệt hẳn. Chữ Huyền khí hân vong ân phụ nghĩa, liền Thần Qua cùng nhau hận tới rồi.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, hẳn mới một mực đang (tại) tìm Lam Vũ cùng Thần Qua phiên toái.

Chữ Huyền nói tới một cái nước mũi một cái lệ, một bộ xấu hổ muốn chết, hận không được một đầu theo trên thân kiếm nhảy xuống bộ dáng.

Ngược lại Lam Hoa một mặt lãnh đạm bình tĩnh, nội tâm không gợn sóng chút nào, thậm chí nghĩ cần điểm hạt dưa. Bởi vì vì đoạn này để cho Chữ Huyền nhớ không quên đã qua... Hắn hoàn toàn không có ấn tượng.

Hơn nữa tỏ vẻ, lúc trước tiện tay làm cho người ta công pháp nhiều hơn nhiều, cái nào nhớ đến ai là ai à?

Không sai Lam lão bản lúc trước chính là một cái Tán Tài đồng tử. Thẩm Huỳnh đều có chút hoài nghi, hẳn đệ không phải là cảm thấy hắn rất có thể tồn tiền, cho nên mới đem đá xuống đài chứ?

Ừ... Xem ra nàng sau đó sẽ đối Ngưu ba ba khá một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chương 180: Mê Tâm Ảo Cảnh

Đội Thẩm Huỳnh bọn họ trở lại tu di cảnh thời điểm, bên ngoài trận pháp đã không có cái khác tiên nhân. Cũng không biết là chạy rồi, hay là đi viện binh rồi. Chỉ có một to lớn màu máu nửa vòng tròn bao phủ diện tích hơn 10 dặm phạm vi.

Bọn họ bay đến cái kia nửa vòng tròn phía trên, trong triều nhìn một cái, mơ hồ còn có thể nhìn thấy phía bên phải có một đồng người, chính là trước kia xem cuộc chiến chúng quốc vương, đầu bếp cùng Ngưu ba ba cũng ở bên trong. Chẳng qua là lúc này bọn họ tất cả đều té xuống đất, hoàn toàn không có nửa điểm động tĩnh, toàn bộ trong trận càng là an tĩnh ngay cả hô hấp âm thanh cũng không có, giống như là tất cả mọi người đều ngủ thiếp đi một dạng.

"Cái này là chuyện gì xảy ra?" Lam Hoa quay đầu trừng mắt một cái Chữ Huyền, đây là Tru Tiên Trận vẫn là Mê Hồn Trận, làm sao toàn bộ té xỉu rồi hả?

"Đề... Quân, đây chỉ là biểu tượng." Chữ Huyền lúc này mới giải thích, "Trận pháp đã hoàn thành, nguyên thần của bọn hắn bị nhĩp vào trong trận rồi." Nói lấy hắn bấm một cái quyết, giơ tay hướng về trong trận vùng lên. Chỉ thấy huyết sắc kia viên hồ trên, một vết kim quang thoáng qua, bên trong nhất thời đổi một bộ cảnh tượng.

Nguyên bản Thượng cổ phế tích không thấy, xuất hiện mảng lớn núi cao hiểm phong cùng dung nham địa hỏa, mỗi một chỗ đều tựa như như địa ngục đáng sợ, hơn nữa trong không khí khắp nơi đều có gió dao cùng kiếm khí bay lượn. Mới vừa còn nằm ở trên sân thượng tiên nhân xuất hiện tại bên trong tán lác các nơi đều đang ra sức chống cự, nhưng vô luận chặn bao nhiêu công kích, luôn có làn sóng tiếp theo hướng về mọi người đánh tới, phảng phất vĩnh bất tận, tiếp tục như vậy người ở bên trong sớm muộn sẽ bị dây dưa đến chết.

"Người thành tiên vốn là nắm giữ trường sinh, chỉ cần đến hơi thở cuối cùng đều có thể khôi phục." Chữ Huyền tiếp tục nói, "Cho nên thông thường công kích tự nhiên không có thể đối phó tiên nhân, cho nên này Tru Tiên Trận sẽ thu lấy nguyên thần của người trong trận, chỉ cần Nguyên Thần một diệt tự nhiên Tru Tiên."

Nguyên trước khi tới nằm ở đó, chẳng qua là thân thể của bọn họ.

"Đừng nói nhảm, vội vàng phá trận!" Thẩm Huỳnh trực tiếp đem người theo sau lưng Lam Hoa kéo ra ngoài, đều gần trưa rồi.

"Ta... Ta... Không phá được a!" Dưới chân Chữ Huyền mềm nhũn, thiếu chút nữa thì quỵ xuống.

"Người bày trận, chính mình không phá được?" Lam Hoa đều có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, hài hước đây?

"Ta thật không phá được. Đây là Thượng cổ trận pháp, nó vốn là ở nơi này, ta cũng là trăm năm trước trong lúc vô tình phát hiện." Chữ Huyền cũng sắp muốn khóc lên, trận này nếu là Thiên Đế tu vi liên có thể giải mở, hẳn cũng sẽ không dùng để đối phó Thần Qua rồi, "Trận này lấy Âm Dương Ngũ Hành làm cơ sở, càng hướng trận tâm lại càng hung hiểm, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều tại biến đổi. Chỉ có phá hủy trận tâm thạch mới có thể phá vỡ trận này, nhưng trận tâm thạch ngay tại trận pháp trung tâm nhất, không vào đi căn bản tiếp xúc không tới."

Cho nên bên ngoài căn bản không phá được trận, nhưng chỉ cần vừa đi vào, cũng đừng nghĩ đi ra rồi.

"Hướng chỉ..." Hắn chỉ chỉ phía dưới cái đó viên hồ nói, "Trận này đã thành, trong trận cũng đã tự thành thuận theo thiên địa, trận này vách tường càng là có thể so với giới môn, căn bản đánh không..."

Chỉ á...

Hắn lờ còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên ngồi xổm người xuống, một tay vươn vào trong huyết sắc viên hồ kia, dùng sức hướng hai bên xé một cái.

Chỉ thấy cái sổ kia xung giới môn một dạng kiên cố trện vách tường, giống như giấy mỏng một dạng xé... Xé... Xé ra!

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)|\}$

Chữ Huyền: "..."

Lam Hoa: "..."

Chỉ muốn thử một chút Thẩm Huỳnh: "..."

Chữ Huyền: Cái này nhất định là một giả Tru Tiên Trận, nói xong trâu bò Thượng cổ trện pháp đây?

]

Lam Hoa: Cái này nhất định là một giả Tru Tiên Trận, quả nhiên thập phương Thiên Đế mà nói đều không thể tin!

Thẩm Huỳnh: Cái này nhất định là một giả Tru Tiên Trận, Phong Thần bảng đều nhìn uống rồi, nói xong không phải là bốn vị thánh nhân không thể phá đây?

Ai, sớm biết mới vừa liền không đem ông chủ bạn gay bắt tới, tùy bọn hắn tiếp tục tán tỉnh rồi.

"Khục... Gì đó, giúp ta tìm tìm đầu bếp vị trí!" Nhớ tới chính sự, Thẩm Huỳnh đẩy một cái bên người Lam Hoa, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Còn có Ngưu ba ba."

Lam Hoa có chút một lời khó nói hết nhìn một chút trện trên lỗ, lúc này mới cúi đầu hỗ trợ ở bên trong tìm được người đến.

"Ồ đó!" Lam Hoa thần thức đảo qua, liền đã xác định phái Vô Dịch mọi người vị trí, trực tiếp chỉ trung gian hướng dưới góc phải một chỗ nói.

"Đi, đi qua." Thẩm Huỳnh vừa định đi qua vớt người, lại bị Lam Hoa kéo lại.

"Chờ một chút!" Lam Hoa nhũ mày một cái, "Nơi đó có cái gì không đúng."

Mấy người mảnh nhỏ nhìn một cái mới phát hiện, quả thực so với cái khác nhìn một cái liền địa phương rất nguy hiểm tới, phái Vô Dịch mấy người vị trí hiện thời, lộ ra đặc biệt an tĩnh. Chưa đầy ngày ngày phong nhận cùng kiếm khí không nói, ngược lại xuất hiện mảng lớn biến hoa, thoát nhìn hết sức an toàn bộ dáng. Chẳng qua là không biết tại sao, trừ Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt đứng ở một khối bên ngoài, những người khác là phân tán. Thật giống như... Không nhìn thấy những người khác một dạng.

"Đó là... Mê Tâm Cốc!" Chữ Huyền cả kinh, thốt ra mà ra, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lập tức lui về phía sau hai bước. Một mặt sợ nàng động thủ bộ dáng.

"Có ý gì?" Thẩm Huỳnh sừng sốt một chút.

"Mê Tâm Cốc là một chỗ chân thật ảo cảnh." Lam Hoa sầm mặt lại, chân mày cũng nhíu lại, không muốn đến bên trong Tru Tiên Trận còn có chỗ như vậy, "Bên trong mùi hoa sẽ ngưng tụ ra thực hình, biến thành đi vào người nội tâm coi trọng nhất hoặc là nhất thứ sợ. Cùng Tâm Ma Kiếp tương tự, chỉ là bọn hắn chứng kiến tiếp xúc được, đều là thật cảnh tượng, cho nên càng khó hơn phân biệt."

Lam Hoa trực tiếp tại mấy người quanh thân bày cái vậy tay tuyệt trện pháp, lần nữa trầm giọng giao phó nói, "Ngần vạn lần chó ra trện pháp này, nếu không chúng ta cũng sẽ bị mùi hoa ảnh hưởng."

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái.

Lam Hoa lúc này mới ngự kiếm theo lỗ hồng bay vào.

Mà lúc này đang tại Mê Tâm Cốc Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt cũng ý thức được tình huống không đúng, nhìn bốn phía nhìn.

"Chuyện gì xảy ra? Úc Hồng bọn họ đâu?" Rõ ràng mới vừa mọi người đều ở chung một chỗ, lại khi tiến vào mảnh này biến hoa trong nháy mắt, cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, phía trước trừ hoa chính là một mảnh sương trắng.

"Ta không cảm ứng được bọn họ khí tức." Nghệ Thanh lắc đầu một cái.

Cô Nguyệt sắc mặt trầm hơn rồi, "Mảnh này biến hoa nhất định là có vấn đề, cẩn thận một chút."

Nghệ Thanh gật đầu, lại đột nhiên sững sờ, nhìn chăm chăm vào phía trước, "Đó là... Sư phụ!"

Chỉ thấy nguyên bản một mảnh trắng xóa bên trong, chính chậm rãi đi ra một bóng người quen thuộc.

"Thẩm Huỳnh, người mẹ nó cuối cùng cũng đến rồi, cũng quá..." Cô Nguyệt theo bản năng tiến tới hai bước, lại bị Nghê Thanh bắt lại.

"Chờ một chút!"

"Làm gì?" Cô Nguyệt bước chân dừng lại, quay đầu nhìn hán một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cứng rắn dừng bước.

"Các người thế nào? Đều ngốc đứng ở nơi đó làm gì?" Thẩm Huỳnh hướng bọn họ vẫy vẫy tay nói, "Nhanh, theo ta ra ngoài đi, trận này bên trong rất nguy hiểm!"

Nàng tiếng nói vừa dứt, lúc này không chỉ Nghê Thanh, Cô Nguyệt đều nhú mày một cái.

"Thẩm Huỳnh, người biết đường đi ra?" Cô Nguyệt hỏi.

"Đĩ nhiên, nếu không ta làm sao cứu các người?" Thẩm Huỳnh trực tiếp lườm một cái.

"Đường ở nơi nào?"

"Chính ở bên kia, nhanh đi theo ta, dọc theo phía đông một mực đi liền đi ra ngoài."

Hai người liếc nhau một cái, đột nhiên đồng thời giơ lên kiếm, trực tiếp hướng về đối diện Thẩm Huỳnh vọt tới, không chậm trễ chút nào đối với nàng vung ra mấy cái kiếm chiêu.

"Ồ đâu ra quái vật, giả mạo đến như vậy không chuyên nghiệp! Thẩm Huỳnh cái kia nha khi nào nhớ kỹ qua đường."

"Như thế vụng về kỹ thuật diễn xuất, cũng dám giả mạo sư phụ. Bốn năm nay, nàng liền đi sau núi tưới cái nước, đều cho tới bây giờ không có chính mình đi về tới qua. Lại còn dám nói biết đường đi ra."

Trong lúc nhất thời ngàn vạn kiếm quang, tràn ngập tràn đầy cái biển hoa, trực tiếp đem cái đó "Thẩm Huỳnh" chém thành ngàn vạn đoạn, hóa thành một nhóm nhỏ vụn cảnh khô chất đông trên mặt đất.

Cách đó không xa.

Chữ Huyền: "..."

Lam Hoa: "..."

Mới vừa rơi xuống đất Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Mặc dù hai người bọn họ không có việc gì, nhưng loại này khó chịu cảm giác là sung chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Chương 181: Tâm Trận Chi Thạch

"Cái đó... Ho khan!" Lam Hoa ho khan một tiếng, "Không có thụ ảo cảnh ảnh hưởng là chuyện tốt."

Thẩm Huỳnh: "Ha ha..." Đột nhiên không muốn cứu người.

"Người nào?" Thu kiếm chiêu hai người, xoay người nhìn về phía cách đó không xa ba người, nhất thời vẻ mặt lại là biến đổi, "Hừ! Còn không hết hi vọng, lúc này lại có thể hóa ra ba người."

Cô Nguyệt lạnh rên một tiếng, cầm kiếm liền muốn xông lại.

"Chờ một chút!" Nghê Thanh lập tức kéo người, "Trước hỏi qua lại nói."

Nói xong tiến lên một bước, nhìn lướt qua đối diện ba người, mới hướng về phía trung gian Thẩm Huỳnh nói, "Sư phụ, người bữa trưa muốn ăn cái gì?"

Thẩm Huỳnh khoé miệng gạt một cái, nhìn phía sau Ngu ba ba một cái, mới cắn răng nặn ra hai chữ, "Tiên, Hạc!"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Được rồi, cái này là thật sự.

"Người đi đầu lảng đi rồi, làm sao tới trễ như vậy?" Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cái này mới đi tới. Một chút không ngoài ý muốn nhìn bên cạnh sừng mặt sừng mũi Chử Huyền một cái, đến lúc đó đối với Lam Hoa xuất hiện hơi kinh ngạc, "Hắn làm sao cũng tiến vào rồi hả?"

"Hai người bọn họ tốt bạn gay gặp lại thôi!" Thẩm Huỳnh thuận miệng giải thích một câu.

Cái gì gà dẫu?

Lam Hoa bối rối mộng, nghĩ đến tình huống bây giờ, cũng không hỏi nhiều, chỉ lên trước mắt biển hoa nói, "Đây là Mê Tâm Cốc, những thứ này hội hoa xuân chế tạo lấy giả đánh tráo ảo cảnh. Các người đệ tử khác đều ở bên trong, phải mau cứu nàng môn đi ra, từ lâu rồi thâm nhập ảo cảnh liền không ra được."

Sắc mặt hai người trầm xuống, Nghệ Thanh trực tiếp lên tiếng nói, "Nói cho ta biết vị trí của các nàng."

"Hướng tây nam mười trượng, còn có Đông phương..." Mới vừa trên không trung thời điểm Lam Hoa cũng đã nhớ kỹ mấy người phương vị, lập tức chỉ chỉ những đệ tử kia phương hướng, "Thời gian cấp bách, chúng ta vẫn là tách ra đi cứu..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Nghệ Thanh đột nhiên xoay người, dùng sức vung lên kiếm, nhất thời theo mấy tiếng rỗng gầm vang lên, kiếm khí khổng lồ bộc phát, mấy chục đạo kiếm khí ngưng tụ mà thành cự long, gào thét hướng về mỗi cái phương hướng phóng tới. Qua chỉ địa, hoa cỏ nhỏ tận gốc, tảng đất tung bay, mặt đất miễn cưỡng bị nạo một tiết. Không tới trong chớp lát, trừ cố ý tránh năm cái phương hướng bên ngoài, toàn bộ biển hoa trong nháy mắt hóa thành một mảnh đất bùn nát, còn là mới vừa bay qua cái loại này.

"Đa tạ!" Nghệ Thanh thu hồi kiếm, xoay người lại chào một cái.

Chử Huyền: "..."

Lam Hoa: "..."

Kiểm khí như thế... Mẹ nó là Thiếu Đế!! Trên chọc hắn đây? Tu mà mấy năm nay, Tiên giới rốt cuộc xảy ra chuyện gì đi à?

]

Đến lúc đó Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt, một mặt thành thói quen hướng về chúng đệ tử phương hướng đi rồi. Biển hoa đã hủy, các nàng tự nhiên theo ảo cảnh trong tình hồn lại.

"Tiếp theo... Làm sao phá trận này?" Cô Nguyệt hỏi.

Bọn họ mặc dù đã an toàn, nhưng cũng không thiếu người bị vây ở những địa phương khác, cũng không thể thấy chết mà không cứu. Huống chi bọn họ hiện tại cũng là Nguyên Thần trạng thái, không phá trận liền không trở về được trong thân thể.

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, trực tiếp thì nhìn hướng về phía sau đầu heo.

Chử Huyền run lên, liền vội vàng biết điều giao phó nói, "Cái đó... Thật ra thì Mê Tâm Cốc cũng ở vị trí trung tâm Tru Tiên Trận, cho nên trận tâm thạch... Hắn là liền đang ở phụ cận."

Hắn là thật không nghĩ tới, những người này nhanh như vậy liền giải quyết Mê Tâm Cốc. Xem ra liền coi như bọn họ không tiến vào, trận này phòng chừng cũng trời không được bọn họ.

"Vậy thì đi đi, đi tìm trận tâm thạch." Cô Nguyệt đối với Úc Hồng các nàng dặn dò mấy câu, lại bày trận pháp, để ngừa mấy người tẩu tán, lúc này mới xoay người mang theo mọi người hướng phía trước sương trắng đi tới.

"Đứng rồi!" Thẩm Huỳnh mới vừa đi hai bước, nhớ ra cái gì đó quay đầu nhìn về phía Lam Hoa nói, "Ông chủ, người đem dây chuyền mang về đi." Lão như vậy vậy khối đen bốc lên là lạ.

Lam Hoa ngẩn người, nàng đây là... Lo lắng mọi người thanh tỉnh sau nhận ra hắn là Ma tộc sao? Nhất thời đáy lòng ảm áp, một cổ cảm giác quen thuộc theo ngực đổ xuống mà ra, trải rộng toàn thân. Tay không không chế được liền hướng cổ áo mà đi...

Chờ một chút! Thiện tâm, không nên vọng động!

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)|\}$

Coi như không có tiên thạch, cũng không thể ở chỗ này lộ y phục đi à!

Lam Hoa nhất thời có gan muốn chết xung động, thiên quân thời điểm nguy kịch quang sáng lóe lên, xoay người bắt được Chử Huyền.

"Người đó... Muốn báo ơn đúng không?"

Chử Huyền trong nháy mắt mừng như điên, "Sur phụ! Ngài rốt cuộc nhận thức..." Ta rồi.

"Mang túi trữ vật rồi sao?" Lời còn chưa nói hết, Lam Hoa đột nhiên đưa tay ra.

"Mang... Mang theo." Hắn theo bản năng liền đưa tới.

Vì vậy sau một khắc, hắn liền thấy ân nhân của mình, kéo ra túi, rầm rầm đem túi trữ vật móc cái đáy rơi, qua tay cố gắng nhét cho trước mặt họ Thẩm nữ tiên, một bên móc còn vừa nói, "Ta cũng không biết những thứ này là cái gì? Nhưng ngươi cầm lấy, đều cầm!" Chỉ cần không còi quần áo là được.

Nhé! Nguyên lai ông chủ còn có thể như vậy dùng. Trong mắt Cô Nguyệt tinh quang lóe lên, vì vậy qua tay móc ra một cái không túi trữ vật đưa tới, "Tới, Thẩm Huỳnh! Dùng cái này trang."

Nghệ Thanh: "..."

Chúng đệ tử: "..."

Chử Huyền: "... Tâm trạng quá đau khổ, nhưng là không thể nói.

Không thể không nói, làm Đế Quân chính là có tiền. Lam Hoa suốt móc gần nửa giờ, mới đem Chử Huyền trong túi tất cả cất giấu vật quý giá sung công

"Đế... Đế Quân..." Chử Huyền có chút hoài nghi cuộc sống xách bị móc sạch túi trữ vật, cuối cùng là không nhịn được hỏi một câu, "Không biết vị này Thẩm... Thượng thần là ngài?"

"Nàng là thiện tâm a, ngươi không nhìn ra được sao?"

"Thiện... Tâm?" Hắn theo bản năng che còn không có tiêu sừng đầu heo, "Ngài xác định là thiện tâm... Không phải là ma tâm?"

"..."

Mấy người hướng về trong sương mù trắng đi tới, ít đi những thứ kia hoa, một đường đến lúc đó không có gặp phải nguy hiểm gì, đi đại khái một khắc đồng hồ bộ dáng, duy nhất tinh thông trận pháp Cô Nguyệt đột nhiên dừng bước.

"Trước mặt chắc là trận này trận nhãn vị trí." Hắn chỉ chỉ phía trước.

Nghệ Thanh trực tiếp bóp cái phong quyết, nhất thời cuồng phong nổi lên, thổi ra sương mù dày đặc. Trước mắt nhất thời xuất hiện một cái thạch đài. Phía trên lòng lãnh đủ loại màu vàng pháp phù, bốn phía càng là sáng đủ loại trận pháp đồ án, mơ hồ có đồ tui dịch thể theo trong trận chảy ra, dọc theo đồ án thấm xuống lòng đất.

Mà trận pháp chính giữa, đang ngồi một người, nhắm mắt ngồi xếp bằng, trên tay một vết thương chính liên tục không ngừng thấm ra máu tươi.

"Thần Qua!" Cô Nguyệt cả kinh, hắn tại sao lại ở chỗ này, hơn nữa không phải là Nguyên Thần, mà là chân thân ngồi ở chính giữa.

"Chuyện gì?" Lam Hoa quay đầu nhìn về phía Chử Huyền.

Chử Huyền vẫn là mang theo mấy phần oán hận trợn mắt nhìn trên trận nhãn người một cái, mang chút ít không cam lòng nói, "Trận này vốn chính là lấy máu của hắn làm dẫn bày ra, cho nên thân thể của hắn chính là duy trì trận pháp này trận nhãn." Nếu như là hết thấy thuận lợi, hắn lại ở chỗ này chảy đến giọt máu cuối cùng, đợi đến toàn thân hắn tiên khí tản tán, trận pháp này mới có thể biến mất. Lại cộng thêm trong trận tu vi cao nhất chính là Thần Qua, hắn tự nhiên là trận nhãn lựa chọn tốt nhất.

"Hắn hiện tại cùng Tru Tiên Trận hợp làm một thể, thân thể thụ trận pháp thao túng, Nguyên Thần không ở trong người. Trận tâm thạch liền ở dưới chân hắn, nghĩ muốn phá trận, trừ phi trước đánh bại hắn."

"Ta cũng không có biện pháp để cho hắn rời đi trận tâm thạch." Hắn mang chút ít chột dạ nhìn Thẩm Huỳnh một cái, mới tiếp tục nói, "Cho nên... Ta mới nói không phá được sao. Muốn hủy diệt trận tâm thạch, thì phải đánh với hắn một trận. Song phương nhất định sẽ có một thương, có lẽ còn nguy hiểm đến tánh mạng. Hắn là các ngươi Phụng Thương Thiên Đế, các ngươi định không đánh lòng thương... Ồ? Ồ!"

Hắn lời còn chưa nói hết, Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt đã cầm kiếm xông ra ngoài, một chút do dự cũng không có liền hướng về Thần Qua quơ đi xuống. Trận người trên cũng đồng thời mở mắt, trong mắt không có tiêu cự, con rối một dạng cùng hai người chiến đến một khối.

Nhiều cơ hội tốt a, đã sớm muốn đánh cái này rùa cháu trai rồi!

Chử Huyền: "..."

Ảo giác sao? Làm sao cảm giác cái này hai Kiếm Tiên còn rất đáng về hưng phấn? Phụng Thương đại lục người đều như vậy không đem Thiên Đế để ở trong mắt sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Chương 182: Quốc Vương Vị

Thẩm Huỳnh một nhóm là tại phá trận ngày thứ hai bắt đầu lên đường rồi đi Thiên Ngoại Thiên. Đợi chúng quốc vương vừa tỉnh, bọn họ liền đem Chử Huyền ném cho Thần Qua. Đây là giữa hai đại lục chuyển, bọn họ phải Vô Định dù sao thuộc về Phụng Thương đại lục. Chử Huyền bày Tru Tiên Trận, rất rõ ràng là đối với toàn bộ đại lục khiêu khích, loại sự tình này chỉ có thể giao cho cùng là Thiên Đế Thần Qua, bọn họ không tiện nhúng tay.

Chử Huyền đến lúc đó cũng dứt khoát, liên giây giữa cũng không có, trực tiếp bị Thần Qua che toàn thân tiên khí đóng lại. Cũng không biết là bởi vì Thẩm Huỳnh tại không dám, vẫn là đoán chừng Thần Qua không dám đối với hắn thế nào. Hắn dù sao cũng là Hách Xuyên Thiên Đế, hắn vừa chết rất dễ dàng đưa tới hai cái đại lục chiến tranh toàn diện.

Mặc dù không biết Thần Qua cuối cùng sẽ xử lý như thế nào, nhưng phỏng chừng hắn sẽ có một lúc lâu bận rộn.

Cùng đủ loại tức giận khó dần chúng quốc vương bất đồng. Cô Nguyệt đối với loại này chính trị đấu tranh không có hứng thú, vì vậy nhanh chóng mang theo chúng đệ tử trở về. Bọn họ Tiên thuyền mới vừa bay đến Thiên Ngoại Thiên lối vào, cánh cửa lại thoáng qua một đạo sáng mờ, một bóng người vội vã đuổi theo.

"Các vị xin dừng bước!" Mà tới lại là Thần Qua, hắn bay tương đối gấp, như là tạm thời chạy tới, ngừng ở thập phương thuyền phía trên, "Thẩm chương môn, hai vị trưởng lão, các người phải rời khỏi, làm sao cũng không cho ta biết một tiếng, tốt tới đưa tiễn."

Cô Nguyệt nhìn hắn một cái tầm kia hai ngày cũng còn không có tiêu sưng mắt, theo bản năng chuyển mở đầu, giờ tay còi ra trên thuyền phòng vệ trận pháp, ho nhẹ một tiếng hành lễ nói, "Đế Quân làm sao đích thân đến?"

"Các vị đều là bạn cũ, các người muốn đi, ta tự nhiên được đến đưa tiễn." Thần Qua bay xuống dưới, nhìn về phía trước mắt ba người, theo thói quen nhíu mày lên buồn cười, lại phát động khước miệng vết thương, phát ra một tiếng nhỏ nhẹ —— Ahhh, lập tức lại thu về.

Cô Nguyệt and Nghệ Thanh: Quay đầu nhìn trời, ách, bọn họ cái gì cũng không biết.

"Tru Tiên Trận sự việc còn nhờ vào hai vị trưởng lão, ta cùng với chúng quốc vương mới có thể thoát hiểm." Thần Qua một mặt trịnh trọng ôm quyền, tràn đầy cảm kích.

Ba người: "..."

Không có từ đâu tới phải có chút ít chột dạ, lúc này mới phát hiện hắn là bản thân một người mà tới, không giống trước một dạng, vừa xuất hiện sau lưng liền theo một đồng Tiên quan.

"Khúc... Gì đó, Đế Quân nói quá lời, đều là Phụng Thương tiên nhân theo lý như thế. Lại nói... Phá trận sự việc, không đều dựa vào Đế Quân mới thành công sao?" Cô Nguyệt tiến lên trả lời.

Tất cả mọi người đều hoàn hảo không hao tổn đi ra, chỉ có hắn biến thành đầu heo không nói được, cho nên hắn cùng Nghệ Thanh thương lượng xong. Đi ra liền nói, phá trận chuyện đều là Thần Qua làm, bọn họ chẳng qua là đánh cái phụ trợ. Dù sao khi đó bọn họ đánh là thân thể, nguyên thần của hắn không ở bên trong, không sẽ phát hiện... Hắn là?

"Cô Nguyệt tiên hữu nói đùa." Thần Qua than một tiếng, đầy mắt đều là thật cảm kích, "Chúng quốc vương không biết chân tướng, nhưng ta vẫn biết."

"Cái gì?" Cô Nguyệt trong lòng căng thẳng, nói xong Nguyên Thần không ở đây? Hắn không phải là tới tìm phiền toái chứ?

"Khi đó ta Nguyên Thần rời thân thể, thân thể căn bản không thể động đây, lại làm sao có thể phá trận cứu chúng quốc vương đây." Hắn thở dài một cái, vẻ mặt càng thêm thành khẩn, "Cho nên... Phá trận chi nhân nhất định là hai vị, hơn nữa không chừng tại trong trận bảo vệ thân thể của ta."

Mọi người: "... " Náo động lớn như vậy, cái khác tiên biết đến sao?

"Các vị là nghĩ giúp ta ổn định chúng quốc vương, cho nên mới nói trận là ta phá chứ?" Thần Qua một mặt chắc chắn.

"Ha ha ha a..." Cô Nguyệt sững sốt một chút, cười càng thêm buồn bán rồi, vô cùng không biết xấu hổ gật đầu nói, "Vẫn là không gạt được Đế Quân."

Nghệ Thanh: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

Quả nhiên làm ăn, chính là da mặt dày! Quá không biết xấu hổ!

"Nhiều năm không gặp, còn tưởng rằng các vị cùng ta có ngăn cách." Hắn có chút tự giễu lắc đầu, "Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt giúp đỡ cùng người của ta, vậy thì các ngươi. Đây đã là mấy vị lần thứ hai giúp ta rồi, Thần Qua... Vô cùng cảm kích." Hắn đột nhiên cúi xuống thân, trịnh trọng hướng về phía mấy người chào một cái.

Cô Nguyệt đột nhiên liền cảm thấy trước... Thật giống như đánh có chút nặng một chút.

"Đế Quân không nên khách khí, đây là... Chúng ta phải làm." Không nói trước chính bọn hắn bị vây ở trong trận, bản thân phái Vô Định cũng là Phụng Thương một phần tử.

Thần Qua về mặt càng ngày càng kích động, đột nhiên tựa như là nhớ ra cái gì đó, chân mày xiết chặt nói, "Liên quan với Địa Tiên thi đấu chuyện, quả thực có vấn đề. Huệ Linh... Là ta quân giáo không nghiêm. Ta đã triệt tiêu hẳn thủ lĩnh chi danh, cũng phạt nặng bề quan trăm năm. Về phần năng lực như thế nào thi đấu thắng được tranh tài, ta cũng sẽ tra rõ ràng, lại cho các vị một câu trả lời thỏa đáng."

Nói lấy trong tay hắn vung lên, một cái Tiên khí trong nháy mắt lơ lửng ở mấy người trong lúc đó, chính là ban đầu khen thưởng cho Địa Tiên Mị Thủ Tiên khí, "Chuyện này là ta thân thờ, không có phát hiện đồ nhi vấn đề, mắt công bình. Còn quên các vị không có vì vậy cùng ta sinh hiềm khích."

Cô Nguyệt trầm mặc, nhất thời không biết rõ làm sao trả lời, đến lúc đó Thảm Huỳnh Dương tay nắm lấy thanh kia Tiên khí, "Ồ, không liên quan."

Nói xong, trực tiếp qua tay ném cho bên trái hậu phương Tử Y cô em, "Tiểu Tử, của ngươi."

Nguyên bản Địa Tiên hạng nhì thể tu cô em, theo bản năng tiếp lấy, một mặt mừng rỡ, "Cảm... Cảm ơn chương môn." Chương môn cấp cho vậy! Vui vẻ!

"Thảm chương môn quả nhiên tâm rộng tựa như biển, Thần Qua cảm ơn." Nói xong lần nữa hướng về phía mấy người chào một cái, cùng Cô Nguyệt người tới ta đi khách khí mấy câu, mới quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, "Thật ra thì ta chuyện này còn có một chuyện, muốn nhờ cậy Nghệ Thanh tiên hữu."

Cô Nguyệt theo bản năng nhíu mày một cái, nói hẳn hôm nay làm sao khách khí như vậy, nguyên tới vẫn là có chuyện.

"Chuyện gì?" Nghệ Thanh hỏi.

Thần Qua móc ra một cái màu trắng con dấu bộ dáng đồ vật mới tiếp tục nói, "Đây là Sùng Lan quốc Tiên ấn, Qua Vụ phản bội Phụng Thương, tự nhiên không xứng lại vì Sùng Lan quốc vương. Mà toàn bộ Sùng Lan cân nhắc Nghệ Thanh huynh tu vi cao nhất, cho nên ta muốn xin ngươi, thay thế Qua Vụ trở thành Sùng Lan quốc vương."

"Quốc vương!"

Cô Nguyệt cùng hắn tiểu đồng bọn đều sợ ngây người, hẳn nghĩ tới Thần Qua tìm Nghệ Thanh, không phải là chuyện nhỏ gì, thậm chí hoài nghi hắn sẽ trực tiếp đề cho hắn đi tấn công Hách Xuyên, dù sao hắn cái kia một thân tu vi thật đánh nhau, phỏng chừng không thể so với Thần Qua yếu, lại không nghĩ rằng hắn lại có thể trực tiếp yêu cầu Nghệ Thanh trở thành Sùng Lan quốc vương.

"Nghệ Thanh tiên hữu đã là Thiếu Đế tu vi, hơn nữa lại là Kiếm Tiên. Sùng Lan biên giới, sợ là không tìm ra mạnh hơn ngươi tiên nhân. Cho nên ngươi là nhất..."

"Không làm!"

"Cái gì?" Thần Qua ngăn ra, như là không nghĩ tới hắn sẽ cự tuyệt, "Vì sao?"

"Bởi vì..." Nghệ Thanh nghiêm trang nói, "Không có thời gian nấu cơm."

Thần Qua: "... Cái quý gì?"

Cô Nguyệt: "... Ngươi chính là một cái trù tiên đi!

Thảm Huỳnh: "... Đầu bếp tốt a.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, than một tiếng mới thay thế hắn trả lời, "Đa tạ Đế Quân hảo ý, chẳng qua là tân quốc quân một chuyện, can hệ trọng đại, cũng không phải là tu vi cao là được. Nghệ Thanh ngày trước đều là tán tu, sợ là không dễ quản lý một phương." Nói dễ nghe là hắn làm, nhưng thật muốn tiếp theo. Lấy cái này hai thầy trò niêu tít, cuối cùng làm một gần chết còn chưa phải là hắn! Phái Vô Định hơn hai trăm tiên nhân, đã làm bê nát tâm rồi, thay một nước tiên nhân, ha ha... Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa!

Chuyện này tuyệt đối không thể tiếp!

"Ta biết mấy vị tính tình cao khiết, không phải là thèm muốn danh lợi hạng người, nhưng là..." Thần Qua một mặt làm khó, hắn cũng là không có cách nào, Sùng Lan dù sao phải có người quản, bọn họ là thích hợp nhất.

"Nếu không..." Trong mắt Cô Nguyệt tình quang lóe lên, "Ta cho Đế Quân đề cử một người như thế nào?"

"Coi là thật!" Trong mắt Thần Qua sáng lên.

"Ân ân ân." Cô Nguyệt dùng sức gật đầu, "Hắn tuyệt đối phi thường thích hợp."

"Cô Nguyệt tiên hữu đề cử người, ta tự nhiên tin tưởng, không biết là ra sao người?"

"Hắn chính là..." Mấy dặm ở ngoài.

A Thu!

Đang định mang theo tộc nhân trở về Tuân Thụ, đột nhiên nặng nề hắt hơi một cái, thế nào cảm giác sau lưng lạnh lạnh đi?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Chương 183: Tập Thể Buff

Sau hai canh giờ.

Thập phương thuyền rút cuộc rời đi Thiên Ngoại Thiên, hướng về phương hướng của Sùng Lan quốc mà đi.

"A lô!" Cô Nguyệt đẩy một cái nửa người đầu ỏ ở trên ghế, quán thành mở ra bùn nát, vẫn không quên gặm trái cây Thẩm Huỳnh, "Người lần này chuyện gì xảy ra? Không giống người a! Dễ dàng như vậy liền tha thứ Thần Qua cái kia hai thầy trò." Nàng lúc trước đối với chọc tới người của nàng, có rộng như vậy cho sao?

"Tại sao không tha thứ?" Thẩm Huỳnh mang chút ít kinh ngạc nhìn hắn, "Hắn đã làm sai điều gì sao?"

"Đó còn cần phải nói à..." Hắn một mặt người có phải hay không là mau quên chứng phát tác biểu tình.

"Làm cái gì?"

"Hắn..." Cô Nguyệt thốt ra mà ra mà nói kẹt, mảnh nhỏ suy nghĩ một chút, Thần Qua còn giống như thật không có làm qua cái gì, ngược lại còn bị hấn lên thủ với Nghệ Thanh đánh một trận, "Huệ Linh... Cái kia tiểu kỹ nữ, người không phải là ghét nàng sao?"

"Ai nói ta ghét nàng?"

"Người không phải đâu người!" Cô Nguyệt trên dưới quét nàng một cái, lúc trước làm sao không nhìn ra nàng còn có Thánh mẫu tiềm chất, "Người quên nàng tại đại điện làm sao nói người rồi hả? Nàng rõ ràng hiểu lầm thân phận của người, ghen tị người là duy nhất nữ quốc vương, cho nên mới cố ý khiêu khích người, còn mượn Đế Quân để từ thân phận, chèn ép người a."

"Không quên a!" Thẩm Huỳnh vẫn là cái kia dáng vẻ lười biếng, cho nên nàng thêm ly trà xanh, đều không uống nói.

"Còn có lần thi đấu này, ngay trước mọi người ăn gian. Nếu không phải là nàng dựa vào người trong dây chuyền, phải ta để từ như thế nào thua?"

"Ồ... Còn gì nữa không?"

"Còn có?" Cô Nguyệt con mắt mở lớn hơn, "Liên hai chuyện này, người liền không có chút nào tức giận!"

"Tức giận a."

"Vậy người..." Cô Nguyệt càng thêm không hiểu rồi.

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn hắn một cái, lại quét bốn phía nhìn tới chúng đệ tử một cái, đột nhiên để tay xuống bên trong gặm một nửa trái cây, thật dài than một tiếng, thật là phiền phức a!

"Ngu ba ba, ta ở trong mắt các người, rốt cuộc là hạng người gì?" Nàng âm thanh trầm xuống, hiếm có chút ít đúng đắn mà hỏi.

"À?" Cô Nguyệt sững sờ, tại sao hỏi như vậy.

"Trà xanh cô em, quả thực trong lời nói đả tặc tội qua ta, nhưng là ta trả về đi nữa à. Nàng cũng đích xác ăn gian, nhưng chuyện đã bại lộ, cá ướp muối xin thứ lỗi, cũng làm xử lý. Nàng đã lấy được quả báo trừng phạt, còn không được sao?"

"Có thể..."

]

"Các ngươi nghĩ ta thế nào? Đánh nát đầu của nàng?"

"..."

"Có thể trừ hai chuyện này bên ngoài, nàng có làm qua cái gì chuyện nhân thần cộng phần sao? Nếu như một người tỳ vớ làm lần lừa đảo, nói câu khiêu khích, liền muốn lấy cái chết tạ tội, như vậy trừng phạt có phải hay không là quá kinh khủng điếm?" Thẩm Huỳnh ánh mắt nhẹ liễm, "Ta đúng là không thích nàng, thậm chí có chút đáng ghét nàng cái này giả giả tính cách. Có thể cũng bởi vì ta không thích, nàng liền hấn là chết sao?"

"..."

"Ta ở trong mắt các ngươi, chính là như vậy một cái... Một lời không hợp liền chết người, hoàn toàn không nghe được bất kỳ phản đối quan điểm người sao?"

"..."

"Ai cũng có ghét người khác quyền lực, nhưng người không thể lấy chính mình thật là tốt Ác Lai đánh giá biện đúng sai." Thẩm Huỳnh tiếp tục nói, "Giống như giống như cá mập, ta biết bởi vì nội dung cốt truyện, ngươi ngay từ đầu liền ghét hấn. Nhưng thực tế hấn có làm gì sai sao? Làm thành Đế Quân, hấn đem hết toàn lực che chở chúng quốc vương chu toàn làm là sự phụ, hấn mặc dù bao che lại như cũ công chính, phát hiện vấn đề kịp thời sửa lại, tự mình xử phạt đồ đệ làm thành bạn cũ, hấn vì đề xuống chúng quốc vương đối với phái Vô Dịch cừu hận, đặc biệt chúng ta tham gia Huyền Linh đại hội, cho chúng ta lập uy. Chẳng lẽ liền bởi vì hấn là nhân vật nam chính, cho nên những việc này, chúng ta liền lựa chọn không nhìn thấy, hoặc là nhận định hấn có dụng ý khác sao?"

"..."

"Ngươi ba ba... Ta lúc nào là như vậy một cái, tâm tư nhỏ mọn, không biết điều thứ bại hoại rồi hả?"

Toàn trường trong nháy mắt yên tĩnh giống như chết.

Cô Nguyệt càng là một mặt phức tạp. Lúc này mới bắt đầu nghĩ lại Thiên Ngoại Thiên mấy ngày nay phát sinh tất cả mọi chuyện. Trừ ra vào trước là chủ, đối với Thần Qua bài xích không nói. Thật giống như... Hấn thật không có làm qua bất luận một cái nào chuyện gây bất lợi cho bọn họ. Thậm chí từ vừa mới bắt đầu, hấn dường như ngay tại thiên về thần phái Vô Dịch. Vô luận là các nước quân liên danh thỉnh cầu cũng được, vẫn là lần này đề cho bọn họ đi Huyền Linh đại hội cũng tốt.

Mặc dù có Thẩm Huỳnh tại, bọn họ cũng không sợ những thứ này. Nhưng Thần Qua thực tế là không biết đây hết thảy, liền ngay cả Tru Tiên Trận sự việc, hấn cũng vẫn cho là phá trận chính là hai người bọn họ. Cho nên hấn thật đúng là... Làm được hấn thật sự có thể trợ giúp phái Vô Dịch tất cả mọi chuyện. Mặc dù bọn họ cũng không cần, nhưng cái khó nói bởi vì không cần, liền có thể toàn bộ phủ nhận thiện ý của hấn sao?

Trừ lần trước Huệ Linh đả tặc Thẩm Huỳnh, bị phạt mất vách tường, lại ngày thứ hai lại thả ra bên ngoài. Có thể nói cho cùng, chuyện này nhiều lắm là Huệ Linh không có lễ phép. Tại hiện đại, có lẽ cái này cũng không tính phạm tội. Nàng lại là muốn dự thi đệ tử, chỉ bị nhốt một ngày, thật giống như cũng không có cái gì không đúng.

Rốt cuộc là vì cái gì, muốn đối với hai người bọn họ như vậy không tha thứ đây?

Đáy lòng của hấn rất rõ ràng, tạo thành đây hết thảy là nội dung cốt truyện, trước hấn một mực sợ hãi nội dung cốt truyện giống như bản gốc một dạng phát triển, thật vất vả đón nhận nội dung cốt truyện hoàn toàn đã bất đồng tiểu thuyết sự thật, nhưng bây giờ hấn lại lại bị người vật thiết lập kéo lại.

Bởi vì Thần Qua là nhân vật nam chính, Huệ Linh là mới nữ chủ, cho nên ngay từ đầu hấn liền đối với hai người có thành kiến, cho rằng bọn họ nhất định sẽ gieo họa người chung quanh. Đây là hấn đối với bọn họ khác bản ấn tượng, liền ngay cả Tuyên Đồng hấn ngay từ đầu cũng là không thích, nhưng mãi đến Huệ Linh xuất hiện, hấn mới thật sự buông xuống đối với nàng thành kiến.

Hấn bị vòng chết ở trong này, cho nên không thấy rõ thực tế. Thậm chí... Thậm chí hấn còn có qua, để cho hai người kia vĩnh viễn biến mất ý tưởng.

Cô Nguyệt đáy lòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hiểm hiểm thu hồi sắp theo chỗ cao rút xuống bước chân. Đáy lòng trong nháy mắt thanh minh, như là trong nháy mắt phá vỡ cái gì một mực dây dưa hấn rất lâu sương mù, có cái gì ẩn núp đồ vật chính liên tục không ngừng bộc phát ra.

"Thẩm Huỳnh..."

"À?" Thẩm Huỳnh ngăn ra, "Ngươi sẽ không còn muốn giết về chứ?"

"Không phải là, chỉ muốn nói cái ý kiến."

"Cái gì?"

Cô Nguyệt đột nhiên lộ ra một cái làm người ta hoảng hốt nụ cười, "Lần sau ngươi muốn cùng ta đứng đây nói chuyện trời đất thời điểm... Có thể đừng chọn trên không trung sao?"

"Hắc?"

Thẩm Huỳnh còn chưa kịp hỏi, đột nhiên trên người Cô Nguyệt bộc phát ra một cỗ xua nay chưa từng có không lồ tiên khí, cả người giống như một vật sáng một dạng, phát ra bạch quang chói mắt. Dưới chân cực phẩm Tiên khí thập phương thuyền, một tiếng âm vang, trong nháy mắt tan rã.

Mịa nó!

Thẩm Huỳnh không có đứng vững, trực tiếp rơi đi xuống.

"Sur phụ!" Cũng còn khá Nghe Thanh tay mắt lạnh lẽ, từng thanh nàng mờ được trên phi kiếm, bay ra tiên khí phạm vi.

"Tình huống gì?"

"Hắn đồn ngộ rồi."

Đệt! Ngu ba ba cái này một nói chuyện phiếm liền đồn ngộ BUFF, còn không có hủy bỏ a!

"Những người khác đây?"

"Thật giống như... Cũng đồn ngộ rồi."

"..."

Hóa ra mới vừa quét qua cái tập thể BUFF!

"Chờ một chút..." Thẩm Huỳnh mặt liền biến sắc, theo bản năng liền muốn hướng bên kia chạy tới, "Ngu ba ba! Ngươi còn không cho ta sinh hoạt phí đây!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chương 184: Nửa Đêm Trộm Đèn

Phái Vô Dịch.

Trận này tập thể BUFF, quét đến tất cả mọi người tu vi tăng mạnh, đặc biệt Tư Vũ cùng Úc Hồng trực tiếp liền đến Huyền Tiên. Ngu ba ba tu vi đến không có thay đổi, nhìn lấy vẫn là thượng tiên, chẳng qua là trên người tiên khí phòng gấp mấy chục lần có thừa, đến Thiếu Đế trình độ. Vì vậy thừa dịp Thiên Ngoại Thiên không xa, bọn họ không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại đi Thăng Đế Đài.

Nhưng từ khi lần này đồn ngộ sau đó, bọn họ quanh thân tiên khí như có chút ít bất đồng. Ngày trước đều là tinh khiết không sọc tiên khí, lúc này lại phảng phất mang theo từng tia kim sắc, như có như không vây quanh ở bên cạnh mọi người, đặc biệt là Ngu ba ba, nếu như không phải là cố ý thu liễm, cái kia tia kim sắc cũng sắp muốn ngưng tụ thành thực chất rồi.

Nghe Thanh nghiên cứu một cái, cũng không nhìn ra cái kia đột nhiên nhiều hơn kim sắc là cái gì. Liền ngay cả Phong Ảnh hệ thống quét hình khảo sát, cũng chỉ có thể cho ra vô hại kết quả.

Như vậy qua lại, chờ trở lại phái Vô Dịch đã là bốn tháng sau rồi.

Phái Vô Dịch vẫn là như cũ, mặc dù ít đi bốn phía ma khí rèn luyện, nhưng có đông đảo pháp bảo gia trì, các đệ tử tu hành tốc độ lại không có giảm bớt. Một mực kéo dài ổn định tăng trưởng. Đặc biệt là Tuyên Đồng, đã mơ hồ có sống ra tiên cốt khuynh hướng. So với đệ tử khác mà nói mặc dù coi như là rất chậm rồi, nhưng ở giây chuyển thăng bằng bên dưới, nàng đều có thể luyện đến trình độ này, có thể thấy ngày thường có bao nhiêu cố gắng.

Gà nướng cô em dĩ nhiên là cao hứng nhất, cùng Cô Nguyệt báo cáo chuẩn bị một tiếng, ngay tại chân núi tiên khí đậm đà địa phương, bỏ một chỗ động

phủ, để cho nàng an tâm bề quan. Thường cách một đoạn thời gian liền đi qua xét một lần nhìn. Đến lúc đó đem Phong Ảnh giặt đến giặt chân, cảm giác nột cái giả bạn gái.

Hai tháng sau...

"Chờ sẽ người đem củ cải loại đến đông nam góc đi, vị trí ta đều lưu đi ra rồi, lớn nhất cái đó hổ liền được." Cô Nguyệt giương lên tay áo, liền đem cao tầm một người chậu bông ném vào trước mặt Thẩm Huỳnh. Chính giữa chậu bông một cái thanh thúy củ cải trắng, chính cuốn lá cây buồn chán ném quanh thân cục đá chơi đùa. Viên viên nhắm ngay phương hướng của Cô Nguyệt, đáng tiếc toàn bộ bị chậu bên ngoài trận pháp lại cản lại.

"Tại sao?" Thẩm Huỳnh đang tại bối xong một miếng cuối cùng com, nhìn một chút trên đất chậu bông, củ cải ở sau núi không phải là có chính mình hổ sao?

"Nó lấy trước kia cái hổ vị trí quá lệch, hiện tại đem nó loại đến trên tiên mạch. Như vậy những thứ kia tiên thực sẽ lớn lên nhanh hơn." Lần trước Ô Hồng Tiêu Đình hai vị Đế Quân đưa tới tiên thực hạt giống đã nảy mầm, hơn nữa hai cái Đế Quân sợ bọn họ không nuôi sống, còn nhất định phải phụ tặng hai cái tiên mạch. Bây giờ tiên mạch đã dung nhập vào sau núi, phía sau trận pháp cũng điều trần, củ cải tự nhiên muốn đổi một hổ.

"Thật là phiền phức a, tại sao là ta đi?" Thẩm Huỳnh trong nháy mắt liền cảm thấy toàn thân đều đau nhức rồi.

"Người không đi, củ cải sẽ ngoan ngoãn loại ở nơi đó sao?" Cô Nguyệt hướng nàng lườm một cái, cũng không suy nghĩ một chút củ cải này bấy cha tính tình, đều là ai nuông chiều ra. Tốt giỏi một cái tâm tư sạch sẽ Thảo Mộc Linh, làm sao càng ngày càng có hướng thiếu niên bất lương phát triển khuynh hướng. "Tiên thực trưởng thành kỳ ít thì ngàn năm, nhiều thì vạn năm. Củ cải không đi thúc một cái, chúng ta khi nào mới có thể lấy ra đi luyện đan đổi tiền?"

Thẩm Huỳnh nhỏ giọng trả lời một câu, "Chúng ta còn cần trồng củ cải kiếm tiền sao?" Hồi trước không phải là phát thật là lớn một khoản sao?

"Không cần?" Cô Nguyệt trong nháy mắt liền nổi giận, đứng lên bịch một tiếng vỗ vào trên bàn, "Không cần người mẹ nó đến lúc đó thiếu hướng trong môn phái nhất người à?" Hắn qua tay nổi giận dùng dùng liền chỉ hướng ngồi ở phía bên phải Lam Hoa, "Cái này là chuyện gì xảy ra? Hắn không phải là Ma tộc sao? Tại sao vẫn còn ở nơi này? Còn mẹ nó theo chúng ta một bàn ăn com? Người rốt cuộc có biết hay không, vì sao kêu Tiên Ma bất lương lập!"

Hắn thân là một cái Ma tộc, không tránh tiên tu liền coi như xong, còn đang hoàng công khai đến tiên môn ăn com. Máu chó là cả môn phái, lên tới chương môn, xuống tới thủ son đệ tử, một chút phản ứng cũng không có, thật giống như đây là cái gì chuyện rất bình thường một dạng.

Hất bàn, bọn họ là đứng đắn tiên môn củ cải được hay không?

"Ngay từ đầu không phải là các người đem ta trời mà tới sao? Còn thế nào cũng phải kéo ta đi Thiên Ngoại Thiên." Lam Hoa hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Nếu không phải là bối vì như vậy, ai nguyện ý ở lại chỗ này?"

"Vậy người bây giờ đến lúc đó đi a!" Cô Nguyệt liếc hắn một cái, hiện tại một không có trời người, hai không có kéo của người! Dù mấy tháng, còn nương nhờ cái này ăn chực là cái quý gì?

"Ây..." Lam Hoa cứng một cái, thật giống như lúc này mới ý thức được, mình đã tự do. Hắn cũng không biết tại sao còn lưu lại nơi này không đi, hơn nữa đến một cái giờ com không giải thích được liền theo thiện tâm ăn ư.

Có thể vừa nghĩ tới rồi đi, đột nhiên lại bước bất động chân, hồi lâu mới thốt ra cái lý do nói, "Ta... Ta thiện tâm ở chỗ này, ta đương nhiên không thể rời đi?" Vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ?

"Đánh rắm!" Cô Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, "Người lúc trước không phải là cách rất vui vẻ sao?" Ban đầu cái đó núp ở Liễu Diệp Lâm chính là ai vậy alo?

"..."

Cô Nguyệt quét trên bàn hai cái củ cải một cái, hồi lâu mới gần từng chữ một, "Chúng ta phái Vô Dịch không nuôi người vô dụng, lưu lại thì phải làm việc. Bao gồm vật biểu tượng! Hiểu không?"

"Ân ân ân." Hai người qua loa lấy lệ gật đầu, tiếp tục lãnh đạm bình tĩnh lừa com, cũng bất kể củ cải hay không là chén không.

Thấy hai người còn chưa động, Cô Nguyệt khoe miệng giắt một cái, "Úc Hồng, đem đi Tiên thành mua thức ăn đệ tử gọi trở về."

Tiếng nói vừa dứt, mới vừa vẫn còn đang lừa com người, tặng một cái đứng lên.

"Yên tâm đi Ngưu ba ba, củ cải giao cho ta. Nhất định trồng ra tài sản, trồng ra trình độ, trồng ra đặc sắc!"

Nói xong vèo một cái, ôm lấy trên đất chậu bông liền hướng sau núi mà đi.

Cô Nguyệt lúc này mới quay đầu nhìn về phía bên cạnh đơn độc còn lại người nào đó.

Lam Hoa: "..."

Đột nhiên có gan dạn cảm bất thường.

Vì vậy... Làm thành mười lạng toàn năng, trước Lam Hoa Đệ Quân. Tại ngân ngui trong vòng một ngày, bị Cô Nguyệt nhìn chăm chăm trọng bày hộ sơn đại trận, thêm môn phái các nơi lớn nhỏ trên trăm cái trận pháp, luyện ba lò phòng bị đan dược, cộng thêm hai cây Tiên khí, hoàn toàn một mỗi thành chố.

]

Đêm khuya.

Một đoàn mượt mà màu trắng lông đoàn xuyên qua tiền điện, thẳng hướng thiên điện một cái hướng khác mà đi, đẩy đến một gian độc lập lầu nhỏ ngoài cửa sổ. Tung người một cái nhảy lên bệ cửa sổ, hai cái lông xù cái đuôi rủ ở dưới bệ cửa sổ.

Lông trắng động vật nhỏ, nhẹ nhàng vén lên cửa sổ, hai mắt màu đen chuyển động, thận trọng quét một vòng bên trong nhà, đột nhiên định ở cách đó không xa trên bàn gỗ. Cặp mắt nhất thời tròn tròn, phát ra kích động một tiếng, "Cục cục..."

Mới vừa tràn ra một tiếng, nhưng lại lập tức dừng trước bất đề xuống chính mình miệng, thờ gấp hai cái, chặt dịch nhìn chung quanh. Ngừng một hồi, như là thấy không người phát hiện, lúc này mới đưa ra một cái nhỏ dài cái đuôi, hướng về cái bàn gỗ phương hướng với tới.

Trên bàn chỉ để một chiếc đèn, lúc này đã cháy hết, nhìn lấy giống như là ngọc thạch chế tạo, phía trên nổi bạch lục xen nhau hoa văn, coi như ở nơi này đêm tối cũng tản ra nhàn nhạt ánh quang.

Lông trắng động vật nhỏ, cố gắng đưa dài cái đuôi, nhưng là cái bàn gỗ tại nhà một đầu khác, trung gian cách thật lâu một khoảng cách, căn bản không có khả năng đủ đến.

Nó tựa như là có chút nóng nảy, bên ngoài một cái đuôi hấp tấp trở lại vung vẩy, hồi lâu như là nghĩ tới điều gì. Đột nhiên miệng nói tiếng người, nhẹ giọng đọc lên một đoạn pháp chú, trong lúc nhất thời nó nguyên bản to mập cái đuôi bắt đầu biến nhỏ kéo dài, ước chừng so với trước kia dài gấp đôi, đã thành công đủ đến hiểu rõ cái bàn gỗ, chẳng qua là như cũ không đủ để cuộn lên ngọn đèn kia, chỉ có trên đuôi lông mịn đủ đến một chút xiu đèn vách tường.

Nó nửa người đều đã chui vào cửa sổ rồi, thấy vẫn là không lấy được đèn, toàn bộ lông đoàn run một cái, dứt khoát đưa ra khác một cái đuôi, mở miệng dùng sức hướng về trên đuôi cắn một chút màu đỏ máu bắn tung nhất thời tuôn ra ngoài, chảy đến trên đuôi, khác một cái đuôi cũng bắt đầu kéo dài ra, thậm chí vượt qua trước cái kia một cái.

Lông trắng động vật nhỏ vui mừng, đều quên cho chính mình cảm máu, trực tiếp đuổi sinh nhật hướng về ngọn đèn kia với tới, mắt thấy liền muốn đủ đến.

Đang ngồi ở bên cạnh bàn Thẩm Huỳnh: "..."

Sau một khắc, nàng đưa tay đem trong bàn đèn, yên lặng lại dời xa một tấc.

"..."

"Sẽ nóng nha." Thẩm Huỳnh nghiêm trang giải thích.

"Người..." Lông trắng cả kinh, lông trên người trong nháy mắt nổi, một đạo giọng nữ truyền ra, "Người làm sao sẽ ở chỗ này!" Bên trong nhà lúc nào có người?

Lông trắng động vật nhỏ một mặt hốt hoảng, cũng không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên hướng nàng tàn bạo một trách móc, "Đem đèn cho ta!" Nói xong, trên người hồng quang lóe lên, hai cái đuôi lần nữa sinh trưởng, kể cả tay của Thẩm Huỳnh cùng nhau, tầng tầng quấn lấy rồi ngọn đèn kia. Xoay người liền muốn hướng ngoài cửa sổ chạy trốn.

Dùng sức kéo một cái, muốn liền người mang đèn trực tiếp kéo đi, có thể còn không chờ nhảy xuống bệ cửa sổ, lại phát hiện luôn... Kéo không nhúc nhích.

Cái này làm sao có thể!

Nó trong miệng nhất thời đọc lên một cái phong quyết, dùng so mới vừa càng lớn gấp mười lần khí lực, dùng sức kéo một cái, còn... Vẫn là không có kéo động.

Đến lúc đó cái đuôi cắn chỗ, truyền tới một trận như tê liệt đau đớn.

"..." Toàn bộ lông trắng đều sợ ngây người.

Thẩm Huỳnh nhìn một chút mình bị cái đuôi khóa thành cầu tay, ghét bỏ cau lại lông mày, rất nhiều lông. Theo bản năng giơ tay lên nhẹ nhàng kéo trở về.

Mới vừa còn lâu kéo không nhúc nhích lông trắng, trong nháy mắt toàn bộ bị kéo trở về, bốn cái móng vuốt còn bắt ở trên bệ cửa sổ không có nhẹ, vì vậy chỉ nghe, một tiếng âm vang, liền đoàn mang toàn bộ bệ cửa sổ trực tiếp bị tùm vào trong nhà.

Ưc mấy cái lần đến dưới chân Thảm Huỳnh, trực tiếp hôn mê đi.

Thảm Huỳnh: "..."

Cái gì đồ chơi? Để cho phải thả nuôi... Bữa ăn khuya?

Mười phút sau.

"Yêu?" Nghe được động tĩnh chạy tới Cô Nguyệt, nhắc lên trên đất lông trắng động vật nhỏ, "Vẫn là chỉ cấp hai yêu loại! Chuyện gì xảy ra?" Hấn quay đầu nhìn về phía Úc Hồng, "Yếu như vậy ép Yêu tộc, là thế nào xông đi đến phái Vô Định?" Còn có thể sờ tới Thảm Huỳnh trong phòng đi.

"Cái này... Ta cũng không biết." Úc Hồng lắc đầu một cái.

"Chẳng lẽ rõ ràng như vậy một cái yêu, các ngươi lại có thể không có một người phát hiện?" Cô Nguyệt nhất thời có chút hoài nghi môn phái mới bày những thứ kia trận pháp, rốt cuộc có tác dụng hay không.

"Trong phái đệ tử tứ nuôi động vật nhiều, đệ tử cũng không biết lúc nào lần vào một cái yêu loại."

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, "Các ngươi nuôi không đều là không có khai trí gia cầm sao?" Đừng tưởng rằng hấn không biết! Bọn họ nuôi những thứ kia, không đều là dự bị tại hấn chụp tiền ăn uống thời điểm, chuẩn bị cho Thảm Huỳnh thịt thức ăn, "Cái này rõ ràng cho thấy con hồ ly đi, vẫn là hai đuôi linh hồ!"

"Hồ ly?" Úc Hồng sững sốt một chút, nhìn một chút cái kia mượt mà hình thể, khó trách không người phát hiện, "Ta còn tưởng rằng là chỉ thịt Thỏ yêu."

Tư Vũ: "Ta còn tưởng rằng là chỉ cừ trắng yêu."

Bích Đào: "Ta còn tưởng rằng là chỉ Trư yêu."

Thảm Huỳnh: "Ừ, thoát nhìn thịt rất nhiều bộ dáng."

Nghê Thanh: "Sur phụ, nếu không ta hiện tại đi lấy đao?"

"Alô, đủ rồi!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn mấy người một cái, "Đều còn chưa bắt đầu hỏi đây! Các ngươi trong đầu trừ ăn ra, còn có thể hay không thể có chút cái khác?" Hôn nữa Tiên giới khai trí Yêu tộc, không phải ai Linh sủng chính là cái nào Yêu Tiên thân thích. Nhìn một cái chính là có chủ được không?

Hấn trực tiếp tiến lên, bóp một cái pháp quyết, đem trên đất Hồ yêu đánh thức.

"Ngươi là ở đâu ra tiểu hồ yêu, tại sao phải trộm chiếc đèn này?" Hấn chỉ chỉ trên bàn ngọc thạch đèn hỏi.

Hồ yêu còn có chút mơ hồ, quơ quơ đầu, theo bản năng nhìn về phía trên bàn đèn, ánh mắt trong nháy mắt liền tròn tròn, "Đèn! Ta..." Nó đột nhiên trực tiếp hướng về ngọc thạch đèn nhào tới.

Hai cái chân trước thật chặt ôm lấy đế đèn, còn không chờ nó cầm lên, lại đột nhiên hét thảm một tiếng, buông lỏng móng vuốt. Móng trước trên lông nhất thời khô vàng, mơ hồ truyền tới một trận vị khét.

Thảm Huỳnh: "... " Đều nói nóng rồi, là nghĩ thịt kho tàu sao? Thanh chung thật tốt.

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, trực tiếp đem Hồ yêu bao vây một thước phạm vi bên trong, lần nữa hỏi qua một lần, "Biết điều giao phó, ngươi một cái Phong Linh căn Hồ yêu, trộm như vậy một chiếc phá đèn làm gì?"

Hồ yêu thật giống như giờ mới hiểu được tình trạng của mình, khiếp khiếp nhìn mọi người một cái, toàn bộ đều quyền rúc thành một vòng, nó không trả lời chẳng qua là ánh mắt vẫn là thỉnh thoảng nhìn về phía trên bàn đèn.

"Không chịu nói?" Cô Nguyệt sầm mặt lại, "Ngươi không chịu nói, ta đây tìm chủ nhân của ngươi nói." Nói xong một cái lộ vẻ khế pháp quyết, liền hướng về đối phương quát tới. Vô luận là Linh sủng vẫn là Yêu Tiên thân thích, tất cả Tiên giới không thành tiên yêu loại đều sẽ có khế ấn, để ngừa bị người ngộ thương. Chỉ tra xét nó là nhà nào hồ ly cũng không khó khăn.

Bạch Hồ run một cái, như là nhìn thấu tính toán của hấn, liền vội vàng kinh ngạc nói, "Không! Không muốn... Cái này cùng chủ nhân của ta không có quan hệ. Là ta tự mình tới trộm đèn, các ngươi không nên đi tìm hấn!"

"Vậy ngươi trộm đèn này có ích lợi gì?"

"Ta... Ta..." Nó âm thanh càng ngày càng yếu, run càng thêm lợi hại rồi, lại nửa ngày cũng không nói ra cái lý do tới.

"Úc Hồng, về phía sau điện đem Lam Hoa kêu đến." Cô Nguyệt cũng lười nghe cái này mập hồ ly nói, quay đầu dẫn dò một câu. Đèn này là ban đầu Lam Hoa móc ra trong đồng Tiên khí kia một cái, hẳn cũng không biết là thứ gì, liền thuận tay đặt ở trong phòng Thảm Huỳnh, cho nàng chiếu sáng dùng rồi. Bây giờ nhìn lại, đèn này phỏng chừng còn có tác dụng khác.

"Đây là Tụ Hồn Đăng à!" Bị kéo vào được Lam Hoa giải thích.

"Tụ Hồn Đăng?" Ý gì?

"Chính là hội tụ tàn hồn dùng." Lam Hoa một mặt không thèm để ý nói, "Bình thường cũng không cái gì tác dụng? Trừ phi là có ai hồn phách thiếu sót, mới cần dùng đến đèn này. Nhưng đèn này chỉ có thể hội tụ người phạm tàn hồn. Tiên nhân muốn là bị trọng thương, hồn phách là kêu không trở lại, nhiều lắm là kêu trở về bộ phận Nguyên Thần."

"Lại có thể chữa trị hồn phách Tiên khí." Cô Nguyệt có chút kinh ngạc, hồn phách loại vật này, một khi giải tán rất khó chữa trị, đặc biệt là người phạm hồn phách cực kỳ yếu ớt, nếu như bị đánh tan, trực tiếp chính là hồi phi yên diệt. Lại còn có thể tu hồn đèn.

"Ai nói đây là Tiên khí rồi hả?" Lam Hoa một mặt nhìn để nhui về mặt.

"Không phải là Tiên khí?" Đó là cái gì?

"Đây là ta tại Du Phong Tiên Vực tìm được, chính tông thập phương Thần khí!"

Thảm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Ha ha... Hóa ra Thảm Huỳnh nhiều ngày trôi qua như vậy, một mực đem Thần khí làm chiếu sáng dùng.

Cái này Thần khí chất lượng cũng quá cao thấp không đều rồi đi?

Như đã nói qua, Lam Hoa rốt cuộc còn có cái gì là không có móc cho Thảm Huỳnh?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Chương 185: Thiên Ngoại Đưa Hồ Ly

"Các vị đại tiên... Cầu cầu các người đem đèn này cho ta mượn đi." Có lẽ là nhìn mọi người đã biết đèn này hiệu dụng, Hồ yêu bắt đầu cầu khẩn, "Ta... Bảo đảm sau mười ngày liền trả lại. Cầu cầu các người!"

"Người cần dùng đèn này, chữa trị ai Nguyên Thần?" Cô Nguyệt nhủ mảy một cái.

"Ta... Ta..." Hồ yêu theo bản năng ngẩng đầu nhìn Lam Hoa một cái, một mặt do dự, chột dạ nhìn bốn phía.

Cô Nguyệt cũng không tâm tình chờ nó biên cố sự, một cái lộ vẻ khế pháp quyết trực tiếp liền hướng về nàng quát tới.

"Không được!" Bạch Hồ hét hoảng muốn ngăn cản, cũng đã không còn kịp rồi.

Không tới chốc lát, Hồ yêu trên da lông trắng tuyền, nhất thời nổi lên một cái pháp ấn, chỉ thấy phía trên mơ hồ viết: Hân Hân hai chữ.

Bạch Hồ trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch!

"Hân Hân?" Ai vậy? Cô Nguyệt quay đầu hỏi, "Ai nghe qua danh tự này?"

Mọi người một mặt mộng bức, rồi rít lác đầu.

Đến lúc đó trên đất Bạch Hồ sùng sốt một chút, trong mắt lóe lên một tia mừng như điên, như là thờ phào nhẹ nhõm.

"Lam Hoa, nơi này người già nhất, người nghe qua cái tên này sao?" Cô Nguyệt không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía một bên Lam Hoa.

Già nhất là cái quỷ gì?

"Tên có chút quen tai... Hân Hân... Hân..." Hân minh tư khổ tưởng nửa ngày, lắc đầu, "Quên rồi!"

"..." Cần người làm gì, vẫn là được xưng làm qua Đế Quân người đầu.

Cô Nguyệt lờm một cái, chân mày xiết chặt, chuyện này hơi bó tay rồi, chỉ có thể chờ đợi ngày mai đi hỏi một chút vị kia mới nhậm chức Tuân quốc vương.

"Bất quá có người, hẳn biết." Lam Hoa đột nhiên nghĩ tới cái gì, đề nghị.

"Ai?"

"Các người chờ một chút, ta đem hân gọi tới." Nói xong như gió chà xát đi ra ngoài, không tới hai phút lại chà xát trở lại, trong tay còn lôi kéo một cái một thân quần áo xanh người đến, một mặt chắc chắn nói, "Liên hân!"

"Thấm thương thân, các... Các vị tiên hữu, đã lâu không gặp a!" Chử Huyền cười một mặt lúng túng.

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

"Giải thích một chút!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, hít sâu một hơi, một cái kéo qua Lam Hoa, "Người này từ đâu xuất hiện?" Hân không phải là bị Thần Qua giam sao? Tại sao lại ở chỗ này?

"Liên... Liên tới hôm nay nhô ra." Lam Hoa một mặt oan uổng, muộn một hồi trước đến trong phòng, thằng này liền tới rồi. Cái này không còn chưa kịp đuổi ra ngoài sao?

"Cô Nguyệt tiên hữu hiểu lầm rồi." Chử Huyền lập tức giải thích, "Ta không phải là trốn ra được. Là Thần Qua cái kia lẫn lộn... Ách, hẳn chủ động đem ta thả ra, Hách Xuyên cùng Phụng Thương chuyện đã hòa giải rồi, chuyện trước kia không nhắc chuyện cũ." Muốn chạy trốn cũng sẽ không hướng cái này tới a, hẳn nhìn một chút ngồi chồm hóm dưới đất, thỉnh thoảng từ trên người Bạch Hồ nắm chặt cọng lông Thẩm Huỳnh, theo bản năng liền hướng sau lưng Lam Hoa né tránh, trên người không hiểu liền mồi.

"Cho nên..." Cô Nguyệt vẫn là một mặt ghét bỏ, quay đầu liền trừng mắt về phía Lam Hoa, "Cái này cùng người tới nơi này có quan hệ gì sao?" Lại tới một cái ăn không ngồi rồi.

Lam Hoa theo bản năng liền dời đi tầm mắt! Ngược lại không quan hệ với ta, chính hân mà tới.

"Ta là tới tìm sư... Đế Quân." Chử Huyền trầm giọng nói, "Ngày đó tại tu di cảnh, rất nhiều nói không tới kịp nói, cho nên..."

"Cho nên? Người dự định ở nơi này đợi bao lâu?"

"Ây... Hai, ba ngày? Hoặc là mấy tháng?" Chủ yếu nhìn Đế Quân.

"Cút!" Hai cái cùng nhau.

Lam Hoa: "..."

Chử Huyền: "..."

Làm ta phái Vô Dịch là trạm thu nhận sao? Một cái hai cái toàn bộ hướng cái này chạy? Mang đến Ma tộc còn không đủ, còn muốn mang đến đối địch đại lục Thiên Đế. Tiếp tục như vậy nữa, bọn họ liền muốn biến thành đối tượng đã kích rồi.

"Ai nha, Nguru ba ba người tới là khách, không cần đề ý loại này chi tiết mà!" Thẩm Huỳnh đứng lên, vỗ một cái Nguru ba ba vai, quay đầu liền hướng về phía Chử Huyền nói, "Mang tiên thạch rồi sao?"

"Hắc?" Chử Huyền sững sốt một chút, nhất thời không hiểu ý của nàng, nhưng vẫn là theo bản năng theo trong túi đựng đồ móc ra chừng mấy túi tiên thạch, thuận tay đưa tới, "Mang... Là mang theo mấy túi."

Nói sớm a!

Thẩm Huỳnh mắt sáng rực lên, nhiều như vậy! Liên vội vàng nhận, toàn bộ đưa cho Cô Nguyệt.

Cô Nguyệt sắc mặt lúc này mới hòa hoãn điểm, "Khục... Tới nay liền coi như xong, ngày mai nhất định phải đi!" Nhìn tại tiền thuê phần trên.

Chử Huyền: "..."

]

Làm sao có gan bị họ bắt đánh cướp ào gác.

"Hân Hân!" Hiểu rõ Bạch Hồ sự tình Chữ Huyền kinh ngạc một chút, "Đi nhiên nhận biết a, đây chẳng phải là Dịch Thủy tiểu tử kia sao?"

"Người nói là Dịch Thủy đại lục!" Cô Nguyệt cũng kinh ngạc một chút, "Hân Hân không phải chính là tên của Dịch Thủy Thiên Đế chứ?"

"Đúng vậy!" Chữ Huyền gật đầu, "Các người không biết sao?" Đây không phải là tiên giới thông thường sao?

Ách...

Tiên giới tân sinh đoàn tở về, bọn họ còn thật không biết.

"Dịch Thủy liên là địa bàn của Hân Hân." Chữ Huyền gật đầu một cái, nhìn trên đất Bạch Hồ một cái, nhú mày một cái nói, "Nhưng đó là cái quái nhân, lạnh như băng không dễ sống chung, từ trước đến giờ cũng không cùng người của những đại lục khác qua lại? Ta cũng chỉ gặp qua hắn mấy lần. Một trăm ngàn trong Thiên Đế, liên Thần Qua cái đó khéo léo, cùng hắn vẫn tính là có điểm giao tình."

Nguyên lai con hồ ly này vẫn là Thiên Đế linh sủng! Cô Nguyệt cúi đầu nhìn một chút trên đất mượt mà động vật nhỏ, khó trách có thể nuôi ra như vậy hình thể.

"Lại người là Đế Quân linh sủng, cái kia trộm cái này Tụ Hồn Đăng có ích lợi gì?" Cô Nguyệt tiếp tục hỏi, cái kia Hồ yêu lại vẫn là co lại thành một đoàn, không chút nào trả lời ý tứ, "Người nếu là không nói, chúng ta đây cũng chỉ có thể đem người đưa lên Thiên Ngoại Thiên, hỏi một chút Hân Hân Đế Quân."

"Không muốn..." Bạch Hồ hoảng loạn lên, đột nhiên cong người hướng về Cô Nguyệt liên nhào tới, nghĩ muốn phá trận mà ra. Nhưng nó một cái liên hóa hình cũng không biết tiểu hồ yêu, làm sao có thể xông đến ra Cô Nguyệt trận pháp. Trong nháy mắt liên bị bắn trở về, trên người cũng bị trận pháp đánh khét một mảnh, thật tốt một cái Bạch Hồ, cứng rắn bị nướng thành đen, hoàn toàn quán ở trên mặt đất không thể động đậy, chỉ có thể phát ra trận trận ô ô khê kêu.

Cô Nguyệt trực tiếp bóp cái ngủ mê man pháp chú, để cho Hồ yêu ngất đi. Nếu là Thiên Đế linh sủng, hắn cũng không biết bị thương quá ác. Bất kể năng lực cuộc trộm đến làm gì, hỏi Hân Hân tự nhiên sẽ biết.

"Cái này nhất thời hồi lâu, xem ra là không hỏi được rồi." Cô Nguyệt phản phó nói, "Úc Hồng, trước tiên đem hồ yêu ka quan ở sau núi pháp trận đi thôi."

"Vâng!"

"Chờ tìm cái thời gian, đưa nó trở về dễ... Chờ một chút!" Hắn nói giao phó đến một nửa, sắc mặt nhất thời tối sầm lại, "Thẩm Huỳnh, đem hồ ly trao xuống, đều nói không thể ăn!"

"Cắt!"

"Cắt em gái người a, người nha là người Quảng Đông sao? Đầu nói không thể ăn... Cái đuôi cũng không được!"

"..."

Mẹ kiếp xem ra cần phải vội vàng đem con này không thể hóa hình hồ ly, đưa đi. Lập tức, lập tức!

Ngư ba ba cùng Nghệ Thanh đi Thiên Ngoại Thiên đưa hồ ly rồi, sở dĩ gấp gáp như vậy, là bởi vì cái con kia Hồ yêu nửa đêm lại xảy ra chuyện. Nó muốn chạy trốn, lại xúc động sau núi Hộ Mạch Trận, hoàn toàn biến thành một cái nướng hồ ly. Nếu không phải là củ cái liên đang ở phụ cận, dứt nó ăn mấy cây tiên thảo, phỏng chừng hồ ly mệnh cũng bị mất.

Cái này mập hồ ly rất có thể giăng co, hết lần này tới lần khác lại cái gì cũng không chịu nói, để tránh nó đem mình cho giày vò chết rồi, hồ ly Nguyệt không thể không trước thời hạn lên đường đi Thiên Ngoại Thiên rồi.

Bọn họ không biết Dịch Thủy Thiên Đế tính cách, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên kéo theo Nghệ Thanh.

Hai vị gia trưởng không ở, toàn bộ phái Vô Định hoàn toàn thả bay tự mình rồi. Sống cũng không làm rồi, tiên thảo cũng không trồng rồi, toàn môn phải đều bắt đầu nghiên cứu, cho chừng môn nấu cơm một trăm lẻ một loại nấu nướng phương thức.

Thẩm Huỳnh đang do dự có muốn hay không tổ chức cái môn phái thần bếp giải thi đấu cái gì, cái con kia bị Ngư ba ba mang đi Hồ yêu, lại đột nhiên trở về tới rồi.

Hơn nữa còn là bịch bịch một cái, rơi đến hậu điện sân nhỏ, miễn cưỡng đập bẻ nóc nhà, trực tiếp rơi vào chiếc kia đầu bếp không cho bất kỳ ai đụng

nồi lớn.

Thẩm Huỳnh: "..."

Ngoài phòng mọi người: "..."

Cho nên... Đây là muốn làm nguyên liệu nấu ăn ý tứ sao?

Thật là một cái có theo đuổi hồ ly a!

(\Rightarrow)

Thẩm Huỳnh đang suy nghĩ có muốn hay không tác thành nó thời điểm, toàn bộ hồ ly lại đột nhiên theo trong nồi bò ra, hai cái móng vuốt một cái móc vào vạt áo của nàng, dùng sức rút giọng nữ lớn tiếng nói, "Thẩm chương môn, học trò ngươi bị Yêu Tiên bắt đi!"

"..."

Đây là chỉ heo chứ?

"Chuyện gì xảy ra?" Lam Hoa phản ứng đầu tiên, một cái xóc lên trên đất Hồ yêu, "Ngươi làm sao sẽ trở lại?" Hơn nữa còn chỉ có nó một cái, "Những người khác đâu?"

"Ta... Chúng ta... Ở trên đường gặp... Gặp phải Yêu Tiên." Hồ yêu run lên, mang chút ít kinh hoàng nói, "Bọn họ đánh... Liên... Liên bị bắt đi rồi. Bọn họ nhìn ta cũng là yêu loại mới không đụng đến ta, các ngươi... Nhanh đi cứu bọn họ đi."

"Yêu Tiên!" Một bên Chử Huyền nhíu mày một cái, mang chút ít kinh thường nói, "Thần Qua rốt cuộc làm sao quản lý Phụng Thương, thậm chí ngay cả Yêu Tiên đều có thể tùy ý xuất nhập sao?"

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, không nói gì. Đến lúc đó cái đó Hồ yêu mang chút ít sức rút nói, "Ta thật vất vả mới thoát ra tới thông báo các ngươi. Vậy... Cái kia hai Yêu Tiên rất lợi hại, các ngươi nhất chuẩn bị cẩn thận chu toàn, lại đi cứu người."

"Bọn họ bị bắt đi nơi nào?" Lam Hoa hỏi.

"Ta... Ta không biết." Hồ yêu lắc đầu một cái, "Chỉ thấy bọn họ là đi về phía nam bên đi."

"Nam?" Chử Huyền tế suy nghĩ một chút, "Vậy hẳn là đi đến cái khác đại lục, Thẩm... Thương thần, Yêu Tiên cùng chúng ta tiên tu từ trước đến giờ không hợp, trong phái trường lão bị chộp tới, phòng chừng không chiếm được tốt gì. Chúng ta vẫn là vội vàng lên đường đi, nếu không..."

"Không nóng nảy." Thẩm Huỳnh đột nhiên xoay người miễn cưỡng ngồi về trên ghế, cúi đầu nhìn Hồ yêu một cái, "Ngươi nói Ngưu ba ba cùng đầu bếp, đều bị bắt, vẫn là Yêu Tiên bắt?"

"Đúng!" Hồ yêu gật đầu, "Ta tận mắt nhìn thấy, các ngươi nhanh đi cứu người, chậm liền không còn kịp rồi."

"Gấp đi nữa cũng muốn trước biết rõ không phải." Thẩm Huỳnh vẫn là một mặt lãnh đạm bình tĩnh, "Để cho ta đoán một chút. Hai người bọn họ đều là Thiếu Đế tu vi, có thể bắt bọn hắn Yêu Tiên, cái kia ít nhất so với bọn hắn tu vi cao hơn, nói cách khác ít nhất là Tiên Đế. Nhưng là... Ngươi khả năng không biết, bọn họ là Kiếm Tiên! Không nói Ngưu ba ba, liền chỉ cần đầu bếp, Tiên Đế tới mười cái tám cái cũng trời không đi hắn."

Nghe vậy, Bạch Hồ run một cái, mới vừa còn sức rút ánh mắt đột nhiên mang chút ít hốt hoảng dời đi chỗ khác rồi.

"Nói cách khác..." Thẩm Huỳnh tiếp tục nói, "Bắt người của bọn hắn thế nào cũng sẽ là Thiên Đế, hơn nữa tuyệt đối không chỉ một cái. Lam lão bản cái đó bạn gay, trong Thiên Đế có mấy cái là Yêu Tiên?"

Chử Huyền cứng đờ, gà dầu rốt cuộc là cái quý gì? Nhưng vẫn là biết điều trả lời, "Trong thập phương Thiên Đế, có ba cái là Yêu Tiên. Thanh Trạch Tiêu Đình, Phượng Thiên Ô Hồng, còn có Thiên Chiếu Bạch Đề."

"Chỉ có ba cái, cái này thì dễ làm." Thẩm Huỳnh ánh mắt nhẹ mị, đối với trên mặt đất Hồ yêu đẩy ra một nụ cười, "Sẽ nói cho ngươi biết một chuyện, chim nhỏ cùng cái ruộng cùng Ngưu ba ba đều rất quen, không thể có thể bắt bọn hắn. Cho nên cũng chỉ còn lại có cái cuối cùng rồi."

Bạch Hồ theo bản năng cuộn rút thành một đoàn.

"Cuối cùng cái kia cái gì bạch..."

"Bạch Đề!" Chử Huyền nhắc nhở.

"Ồ, người này chúng ta cũng không nhận ra, không có thù không có oan tới bắt người nói không thông. Cho nên những người đó chỉ có thể là hướng về phía người tới." Cúi đầu nhìn về phía Hồ yêu, tiếp tục nói, "Một đám cố ý đến tìm ngươi, có thể bắt lấy đầu bếp cùng Ngưu ba ba Yêu Tiên, lại chỉ cần đề cho ngươi trốn thoát, cái này không khoa học, trừ phi..." Nàng ánh mắt trầm xuống, "Ngươi theo chân chúng nó là một phe!"

"..."

"Người một cái trộm đồ không được, bị đánh trọng thương Hồ yêu. Nguy hiểm trước mắt không chạy trốn, ngược lại trở về báo tin. Cù cái cũng nghĩ ra được, nhất định là có mục đích gì khác."

"..."

"Người mới vừa lại nhắc nhở chúng ta, nhất định phải làm đủ chuẩn bị lại đi cứu người. Cái này chuẩn bị dĩ nhiên là càng đầy đủ càng tốt, phổ thông Tiên khí không được, tốt nhất mang theo một hai kiện Thần khí. Tỷ như giống như: Tụ Hồn Đẳng?"

Hồ yêu run càng thêm lợi hại rồi, toàn bộ thân thể cong lên, một bộ sau một khắc liền định xông ra bộ dáng.

Thảm Huỳnh lại trực tiếp ngồi chồm hổ xuống, xit lại gần Hồ yêu, gần từng chữ một, "Nói láo động vật nhỏ, nhưng là sẽ bị thịt kho tàu nha!"

Hồ ly: "..."

Người: "..."

Hồi lâu... [Vô Vô: Giờ chẳng nào nói Thảm đại tiên chỉ biết hack ta thiên, thông minh cỡ đại đạo thể cơ mà]

Bị phơi bày Hồ yêu đột nhiên thân hình vừa thấp xoay người nhảy ra, liền muốn chạy đi.

Bên cạnh Lam Hoa, trực tiếp vung tay lên, một đạo ma khí đánh tới, đem Hồ yêu dừng trở lại, một đầu quăng trên đất, bắt đầu liều mạng giãy giụa, "Buông ta ra... Buông ra, ta không có lừa các ngươi, bọn họ đích xác bị bắt đi rồi. Ta chỉ muốn ngọn đèn kia mà thôi, chỉ là muốn đèn..."

Nhưng vô luận nó làm sao giãy giụa, đều không cời ra cái kia sợi ma khí, ngược lại trắng tinh trên người bị dây dưa ra từng cái vết máu. Nó lúc này mới đình chỉ giãy giụa, như là đã nhận mệnh, âm thanh đều mang theo chút ít nức nở, "Cầu cầu các ngươi... Đem đèn cho ta mượn đi! Ta sẽ không đem chuyện nơi đây nói ra, liền làm không có gì cả phát sinh. Các ngươi nếu là không tin, sau chuyện này lại giết ta đều được! Ta chỉ muốn mượn ngọn đèn kia cứu người, ô ô ô... Cầu cầu các ngươi!"

"Chúng ta làm chuyện gì?" Thảm Huỳnh nhíu mày một cái, lời nói này?

"Ta... Ta sẽ không nói. Thật sự thật sự!"

"Nói một chút coi, nơi này xảy ra cái gì?" Người đến lúc đó nói đi à!

Hồ yêu lúc này mới ngẩng đầu lên, yếu ớt nói, "Các ngươi... Ồ... Chứa chấp Ma tộc."

Bị chứa chấp Lam Hoa: "..."

Ách... Hóa ra nó là vì cái này, tối hôm qua mới sống chết không nói tại sao trộm đèn sao? Mấu chốt chuyện này, thật là có điểm không nói được. Thảm Huỳnh đột nhiên có chút lý giải, Nguru ba ba tại sao như thế phản đối Lam Hoa ăn chức rồi.

"Được rồi, ta trước đi tìm bọn họ hai cái trở lại." Những thứ khác chờ Nguru ba ba trở lại hẵng nói.

"Thiện..."

"Chứa chấp lưu lại!"

Lam Hoa: "..."

"Cái đó cơ... Ta đối thoại chiếu đường không quen, người dẫn đường! Mang theo cái này con động vật nhỏ."

Chữ Huyền: "..."

Có thể yêu cầu không bỏ bớt phía sau chữ kia sao? Đột nhiên cảm thấy gà trống đầu tốt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chương 186: Luyện Thần Chi Chuông

Phượng Thiên, Phượng Loan cung

Trên đại điện, một thân quần áo xanh Ô Hồng đang tại từng cái trang bị đầy đủ hạt giống cái rương trước, đi tới đi lui, thỉnh thoảng hỏi mấy câu bên người Tiên quan.

"Đây chính là mới tìm được một nhóm tiên thực hạt giống?"

"Đúng vậy Đế Quân, tổng cộng ba trăm bảy mươi lăm loại, mỗi dạng một trăm viên. Đây là thượng đẳng tiên chủng, cố ý ở trên tiên mạch nuôi qua. Bảo đảm nhập thổ trong vòng hai ngày liền sẽ nảy mầm."

"Ừm." Ô Hồng gật đầu một cái, "Kiểm tra qua chưa? Xác định không có xấu loại?"

"Kiểm tra mười lần."

"Lên đường trước lại tra một lần!" Hắc mi tâm nhú một cái, "Đây chính là đưa đến thượng thần vậy đi, một viên đều không thể bị lỗi, biết không?"

"Vâng, Đế Quân."

"Còn có đem cái rương này cũng đổi, thông thường Phong linh rương, chỉ có thể cất kín tiên khí, đổi thành ô tiên mộc đấy!"

"Ừ."

"Đúng rồi, nói lần trước tiên mạch đưa rồi sao? Lần này lại thêm một cái, nếu là phát mầm lại dài không tới thành thực liền thảm."

"Ừ."

"Đúng rồi đúng rồi, đem tiên hơi thở cũng mang theo, dùng cái đó loại lớn nhanh."

"... Vâng."

"Trên đường nhất định phải cẩn thận, đừng đụng hư rồi, toàn bộ hành trình dùng tiên khí che chở."

"..."

"Được rồi, vẫn là ta đi đưa đi! Luôn cảm thấy không yên tâm."

"..."

Ô Hồng giơ tay vung lên, đem tất cả chứa hạt giống cái rương, nhận được một cái trữ vật trong hộp ngọc, thận trọng bụng mà bắt đầu, đang định ra ngoài. Một cái Tiên quan lại vội vội vàng vàng chạy vào.

"Đế Quân, Thiên Chiếu Bạch Đế Quân cầu kiến!"

"Bạch Đề?" Ô Hồng sững sốt một chút, "Hắn tới làm chi?" Còn chọn tại hắn phải đi cho thượng thần đưa hạt giống thời điểm.

Nhiều mây một cái, không thể làm gì khác hơn là đem trong tay hộp ngọc giao cho bên người Tiên quan, lại dặn dò một lần hôm nay nhất định phải đưa đến phái Vô Địch. Lúc này mới vậy tay để cho người đem người bên ngoài mời vào.

]

"Ô Hồng Đế Quân." Không tới hồi lâu, cánh cửa đi tới một thân áo xanh trường bào, thêu kim sắc y văn nam tử, một mặt râu quai nón trắng như tuyết một mảnh, âm thanh lại sáng như hồng chung, "Nhiều năm không gặp, không tri kỷ tới khờ khờ."

"Bạch Đề Đế Quân." Ô Hồng khách khí cười cười, "Hôm nay làm sao có rảnh rồi tới ta cái này Phụng Loan cung?" Mặc dù đều là Yêu tộc, nhưng Phụng Thiên phần nhiều là phi cầm thành tiên, mà Thiên Chiếu chính là chim chạy chiếm đa số, hai cái đại lục quan hệ không coi là được, cũng không gọi được kém. Bạch Đề chủ động tới tìm hắn, đến là lần đầu tiên.

"Chúng ta cùng thuộc về Yêu tộc, theo lý nhiều hơn qua lại mới được." Bạch Đề cười càng thêm hòa khí.

"Chẳng qua là như vậy?" Ô Hồng thần sắc không thay đổi, trực tiếp phơi bày, "Bạch Đế Quân tới đây, coi là thật chẳng qua là tới cùng ta nói chuyện cũ, không có chuyện khác?"

"Ô Hồng Đế Quân quả nhiên tâm tư bén nhạy." Nụ cười trên mặt Bạch Đề cứng một cái, "Không sợ Ô huynh trò cười, hôm nay ta tới này, đích xác là muốn cầu Đế Quân một chuyện. Là liên quan với ta cái kia không nghe lời con gái."

"Làm sao, người cái kia tiểu công chúa lại không thấy?" Ô Hồng âm thanh một thấp, mang theo chút ít ý giễu cợt. Bạch Đề có một cái con gái chuyện, toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều biết.

Bạch Đề như là đã thành thói quen, thờ dài một cái, "Người cũng liền chỉ biết, ta là một cái như vậy hài tử. Ngày thường đều nông cày, dưỡng thành

bộ kia tánh tình búống bình. Nàng vừa ý ai không được, hết lần này tới lần khác vừa ý... Ai, mắng nàng mấy câu, lại còn nói không trở lại vẫn thật là không trở lại."

"Ừ, vậy người không đi tìm người cái kia con gái, tới ta Phụng Thiên làm gì?" Ô Hồng hỏi, "Ta lại không biết nàng ở nơi nào?"

"Đế Quân nói đùa. Hôm qua đến lúc đó ở khách đại lục nhìn thấy nàng, vốn định cưỡng ép mang nàng trở lại, chẳng qua là..." Hắn như là nghĩ tới điều gì, nhíu mày một cái, "Không xảo ngộ đến hai cái khó dây dưa Kiếm Tiên, ta đều thiếu chút nữa bọn họ nói. Nếu không phải là Quý Triết Đế Quân vừa vặn tại, cộng thêm Thần khí luyện thần chuông. Mới miễn cưỡng đưa bọn họ bắt lại." Hắn lần nữa thờ dài, mới tiếp tục nói, "Có thể đưa bé kia, lại thừa dịp ta cùng bọn họ đấu pháp thời điểm lại chạy rồi, ta tìm một ngày cũng không trông thấy tung tích của nàng." Hắn càng nói càng tức, hung ác trợn mắt nhìn trên tay cái chuông nhỏ một cái, mới tiếp tục nói, "Ta đoán nàng khoảng thời gian này, nhất định là bị hai cái này Kiếm Tiên cho lừa gạt, giấu đi, bây giờ hẳn là lại tránh trở về. Nghe nói Ô Hồng Đế Quân cùng những thứ kia tiên tu đại lục Đế Quân đều có vài phân giao tình, chẳng biết có được không giúp ta nói lên một câu, để xuống cho mặt tiên nhân, giúp ta tìm tìm?"

Ô Hồng gật đầu một cái, cái này đến không phải là đại sự gì.

"Bất quá, người nếu như là đã bắt cái kia hai Kiếm Tiên, vì sao không trực tiếp hỏi bọn họ ở đâu?"

"Người mặc dù bắt rồi, nhưng này luyện thần chuông yêu cầu bảy ngày mới có thể mở ra một lần, ta nhất thời cũng không cách nào đem người thả ra hỏi." Nói lấy, trong tay hắn chuyển một cái, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một cái màu bạc cái chuông nhỏ, trung tâm còn mơ hồ có lửa cháy quang chớp động. Nếu là đội thêm bảy ngày, phỏng chừng con gái sớm chạy rồi.

"Cái này đến lúc đó dễ giải quyết." Ô Hồng đề nghị, "Ta Vũ tộc có một môn vấn tâm trận pháp, có thể ở khác người yếu ớt thời điểm, thấy qua hướng ký ức. Chỉ cần ở nơi này trên đồng hồ bao lên trận này, nói không chừng liền có thể tìm được người cái kia tiểu công chúa vị trí."

"Như thế rất tốt!" Bạch Đề vui mừng, liền vội vàng đem chuông đưa tới, "Vậy làm phiền Ô Hồng Đế Quân rồi."

Ô Hồng nhận, mơ hồ cảm giác được bên trong có hai cổ tiên nhân khí tức, một bên kết ấn một bên thuận miệng hỏi, "Đúng rồi, cái này chuông trong Kiếm Tiên là ai, lại có thể có thể cùng người so sánh cao thấp, xem ra không bình thường a."

"Cái này... Ta cũng không biết, lúc trước chưa từng thấy qua."

"Ồ..."

"Chỉ nghe bọn hắn nói, hình như là cái gì... Phái Vô Địch."

Loảng xoảng!

Ô Hồng tay run một cái, trực tiếp đem trong tay cái chuông nhỏ cho ném ra ngoài.

Không... Không... Không... Phái Vô Địch!

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Người mẹ nó trời chọc ta!

"Ô Hồng?" Bạch Đề cả kinh, liền vội vàng tiếp nhận luyện thần chuông, "Người cái này là thế nào..." Hắn lời còn chưa nói hết, lại nhìn thấy đối phương đột nhiên sắc mặt trắng bệch, hai cái tay run cùng lá rơi trong gió tựa như.

Không không không... Nhất định là hắn nghe phương hướng không đúng.

"Người... Người người... Người lặp lại lần nữa, bọn họ là cái nào... Nơi nào Kiếm Tiên?"

"Phụng Thương, phái Vô Địch a!"

Àm, một đạo thiên lôi trực kích hướng tâm miệng, Ô Hồng cảm thấy cả thế giới đều khét.

Phốc...

Mơ hồ cảm thấy một hợp lão huyết phun ra ngoài.

"Bạch Đề!" Hắn đột nhiên bắt lại tay của Bạch Đề, một mặt vội vàng nói, "Nghe ta một câu vội vàng, lập tức, lập tức đem người đem thả rồi, nhanh hơn!" Nếu không liền không còn kịp rồi.

"Cái gì?" Bạch Đề một mặt mờ mịt, "Nhưng là lần này chuông muốn bảy ngày sau mới..."

"Vậy thì đập nha!" Ô Hồng nhanh muốn khóc, "Dùng Tiên khí, dùng dị lôi, dùng nguyên hỏa. Cái gì đều có thể, vội vàng đem người thả ra đi à!"

"Nhưng này là Thần khí..."

"Thần mẹ nó Thần khí, bây giờ còn quân cái gì thần... Đúng rồi, dùng Thần khí có thể đập ra. Ngươi chờ một chút, ta có... Ta cho ngươi!" Nói lấy soạt một cái móc ra một cái đàn cổ liền nhét vào trong lòng ngực của hắn.

"Vô vọng lắm..."

"Cho! Dùng cái này đập! Liền như vậy, hay là để ta đi!" Nói xong, giờ lên trong tay cầm liền hướng trong tay hắn té tới.

"Chờ một chút... Ô Đê Quân!" Cầm không phải như vậy dùng a!

Mắt thấy thanh kia cầm liền muốn nện xuống, đột nhiên trên tay Bạch Đê chuông phát ra một đạo chói mắt bạch quang, nguyên bản lớn chừng bàn tay chuông, bắt đầu càng biến càng lớn. Bạch Đê không thể không ném xuống đất, trong chớp lát, đã kinh biến đến mức người cao.

Ngay sau đó rắc rắc một tiếng, nguyên bản màu bạc phía trên chuông, xuất hiện từng cái khe hở, bắt đầu hướng về toàn bộ mặt đồng hồ lan tràn, ngăn ngừ ba hơi thở công phu, đã trải rộng toàn bộ mặt chuông.

"Chuyện này... Đây là!" Bạch Đê cả kinh, "Ta luyện thần..."

Hắn lời còn chưa nói hết, một tiếng ầm vang vang, chuông bạc trực tiếp vỡ vụn, trong nháy mắt không lồ kiếm khí, ừ ừ kéo đến công đi qua...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Chương 187: Nói Phải Trái

"Ô Hồng Đế Quân, ta phái Vô Dịch cùng ngươi Phụng Thiên luôn luôn giao hảo, trước ngươi trợ giúp nhóm kia tiên chủng là thật tốt. Thẩm Huỳnh còn có ý đề cập tới, nói để cho chúng ta lần sau thật tốt cảm ơn ngươi. Chúng ta nhưng là thành ý muốn cùng ngài làm bạn."

"Tiên hữu nói đúng!"

"Liên Tuyền Đồng đứa bé kia, cũng cả ngày nhớ tới hai vị Đế Quân thúc thúc, nghĩ tới thăm đám các người. Đây đều là duyên phận a! Cùng ở tại nhất giới, đã có duyên, thì phải nhiều hơn quý trọng mới là, ngươi nói đúng không?"

"Tiên hữu nói đúng!"

"Ta phái Vô Dịch mặc dù không phải là cái gì tiên giới cửa chính, nhưng cũng coi là có nguyên tắc tiên môn. Đề từ trong môn người người hiền hòa, không phải là người gây chuyện gì. Nhưng cũng không phải là người sợ phiền phức."

"Tiên hữu nói đúng!"

"Đế Quân muốn quảng giao bạn tốt, chúng ta dĩ nhiên khó mà nói cái gì. Nhưng, tu hành có nguy hiểm, giao hữu cần cẩn thận! Nên giao bằng hữu có thể giao, không nên giao hay là chó mù giao thật là tốt!"

"Tiên hữu nói đúng!"

"Thật ra thì đi, ngươi Đường Đường một cái Đế Quân, coi như nhân tế quan hệ thiếu chút nữa, cũng không có quan hệ gì. Ai còn có thể đem ngươi thế nào? Duy nhất có thể đem ngươi thế nào, cũng cứ như vậy một cái, ngươi làm sao khổ cho chính mình kéo chuyện phải không?"

"Tiên hữu nói đúng!"

"Về phần cái kia Bạch Đê Đế Quân, trước Thẩm Huỳnh bắt một cái tới phái Vô Dịch trộm đồ Hồ yêu. Chúng ta phát hiện trên người nàng có Hân Hân dòng chữ, vốn là muốn tra rõ ràng. Kết quả ở trên đường, Bạch Đê liền nguyên do cũng không hỏi một tiếng, trực tiếp liền đối với hai ta ra tay, đem chúng ta nhốt vào trong cái chuông kia. Ngươi biết... Chúng ta phái Vô Dịch không ưa nhất cái loại này người không nói phải trái."

"Tiên hữu... Nói đúng!"

"Cho nên hôm nay chúng ta phá chuông sự việc, cùng trận này tỷ đấu, đều là vận bất đắc dĩ mà thôi. Ngươi nói có đúng hay không?"

"Tiên hữu nói... Dạ dạ dạ!"

Đạo lý ta đều biết, nhưng là... Tại sao phải liền hắn một khối đánh a! Hơn nữa còn tận hưởng trên mặt bắt chuyện, nói xong nói phải trái đây?

Mấu chốt là hắn còn không dám trả đũa!

(? _?)

"Vậy hôm nay chuyện này..."

"Là lỗi của ta!" Ô Hồng dùng sức gật đầu, "Là ta người quen không rõ, mù kết bạn."

"Đế Quân quả nhiên là người biết lý lẽ, như thế..." Cô Nguyệt đang định cất vào chính đề, nói một chút vấn đề bồi thường các loại.

Bịch một tiếng, một cái quần áo xanh thân ảnh liền đập xuống, rào rào vào trong cái ao bên cạnh, chính là bị Nghệ Thanh đánh thành chó Bạch Đề. Không trung cái kia không lồ kiếm khí dừng lại, bóng người của Nghệ Thanh lúc này mới rơi xuống.

Sau đó...

Quay đầu nhìn về phía quỳ ở một bên Ô Hồng.

"Ngươi..."

Ô Hồng toàn thân run lên, không đợi đối phương ra chiêu, lập tức giơ cao một cái tay nói, "Tiên hữu chậm đã, ta hiểu! Ta hiểu!"

Nói xong nhanh chóng đứng lên, bước nhanh đi tới bên cạnh cái ao, vô cùng dứt khoát tung người nhảy một cái, ùm một tiếng chủ động "Roi" đến trong ao.

Căn bản không có ý định đánh hấn Nghệ Thanh: "..."

]

Chỉ muốn điểm đen tiên thạch Cô Nguyệt: "..."

Gặp phải quá xứng hợp đồng đội cũng không là một chuyện tốt. Thiên Chiêu, Hạ Vân Thiên cung.

Đã đợi đến nhanh ngủ Thẩm Huỳnh.

"Ta nói, cái đó gà a..."

Chữ Huyền một mặt khóc không ra nước mắt, cho nên tên của hấn xác nhận gà trống rồi sao?

"Gà tại!"

"Ngươi xác định ngươi dẫn đường là chính xác?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút trước mắt, đã sập thành phá dỡ hiện trường Thiên cung.

"Không sai thượng thần, ta xác định nơi này chính là Thiên Chiêu Hạ Vân Thiên cung, Bạch Đề chính là ở nơi này."

"Ồ, nhưng chúng ta đã đợi ba giờ rồi. Cái gì đó bạch gà thật sẽ trở về sao?"

"..." Là Bạch Đề đi à!

"Bạch Đề hiện không ở nơi này Thiên cung, liền Quý Triết cũng không biết hấn đi nơi nào, cho nên chỉ có ở đây chờ mới bảo đảm nhất."

"Quý Triết là ai?"

"Thượng thần..." Chữ Huyền khoe miệng giật một cái, chỉ chỉ dưới chân nàng nói, "Ngươi giẫm đạp cái đó chính là Xương Nặc đại lục Quý Triết Đế Quân."

Mới vừa không phải là ngươi nghe một chút các tiên quan nói, Bạch Đề có khả năng đi tìm Xương Nặc Quý Triết Đế Quân, mới thuận tay đi bên cạnh đại lục bắt người qua tới, trực tiếp đánh thành như vậy sao? Đừng không lấy ngoại hiệu liền không nhớ được là ai vậy uy.

"Ồ." Thẩm Huỳnh lúc này mới thu chân, xoay người bùn nát, ngồi ở bên cạnh trên tảng đá.

Ai... Rốt cuộc phải đợi tới khi nào?

Nàng đói.

Sau một ngày.

Phái Vô Địch hậu điện.

Bếp sau uống khói (thuốc) từ từ dâng lên, bên trong sân trên bàn gỗ, rậm rạp chẳng chịt bày đầy hơn mười đạo phương mùi thơm khắp nơi món chính. Bất ngờ hôm nay bên cạnh bàn chỉ ngồi Thẩm Huỳnh một cái, chính ăn như hổ đói tiêu diệt trước mắt thức ăn núi.

Bên trong viện còn có mười mấy người, trong đó có bốn người chính ngồi hàng hàng ở trên ghế đầu gỗ, mặc dù mỗi cái trên người đều là tiên khí tràn ra, lại người người hai chân khép lại, hai tay đặt ở trên đầu gối, lưng thẳng tắp, muốn nhiều quy củ có bao nhiêu quy củ.

Chính là Thiên Đế tổ bốn người.

Ai cũng không có nói nói, cả viện đều quanh quẩn, rặng rắc rặng rắc lại rắc rắc gặm thức ăn âm thanh.

Bạch Đê: "... "Thật là đáng sợ, cái đó đánh hấn Kiếm Tiên lại có thể đang cắt thịt, đây là uy hiếp chứ?

Quý Triết: "... "Thật là đáng sợ, cái đó đánh hấn thượng thần lại có thể đang ăn thịt, đây là uy hiếp chứ?

Ô Hồng: "... "Thật là đáng sợ, thượng thần một bộ nghĩ thêm đồ ăn bộ dáng, sẽ không thật muốn ăn nó chứ?

Chữ Huyền: "... "Thật là đáng sợ, chờ một chút... Hấn tại sao phải sợ?

"Chữ Huyền! Ngươi ngồi cái kia làm gì?" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn bên phải nhất Chữ Huyền một cái, không nhìn ra đó là bị cáo tịch sao?

Chữ Huyền sững sờ, cái này mới phản ứng được. Đúng nga, hấn lại không có phạm sai lầm, làm gì ngồi ở chỗ này?

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

Đệt! Cùng thập phương Thiên Đế ngồi ngang hàng thói quen, theo bản năng liền ngồi xuống đi à.

$0|\overline{\quad}\lfloor$

Lập tức đứng lên, đứng ở bên cạnh Cô Nguyệt. Thuận tay lại đem bên cạnh cái con kia lông trắng hồ ly, ném vào trên ghế đầu.

"Kiều..." Bạch Đê một mặt thương tiếc, theo bản năng muốn ôm lấy bên cạnh hồ ly, đưa tay đến một nửa, lại rút trở về, tiếp tục ngồi xong.

"Nói đi, rốt cuộc chuyện gì?" Cô Nguyệt lờm một cái, xoay người đẩy một cái bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Làm chính sự đây! Ngươi ngồi bên kia đi, chớ cản trở chuyện."

Thẩm Huỳnh sững sờ một chút, theo bản năng đứng dậy, lại phát hiện cái ghế khác toàn bộ chuyển tới bị cáo tịch đi rồi, bên cạnh căn bản không có cái ghế.

"Thượng thần, ta cái này có cái ghế!" Chữ Huyền ánh mắt sáng lên, lập tức chân chó theo túi trữ vật móc ra một cái đỡ ghế buông xuống, "Mời ngài ngồi."

"Cảm ơn a!" Thẩm Huỳnh lúc này mới ngồi xuống, tiếp tục trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác lùa com lùa com.

Đang định dời cái ghế Nghệ Thanh: "... "Tiểu kỹ nữ!

Chữ Huyền: Ô! Tại sao cảm thấy sau lưng lạnh lạnh đi?

"Thượng thần! Các vị tiên hữu, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm a!" Bị đánh thảm nhất Quý Triết giành trước vậy nói, "Bạch kiều chính là Bạch Đê Quân con gái độc nhất. Chỉ vì nàng rất lâu không trở về nhà, Bạch Đê Quân mới ra ngoài tìm kiếm. Ta cũng là trên đường tình cờ cùng hấn gặp nhau, chúng ta thật sự không quen a!"

Bạch Đê: "... "Không có nghĩa khí gia hỏa!

Trừng mắt liếc hấn một cái, mới ôm quyền nói, "Chuyện này đúng là ta hiểu lầm hai vị! Khi đó ta thấy Kiều Kiều ở trên tay các ngươi, còn bị thương. Cho là các ngươi... Nhất thời tình thế cấp bách mới ra tay. Sau đó cũng tỉnh táo lại tới, có thể các ngươi đã bị nhốt vào Thần khí, cho nên mới... Việc đã đến nước này, vô luận các ngươi nghĩ xử trí như thế nào, ta đều cam nguyện chịu đựng." Chủ yếu là thật không đánh lại!

"Còn có ta, trên... Thượng thần, Ta cũng vậy!" Quý Triết cũng lập tức nhấc tay tỏ thái độ, chỉ cần không phải đánh chết, để cho hấn đem Thiên Đế chỗ ngồi nhường ra đi đều được a!

Còn lại Ô Hồng: "Ta..." Qua lại nhìn một chút hai người, theo bản năng cũng giơ tay lên, "Ta... Ta không hề làm gì cả a!"

(? \varPi ? \equiv ? \varPi ?)

"Nếu như là tiên hữu nguyện ý thả ta cùng tiểu nữ, vô luận bất kỳ yêu cầu gì... Chúng ta Bạch Chiếu đều sẽ làm được!"

"Ta không muốn trở về!" Hấn lời còn chưa nói hết, bên cạnh một mực cuộn thành tròn Hồ yêu, đột nhiên mở miệng.

Chương 189: Chương 188: Nói Một Chút Bồi Thường

"Kiều Kiều!" Bạch Đề quát khẽ một tiếng, đến lúc nào rồi còn đùa bốn tiểu tính tình.

"Không, ta không muốn trở về." Bạch kiều dùng sức lắc đầu, trong thanh âm tràn đầy đều là hốt hoảng. "Ta thật vất vả mới tìm được Tụ Hồn Đẳng! Chỉ cần có nó, lần này nhất định có thể..."

"Kiều Kiều!" Bạch Đề âm thanh trầm xuống, trực tiếp cắt đứt lời nói của nàng, mang chút ít tức giận nói, "Người làm sao vẫn chấp mê bất ngộ, Hân Hân Đế Quân là sẽ không thích người. Coi như người tìm được Tụ Hồn Đẳng thì thế nào? Không sửa đổi được bất cứ chuyện gì."

"Nhưng là hân bị thương a!" Bạch kiều gấp giọng giải thích, "Hân Nguyên Thần bị tổn thương, cho nên mới đối với ta không có cảm giác. Chỉ cần hân khôi phục liền sẽ rõ ràng, ai mới là đối với hân người tốt nhất."

"Ai, người biết rõ ràng hân luyện chính là công pháp gì? Cần gì phải lừa mình dối người đây?" Bạch Đề thờ dãi một cái, tiếp tục khuyên nhủ, "Kiều Kiều, nghe lời! Buông tha đi, cùng là cha trở về. Ta Bạch Chiêu như thế nhiều tiên nhân, chung quy sẽ có một cái so với hân càng tốt đẹp."

"Nhưng bọn họ đều không phải là Hân Hân!" Bạch kiều ánh mắt một đỏ, nhất thời nước mắt rào một cái lăn đi ra, quay đầu dùng móng trước bắt được Bạch Đế ống tay áo nói, "Cha... Ta van cầu người, người giúp ta mượn được Tụ Hồn Đẳng có được hay không? Ta bảo đảm đây là một lần cuối cùng."

"Ba trăm năm trước, người cũng là nói như vậy." Bạch Đề sắc mặt lạnh lạnh, một mặt không thể làm gì, "Nhưng là kết quả thế nào? Mấy năm nay người vì nam nhân không yêu người, theo Mặc Tiên tu vi, một đường rơi cho tới bây giờ cấp hai yêu loại. Chẳng lẽ người vì hân, thật sự ngay cả mạng đều muốn nhập vào hay sao? Người có nghĩ tới hay không người phải đi, là cha làm sao bây giờ?"

"Ta... Ta..." Bạch kiều sưng sốt, có thể trong mắt cái kia nhỏ bé hy vọng đều vẫn là sáng như đầy sao, "Cha... Con gái bất hiếu, nhưng ta từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có như vậy một cái nguyện vọng. Ta... Ta sẽ cẩn thận, không có việc gì. Chỉ cần có Tụ Hồn Đẳng... Chỉ cần có..."

"Người cũng không suy nghĩ một chút hân Đường Đường một phương Thiên Đế, như thế nào yêu cầu người đến giúp hân chữa trị Nguyên Thần. Coi như không có Tụ Hồn Đẳng, hân cũng có thể khôi phục. Huống chi..." Bạch Đề nhắc nhở, "Coi như hân Nguyên Thần khôi phục, cũng sẽ không đối với người lại có bất kỳ cảm giác gì đây!"

"..." Bạch kiều cương ngay tại chỗ.

Bạch Đề có chút đau lòng chống giữ trọng thương thân thể, hóa ra một luồng tiên khí, truyền vào bên cạnh trong cơ thể Bạch Hò, giúp nó hóa hình. Chốc lát thời gian, bên cạnh là thêm một tên thiếu nữ quần áo trắng. Mắt phượng mày liễu miệng anh đào, không hồ là hồ ly hóa hình, dung mạo rất có chủng tộc đặc sắc. Chẳng qua là trong mắt như là ngưng hóa không ra vẻ u sầu, phảng phất sau một khắc nước mắt liền sẽ dâng trào mà ra.

"Kiều Kiều..." Bạch Đề than một tiếng, tiếp tục khuyên nhủ, "Người biết rõ hân tu chính là vô tình đạo, vốn là tâm địa sắt đá chi nhân. Cái này tiên giới người nào không biết, hân ngày đó vì chém cắt hết thủy tình duyên, phẩu ra tim của mình, cho nên mới thăng làm thiên đế. Vốn là người vô tâm, căn bản không thông tình duyên vì vật gì, người coi như lại giúp hân ra sao, kết quả cũng giống như nhau."

"Nhưng là... Nhưng là..." Bạch kiều nước mắt lần nữa tràn mi mà ra, hóa hình người sau, càng thêm ta thấy mà yêu, một bộ sắp khóc ngắt đi bộ dáng. "Ta... Ta không bỏ được hân, ta thật sự không bỏ được! Cha... Ta cũng chỉ có ngài... Ta van cầu ngài, giúp ta mượn được Tụ Hồn Đẳng có được hay không? Ta bảo đảm đây là một lần cuối cùng, coi như hết chúng ta phụ nữ..."

Nàng lời còn chưa nói hết, đột nhiên trước người tối sầm lại, cả người trong nháy mắt bị người một cước đạp đi ra ngoài, trực tiếp hóa trở về hồ ly hình, một đường theo đỉnh núi lăn xuống. Bên mép còn treo móc câu kia không nói xong dư âm

"Nữ... Nữ... Lừa... Lừa... Lừa..." Một đường lừa đến chân núi.

Một tay còn bưng chén com Thảm Huỳnh cái này mới thu hồi đá ra chân, chậm rãi phun ra chữ, "Làm ơn!"

Cô Nguyệt: "..."

]

Nghệ Thanh: "..."

Tứ đế: "..."

Mọi người: "..."

(◉ ◉ ◉)

Oa!

Mặc dù không biết chương môn tại sao đột nhiên ra tay? Nhưng không hiểu rất thoải mái cảm giác là sung chuyện gì?

Thẩm Huỳnh một mặt bình tĩnh ngồi xuống lại, tiếp tục phá com của mình, thật giống như mới vừa cái đó đột nhiên lao ra đập người không phải là nàng. Không có chút nào muốn nghe loại này chính mình bị coi thường, còn muốn liên lụy người khác ngược yêu cổ sự, ảnh hưởng thêm ăn nói.

"Kiều... Kiều Kiều!" Bạch Đề cái này mới phản ứng được, quay đầu liền trừng mắt về phía Thẩm oánh, tức giận tiến lên một bước, "Người cái này..."

"Dừng tay!" *3

Hắn lời còn chưa nói hết, bên cạnh ô đồ, Quý Triết, cùng với Cô Nguyệt bên cạnh Chử Huyền đồng loạt xông tới, từng thanh Bạch Đề dùng sức ấn ở trên mặt đất.

Mịa nó! Tim chết cũng không cần liên lụy bọn họ đi à!

Chử Huyền: Chờ một chút! Hắn tại sao phải qua tới?

"Các người... A a a..." Bạch Đề muốn mở miệng, nhưng ngay cả miệng cũng bị ba người phong bế, quay đầu nhìn đang giúp bận rộn chia thức ăn Nghệ Thanh một cái, cái này mới nhớ ra cái gì đó, đề xuống đáy lòng hóa khí. Mặc dù lo lắng con gái, nhưng nơi này quả thật không phải là hắn có thể tùy ý nổi giận địa phương.

Thấy hắn tỉnh táo lại, ba người lúc này mới buông lỏng tay ra.

"Vị này tiên hữu..." Bạch Đề hít sâu một hơi, lần nữa nhìn về phía phái Vô Dịch trong, dường như chân chính người làm chủ —— Cô Nguyệt.

"Chuyện lúc trước nhiều có đắc tội, cộng thêm tiểu nữ trộm đèn cừ chỉ quả thật không ổn. Chẳng qua là... Ngài cũng nhìn thấy, đèn này quả thật đối với nàng vô cùng trọng yếu. Chẳng biết có được không..."

"Không cho mượn!" Cô Nguyệt vẫn chưa trả lời, Thẩm Huỳnh bất ngờ đột nhiên mở miệng từ chối.

"Ta cũng biết Thần khí không thể so với những thứ khác pháp khí, nhưng nếu tiên hữu có thể đáp ứng, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, coi như..." Hắn cuối cùng vẫn là tâm đau con gái của mình, khẽ cắn răng tiếp tục nói, "Các vị muốn ta dùng Thần khí trao đổi... Cũng có thể!"

Nói lấy, trong tay hắn chuyển một cái, một cái màu bạc cái chuông nhỏ liền đến trên tay, chính là luyện thần chuông. Chẳng qua là lúc này trên đồng hồ đã nhiều hơn từng đạo vết rách.

"Đèn..."

Thẩm Huỳnh lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt đưa tay một cái bịt miệng nàng lại, trực tiếp gật đầu nói, "Được!"

Bạch Đề vui mừng.

"Nhưng người cái này luyện thần chuông vốn là đã hư hại, ta chỉ có thể mượn người đèn mười thiên!" Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Hơn nữa mượn đèn sự việc, cùng chuyện lúc trước không liên quan." Phải thường vẫn là phải đền.

"Đa tạ tiên hữu!"

Cô Nguyệt lại tiếp tục cùng mấy người liền lần này "Hiểu lầm" sự kiện thảo luận một phen cụ thể bồi thường công việc, hung hăng ở trên người ba người chà xát một khoản, mới vùng tay lên, để cho mấy cái chảy máu nhiều các lão bản rời đi rồi.

"Người muốn cái này phá chuông có ích lợi gì?" Một bên nhìn toàn bộ hành trình Phong Ảnh không nhận được hỏi, mặc dù còn có thể dùng, nhưng uy lực đã giảm bớt nhiều, "Người chẳng lẽ sẽ tu không được."

"Ta sẽ không, Tuân Thư biết a!" Cái này Thần khí vốn chính là bọn họ tộc nhân tạo, mượn cái phá đèn đổi một Thần khí, nhiều tính toán.

"..." Trừ phục, không nói ra những chữ khác.

"Đúng rồi, người mới vừa sao rồi hả?" Cô Nguyệt quay đầu nhìn bên cạnh Thẩm Huỳnh một cái, "Làm gì đột nhiên đập cái kia Hồ yêu?" Nàng lúc trước cũng không phải là rảnh rỗi như vậy người à?

"Có không?" Nàng rõ ràng đập rất tự nhiên, không có chút nào đột nhiên, "Ừ, có thể là... Đột nhiên có chút lý giải chị ta rồi."

Cô Nguyệt cả kinh, "Người lại còn có tỷ tỷ?"

Thảm Huỳnh đột nhiên run một cái, liền với lười biếng thân thể đều ngồi thẳng một chút, trên mặt thoáng qua một cái quái dị khác về mặt, thấp giọng nói, "Ta cũng muốn không có."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Chương 189: Dư Thừa Thiên Kiếp

"Cái này động tĩnh là... Thiên kiếp!" Cô Nguyệt nhìn chân núi một cái, sầm mặt lại gấp giọng hỏi, "Gà nướng... A Phi, Chanh Vũ phía dưới xảy ra chuyện gì?" Lê ra trong phái người tu vi, còn không có ai đến sắp độ kiếp trình độ.

"Là Tuyên Đồng!" Thích Chanh Vũ một mặt vội vàng nói, "Trước ta thấy nàng có sinh thành tiên cốt khuynh hướng, cho nên những ngày qua một mực đang (tại) vì nàng hộ pháp. Ngay vừa mới rồi... Nàng tiên cốt đã sinh, nhưng chẳng biết tại sao, đột nhiên liền xúc động Thiên kiếp."

"Cái này làm sao có thể?" Cô Nguyệt mặt liền biến sắc, "Nàng coi như là sinh thành tiên cốt, cũng chỉ là nhất giới Địa Tiên. Nơi này cũng không phải là hạ giới, không có khả năng sẽ có phi thăng kiếp lỗi a!" Trong phái nhiều đệ tử như vậy, tất cả đều là theo tu sĩ cấp thấp tu đi lên, cũng không có ai trên đất tiên thời điểm, xúc động hóm khác kiếp.

"Ta cũng không biết!" Nàng một mặt vội vàng, "Trên người nàng tu vi xác thực chỉ ở biên giới Địa Tiên, có thể thiên kiếp này đột nhiên rơi xuống, Phong Ảnh hiện tại chính ở bên ngoài giúp Tuyên Đồng bày trận, hy vọng có thể ngăn cản một trận."

Nàng vừa mới dứt lời, theo một tiếng âm vang sầm vang, một đạo thiên lôi từ trên trời hạ xuống, trực tiếp bổ về phía chân núi phương hướng.

"Bắt đầu." Sắc mặt của Chanh Vũ càng thêm lo âu, Tuyên Đồng có thể hay không độ không động đây nói, tiếp tục như vậy, kiếp lỗi nhất định sẽ ảnh hưởng đến trong phái người.

"Đi xem một chút!" Thảm Huỳnh đứng dậy liền định lao xuống.

"Người trở lại cho ta!" Cô Nguyệt khoé miệng giật một cái, qua tay chỉ hướng về phía sau nói, "Đường xuống núi, ở bên này!"

"... Nha." Thảm Huỳnh lúc này mới vòng vo cái hướng, suy nghĩ một chút kéo qua một tên đệ tử giao phó nói, "Tiểu Lục, đi đem Lam lão bản cũng kêu đến."

"Vâng!"

Lúc này mới đi theo mọi người cùng nhau hướng Thiên kiếp phương hướng mà đi.

Càng đến gần Tuyên Đồng bế quan địa phương, bốn phía tiên khí lại càng chứa, hơn nữa vô cùng cấu kinh. Chân núi chỗ tiên khí càng là mơ hồ có ngưng tụ thành thực chất khuynh hướng, nhưng là cùng gà nướng cô em bọn họ phi thăng thời điểm bất đồng, cái kia tiên khí trong cũng không có ngưng tụ ra Thăng Tiên Đài.

Phong Ảnh đứng tại chân núi, chính chống đỡ một cái trận pháp phòng ngự bảo vệ cách đó không xa Tuyên Đồng, nhưng hẳn dù sao không giỏi trận pháp, trận kia đã có khuynh hướng hư hỏng. Ngay sau đó một tiếng âm vang sầm vang, đạo thứ hai thiên lôi đã bổ xuống, trận pháp theo tiếng mà nát, kiếp lỗi trực tiếp nện ở trong trận trên người Tuyên Đồng.

Nàng không phải là thể tu, mặc dù đã làm xong chuẩn bị, vẫn bị bổ đến khắc ra một búng máu, nhưng trên người tiên cốt cũng càng thêm ngưng thật một chút.

"Tiểu Đồng!" Thích Chanh Vũ lo lắng kêu một tiếng, càng thêm nóng nảy.

"Sư..." Tuyên Đồng quay đầu nhìn lại, ánh mắt lại đột nhiên sáng lên, "Thần... Chương môn!" Bế quan gần một năm, nàng rõ ràng đã là một cái đại cô nương. Thăng tập nhìn về phía Thảm Huỳnh, cả người đều tựa như đốt sáng lên.

"Đừng phân tâm, chuyên tâm ứng kiếp!" Cô Nguyệt nhắc nhở một câu.

"Cố gắng lên!" Thảm Huỳnh cũng nói một câu.

]

"Vâng!" Tuyên Đồng vẻ mặt nghiêm một chút, phảng phất trong nháy mắt đầy đủ tràn đầy dũng khí, nhắm mắt chuyên tâm điều động trong cơ thể tiên khí, trên người mới vừa bị phách đi ra ngoài thương, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khép lại. Sau một khắc đạo thứ ba kiếp lỗi theo tiếng rơi xuống..

Cô Nguyệt liền vội vàng bày ra mấy cái trận pháp, để tránh kiếp lỗi ảnh hưởng đến phái Vô Địch, cũng để cho Phong Ảnh lui ra. Hiện tại Thiên kiếp đã tới, xem ra là không có khả năng nửa đường dừng lại, mặc dù không biết đây rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Tuyên Đồng chỉ có thể ứng kiếp.

Chẳng qua là cái này thôi...

Hắn ngẩng đầu nhìn lên vân vân bầu trời, nhíu mày một cái, "Cái này thật giống như... Không phải là phi thăng cứu cứu lỗi kiếp."

"Đích xác không phải." Nghê Thanh thuận miệng trả lời, "Tiên giới đương nhiên sẽ không có phi thăng lỗi kiếp."

"Cho nên... Đây sẽ không là Kim Tiên thiên lỗi chứ?"

"Vâng!" Nghê Thanh gật đầu.

Cái mánh! Cô Nguyệt có chút bận tâm, nhìn một chút trong lỗi kiếp Tuyên Đồng, lấy không đến thân thể của Địa Tiên, muốn chống nổi Kim Tiên thiên lỗi... Vậy liền coi là là thể tu đều sẽ quá sức, năng lực này mới tu bao lâu a.

"Rõ ràng chẳng qua là thăng Địa Tiên, môn phái nhiều đệ tử như vậy, vì sao đơn độc chỉ có nàng có Thiên kiếp?" Cô Nguyệt làm sao đều không nghĩ ra, nói xong nữ chủ hào quang đây? Nữ chủ liền đả ngộ như vậy? Tác giả biết không?

Đang suy nghĩ, mới vừa Thẩm Huỳnh giao phó Lam Hoa, đã cống lấy sau lưng củ cái bay tới, hẳn vốn là ở phía sau núi, cho nên tới rất nhanh.

"Thiện tâm người kêu ta làm gì?"

"Tiểu tỷ tỷ!" Nộp bạn gay, đã theo bàn chân đồ trang sức, thăng cấp thành phần lưng đồ trang sức củ cái, chống giữ lá cây theo trên lưng Lam Hoa một cái nhảy, làm một cái ngựa gỗ động tác, như viên đạn hướng về Thẩm Huỳnh vọt tới.

Sau đó... Một đầu đâm vào sau lưng nàng bần bên trong.

Dời đi một bước Thẩm Huỳnh, bình tĩnh hướng về Lam Hoa vẫy vẫy tay, "Lam lão bản, người qua đây nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?" Lam Hoa một mặt mộng bức, mọi người cũng là một mặt không hiểu, "Thiên kiếp có cái gì tốt... Ồ?"

Hắn đột nhiên sững sốt một chút, mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía kiếp lỗi trong người.

"Cô nương này ai vậy? Tại sao trên người nàng sẽ có ma khí?" Mọi người khả năng không nhìn thấy, hẳn thân là Ma tộc, đối với ma khí lại hết sức quen thuộc, mặc dù rất ít, nhưng cô nương kia quanh thân rõ ràng vây quanh một tia nhân nhạ ma khí, hơn nữa còn là theo trong cơ thể tản mát ra, nhưng nàng rõ ràng là tiên tu.

"Ma khí!" Cô Nguyệt cả kinh, nhớ tới thân phận của Tuyên Đồng, cũng phản ứng lại, tại sao Thẩm Huỳnh phải gọi Lam Hoa tới rồi, "Chẳng lẽ là vì vậy, cho nên nàng thăng Địa Tiên, mới có thể dẫn tới thiên kiếp sao?"

"Nàng là Địa Tiên?" Lam Hoa sững sốt một chút, mới một mặt sáng tỏ gật đầu một cái nói, "Rất có thể, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này. Lễ ra Tiên Ma hai loại khí tức, bài xích lẫn nhau không thể đồng thời tồn tại. Nhưng trên người nàng tuy nhiên cũng có, có thể là bởi vì như vậy, nàng thăng tiên thời điểm, mới có thể dẫn tới thiên kiếp. Cái kia lỗi kiếp chắc là tại bỏ trên người nàng ma khí." Quả thực đạo thiên lỗi này mỗi rơi xuống một đạo, nàng quanh thân ma khí liền tiêu trên một phần.

Lam Hoa tỉ mỉ nhìn kỹ hồi lâu, lại nhíu mày một cái nói, "Nhưng là... Nàng ma khí hình như là theo nguyên thần tản mát ra, ngày này lỗi như phải hoàn toàn đánh tan trên người nàng ma khí, trừ phi..."

"Đánh tan nguyên thần." Nghê Thanh tiếp lời nói.

Lam Hoa gật đầu, nhất thời tại chỗ sắc mặt của mọi người rất khó coi, đặc biệt là Thích Chanh Vũ càng thêm gấp gấp rồi.

"Cô nương này rốt cuộc là ai, Ma tộc sao?" Lam Hoa không nhịn được hỏi, nguyên thần có nhuộm ma khí, nhưng trong đan điền lại tất cả đều là tiên khí, công pháp cũng là tiên pháp, "Ta nghe qua đạo ma, chưa từng nghe qua Ma tộc chuyển tiên tu?"

"Người có biện pháp không?" Cô Nguyệt trực tiếp hỏi.

"Có là có..." Lam Hoa một mặt làm khó, "Nhưng là khá là phiền toái."

"Biện pháp gì?" Thích Chanh Vũ gấp giọng hỏi.

"Đem trên người nàng ma khí, dẫn tới trên người của ta a!" Hắn cũng không sợ ma khí nhiều, "Chẳng qua là ta yêu cầu tiếp xúc được nguyên thần của nàng, mới có thể hoàn toàn thanh trừ nàng ma khí."

Thích Chanh Vũ vui mừng, "Lam Hoa Đế Quân, nhờ người mau cứu tiểu Đồng!"

"Không được!" Lam Hoa giãy cựa, "Ta cùng với nàng lại không quen, hơn nữa muốn cứu nàng ta phải vào trong kiếp lỗi cùng nhau bị phách, ta mới không..."

"Ông chủ, cứu người!" Thẩm Huỳnh trực tiếp ngắt lời nói.

"Yes Sir!"

Vừa dứt lời, Lam Hoa mình cũng không phản ứng kịp, đã một đầu đâm vào trong kiếp lỗi.

Mọi người: "..."

Mịa nhà nó, hần hận viên này thiện tâm!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Chương 190: Quá Hạn Nữ Chủ

Lam Hoa đột nhiên xông vào, khiến cho kiếp lỗi càng thêm mãnh liệt đánh ở trên người hai người. Nhưng cái này dù sao chẳng qua là Kim Tiên Thiên kiếp. Đối với Lam Hoa vị này trước Thiên Đế mà nói, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng, ngược lại vì Tuyên Đồng đỡ được không ít thiên lôi áp lực.

Hắn trực tiếp bàn chân ngồi ở sau lưng Tuyên Đồng, trên người ma khí cuộn cuộn, hóa xuất thần thức vừa muốn dẫn dắt ra trên người nàng ma khí, Tuyên Đồng lại phong bế ngũ thức, theo bản năng ngăn cản xa lạ khí tức đến gần.

"Là thiện tâm để cho ta tới cứu người." Lam Hoa giải thích, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Chính là các người chương môn!"

Tuyên Đồng sững sốt một chút, lúc này mới buông tha ngăn cản kháng, mặc cho đối phương thần thức xâm nhập.

Không tới hồi lâu Lam Hoa liền tìm được đối phương ma khí căn nguyên, hơi hơi kinh ngạc một chút.

"Ồ?" Tại sao trong cơ thể nàng có ma chủng khí tức?

Hắn nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, cố gắng dẫn dắt ra trong cơ thể nàng ma khí. Mặc dù đối phương đang toàn lực phối hợp, nhưng bởi vì thỉnh thoảng nện xuống mang đến thiên lôi, tốc độ cũng không gọi được nhanh.

Nhưng trên người Tuyên Đồng lưu lại ma khí, đúng là từ từ giảm bớt. Không biết có phải là ảo giác hay không, theo ma khí mất đi, trên người Tuyên Đồng tiên cốt sinh thành tốc độ cũng nhanh không ít.

Sau nửa giờ.

Lam Hoa cuối cùng đưa tới trên người nàng cuối cùng một tia ma khí, đứng lên, thối lui ra Thiên kiếp phạm vi.

"Tốt rồi." Hắn nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Nàng trong nguyên thần ma khí đã rõ ràng, tiếp theo chỉ cần nàng chống nổi cuối cùng mấy đạo thiên lôi, liền có thể sinh thành tiên cốt rồi."

"Đa tạ Lam Hoa Đế Quân." Chanh Vũ trên trước chào một cái, cái này mới thờ phào nhẹ nhõm. Tuyên Đồng cũng coi là nàng một tay nuôi nấng, tự nhiên so bất luận kẻ nào đều khẩn trương.

Làm thành chương môn Thẩm Huỳnh cũng cảm giác mình hần là bày tỏ một chút, "Lam lão..."

"Người đừng nói chuyện!" Lam Hoa lập tức cắt đứt, "Van người, người vừa nói ta chỉ muốn cho người đồ vật!" Hắn không muốn chỉ còn cái quần cộc.

Thẩm Huỳnh: "..."

Chanh Vũ: "..."

Mọi người: "..."

"Thiên lôi sắp kết thúc rồi!" Cô Nguyệt nhắc nhở một câu.

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả thực Tuyên Đồng bốn phía tiên khí đã càng ngày càng đậm, trên trời kiếp lỗi uy lực lại càng ngày càng lớn, liền ngay cả Cô Nguyệt mới vừa có ý bày ra trận pháp cũng có dần ra vết tích, mơ hồ có ánh chớp từ bên ngoài xuyên thấu vào.

"Chữ Huyền Đế Quân, giúp một chuyện!" Cô Nguyệt một bên lần nữa bày trận, một bên nhìn về phía bên cạnh Chữ Huyền.

Chữ Huyền đến lúc đó dứt khoát, trực tiếp động thủ cùng Cô Nguyệt một trái một phải bắt đầu bày trận, không tới hồi lâu. Trước mắt trận pháp quang thoáng qua, lần nữa đỡ ra trời bên ngoài lời uy lực còn lại.

Lúc này thiên lôi đã bỏ xong bảy mươi chín nói rồi, còn có cuối cùng hai đạo. Có thể là bởi vì mới vừa Lam Hoa giúp nàng chặn lại một bộ phận thiên lôi nguyên nhân, Tuyên Đồng trạng thái vẫn tĩnh là không tệ, hai đạo mạnh nhất Kim Tiên thiên lôi nện xuống tới, cứng rắn để cho nàng sinh kháng tới.

]

Mặc dù toàn thân đã đánh thành than, hấp hối nằm trên đất, nhưng toàn thân đã sinh ra hoàn chỉnh tiên cốt. Thậm chí bởi vì vượt cấp độ kiếp, quanh thân tiên khí so với cái khác cùng tu vì thể tu đều muốn đậm đà một chút.

"Không sao." Thích Chanh Vũ thật dài thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp liền ra trận pháp, cất bước đi tới, âm thanh đều mang theo chút ít mừng rỡ, "Tiểu Đồng người..."

"Tiểu Vũ, chớ đi!" Nàng vừa muốn xuất trận, lại đột nhiên bị Phong Ảnh một cái kéo trở về.

Sau một khắc chỉ thấy một đạo Thiên Hóa, dùng so mới vừa thiên lôi còn nhanh hơn tốc độ từ trên trời hạ xuống, trực tiếp đánh ở trên mặt đất trọng thương trên người Tuyên Đồng, trên người Phong Ảnh gợi ý của hệ thống cũng báo xong một chữ cuối cùng.

[nguy hiểm cảnh cáo! Kiểm tra đến cao nhiệt năng lượng thể đang đến gần!]

Bất quá hai hơi thở thời gian, ánh lửa sáng choang dọc theo hộ sơn đại trận toàn bộ đốt thành một cái biển lửa, chiếu toàn bộ phái Vô Địch đều là một mảnh đỏ ngầu.

"Hoang Hôa!" Tất cả mọi người đều không dám tin trọn to hai mắt, "Cái này làm sao có thể!"

Vì sao lại xuất hiện Hoang Hôa? Tuy nói tiên nhân lên cấp đều sẽ có ba mươi sáu đạo Hoang quang, nhưng Tuyên Đồng chẳng qua là thành tiên, hơn nữa còn là cấp thấp nhất Địa Tiên. Trên người nàng về điểm kia tiên khí, căn bản không có khả năng đưa đến xuống Hoang Hôa. Huống chi trên người nàng mà khí đã rõ ràng, đã coi như là tiên nhân chân chính, trước mặt cái kia cuối cùng mấy đạo lôi còn sao nói là Thiên kiếp đã dẫn động, cần thiết chịu đựng xong. Nhưng cái này Hoang Hôa lại là chuyện gì xảy ra?

Trong ánh lửa đã không có bóng người của Tuyên Đồng, thậm chí liền mới vừa yếu ớt khí tức đều không cảm giác được.

"Tiểu Đồng!" Thích Chanh Vũ kêu lên một tiếng sợ hãi, đang muốn vọt vào cứu người, lại bị Phong Ảnh kéo.

"Chờ một chút Tiểu Vũ, người như vào trong Thiên kiếp uy lực liền sẽ gặp bại. Người cũng chỉ là Kim Tiên, không chịu nổi."

"Nhưng là Tuyên Đồng nàng..." Tiếp tục như vậy, nàng sẽ chết! Nàng một mặt cuống cuống, mắt thấy tiếp theo nói Hoang Hôa liền muốn rơi xuống, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn về phía người phía sau, "Cô Nguyệt trưởng lão, đây rốt cuộc..."

Cô Nguyệt cũng là một mặt mòng bức, "Ta cũng không biết... Ồ? Thảm Huỳnh đây?"

Mọi người lúc này mới phát hiện mới vừa còn đứng ở bên cạnh Thảm Huỳnh, đã không thấy thân ảnh.

"..."

Lúc này, Hoang Hôa trung tâm..

Thảm Huỳnh đỡ dậy trên đất cái kia đã không nhìn ra hình người than đen, vỗ mặt một cái, "Àlo, tiểu người lùn, người còn sống chứ?"

Hồi lâu khối kia than đen mới nhìn nàng một cái, như là dùng hết khí lực của toàn thân, mới xê dịch ngón tay, nhẹ nhàng kéo một cái vạt áo của nàng, "Thân..." Sau một khắc tay trực tiếp rơi đi xuống, lại không động tĩnh.

"Tiểu người lùn! Tiểu người lùn!"

"..." Tuyên Đồng hoàn toàn không còn đáp lại.

Thảm Huỳnh chân mày véo mà bắt đầu, sau một khắc đỉnh đầu phản phát một trận vang, một viên to lớn màu đỏ hỏa cầu từ trên trời hạ xuống, thẳng tắp hướng về phương hướng của hai người đập xuống, mang theo hủy thiên diệt địa một dạng uy áp, nhiệt độ nóng bỏng, còn chưa rơi xuống đất liền khiến cho trên đất vạn vật đều đốt lên.

Mắt thấy liền muốn trực tiếp đánh trúng hai người.

Thảm Huỳnh sắc mặt lạnh lẽo, đáy lòng hỏa khí nhất thời dâng cao, một tay ôm người trên đất đứng lên, giò chân lên giống như là đá cầu một dạng, một

cước liền đem cái kia viên hỏa cầu trực tiếp cho đập trở về, "Cút!" Mù mất rồi, loạn xuống Hỏa.

Chỉ nghe vèo một tiếng, đạo kia Thiên Hỏa bá rồi một cái lấy so hạ xuống nhanh hơn tốc độ gấp 10 lần bay trở về bầu trời, chui vào tầng mây.

Sau một khắc một tiếng ầm vang nổ vang, bầu trời phẳng phất có cái gì nổ tung âm thanh. Đây trời còn không tới kịp tản đi lôi vân, trong nháy mắt giống như là dễ cháy dễ bạo nổ vật một dạng, tốc độ đốt, bầu trời nhất thời sáng lên một cái biển lửa, đem toàn bộ thiên địa đều biến thành màu đỏ.

Thảm Huỳnh quay đầu nhìn bốn phía cháy hừng hực biển lửa, hơi nheo mắt lại.

Trong nháy mắt bốn phía ngọn lửa như là rút lại, vây quanh ở chung quanh hai người Hoang Hỏa trực tiếp liền lui ra, lộ ra một con đường tối.

Nàng lúc này mới ôm lấy trong ngực nắm đen một đoàn người, xoay người muốn đi, hồi lâu lại điều cái phương hướng, đi trở lại không chỗ xa hộ son trong trận pháp.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Hai đế: "..."

Một đôi: "..."

Lại nói... Mới vừa bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao trên trời đột nhiên liền bốc cháy rồi, tại sao trên đất Hỏa đột nhiên liền bắt đầu diệt rồi. Còn có Thiên kiếp nguyên lai là có thể nửa đường cắt đứt sao?

Thảm Huỳnh đem Tuyên Đồng để dưới đất, hướng về Chử Huyền vẫy vẫy tay, "Gà, mau đến xem nhìn!"

Chử Huyền run lên, cái này mới phản ứng được, "Gà đến rồi!"

Đi nhanh lên đi qua, trước nắm quyết cho người trên đất làm cái che chở tâm quyết, bảo vệ đối phương tâm mạch, cái này mới điều động tiên khí nghiêm túc kiểm tra lên, chẳng qua là càng xem, mày nhíu lại đến càng sâu, mạng chút ít do dự nhìn mọi người một cái, nửa mới có thể lên tiếng.

"Trên... Thượng thân! Nàng tiên cốt sinh thành thời điểm, cũng đã là nở hết đà, chỉ chống giữ một hơi cuối cùng mà thôi." Hắc than một tiếng, trong bụng cũng có chút bội phục cô nương này nghị lực, "Nguyên bản chỉ cần điều tức liền có thể khôi phục. Nhưng... Nhưng lại sinh chịu một đạo Hoang Hỏa, lại cộng thêm nàng trước đó không có chuẩn bị, đưa đến dị hỏa nhập thể. Bây giờ Hoang Hỏa liệt diễm chỉ khí đã xâm nhập tâm mạch của nàng, lại cộng thêm nàng vẫn là Thủy linh căn, nước lửa không tan, nàng lại không thể tự mình điều chỉnh..."

"Kết quả?"

Chử Huyền lắc đầu một cái mới tiếp tục nói, "Kinh mạch của nàng đứt đoạn, căn cơ đã hủy, tiên cốt đã đứt. Liền nguyên thần cũng bị Hoang Hỏa ăn mòn, rơi vào trạng thái ngủ say, muốn khôi phục hết sức khó khăn. Hơn nữa coi như chữa hết, sợ rằng... Tu vi cũng phế đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Chương 191: Phong Thủy Luân Chuyển

Mọi người trầm mặc, một mực biết đứa nhỏ này xui xẻo, lại không nghĩ rằng có thể xui xẻo thành như vậy.

Chanh Vũ càng là có chút không chịu nổi, thân thể đều lung lay, cổ nén trong mắt hơi nước. Tuyên Đồng tu vi tất cả đều là nàng dạy, qua nhiều năm như vậy, nàng có bao nhiêu cố gắng, không có ai so nàng rõ ràng hơn. Đã sớm đem nàng coi thành đệ tử duy nhất, nhưng là bây giờ...

Cô Nguyệt sắc mặt cũng khó nhìn, quay đầu nhìn đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ Thảm Huỳnh một cái, mới hướng Chử Huyền dặn dò một câu, "Trước đưa nàng trở về thiên điện nói sau đi."

Chử Huyền lúc này mới ôm lấy người trên đất, cùng mọi người cùng nhau xoay người bay trở về phái Vô Địch chúng đệ tử ở thiên điện.

"Úc Hồng!" Cô Nguyệt nhìn đang giúp Tuyên Đồng chữa thương Chử Huyền một cái, kéo qua một bên quần áo đỏ cô em, "Người đi thượng đồ một chuyến, mời trong thành nhà giàu nhất Thư Giang thượng tiên tới một chuyến. Ta nhớ được hần là nổi danh Y Tiên, có lẽ sẽ có biện pháp."

"Vâng, trưởng lão!" Úc Hồng xoay người chính muốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Nếu như là không tìm thấy người, người liền đi Chi Qua cùng tìm Tuấn Thư, hẳn hiện tại đâu gì là quốc vương rồi, dù sao cũng phải cử đi điểm dụng tràng. Liền nói là Thẩm Huỳnh nói đây!"

"Đệ tử hiểu được!" Úc Hồng gật đầu một cái, lúc này mới ngự kiếm bay đi rồi.

Một tháng sau.

Chữ Huyền coi như là nơi này tất cả tiên nhân bên trong, tu vi cao nhất. Có hẳn tại, Tuyên Đồng tình huống coi như là ổn định lại. Vết thương trên người cũng có chuyển biến tốt, đã khôi phục thành bình thường màu da.

Chữ Huyền tuy nói là Thiên Đế, nhưng dù sao đối với y thuật cái này một khối, không có nghiên cứu, am hiểu nghề tay trái chẳng qua là trận pháp mà thôi. Lam Hoa mặc dù học được lại tinh lại tạp, nhưng hẳn dù sao cũng là Ma tu. Đừng nói là hỗ trợ, hơi hơi đến gần một chút, cũng có thể đối với Tuyên Đồng tạo thành ảnh hưởng. Cho nên những ngày gần đây, một mực ngoan ngoãn cùng củ cải cùng nhau ngồi xỏm ở sau núi.

Có thể là bị thương quá nặng nguyên nhân, Tuyên Đồng một mực đều không tỉnh lại nữa. Mãi đến Úc Hồng kéo lấy Thư Giang trở lại chữa trị, Thư Giang thuyết pháp cùng Chữ Huyền một dạng, nhưng trị mấy ngày sau, Tuyên Đồng đã có thanh tỉnh khuynh hướng.

Rốt cuộc tại một tháng sau, mở mắt.

"Tiểu Đồng!" Giữ nàng một tháng Thích Chanh Vũ, thứ nhất nhào tới, trên dưới quét nàng một cái, mới lo lắng nói, "Người như thế nào đây?"

Người trên giường sững sốt một chút, há miệng như là muốn nói cái gì, lại không phát ra được thanh âm nào, trên mặt nhất thời dính vào kinh hoàng vẻ mặt.

Chanh Vũ liền vội vàng an ủi, "Người bị trọng thương, phải từ từ tu dưỡng! Tạm thời không nói được lời bình thường."

Người trên giường lại lắc đầu một cái, như là vội vã muốn nói cái gì.

"Người đừng vội!" Chanh Vũ sờ sờ đầu nàng, chậm rãi nói, "Có chương môn, các trưởng lão còn có Đế Quân bọn họ tại, người không có việc gì."

Tuyên Đồng lúc này mới theo bản năng quay đầu.

]

"Yo, tiểu người lùn!" Thẩm Huỳnh giơ tay lên tiếng chào hỏi.

Người trên giường lại đột nhiên run lên, con mắt to tròn nhìn về phía nàng. Thiếu chút nữa từ trên giường rớt xuống, thật may Chanh Vũ đỡ một cái.

"Người đừng kích động, Tiểu Huỳnh là cố ý tới thăm người." Chanh Vũ cười một tiếng, làm thành mê muội đoàn một thành viên, tự nhiên có thể hiểu được tâm tình của nàng, dù sao nàng vì thắng tiên, đã bế quan thời gian rất lâu. Đáng tiếc...

"Các vị, vị tiên tử này còn cần dưỡng bệnh, không bằng..." Thư Giang hướng mấy người nháy mắt, ra hiệu mọi người đi ra ngoài.

Mọi người sáng tỏ, Cô Nguyệt hướng Chanh Vũ gật đầu một cái, lúc này mới mang theo người cả phòng đi ra ngoài.

"Nghỉ ngơi cho khỏe!" Thẩm Huỳnh cũng dặn dò một câu, nhìn trên giường đem mình co đến trong chăn người một cái. Xoay người đi theo Ngu ba ba đi ra ngoài, đi ngang qua cửa sổ thuận tay sờ soạng một cái, dính đầy tay màu xám. Bước chân dừng một chút, lúc này mới vượt ra khỏi phòng.

Mấy người trở về đến tiền điện, Thư Giang lau một cái mồ hôi trán, trực tiếp hướng về phía mấy người cung kính chào một cái, "Đế Quân, hai vị Thiếu Quân. Tuyên tiên hữu mặc dù đã tỉnh rồi, nhưng nguyên thần cùng hủy diệt căn cơ lại thật khó chữa trị, tại hạ vậy... Không thể ra sức."

"Tự Hồn Đẳng cũng không được sao?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi, Tự Hồn Đẳng không phải có thể chữa trị tiên nguyên thần của người ta sao?

"Cái này..." Thư Hán mặt mày làm khó, "Tuyên tiên hữu thương là bởi vì Hoang Hóa nhập thể tạo thành, cộng thêm nàng linh căn cùng hóa tính chống đỡ, cho nên thời gian càng lâu càng nghiêm trọng hơn. Tự Hồn Đẳng mặc dù có thể chữa trị nguyên thần, nhưng chỉ cần trong cơ thể nàng liệt điểm chỉ khí một ngày không có tổng ra, này thương thì sẽ lặp đi lặp lại. Tự Hồn Đẳng trị ngọn không trị gốc, tự tiện chữa trị, chỉ có thể để cho nàng đều nhờ thụ một lần thông khổ mà thôi."

Cô Nguyệt nhíu chặt lông mày, hiện tại hẳn là thật xác định, Tuyên Đồng không phải là cái quý gì nữ chủ rồi. Làm nữ chủ làm thành nàng như vậy, quả thật là kéo thấp chúng nữ chủ hào quang đẳng cấp.

"Chẳng lẽ... Thật sự không có biện pháp khác sao?" Dầu gì cũng là môn phái đệ tử, nữ chủ hào quang không che chở được, hẳn làm bảo mẫu... A Phi, hẳn làm trưởng lão đích đương nhiên đến thừa nhận trách nhiệm.

Thư Giang quét Chữ Huyền một cái, mang chút ít do dự mở miệng, "Biện pháp... Đến lúc đó có một cái!"

"Biện pháp gì?"

"Thiếu Quân có thể nghe qua Lạc Hàn Thạch?"

"..." Đồ chơi gì?

"Lạc Hàn Thạch!" Đến lúc đó Chữ Huyền cả kinh, "Người nói là Dịch Thủy Hân Hàn Địch Lạc Hàn Thạch?"

"Không sai!" Thư Giang gật đầu một cái, "Chính là Hân Hàn Đế Quân thân khí Lạc Hàn Thạch." Nếu Hách Xuyên Thiên Đế đều xuất hiện ở nơi này, có lẽ bọn họ thật có thể mượn được cũng không nhất định, "Tin đồn vật này là thể gian chí hàn đồ vật, có thể lệnh biến cả một cái chớp mắt thành băng, cùng Tuyên tiên hữu trong cơ thể liệt diễm chi khí tương khắc, vừa vặn có thể đem dẫn ra ngoài thân thể, đến lúc đó lại chữa trị Tuyên tiên hữu căn cơ là được."

"Hân Hàn Đế Quân..." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, không nghĩ tới vòng vo một vòng, lại quay lại cái này cặn bã nam trên người. Lần trước là cái kia Hồ yêu mượn Tụ Hồn Đăng cứu hân, lúc này lại đến phiên bọn họ đi mượn Lạc Hàn Thạch. Thật là phong thủy luân chuyển!

"Đa tạ Thư thượng tiên." Cô Nguyệt hướng Thư Giang chào một cái.

"Thiếu Quân nói quá lời." Thư Giang liền vội hoàn lễ, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Đúng rồi, Tuyên tiên hữu tình huống bây giờ bất tiện di chuyển, vậy vị tốt nhất là đem Lạc Hàn Thạch mượn tới trong phái. Hơn nữa chuyện này nên sớm không thích hợp mượn, nếu không coi như tiêu mất liệt diễm chi khí, năng căn cơ cũng thật khó chữa trị."

"Được, chúng ta ghi nhớ." Cô Nguyệt gật đầu.

Thư Giang lần nữa dặn dò mấy câu, cứ tiếp tục đi thiền diện nhìn Tuyên Đồng rồi.

"Xem ra chỉ có thể đi một chuyến, chuyện này không thể kéo, Thẩm Huỳnh chúng ta bây giờ... Thẩm Huỳnh? Thẩm Huỳnh! Đây!" Cô Nguyệt đẩy bên cạnh còn đang nắm trái cây người một cái.

"À?" Thẩm Huỳnh sững sờ, trong tay một cái không có cầm chắc, trái cây ực một cái rớt xuống.

Bên cạnh Nghệ Thanh liền vội vàng đưa một viên mới cho nàng.

"Người làm gì vậy, tự nhiên dờ ra làm gì à?" Cô Nguyệt có chút vô hình quét nàng một cái, liền trái cây đều quên gặm, hiếm thấy a!" Người mấy ngày nay thế nào, cảm giác theo Tuyên Đồng Thiên kiếp ngày đó trở đi, người liền là lạ."

"Sư phụ?" Nghệ Thanh cũng lo lắng nhìn lại, vừa nói như thế, "Ngài mấy ngày nay sức ăn cũng đã giảm bớt... 1%!"

"..." Có muốn hay không chính xác như vậy?

--

Cô Nguyệt nghĩ tới điều gì, mở to hai mắt nói, "Người... Không sẽ phát hiện những vấn đề khác rồi đi?"

"Cũng không tính là..." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, hồi lâu ngời thẳng người, nghiêm túc nhìn về phía hai người nói, "Đầu bếp, Ngu ba ba. Các người có cảm giác hay không..."

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt đột nhiên đưa tay làm một cái tạm ngừng tư thế, "Hiện tại đừng nói!"

"Hắc?" Tại sao.

Cô Nguyệt một mặt nghiêm túc nói, "Người một nghiêm túc nói chuyện, ta liền cảm giác phải thêm đống ngộ BUFF. Chúng ta còn muốn chạy tới Dịch Thủy đây! Không có thời gian ngừng, lần sau chờ ta chuẩn bị xong lại nói!"

Nghệ Thanh: "..."

Chữ Huyền: "..."

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Chương 192: Dịch Thủy Mượn Thạch

Dịch Thủy đại lục tại tiên giới xa nhất ở phương Bắc, cùng Phụng Thương bốn mùa như mùa xuân bất đồng. Đó là trắng lóa như tuyết băng tuyết thế giới. Một đường bay tới, rất ít nhìn thấy điểm màu xanh lá cây. Trừ tuyết chính là bên cạnh cái kia một mảng lớn một cái không thấy được đầu đại dương.

Bởi vì vội vã cứu người, ba người không có nhiều tại đại lục dừng lại, trực tiếp liền hướng về Thiên Ngoại Thiên Dịch Thủy Thiên cung mà đi. Một đường cũng không có thấy mấy cái lui tới tiên quan, có vẻ hơi lạnh tanh.

Có Chử Huyền cấp cho giấy thông hành, bọn họ đến lúc đó một trận thông suốt đến Thiên cung cánh cửa. Đơn giản cùng giữ cửa tiên quan giải thích một phen ý đồ, liền có người vào trong thông báo đi rồi. Không tới hồi lâu, liền có người ra đón, hướng về mấy người chào một cái.

"Đế Quân xin mời!" Cũng không nói thêm cái gì, liền dẫn mấy hướng đại điện bay đi.

Trong điện ngồi một người, toàn thân áo trắng, tóc dài cao bó buộc, một tấm góc cạnh phân biệt mình mặt nhìn lên đến vô cùng chính khí, chẳng qua là ánh mắt lạnh đến giống như băng, phảng phất chỉ liếc mắt nhìn sẽ có băng tuyết bay ra một dạng, cả người không có một chút xíu nhân khí nha, chỉ có theo trong xương lộ ra lạnh.

Nhìn khí chất này chắc là Thiên Đế Hân Hân rồi.

"Xin chào Đế Quân." Ba người lễ phép chào một cái.

Phía trên người nhân nhật quét ba người một cái, ánh mắt vẫn là không có cái gì chấn động, hồi lâu mới mở phẩm, giọng điệu cũng mang theo một chút lãnh ý, "Mấy vị liền là tới từ phái Vô Dịch?"

"Đúng vậy!" Cô Nguyệt theo thói quen treo thành buồn bán chuyên dụng biểu tình.

Hân Hân như là nghĩ đến cái gì, nhũ mỳ một cái, vẫn là lạnh lùng nói, "Ta nhớ được... Cái kia Tụ Hồn Đẳng, ta đã phái người đưa về Phụng Thương."

"Đế Quân hiểu lầm rồi! Đền chúng ta quả thật đã nhận được." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Chúng ta chuyến này, cũng không phải tới thỉnh cầu Tụ Hồn Đẳng."

"Ồ? Đây là vì sao?"

Cô Nguyệt cười càng thêm hòa khí nói, "Là như vậy, phái ta một tên đệ tử vượt kiếp thời điểm xảy ra chút vấn đề, đưa đến liệt điểm chi khí nhập thể. Chúng ta suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cũng không có thể khu trừ, cho nên..."

"Các ngươi muốn mượn Lạc Hân Thạch!" Hân Hân trực tiếp vạch trần, vẫn là cái kia lạnh như băng ngữ điệu nói, chẳng qua là chân mày lại chặt một phần.

"Không sai, chúng ta quả thực vì Lạc Hân Thạch mà tới." Cô Nguyệt sớm đoán được sẽ không dễ dàng như vậy mượn được, tận lực hòa hoãn ngữ khí nghiêm túc nói, "Ta cũng biết vật này là thần khí, nhưng chúng ta cứu người nóng lòng, chỉ cần Đế Quân tác thành, chúng ta nguyện ý lấy Luyện Thần Chuông trao đổi. Nếu như là Đế Quân không yên tâm, có thể cùng đi trước."

]

Nói lấy trong tay hắc gương lên, một hộp trần đầy vết rách cái chuông nhỏ liền ra bây giờ trên tay. Những ngày qua quá bận rộn, còn chưa kịp đưa đi Tuân Thư nơi đó tu. Cho ra đi vậy không đau lòng.

Hân Hân thần sắc vẫn là không có bất kỳ biến hóa nào, nhìn trên tay hắc Luyện Thần Chuông một cái, ánh mắt lóe lên một tia làm khó, hồi lâu mới tiếp tục nói, "Vốn là lấy các vị cho mượn Tụ Hồn Đẳng, giúp ta chữa trị nguyên thần sự việc. Ta theo lý đáp ứng các loại thỉnh cầu, bây giờ Lạc Hân Thạch cũng đích xác ở bên trong thiên cung này. Chẳng qua là... Nhưng là không có phương tiện cho mượn các vị."

"Đế Quân lời ấy ý gì?" Cô Nguyệt sùng sốt một chút, mượn chính là mượn, không cho mượn chính là không cho mượn, vì sao kêu không có phương tiện.

Hân Hân chân mày càng nhũ chặt mày rồi, nguyên bản không có cái gì thần tự mặt trầm một cái, đột nhiên than một tiếng đứng lên, bên xoay người hướng hậu điện đi tới vừa nói, "Các vị đi theo ta liền biết rồi."

Cô Nguyệt mấy người liếc nhau một cái, lúc này mới đi theo.

Hân Hân dẫn mấy người, xuyên qua một phiến vân hải, hướng về một tòa độc lập Tiên cung bay đi, bên ngư kiểm bên hướng hướng mấy người giải thích.

"Ngày đó ta trọng chưa lành, kiều... Bạch Kiều tiên tử tìm tới Tụ Hồn Đẳng thời điểm. Chính trị ta nguyên thần nhất không yên thời điểm. Cho nên vì ổn định nguyên thần của ta, nâng cường ép đốt lên Tụ Hồn Đẳng, cũng sử dụng trấn hồn chi thuật. Cho nên..."

Hắn giơ tay vung lên, trước mắt Tiên cung cửa chính tự động mở ra, nhất thời một cỗ màu trắng khí lạnh đập vào mặt. Liền ngay cả Thiểu Đế tu vì Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh cũng không khỏi bị cái này lạnh lùng tận xương khí lạnh kinh động đến.

Mà Tiên cung bên trong lại sớm đã là trắng lóa như tuyết, bên trong đầy đất thật dày hàn băng. Mà lớp băng chính giữa trên sân thượng, chính nằm một người, một thân bột tiên vậy, như là đã ngủ rồi, mơ hồ có thể cảm giác được một tia yếu ớt khí tức.

"Đây là... Bạch Kiêu!" Cô Nguyệt cả kinh, mấy tháng trước còn chứng kiến nó nhảy nhót tung bừng trộm đèn kia mà, làm sao đột nhiên thì trở thành như vậy. Khí tức yếu ớt phảng phất tùy thời muốn tắt thở một dạng.

"Nàng tu vi quá thấp, lại cưỡng ép thúc giục thần khí cùng trần hồn chi thuật, cho nên đưa đến thuật pháp cản trở, thương tới nguyên thần." Hân Hân lắc đầu một cái, trên mặt lại không có cái gì áy náy, thương tiếc các loại tâm tình, chỉ có tràn đầy không đồng ý, "Ta rõ ràng đến từ sau mới phát giác chuyện này. Nhưng ta đối với nguyên thần chi thuật hiểu qua ít, cho nên chỉ có thể dùng Lạc Hàn Thạch trước đóng băng lại đan điền của hân kinh mạch, để cho tình huống của nàng sẽ không tiếp tục trở nên ác liệt đi xuống."

Nói xong, hân nắm cái quyết, sau một khắc cái kia xe trượt tuyết phía trên từ từ xuất hiện một khối ngọc thạch màu đỏ, treo vói giữa không trung, chính liên tục không ngừng hướng về bốn phía tản ra khí lạnh.

"Tình huống nàng bây giờ, nếu như là thiếu Lạc Hàn Thạch, sợ là sẽ phải càng nghiêm trọng hơn, cho nên ta không thể đem nó cho người mượn!" Hân Hân trầm giải thích rõ, tiến lên đỡ dậy bằng người trên giường, bóp mấy cái chữa thương pháp quyết. Chỉ thấy nguyên bản còn kèm theo một lớp băng mỏng Bạch Kiêu, cái trán xuất hiện điểm một cái giọt nước, sắc mặt cũng trở về phục thêm vài phần đỏ thắm. Mi mắt động động, như là muốn tỉnh lại, hồi lâu mới chậm rãi mở mắt ra.

"Có từng tốt hơn một chút." Hân Hân hỏi một câu, âm thanh vẫn là không có cái gì nhiệt độ.

Người trên giường như là sững sốt một chút, "Người..." Nàng âm thanh khàn khàn đến mức không thể ngời nổi, mặt trong nháy mắt thống khổ dần thành một đoàn.

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, trên đường tới hân đã làm xong đối phương sẽ không ra mượn, muốn chạy máu nhiều chuẩn bị. Lại không nghĩ rằng, còn có nguyên nhân này. Bọn họ mượn Lạc Hàn Thạch là vì cứu người, lúc này hân chính là cứu người. Hân đều không tiện mở miệng rồi.

"Đế Quân mới vừa nói nàng thương tổn là nguyên thần?" Đến lúc đó Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng nói.

Bên kia hai người sững sờ, liền với trên giường Bạch Kiêu đều quay đầu lại, như là nhận ra mấy người, ánh mắt nhất thời mở to mấy phần, "Ta..."

"Người cần nghỉ ngơi!" Hân Hân nhẹ giọng an ủi một câu, đưa tay hướng trước mắt nàng phất qua, Bạch Kiêu nhất thời thân hình mềm nhũn, ánh mắt đột nhiên mở to một cái chớp mắt, lại từ từ khép lại, lần nữa lâm vào trong giấc ngủ say. Hân trước đỡ người trên giường nằm xong, lúc này mới xoay người nhìn về phía hai người gật đầu nói, "Bạch Kiêu quả thực thương tới nguyên thần."

Cô Nguyệt cũng phản ứng lại, nhất thời minh bạch ý của Nghệ Thanh.

"Cái này thì dễ làm. Nếu như là chữa trị nguyên thần mà nói, phải ta Tụ Hồn Đăng, tự nhiên so Lạc Hàn Thạch càng tác dụng. Người nhìn như vậy như thế nào?" Hân trực tiếp tiến lên một bước, đề nghị, "Chúng ta đem Tụ Hồn Đăng ở lại chỗ này, Đế Quân đem Lạc Hàn Thạch cho chúng ta mượn. Đối đãi với ta phải tên đệ tử kia thương thế sau khi khôi phục, chúng ta lại đem giao đổi lại. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là, Bạch Kiêu tiên hữu thương thế cũng phục hồi như cũ mới thôi. Như thế nào?"

Hân Hân do dự một hồi, mới gật đầu nói, "Như thế đúng là lưỡng toàn tề mỹ, được!"

Cô Nguyệt trong tay chuyển một cái, trực tiếp đem Tụ Hồn Đăng lấy ra.

Hân lại không có tiếp, cúi đầu lần nữa nhìn người trên giường một cái, "Xin mấy lần cùng đi chờ chốc lát, ta cái này liền thu Lạc Hàn Thạch."

Cô Nguyệt mấy người gật đầu, trực tiếp cầm lấy đèn đi ra ngoài. Hân Hân cũng coi là nhanh chóng, không tới hồi lâu Tiên cung bốn phía khí lạnh liền biến mất rồi, hân cầm lấy Lạc Hàn Thạch đi ra rồi, trực tiếp cùng Cô Nguyệt trao đổi Tụ Hồn Đăng.

Mấy người vội vã trở về đi cứu người, cũng không có dừng lại thêm, lễ phép cáo từ sau, liền bay ra Thiên cung phạm vi.

Mãi đến bốn phía lại cũng không nhìn thấy Thiên cung cái bóng, Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng nói, "Hân là cổ ý!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Chương 193: Tân Hoan Cự Ái

"Người cũng nhìn ra rồi hả?" Cô Nguyệt nhìn hân một cái, gật đầu nói, "Cái này kêu Hân Hân quả thực có vấn đề. Nhưng cái này Lạc Hàn Thạch, đúng là thật sự." Dầu gì nhận biết Tuân Thư lâu như vậy rồi, thần khí đích thực giả hân vẫn là nhận ra được. Cũng không biết Hân Hân tại sao dẫn dắt bọn họ chủ động, dùng Lạc Hàn Thạch đổi Tụ Hồn Đăng? Thật chẳng lẽ là vì cứu Bạch Kiêu?

"Không phải là vì nàng!" Như là đoán được hần suy nghĩ, Nghệ Thanh khẳng định nói. Người kia ánh mắt nhìn Bạch Kiều, hoàn toàn không có nửa điểm cảm tình.

"Mặc kệ nó! Ngược lại Lạc Hàn Thạch chúng ta đã mượn được rồi." Cô Nguyệt không có ngần ngại, thuận miệng nói, "Bất quá chính mắt thấy được vị này Đế Quân, ta đến lúc đó thật có điểm tin tưởng hần là một cái không có cảm tình người vô tâm rồi." Bạch Kiều đối với hần như thế khẳng khái một mực, nhưng hần mới vừa bộ dáng, dừng nói là cảm động, liền áy náy đều giống như không có, thậm chí nói tới nói lui, cũng giống như mang theo băng một dạng.

"Hần có!"

"Cái gì?" Có ý gì.

Hần nhú mảy một cái, người kia mặc dù coi như quả thật giống như là không có cảm tình khối băng, nhưng luôn cảm thấy trên người của hần cái loại này lạnh, lạnh đến... Có chút cố ý.

Hơn nữa...

"Sự phụ nói, cảm tình cùng tâm không liên quan, trừ phi là trí chướng!"

Cô Nguyệt lờm một cái nói, "Thảm Huỳnh người đừng thường xuyên... Ồ! Thảm Huỳnh người đâu?" Vừa quay đầu, lại phát hiện bên người trống rỗng, nguyên bản hần là đứng ở Nghệ Thanh trên phi kiếm người, không thấy bóng dáng. Trong nháy mắt có loại dự cảm bất thường, "Mịa nó! Nàng rút cuộc khi nào không thấy?"

"Thật giống như ra Thiên cung thời điểm... Sự phụ liền không ở?"

"Chờ một chút! Nàng mới vừa có theo chúng ta vào Thiên cung sao?"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Dịch Thủy Thiên cung, mới vừa trong phòng băng.

Nguyên bản dày đất lớp băng thật dày biến mất rồi, bốn phía mặc dù vẫn là có lưu lại không tan hết khí lạnh, cũng không như mới vừa như vậy lạnh giá tận xương. Nguyên bản hôn mê tại băng người trên giường cũng đã tỉnh lại.

Chính một cái án ở ngực, dồn dập thở hào hển. Chạm một hồi, xoay người vừa định xuống. Bốn phía lại đột nhiên một trận bạch quang thoáng qua.

"A!" Bạch Kiều kêu lên một tiếng sợ hãi, lúc này mới phát hiện dưới người đang sáng một cái trận pháp, nàng té nhìn một chút mới biết đó là một cái khôn trận.

"Kiều Kiều." Bên tai truyền tới một đạo mang theo lãnh ý giọng nam, Hân Hân đột nhiên xuất hiện tại bên người nàng, đưa ra một tay phát hướng một bên mặt nàng, "Người sao vẫn là như thế xung động?"

Người trên giường sững sờ, theo bản năng lui về phía sau, tránh ra hần đụng chạm. Nhìn lướt qua, rõ ràng nói lấy cung chịu mà nói, đáy mắt lại vẫn là một mảnh lãnh ý người. Cơ sở ngầm dò đến hần cầm trong tay trên đèn, ánh mắt lóe lên vẻ tức giận.

]

"Người rút cuộc muốn làm gì?"

Trên mặt Hân Hân vẫn là không có cái gì tâm tình, hồi lâu mới thấp giọng nói, "Kiều Kiều, qua nhiều năm như vậy, người hần là rõ ràng nhất, ta muốn cái gì? Bây giờ hết thấy các thứ này, không đều là bởi vì người tạo thành sao?"

Bạch Kiều sắc mặt trầm một cái, "Người có ý gì?"

"Làm sao, chuyện người đáp ứng ta, chẳng lẽ bây giờ nghĩ đổi ý hay sao?" Hân Hân cười lạnh một tiếng, trong mắt hàn ý nặng hơn.

"..." Bạch Kiều không nói gì, chẳng qua là vẻ mặt càng thêm cảnh giác.

Hần lại đột nhiên nghiêng người đến gần, trên gương mặt lạnh giá, đột nhiên dính vào chút ít tức giận, "Ban đầu người rơi vào Phàm giới, nếu không phải bởi vì người phụ ở trên người nàng, thay thế thân phận của nàng, ta như thế nào lại đem người nhận sai thành nàng. Nàng mới là đạo lữ của ta, là người cướp đi nàng hết thảy. Thậm chí sau khi phi thăng, còn lừa ta nhiều năm như vậy, người nhưng đối với nàng có thể có phân nửa áy náy?"

"Ta đã nói rồi, ta không phải..."

"Hiện tại phủ nhận còn có ý tứ sao?" Hân Hân cắt đứt lời của nàng, ánh mắt cũng càng thêm lạnh rồi, "Ngươi không phải nói vì ta cái gì đều được làm sao? Như vậy hiện tại, cũng đem thân thể cho nàng như thế nào?"

"Cái gì!" Bạch Kiều đột nhiên trợn to hai mắt.

Hân Hân lại hất môi cười một tiếng, nguyên bản lạnh giá một mảnh mặt, trong nháy mắt sinh động, như là rắc lên ngàn vạn ánh sao, liền với Bạch Kiều đều sống sò một chút.

"Ta tìm được..." Hân từng chữ từng câu mở miệng, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chú người trước mắt, như là muốn từ trên mặt nàng nhìn ra điểm cái gì, "Ta rốt cuộc tìm được nàng chuyển thế. Ban đầu ngươi đoạt thân thể của nàng, bây giờ còn cho nàng một cái không phải là phải làm sao?"

"Ngươi... Ngươi muốn cho chúng ta đổi hồn!" Bạch Kiều một mặt không dám tin tưởng.

"Ta cũng là mới vừa mới biết, nguyên lai nàng ngay tại tiên giới. Nhắc tới... Còn phải cảm ơn ngươi, để cho ta biết chiếc đèn này tồn tại." Hân nhìn một chút trong tay đèn, lần nữa Phật hướng một bên mặt nàng, lần này lại không có để cho hân tránh roi, trực tiếp bóp cổ của nàng, "Ngươi thiếu nàng, cuối cùng vẫn là phải trả."

Bạch Kiều hoàn toàn không phát ra được thanh âm nào.

Hân Hân nhìn chòng chọc nàng rất lâu, lúc này mới buông tay ra, xoay người hướng về phía trước đi tới, dừng ở ở giữa nhất bên tường trước. Đột nhiên giờ tay bấm một cái pháp quyết, chỉ thấy nguyên bản màu trắng tường xuất hiện một cái trận pháp đồ án, không tới chốc lát toàn bộ tường bắt đầu chậm rãi hướng hai bên mở ra, lộ ra bên trong một gian ản núp căn phòng.

"Ngươi rốt cuộc đem ta nhốt ở chỗ này muốn làm gì?" Tức giận giọng nữ nhất thời từ bên trong truyền ra, một thân xanh biếc quần áo nữ tử từ bên trong đi ra, một mặt tức giận trừng mắt về phía Hân Hân, "Ngươi tốt nhất vội vàng thả ta, đừng tưởng rằng ngươi là Thiên Đế thì ngon. Sư phụ ta chính là Thần Qua Đế Quân. Ngươi nếu dám làm tổn thương ta một sợi tóc, sư phụ ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Tuyệt nhiên." Hân Hân si ngốc nhìn cô gái trước mắt, đưa tay muốn kéo ở tay nàng.

Lại bị đối phương không chút khách khí đánh rớt, "Đừng đụng ta! Ta đều nói qua mấy trăm lần. Ta gọi Huệ Linh, không là cái gì của ngươi Tuyệt nhiên! Càng không phải là vợ của ngươi!"

Hân Hân lại không có tức giận, ngược lại mang thêm vài phần cung chiêu, "Ngươi chẳng qua là không nhớ rõ mà thôi, lập tức... Ngươi liền sẽ nhớ tới trí nhớ của kiếp trước rồi."

"Ngươi có ý gì?" Huệ Linh sững sờ một chút.

Hân Hân hướng về nàng cười một tiếng, kéo lấy nàng liền đi trở lại giữa nhà, chỉ người trước mắt, "Ngươi còn nhớ nàng sao?"

"Nàng là ai?" Huệ Linh nhú mày một cái.

"Không nhận biết không liên quan, ta ở trên người nàng hạ xuống phục sinh chú, lập tức ngươi liền sẽ rõ ràng hết thảy." Hân trực tiếp tại Huệ Linh quanh thân bày cái trận pháp, mang chút ít vội vàng nói, "Chờ ngươi biến thành nàng, ta liền cỡi ra trên người nàng thuật pháp phong ấn, đến lúc đó ngươi không chỉ có thể nhớ lại hết thảy, hơn nữa còn là Mặc Tiên."

"Mặc Tiên!" Huệ Linh cả kinh, đột nhiên hiểu được hân có ý gì, "Ngươi phải cho chúng ta đổi hồn? Không... Ta không được!" Muốn đi ra, lại trực tiếp bị vây ở trong trận.

"Ngươi yên tâm, không có việc gì." Hân Hân nhẹ giọng an ủi một câu, trực tiếp đi tới bên người Bạch Kiều, đốt Tụ Hồn Đăng đặt ở trận pháp biên giới.

Hân vừa định thúc giục tiên pháp, sử dụng đổi hồn chi thuật, Bạch Kiều lại đột nhiên phá trận mà ra, hướng hân vọt tới, một cái tiên khí ngưng tụ thành kiếm, hướng thẳng đến hân đâm đi qua.

Hân Hân trực tiếp một chương vung ra, trước mắt kiếm chiêu lại đột nhiên biến đổi, hóa ra vạn thiên kiếm ảnh, hướng hân công đi qua. Hân Hân cả kinh, không thể không gọi ra vũ khí ngăn trở kiếm của đối phương chiêu.

Bạch Kiều lại không có tiếp tục, ngược lại thừa dịp cái này thời gian rảnh rỗi, xoay người hướng về ngoài cửa xông ra ngoài. Mắt thấy liền muốn bay ra cửa. Đột nhiên một đạo trận pháp sáng lên, trong nháy mắt phong bế toàn bộ cánh cửa.

Một trận điện quang thoáng qua, Bạch Kiều trực tiếp té ở trên đất, nguyên bản là bị trọng thương, lúc này càng là phun ra một búng máu tới, lại quyết chống không có ngã xuống.

Hân Hân nhìn mới vừa nhốt nàng trận pháp một cái, chỉ thấy phía trên vết máu loang lổ, trận đã phá rồi. Xem ra nàng mới vừa một mực đang (tạ) lên lên phá trận, trong bụng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Không nghĩ tới, những năm gần đây ngươi đến lúc đó tiến bộ không ít." Hân cười lạnh một tiếng, chậm rãi hướng nàng đi tới, "Chẳng qua là... Ngươi cho rằng là chạy thoát sao? Bạch Đế đều đã không quan tâm ngươi rồi, sẽ không có bất luận kẻ nào tới cứu ngươi đấy!"

Nói lấy, đưa tay bấm cái quyết, hàn quang lóe lên, một cái thuật pháp thành hình, mắt thấy liền muốn hướng người trên đất vung đi.

Đột nhiên, trong tay hần căng thẳng, trực tiếp bị người bắt lại không thể động đậy, trong tay thuật pháp cũng trong nháy mắt băng tán, một cái miễn cưỡng âm thanh âm vang lên.

"Xin lỗi, ta đến rồi!"

Hân Hàn: "..."

Huệ Linh: "..."

Hiện trường trong nháy mắt an tĩnh.

Thảm Huỳnh lại trực tiếp quay đầu nhìn về phía người trên đất, vẫy tay cười một tiếng, "Ồ! Tiểu người lùn!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Chương 194: Dài Lệnh Người Lùn

Người trên đất sững sờ, ánh mắt đột nhiên tròn to, nhìn chăm chăm vào đột nhiên xuất hiện Thảm Huỳnh, nguyên bản thanh lượng ánh mắt trong nháy mắt hơi nước lan tràn, như là lại cũng không áp chế được nước mắt rào một cái liền dâng trào mà ra.

Thảm Huỳnh sợ hết hồn, "Khóc cái gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, đối phương ngược lại oa a một cái, đại khóc thành tiếng.

"Oa a... Thần... Thần tiên, chương môn..." Nàng đột nhiên nhào tới, gất gao ở Thảm Huỳnh bấp đùi, khóc vậy kêu là một cái trung khí mùi phản, "Chương môn, ngươi nhận ra... Thật sự nhận ra... Oa a!" Nàng biết là nàng! Rõ ràng bộ dáng đã hoàn toàn bất đồng, rõ ràng đã biến thành người khác, nàng vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Ách...

Thảm Huỳnh khòe miệng giật một cái, nàng mới vừa cái kia một bộ muốn cho nàng dâng hương ánh mắt, không muốn nhận đi ra cũng rất khó a!

"Đừng khóc." Đưa lên một chút chân, dám không có rút ra ra được. Cho nên nói đùa trẻ cái gì thật là phiền phức a, lớn lên cũng giống vậy.

"Ừ, là chương môn!" Nàng dùng sức gật đầu, có thể trong mắt nước mắt nhưng vẫn là liên tục không ngừng.

"Là người!" Bên cạnh Huệ Linh cả kinh, trên mặt thoáng qua một tia phức tạp tâm tình, "Người làm sao sẽ ở nơi này?"

Thảm Huỳnh quay đầu nhìn nàng một cái, đang định mở miệng, bên người lại đột nhiên tiên khí tăng vọt, tiếp lấy một đạo tiếng xé gió đánh tới. Bị nàng bắt dừng tay Hân Hàn đột nhiên hóa ra một thanh băng đao, trực tiếp hướng về nàng bổ xuống, muốn buộc nàng lui ra.

"Cẩn thận!" Ôm chân người kinh hô lên một tiếng, rốt cuộc dừng lại nước mắt.

Mắt thấy cái kia băng nhận liền muốn rơi vào trên người Thảm Huỳnh, Thảm Huỳnh sững sờ một chút, cũng không có lui ra, chẳng qua là theo bản năng nhấc tay một cái. Sau một khắc chỉ thấy máu bắn tung tóe, đỏ tươi màu sắc nhất thời vãi đầy mặt đất.

"A!" Hết thắm một tiếng nhất thời truyền khắp toàn bộ Tiên cung, bịch một tiếng nửa đoạn gãy tay liền rơi trên mặt đất.

Thảm Huỳnh nhìn một chút trên đất gãy tay, nhìn lại một chút người trước mắt, ngăn ra, "Ày... Quên còn đang nắm tay người." Ai biết vừa đỡ liền đứt đoạn mất, chính mình chém dùng như vậy lực mạnh làm gì?

"Người... Người rút cuộc là người nào?" Hân Hàn sắc mặt trắng bệch, liền liền lui về phía sau mấy bước, liền bóp mấy cái quyết mới dừng lại gãy tay đau, cảnh giác nhìn chăm chú người trước mắt. Hân mới vừa lại có thể không có cách nào thoát khỏi nàng khổng chế, còn hại hần đã mất đi một cái tay. Đáng ghét!

"Đừng nói nhảm, ngược lại muốn đánh, đánh xong tương đối được rồi." Thảm Huỳnh mang chút ít phiền não gãi đầu một cái, "Động thủ đi!"

Hân Hàn sầm mặt lại, lại không dám khinh thường, trong nháy mắt điều động toàn bộ tiên khí, hóa ra ngàn vạn phong nhận, thậm chí gọi ra bốn mạng pháp khí, "Hừ! Không cần biết người là ai, hôm nay cũng đừng nghĩ rời đi nơi này."

]

Trong lúc nhất thời cả phòng tràn đầy lạnh giá phong nhận, giống như lưỡi dao sắc bén đem bốn phía hết thảy cắt đến nát bấy, nguyên bản hoa lệ Tiên cung khuynh khắc gian biến thành bụi bặm, lộ ra phía trên bầu trời, liền với đất dưới chân mặt, cũng bị bỏ xuất ra đạo đạo vết rách.

Chỉ thấy hần giữa ngón tay vừa thu lại, tất cả phong nhận đột nhiên trực tiếp hướng về Thẩm Huỳnh công kích đi qua, đồng thời Hân Hân thân hình lóe lên, duy nhất trong tay nắm lấy một thanh toàn thân trắng tuyền tiên kiếm, ép thẳng tới hướng người đối diện.

Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy phản phát một trận gió vang, che ngợp bầu trời phong nhận hướng về nàng chém đi qua, lại đang đến gần nàng trong nháy mắt băng tán, bất động không nhột đánh vào người, hoàn toàn không có cảm giác nào, chỉ có bên mặt tóc phiêu động mấy cái.

Đây là cái gì chiêu... Làm gì hướng nàng thổi hơi, muốn đem nàng thổi chạy ý tứ sao?

--

Ngẩng đầu nhìn về phía lần nữa xông tới người nào đó, Thẩm Huỳnh mi tâm nhíu một cái, trực tiếp tiến lên một bước, đưa tay một cái xách ở đối phương cổ áo, "Xin lỗi, ngươi có miệng thôi!"

Nói xong tay trầm xuống, nặng nề hướng về dưới chân đập xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang vang, chỉ thấy một cái khe theo dưới chân nàng, trực tiếp đi xuống tràn ra, toàn bộ phù đỉnh nhất thời bị đập thành hai nửa. Nàng lại không có dừng lại, tránh ra bên cạnh một bước, một cái túm lên đã bị đập vào trong đất người, lần nữa đập xuống, vì vậy một cái một chút.. Tiếp một chút.

Lịch sử luôn là tương tự kinh người...

Thẩm Huỳnh tâm tình có chút không được, bởi vì... Com trưa thời điểm đến rồi, đầu bếp không thấy!

Hai phút sau.

Nàng thuận tay bỏ roi trong tay người, xoay người nhìn về phía người phía sau, "Alô, tiểu người lùn!"

"Chường... Môn?" Người phía sau ngẩn ngơ, rõ ràng bị nàng như gió thu quét lá rụng nghiền ép sợ ngây người, không hổ là chường môn!

"Đi đem cái kia đèn thu lại." Nàng chỉ chỉ cách đó không xa Tụ Hồn Đăng, "Hồng rồi Nguru ba ba phải tức giận."

"Vâng!" Nàng cái này mới phản ứng được, liền vội vàng tiểu chạy tới, nhặt lên trên đất ngọn đèn kia. Mới vừa muốn trở về, lại bị người kéo lại mất cả chân.

"Kiều... Kiều." Hân Hân cũng không biết theo khí lực ở đâu ra, nâng lên đã bị đánh sưng mặt sưng mũi mặt, "Ngươi sao có thể như thế đối với ta?"

Nàng bước chân dừng lại, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, đột nhiên hướng người trên đất ôn nhu cười một tiếng, cả người như là rắc lên ngàn vạn kiều dương, đẹp đến có chút kinh người, liền ngay cả người trên đất cũng sùng sốt một chút.

"Hân Hân..." Nàng hít sâu một hơi, giọng chân lên, hướng về người nào đó không thể tô nói nói vị trí, dùng sức đập tới, "Ta C gìoi ạ! Ai mẹ nó là ngươi Kiều Kiều! Nói lão tử kêu Tuyên Đồng, đều bị hai ngươi chán ghét đã hơn hai tháng, kêu ngươi còn ác tâm ta... Kêu ngươi ác tâm... Kêu ngươi ác tâm!"

Nàng một cước tiếp một cước đập tới, Đường Đường thập phương Thiên Đế một trong Hân Hân Đế Quân, đau đến toàn bộ thân thể trong nháy mắt cong thành tôm thước, phát ra từng tiếng cửu khúc ruột hồi một dạng tiếng kêu đau.

Thẩm Huỳnh: "..."

Lại nói đùa nhỏ này rốt cuộc ai dạy dỗ?

"Dừng tay!" Một tiếng khê kêu vang lên, một bên Huệ Linh đột nhiên vọt ra, bắt mắt nhìn về phía Tuyên Đồng nói, "Hắn đã như vậy, ngươi tại sao phải hùng hổ dọa người? Tâm tư có phần cũng quá ác độc điểm đi!"

Tuyên Đồng nhíu mày một cái, "Cô nương, là hần buộc ta đối hờn ở phía trước! Chẳng lẽ chỉ cho phép hần làm ác, không cho người khác trả thù? Ngươi nguyện ý đối hờn, ta có thể không nguyện ý!"

"Có thể ngươi bây giờ không phải là không có chuyện gì sao?" Huệ Linh nhìn người trên đất một cái, tràn đầy đều là không đành lòng, "Hơn nữa, hần đều chỉ là vì tìm thể tử của mình mà thôi. Ban đầu nếu không phải là ngươi ghé vào vợ hần trên người, hần như thế nào lại làm như thế?"

Nàng càng nói càng cảm thấy có đạo lý, mặc dù mình không phải là tự nguyện ở lại chỗ này, nhưng nhiều ngày như vậy hần chưa từng động nàng chút nào, hơn nữa còn khắp nơi thuận theo nàng, có thể thấy Hân Hân Đế Quân cũng không phải là cái gì đại ác nhân.

"Cô nương, ngươi mới vừa tai điếc sao?" Tuyên Đồng mày nhíu lại đến sâu hơn, "Ta đã nói rồi, ta không phải là Bạch Kiều. Ta bắt kẻ giữa bọn họ có cái

gì ân oán? Cũng không rõ ràng chính mình tại sao sẽ ở trong thân thể của nàng, nhưng những chuyện này không có quan hệ gì với ta!"

"Người..." Huệ Linh cứng họng, lo lắng nhìn người trên đất một cái, nhưng vẫn là ngẩn ở trước mặt Tuyên Đồng. "Tha cho người được nên tha, ta sẽ không để cho các người lại động hấn."

"Tuyền nhi..." Hân Hân ngẩng đầu nhìn về phía Huệ Linh, một mặt cảm động, "Ta liền chỉ biết, cho dù chuyển thể người trong lòng vẫn có ta." Hân nói tới thâm tình vô cùng, nhìn về phía ánh mắt của Huệ Linh như là có toàn thế giới một dạng. Chẳng qua là phối hợp cái khuôn mặt kia đủ mọi màu sắc sùng thành đầu heo mặt, cùng cung thành tôm thước thân thể, hình ảnh nhất thời có chút hài hước cảm.

Tuyên Đồng cũng không nhịn được bên mở đầu, quá tổn thương ánh mắt rồi.

Đến lúc đó Huệ Linh như là không nhìn thấy, một mặt đại nghĩa lãng nhiên đỡ dậy người trên đất, đầu tiên là tron mắt nhìn Tuyên Đồng một cái, mới nghĩa chính nghiêm từ nói, "Đế Quân người yên tâm. Sự phụ ta lập tức liền sẽ tới, nhất định sẽ giữ gìn lẽ phải."

"..." Tuyên Đồng khoe miệng giật một cái, trong nháy mắt nhớ lại Cô Nguyệt trưởng lão thường nói một câu nói.

MDZZ!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Chương 195: Nam Nữ Gặp Nhau

"Tuyền nhi, thể gian cũng chỉ có người quan tâm ta như thế rồi." Hân Hân ánh mắt trầm một cái, thoáng qua một tia cái gì.

"Người... Ai! Ta nói ta không phải là, người tại sao phải..."

"Không, người nhất định đúng!" Hân nắm tay nàng căng thẳng, nghiêm túc nói, "Chỉ cần người trở lại bên cạnh ta, ta cái gì cũng không quan tâm, cho nên..."

"Hân Hân, người cần gì phải..." Huệ Linh lời còn chưa nói hết, nhất thời cả kinh, "Người muốn làm gì?"

Đột nhiên, hai dưới thân người trần pháp sáng choang, một cái đen như mực vết rách xuất hiện tại sau lưng hai người, to lớn hấp lực nhất thời từ bên trong truyền ra.

Ánh mắt của Hân Hân mang theo chút ít điên cuồng thần sắc, "Chúng ta sẽ không tách ra."

Nói xong, hân trực tiếp ôm lấy Huệ Linh, xoay người liền muốn chui vào cái kia vết rách bên trong. Kê hồ càng ngày càng lớn, đem bốn phía hết thấy đều đi vào trong hút đi, liền ngay cả bên cạnh Tuyên Đồng cũng đứng không vững, chỉ có thể hóa ra tiên kiếm, cắm trên mặt đất.

"Không được!" Huệ Linh giờ mới hiểu được hân phải dẫn nàng rời đi, nhất thời mặt liền biến sắc, bắt đầu phản kháng lên.

"Yên tâm, không có việc gì." Hân Hân nhẹ giọng an ủi, "Chẳng qua là rời đi nơi này mà thôi."

"Linh Nhi..." Một cái thanh âm quen thuộc trên không trung vang lên, Thần Qua rốt cuộc đã tới, chính ngự kiếm hướng bên này bay tới, khiếp sợ nhìn lấy cái đó đột nhiên xuất hiện kẻ hồ, "Cái này là thể nào trở về..." Hân nói một hồi, đảo mắt thấy được bên cạnh Tuyên Đồng. Sững sờ một chút, chẳng biết tại sao, ngực truyền tới một loại sợ hãi.

Nàng là ai?

"Sư phụ, cứu ta!" Trên mặt Huệ Linh lộ ra vẻ vui mừng, muốn qua, lại bị bên người Hân Hân ôm chặt lấy.

"Hân Hân Đế Quân, người đây là muốn làm gì?" Thần Qua lấy lại tinh thần, mắt thấy ba người sẽ bị cuốn vào cái kia vết rách bên trong, trực tiếp dùng tiên pháp hóa ra một cái màu vàng dây thừng, muốn đem người quyền đi ra, "Cái này liền cứu người đi ra."

Nói xong, hân hất tay một cái, dây thừng chạy như bay, rầm rầm một cái thật chặt... Quán lấy bên cạnh Tuyên Đồng!

Thần Qua: "..."

Huệ Linh: "..."

Thẩm Huyền: "..."

Sau một khắc, tại Huệ Linh một mặt không dám tin tưởng trong, hoàn toàn lọt vào cái kia trong cái khe, đã biến mất bóng dáng.

Thần Qua một mặt đỡ đỡ, mình cũng không phản ứng kịp. Tuyên Đồng hóa ra tiên kiếm cũng đã đứt đoạn, cái kia vết rách bên trong hấp lực cực lớn, Thần Qua còn không tới kịp kéo người, bị lôi đi.

Mất thấy hai người cũng muốn rơi vào bên trong, Thẩm Huỳnh thân hình lóe lên, một tay một cái trực tiếp đem người lại xách ra.

Hết thấy các thứ này phát sinh quá nhanh, theo Hân Hàn thú nhận vết rách bắt đầu, ngăn ngừa bất quá ba hơi thở thời gian, bây giờ vết rách cũng đã khép lại.

"Chương môn..." Tuyên Đồng lòng vẫn còn sợ hãi, mặc dù không biết Hân Hàn mở ra là cái gì lối đi, nhưng nàng bản năng liền cảm thấy bên trong vô cùng nguy hiểm. Ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, lúc này mới đem trong tay đèn đưa tới, cũng còn khá đèn không có việc gì.

"Thu, một hồi cho Ngu ba ba."

Nàng gật đầu một cái, lúc này mới thu vào.

Đến lúc đó một bên Thần Qua ngo ngắc nhìn Tuyên Đồng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu mới mang một ít do dự mở miệng, "Cô nương, người không có việc gì... Gào ~ "

]

Hắn lời còn chưa nói hết, Tuyên Đồng đột nhiên nhấc chân, hướng về Thần Qua giữa hai chân hung hăng đạp tới.

Thần Qua nhất thời không có phòng bị, mặc dù có tiên khí hộ thể, nhưng vẫn là bị đạp cả người đều cung lại đi, hai tay che đập tại một cái nào đó không thể nói nói vị trí.

"Hừ, đều là người cái kia nào tàn đồ đệ hại đây!" Nhà ta chương môn tự mình đến cứu người, nàng lại giúp đỡ cái đó chán ghét cận bã nam, "Không có dạy tốt cũng đừng thả ra hại người!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Cái này tiểu người lùn có phải hay không là nơi nào dài lệch ra? Hơi hung tàn a!

Bất ngờ, Thần Qua lại không có tức giận! Cũng không có ngay lập tức hỏi chuyện gì xảy ra, chẳng qua là vẫn là dùng cái loại này quán quít ánh mắt, nhìn lấy Tuyên Đồng. Thật giống như... Không có phục hồi tinh thần lại?

"Chương môn, Hân Hàn đã chạy, làm sao bây giờ?" Tuyên Đồng quay người lại, lại trở về cái kia mềm mại đáng yêu khôn khéo bộ dáng.

"... Về nhà trước." Ăn cơm lại nói.

"Vâng, chương môn!" Tuyên Đồng liền vội vàng gọi ra phi kiếm, hai mắt sáng lên nhìn về phía Thẩm Huỳnh. Rốt cuộc có cơ hội mang theo chương môn một cất cánh, vui vẻ. Nhất thời cảm thấy vết thương trên người đều đã hết đau.

Thẩm Huỳnh nhảy lên phi kiếm, hướng Thiên cung cửa ra mà đi.

"Tiểu người lùn, người mới vừa đập người chiều đó rốt cuộc ai dạy?"

"Hồi bẩm chương môn, là Thích sư phụ dạy đây!"

"Gà nướng cô em?" Nàng có hung tàn như vậy sao?

"Vâng, Thích sư phụ nói, nam nhân không có một cái tốt."

Thẩm Huỳnh: "..."

Đột nhiên nghĩ điểm căn cước là chuyện gì xảy ra? Thẩm Huỳnh là tại Thiên cung cánh cửa, đụng vào đến tìm người đầu bếp cùng Ngu ba ba. Có thể là bởi vì Hân Hàn nghĩ sử dụng đổi hồn chi thuật nguyên nhân, cái này Thiên cung vốn là không có mấy cái tiên nhân, đến lúc đó làm cho các nàng một đường thông suốt đến cánh cửa.

"Sư phụ!" Nghê Thanh gia tốc bay tới, nhìn thấy Thẩm Huỳnh cái này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng còn khá tìm được.

"Người đi đâu thế?" Ngu ba ba có chút tức giận tròn mắt nhìn nàng một cái, đảo mắt nhìn về phía "Bạch Kiều" "Người mang theo nàng làm gì?"

"Đây là tiểu người lùn!" Thẩm Huỳnh giải thích một câu.

"Cô Nguyệt trưởng lão." "Bạch Kiều" cũng lập tức giải thích, "Ta là Tuyên Đồng, ta cũng không biết tại sao, Thiên kiếp sau liền ở trong thân thể này rồi."

"Tuyên Đồng!" Cô Nguyệt cả kinh, tâm tư chuyển động, nhất thời đoán được điểm cái gì, sầm mặt lại, "Chúng ta về trước... Ờ? Thần Qua Đế Quân làm sao cũng ở nơi đây?"

Thần Qua sững sốt một chút, quay đầu nhìn một chút phòng hán phòng giống như kẻ gian một dạng Tuyên Đồng, hán cũng không biết tại sao liền theo kịp rồi.

"Trước về môn phái lại nói!" Nghệ Thanh nhắc nhở một tiếng, theo thói quen đem Thẩm Huỳnh nhận được phi kiếm của mình trên. Nghe mới vừa động tĩnh bên này, không cần nghĩ, sự phụ nhất định là động thủ, nơi này dù sao là địa bàn của Dịch Thủy.

Mấy người gạt đầu một cái, lúc này mới bay khỏi Thiên Ngoại Thiên.

Phái Vô Dịch.

Cô Nguyệt nhìn lướt qua, bên phải phía trước thân thể đã khôi phục, lại một mặt thấp thỏm đứng ngồi không yên "Tuyên Đồng", hồi lâu mới trầm giọng mở miệng, "Bạch Kiều?"

Nàng run một cái, xiết chặt bên người tay, bọn họ biết rồi.

"Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Ta... Ta không muốn chiếm cứ thân thể của nàng." Thấy bọn họ đã nhận ra thân phận của nàng, Bạch Kiều không thể làm gì khác hơn là giao phó nói, "Ta ngày đó vì cứu Hân Hân tiêu hao hết pháp lực, nguyên thần gần như băng tán, dưới tình thế cấp bách mới dùng đổi hồn chi thuật. Ta cũng không nghĩ tới, sẽ... Sẽ đổi đến trên người của nàng." Lúc tỉnh lại, thân thể nàng quá yếu, nghe bọn hán phải đi mượn Lạc Hân Thạch, nàng muốn biết Hân Hân tình huống, cho nên mới không nói ra chân tướng, "Đúng rồi, Hân Hân... Hân Hân hán thể nào? Hán có khỏe không?"

"Được! Đương nhiên được!" Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Tốt đến... Đều có thể cho hán tiên nhiệm đổi hồn rồi."

"Cái gì?" Nàng ngẩn ra.

Cô Nguyệt quét nàng một cái, đem Tuyên Đồng hướng hán nói tới chuyện, đầu đuôi nói với nàng một lần. Càng nói sắc mặt của Bạch Kiều lại càng bạch, một bộ sắp tan vỡ bộ dáng, hồi lâu lại dùng sức lắc đầu.

"Không! Không có khả năng, Hân Hân sẽ không đổi với ta như vậy." Nàng vì hán, cái gì đều bỏ, hán làm sao có thể cho tới nay chỉ là vì cho Vân Tuyền báo thù, đối với nàng một chút cảm tình cũng không có.

"Ngươi thích tin hay không!" Cô Nguyệt lờm một cái, đối với mấy cái này máu chó không có hứng thú, "Nói đi, muốn làm sao đem ngươi cùng Tuyên Đồng đổi về đi?" Cái này cái gì đổi hồn chi thuật, không chỉ là hán liền ngay cả Chử Huyền cùng Lam Hoa đều chưa từng nghe qua. Đoạt xác đến lúc đó nghe qua, nhưng đoạt xác sẽ trực tiếp cắn nuốt linh hồn của đối phương, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái gì trao đổi thân thể.

"không có khả năng..." Bạch Kiều cả người đều bày trên mặt đất, phảng phất không có nghe được câu hỏi của hán, si ngốc nhớ tới, "Hán biết rất rõ ràng... Ban đầu ta không phải cố ý bám ở trên người Vân Tuyền, ta đều không biết rõ chuyện gì xảy ra? Cho nên sau khi phi thăng, ta liền trở về trong thân thể chính mình. Hán nói qua không ngại, ta không phải cố ý hại chết nàng a!"

"..." Phiền chết những thứ này yêu đương nào rồi.

"Hán làm sao có thể nói cho tới bây giờ không có yêu qua ta, ta không tin... Ta không tin!" Nàng đột nhiên bụm mặt khóc rống lên, trong mắt lại như cũ đốt một chút hy vọng, "Hán nói qua cuộc đời này... Không phải là ta không lập gia đình, Vân Tuyền chỉ là một cái cùng hán chung sống mấy năm su mọii, làm sao có thể sẽ thích nàng? Hán là tu vô tình đạo mới đối với ta như vậy, đúng! Hết thấy đều là vô tình đạo sai!"

Mắt thấy nàng đã bắt đầu lừa mình dối người, người ở chỗ này cũng cau mày lên, đặc biệt là nàng dùng vẫn là thân thể của Tuyên Đồng. Một bên gà nường cô em, ngón tay bóp kết chi vang, mới không nhịn được không có tiến lên đánh người.

"Ta muốn đi nói cho hán biết!" Nàng đột nhiên đứng lên, "Hán nhất định là yêu thích ta, không phải là Vân Tuyền!"

"Đích xác không đúng!" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

Người ở chỗ này đồng loạt sững sờ, rồi rít quay đầu nhìn về phía nàng. Ý gì?

Bạch Kiều càng là trong mắt sáng lên, một mặt tìm tới tri âm bộ dáng.

"Động vật nhỏ, ngươi trước trả lời ta một cái vấn đề."

"... Cái gì?"

"Ngươi đổi hồn chi thuật, từ đâu học được?"

Chương 197: Chương 196: Đôi Hồn Chân Tướng

Bạch Kiều sững sốt một chút, không biết ý của nàng, hồi lâu mới nói, "Thuật này... Là bởi vì ban đầu Hân Hân dẫn ta phi thăng thời điểm, hân vì để cho ta trở lại bên trong thân hồ ly, cho nên... Mới sáng tạo ra thuật này."

"Nói cách khác, pháp thuật này... Là hân dạy người?"

Nàng gật đầu một cái, nghĩ đến cái gì vừa tiếp tục nói, "Đó là bởi vì ban đầu hân vì dẫn ta phi thăng, thừa nhận rồi gắp đôi Thiên kiếp, ta tại hạ giới phụ thân cái đó thân thân đã trọng thương không cách nào phục hồi như cũ, hân bắt đắc dĩ mới sáng tạo ra thuật này..."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn về phía bên cạnh đầu bếp, Nghệ Thanh trong nháy mắt minh bạch ý của nàng, sắc mặt cũng trầm xuống.

"Người hỏi cái này làm gì?" Cô Nguyệt cùng những người khác lại đều có chút không hiểu.

"Tự nghĩ ra thuật pháp không phải là đơn giản như vậy." Nghệ Thanh mở miệng nói, kiếm pháp của hân cũng là tự nghĩ ra, nhưng đó là trải qua thường xuyên thăng đãi, không ngừng thường thử kết quả, thậm chí hiện tại cũng đang không ngừng cải tiến. Kiếm thuật chiêu thuật thiện lại như thế, đừng nói là tiên pháp, "Huống chi Đôi Hồn Chi Thuật như vậy tiên pháp, toàn bộ tiên giới thậm chí ngay cả Thiên Đế đều chưa có nghe nói qua."

Hân lời kia vừa thốt ra, người ở chỗ này sắc mặt nhất thời thay đổi.

"Hân Hân ban đầu Phi Tiên chẳng qua là một cái Địa Tiên, lại ở dưới tình huống Bạch Kiều trọng thương khẩn cấp, kịp thời sáng tạo ra như vậy Đôi Hồn Chi Thuật." Nghệ Thanh nhún mày một cái, "Trừ phi hân là kỳ tài ngút trời, hoặc là..."

"Hân ngay từ đầu liền chỉ biết pháp thuật này!" Thẩm Huỳnh tiếp lời nói.

"không có khả năng!" Bạch Kiều mặt liền biến sắc, như là phát hiện các nàng muốn nói gì, dùng sức lắc đầu, "Hân là vì ta, mới biết thuật pháp này... Nói qua vô luận ta biến thành cái dạng gì, sẽ đều yêu đấy! Làm sao sẽ gạt ta?"

"Để cho ta đoán một chút." Thẩm Huỳnh không để ý tới nàng, tiếp tục nói, "Người nói người hạ giới liền ghé vào cái gì đó tuyên trên người, vậy chứng minh người hạ giới chỉ có hồn phách. Bình thường hồn phách hạ giới là cái gì quy trình?"

Mọi người sững sốt một chút, sau đó đều là tả nhìn về phía một bên Thần Qua.

"..." Nhìn ta làm gì? Thần Qua một mặt không hiểu, nhưng vẫn là trả lời, "Dĩ nhiên là tiến vào tam giới luân hồi, chuyển thế làm người."

"Vậy... Đây chẳng qua là cái ngoài ý muốn!" Bạch Kiều sắc mặt càng ngày càng trắng, liền với thân thể đều bắt đầu lay động.

"Nếu như không phải thì sao?" Thẩm Huỳnh tiếp tục nói, "Một cái Phạm giới tu sĩ, ngoài ý muốn phát hiện một cái hạ giới Tiên Hồn. Vừa vận tu sĩ này còn có thể Đôi Hồn Chi Thuật. Đáng tiếc cái này hồn phách là một cái nữ tính, càng đúng dịp là, tu sĩ này có một cái sâu yêu, lại khả năng không có cách nào chống nổi phi thăng đạo lộ. Các người nói hân sẽ làm gì?"

"Đôi hồn!" Trong nháy mắt tất cả mọi người đều hiểu được, mặt tràn đầy đều là kinh ngạc, "Đôi đến bên trong Tiên thân, tránh thoát Thiên kiếp, trực tiếp thành tiên!" Liên phi thăng đều tiết kiệm, đi thẳng đến tiên giới, vẫn là Mặc Tiên!

]

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Nhưng cái này Đôi Hồn Chi Thuật có tỳ vết, hân cũng không cách nào bảo đảm hoàn toàn thành công. Cho nên..."

"Cho nên Vân Tuyên ở trong quá trình đôi hồn chết rồi!" Cô Nguyệt một mặt thoáng qua nhưng, "Hân Hân trốn gà không thành lại mất nắm thóc, chỉ có thể giả bộ không biết chuyện này!" Mĩa nó, gặp qua cực phẩm, chưa từng thấy như vậy cực phẩm.

"Hân sở dĩ yêu cầu Tự Hồn Đăng, cũng là bởi vì cái này Đôi Hồn Chi Thuật có thiếu sót." Thẩm Huỳnh gặm một cái trái cây, nhìn một chút Bạch Kiều cùng Tuyên Đồng một cái, "Ta đoán sự thiếu sót này... Là muốn song phương đều tại cực độ suy yếu nguyên thần không yên dưới tình huống, mới có thể thành công chứ?"

"Cho nên nàng mới có thể cùng tiểu Đồng đổi thân thể!" Thích Chanh Vũ kinh hô thành tiếng. Ban đầu tiểu Đồng bị cuối cùng một đạo Hoang Họa thương tổn tới nguyên thần, mà Bạch Kiều cũng bởi vì cứu Hân Hân, nguyên thần bị tổn thương. Cho nên hai người đổi thân thể!

Thẩm Huỳnh rắc rắc hai cái gặm xong, đôi một trái cây, nhìn về phía đã sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc Bạch Kiều, gặm từng chữ một, "Cho nên lúc ban đầu không phải là người đoạt xác thân thể của vợ hân, mà là ngay từ đầu bọn họ liền đang tính toán người. Bị lừa người trên vạn năm

không phải là hân, mà là nguoi!"

Bạch Kiều lui lại mấy bước, lại cũng đứng không vững, trực tiếp ngồi ở trên đất, cả người như là đã mất đi tất cả tức giận một dạng, không có lên tiếng, nhưng nước mắt lại giống như là hồ thủy điện xả lũ một dạng, dâng trào mà ra.

Người xung quanh cũng không khỏi than một tiếng, có lẽ Bạch Kiều mình cũng hoài nghi tới chuyện này, chẳng qua là bị nhiều năm qua như vậy tình yêu mê mẩn, không chịu thấy rõ chân tướng mà thôi.

Suy nghĩ kỹ một chút Hân Hân nói cái gì vì đạo lữ báo thù, căn bản là không đứng vững. Hân nếu là thật giống như hân nói, như thế yêu cái đó người kêu Vân Tuyên, lại làm sao có thể mấy ngàn năm nay, cũng không có nhận ra thiết giả? Không phải là bởi vì Bạch Kiều là con gái Bạch Đề, đoán biết giả bộ hồ đồ mà thôi.

Hân Hân không phải là bởi vì vô tình đạo mà vô tình, người lúc đầu hân yêu, cũng chỉ có chính mình.

Cô Nguyệt nhìn trên đất một mặt tuyệt vọng nguoi, lắc đầu một cái. Xem ra hôm nay là không hỏi ra cái gì, hướng Tuyên Đồng cùng Úc Hồng mấy người vẫy vẫy tay, "Được rồi, mang nạng đi xuống đi. Thuận tiện đem chuyện này báo cho Bạch Đề Đế Quân, để cho hân tới lĩnh nguoi."

"Vâng!" Úc Hồng đáp một tiếng, lúc này mới cùng Tuyên Đồng cùng nhau đỡ dậy trên đất hoàn toàn mất hết phản ứng nguoi đi ra ngoài. Thích Chanh Vũ cùng đệ tử khác cũng lui ra ngoài, cùng với Thần Qua...

Tuyên Đồng quay đầu nhìn một cái đi theo chính mình nguoi nào đó, nường mảy một cái theo bản năng nói ra một chữ: "Cút!"

"Ồ." Thần Qua xoay nguoi lại ngồi trở xuống.

Thảm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Đưa nhò này là thực sự dài lệch ra chứ? Liền nội dung cốt truyện đều thay đổi đi à, nói xong nữ chủ tình yêu cay đắng nhân vật nam chính đây, tại sao dường như tình huống trái ngược? Hơn nữa Thần Qua không nên nghĩ biện pháp đi cứu đồ đệ sao? Tại sao một đường cùng trở lại nữa à!

"Giờ đó... Xem ra không thể đường đột đem Tuyên Đồng cùng Bạch Kiều đổi lại rồi hả?" Cô Nguyệt ho khan một tiếng, mang chút ít không ườn ẹo nhìn Thần Qua một cái, luôn cảm thấy có chút không cách nào nhìn thẳng nội dung cốt truyện rồi. Nếu như Đổi Hồn Chi Thuật, thật sự chỉ có nguyên thần bị hư hỏng thời điểm, mới có thể đổi nói, cũng không thể lại đem hai nguoi lại đánh một trận. Chỉ có thể chờ đợi Bạch Đề tới, lại phương gia trưởng đều tại chỗ thời điểm, nhìn hai nguoi chọn lựa thế nào, "Bất quá chuyện này cũng coi như có một cái giải quyết."

"Giải quyết cái gì?" Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

"Ý gì?"

"Cái kia cái gì lạnh..."

"Là hân, Hân Hân!" Cô Nguyệt khoe miệng giạt một cái, nguoi không nhớ được cũng đừng sửa bậy a.

"Ồ đúng, nếu như đổi hồn chuyện, ngay từ đầu chính là hân thao tác, các nguoi không hiểu kỳ hân mang đi trà xanh làm gì sao?"

Mọi nguoi sững sờ, đột nhiên đều đứng lên, một mặt khiếp sợ. Đúng nga, nếu như hết thảy các thứ này đều là hân tự biên tự diễn mà nói. Vậy hân căn bản không phải cái gì thâm tình nguoi, lại tại sao còn muốn đem Vân Tuyên đổi đến trong cơ thể của Huệ Linh đi? Hân đã là Thiên Đế rồi, rốt cuộc có lý do gì mạo hiểm đắc tội Bạch Đề nguy hiểm, cũng phải cho Bạch Kiều đổi hồn?

"Sur phụ! Tuyên Đồng nói Hân Hân mở ra cái đó vết rách, bên trong khí tức rất kỳ quái." Nghệ Thanh đột nhiên nghĩ tới chuyện này, "Ngài biết là cái gì không?"

"Ma khí!" Thảm Huỳnh vẫn không trả lời, Thần Qua giống như là rốt cuộc phản ứng lại, mở miệng nói, "Trong vết nứt kia xuyên thấu qua đi ra ngoài là ma khí!"

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Mọi nguoi: "...".

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 198: Chương 197: Chủng Tộc Thay Đổi

Bạch Đề tới rất nhanh, không tới hai ngày thời gian liền qua tới nhận lãnh nữ nhi. Cùng lần trước mang chút ít tức giận bất đồng, lần này cả người hắn đều tựa hồ già rất nhiều, nhìn về phía ánh mắt của Bạch Kiều, cũng không có lần trước như vậy thương yêu cùng quan tâm. Phòng chừng quả thật đã bị đối phương đủ loại muốn chết hành vi thương tổn tới.

Như Cô Nguyệt dự liệu, hai người quả thật đổi không trở lại. Bạch Kiều thương đã dưỡng hảo, Tuyên Đồng nguyên thần tổn thương cũng đã khôi phục. Đổi Hồn Chi Thuật, tỷ lệ thành công quá thấp, hơn nữa còn không thể xác định vị trí, không chừng cái này đổi một lần cũng không biết đổi đi nơi nào. Cho dù có Tụ Hồn Đẳng tại cũng giống vậy, Tụ Hồn Đẳng mặc dù có định vị tác dụng, nhưng chỉ có thể đảm bảo một người nguyên thần không tiêu tan. Nói cách khác, tại dưới tình huống nguyên thần đều hoàn hảo, cưỡng ép đổi hồn mà nói, trong hai người nhất định có một cái sẽ chết.

Có thể thấy ban đầu Hân Hân muốn cho "Bạch Kiều" cùng Huệ Linh đổi hồn thời điểm, nguyên bản là không nghĩ tới để cho "Bạch Kiều" sống. Cho nên hắn khả năng biết rõ trong thân thể không phải là Bạch Kiều, vẫn là thi hành đổi hồn nguyên nhân. Tuyên Đồng nghĩ thông suốt đây hết thảy thời điểm, đều là sợ, cũng còn khá! Cũng còn khá chừng môn nhận ra năng, nếu không...

Trong lúc nhất thời, đáy lòng lại kích động vừa cảm kích, quay đầu liền yên lặng hướng trong phòng Thẩm Huỳnh, nhét nửa nhà khoai tây, khoai lang mật, hoa tươi các loại cung phụng.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cù cải: "..."

Cuối cùng Bạch Đề quyết định không đổi hồn rồi, liền để cho hai người giữ hiện ở loại tình huống này, Bạch Đề sẽ đem cái này hoàn toàn mới Bạch Kiều mang về, tu vi của nàng đã phá hủy, yêu cầu lần nữa tu luyện, phỏng chừng trong vòng trăm năm cũng sẽ không có cơ hội làm chết rồi.

Mà theo Nhân tu biến thành Yêu tu Tuyên Đồng tình huống cũng không kém, mặc dù dựa vào Thích Chanh Vũ thỉnh thoảng cho nàng truyền tiên khí, miễn cưỡng duy trì hình người. Nhưng thân thể liên cấp một yêu cân nhắc cũng không bằng.

Bất ngờ, Cô Nguyệt lại có thể không có phản đối. Chẳng qua là yêu cầu Bạch Đề, Tuyên Đồng, Bạch Kiều liên quan chính mình một khối, tổng cộng bốn người cùng nhau phát xuống Thiên Đạo lời thề. Vĩnh viễn sẽ không lấy bất kỳ thủ đoạn nào cùng phương thức, để cho hai người đổi lại.

Bạch Đề đáp ứng.

Mất thấy lời thề một cái, bốn đạo thiên lôi từ trên trời hạ xuống, tại trên người mấy người lấy xuống một đạo Thiên Đạo chú phù. Mới vừa còn một mặt không khó, miễn cưỡng đáp ứng Cô Nguyệt, cười một mặt buồn bán, quay đầu liền bắt đầu đuôi người, "Bạch Đề Đế Quân, lúc này đã xong, thứ cho không tiễn xa được rồi."

"Chuyện này... Đa tạ quý phái giúp đỡ, mới cứu con ta một mạng." Bạch Đề mặc dù tính khí bạo, nhưng cũng không phải là rách không rõ người, mặc dù đổi hồn là ngoài ý muốn, nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn là cứu mình con gái, "Ngày sau chắc chắn hậu tạ."

Nói xong, mang theo còn đắm chìm trong đá kích trong, một mặt sinh không thể yêu Bạch Kiều trở về Bạch Chiếu đi rồi.

Cô Nguyệt cười càng ngày càng hiền hòa, đặc biệt là tại mấy ngày chuyện, nhận được Bạch Chiếu phái người đưa tới, tràn đầy mười mấy cái túi trữ vật quà cảm ơn thời điểm, ánh mắt đều cười thành một đường tia, cùng Tuyên Đồng mới nguyên hình tựa như.

Cảm kích phái Vô Định quần chúng vây xem: "... Gian thương!

]

Rõ ràng chiếm tiện nghi, nhưng vẫn là hung hăng gõ đối phương một bút. Tuyên Đồng cùng Bạch Kiều, tình huống bây giờ của hai người thoát nhìn quả thật không sai biệt lắm, một người phạm nhân, một cái phạm hồ ly. Bạch Đề không biết, nhưng Thẩm Huỳnh mấy người các nàng nhưng là rõ ràng.

Hân Hân trước nói qua, trên người Bạch Kiều tu vi cũng không có biến mất, mà là bị không biết tên thủ đoạn phong ấn, nàng thật ra thì là Mặc Tiên. Cho nên nói không chỉ Tuyên Đồng tự nhiên kiếm được một thân tu vi, Cô Nguyệt gài bẫy đối phương một số lớn, thuận tay còn quét qua sóng hào cảm.

Nhưng khi mấy người kiểm tra Tuyên Đồng cái này hồ ly người tình huống thời điểm, lại gặp phải vấn đề khó khăn. Bởi vì ai đều tìm không ra cái đó phong ấn ở nơi nào, thân thể của nàng thoát nhìn, quả thực chính là một cái mới vừa khai trí linh hồ. Khó trách liền Bạch Đề cũng vẫn không có phát hiện mình thân con gái thể dị trạng.

Mọi người nghiên cứu mấy ngày, tìm không có phong ấn đó, đến lúc đó ngày nào đó tới đưa bỏ công anh, thuận tiện dọn đi Tuyên Đồng cung phụng hoa tươi củ cải, đột nhiên mở miệng nói một câu, "Ồ, con hồ ly này trên móng vuốt con dấu, cùng Lam huynh nói Phong linh kẻ một dạng vậy."

"Phong linh khê!" Thần Qua phản ứng đầu tiên, "Đây chính là thủ đoạn của Ma tộc!"

Mọi người cũng là cả kinh, khó trách bọn hắn không tìm được, vốn là Ma tộc thuật pháp. Cho nên bọn họ lập tức xách Tuyên Đồng liền đi sau núi, tìm một cái nào đó luyện hơn mấy tháng đan lam Thần Tài.

Quả nhiên, hắn liếc mắt liền nhìn ra Tuyên Đồng mới hồ ly trên người vấn đề, thuận tay liền biết.

Cô Nguyệt nguyên bản còn có chút lo lắng, Thần Qua nhìn thấy Lam Hoa tại phái Vô Địch, sẽ phát sinh vấn đề gì. Cho nên những ngày gần đây, cho tới bây giờ không có để cho Lam Hoa từ hậu sơn đi ra. Có thể chuyện thật chứng minh, Thần Qua căn bản không có nghĩ tới chỗ này. Toàn bộ hành trình đều một mặt lo lắng nhìn lấy Tuyên Đồng, đối với giải phong sự việc so với bọn hắn còn khẩn trương. Dầu gì Tuyên Đồng không là đệ tử phái Vô Địch, mà là đệ tử của hắn một dạng.

Giống như là Hân Hân nói, phong ấn vừa cởi, Tuyên Đồng toàn thân tiên khí tăng vọt. Tu vi càng là lấy tốc độ đáng sợ tăng lên, trực tiếp một đường tăng đến Mặc Tiên. Trở thành phái Vô Địch, trừ Nghê Thanh cùng Cô Nguyệt trở ra, tu vi cao nhất người.

Nguyên bản một cái đuôi, cũng trong nháy mắt nhiều hơn tám cái, thành Cửu Vĩ Bạch Hồ. Trên người mơ hồ còn bài trí từng cái tia chớp màu trắng. Lại là Lôi thuộc tính!

Cô Nguyệt ánh mắt chợt sáng lên, trực tiếp vỗ một cái đã biến trở về hình người Tuyên Đồng, gần từng chữ một, "Bắt đầu từ hôm nay, ta tự mình dạy ngươi kiếm thuật!"

Lôi thuộc tính, tốt biết bao Kiếm tu mầm non a! Lúc này tuyệt đối không thể để cho người mang lệch ra, đi gọi ạ thể tu!

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghê Thanh: "..."

Ngư ba ba, người còn nhớ nàng là nữ chủ không?

Tuyên Đồng ngẩn người, mặc dù có Mặc Tiên tu vi, nhưng thuật pháp bên trong quả thực thật muốn bắt đầu lại luyện tâm. Trong mắt cũng là sáng lên, lập tức ôm quyền quỳ xuống, "Tạ trưởng lão!" Cùng ở bên cạnh trưởng lão, liền có thể lúc nào cũng nhìn thấy chương môn, vui vẻ!

Thần Qua không nhịn được tiến lên một bước, "Thật ra thì ta cũng có thể giúp..."

"Cút!"

"Ồ..." Nhân vật nam chính nào đó yên lặng lui về.

Không biết tại sao, Tuyên Đồng từ đáy lòng không thích cái này kêu Thần Qua Đệ Quân, nhìn thấy liền có loại nghĩ đập hắn xung động.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghê Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Thật giống như nghe được nội dung cốt truyện tiếng khóc...

Cô Nguyệt ho khan một tiếng lấy lại tinh thần, thuận miệng nói với Lam Hoa một cái, ban đầu Hân Hân mở ra đạo kia tràn đầy ma khí vết rách, quả nhiên cũng tìm được câu trả lời.

"Vạn Phệ Hư Không!" Lam Hoa mang chút ít kinh ngạc nói.

"Ý gì?" Cô Nguyệt tiến lên phía trước nói, "Nói rõ một chút."

"Đó là tương tự truyền tống trận một dạng thuật pháp." Lam Hoa giải thích, "Bất quá cùng truyền tống trận muốn trước đó bày trận, cần phải tiêu hao tiên thạch, hơn nữa có khoảng cách hạn chế tình huống bất đồng. Vạn Phệ Hư Không là trực tiếp phá vỡ hư không, trong nháy mắt liền có thể đến bất kỳ địa phương nào."

"Ý của ngươi là nói, chúng ta căn bản không cách nào biết hắn đi nơi nào?"

"Cũng không nhất định!" Lam Hoa không nhịn được cho bên cạnh chỉ lo ăn bánh ngọt một cái nào đó kẻ tham ăn, đổi ly trà nóng, mới tiếp tục nói, "Vạn Phệ Hư Không cần phải tiêu hao số lớn ma khí, lối ra còn sẽ đưa tới cảnh tượng kì dị trong trời đất. Tra một cái tiên giới mấy ngày nay nơi nào có dị tượng xuất hiện, không phải liền biết rõ rồi."

"Sợ rằng... Không phải là dễ dàng như vậy tìm được." Thần Qua đột nhiên nhú lại lông mày, nhìn mọi người một cái, như là nghĩ tới điều gì, một mặt nặng nề.

Chương 199: Chương 198: Vân Hải Di Tượng

"Đế Quân lời này là ý gì?" Cô Nguyệt hỏi.

Thần Qua trầm mặc hồi lâu mới nói, "Các vị có thể nhớ đến, ban đầu ta hóa thân làm Ninh Từ An thời điểm, trong cơ thể bị gieo xuống ma chủng sự việc?"

Mấy người sững sờ, theo bản năng nhìn bên cạnh không có cảm giác Tuyên Đồng một cái, hồi lâu Cô Nguyệt mới trả lời, "Nhớ đến! Chẳng lẽ chuyện này còn cùng Hân Hân có liên quan?"

"Đích xác!" Thần Qua gật đầu, "Ta cũng là bây giờ mới nhớ rồi. Ngày đó thụ hấn thật sự mời, đi trước Hư Không Chi Địa, hàng phục một cái Thượng Cổ dị thú. Hấn nói dị thú là tại Dịch Thủy phía đông biên giới, một chỗ quanh năm đóng băng chỉ phát hiện, dùng hết biện pháp mới đuổi vào Hư Không Chi Địa. Để ngừa nó lần nữa chạy đến, mời ta cùng nhau đi tới đến tới. Ta muốn Dịch Thủy biên giới, chung quy cùng ta Phụng Thương đụng vào nhau, để tránh cái kia dị thú sau khi ra ngoài bị Phụng Thương tiên nhân gặp, cũng liền đáp ứng rồi."

"Chẳng lẽ... Đó là đầu ma thú?" Cô Nguyệt cả kinh.

"Ta cũng là hiện tại mới phản ứng được, cái kia dị thú toàn thân đen nhánh. Hơn nữa tốc độ cực nhanh, sắp đến để cho người không phát hiện được khí tức trên người của nó. Ta lúc đầu còn tưởng rằng con thú này đặc thù, hiện tại tế nhớ tới. Nhất định là Hư Không Chi Địa vốn là Tiên Ma phức tạp chi địa, cho nên không có chú ý trên người nó lại là ma khí." Hấn mày mủi lại đến sâu hơn, "Hàng phục cái kia ma thú không lâu sau, ta liền bị người đánh lên bị trọng thương. Cũng là tại sau phát hiện trong cơ thể ma chủng."

"Người nói là... Hân Hân cố ý dụ người đi trước, cho người gieo xuống ma chủng." Cô Nguyệt hỏi.

Thần Qua cũng có chút không xác định. Chẳng qua là qua nhiều năm như vậy hấn một mực không tra được cái đó người đánh lên hấn, cho nên vẫn cho là cái kia ma chủng là người kia trồng xuống. Có thể ngầm nghĩ hôm đó bị thương thời điểm, đối phương rõ ràng dùng chính là tiên pháp. Không có ma khí chi nhân, làm sao gieo xuống ma chủng? Hấn là Thiên Đế tu vi, có thể gây tổn thương cho hấn chỉ có thể là cùng làm thiên đế chi nhân. Hấn ngay từ đầu hoài nghi tới Chử Huyền, dù sao trong thập phương Thiên Đế, chỉ có hấn nhìn chính mình không hợp mắt.

Nghĩ tới đây, hấn ý thức nhìn bên cạnh Lam Hoa một cái, tâm tình có chút phức tạp. Nhưng nhìn Thẩm Huỳnh bọn họ một mặt bình tĩnh bộ dáng, vì vậy lựa chọn trước để ở một bên.

"Chuyện này trước bất kể có phải hay không là thật sự. Nhưng có thể mở Vạn Phệ Hư Không, coi như hấn không phải là ma, đối với Ma tộc chắc cũng là rất tình huống." Lam Hoa tiếp tục phổ cập khoa học nói, "Nếu như hấn theo lâu như vậy lúc trước liền bắt đầu kế hoạch nói, muốn tìm người của hấn, quả thật rất khó."

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người có chút hơi khó, Hân Hân người này giấu đến quá sâu. Ai sẽ nghĩ tới thân là thập phương Thiên Đế một trong, còn cùng Bạch Kiều dây dưa không rõ người. Sẽ cùng Ma tộc đình lưu quan hệ, hướng chỉ bọn họ tiền hấn nghĩ làm cái gì cũng không biết.

"Vì sao kêu Hư Không Chi Địa?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

"Thượng thần, đó là Thực Hải phía tây một chỗ đoạn giới." Chử Huyền tiểu bách khoa trọn mắt nhìn Thần Qua một cái, lập tức chân chó giải thích, "Nơi đó Vân Hải duy nhất một mảnh hoang dã, nhưng bên kia đến gần tiên giới nhất phía tây, tin đồn cùng hỗn độn đụng vào nhau. Thật sự trong vòng không có một ngọn cỏ, vạn vật không phát, sương mù đủ loại chướng, ma, âm khí các loại địa phương. Tiên giới bình thường sẽ không có người sẽ chạy đến..."

Mịa nó!

Hấn lời đến một nửa đột nhiên dừng lại, ngừng mắt to, "Hân Hân tiểu tử kia sẽ không thật chạy vậy đi rồi đi?"

Trong điện mấy người cũng phản ứng lại, một mặt kinh ngạc. Cái này thật có khả năng. Lam Hoa nói mở ra cái đó Vạn Phệ Hư Không, cần đại lượng ma khí cũng sẽ đưa tới dị tượng. Toàn bộ tiên giới, đồng thời xuất hiện đại lượng ma cùng dị tượng, mà sẽ không khiến cho hoài nghi địa phương, cũng chỉ có Hư Không Chi Địa rồi.

"Là cùng không phải là, đưa tin Vân Hải Đế Quân, phái người đến một cái Hư Không Chi Địa phụ cận, hỏi một chút liên hồi." Cô Nguyệt đề nghị, ánh mắt nhìn về phía Chử Huyền cùng Thần Qua.

Thần Qua gật đầu một cái, trực tiếp xoay người đi ra trong điện, bấm quyết đưa tin đi rồi.

Có lẽ đúng như Chử Huyền từng nói, Thần Qua tại trong thập phương Thiên Đế nhân duyên rất tốt, không tới hai ngày thời gian, hấn nhận được Thực Hải Đế Quân trả lời. Bất ngờ là Hư Không Chi Địa cũng chưa từng xuất hiện cái gọi là dị tượng.

]

Bất quá đối phương cũng trở về hẳn một cái tin tức trọng yếu, cùng Thục Hải liên kết Vân Hải, vừa vặn tại mấy ngày nay xuất hiện dị tượng, nước biển thậm chí rút ngược kéo dài đến phụ cận Dịch Thủy đại lục, liền ngay cả Vân Hải Ứng Chi Đế Quân bỏ tay không cách nào bộ dáng. Nhưng bởi vì Vân Hải khắp nơi nước thú tinh linh, bình thường từ trước đến giờ cùng các đại lục tiên nhân không có lui tới gì. Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không biết.

Cô Nguyệt bồi rồi mộng, lại kéo ra một cái Vân Hải, không thể làm gì khác hơn là buông tha đi Thục Hải dự định, cùng rốt cuộc nhớ tới còn có một đồ đệ phải cứu Thần Qua, cộng thêm Lam lão bản, năm người cùng nhau quay đầu đi Vân Hải.

Hắn Hàn chuyện này không có tra rõ trước, làm sao đều yên tâm. Ban đầu ở Dịch Thủy, là bọn họ phá hủy hẳn đối hôn kế hoạch. Coi như là hoàn toàn cùng hẳn kết thù, lấy lòng của người này tính toán, không chừng ở khác chỗ nghẹn cái gì đại chiêu đối phó bọn họ. Phái Vô Dịch đã thổi sang cái này trong vũng nước đục, cùng với ngồi chờ chết, không bằng chủ động đánh ra.

Trong phái có Chử Huyền trông coi, không có chuyện gì. Hơn nữa hẳn luôn cảm thấy, chuyện này không có đơn giản như vậy.

Mấy người tồn mấy ngày thời điểm, mới bay đến Vân Hải địa giới. Xa xa chỉ thấy một cái màu trắng thác nước từ trên trời hạ xuống, giống như là treo ở trong thiên địa một cái dây băng một dạng, liên tục không ngừng nước, thẳng vào phía dưới Vân Trạch đại lục.

Lần đầu tiên đi ra ngoài tổ ba người, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu bầu trời, lại phát hiện đó là một mảnh bầu trời xanh biếc, không ngừng có thủy quang đung đưa, khác đặc cận còn có thể nhìn thấy hoặc lớn hoặc nhỏ đủ loại linh loại Tiên Thú du động.

Khó trách kêu Vân Hải! Nguyên lai thật sự là phiêu trong biển mây biển khơi a!

"Oa!" Thẩm Huỳnh cũng không nhìn được đối với trước mắt hoàn toàn thoát khỏi cơ học nguyên lý kỳ cảnh, kinh hô lên một tiếng, "Nước này không biết... A a."

Nàng lời còn chưa nói hết, bên người Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt đột nhiên mặt liền biến sắc, một trái một phải đồng loạt bưng kín nàng nói.

"Im miệng, xin bỏ qua cho Vân Hải tiên dân môn?"

"Sur phụ, nếu không ngại trước ăn một chút gì?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Không biết chân tướng Lam Hoa AND Thần Qua: "..."

Cô Nguyệt nhìn một chút cái đó nói từ trên trời giáng xuống thác nước, đó phải là cái gọi là dị tượng chứ? Mấy người bay đi, lam Hoa Từ nhỏ nhìn một vòng, bầu trời chỗ kia vô nước lỗ, mới hướng bọn họ lắc đầu một cái, nơi này cũng không có khí tức của ma khí.

Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, lúc này mới cùng mọi người cùng nhau, xoay người hướng về Vân Hải lối vào mà đi, xem ra chỉ có thể tìm Vân Hải Đế Quân trò chuyện một chút rồi. Cửa vào cũng không xa, bọn họ bay vài chục phút, liền thấy Thiên môn.

Thiên môn bất ngờ không có canh giữ tiên nhân, chẳng qua là trung gian lập một khối bia đá to lớn, phía trên dùng đồ tươi kiểu chữ viết một nhóm bất mất chữ to.

[Thiên Đế thánh dụ: Nam tiên cùng chó, không được đi vào!]

Mọi người: "..."

Cái này ý gì? Nam tiên làm sao đắc tội loại này để quân, hẳn cần dùng như vậy một tảng đá chặn cánh cửa?

"Thiếu chút nữa đã quên rồi Vân Hải Ứng Chi Đế Quân là một vị nữ quân." Thần Qua đột nhiên nói.

"Nàng không biết... Cùng Bạch Kiều một dạng thụ cái gì tình tồn thương chứ?" Nhìn giọng điệu này, rõ ràng hận tới nam nhân thiên hạ rồi.

"Vậy làm sao bây giờ?" Lam Hoa cũng nhíu mày một cái, "Nàng sẽ nói cho chúng ta biết cái kia Hân Hàn tin tức sao?"

"Trên Tấm bia đá này còn có trận pháp!" Nghệ Thanh chỉ chỉ phía trước.

Cô Nguyệt: "Mịa nó, lại là Tịch Dương Trận! Có thể tru diệt hết thủy dương khí. Cái này Đế Quân là có bao nhiêu hận nam?"

Lam Hoa: "Nói như vậy, thật đúng là chỉ có nữ nhân mới có thể vào trong?"

Nghệ Thanh: "Thay đổi chỉ thuật lại sẽ hiệu quả?"

Thần Qua: "Không được! Biến hóa thuật không che giấu được trên người nam tiên dương khí."

"Nếu không để cho củ cải biến người nữ vào trong bể trộn thử xem? Ngược lại hẳn có thể nam có thể nữ, còn không có định tính đây!"

"Phi! Lão tử mới không muốn biến nữ nhân!"

"Vậy làm thế nào? Cũng không thể đánh vào chứ? Chúng ta cái này vừa không có nữ đây!"

"Nếu không theo thác nước mới vừa rồi vào trong?"

"Gi đó..." Trầm mặc hồi lâu Thẩm Huỳnh, rốt cuộc không nhịn được nhấc tay, "Các ngươi là không phải là quên rồi, ta cũng là nữ đây!"

Năm người: "..."

Hiện trường nhất thời an tĩnh năm giây.

"Áy... Ngươi không nói chúng ta đều quên." Cô Nguyệt nói, "Ngươi xác định so củ cải thay đổi càng giống như?"

Thẩm Huỳnh: "... Mịa nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Chương 199: Phá Trận Thiên Môn

Thẩm Huỳnh hướng về bia đá đi tới, nhất thời phía trên trận quang lóe lên, nàng cả người trực tiếp xuyên qua, cũng không có đụng đến bất kỳ trở ngại nào, trong tay mang theo một tấm màu vàng truyền âm phù, thanh âm quen thuộc từ bên trong truyền ra.

"Thẩm Huỳnh, nghe được sao? Nhìn thấy trước mặt cái đó màu đỏ trận pháp không?"

Thẩm Huỳnh nhìn một chút phía trước hồng quang, gạt đầu một cái, nhớ tới đối phương không nhìn thấy, lại lên tiếng đáp lại, "Ừm."

"Ngươi trực tiếp vào trong bên trái cái đó trận, trận trung gian sẽ có khối tiên thạch." Cô Nguyệt trầm giọng giảng giải, "Nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy."

"Rất tốt, cái đó chính là duy trì trận pháp chót mở, ngươi trước tiên đem tiên thạch lấy xuống, đóng lại trận pháp, để cho chúng ta vào trong."

"Được!"

"Chúng ta là tới hỏi thăm tình huống, không phải là đánh nhau. Trừ tiên thạch, không nên đụng cái khác bất kỳ vật gì."

"Ừm."

"Nhớ đến nhất định là bên trái cái đó trận, ngàn vạn lần chớ đi bên phải, nơi đó thả chính là trận thạch, cầm sẽ nứt..."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ vang, nguyên bản đem Thiên môn chặn đến nghiêm nghiêm thật thật bia đá, rào một cái, sụp xuống bể đầy đất. Trong nơi nơi tro bụi, mơ hồ có thể nhìn thấy trước bên phải, chính cầm lấy trận thạch một mặt mòng bức người nào đó.

Bốn người một Loli: "..."

"Áy..." Thẩm Huỳnh nhìn một chút trên tay tiên thạch, "Đóng rồi sao?"

"..."

Hất bàn!

"Quan em gái ngươi a!" Cái này mẹ nó trận đều nứt vỡ, Cô Nguyệt giận đến gan đau, "Ngươi không hủy điếm cái gì, không thoải mái đúng không? Dân mù đường thì coi như xong đi, còn mẹ nó trái phải chẳng phân biệt được a!"

"Đây không phải là bên trái sao?" Rõ ràng là bên trái nha, cầm chén tay a.

"Ngươi nha bây giờ đổi mặt chúng ta, dĩ nhiên là bên trái rồi. Ta nói chính là ngươi tiến vào phương hướng, tiến vào có hiểu hay không?"

"..." Trách ta sao?

"Người nào! Dám xông vào Vân Hải Thiên Cung?" Một đạo quát vang lên, chỉ thấy cách đó không xa đột nhiên bay tới mười mấy cái tiên nhân, người người tay cầm Tiên khí, trong nháy mắt liền đem mấy người bao bọc vây quanh. Kỳ quái chính là, các nàng tất cả đều là nữ tiên.

]

Dẫn đầu nữ tiên, nhìn một cái trên đất bẻ nát bia đá, nhướng mày một cái liền trừng mắt về phía cánh cửa mấy người, "Ồ đâu ra cuồng đồ, lại dám hủy hoại Đế Quân Thánh Dự Thạch! Đem bọn họ bắt lại!" Nói xong vung tay lên, bốn phía tiên nhân lập tức tiến lên, mắt thấy liền muốn động thủ.

"Chậm đã!" Thần Qua lập tức tiến lên hai bước, đứng lúc thả đã xuất thân Thượng Thiên để uy áp, mở miệng nói, "Ta là Thần Qua, có chuyện quan trọng tới cùng Ứng Chi Đế Quân thương lượng."

"Phụng Thương Dịch Đế Quân?" Nữ tiên bị hấn tiên áp cả kinh lui về sau một bước, sắc mặt đổi một cái, quét mấy người một cái, "Ta Vân Hải xưa nay không cùng những đại lục khác lui tới, coi như là Phụng Thương Dịch Đế Quân, cũng không nên vô cớ hủy chúng ta Thánh Dự Thạch!"

"Chuyện này..." Thần Qua liếc nhìn, bên cạnh chính đem trận thạch kín đáo đưa cho Nghệ Thanh, qua tay đổi một trái cây gặm Thảm Huỳnh, khoe miệng giật một cái, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng giải thích, "Đây là một cái hiểu lầm! Chúng ta là nhìn này Thiên môn không người canh giữ, tìm không được người truyền đạt. Cho nên mới nghĩ cời ra trận pháp, tìm cái tiên nhân thông báo mà thôi. Không nghĩ tới thất thủ phá hủy trận này."

Nữ tiên lại không hề bị lay động, một mặt cảnh giác nhìn lấy mấy người nói, "Ta bắt kê các người là ai! Chúng ta Đế Quân có lệnh, tất cả nam tiên một lần không được đi vào Vân Hải Thiên Cung, nếu không... Giết không tha!"

Nói lấy vung tay lên, bốn phía tiên nhân lần nữa ép tới gần, mắt thấy muốn đánh, một đạo giọng nam lại đột nhiên truyền tới.

"Trúc Vân Thượng Tiên, đã xảy ra chuyện gì?"

Sau một khắc, có người rơi vào nữ tiên bên người, đó là một cái một thân quần áo xanh nam tiên, đầu đội từ kim quan, một tay vác ở sau lưng, mi tâm theo thói quen nhỏ thu, hết sức nghiêm túc. Cả người vây quanh đậm đà tiên khí, đặc biệt là tầm kia xuất trần mặt, bất ngờ... Có chút quen mắt.

"Ồ, cái này Tịch Dương Trận làm sao..." Hấn nhìn một cái đầy đất đá vụn, ánh mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc, theo bản năng ngẩng đầu hướng đối diện nhìn lại, "Đây không phải là Thần Qua Đế Quân sao? Làm sao có rãnh rồi tới..." Hấn lời đến một nửa, đột nhiên thấy cái gì, đột nhiên trợn to hai mắt, mới vừa còn chừng chặc vẻ mặt nghiêm túc trong nháy mắt toàn thu, toàn thân như là đẩy lên cảm giác ngút trời, liền với âm thanh đều lên cao hết mấy cái Baidu, "Lam Hoa!"

Lam lão bản sắc mặt cũng thay đổi biến, lúc này mới tiến lên một bước, mang chút ít do dự nói, "Vũ đệ, người làm sao biết tại..."

"Người còn có mặt mũi tới cái này!" Hấn lời còn chưa nói hết đã bị đánh đoạn, đối phương trực tiếp giơ tay liền gọi ra vũ khí, "Ta giết người tên khốn kiếp này!" Nói xong không nói lời nào, thân hình lóe lên liền hướng về Lam Hoa vọt tới. Hai người nhất thời đánh cho thành một đoàn.

Lưu lại một mặt mông bức mọi người.

Chuyện này... Chuyện gì? Làm sao hai người này đột nhiên đánh nhau.

"Đế Quân..." Cô Nguyệt không nhịn được nhìn về phía Thần Qua, "Không biết vị này Đế Quân là?"

"Hấn là Văn Trạch Lam Vũ Đế Quân." Thần Qua trở về.

"Ồ..." Còn lại ba người một Loli, đồng loạt gật đầu một cái.

Nguyên lai cái này chính là ban đầu gài bẫy Lam Hoa vị kia em trai, chẳng qua là nhìn đối phương hận không thể đem Lam lão bản chém thành muôn mảnh, đòi cái công đạo bộ dáng, rõ ràng còn có ân tình khác a. Mơ hồ nghĩ thấy mùi máu chó!

"Đầu bếp, mang hạt dưa rồi sao?" Thảm Huỳnh hỏi.

"Mang theo sư phụ, ngài muốn hạt hướng dương, hạt bí, vẫn là hạt dưa hấu?"

"Nếu không đều tới điểm."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "..."

Thần Qua: "..."

Lại nói, Lam Hoa không nên là đồng đội của bọn họ sao? Loại này xem trò vui thái độ thật sự không thành vấn đề sao?

Lam thị hai huynh đệ, cái này một đánh thì đánh rồi mấy giờ, cũng không biết ai bảo ai, hai người nhìn như từng chiêu tàn bạo, thẳng đến chỗ yếu, nhưng

lại nửa ngày đều không có một người sa sút. Mơ hồ có đem chiến cuộc vô hạn kéo dài khuynh hướng, liền ngay cả Thần Qua đều đem chuyện của Thiên môn mới vừa rồi, cùng cái kia giữ cửa nữ tiên giải thích rõ.

Thẩm Huỳnh hạt dưa đều cắn xong ba túi rồi, hai người vẫn còn đang đánh.

Cô Nguyệt nhìn sắc trời một chút, đẩy một cái những người bên cạnh, "Thẩm Huỳnh, ngươi đi khuyên nhủ!"

"À?" Thẩm Huỳnh sừng sốt một chút, "Ngươi xác định ta đi?" Nói lấy đang muốn đứng dậy.

Cô Nguyệt trong nháy mắt nghĩ tới cái đó bị hủy Thiên môn, khóe miệng giật một cái, lại đem người kéo trở lại, "Được rồi, Nghê Thanh ngươi đi, để cho bọn họ dừng lại." Phần mềm hack mặc dù hữu dụng, nhưng chỉ sợ không thu lại được!

Nghê Thanh gật đầu một cái, đem trong tay hạt dưa đưa cho Thẩm Huỳnh, thân hình lóe lên liền tăng thêm phe kia chiến cuộc, trong nháy mắt đầy trời mưa kiếm xuất hiện, lấy thế bài sơn đảo hải bá lập lập đánh về phía đã đánh một mối huynh đệ hai người.

"Kiếm Tiên! Ngươi là người nào?"

"Mịa nó, Nghê Thanh ngươi làm gì vậy?" Tại sao phải liên hấn một khối đánh?

Nghê Thanh không trả lời, chẳng qua là trong tay đôi một lần kiếm chiêu mạnh hơn, đầy trời mưa kiếm nhất thời hóa thành một đem cự kiếm, trực tiếp hướng về hai người bổ tới. Vốn là đánh mấy giờ hai người, căn bản không tránh thoát. Mắt thấy kiếm kia liền muốn đánh xuống, lại đột nhiên kiếm chuyển hướng, hóa thành thân kiếm thẳng tắp hướng về hai người vô xuống đi.

Chỉ nghe bịch bịch một cái, hai người trực tiếp bị vỗ tới, xì xì xì hai cái đập vào trong đám người, vẫn là mặt chạm đất cái loại này, nâng lên đầy đất tro bụi. Đầu mấy giờ cũng không có bị thương hai người, tiên khí một tiết, trong nháy mắt bị mặt đất đá vụn, tìm mặt đầy vết máu.

Nghê Thanh rơi xuống trở lại, một mặt bình tĩnh nói, "Tốt rồi, ngừng!"

Thần Qua: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Mọi người: "..."

Cô Nguyệt tức xạm mặt lại, cái này gọi là dừng a! Đây là đánh chứ? Lam Vũ liền coi như xong, Lam Hoa không phải là đồng đội sao? Thoạt nhìn đập so với đối phương còn nghiêm trọng hơn đi à! Cái này nha liền là cố ý chứ? Hấn chính là muốn đánh Lam Hoa đi?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Chương 200: Anh Em Trong Nhà Cãi Cọ Nhau

"Lam Hoa!" Lam Vũ trước một bước ngồi dậy, mặc dù đã không có khí lực, nhưng vẫn là gắt gao trừng mắt về phía người đối diện, "Ngươi quả nhiên vẫn là giống như trước, hèn hạ vô sỉ vô cùng!" Lại còn tìm người giúp!

"Ta làm sao hèn hạ vô sỉ?" Lam Hoa cũng là đánh đầy bụng hỏa khí, quá một mối không nhúc nhích được tay, hai người không thể làm gì khác hơn là lên ba hoa, "Ban đầu không phải là ngươi hại ta nhập ma sao?"

"Nhập ma thế nào?" Lam Vũ càng thêm tức giận, "Chỉ bằng ngươi đối với ta làm những thứ kia hỗn trưởng chuyện, chết một ngàn lần đều không đủ tiếc, năm đó ta thì không nên bỏ qua ngươi!"

"Ta làm cái gì?" Lam Hoa cũng tròn mắt nhìn trở về, "Ta chỉ một mình ngươi em trai, dạy ngươi tu hành, che chở ngươi phi thăng, còn đem Vân Trạch đại lục giao tất cả cho ngươi. Nơi nào xin lỗi ngươi rồi hả?"

"Nơi nào? Ngươi lại còn có mặt hỏi ta!" Hấn đột nhiên cười lạnh một tiếng, giãy giụa bò dậy, một mặt hận không thể cắn hấn một cái bộ dáng, "Ngươi mình đã làm gì, tâm lý không có cân nhắc sao?"

"Ngươi nói! Ngươi rốt cuộc làm gì?"

"Vấn Thẩm chuyện, ngươi dám nói ngươi không phải cố ý?"

"Vấn Thẩm?" Lam Hoa sững sờ, "Vậy là ai?"

"Người tên khốn kiếp!" Lam Vũ cả người đều nổi giận, trực tiếp xông qua tới, tiến pháp gì kiếm thuật quên hết rồi, một cái liền bóp cổ của hắn, "Người trả lại cho ta trang đúng không? Người còn là người hay không!"

Cô Nguyệt khỏe miệng giật một cái, cho Thần Qua nháy mắt, hai môn lên một lượt trước một bên một cái gậy gao kéo lại hai người, miễn cưỡng cho xé ra, hai người lại vẫn không quên đuổi dài chân đi đá đối phương.

Thật tốt một trận giữa Đế Quân đối với quyết, trong nháy mắt diễn biến thành phụ nữ đánh đá chửi đồng! Liền một đám thủ Thiên môn các cô em, đều sợ ngây người! Chuyện này... Thật sự là Đế Quân?

"Buông ta ra!" Lam Hoa vừa giẫy giữa một bên hồ, "Ta ngày hôm nay liền phải hỏi rõ ràng, ta làm sao không phải là người? Các người để cho hắn nói, người khác chuyện gì xảy ra?"

"Người làm cái nào cái là nhân sự?" Lam Vũ càng thêm không khách khí đáp lễ nói, "Đến bây giờ người còn có mặt mũi hỏi Văn Thấm, nàng nguyên bản chắc là đạo lữ của ta, người dám nói người không nhận biết?"

"Đạo lữ?" Lam Hoa ngẩn ra, có chút khiếp sợ, "Người chừng nào thì có đạo lữ rồi hả? Người không một mực là một người phải không?"

"Còn không đều là bá người ban tặng!" Lam Vũ giận đến ánh mắt đều đỏ, "Ta cùng với Văn Thấm chung sống 3000 năm, trải qua như thế nhiều. Nếu không phải là người, nàng tại sao sẽ ở chúng ta song tu đại điện lên, bỏ ta không để ý. Một lòng chỉ muốn gả cho người! Còn mỗi ngày canh giữ ở chỗ người bề quan tổ tương tư."

Lam Hoa lúc này là thực sự sợ ngây người, một mặt mờ mịt, "Có... Chuyện này?" Tê hời tưởng một lần, trong ấn tượng hình như là có một lần bề quan, bên ngoài mỗi ngày riu ra riu rít rất làm ồn, hắn bắt đầu đi bảy ngàn cách trận pháp. Chẳng lẽ ban đầu người bên ngoài, chính là cái kia cái gì Văn Thấm?"Chuyện này ta không biết, ta căn bản không nhận biết cái gì Văn Thấm."

"Được! Coi như lần đó người là vô tình." Lam Vũ hít sâu một hơi, lần nữa chất vấn, "Cái kia Quân Vũ, Nhược Sương, Xảo Trinh chuyện, người lại giải thích thế nào?"

"À?" Lam Hoa càng bối rối, "Ai vậy, bọn họ?"

"Người vẫn còn đang giả bộ à! Quân Vũ là theo ta cùng nhau lớn lên tách ra biểu muội Nhược Sương là hạ giới cùng ta đính hôn vị hôn thê Xảo Trinh là ta tiểu sư muội! Người dám nói người một cái đều không nhớ!"

]

"Ta thật không nhớ..."

"Im miệng! Ta đã cho người cơ hội, người lại lặp đi lặp lại nhiều lần hủy ta nhân duyên! Người muốn là thật tâm đối các nàng liền coi như xong, hết lần này tới lần khác còn đùa bỡn tình cảm của các nàng. Đồ cho các nàng xa cách ta, đem trái tim đặt ở thân thể người, nhưng lại không lập gia đình các nàng. Người đồ cặn bã, thứ bại hoại!"

"Ồ

~" mọi người phát ra thét một tiếng kinh hãi, trong nháy mắt mình bạch cái gì, mơ hồ cảm thấy trên đầu Lam Vũ chính bao phủ ngay ngắn một cái mảnh nhỏ, xanh xanh thảo nguyên! Đồng loạt quay đầu nhìn về phía kẻ cầm đầu.

"Nhìn ta làm gì?" Lam Hoa giận đến giậm chân, đem cái này nhìn cặn bã ánh mắt thu lại đi à, "Ta chưa làm qua, tự từ hạ giới lên, ta vẫn tại tu luyện. Không phải là đang bề quan liền đang lịch luyện, hắn nói những người đó, ta nghe đều chưa từng nghe qua, căn bản cũng không có ấn tượng a."

Chớ nói chi là vứt bỏ các nàng. Từ nhỏ đến lớn hắn duy nhất ưa chuộng chỉ có tu luyện, như thế nào lại dính cảm tình? Tiếp xúc nữ nhân đã ít lại càng ít, duy nhất nhớ cô em, trừ nương, cũng chỉ còn dư lại thiện tâm cùng phái Vô Định đám kia muội tử. Lam Vũ nói những thứ kia, hắn thật sự không biết là ai vậy!

"Cái kia Tuyệt Chi đây?" Lam Vũ tiếp tục hỏi, "Người sẽ không liền nàng cũng quên rồi đi?"

"Tuyệt Chi! Cái con kia Hải Thỏ yêu?" Lam Hoa sững sờ, gật đầu liên tục, cái này hắn nhớ đến, "Đây chẳng phải là người nuôi sao? Nàng thế nào?" Lam Vũ đặc biệt báo bối cái con kia tiểu yêu, một đường mang theo Thiên giới, hắn nhập ma thời điểm, cái kia tiểu yêu cũng đã là thượng tiên tu vi.

"Thế nào? Nếu không phải là người cùng hắn nói bậy bạ, nàng sẽ biến thành như vậy!"

"..." Hắn biến dạng gì?

"Người biết rõ Hải Thỏ là không có giới tính, chỉ có quyết định đạo lữ thời điểm, mới sẽ chọn giới tính. Nếu không phải là người tên khốn kiếp này cùng nó nói càn..." Lam Vũ cắn răng đều kéo kẹt vang lên, "Hắn sẽ biến thành nam đấy!"

Oa nha!

Có muốn kích thích như vậy hay không, quần chúng vậy xem đều sợ ngây người, còn có loại này mở ra!

Trên đời thâm nhất em trai, không ai sánh bằng!

Lam Hoa cũng là một mặt kinh ngạc, Lam Vũ thích cái con kia Hải Thỏ hẳn là biết đến, "Hắn biến thành nam, vậy làm sao có thể..." Lời đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, thật giống như mấy ngàn năm trước là có người, một mặt không ưỡn ẹo hỏi hắn, là nam nhân tốt vẫn là nữ nhân tốt? Làm thành người đàn ông chân chính, hẳn tự nhiên do dự không quyết định lựa chọn nam a! Thân thể rắn chắc vừa có thể kháng, thật tốt!

Chẳng lẽ, ban đầu hỏi hắn người kia, là Hải Thỏ?

Sắc mặt hắn trong nháy mắt soạt trắng một cái rồi.

Đối diện Lam Vũ hóa khí lại càng ngày càng vững, hắn nuôi lâu như vậy con cháu a, nhưng bởi vì hắn một câu nói, thì trở nên cùng phái rồi! Mỗi lần nghĩ tới chỗ này, hắn liền hận không thể đưa hắn bầm thây vạn đoạn.

Từ hạ giới bắt đầu liền như vậy, hắn vừa thích một cô em, chỉ cần anh hắn vừa xuất quan, người ta lập tức liền di tình biệt luyện, đem hắn quăng. Lần một lần hai cũng còn khá, mỗi lần... Là mỗi lần đều như vậy.

"Ba lật bốn lần mỗi Hận cướp Vợ, ta chẳng qua là để cho người nhập ma, đều coi như là tiện nghi người rồi."

"Vũ đệ..." Lam Hoa một mặt mờ mịt, không biết làm sao, "Ta không biết những thứ này, ta làm sao sẽ nghĩ đến nàng... Đây! Các người đến lúc đó giúp ta nói một câu a, ta thật sự không hề làm gì cả a!"

Hắn liền vội vàng nhìn về phía bên người bốn người một Loli.

Trong nháy mắt, bốn người một Loli, đồng loạt lui ra một bước, liền ngay cả nắm Lam Vũ Thần Qua đều buông lỏng tay. Làm bộ không nhận biết bộ dáng!

"Các người..." Đây đây đây, cái này cũng làm phản đến quá rõ ràng rồi đi?

Rốt cuộc khôi phục mấy phần tiên lực Lam Vũ, trực tiếp tiến lên hai bước, "Hiện tại người còn có lời gì nói?"

"..." Lam Hoa cứng họng.

Đến lúc đó bên cạnh bốn người một Loli, lần nữa tránh hiềm nghi tựa như liền lùi lại hết mấy bước, ngược lại đứng ở lam lục... A Phi, sau lưng của Lam Vũ.

"Lam Vũ Đế Quân, động thủ đi? Ta cái gì cũng không thấy."

"Nhà có hồ hàng cảm giác, ta hiểu! Lên đi, không cần khách khí!"

"Yêu cầu vũ khí sao? Ta có!"

"Muốn hạt dưa sao? Ăn no mới có sức lực đánh nhau."

Lam Hoa: "..."

Các người đủ rồi, rốt cuộc là của ai đồng đội? Hắn thật sự là vô tội a! Trừ cái con kia Hải Thỏ yêu nói qua hai câu bên ngoài, những người khác hẳn ngay cả lời đều chưa nói qua đi à!

"A Hoa!" Đột nhiên một đạo giọng nữ truyền tới, ngữ điệu vậy kêu là một cái bách chuyển thiên hồi, ôn nhu tận xương!

Đang định động thủ Lam Vũ, toàn thân chấn động mạnh.

Mọi người: "..."

Ngắm trộm nghe đến: Nón xanh +1 âm thanh!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Chương 201: Ứng Chỉ Đế Quân

Trong mũi nhất thời thoảng qua một trận đậm đà mùi hoa, bốn phía nhất thời nâng lên đầy trời cánh hoa, một bóng người theo chân trời rơi xuống, chỉ thấy

nàng chải lấy Phi Vân nghiêng kẻ, đỉnh đầu nghiêng cầm một nhánh kim tương ngọc trâm. Tay cầm một thanh mẫu đơn lụa mỏng củ ấu quạt, mặc một bộ màu xanh nhạt đẹp sa kim ty tú hoa quần dài, dáng dấp yếu điệu. Mang theo chút ít kích động nhìn hướng bên này.

"A Hoa, là người sao?" Thanh âm của nàng nhu tình như nước, như là ngấm lấy tràn đầy không cách nào nói nói tình cảm, liền với đôi mắt đều mơ hồ ngưng tụ một chút hơi nước, "Ta liền chỉ biết... Ta biết người nhất định còn sống. A Hoa!"

Nói xong hần bước nhanh tới, như là nghĩ phải bắt được tay của đối phương.

Lam Hoa lập tức nhảy ra một bước, tránh ra tay nàng, "Người muốn làm gì?" Mới vừa Lam Vũ nói trong những hậu di chứng kia phục hồi tinh thần lại, bây giờ thấy người nữ liền sợ hết hồn hết vía, theo bản năng tránh ra bên cạnh bước núp ở phía sau Thẩm Huỳnh.

Nữ tiên sững sờ, trong mắt nhất thời tràn đầy đều là bị thương vẻ, "A Hoa... Người vẫn còn đang oán hận năm đó, chuyện chúng ta liên hiệp cùng Thiên Đế vây công người sao?" Nói lấy một giọt lệ nhất thời rơi xuống, người kia đáng vẻ đáng yêu, có thể lệnh bất kỳ nam nhân nào lộ vẻ xúc động, "Nhưng là... Người năm đó như vậy cự tuyệt ta. Ta nhất thời tức giận mới..."

"Alô, người lại dừng tới đây rồi, tôi nữa ta động thù!" Lam Hoa càng thêm cảnh giác.

Nữ tiên càng thêm thương tâm, đến lúc đó bên cạnh Lam Lục đồng học, lạnh rên một tiếng, một mặt kỳ phùng, như là đã thành thói quen.

"A Hoa, người thật sự không nguyện ý tha thứ ta sao?" Nữ tiên nhìn con người đều khóc rồi, "Qua nhiều năm như vậy, ta một mực tin tưởng người còn sống, một mực chờ đợi người, chỉ cần người trở lại, chuyện trước kia ta đều có thể làm chưa từng xảy ra."

"Này này này, người chớ nói bậy bạ a, cái gì chuyện trước kia, ta với người có cái gì lúc trước sao?"

Nữ tiên cứng một cái, một mặt không dám tin tưởng hần lại có thể sẽ nói như vậy biểu tình, "A Hoa, người làm sao có thể đối với ta như vậy? Năm đó ta quả thật không dám vây công người, nhưng chuyện này vốn là bởi vì người phụ ta ở phía trước, ta cũng hối hận mấy ngàn năm rồi. Ta ngay cả vật quý nhất đều giao cho người."

"Cái gì vật quý nhất?" Lam Hoa một mặt mộng bức.

Nữ tiên khóc càng thương tâm, "Ta... Ta ngay cả lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần đều cho người."

Quần chúng vây xem: "Ồ

~~" đây là khu vực màu sắc bất quái nha.

(○○)

"Cái gì lần đầu tiên? Ta mới không có! Vân vân, các người cái này ánh mắt gì?" Hần căn bản không có làm qua đi à, "Ta cảnh cáo người a, đừng tưởng rằng người là nữ, ta liền không động thủ rồi! Lão tử căn bản không nhận biết người, người rốt cuộc ai vậy người!"

Nữ tiên thân hình thoát một cái, một mặt thương tâm muốn chết, "Người cũng không muốn nhận thức ta sao?"

Từ trước đến nay quần chúng vây xem nhìn cận bã ánh mắt...

(←→)~→

"Người tin tưởng ta, ta thật sự không nhận biết nàng a!"

"A Hoa..."

"Đừng ác tâm như vậy gọi ta, người rốt cuộc ai vậy người!"

]

"Chúng ta lúc trước... Rõ ràng lần đầu tiên..."

"Im miệng, ai t cùng người có lần đầu tiên a, không muốn đang vu khống ta rồi." Lam Hoa cả người đều nổi rồi, sắc mặt phồng đến đau đỏ, xé ra tảng mờ thanh âm hô, "Lão tử căn bản không có lần đầu tiên, ta còn là cái xử nam! Xử nam!"

Mọi người: "Ồ

~~ "

(○_○)

"Ta nói là sự thật!" Cho là bọn họ không tin, Lam Hoa nóng nảy, "Các người tin tưởng ta! Ta vừa không có đạo lữ, nguyên dương đều không có tiết, ta là non nốt! Là một cái non nốt được không!" Nói xong, cũng không biết có phải hay không là ép, còn là bị củ cải ảnh hưởng, nhắc lên quần áo vật áo,

một bộ muốn kéo quần lấy chứng đáng về thanh bạch.

Bốn người một Loli: "..."

Lam Vũ: "..."

Nữ tiên: "..."

Chúng tiên: "..."

Hắn động tác này quá nhanh, hơn nữa vì để cho người tin tưởng, mỗi lần câu nói đều là hô lên, trong lúc nhất thời toàn bộ Thiên môn đều vang vọng hắn dư âm: Ta là non nớt... Là một cái non nớt... Cái non nớt... Non nớt...

Cuối cùng rốt cuộc vẫn là Thần Qua trước phản ứng lại, một cái đề hắn xuống nghĩ phá quần tay, luôn miệng khuyên nhủ nói, "Lam Hoa Đế Quân! Chúng ta tin! Chúng ta tin ngươi vẫn không được sao?" Ngăn vãn lần chớ xung động a, nơi này còn có một đám nữ tiên đứng yên đây!

Hắn cái này sóng bộc phát, liền vừa mới xuất hiện nữ tiên đều sợ ngây người, há to mồm nửa ngày đều không phản ứng kịp.

"Ho khan! Gì đó..." Cô Nguyệt cũng tỉnh táo lại tới, rốt cuộc là chính mình mang tới ông chủ, không giúp nói một câu vẫn là áy náy, "Vị này tiên hữu, không biết Lam Hoa lúc trước cùng ngài trong lúc đó rốt cuộc phát sinh qua chuyện gì, có thể hay không nói rõ một chút?"

"Ta không nhận biết nàng!" Hắn vừa dứt lời, Lam Hoa lập tức lại bồi thêm một câu, còn hung ác trợn mắt nhìn đối phương một cái. Một bộ nàng còn dám nói bậy, liền muốn cùng đối phương liều mạng bộ đáng.

"Hừ, ngươi coi là thật không nhận ra hắn?" Đến lúc đó một bên Lam Vũ lạnh rên một tiếng, trong mắt khinh bỉ nặng hơn. Hắn rõ ràng cho thấy biết cô gái này tiên thân phận, nhưng kỳ quái chính là hắn nhìn về phía nữ tiên ánh mắt, lại cũng chẳng có bao nhiêu vui mừng bộ đáng, ngược lại mang theo chút ít... Cứng nhắc?

"Quý tài nhận ra nàng a!"

Lam Vũ ánh mắt lạnh hơn, mang chút ít sung sướng ý nói, "Hắn chính là cái này Vân Hải Ứng Chi Đế Quân."

Mọi người cả kinh, mới vừa nghe bát quái nghe được quá nhập thần, lúc này mới phát hiện cô gái này tiên thật sự là Thiên Đế tu vi.

"Ngươi hắn là nhớ đến hắn một cái tên khác..." Lam Vũ khoe miệng tràn ra một nụ cười châm biếm, gần từng chữ một, "Tuyệt Chi!"

Bốn người một Loli: "..."

Chúng tiên: "..."

Lam Hoa: "..."

Cái này lượng tin tức, có chút lớn a! Tuyệt Chi không phải là Lam Vũ nuôi, còn xanh biếc hắn tuyệt miễn yêu sao? Lúc nào biến Vân Hải đế quân?

"Ngươi nói bậy!" Lam Hoa cũng là một mặt không dám tin tưởng, "Cái kia tho tuyệt yêu hình người ta cũng không phải là chưa từng thấy! Ngươi mới vừa còn nói hắn lựa chọn thành nam..."

Chờ một chút! Hắn lời còn chưa nói hết, trừng mở to mắt Tinh nhìn về phía trước mắt nữ tiên. Nhắc tới, thật giống như cái này nữ tiên cũng hơi cao một chút, thân hình cũng vạm vỡ điểm, cần cổ còn có... Hầu... Hầu tiết!

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

Cái này thiên kiều bá mị, nhu tình như nước, ra sân còn kèm theo hoa tươi đặc thù người: Là, một cái, nam, đây!

Lam Hoa sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, chân đều có như nhũn ra lên, ôm lấy mỡ bên thiên trụ run lẩy bẩy.

Thiên Đế cái gì quả nhiên thật là đáng sợ, ta muốn trở về phái Vô Dịch luyện đan!

"Tuyệt Chi lựa chọn giới tính sau, tự nhiên sẽ lần nữa hóa hình." Lam Vũ một mặt xem trò vui biểu tình giải thích, "Ngày đó nàng ngưỡng mộ trong lòng với ngươi, cho nên mới hỏi ý kiến của ngươi." Hắn tốn thời gian nhiều năm như vậy, liền mới tẩy não thành công, để cho nó lựa chọn biến thành nữ tính. Kết quả hắn một câu nói, thì trở thành nam đây! Hết lần này tới lần khác mấy ngàn năm nay, Ứng Chi đã thành thói quen lối sống của nữ tử, căn bản không đổi được.

"A Hoa..." Tuyệt Chi, không, là Ứng Chi Đế Quân vẫn là một mặt thâm tình nhìn lấy Lam Hoa, "Chúng ta tho tuyệt chi có một lần lựa chọn giới tính cơ hội. Đây thật là ta lần đầu tiên, cũng là duy nhất lần, ngươi tin tưởng ta!"

Nguyên lai hắn nói lần đầu tiên là chỉ cái này, Lam Hoa tức xạm mặt lại, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại trước một bước, "Hải Tho... Tuyệt Chi... Không! Ứng Chi Đế Quân, ban đầu không có nói rõ với ngươi, là ta không đúng! Nhưng ta thật không biết ngươi là ý đó à? Lại nói... Cộng lại chỉ cùng ngươi gặp

qua không tới năm lần chứ? Các ngươi cũng thiếu chút nữa từng giết ta một lần, không bằng từ đây thanh toán xong như thế nào? Ngược lại chúng ta đều là nam nhân."

"Ta không ngại..."

Ta đề ý đi à!

Hắn một mặt không oán không hối bộ dáng, Lam Hoa chỉ cảm thấy có loại học máu xung động, quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Cái túi ngươi chứa củ cái kia đây!"

"Làm gì?"

"Đem ta một khối bỏ vào đi, van ngươi!" Tiếp tục như vậy nữa, hắn phải bị ác tâm chết rồi.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Chương 202: Đào Khí Vân Thú

Thập phương Thiên Đế duy nhất nữ tiên, biến thành nguyệt nương. Bốn người một tiên thân tình đều có chút vi diệu, Lam Hoa thăm hại hơn một chút, tại biết nguyệt nương đối với hắn còn có kiểu khác tâm tư thời điểm, hắn có chút tan vỡ. Đặc biệt là đang bị Ứng Chi cặp kia dường như muốn dính ở trên người hắn ánh mắt, nhìn chòng chọc sau hai canh giờ.

Lam Vũ như là thật cao hứng nhìn thấy cảnh tượng này, một bộ "Rốt cuộc nhìn thấy ngươi gặp báo ứng ta an tâm" sung sướng về mặt.

Theo tiến vào Thiên môn lên, toàn bộ hành trình đều nắm củ cái, một mặt phòng bị đi theo sau lưng Thẩm Huỳnh, phảng phất chậm một bước liền sẽ vẫn tiết khó giữ được bộ dáng.

"Hân Hân Đế Quân?" Mấy người đem ý đồ nói một lần, cuối cùng từ Lam Hoa mỹ sắc trong lấy lại tinh thần Ứng Chi sững sờ, "Các ngươi là nói hắn cùng với Ma tộc có liên quan?"

"Hừ! Một cái sống sờ sờ Ma tộc liền ngồi ở chỗ này, tiên giới còn có cái khác Ma tộc tồn tại, có cái gì kỳ quái." Lam Vũ hừ lạnh một tiếng, mắt đao tận hướng trên người Lam Hoa đâm, câu câu đối với hắn mở hận.

Lam Hoa khóe miệng giật một cái, hiếm thấy không có phản bác.

"Đến cũng không phải là bởi vì cái này." Thần Qua nhú mày một cái, mang chút ít lo lắng giải thích, "Hắn nếu có thể thiết kế cho ta đòi sau xuống ma chủng, tự nhiên cũng có thể đối với cái khác Thiên Đế ra tay, hắn khẳng định còn có kế hoạch khác." Huống chi không có biết đến phía sau hắn còn có những người nào.

"Cái kia các ngươi tới đây là vì sao?" Ứng Chi hỏi.

"Chúng ta là nghe, Vân Hải xuất hiện dị tượng." Cô Nguyệt tiến lên giải thích, "Ngày đó Hân Hân thoát đi thời điểm, dùng thuật pháp kia, sẽ sinh ra số lớn ma khí, hơn nữa sẽ đưa tới dị tượng, cho nên chúng ta mới đến đây tìm tòi."

Hắn tiếng nói vừa dứt, Ứng Chi cùng Lam Vũ đều sững sờ một chút, trên mặt thoáng qua một tia quái dị về mặt.

"Vậy các ngươi chuyến này là đi không?" Lam Vũ lạnh lùng trả lời, "Vân Hải dị tượng cũng không phải là ma khí gây ra đó."

"Phải không?"

"Các vị có chỗ không biết." Ứng Chi không nhịn được lại nhìn Lam Hoa một cái, Lam Hoa nhất thời run lên, dùng sức xoa xoa trên người nổi da gà, lại đi sau lưng mấy người nghiêng thân. Ứng Chi lúc này mới một mặt thất vọng thu hồi nhãn thần, "Chúng ta Vân Hải biến cố, là bởi vì... Trong biển Vân Thú, cáu kinh nguyên nhân."

"Cái gì?" Cái quỷ gì? Cáu kinh liền ở trên trời đâm cái động chơi đùa sao? Người nhà họ Lam đều như vậy trò đùa, tổ tông biết không?

"Vân Thú là vật gì?" Cô Nguyệt hỏi.

]

"Vân Thú chính là Vân Hải hóa thân." Ứng Chi giải thích, "Các vị cũng nhìn thấy, ta Vân Hải cùng những đại lục khác bất đồng, vẫn là trôi nổi tại chân trời một phiến hải dương. Nơi này sở dĩ sẽ như vậy, tất cả đều là bởi vì trong biển Vân Thú sở chỉ, mỗi trăm vạn năm trong biển mây đều sẽ sinh ra linh trí, đó chính là Vân Thú. Vân Thú không chế duy cái hải vực trong tất cả sinh linh, coi như là trong Vân Hải thủy tộc tiên nhân, lấy ý lại với nó sinh tồn."

Thì ra là như vậy, mọi người gật đầu một cái, "Có thể dự tượng kia lại là..." Trong biển rõ ràng mở ra một động a.

Ứng Chi sắc mặt cứng đờ, liền với Lam Vũ kỳ quái quang mở đầu, hồi lâu Ứng Chi mới nói, "Lúc trước phạm là trong biển sinh ra Vân Thú, đều sẽ bị cùng Vân Hải Thiên Đế quyết định khế ước. Cũng coi là Thiên Đế khế ước thú. Nhưng là... Ta đang để thời điểm vừa vận Vân Thú còn không có sinh ra. Cho nên bây giờ Vân Thú còn nhỏ, đến nay bắt quá hơn năm nghìn năm mà thôi."

Hắn than một tiếng, như là nghĩ tới điều gì, lắc đầu một cái, tiếp tục nói, "Ngày trước Vân Thú, tùy tiện sẽ không rời đi Vân Hải. Dù sao nó cùng Vân Hải vốn là nhất thể, mặc dù nó có linh thể hóa thân, nhưng một khi rời đi. Vân Hải định sẽ lập tức làm đi một nửa không thôi. Nhưng lần này Vân Thú, dù sao tuổi tác còn nhỏ, coi như vẫn còn con nít."

"Nó mở rời đi Vân Hải?" Cô Nguyệt trầm giọng nói, hóa ra nơi này cũng nuôi cái gấu con a!

"Không chỉ như này..." Ứng Chi mặt miệng kéo ra, sắc mặt càng thêm kỳ quái, "Ta mời Lam Vũ Đế Quân qua tới, chính là vì chuyện này. Nhưng là..." Hắn quay đầu nhìn Lam Vũ một cái, quả nhiên đối phương cũng là tức xam mặt lại, thật giống như là quả thực không biết mở miệng thế nào, hồi lâu hắn mới cắn răng đứng lên, "Các ngươi... Theo ta đi liếc mắt nhìn, liền biết rồi."

Mọi người một mặt mừng rỡ, nhưng bọn hắn vốn chính là vì cái này dự tượng tới, mặc dù Ứng Chi Đế Quân nói không có quan hệ gì với Ma tộc, nhưng vẫn là đi liếc mắt nhìn tương đối an toàn. Vì vậy cũng không có phản đối, lúc này đứng dậy theo hắn cùng đi ra ngoài.

Ứng Chi mang theo mọi người một đường hướng về phía đông phương hướng bay đi, phía dưới là một mảnh điện đại dương màu xanh lam, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dưới đáy biển phương, có xanh um tươi tốt rừng rậm son xuyên cái bóng, quả nhiên là Vân Hải a.

Bọn họ bay không tới mười phút liền đến chỗ cần đến, Cô Nguyệt nhìn bốn phía nhìn, quả nhiên chính là chỗ kia dự tượng địa điểm. Chỉ là trước kia bọn họ ở phía dưới Vân Hải, nhìn thấy chính là liên tiếp thiên tế thác nước, bên này là ở trên Vân Hải, nhìn thấy chẳng qua là chính giữa biển một vòng xoáy không lồ, phía trên vẫn sáng một cái màu vàng trần pháp, nổi thẳng đáy nước, thật giống như tại ngăn lại cái gì một dạng.

Bốn phía còn trông coi một chút tiên nhân, nhưng so sánh với Thiên môn khẩu đám kia nữ tiên, ở nơi này thủ đều là nam tiên. Hơn nữa người người tu vi đều không thấp, đều là thượng tiên trở lên, thậm chí còn có Thiếu Đế cùng Tiên Đế tu vi. Bọn họ người người đều một mặt hốt hoảng, hướng về phía phía dưới nước xoáy khuyên răn cái gì.

Mấy người vừa mới đến gần, còn chưa kịp nghe rõ, đột nhiên trên biển lại nhắc lên một cái sóng lớn, mới vừa tạo thành một cái thủy hình đuôi cá hình, trực tiếp liền hướng về phía trước tiên nhân ba tới. Mọi người cuống quýt né tránh, lại còn chưa kịp, chừng mấy người đều bị chụp tiến vào trong nước.

"Các vị tiên hữu, cũng nhìn thấy." Ứng Chi mang theo chút ít luống cuống nói, "Vân Thú không phải là muốn đi ra ngoài, vẫn còn đang Vân Hải đập cái động đi ra, đây chính là đủ loại thấy dự tượng rồi. Nhờ có Lam Vũ Đế Quân ra tay, bày trận này mới ngăn cản nó. Nhưng những thứ này trận duy trì không được bao lâu..." Hắn ánh mắt lại không nhìn được nhìn về phía Lam Hoa, thoáng qua một chút ánh sáng, "A Hoa, ngươi tinh thông nhất pháp thuật, chẳng biết có được không..."

"Ta có thể không giúp được gì." Lam Hoa lập tức lui một bước, cái này Vân Hải rõ ràng cùng cái kia Vân Thú là nhất thể, nơi này bỏ tức, cũng có thể đập ra cái khác đến trong động.

"Vân Thú vì sao không phải là muốn đi ra ngoài không thể?" Thần Qua không nhìn được hỏi. Lẽ ra như loại này linh vật hóa thân, đều có lãnh địa ý thức, tùy tiện sẽ không đi động a.

"Bởi vì..."

Ứng Chi vừa muốn giải thích, đột nhiên một đạo mang theo chút ít giọng non nớt theo đáy nước truyền ra, trong nháy mắt truyền tới tất cả mọi người bên tai.

"Các ngươi những thứ này xấu xí, mau thả ta đi ra ngoài! Ta phải đi tìm xinh đẹp tiểu tỷ tỷ!"

Ứng Chi: "..."

Lam Vũ: "..."

Phái Vô Định mấy người tổ đều là cứng đờ. Thanh âm này, giọng điệu này... Nhất thời ánh mắt của mọi người, đều là tả rơi vào trên người một cái nào đó Loli.

"Các ngươi làm gì nhìn ta?" Chính nằm ở Lam Hoa đầu vai một cái nào đó thực vật một mặt mừng rỡ. Đảo mắt lại nhìn thấy Thẩm Huỳnh cũng nhìn sang, nhất thời ánh mắt sáng lên, một cái đẩy hạ xuống trên đầu bò công anh đưa tới, "Tiểu tỷ tỷ! Đưa ngươi!"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Lam Hoa: "..."

Thần Qua: "..."

Các người họ ** hóa thân, nguyên lai đều là loại này thuộc tính sao?

"Cút!"

"..." Cũ cái tan nát cõi lòng đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Chương 203: Rời Nhà Nguyên Do

"Xấu xí, lại là người!" Mấy người vừa dứt tại vòng xoáy kia phía trên, phía dưới như là phát hiện cái gì, cái thanh âm kia vang lên lần nữa. Đem so với trước đây một dạng âm thanh, lúc này lại chân chính mang theo chút ít tức giận. Trong nháy mắt một cột nước liền hướng về Ứng Chi vọt tới, "Người tên lường gạt, còn dám qua tới!"

Ứng Chi thật giống như đã thành thói quen, trong tay động một cái, một cái trận pháp phòng ngự trong nháy mắt thành hình, đỡ được cột nước. Đáng tiếc vẫn chưa xong, trên mặt biển lại nhấc lên đuôi cá hình sóng lớn, hơn nữa từng đợt tiếp theo từng đợt, bắt đầu không khác biệt công kích.

"Cút ngay, chết tên lường gạt!"

Mắt thấy mới vừa còn ở phía trên khuyên tiên nhân, đã rồi rít bị đánh rớt trong nước, Ứng Chi mang chút ít áy náy nhìn mọi người một cái, không thể làm gì khác hơn là mang theo mọi người thối lui đến mấy dặm ra ngoài, trên biển sóng lớn mới ngừng lại.

"Ứng Chi Đế Quân, Vân thú đây là có gì?" Thần Qua trầm giọng hỏi, rất rõ ràng mới vừa công kích là hướng về phía Ứng Chi đi. Nhưng Vân thú chắc là khế ước tiên thú của hắn mới là, theo lý không nên công kích hắn mới là a.

"Cái này" Ứng Chi mặt đối một cái, như là không biết mở miệng thế nào, hồi lâu mới lên tiếng nói, "Đây là một cái hiểu lầm." Nói xong theo bản năng vừa nhìn về phía phương hướng của Lam Hoa, ánh mắt tự sân tự oán, còn mang theo chút ít ủy khuất ý. Nhìn đến Lam Hoa lại run lên một thân nổi da gà.

"Ta tới nói đi" Lam Vũ thấy hắn bây giờ nói không mở miệng được, than một tiếng mới đem Vân thú cùng Ứng Chi sự việc của nhau, rõ ràng mười mui nói một lần.

Vân Hải cùng với nó ba biển sáu lục rất bất đồng, bởi vì đặc hiệu hoàn cảnh nguyên nhân, phàm là có thể làm được Vân Hải Đế Quân chi nhân, không chỉ tu vi yếu là Thiên Đế, hơn nữa cần phải lấy được Vân thú thừa nhận. Dù sao Vân thú chính là Vân Hải, nghĩ ở nơi này tự nhiên muốn làm cái giấy bất đồng sản cái gì. Mà cùng Vân thú khế ước tương đương với vùng biển này sản quyền chứng rồi.

Vân thú mấy triệu năm mới có thể sinh ra một cái, sau khi trưởng thành thực lực có thể sánh vai Thiên Đế. Ứng Chi tu hành ban đầu Vân Hải còn không có sinh ra mới Vân thú. Mặc dù cũng không cùng những đại lục khác lui tới, nhưng cũng không giống như bây giờ nghiêm khắc. Ứng Chi bản thể mặc dù cũng là thủy tộc, vốn lấy hướng không có tu thành Thiên Đế thời điểm, một mực lấy hình người cùng ở bên cạnh Lam Vũ, cho nên đều cho là hắn là tiên nhân, đến nay những đại lục khác đều cho là Vân Hải Đế Quân là Nhân tu mà không phải là Yêu Tiên. Cộng thêm Vân Trạch cùng Vân Hải vốn là cách gần, Vân Hải hơn nữa đều là tung bay ở Vân Trạch đại lục bầu trời.

Thủy tộc trời sinh thích đến gần nguồn nước, cho nên thuận lý thành chương, Ứng Chi thường xuyên theo Vân Trạch chạy đến Vân Hải đi tu luyện. Nhất là nhị khứ, hắn cùng Vân Hải Yêu Tiên đều quen thuộc rồi. Sau đó hắn thứ nhất thăng lên Thiên Đế tu vi, tiếp quản toàn bộ Vân Hải thời điểm, cũng không có gặp phải trở ngại gì cùng phản đối.

Sau đó Vân thú xuất thế, vốn tưởng rằng muốn tìm chút thời giờ mới được Vân thú thừa nhận, hoặc trực tiếp đánh một trận, hoặc là hắn thành là chân chính Đế Quân, hoặc là bị Vân thú ăn hết. Nhưng bất ngờ lần đầu tiên gặp mặt, Vân thú đối với hắn đặc biệt hài lòng, hơn nữa còn chủ động yêu cầu khế ước, vì vậy hắn thành Vân Hải Đế Quân.

Có thể nói, trong thập phương Thiên Đế, hắn là leo lên Đế Quân vị thoải mái nhất người. Như vậy qua mấy ngàn năm, khả năng ông trời già đều cảm thấy không cho điểm gặp trắc trở, có chút thật xin lỗi những người khác. Theo Vân thú càng nuôi càng lớn, linh trí càng ngày càng kiện toàn, nó đột nhiên trở mặt!

"Người một cái xấu xí chết tên lờng gạt! Thua thiệt lão từ năm đó còn tưởng rằng người là xinh đẹp tiểu tỷ tỷ, nguyên lai đều là gạt người." Mang chút ít ngầy thơ tiếng gặm, xa xa theo trên mặt biển truyền tới, "Lại có thể lừa dối ta thuần khiết cảm tình, Hừ! Lão từ mới không thừa nhận người một cái xấu xí, ta phải rời đi nơi này tìm cái khác đẹp để tỷ tỷ!"

"Ừ, sự tình chính là như vậy!" Lam Vũ trầm giọng nói xong,

]

Trong lúc nhất thời bốn người đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau lưng một cái nào đó kẻ cầm đầu

"Nhìn ta tới làm chi? Cũng không phải là ta để cho hấn mặc đồ con gái đấy!" Lam Hoa mặt đỏ lên, nhất thời lại nổ rồi, Vân thú nhận làm người trách ta sao?

Cô Nguyệt: "..."

Nghê Thanh: "..."

Thần Qua: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nguyên lai ban đầu Vân thú thống khoái như vậy cùng Ứng Chi khế ước, là đem hấn nhận làm thành nữ. Lại nói chỉ nhìn nhan giá trị điểm này, là hóa thân loại linh vật bệnh chung sao?

Hơn nữa cái này Vân thú lại tìm mấy ngàn năm thời gian, mới phát hiện Ứng Chi là nam, nên nói là nó phản xạ hình cung quá dài, vẫn là Ứng Chi diễn quá thành công à?

"Vân thú còn vị thành niên, tâm tính trẻ con." Ứng Chi Đế Quân than một tiếng, một mặt nhứt đầu bộ dáng, "Nhất thời náo lên tính khí tới, ta cũng lấy nó không có biện pháp. Hơn nữa chúng ta càng là ngăn lại dừng nó thì càng muốn đi ra ngoài, không phải là nói muốn đi ra ngoài tìm một cái tiểu tỷ tỷ."

"Nếu chẳng qua là cái kinh, cái kia cho nó tìm một cái nữ tiên hồng hồng không được sao? Vì sao không phải ra Vân Hải?" Cái này Vân thú phỏng chừng ngay từ đầu chỉ là muốn tìm một cái đẹp để tiểu tỷ tỷ làm khế ước của mình chi nhân, lại đột nhiên phát hiện Ứng Chi là nam, nhất thời không tiếp thụ nổi buồn bực mà thôi, cái kia tìm một cái chân chính nữ tiên hồng hồng không liên đi qua, ngược lại nó vốn là vị thành niên, chỉ cần không ra Vân Hải cũng náo không xảy ra chuyện gì.

"Cái phương pháp này, chúng ta cũng thử qua" Ứng Chi mặt trầm hơn rồi, "Nhưng Vân thú tự nổi giận sau, chân thân một mực núp ở Vân Hải chỗ sâu nhất trong thủy tinh điện, nghĩ từ nơi đó phá vỡ Vân Hải chạy đi, ngày thường cũng chỉ hóa cái phản thân đi ra mặt nước nghịch ngợm. Muốn đi vào thủy tinh điện, yêu cầu thượng tiên tu vi."

Thì ra là như vậy, khó trách mới vừa hải lý từng đột tiếp theo từng đột, nhưng từ đầu đến cuối không thấy Vân thú đi ra, nguyên lai hấn chân thân dưới đáy biển.

"Vân Hải biên giới, tất cả thượng tiên tu vi Yêu Tiên, đều đi vào khuyên qua rồi." Ứng Chi tiếp tục nói, "Có thể đều bị nó chạy ra."

"Vì sao?"

Ứng Chi khoé miệng giật một cái, "Nó nói các nàng xấu xí."

Mọi người: "..."

Cô Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn một cái mặt của Ứng Chi, nói thật coi thường trên người hấn một ít nam tính đặc thù, mặt của Ứng Chi thật sự có thể coi được cho một câu tuyệt rồi, hơn nữa mặt mày lại thiên về âm nhu, hết lần này tới lần khác hấn lại một thân nữ trang. Khó trách Vân thú sẽ ghét bỏ cô gái khác tiên xấu xí, dù sao châu ngọc trước mặt.

"Vân Hải đã không người nào có thể dùng, ta cũng là không còn biện pháp, cho nên mới rút lui Vân Hải cấm chế, nghĩ rộng rãi mời thiên hạ nữ tiên đều tới thử một lần." Ứng Chi nhử mảy một cái, "Ta Vân Hải tiên nhân, lúc trước chưa bao giờ cùng những đại lục khác lui tới, tính tình đơn thuần. Thật vất vả có mấy cái qua tới thử một lần. Tất cả đều là nam tiên không nói, còn người người bụng dạ khó lường, đáng ghét cực kì."

Cho nên hấn mới ở Thiên môn lập xuống như thế một tấm bảng hiệu?

"Cho nên chuyện này đến nay cũng không có giải quyết." Ứng Chi chân mày sâu mặt nhăn, chính muốn hỏi một chút mấy người có thể nhận biết quen nhau nữ thượng tiên.

Một mực gặm lấy trái cây Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói, "Nếu không, ta thử xem?" Giáo dục gấu hải tử hay là rất có kinh nghiệm.

"Người?" Nàng tiếng nói vừa dứt, Cô Nguyệt theo thói quen liền mở giễu cợt, "Thôi đi người! Ứng Chi Đế Quân không đều nói sao? Vân thú đối với nhan giá trị yêu cầu cao đây!"

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, "Ta nhan giá trị không cao sao?"

Cô Nguyệt tròn trắng mắt một cái, quay đầu nhìn về phía mặt của nàng, "Người nhan giá trị có cao hay không, tâm lý không có điểm "

Hắn lờ còn chưa nói hết, cặp mắt trắng tấp định tại đối diện vừa quen thuộc vừa xa lạ trên mặt, âm thanh giống như là mắc kẹt một dạng cũng không nói ra được. Đây là lần đầu tiên như vậy nhận biết nhìn mặt của nàng, lấy nam nhân ánh mắt.

Còn giống như thật đẹp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Chương 204: Nhan Giá Trị Vi Tôn

Mang một ít thịt thịt khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng anh đào, luôn luôn lười biếng đôi mắt vô thần, lúc này tròn trĩnh lên, khóe mắt một chút hất lên, da thịt trắng như tuyết thủy nhuận đến tựa như là có thể bám ra nước, cái trán còn đầm hai cây ngón lông, một rung một cái đung đưa. Nàng không giống Thích Chanh Vũ như vậy diễm lệ vô song, cũng không phải là Ứng Chi như vậy ôn nhu tận xương. Nhưng là bất ngờ đáng yêu! Rất đáng yêu! Đặc biệt đáng yêu cái loại này!

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy ngực bịch một tiếng, có cái gì đâm trúng cảm giác, cùng cảm tình không liên quan, nhưng không có từ trước đến nay ngực một hơi thờ.

Mịa nó! Lúc trước tại sao không có phát hiện, Thẩm Huỳnh cái này nha nhan giá trị nguyên lai cao như vậy sao? Loại này nghĩ đoạt lại làm con gái xung động là sung chuyện gì?

"Thế nào?" Mọi người một mặt vô hình nhìn lấy, đột nhiên xoay người đè xuống ngực, miệng to hít thở sâu người nào đó.

Nghệ Thanh càng là lo lắng tiến lên một bước, kéo qua Thẩm Huỳnh nhìn kỹ hướng mặt của nàng, "Sư phụ, người mặt không có "

Hắn tiếng nói một hồi, cả người đều cứng lại. Luôn luôn nghiêm túc nghiêm túc trên mặt, giống như là quét qua tầng sơn đỏ một dạng, trong nháy mắt phồng đỏ, ngơ ngác nhìn trước mắt gương mặt đó, ngực nhất thời truyền tới đùng đùng đùng to lớn tiếng vang, phảng phất có cái gì muốn xông ra thân thể một dạng.

Cho tới bây giờ không biết, nguyên lai sư phụ đẹp mắt như vậy.

"A lô, các người làm cái gì?" Thấy đột nhiên sừng người hai người, những người khác còn tưởng rằng mặt của Thẩm Huỳnh thật xảy ra vấn đề gì, rồi rít tiến lên, nghiêm túc nhìn về phía mặt của Thẩm Huỳnh.

Thần Qua: "Thẩm chương môn, người làm sao "

Lam Hoa: "Thiện tâm, người không mịa nó!"

Ứng Chi: "Các vị tiên hữu có gì được, thật là đáng yêu "

Cù cải: "Các người cắt ngay! Không cho nhìn, tiểu tỷ tỷ là của ta!"

Lam Vũ: "Cô em, người bao lớn, có đạo lữ sao? Có thích hay không Thiên Đế, tuổi nhỏ cái loại này?"

"Cút!" 4

Nghệ Thanh trực tiếp một cước đạp ra một cái nào đó họ Lam vô xe phòng hồ hộ chuyên nghiệp, thuận tiện rút kiếm ra!

Thẩm Huỳnh: "... " p, hóa ra lâu như vậy, trừ cù cải, bọn họ theo không thấy rõ chính mình dài dạng gì sao?

Trong mây, thủy tinh điện.

Một cái thấp nhỏ thân ảnh, chính ngồi xổm ở trong điện kim trên trận pháp, cầm trong tay cái gì, một cái dùng sức đâm, mỗi đâm một cái cái kia Kim trên trận pháp liền tung tóe ra lăm lăm một dạng kim quang, trên đất pháp phù liền ám trên một phần.

Bên đập còn bên tự nhiên lăm lăm, "Hừ! Cái đó chết gạt người, đừng tưởng rằng một cái phá trận pháp, liền có thể vây khốn lão tử, ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta đi tìm xinh đẹp tiểu tỷ tỷ!"

Thẩm Huỳnh trực tiếp đi theo hắn ngồi xổm xuống, nhìn một chút đồ trên tay của hắn, theo bản năng hỏi một câu, "Trong tay người đây là cái gì?"

"Răng a!" Đứa trẻ không chút suy nghĩ, liền thuận miệng trả lời.

"Cái gì răng?" Rõ ràng giống như căn cây gãy.

"Dĩ nhiên là hàm răng của ta rồi." Đứa trẻ tiếp tục trở về, "Ta tại bốn ngàn năm trăm tuổi thời điểm, cỡi ra tới cái kia viên, ngươi nhìn ta hiện tại răng còn không có dài lên đây!" Nói lấy hần đột nhiên quay đầu đẩy ra một bên khóe miệng, cái miệng to ra hiệu nàng nhìn bên phải khối kia trống ra lợi, mang chút ít đắc ý nói, "Hàm răng của ta nhưng là trong biển mây vật cứng rắn nhất rồi."

"Ồ" Thẩm Huỳnh sáng tỏ gật đầu một cái, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, "Nếu lợi hại như vậy, ngươi tại sao không trực tiếp cắn ra?"

]

Đứa trẻ sững sốt một chút, dường như cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, mắt sáng rực lên mấy phần, coi là thật trực tiếp nằm trên đất, mở miệng hướng về trận pháp cắn.

Kết quả

Thành công bị đụng đầu răng

3

"Ngươi gạt ta!" Hần tức giận trừng mắt về phía nàng, che lấy bị mẻ đầu răng, "Như vậy cắn, răng thật là đau a!"

Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói, "Toàn bộ dập đầu rớt liền hết đau."

"Ngươi ngươi Hừ! Ta tức giận, không để ý tới ngươi rồi!" Đứa trẻ khí thế hùng hăng lạnh rên một tiếng, lúc này mới xoay người lại tiếp tục dùng trong tay cái kia viên to lớn răng đập trận pháp, mới vừa gõ hai cái, đột nhiên thân thể cứng đờ. Thật giống như cái này mới phản ứng được một dạng, xoay người khiếp sợ nhìn về phía người bên cạnh.

"Ngươi ngươi là người nào!" Hần đặt mộng ngồi trên mặt đất, trợn mắt nhìn mắt to nhìn về phía nàng, "Lúc nào tiến vào?"

"Ồ, theo ngươi nói muốn tìm đẹp để tiểu tỷ tỷ thời điểm, tiến vào."

Đứa trẻ mặt trắng nhợt, càng thêm thẹn quá thành giận trừng mắt về phía nàng, "Ta cảnh cáo ngươi, đừng muốn ngăn cản ta phá trận, nếu không ta ăn ngươi!" Nói xong còn cố ý thử thử chiếc kia thiếu cái khe cửa răng trắng.

"Ai nói ta muốn cắn ngươi phá trận?" Nàng chẳng qua là tới khuyên hần không muốn xảy ra Vân Hải mà thôi.

"Ồ?" Đứa trẻ sững sốt một chút, hoài nghi quét nàng một cái, "Không phải sao? Vậy ngươi tới ta cái này làm gì?" Hần mới vừa hỏi xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Ngươi là tên lường gạt kia phải đi vào là phải không? Hừ! Vân Hải nữ tiên ta đều gặp qua, ta sẽ không thích các ngươi đấy! Ngươi cũng cũng "

Hần lờ đi đến một nửa, đột nhiên dừng lại, cặp mắt đột nhiên mở to, thẳng tắp nhìn chăm chăm Thẩm Huỳnh gương mặt đó, tiểu thư này tỷ chưa từng thấy, còn thật đẹp mắt! Nếu như là lời của nàng

Hần nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên một đỏ, mang chút ít không uồn ọ nói, "Ho khan nếu là ngươi mà nói. Ta đây liền miễn cưỡng đồng ý, để cho ngươi làm xinh đẹp tiểu tỷ tỷ của ta rồi."

"Ồ." Đơn giản như vậy sao? Quả nhiên là nhan điều khiển, "Như thế" nàng đang muốn mở khuyên.

Đứa trẻ lại đột nhiên vọt tới, kéo lại tay nàng, "Ta hiện tại liền ăn ngươi!" Nói xong, nó đột nhiên há to mồm, lộ ra miệng đầy răng nhọn, a ô một cái hướng trên cổ tay của nàng cắn.

Sau đó

Kết chi một tiếng, nứt rụng một cái răng

"Thật là đau thật là đau thật là đau!" Hần che lấy đang chảy máu miệng, tê tê rút ra khí, tiểu tỷ tỷ nguyên lai cứng như thế sao?

"Ngươi cắn ta làm gì?" Thẩm Huỳnh cũng là bị cái này gấu đột nhiên tao thao tác sợ ngây người.

Hần mặt ửng đỏ, "Là các Yêu Tiên nói cho ta biết, gặp phải xinh đẹp tiểu tỷ tỷ, liền muốn ăn."

Cái quỷ gì? Loại này mang nhan mà nói, rốt cuộc ai nói với nó?

"Bọn họ không phải là cái ý này."

"Ta bắt kẻ" Tiểu Vân thú nóng nảy, một vết miệng đầy vết máu, nói lấy đột nhiên biến trở về nguyên hình, trước mắt nhất thời xuất hiện một cái so thủy tinh điện còn lớn hơn mười mấy lần cá lớn, che trời tị nhật.

Thật là lớn cá a!

"Thật vất vả mới tìm thuận mắt tiểu tỷ." Thanh âm của nó từ bên trên truyền tới, trong giọng nói tràn đầy đều là kiêu căng, "Mặc dù nguoi lùn một chút, gầy một chút, hung một chút, còn không ôn nhu. Nhưng ta còn là muốn ăn nguoi!"

"..." Ta cảm ơn cả nhà nguoi a!

"Còn có quan trọng nhất là ngực quá nhỏ một chút, ta thích lớn, nguoi thái bình."

Thảm Huỳnh khoe miệng giật một cái, bằng?

"So Ứng Chi còn bằng đây!"

"Ứng Chi!" Nguoi thử nói lại lần nữa xem!

"Bất quá, ngược lại nuốt vào trong bụng, cũng không nhìn thấy, nhỏ một chút liền nhỏ một chút đi" nói lấy nó đột nhiên mở ra miệng to, trong nháy mắt bốn phía nước biển một mảnh vụn vụn, tại trong miệng tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, trực tiếp đem bốn phía hết thảy điên cuồng hướng khóe miệng bay tới.

Mắt thấy sẽ bị một hộp nuốt vào đi, Thảm Huỳnh đột nhiên đưa tay một cái, bắt lại hấn một viên răng nhọn.

"Tiểu Vân thú" nàng đột nhiên toét miệng cười một tiếng, gần từng chữ một, "Có người hay không nói cho nguoi biết, nói lung tung động vật nhỏ là sẽ bị ăn sạch đấy!"

Vân thú sững sờ, chỉ cảm thấy có tức giận gì hơi thở, che ngợp bầu trời hướng hấn nhào tới. Rắc rắc một tiếng, bị bắt cái kia cái răng, nhất thời bị bóp nát bấy. Nó còn không phản ứng kịp, thậm chí còn chưa kịp nhúc nhích, sau một khắc đỉnh đầu nhất trọng, bịch một cái, đầu cá nặng nề đập vào đáy biển.

Mắt tối sầm lại, nhất thời toàn bộ đáy biển đều vang vọng đến người nào đó thanh âm thờ hồn hèn.

"Nguoi mới là Thái Bình công chúa! Sân bay! Bánh bao hấp! Rượu cất viên "

"..." Nó không nói những thứ này à?

Vì vậy, một phút đồng hồ sau.

"Còn muốn ăn nguoi sao?"

"Ồ ô ô không ăn."

"Phải rời khỏi Vân Hải?"

"Không đi, mãi mãi cũng không đi!"

"Nguoi mới vừa nói "

"Ngực của nguoi lớn nhất, đặc biệt lớn, lớn đến ta đều không thấy được mặt."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Chương 205: Cướp Cô Em

Bên trên Vân Hải.

"Vị bên trong kia tiên hữu... Không có sao chứ?" Ứng Chi một mặt lo lắng, vị kia Thảm cô nương thoát nhìn chỉ là một cái Địa Tiên, mặc dù không biết vì sao, mấy người kia đối với nàng có thể đi vào Thủy Tinh điện như vậy tự tin, nhưng Vân thú tính cách hấn rõ ràng nhất, không khỏi có chút lo lắng thật sẽ xảy ra chút gì ngoài ý muốn.

"Đế Quân không cần lo lắng, Thẩm Huỳnh có chừng mực." Cô Nguyệt trả lời, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Hắn là?" Dưới tình huống không gây họa.

"..." Chắc là cái quỷ gì? Lo lắng hơn nữa à này!

"Trên biển vòng xoáy đã biến mất!" Không biết là ai đột nhiên kinh hô lên một tiếng.

Mọi người sững sờ, quay đầu nhìn lại. Quả nhiên nguyên bản mấy dặm bên ngoài, bị kim sắc trận pháp phong bế cái đó vòng xoáy đã biến mất rồi, mặt biển khôi phục bình tĩnh, liền ngay cả mới vừa còn thỉnh thoảng nhấc lên sóng lớn cũng dừng lại.

Vòng xoáy không thấy, cái con kia có thể là đáy biển cái đó bị Vân thú mở ra động, đã khép lại. Ứng Chi vui mừng, quả nhiên không tới hồi lâu liền có tiên nhân tới báo, Vân Hải phía dưới đã không lại vô nước. Hắn nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Vân thú là bị khuyên ngăn tới rồi.

Mấy người lại ở phía trên đợi một hồi, liền thấy đáy biển chính chậm rãi thẳng lên một cái bán trong suốt bong bóng, tách ra nước biển trực tiếp hướng về phương hướng của mọi người bay tới. Bên trong đứng yên một cao một thấp hai bóng người, người cao cái đó chính là Thẩm Huỳnh, bên cạnh nàng cái đó thoạt nhìn giống như một choai choai đứa trẻ, chắc là Vân thú.

"Ứng Chi..." Còn chưa đến gần, Vân thú lại đột nhiên theo trong bong bóng kia vọt ra, một đầu liền đâm vào trong ngực của Ứng Chi, oa một tiếng khóc lên, "Oa a! Ta không bao giờ nữa ghét bỏ ngươi, lại cũng không muốn rời đi Vân Hải rồi." Bên ngoài tiêu tỷ tỷ, thật là đáng sợ!

Ứng Chi sững sờ, nhìn trước mắt đột nhiên thay đổi thái độ, thậm chí so không biết hắn tính lúc khác, càng thêm dính người Vân thú, nhất thời có chút không phản ứng kịp. Hồi lâu mới vỗ một cái hắn khóc thờ không ra hơi thân thể nhỏ, than một tiếng, "Ngươi nghĩ thông suốt là tốt rồi."

"Ngươi làm sao làm được?" Cô Nguyệt nhìn về phía bên cạnh, ít đi Vân thú không chế bong bóng, lại bị Nghệ Thanh tiếp trở về trên thân kiếm người nào đó. Trước Vân thú ghét bỏ Ứng Chi cái đó ngữ khí, tất cả mọi người đều nghe được rồi. Làm sao Thẩm Huỳnh vào trong không tới năm phút, hai người liền tiêu tan hiềm khích trước kia? Nàng tài ăn nói có tốt như vậy sao?

"Không có gì, chính là nói một chút đạo lý mà thôi." Thẩm Huỳnh một mặt lãnh đạm bình tĩnh.

"Ồ." Cô Nguyệt gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì cứng một chút

Chờ một chút!

Thẩm Huỳnh nói phải trái thủ đoạn không phải là...

Quay đầu nhìn lại, nhất thời khóe miệng giật một cái. Vân thú tám kia còn không có tiêu sưng mặt là chuyện gì xảy ra? Ngươi nha chính là động thủ chứ?

"Đa tạ các vị tiên hữu, giúp ta Vân Hải giải nguy cơ này." Ứng Chi thành tâm hướng về phía mấy người nói cảm ơn, một mặt cảm kích nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Khó cực tiên hữu rồi, sau đó nếu như là có chỗ cần dùng đến Vân Hải, Ứng Chi không chối từ."

"Không có việc gì, nhà ai còn không có hai cái gấu con." Thẩm Huỳnh thuận miệng đáp lại một câu.

Trong ngực Ứng Chi đứa trẻ run lên, đem đầu chôn đến sâu hơn, lại không dám quay đầu liếc mắt nhìn.

"Nếu chuyện này đã xong, vậy bọn ta sẽ không quấy rầy rồi." Cô Nguyệt cười ha ha, tiến lên một bước cáo từ, thừa dịp Ứng Chi còn không có phát hiện, vội vàng lưu.

"Các vị... Nhanh như vậy liền đi sao?" Ứng Chi một mặt không thôi, theo bản năng nhìn về phía Lam Hoa, ánh mắt vậy kêu là một cái sầu triền miên.

]

Lam Hoa run lên, dùng sức chà xát trên người nổi da gà, liền thủ bên trong củ cải đều nhét trở về cho Cô Nguyệt, thúc giục, "Vội vàng vội vàng, không phải là còn muốn tìm Hân Hân sao?" Nói xong thứ một cái xoay người liền hướng ra ngoài bay.

"A Hoa..." Ứng Chi muốn ngăn, lại bị Vân thú ôm lấy, không có tới kịp.

Mọi người vội vàng đuổi theo, một hơi bay ra Thiên môn.

"Chúng ta bây giờ là đi đâu?" Lam Hoa hỏi.

"Thực Hải, Hư Không Chi Địa." Cô Nguyệt trở về.

"Lam Hoa Đế Quân, tuy nói Thực Hải Đế Quân đã điều tra nơi đó." Thần Qua cũng giải thích, "Nhưng Thực Hải cách nơi này không xa, chúng ta thuận đường đi liếc mắt nhìn, cũng không sao."

"Cái này ta biết, nhưng là..." Lam Hoa khóe miệng giật một cái, quay đầu trực tiếp trừng mắt về phía bên cạnh Lam Vũ, "Ngươi làm theo chúng ta à? Nơi này có người chuyện gì sao?"

"Làm vỏ xe phòng hồ... Là sẽ nghiện sao?"

Lam Vũ: "..."

Lam Hoa: "..."

Đang định chém người Nghệ Thanh: "..."

Mọi người: "..."

Rắc rắc! Ngâm trộm nghe đến cái gì tan vỡ âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Chương 206: Thành Đoàn Mất Tích

Có thể là hồi tưởng lại trên đầu mình cái kia mảnh xanh xanh thảo nguyên, Lam Vũ rút cuộc phản ứng lại, hoàn toàn buông tha nghĩ đảo Lam Hoa chân tưởng dự định. Cướp cô em chuyện này... Hẳn thật giống như cho tới bây giờ không có thắng nổi. Vì vậy bùng lấy một viên bị người nào đó đâm thủng thùy tinh tâm, một tiếng không đồ quay đầu liền hướng Vân Trạch bay đi, chỉ chừa một chục pháp phù.

Cái kia chán chường đến phảng phất đã mất đi mục tiêu cuộc sống bộ dáng, nhìn đến tất cả mọi người không khỏi có chút lòng chua xót, Cô Nguyệt nhất thời hiểu được một cái từ, nhân gian không hủy đi! Đồng cảm lắc đầu, sau đó vui vẻ lấy đi trong tay Thẩm Huỳnh cái kia đầu pháp phù.

--

"Lên đường đi!" Cô Nguyệt quay đầu nói, thời gian không còn sớm.

"Cô Nguyệt tiên hử!" Hần tiếng nói vừa dứt, sau lưng lại truyền tới Thần Qua mang chút ít kinh hoàng luống cuống âm thanh, "Ta..."

"Đế Quân?"

Cô Nguyệt quay đầu nhìn lại, đột nhiên tròn to hai mắt, chỉ thấy Thần Qua toàn thân đột nhiên xuất hiện một vòng nhàn nhạt oánh quang, thân hình lại càng ngày càng nhạt, không tới chốc lát cả người hẳn đều hóa thành một cái bóng mờ.

"Đây là..." Cô Nguyệt cả kinh, phản xạ có điều kiện đưa tay chộp một cái, lại phát hiện tay trực tiếp từ trên người hắn xuyên qua. Hắn lập tức bóp mấy cái pháp quyết, muốn định trụ thân hình của hắn.

Lam Hoa cùng Nghệ Thanh cũng liền bận rộn ra tay, bày trận làm phép. Nhưng là hoàn toàn không có hiệu quả, mấy người chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Qua càng ngày càng nhạt, trực tiếp biến mất ở trước mắt.

"Chuyện gì xảy ra?" Mọi người một mặt mờ mịt, bị đột nhiên này biến cố kinh sợ rồi. Cô Nguyệt toàn lực buông ra thần thức, muốn bóng người của Thần Qua, lại không thu hoạch được gì, liền ngay cả khí tức của hắn đều biến mất, giống như hắn cho tới bây giờ không có ở tồn tại qua một dạng.

"Đây rốt cuộc là pháp thuật gì?"

"Ta cũng không biết." Kinh nghiệm nhiều nhất Lam Hoa lắc đầu một cái, "Chưa từng thấy qua."

Đang suy nghĩ, bên người Cô Nguyệt đưa tin phù lại đột nhiên sáng lên, đó là lên đường trước hắn lưu trong phái, để phát sinh tình huống khẩn cấp liên lạc. Hắn trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ trong phái xảy ra chuyện!

Liền vội vàng lấy ra, truyền vào tiên khí kích hoạt đưa tin phù, nhất thời Úc Hồng mang theo chút ít vội vàng cùng kinh hoàng âm thanh từ bên trong truyền ra.

"Trưởng lão, gà... Gà không thấy!"

"Cái gì?" Cô Nguyệt ngăn ra, phản xạ có điều kiện đáp một câu, "Không thấy liền mua nữa một cái a." Phái Vô Dịch nuôi gà thịt còn thiếu sao?

"Không! Không đúng!" Úc Hồng càng thêm cuống cuống, lúc này mới sửa lời nói, "Là Chử Huyền Đế Quân, hắn đột nhiên liền biến mất rồi."

Cô Nguyệt sầm mặt lại, nhìn mọi người một cái, gấp giọng hỏi, "Người tinh táo một chút, nói rõ ràng chuyện gì xảy ra? Hắn làm sao biến mất."

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra." Úc Hồng hít sâu một hơi, "Mới vừa Chử Huyền Đế Quân đang tại diễn võ trường, hướng dẫn các đệ tử tu hành."

Tư Vũ đang cùng hắn đối chiêu, nhưng hắn đột nhiên đánh đánh, liền hư không tiêu thất rồi."

"Có phải hay không là biến thành hư ảnh biến mất?"

"Trưởng lão làm thế nào biết? Quả thực chính là như vậy."

Cô Nguyệt nương mảy một cái, nhớ tới trước bộ dạng của Thần Qua, trầm giọng phân phó nói, "Các người lập tức rời đi diễn võ trường, trước đem tất cả đệ tử tập hợp đến tiền điện, nhìn một chút có còn hay không những người khác xuất hiện loại tình huống này. Chúng ta lập tức thì trở lại."

]

"Vâng!" Úc Hồng trầm giọng đáp lại.

Cô Nguyệt dứt đoạn mắt đưa tin phù, nhíu chặt mày, quay đầu nhìn về phía mấy người nói, "Chữ Huyền cũng xảy ra chuyện rồi, chúng ta về trước phái Vô Địch đi."

Hắn vừa muốn xoay người, lại phát hiện đối diện ba người không nhúc nhích, ngược lại một mặt khiếp sợ nhìn lấy hắn.

"Cô Nguyệt, người..." Lam Hoa tròn to hai mắt, chỉ hướng hắn.

"Thế nào?" Hắn theo bản năng cúi đầu nhìn một cái, nhất thời mẫn ra âm thanh, "Mịa nó!" Chỉ thấy hắn cũng cùng Thần Qua một dạng, toàn thân phát ra ánh quang, thân hình bắt đầu trong suốt, mấu chốt là hắn một điểm cảm giác khác thường cũng không có.

"Ngu ba ba!" Thẩm Huỳnh trực tiếp đưa tay chụp một cái, lại bắt hụt, hắn nhanh hơn Thần Qua tốc độ, ngăn ngăn không đến một hơi thở thời gian, liền biến mất ở trước mắt.

Mấy người đều ngẩn ra.

"Sự phụ, làm sao bây giờ?" Nghệ Thanh sắc mặt nặng nề, Cô Nguyệt cùng Thần Qua biến mất quá đột nhiên, hơn nữa còn là cái loại này phương thức quỷ dị.

Thẩm Huỳnh sững sờ nhìn mình bất động tay, xiết chặt, "Trước trở về rồi hãy nói."

Nghệ Thanh cùng Lam Hoa liếc nhau một cái, gật đầu một cái, cùng nhau xoay người hướng phương hướng của phái Vô Địch bay đi.

Mấy người lấy tốc độ nhanh nhất trở lại phái Vô Địch, lại phát hiện không chỉ là Chữ Huyền, tiểu người lùn Tuyên Đồng cũng không thấy. Giống nhau biến mất phương thức, chẳng qua là nhưng là tại Chữ Huyền biến mất sau một ngày không thấy.

Lam Hoa cùng Nghệ Thanh trong phái trong ngoài ngoài tìm một vòng, cũng không có tìm bất kỳ đầu mối nào, người thật giống như vô căn cứ đã không thấy tăm hơi một dạng. Tất cả truy tung định vị pháp thuật, tất cả cũng không có dùng, liền ngay cả trên người Cô Nguyệt đưa tin phù cũng không có đáp lại.

Vốn là muốn thông báo Tuần Thư hỗ trợ tìm một cái, nhưng thượng đồ thành truyền tới trả lời, nói Tuần Thư cũng không thấy, cùng Ngu ba ba bọn họ một dạng, đột nhiên biến mất.

"Chưởng môn, dưới núi có một cái tự xưng Chức Từ Yêu Tiên cầu kiến!"

"Chức Từ?" Lam Hoa sững sốt một chút, tên quỷ gì?

"Thả hắn đi vào." Thẩm Huỳnh gật đầu.

Không tới hồi lâu, Tiêu Đình Đế Quân liền vội vã liền bay lên, nhìn thấy Thẩm Huỳnh ánh mắt quét sáng lên, chân lại theo thói quen mềm nhũn đi xuống, ồm một tiếng liền quỵ ở trước mặt nàng, "Thượng thần! Ngài mau cứu chim nhỏ đi, nó xảy ra chuyện rồi!"

"Chim thế nào?"

"Ta cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra." Nó một mặt cuống cuống, có thể là bởi vì chút ít năm cùng Ô Hồng đều là, có bị ăn sạch nguy cơ người cùng cảnh ngộ, giữa hai người có một chút tâm tâm tương tích cách mạng hữu tình, "Mấy ngày trước ta cùng nó cùng đi Thục Hải, muốn giúp thượng thần tìm một chút hiếm lạ tiên thực hạt giống. Ai biết nó đột nhiên bay bay liền biến mất rồi. Ta tìm rất nhiều ngày, cũng không có tìm được tung tích của nó."

"Biến mất thời điểm, trên người có phải hay không là có màu trắng ánh quang xuất hiện." Nghệ Thanh hỏi.

"Ồ, làm sao người biết!" Tiêu Đình sững sốt một chút.

Lại nhiều một cái.

"Đây rốt cuộc là ai làm?" Lam Hoa có chút phiền não gãi đầu một cái, "Cái này cũng đã là người thứ tư rồi."

"Thứ năm!" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng sửa chữa.

"Cái gì?"

"Củ cái cũng không thấy."

Đúng nga, còn có củ cái huỳnh! Lam Hoa gật đầu, càng thêm gấp gáp rồi. Nó khi đó chính nằm ở trên chân Cô Nguyệt đi ngủ, cùng hân một khối biến mất.

Chờ một chút!

Củ cái...

Trong mắt Lam Hoa sáng lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Thiện tâm, ta có một cái biện pháp, có thể đem người tìm về tới. Nhưng là có chút phiền phức, hơn nữa phỏng chừng chỉ có thể cứu về Cô Nguyệt một người, những người khác... Yêu cầu nghĩ biện pháp khác."

"Biện pháp gì?"

"Khiên Tâm Trộn!"

"Cái kia là vật gì?" Nghê Thanh hỏi.

"Đây là một cái khốn trộn." Lam Hoa giải thích, "Trộn này có thể ngưng tụ ma khí, đem trong thuật chỉ nhân bao vây trong trộn, thụ ma khí ăn mòn. Hơn nữa chỉ cần trộn này vừa khởi động, vô luận đối phương người ở chỗ nào, chỉ cần ở trong phạm vi tiên giới, liền có thể đem đối phương trực tiếp khốn vào trong đó."

"Người nói là ở chỗ này bày trộn, lợi dụng nó trước tiên đem người kéo trở về!"

"Không sai!" Lam Hoa gật đầu, "Chỉ qua là trộn này đặc thù, yêu cầu thân thể đối phương một bộ phận, mới có thể bày trộn."

Thân thể...

Thẩm Huỳnh khòe miệng gật một cái, nghĩ đến củ cái đưa nàng đồng kia bỏ công anh, nhất thời phản ứng lại.

"Củ cái tại trên chân Cô Nguyệt, khí tức cùng hân liên kết, cho nên vây khốn củ cái đồng thời, Cô Nguyệt định cũng sẽ bị kéo đến trong trộn." Lam Hoa tiếp tục nói, "Mặc dù sẽ bị chút ma khí ảnh hưởng, nhưng Cô Nguyệt hẳn là ngăn cản được."

"Được, cứ làm như vậy!" Thẩm Huỳnh trực tiếp đứng lên, xoay người liền vào nhà lật bỏ công anh.

Trước tìm đến Ngưu ba ba, giải quyết vấn đề ăn cơm lại nói!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Chương 207: Thăng Đế Trộn Pháp

Lam Hoa nói sau núi là nơi củ cái thường ở nhất, nơi nào còn lưu lại khí tức của nó, cho nên bày trộn địa điểm chọn ở sau núi thật thích hợp. Úc Hồng dựa theo chỉ thị của hân, đem củ cái bỏ công anh đặt ở củ cái lúc trước đợi trong hố. Lam Hoa bàn chân ngồi ở sau núi, trong tay pháp quyết biến đổi, số lớn hắc sắc ma khí, trong chớp lát liền tràn ra đến khắp sau núi. Ty ty lũ lũ màu đen hội tụ thành một cái to lớn màu đen trộn pháp đồ.

Mắt thấy bốn phía càng ngày càng mờ, trong hố nguyên bản linh khí bốn phía bỏ công anh mơ hồ có tàn lụi khuynh hướng, liền với đầy đất tiên thực, tại ma khí ăn mòn bên dưới thật giống như đều mất tính thần, ủ rũ ủ rũ.

Nhưng củ cái trong hố vẫn là không có động tĩnh, một chút xuất hiện bóng người bộ dáng cũng không có. Đến lúc đó Lam Hoa cái trán mơ hồ xuất hiện mồ hôi rịn, mà bốn phía ma khí cũng có nhạt đi khuynh hướng.

"Nơi này tiên khí quá lớn rồi." Tiêu Đình nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng nói, "Ma khí sẽ bị áp chế, ta tới giúp hân một cái."

Nói lấy hân nắm cái quyết, chỉ thấy một đạo Kim Tiên thoáng qua, phía sau núi tiên thực trong mơ hồ hiện lên một cái màu vàng rõ ràng, trong nháy mắt ép ra Lam Hoa ma khí. Tiêu Đình liền vội vàng làm phép, móc ra một cái hình chữ nhật hộp ngọc từ mở ra. Pháp quyết vừa thu lại, cái kia màu vàng rõ ràng nhất thời hóa thành lăm lăm kim quang bay vào trong hộp.

"Thượng thần, ta đã tạm thời đem nơi này tiên mạch che lại." Tiêu Đình liền vội vàng đem cái hộp đưa cho Thẩm Huỳnh, một bên giải thích, "Ít đi tiên

mạch áp chế, sẽ dễ dàng hơn Lam Hoa Đế Quân bày trận."

Thảm Huỳnh gật đầu một cái, "Cực khổ!" Nhận lấy cái hộp thuận tay đưa cho Úc Hồng, quay đầu nhìn một chút phía sau núi củ cải mà. Quả nhiên thu tiên mạch sau, mới vừa mơ hồ lãnh đạm đi ma khí, lúc này càng ngày càng đậm đà, liền ngay cả đầy đất tiên thực cũng ủ rũ mà bịch bịch toàn bộ nằm trên đất, xem ra giống như là muốn khô chết bộ dáng.

Khiên Tâm Trận đã sắp phải hoàn thành rồi, trên đất trận đồ càng ngày càng hoàn chỉnh, rậm rạp chằng chịt như mạng nhện một dạng tràn ra đến toàn bộ sau núi. Củ cải trong hồ cũng bắt đầu phát ra một trận hồng quang, càng ngày càng sáng, mơ hồ có ngưng tụ thành hình khuynh hướng.

Nhanh muốn thành công rồi!

Cùng lúc đó.

Cô Nguyệt chính sắc mặt nghiêm túc ngồi ở một cái trận pháp bên trong.

"Củ cải, lộ ra cái gì sao?"

"Không có!" Củ cải thu hồi đuôi dài lá cây, lắc đầu một cái, "Ta lá cây cũng không đuôi ra được, vừa đụng đến liền bị bắn trở về tới rồi."

Sắc mặt của Cô Nguyệt càng khó coi rồi, hần bị kẹt ở trong cái trận pháp này đã đã mấy ngày. Tiên lực trên người toàn bộ bị áp chế, một chút đều không thể động đậy. Hơn nữa dưới chân hần trận pháp này vô cùng quái dị, căn bản cũng không có gặp qua không nói, thật giống như sẽ hướng về bốn phía kéo dài vô hạn, nhưng là hần lại chỉ có thể nhìn thấy bốn phía không tới hai thước khoảng cách, những thứ khác đều là một mảnh sương trắng.

Cho nên hần một mực không rõ ràng bản thân kết quả bị kẹt ở địa phương nào, liền ngay cả nằm ở trên đùi hần củ cải, cũng bị hạn chế, chỉ có hai lá cây có thể di chuyển. Vốn là muốn để cho hần dò một cái trận pháp này, lại không nghĩ rằng, nó lá cây cũng không đuôi ra được.

"Tiểu tỷ tỷ nhất định sẽ tới cứu củ cải." Củ cải khẳng định nói, "Yên tâm."

]

Cô Nguyệt nhú mày một cái, phải cứu cũng muốn tiên tri nói bọn họ ở đâu, lấy nhạ trước hần bị bắt đi thời điểm loại tình huống đó đến xem, rất khó tìm đầu mối. Đang suy nghĩ làm như thế nào cho Thảm Huỳnh truyền điểm tin tức đi ra ngoài, đột nhiên dưới người trận pháp bạch quang sáng choang, liền với trước người sương trắng cũng bắt đầu tiêu tan, bên người cách đó không xa mơ hồ có thân ảnh.

"Củ cải, nhanh trốn." Cô Nguyệt dặn dò một tiếng, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía bên phải.

Bên người thân ảnh càng ngày càng rõ ràng, không tới chốc lát bên kia liền lộ ra một cái trường sam màu xanh lam nam tử, nhìn lấy còn khá quen.

"Tuân Thư!" Tại sao là hần!

Hần bật thốt lên, người đối diện cũng là cả kinh, "Cô Nguyệt, người làm sao sẽ ở chỗ này?"

Đang muốn giải thích, bên trái cũng truyền tới một đạo thanh âm quen thuộc, "Cô Nguyệt? Là Cô Nguyệt Thiếu Quân!"

Hần quay đầu nhìn lại, con mắt mở lớn hơn, "Chim! A Phi... Ô Hồng Đế Quân, làm sao người cũng?"

"Ta không biết!" Hần lắc đầu một cái, "Mở mắt công phu chính là chỗ này, còn giống như có những người khác!"

Hần vừa nhắc cái này, Cô Nguyệt quay đầu đảo qua, đối diện quả thực nhiều hơn hết mấy cái thân ảnh, cách có chút xa, mãi đến sương trắng hoàn toàn tản ra sau, mới nhìn rõ mấy người kia.

Thần Qua không cần phải nói, còn lại còn có bốn người, nhưng đều là các phe đại lực đế quân, Lam Vũ, Ứng Chi, Quý Triết, thậm chí ngay cả Chử Huyền đều tại. Thập phương thiên đế đến sáu cái. Bọn họ cùng hần một dạng, dưới chân sáng một cái trận pháp, phân biệt bao vây bất đồng phương hướng, tạo thành hình một vòng tròn ngồi quanh ở bốn phía. Mà mấy cái trận pháp lẫn nhau kết nối, tạo thành một cái chưa từng thấy qua đại trận.

"Cô Nguyệt huynh, người cũng ở nơi đây!" Đối diện Chử Huyền nhìn thấy hần, trong mắt nhất thời sáng lên, bốn phía bắt đầu tìm, "Cái kia thượng thần đây! Thượng thần ở chỗ này sao?" Hần vừa nhắc cái này, liền với Quý Triết, Ô Hồng, Tuân Thư cũng liền bận rộn quay đầu tìm.

"Không có!" Cô Nguyệt lắc đầu, "Ta là đột nhiên bị truyền tống đến ở đây, nàng không kịp ngăn cản, hơn nữa ta cũng không biết cái này là chỗ nào?" Nói lấy hần đang định nhìn nhỏ một chút bốn phía tới.

"Đây là Thăng Đế Đài." Thần Qua đột nhiên mở miệng, trong mắt còn mang theo chút ít khiếp sợ.

Mấy người cả kinh, rồi rít bắt đầu quan sát bốn phía tới.

"Quả nhiên là Thăng Đế Đài!" Quý Triết nói, "Nhưng là ai lại ở chỗ này bày như vậy trận?"

"Chỉ Huyền Đế Quân, người tinh thông nhất trận pháp, có thể nhìn ra đây là một cái gì?" Thần Qua hỏi.

"Ta cũng không biết." Chỉ Huyền lắc đầu, "Từ trước tới nay chưa từng gặp qua như vậy trận pháp, hơn nữa... Trận này thật giống như không phải là khôn trận đơn giản như vậy, cái kia người bố trận đem chúng ta bao vây khả năng này chẳng qua là bước đầu tiên, cũng không biết hắn muốn làm gì!"

"Quân hắn muốn làm gì?" Ô Hồng có chút nóng nảy nói, "Trận này một nhọc lão tử mấy ngày, các người có biện pháp nào hay không phá trận?"

Mọi người trầm mặc.

"Các người đều không có biện pháp?" Ô Hồng sắc mặt càng đen hơn, "Đây rốt cuộc là cái quỷ gì trận pháp, lợi hại như vậy."

"Đây cũng không phải là trận pháp!" Đang suy nghĩ một cái mang chút lạnh ý âm thanh, đột nhiên ở phía trên vang lên.

Sau một khắc, Thăng Đế Đài trung ương rơi xuống mấy bóng người, hai nam một nữ, phía trước nhất là một cái giữ lấy màu trắng râu dài tiên nhân, trên người tiên khí so ở chỗ này tất cả mọi người đều muốn đậm đà, tướng mạo rất hiền hòa, một mặt chính khí, cực kỳ giống Cô Nguyệt kiếp trước trong TV đã gặp những thứ kia tiên phong đạo cốt thần tiên.

"Từ Thần Đế Quân!" Mấy người đồng loạt kinh ngạc lên tiếng.

"Ai?" Cô Nguyệt sững sốt một chút.

"Là Thực Hải thiên đế, Từ Thần Đế Quân." Tuân Thụ thấp giọng giải thích rõ một câu.

Cô Nguyệt sáng tỏ, nguyên lai là hắn. Tề nhìn một cái hắn người phía sau, khó trách ban đầu bọn họ muốn đi Hư Không Chi Địa thời điểm, hắn sẽ thông báo cho Thần Qua nói nơi đó không có dị tượng, nguyên lai bọn họ là một phe. Đi theo sau lưng hắn hai người kia, không phải là Hân Hân cùng Huệ Linh sao?

"Sur phụ!" Huệ Linh kêu một tiếng.

"Linh Nhi?" Thần Qua cũng là cả kinh, "Người làm sao sẽ ở chỗ này?"

Huệ Linh đang muốn hướng Thần Qua đi tới, lại bị bên cạnh Hân Hân kéo lại, "Tuyệt nhiên, người quên ta đã nói với người rồi."

"Nhưng là... Nhưng là." Huệ Linh nhìn một chút phía trước Thần Qua, một mặt làm khó, nhưng cuối cùng vẫn không có quá khứ.

::

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Chương 208: Mưu Đoạt Thần Khí

Tất cả mọi người có chút mộng, Từ Thần tính bên trong tất cả Đế Quân, tầm thường nhất cái đó, cũng là người thứ nhất leo lên thiên đế vị trí người, ai cũng không biết hắn sống bao lâu, lại là lúc nào thành làm thiên đế.

Cùng Vân Hải không cùng những đại lực khác qua lại bất đồng, Từ Thần càng thêm khiêm tốn, tu vi cũng không quá cao, thoát nhìn cũng không phải là cái gì tư chất thượng cấp người, cùng với nó thực lực tại như nhau giữa thiên đế mà nói, thực lực của hắn. Ngày thường cũng theo không tham dự giữa các đại lực đánh nhau, luôn luôn là cái ba phải nhân vật. Làm cho người ta ấn tượng chính là hiền hòa, cùng với nó thiên đế quan hệ đều tính không tệ.

Cho nên mọi người cũng không nghĩ tới, chuyện này là hắn làm, hơn nữa tề nhìn một cái, phát hiện tu vi của hắn kinh người, trên người tiên lực dường như so cái khác thiên đế càng thêm đậm đà, chẳng lẽ trước hắn một mực che giấu tu vi?

"Bao năm không thấy, các vị đế quân khỏe không?" Từ Thần sờ sờ trắng bóng lá chòm râu, vẫn là cái kia hiền hòa bộ dáng, chẳng qua là trong mắt lại chợt hiện tinh quang, tựa như là nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, còn chưa cảm ơn Thần Qua Đế Quân chiếu cố nữ nhi của ta nhiều năm như vậy."

"Con gái?" Thần Qua sững sốt một chút, một mặt không dám tin nhìn về phía Huệ Linh, "Người..."

Huệ Linh thần sắc hoảng hốt, mang chút ít vội vàng giải thích, "Ta... Ta cũng là mới vừa biết đến."

Những người khác cũng là một mặt kinh ngạc, cho tới bây giờ không có nghe nói, Từ Thần còn có một con gái à?

"Khi đó thần khí xuất thế, tiên giới đại loạn, tiểu nữ cùng đồ nhi không cẩn thận rơi vào Phàm giới, tiểu nữ càng là ngoài ý muốn chuyển thế vào luân hồi."

Từ Thần mang chút ít thương yêu nhìn Huệ Linh một cái, "Vốn cho là không tìm về được, không nghĩ tới Thần Qua Đế Quân lại giúp ta tìm trở lại."

Nguyên lai kiếp trước của Huệ Linh, lai lịch lớn như vậy.

Hơn nữa...

"Đồ nhĩ?" Cô Nguyệt bắt cái từ mẩu chốt, quay đầu nhìn về phía hắc hậu phương Hân Hàn.

"Không sai, Hân Hàn đã từng là đệ tử của ta." Từ Thần thật giống như không một chút nào sợ mấy biết đến, trực tiếp nói ra.

Người ở chỗ này sắc mặt càng đen hơn, Hân Hàn lại có thể là đệ tử hắc! Khó trách hắc phi thăng tới nay, tu vi phồng đến nhanh như vậy, không tới thời gian vạn năm liền trở thành một phương thiên đế, nguyên lai hắc vốn là tiên giới chi nhân.

"Các ngươi đem chúng ta bắt tới đây, rốt cuộc ý muốn như thế nào?" Chử Huyền lớn tiếng hỏi.

Từ Thần chẳng qua là cười một tiếng không trả lời, đến lúc đó một bên Hân Hàn tiến lên phía trước nói, "Chỉ bắt quá mời mấy vị đế quân tới giúp cái chuyện nhỏ mà thôi." Nói lấy hắc chỉ chỉ bốn phía nói, "Các vị hắc biết nơi này là địa phương nào chứ?"

Mọi người sững sờ, không biết hắc tại sao hỏi cái này, Thăng Đế Đài bọn họ tự nhiên nhận biết.

]

"Thăng Đế Đài chẳng qua là tên bây giờ mà thôi." Hân Hàn thường xuyên trên mặt lạnh như băng, đột nhiên mang theo chút ít hưng phấn nói, "Trước đây thật lâu nơi này chính là thiên trụ vị trí, kết nối tiên thần hai giới Thông Thiên Thần Trụ!"

"Thần giới!" Lúc này mọi người là thực sự sợ ngây người, tiên giới lại có như vậy một chỗ.

"Đáng tiếc ngàn tỉ năm trước trận chiến đó, Thần giới phá hủy thiên trụ, khiến cho tiên giới lại không tiên nhân, có thể thăng lên Thần giới. Cái này Thăng Đế Đài, chẳng qua là một đạo phong ấn mà thôi." Sắc mặt hắc lạnh lạnh, quét mọi người một cái nói, "Cho nên hôm nay mời các vị tới, chính là muốn các ngươi giúp ta lần nữa kết nối thiên trụ, mở lại đi thông cánh cửa Thần giới, đây chính là phúc phận toàn bộ tiên giới đại sự."

Mọi người một mặt kinh ngạc, tiên giới cao nhất tu vi chính là thiên đế, không phải là không có tiên nhân nghĩ tới thành thần, chỉ là không có người thành công mà thôi.

"Đã như vậy, cực kỳ thương lượng chính là, vì sao phải bắt chúng ta?" Ứng Chi không nhịn được hỏi.

Hân Hàn đang muốn trả lời, một bên Tuân Thư ngay lập tức đoán được mục đích của hắc, trước một bước lên tiếng, "Mục tiêu của ngươi là thần khí!"

"Tuân thiếu quân quả nhiên cơ trí, không hổ là người của Lư Diễm nhất tộc."

"Ngươi làm sao biết..." Tuân Thư mở to hai mắt, hắc làm sao biết thân phận của hắc, trừ Cô Nguyệt mấy người các nàng bên ngoài, hắc chưa nói với bất luận kẻ nào, tiên giới đều đã không có bọn họ nhất tộc ghi lại.

"Chế tạo thần khí Lư Diễm nhất tộc, ta tự nhiên biết rõ." Hân Hàn ánh mắt càng băng, mang chút ít khinh thường nói, "Khi đó nếu không phải là bộ tộc của ngươi xuất hiện, tiên thần hai giới như thế nào lại bộc phát trận đại chiến kia. Bất quá thật may còn có biện pháp bỏ tức."

Tuân Thư sắc mặt tối sầm lại, đối với hắc lời này có chút phản cảm, lại vẫn là không có lập tức phản bác.

Mọi người mặc dù không biết như thế nào Lư Diễm nhất tộc, nhưng nhìn bốn phía một cái, phát hiện người ở chỗ này, quả thật đều là nắm giữ thần khí người.

"Hân nhĩ, thời gian không sai biệt lắm." Từ Thần đột nhiên đề tỉnh nói.

"Vâng, sư phụ!" Hân Hàn gật đầu một cái, cũng không biết hắc bốp cái pháp quyết gì, trong lúc nhất thời toàn bộ Thăng Đế Đài trận pháp sáng choang. Mọi người chỉ cảm thấy trận pháp trở nên mạnh hơn.

Hân Hàn làm xong hết thảy các thứ này, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau lưng Huệ Linh.

Huệ Linh vẫn là cái đó do dự không quyết bộ dáng, nhìn Thần Qua một cái, mặt đầy lo lắng.

"Tuyên nhi sư muội, ngươi đã đáp ứng ta." Hân Hàn thúc giục.

Nàng cái này mới cắn răng, như là quyết định cái gì quyết tâm, đi tới ngay chính giữa, trận pháp vị trí trung tâm, hai tay kết ấn đọc lên một chuỗi pháp chú.

Thần Qua lại đột nhiên mặt liền biến sắc, có chút không dám tin nhìn về phía nàng, cái này pháp chú là...

Còn không tới kịp mở miệng, hắc chỉ cảm thấy thần thức đau đớn một hồi, nguyên bản đặt ở trong thần thức ôn dưỡng thần khí, không bị khống chế bay

ra ngoài, rơi vào trong tay của Huệ Linh. Đó là thức giục trong cơ thể hần thần khí pháp chú!

"Linh Nhi, người..." Thần Qua không thể tin được, nàng biết(sẽ) dùng hần dạy pháp chú đi đối phó chính mình.

"Sư phụ..." Huệ Linh nhìn hần một cái, nước mắt rào một cái liền chảy ra, ánh mắt tràn đầy đều là quần quít cùng ủy khuất, có thể bắt ngờ lại hoàn toàn không có hổ thẹn, "Xin người lý giải đồ nhi, cha nói chỉ có những thứ này thần khí mới có thể mở thiên trụ phong ấn, cái này cũng là vì tiên giới, là vì đại nghĩa." Nàng càng nói lại càng kiên định, phảng phất chính mình thật sự là chính nghĩa hóa thân tựa như.

Mọi người tất cả giật mình, có chút đồng tình nhìn về phía Thần Qua, có thể đem như vậy khi sư diệt tổ hành vi, xưng là đại nghĩa, cũng coi là tiên giới người thứ nhất.

Cường ép lấy ra thần khí, bị cản trở Thần Qua phun ra một búng máu, con mắt mờ lớn hơn, thật giống như lúc này mới thấy rõ đồ đệ của mình.

"Sư phụ!" Huệ Linh cả kinh, như là theo bản năng muốn qua.

"Tuyên nhi." Từ Thần đột nhiên lên tiếng.

Huệ Linh bước chân dừng lại, cuối cùng vẫn là không có đi qua, tiếp tục ủy khuất nhìn Thần Qua một cái, vẫn là dùng này thiên chân vô tà biểu tình nói, "Sư phụ, hần là cha ta cha, ta nhất định phải nghe hần. Người nhất định có thể lý giải Linh Nhi có đúng hay không?"

Thần Qua ánh mắt nhất thời lạnh xuống, trực tiếp nhắm hai mắt, giống như là không muốn lại liếc mắt nhìn. Đáy lòng có chút hiện lên lạnh, hần đưa nàng từ trong tay hạ giới yêu loại cứu ra, mang tới thượng giới, tự nhận chưa bao giờ bạc đãi qua nàng. Cũng bởi vì nàng khi còn tám bé gặp gỡ, ở trong mấy người đệ tử, chính mình cũng càng thiên vị nàng mấy phần. Liền ngay cả mới vừa thấy nàng hoàn hảo không hao tổn xuất hiện ở nơi này, còn nghĩ có phải hay không là Hân Hân hiệp bách nàng.

Lại không nghĩ rằng, nàng biết rõ hần bởi vì lần trước chuyển kiếp nguyên nhân, một mực dùng cái này thần khí tu dưỡng nguyên thần, không thể tùy tiện lấy ra. Nàng vì một cái nhận biết không tới mấy ngày, vẫn là kiếp trước cha, có thể không chút do dự ra tay với hần. Huống chi nhìn bộ dáng bây giờ của nàng, căn bản không có khôi phục trí nhớ kiếp trước.

Không biết rõ làm sao, hần đột nhiên liền nhớ lại, ít ngày trước theo phái Vô Dịch đi ra, Thẩm Huỳnh trong lúc vô tình nói câu nói kia: Người người này tạm được, chính là mất có chút mù!

Hần khi đó cho là nàng đùa, bây giờ nhìn lại. Hần thật là có chút mù!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Chương 209: Khiên Tâm Trận Pháp

"Tuyên nhi, thời gian không nhiều lắm." Hân Hân nhắc nhở lần nữa.

Huệ Linh cái này mới thu hồi tầm mắt, tiếp lấy theo Thần Qua cái kia có được thần khí, qua tay lại lấy ra một kiện khác, lại là Tiêu Đình lưu lạc thần khí Lục Diễm Châu, cũng không biết lúc nào đến trong tay bọn họ.

Nàng tiến lên mấy bước, đọc lên một chuỗi dài khó hiểu pháp chú.

Mọi người chỉ cảm thấy thần thức đau đớn một hồi, nguyên bản đều đặt ở trong thần thức ôn dưỡng thần khí, cái này tiếp theo cái kia không bị không chế bay ra ngoài, dừng ở Huệ Linh quanh thân vị trí. Trong cơ thể mọi người tiên khí cản trở, từng cái toàn bộ ối ra máu. Trừ một mực đem thần khí đặt ở túi trữ vật, cũng không có muốn thu để bản thân sử dụng Cô Nguyệt bên ngoài, những người khác đều là bị thương không nhẹ.

Từ Thần cũng ném ra cuối cùng một thanh thần khí, lúc này thật sự có thần khí đều bay vào trung ương trận pháp, cộng thêm ** kiếm cùng nhau, tổng cộng mười một thanh thần khí. Mà nguyên bản trời buộc chặt mọi người trận pháp đột nhiên phát ra nhức mắt bạch quang, bao phủ lại toàn bộ Thăng Đế Đài. Mà thần khí cũng từ từ không có vào cái này trong ánh sáng, chậm rãi biến mất, dường như muốn dung nhập trong trận pháp một dạng, không tới nửa khắc đồng hồ liền đã hoàn toàn không thấy được.

Sau một khắc, một cột sáng phóng lên cao, phảng phất trực tiếp liên tiếp chân trời.

"Thiên trụ!" Hân Hân vui mừng, kích động nhìn cột sáng này.

"Còn kém một bước." Từ Thần nhắc nhở.

Hân Hân sững sờ, cái này mới phản ứng được, "Đúng, còn có giới môn, giới môn còn chưa mở." Hần móc ra một cái hồ lô ngọc một dạng đồ vật, hướng về trung ương trận pháp vị trí bấm cái quyết, nhất thời một cái cô gái mặc áo xanh, liền xuất hiện tại trong trận.

"Tuyên Đồng cô nương!" Thần Qua phản ứng đầu tiên, khiếp sợ muốn đứng dậy, nhưng lại bị trận pháp chế trụ.

Cô Nguyệt cũng là cả kinh, này xui xẻo hải tử tại sao lại ở chỗ này? Trên người nàng vừa không có thần khí.

Tuyên Đồng mang chút ít mờ mịt nhìn Thần Qua một cái, đảo mắt lại quét bên cạnh Cô Nguyệt, "Thần... Cô Nguyệt trưởng lão!" Nàng trực tiếp đứng dậy đã sắp qua đi, Hân Hân lại thân hình lóe lên, dùng tiên khí hóa ra một đạo xiềng xích, trực tiếp đem người lại kéo trở lại.

"Hân Hân." Cô Nguyệt còn chưa mở miệng, Thần Qua đã nóng nảy, "Người muốn làm gì? Buông ra Tuyên Đồng cô nương!"

Hân Hân lại không có để ý đến hắn, ngược lại nắm cái quyết, trực tiếp hướng về Tuyên Đồng ngách tâm một chút. Tuyên Đồng chỉ cảm thấy số lớn tiên khí ép thẳng tới nguyên thần, sau một khắc không chịu nổi, thân hình lóe lên trực tiếp biến trở về một cái trắng như tuyết hồ ly, sau lưng còn lôi kéo chín cái thật dài hồ ly đuôi.

"Tin đồn Cửu Vĩ Bạch Hồ, là thần tộc hậu duệ, chảy Thượng cổ huyết mạch." Trên mặt Hân Hân thoáng qua một nụ cười châm biếm, đem Tuyên Đồng định ở trung ương trận pháp, quét bốn phía mọi người một cái, "Tuy nói người không phải là tự nguyện tế trận, nhưng có các vị để quân tu vi, định cũng có thể mở Thần giới giới môn!"

Nói lấy, trong tay hân giương lên, nhất thời hóa ra hơn mười đạo phong nhận đánh vào Tuyên Đồng hồ ly trên người, hóa ra mấy cái sâu đủ thấy xương vết thương. Trong lúc nhất thời số lớn máu tươi, phun ra ngoài, Tuyên Đồng đau đến rúc thành một đoàn, lại không phản kháng được, chỉ có thể nhìn máu tươi của mình nhiễm đầy đất.

Đồng thời toàn bộ Thăng Đế Đài bạch quang, nhất thời biến thành màu đỏ. Mọi người còn không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy thân thể nhất trọng, trong cơ thể tiên khí như là bị cái gì dẫn dắt, chính liên tục không ngừng chảy vào dưới người trong trận pháp.

"Trận pháp này, có thể cắn nuốt tu vi!" Chữ Huyền cả kinh, muốn điều động trong cơ thể tiên khí phản kháng, lại bị trận pháp áp chế hoàn toàn không nhúc nhích được.

Những người khác cũng giống như vậy, không tới trong chớp lát, vốn là người bị trọng thương, sắc mặt càng thêm trở nên trắng bệch.

Tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ bị trận pháp này hút hết tu vi mà chết.

Cô Nguyệt cũng là một mặt nóng nảy, mđ Thẩm Huỳnh cái kia nha thể nào còn chưa tới, lúc máu chốt không đáng tin cậy! Đang suy nghĩ, trên chân củ cải lại đột nhiên lên tiếng, "Xấu xí, ta cảm thấy... Thật giống như có người ở kéo ta!"

Cô Nguyệt phân thần nhìn một cái, quả nhiên phát hiện củ cải quanh thân lại có thể xuất hiện một vòng nhân nhạ hắc khí, liền nguyên thần của mình cũng có chút không yên lên.

Đây là... Ma khí?

()

Lúc này phái Vô Địch.

"Ông chủ, người làm sao vậy?" Thẩm Huỳnh nhìn về phía đột nhiên nhú mảy lại Lam Hoa.

]

"Cô Nguyệt bên kia thật giống như bị cái gì trói buộc chặt rồi, bằng vào Khiên Tâm Trận khả năng không kéo nổi tới. Hơn nữa thật giống như bên kia không phải hân một người người."

"Nhất định là chim nhỏ bọn họ!" Tiêu Đình gấp giọng nói, "Lam Hoa Đế Quân, người thử lại lần nữa nhìn."

Lam Hoa mảy nhú lại đến sâu hơn, "Ta có thể cảm giác được bọn họ khí tức vô cùng hỗn loạn, hân là gặp cái gì nguy hiểm. Nhưng ta không biết trói buộc bọn họ là vật gì, cường ép kéo tới nói, trừ củ cải, ta không bảo đảm những người khác có thể thành công hay không."

"Không phải nói bọn họ có nguy hiểm không? Hiện tại không quan được nhiều như vậy." Tiêu Đình thúc giục, "Có thể cứu một người là một cái."

"Thiện tâm?" Lam Hoa nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh cùng đầu bếp liếc nhau một cái, song song gật đầu nói, "Kéo!"

Lam Hoa điều động ma khí, lần nữa khởi động Khiên Tâm Trận, cùng mới vừa thường thử bất đồng, lúc này hân mất mười thành công lực, dùng toàn thân ma khí điều khiển trận. Thuận theo khí tức của củ cải tìm tới. Một liên tiếp(kết nối) lên bên kia cái kia củ cải cường đại trói buộc lực liên truyền tới, giống như là kéo co một dạng, gât gao khốn trụ phe kia người. Lam Hoa hít sâu một hơi, cường ép mở trận.

Chỉ thấy toàn bộ sau núi hắc khí lan tràn, nguyên bản đầy đất màu xanh lá cây tiền thực trong nháy mắt khô héo, bên kia trời buộc cũng càng ngày càng lớn, Lam Hoa khẽ cắn răng, trong tay pháp quyết đổi một lần, cường ép đem người kéo qua tới.

Sau một khắc chỉ thấy nguyên bản hổ củ cái trong, một đạo hồng quang thoáng qua. Bịch một tiếng có cái gì bằng không rớt xuống, trong nháy mắt liền đem phía dưới hổ cho điền chặt chẽ. Chặt kéo lấy lại là phốc thử một tiếng, ngay tại bờ hổ chui một bóng người khác.

Thành công!

Mọi người vui mừng, liền vội vàng chạy nhanh tới.

"Loli..."

Ồ?

Vân vân, hai cái củ cái!

Σ(°ο°|||)

Chỉ thấy ở bên cạnh củ cái, đột nhiên dài ra một viên so với nó lớn một vòng... Cà rốt?

"Đầu bếp."

"... Tại."

"Củ cái nó... Lúc nào mang thai?"

"..."

"Thẩm Huỳnh!" Đồ trên đầu củ cái lá cây run lên, một cái thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền tới, "Ngươi nha cuối cùng xuất hiện."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Lam Hoa: "..."

Cái khác: "..."

"Ai?"

"Ngươi mù a, ta là cô... Mịa nó!" Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, liếc chính mình một cái, đột nhiên phát ra một tiếng đình tai nhức óc kêu lên, "Cái này là chuyện gì xảy ra? Ta làm sao biến thành củ cái rồi hả? Thân thể của ta đây?"

Thẩm Huỳnh thử dò xét hỏi, "Ngu... ba ba?"

"Các ngươi con mẹ nó rốt cuộc làm cái gì?" Cô Nguyệt muốn điên!

Mọi người theo bản năng lui một bước.

"Chờ một chút! Nơi này là phái Vô Định? Ta làm sao qua được?"

Mọi người đều là tả nhìn về phía trong trận người nào đó.

Lam Hoa: "... "Đệt! Chuyện liên quan gì tới ta, hần làm sao biết kéo qua tới chỉ có nguyên thần đi à!

Nhưng mà cái này vẫn chưa xong, sau một khắc, chỉ nghe liên tiếp, phốc thử... Phốc thử... Phốc thử...

Cái này tiếp theo cái kia củ cái, giống như là măng mọc sau cơn mưa theo trong thổ địa chui ra, đỏ, bạch, tím, xanh màu sắc sắc sỡ. Còn rất có quy luật làm thành một vòng.

"Nơi này là..."

"Chúng ta tại sao lại ở chỗ này? Mới vừa không phải là tại Thăng Đế Đài sao?"

"Cái này địa phương nào, vì sao như vậy nhiều ma khí, chẳng lẽ đây cũng là Hân Hân âm mưu?"

"Nơi này thật quen mắt, ồ, thượng thần ngươi làm sao cũng tại, ta là gà, ta là gà a!"

"Thượng thần, ta là chim! Ta là chim!"

Mọi người: "..."

"Đầu bếp."

"Sư phụ?"

"Ta nghĩ tôi còn không có ăn com tôi, nếu không... Chúng ta đi về trước."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt giật đến nhảy ra hô: "Hai người con mẹ nó cút trở lại cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Chương 210: Củ Cải Mở Hội Nghị

Bởi vì Cô Nguyệt thân thể bọn họ bị khốn trụ, Lam Hoa lại cưỡng ép mở trận nguyên nhân, hai bên lẫn nhau lôi kéo bên dưới, cho nên trừ củ cải trở ra, trực tiếp đem nguyên thần của hắn cho kéo tới, còn thuận tiện ghé vào phía sau núi tiên thực lên, cho nên mới biến thành củ cải.

Mà vừa vặn trời buộc chặt Cô Nguyệt trận pháp, đồng thời cũng trời buộc chặt những người khác, mấy người khí tức liên kết. Cho nên rất hiển nhiên, kéo một cái chuỗi dài. Mua hai đũa bảy, đem trong trận pháp người toàn bộ kéo tới.

"Thảm chương môn, còn thiếu một người không cứu được." Thần Qua sốt ruột nói, "Tuyên Đồng! Tuyên Đồng cô nương chính ở chỗ này."

Cô Nguyệt quay đầu khẽ đếm, quả nhiên chúng củ cải bên trong không có Tuyên Đồng.

"Hắn với các người không ở trong cùng một cái trận sao?" Lam Hoa hỏi.

"Nàng tại trận tâm, cũng không cùng như chúng ta bị trận pháp áp chế!" Thần Qua trả lời, "Hơn nữa Hân Hân dùng nàng để tế trận, hiện tại rất nguy hiểm!"

"Nàng khí tức không có cùng các người liên kết, không qua được." Lam Hoa nhíu mày một cái, "Huống chi nàng tình huống đặc thù, đây chẳng phải là thân thể của chính nàng, trừ phi tìm tới nàng hồn phách hoặc là nguyên thần tương quan đồ vật, lần nữa mở trận, nếu không ta cũng không có biện pháp."

Thần Qua toàn bộ củ cải đều trắng.

Đến lúc đó Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, hồn phách liên quan, "Có a!"

"Cái gì?"

Vì vậy một người một cước, trực tiếp đem Thần Qua rơi vào hố củ cải.

"Lam lão bản, mở trận đi."

"..."

Vì vậy, một phút đồng hồ sau, trong đất lại thêm một con củ cải tỉnh!

Sau năm phút.

Rốt cuộc biết tự thân tình huống mọi người (củ cải), tâm tình có chút vi diệu, tuy nói là theo Thăng Đế Đài trốn ra được. Nhưng tới chẳng qua là nguyên thần, thân thể của mọi người vẫn còn lưu ở bên kia. Vậy chứng minh trận pháp kia như cũ tại có hiệu lực, mấy người càng phân lo lắng. Nhưng rốt cuộc là thiên đế đoàn, mấy người lập tức bắt đầu thương lượng lên phương pháp ứng đối tới.

"Tuy nói chúng ta nguyên thần đã qua tới rồi, nhưng là thân thể vẫn bị vây ở trong trận kia, cần đến mau sớm chạy tới Thăng Đế Đài mới được."

"Có thể trận kia quả thực kỳ lạ, còn có thể hút tu vi, chúng ta có thể phá trừ như vậy trận pháp sao?"

"Tử Thần sớm có dự mưu, chắc hẳn lợi dụng chúng ta mở ra giới môn sự việc, hẳn tại ngàn năm trước thần khí lúc xuất thế cũng đã đang bố trí rồi."

"Ừ, ta xem hẳn cái kia con gái cùng Hân Hân hạ giới sự việc, chính là hẳn một tay an bài. Nào có đúng lúc như vậy, cùng con gái của Bạch Đề đồng thời rơi đến nhất giới."

"Không sai, phỏng chừng sớm đã nhìn chăm chăm Bạch Kiều cái con kia Cửu Vĩ Hồ tiên, nghĩ lừa gạt nàng tự nguyện tể trận."

"Nhưng bây giờ chúng ta nên làm cái gì? Liên tính chúng ta bây giờ đi qua, bằng như nay thân thể này, phỏng chừng cũng không làm gì được Tử Thần cái kia hai thầy trò."

"Vũ lực giá trị điểm này đến là không cần lo lắng, chủ yếu chúng ta là bị Khiên Tâm Trận truyền tới đây. Thăng Đế Đài cách đây có xa vạn dặm, căn bản không kịp chạy tới, còn có..." Cô Nguyệt ngữ khí trầm xuống, xoay người hướng về phía người bên cạnh hét, "Thẩm Huỳnh! Ngươi con mẹ nó có thể hay không không lại muốn hướng trên đầu ta tưới nước rồi!"

"Hắc?" Sau lưng đang cầm lấy bình nước người sững sờ, méo một chút đầu, "Không phải là ngươi nói muốn uống nước không?"

"Là củ cái nói muốn uống nước, ta là Cô Nguyệt!" Cô Nguyệt toàn bộ củ cái đều nổ rồi, "Thấy rõ ràng củ cái lại tưới được không?" Lại thêm đều có thể làm đồ chua á!

"Ồ." Nói sớm đi, Thẩm Huỳnh gãi đầu một cái, "Ai, ai cho các ngươi đáng đáp đều giống nhau."

"Nơi nào một dạng rồi!" Màu sắc rất bất đồng được không?"Còn nữa, cái này con mẹ nó không phải là ngươi hại sao?" Bằng không bọn họ làm sao sẽ biến thành củ cái.

"Đây không phải là vì tìm ngươi nha, Nguru ba ba không cần để ý loại này chi tiết á."

]

"Chi tiết em gái ngươi á!" Cái này con mẹ nó ở đâu là chi tiết, bọn họ liên người đều không phải đi à.

"..." Trách ta La.

Thẩm Huỳnh liền vội vàng thu tay về, nghe lời đem ấm chuyển một cái, xối lên trên củ cái bên cạnh.

"Ấy... Thượng thần, ta là chim nhỏ."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cái kia đổi một viên.

"Thượng thần, ta là gà á!"

Tiếp theo viên...

"Thượng thần, ta là Quý Triết."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Lam Hoa: "..."

Chúng củ cái: "..."

Củ cái: "Tiểu tỷ tỷ, ta mới là củ cái, ta mới là!"

"Củ cái ngươi im miệng!" Cô Nguyệt cảm thấy có chút nhức đầu, đều loại thời điểm này rồi, còn nào uống gì nước.

"Phi!" Củ cái trừng mắt liếc hẳn một cái, dùng lá cây nhận lấy trong tay Thẩm Huỳnh ấm, chính mình tưới.

"Ho khan, cái đó..." Thần Qua ho nhẹ một tiếng, kéo về chính đề nói, "Cô Nguyệt Thiếu Quân nói không sai, phái Vô Dịch khoảng cách Thăng Đế Đài đường xá rất xa, chờ chúng ta lại chạy tới, phỏng chừng Tử Thần trận pháp đã hoàn thành." Đến lúc đó đừng nói là ngăn cản đối phương, còn không định lại ra biến cố gì.

"Chúng ta có thể trực tiếp đi trước Thiên Ngoại Thiên, tam trọng thiên môn chỗ có truyền tống trận, nổi thẳng Thăng Đế Đài, như vậy sẽ nhanh rất nhiều." Quý Triết đề nghị.

"Không được! Cũng không kịp rồi, nơi này đến Thiên Ngoại Thiên, nhanh nhất cũng muốn hai ngày thời gian." Thần Qua lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ?" Chử Huyền có chút nóng nảy, "Chúng ta nguyên thần rời thân thể càng lâu, muốn trở về đến thân thể lại càng tăng khó khăn, huống chi Thăng Đế Đài trên cái đó trận nhưng là sẽ hút tu vi, đến lúc đó..."

Hắn không có nói tiếp, chúng cù cái (người) lại đã hiểu ý tứ của hắn, đến lúc đó coi như trở về, phỏng chừng tu vi cũng không biết thối lui đến hình dáng gì. Trong lúc nhất thời toàn trường đều trầm mặc lại.

"Ta có một cái biện pháp." Đang giúp cù cái cho chính mình tưới nước Lam Hoa đột nhiên mở miệng, nhìn lướt qua nhìn tới mọi người, mang chút ít giễu cợt nói, "Chẳng qua là... Xem các người có tin hay không mà thôi."

"Vạn Phệ Hư Không!" Cô Nguyệt cả viên cù cái đều theo trong hố bật đi ra, một mặt hưng phấn. Đúng vậy, hắn làm sao đem thuật pháp này quên. Ban đầu Hân Hân không phải là dùng pháp thuật này chạy trốn sao? Lam Hoa là Ma tộc, tự nhiên cũng biết.

"Không sai." Lam Hoa gật đầu một cái, lần nữa quét một vòng trên đất cù cái môn, cố ý tăng cao âm lượng nói, "Trận pháp này có thể đem người trực tiếp đưa đến Thăng Đế Đài đi, bất quá đưa người đi có thể, coi như giao tiền ăn uống rồi, những người khác ta cũng không đưa!"

"Tại sao?"

"Hừ!" Lam Hoa lạnh rên một tiếng, "Đám này thiên để năm đó vây công ta thời điểm, người người cũng muốn giết ta. Ta tại sao phải giúp bọn họ? Lại nói... Đây chính là ta cái này Ma tộc truyền tông trận pháp, coi như ta dám đưa, bọn họ dám vào sao?"

Hắn lời này mười phần châm chọc, nói thật hay mấy cái cù cái đều thay đổi sắc. Lam Hoa ghét thập phương đế quân, mà tại chỗ bảy người này bên trong, mỗi cái đều là do ban đầu vây công qua hắn, chẳng qua là không nghĩ tới bây giờ phong thủy luân chuyển mà thôi.

Tình cảnh trong lúc nhất thời có chút lúng túng, trừ còn đang mất trợn trắng cù cái lục Lam Vũ bên ngoài, năm đó còn chưa phải là người nha tự tìm!

"Lam..." Thần Qua vừa muốn mở miệng.

Một bên Thẩm Huỳnh lại đột nhiên đẩy Lam Hoa một cái, "Đừng làm phiền, bày trận!"

"Yes Sir!"

Lam Hoa nhắc tay liền bắt đầu bấm quyết.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Chúng đế quân cù cái: "... Núi xong không tiền đây?"

Lam Hoa: "... Mẹ nhà nó!

Hắn bày trận tốc độ rất nhanh, lại thêm mới vừa Khiên Tâm Trận tụ tập ma khí còn không có tản ra, không tới chốc lát thời gian, trong tay hắc khí hiện lên, hướng về không trung dùng sức rạch một cái. Nhất thời trước mắt không khí một mảnh vụn vụn, không trung xuất hiện một cái tê liệt lỗ, bên trong có không lồ ma khí, chính liên tục không ngừng tràn ra.

"Tốt rồi!" Lam Hoa quay đầu trợn mắt nhìn chúng cù cái một cái, một mặt không tình nguyện.

Cô Nguyệt quay đầu giao phó nói, "Úc Hồng, người coi trọng trong phái đệ tử, thuận tiện cho Bạch Đê Đế Quân truyền bức thư, đặc biệt là Hân Hân dùng con gái hắn thân thể trước kia, tế trận chuyện."

"Vâng!"

"Tiêu Đình Đế Quân, một hồi phiền toái coi trọng cái khác đế quân nguyên thần."

"Được, không thành vấn đề!" Tiêu Đình gật đầu.

"Lam Hoa người coi trọng Tuyên Đồng."

"Biết rồi."

"Thẩm Huỳnh, Nghệ Thanh, chúng ta đi!"

Nghệ Thanh lúc này mới gọi ra tiên kiếm mang theo Thẩm Huỳnh, thuận tay xốc lên trong hố Ngưu ba ba, thứ nhất bay vào bên trong cái khe kia.

Chúng cù cái môn cũng chỉ đành nhảy một cái nhảy một cái đi theo, đi ngang qua Lam Hoa thời điểm, cuối cùng vẫn là không nhận được quay đầu hướng hắn gật đầu một cái trên lá cây, "Đa tạ Lam Hoa Đế Quân, không nghĩ tới đế quân có thể bất kể hiềm khích lúc trước giúp đỡ, đợi chuyện này một, ta nhất định tới cửa nói xin lỗi."

Lam Hoa khoe miệng giật một cái, có quỷ mới muốn giúp các ngươi, nếu không phải là bởi vì thiện tâm...

"Nhanh, trận này duy trì không được bao lâu." Thấy đầy đất không nhìn rõ ai là ai củ cải môn, thật giống như còn muốn nói điều gì, hắn không nhịn được thúc giục, thuận thể đem cuối cùng cái con kia chậm rãi củ cải lục cho đập vào trong. Thuận tay ôm lấy trên đất Tuyên Đồng, trực tiếp chui vào trong trận pháp.

Bị đập Lam Lục: "... Minh ban đầu quả nhiên nên giết hắn!"

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜─

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Chương 211: Đại Chiến Đế Đài

Lam Hoa pháp thuật vẫn là thật đáng tin, cơ hồ là đảo mắt thời gian, mọi người liền đến Thăng Đế Đài. Lúc này toàn bộ Thăng Đế Đài đã bị hồng quang bao phủ, tia sáng kia xông thẳng tới chân trời không thân chói mắt. Hân Hàn đang đứng tại trung ương trận pháp điều khiển trận pháp, Từ Thần cùng Huệ Linh thì tại khác đứng một bên, dường như tại hộ pháp.

"Không nghĩ tới các ngươi nguyên thần đều đã chạy đi, còn dám trở về đi tìm cái chết." Hân Hàn ngay lập tức phát hiện mọi người, rõ ràng nhận ra chúng để quân thân phận mới, hừ lạnh một tiếng, mặt đầy khinh miệt quét mấy người một cái, nhìn thấy Thẩm Huỳnh thời điểm sững sốt một chút, ánh mắt trong nháy mắt mờ to, "Là ngươi!" Trên mặt hắn thoáng qua vẻ bối rối, như là nghĩ tới điều gì, lập tức lại trấn định lại, "Trận pháp đã khởi động, mặc cho các ngươi mạnh hơn nữa cũng cũng không làm gì."

"Chước Từ, canh giữ ở cái này, ta đi cứu người!" Nghệ Thanh không muốn nghe hắn nói nhảm, gọi ra tiên kiếm liền trực tiếp xông qua.

Lam Hoa cũng đồng thời bay ra ngoài, vừa muốn xông về trận pháp chung quanh ngòi xếp bằng dưới đất không nhúc nhích thân thể của mọi người. Đột nhiên trận pháp kia trong, một vệt kim quang thoáng qua. Hai người còn chưa kịp tiếp xúc trận pháp, liền bị cái kia quang bắn đi ra.

Nghệ Thanh cũng còn khá, chẳng qua là bị ép lui lại mấy bước, Lam Hoa ổng tay áo lại đột nhiên dấy lên ngọn lửa màu trắng, hắn liền vội vàng xé nửa đoạn dưới pháp y, mới không có để cho cái kia lửa đốt đến trên người hắn. Nhưng là quanh hắn thân mới vừa ngưng tụ mà khí, nhưng trong nháy mắt bị đánh tan.

Lam Hoa cả kinh, trận này... Có thể thanh tẩy ma khí!

"Không nghĩ tới chúng để quân cũng có cùng Ma tộc làm bạn một ngày." Hân Hàn nhìn Lam Hoa một cái, cười lạnh, mặt đầy đều là nhanh ý, "Chỉ tiếc, Thăng Đế Đài là Thần tộc thiết lập, một cái Ma tộc cũng muốn rung chuyển Thần tộc thiên trụ, thật là buồn cười."

Như tiên khí là ma khí khác tinh nói, cái kia thần lực đối với Ma tộc chính là cự độc rồi, cái này Thăng Đế Đài lại là Thần tộc thiết lập.

"Lam Hoa Đế Quân, không cần thiết xung động." Chử Huyền mang chút ít lo lắng nhắc nhở.

Lam Hoa sầm mặt lại, không thể làm gì khác hơn là thu hồi quanh thân ma khí.

"Ta tới!" Nghệ Thanh ra hiệu hắn lui về phía sau, điều động trong cơ thể tiên khí, trong lúc nhất thời kiếm khí bộc phát. Không tới chốc lát tạo thành một thanh kiếm lớn màu vàng óng, trực tiếp liền hướng về cột sáng kia bổ tới.

"Hừ! Vô dụng." Hân Hàn lại một chút lo lắng cũng không có, "Các ngươi căn bản không phá được cái này Thăng Đế Đài."

Một tiếng ầm vang nổ vang, Nghệ Thanh đem hết toàn lực công kích đi qua kiếm ý nặng nề chém vào trên cột sáng màu đỏ. Thăng Đế Đài lúc lắc một cái, nhưng lại không chút nào bất kỳ tổn thương gì, làm thật không có cách đánh vào bên trong. Toàn bộ Thăng Đế Đài thật giống như vây quanh một cái màu đỏ bảo đảm cái lồng một dạng, căn bản không đánh vào được.

"Các ngươi đã suy nghĩ nhiều mang mấy người đến tìm cái chết, ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi!" Hân Hàn ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên bắt đầu hai tay kết ấn, thì lên pháp tới.

"Tung linh thuật!" Thần Qua nhận ra trong tay hắn pháp quyết, kinh hô lên một tiếng.

Đám củ cải khác thần sắc cũng trong nháy mắt trầm trọng, không nhịn được thàn thở lên tiếng, "Hèn hạ!"

Lại muốn điều khiển thân thể của bọn họ công kích bọn họ.

Hân Hàn thuật pháp cùng nhau, chỉ thấy sau một khắc, nguyên bản ngồi ở trong trận mọi người thân thể đột nhiên rồi rít đứng lên, giống như là nhận được cái gì chỉ thị một dạng trực tiếp liền hướng về không trung Nghệ Thanh vọt tới.

]

"Nghệ thiếu quân, cẩn thận!" Tiêu Đình lớn tiếng nhắc nhở.

Nghệ Thanh chỉ đành phải buông tha công kích chùm tia sáng, xoay người trở về thủ, cùng bốn năm thân ảnh chiến đến cùng nhau. Hân Hàn thao túng mặc dù chỉ là thân thể của mọi người, nhưng là trừ Cô Nguyệt cùng Tuấn Thư bên ngoài, dù sao đều là ở trên trời để tu vi, lại cộng thêm bọn họ nguyên thân không ở trong người, căn bản chính là không có có ý thức chỉ biết công kích.

Tiêu Đình bên kia thảm hại hơn, một bên phải che chở căn bản không có sức chiến đấu chúng củ cải, còn vừa sẽ đối kháng mọi người, vẫn không thể hạ tử thủ, bởi vì những thứ này thân thể liền là của bọn họ.

Tình cảnh trong lúc nhất thời tiêu lên, mọi người chỉ có thể bị động phòng thủ, hết lần này tới lần khác trận pháp kia không cỡi ra, mọi người lại không trở về được trong thân thể.

Hân Hàn cười lạnh, nhìn lấy ráng chống cự công kích mấy người, trong mắt tràn đầy đều là lãnh ý, "Châu châu đá xe, ta nói rồi không có ai có thể công phá trận pháp này."

"Cái đó..." Hân lời còn chưa nói hết, đột nhiên cảm giác bả vai bị người gạt một cái, một cái thanh âm quen thuộc nhất thời ở bên tai vang lên, "Ngươi thật giống như quên ta."

Hân Hàn cả kinh, đột nhiên quay đầu, gấp quý tựa như nhìn về phía người phía sau, "Ngươi... Ngươi làm sao sẽ ở chỗ này?" Không có khả năng! Đây là thân tộc trận pháp, nàng làm sao có thể tại mở trận sau còn có thể đi vào, "Ngươi vào bằng cách nào?"

"Nhảy tiến vào a!" Thẩm Huỳnh một mặt tự nhiên chỉ chỉ chúng củ cải đứng pháp khí, trung gian vừa không có đường, chỉ có thể nhảy.

"Không! Không có khả năng! Ngươi rốt cuộc là người nào?" Hân Hàn ánh mắt nổi lên, vẫn là không dám tin tưởng.

"Được được được, đừng nói nhảm! Ta com tới còn không có ăn đây!" Thẩm Huỳnh trực tiếp đưa tay hướng hân bắt tới.

Hân Hàn tựa như là nhớ ra cái gì đó, sắc mặt bá một cái trong nháy mắt trắng bệch, cũng không biết có phải hay không là cực độ trong sự sợ hãi, thật có thể kích thích vô hạn tiềm năng. "Không!" Hân hét to một tiếng, điều động toàn thân tiên khí sau này vội vàng thối lui, trong nháy mắt lại có thể đồng thời phát ra hết mấy cái thuật pháp, trong lúc nhất thời trên Thăng Đế Đài tăng băng, Hỏa Long, phong nhận, lôi điện ừn ừn kéo đến đồng loạt hướng về Thẩm Huỳnh đập tới.

Mặc dù cái này thuật pháp đối với nàng một chút ảnh hưởng cũng không có, nhưng Thẩm Huỳnh vẫn bị đột nhiên này xuất hiện, ngũ thải lục sắc thuật pháp lung lay một cái mắt, đưa ra tay tự nhiên chậm một cái, vốn là muốn tóm lấy bả vai hân tay, hướng xuống dưới trầm xuống, thật giống như treo lại cái gì, thuận tay chụp tới, chỉ nghe bá kéo một tiếng.

Cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy trong tay nhiều hơn một cái, bàn tay rộng, còn thêm tường vân đồ án, nhỏ dài một cây vải.

Trong đầu của nàng ông một cái, cái này không phải là... Đai lưng chứ?

Đào mắt nhìn một cái, quả nhiên bên chân ba bước địa phương xa, rơi xuống một cái màu trắng quần, mà Hân Hàn chính sạch sẽ hai cái chân, chưa tính hồn đứng ở mười thước ở ngoài.

Thẩm Huỳnh: "..."

Từ Thần: "..."

Huệ Linh: "..."

Ách...

Thẩm Huỳnh khoe miệng gạt một cái, nếu như nàng nói chính mình không phải cố ý, có người tin không?

(͡° ͜° ͜°)

"Cái đó..." Nàng vừa định đem dây lưng quần trả về đi, không trung lại truyền tới Ngu ba ba thanh âm thờ hồn hể.

"Thẩm Huỳnh! Ngươi mẹ nó đang mè nheo cái gì chứ? Nhanh, chúng ta không chống nổi." Bên ngoài trên pháp khí, Cô Nguyệt mấy người bọn hân củ cải đã bị Hân Hàn khống chế thân thể bao bọc vây quanh rồi, Tiêu Đình cùng Lam Hoa hai người căn bản ứng phó không được, chỉ có thể lớn tiếng thúc giục!

Thẩm Huỳnh ngẩn ra, vừa định đưa tới đai lưng qua tay liền hướng về chúng phương hướng của củ cải hất một cái, cái kia đai lưng vốn là pháp y, chỉ thấy đai lưng trong nháy mắt dài ra, giống như sợi dây một dạng, trực tiếp dấy đưa chính vây công Ngu ba ba bọn họ mấy người. Nàng thuận thế kéo một

cái, trực tiếp đem mây thân ảnh cho túm trở về trong trận. Tiếp lấy qua tay lại hướng về Nghệ Thanh bên kia quảng tới.

Trong lúc nhất thời bị tung linh thuật khống chế thân thể mọi người, giống như là xuống sủi vào một dạng rầm rầm rơi đầy đất, Thẩm Huỳnh lúc này mới ném mở tay ra bên trong đai lưng.

"Đến ngươi rồi!"

Hân Hân theo bản năng lui về phía sau một bước, mắt thấy Thẩm Huỳnh xoay người đi tới, trong tay hấn động một cái, cũng không biết bóp cái gì quyết. Đột nhiên dưới chân Thẩm Huỳnh một đạo hồng quang thoáng qua, trận pháp đồ án ở phía dưới nàng thành hình, cùng trước đem mọi người trói buộc tại Thăng Đê Đài trận pháp giống nhau như đúc.

Mà nguyên lai hình tròn phân bố trận đồ, bắt đầu thay đổi, hồng quang lần nữa lan tràn đến dưới chân mỗi một người, bao gồm bên kia Tử Thần cùng trên người Huệ Linh.

"Hân nhi, ngươi muốn làm gì?" Tử Thần phát hiện tình huống không đúng đã không còn kịp rồi, thân thể đã không nhúc nhích được, hơn nữa tu vi chính liên tục không ngừng bị hút vào trong trận, chỉ có thể khiếp sợ nhìn về phía người đối diện.

Thẩm Huỳnh đều ngẩn ra, đây là... Đấu tranh nội bộ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Chương 212: Đế Đài Phong Ấn

"Sư phụ, đồ nhi chẳng qua là đem ngươi một hồi chuyện cần làm, trước thời hạn hoàn thành đã." Hân Hân một mặt lãnh ý, ánh mắt nhìn Tử Thần, giống như là nhìn một người chết.

"Ngươi có ý gì?" Tử Thần sắc mặt trắng nhợt.

Hân lạnh rên một tiếng, cả mặt đều là sát ý, "Dừng cho là ta không biết, trận pháp này là đem tất cả mọi người tu vi tập trung ở một chỗ. Nói cách khác, coi như Thần giới cánh cửa mở ra, cũng chỉ có một người có thể thành thần. Sư phụ không phải là đánh sau khi chuyển thành giết ta, một người thành thần chủ ý à."

"Ngươi..." Tử Thần một mặt khiếp sợ, trong mắt lại thoáng qua một tia chột dạ.

"Hân Hân!" Đến lúc đó một bên Huệ Linh, một mặt sốt ruột hô, "Ta không biết tính toán của hân, ngươi tại sao phải đối với ta như vậy, ta tin tưởng ngươi như vậy."

"Tuyền nhi..." Trong mắt Hân Hân thoáng qua vẻ bất nhẫn, lại không có cời ra trên người nàng trận pháp, "Ta là ưa thích ngươi, nhưng ai cho ngươi là nữ nhi của hân? Cùng với tương lai ngươi hận ta, không bằng..."

"Ta mới không phải con gái hân." Huệ Linh một mặt hốt hoảng, hoàn toàn mất hết trước đáng vẻ ngây thơ, "Ta đều chuyển thế, chuyện kiếp trước, không có quan hệ gì với ta."

"Những thứ này không trọng yếu. Ngươi yên tâm, đối đãi với ta thành thần sau, sẽ nghĩ biện pháp để cho ngươi phục sinh."

"Không được!"

Hân Hân lại không lại để ý tới hân, nhìn một cái trên đất bị kéo trở về mọi người, cùng đồng dạng đứng ở trong trận pháp Thẩm Huỳnh, thay đổi mới vừa hốt hoảng, mang chút ít hưng phấn cùng sung sướng nói, "Làm khó ngươi còn đem mây cái này trận nhãn trả lại, thuận lợi ta lần nữa bày trận, vậy thì cùng những người này cùng nhau mở ra cho ta cánh cửa Thần giới, hao hết tu vi mà chết đi!"

Hai tay của hân kết ấn lần nữa khởi động trận pháp, cười càng thêm đắc ý, một mặt nắm chắc phần thắng bộ dáng, nếu như... Không phải là để trần hai cái chân nói.

- -

"Cái này Thượng cổ Thần tộc trận pháp mùi vị như thế nào?" Hân một mặt đại thù được báo sáng khoái, "Mặc cho ngươi tu vi cao hơn nữa, cũng không xảy ra..."

Hân lời còn chưa nói hết, hoàn toàn không có cảm giác nào Thẩm Huỳnh, nhìn một chút dưới chân, sau đó... Một cước nhảy đi ra.

Hân Hân: "..."

Phụ nữ: "..."

Mọi người: "..."

"Chuyện này... Cái này làm sao có thể!" Hân Hàn một mặt thấy được bộ dạng của ảo giác, "Đây là thần tộc trận pháp! Sao lại thế... Không thể nào!"

"Rất lợi hại phải không?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, trên mặt thoáng qua vẻ nghi hoặc, "Ta thử xem." Nói lấy, nàng đột nhiên ngồi xổm xuống, lòng bàn tay căng thẳng, hướng xuống đất chơi đùa tựa như một quyền gỗ xuống đi.

Chỉ nghe rắc rắc một thanh âm vang lên, một cái chỉ chiều rộng kê hờ nhất thời xuất hiện, sau một khắc toàn bộ Thăng Đế Đài giống như là độn ngược Domino quân bài một dạng, rắc rắc rắc rắc âm thanh bên tai không dứt, lấy Thẩm Huỳnh vị trí làm trung tâm, một cái tiếp một cái kê hờ giống như là mạng nhện một dạng, trong nháy mắt hướng về bốn phía lan tràn, trong chốc lát liền hiện đầy toàn bộ Thăng Đế Đài.

Phía trên màu đỏ trận pháp trực tiếp tan vỡ, hồng quang ngừng tắt, mất đi sự khống chế thân thể mọi người cũng liền tiếp ngã trên đất. Liền với cái kia xông thẳng tới chân trời cột sáng cũng đình một tiếng, biến thành ngàn vạn màu đỏ huỳnh quang biến mất ở không trung.

"Chất lượng cũng không có gì đặc biệt a!" Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái.

Mọi người: "..."

"Không!" Hân Hàn nhìn lấy chùm tia sáng biến mất vị trí, một mặt tan vỡ bộ dáng, "Thiên trụ... Giới môn!" Không có khả năng! Rõ ràng chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút điểm hần liền có thể mở ra cánh cửa Thần giới thành thần.

"Sư phụ, ngài không có sao chứ?" Trận pháp biến mất, Nghệ Thanh thứ nhất từ không trung bay xuống dưới, vừa muốn rơi xuống đất, nhìn một cái tràn đầy chính là cái khe, lập tức lại đem người kéo đến trên kiếm của mình.

"Ừm." Thẩm Huỳnh vỗ trên tay một cái màu xám.

Tiêu Đình cũng mang theo chúng cưỡi bay xuống rồi.

]

"Lúc này tại sao lâu như vậy?" Cô Nguyệt tự động tự phát nhảy đến hai người trên thân kiếm, trợn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lúc trước không đều một hai phút giải quyết sao? Lúc này đều năm phút rồi!

"Người đã dám phá hủy cái này thành thần trận pháp." Hân Hàn cặp mắt đỏ ngầu, phảng phất hoàn toàn mất đi lý trí, gắt gao nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Người nên... Phốc."

Hắn uy hiếp lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy ngực đau xót, há mồm phun ra một búng máu. Cúi đầu nhìn một cái, một cái tay chính thẳng tắp xuyên ngực mà qua, mà cái tay kia là Từ Thần.

"A!" Huệ Linh cũng bị Từ Thần đột nhiên ra tay hù dọa, hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch lại cuối cùng vẫn là không có tới đỡ ở Hân Hàn.

"Người..."

"Đồ nhi ngoan, quên nói cho người biết, Thăng Đế Đài là thiên trụ không giả, nhưng căn bản không mở ra cánh cửa Thần giới." Nhìn lấy Hân Hàn khiếp sợ sắc mặt, Từ Thần cười sâu hơn, "Bởi vì trên Thăng Đế Đài căn bản không có trận pháp gì, mà là phong ấn!"

Hắn nói xong lòng bàn tay vừa thu lại, trực tiếp đem nguyên thần của đối phương theo trong cơ thể bắt đi ra. Từ Thần nguyên bản vây quanh ở bên cạnh nồng nặc tiên khí, trong nháy mắt coi hết, trong lúc nhất thời màu đen khí tức cuộn cuộn.

"Người là..." Hân Hàn nói ra hai chữ cuối cùng, liền hoàn toàn không một tiếng động, trên mặt còn duy trì ánh mắt khiếp sợ.

"Đây là... Ma khí!" Tiêu Đình kinh hô thành tiếng, nhìn lấy đột nhiên biến thân người. Từ Thần là Ma tộc, cái này làm sao có thể.

"Hắn là thiên ma!" Lam Hoa mở to hai mắt nói, chỉ có thiên ma mới có thể đem mình ma khí ngưng thành tiên khí.

Trên người Từ Thần ma khí tăng vọt, quay đầu nhìn về phía đối diện mọi người nói, "Còn cần đa tạ các người giúp ta phá hủy Thăng Đế Đài, ta mới có thể phá cái này phong ấn!"

Nói xong hắn trực tiếp một chưởng đánh vào dưới chân trên Thăng Đế Đài, trực tiếp dao động tất phía trên cuối cùng một tia hồng quang. Theo một tiếng âm vang, thăng đế thạch hoàn toàn biến thành mảnh vỡ, sau một khắc số lớn ma khí phóng lên cao, liên tục không ngừng xông ra.

Trong chốc lát toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều tràn ngập ma khí, khí trời trong nháy mắt tối xuống.

"Rời đi cái này!" Lam Hoa cao giọng nhắc nhở, mang theo đã tìm được thân thể mình mọi người, vọt ra khỏi Thăng Đế Đài phạm vi.

Nhưng là ma khí tràn ra tốc độ nhanh hơn, chúng các củ cái khiếp sợ nhìn trước mắt cái kia đầy trời ma khí, nhiều lắm rồi! Chưa từng thấy qua như vậy nhiều ma khí, phảng phất thân ở Ma giới, bốn phía một mảnh tối tăm. Bên tai lại truyền tới Từ Thần tiếng cười điên cuồng.

"Ha ha ha ha ha... Vài chục vạn năm rồi, ta rốt cuộc còi ra cái này phong ấn rồi!" Thanh âm của hắn càng thêm điên cuồng.

"Đó là cái gì?" Có người kinh hô lên một tiếng.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản Thăng Đế Đài vị trí, đại lượng ma khí ngưng tụ ở chung một chỗ, xông thẳng tới chân trời, mơ hồ có ngưng tụ thành hình khuynh hướng, không tới chốc lát một cái phảng phất bước ngang qua ở trong thiên địa to lớn vật thể, liền xuất hiện ở trước mắt mọi người, nhìn lấy thật giống như... Còn khá quen!

Cô Nguyệt khẩn trương đến treo lên tâm, bịch bịch một cái rơi trở về bụng, khoe miệng co quắp quắt đẩy một cái những người bên cạnh.

"Nghệ Thanh, ta không nhìn lầm chứ, cái đó là..."

"Ừ... Liền được."

"Đột nhiên nghĩ về nhà ăn cơm."

"..."

Phía trước ma khí rốt cuộc ngưng tụ thành hình, tại chỗ những người khác mới nhận ra đó là cái gì?

"Tại sao là cánh cửa?"

"Cánh cửa Ma Giới! Đó là cánh cửa Ma Giới!"

"Nguyên lai hắn mới vừa nói, thăng đế thạch phong ấn đồ vật, chính là cái này."

"Hắn bắt chúng ta căn bản không phải vì thành thần, mà là vì giải khai Ma giới phong ấn."

Không biết chân tướng các củ cái màu sắc đều trắng.

"Ha ha ha ha ha..." Từ Thần âm thanh càng thêm liêu lỉnh cười, "Phong ấn đã trừ, ta Ma giới nhất thống tam giới thời điểm đến rồi!"

Dứt lời, chỉ nghe một tiếng cọt kẹt, cái kia quạt to lớn cửa lớn màu đen, chậm rãi hướng ra ngoài mở ra. Càng thêm ma khí nồng nặc theo cánh cửa gấp bên trong xông ra. Một đạo phảng phất theo Địa ngục phát ra âm thanh, mang theo thăm người hàn ý, trong nháy mắt quét qua toàn bộ Thiên Ngoại Thiên.

"Người nào triệu hoán ta Lâm?"

Từ Thần càng thêm hưng phấn, trực tiếp liền hướng về còn chưa hoàn toàn mở ra cánh cửa quỳ xuống, "Cung nghênh vua ta!"

"Trong cửa chẳng lẽ là..." Mọi người màu sắc càng trắng hơn, tựa như là căn bản không dám nói ra cái kia suy đoán.

Mà cánh cửa lại càng ngày càng mở, rốt cuộc mở ra hai người chiều rộng khoảng cách, một cái cả người đen nhánh cao lớn thân ảnh xuất hiện tại phía sau, không người thấy rõ bộ dáng của hắn, chẳng qua là theo tầm mắt của đối phương, một cổ lạnh lẽo thấu xương khí tức che lấp bầu trời ép đi qua, trực kích chứng nguyên thần của người ta, bọn họ căn bản không cách nào phản kháng. Nếu không phải là mọi người tu vi cao, sợ tại chỗ liền sẽ bị thương nặng.

Mãi đến...

Ánh mắt kia quét đến trên người Thẩm Huỳnh.

"Ồ! Tiểu Hắc!" Nàng nhấc tay lên tiếng chào.

Người trong cửa, thật giống như cứng một cái, liền bốn phía ma khí đều là hơi chậm lại.

Toàn trường an tĩnh hai giây!

Sau một khắc, bịch một thanh âm vang lên! Vừa mới mở hai người chiều rộng cánh cửa Ma Giới, bị người trong cửa gắt gao ném lên rồi.

Thẩm Huỳnh: "..."

Từ Thần: "..."

Không biết chân tướng củ cái đoàn: "..."

Đây là... Tình huống gì?

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\}$

Phái Vô Định tổ ba người + Thần Qua: Ai, quả nhiên hẳn là trở về đi ăn cơm a.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Chương 213: Tự Chúng Tạo Phản

Từ Thần tìm cách vài chục vạn năm, thật vất vả biệt xuất đại chiêu tất mảy, Tiên giới tiểu đồng bọn đều sợ ngây người. Trong lúc nhất thời bốn phía an tĩnh có chút dị thường, liền ngay cả mới vừa vẫn còn đang lan tràn ma khí, đều giống như là định cách một dạng không lại khuếch tán.

Mọi người hoàn toàn không có phản ứng kịp chuyện gì xảy ra.

Sau năm phút...

Thảm Huỳnh nhìn một chút trước mắt nhắm quá chặt chẽ cánh cửa Ma giới, giờ tay lên gõ lên cửa gỗ.

"Tiểu Hắc, mở cửa xuống!"

"Không được!" Bên trong cửa truyền tới một tiếng chưa tỉnh hồn cự tuyệt.

"Người trước đi ra một cái, có chút việc hỏi người."

"Không, ta sau đó đều không nên đi ra ngoài rồi." Oa oa oa, thật là đáng sợ!

"Khóc cái gì? Ta không đánh người!"

"... Thật sự?"

"Thật sự."

"Thật sự? Thật sự?"

"Thật sự."

"Thật sự thật sự thật..."

"Lại dài dòng, ta hiện tại liền quát người."

Dứt lời, trong nháy mắt cánh cửa một tiếng cọt kẹt, rốt cuộc mở rồi. Vẫn là cái đó toàn thân áo đen ma vương, mở ra một đôi mắt hai mắt màu đỏ, chung quanh ma khí càng là đậm đà kinh người. Chẳng qua là so sánh với mới vừa bá khí, hẳn lúc này lộ ra đặc biệt nhu thuận, trong mắt mơ hồ có sương mù, hai tay chính tề đặt ở trên đầu gối, liền với thẹn Ngộ thân hình đều so với trước kia lùn nửa đoạn.

"Người quỳ xuống đất làm gì?" Thảm Huỳnh nhìn một chút người trên đất.

Ma vương run một cái, mới nghiêm trang trả lời, "Thượng thần, ta cảm thấy quỳ dưới đất nhìn người, đặc biệt uy vũ."

Thảm Huỳnh: "..."

Mọi người: "..."

Đột nhiên có loại muốn cho Từ Thần điểm chúc xung động là sung chuyện gì?

Thảm Huỳnh khoe miệng giật một cái, đem mới vừa vừa qua tới thời điểm thuận tay giải quyết Từ Thần ném tới, "Nói đi, sao lại thế này?"

Ma vương lập tức phui sạch quan hệ hướng bên cạnh dời hai bước, "Thượng thần, ta thật sự oan uổng a! Ta cái gì cũng không biết, chẳng qua là cảm ứng được có người kêu gọi ta, cho nên mới tới xem một chút. Ta cũng không biết phía sau cái cửa này chính là Tiên giới a." Sớm biết, đánh chết hẳn đều không mở.

"Ý của người là nói..." Thảm Huỳnh âm thanh trầm xuống, "Còn rất nhiều như vậy cánh cửa?"

Ma vương sắc mặt trắng nhợt, mồ hôi lạnh nhất thời bá một cái liền tiêu đi ra, "Có thể... Có thể... Khả năng... Đi!" Tệ hại, nói lời miệng!

Bên cạnh Nghê Thanh cũng lập tức phản ứng lại, trong bụng cũng là đột nhiên trầm xuống. Quả thật cái cửa này mặc dù đáng dấp cùng trước tại phái Vô Định mở ra cái đó giống nhau như đúc, nhưng đây là Thăng Đế Đài, rất rõ ràng không phải là cùng một cái cánh cửa. Nói cách khác Tiên giới đi thông Ma giới cánh cửa cũng không chỉ một.

"Rốt cuộc còn có bao nhiêu như vậy cánh cửa!" Nghê Thanh hỏi.

"Cái này..."

Ma vương khê cần rằng, đang định trả lời, đã co quắp trên mặt đất Từ Thần rốt cuộc phản ứng lại, một mặt không dám tin nói, "Vua ta, ngươi đây là làm gì? Chỉ cần ngai ra lệnh một tiếng, đại quân ma giới nhất thống tam giới trong tầm tay, cần gì phải..."

"Im miệng!" Ma vương một đạo uy áp quét tới, trực tiếp đem người lại ép trở về trên đất, ngươi một cái tiểu kỹ nữ còn muốn gạt ta! Hắn còn có một cái rắm đại quân ma giới a, thập phương thiên ma sớm bị người ta cho đoàn diệt rồi, bây giờ còn nằm ở Ma cung hừ chút chút dưỡng thương đây!

"Thượng thần, ngươi nghe ta giải thích a!" Ma vương nhanh khóc rồi, yếu ớt nhìn Thẩm Huỳnh một cái nói, "Những thứ này đều là tiền nhiệm ma vương làm đây! Là hãn nghĩ nhất thống tam giới, cho nên lúc trước phải chút ít tộc nhân mai phục ở trong tam giới, không chỉ là Tiên giới, hạ giới cũng có. Bọn họ mỗi cái đều là sử ma, đợi đến giới cửa vừa mở ra, có thể trực tiếp triệu hoán ma vương. Có thể... Cụ thể có bao nhiêu, ta thật sự không biết." Hắn liền vội vàng một hơi toàn bộ dặn dò.

"Ngươi nói là Tiên giới, còn có cái khác Ma tộc?" Cô Nguyệt cả kinh.

"Chắc có... Chứ?" Hắn gật đầu một cái, mới tiếp tục nói, "Hạ giới không phải là địa phương tốt gì, cho nên tiền nhiệm ma vương luôn muốn chinh phục Tiên giới. Chẳng qua là trăm vạn năm trước, tiên thần hai giới liên kết, mới vẫn không có tìm tới cơ hội động thủ."

Cô Nguyệt tế suy nghĩ một chút, liền hiểu đầu đuôi. Lúc trước Ma tộc ngại vì Thần tộc cho nên không dám đối với Tiên giới động thủ. Sau đó Thần giới cùng Tiên giới xích mích, cũng đang cuối cùng để lại Thăng Đế Đài, phong ấn cánh cửa Ma giới. Ma vương không cam lòng cho nên phái những người này tới âm thầm làm phá hư, muốn mở ra giới môn. Từ Thần chính là một cái trong đó, chẳng qua là hãn chuẩn bị nhiều năm như vậy, Ma tộc đã sớm nhiệm kỳ mới không nói. Cuối cùng thời khắc mấu chốt lại gặp phải Thẩm Huỳnh cái này phản mềm hack. Trong lúc nhất thời hãn cũng không biết nên vì Tiên giới vui mừng, vẫn là vì Từ Thần mặc niệm.

"Ngươi có thể tìm ra những người này sao?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Có thể có thể có thể!" Ma vương lập tức đem đầu gật cùng con gà con thượng thần phân phó, nhất định phải có thể, tuyệt đối có thể, nhất định đến có thể a!

"Vậy được, trong vòng 3 ngày, nghĩ biện pháp đem người của ngươi cũng gọi trở về." Thẩm Huỳnh phát phát tay nói, "Sau đó quản tốt địa bàn của ngươi, không có việc gì liền đừng đi ra đi lung tung rồi."

"Được rồi thượng thần, không thành vấn đề thượng thần!"

"Được rồi ngươi có thể đi."

]

"Vâng, thượng thần!"

Ma vương cái này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức lanh lẹ bò dậy, thuận tay xốc lên một bên đã ngắt đi Từ Thần, vèo một cái chui vào cửa bên trong không thấy.

Ba ngày sau.

Ma vương làm việc vẫn là rất có hiệu suất, hắn đem ra một khối Thiên Ma Lệnh, là một cái triệu hoán Ma tộc pháp khí, sử dụng sau ngấn ngai bất quá thời gian một ngày, liền có người lần lượt lần lượt hội tụ đến cánh cửa Ma giới báo cáo.

Trong những người này, có chút thoát nhìn chẳng qua là tầm thường tiểu Tiên, có chút là Tiên giới nổi tiếng tiên nhân, đặc biệt trong đó còn có một cái là quốc vương. Mặc dù không phải là thiên ma, nhưng đều có thủ đoạn của chính mình cất giấu thân phận của Ma tộc. Chúng thiên đế càng xem càng là kinh hãi, mơ hồ có chút sợ, như hôm nay không phải là bởi vì Thẩm Huỳnh ở chỗ này, có lẽ không bao lâu, Tiên giới thật sự sẽ biến thành Ma giới vật trong túi.

Những người này một cái không lọt đều bị tiểu Hắc dẫn về Ma giới, nguy cơ cũng coi là giải quyết. Từ Thần cũng bị mang về Ma giới, suy nghĩ một chút ma vương cái biểu tình kia, phỏng chừng hắn kết quả sẽ không quá tốt.

Duy nhất còn không có xử lý cũng chỉ có Huệ Linh rồi. Nàng làm những chuyện kia, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Chuyện này không phải

là bởi vì nàng mà lên, hơn nữa nàng hoặc nhiều hoặc ít chịu Hân Hân cảm ứng, nhưng nàng khi sư diệt tổ, cướp đoạt thần khí nhưng là sự thật không thể chối cãi.

Người khác khó mà nói cái gì, có tư cách nhất xử lý, cũng là bị bấy thăm nhất, chỉ có Thần Qua. Vì vậy chúng để quân trực tiếp liền đem người giao cho hán xử lý.

"Bỏ đi tiên cốt, phế bỏ tu vi, thả lại hạ giới." Thần Qua vẻ mặt không thay đổi, gần từng chữ nói ra đối với Huệ Linh xử trí, chẳng qua là trong thanh âm mang theo chút lạnh ý, "Nàng vốn là đến từ hạ giới, bây giờ cũng coi là trở lại nàng nên trở về địa phương. Về phần ngày sau như thế nào, thì nhìn vận mệnh của nàng rồi."

Thần Qua phương pháp xử lý này, nhìn như thêm vào lưu tình. Nhưng đối với Huệ Linh mà nói, nhưng là nghiêm trọng nhất bất quá trừng phạt. Người đã thành tiên, ai còn nghĩ vào luân hồi lần nữa trở thành phàm nhân. Hơn nữa người bỏ đi tiên cốt, không thể một lần nữa tu luyện, phàm nhân tuổi thọ bất quá trăm năm, đây đối với đã từng là tiên nhân Huệ Linh mà nói, có lẽ sống còn khó chịu hơn chết.

Xem ra nàng trước đây làm gây nên, hoàn toàn để cho Thần Qua buồn lòng, đối với nàng lại không có nửa điểm dung túng.

"Cô Nguyệt Thiếu Quân, cảm thấy như vậy xử lý như thế nào?" Thần Qua quay đầu nhìn về phía bên cạnh cà rốt.

"Liên quan gì ta!" Cô Nguyệt trừng mắt liếc hán một cái, đè ép mấy ngày nóng nảy đều bạo phát ra, "Chuyện này để trước để xuống một cái. Không phải nói với vàng tìm tới thân thể, liền có thể biến trở về sao? Tại sao ta còn là cái củ cải?"

"..."

"Ây..." Thần Qua khoe miệng giật một cái, lúc này mới trầm giọng khuyên nhủ, "Thiếu quân, bọn ta thân thể đều bị trọng thương. Đường đột để cho nguyên thần trở về thân thể, sợ là sẽ phải càng nghiêm trọng hơn. Chuyện này còn phải thảo luận kỹ hơn, không gấp được a!"

"Được rồi! Coi như muốn chờ thân thể tốt rồi mới có thể trở về đi, vậy..." Hân hít sâu một hơi, quay đầu trừng mắt về phía khắp phòng củ cải, "Các ngươi tại sao vẫn còn ở nơi này?" Giá đều đánh xong, bọn họ không nên trở về đi không? Còn nương nhờ phái Vô Định là cái quỷ gì? Tuổi nước không cần tiền a!

Chúng củ cải đồng loạt cứng đờ.

"Ngu ba ba, bọn họ cũng không tiện liền như vậy bật trở về đi thôi!" Thẩm Huỳnh chen lời, đầu gì là để quân, cũng muốn chút mặt mũi.

"Ngươi im miệng!" Cô Nguyệt ánh mắt nhất thời nhìn chăm chăm trên người nàng, "Nếu không phải là ngươi đem thân thể của chúng ta đánh thành như vậy! Chúng ta cần phải làm củ cải ngày ngày bật chơi đùa sao?"

Thẩm Huỳnh sững sờ, "Ngày đó không phải là ngươi để cho ta nhanh lên một chút đánh sao."

"Ta là để cho ngươi đánh Hân Hân tên khốn kia! Ai cho ngươi dùng thất lưng quát chúng ta rồi."

"Cái kia không phải là vì cứu các ngươi nha!" Thân thể của mình giòn, trách ta La!

"Cứu ngươi muội, ngươi vậy kêu là cứu sao?" Bọn họ trở lại một kiểm tra mới biết, cũng bởi vì nàng dùng thất lưng quát cái kia một cái, thân thể của chín người, tám cái đều là kinh mạch đứt đoạn, tiên cốt bị tổn thương. Duy nhất một coi như tốt chính là Tuyên Đồng, nhưng là bởi vì nó là hồ ly thân, ban đầu Hân Hân cần bản không có khống chế thân thể của nó công kích bọn họ, chỉ là bởi vì té trận mất máu quá nhiều mà thôi. Cho nên bây giờ nàng về tới hồ ly thân, những người khác vẫn là củ cải.

Hân càng nghĩ thì càng tức giận, hỏa khí làm sao ép đều không ép xuống nổi!

"Còn nữa, đem cái kia ám sát theo trên đầu ta dòi đi, không muốn lại tươi. Ngươi mẹ nó là bệnh mù màu a! Nói ta không phải là củ cải, không đúng!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghe Thanh: "..."

Chúng để quân: "..."

Nguyên thể bị tổn thương, tạm thời không trở về được trong thân thể, mọi người có chút rầu rĩ. Hơn nữa bởi vì trong tám cái củ cải, có sáu cái đều là thiên đề tu vi, tu vi thấp với của bọn họ, đường đột cho thân thể chữa thương khả năng còn có thể cản trở. Duy nhất có thể làm được chỉ có Chúc Tử, nhưng muốn từng cái trị còn không biết trị tới khi nào, cuối cùng hân đã nghĩ ra cái hiệu suất điểm biện pháp.

"Nếu các vị để quân nguyên thần, đều ở trong tiên thực. Tiên thực chính là Mộc thuộc tính, bản thân liền có chữa thương công hiệu, không bằng để cho nguyên thần cũng dính vào loại này khí tức?" Tiêu Đình nghiêm túc nói, "Huống chi Thổ cùng Mộc tương sinh gần bó, có thể y theo pháp này dẫn dắt, trị trị thương cho mình. Sau núi vốn là có tức nhường, tức nhường là tiên thổ, càng là có thể giúp..."

"Nói tiếng người!" Thẩm Huỳnh cắt đứt.

"Ồ, chính là đem bọn họ cùng thân thể cùng nhau chôn sau núi đi, có lẽ cùng củ cải cùng nhau thật dài liền dài tốt rồi."

"..."

Chúng củ cải yên lặng, bất quá bây giờ phương pháp gì cũng phải thử một lần. Vì vậy từng cái ôm lấy thân thể của mình, loại đến sau núi đi rồi. Cũng không biết có phải hay không là tại Thăng Đế Đài có bóng râm, loại phải trả rất chính tề, vừa vụn làm thành một vòng, cùng ban đầu bị kẹt vị trí giống nhau như đúc.

Đừng nói, Chúc Tử nói cái phương pháp này thật đúng là có có tác dụng. Thân thể của bọn họ ở sau núi tiên mạch cùng trong đất tức nhường điều chỉnh xuống, bọn họ thật sự có thể từ từ cảm ứng được người kinh mạch vận hành, sau đó tự hành dẫn dắt chữa trị. Vì vậy vì gia tốc khôi phục, bọn họ rồi rít móc ra một cái lại một cái tiên mạch, trồng xuống. Trong lúc nhất thời toàn bộ phái Vô Dịch tiên khí thậm chí vượt qua Thiên Ngoại Thiên. Tại nhiều như vậy tiên mạch bồi bổ bên dưới, thân thể của mấy người mất trần có thể thấy bắt đầu khôi phục. Hơn nữa đầy đất nguyên bản mấy ngàn năm mấy vạn năm mới thành thực một lần tiên thực, không tới một hai giờ liền thức rồi. Chúng đệ tử thu thức ăn thu đến mỏi tay.

Thấy vậy, Cô Nguyệt yên lặng thu hồi, dự định cho mấy người tính toán tiền thuê tính toán nhỏ nhất.

Mấy người suốt ở sau núi chôn nửa tháng, thân thể chữa trị hơn nửa, đang định nhất cổ tác khí hoàn toàn khôi phục thời điểm, Thiên Ngoại Thiên lại truyền tới một không tưởng được tin tức.

"Cái gì? Huệ Linh trốn ra được?" Cô Nguyệt cả kinh.

Sắc mặt của Thần Qua lại trực tiếp đen xuống, bộ dáng bây giờ của hắn không thích hợp trở về, cho nên Huệ Linh là do Tiêu Đình giải về, tạm thời nhốt ở tiên tù. Ngày thường xử lý Phụng Thương chuyện, cũng chỉ là thông qua đưa tin phù, không nghĩ tới Huệ Linh lại có thể có thể theo Tiên Hồng cùng tiên trong lao trốn ra được.

"Lấy tu vi của nàng, không có thể đột phá tiên tù trận pháp, ai giúp nàng?"

"Ừ... Là..." Đưa tin phù bên trong âm thanh một thấp, mang theo điểm do dự nói, "Để quân, là Lữ Minh."

"Cái gì?" Thần Qua cả kinh, một mặt không dám tin tưởng, nửa cái củ cải đều đỏ lên vì tức. Lữ Minh cùng Huệ Linh quan hệ tốt hắn biết, chẳng qua là không nghĩ tới hắn sẽ vì này cái lại sự mệnh. "Tên nghịch đồ này!"

Đời này hắn liền thu hai tên học trò, không nghĩ tới một cái so một cái hổ. Liền trong hồ cái khác củ cải, đều hướng hắn quăng tới ánh mắt đồng tình.

Thần Qua hít sâu một hơi mới dề xuống tâm thấp hỏa khí, trầm giọng nói, "Bọn họ hiện đang lẫn trốn đi nơi nào?"

"Không có... Không có trốn!" Đưa tin phù bên trong âm thanh yếu hơn.

"Có ý gì?"

Phù trong âm thanh ngừng một chút, hồi lâu mới mang theo chút ít không xác định tiếp tục nói, "Lữ Minh nói, để quân gặp phái Vô Dịch gian nhân làm hại, không rõ sống chết. Hạ lệnh nhốt Huệ Linh sư muội nhất định không phải là để quân tự mình. Cho nên muốn liên lạc với chúng quốc vương, vì... Là để quân báo thù."

Thần Qua: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Chúng củ cải: "..."

Ôi chao, không nghĩ tới Huệ Linh còn có loại này tao thao tác, so với trước hoàn toàn yêu đương nào chỉ số thông minh không biết cao gấp bao nhiêu lần a.

Nàng là rõ ràng nhất Thần Qua người ở nơi nào, hơn nữa chuyện gì xảy ra người. Hiện tại dọn ra cái gì báo thù cho hắn mượn có, rõ ràng chính là nghĩ giả mượn cái tên này nghĩa, thừa dịp Thần Qua bị thương thời cơ, tạo phản giết chết hắn, tiếp theo cướp lấy chứ?

Đây là biết chính mình chạy không khỏi phạt nặng, dự định buông tay đánh cuộc sao?

Mọi người nào chuyển một cái, trong nháy mắt đều suy nghĩ cái hiểu được, ánh mắt nhìn Thần Qua càng thêm đồng tình. Không nhận ở trong lòng vui mừng chính mình, cũng còn khá không có nhân rồi không chuyện gì, mù thu đồ đệ.

Bất quá... Lôi kéo một chút quốc vương liền muốn tấn công phái Vô Dịch, nào không có xấu chứ? Thần Qua mặc dù bây giờ là một cái củ cải, nhưng Lam Hoa, Tiêu Đình còn có Nghệ Thanh mấy cái, cũng không phải là ăn chay. Huống chi còn có Thẩm Huỳnh.

Chúng củ cải đang muốn thảo luận một chút Thần Qua đồ đệ chỉ số thông minh vấn đề, Úc Hồng lại vội vã chạy tới, mang chút ít hỗn hển nói, "Cô Nguyệt trưởng lão, dưới núi đột nhiên đến rất nhiều xa lạ tiên nhân, rêu rao lên nói nên vì để quân báo thù."

"Biết rồi, là các nước quốc vương người đi." Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Người thông báo Chúc Từ..."

"Không đúng!" Hần lời còn chưa nói hết, Úc Hồng lắc đầu nói, "Là Phượng Thiên tới."

"Cái gì?" Ô Hồng thiếu chút nữa theo trong hổ bật đi ra, "Người của Phượng Thiên ta làm sao có thể sẽ đến cái này? Tiểu Hồng tiên tử, người không nhìn lầm chứ?"

"Không sai!" Úc Hồng khẳng định nói, "Chúng nó đều là Yêu Tiên, nói là tới vì ngài báo thù. Ta nói ngài không có việc gì, chúng nó chính là không nghe."

"..." Ô Hồng một mặt mòng bức, nó cũng chưa chết, báo cái quỷ gì thù a! Xong rồi xong rồi, đám này cản trở hồ hàng.

Đột nhiên, một tiếng ầm vang nổ vang, chỉ thấy một cái trong suốt lồng bảo hộ, xuất hiện tại phái Vô Dịch bầu trời, đem toàn bộ phái Vô Dịch vòng.

Đây là... Hộ son đại trận!

Có người cường công!

Ô Hồng chỉ cảm thấy hoa cúc căng thẳng, mịa nó, đám cháu kia thật đúng là dám đi lên a!

Mấy người còn không có phục hồi tinh thần lại, lại nhìn thấy không trung bay tới mảng lớn mảng lớn tiên nhân, rậm rạp chằng chịt chiếm cứ nửa bầu trời. Không chỉ là phía đông Phượng Thiên phương hướng, liền ngay cả phía tây Vân Trạch, phía bắc Vân Hải, phía nam Xương Nặc...

Trừ Tiêu Đình Thanh Trạch đại lục bên ngoài, những đại lục khác tiên nhân, tới một đầy đủ hết, hơn nữa rất ăy ý đem phái Vô Dịch vây chặt đến không lọt một giọt nước.

Mới vừa còn xem kịch vui các củ cải, sắc mặt đều là tả đen xuống.

Phải chết, phải chết, phải chết, muốn chết à!

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Chương 214: Môn Phái Đại Chiến

Phái Vô Dịch bầu trời lúc này đã đầy tiên nhân, người người tiên khí tràn ra, trừ trước mặt Huệ Linh cùng Lữ Minh bên ngoài, cái khác đều là tới từ các đại lục nổi danh tiên nhân, tu vi ít nhất đều có Mặc Tiên. Kỳ quái chính là Phụng Thương quốc vương đến lúc đó một cái đều không có tới, cùng ở phía sau hai người, đều là chưa từng thấy qua mấy cái tiên nhân, tu vi hiệu thấp.

Chúng tiên khí thế hung hung, hơn nữa không nói lời nào liền bắt đầu rồi công kích, các loại pháp thuật đồng loạt ra sân, trong lúc nhất thời toàn bộ bầu trời đều là đủ loại thuật pháp ánh sáng. Nhưng mới vừa vừa phát ra, liền đều bị bên ngoài hộ son đại trận ngăn trở, đến lúc đó không có nửa người có thể xông vào.

Rốt cuộc là Lam Hoa tự tay bày hộ son đại trận, bằng một chút Thiếu Đế hoặc Tiên Đế tu vi quốc vương, nhất thời hồi lâu quả thật hướng không tiến vào. Thật sự có phái Vô Dịch đệ tử đều đã tụ tập ở tiền điện trên quảng trường.

Tiêu Đình cũng đã bị kinh động, nhìn lấy bầu trời rậm rạp chằng chịt tiên nhân, đây là làm cái gì? Tập thể muốn chết sao?

"Các vị, phái Vô Dịch lòng muông dạ thú, vì nhất thống Tiên giới, bày trận thiết kế chúng để quân, khiến cho các đế quân ngã xuống. Chúng tiên ngày thường thụ chúng đế quân che chở, bây giờ bọn họ gặp kiếp nạn này, chúng ta nhất định phải vì bọn họ báo thù." Bầu trời đột nhiên vang lên một đạo giọng nam, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ phái Vô Dịch.

Trong lúc nhất thời, bầu trời chúng tiên tâm tình càng thêm kích động, rồi rít bắt đầu hô to lên báo thù tới.

"Chớ có nói bừa!" Tiêu Đình giận đến cao giọng phản bác, trong tiếng nói mang theo thiên đế tiên áp, nhất thời liền đem chúng tiên âm thanh ép xuống, "Ai nói với các ngươi chúng đế quân bỏ mình?"

Có lẽ là cảm nhận được thiên đế tu vi tiên áp, mới vừa còn đang công kích hộ son đại trận tiên nhân đều ngừng lại.

Tiêu Đình dứt khoát bay, cách trận pháp, nhìn lướt qua không trung chúng tiên. Có phát hiện không hẳn Thanh Trạch Yêu Tiên, cái này mới thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu nhìn về phía dẫn đầu hai người, dường như một cái.

"Là người?" Đây không phải là Thần Qua môn hạ tên phản đồ kia sao?

"Tiêu Đình Đế Quân, người không cần đóng kịch." Lữ Minh thật giống như một chút không sợ thân phận của hắn, lạnh rên một tiếng nói, "Phái Vô Dịch dám làm xuống bậc này đại sự, tự nhiên sẽ tìm một cái đồng minh, người cùng bọn họ căn bản chính là một phe."

"Người nhỏ một cái Kim Tiên, có thể không nên nói bấy bạ." Tiêu Đình sầm mặt lại, tiên áp nhất thời liền hướng về hắn ép tới, "Phái Vô Dịch trên dưới, nhất là Thẩm chương môn, tất cả đều là nhân nghĩa thật là tốt tiên nhân. Người nói những chuyện kia, rõ ràng chính là bên cạnh người người đàn bà kia gây nên. Bây giờ sự tình bại lộ, nhưng phải đẩy tới trên đầu thượng thần sao? Ta quả thật cùng phái Vô Dịch giao hảo, đó là ta tình nguyện!" Ta bằng bản lĩnh ôm bắp đùi, mắc mớ gì tới người!

Lữ Minh bị hắn tiên áp ép đến lui về phía sau một bước, sắc mặt hoảng hốt, liền vội vàng quay đầu nhìn về phía sau nói, "Bạch Đê Đế Quân, ngài cũng nhìn thấy! Phái Vô Dịch quả thực cùng Thanh Trạch cấu kết."

Chúng tiên nhân nhường ra một con đường, một người bay lên trước.

"Bạch Đê!" Tiêu Đình cũng kinh ngạc một chút, hắn làm sao cũng tới rồi.

"Tiêu Đình Đế Quân." Bạch Đê nhũn mày một cái, mang chút ít do dự nhìn hắn một cái, "Chúng đế quân ngã xuống một chuyện, thật là người gây nên?"

"Ai nói chúng đế quân bỏ mình!" Tiêu Đình nhìn trí chương nhìn hướng người tới, "Bạch Đê, người sẽ không thật tin tưởng lời của bọn họ đi. Phái Vô Dịch Thẩm thượng thần là người nào, người không phải không biết chứ?" Thượng thần nếu muốn nhất thống Tiên giới, cần phải thiết kế? Một câu nói, bọn họ cũng phải quý được không?

Bạch Đê còn thật không biết, chẳng qua là mang chút ít kiêng kỵ nhìn phía dưới dường như đang đếm số người Nghệ Thanh một cái.

"Người nói là chúng đế quân không có việc gì?" Bạch Đê nhất thời càng thêm do dự.

Thật ra thì Lữ Minh từng nói, phái Vô Dịch tính toán chúng đế quân sự việc, hắn ngay từ đầu cũng là hoài nghi. Chẳng qua là tìm tòi bên dưới, cái khác đế quân quả thật đều không có ở đây trong thiên cung của từng người. Hắn vốn là thiếu phái Vô Dịch một cái ân huệ, thấy các đại lực tiên nhân đồng loạt ra phát tới nơi này, sợ thật phát sinh cái gì không cách nào vấn hồi chuyện, cho nên mới theo tới.

"Dĩ nhiên không có việc gì." Tiêu Đình lắc đầu, chỉ hướng Lữ Minh bên cạnh Huệ Linh nói, "Ngày đó chính là người đàn bà này, khi sư diệt tổ đem mọi người vây khốn. Là phái Vô Dịch cứu chúng đế quân. Bây giờ bọn họ chẳng qua là ở chỗ này chữa thương, không dùng được mấy ngày liền có thể đi trở về."

"Người nói vậy, sư muội ta chưa từng làm chuyện như vậy!" Lữ Minh cao giọng phản bác, cười lạnh một tiếng nói, "Muốn chân tướng người nói, vậy thì mời chúng đế quân đi ra nhìn thấy, đối chất nhau như thế nào?"

Tiêu Đình nhét vào, những thứ kia củ cải nếu có thể đi ra, cái nào vòng đi đến hắn khuyên đám này nào quát tiên nhân. Không nói trước bọn họ hiện tại cái đó hình tượng có bao nhiêu mất thể diện, liền đơn bọn họ cái này không có chút sức chiến đấu nào tình huống, khó tránh bị lòng mang ý đồ xấu tiên người mưu hại, thật sự bỏ mình. Cái này cũng là vì cái gì, bọn họ tình nguyện tập thể ở lại phái Vô Dịch, mà không hồi thiên cung nguyên nhân. Sống ở chỗ này, ít nhất không cần lo lắng an toàn.

"Các vị!" Lữ Minh lại tiếp tục quay đầu xúi giục phía sau tiên nhân, "Phái Vô Dịch cùng Thanh Trạch Thiên Đế, thiết kế chúng đế quân sự việc, là sư muội ta tận mắt nhìn thấy. Nàng thật vất vả mới thoát ra hướng chúng ta báo tin. Bây giờ Tiêu Đình ở chỗ này, chính là chứng minh tốt nhất. Hơn nữa bọn họ làm chuyện ác còn không chỉ như vậy." Nói lấy hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh Huệ Linh, nhẹ giọng nói, "Sư muội người đừng sợ, nói cho mọi người, bọn họ làm cái gì."

Huệ Linh nhìn Tiêu Đình một cái, ánh mắt lóe lên vẻ bối rối, lập tức thu hồi ánh mắt, một bộ bị giật mình bộ dáng, nhưng âm thanh lại rõ ràng truyền ra, "Ta nhìn thấy... Phái Vô Dịch chương môn Thẩm Huỳnh, thông đồng Ma tộc, tại Thăng Đế Đài bày trận pháp, khốn trụ chúng đế quân, còn... Còn muốn mở ra cánh cửa Ma giới."

Nàng tiếng nói vừa dứt, toàn trường một mảnh xôn xao.

"Ma tộc!"

"Lại còn có Ma tộc tham dự, khó trách chúng đế quân sẽ gặp bọn họ độc thủ."

"Gần đây Thiên Ngoại Thiên, đột nhiên nhiều hơn rất nhiều ma khí. Chẳng lẽ... Ma môn đã mở ra?"

"Thân là tiên tu, lại cấu kết Ma tộc, nhất định phải thanh trừ những bại hoại này."

"Không sai, là đế quân báo thù!"

Trong lúc nhất thời, mới vừa an tĩnh lại chúng tiên lần nữa sôi trào.

"..." MDZZ!

Tiêu Đình giận đến đau gan, đột nhiên không muốn quần đám này làm người chết rồi, thích sao sao, ngược lại một hồi nằm không phải là hấn Thanh Trạch tiên nhân.

"Ta khuyên các ngươi vội vàng thúc thủ chịu thôi!" Lữ Minh ánh mắt trầm xuống, nhìn về phía tinh thần quần chúng công phần đám người nói, "Tránh cho chúng tiên động thủ."

"Các vị..." Huệ Linh cũng lên trước một bước, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, một bộ hiện lãnh bộ đáng lo lắng nói, "Chuyện này khả năng chẳng qua là Thảm chương môn mấy người bọn hấn chủ ý! Ta muốn... Phái Vô Định phần lớn đệ tử là vô tội, trọng yếu chính là muốn đem chương môn Thảm Huỳnh, còn có bị bọn họ cướp đi thập phương thần khí giao ra. Chúng ta quyết không làm khó dễ những người khác."

Nàng có ý đem thập phương thần khí nói ra, quả nhiên mọi người vừa nghe, ánh mắt đều phát sáng thêm vài phần, rồi rít bắt đầu cao quát lên.

"Không sai, đem cái kia họ Thảm tặc nhân giao ra, giao ra thần khí."

"Thần khí tuyệt đối không có thể rơi vào trong tay Ma tộc!"

"Đứng, giao ra họ Thảm..."

Mọi người tiếng gào còn không có rơi, đột nhiên phái Vô Định phía dưới sáng lên nghìn vạn đạo bạch quang, che lấp bầu trời hướng về đám người nhào tới, mang theo bức bách người uy áp, thẳng tắp liền hướng về mọi người đám đi qua.

Không ít người không có tới kịp né tránh, tại chỗ đánh rớt theo trên trời liền rớt xuống. Liền ngay cả Tiêu Đình đều thiếu chút nữa bị đánh vừa vặn, định thần nhìn lại mới phát hiện cái kia lại là đầy trời mưa kiếm.

Toàn trường nhất thời yên tĩnh lại.

"Nghệ... Nghệ Thanh Thiếu Quân!" Tiêu Đình ngăn ra, nhìn về phía đột nhiên bay lên Nghệ Thanh, trường kiếm trong tay còn lưu lại kiếm khí. Hấn đi theo phía sau mười mấy cái đệ tử, đều là Kim Tiên đến Huyền Tiên tu vị, cao nhất cũng chỉ có Mặc Tiên. Chính nhìn chăm chăm vào ngoài trận chúng tiên, về mặt mạng theo chút ít... Hưng phấn?

(◉_◉)?

"Bớt nói nhảm đi!" Nghệ Thanh kiếm đưa ngang một cái nhắm thẳng vào hướng Huệ Linh cùng phương hướng của Lữ Minh, "Có thể động thủ cũng đừng BB!"

Tiêu Đình: "... Vẫn cho là chỉ có Thảm thượng thần tương đối bạo lực, nguyên lai phái Vô Định đều là như vậy phải không?

Nghệ Thanh toàn thân kiếm khí bộc phát, sau lưng trong nháy mắt ngưng tụ ra sáu thanh tiên kiếm, mỗi một thanh đều mang bức bách người kiếm khí. Chúng tiên cách trận pháp đều cảm giác được cái kia phảng phất thẳng vào tim phổi một dạng khí tức. Sau một khắc sáu thanh tiên kiếm lần nữa biến thành mưa kiếm, ngàn vạn thanh tiên kiếm xếp thành một hàng, mũi kiếm đều là tá đối với chúng tiên.

"Ồ, Thảm thượng thần đây?" Tiêu Đình nhìn bốn phía một cái, mới phát hiện Thảm Huỳnh cũng không tại, sắc mặt nhất thời biến đổi, không gọi tới thần cùng nhau thật tốt sao?

"Sự phụ có chuyện quan trọng trong người, bất tiện tới." Nghệ Thanh trầm giọng nói, "Chúng ta, đủ để!"

"Vậy thì... Vân vân Nghệ Thanh, ngươi đừng hướng..."

Hấn lời còn chưa nói hết, Nghệ Thanh trực tiếp vung tay lên, "Động thủ!"

"Vâng!" Chúng đệ tử đồng loạt đáp lại.

"..." Vân vân, đây chính là có hơn ngàn tiên nhân đi à!

Trong lúc nhất thời vạn kiếm phát ra cùng một lúc, mắt thấy liền muốn xông ra trận pháp.

Đột nhiên, một đạo quen thuộc thanh âm vang dội từ sau điện truyền ra.

"Đầu bếp..."

Mới vừa muốn xông ra trận pháp thân ảnh, kết chi một cái, dừng một cái ở không trung, liền với không trung mưa kiếm cũng cố định hình ảnh một dạng dừng lại rồi.

"Sự phụ?"

Tiêu Đình thở phào nhẹ nhõm, cũng còn khá cũng còn khá người đến.

Lại nghe mới vừa cái thanh âm kia lần nữa đại tiếng vang lên.

"Ngươi đem giấm chua thả ở đâu? Ta tìm không ra!"

Tiêu Đình: "..."

Bạch Đề: "..."

Lữ Minh: "..."

Mọi người: "..."

Giấm chua cái quỷ gì? Vân vân, thượng thần vì sao lại ngồi ở trước bàn hậu điện, nàng trước mặt đồng kia giống như nguyên bảo trắng bóng loá chính là cái gì? Sùi cảo?

Nói xong có chuyện quan trọng phải xử lý đây? Nàng chuyện quan trọng là ăn sùi cảo sao? Hay là tìm không tới giấm cái loại này!

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜─┐

Hất bàn! Dầu gì là môn phái đại chiến, tại sao cảm thấy chỉ có hấn một cái ngoại nhân tại đó khẩn trương đi à?

"Sur phụ chờ một chút." Nghệ Thanh cơ hồ là không chút do dự, vèo một cái lanh lẹ từ không trung bay xuống, một đầu chui vào hậu điện phòng bếp. Không tới ba hơi thở thời gian, liền bùng mấy cái đĩa nhỏ đi ra, từng cái bày ở trước mặt Thẩm Huỳnh, nghiêm trang nói, "Sur phụ, đây là giấm, đây là hột tiêu, cái này phối thức ăn."

"Ồ, ăn sùi cảo không có đồ chấm thật đúng là không có thói quen."

"Sur phụ còn có phân phó khác sao?"

"Không còn, làm việc của ngươi đi thôi."

"Vâng, sur phụ!"

Vì vậy hấn lại vèo một cái, bay trở về trong đám người, vẫn là cái đó tinh táo ứng chiến bộ dáng, tay cầm vũ khí thẳng tắp nhìn về phía không trung chúng tiên, kiếm khí tràn ra. Phảng phất mới vừa cái đó chạy về phòng bếp phối đồ chấm người không phải là hấn.

Chờ một chút! Hấn cầm trong tay là cái gì, đó là xềng com đi này!

w(? ͡° ͜ʖ ͡°)w

"Động thủ!"

"Vâng!" Chúng đệ tử lần nữa đáp lại.

Lại không chần chờ, vạn kiếm phát ra cùng một lúc, hướng về vẫn còn đang trong mộng bức chúng tiên nhân xông ra ngoài.

Tiêu Đình: "..."

Chờ một chút! Tại sao cái này liền đánh nhau? Tại sao những đệ tử này, một chút thắc mắc cũng không có? Thật giống như hấn mới vừa nửa đường trở về phòng bếp, là chuyện rất bình thường một dạng? Tại sao liền chúng tiên cũng phối hợp chờ hấn trở về phối xong đồ chấm động thủ nữa?

Trọng yếu hơn chính là...

Tại sao rõ ràng trong tay Nghệ Thanh cầm lấy chính là xềng com, chúng tiên còn có thể giống như xuống sùi cảo một dạng, bị đánh nằm xuống à?

Không có ai cảm thấy hấn vung xềng com ra chiêu có gì không đúng sao?

Tại sao a!!!!

(? ͡° ͜ʖ ͡°) ͜ʖ(͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Chương 215: Huệ Linh Tính Toán

Phái Vô Định cùng chúng tiên đã hoàn toàn đánh nhau, có thể càng đánh chúng tiên lại càng giết mình, mặc dù tới tiên nhân nhiều, nhưng cũng không giống như chiếm ưu thế gì. Không chỉ là vậy kêu là Nghệ Thanh kiếm trận thật sự là quá kinh khủng, rõ ràng nhìn lấy là Thiếu Đế tu vi, có thể coi là là Tiên Đế tu vi quốc vương chống lại, hơn nữa mười mấy người cùng nhau vây công, cũng không chiếm được nửa chút lợi lộc không nói, đối phương lại còn có thể dành thời gian chiếu cố một chút phía sau đệ tử khác.

Mà phái Vô Định những người khác môn nhân mặc dù tu vi thấp hơn, nhưng.. Nhưng các nàng đều là thể tu a!

Thể tu có bao nhiêu ít ỏi, sợ rằng những thứ này sống hơn ngàn hơn vạn năm tiên nhân cộng lại, cũng chưa từng thấy vượt qua năm cái, hơn nữa đều chỉ tại hạ giới từng thấy, chớ nói chi là thành công thành tiên. Nhưng nơi này lại có thể đầu đầu cũng có, nữ, sống, một quyền có thể đánh bay bốn, năm cái cái loại này.

Phái Vô Định lại có thể cả nhà đều là thể tu! Đây rốt cuộc là cái gì kỳ lạ tiên môn?

Chúng tiên đều có chút hoài nghi chính mình có phải hay không là hoa mắt, nhưng là đánh vào người quả đấm lại cực kỳ chân thật. Rõ ràng đối phương tổng cộng đi ra mới mười mấy người, quý dị chính là lại có thể cùng mọi người chiến ngang tay, lại cộng thêm sau lưng các nàng cái đó hộ sơn đại trận vô cùng khó giải quyết, đối phương đánh một mẻ còn có thể lui về nghỉ ngơi tiếp tục chiến.

Mà duy nhất có thể cưỡng ép phá trận Bạch Đề, nhưng vẫn đứng trên không trung chậm chạp không có động thủ, một mặt do dự không quyết bộ dáng.

"Bạch Đề Đế Quân, ngài vì sao không động thủ?" Lữ Minh xoay người thúc giục, ánh mắt trầm xuống lại tăng thêm một câu, "Chẳng lẽ ngươi muốn trở mặt nhìn lấy thập phương thần khí, rơi vào trên tay của Ma tộc sao?"

Bạch Đề nhíu mày một cái, nhìn một chút bên cạnh bị mười mấy cái quốc vương vây công Nghệ Thanh, có chút ý động. Sau một khắc Tiêu Đình lại trực tiếp bay lên, chắn trước mặt hắn, "Bạch Đề, ngươi muốn thật muốn động thủ, vậy trước tiên qua cửa ải của ta."

"Tiêu Đình Đế Quân..." Hắn bước ra bước chân lại xảy ra sinh thu hồi lại, nhất thời cũng không biết nghe ai tốt, càng thêm do dự.

Tình cảnh trong lúc nhất thời càng thêm hỗn loạn, một mực tránh ở phía sau chúng tiên trong mắt Huệ Linh thoáng qua một tia tinh quang, cũng không biết lúc nào tránh được đối chiến mọi người, ngược lại đi vòng qua hậu phương vị trí. Cặp mắt sáng lên nhìn xuống phía dưới trong trận pháp một chỗ, trên mặt thoáng qua một tia cái gì. Thừa dịp mọi người đối chiến, đột nhiên mọc ra một vật, trong tay bạch quang vừa hiện, trực tiếp hướng về trận pháp công tới.

Nàng tu vi thấp nhất, đừng nói là tới chúng tiên, liền ngay cả Nghệ Thanh nhất thời cũng không có chú ý tới nàng. Lại nghe một tiếng ầm vang nổ vang, nguyên bản vây quanh ở phía trên phái Vô Định hộ sơn đại trận, giống như là vỡ tan mặt kiếng nổ tung.

Mọi người tất cả giật mình, tiếp theo mừng như điên.

"Hộ sơn đại trận phá rồi!" Cũng không biết là ai kêu một tiếng, chúng tiên cái này mới phản ứng được, rồi rít hướng về trong phái vọt xuống.

Nghệ Thanh trái tim căng thẳng, một kiếm ép ra chúng quốc vương, liền quay đầu bay trở về. Trong phái đều là đệ tử cấp thấp, hướng chỉ còn có sau núi đám kia yếu ớt củ cải.

Ngoài trận đang tại đối địch Úc Hồng mấy người cũng phản ứng lại, rồi rít lui về tiền điện.

Nhưng người của bọn hắn vẫn là quá ít, trước có trận pháp tại, các nàng không có nỗi lo về sau, cho nên mới có thể tạm thời bức lui bọn họ, lúc này trận pháp vừa vỡ, chúng tiên chen nhau lên, các nàng nhất thời không còn ưu thế.

Mắt thấy đầy trời tiên nhân liền muốn lao xuống, đại lượng ma khí nồng nặc đột nhiên xuất hiện, như cuồng phong hướng về chúng tiên cuồng tào mà đi. Lần nữa đem người lại cho ép trở về, có chút né tránh không kịp, trực tiếp bị ma khí ăn mòn, thân thể lập tức ăn mòn thấy xương.

"Ma tộc! Nơi này thật sự có Ma tộc!"

"Phái Vô Định quả nhiên cùng Ma tộc có chút câu kết."

"Lữ Minh nói không sai, để quân nhất định là bị bọn họ làm hại."

Chúng tiên kinh hô thành tiếng, càng thêm tức giận nhìn về phía phái Vô Định mọi người, lại kiêng kỵ đột nhiên nhiều hơn ma khí, không dám tiến lên nữa một bước.

"Ngươi làm sao đi ra?" Nghệ Thanh nhíu mày một cái, nhìn về phía bên người Lam Hoa, cái này không thêm loạn sao.

"Ngươi chỉ nói có trận pháp tại, ta không cần ra tới. Hiện tại trận pháp không phải là không có rồi sao?" Lam Hoa lạnh vèo vèo trừng mắt một cái không trung tiên nhân nói, "Lại nói cái kia hộ sơn đại trận là ta bày, phá ta lại không biết? Thiện tâm đây, nàng không sao chứ?" Hắn quét một vòng mọi người,

theo thói quen tìm bóng người của Thẩm Huỳnh, cũng không có phát hiện mục tiêu, "Người đâu?"

"Bây giờ là giữa trưa."

"Hắc?" Ý gì?

"Sư phụ đang ăn bữa trưa!"

"..." Lam Hoa khước miệng giật một cái, có nàng như vậy làm chương môn sao?

Liên như vậy nàng không ở chỗ này cũng được, vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ?

Hắn quét mắt trước chưa tỉnh hồn chúng tiên một cái, "Rốt cuộc là ai phá trận pháp?"

"Ừ..." Nghê Thanh theo bản năng nhìn về phía mới vừa phương hướng của Huệ Linh, lại phát hiện bên kia đã không còn thân ảnh của nàng, "Ồ?" Trong bụng không khỏi trầm xuống. Thần thức đảo qua, lại phát hiện nàng không biết lúc nào đã lượn quanh đi hậu điện.

"Sư phụ!" Nghê Thanh cả kinh, xoay người liền hướng hậu điện vọt tới.

Lúc này hậu điện.

Đang ăn lấy sủi cảo Thẩm Huỳnh, có chút mờ mịt nhìn một cái, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình trà xanh.

Có chuyện?

]

"Thẩm Huỳnh!" Huệ Linh đột nhiên hướng nàng nhắc lên một cái nụ cười quý dị, một mặt nắm chắc phần thắng nói, "Ngươi trốn không thoát, hôm nay ta liền thay Tiên giới trừ ngươi cái tai họa này!"

Dứt lời, nàng đột nhiên hai tay kết ấn, cả người phát ra bạch quang chói mắt, trực tiếp hướng về bốn phía quét tới, tốc độ cực nhanh, mắt thấy liền muốn đem Thẩm Huỳnh nuốt mất, thế ngàn cân treo sợi tóc, nàng đột nhiên đưa ra trống không tay trái, lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai, một cái... Bụng lên trên bàn nửa bàn còn chưa ăn xong sủi cảo.

Sau một khắc hai người thêm một nắm sủi cảo, trực tiếp tại chỗ biến mất, chỉ còn lại một tấm bày ba cái nắm không bàn.

"Sư phụ?" Nghê Thanh vọt vào, đáng tiếc vẫn là tới chậm một bước, hậu điện đã không có một bóng người.

"Chương môn nàng... Đi nơi nào?" Cùng tiến vào Úc Hồng cũng là một mặt mộng bức, "Mới vừa cái kia nữ tiên dùng rốt cuộc là thuật pháp gì?"

"Ta cũng chưa từng thấy qua!" Lam Hoa nhú mày một cái, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"... Không có sao chứ?"

"Hắn là sẽ không, lấy năng lực của thiện tâm..."

"Không! Ta nói chính là mới vừa cái đó nữ tiên... Nàng đầu không có sao chứ?"

Lại dám tới một mình đầu các nàng chương môn! Thật có dũng khí!

ヽ(❀°▽°)ﾉ thật sự muốn vậy xem!

Lam Hoa: "..."

Nghê Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy trong nháy mắt, trước mắt liền đổi một bộ cảnh tượng. Dưới chân biến thành một mảnh bãi cỏ, bốn phía không có vật gì, trừ bãi cỏ vẫn là bãi cỏ, hơn nữa một cái không thấy được đầu, trước đứng ở phía trước trà xanh cũng không thấy.

Phong cảnh có chút nhàm chán, Thẩm Huỳnh bình tĩnh nhìn một chút, sau đó một hộp ăn còn kẹp ở trên chiếc đĩa sủi cảo, ừ... Rau hẹ bánh nhân thịt.

"Thẩm Huỳnh, ngươi hại ta đến đây, hôm nay chính là ngươi thường lại thời điểm." Đột nhiên Huệ Linh âm thanh truyền tới, thanh âm kia hết sức kỳ lạ, không nói được từ đâu truyền tới. Rõ ràng không thấy được thân ảnh của nàng, thanh âm kia lại có thể chính xác truyền vào đáy tai Thẩm Huỳnh. Giống như là hoàn toàn không tồn tại ở cái thế giới này, vừa tựa hồ không chỗ nào không có mặt.

"..." Thẩm Huỳnh không trả lời, a ô lại gặm viên sủi cảo.

"Ngươi cũng đã biết, cái này là địa phương nào?"

"..." A ô a ô.

"Nơi này là gian giới, tam giới khe hở chỗ, không thuộc về bất kỳ nhất giới, thậm chí không kém thiên đạo pháp tắc. Ta biết ngươi rất lợi hại, liền ma vương cũng không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng nơi này vô biên vô hạn không có điểm cuối, dù cho ngươi có bản lĩnh thông thiên cũng không trốn thoát được."

"..." A ô, lần nữa gặm sùi cảo.

"Ta cũng không muốn như vậy, nhưng tất cả những thứ này đều là ngươi lỗi do tự mình gánh, nếu không phải là bởi vì sự xuất hiện của ngươi, ta làm sao sẽ không còn sự phụ, không còn cha, liền ngay cả Hân Hân vậy... Đây là ngươi thiếu ta."

"..." A ô, tiếp tục gặm sùi cảo.

"Các ngươi phái Vô Định cầu kết Ma tộc, tất cả đều không phải là người tốt lành gì, đặc biệt cái đó kêu Tuyên Đồng tiện nhân, lại còn câu dẫn sự phụ ta. Nếu không sự phụ ta... Cũng sẽ không bị các ngươi che giấu như vậy đối với ta. Bất quá bây giờ không có vấn đề rồi, chúng tiên sẽ vì ta giữ gìn lẽ phải, thanh trừ các ngươi những thứ này Tiên giới gieo họa."

"..." A ô, kéo dài gặm sùi cảo.

"Hừ! Chết đã đến nơi, ngươi lại còn có tâm tình ăn sùi cảo."

A ô...

"Vậy thì vĩnh viễn ở bên trong gian giới này, sám hối đi! Ta sẽ để cho ngươi..."

A ô a ô...

"Chớ ăn!"

A ô a ô a ô...

"Họ Thẩm, ngươi rốt cuộc có nghe ta đang nói chuyện hay không."

Thẩm Huỳnh ngừng một chút, một hớp ăn hết cái cuối cùng sùi cảo, thu hồi đũa đũa lúc này mới trả lời một câu, "Ồ."

"Ngươi cho rằng là gian giới cũng chỉ là như vậy phải không?" Nàng tựa hồ là giận đến gấp rồi, lạnh rên một tiếng. Sau một khắc trước mắt cảnh trí liền phát sinh biến hóa, bãi cỏ không thấy, Thẩm Huỳnh dưới chân đột nhiên xuất hiện mảng lớn dung nham, khắp nơi dị hỏa mọc um tùm, trong nháy mắt hướng về nàng thân thiêu đốt mà đi, nhưng căn bản đốt không tới nàng một chút.

Không tới hồi lâu dị hỏa biến mất rồi, mặt đất xuất hiện lớp băng thật dày, phảng phất liền với không khí đều muốn bị đông, vô số tảng băng xuất hiện, giống như gai đất hướng về nàng đâm tới, cũng đang đụng phải thân thể nàng trong nháy mắt vỡ vụn.

Băng sau khi biến mất tiếp lấy lại là gió, sau đó là lời...

Mỗi một chủng thuộc tính đều cho tới qua một lần, Thẩm Huỳnh phối hợp đứng tại chỗ, động cũng không động một cái, mãi đến bốn phía lại biến trở về cái kia mảnh bãi cỏ.

"Hừ! Ta nhìn ngươi còn có thể kiên trì bao lâu!" Huệ Linh âm thanh lạnh hơn, "Nơi này đã bị ta luyện hóa, ở bên trong gian giới này, ta mới là chúa tể."

"Xong rồi?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, hơi nheo mắt lại, "Vậy thì đến phiên ta rồi."

"Cái..."

Huệ Linh sửng sốt một chút, còn không phản ứng kịp, nguyên bản một mực đứng tại chỗ Thẩm Huỳnh, thân hình lóe lên tại chỗ biến mất. Sau một khắc đã xuất hiện tại không trung một chỗ, đột nhiên liền đưa tay hướng về nắm vào trong hư không một cái, thuận thế liền hướng về phía dưới ném xuống.

Chỉ huyền não phần phật một trận gió vang, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một bóng người khác, thẳng tắp theo bầu trời một đầu ngã xuống, một tiếng ầm vang đập xuống đất, nhập thổ 3 phần.

Huệ Linh chỉ cảm thấy ngực xông lên số lớn gai nhọn, há mồm phun ra máu tươi, toàn thân đau nhức không thể động đậy, nàng thậm chí không dám đi ngẫm nghĩ chính mình thương thế. Cả người đều còn chưa phản ứng kịp, trừng mắt to nhìn đột nhiên xít lại gần Thẩm Huỳnh, "Không... Không có khả năng! Ngươi làm sao có thể phát hiện ta!"

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, nhờ cậy! Ngươi ngay từ đầu liền nói cho nàng biết nơi này là cái lỗ, chính mình nằm ở bên khe thẳm lâu như vậy rồi độc ác, nàng không phát hiện được mới là lạ chứ? Nàng lại không mù.

"Ngươi... Rốt cuộc là người nào?" Nàng con mắt mở lớn hơn, vẫn là không thể tin được, "Giân giới rõ ràng đã bị luyện hóa, ngươi làm sao có thể đem ta kéo vào được! Chỉ có ta mới có thể không chế nơi này!"

"Ồ, bởi vì ngươi ngực dây chuyền sao?" Thẩm Huỳnh nói, "Điều thứ hai?"

Huệ Linh sắc mặt trong nháy mắt trắng nhợt, theo bản năng bưng kín ngực hướng sau chuyển, "Ngươi... Không có khả năng, ngươi làm sao biết?"

"Ai, ta không thích khi dễ cô em." Thẩm Huỳnh than một tiếng, không trả lời, lại giơ tay một cái tát đánh ra, "Nói! Ai phái ngươi đi đối phó ta? Người sau lưng ngươi là ai?"

"Ngươi nói cái gì?" Huệ Linh bị nàng chụp bối rồi, trên mặt rốt cuộc xuất hiện hốt hoảng, liệu mạng giây giũa cũng không thể theo trong đất đem mình rút ra, ngực lại bởi vì động quá ác, không ngừng khắc máu, "Ngươi có ý gì, thả... Buông ta ra."

"Chớ giả bộ!" Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, nàng luôn luôn ghét dùng đầu óc chuyện, "Cái thế giới này lên, cảm giác tồn tại của ta liền đặc biệt thấp, tất cả mọi người đều sẽ theo bản năng coi thường sự tồn tại của ta, lại duy chỉ có ngươi không biết. Hơn nữa theo lần đầu tiên gặp mặt bắt đầu, ngươi đối với ta liền có không giải thích được dịch ý, hiện tại càng là chuyện gì đều muốn cứng rắn tính trên đầu ta. Những thứ này, không phải là não tàn có thể giải thích chứ?"

Vốn là nha, Thăng Đế Đài chuyện, tóm nàng chính là cái kia cái gì lạnh cùng nàng cha, phải trừng phạt nàng cũng là cá ướp muối. Liên quan đến nàng một cái đánh đắm giả bộ (cho có khí thế) đánh rầm, nàng cùng cái này trà xanh tông cộng cũng chỉ gặp qua ba lần chứ? Nàng lại tha một vòng lớn, kiên quyết tất cả hận ý toàn bộ tập trung vào trên người nàng. Cái này hận ý không chỉ tới không giải thích được, hơn nữa tán gẫu. Căn Khôn Đại Na Di cũng không dám như vậy chuyện, trừ phi... Nàng ngay từ đầu mục tiêu chính là nàng.

"Ta... Ta không biết ngươi nói cái gì." Huệ Linh vẫn là mang theo hoảng sợ nhìn về phía nàng.

"Giả bộ liền không giống." Thẩm Huỳnh ánh mắt trầm một cái, "Nhắc tới cảm giác tồn tại chuyện này, bản thân liền có vấn đề đi. Tại sao ta vừa đến cái thế giới này liền như vậy, còn chỉ có ngươi miễn dịch, trừ phi... Người kéo ta đến cái thế giới này, chính là sai sử ngươi người kia."

"..."

"Nói! Hắn là ai? Đã làm cái gì với ta? Có mục đích gì!"

"Ngươi muốn làm gì?" Nàng càng thêm hốt hoảng, nhìn lấy đột nhiên xít lại gần người, hoảng sợ kêu to lên, "Ngươi đi ra!"

Thẩm Huỳnh trực tiếp một cái kéo xuống dây chuyền trên cổ nàng, "Hoặc là ta nên hỏi, là ai cho ngươi dây chuyền?"

"Ta không biết ngươi đang nói gì, dây chuyền là ta nhặt. Trả lại cho ta!" Nàng sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, đột nhiên gắng sức theo trong đất rút ra một cái tay, chẳng ngờ ngang gì tới muốn đem dây chuyền đoạt lại, "Đó là của ta!"

Thẩm Huỳnh phản xạ có điều kiện lấy ra một chút, nhưng vẫn là bị nàng đụng phải rũ xuống tới giấy đỏ. Sau một khắc trong tay dây chuyền đột nhiên phát một vệt màu trắng huỳnh quang, trong nháy mắt hóa thành điểm sáng biến mất rồi, lòng bàn tay chỉ còn sót lại một cái giấy đỏ.

"Dây chuyền của ta!" Huệ Linh đột nhiên trợn to hai mắt, vẻ mặt càng thêm điên cuồng, "Không! Ngươi làm cái gì..."

Nàng lời còn chưa nói hết, đột nhiên há mồm phun ra một búng máu, toàn thân cũng như mới vừa dây chuyền một dạng phát ra màu trắng quang, cả người giống như là bị đánh nát một dạng, bắt đầu phân liệt hóa thành đếm từng cái ánh quang, trên mặt là cực đoan hoảng sợ, thậm chí bắt đầu hướng người trước mắt nhờ giúp đỡ lên, "Không! Ta không muốn cản trở mà chết, mau cứu ta... Cứu ta... Cứu..."

Nàng lời còn chưa nói hết, cả người lại đã biến mất rồi. Liền ngay cả cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu vẩn vơ, không tới chốc lát thời gian, giống như là bị vạch trần vải vẽ tranh sơn dầu một dạng, tất cả cảnh tượng đều biến mất, Thẩm Huỳnh đã về tới phái Vô Định hậu điện trên ghế, trước mắt là mấy cái đĩa không.

Nàng cúi đầu nhìn một chút bắt không tay, ngây người hồi lâu, chân mày nắm chặt.

Như vậy... Liền không có ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Chương 216: Người Sau Lưng

"Sư phụ!" Nghệ Thanh phát hiện trước nhất đã trở về Thẩm Huỳnh, nghĩ muốn đi qua lại bị mười mấy cái quốc vương cuốn lấy.

Thẩm Huỳnh rời đi thời gian không ngắn, phái Vô Địch đối chiến đã có chút ít khó khăn. Mặc dù đệ tử đều không yếu, nhưng đối phương người thật sự là nhiều lắm rồi, đặc biệt là hộ sơn đại trận vừa vỡ, các nàng không thể lui được nữa, thời gian dài như vậy tiêu hao từ từ, tiên nhân cũng là sẽ mệt, quá mức thậm chí đã có đệ tử bị thương.

"Thiện tâm." Lam Hoa dùng ma khí bảo vệ mấy cái cấp thấp Địa Tiên đệ tử, một bên quay đầu lại nói, "Người làm sao mới trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"..."

"Alô, người không sao chứ?" Thấy nàng không trở về, Lam Hoa đẩy nàng một cái, "Tự nhiên dờ ra làm gì?"

"Sao rồi hả?"

"Sao rồi hả? Còn có thể sao rồi!" Lam Hoa tròn mắt nhìn nàng một cái, "Người không nhìn thấy sao? Hỗ trợ đi à!" Tiếp tục như vậy nữa, những người này liền thật muốn đánh vào phía sau núi củ cải mà rồi.

Thẩm Huỳnh ngừng đầu nhìn một chút, đầy trời đều là tiên nhân, khắp nơi đều là pháp thuật tia chớp, đầy đất đủ loại vũ khí.

Chân mày nhất thời đánh thành kết, thật đúng là... Có chút phiền!

(͡_ ͡_)#

Trầm giọng trả lời một câu, "Ồ."

Lúc này mới đứng dậy, thuận tay nhặt lên bên cạnh trên đất cầm một thanh kiếm, rút ra.

"Thiện tâm, người đi sau núi ngăn cản..." Lam Hoa vừa muốn nói, để cho nàng đi sau núi thủ một cái, dù sao Cô Nguyệt bọn họ đều tại nơi đó, hơn nữa chỉ có một trận pháp. Lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy bà vai nhất trọng, trực tiếp bị nàng liền đẩy ra.

"Nhường một tý!"

"Ồ?" Hắn một cái không có đứng vững, trực tiếp bị nàng đẩy tới trên đất, "Người làm gì..."

Vừa muốn nổi giận, lại nhìn thấy Thẩm Huỳnh đột nhiên tiến lên một bước, kiếm trong tay chuyển một cái, trực tiếp hướng về phía trước dùng sức quơ ra ngoài. Rõ ràng là rất bình thường vung lên kiếm, tức khắc trên thân kiếm lại hóa ra một đạo kinh người kiếm khí, phảng phất có thể khai thiên phá địa, trực tiếp hướng về đối diện quét tới.

Bên tai một tiếng ầm vang nổ vang, mặt đất bị phá ra một cái nhìn vực sâu không thấy đáy, toàn bộ Tiên giới giống như là bị một kiếm trực tiếp bỏ ra, to lớn vết rách hướng về phía trước kéo dài mà đi, đại địa không ngừng rung động, liền với bầu trời đều là một hồi lâu vận vẹo, phảng phất sau một khắc thì sẽ sụp đổ xuống. Chúng tiên người càng là ngay cả ngự kiếm cũng không cách nào duy trì trực tiếp rơi đầy đất.

Toàn trường yên tĩnh!

Cho nên người đều một mặt mòng bức nhìn lấy phái Vô Địch dưới núi cái kia không nhìn thấy đáy, tìm không được đầu thâm uyên, thật lâu không phản ứng kịp.

Mới vừa... Xảy ra chuyện gì?

$\Sigma q|\mathcal{I}^0|_p$

"Cút!" Một cái thanh âm đột nhiên vang lên, rõ ràng thanh âm không lớn, nhưng ở bên trong hoàn toàn yên tĩnh lại đặc biệt rõ ràng.

Chúng tiên ngực chột lạnh, không khỏi đồng loạt run một cái, toàn thân kinh mạch thật giống như bị đông lại.

Một loại sợ hãi vô ngần cảm giác trong nháy mắt đóng đầy mỗi một người trong lòng.

]

Cũng không biết là ai trước khởi đầu, xoay người ngự kiếm liền chạy như bay, thậm chí không quay đầu nhìn một cái, người động thủ là ai.

Sau một khắc, té đầy đất tiên nhân, giống như là được mở ra cái gì chốt mở một dạng, rồi rít bắt đầu ngự kiếm ngự kiếm, độn địa độn địa, hoán vân hoán vân, liền lẫn một vòng chen lẫn, tứ tán rời đi phái Vô Địch, ngăn ngừa không quá nửa phút công phu liền đi cái hoàn toàn, chỉ còn dư lại đầy đất còn chưa kịp nhặt lên pháp khí.

Vì vậy, một trận chúng tiên liên minh chinh phạt phái Vô Địch chiến đấu, tại sắp thắng lợi thời điểm đột nhiên ngừng lại, trừ phái Vô Địch mọi người trở ra, ai cũng không biết xảy ra chuyện gì, thậm chí chúng tiên cũng không biết tại sao phải chạy trốn, chẳng qua là lúc đó trong đầu tất cả mọi người chỉ còn dư lại một cái ý niệm, không đi nữa... Sẽ chết!

(3)(3)

Thập Phương Đại Lục lại khôi phục yên lặng như cũ, chẳng qua là mặt đất đột nhiên nhiều hơn một cái, bước ngang qua toàn bộ Tiên giới vết rách, không tới ba thước rộng lại sâu không thấy đáy, vận khí tốt xuyên thấu qua kẽ hở thênh thang mơ hồ còn có thể nhìn thấy ba ngàn thế giới hình ảnh.

Nửa tháng sau.

"Sau lưng Huệ Linh có người sai sử, hơn nữa có thể là người để cho chúng ta xuyên việt đến thế giới này?" Cô Nguyệt cả kinh, trực tiếp đứng lên.

"Ừm." Thẩm Huỳnh cầm lên trên bàn ly, hướng bên cạnh dời đi, mới gạt đầu một cái.

"Người nói là chúng ta là bị người kéo qua tới, mà không phải là ngoài ý muốn chuyển kiếp tới?" Cô Nguyệt có chút không dám tin nhìn về phía nàng.

"Ừm." Nàng tiếp tục gạt đầu.

Cô Nguyệt nhìn bình tĩnh Thẩm Huỳnh một cái, "Người chừng nào thì biết chuyện này?"

"Ngay từ đầu liền biết a." Nàng rắc rắc một tiếng gặm miếng trái cây.

"Ngay từ đầu... Mịa nó! Vậy người tại sao không nói cho ta?"

"Người cũng không hỏi a."

"Không hỏi người đừng nói sao?" Giữa cha cùng con gái tín nhiệm đây?

"Ta cho là người biết."

"Người con mắt nào nhìn thấy ta biết rồi?"

w(Д)w loại sự tình này ai có thể tùy tiện đoán được à?

Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, "Nội dung cốt truyện chuyện, không phải là người nói sao?"

"Ồ?" Hắn bối rối một cái, ý gì?"Cái này cùng nội dung cốt truyện có quan hệ gì?"

"Người nhìn quyển sách kia a!" Thẩm Huỳnh nhàn nhã tiếp tục gặm lấy trái cây, "Trừ ra cảm tình đùa giỡn, mặc dù quá trình hoàn toàn khác nhau, nhưng xuất hiện người, cùng kết quả cuối cùng không đều không sai biệt lắm sao?"

Cô Nguyệt thay đổi ý nghĩ tế suy nghĩ một chút, quả thực hắn nhớ những thứ kia nhân vật trong vở kịch, một cái không lọt đều xuất hiện qua rồi, nam nữ chủ cũng được, Nghệ Thanh cũng được, hơn nữa cuối cùng cánh cửa Ma giới cũng đích xác xuất hiện.

Nhưng là...

"Cái này có quan hệ gì với ta? Ta cũng không phải là người trong nội dung cốt truyện."

"Cũng là bởi vì không phải là a."

"Ý gì?" Bọn họ vốn cũng không phải là trong sách người a.

"Ai!" Thẩm Huỳnh thờ dãi một cái, buông xuống chỉ còn hột trái cây, "Ngu ba ba, người một mực nói quyển sách này là của cháu gái người. Vậy người nhớ đến quyển sách này là cái nào nhà xuất bản xuất bản? Tác giả là ai? Định giá bao nhiêu không?"

"Ai đọc sách sẽ chú ý cái này?" Hắn theo thói quen phản bác.

"Được rồi, coi như người không có chú ý, cái kia mặt bìa đây? Quyển sách này mặt bìa người chung quy xem qua đi, phong cách gì? Người có thể cụ thể nói một chút không?"

"Cái này ta đương nhiên biết, nó là..." Cô Nguyệt lời đến một nửa dừng lại, trong đầu vốn là rõ ràng ấn tượng đột nhiên liền mơ hồ, thật đúng là không nhớ nổi, cái đó mặt bìa hình dạng thế nào?

"Không nhớ nổi?"

"Tại sao sẽ như vậy?"

"Bởi vì người căn bản là không có xem qua quyển sách này, hoặc là quyển sách này vốn cũng không phải là của cháu gái người."

"Làm sao có thể, ta rõ ràng nhìn thấy, toàn bộ nghi hê cháu gái ta một mực bùng lấy nó."

"Thật sao?" Thẩm Huỳnh tiếp tục nói, "Ngươi rất sùng chính mình cháu gái chứ?"

"Đó là đương nhiên!" Mặc dù không biết nàng tại sao đột nhiên hỏi cái này, hắn vẫn là theo thói quen gật đầu, "Ta liền cái này một cái cháu gái."

"Vậy thì càng kỳ quái." Thẩm Huỳnh liếc hắn một cái nói, "Ngươi có tiền như vậy, lại thương bản thân cháu gái. Lại để cho nàng cả một cái nghi hê đều đang nhìn một quyển sách lậu sách."

"Sách lậu? Làm sao sẽ là..."

"Ngu ba ba!" Nàng cắt đứt lời của hắn, dùng tay vỗ một cái hắn vai nói, "Tiểu Hoàng vẫn là không thể chính quy xuất bản." Tào hoàng (cần quét tệt nạn) đánh không phải là, hiểu một chút!

"Ày..." Đều nói không phải là tiểu Hoàng văn... Được rồi, là có một tí tẹo như thế Hoàng.

^(*^)(oo)^

"Cho nên..." Thẩm Huỳnh đứng lên, lãnh đạm bình tĩnh đem trước mắt mâm không, cùng bên tay hắn trái cây đổi đi qua, tiếp tục nói, "Nếu như ngươi thật sự có nhìn thấy như thể một quyển sách mà nói, chỉ có thể... Là có người cố ý để cho ngươi thấy."

Cô Nguyệt nhủ mày một cái, "Ngươi nói là có người cố ý để cho ta xuyên viết đến trong quyển sách này."

"Ngươi còn tưởng rằng đây là thể giới trong sách?"

Cô Nguyệt sững sờ, "Không phải sao?"

"Thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Chương 217: Tiên Giới Dị Biến

"Không phải là có đôi lời nói, một bông hoa một thể giới các loại." Trong sách có thể giới cũng không kỳ quái chứ?

"Hoa có hay không thể giới ta không biết, nhưng hoa dầu gì là sống, sách chẳng qua là mực in thêm sợi, ngươi cảm thấy những thứ này có thể dựng dựng sinh mạng?"

"Áy..." Nói tới thật có đạo lý, hắn càng không lời chống đỡ.

"Trong sách cho dù có thể giới, cũng chỉ có nhị thứ nguyên nào động thể giới đi, còn có thể đem ngươi cái này ba thứ nguyên người kéo vào được?" Thẩm Huỳnh bên găm trái cây vừa nói, "Lui mười ngàn bước nói, nếu quả như thật là thể giới trong sách. Chúng ta cũng không phải là cao su lau, dựa vào cái gì sửa đổi đã ẩn tốt rồi nội dung cốt truyện?"

"..." Cô Nguyệt ngây dại, đáy lòng nhất thời lạnh một cái, "Ý của ngươi là nói, là người của cái thể giới này viết quyển sách này, sau đó cố ý đem chúng ta triệu hoán đến cái thể giới này? Có thể trong sách tình tiết đều là ta sau khi xuyên viết chuyện phát sinh, như vậy sách há chẳng phải là một quyển..."

"Tiên đoán sách." Thẩm Huỳnh tiếp lời.

"Cái mắng!" Dích xác có chút pháp thuật, có thể suy tính tương lai. Nhưng có đem chuyện tương lai viết thành tiểu Hoàng văn sao? Bất quá nghĩ như vậy, sợ dĩ bọn họ có thể dễ dàng như vậy sửa đổi nội dung cốt truyện, chính là bởi vì tương lai vốn là không xác định, "Tên khốn kia là ai? Ngươi theo Huệ Linh cái kia hỏi ra cái gì không?"

"Không có."

Thẩm Huỳnh lắc đầu, đem trà xanh biến mất tình cảnh, cận kề nói với hắn một lần.

Cô Nguyệt mày nhíu lại đến sâu hơn, một loại chưa bao giờ có lo âu nổi lên trong lòng, loại này cả người đều bị người khác thao túng cảm giác thật là tẻ hại thấu. Máu chốt hoàn toàn không biết đối phương là ai.

"Huệ Linh lại chết như vậy?"

"Ừm."

"Vậy người cảm thấy Huệ Linh rốt cuộc có biết hay không..."

Thẩm Huỳnh trầm mặc hồi lâu, lắc đầu nói, "Không biết chưa."

Nhìn trà xanh ban đầu cái dáng vẻ kia, không giống như là nói dối, nàng là thật sự không biết nàng đang hỏi cái gì, đơn thuần chỉ là một cái bị người lợi dụng mà không biết con cờ mà thôi.

"Người giặt giũ kia, để cho chúng ta xuyên việt đến cái thế giới này rốt cuộc muốn làm gì?" Cô Nguyệt càng tỉ mỉ nghĩ, mê đoàn lại càng lớn, "Còn có quyển sách kia, hẳn đem đo tính ra chuyện, viết thành như vậy một quyển sách nói cho ta biết, lại có mục đích gì?"

Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Có thể là... Muốn mở cánh cửa kia chứ?"

"Cửa gì... Cánh cửa Ma giới!" Cô Nguyệt cả kinh đột nhiên mở to hai mắt, tế suy nghĩ một chút trong sách nội dung cốt truyện, trận chiến cuối cùng đích xác là cánh cửa Ma giới. Thế nhưng cánh cửa không có hoàn toàn mở ra, liền bị Nghệ Thanh phong ấn rồi. Hẳn ngay từ đầu cũng rất tán thưởng bên trong nội dung cốt truyện đó Nghệ Thanh, dĩ nhiên là tại hẳn không có có trở thành đầu bếp trước. Biết nội dung cốt truyện sau, càng là hết sức muốn ngăn cản hẳn bởi vì phong ấn cánh cửa Ma giới mà chết. Nếu như quyển sách kia là cố ý nói dối hẳn, cái kia cái này chắc cũng là đối phương hy vọng nhìn thấy kết quả, "Người nói là đưa đến chúng ta xuyên việt người kia, rất có thể... Là người của Ma giới?"

]

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Cho nên... Hẳn mới có thể chỉ thị Huệ Linh kiểm định đến trong gian giới đi." Chỉ cần Thẩm Huỳnh không ở, đúng là không người nào có thể ngăn cản Ma giới xâm phạm Tiên giới. Chỉ là đối phương khả năng cũng không nghĩ ra, gian giới căn bản giam không được Thẩm Huỳnh.

Cô Nguyệt có chút nóng nảy đứng lên, xoay người hướng về bên ngoài phân phó nói, "Úc Hồng, người đi tìm Lam Hoa, để cho hẳn bày trận đi Thăng Đế Đài một chuyến." Ban đầu Thẩm Huỳnh cho Tiểu Hắc ba ngày thời gian, để cho hẳn mang đi Tiên giới ẩn núp Ma tộc. Hiện tại cũng một tháng trôi qua, cửa kia hẳn là đã biến mất mới đúng, "Nhìn một chút cái kia cánh cửa Ma giới có hay không..."

Hắn lời còn chưa nói hết, mặt đất một trận rung động, tiếng nổ thật to theo chỗ xa vô cùng truyền tới. Số lớn tiên khí chen chúc tới, như cuồng phong quét qua toàn bộ đại điện.

Cô Nguyệt trái tim căng thẳng, nhất thời có loại dự cảm bất thường, cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, vội vàng ra đại điện.

Trận kia rung động lại như cũ không có đình chỉ, hơn nữa không chỉ là phái Vô Dịch, liếc nhìn lại khắp nơi đều rung động, liền thật giống như toàn bộ thiên địa đột nhiên đều sống lại, trước điện đã đứng đầy đệ tử.

"Sự phụ..." Liền chính đang nấu cơm Nghệ Thanh đều chạy ra, trong tay còn cầm lấy xèng cơm, quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, mới quay đầu nhìn về phía xa xa chân mây sâu mặt nhãn.

"Người cảm ứng được có gì không?" Cô Nguyệt liền vội vàng hỏi, Nghệ Thanh đối với khí tức miễn cảm nhất.

Nghệ Thanh nâng lên xèng cơm chỉ hướng xa xa, "Bên kia tiên khí đang hướng bên này vọt tới, thật giống như... Bị cái gì đuổi một dạng. Ta cũng không biết là cái gì."

"Đuổi?"

"Là có đồ rút xuống." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Cô Nguyệt cả kinh, "Cái gì động..."

Hắn lời còn chưa nói hết, một đoàn khối đen dạng vật thể đột nhiên xuất hiện, lấy tốc độ cực nhanh, đối diện bay tới, trực tiếp đánh về phía Thẩm Huỳnh, "Thiện..."

"Người nào!" Đứng ở bên cạnh Thẩm Huỳnh Nghệ Thanh, phản xạ có điều kiện một nỗi xúc liền quát tới.

"Gào!" Chỉ nghe hét thảm một tiếng vang lên, toàn bộ khối đen đoàn trực tiếp bị vỡ ra, nặng nề đập ở phía trước trên tấm đá, "Mịa nó! Đầu bếp, người đánh ta làm gì?"

Thanh âm này là...

Cô Nguyệt sững sờ một chút nhìn về phía trên đất bò dậy người, "Người là Lam Hoa?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là ta, nơi này còn có trên người ai có ma khí sao?" Hắn thờ phỉ phò bò dậy, bấm cái quyết, trong nháy mắt trên người ma khí vừa thu lại, khôi phục hình người.

"Người không có việc gì ném loạn ma khí làm gì?" Cô Nguyệt liếc hắt một cái, cái kia một đoàn đen ai nhìn ra được người là ai, đáng đời bị đánh.

"Ai ném loạn rồi, ta cũng không muốn chính là bởi vì... Đúng rồi!" Hắt tựa như là nhớ tới chính sự, quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, kéo lấy nàng trên dưới quan sát một lần, "Thiện tâm, người không sao chứ? Là thiếu cánh tay vẫn là thiếu chân, mau nói cho ta biết?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh nhướn mày một cái, trực tiếp một nỗi xúc đẩy ra hắt hạnh kiểm xấu tay, "Sự phụ không việc gì, lời này của người là ý gì?"

"Thật sự không có việc gì?" Hắt một mặt hoài nghi, chân mày nhất thời vắn lên, "Ta đây tại sao đột nhiên liên tu thành thiên ma?"

"Thiên ma!" Mọi người cũng là cả kinh, "Người đột phá tu vi rồi!"

"Đúng vậy." Hắt gật đầu một cái, "Ngay vừa mới rồi tu vi của ta đột nhiên tăng vọt, trực tiếp liền thăng lên thiên ma. Ta còn tưởng rằng thiện tâm đã xảy ra chuyện gì, cho nên ta mới tới xem một chút." Theo lý thuyết, hắt chỉ có tiêu trừ chính mình cuối cùng một tia thiện tâm, mới có thể thăng lên thiên ma. Nhưng vừa vặn hắt cùng củ cải ở sau núi lập hồ viết rất tốt, đột nhiên liền thăng lên rồi.

"Người mới vừa có hay không phát sinh cái gì?" Cô Nguyệt trong lòng cái loại này dự cảm bất thường càng ngày càng nặng.

"Không có." Hắt lắc đầu một cái, "Lại đột nhiên không giải thích được nhiều hơn rất nhiều ma khí, thu đều không thu lại được." Quả nhiên trên người hắt lại từ từ có hắc khí nhô ra, mắt thấy lại phải biến đổi thành khối đen đoàn bộ đáng.

"Ma khí..." Cô Nguyệt mở to mắt, đẩy lòng đột nhiên trầm xuống, quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lập tức trầm giọng nói, "Lam Hoa, bày trận đưa chúng ta đi Thăng Đệ Đài, nhanh!"

"À?" Lam Hoa sững sờ, không hiểu hắt có ý gì, lại hay là trực tiếp điều động ma khí phá vỡ hư không.

Có thể là bởi vì đột phá tu vi nguyên nhân, hắt bày trận tốc độ rất nhanh, không tới chốc lát một cái màu đen kẽ hở liền xuất hiện tại mấy người trước mặt.

"Đi!" Cô Nguyệt trực tiếp chui vào, ba người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Trong nháy mắt trước mắt cảnh trí đổi một lần, liền đến một vùng thế giới khác. Cơ hồ là tại bước ra kẽ hở trong nháy mắt, bốn người đều cảm giác được một trận quen thuộc đùng đưa, cùng trước tại phái Vô Địch cảm nhận được, chẳng qua là càng mãnh liệt hơn, sau một khắc bọn họ liền bị tình cảnh trước mắt kinh sợ rồi.

Chỉ thấy nguyên bản tiên khí bốn phía chân trời, lúc này tiên khí mỏng manh đến mức không thể nhận ra, nguyên bản Thăng Đệ Đài hậu phương Hư Vô Chi Địa, đột nhiên xuất hiện mảng lớn màu đen. Phảng phất đem toàn bộ chân trời chia ra làm hai. Một nửa đen ngòm, một nửa trắng tuyền.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy phe kia màu đen bên trong, quái thạch mọc như rừng, dung nham khắp nơi, tràn đầy sương mù màu đen cảnh tượng.

Thoạt nhìn có chút quen mắt, Thẩm Huỳnh hơi nheo mắt lại, nơi đó là...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Chương 218: Ma Giới Sách Sử

"Ma giới!" Lam Hoa kinh hô thành tiếng, một mặt mờ mịt. Hắt là Ma tộc tự nhiên một cái cũng có thể thấy được trước mặt chính là cái gì.

Mịa nó! Cô Nguyệt sắc mặt tối sầm lại, muốn chửi má nó tâm đều có. Ma giới lại có thể sẽ xuất hiện ở nơi này, cái này cũng không chỉ là cánh cửa Ma giới. Cái này con mẹ nó là cả Ma giới đều rút xuống đi à, trực tiếp cùng Tiên giới tiếp giáp nữa à!

Nguyên bản Thăng Đệ Đài chính là Thiên Ngoại Thiên biên giới nhất địa phương, mà phía dưới cách đó không xa, chính là Hư Không Chi Địa. Cùng là cả Tiên giới biên giới, sẽ đi qua chính là một mảnh hư vô rồi. Mà bây giờ Ma giới trực tiếp xuất hiện, nhìn tình cảnh này là trực tiếp cùng Tiên giới liền với nhau.

Khó trách, mới vừa sẽ có động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ Tiên giới lác lác nửa giờ cũng không có dừng xuống. Tiên Ma hai giới vốn chính là ngang hàng tồn tại, hiện tại họp ở chung một chỗ không có cái này động tĩnh mới là lạ.

"Chuyện gì xảy ra?" Nghệ Thanh chân mày sâu mặt nhăn, nhìn trước mặt cái này có thể nói như kỳ tích tình cảnh. Ai sẽ có năng lực lực, đem toàn bộ Ma giới đều kéo đi đến Tiên giới?

"Xem ra chỉ có thể hỏi một chút đương sự ma rồi!" Cô Nguyệt âm thanh lạnh lẽo.

Vì vậy bốn người đều là tả quay đầu, nhìn chăm chú về phía trên Thăng Đế Đài một cái nào đó thân ảnh.

Ma vương toàn thân run lên, ngăn chặn nghĩ quay đầu bỏ chạy xung động, thẳng thẳng thân thể cứng ngắc, quý đến càng thêm biết điều.

"Đây là người làm?" Cô Nguyệt chỉ chỉ đột nhiên xuất hiện Ma giới, còn có phía sau hắn đã nứt ra Ma giới cửa chính.

"Oan uổng a thượng thần!" Ma vương mồ hôi lạnh rầm rầm chảy xuống, nước mắt đều muốn rớt xuống, "Ta cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra? Ta đã nghe lời của ngài, đem tất cả Ma tộc mang về. Nhưng là đột nhiên cái môn này bị mở bung ra, sau đó... Sau đó... Ta chính là chỗ này." Hắn cũng không muốn tới cái gì Quý Tiên giới a! Hắn an tâm làm một cái ma vương dễ dàng nha, đây là trên ai ghẹo ai.

Suy nghĩ một chút bây giờ Ma giới cùng Tiên giới cùng thuộc về nhất giới, ngay cả một cái cửa cũng không có. Có lẽ đi tới đi tới liền có thể đụng tới thượng thần, quá đáng sợ! Hắn liền cảm thấy toàn bộ ma sinh cũng không tốt.

(Ⅱ)

"Ma giới rơi vào Tiên giới thật không phải là người làm?" Cô Nguyệt hoài nghi.

"Thật không phải là!" Ma vương liều mạng lắc đầu, hắn sớm đã không phải là cái đó có theo đuổi ma rồi, "Ta muốn có bản lãnh này, ta cũng sẽ không chờ tới bây giờ à?" Không nói trước kết nối hai giới cần bao lớn năng lực, coi như hắn có thể ngay cả phải động, chọn một phẩm trần cũng được, đánh chết cũng sẽ không chọn Tiên giới a!

]

"Vậy ai có bản lãnh này?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

"À?" Ma vương sững sốt một chút, một mặt mù mịt, "Chuyện này... Ta đây cũng không biết a. Mở ra cánh cửa Ma giới đã rất khó khăn, huống chi liên thông hai giới, ta chưa từng nhìn thấy ai từng có năng lực như vậy. Trừ phi là..." Hắn đột nhiên ánh mắt sáng lên, như là nghĩ tới điều gì, "Thần giới người."

"Thần giới?" Mọi người sững sốt một chút.

"Ân ân ân." Ma vương lập tức gật đầu, mang chút ít hưng phấn nói, "Ban đầu tiên, thần hai giới chính là dính liền nhau. Chẳng qua là sau đó xích mích, Thần tộc gây Thiên trụ, lưu lại ngăn cách hai giới trận pháp tự thành nhất giới, như vậy mới tách ra."

"Thiên trụ..." Cô Nguyệt quay đầu nhìn về phía hắn phía sau, rách nát cánh cửa Ma giới đứng sừng sững ở một đồng đá vụn trong, trong đầu quang sáng lóe lên, "Chẳng lẽ Ma giới rơi vào Tiên giới là bởi vì... Thăng Đế Đài!"

Hắn quay đầu nhìn về phía những người khác, quả nhiên bọn họ cũng nghĩ đến một điểm này.

Mới vừa còn vây quanh ở đáy lòng sương mù, trong nháy mắt tản ra. Thẩm Huỳnh nói cái đó để cho bọn họ xuyên việt hắc thủ sau màn, mục đích là vì mở ra cánh cửa Ma giới. Nhưng chuyện này tùy tiện phải một người cũng có thể làm, vì sao khóa giới tìm bọn họ?

Hơn nữa rõ ràng trước tại phái Vô Định thời điểm, cánh cửa Ma giới cũng mở một lần, lại không có xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa tại Thẩm Huỳnh sau khi ra ngoài, cửa kia đột nhiên không giải thích được biến mất rồi.

Lúc này cánh cửa Ma giới, mặc dù đã đóng lại, nhưng vẫn đứng ở nơi này.

Nói cách khác, mở cửa là thứ yếu, trọng yếu chính là ở nơi nào mở? Rất rõ ràng Thăng Đế Đài mới là mục đích cuối cùng của hắn, không phải là vì mở ra một lỗ hổng mà thôi. Là muốn lợi dụng trên Thiên trụ kia ngăn cách trận, đem Ma giới kéo qua tới, cùng Tiên giới hoàn toàn hòa thành nhất giới.

"Người là làm sao biết chuyện của Thiên trụ?" Cô Nguyệt quét mắt nhìn hắn một cái, Thăng Đế Đài là Thiên trụ sự việc, bọn họ cũng là trước đây không lâu mới biết. Về phần cái gì ngăn cách trận pháp, càng là cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua.

"Đây là ma điển đã nói a." Ma vương trong tay chuyển một cái, lập tức móc ra một khối màu đen pháp phù, đưa tới, "Đây là tộc ta trải qua giới ma vương viết sách sử, Ma giới chỉ nhân đều biết."

"Sách sử?" Ma tộc còn có đam mê này, Cô Nguyệt thuận tay nhận lấy, theo bản năng dùng tiên khí khởi động, lại phát hiện khu bất động, khóe miệng giật một cái, không thể làm gì khác hơn là qua tay ném cho Lam Hoa.

Lam Hoa truyền một tia ma khí vào trong, sau một khắc trước mắt nhất thời bay ra xếp hàng xếp hàng màu đen kiểu chữ, phía trước nhất một hàng viết 《Ma giới điển tịch》 bốn chữ, mà phía dưới chữ nhỏ rõ ràng viết...

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Lam Hoa: "..."

Cái này con mẹ nó kêu sách sử a! Đây căn bản chính là triều đại ma vương hợp bọn viết nhật ký, không! Là khóa niên ký đi! Còn có cái này tùy ý ngữ khí là cái quý gì? Làm thành ma vương liên điểm này trình độ văn hóa, còn tràn đầy Ma tộc truyền đọc, các ngươi không cảm thấy mặt đồ sao! Chín năm giáo dục bắt buộc hiểu một chút đi à!

Còn nữa, cái đó nhiều lần xuất hiện thúy hoa là cái quý gì? Cái đó người ghi chép, không phải chính là vì mở ra cánh cửa Ma giới, tại Tiên giới cắm đầy đất nằm vùng, tiểu Hắc tiền nhiệm ma vương chứ?

Nguyên lai Ma giới sống chết muốn xâm lấn Tiên giới lý do, chính là vì thuận lợi tiền nhiệm ma vương nói yêu thương sao?

(ノ°Д°)ノ 一——

Bầy cha đây!

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người có loại tam quan đều bị trọng tổ qua một lần cảm giác nhục nhã, đột nhiên không có chút nào muốn hỏi bất kỳ liên quan với hắc thủ sau màn vấn đề là sung chuyện gì? Thằng này nhất định không phải là người để cho bọn họ xuyên việt, nhất định không đúng!

Nếu không.. Quá con mẹ nó mất thể diện!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Chương 219: Thiên Đế Chọn

Ma giới đột nhiên cùng Tiên giới kết hợp nhất giới, đưa tới toàn bộ Tiên giới khủng hoảng. Ma tộc từ trước đến giờ là Tiên giới kẻ thù chung tồn tại, có thể nói cái này hai giới trời sinh liền là đối lập.

Ngày đó dị động dừng lại, cũng đã có không ít tiên nhân đi Thăng Đế Đài phụ cận hỏi dò. Có thể là bởi vì Tiểu Hắc quân được nghiêm nguyên nhân, Ma giới đến lúc đó rất an tĩnh, cũng không có Ma tộc đột nhiên chạy đến, cho nên tạm thời còn không có đánh nhau.

Nhưng này tìm tòi vẫn là đem chúng tiên sợ đến quá sức, đây cũng không phải là mở Ma môn mà thôi, mà là cả Ma tộc đều dời đến bọn họ cách vách.

Ma tộc từ trước đến giờ hung hãn, bên trong Ma giới càng là có thập phương thiên ma, thiên ma tu vi vốn liền giống như là thiên đế. Bây giờ Tiên giới ít đi hai cái thiên đế, hưởng chi đối phương còn có một cái mạnh hơn ma vương. Cái này nếu đánh thật có lẽ toàn bộ Tiên giới đều muốn giao phó vào trong.

Trong lúc nhất thời tất cả Thăng Đế Đài phụ cận tiên nhân, đều dời sạch sẽ, các phe đại lục người tâm hoảng hoảng. Tiên Ma đại chiến chạm một cái liền bùng nổ. Duy chỉ có Thiên Ngoại Thiên trên chúng đế quân, như cũ lãnh đạm bình tĩnh!

Ma vương tính là gì, bọn họ có thượng thần a!

(づ_3_)づ ♡

~Chúng đế quân nhận được tin tức sau trong nháy mắt, cơ hồ là đồng thời đều đã nghĩ đến Thẩm Huỳnh.

Vì vậy, thật vất vả trở lại trong thân thể chính mình chúng củ cái, quay đầu lại đồng loạt gom lại phái Vô Địch.

Nhìn thấy dưới núi, đều là tà một hàng Loli... Không đúng, là thiên đế thời điểm, Cô Nguyệt mặt bá một cái liền tối rồi.

Mẹ kiếp đám này ăn chùa uống chùa cộ tưới nước, còn không kết thúc đúng không? Trên trở về tiền thuê còn không có thanh toán đây! Bọn họ đến được, lúc này còn tặng thêm một cái Bạch Đê. Vì vậy... Yên lặng tại chúng đế quân vay tiền bản trên lại thêm một bút.

Thẩm Huỳnh cũng không muốn quản những thứ này củ cái, thuận tay liền đem Tiểu Hắc chiêu đi qua. Để cho chính bọn hắn chuyện, chính mình thương lượng đi. Ngược lại lại không có người cho nàng mang thức ăn!

Cũng không biết có phải hay không là bởi vì có Lam Hoa cái này Ma tộc làm nền tảng, còn là trước kia trên Thăng Đế Đài, ma vương khôn khéo bộ dáng cho chúng đế quân lưu lại ấn tượng quá sâu. Song phương hữu hảo hội đàm đến lúc đó bất ngờ tiên tri được rất thuận lợi, chúng đế quân đối với ma vương đến không có bao nhiêu bài xích, chớ nói chi là một lời không hợp thì làm đỡ.

Mọi người đều biết, đây cũng không phải là ban đầu tiên thần hai giới thời điểm tình huống. Lúc ấy có Thiên trụ chống đỡ, hai giới chỉ cách cái trên dưới

giường, cho nên tách ra còn có thể độc lập. Ma giới cùng Tiên giới đã hòa làm một thể, tương đương với theo 1m5 giường, mở rộng thành 2m, tách ra toàn bộ thì phải sập.

Tiên giới biến thành Tiên Ma cùng giới đã là sự thật, nếu không có tách ra phương pháp, vậy cũng chỉ có thể... Chỗ thôi!

Hai giới mặc dù dung hợp, cũng may có có sẵn phân giới, chỉ cần không còn tâm gây chuyện, cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn lao gì. Tiên Ma mâu thuẫn là tránh không khỏi, cho nên yêu cầu chế định quy tắc.

Chúng để quân thương lượng với ma vương chừng mấy ngày, cuối cùng đem Tiên Ma hai giới hòa bình hữu hảo điều ước quyết định. Cơ bản duy trì ngày trước không có dung hợp trước nguyên trạng, không xâm phạm lẫn nhau, không can thiệp chuyện nội chính của nhau, nói cách khác tại địa bàn của mình, người thích sao sao.

Song phương đối với mấy cái này đều không có ý kiến, thảo luận một chút vấn đề chi tiết, liền giải tán. Ma vương cùng Thẩm Huỳnh thông báo một tiếng, liền lạnh lẽo trở về. Đến lúc đó tám cái đế quân mặt dày mày dạn lưu lại.

"Cái gì?" Thẩm Huỳnh ngẩn người, "Thục Hải, Dịch Thủy đồ chơi gì?"

]

"Thượng thần..." Chử Huyền cười hắc hắc, tiến lên giải thích, "Tứ Thần là Ma tộc, Hân Hân càng là đã ngã xuống, Thục Hải cùng Dịch Thủy đại lục không còn thiên đế canh giữ, tự nhiên muốn đẩy cá nhân đi lên."

"Sau đó..."

"Lấy thượng thần tu vi dĩ nhiên là trông coi lưỡng địa người chọn tốt nhất, hơn nữa Thục Hải cùng Dịch Thủy liên kết, vừa vặn..."

"Vừa vặn cũng cùng Ma giới liên kết?" Thẩm Huỳnh trực tiếp phơi bày.

Chử Huyền: "..."

Chúng đế quân: "..."

Có muốn hay không sắc bén như vậy? Cái này còn để cho phía sau bọn họ mà nói mở thế nào miệng.

(+__+)

~"Thẩm chương môn..." Cuối cùng vẫn Thần Qua nhắm mắt lại trước nói, "Chúng ta quả thật có để cho ngài đi uy hiếp Ma tộc ý tưởng, nhưng Thục Hải cùng Dịch Thủy cũng quả thật không có thể trường kỳ không có đế quân, nếu không ngày giờ lâu nhất định sẽ sinh ra rối loạn. Chỗ kia lại tới gần Ma giới, khó bảo toàn không đem Ma tộc liên lụy vào."

"Đúng nha, thượng thần!" Chử Huyền dùng sức gật đầu, "Hiện nay, Tiên giới cũng không có tiên nhân tu luyện đến thiên đế. Chúng ta cũng là quả thực không có cách nào mới đến..."

"Không đi!" Thẩm Huỳnh bày trên ghế, giãy cựa! Làm quan cái gì, thật là phiền phức a. Làm cái chương môn đều ngày ngày bị Ngưu ba ba buộc đi tưới nước, ngày hôm đó để nâng còn có không ăn cơm không? Không được!

"Ồ!" Chử Huyền ngây ngẩn, "Thượng thần..."

"Các ngươi không cần nói, nàng sẽ không đi." Cô Nguyệt liếc một cái nào đó buồn ngủ kẻ tham ăn một cái, làm cái gì thiên đế, cuối cùng sự tình còn chưa phải là toàn bộ giao cho hân tới làm, "Chúng ta phái Vô Định những người này liền đã đủ. Các ngươi muốn thật sự không tìm thấy người, không bằng ta cho các ngươi đề cử một?"

"Ai?"

"Dĩ nhiên là Tuân Thư á!" Hân không chút do dự liền bán đứng người nào đó lần thứ hai, "Hân hồi trước không phải là lên thượng tiên đế rồi sao? Huống chi hân vẫn là Kiếm Tiên, bàn về tu vi cũng không thể so với thiên đế kém chứ?"

Mọi người tế suy nghĩ một chút, thật đúng là. Tuy nói Tiên Đế Cùng Thiên Đế kém một cảnh giới lớn, nhưng Kiếm tu vốn là so với các tu sĩ khác mạnh hơn, do hân kế nhiệm thiên đế, quả thật có thể kẻ dưới phục tùng.

"Nhưng Tuân Thư coi như có thể kế nhiệm thiên đế, nhiều lắm là cũng chỉ có thể tiếp quản một phương đi." Bạch Đề mở miệng nhắc nhở, Tuân Thư dù sao chẳng qua là Tiên Đế, tiếp quản một phương đại lục là có thể, nhưng cùng lúc tiếp quản Thục Hải ôn hòa nước mà nói, nhất định sẽ đưa tới chúng tiên bất mãn, "Còn có một chỗ đại lục làm sao bây giờ?"

"Nhìn ta làm gì?" Cô Nguyệt lờm một cái, đã giúp các ngươi tìm một cái, một cái khác tự các ngươi rút thăm quyết định một cái không được sao?

Chúng đế quân trầm mặc, đang muốn đẩy nửa giờ mấy cái, đột nhiên điện ngoài truyền tới một tiếng ầm vang nổ vang, đại lượng tiên khí bắt đầu khởi động, tràn ngập toàn bộ đại điện, đậm đà cơ hồ phải hóa thành thực chất.

"Đây là..."

Mọi người cả kinh, rồi rít bay ra ngoài điện, lúc này mới phát hiện bầu trời đột nhiên tối xuống, đầy trời lời vân tụ tập. Bốn phía tiên khí đang điên cuồng hướng về hậu điện phương hướng vọt tới, bức bách người uy áp liền chúng để quân trong lòng đều là kinh sợ.

Mà tầng tầng tiên khí trung tâm, Nghê Thanh một tay bưng bàn bánh ngọt, một tay cầm chày cán bột, mờ mịt đứng ở chính giữa.

"Nghê Thanh, đây là thiên kiếp của ngươi!" Cô Nguyệt lập tức đoán ra là chuyện gì xảy ra, lớn tiếng nhắc nhở.

"Làm sao sẽ?" Nghê Thanh ngẩng đầu liếc bầu trời một cái, cái này mới phản ứng được, thân hình lóe lên liền đến trước mặt mọi người, liền vội vàng đem trong tay cái mâm đưa cho Thẩm Huỳnh, "Sư phụ, ngài muốn qué hoa bánh ngọt."

"Ồ, cực khổ!" Thẩm Huỳnh thuận tay nhận lấy.

Hắn lập tức lại quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt, "Ngươi ba ba..."

"Biết rồi." Không phải là nấu cơm nha, mỗi lượt thiên kiếp đều nhắc tới cái, có phiền hay không! Cô Nguyệt lập tức vẫy tay đuổi người, "Đi nhanh lên, thiên lôi muốn bỏ xuống rồi." Sẽ bỏ tới trong phái.

Nghê Thanh lúc này mới gạt đầu một cái, xoay người ngự kiếm hướng xa xa mà đi, thậm chí quên thả xuống trong tay chày cán bột.

Quả nhiên không tới năm phút, một cái lời quang chói mắt từ trên trời hạ xuống, trực tiếp bỏ về phía phương hướng của Nghê Thanh, liền với mặt đất đều là một trận đùng đưa.

"Nghê Thanh Thiếu Quân lại có thể tấn thăng, thật là thật đáng mừng!" Chúng quân để ánh mắt sáng lên, lẫn nhau nhìn thoáng qua nhau, "Nghê Thanh Thiếu Quân, giống như cũng là Kiếm Tiên đi."

"..." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, MD vẫn là không tránh khỏi, sớm biết mới vừa liền không lăm miệng đề cử Tuân Thụ rồi.

"Cô Nguyệt Thiếu Quân, xem ra Tuân Hải Đế quân vị trí..."

Cô Nguyệt sắc mặt tối sầm lại, trực tiếp đem bên hông cái khác sáo ngọc rút ra, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói, "Các vị đế quân nói rất đúng, nếu thí sinh đã chọn lựa. Không bằng chúng ta liền đến trò chuyện một chút chuyện khác, tỷ như các vị hai lần trước, tại ta phái Vô Định tiền thuê, tiền điện nước, đệ tử nhân công phục vụ phí các loại vấn đề đi."

Nói lấy trong tay cây sáo thoáng một cái, trong nháy mắt biến thành một cái bàn tính bạch ngọc.

Giờ à, tìm cho ta nhiều chuyện như vậy, không lột xuống các ngươi một lớp da, hẳn liền không họ Ngươi!

Chúng đế quân: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Chương 220: Thiên Đế Cứ Mặc Cho

Nghê Thanh lúc này Thiên kiếp tới đột nhiên, liền ngay cả chính hắn cũng không có chú ý tới. Bất quá mấy năm qua này chuyện phát sinh quá nhiều, phá Luyện Thần Chuông, chiến Thăng Đế Đài, sau đó càng là môn phái đại chiến. Giá đánh nhiều liền ngay cả hắn cũng mơ hồ cảm thấy lên cấp tiên đế cơ hội, Nghê Thanh cái này phần mềm hack có thể đột phá cũng rất bình thường.

Chẳng qua là không biết tại sao, lần này lời kiếp dường như thêm vào rất dài, mà bầu trời kiếp lời một tiếng so với một thanh âm vang lên, mỗi một đạo đều tựa hồ muốn phá vỡ chân trời.

Nguyên bản nhiều nhất bốn năm ngày liền có thể bỏ xong Thiên kiếp, lúc này lại miễn cưỡng kéo nửa tháng, Cô Nguyệt nhìn một chút chân trời ánh chớp, có loại dự cảm bất tường. Mãi đến lời kiếp sau ngheh đón ba mươi sáu đạo Hoang quang, chẳng qua là cái kia nguyên bản hẳn là hỏa hồng một mảnh Hoang Hỏa, không biết rõ làm sao, biến thành màu tím dị hỏa, chói sạch chân trời đều là một mảnh tử quang, suốt đốt sáu ngày sáu đêm.

Cô Nguyệt đều nhìn đến một trận kinh hãi, yên lặng nhỏ nước bọt một cái nào đó phần mềm hack, cường độ thiên kiếp như vậy, hẳn lại có thể cũng không có dùng bất kỳ thủ đoạn phòng ngự, cứng rắn tiếp tục chống đỡ.

Một tháng sau.

Chân trời kiếp vãn rốt cuộc tàn đi, Nghệ Thanh trở về tới rồi, trên người pháp y phá mấy chỗ, ngày trước cao bó buộc sợi tóc xoắn ở sau lưng. Rõ ràng là có chút xóc xếch đáng vẻ chán chường, lại không có từ trước đến nay hài hòa, đặc biệt là toàn thân tiên khí so với ngày trước nồng nặc gấp mấy chục lần, chỉ là nhìn lấy cũng như có nhân nhạ thiên để uy áp đập vào mặt.

Vân vân.

Thiên đế uy áp?

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

"Thẩm Huỳnh!"

"À?"

"Ta chuẩn bị xong cùng ngươi trò chuyện cuộc sống, hiện tại, lập tức, lập tức!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "... Nghệ Thanh thành công lên cấp thiên đế, trở thành Thực Hải Đế Quân chuyện đã thành định cục. Làm thành phái Vô Dịch hành chính nhân sự tổng thanh tra, Cô Nguyệt thay đổi trước dùng mọi cách từ chối thái độ, lúc này liền quyết định toàn phái dọn đi Thiên Ngoại Thiên, thống khoái để cho chúng đế quân đều có chút hoài nghi lỗi tai của mình.

Đối với cái này, Cô Nguyệt lườm một cái, bàn tính đánh đùng đùng vang. Nói nhảm, trước đây môn phái đại chiến trong phái cung điện đều rách không sai biệt lắm, tu cũng không cách nào tu không dời đi đi đâu ngủ đi. Mà phía sau núi duy nhất đáng tiền tiền thực cũng bởi vì Lam Hoa dùng ma khí bày trận nguyên nhân, bị chết không sai biệt lắm.

Cho nên chúng đệ tử thu thập xong kho hàng sau, chỉ cần đem sau núi tiên mạch vừa thu lại liền không sai biệt lắm, dọn nhà tốc độ nhanh không thể hiểu được, theo bắt đầu đến lên đường không tới nửa giờ, hơn hai trăm hào đệ tử đã mệnh mông cuộn cuộn lên đường.

Vì bớt chuyện, Cô Nguyệt trực tiếp để cho Lam Hoa phá vỡ hư không, mở ra thẳng tới Thực Hải Thiên Cung truyền tống trận, lấy tiền ăn uống danh nghĩa.

W(_ _)W

]

Cơ hồ là trong nhấp nháy, nhóm lớn đệ tử liền xuất hiện tại Thực Hải Thiên Cung bên ngoài.

Mới vừa nhận được nghênh đón tân đế quân tin tức giữ cửa tiên quan: "..."

"Thấy... Gặp qua đế quân!" Giữ cửa tiên quan ngay người hồi lâu mới phản ứng được, liền vội vàng ôm quyền hướng về Nghệ Thanh chào một cái.

"Ừm." Trên danh nghĩa đế quân Nghệ Thanh không thêm để ý gật đầu một cái, ngược lại hần chỉ phụ trách nấu cơm.

Đến lúc đó Cô Nguyệt nhìn bốn phía nhìn, nhủ mảy một cái, "Cái khác tiên quan đây? Vì sao Thiên môn chỉ có một mình ngươi?"

Tại Nghệ Thanh vượt kiếp trong một tháng này, hần tạm thời bù lại tất cả Thực Hải Thiên Cung tài liệu. Lễ ra ngày thường Thiên môn ít nhất cũng có sáu cái Huyền Tiên tu vi tiên quan giữ cửa.

Nghệ Thanh kể nhiệm Thực Hải Đế Quân sự việc, chúng đế quân vì sợ bọn họ đổi ý, ngay từ lúc hai tháng trước cũng đã chiếu cáo toàn bộ Tiên giới. Ngay tại nửa giờ sau hần còn đưa tin qua quân sự tiên quan, liền coi như bọn họ tới mau hơn nữa, cũng không khả năng Thiên môn chỉ có một người nghênh đón.

"Chuyện này..." Giữ cửa tiên quan sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, chỉ á hồi lâu cũng vừa nói ra cái lý do tới.

Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, Thiếu Đế tiên áp trực tiếp liền thả ra, "Trông coi Thiên cung quân sự tiên quan ở đâu?"

Giữ cửa tiên nhân sắc mặt càng trắng hơn, dưới chân mềm nhũn chính muốn nói chuyện, một đạo mang theo nụ cười âm thanh lại từ phía sau truyền tới, "Tân đế quân vị Lâm, Bào Hối không có từ xa tiếp đón, mong rằng đế quân không nên trách tội."

Thiên môn bên phải đột nhiên bay tới một người, thượng tiên tu vi, mặc tiên quan quần áo, cười một mặt hiền hòa. Rõ ràng nói lấy áy náy nói, trong giọng nói lại không có nửa điểm áy náy, hướng về Nghệ Thanh hư hư chào một cái, cười càng thêm rực rỡ nói, "Còn tưởng rằng đế quân ít nhất cũng cần một tháng sau mới có thể đạt tới, không nghĩ tới đến mức như thế nhanh, Bào Hối trước đó không có chuẩn bị, xin lỗi, xin lỗi!"

Hần liên tục nói xin lỗi, dĩ thường nhiệt tình tránh ra bên cạnh một bước, làm ra chủ nhân đón khách bộ dáng, "Thuộc hạ cái này liền mang đế quân đi trước Thiên cung."

Lúc này không chỉ là Cô Nguyệt, liền với Nghệ Thanh đều nhủ mảy một cái. Có thể không nên nói cái nào có vấn đề, lại không nói ra được.

"Người chính là Thiên cung quân sự tiên quan?"

"Chính là." Người kia cười càng thêm hiền hòa.

"Những người khác đâu?"

"Cái này..." Bào Hối một mặt biểu tình khổ sở, như là không biết nên từ nơi nào nói đến, hồi lâu mới thờ dãi một tiếng nói, "Ài, các vị có chỗ không biết, bây giờ Ma giới xuất hiện, nơi này lại tới gần Ma giới. Chúng ta mới vừa mất Từ Thần Đế Quân, các tiên quan đã sớm nhân tâm hoảng hốt, ngày thường cũng không dám ở tại trong thiên cung. Tân đế quân lại làm đến vội vàng, ta cái này trong thời gian ngắn... Cũng triệu tập không đồng đều bọn họ."

"Thật sao?" Cô Nguyệt thẳng tắp quét mắt nhìn hấn một cái, ánh mắt nhất thời lạnh lẽo, lý do này thật đúng là "Hợp tình hợp lý" rất a!

Trên mặt Bào Hối cười cứng một cái, theo bản năng tránh ánh mắt của hấn, tiếp tục tại trước mặt dẫn đường nói, "Tân đế quân xin mời!"

Cô Nguyệt không có hỏi lại, hướng Nghê Thanh gật đầu một cái, lúc này mới mang theo mọi người cùng nhau cung Triều Thiên bay đi.

Mới vừa bay không tới nửa khắc đồng hồ, Bào Hối lại đột nhiên ngừng lại, chỉ trước mặt ẩn tại trong tầng mây uy nghiêm cung điện nói, "Tân đế quân, nơi này chính là Thiên cung đại điện, ngày trước Từ Thần Đế Quân ở nơi này nghị sự."

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng trực tiếp xoay người lại sau này phương cung điện bay đi, không chút nào dẫn bọn hấn đi vào bộ dáng. Hồi lâu chuyện giống vậy không ngừng diễn ra.

"Tân đế quân, đây là Từ Quang Điện, là Thục Hải các quốc vương triệu kiến địa phương. Đáng tiếc hôm nay chúng quốc vương không tới kịp chạy tới, xin đế quân chớ trách."

"Tân đế quân, đây là Dục Tiên Các, là Thiên cung loại tiên thực địa phương. Nhưng hôm nay thủ các tiên quan không ở, tạm thời không vào được. Đợi đế quân ngày khác có rảnh rồi, trở lại xem không chậm."

"Tân đế quân nơi này là..."

Bào Hối kéo lấy mọi người bay một vòng, nhìn như đem mỗi chỗ đều đi giao một lần, nhưng lại mỗi chỗ đều có thể tìm được lý do cự tuyệt tiến vào bên trong. Kẻ ngu cũng nhìn ra được hấn đối với Nghê Thanh cái này nhảy dù hoàng đế mới bất mãn, hết lần này tới lần khác hấn toàn bộ hành trình giờ lên một khuôn mặt tươi cười, một bộ vì bọn họ lo nghĩ bộ dáng, để cho người bức bối đến không được.

Úc Hồng bọn họ mấy lần không nhìn được phải phân bác, tuy nhiên cũng bị Cô Nguyệt ánh mắt ra hiệu ngăn lại, mãi đến bọn họ đến tận cùng bên trong một chỗ thiên điện.

"Đây là Mịch Bảo Lâu, là Thục Hải tàng bảo khố, Thục Hải Thiên Cung địa phương trọng yếu nhất, tất cả tiên mạch Tiên bảo đều ở đây chỗ. Bên ngoài có Từ Thần Đế Quân tự mình bày trận pháp, vì tân đế quân an toàn lo nghĩ, cũng không cần thật là tốt."

Nói lấy hấn đang muốn giống như mới vừa một dạng xoay người dẫn người rời đi, trầm mặc một đường Cô Nguyệt lại đột nhiên ra tay, ngăn cản hấn.

"Tiên hữu lời này đã sai lầm rồi." Cô Nguyệt cười nói, "Nếu là như thế địa phương trọng yếu, đế quân tự nhiên không có thể bỏ mặc không quan tâm, người nói là sao?" Nói xong trực tiếp quay đầu nhìn về phía bên cạnh, "Nghê Thanh!"

Sau một khắc, đợi rất lâu rồi Nghê Thanh trong tay bạch quang vừa hiện, một thanh tiên kiếm liền xuất hiện tại trên tay.

"Chờ một chút!" Bào Hối mặt liền biến sắc, muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Nghê Thanh giơ tay vung lên, một đạo kiếm khí nhất thời hóa ra, liền hướng về trước mặt bị trận pháp nặng nề vây quanh cung điện công tới, chỉ nghe đến một tiếng âm vang nổ vang. Toàn bộ trận pháp trong nháy mắt nát hết, Tiên cung cửa chính rào một cái liền mở ra.

"Các người..." Bào Hối một mặt không dám tin tưởng, cũng không nghĩ tới mới vừa còn phối hợp một đường, làm sao đột nhiên một lời không hợp liền động thủ phá trận.

"Vị này tiên quan!" Cô Nguyệt hướng hấn lộ ra một cái, so với hấn mới vừa càng thêm nụ cười sáng lạng, gần từng chữ một, "Ta xem một đường đi tới, các cung tiên nhân không phải là bỏ bê công việc, chính là không làm tròn bổn phận. Người thân là quân sự tiên nhân nếu không quản được chúng tiên quan, vậy không bằng biến thành người khác quản một chút."

"..."

"Úc Hồng! Đưa tiên quan ra Thiên Ngoại Thiên!"

"Vâng!"

Hừ! Hấn sống hai đời, thật lâu không có gặp phải có người cho hấn chuyển thủ đoạn mềm dẻo hạ mã uy chuyện như vậy. Rất tốt! Người của Thục Hải Tiên Cung này, thành công đưa tới bản tông giám đốc chú ý!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Chương 221: Ai Là Ông Chủ

"Đế quân!" Bào Hối cả kinh, không dám tin nhìn về phía Nghệ Thanh, không nhận được tiến lên một bước nói, "Tại hạ nhưng ở Thiên cung làm mấy vạn năm quân sự tiên quan."

Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng nói, "Mấy vạn năm quân sự tiên quan, đều quân thức không được trong cung tiên nhân, tiên hữu người thật là có năng lực! Xem ra Từ Thần sở dĩ thành Ma cũng là không có đạo lý."

"Người..." Bào Hối tức giận, hẳn làm nhiều năm như vậy thiên đế tiên quan, mặc dù chỉ là thượng tiên tu vi, nhưng liền ngay cả chúng quốc vương thấy hẳn đều cực kỳ khách khí. Cái này vẫn là lần đầu tiên bị người hận nói không ra lời. Tâm tư chuyển một cái, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, hít sâu một hơi mang chút ít giấu cợt nói, "Vi này thiếu quân thật là buồn cười, người dựa vào cái gì xử lý ta, ta nhưng là Thiên cung tiên quan, chỉ có đế quân có thể xử lý. Người lại là thân phận gì, không biết còn tưởng rằng người mới là tân đế quân đây!" Hắn mang chút ít kiểm chuyện ý vị nhìn về phía Nghệ Thanh nói, "Đế quân, ngài đều không có lên tiếng hẳn liền muốn trục ta ra Thiên cung, không cảm thấy an bài như vậy có chút không ổn thỏa sao?"

Hắn lời trong lời ngoài, đều đang ám chỉ Cô Nguyệt vượt qua chức phận lòng muông dạ thú. Hơn nữa tự vào Thiên cung lên, hẳn cũng đứng là như vậy, bất kỳ một cái nào thiên đế đều nhận không được có người trèo đến trên đầu chính mình, trừ phái Vô Địch...

"Không có!" Nghệ Thanh lập tức trở lại! Nơi nào không ổn?

Liền ngay cả chúng đệ tử cũng một mặt không giải thích được rồi rít gât đầu một cái.

Đệ tử một: "Quân sự không vẫn là Cô Nguyệt trưởng lão, có vấn đề sao?"

Đệ tử hai: "Đứng nha, chương môn nói đi theo Cô Nguyệt trưởng lão có cơm ăn? Nghệ Thanh trưởng lão nấu cơm bận rộn như vậy, cái khác giao cho Cô Nguyệt trưởng lão liền tốt rồi nha!"

Đệ tử ba: "Ồ? Nguyên lai môn phái còn có một cái Nghệ Thanh trưởng lão sao? Ta mới biết được."

Đệ tử bốn: "Cái gì? Đế quân không phải là Cô Nguyệt trưởng lão sao? Ta vẫn cho là là hắn!"

Đệ tử năm: "Nói vậy, rõ ràng chương môn mới là đế quân đi!"

Cô Nguyệt: "..."

Bào Hối: "..."

Đám người này cái quý gì? Đây chính là thiên đế vị trí, tại sao bọn họ đối với một cái thiếu quân giám hộ Thiên cung, tất cả đều là một mặt đương nhiên bộ dáng? Liền ngay cả đế quân tự mình, cũng một bộ lão từ còn có việc, thiên đế vị trí ai muốn ai cầm đi biểu tình đi à?

"Úc Hồng, Tư Vũ, hai người đưa hắn đi ra ngoài!" Cô Nguyệt đề một cái cái trán, quét đám này đầy nổi hiệp một cái, lần nữa vẫy tay phân phó.

"Vâng!" Lúc này hai người không chần chờ, Tư Vũ càng là tiến lên trực tiếp một cái xốc lên người, liền hương cửa Thiên cung bay đi.

Bào Hối còn không phản ứng kịp liền đã bị người ném ra Thiên môn, "Người... Các người..." Hắn trừng mắt một cái cũng không quay đầu lại bay trở về hai người, hồi lâu mới lạnh rên một tiếng phát tay áo lưu khai. Hừ! Hắn chờ đợi bọn họ đi cầu hắn trở về!

]

Cô Nguyệt lần nữa nhìn lướt qua chúng đệ tử, lúc này mới phát phát tay nói, "Đoạn đường này các người cũng nghe rõ không phải cái nào rồi hả? Hết thấy phân công như cũ, chính mình tìm chính mình địa bàn đi. Có vấn đề tìm Úc Hồng tập hợp, giải tán!"

"Vâng!" Mọi người đồng loạt trả lời, trực tiếp hưng phấn tứ tán chiếm địa bàn đi rồi.

Nghệ Thanh càng là ngay lập tức móc ra nồi chén gạo chậu, "Sư phụ, ta mới vừa nhìn một chút, phía sau cái đó Hạo Nhật điện không tệ, lấy sạch được, nam bắc thông suốt, địa phương lại hành động lớn phòng bếp thật thích hợp, chính là yêu cầu cải tạo một chút "

"Làm rất khá!" Thẩm Huỳnh tán đồng gật đầu một cái, "Đi một chút đi, tìm Lam lão bán triệt cái lò bếp đi, hẳn làm đồ vật tặc chuyên nghiệp!"

"Vậy các người có thể phải chờ một lát." Lam Hoa chậm rãi đi tới, trong tay còn ôm lấy cái to lớn chậu bông, bên trong củi đang cố gắng tại mở ra bờ

công anh, "Ta đáp ứng củ cái huynh, trước tiên đem nó loại đến tiên thực trong vườn."

"Đầu bếp, cái kia hãy đi trước làm chút thức ăn nguội đi." Cái đó không cần lò bếp.

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Cô Nguyệt: "... " MDZZ!

Chờ một chút! Hạo Nhật điện?

Cái kia không phải chính là Thiên môn cửa vào thứ nhất Tiên điện chứ? Bọn họ muốn đem Thiên cung nhập môn đệ nhất tòa Tiên điện, đổi thành phòng bếp!

"Hai người các ngươi trở lại cho ta!"

(≥ □ ≤)

Toàn bộ Thục Hải Thiên Cung, tổng cộng có trên trăm tòa điện vũ cùng vô số tiểu Tiên cung, mà thôi hướng ở ở trong đó tiên quan có hơn ngàn người. Cô Nguyệt hiểu được Bảo Hối là ý tưởng gì, lúc trước Thục Hải thiên đế đều là Thục Hải tiên nhân. Nghệ Thanh làm thành Phụng Thương đại lục tiên nhân, đột nhiên trở thành Thục Hải thiên đế, cũng coi là nhảy dù nhân viên.

Bảo Hối làm thành trông coi toàn bộ Thiên cung quản sự tiên quan, ngày trước trừ thiên đế, dĩ nhiên là hắn lớn nhất. Sở dĩ dám khiêu khích bọn họ, cũng là ý vào hiện ở Thiên cung các tiên toàn ở trong lòng bàn tay của hắn.

Bọn họ mới tới, lớn như vậy Thiên cung muốn tiếp theo không dễ dàng, đặc biệt là ở dưới tình huống đối phương còn không phối hợp. Duy nhất sai bảo đến động mọi người chỉ có Bảo Hối, cho nên cuối cùng nhất định sẽ trở lại trên người hắn. Trước hắn mang chúng người tham quan Tiên điện thời điểm, cái gọi là vừa vặn không có ở đây quản sự, tất cả đều là hắn một tay an bài.

Hắn làm như vậy thật ra thì cũng không phải là nghĩ công khai phản đối Nghệ Thanh đăng đế, chẳng qua là tâm lý không thăng bằng, muốn phát tiết một chút mà thôi. Cái này theo hắn mở miệng một tiếng tân đế quân, lại cho tới bây giờ không có kêu lên một tiếng, Nghệ Thanh đạo hiệu cũng có thể thấy được.

Có thể có bất mãn có thể lý giải, nhưng không khác nào liền muốn nuông chiều hắn! Ai còn chưa phải là tiểu công chúa thế nào? Dựa vào cái gì nuông chiều người tiểu tính khí.

Cô Nguyệt ý tưởng rất đơn giản, các người đã nghĩ bỏ bê công việc, rất tốt! Vậy thì sau đó cũng không muốn tới rồi. Chúng ta phải Vô Địch... Không, chúng ta Vô Địch Thiên Cung bề bộn nhiều việc, không có thời gian để ý đến các người tiểu tính khí.

Cái khác để quân quả thật thiếu nhân thủ, nhưng hắn phải Vô Địch không thiếu.

Không phải là không sai khiến được sao? Vậy thì không dùng, ngược lại bọn họ muốn cung không muốn người.

Quản lý địa phương phong bế không vào được làm sao bây giờ? Phá lại vào chính là, ngược lại thể tu nhiều chính là thể lực!

Tiên quan không nguyện ý giao quyền làm sao bây giờ? Đánh một trận là tốt rồi, ngược lại vượt cấp không địch thủ!

Tiên quan liên hiệp đình công làm sao bây giờ? Đuổi là được, ngược lại lại không quen, nuôi còn lãng phí tiên thạch. Dù sao cũng phải có người nói cho bọn hắn biết, ai mới là ông chủ!

Về phần không còn quen thuộc ngoại giao nghiệp vụ tiên quan, đứt đoạn mất cùng những đại lục khác lui tới làm sao bây giờ? Ha ha, bọn họ không dám!

Đan phủ trận khí linh, quân sự bọn họ người người đầy đủ hết, còn có thể chính mình sinh sản. Lúc trước tại phải Vô Địch người nào chịu trách nhiệm quân, hiện tại như thường làm sao quân, nhiều lắm là chính là kích thích lớn điểm mà thôi.

Vì vậy, Cô Nguyệt đều không có làm sao bận tâm, không tới thời gian nửa tháng, dưới đáy đệ tử đã tự động tự phát đem toàn bộ Tiên cung đều tiếp quản đi qua, lấy không thể hiểu được tốc độ tiến vào chính quỹ. Tùy tiện còn thu phục một chút, nước chảy bèo trôi dùng để làm việc vật tiêu Tiên quan.

Mà một mực lòng tin tràn đầy mang theo một đám "Xin nghỉ" cao cấp các tiên quan, chờ lấy tân đế quân tin tức Bảo Hối, không chỉ không có chờ được trong thiên cung loạn tin tức, lại chỉ chờ đến lần lượt bị đuổi ra Thiên cung tiên quan. Mãi đến một tháng sau... Mọi người quả thực không nhịn được, đồng loạt đi trước Thiên cung hỏi dò. Lại phát hiện... Bọn họ một cái cũng không vào được rồi.

Giữ cửa tiên quan cũng đổi lại căn bản không nhận biết tiên nhân, trực tiếp liền đem mọi người đánh ra, thiếu chút nữa động thủ.

Mọi người một mặt mòng bức nhìn lấy Thiên môn khẩu —— "Vô Địch Thiên Cung" vài cái chữ to, nửa ngày không phản ứng kịp. Lúc này mới ý thức được sự tình thoát ra khỏi không chế, vị này tân đế quân cùng trong tưởng tượng không giống nhau, hắn thật giống như thật sự, không có chút nào sợ mọi người uy hiếp.

Hơn nữa còn phải biết một cái tin tức kinh người, Thục Hải Nghệ Thanh Đế Quân năm ngày sau, sẽ tại Vô Địch Thiên Cung cử hành Thừa Thiên đại

điền. Hơn nữa bọn họ những thứ này vốn nên ngay lập tức nhận được tin tức người, lại tại lúc này mới biết.

"Bào chương sự, chuyện này... Cái này có thể như thế nào cho phải!" Mọi người là thực sự luống cuống, chuyện lớn như vậy bọn họ cũng không biết, xem ra bọn họ là thực sự bị loại bỏ ở ngoài thiên cung rồi.

Sắc mặt của Bào Hối trong nháy mắt đen kịt rồi, trầm mặc hồi lâu mới cắn răng nói, "Đi! Theo ta đi Thực Hải các châu!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Chương 222: Thừa Thiên Đại Đế

Bốn ngày sau đó, Thừa Thiên đại đế đến một ngày trước.

"Cô Nguyệt trưởng lão." Một tên đệ tử bay vào chính điện, ôm quyền chào một cái, "Thực Hải mười lăm vị quốc vương đến rồi."

"Bọn họ tới đến lúc đó thật sớm." Còn tưởng rằng sẽ không tới đây, Cô Nguyệt nhượng nhượng mảy, "An bài xong xuôi là được."

"Bọn họ... Cũng không phải tới ăn mừng đăng đế, nói là có việc gấp cầu kiến Nghệ Thanh Đế Quân." Đệ tử nhíu mày một cái, có chút hơi khó nói.

"Ồ? Bọn họ có chuyện gì?" Cô Nguyệt thả xuống trong tay chương trình trong ngày sắp xếp biểu.

"Nói là vì cái gì con chột thì?"

"Bào Hối?"

"Ồ đúng! Trước khi nói đối với hắn xử lý có sai lầm thiên lệch, cho nên cùng nhau tới thỉnh cầu để quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Đệ tử mình cũng nói tới một mặt mờ mịt.

"Không nghĩ tới cái này Bào Hối còn có chút bản lĩnh!" Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, lại có thể có thể thuyết phục mười lăm vị quốc vương cùng nhau tới, chỉ bất quá cũng không có cái gì trúng dùng là được rồi, "Chính tốt giải quyết một cái chuyện này, đầu bếp đây?"

"Đầu bếp trưởng lão... Nghệ Thanh dài... Đế quân ở hậu điện nấu cơm." Đệ tử liên tục đổi nhiều lần miệng.

"Để cho Thẩm Huỳnh đi gọi hắn, nói cho hắn biết liền theo trước nói xử lý là được." Cô Nguyệt giờ giờ, tiếp tục dùng dùng rút ra bàn tính, ngày mai là Nghệ Thanh chính thức đăng đế trở thành đế quân thời gian, các phe đại lục các củ cái đều sẽ tới, hắn vẫn chờ đòi nợ đây, không rảnh quản những thứ kia kiểu cách quý.

"Vâng!" Đệ tử lập tức lui ra ngoài, ôm tâm tình kích động chạy đi tìm Thẩm Huỳnh rồi.

Chính điện tiền đình.

Từ khi cái đó thông báo đệ tử đi sau, chúng quốc vương đã đợi hai giờ, lại chậm chạp không thấy đế quân xuất hiện, mọi người không khỏi càng thêm tức giận. Vốn là nghe Bào Hối nói cái này tân đế quân không đem chúng tiên coi ra gì, bọn họ còn không tin, hôm nay tới đây bọn họ cũng là mang theo dò xét vị này tân đế quân dự định, bây giờ nhìn lại hắn đích xác có chút cuồng vọng tự đại.

Ngày trước Từ Thần Đế Quân coi như bận rộn đi nữa, đối với bọn họ vẫn là coi trọng, chưa bao giờ để cho mọi người chờ lâu như vậy qua, hơn nữa liên ly nước trà cũng không có trên. Còn chưa thấy mặt, chúng quốc vương cũng đã cho vị này tân đế quân nổi lên phản cảm.

Tuy nói bọn họ tu vi tại bên dưới Thiên Đế, hơn nữa còn phụ thuộc vào Thực Hải. Nhưng các nước từ trước đến giờ làm theo ý mình, một cái mới nhậm chức đế quân dù cho có tu vi, muốn những tay cũng là rất khó, huống chi bây giờ còn là đặc thù thời kỳ.

Có thể mọi người nhưng vẫn còn không dám trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi, lại đợi nửa giờ, mới nhìn thấy trước cái đó thông báo đệ tử trở về tới rồi. Nói là mang mấy vị đi trước thấy đế quân, giao phó xong xoay người liền hướng xa xa bay đi, một bộ rất vội vàng bộ dáng.

Chúng quốc vương trao đổi một cái ánh mắt, không có biện pháp chỉ có thể đi theo. Lại phát hiện càng bay càng xa, trực tiếp rồi đi Thiên cung phạm vi, đi tới một mảnh tương đối vắng vẻ Tiên vực. Tất cả mọi người có chút hoài nghi đệ tử này lòng mang ý đồ xấu thời điểm, nằng lại ngừng lại, chỉ chỉ trước mặt nói, "Trừ... Đế quân đang ở bên trong chờ các ngươi."

Nói xong xoay người liền bay trở về rồi, đi so với trước kia còn vội vàng.

]

Chúng quốc vương sững sờ, nhìn một chút trước mặt bay đầy không trung loạn thạch, lúc này mới nhìn thấy trung gian trên một tảng đá lớn, đang đứng một người. Mặc quần áo trắng, khắp người tiền khí tràn ra, ngay mặt sắc lạnh giả nhìn lấy mọi người, khẽ nhíu mày tựa như là có chút mất hứng. Mặc dù có ý thu liễm, nhưng mọi người vẫn là cảm thấy một cỗ bức bách người tiền áp nhào mà tới.

Mọi người không khỏi trái tim run lên, theo bản năng lùi lui một bước, bọn họ tự nhiên nhận ra vị này mới để quân, chính là ngày đó vây công phái Vô Định thời điểm, đánh bọn họ cái đó.

"Nghệ Thanh đế..."

Một vị quốc vương hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước đang muốn bắt chuyện, lại trực tiếp bị người đối diện cắt đứt.

"Bớt nói nhảm đi!" Trong tay hắn nắm cái gì, nhắm thẳng vào hướng mọi người, "Động thủ đi!" Nói xong thật giống như phát hiện cái gì không đúng, lại thu tay về, bạch quang lóe lên trong tay vật phẩm nhất thời hóa thành tiền kiếm, trong lúc nhất thời kiếm khí tràn ra.

Mọi người: "..."

Ồ ồ ồ? Có ý gì, hắn đây là muốn cùng bọn họ động thủ? Bọn họ không muốn đánh giá, chỉ muốn thật tốt nói nói đạo lý đi à!

Còn có... Hắn mới vừa cầm trong tay là xèng com đi? Tuyệt đối đúng vậy đi!

Bọn họ đã là lần thứ hai gặp được, hiện tại phát hiện không đối với (đúng) đối lại, có phải hay không là không còn kịp rồi?

"Chờ một chút!" Chúng quốc vương liền vội vàng lớn tiếng nói, "Chúng ta là tới giảng đạo lý!"

Nghệ Thanh không kiên nhẫn cau lại lông mày, khuynh khắc trong lúc đó hóa ra đầy thiên kiếm trận, bá lạp lạp nhắm thẳng vào hướng mọi người, nghiêm trang trả lời, "Ta là đang giảng đạo lý!" Sư phụ nói quyền đầu cứng mới là đạo lý cứng rắn.

Nói xong cũng không để ý người đối diện phản không phản ứng kịp, trực tiếp liền vọt tới.

Một phút đồng hồ sau.

Ngược thành một đồng chúng quốc vương: "... Bào Hối, ta R người M!

Nói xong tránh cái đó người kêu Cô Nguyệt, trực tiếp thấy đế quân là tốt chứ?

Ngày thứ hai, Thừa Thiên đại điện.

Thục Hải làm thành nhất tới gần Ma giới đại lục, bây giờ ở trong mắt của toàn bộ Tiên giới chỉ có hai chữ có thể hình dung —— lạnh lạnh!

Cho dù Ma giới bây giờ còn tính yên phận, Thục Hải cũng đổi tân đế quân, chúng tiên cũng cảm thấy cũng không có tác dụng gì, hơn phân nửa là bị người đẩy mạnh đi lên gánh trách nhiệm. Cuối cùng có một ngày, nơi này sẽ trở thành hai giới chiến trường.

Chẳng những là những đại lục khác, liền ngay cả Thục Hải biên giới tiên nhân cũng muốn như vậy.

Nhưng lệnh chúng tiên kinh ngạc chính là, vị này tân đế quân Thừa Thiên đại điện chỉ nhậm, Tiên giới cái khác thiên đế lại có thể một cái không lọt toàn bộ đến đông đủ, còn người người bị lên hậu lễ, cái kia chất đầy từng chiếc từng chiếc Tiên thuyền quả tặc, có nhiều như muốn đem nó chôn cái Thiên cung đều móc sạch bộ dáng. Hơn nữa chúng đế quân không phải là ý tứ ý tứ phái người đi trước, mà là người người tự mình đi trước chúc mừng.

Hành động này liền ngay cả một ngày trước, còn bị đánh sưng mặt sưng mũi, giận mà không dám nói chúng quốc vương đều là một mặt mòng bức. Bọn họ tự nhiên biết vị này tân đế quân là chúng đế quân đề cử, hôm đó tại phái Vô Định cũng gặp qua bản lĩnh của hắn, kiếm thuật kia, tu vi kia... Cho dù ban đầu chẳng qua là thiếu quân, đều rất làm cho người khác giật mình. Ngày hôm qua đánh một trận càng là hoàn toàn để cho bọn họ đã mất đi chống cự tâm tư. Tiên giới đệ nhất Kiếm Tiên, không! Coi như là gọi là Tiên giới đệ nhất đế quân đều không quá đáng.

Nhưng cái này cũng không có thể cải biến bọn họ cùng chúng tiên một dạng, cho là hắn chẳng qua là một bị chúng đế quân đẩy đi lên gánh trách nhiệm, tạm thời chặn lại Ma giới xâm chiếm Tiên giới con chốt thí mà thôi. Cho nên bọn họ mới có thể dám như thế xem thường vị này tân đế quân.

Vốn lấy hiện tại tình cảnh đến xem, thật giống như... Chúng đế quân cũng không phải là cái ý tứ như thế. Hơn nữa không chỉ là đối với Nghệ Thanh Đế Quân, coi như là đối với hắn mang tới cái kia hơn hai trăm tên đệ tử, cũng là cực kỳ khách khí, tha thứ đến không thể hiểu được.

Không thực địa hình, không người dẫn đường, không có việc gì... Bọn họ chờ cái hai ba ngày coi như tu hành!

Sắp xếp Tiên cung quá nhỏ ở không được, không có việc gì... Bọn họ chen một chút, đánh cái chặn đệm nằm dưới đất cũng không tệ!

Đường xá rất xa, khát nước khổ nhịn, không có việc gì... Bọn họ có Thủy thuộc tính tiên nhân, tự mình động thủ!

Thiên cung nhân thủ không đủ, không giúp được, không có việc gì... Chúng ta mang theo rất nhiều người, cứ việc sai bảo đừng khách khí!

Vì vậy mọi người quý dị phát hiện, toàn bộ Tiên cung tận chức tận trách bận bịu tứ phía tất cả đều là cái khác Thiên cung tiên quan, thật giống như hôm

nay đang để chính là bọn họ để quân một dạng. Liền ngay cả...

"Ồ, vừa vặn... Cái đó gà!"

"Gà tại!" Chử Huyền lập tức xít tới, "Tiểu Hồng cô em có chuyện gì?"

"Tây điện trận pháp ít ngày trước bị đệ tử phá rồi, trong điện sụp cái hang lớn. Cần phải đi sửa một cái, ta không giúp được..."

"Không thành vấn đề, giao cho ta!" Nói xong theo thói quen kháng lên bên cạnh đầu gối liền bay đi rồi.

Ngồi chung tại đại điện chúng quốc vương: "..."

Những thứ này thật sự là ngày thường cao cao tại thượng để quân sao? Tại sao những đệ tử kia sai sử thuần thực như vậy? Hơn nữa hần cái kia thỏa mãn hưng phấn như là chịu đền cái gì khen thưởng biểu tình là cái quỷ gì?

Nhất định là bọn họ mở mắt phương thức không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Chương 223: Nhận Đế Niềm Vui

Toàn bộ Phụng Thiên đại điện, đều là một bộ vui vẻ hòa thuận cảnh tượng, chúng quốc vương càng ngồi lại càng mừng rỡ. Bên ngoài bận rộn hơn nửa đều là những đại lực khác tiên quan, hơn nữa còn thỉnh thoảng có người đi vào kêu đi một hai cái thiên đế hỗ trợ. Từ từ trong đại điện cũng chỉ còn lại có ăn không ngồi rồi chúng quốc vương rồi. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người có chút đứng ngồi không yên, luôn cảm thấy nơi nào không đúng lắm.

Mọi người trở mắt nhìn nhau hồi lâu, trong loại tâm tình quý dị này ngồi trơ tốt mấy giờ, mới rốt cục chờ đến đại điện bắt đầu.

Đế quân Nghệ Thanh rốt cuộc tiến vào, sau lưng còn mang theo mới vừa ra đi hỗ trợ chúng các Thiên Đế, cùng với Bảo Hối nói cái đó kêu Cô Nguyệt Địch Thiếu Quân. Hần dường như cùng các thiên đế cực kỳ quen biết, vừa đi còn bên cạnh mấy vị đế quân trò chuyện cái gì, một mặt vui vẻ bộ dáng.

Mãi đến các thiên đế ngồi về chỗ cũ, chúng quốc vương cái này mới thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc nhất thời cũng không có ngừng đầu quan tâm mọi người nói cái gì, không phải là chút ít chúc mừng chi từ. Chẳng qua là toàn bộ hành trình đáp lời, chỉ có vị kia kêu Cô Nguyệt Địch Thiếu Quân, Nghệ Thanh Đế Quân đến lúc đó nửa chữ cũng không có mở miệng. Kỳ quái chính là nhìn như vậy tựa như rất thất lễ tình cảnh, các phe thiên đế lại không có cảm thấy có cái gì không đúng, phẳng phai như vậy mới là bình thường.

Chúng quốc vương càng không tiện mở miệng rồi, sờ sờ vết thương trên người, đáy lòng lại là tức giận vừa lo lắng. Vị này tân đế quân rõ ràng mềm không được cứng không xong, bọn họ cuộc sống sau này sợ sẽ không quá dễ dàng.

Nguyên bản ban đầu Nghệ Thanh tại phái Vô Địch lực chiến các phe đại lực quốc vương, chung quy sẽ có một hai cái đối với hần bất mãn. Thừa dịp lần này đại điện cơ hội, bọn họ suy nghĩ đến lúc đó thêm dầu thêm mỡ một phen thừa cơ cho hả giận. Nhưng không nghĩ tới tới tất cả đều là đế quân không nói, cái kia nhiệt tình thái độ không giống như là một phương thiên đế, đến giống như là vô địch cung tiểu tiên quan. Kỳ vọng của bọn họ hần rơi vào khoảng không, càng thêm không tốt lên tiếng, thẳng đi ra bên ngoài đột nhiên tối xuống.

Nguyên bản tiên khí bốn phía Thiên cung, không biết thế nào đột nhiên thổi qua một trận âm phong, sau một khắc sắc trời trong nháy mắt tối xuống. Mầu đen khí tức theo chỗ Thiên môn truyền tới, liền với chúng quốc vương đều không khỏi một trận xuyên thấu qua tâm lạnh.

Đây là...

"Ma khí!" Một vị quốc vương kinh hô thành tiếng, nguyên bản náo nhiệt trong điện trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy bên ngoài mảng lớn ma khí chính hướng về bên này bay tới, một người học trò vội vã đi tới thông báo.

"Bẩm chương môn, Ma vương cùng thập phương thiên ma đến rồi."

Ma vương!

Người trong điện đồng loạt hít một hơi, thập phương thiên đế đều đổi sắc mặt, vẻ mặt khẩn trương nhìn ra phía ngoài chiếm cứ mảng lớn ma khí. Liền với phía trên một mực cười nhạt Cô Nguyệt Địch Thiếu Quân cũng nhíu mày một cái, hồi lâu mới phát phát tay nói, "Đề cho bọn họ đi vào!" Hần làm sao cũng tới rồi hả?

Ma vương lại có thể tới rồi, chúng quốc vương đầu tiên là vẻ mặt căng thẳng, tiếp lấy ánh mắt sáng lên, đáy lòng lại xôn xao lên chút ít mừng rỡ, trong nháy

mắt có loại thờ một hơi cảm giác. Thiên đế kể vị Ma tộc chạy tới, cái này rất rõ ràng chính là thị uy a!

Nguyên bản Thục Hải ngay tại Ma giới phụ cận, lúc này lại là Tiên giới đại nhật tử, hiện tại Ma vương tự mình qua không tới nổi mâu thuẫn mới là lạ.

Hừ! Cái này Nghệ Thanh Đế Quân cùng cái khác thiên đế quan hệ tốt thì thế nào? Một mình hấn lợi hại hơn nữa cũng không khả năng ngăn trở toàn bộ Ma giới, đến lúc đó giúp đỡ thủ Thục Hải còn chưa phải là bọn họ những thứ này quốc vương. Tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt hấn không cố gắng đối với bọn họ, lại còn bắt bọn họ lập uy, lúc này nhìn hấn làm sao bây giờ!

Chúng quốc vương nhất thời đều có chút cảm giác hãnh diện, liền mong đợi tân đế quân bêu xấu, lại đòi lại chút ít bọn họ bị xuống mặt mũi. Không khỏi nhìn về phía cánh cửa cái kia mười mấy cái từ trong ma khí đi ra thân ảnh màu đen, chỉ thấy bọn họ bước nhanh đi vào cửa miệng, bước nhanh đi tới trong điện, sau đó...

Bịch bịch một cái đều là tà quỷ ở trong điện.

Ồ?

Chúng quốc vương: "..."

]

Chúng thiên đế: "..."

Cái quỷ gì?

($\text{D}^{\circ} \equiv \text{D}^{\circ}$)

"Ma giới tiểu Vương mang theo thập phương thiên ma, gặp qua thượng thần!" Ma vương ôm quyền hướng người phía trước sâu sâu vái ba lạy, đi theo phía sau hấn chúng thiên ma cũng là đều là tà lạy đầy đất, thái độ đó phải có nhiều cung kính có bao nhiêu cung kính.

"Yo, Tiểu Hắc!" Thẩm Huỳnh theo găm trái cây trong lúc bận rộn, giờ tay lên tiếng chào, "Ngồi sao?" Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện bên cạnh đã không có trống không cái ghế.

"Đa tạ thượng thần, ta đứng yên rất tốt, rất tốt!" Ma vương cười hắc hắc, lúc này mới bò dậy, quy quy củ củ né người đã đứng ở một bên. Sau lưng cái kia thập phương thiên ma cũng tựa như giống như chim cút, lạnh lẽo đứng ở sau lưng của hấn, liền đầu cũng không dám ngẩng lên cái loại này.

Trong điện bầu không khí trong nhảy mắt có chút quỷ dị.

Ma vương trạm này, trong nhảy mắt giống như là kích phát cái gì phạt đứng cơ quan một dạng.

Vì vậy... Các Thiên Đế cũng đứng lên: Ma vương đều đứng, làm thị Tiên Ma hai giới hữu hảo, bọn họ cũng không tiện không đứng.

Tiếp lấy... Các quốc vương cũng đứng lên: Thiên đế đều đứng, bọn họ tu vi thấp hơn, cũng không tiện không đứng.

Sau đó... Chúc mừng tiên nhân đứng lên: Thiên đế quốc vương đều đứng, bọn họ cũng không tiện không đứng.

Trong lúc nhất thời toàn bộ đại điện đều là tà đứng một mảnh, trừ một mực ngồi ở trên nhất đầu găm trái cây, cho tới bây giờ không có dừng lại người nào đó bên ngoài. Toàn bộ đại điện vang vọng đều là rắc rắc... Rắc rắc... Rắc rắc... Gặm cắn âm thanh.

Sau ba phút.

Có thể là tình cảnh quả thực quá xấu hổ, Ma vương sợ quét thượng thần hưng thịnh, lúc này mới lên tiếng.

"Nhận được tin tức chúng ta liền lập tức chạy tới, tiểu Vương ở chỗ này, chúc mừng thượng thần nhận đế niêm vui!" Ma vương cười càng thêm rực rỡ, một mặt chân thành một hồi loạn khen, "Thượng thần ngồi cái chỗ ngồi này thật là thật tới danh quy a, Thục Hải ở trên cao thần dưới sự hướng dẫn, nhất định càng ngày sẽ càng tốt. Sau đó có bất cứ chuyện gì, ta Ma giới tùy ý thượng thần sai khiến, phó canh..."

"Ta nói... Tiểu Hắc a!" Thẩm Huỳnh cắt đứt.

"Tiểu Hắc tại!"

"Làm đế quân không phải là ta." Nàng chỉ chỉ những người bên cạnh nói, "Là đầu bếp!"

Tiểu Hắc: "..."

Chúng thiên đế: "..."

Chúng quốc vương: "..."

Σ(°△°|||)⋊

Hóa ra hần liền ai là đế quân cũng không biết, liền như vậy chạy tới nịnh hót, Ma giới đều là không có liêm sỉ như vậy sao!

Chúng quốc vương cảm thấy cái này nội dung cốt truyện có chút huyền ảo.

Vân vân, chúng quốc vương một mặt mộng bức, trên đầu đang ngồi người kia là ai? Đế quân không phải là Nghệ Thanh sao? Nàng lúc nào ngồi ở chỗ đó? Nghệ Thanh vì sao lại đứng ở sau lưng nàng, hơn nữa còn một mặt tự nhiên bộ dáng?

Tại sao toàn bộ đại điện, tất cả mọi người đều làm như không thấy, tốt giống như an bài như vậy hoàn toàn không có vấn đề bộ dáng à?

Mấu chốt là... Tại sao bọn họ hiện tại mới phát hiện phía trên ngồi là nàng, không phải là Nghệ Thanh đi à?

w(ﾟДﾟ)w

"Chúc mừng đầu bếp đế quân nhận đế niệm vui." Tiểu Hắc nói gió chuyển một cái, lập tức sửa lời nói, "Đầu bếp đế quân ngồi cái chỗ ngồi này thật là thật tới danh quy a, Thục Hải tại đế quân dưới sự hướng dẫn, nhất định càng ngày sẽ càng tốt. Sau đó có bất cứ chuyện gì, ta Ma giới tùy ý thượng thần sai khiến, vào nơi dầu sôi lửa bỏng lại thật sự không chối từ!"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Thiên đế AND quốc vương: "..."

Quá không biết xấu hổ! Cái này nha chính là tạm thời đổi chứ? Nói liên tục lời kịch đều giống nhau như đúc. Còn có cái gì kêu đầu bếp đế quân, hần căn bản liền với đối phương kêu cái gì cũng không biết đi!

Các người Ma giới xác định không phải là tới hài hước?

Chúng quốc vương mơ hồ cảm thấy trong đầu có cái gì sụp đổ âm thanh, trong nháy mắt cảm thấy Tiên Ma đại chiến, khả năng mãi mãi cũng không đánh nổi rồi. Sau đó hay là trở về biết điều làm tiên đi!

Đi con mịa nó Bào Hối! Đầu là hần hại.

Toàn bộ Phụng Thiên đại điện, ở bên trong bầu không khí hết sức hài hòa kết thúc. Mãi đến rồi đi, chúng quốc vương đều là mộng bức. Cũng không biết có phải hay không là chịu mọi người thái độ ảnh hưởng, bọn họ không dám tiếp tục ở trước mặt Nghệ Thanh, lộ ra một chút tâm tình bất mãn, người người gấp lên cái đuôi làm tiên. Vốn là toàn bộ Thục Hải đều là đế quân quản lý, bọn họ là điên rồi, mới có thể tin vào lời của Bào Hối, cho là hiện tại Thục Hải thế cục sẽ có sự khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Chương 224: Nhạc Lâm Chi Uyên

Đêm khuya, hậu điện phòng bếp.

"Thượng thần, ngài lần trước để cho ta tra chuyện đã đã điều tra xong." Ma vương hạ thấp giọng, vẻ mặt thành thật nói.

"Nhanh như vậy!" Cô Nguyệt hơi kinh ngạc quay đầu lại, "Như thế nào đây?"

"Thiếu Quân đoán không sai, tiền nhiệm Ma vương khả năng thật sự còn sống." Ma vương gật đầu một cái, "Phải ta thập phương thiên ma tại Ma giới khắp nơi hỏi dò, quả thật có không ít Ma tộc tuyên bố thấy qua tung tích của hần."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, từ lần trước nhìn thấy quyền kia bấy cha Ma giới diễn tịch sau, hần liền suy đoán cái đó người giật giây, coi như không phải là Ma giới tiền nhiệm Ma vương, cũng cùng hần có quan hệ lớn lao.

"Người ở đâu?"

"Hiện tại còn không biết." Ma vương lắc đầu một cái, "Nghe được chẳng qua là một chút lời đồn đãi, nhưng vị trí cũng rất tạp, hoàn toàn không có chính xác địa chỉ. Ta cũng thăm vấn qua, lấy trước kia chút ít mai phục ở Tiên giới các ma tộc. Theo bọn họ lời muốn nói trước Ma vương cùng bọn họ mất đi liên lạc, đã có vài chục vạn năm rồi. Bọn họ thậm chí không biết Ma giới Ma vương đã đổi ma tọa rồi, liền liền cái kia kêu Tử Thần thiên ma cũng vậy."

Cái này thì khó rồi, Cô Nguyệt mày nhieu lại đến sâu hơn, nếu như ngay cả Tiểu Hắc đều tìm không ra, những người khác thì càng tìm không được.

"Vậy là ngươi sao lên làm Ma vương?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

Ma vương sững sốt một chút, không hiểu nàng tại sao hỏi như vậy, nhưng vẫn là thành thật trả lời, "Ta đánh bại tiền nhiệm Ma vương dĩ nhiên chính là tân Ma vương rồi." Hắn mang theo chút ít kiêu ngạo nói, Ma tộc từ trước đến giờ đơn giản thô bạo, ai mạnh người đó chính là Ma vương, "Ban đầu ta đem hắn đánh cùng cháu trai còn tưởng rằng hắn khi đó liền chết đây, không nghĩ tới hắn..."

"Nói cách khác, ngươi là một người cuối cùng nhìn thấy hắn." Thẩm Huỳnh nói.

Ồ? Ma vương sững sốt.

Trong mắt Cô Nguyệt sáng lên, cũng trong nháy mắt phản ứng lại, một cái kéo qua Tiểu Hắc nói, "Các ngươi ở đâu đánh?"

"Ma giới Nhạc Lâm Uyên phụ cận." Ma vương trả lời, "Khi đó chúng ta tu vi tương đối, đánh bảy tám ngày, cuối cùng ta dụng hết toàn lực mới đánh tan hắn Ma Linh, hắn rơi vào Nhạc Lâm Uyên bên trong, hắn không có còn sống... Chẳng lẽ hắn tránh ở nơi đó?"

"Nhạc Lâm Uyên ở nơi nào?" Nếu như đoán không lầm, tiền nhiệm Ma vương khi đó chính là cố ý giả chết.

"Nhạc Lâm Uyên tại Ma giới nhất cánh đông, nhanh muốn tới gần nơi biên giới rồi." Ban đầu cũng là sợ đánh hư Ma giới, bọn họ mới chọn ở nơi đó đánh nhau.

"Chúng ta bây giờ liền xuất phát, đi nơi đó nhìn một chút!"

"Được." Ma vương gật đầu một cái, mắt thấy hai người liền muốn ra khỏi phòng.

"Một đường thuận gió." Sau lưng thanh âm quen thuộc vang lên.

Cô Nguyệt ra cửa bước chân nhất thời một quai, mặt soạt một cái liền đen xuống, xoay người một cái xốc lên còn ngồi phịch ở cái ghế người nào đó, "Ngươi nha cũng cho ta đi!"

"Nhưng là sư phụ nàng..."

]

"Còn ngươi nữa!" Hắn lần nữa quay đầu nhìn về phía đang bùng nổ vị tâm người nào đó.

Nghệ Thanh: "...". Sư phụ bữa ăn khuya cũng còn chưa ăn đây?

Thẩm Huỳnh: "...". Mẹ kiếp sớm biết liền không lên tiếng.

Tiểu Hắc: "...". Cái này Cô Nguyệt Thiếu Quân, thật giống như so sánh với thần còn lợi hại hơn bộ dáng, lại nhiều một cái có thể ôm bắp đùi!

(๖o๖)

Ba ngày sau, Ma giới Nhạc Lâm Uyên.

Nhạc Lâm Uyên sở dĩ kêu danh tự này, là bởi vì chỗ kia nhiều thung lũng nhỏ, hẻm núi, đặc biệt là có một chỗ sâu không thấy đáy, ngự khí mà xuống đều cần hai ba canh giờ mới có đến đáy cốc. Hơn nữa trong cốc nhiều gió mạnh, mỗi lần có gió thổi qua, cả cái sơn cốc liền sẽ vang lên đủ loại hồi âm, giống như là nhạc khúc vang vọng tại trong sơn cốc, cho nên được đặt tên —— Nhạc Lâm Uyên.

Nơi này là Ma giới biên giới, xa hơn đi về hướng đông chính là Hư Vô Chi Địa rồi. Nơi đây ma khí mỏng manh, lại là một cái không có một ngọn cỏ địa giới, trong vòng ngàn dặm không có người ở, luôn luôn không có cái gì Ma tộc đặt chân. Ma vương ban đầu chính là đem phá hủy Ma Linh trước Ma vương Trạh Đình, đánh rớt đạo kia sâu nhất thung lũng nhỏ, hẻm núi, mới cho là hắn đã chết.

Nhưng hiện tại xem ra...

"Chuyện này... Chính là ngươi cái gọi là không có người ở?" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, chỉ chỉ trước mặt so với vô địch cung phạm vi còn lớn hơn Ma thành nói.

Không có người ở cái rắm a! Cái này đáy cốc không mẹ nó còn xây một tòa Ma thành nha! Những thứ này rậm rạp chẳng chịt thân ảnh, không phải là ma chẳng lẽ là tiên sao?

Ma vương cũng là một mặt mộng bức, hắn cũng không biết nguyên lai cái đáy cốc này, còn có lớn như vậy một tòa Ma thành a!

"Ta... Ta cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra?" Ma vương sững sờ nhìn trước mắt Ma thành, dưới chân mềm nhũn, liền vội vàng ôm lấy bên cạnh Thẩm

Huỳnh bấp dùi, "Thượng thần, người nghe ta giải thích. Ta muốn thật biết, liền sẽ không mang ngài tới."

"Được rồi được rồi!" Cô Nguyệt than một tiếng, nhìn cái này không có tiền đồ bộ dáng, người là dựa vào bán manh lên làm Ma vương sao, "Vào thành đi xem một chút chứ? Xem ra cái đó kêu Trạm Đình, tám chín phần mười ở nơi này trong thành."

"Chờ một chút!" Thấy bọn họ muốn vào thành, Ma vương liền vội vàng móc ra mấy tờ màu đen lá bùa, "Thượng thần, đây là ta chuẩn bị hội tụ ma phù, có thể đem ma khí hội tụ đến quanh thân. Như vậy người khác liền không thấy được tiên khí trên người các người rồi." Tiên nhân tiến vào Ma thành, giống như là thấp sáng cây đèn, bất kỳ ma đều có thể một cái nhìn ra. Như cái kia Trạm Đình thật ở trong thành, dễ dàng bắt gặp động rừng.

"Ừ, đa tạ!" Ba người trực tiếp nhận lấy, Cô Nguyệt lập tức dính vào trên người, quả nhiên rất nhanh liền cùng Ma vương, quanh thân trong nháy mắt bao vây chút ít hắc sắc ma khí.

Thẩm Huỳnh hiểu kỳ nhìn một chút, học dáng vẻ của hai người, đem lá bùa hướng ngực đánh một cái. Sau một khắc chỉ thấy ty ty lù lù hắc khí như là bị cái gì dẫn dắt, hội tụ tới. Kỳ quái chính là, những ma khí kia cũng không có giống như Cô Nguyệt giống như Nghê Thanh, thật chặt vây quanh tại quanh thân. Mà là đang (tạm) khoảng cách Thẩm Huỳnh một thước địa phương xa ngừng lại. Như là đang sợ hãi cái gì, chậm chạp không dám lên trước, chỉ có thể ở nằng xa một mét chung quanh lờ lờ. Không tới nửa sẽ trực tiếp đem nằng bao thành một cái bán kính một thước —— trúng đen!

"Tốt rồi!" Thẩm Huỳnh ngẩng đầu.

"Tốt cái rắm a!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cái này mẹ nó so với trước kia không có ma khí thời điểm rõ ràng hơn đi à, "Người mù a, rốt cuộc từ đâu nhìn ra tốt rồi?"

"Ai nha, thật là phiền phức a!" Thẩm Huỳnh than một tiếng, "Nếu không, Tiểu Hắc người lại cho ta một tấm."

"Được!" Ma vương lập tức lại đưa một tấm đi qua.

Thẩm Huỳnh không chậm trễ chút nào, trực tiếp vỗ vào trước ngực, sau đó... Cái đó trúng lớn hơn!

Nghê Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Tiểu Hắc: "..."

Cái quỷ gì? Tại sao liền ma khí cũng không dám đến gần Thẩm Huỳnh, các người Ma giới đồ vật, đều là như vậy kinh sợ sao?

Cô Nguyệt hít sâu một hơi, lúc này mới tiến lên một cái lộ xuống trước ngực Thẩm Huỳnh hai tờ phù, ma khí trúng trong nháy mắt biến mất, "Người không cần dấn." Dù sao thì nằng về điểm kia cảm giác tồn tại, người khác muốn phát hiện nằng cũng khó.

"Ồ."

"Còn nữa, đợi một hồi sau khi vào thành, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi, người cùng đầu bếp đợi ở đó đừng động, chờ chúng ta trở lại biết không?"

"Ồ, các người làm gì đi?"

"Còn có thể làm gì?" Cô Nguyệt trong lòng ngực xông lên một đoàn hỏa khí, "Chúng ta tới đây không phải là tìm trước Ma vương tung tích của Trạm Đình sao? Dĩ nhiên là đi hỏi thăm một chút rồi."

"Ồ, hữu dụng không?"

"Vô dụng cũng phải thử a! Người cho rằng là Trạm Đình là nhân bánh a, không tìm còn có thể từ trên trời rơi xuống..."

Ừm..

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên một đạo thân ảnh từ trên trời hạ xuống, bịch bịch một tiếng ngã ở dưới chân bốn người, trong nháy mắt đập ra một cái chùng một thước sâu hình người hăm động. Một cái nam tử áo đen, chính toàn thân co giắt nằm ở trong hố, xoay người lộ ra một tấm thanh tuấn mặt.

"Trạm Đình!" Tiểu Hắc kinh hô thành tiếng.

Nhé! Trên trời thật sự rơi Ma vương vậy.

Cô Nguyệt: "..."

Nghê Thanh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Chương 225: Phu Nhân Tha Mạng

"Kéo... Kéo ta một cái!" Trạm Đình run rẩy run rẩy hơi theo đáy hồ đưa ra một cái tay.

Bốn người lẫn nhau liếc nhau một cái, Tiểu Hắc lúc này mới tiến lên một bước, đưa tay đem người theo đáy hồ lôi đi ra, sau đó... Thuận tay trói cái kén đảo.

"Các ngươi muốn làm gì?" Trạm Đình cả người đều bị trói đã thành một cái bánh chưng, lúc này mới nhận ra được không đúng, trừng mắt về phía mấy người, "Các ngươi là ai, ta cảnh cáo các ngươi, vội vàng thả ta, nếu không có các ngươi dễ chịu."

"Trạm Đình, ngươi quả nhiên còn sống." Tiểu Hắc quét mắt nhìn hắn một cái, không chỉ như thế hắn liền tu vi cũng không có ít hơn bao nhiêu.

"Ngươi..." Trạm Đình nhìn hắn một cái, lúc này mới đột nhiên tròn to hai mắt, "Lệ Dận! Ngươi làm sao sẽ ở chỗ này?" Hắn vẻ mặt lạnh lẽo, mang chút ít phòng bị nói, "Ma vương vị trí ta đã nhường cho ngươi rồi, ngươi còn muốn làm gì?"

"Phi!" Tiểu Hắc trừng mắt liếc hắn một cái, "Ma vương rõ ràng là ta chỉ có thể dựa vào năng lực của chính mình thắng, ai mà thêm ngươi dễ cho."

"Vậy ngươi trói ta làm gì? Ta hiện tại chẳng qua là một cái ẩn cư tại Nhạc Lâm Uyên phổ thông Ma tộc, đối với ngươi không tạo được bất cứ uy hiếp gì."

"Yên tâm, sẽ không đối với ngươi như vậy. Chẳng qua là thượng thần muốn hỏi ngươi mấy cái trước kia vấn đề." Hắn nghiêm trang nói, "Ngươi nhất tốt thành thật trả lời."

"Thượng thần?" Trạm Đình sững sốt một chút, lúc này mới nhìn về phía những người khác, "Vấn đề gì?"

"Liên quan với ngươi khi đó, nghĩ phải người mở ra cánh cửa Ma giới chuyện." Cô Nguyệt tiến lên một bước, trầm giọng nói.

Trạm Đình nhũn mày một cái, đến cũng dứt khoát trực tiếp gật đầu một cái nói, "Được, ngược lại ta cũng không có cái gì có thể giấu giếm, các ngươi muốn biết cái gì, cứ hỏi chính là. Bất quá... Ta hiện tại có việc gấp, các ngươi trước tiên cần phải để cho ta trở về một chuyến."

Mấy người trầm mặc một hồi, quay đầu nhìn cách đó không xa Ma thành, có chút do dự.

"Yên tâm!" Trạm Đình lờm một cái, "Ta không có chạy trốn, trong thành đều là chút ít không có cái gì tranh đấu tâm Ma tộc, cũng không gây thương tổn được các ngươi."

Mọi người liếc nhau một cái, Tiểu Hắc lúc này mới cho hắn lỏng ra trói buộc, làm một cái phòng ngừa hắn chạy trốn thuật pháp, lúc này mới đi theo hắn cùng nhau vào thành.

Mấy người này sau khi vào thành, bọn họ mới hiểu được Trạm Đình tại sao nói bên trong thành ma không đã thương được bọn họ. Bởi vì yếu... Thật sự là quá yếu rồi. Cùng nhau đi tới, bên đường gặp phải Ma tộc, người người đều là một chút thông thường tiểu ma, tu vi cao nhất cũng chỉ là bốn năm cấp mà thôi, chứ nói chi là Thiên Ma cấp bậc rồi. Chớ nói bọn họ thấp nhất cũng có Thiếu Quân tu vi, những thứ này ma coi như mang đến Huyền Tiên cũng có thể trực tiếp đoàn diệt rồi.

Tất cả mọi người hơi kinh ngạc, không nghĩ tới trong một tòa Ma thành lớn như vậy, lại có thể hội tụ đều là cấp thấp Ma tộc. Trạm Đình đi rất nhanh, thật giống như thật vội vã làm cái gì một dạng, vừa đi còn bên thúc giục mấy người, "Ai nha, các ngươi đến lúc đó đi nhanh một chút a, chậm liền không còn kịp rồi."

]

Mấy người một mặt mừng rỡ, một đường đi theo hắn đi tới trước một tòa cung điện cao lớn mới ngừng lại. Cùng trong thành cùng một màu màu đen kiến trúc bất đồng, cái này tòa điện vũ lại là màu trắng.

Trạm Đình như là đối với nơi này rất quen thuộc, quen cửa quen nẻo liền mang theo mấy người... Chui vào cửa sau!

--

Xuyên qua một tòa trồng đầy đủ loại không biết tên hoa sơn sau, lại lượn quanh qua một vũng trong suốt cái ao, mới đi tới hậu phương một tòa lầu nhỏ trước mặt. Lầu nhỏ vô cùng tinh xảo, lầu gian treo đầy lụa trắng, thỉnh thoảng còn có ty ty lũ lũ màu trắng khí tức xẹt qua.

"Bốn phía này là..." Cô Nguyệt cả kinh, không chút ít không dám tin nhìn lấy bốn phía khí tức.

"Ừ, tiên khí!" Nghê Thanh trực tiếp gật đầu.

Bên trong Ma thành lại có thể sẽ có tiên khí tồn tại, mấy người không kịp kinh ngạc, chỉ thấy Trạm Đình bước nhanh về phía trước, dừng ở trước cửa lầu

nhỏ. Sau đó không chậm trễ chút nào, dứt khoát, nói một không hai phù phù một tiếng, quỳ ở trước cửa hô to lên tiếng.

"Phu nhân, vì phu sai lầm rồi! Ta không nên không nghe lời người, không cố gắng tu luyện cả ngày đi lung tung không nên một lời không hợp liền cùng tiểu ma đánh nhau khi dễ nhỏ yếu không nên không làm việc đàng hoàng chỉ muốn đợi ở trong phòng người không dám bởi vì cách vách tiểu ma nhiều nhìn người một cái, ta chỉ muốn chơi chết hẳn. Ta thật sự sai lầm rồi, cũng không dám nữa, nhìn tại ta ở bên ngoài quỳ ba ngày phân thượng, người liền để ta vào đi thôi?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Tiểu Hắc: "..."

Cái quỷ gì! Hóa ra hẳn như vậy vô cùng lo lắng chạy về, chỉ là vì cho lão bà nói xin lỗi!

"Phu nhân..." Trạm Đình đã gấp đến độ đang cào cửa rồi, gào đến vậy kêu là một cái lớn tiếng, dùng từ vậy kêu là một cái tê dại thịt, "Ta đều có ba ngày không thấy người rồi, tâm cũng phải nát rồi. Ngần lỗi vạn lỗi đều là lỗi của vi phu, người liền để ta vào đi thôi? Ta bảo đảm sau đó không bao giờ nữa phạm vào, người liền đi ra gặp ta một cái được không.."

Hắn lời còn chưa nói hết, đột nhiên một đạo tiên khí từ trong nhà truyền tới, không chế lâu dưới lụa trắng, hướng về Trạm Đình liền quát tới. Chỉ nghe bộp một tiếng vang, trực tiếp đem người cho rút về trong sân, còn đánh hai cái lần.

Hắn nguyên bản thanh tuấn trên mặt nhất thời xuất hiện một cái rõ ràng dấu bàn tay. Trạm Đình không thấy tức giận, ngược lại ánh mắt sáng lên, như là đã lấy được cực lớn khen thưởng, một mặt hưng phấn bỏ dậy, lại đánh về phía cánh cửa, "Phu nhân, người rốt cuộc chịu để ý đến ta rồi! Ta liền biết người chính là thương tiếc ta, chỉ cần người có thể tha thứ ta, cứ việc đánh đòn khách khí." Nói lấy ngược mặt khác nửa há hoàn hảo mặt, lại xít tới.

Mọi người: "... MDZZ!

Trong nháy mắt liền biết có người trong nhà là ai, cùng với vì sao nơi này có tiên khí nguyên nhân, trong đầu của bốn người nổi lên hai cái giống nhau chữ —— Thúy Hoa!

"Có những người khác?" Bên trong nhà đột nhiên truyền tới một đạo mang theo chút ít trong trẻo lạnh lùng giọng nữ.

Trạm Đình sửng sò, thật giống như lúc này mới nhớ tới phía sau còn đi theo người một dạng, quay đầu tròn mắt nhìn mấy người một cái mới trả lời, "Chẳng qua là một chút bất tương cam người mà thôi. Phu nhân..."

Hắn đang muốn giải thích, cánh cửa lại một tiếng cọt kẹt mở rồi, trong nháy mắt so với mới vừa còn đậm đà tiên khí liền từ bên trong truyền tới, một đạo thân ảnh chậm bước ra ngoài, nàng mặc toàn thân áo trắng, tóc đen như mực, sắc mặt mang theo chút lạnh rõ ràng, lại xinh đẹp kinh người. Phảng phất Không Cốc U Lan như vậy, làm cho người ta một loại không có từ trước đến nay cảm giác thiêng liêng thần thánh. Nàng như là Thượng Thiên hoàn mỹ nhất kiệt tác, để cho người tìm không được một tia tỷ vết nào.

Tại chỗ bốn người đồng loạt đều ngẩn ra, mỹ nhân bọn họ gặp qua không ít, nhưng đẹp đến nàng như vậy tự nhiên mà thành, lại vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Kể cả làm nữ nhân Thẩm Huỳnh đều bị kinh ngạc một chút.

"Phu nhân..." Trạm Đình nhất thời giống như chỉ nguyện thể trùng liền hướng về người trong cửa đánh tới, lại bị đối phương trong trẻo lạnh lùng ánh mắt đảo qua, nhất thời cương tại chỗ, một mặt ủy khuất.

"Ta nói rồi, đừng có lại xuất hiện ở trước mặt ta." Nữ tử mi tâm hơi hơi vắn lên.

"Phu nhân, ta thật sự sai lầm rồi." Trạm Đình nhất thời một bộ nhanh muốn khóc lên bộ dáng, "Người liền tha thứ ta đi. Ta bảo đảm sau đó tất cả đều nghe người, buổi sáng tuyệt đối không lại quán người rồi, người nói đừng là đừng, người nói mấy lần liền mấy..."

Nàng lời còn chưa nói hết, nữ tử sắc mặt đen thui, giơ tay một đạo phong quyết liền quát tới, cuốn lên người trực tiếp ném ra ngoài. Trạm Đình trong nháy mắt hóa thành chân trời một điểm đen, tiêu hóa ở trong viện.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Tiểu Hắc: "..."

Bọn họ... Mới vừa có phải hay không là nghe được cái gì mang màu sắc nội dung?

Mấy ngày tới đi du lịch

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Chương 226: Ma Môn Chân Tướng

"Các ngươi là Tiên giới chi nhân?" Nữ tử có chút kinh ngạc nhìn về phía mọi người, tiếp lấy chau mày một mặt lo âu, "Tại sao lại đi tới Ma giới?"

Mấy người sững sốt một chút, không nghĩ tới nàng lại có thể sẽ một cái nhìn ra thân phận của bọn họ, nhất thời đều là tả quay đầu nhìn về phía người nào đó, cái gì phá phờ?

Tiểu Hắc: "... Không liên quan đến chuyện của ta à? Ta cũng không biết nàng làm sao nhìn ra được.

"Các ngươi không cần khẩn trương, ta cũng không ác ý." Như là nhìn ra sự lo lắng của bọn họ, nữ tử giải thích, "Ta chẳng qua là không nghĩ tới, Ma giới ngoại trừ ta ra, còn có những thứ khác tiên nhân." Nàng bấm cái quyết, như là triệt hạ thuật pháp gì, trong lúc nhất thời nàng toàn thân tiên khí càng thêm đậm đà, tựa như phải hóa thành thực chất.

"Thiên đế!" Cô Nguyệt kinh hô thành tiếng, không nghĩ tới nàng lại có thể sẽ là thiên đế tu vi, khó trách có thể thấy được thân phận của bọn họ.

"Có lẽ các ngươi nghe nói qua ta." Nàng than một tiếng, hướng mấy người lộ ra cái nụ cười hiền hòa trầm giọng nói, "Ta là Chúc Hoa, là Thục Hải Thiên Đế."

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Tiểu Hắc: "..."

Thục... Hải!

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, chỉ chỉ bên cạnh đầu bếp nói, "Trùng hợp như vậy, hần cũng là Thục Hải Thiên Đế."

"..."

Còn nữa, nói xong kêu Thúy Hoa đây? Làm sao biến Chúc Hoa rồi, cái này Trạng Đình chẳng lẽ là người mù chữ chứ?

"Chuyện này..." Chúc Hoa một mặt kinh ngạc, mãi đến Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh gỡ xuống trước ngực lá bùa, nàng mới phản ứng được, than một tiếng, "Từ biệt Tiên giới nhiều năm, không nghĩ tới Thục Hải đã sớm đổi thiên đế rồi."

Không ngừng, còn đổi hai giới đây!

"Chúc Hoa Đế Quân." Cô Nguyệt tiến lên một bước, "Ngươi tại sao lại ở trong Ma giới? Chẳng lẽ... Là Trạng Đình gây nên?"

"Đến... Cũng không hoàn toàn là." Nàng nhíu mày một cái, như là không muốn nói tí gì, mời mấy người đang một bên ngồi xuống mới chậm rãi nói, "Các ngươi lại là như thế nào tiến vào Ma giới? Ma giới sớm bị phong cấm, tiên nhân căn bản không có khả năng đến Ma giới mới được."

Mấy người trầm mặc hồi lâu, Cô Nguyệt mới trầm giọng nói, "Ngươi không biết... Bây giờ Tiên Ma hai giới đã kết hợp nhất giới rồi sao?"

"Cái gì?" Chúc Hoa cả kinh, đột nhiên đứng lên, xiết chặt bên người tay, "Làm sao sẽ phát sinh loại sự tình này? Ma tộc quả nhiên không đáng giá tin nhiệm, ban đầu ta chính là vì ngăn cản Ma giới xâm phạm mới có thể... Không nghĩ tới bây giờ Ma vương cũng là lòng muốn dạ thủ hạ người! Nhất định phải đưa tới hai giới đại chiến không thể!"

Nàng vừa dứt lời, dưới chân Tiểu Hắc mềm nhũn, thiếu chút nữa thì từ trên ghế té xuống, "Này này này, ngươi chớ nói bậy bạ đi à, ta làm sao lại lòng muốn dạ thủ rồi hả? Ta cái gì cũng không làm được không?" Muốn chết à! Thượng thân hiểu lắm làm sao bây giờ? Xoay người liền một cái ôm lấy bắp đùi Thẩm Huỳnh, "Thượng thân, hai giới thống nhất chuyện, cùng ta một khối ma thạch quan hệ cũng không có a, ngươi nhất định phải tin tưởng ta à!"

"Cút!" Nước mũi đều cọ trên chân rồi.

"Ngươi... Ngươi là Ma vương!" Chúc Hoa một mặt kinh ngạc, cái này mới nhận ra thân phận của Tiểu Hắc.

"Không sai, ta chính là Ma vương Tiểu Hắc, yêu cùng chính nghĩa hóa thân, bình sinh lớn nhất hứng thú chính là hòa bình, thuận thiện cái loại này! Nếu ai dám khơi mào Tiên Ma cuộc chiến, ta với ai gấp!" Thượng thần mời xem ta thuần khiết ánh mắt!

(❀❀)

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Ngươi đầu gì là một cái Ma vương, có thể hay không có chút liêm sỉ! Thật mất thể diện, thật sự muốn làm bộ không nhận biết thằng này!

Chước Hoa: "... Mối Ma vương không phải là kêu Lệ Dận sao? Chẳng lẽ cũng đổi?

"Ho khan, cái đó..." Cô Nguyệt ho khan một tiếng, một cước đem Ma vương đạp đến một bên, "Ngươi không cần lo lắng, Tiên Ma hai giới đã hòa giải rồi, sẽ không đưa tới hai giới đại chiến." Chỉ cần Thẩm Huỳnh tại, sau đó Tiên Ma hai giới lui tới phỏng chừng cùng xuất hiện dưới ống kính bởi không sai biệt lắm.

"Sao lại thế..." Nàng một mặt kinh ngạc, một mặt chưa có lấy lại tinh thần tới bộ dáng. Tiên Ma đối lập đã lâu, song phương từ trước đến giờ đều là không chết không thôi, không nghĩ tới cũng sẽ có giải hòa một ngày.

"Chước Hoa Đế Quân, chúng ta lần này tới, là chuyện liên quan đến cánh cửa Ma giới, có chút vấn đề cũng muốn hỏi hỏi tiền Ma vương Trạ Đình." Cô Nguyệt do dự một chút, vẫn là thành thật mà nói ra mục đích của bọn họ.

"Cánh cửa Ma giới?" Chước Hoa nhú mày một cái.

Cô Nguyệt cho là nàng sẽ không dễ dàng đáp ứng, dù sao nàng ở lại Ma giới nhất định cũng cùng Trạ Đình có liên quan, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Chúng ta cảm thấy lần này Tiên Ma hai giới hợp hai thành một, cùng ban đầu Trạ Đình ở lại Tiên giới cánh cửa Ma giới, có chứ nhiều quan hệ, cho nên..."

"Được." Bất ngờ là nàng trực tiếp liền đáp ứng rồi, dứt khoát quay đầu nhìn về phía cánh cửa, âm thanh nhất thời lạnh lẽo, "Lăn vào!"

"Yes Sir, lăn tới rồi, lăn tới rồi." Trạ Đình trong nháy mắt theo ngoài cửa chọt hiện vào, cười vậy kêu là một cái rục rờ, "Phu nhân, ngươi rốt cuộc chịu gặp ta rồi. Ta liền biết ngươi chính là thương tiếc..."

"Im miệng!"

"Ồ." Trạ Đình giây biến ỳu khuất chìm dứt.

Chước Hoa như là lười để ý hấn, quay đầu nhìn về phía bọn họ, "Mấy vị có chuyện cứ hỏi liền vâng." Nói xong lại trợn mắt nhìn Trạ Đình một cái, "Tốt dễ trả lời."

"Được rồi phu nhân, không thành vấn đề phu nhân." Trạ Đình lập tức đứng thẳng mấy phần, muốn nhiều nhu thuận có bao nhiêu nhu thuận, xoay người nhìn về phía bọn họ, về mặt nhưng trong nháy mắt biến đổi, lại trở về cái bá khí bộ dạng của Ma vương, quả thật là không có khe hở đổi, "Chuyện gì, vội vàng hỏi, bận bịu đây!"

Mọi người: "..."

Ma giới quả nhiên là một không có liêm sỉ địa phương.

Vẫn là Cô Nguyệt trước nhất phản ứng lại, trầm giọng hỏi, "Chúng ta muốn biết cánh cửa Ma giới nhưng là ngươi sở tạo, tại Thăng Đế Đài mở ra giới môn, liền sẽ để cho hai giới dung hợp chuyện, ngươi lại là từ đâu biết được? Còn có đem ta cùng Thẩm Huỳnh kéo đến cái thế giới này, phải ngươi hay không?"

"Cái gì Thăng Đế Đài? Hai giới dung hợp?" Trạ Đình một mặt mờ mịt, "Cánh cửa Ma giới đích xác là ta tạo. Ban đầu Ma giới bị đóng chặt, ta cùng với Thúy Hoa cách nhau hai giới, cho nên thừa dịp phong ấn nói lỏng thời khắc, ta đem thủ hạ Ma tộc đưa về Tiên giới, tại Thục Hải đặc định vị trí bày cánh cửa Ma giới."

"Thục Hải!" Cô Nguyệt cả kinh, nhất thời có một cái dự cảm bất thường, không phải là...

"Đừng vậy!" Trạ Đình gạt đầu một cái, mang theo chút ít kiêu ngạo nói, "Thúy Hoa khi đó là Thục Hải Đế Quân, cánh cửa dĩ nhiên muốn bày ở nơi đó. Cửa kia thật ra thì chẳng qua là một cái đặc thù truyền tống trận mà thôi, hơn nữa muốn tổ hợp lên mới hữu dụng, cho nên Ma môn một bày ta liền phát động trận pháp, đem nàng tiếp tới rồi, hắc hắc hắc..."

"..." Mịa nó! Quả nhiên, kết quả như thế hoàn toàn không ngoài ý muốn là sung chuyện gì?

"Vậy vì sao bị ngươi phái đi những thứ kia Ma tộc, đều cho là cánh cửa Ma giới là ngay cả thông hai giới lối đi?" Nếu không Từ Thần cũng sẽ không liều mạng như thế mở cửa.

"Ồ, đó là ta gạt bọn họ." Trạm Đình một mặt bình tĩnh trả lời, không kéo cái đại kỳ ai sẽ nguyện ý giúp hắn đi Tiên giới tìm vợ, "Thật ra thì cửa kia căn bản là không mở ra."

Mọi người: "... Mẹ kiếp quá không biết xấu hổ!

Hóa ra cái gọi là xâm phạm Tiên giới kẻ hoạch, từ đầu đến bút cũng chỉ là một trận tìm vợ trò lừa bịp sao? Đột nhiên liền muốn cho mai phục ở Tiên giới nhiều năm như vậy, chỉ vì mở ra cánh cửa Ma giới các ma tộc đốt cây đèn cây.

Loại này thế quân nghiêm, tuyệt đối không thể nào là hắc thủ sau màn, tuyệt đối!

"Năm đó... Ta đúng là là bị Ma môn truyền tông đến giới này." Chúc Hoa tiến lên một bước giải thích, "Trên cửa kia có ngục trạng thuật pháp, nhưng là thực tế quả thật chỉ là một cái truyền tông trận pháp mà thôi. Hơn nữa truyền tông qua một lần sau, phải làm mất hiệu lực mới được."

Cô Nguyệt trầm mặc, mày nhíu lại đến sâu hơn. Bọn họ gặp qua hai lần cánh cửa Ma giới, cái kia rõ ràng chính là kết nối hai giới nói thông, sau đó càng là trực tiếp để cho hai giới dung hợp. Nhưng Trạm Đình không cần thiết lừa bọn họ, nếu như ban đầu cánh cửa Ma giới thật chỉ là một cái truyền tông trận, vậy khẳng định là nửa đường phát sinh biến hóa gì. Nhưng là ai có thể ở trên cánh cửa Ma giới táy máy tay chân?

Mà khi ban đầu những thứ này Ma môn chỉ vài tại Thục Hải, nhưng bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy Ma môn thời điểm, nhưng là tại Phụng Thương phái Vô Dịch.

Luôn cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp rồi, trước đây hết thảy đều mới tới đây đột nhiên ngừng lại.

Trong lúc nhất thời, toàn trường một hồi trầm mặc.

"Đầu bếp, có mang giấy bút sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

"Cái này..." Nghệ Thanh sững sờ, hồi lâu mà móc ra một khối vải trắng, cùng một chén màu đen chất lỏng, "Sư phụ, vân cầm cùng nước tương có thể không?" Hắn chỉ mang theo những thứ này.

"Thích hợp đi!" Nàng thuận tay nhận lấy đặt lên bàn.

"Người muốn làm gì?" Cô Nguyệt tò mò hỏi một câu, Thẩm Huỳnh không trả lời.

Nghệ Thanh đã hóa ra một cây bút lông đưa tới, nàng lúc này mới ở trên vân cầm kia quét quét quét tô vẽ lên tới, hồi lâu mới để bút xuống chỉ phía trên đồ án nói, "Các người gặp qua cái này sao?"

Mọi người cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy trên vải trắng nghiêng ngã vẽ ra một cái trụ tử, nhìn lấy giống như là một khối ngọc bội, kiểu dáng cũng rất phổ thông, chẳng qua là trong ngọc tâm vẽ ra một cái cổ quái đồ án.

Trạm Đình đột nhiên tròn to hai mắt, "Cái hình vẽ này là..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Chương 227: Ma Thần Thề Ấn

"Ma thần ấn!" Trạm Đình lời còn chưa nói hết, Tiểu Hắc trước một bước kinh hô thành tiếng.

"Cái gì Ma thần ấn?" Cô Nguyệt nhíu mày một cái, gấp giọng hỏi.

"Ma thần ấn là tộc ta khế ước ấn ký." Tiểu Hắc giải thích, "Ấn ký này chỉ có tại lấy chính mình Ma Linh thể, lập xuống Ma đạo khế ước thời điểm mới phải xuất hiện. Cùng tiên nhân Thiên đạo lời thề một dạng, một khi ký kết, khế ước bị Ma thần phù hộ nhất định phải hoàn thành. Nếu không này ấn sẽ để cho lập khế chi nhân bỏ ra giá lớn hơn. Nhưng là Ma thần khế, không phải là thiên ma trở lên tu vi không thể được, nếu không Ma thần thì sẽ không hưởng ứng."

"Khế ước?" Cô Nguyệt tỉ mỉ nhìn kỹ một cái cái ngọc bội kia đồ án, "Thẩm Huỳnh, cái hình vẽ này người ở đâu thấy... Chờ một chút! Ngọc bội này không phải là Huệ Linh ban đầu đeo ở trên cổ cái đó chứ?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Cái máng!" Thật đúng là, "Người là cảm thấy... Cho Huệ Linh cái ngọc bội này người, từng cùng nàng quyết định qua Ma thần khế ước, cho nên mới có thể đưa người kéo đến gian giới đi?"

"Không phải là khế ước." Thẩm Huỳnh méo một chút đầu nói, "Chính là tự mình."

"Hắc? Ý gì?" Hắc một cái không có phản ứng kịp, "Cái gì bản... Ma thần! Ngươi nói là cái ngọc bội này chính là Ma thần cho Huệ Linh?" Hắc đột nhiên đứng lên, một mặt kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Huỳnh, tại chỗ những người khác cũng là một mặt khiếp sợ.

"Ừm." Thẩm Huỳnh một mặt bình tĩnh gật đầu, quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, "Mang trái cây sao?" Luôn cảm thấy ít một chút cái gì.

"Mang... Rồi." Nghệ Thanh phản xạ có điều kiện móc túi trữ vật.

"Cái này là không thể nào." Tiểu Hắc dùng sức lắc đầu một cái, "Thượng thần, Ma thần là thủy tổ bộ tộc ta, Ma giới là cả Ma tộc đều là hắc sáng tạo. Nó là như Thiên đạo, thậm chí còn Sáng Thế thần tồn tại. Từ trước đến giờ chỉ xuất hiện tại trong truyền thuyết, không có biết đến hắc là có hay không một người khác. Cho dù có lại làm sao có thể sẽ ban thưởng loại ngọc bội này, hơn nữa cấp cho không phải là ta Ma tộc con dân, mà là một cái Tiên tu." Làm như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa a.

"Không, có thể..." Nghệ Thanh ngẩng đầu nhìn mấy người một cái, "Vi hai giới hợp nhất."

Mọi người sững sờ, trong nháy mắt phản ứng lại.

Nếu như thế gian thật sự có Ma thần mà nói, quả thực có thể để cho hai giới dung hợp thần lực, tự nhiên cũng có thể để cho hắc cùng Thẩm Huỳnh xuyên việt đi đến cái thế giới này.

Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt là nghĩ đến sâu hơn một chút, ban đầu Huệ Linh liền là dựa vào lấy khối ngọc bội này đem Thẩm Huỳnh kéo đến gian giới đi, lẽ ra vượt qua giới môn chuyện không phải dễ dàng như vậy, nếu như là tiến vào phạm trần cũng còn khá. Nếu như là tiến vào Thần giới loại này cao cấp hơn giao diện, trừ phi phi thăng, nếu không rất khó tiến vào. Chớ nói chi là cái đó chưa từng nghe nói qua gian giới, có lẽ thật sự chỉ có Ma thần có năng lực này.

Huống chi Thẩm Huỳnh sức mạnh, người không có chân chính thấy qua, căn bản sẽ không hiểu rõ. Tiên Ma hai giới hợp hai thành một chuyện, duy nhất có thể ngăn cản chuyện này, toàn bộ Tiên giới chỉ có Thẩm Huỳnh. Đưa nàng nhốt vào gian giới là biện pháp tốt nhất, coi như trời không được, nhưng ít nhất cũng có thể kéo dài thời gian.

Trên thực tế Huệ Linh làm chuyện này mặc dù ngu xuẩn, nhưng quả thật dời đi lực chú ý của bọn họ. Coi như tại lui địch sau, bọn họ cũng chỉ một lòng chuyên tâm với đề cho chúng thiên đề từ bên trong củ cái vôi vàng trở lại trong thân thể, mà không có đi chú ý cánh cửa Ma giới tình huống.

"Ý của các ngươi... Là Ma thần đem Tiên Ma hai giới hợp nhất?" Rốt cuộc nghe hiểu ngọn nguồn Chước Hoa nhủ mảy một cái, xoay người nhìn về phía Trạm Đình nói, "Kia Ma thần hiện tại lại ở nơi nào?"

Hai Ma vương đều là sững sờ, hồi lâu Trạm Đình mới một mặt lấy lòng nói, "Phu nhân, đúng như Lệ Dận từng nói, Ma thần tồn tại chẳng qua là một cái truyền thuyết mà thôi. Là thật hay giả cũng không có người biết được, chưa từng có ai từng thấy chân chính Ma thần, căn bản không người có thể tìm được hắc."

"Vậy hãy để cho hắc tới tìm chúng ta đi!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

"..."

Mọi người sững sờ, đồng loạt quay đầu mờ mịt nhìn về phía nàng.

Ý gì?

"Chẳng lẽ thượng thần có biện pháp?" Trong mắt Tiểu Hắc sáng lên, theo thói quen bắt đầu nịnh hót, "Quả nhiên không hổ là thượng thần, chính là như vậy cơ trí, thần dũng, không gì không thể, như thế muốn làm sao để cho Ma thần tới tìm chúng ta đây?"

Thẩm Huỳnh rắc rắc mấy hộp găm hết trong tay trái cây, quay đầu nhìn về phía Tiểu Hắc, đột nhiên hướng hắc nhe răng cười một tiếng, lộ ra một cái chưa bao giờ có, phảng phất xuân về hoa nở như vậy hiền hòa biểu tình.

Tiểu Hắc không có từ trước đến nay run lên, toàn thân lông tơ trong nháy mắt liền dựng lên.

]

"Tiểu Hắc a!"

"Có mặt... Khắp nơi?"

"Hôm nay khí trời tốt vô cùng, nếu không... Ngươi lập cái thẻ vui đùa một chút chứ, yêu cầu Ma thần ẩn cái loại này."

"... Hắc?"

$\sum q_i^{\circ} \mathcal{A}^{\circ} |p$

Hắn có phải điếc hay không?

Sau ba canh giờ.

"Thượng thần, thật muốn thẻ sao?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Thượng thần, lấy Ma Linh thẻ can hệ trọng đại, cần phải thận trọng xem xét mới được, ngươi nhìn muốn không hôm nào có được hay không?"

"Ừ?"

"Thượng thần, nếu không chúng ta đổi một lời thẻ ước nội dung cũng có thể à? Ta dầu gì là một cái Ma vương, lần đầu tiên lấy Ma Linh thẻ, dầu gì lập cái giúp thượng thần nhất thống tam giới các loại vĩ đại lời thẻ mới được."

"Không có hứng thú."

"Thượng thần, nếu không ngươi trước thông cái Ma giới chơi đùa một cái? Chúng ta Ma giới cực kỳ tốt chơi đùa."

"Không chơi đùa."

"Thượng thần, Trạm Đình cũng là Ma vương, hơn nữa hắn làm Ma vương thời gian so với ta lâu hơn, thẻ hiệu quả tốt hơn, nếu không đổi hắn?"

"Không quen."

"Thượng thần..."

"Im miệng, đi nhanh!"

"Yes Sir."

Một cái nào đó Ma vương lúc này mới từ bỏ ý định cúi đầu, đau khổ một tấm mặt, một bộ nhanh muốn khóc lên bộ dáng đi ra ngoài sân ương. Đờ lấy một đôi đỏ rừng rực thỏ mắt, một bên bày trận một bên kết ấn.

Ma vương cái gì, hoàn toàn không muốn làm á!

┐┐┐┐┐┐

"Thẩm Huỳnh." Có lẽ là ánh mắt của Tiểu Hắc thức sự quá oán niệm, Cô Nguyệt cũng không nhận được đầy một cái những người bên cạnh, "Ngươi thật xác định cái này cái gì Ma Linh khế ước, có thể đưa tới cái gọi là Ma thần?"

"Không xác định a!" Thẩm Huỳnh nghiêm trang lắc đầu.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Trắng đen phối: "..."

Cho nên nói... Ngươi nha chỉ là đơn thuần để cho Tiểu Hắc đi đưa một chết thử xem sao?

"Yên tâm, không có việc gì." Cũng không phải là cái gì ghê gớm lời thẻ, Thẩm Huỳnh theo bản năng tiến lên một bước, đứng cách một cái nào đó khóc chít chít Ma vương gần một chút.

Tiểu Hắc đã bày trận xong rồi, còn một hơi bày mười mấy cái trận pháp phòng ngự, lúc này mới đứng ở trung ương trận pháp, hít thở sâu tốt mấy hơi thở, như là liều mạng đang làm gì chuẩn bị tâm tư hồi lâu lại vùng vẫy gãy chết như vậy xoay người nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

"Thượng thần, thật sự không thể đổi một cái lời thẻ sao?"

Thẩm Huỳnh không trả lời, chẳng qua là giờ lên trong tay trái cây, há mồm cắn rắc rắc một thanh âm vang lên.

Tiểu Hắc thân hình co rụt lại, lập tức lại đứng về trong trận, lúc này mới giờ cao lên một tay, điều động ma khí vận với trong thanh âm, hô to lên tiếng:

Thờ Thiên chi thẻ, Ma đạo tôn thần, Ma giới chi vương Lệ Dận ở chỗ này lấy Ma Linh thẻ, theo thiên địa chi tắc, tuân đại đạo chi quy —— tối hôm nay nhất định phải để cho thượng thần Thẩm Huỳnh ăn ngọt bánh chưng, nếu làm trái lời thẻ này, nguyện nhận Ma thần phạt nặng.

Trong lúc nhất thời vang vọng âm thanh truyền khắp toàn bộ Ma thành, thật lâu không ngừng.

Cả thành: "..."

Tiểu Hắc: "..."

Thật mất thể diện, muốn khóc!

𐄂 𐄂 𐄂

"Đầu bếp."

"Tại!"

"Tôi nay làm mặn bánh chung."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Tiểu Hắc: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Trắng đen phối: "..."

Cái này cùng nói xong không giống nhau đi à?

(0'・D・)ノ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Chương 228: Ma Thần Thần Vực

Bầu trời đột nhiên tối xuống, nguyên bản chính là đáy cốc, bây giờ mây đen giăng đầy gió nổi mây vần, chân trời đông ngịt một mảnh, liền với không khí bốn phía đều như là ngưng trọng.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo màu tím ánh chớp từ trên trời hạ xuống, lấy tốc độ cực nhanh thẳng vào tiểu Hắc mi tâm. Sau một khắc mi tâm của hắn liền xuất hiện một cái cùng trên ngọc bội giống nhau như đúc đồ án màu đỏ.

"Thật sự là Ma thần ấn!" Cô Nguyệt cả kinh, không nghĩ tới nói chuyện vớ vẩn như vậy lời thề thật đúng là giáng xuống Ma thần ấn, quả nhiên chỉ cần là thiên ma trở lên tu vi ma, liền có thể kích động cái này sao?

Tiểu Hắc theo bản năng sờ sờ thân thể, cũng còn khá cũng còn khá không có cụt tay không thiếu chân, cái này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lấy lòng nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Thượng thần, ta không có..."

"Sư phụ bánh chung mặn gói kỹ." Lời còn chưa nói hết, Nghê Thanh đột nhiên đề lên trên tay chuỗi dài bánh chung.

Có muốn nhanh như vậy hay không, hắn là cố ý đi, tuyệt đối đúng vậy đi.

O(≥ 𐄂 ≤)O

"Thượng thần, người mới vừa ăn bánh ngọt sẽ chóng được, nếu không chờ sẽ lại ăn?" Nghiêm trang.

"Sư phụ, ta chuẩn bị linh trà." Móc ra trà.

"..."

"Thượng thần, bánh ngọt cùng bánh chung đều làm như thế, ăn chung nhiều ghen a." Tiếp tục khuyên.

"Sư phụ, ta cái này có trái cây." Móc ra trái cây.

"..."

"Thượng thần, người nhìn cái này bánh chưng mới vừa gói kỹ, nấu chín còn muốn một đoạn thời gian, không bằng ăn trước ngọt."

"Ngự Thủy Dị Hỏa Quyết, sư phụ, quen." Đưa tới.

"..."

('□') 〰

Hất bàn! Còn có nhường hay không người thật tốt làm mà rồi!

Nghệ Thanh: Không người có thể nghỉ ngơi chuyên nghiệp của ta!

"Thượng thần!" Tiểu Hắc trực tiếp quỳ trên đất, khóc vậy kêu là một rung trời giới vang, "Vi phạm Ma thần khế hậu quả, thật sự rất nghiêm trọng, nếu không ngài vẫn là xem xét..."

Đi kỷ

~Đã ăn nửa cái bánh chưng người nào đó, "Người nói cái gì?"

Tiểu Hắc: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Mọi người: "..."

]

Ầm!

Mới vừa tản ra tầng mây lần nữa tụ tập, hơn nữa so với trước kia đen hơn. Chân trời trong nháy mắt không có một tí bạch quang, chỉ có mờ hồ tia chớp màu đỏ như ẩn như hiện, bốn phía cuồng phong nổi lên cuốn sạch toàn bộ Ma thành, liền với mặt đất đều bắt đầu chấn động. Những người khác cũng còn khá, Tiểu Hắc cùng Trầm Đình như là cảm ứng được cái gì, không tự chủ liền quỳ xuống.

Đột nhiên một ánh đỏ thoáng qua, bầu trời như là bị cái gì trực tiếp xé rách, một đạo to lớn tia chớp màu đỏ phá không mà ra, hướng về phương hướng của Tiểu Hắc thẳng bổ xuống.

"Thiên phạt!" Tiểu Hắc sắc mặt nhất thời trắng nhợt, hồng quang trong thiên địa uy áp lại có thể ép tới hần không ngóc đầu lên được, liền với trong cơ thể Ma Linh đều là run lên. Trong bụng nhất thời chột lạnh, chẳng qua là vi phạm như vậy một cái khế ước mà thôi, ngày này phạt cũng quá nặng đi! Mất thấy đạo thiên lôi này liền muốn đánh vào người, hần theo bản năng quay đầu nhìn về phía phương hướng của Thẩm Huỳnh, "Thượng thần, ta..."

"Tránh ra!" Hần lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy giữa cổ căng thẳng, Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay đem hần theo thiên lôi phạm vi trực tiếp nói ra đi ra ngoài.

Sau một khắc chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ vang, cái kia màu đỏ dị lôi trực tiếp ở trên người Thẩm Huỳnh nổ tung, Tiểu Hắc bày cái kia mùi mấy cái trận pháp trong nháy mắt toàn bộ hủy, mặt đất một trận hồng quang, Thẩm Huỳnh đứng giữa hồng quang, đang ngẩng đầu nhìn đen ngòm bầu trời.

"Sư phụ!" Nghệ Thanh lo lắng tiến lên một bước, thấy nàng bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, "Đạo thiên lôi này..."

"Tránh ra!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lớn tiếng cắt đứt lời của hần, mọi người sửng sốt một chút còn không phản ứng kịp, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện hai đạo khác màu đỏ dị lôi, lấy tốc độ cực nhanh hướng về mọi người đứng phương hướng mà đi.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt giật nảy mình, cái kia lôi như là trống rỗng xuất hiện, ai đều không có phản ứng kịp. Chuyện gì xảy ra? Cái này Ma thần mù mắt sao? Rõ ràng là tiểu Hắc Thiên phạt, vì sao lại bỏ bọn họ?

"Đầu bếp..." Thẩm Huỳnh xoay người mới vừa muốn xông tới kéo người, đột nhiên như là cảm ứng được cái gì, mới vừa ra tay lại thu hồi lại.

Ồ?

Trong nhấp nháy mắt lớn hồng quang bao phủ lại toàn bộ sân, liền tiếp ánh chớp đánh hạ, mang theo hủy thiên diệt địa một dạng uy áp.

Kỳ quái chính là...

"Ồ? Ta không sao!" Tiểu Hắc sờ sờ trên người, lại phát hiện một chút vết thương cũng không có, liền vội vàng vận chuyển ma khí thử một chút, vô luận là tu vi Ma Linh liền ngay cả kinh mạch cũng là hoàn hảo không hao tổn, tại sao có thể như vậy? Cái này rõ ràng là so với bất kỳ kiếp lôi đều còn đáng sợ hơn Thiên phạt lôi, hần lại một chút việc cũng không có, "Thượng thần, đây rốt cuộc... Ồ! Thượng thần? Thượng thần đây!?"

Hần nhìn bốn phía một cái, lại phát hiện phía trước đã không còn bóng người của Thẩm Huỳnh.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không chỉ là nàng!" Trạm Đình đột nhiên mở miệng nói, "Cái kia hai cái Tiên tu cũng không thấy."

"..." Tình huống gì? Đây là một mảnh mênh mông bát ngát mặt nước, mặt nước hết sức bình tĩnh, tựa như bầu trời chỉ kính phản chiếu khắp trời xanh mây trắng. Một cái nam tử mặc áo đen đứng thẳng ở trong thiên địa, tóc dài chấm đất, chân trần mà đứng. So sánh với Tiên Ma hai giới chỉ nhân cao nhan giá trị, hân dấp đáp đền rất phổ thông, nhiều lắm là coi như là ngay ngắn. Ném đám người đều không chú ý tới cái loại này đại chúng mặt, chẳng qua là một đôi trông mắt màu đỏ hết sức đặc biệt, khóe miệng hơi hơi dương lên tự mang theo mấy phần nụ cười, dưới chân mở ra mảng lớn mảng lớn như lửa một dạng Hồng Liên, rõ ràng tương mạo phổ thông lại làm cho người ta một loại hết sức diêm dúa cảm giác.

"Người muốn gặp ta?" Hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm không lớn lại mang theo mấy phần linh hoạt kỳ ảo, thật giống như toàn bộ thiên địa đều đang hưởng ứng hắn, "Thẩm Huỳnh."

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, hoàn toàn không có đột nhiên bị kéo đến một cái xa lạ thiên địa hốt hoảng. "Ma thần?"

Nam tử cũng không có để ý nàng quá mức phản ứng bình tĩnh, trầm mặc hồi lâu mới gật đầu một cái, vẫn mang theo vậy có chút ít ý cười hiền lành, "Đúng, ta chính là Ma thần."

"Đầu bếp cùng Nguru ba ba đây?" Nàng nhìn bốn phía nhìn hỏi.

Ma thần nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng khoát tay, nhất thời dưới chân nước yên tĩnh mặt đầy ra một mảnh sóng gợn, từ từ hiện ra một cái như là hình chiếu một dạng hình ảnh. Chỉ thấy phía trên xuất hiện hai đóa hoa sen to lớn, Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh đang nằm ở bên trong hoa sen, như là lâm vào ngủ say.

"Nơi đây là thần vực của ta, tam giới chúng sinh thân thể tất cả không thể chịu đựng nơi này thần uy, cho nên chỉ có thể để cho bọn họ đi trước ngủ say." Hắn giải thích một câu, lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng, "Trừ người."

"Ồ." Thẩm Huỳnh nhìn Liên trong hai người một cái, dứt khoát ngồi xếp bằng ở trên mặt nước, tiếp tục rắc rắc cắn trái cây, "Ta có mấy vấn đề muốn tìm người trò chuyện một chút."

"Người muốn biết cái gì?"

"Huệ Linh ngọc bội là người cấp cho?"

"Vâng!"

"Tiên Ma hợp giới là chủ ý của người?"

"Cũng phải!"

"Nguru ba ba nhìn quyển sách kia là người chuẩn bị?"

"... Không sai."

"Chúng ta xuyên việt đến cái thế giới này, cũng là người làm."

"... Căn bản là."

"Vậy ta còn có một vấn đề cuối cùng."

"Xin hỏi."

"Ta hiện tại đánh người mà nói, phạm pháp sao?"

"..."

"Đánh đến sinh hoạt không thể tự lo liệu cái loại này."

"..."

Ma thần một mực mang theo ba phần mỉm cười sắc mặt cứng đờ, hồi lâu mới hít sâu một hơi, "Thẩm Huỳnh, ta biết tình huống của người đặc thù, nhưng nơi này là thần vực của ta, ta là tam giới khai thiên cổ thần, người không gây thương tổn được ta."

"Thật sao?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu, cũng không biết từ nơi nào mọc ra một cây dao gọt trái cây, tùy ý hướng mặt nước cầm một cái, chỉ nghe đến rắc rắc một thanh âm vang lên, mặt nước nhất thời xuất hiện một cái vết nứt màu trắng, như là bị đánh nát mặt kiếng, "Nếu không ta thử xem?"

Ma thần: "..."

[Vô Vô: Chậc chậc, lần này bả cầm dao]

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Chương 229: Cứu Vớt Ma Tộc

"Ta làm hết thầy, đều là vì Tam giới." Ma thần theo bản năng lui một bước, một mặt ngữ trọng tâm trường nói, "Thẩm Huỳnh, ngươi cũng không đoán được chuyện có kỳ hoặc sao? Ta cũng là vì giải thích chuyện này, mới sẽ chủ động hiện thân thấy ngươi."

"Không." Thẩm Huỳnh lắc đầu, "Nói chính xác, là ta dẫn ngươi đi ra ngoài."

"..." Khóe miệng của hắn quất một cái, "Được rồi, ta tin tưởng ngươi cũng không phải là người không hiểu chuyện gì. Nếu không ngay từ lúc ta cho cái kia tiểu Ma vương hàng loại kém nhất nói Thiên phạt thời điểm, ngươi liền có thể trực tiếp để cho ta hiện thân đến Ma giới, mà không phải là rõ ràng phát hiện được ta tồn tại, lại chờ đến ta đưa ngươi triệu đến thần vực mà không phản kháng."

"Không đúng a!" Thẩm Huỳnh một mặt mờ mịt, "Ta mới vừa không thấy ngươi!"

"Ngươi mới vừa ngược đầu không phải..." Nhìn thấy hắn rồi sao?

"Ồ, nghĩ một cái hắt hơi kia mà." Còn muốn uống miếng trà ép ép, liền bị đưa trở vào.

"..."

Phốc

~Loại này thật sự muốn một hộp lão huyết phun chết nàng xung động, là sung chuyện gì?

Hồi lâu...

"Chúng ta vẫn là đến nói một chút, Tiên Ma hai giới chuyện đi." Ma thần sắc mặt bình tĩnh vận vẹo nhiều lần, hồi lâu mới khôi phục bình tĩnh.

"Ta bây giờ đối với nói chuyện phiếm không có hứng thú." Thẩm Huỳnh bình tĩnh vẩy vẩy trong tay dao gọt trái cây, làm bộ muốn đứng lên.

"Chờ một chút!" Ma thần sắc mặt trắng nhợt, theo bản năng liền lui một bước, ánh mắt chuyển động đột nhiên cong lại hướng xuống đất rạch một cái, chỉ thấy phía dưới to lớn hoa sen trung gian, nhất thời bay ra hai đạo hư ảnh, chính là Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt.

"Sư phụ!" Nghệ Thanh theo bản năng hướng về Thẩm Huỳnh đến gần hai bước.

"Thẩm Huỳnh!" Cô Nguyệt cũng là một mặt mờ mịt, "Cái này là địa phương nào? Chuyện gì xảy ra?"

"Thần vực." Thẩm Huỳnh hướng người đối diện giọng cảm lên giải thích, "Ma thần."

"Ma thần!" Hai người tất cả giật mình, mang chút ít cảnh giác nhìn về phía nam tử, đây chính là... Ma thần?

"Mặc dù thân thể bọn họ không chịu nổi nơi này thần uy, nhưng để cho nguyên thần xuất hiện vẫn là không có vấn đề." Ma thần vẫn là mang theo nụ cười hướng về phía Thẩm Huỳnh nói, "Như thế... Ngươi có thể nguyện nghe một chút lý do của ta?" Động thủ nhiều thương hòa khí.

Thẩm Huỳnh chân mày triển khai mấy phần, lúc này mới ngồi xuống lại, thuận tay thu hồi dao gọt trái cây.

"Nói."

Ma thần nụ cười sâu hơn mấy phần chậm rãi nói, "Ta để cho hai giới hợp nhất, không chỉ là bởi vì Ma giới, càng là vì Tam giới."

Nói lấy, hắn giương tay một cái, nguyên bản mệnh môn bát ngát màu xanh da trời mặt nước đột nhiên tối xuống, nguồn nước bắt đầu khô cạn, trên đất mơ hồ xuất hiện một cái màu vàng quanh co dòng suối, nước suối lại cực kỳ ít ỏi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cánh tay to nước chảy, như là khiêu động kinh mạch như vậy, mang theo đậm đà kim quang kéo dài hướng phương xa.

]

"Các ngươi có thể nhận ra con sông này?" Ma thần hỏi.

"Sông?" Ba người cúi đầu nhìn một cái, cái này sông cũng quá trần tay áo rồi đi, "Cái gì sông?"

"Đây là dọc đường Ma giới Vong Xuyên Hà chủ chi." Hắc sâu đậm than một tiếng.

"..." Vong Xuyên?

"Chắc hẳn các ngươi cũng biết, ngay từ đầu cái thế giới này phân thiên, địa, nhân Tam giới. Vong Xuyên Hà chính là duy nhất chảy qua Tam giới luân hồi sông, giống như người kinh mạch, nó chi nhánh trải rộng Tam giới mỗi một cái xó xỉnh. Mà giữa dòng sông này nằm không phải là nước sông, mà là vạn vật chi hồn."

Hồn! Thảm Huỳnh hít mất một cái.

"Vong Xuyên Hà tập hợp vạn vật linh hồn, cũng đem những linh hồn này đưa về Tam giới mỗi một cái xó xỉnh. Nó mỗi một giọt nước đều là một cái hồn phách, vô luận khi còn sống là ma là thần hoặc là vạn vật sinh linh, Tam giới tất cả sinh vật ngay từ đầu đều từng là Vong Xuyên một bộ phận, cũng cuối cùng rồi sẽ trở lại trong sông này, đây cũng là vạn vật luân hồi chân tướng."

Thì ra là như vậy, khó trách luân hồi chi lực có thể thanh tẩy hết thảy, thậm chí là ma khí. Ban đầu Thần Qua đem Tuyên Đồng đầu vào luân hồi, cũng là bởi vì nguyên nhân này. Vong Xuyên bên trong chỉ có linh hồn, tự nhiên không chứa được thứ khác. Mà Tuyên Đồng sở dĩ luân hồi ba lần cũng không tẩy sạch ma khí, cũng là bởi vì Thần Qua cưỡng ép can dự, trực tiếp để cho nàng đầu thai, hồn phách cũng không có ở trong Vong Xuyên Hà gốc quá nguyên nhân.

"Cho dù tuổi thọ dài như tiên Ma thần tam tộc, cũng có rơi xuống khả năng. Đến lúc đó tự nhiên cũng sẽ trở lại Vong Xuyên trọng nhập Luân Hồi, nguyên bản Ma giới cũng là như vậy..."

"Nguyên bản?" Thảm Huỳnh bắt lấy cái từ máu chốt.

"Không sai, nguyên bản!" Ma thần gật đầu, mày nhíu lại đến sâu hơn, đột nhiên liền hướng về sau lưng vị trí vung tay lên, "Bên này là Tiên giới Vong Xuyên chủ chi! Nhìn các ngươi liền sẽ hiểu."

Vừa dứt lời, nhất thời mảng lớn nhức mắt ánh sáng mạnh đập vào mặt, chỉ thấy lọt vào trong tầm mắt một mảnh kim quang chói mắt, rộng rãi đến không nhìn thấy bờ, kéo dài ở phía sau hắc mây đậm có thừa căn bản không nhìn thấy bờ, nửa bên chân trời đều bị ánh thành kim sắc.

"Chuyện này..." Cô Nguyệt tròn mắt hốc mồm nhìn lấy cái kia rộng lớn Vong Xuyên chủ chi, lại nhìn một chút dưới chân cái kia nhỏ bé đến dường như muốn ngừng chảy Ma giới Vong Xuyên, "Tại sao có thể như vậy?" Khác nhau cũng lớn quá rồi đó? Xác định Ma giới điều này cũng là chủ chi?

"Tiên Ma thần bản đều là nhất giới, nguyên bản cái này tam tộc cùng vào một cái Vong Xuyên chủ chi. Nhưng từ khi Thần tộc thăng giới sau, tiên thần chia nhỏ hai giới, cũng đưa đến Ma giới bị phong cấm. Vong Xuyên chủ chi theo tam tộc chia ra làm ba, vốn cũng không như ngày trước. Tiên giới cùng phạm trần liên kết, Thần giới mặc dù cùng Tiên giới chia nhỏ lại cùng địa giới dung hợp, ảnh hưởng cũng không rất rõ ràng. Duy chỉ có Ma giới bị đơn độc phong cấm với ở ngoài Tam giới, Vong Xuyên Hà quanh năm bị ngăn cách, lâu ngày nước sông càng ngày càng cạn kiệt. Mà Ma tộc chi dân..."

"Hồn phách không cách nào vào vào luân hồi!" Cô Nguyệt tiếp lời nói, ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện, "Cho nên... Ngươi là vì cứu vớt Ma giới, mới để cho Tiên Ma hai giới kết hợp nhất giới, để cho Ma giới Vong Xuyên lần nữa lưu thông Tam giới?"

"Ừ." Hắc gật đầu một cái, lại khôi phục cái kia nụ cười nhẹ bộ dáng, không nhìn ra vui giận.

"Vậy ngươi kéo ta đến cái thế giới này làm gì?" Cô Nguyệt không nhịn được hỏi. Nếu như là vì Ma tộc, hẳn là tam đại cổ thần một trong, chính mình nhất định là có hợp giới năng lực, ai có thể ngăn cản được hắn? Căn bản không có kéo hắn qua tới cái thế gian này cần thiết chứ?

"Ta mặc dù là Ma thần, cũng đã thoát khỏi ở ngoài Tam giới, không cách nào trực tiếp nhúng tay Tam giới sự việc, chỉ có thể mặt bên can dự." Hắc trầm giải thích rõ.

"Ngươi là dự định để cho ta mở ra cánh cửa Ma giới!" Cô Nguyệt cả kinh.

"Không, ngươi chẳng qua là người phụ trợ." Ma thần lắc đầu một cái, "Trạm Đình sở tạo trên cánh cửa Ma giới thuật pháp, quả thực chẳng qua là truyền tống chỉ thuật. Nhưng tạo cửa tài liệu, nhưng là Thượng cổ tồn lưu với Ma giới Khai Thiên Thạch. Thăng Đế Đài vốn là hai giới Thiên trụ, đem Ma giới Khai Thiên Thạch đưa vào trên đó, hai giới tự nhiên sẽ lẫn nhau dẫn dắt."

"Cho nên... Cánh cửa Ma giới mới chỉ có thể ở trên Thăng Đế Thạch mở ra."

Hắc gật đầu một cái, "Ma giới phong cấm sau, ta đo lường tính toán ra có khả năng nhất ở trên Thiên trụ người mở ra Ma môn."

Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, "Là Thần Qua cùng Tuyên Đồng?"

"Ừm." Hắc bình tĩnh quét một vòng bên cạnh Thảm Huỳnh hai người, "Nhưng chuyện này tỷ lệ thành công chỉ có năm phần mười, còn có một cái rất trọng yếu trở ngại, mà ngươi là người duy nhất có thể tiêu trừ cái trở ngại này, cho nên ta mới đưa ngươi triệu hoán đến chỗ này giới."

Trở ngại?

Cô Nguyệt sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Nghệ Thanh!" Trong nội dung cốt truyện người duy nhất ngăn cản Ma môn mở ra, cũng chỉ có hắn.

Ma thần cười sâu hơn, câu trả lời rất rõ ràng.

"Cho nên ngươi mới để cho quyền sách kia... Xuất hiện ở trước mặt của ta?" Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, chỉ có người trước đó biết rõ nội dung cốt truyện, mới có thể muốn ngăn cản Nghệ Thanh đi chịu chết, nhưng là...

"Ngươi có cần thiết đem những này đo lường tính toán tương lai, viết thành tiểu thuyết sao?" Ngươi nha là một cái tay viết chữ? Vẫn sẽ bị tra đồng hồ nước cái loại này.

"Đó là đo lường tính toán ngươi tất cả phản ứng sau, mới ngưng trang thành thích hợp nhất phương thức, xuất hiện tại trước mặt ngươi."

Thích hợp nhất phương thức, đó không phải là...

Cô Nguyệt sắc mặt bá một cái đen kịt rồi, đồng thời hai đạo hoài nghi tầm mắt đều là tả định ở trên người hắn.

"Nhìn cái gì vậy?" Người nào đó trong nháy mắt xù lông, "Đều nói ta không thích nhìn hoàng thư!"

"Ồ

"*2

"Ồ em gái ngươi a! Đem cái kia hoài nghi gọn sóng tuyến thu hồi đi đi à!" Hắn mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, quay đầu liền chỉ hướng người trước mặt, "Các ngươi chú ý một chút trọng điểm có được hay không? Cái kia tiểu hoàng thư tất cả đều là hắn viết âm mưu, ta mới không có hứng thú!"

"Theo ta được biết... Ngươi từ đầu đến cuối nhìn bốn lần?" Ma thần nói.

Bịch bịch, không trung phẳng phất có bong bóng phá hồng âm thanh.

Cô Nguyệt: "..."

"Ồ

"mắt hờn gọn sóng tuyến dài N lần.

"Im miệng!"

Ψ(*> Ⅲ

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Chương 230: Xuyên Việt Trao Quyền

"Chẳng qua là ta đo lường tính toán nhưng vẫn còn xảy ra vấn đề." Ma giới quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, "Chuyện phát sinh sau đó đã sớm lệch hướng đo lường tính toán, cho nên ta mới chọn trúng Huệ Linh. Nàng vốn là Tử Thần một luồng ma khí biến thành khô lồi, ngoài ý muốn tiến vào Vong Xuyên dính vào phách hồn khí tức, nàng vốn không phải Tam giới sinh linh. Cho nên tại nàng hướng ta cầu nguyện đạt được sức mạnh thời điểm, ta đáp lại nàng."

Nguyên lai thi đấu ngày ấy, Huệ Linh trong ngọc bội kia xuất hiện cổ quái bạch quang, còn có phía sau đóng lại Thẩm Huỳnh gian giới, thật là sức mạnh của Ma thần.

Chẳng qua là Huệ Linh sớm như vậy bắt đầu, liền đã biết thân phận của mình rồi sao?

Khó trách nàng từ vừa mới bắt đầu liền đang nhắm vào Thẩm Huỳnh, nếu như nàng thật sự là Tử Thần ma khí biến thành, vậy dĩ nhiên không có cách nào phản kháng thân là sức mạnh của Ma thần.

"Nhưng là Tiên Ma hai giới từ trước đến giờ đối lập, ngươi liền không sợ hai giới thật sự đánh nhau, sinh linh đồ thần sao?" Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng, ngừng đầu nhìn cách đó không xa nam tử, chau mày. Nếu là không có sự phụ, Tiên Ma hai giới đã sớm đánh nhau, cái kia hợp giới lại có ý nghĩa gì, "Thần tộc ban đầu phong cấm Ma giới, không chính là vì phòng ngừa cái này sao? Ngươi thân là Thượng Cô Ma Thần, người sáng tạo Ma tộc, làm hết thảy các thứ này đối với bọn họ tới nói cho cùng là cứu vớt vẫn là hủy diệt?"

Hắn lờ kia vừa thốt ra, Cô Nguyệt cũng là sững sờ, nhất thời phản ứng lại. Đúng vậy, hắn luôn miệng nói cứu vớt, nhưng hai giới hợp nhất rõ ràng sẽ đưa tới càng nhiều hơn hy sinh mới được.

"Sống chết của bọn họ không ở trong phạm vi lo nghĩ của ta." Hắn về mặt không thay đổi, bắt chước Phật Ma tộc sinh tử với hắn mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.

"Ngươi..." Hai người tức giận.

"Ta lo lắng, chỉ có thăng bằng."

"Cái gì phá thăng bằng!" Cô Nguyệt không nhịn được mắng, "Nếu thật vì thăng bằng, liền không nên để cho Tiên Ma hợp nhất!"

Hắn trầm mặc hồi lâu, quét hai người một cái, "Các ngươi nhìn thấy chẳng qua là hai giới tồn vong, mà ta xem lại là cả Tam giới luân hồi."

"Ngươi có ý gì?"

"Cái thế giới này sinh linh là có hạn!" Hắn trầm giọng nói, "Ma giới cũng là cả Tam giới một bộ phận, Ma giới Vong Xuyên mặc dù không thể lại vào luân hồi, nhưng lòng người dễ biến... Tiên giới không cách nào tiến vào Ma giới, phạm nhân lại có thể nhập ma. Cứ thế mãi, các ngươi cảm thấy sẽ phát sinh cái gì?"

"..." Hai người ngây ngẩn, quả thực Phạm giới Ma tu phi thăng, chính là thăng vào Ma giới.

Như vậy nhìn một cái, Ma giới đối với phạm nhân mà nói chính là một cái chỉ có vào chứ không có ra địa phương. Cứ thế mãi Ma giới không thể vào luân hồi hồn phách càng ngày càng nhiều, mà Tam giới có thể đầu thai hồn phách tự nhiên càng ngày sẽ càng ít, một ngày nào đó tất cả sinh linh đều sẽ diệt tuyệt.

"Cho nên, sinh tử đối với ta mà nói cũng không trọng yếu, Tam giới thăng bằng mới trọng yếu."

Đứng ở cả thế giới tồn vong đến xem, Tiên Ma hai giới coi như là toàn bộ chết trận, cũng chỉ là lần nữa quy về Vong Xuyên mà thôi. Đối với cả thế giới mà nói, hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

]

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

"Còn ta đâu?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng đánh vỡ yên lặng, ngẩng đầu nhìn về phía trước Ma thần, "Ta lại là ngươi trong kế hoạch cái nào một vòng?"

"Cái này..." Ma nữ cười trên mặt thần, nhất thời cứng đờ, lập tức vừa cười đến càng thêm rục rờ, "Lực lượng của ngươi đặc thù, là lấy phòng xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cho nên..."

"Ta coi như là một bảo hiểm?"

"Ha ha ha..." Hắn ánh mắt lóe lên một tia chột dạ, lập tức lại khôi phục cái kia nghĩa chính ngôn từ bộ dáng, "Chuyện thật chứng minh, mặc dù quá trình cùng ta đoán không giống nhau, nhưng chính là bởi vì sự tồn tại của Thẩm Huỳnh ngươi, Tiên Ma hai giới dung hợp chuyện, ước chừng so với dự tính thời gian sớm mấy trăm ngàn năm, tránh khỏi vô số linh hồn biến mất."

"Nói như vậy... Ngươi làm còn là chuyện tốt?" Thẩm Huỳnh ánh mắt nhẹ mị.

Hắn ánh mắt càng ngày càng kiên nghị, "Ta làm hết thấy đều là vì Tam giới, vì cái thế giới này."

"Cứu vớt Tam giới?" Thẩm Huỳnh thẳng tắp nhìn về phía người đối diện, "Ngươi bây giờ là không phải là cảm giác mình đặc biệt vô tư, đặc biệt vĩ đại, đặc biệt trâu bò, đặc biệt thần thánh không thể xâm phạm? Cho nên người khác nên phối hợp ngươi, nên bị người ngươi lợi dụng, nên vứt bỏ đầy đủ mọi thứ mặc cho ngươi giày vò?"

"Ta là vì..."

"Cứu thế nha!" Nàng đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Ngươi mới vừa nói qua, cứu vớt thế giới người người có trách là không sai! Nhưng ngươi mẹ nó có phải hay không là quên rồi, nơi này căn bản cũng không phải là thế giới của chúng ta!"

"..."

"Vong Xuyên luân hồi? Tam giới tồn vong, những thứ này quan ta cùng Ngươi ba ba đánh rắm?"

"Ta..."

"Ngươi muốn cứu thế, muốn hợp giới, muốn dự đoán tương lai ta đều không có ý kiến. Nhưng kéo xong toàn bộ người không liên quan qua tới, uống công đưa bốn một vòng lớn, sau chuyện này trực tiếp cái lên đỉnh đầu Tam giới tồn vong chụp mũ, đã muốn làm chưa từng xảy ra chuyện gì? A... Ngươi

thấy cho chúng ta dị giới họ khẩu liền dễ khi dễ như vậy?"

"Không, ta chẳng qua là..."

"Trẻ em ở nhà trẻ đều biết, tìm kiếm hỗ trợ muốn đạt được người khác đồng ý. Nhưng người như vậy không một lời đồng thời theo thể giới khác cưỡng ép kéo người phương thức, không phải là nhờ giúp đỡ là bắt cóc chứ?"

"..."

"Bởi vì người có lý do, bởi vì người có nguyên nhân, bởi vì người muốn cứu vớt Tam giới. Cho nên người liền có thể đùa bốn chúng ta chơi đùa?"

"..."

"Xin hỏi, chúng ta là vào nhà người Vong Xuyên rồi hả? Vẫn là ăn nhà người gạo rồi hả?"

Ma thần: "..."

Nghệ Thanh and Cô Nguyệt: "..."

Ách, gạo thật là có ăn, hơn nữa không ít.

"Ta ghét bắt cóc! Đặc biệt là đạo đức bắt cóc!" Thẩm Huỳnh trực tiếp đứng lên, ánh mắt trầm xuống, khóe miệng hất ra một cái có chút lạnh nộ cười, "Bất kể người cứu vớt bao nhiêu người, lại đạt được cái gì đại nghĩa. Nhưng người đều thiếu nợ ta cùng Ngưu ba ba một cái nói xin lỗi! Mà ta... Thích tự mình động thủ đòi lại!"

Nói lấy nàng đột nhiên ôm quyền nhún một cái, một tiếng rắc rắc giòn vang, chấn Ma thần một trận kinh hãi, theo bản năng lạng lách lùi lại mấy bước. Thẩm Huỳnh lại bên người lóe lên, sau một khắc đã đến trước mắt, mắt thấy liền đưa tay!

"Chờ một chút!" Ma thần sắc mặt trắng nhợt, mới vừa cái kia phong đạm vân khinh biểu tình toàn bộ biến mất rồi. Rốt cuộc là Ma thần, thân hình lóe lên trong nháy mắt liền lui ra năm, sáu bước xa, tại người đối diện đuối tới trước, liền vội vàng vung vẩy tay đại giải thích rõ, "Ta là lấy phải đồng ý, mới để cho các người chuyển kiếp tới."

"Đánh rắm!" Cô Nguyệt cũng phản ứng lại, thiếu chút nữa bị dao động tiến vào. Cứu vớt thể giới đích xác rất trọng yếu, nhưng bọn hắn đều không phải là người của cái thể giới này, dù thế nào cứu vớt cũng không tới phiên bọn họ đi tới, vẫn là cưỡng chế tính chất. Bọn họ giúp là tình cảm, không giúp là bổn phận. Bọn họ chán ghét không phải là bị vội vã cứu thể chuyển này, mà là hán loại này rõ ràng lợi dụng người khác, vẫn còn là chuyện đương nhiên thái độ. Chiều cách nói của hắn, lúc này nếu không phải bởi vì Thẩm Huỳnh, hắn có lẽ căn bản sẽ không ra hiện ở trước mặt bọn họ giải thích hết thấy các thứ này.

"Thẩm Huỳnh, hắn đang kéo dài thời gian, đánh hắn!" Khẩu khí này làm sao đều phải ra một chút

"Thật sự! Ta nói là sự thật!" Ma thần liền vội vàng từ trong lòng ngực móc ra một tấm cái gì, hướng Thẩm Huỳnh đưa tới, "Ta đúng là là được đồng ý, mới để cho người chuyển kiếp tới. Không tin người nhìn!"

Cô Nguyệt nhìn một cái, phát hiện đó tựa hồ là một phong thơ, kiểu dáng không giống cái thể giới này cái loại này, đến giống như là hiện đại cái loại này.

Thẩm Huỳnh do dự một chút, lúc này mới nhận, thuận tay từ bên trong kéo ra khỏi một tờ tín chỉ.

Cúi đầu nhìn lướt qua, đột nhiên mới vừa còn mang theo chút ít tức giận sắc mặt, soạt trắng một cái giống như trong tay giấy một dạng.

Cái máng!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Chương 231: Gia Tỷ Chi Bố

Thấy rõ trên giấy hàng chữ kia trong nháy mắt, Thẩm Huỳnh tay run một cái, thiếu chút nữa trực tiếp ném ra ngoài. Cả người đều cứng lại, sắc mặt do đó chuyển bạch chuyển xanh lại chuyển tím, vẻ mặt vậy kêu là một cái phong phú nhiều màu sắc, cũng chứa hết nhiều năm bột nở tê liệt!

"Thẩm Huỳnh?" Cô Nguyệt đẩy một cái đột nhiên bị điểm huyết người, "Người làm sao? Trên giấy viết gì?" Hắn không nhìn được tò mò tiến lên một bước, chính muốn nhìn một chút lá thư này.

Thẩm Huỳnh lại lòng bàn tay vừa thu lại, thật dài hít sâu một hơi, vẻ mặt giây biến. Đột nhiên hướng đối diện Ma thần lộ ra một cái gió xuân như vậy nụ

cười ảm áp, một bên nháy con mắt, một bên đề giọng nói hỏi, "Vị này ma Thần tiên sinh, xin hỏi còn có cái gì có thể giúp ngài sao? Đừng nói là hai giới dung hợp, coi như là bốn năm sáu bảy Thiên Địa Nhân Tam giới dung hợp đều có thể nhé! Ngài muốn thử một chút sao?"

Ma thần: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

"Không sao người có thể từ từ suy nghĩ, giao cho ta thỏa thỏa, không muốn tiền lương cái loại này nhé." Đây thanh âm kêu một cái bách chuyển thiên hồi.

"Thẩm Huỳnh, người điên rồi!" Cô Nguyệt một mặt không dám tin nhìn về phía nàng, cái này mẹ nó cũng biến đổi quá nhanh rồi đi?

Thẩm Huỳnh căn bản không để ý tới hắn, cười càng thêm lóe sáng, "Vô luận là cứu thế vẫn là dời gạch, hợp giới vẫn là hủy đi tường, ta đều tặc chuyên nghiệp cứ việc nói đừng khách khí!"

"Không... Không cần rồi!" Ma thần cũng là một mặt mòng bức, hắn không có mù chứ? Trước mắt cái người cười như hoa mặt trời này, thật sự là cái đó Thẩm Huỳnh?

"Được, không nóng nảy! Người hài lòng chính là mục tiêu của ta." Ánh mắt của nàng nháy đến nhanh hơn, chỉ kém không có lại cộng thêm một câu, khen ngợi nha thần!

"Này này này! Thẩm Huỳnh..." Cô Nguyệt cũng không nhịn được đưa tay sờ về phía đầu của nàng, "Người không có bệnh chứ?"

Thẩm Huỳnh một cái tát đẩy ra tay hắn, lạnh lạnh trừng mắt liếc hắn một cái, "Tránh ra!" Quay đầu nhìn về phía Ma thần, lại là bộ kia gió xuân hiu hiu khoa trương nụ cười.

"Cái kia ma tiên sinh hiện tại còn có chuyện gì sao?"

"Không có... Không có."

"Được rồi, chúng ta đây liền đi trước rồi." Thẩm Huỳnh hướng hắn phát phát tay, "Ma tiên sinh bảo trọng, ma tiên sinh gặp lại sau."

"Gặp... Lại?"

"Thẩm..." Cô Nguyệt còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Thẩm Huỳnh trực tiếp lòi một cái.

Sau một khắc nàng liền trên mặt đất cái đó bị nàng dùng dao gọt trái cây xen vào ra khe hở, dùng sức giẫm lên một cái triển ra một cái hang lớn, tay trái nắm lên đầu bếp, tay phải ngăn cản Ngưu ba ba, không chút do dự ồm một tiếng nhảy vào, trong nháy mắt không còn thân ảnh.

Ma thần: "... " Mới vừa, hắn có phải hay không là xuất hiện ảo giác?

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau một khắc đã về tới Ma giới. Tiểu Hắc ánh mắt nhất thời sáng lên, vừa muốn tiến lên, Thẩm Huỳnh lại không có ý dừng lại.

Ném xuống hai chữ, "Về nhà!" Sau đó nắm hai người, vèo một cái tàn ảnh như vậy chạy ra Ma thành, một đường không ngừng chạy như điên ra Ma giới, thẳng hướng về Thực Hải Thiên Cung mà đi.

Mãi đến chạy trở về ngày thường ở hậu điện, bịch một tiếng ném lên cửa phòng, mới giống như chó chết quán ở trên mặt đất, thở hồng hộc cả buổi trời đều không có tỉnh lại.

Hồi lâu.

"Đầu bếp, không người theo tới chứ?"

]

"Không có... Không có."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Hù chết Bảo Bảo rồi.

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Rốt cuộc... Phát sinh cái gì?

Cô Nguyệt mới hoàn toàn nhìn thấy cái kia giấy còn bị Thẩm Huỳnh thật chặt chộp vào trong tay tờ thư, thuận tay kéo đi tới nhìn một chút. Chỉ thấy phía

trên dùng tiêu chuẩn chính giai chữ hán, thật chính tề viết một hàng chữ màu đen thể.

Tiểu Huỳnh:

Đi giúp một chuyện! Chưa xong người nhất định phải chết!

Tỷ, Tỉnh lưu.

Tỉnh?

"Thư này là chị của người viết?" Cô Nguyệt chỉ cảm thấy trong đầu đình một tiếng, nghĩ thông suốt cái gì, theo bản năng hỏi ra miệng, "Thẩm Huỳnh, chị của người sẽ không liên kêu Thẩm..."

"Không được!" Hần lờ còn chưa nói hết, nguyên bản quán đến giống như chó chết Thẩm Huỳnh đột nhiên vọt tới, một tay bịt miệng của hắn, một mặt nhanh muốn khóc lên bộ dáng, "Ngu ba ba! Ta thân ba ba, van người, đừng nói cái tên đó! Ta còn muốn sống thêm mấy năm, thật sự!" Miệng mồm muối cũng không cần loạn lập Flag có được hay không?

$\Sigma(\circ\triangle\circ|||)\}$

"Sur... Phụ?" Không chỉ Cô Nguyệt, liên Nghệ Thanh đều bị nàng cái này phản ứng quá kích động dọa sợ.

Có đáng sợ sao như vậy? Nhìn nàng cái này nghe hết sạch cái tên, liền muốn đào hố đem mình chôn về mặt, thật muốn biết chị nàng rốt cuộc làm cái gì?

"Người không phải đâu, Thẩm Huỳnh!" Cô Nguyệt còn chưa từng thấy qua nàng cái bộ dáng này, "Ta liền nói một cái tên mà thôi, người có cần không?"

"Có cần thiết, đương nhiên là có! Nếu như bị nàng nghe được làm sao bây giờ?" Rất đáng sợ có được hay không?

"Nàng không nghe được."

"Không!" Thẩm Huỳnh dùng sức lắc đầu một cái, nhìn bốn phía nhìn, "Chị ta lỗ tai rất nhạy rất nhạy đấy!"

Cô Nguyệt AND Nghệ Thanh: "..."

Lại linh cũng không trở thành nghe được một cái thể giới khác âm thanh chứ?

"Trên giấy này cũng không nói gì a!" Cô Nguyệt lần nữa nhìn một chút cái kia Phong ngắn đến chỉ còn một câu nói tin, "Người làm gì vậy sợ đến như vậy? Dù nói thể nào nàng cũng là chị của người, còn có thể ăn thịt người hay sao?"

Thẩm Huỳnh sắc mặt có chút phát xanh, hồi lâu mới thở thật dài, "Ai, các người không hiểu! Chị ta so với ăn thịt người càng đáng sợ hơn!"

"..."

"Sur phụ tỷ tỷ, rốt cuộc là hạng người gì?" Nghệ Thanh không nhịn được hỏi.

Thẩm Huỳnh theo bản năng run một cái, sắc mặt lại thay đổi biến, "Chị ta..."

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, nhìn hai người một cái mới nói, "Tại kể chuyện xưa trước, chúng ta có thể hay không trước theo dưới gầm giường đi ra ngoài trước?"

Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Giờ ạ? Chính mình chui đáy giường liền coi như xong, nhất định phải kéo lấy bọn họ hai một khối chui là cái quỷ gì?

Nửa giờ sau.

"Sur phụ, uống ly trà ép an ủi." Nghệ Thanh thuận tay đưa ly trà đi qua.

Rốt cuộc tỉnh táo lại người nào đó một hộp mảnh đồ xuống, qua tay đem hết ly đưa tới, "Thêm một ly nữa, không, ba chén!"

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, trực tiếp đoạt lấy cái chén trong tay của nàng, "Người đủ rồi, về phần nha! Hiện tại luôn có thể nói rồi đi? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chị của người đem người sao rồi hả?"

Thẩm Huỳnh tay cứng một cái, như là phản xạ có điều kiện nghĩ phải ẩn trốn một dạng, nhìn bốn phía một cái mới lần nữa thở dài một cái, "Các người không hiểu!"

"Vậy người đến lúc đó nói a!" Cô Nguyệt thật đang hiểu kỳ, hạng người gì sẽ để cho phần mềm hack huỳnh biến thành như vậy.

Thẩm Huỳnh yên lặng lại đổ mấy ly trà, quét hai người một cái, hồi lâu mới mang chút ít quần quít nói, "Ta nói như thế, ta hiện tại thật sự nắm giữ hết thấy năng lực, đều là dưới huấn luyện ma quỷ chị ta bức ra."

"Cái gì?" Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên đứng lên, "Người cái kia nghịch thiên phần mềm hack năng lực, sẽ không cũng là chị của người huấn luyện ra chứ?"

"Ồ, không! Cái này là sau khi xuyên việt mới có." Nàng lắc đầu một cái, "Trừ cái này ra."

Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, trở về ngồi hướng thẳng đến nàng lườm một cái, "Người trừ phần mềm hack, còn có năng lực khác?" Ăn cùng thức dậy khí sao?

"Ừ... Có một ít đi!" Thẩm Huỳnh nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Giống như đường cong chồng chất, không gian chiều không gian khổng lồ, linh thể khai phá học, loại thứ ba ngôn ngữ, não thể cực hạn khai phá, tạo vật trí năng..." Nàng nói một hơi mười mấy cái danh từ.

Cô Nguyệt: "..."

Cái gì lung ta lung tung, hẳn một cái đều chưa nghe nói qua.

"Người nói những thứ này đều là chút ít cái gì?" Không phải là cái gì dân gian Tà giáo tổ chức đi.

"Rất khó!"

"Được rồi, vậy người học những thứ này đều cái gì thành tựu?"

Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, bẻ ngón tay thật giống như thật sự tại nghiêm túc cân nhắc cái gì một dạng, hồi lâu mới nói, "Được hơn mười lần vị lý viên huy chương, tính sao?"

"Cái gì?" Cái quý gì? Cự xá nhân viên quản lý ban thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Chương 232: Xui Xẻo Hải Tử

"Cái đó thường cũng coi là khó khăn, hai năm mới ban một cái đây!"

"Sư phụ quả nhiên trí kế vô song!" Nghệ Thanh kịp thời cho nhà mình sư phụ điểm đáng khen, "Sư phụ tâm tư thông suốt, suy nghĩ bén nhạy, tự nhiên có thể làm chúng ta không thể, nghĩ tới chúng ta không thể nghĩ."

Quý nịnh bợ!

Cô Nguyệt tròn mắt nhìn đầu bếp một cái, nghe không hiểu liền nghe không hiểu chứ, thiếu thôi một lần sẽ chết a!

Bất quá suy nghĩ từ tế một chút, Thẩm Huỳnh có lúc quả thật thông minh, dĩ nhiên là tại không đáng lười thời điểm.

"Người nói những thứ này cũng chẳng có gì ghê gớm, người còn có thể chút ít cái gì?"

"Ừ..." Nàng tỉnh tể suy nghĩ một chút, hồi lâu mới nói, "Buồn chán thời điểm, vui đùa một chút IT tính sao?"

"IT, người?" Cô Nguyệt trên dưới quét mắt nhìn hẳn một cái, "Cái này nhưng là chuyên nghiệp của ta, người một cái chơi game, có thể chưa tính là IT!" Ở nhà giàm già có thể có cái gì IT kỹ thuật?

"Ta cũng biết cái khác a!" Thẩm Huỳnh vẽ mặt thành thật.

"Cái gì?"

"Đánh cái ví dụ đi..." Nàng suy nghĩ một chút, hồi lâu mới hỏi, "Công ty của các người có một cái tỉnh tể loại trò chơi, nhưng động cơ chính bị người sửa đổi, năm năm sau đây ra trọng chế bản mới phát hiện?"

"Làm sao người biết?" Cô Nguyệt cả kinh, đó là bọn họ công ty trò chơi bộ chủ yếu kinh doanh một cái hạng mục, vô cùng hóa bạo, kiếm lợi nhiều nhất

số tiền kia. Nhưng đẩy ra không bao lâu liền bị sửa đổi, mặc dù không có cái gì ảnh hưởng lớn, nhưng mấu chốt bọn họ bộ kỹ thuật năm năm sau mới phát hiện bị đổi rồi. Bởi vì cũng không có tạo thành tổn thất gì, hơn nữa thật giống như so với nguyên bản động cơ dễ dùng hơn, cho nên chuyện này bị giấu đi, chỉ có mấy cái công ty cao tầng biết.

"Ồ, đó là ta đổi!"

"..." Hắc?

Σ(°△°|||)⋊

"Còn có! Các người chủ máy chủ, có phải hay không là đến một cái nửa đêm không giờ, liền sẽ thẻ ngừng hai giây, không cách nào chữa trị?"

"... Vâng."

"Đó là ta máy vi tính quá chậm, đúng giờ mượn các người máy chủ truyền ít đồ."

"..." Giỏi ạ!

(◕_◕)

]

"Còn các người nữa tổ chức Gaming thi đấu, trận chung kết thời điểm, trò chơi đột nhiên tan vỡ không cách nào khởi động, kéo dài đến ngày thứ hai mới tốt?"

"Là có... Có chuyện như vậy."

"Ồ, ngày đó ta dùng các người máy chủ truyền tài liệu có chút lớn!"

"..." Đệt!

O(∩_∩)o

"Trước khi xuyên việt, các người bộ kỹ thuật có phải hay không là phát hiện toàn bộ tin tức kỹ thuật, chuẩn bị đẩy ra toàn bộ tin tức vòng du?"

"Vâng sẽ không..."

"Hạch tâm trình tự là do ta viết, mượn các người máy chủ thời điểm quên xóa."

"..." Mịa nhà nó!

"Còn có..."

"Đủ rồi!" Người nha rút cuộc còn bấy ta bao nhiêu lần đi à, hần hít sâu một hơi, nửa ngày mới đề xuống nghỉ xé năng xung động, "Ta đòi trước có phải hay không là thiếu người, người lão nhìn ta chăm chăm hồ làm gì?"

Thảm Huỳnh sững sờ, suy nghĩ hồi lâu mới cho hần một câu trả lời khẳng định, "Có thể là... Vừa vận nghĩ ngại quá buồn chán đi!"

"Buồn chán em gái người a!" Nhà người buồn chán ngày ngày chơi đùa người khác máy chủ, có bản lĩnh đi chơi đùa nước Mỹ bộ quốc phòng a! Cô Nguyệt hít sâu một hơi, mới đề xuống đáy lòng hòa khí, "Ý của người là nói người IT kỹ thuật, đều là chị của người dạy?"

"Ồ, cái này không tính là, đó là ta buồn chán thời điểm tự học." Nàng một mặt bình tĩnh nói, "Tốn hơn hai tháng thời gian đây." Dù sao so với tình vòng đơn giản hơn nhiều.

Mẹ trứng, trò chuyện không nổi nữa. Có nghĩ qua công ty hần nuôi cái kia mấy trăm hào nhân viên kỹ thuật cảm thụ sao?

"Đến! Chị của người chuyện sau này hãy nói, chúng ta cùng Ma thần sổ sách, cũng không thể cứ định như vậy đi?" Luôn cảm thấy không cam lòng.

Thảm Huỳnh ngẩng đầu nhìn hần một cái, hồi lâu mới nghiêm túc nói, "Ngu ba ba người cảm thấy muốn làm sao cùng Ma thần tính, trở về sao?"

Cô Nguyệt sững sờ, sắc mặt đổi một cái, trong mắt lóe lên một tia quán quít.

Cái vấn đề này nếu là ở hần xuyên việt ban đầu, đáp án kia không nghi ngờ chút nào hần là phải trở về. Nhưng hần ở bên này đã sinh sống mấy trăm năm, không phải là mấy năm, không phải là mười mấy năm, càng không phải là mấy chục năm, là suốt hơn ba trăm năm. Mặc dù vẫn nhớ chuyện của kiếp trước, nhưng kỳ thật đã sớm đem nơi này coi thành thế giới của mình, thật dễ cho hần ném xuống bên này hết thảy, trở về chỗ cũ, khả năng càng thêm không thích ứng.

Cô Nguyệt trầm mặc, Ma thần quả thật đáng ghét, nhưng trừ đem đánh hần một trận trút giận một chút bên ngoài, bọn họ thật đúng là không có biện

pháp chút nào, coi như hiện tại để cho Ma thần đưa bọn họ trở về, thật giống như cũng không thực tế. Ngẩng đầu nhìn về phía đối diện Thẩm Huỳnh, thuận miệng hỏi một câu, "Vậy còn người? Người muốn trở về sao?" Dù sao nàng ở bên này lại không có bao nhiêu năm.

Nghệ Thanh trong nháy mắt một mặt khăn trương nhìn sang.

"Không được!" Nàng liền do dự cũng không có, như đinh chém sắt từng chữ từng câu cự tuyệt, còn dùng lực lắc đầu một cái, về mặt thành thật nói, "Nơi này tốt vô cùng, có ăn có mặc có ngủ, không cần học tập, còn có thể ăn khuya!" Quả thực là thả bay tự mình đãi ngộ.

"Tiền đồ!" Cô Nguyệt lườm một cái, quả nhiên đối với ăn hàng không thể có quá lớn mong đợi.

Chờ một chút!

Chiếu Thẩm Huỳnh niệu tính, nàng không phải là vì tránh chị nàng, cố ý ở lại chỗ này, một mực coi cái thể giới này là nghỉ phép chứ?

"..."

Đệt! Loại này chỉ có hẳn biệt khuất nhất cảm thụ là cái quỷ gì?

"Đầu bếp, ta đói rồi, làm một cái bữa ăn khuya chứ sao."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!" Nghệ Thanh thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người đi hướng phòng bếp.

"..." MDZZ

"Chường môn." Nghệ Thanh mới vừa phải ra ngoài, Úc Hồng đột nhiên vội vã vọt vào, phía sau còn đi theo Chanh Vũ Phong Ảnh. Làm thành Đại sư tỷ, nàng luôn luôn chứng chắc rất ít có như vậy liều lĩnh thời điểm, "Không xong rồi chường môn, Tuyên Đồng không thấy!"

"Tuyên Đồng?" Cô Nguyệt ngẩn người, trầm giọng hỏi, "Nàng làm sao sẽ không thấy, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Người từ từ nói."

"Ta tới nói đi!" Chanh Vũ cô em tiến lên một bước, cũng là một mặt háo sắc, "Mấy ngày trước Tiểu Đồng nói với ta, lần trước môn phái đại chiến thời điểm, có linh ngộ, hơn nữa có sinh thành kiếm ý triệu chứng, cho nên dự định bế quan đánh vào thượng tiên!"

"Thượng tiên!" Cô Nguyệt vui mừng trong bụng, trên người Tuyên Đồng phong ấn giải trừ sau cũng đã là Mặc Tiên tu vi, trong phái trừ hẳn ra cùng Nghệ Thanh đã không người có thể dạy nàng, ngày thường hẳn lúc rảnh rỗi sẽ chỉ điểm một, hai. Nhưng chuyện phát sinh gần đây quá nhiều, lần này dọn nhà càng là bận bịu các hạng thanh toán, cho nên cũng không có quá nhiều quan tâm. Mà trong phái đệ tử từ trước đến giờ đều là thả nuôi, không nghĩ tới nàng lại có thể như vậy không chịu thua kém, nhanh như vậy liền muốn lĩnh ngộ kiếm ý của mình rồi. Quả nhiên là một cái Kiếm tu hạt giống tốt a!

"Vâng, cho nên đã nhiều ngày ta cùng Úc Hồng cũng đang giúp nàng chuẩn bị bế quan chuyện." Chanh Vũ nhìn Úc Hồng một cái, sắc mặt càng thêm sốt ruột nói, "Nhưng là hôm nay tính toán ta đi tìm nàng thời điểm, lại phát hiện nàng cũng không tại trong phòng, ngoài phòng trận pháp vừa không có hư hại, chẳng qua là người hư không tiêu thất rồi."

"Nàng lên cấp sắp tới, trên người tiên khí không yên, không có khả năng sẽ vào lúc này rồi đi." Úc Hồng nói tiếp, "Hơn nữa nàng ở hậu điện phía đông vị trí, nơi đó từ trước đến giờ an tĩnh, ta lại giao phó cho các đệ tử không nên đi quấy rầy, cho nên cũng không có người đi tìm nàng."

"Ta cũng để cho hệ thống lục soát điều tra." Phong Ảnh nói tiếp, "Toàn bộ Thiên cung cũng không có nàng khí tức, hẳn là đã rời khỏi nơi này."

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh liếc nhau một cái, "Đi, đi trong phòng nàng nhìn một chút!"

Nói lấy xoay người ra ngoài, vừa muốn vượt ra cửa, bước chân dừng lại quay đầu xóc lên một cái nào đó đã chậm rãi bùn nát, cùng nhau hướng về thiên điện mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 234: Chương 233: Bày Trận Tìm Người

Vô Dịch Thiên Cung có mấy trăm tòa Tiên cung, người của phái Vô Dịch bọn họ cũng chỉ có hơn hai trăm, cho nên Cô Nguyệt ban đầu để cho các đệ tử tùy ý chọn ở, chọn cái nào một Tiên cung đều có thể. Chúng đệ tử lại ỷ ỷ toàn bộ chọn ở Thẩm Huỳnh hậu điện chung quanh, khoảng cách đều không xa, không tới chốc lát bọn họ liền đã đến Tuyên Đồng Tiên cung.

Cùng đệ tử khác chỗ ở tiên khí bức người Tiên cung bất đồng, Tuyên Đồng Tiên cung trước một đóa tiên thực cũng không có, tất cả đều là một mảnh xanh um tươi tốt vườn rau. Cái gì khoai tây, khoai lang mật, củ cải, lên hành gừng tỏi đều có.

Cô Nguyệt khước miệng gạt một cái, giây biết những thứ này làm gì dùng, quay đầu liền tròn mắt nhìn phía sau Thẩm Huỳnh một cái, nhìn người làm chuyện tốt!

Những người khác đến lúc đó không có cảm giác nào, phảng phất trong viện tất cả đều là phổ thông tiên thảo trực tiếp từ trung gian đường mòn xuyên qua, Úc Hồng lấy ra một tấm lệnh bài cưỡi ra Tiên cung bên trong cấm chế, mở cửa.

So sánh bên ngoài phồn vinh vườn rau, bên trong Tiên cung lại hết sức lạnh tanh, trống rỗng liền đồ gia dụng cũng không có, trên đất để một cái tinh tọa bồ đoàn, chẳng qua là ở trên bệ cửa sổ để một cái màu trắng bình ngọc, bên trong hái một đóa tiên khí bốn phía hoa.

Cô Nguyệt buông ra thần thức bốn phía tìm một vòng, bóp cái truy tung pháp quyết, lại tất cả cũng không có phản ứng. Tuyên Đồng quả thật đã không ở nơi này, có thể nàng lại sẽ đi nơi nào đây?

"Tiểu Huỳnh... Chương môn, hai vị trưởng lão!" Gà nướng cô em sốt ruột quét bên trong nhà ba người một cái, "Tiểu Đồng mặc dù nhỏ tuổi nhất, nhưng luôn luôn nghe lời nhất, cho tới bây giờ không có để cho chúng ta bận tâm qua. Nàng không có khả năng không từ mà biệt, liền một chút tin tức cũng không còn lại, nhất định là đã xảy ra chuyện gì."

Cô Nguyệt mày nhíu lại đến sâu hơn, "Úc Hồng, người có phái đệ tử ở ngoài Thiên môn đã tìm sao? Đặc biệt là phụ cận cái đảo?"

"Đã tìm!" Úc Hồng gật đầu, "Thiên cung phía dưới gần trăm cái cái đảo đều đã tìm, hơn nữa đã thông báo chúng quốc vương, nhưng bây giờ như cũ không có trả lời."

Lúc đó đi đâu đi? Hắn quay đầu đẩy một cái bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Người nhìn ra có gì không?"

Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, tầm mắt rơi vào bệ cửa sổ tồn trên, "Cái gì cũng không có?"

"Người cũng không nhìn ra?" Cô Nguyệt néo một cái trong tay sáo ngọc, "Rốt cuộc chuyện này như thế nào?"

"Muốn không hỏi một chút cá ướp muối?" Thẩm Huỳnh đề nghị.

"Cá ướp muối?" Cô Nguyệt sững sờ, trong nháy mắt phản ứng lại, "Người nói là Thần Qua!"

Đứng ngà, lấy Tuyên Đồng cùng Thần Qua liên lạc, có lẽ thật đúng là có thể tìm được nàng. Hơn nữa Thần Qua tiểu tử kia, từ khi bọn họ chuyển tới Thực Hải Thiên Cung sau, ba ngày hai đầu hướng cái này chạy, còn thỉnh thoảng thay đổi pháp nhi cho Tuyên Đồng đưa đủ loại Tiên khí, người mù đều nhìn ra được hẳn chính là vừa ý Tuyên Đồng rồi. Hoàn mỹ kỳ danh viết, mọi người đều là xuất từ Phụng Thương, chiếu ứng lẫn nhau chuyển đương nhiên.

Hết lần này tới lần khác Tuyên Đồng đối với hắn ghét bỏ vô cùng, mười lần có chín lần là không thấy, chưa bao giờ thu hắn Tiên khí không nói, còn thường xuyên cầm lấy Lam Hoa cùng Tuân Thư luyện Tiên khí, ở trước mặt hắn khoe khoang. Bọn họ một cái là ngày hôm trước mới thiên đế, một cái là chuyên nghiệp luyện khí gia tộc xuất thân, luyện được Tiên khí tự nhiên không thể so với Thần Qua kém. Mỗi lần đem hắn đánh không nên không nên, sa sút hai ngày lại kéo nhau trở lại.

Toàn bộ phái Vô Định thậm chí còn Cô Nguyệt đối với hai người chuyển, đều là nhạc kiến kỳ thành. Vốn là nha dứt bỏ nội dung cốt truyện không nói, Thần Qua mặc dù không phải là đặc biệt mạnh, nhưng dầu gì cũng là một cái thiên đế, hợp tác qua mấy lần, vẫn là đáng giá tin nhiệm.

]

"Úc Hồng, người vội vàng phái người đi Phụng Thương Thiên cung, mời Thần Qua Đế Quân qua tới một chuyển." Cô Nguyệt lập tức phản phó, "Theo Thiên cung truyền tống trận đi qua!" Nghệ Thanh Thừa Thiên đại điển ngày ấy, các phe thiên đế trừ chúc mừng cùng trả nợ bên ngoài, cứng rắn ở trên trời để bày ra đi thông các phe đại lục Thiên cung truyền tống trận. Lúc này đến lúc đó dễ dàng rất nhiều.

"Được." Úc Hồng gật đầu.

"Vẫn là đầu bếp đi thôi!" Thẩm Huỳnh không biết nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, "Hắn tương đối nhanh."

"Vâng, sư phụ!" Nghệ Thanh không có ý kiến, thân hình lóe lên vèo một cái liền xông ra ngoài.

Chốc lát lại vèo một cái xông về, nắm cái gì qua tay ném một cái, "Đến rồi!"

Cô Nguyệt: "..."

Úc Hồng: "..."

Thần Qua: "..."

Cái này mẹ nó cũng quá nhanh chứ? Cái này gọi là mời sao? Cái này rõ ràng chính là trời đi!

"Cái gì? Tuyên Đồng cô nương không thấy!" Thần Qua cả kinh, trong nháy mắt từ dưới đất bò dậy, "Nàng không phải là muốn bế quan sao? Tại sao sẽ

đột nhiên không thấy!"

"Cái này chúng ta cũng còn không rõ ràng lắm." Cô Nguyệt lắc đầu.

Thần Qua sầm mặt lại, "Nhưng là... Người nào có thể theo Thiên cung bắt đi tiểu Đồng cô nương?" Vẫn là Vô Địch Thiên Cung.

"Chúng ta mời người tới, là muốn hỏi một chút có thể có biện pháp gì tìm tới nàng." Tuyên Đồng lên cấp sắp tới, tiên khí không yên, vốn là liền chịu không được quấy rầy, không cần thận có lẽ thật sự có thể sẽ ra đại sự.

Thần Qua nhìn Cô Nguyệt một cái, cũng là một mặt vội vàng, thở dài một cái nói, "Ta hiểu được ý của người..."

Tuyên Đồng là hán ban đầu chia lìa ma chúng cùng Tâm Ma đầu thai biến thành chi nhân chuyện, ngay từ lúc ban đầu biến thành củ cải triệu hoán Tuyên Đồng thời điểm, hán liền đã biết rồi, "Nhưng là, mặc dù Tuyên Đồng hồn phách cùng ta vốn là nhất thể, nhưng nàng trải qua mấy lần luân hồi, sớm đã là một cái độc lập hồn phách, hướng chi trên người nàng ma khí đã tiêu. Ta trừ đối với nàng có cuối cùng một tia cảm ứng bên ngoài, thực tế đã không có bất cứ liên hệ nào rồi." Hơn nữa cái này tia cảm ứng căn bản không đủ để để cho hán tìm tới phương vị của nàng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Chanh Vũ càng thêm gấp gáp rồi, Tuyên Đồng cũng coi là nàng một tay nuôi nấng, tự nhiên so với bất luận kẻ nào đều muốn gấp.

"Tiểu Hồng cô em." Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, lôi kéo Úc Hồng nói, "Đi gọi Lam lão bản tới một chút "

"Người gọi hán làm..." Cô Nguyệt lời đến một nửa lại dừng lại, trong nháy mắt phản ứng lại, đột nhiên mở to hai mắt, "Người nói là cái đó củ cải trận... A Phi, Khiên Tâm Trận!"

Đứng nga, lần trước Khiên Tâm Trận, Thần Qua có thể đem Tuyên Đồng kéo qua tới, lần này nhất định cũng có thể.

"Úc Hồng, đi nhanh."

Úc Hồng cũng phản ứng qua, ánh mắt sáng lên, gật đầu liên tục, "Vâng!" Liền vội vàng chạy ra ngoài để cho người.

Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, lại để cho Chanh Vũ cùng Phong Ảnh đem củ cải dòi tới lấy phòng ngừa vạn nhất, chính mình lại lấy ra mấy cái tiên mạch, trồng ở Tuyên Đồng Tiên cung trước cái kia mảnh vườn rau bên trong, còn thuận tay đào cái hố to.

Chờ an bài xong hết thấy các thứ này, Lam Hoa cùng củ cải cũng tới. Lam Hoa cũng coi là trượng nghĩa, chỉ ngắn gọn giải thích mấy câu, vừa nghe nói mất tích là tiểu người lùn, hán lập tức liền bắt đầu kết án bày trận.

Sau đó đầy sân người, đều là tả quay đầu nhìn về phía một cái nào đó bạch y tung bay thiên đế.

Thần Qua cũng sờ, trong nháy mắt giống như là minh bạch cái gì, hết sức phối hợp chủ động nhấc tay ra hiệu, "Ta hiểu! Chuyện này ta có kinh nghiệm." Nói xong dưới chân đạp một cái liền nhảy vào Cô Nguyệt mới vừa đào hầm bên trong, nghĩ đến mất tích là người trong lòng, còn lo lắng hỏi một câu, "Yêu cầu hướng trên đầu ta đắp chút đất, đem ta chôn chôn một hạt giống sao?"

Cô Nguyệt: "..."

Lam Hoa: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Mọi người: "..."

Hán đây là làm củ cải hậu di chứng sao? Còn đắp đất, người làm sao không dứt khoát phát cái mầm đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Chương 234: Củ Cải Ủy Khuất

Có thể là bởi vì có kinh nghiệm lần trước, Lam Hoa lúc này bày trận tốc độ đặc biệt nhanh, không tới nửa canh giờ công phu cũng đã bố trí xong. Ma khí nồng nặc theo quanh người hán tuôn ra ngoài, trong chốc lát liền bao phủ lại toàn bộ vườn rau, chân trời cũng tối xuống. Nguyên bản xanh um tươi tốt vườn rau, nhất thời ỉu xiu một mảnh. Ma khí giống như là dây leo một dạng, thuận theo trận pháp đồ án vùi đầy đất. Liền buồn chán ném bùn chơi đùa củ cải, cũng dừng lại. Bắt đầu nghiêm túc nhìn chăm chăm chung quanh vườn rau, quan sát nơi nào sẽ ra cây củ cải lớn tới.

Nửa lại đột nhiên đưa lá cây chỉ bên phải một góc khoai tây nói, "Bên kia, tiểu tỷ tỷ bên kia bên kia!"

Quả nhiên sau một khắc, chỉ nghe phốc xuy một cái, mặt đất nhất thời toát ra một cái to lớn khoai tây, trong nháy mắt phía trước lại thêm một người hồ to. Thanh âm quen thuộc theo trong hố truyền ra: "Chường... Môn?"

"Tiểu Đồng!" Chanh Vũ vui mừng, thứ nhất chạy tới, vừa muốn đem người moi ra. Sau một khắc lại là thổi phù một tiếng, nàng lần nữa rút về trong đất, cả người giống như là thân hình không yên, lúc lớn lúc nhỏ...

"Đây là..." Chanh Vũ một mặt không biết làm sao, tại sao sẽ như vậy?

"Tiểu người lùn!" Thẩm Huỳnh sầm mặt lại, tiến lên một bước ngồi ở bên cạnh, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Người đang ở đâu?"

Tuyên Đồng thân hình vẫn còn đang biến, phảng phất bên kia có cái gì tại lõi kéo một dạng, âm thanh cũng là đứt quãng, "Ta không... Nơi nào. Chường... Bên trong... Chưa từng thấy... Che lại không thể dùng... Hẳn không phải... Thần tiên..."

Sau một khắc thanh âm của nàng hoàn toàn biến mất rồi, trên đất đáng vóc to khoai tây không xuất hiện nữa qua, chỉ lưu lại một cái hăm động, vây quanh ở chung quanh ma khí cũng toàn bộ tiêu tan.

"Cái này là chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt nhìn trên đất đích chỗ trống một cái, quay đầu nhìn về phía trong mắt trận người, "Lam Hoa đây là... Lam Hoa!"

Phốc...

Lam Hoa đột nhiên há mồm phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt như tuyết, tựa như là bị cái gì trọng thương tựa như.

"Mịa nó! Người làm sao vậy?" Cô Nguyệt sợ hết hồn, mọi người cũng là một mặt kinh ngạc.

Lam Hoa không trả lời, một tay che ngực sắc mặt càng khó coi rồi, Nghê Thanh tiến lên đem ở hần mạch môn, hồi lâu chân mày sâu mặt nhăn, "Là trận pháp cản trả!"

"Cái này làm sao có thể?" Cô Nguyệt tròn to mắt, Lam Hoa lại không phải lần thứ nhất dùng trận này, lần trước một hơi kéo bọn họ bảy tám người qua tới, cũng không thấy thế nào à? Tại sao lúc này ngược lại không được.

]

"Tuyên Đồng bên kia có người làm phép, không chỉ là thân thể, còn cấm cố hồn phách của nàng!" Lam Hoa hít sâu một hơi mới trầm giọng nói: "Khí tức của người kia... Rất cổ quái! Không giống như là tiên khí, cũng không phải là ma khí!"

"Không phải là tiên, không phải là ma, chẳng lẽ còn sẽ là Thần tộc hay sao?"

"Không!" Lam Hoa khẳng định lắc đầu, "Tuyệt đối không phải là Thần tộc, hơi thở kia cảm giác... Ta cũng không nói lên được, nhưng ta chỉ tiếp xúc một chút liền chịu đến cản trả!"

Cô Nguyệt sắc mặt trầm hơn rồi, Tuyên Đồng này xui xẻo hải từ làm sao mỗi lần đều là nàng, mấy lần trước cũng còn khá có mục tiêu, lúc này liền là ai cũng không biết. Bất quá có thể khẳng định là, tuyệt đối là có người cường ép bắt đi nàng.

"Người bị thương không rõ, vội vàng điều tức đi!" Nghê Thanh nhắc nhở.

Lam Hoa lúc này mới ngồi xếp bằng xuống, tại chỗ bắt đầu điều tức, chẳng qua là trên người ma khí cực kỳ không yên, một hồi nồng một hồi tán.

Cô Nguyệt phát phát tay, ra hiệu mọi người đi ra ngoài, thuận tay đem Thần Qua theo trong hố kéo ra ngoài, sau đó lại phân phó Úc Hồng một câu, "Người đi Thiên môn khẩu nhìn một chút Tiểu Hắc đến chưa? Hẳn hẳn là đang trên đường tới rồi, Lam Hoa là Ma tộc, thương thế của hẳn chúng ta đều không giúp được gì."

"Vâng!"

Mấy người lại trở về Thẩm Huỳnh hậu điện, thảo luận tới thảo luận lui cũng không suy nghĩ ra, trước Tuyên Đồng đứt quãng lại hết sức sốt ruột nghĩ nói cho bọn hắn biết cái gì?

"Thẩm Huỳnh." Cô Nguyệt thật sự là không có cách nào đẩy một cái theo trở về nhà lên liền một mực không nói gì người, "Người cảm thấy là ai bắt được tiểu người lùn? Còn có Lam Hoa nói khí tức lại là cái gì?"

"Không biết." Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút lại bổ sung nói, "Bất quá Lam lão bản nói, hẳn là cùng cái này hoa một dạng." Nói lấy nàng đột nhiên theo đáy bàn dọn ra một chai cái gì, bịch một tiếng để lên bàn.

Mọi người: "..."

Đây không phải là Tuyên Đồng trên bệ cửa sổ bình hoa kia sao? Người rút cuộc cái gì dời trở về? Tại sao bọn họ đều không người chú ý tới à?

"Cái này hoa thế nào?" Cô Nguyệt xít lại gần một chút, vừa muốn điều động tiên khí xem xét.

"Hoa!" Cũ cái lại đột nhiên giống như tìm thấy được từ mấu chốt động cơ, nhảy ra ngoài, kích động nhảy đến trên bàn, gắt gao nhìn chăm chú về phía cái bình hoa kia, "Hoa đại đều đi chết, tiểu tỷ tỷ là của ta!" Nói lấy nâng lên lá cây liền hướng về bình hoa quát tới.

"Cũ cái!" Cô Nguyệt sợ hết hồn, cái này tiểu hỗn đản! Liền vội vươn tay đi cản nhưng vẫn là chậm một bước.

Cũ cái lá cây đã hung hăng quát về phía trong bình nọ hoa, Diệp trên còn mang theo tiên khí! Mắt thấy liền muốn đánh tan cái kia đóa yếu ớt màu đỏ nọ hoa, đột nhiên nọ hoa trên tràn ra một tia khí lưu màu xám, xua tan trên lá cây cũ cái tiên khí không nói, còn trực tiếp đem củ cái toàn bộ bắn đi ra.

Chỉ nghe bộp một tiếng vang, củ cái giống như viên tiểu pháo đạn một dạng, trực tiếp bị đạn đến trên tường, trong nháy mắt bị đánh thành cà rốt khô. Liền với vách tường đều xuất hiện một cái củ cái hình lõm.

"Cũ cái!" *N

Có người trong nhà giật nảy mình, liền vội vàng chạy tới. Cô Nguyệt dùng cái Thổ hệ thuật pháp, mới đem nó theo trong tường khu đi ra. Nó nguyên bản trắng như tuyết thân thể, trong nháy mắt giống như là bị nhuộm màu tựa như tím một mảng lớn.

Toàn bộ củ cái thật giống như đều bị đạn bối rồi, ngơ ngác nhìn một cái Cô Nguyệt, lúc này mới biết đau oa một tiếng khóc vậy kêu là một rung trời giới vang, quay đầu liền vọt vào trong ngực Thẩm Huỳnh, "Oa a

~ tiểu tỷ tỷ... Tiểu tỷ tỷ, nó khi dễ ta! Thật là đau! Thật là đau a a a

~~ "

Nó đầy đầu lá xanh giống như là trời mưa một dạng, rầm rầm ra bên ngoài run lấy nước, Thẩm Huỳnh nhú mày một cái, ghét bỏ kéo ra một chút, "Xấu xí chết rồi!" Thuận tay ném cho bên cạnh gà nướng cô em

"Oa a

~" củ cái ôm thật chặt Chanh Vũ khóc càng thêm thương tâm

Từ khi gặp phải Thẩm Huỳnh bắt đầu, củ cái thật đúng là không có bị ủy khuất như vậy. Nó là Thảo Mộc Linh vốn là tâm linh liền tinh khiết, lại mới vừa hóa hình không lâu tánh tình trẻ con, mặc dù có giới tính kỳ thị, nhưng trong phái phần lớn đều là nữ, cộng thêm nó miệng lại ngọt, trong phái đệ tử đều rất thương nó, trừ tại Cô Nguyệt trước mặt mấy người bọn hắn ăn chút ghen, những người khác nói với hắn là nói gì nghe vậy đều không quá đáng. Cái này vẫn là lần đầu tiên bị quát thành như vậy, toàn thân đều tím rồi, hơn nữa đối phương vẫn là một đóa không có linh trí hoa, cũng khó trách đều khóc thành nước củ cái rồi!

"Tốt rồi tốt rồi, củ cái ngoan ngoan!" Chanh Vũ ôn nhu an ủi nửa ngày, mới dừng lại nước mắt của nó.

Thẩm Huỳnh chỉ chỉ lên trên bàn bình hoa, "Các người thấy được?"

Có người trong nhà sắc mặt trầm một cái, gật đầu một cái. Tiến lên nhìn kỹ một vòng đóa hoa kia, lại phát hiện cái kia hoa đột nhiên ỉu xiu, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trở nên khô héo, giống như là bị ma khí ăn mòn một dạng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 236: Ma Thần Giao Dịch

Cô Nguyệt bấm cái quyết, điều động một tia tiên khí vây quanh khô héo đóa hoa tinh tế dò qua một lần, "Cổ khí tức kia đã biến mất rồi, chắc là công kích củ cái kia một cái, trực tiếp hao hết."

"Thảo mộc tiên thực dễ dàng nhất lấy nhiễm bốn phía khí tức." Nghệ Thanh lên tiếng nói, "Đóa hoa này đặt ở bệ cửa sổ, chắc là tại trôi đi Tuyền Đổng thời điểm, ngoài ý muốn lấy khí tức của đối phương."

"Nhưng là hơi thở này, đến lúc đó cho tới bây giờ chưa từng thấy." Cô Nguyệt chân mày mau đánh thành nút chết rồi, "Khó trách mới vừa Lam Hoa không nói ra được, hơi thở này quả thực cổ quái. Không phải là tiên khí, cũng không phải là ma khí, hơn nữa... Còn âm lãnh như thế!"

Mới vừa cái kia một cái, hắn chỉ cảm thấy một cổ khí tức âm lãnh, trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng.

Hơn nữa chỉ là một luồng còn sót lại khí tức, liền có thể đem củ cái văng ra. Củ cái mặc dù là một Thảo Mộc Linh, nhưng tu vi cũng không thấp. Có thể thấy cái đó bắt đi Tuyền Đổng người, mạnh mẽ đến trình độ nào?

"Theo ta được biết, trong Tiên giới không từng xuất hiện người khí tức như vậy." Thần Qua lo lắng đi tới đi lui hai bước, "Có thể hay không... Là từ Ma giới bên kia tới?"

"Sẽ không!" Cô Nguyệt lắc đầu, hay không quyết hẳn cái suy đoán này, "Nếu là trong Ma giới thật có người như vậy, ban đầu người Tâm Ma mở ra cánh cửa Ma giới, Thẩm Huỳnh vào trong thời điểm liền hẳn là gặp phải rồi, sẽ không chờ tới bây giờ mới xuất hiện." Lại nói thả một người đi ra bắt phải Vô Định đệ tử loại sự tình này, Tiểu Hắc còn thật không dám làm.

"Vậy đây rốt cuộc là cái gì?"

Mọi người trầm mặc, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra được, rồi rít thì triển thuật pháp, nghĩ muốn truy lùng hơi thở kia, lại không hề có tác dụng, liền ngay cả Phong Ảnh hệ thống cũng thử qua, cũng là không có kết quả gì.

Cô Nguyệt có chút nóng nảy, "Thật chẳng lẽ không người biết hơi thở này là cái gì?"

"Có người..." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, đột nhiên mở miệng nói, "Chắc chắn biết."

"Ai?"

Cô Nguyệt vừa muốn hỏi, lại có người đẩy cửa đi vào, quét bên trong nhà một cái, "Thượng thần ta đã trở về!" Ma vương cười một mặt hiển lộ tiến tới, "Cái đó kêu Lam Hoa thiên ma thương không có chuyện gì lớn, ta đã giúp hắn điều tức tốt rồi, nghỉ ngơi mấy ngày thì không có sao."

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu, đột nhiên kéo ra khoe miệng, cười một mặt ánh mắt trời rực rỡ, "Cực khổ."

Tiểu Hắc đột nhiên run lên, theo bản năng liền lui một bước.

"Trên... Thượng thần! Có chuyện ngài phân phó... Đứng... với ta cười được không? Người cười một tiếng ta liền run chân!" Đặc biệt mềm mại cái loại này.

"Tiểu Hắc a."

"Có!"

"Trở lại phát cái thẻ chứ, yêu cầu thấy Ma thần cái loại này."

Tiểu Hắc: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Không tên chân tướng vậy xem chúng: "..."

Thành thật mà nói, thượng thần người có phải hay không là không thích Tiểu Hắc, nghĩ đổi một ma rồi hả?

(?? ㄇ?? `)

]

Sau năm phút.

"Thượng thần, lúc này muốn phát cái dạng gì thẻ?"

"Trên trở về là bánh chưng, lúc này phát cái bánh Trung thu chứ?"

"..."

"Làm sao, có khó khăn!"

"Không có không có, tốt thượng thần, không thành vấn đề thượng thần!"

Vì vậy, một đạo rõ ràng lời thẻ nhất thời tại Thực Hải Thiên Cung vang lên, trong nháy mắt truyền khắp nửa cái Thiên Ngoại Thiên.

[Thừa Thiên chi thẻ, Ma đạo tôn thần, Ma giới chi vương Lệ Dân ở chỗ này lấy Ma Linh thẻ, theo thiên địa chi tắc, tuân đại đạo chi quy —— tối hôm nay nhất định phải để cho thượng thần Thẩm Huỳnh ăn năm nhân bánh Trung thu, nếu làm trái lời thẻ này, nguyện nhận Ma thần phạt nặng.]

Ai, chuyện mất mặt, làm làm thành thói quen!

¬ (¬ D) ¬

"Đầu bếp, đem lòng đồ trứng bánh Trung thu cho ta."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Sau năm phút, thần vực.

Ma thần: "..."

Lần sau gọi hần đi ra, có thể hay không đổi một loại phương thức?

Còn có...

Một cái nào đó Thượng cổ thần tức xạm mặt lại, yên lặng nhìn người đối diện một cái, "Ngươi... Ăn xong sao?"

Đều ăn rồi năm phút rồi!

"Chờ một chút!" Thảm Huỳnh một hộp nuốt vào cuối cùng nửa khối bánh Trung thu, ăn đến có chút gấp nghẹn đến rồi, dùng sức ho khan vài tiếng. Cuối cùng vẫn là bên cạnh Nghệ Thanh liền vội vàng đưa ly trà đi qua, nàng lúc này mới nuốt xuống.

Vỗ một cái đầy tay bánh Trung thu tiết, mới hướng người đối diện giờ giờ lên tay, "Ma tiên sinh ngươi được a!"

"..." Hần không tốt đẹp gì. "Ngươi để cho cái kia tiểu Ma vương kêu gọi ta, vì chuyện gì?"

"Có một cái chuyện nghĩ làm phiền ngươi." Thảm Huỳnh từ bên hông kéo ra bụi cây kia khô chết hoa, "Trong hoa này khí tức, ngươi biết là cái gì sao?"

Ma thần nhìn một cái trong tay nàng hoa, trên mặt vẫn là trước kia cười yếu ớt bộ dáng, gật đầu một cái, "Tự nhiên biết."

"Là cái gì?"

Ma thần quét ba người một cái, trầm mặc hồi lâu mới nói, "Các ngươi là muốn tìm cái đó bởi vì Tâm Ma mà sinh hài tử."

"Ngươi biết Tuyên Đồng ở đâu?" Cô Nguyệt không nhịn được gấp giọng hỏi.

"Tự nhiên." Ma thần cười nói, "Ta là sáng thế tam đại cổ thần một trong, chỉ cần là Tam giới chuyện phát sinh, biết tất cả."

"Vậy..."

"Nhưng là ta lại không thể như vậy nói cho các ngươi biết."

"Tại sao?" Cô Nguyệt sững sờ, lần trước không phải nói đến rất hưng phấn sao?

"Lần trước ta cũng đã nói, ta đã sớm thoát khỏi ở ngoài Tam giới, không thể chủ động nhúng tay thế gian sinh linh sự việc, nếu không sẽ xuất hiện lớn hơn tai vạ." Ma thần thở dài một cái, tiếp tục nói, "Cái kia Tâm Ma đầu thai hài tử, mặc dù ngay từ đầu chỉ là của người khác nửa cái tàn hồn, nhưng bây giờ đã sinh ra hồn phách mới, cũng đã coi như là Tam giới hoàn chỉnh sinh linh một trong. Nàng tự có vận mệnh của chính mình, cho nên ta không thể nói cho các ngươi biết."

"Đánh rắm!" Cô Nguyệt vốn là nhìn hần không thuận mắt, hiện tại càng là tức giận, "Ban đầu ngươi đem chúng ta kéo đến cái thế giới này, còn chưa phải là xuất thủ, còn có Huệ Linh chuyện."

"Huệ Linh không có sinh ra hồn phách của mình, tự nhiên không tính là! Mà ngươi... Đến từ dị giới, vốn cũng không phải là Tam giới chi nhân. Trên người của ngươi phát sinh bất cứ chuyện gì, đều không có quan hệ gì với Tam giới."

Mẹ, cái này tiểu kỹ nữ! Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, trong mắt ánh sáng lóe lên, "Chiều ngươi nói như vậy, ta không phải là Tam giới chi nhân, cho nên những chuyện này ngươi có thể nói cho ta biết à? Ngược lại cũng không tính là ngươi nhúng tay!"

"..." Ma thần bị hỏi khó rồi, không phải là tính như vậy a.

"Đây chính là chính ngươi nói!"

Ma thần lắc đầu một cái, "Nói cho ngươi biết, cùng ta trực tiếp nhúng tay khác nhau ở chỗ nào, lại nói..." Hần đột nhiên quay đầu nhìn về phía một bên Nghệ Thanh, ngươi không phải là, hần là Tam giới bản gốc dân a!

Nghệ Thanh sững sờ, đột nhiên giờ hai tay lên, trực tiếp bịt kín lỗ tai, giả trang cái gì cũng không biết bộ dáng, "Ai nha, ta không nghe được!"

Cô Nguyệt: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

Ma thần: "... Ngươi cho ta mù sao?"

(_ , _)

"Đừng nói nhảm, nói thẳng đi điều kiện của ngươi." Thảm Huỳnh tiến lên một bước, nếu như hắn thật sự không muốn nhúng tay chuyện này, ngay từ đầu không trả lời Tiểu Hắc lời thề là được, cần gì phải còn đem ba người bọn hắn kéo tới nơi này, không có điểm ý tưởng khác quỷ tin a.

Ma thần sùng sốt một chút nụ cười trên mặt lại sâu mấy phần, "Đích xác có một chuyện nhỏ, muốn mời Thảm Huỳnh ngươi giúp một chuyện."

"Nói." Móc ra khối bánh Trung thu tiếp tục gặm.

"Nghĩ để cho ngươi giúp ta tìm một người." Ma thần ánh mắt trầm một cái, ánh mắt lóe lên một tia chân tình thật ý lo âu, "Gần đây ta không cảm ứng được sự tồn tại của hắn, có lẽ các ngươi có thể giúp ta tìm tới nàng."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Người Mất Tích

hầm Huỳnh có chút bất ngờ quét mắt nhìn hắn một cái, "Ngươi quan hệ rất tốt a!"

"..." Ma thần khoe miệng giết một cái, hồi lâu mới nói, "Ngươi hiểu lắm rồi, nàng là Mạnh Bà!"

"Mạnh Bà!" Cô Nguyệt cả kinh, tròn to hai mắt, "Ngươi nói là... Canh Mạnh Bà cái đó Mạnh Bà?"

"Canh!" Thảm Huỳnh ánh mắt sáng lên, "Cái nào canh..."

(●▽●)

"Im miệng!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng một cái, "Cái đó canh uống sẽ mất trí nhớ, đầu thai trước dùng đấy!" Rốt cuộc có thường thức hay không, đừng nghe một chút ăn liền tinh thần đi à!

"Ồ."

"Mất trí nhớ?" Ma thần sùng sốt một chút, nghĩ đến cái gì cười cười nói, "Đây chẳng qua là Mạnh Bà mở một trò đùa mà thôi, cái gọi là canh Mạnh Bà chẳng qua là Vong Xuyên chi thủy, Vong Xuyên có thể tẩy rửa người hồn phách, để cho vạn vật sinh linh trở lại nhất nguyên bản bộ đáng, trước kia đã qua tự nhiên tiêu tan. Vô luận uống cũng không uống cũng là muốn vào Vong Xuyên luân hồi."

Cô Nguyệt: "..."

Cái máng! Hóa ra canh Mạnh Bà là ý tứ như vậy? Cảm giác trong những thứ kia ái tình cố sự, ước định không uống canh Mạnh Bà các tình lữ đều mẹ nó là trí chướng!

"Mạnh Bà cùng ta, là khai thiên ba đại Thượng cổ thần một trong." Ma thần trầm giải thích rõ nói, "Ta, Mạnh Bà, cùng với Sáng Thế Thần cùng nhau theo trong hỗn độn sáng lập Tam giới. Mạnh Bà phụ trách Vong Xuyên trông coi luân hồi, ta phụ trách quang minh trông coi trật tự, mà Sáng Thế Thần sáng tạo Tam giới hết thảy."

"Ngươi chừng quang minh?" Cô Nguyệt sùng sờ, "Ngươi không phải là Ma thần sao?" Hải hước chứ?

"Ma thần chẳng qua là Ma tộc xưng hô với ta mà thôi." Hắn vẫn là cái đó cười híp mắt về mặt, giống như Mạnh Bà nguyên bản kêu Vong Xuyên.

"Ngươi nói muốn tìm Mạnh Bà? Nàng sao rồi hả?"

"Ta đột nhiên không cảm ứng được sự hiện hữu của hắn!" Ma thần thờ dài, "Ta cùng hắn đều là bởi vì Sáng Thế Thần khai thiên mà sống, nàng vốn là Vong Xuyên Hà hóa thân, chấp chương thế gian này luân hồi, vạn vật sinh sôi không ngừng. Thường ngày nàng không rời đi bờ sông Vong Xuyên nửa bước, nhưng là lần này Vong Xuyên sinh biến. Ma giới bị phong cấm, nguyên bản nếu như là nàng tự mình đến Ma giới một chuyến, là được trực tiếp đề cho Vong Xuyên Hà lần nữa kết nối."

"Nàng không có xuất hiện." Thảm Huỳnh.

Ma thần gật đầu một cái, "Không sai, đây cũng là ta phé hết tâm thần để cho Tiên Ma hai giới hợp nhất nguyên nhân." Trên trời về còn chưa kịp nói, bọn họ liền chạy, "Mạnh Bà mặc dù là khai thiên cô thần một trong, nhưng có thể là bởi vì Vong Xuyên cháy qua quá nhiều Tam giới sinh linh. Nàng tiếp xúc rất nhiều khó tránh khỏi sẽ bị chút ảnh hưởng, cho nên tính tình này thoát một chút. Ngày trước cũng thường xuyên trốn, nhưng lần này bất đồng."

Hắn chân mày sâu một nhăn, "Ta hoàn toàn không cảm ứng được sự tồn tại của nàng, liền ngay cả Sáng Thế Thần cũng tìm không ra nàng ở nơi nào. Các ngươi là dị thể chi nhân, Nghệ Thanh thân phụ đại khí vận, hơn nữa Thẩm Huỳnh... Năng lực đặc thù, có lẽ có thể các ngươi thật có thể tìm được nàng."

"Chúng ta dựa vào cái gì giúp ngươi?" Trước đây sổ sách còn không có tính toán rõ ràng đây.

Ma thần trầm mặc một hồi, hồi lâu mới nói, "Nếu như là Mạnh Bà lâu dài không ở, Vong Xuyên nhất định sẽ mất khống chế, đến lúc đó Tam giới nhất định sẽ sinh ra hỗn loạn." Hắn quay đầu nhìn Nghệ Thanh một cái, "Các ngươi có lẽ không quan tâm, nhưng thật có thể trở mắt nhìn lấy Tam giới sinh linh từ đây hủy diệt?"

Cô Nguyệt nhét vào, cái máng! Lại tới thể giới nguy cơ bộ này.

]

"Dĩ nhiên, ta quả thật không có tư cách muốn cầu các ngươi." Ma thần âm thanh vừa chậm, lập tức lại thêm đến, "Như vậy đi... Vô luận các ngươi có thể hay không tìm được Mạnh Bà, đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi biết phương pháp liên thông thể giới các ngươi, như thế nào?"

"Có thật không!" Cô Nguyệt cả kinh, lại có phương pháp như vậy, vậy hắn cũng không cần xem xét đi ở vấn đề.

Ma thần cười sâu hơn, giờ lên một cái tay nói, "Ta lấy Thiên đạo thể."

"Được!" Cô Nguyệt gật đầu, lại tin hắn một lần, "Nhưng là Tam giới lớn như vậy, chúng ta đi đâu tìm?" Hơn nữa để cho Thẩm Huỳnh cái này dân mù đường đi tìm người, hắn xác định thị lực bình thường?

"Mạnh Bà không sẽ trường kỳ rời đi Vong Xuyên chi nguyên." Ma thần nói, "Chỉ cần tại Vong Xuyên chi nguyên vị trí chi giới tìm kiếm là được, rất đơn giản."

"Ý của ngươi là để cho chúng ta rời đi Tiên giới?" Gặp quý đơn giản! Hắn tích góp lâu như vậy của cái ai làm, "Còn có cái kia cái gì Vong Xuyên chi nguyên lại ở đâu nhất giới, không phải là... Minh giới chứ?" Mịa nó, thật đúng là dự định để cho bọn họ đi gặp quý a!

"Nói chính xác là Thần Minh giới!" Ma thần sửa chữa.

"Thần? Minh giới?" Ý gì?

"Thần giới rời đi Tiên giới sau, cử giới phi thăng, cho nên bây giờ cùng Minh giới cùng thuộc về với nhất giới."

"Phi thăng tới Minh giới! Ngươi nói là... Minh giới vốn là trong tam giới..."

"Thiên giới!" Ma thần gật đầu nói, "Vong Xuyên chi nguyên vị trí, dĩ nhiên là Tam giới tầng chót chi giới."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cái này cùng nói xong không giống nhau a!

Trong đầu nhất thời xuất hiện một nhóm, cái gì Địa ngục, Diêm Vương, Hắc Bạch Vô Thường các loại danh từ. Còn có những thứ kia liên tu sĩ bình thường đều có thể đối phó ác quỷ, nguyên lai bọn họ đều là thuộc Thiên giới Đế đô hộ khẩu sao? Mặc dù vẫn là lưu động cái loại này!

Đột nhiên cảm thấy Thần giới ngăn cản lần rơi đến đáy cốc là sung chuyện gì?

"Tiểu người lùn ở đâu?" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

"Các ngươi yên tâm, lấy nàng mệnh cách không có việc gì, mệnh không có đến tuyệt lộ." Ma thần giải thích, "Hơn nữa các ngươi chỗ đi chi địa, chính là nàng vị trí."

"Tuyên Đồng tại Thần Minh giới!" Cô Nguyệt cả kinh, khó trách mới vừa cổ khí tức trên hoa kia, bọn họ ai đều chưa từng thấy qua, nguyên lai căn bản cũng không phải là Tiên giới người nắm giữ? Nhưng là Thần tộc chi nhân bắt Tuyên Đồng làm gì, "Không đúng, Thần giới người có thể tùy tiện đi vào Tiên giới sao?" Nếu như có thể mà nói, vì sao nhiều năm như vậy, Tiên giới cho tới bây giờ không có từng xuất hiện Thần tộc, cái này không khoa học!

"Chuyện này chỉ cần các ngươi đi Thần Minh tự nhiên liền sẽ hiểu." Hắn giờ tay vung lên, nhất thời một đạo bạch quang thoáng qua, từ từ lơ lửng ở mấy người trước mặt, "Ta không thể nhúng tay Tam giới tay, cho nên không thể tự mình đi trước. Nếu như là các ngươi chuẩn bị lên đường, liền dùng tiên khí thúc giục cái này, nó sẽ đem bọn ngươi mang đi Thần Minh giới. Chỉ cần là dựa vào gần Mạnh Bà mười thước phạm vi bên trong, vật này thì sẽ sáng lên hồng quang cảnh báo, đến lúc đó ta tự sẽ xuất hiện."

Thẩm Huỳnh đưa tay nhận lấy, Cô Nguyệt cũng cúi đầu nhìn một chút, nhất thời khóe miệng giật một cái. Quả nhiên không ngạc nhiên chút nào lại là một khối ngọc bội đây! Còn mẹ nó cùng ban đầu Huệ Linh cái kia hai khối giống nhau như đúc. Cái này Ma thần là đối với ngọc bội có chấp niệm đặc thù gì sao?

"Khổ cực mấy vị rồi." Ma thần cười sâu hơn, thân hình cũng càng ngày càng nhạt, liền với chính cái Thần Vực cũng như sương mù tiêu tán ra.

"Chờ một chút!" Bọn họ còn không hỏi xong a, dầu gì cho một cái đại khái phương hướng a.

Cô Nguyệt còn muốn hỏi điểm cái gì, trước mắt cảnh trí đổi một lần, bọn họ đã đứng ở Thiên cung hậu điện trong sân. Đối diện ngồi ở trên ghế Tiểu Hắc, chính ôm lấy khối to bằng cái bát bánh Trung thu, răng rắc răng rắc gặm vang, vẫn là năm nhân.

"Thượng thần, các người trở về đến rồi!" Tiểu Hắc vỗ trên tay một cái bánh Trung thu tiết, "Thật là nhanh a! Như thế nào đây? Ma thần nói cái gì..."

"Tiểu Hắc!" Thẩm Huỳnh đột nhiên cắt đứt, nhìn một chút trên bàn đã trống bánh ngọt cái đĩa, ánh mắt hí một cái, "Người có thể đi!"

A được?

Hắn vừa mới tới không lâu a!

"Làm..." Vừa định hỏi, Thẩm Huỳnh đột nhiên nhìn hắn một cái, Tiểu Hắc chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, theo bản năng run một cái, thượng thần tại sao nhìn như vậy hắn?

"Ma vương, xin mời!" Úc Hồng rất rất có ánh mắt, bắt đầu đuổi người.

Tiểu Hắc một mặt mộng bức, lúc này mới một bước vừa quay đầu lại đi ra ngoài.

"Tiểu Hồng cô em, ta làm sai cái gì rồi sao?" Luôn cảm thấy bị thượng thần chê.

Úc Hồng cổ quái quét mắt nhìn hắn một cái.

"Sao? Sao rồi!"

"Ai... Người chính là không biết tốt."

"Tại sao?"

"Chương môn hôm nay còn không có ăn cơm tối!"

"Hắc?"

Ý gì, nói rõ một chút, thuận lợi ta lần sau nịnh hót đi à!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Đi Trước Thần Giới

Các người cảm thấy, chúng ta đi hay là không đi?" Cô Nguyệt nhú mày một cái, mới vừa đáp ứng dứt khoát, lúc này lại có chút quẩn quít rồi.

Tuyên Đồng bây giờ đang ở Thần Minh giới, tình huống không biết. Tuy nói Ma thần nói nàng tạm thời không có nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là sau đó đều không sao. Hơn nữa nàng vẫn chỉ là cái Mặc Tiên, ở cái đó khắp nơi Thần tộc địa phương, có thể an toàn mới là lạ. Đặc biệt là nàng cái kia một lời khó nói hết xui xẻo thuộc tính...

Rốt cuộc là chính mình môn phái đệ tử, về tình về lý, bọn họ cũng không có khả năng bất kể.

Nhưng nếu như ba người bọn hắn đi Thần Minh giới, không nói trước Ma thần để cho bọn họ tìm cái gì Mạnh Bà, có thể hay không trở về tới vẫn là cái vấn đề. Tình huống bây giờ của Tiên giới, nhìn như bình an vô sự. Đó là bởi vì có Thẩm Huỳnh dè. Nàng vừa phi thăng Thần giới, Tiên Ma hai giới nửa phút sẽ lâm. Hơn nữa đứng mũi chịu sào, chính là bọn hắn Vô Định Thiên Cung.

"Tuy nói, thập phương thiên ma lần trước bị người đánh thương còn chưa khỏe. Thập phương thiên để liên hợp lại, cùng Ma giới cũng không phải là không có lực đánh một trận! Nhưng nếu như cộng thêm Tiểu Hắc mà nói..." Không phải là hắn thiên vị, thật sự là Tiên giới bên này thực lực quá thật quá kém, "Huống chi Ma giới còn có một cái Trảm Đình đây."

Mặc dù có Chúc Hoa Đê Quân tại, cái này thế quả nghiêm không bay ra khỏi cái gì sóng lớn. Nhưng thật ồn ào, không chừng cái khác Ma tộc tìm đi qua.

"Các người nói, làm sao bây giờ?"

"À?" Thẩm Huỳnh mong tức mong tức, một bên gặm lấy thức ăn một bên quay đầu lại, "Người nói cái gì?"

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy trong đầu đình một tiếng, có cái gì đứt đoạn, "Người nhà còn có tâm tình ăn cơm." Không thấy hắn đều gấp thành con quay rồi sao? Hắn giận đến đau gan, quay đầu trừng mắt về phía một cái nào đó chính đi hướng phòng bếp người, "Còn người nữa! Đừng có lại xào, người đều xào hai mươi mấy đạo thức ăn."

"Ngu ba ba..." Thẩm Huỳnh thử chuồn một cái món ăn hít vào trong miệng, "Ăn no mới có sức lực suy nghĩ chuyện sao. Đầu bếp, lại thêm cái trứng chiên cà chua!"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

"Các người đủ rồi!" Cô Nguyệt nhìn được lật bàn xung động, "Hai người liền không có chút nào lo lắng tiểu người lùn sao?" Dầu gì chung sống đến mấy năm, nhìn lấy lớn lên hài tử!

"Lo lắng a!" Thẩm Huỳnh gạt đầu, "Cho nên ta để cho đầu bếp làm nhiều mấy món ăn mang theo trên đường ăn." Vạn nhất bên kia không có đến ăn làm sao bây giờ?

"Người là... Thật dự định đi Thần Minh giới." Hơn nữa dự định hiện tại liền đi?

"Nếu không đây?"

"Nhưng là chúng ta vừa đi, môn phái cùng Tiên Ma hai giới..."

"Ngu ba ba!" Thẩm Huỳnh đột nhiên cắt đứt lời của hắn, trầm giọng nói, "Năm đó người là vì cái gì rời đi Huyền Thiên tông đây?"

]

Cô Nguyệt sững sờ, cả người đều là ngẩn ngơ. Tại sao? Bởi vì Huyền Thiên tông dự định để cho Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh vác nồi, rõ ràng là che chở môn nhân tông môn, cũng đang thời khắc nguy cấp bất kể môn nhân sống chết, cho nên hắn mới đối với như vậy tông môn buồn lòng. Sau đó... Lên Thẩm Huỳnh thuyền giặc!

"Hiện tại chúng ta cũng giống vậy a." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút nói, "Tiểu người lùn là người của phái Vô Địch chúng ta."

Cô Nguyệt chấn động toàn thân, một mực ngưng kết ở trong lòng ứ đọng tâm tình trong nháy mắt tản ra, đúng a! Hắn đang do dự cái gì? Đó là đệ tử của phái Vô Địch bọn họ, làm sao có thể để cho người khác khi dễ! Về phần chuyện trở về, có phần mềm hack tại, hắn sợ cái rắm a! Chẳng qua đến thời điểm lại bắt cái ma phát cái thề.

"Ta hiểu được!" Cô Nguyệt cười một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân ung dung, tâm kính một mảnh trong suốt, theo thói quen tròn mắt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Còn có... Đem người đầu móng vuốt theo trên bả vai ta đòi đi!"

Mẹ kiếp còn thừa cơ cợt xát hai ba lần, khi hắn pháp y là giẻ lau đây! Đừng tưởng rằng lão tử không nhìn thấy!

"Có tin ta hay không giã nó?"

Thẩm Huỳnh lúc này mới rút trở về, tiếp tục đưa về phía trước mặt tô, tối nay có tô hùm nhỏ đây! Ai, đáng tiếc không có chuẩn bị khăn giấy, đầy tay dầu cũng không tốt kẹp món ăn khác rồi.

"Sư phụ, trứng chiên cà chua tốt rồi!"

"Ồ."

Cô Nguyệt bóp cái đi Trần quyết, xóa đi trên bả vai cái đó dầu dầu móng tay, lúc này mới ngồi về bên cạnh bàn. Mang chút ít lo lắng quét bốn phía một cái, xem ra hắn đến đây mau đem Thiên cung chuyện tất cả an bài xong, tất lại vẫn có nhiều đệ tử như vậy muốn bận tâm.

"Yên tâm!" Nghệ Thanh một bên đem trứng chiên cà chua chuyển tới trước mặt Thẩm Huỳnh, một bên lên tiếng nói, "Ma thần không tiếc lấy ra kết nối hai bên thế giới phương pháp, dùng cái này đưa ra để cho chúng ta đi trước Thần Minh giới yêu cầu, có thể thấy đã sớm tương tượng chu toàn, như thế nhất định đã an bài xong chúng ta lo lắng hết thảy."

Cô Nguyệt sững sờ, vừa muốn hỏi đột nhiên mặt một trận đùng đùng, cách đó không xa một đạo ma khí nồng nặc phóng lên cao, trong nháy mắt mê mẩn đến toàn bộ Thiên cung, tiên khí bị bức phải tán ra bốn phía.

"Đây là..." Cái phương hướng này là Lam Hoa? Hơn nữa nhìn cái này ma khí trình độ, "Lam Hoa tấn thăng!"

Cô Nguyệt cả kinh, trực tiếp đứng lên, Lam Hoa là thiên ma, tấn thăng nữa đó chính là... Ma vương!

Lam Hoa mặc dù là Ma tộc, nhưng tâm từ trước đến giờ nghiêng về Tiên giới. Chẳng lẽ đây chính là Ma thần sắp xếp? Lam Hoa thẳng lên Ma vương, liền coi như bọn họ không ở, Tiên Ma hai giới cũng có thể giữ thăng bằng.

Không thể không nói, cái này Ma thần thật đúng là nghĩ đến chu toàn!

Cô Nguyệt trong lòng lo âu, nhất thời tán đi không ít, "Thảm Huỳnh, chúng ta..." Hắn lời còn chưa nói hết, sau một khắc giữa hông của Thảm Huỳnh lại đột nhiên sáng lên một trận kim quang, trong nháy mắt bọc lại ba người.

"Mịa nó! Là cái ngọc bội kia!" Cô Nguyệt cao giọng nhắc nhở, cũng đã không còn kịp rồi, ba người trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Ma thần cái này lừa gạt giấy! Nói tiên khí khởi động, lại không nói tùy tiện cái gì tiên khí đều có thể khởi động đi à!

Thần Minh giới, nơi nào đó.

Đậm đà tiên khí mê mạn hương khắp rừng rậm, giống như sương trắng bao phủ trên đó càng ngày càng đậm, như là muốn ngưng tụ thành hình một dạng. Không tới hồi lâu nguyên bản rừng rậm xanh um tươi tốt, đã biến thành trắng xóa như tuyết. Mà giữa tầng mây, xuất hiện một cái phù đầy trận pháp đồ án cửa chính, hình thức vô cùng phong cách cổ xưa, bốn phía qua lại nhấp nhô từng cái chữ vàng pháp phù, mang theo bức bách người thiên địa uy áp.

Đột nhiên chỉ nghe đến một tiếng cọt kẹt vang, cánh cửa đột nhiên ra bên ngoài mở ra, chói mắt kim quang từ giữa tán mát ra, vài hương khắp rừng rậm, mờ ảo thiên âm truyền ra, tựa như gần giống như xa nghe không chân thiết, phảng phất có cái gì hàng lâm hậu thế.

Sau một khắc, một tiếng to lớn tiếng rống ngâm phá không mà tới. Một bóng người màu đen từ giữa vọt ra, thẳng vào chín tiêu. Tiếng rống ngâm trong nháy mắt truyền khắp bốn phương tám hướng, thật lâu không dứt, mang theo Vân Hải đều là một mảnh cuộn cuộn. Bốn phía tiên khí càng thêm đậm đà, cái kia quạt cửa lớn đã không thấy, hóa thành một lũ lũ thần lực màu xanh lam toàn bộ tràn hướng trong tầng mây thân ảnh, màu đen cự long tại giữa tầng mây như ẩn như hiện, như là cực kỳ hưng phấn ở trên trời bay múa.

Mang theo thần lực âm thanh, nhất thời theo bầu trời truyền tới.

"Ha ha ha ha... Ta rốt cuộc tu thành Ứng Long phi thăng Thần giới rồi!" Long âm thanh cực lớn, bên cười còn vừa đeo sấm chớp rền vang, "Từ nay ta liền là chân chính Thần tộc."

Dứt lời, theo một tiếng âm vang sấm vang, màu đen cự long quanh thân nhất thời phát ra mấy cái tia chớp màu đỏ, bầu trời trong nháy mắt tối đi xuống, bốn phía một mảnh đen nhánh. Cự long lại còn đang tầng mây bay lượn, thần uy nhất thời che ngợp bầu trời hướng về bốn phía tán đi, Hắc Long càng bay lại càng hưng phấn.

"Bạch Trạch! Mấy chục vạn năm trước thù, lão tử nhất định hướng ngươi đòi lại!" Nói lấy nó phát tiết phun ra một đạo màu đỏ cự lôi, một tiếng âm vang hướng về phía dưới bổ xuống, toàn bộ long thân theo ánh chớp cùng nhau đi xuống phương rừng rậm phóng tới, dường như muốn đem phía dưới rừng rậm bổ thành tro tàn.

Ánh chớp mang theo uy áp kinh người càng ngày càng xa, cự long nóng lòng khơi thông lửa giận của mình, xuyên qua tầng mây, xuyên qua ánh chớp, xuyên qua cây cối. Mắt thấy liền muốn đánh phá mặt đất...

Đột nhiên, phía sau cây chuyển ra một bóng người, quần áo trắng lam biên giới phát còn có chút loạn, hơi hơi ngẩng đầu một cái trực tiếp đối mặt ánh mắt của cự long, như là theo thói quen vẫy tay chào hỏi: "Yo, giun dài!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 239: Chỉ Đường Hắc Long

Hắc Long cặp mắt tròn trừng, theo bản năng miệng hợp lại liền đem mới vừa phun ra tia chớp sinh nuốt xuống, thân hình cứng đờ lại không kịp quay đầu, nhất thời lại không ngừng được lao xuống thế công, chỉ nghe một tiếng âm vang, cự đại long đầu thẳng tiếp một chút ghim vào trong đất, giống như cái dằm vọc to xềng tựa như trực tiếp đem bên cạnh một gốc cây không lồ cổ thụ, cho liền căn vênh lên.

Thảm Huỳnh chỉ nghe được rào một thanh âm vang lên, cổ thụ trên không trung tìm một hoàn mỹ đường vòng cung, trực tiếp té ở trên đất. Mơ hồ còn có thể nghe thấy bên cạnh trên người của Hắc Long, truyền tới rắc rắc một tiếng giòn vang, như là cái gì gãy âm thanh.

"Àlo, còn sống không?" Thảm Huỳnh thuận tay nhặt lên nhánh cây, chọc chọc trên đất không nhúc nhích, đầu còn chôn ở đất một cái nào đó sinh vật, không có việc gì giả trang cái gì con tê tê, gãy xương chứ?

Thẩm Huỳnh ti mi nhìn kỹ trước mắt long một vòng, "Ngươi sẽ không thật là hiệu trưởng nhà trẻ cái kia giun dài chứ?" Mặc dù dài lớn một vòng, cũng không có chuẩn com nước tốt đây.

Long thân cứng đờ, thật giống như lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Đột nhiên theo trong đất rút ra đầu, toàn bộ long vèo một cái nhảy ra xa mười mấy mét, kinh hoàng nhìn người trước mắt, "Đại... Đại... Đại đại tiên, ngươi ngươi ngươi... Ngươi làm sao sẽ ở chỗ này? Chuyện này... Đây không phải là Thần giới sao?"

"Thật vẫn còn giun dài a." Thẩm Huỳnh có chút kinh ngạc, "O! Đã lâu không gặp a! Ngươi thật giống như dáng dấp không giống nhau." Sừng đều thay đổi.

"Đại tiên... Ta đã hóa thành Úng Long rồi, tự nhiên sẽ hóa hình thành bộ dạng long." Hắc Long theo thói quen run lên, yếu ớt lại lui một bước, "Hon nữa ta hiện tại cùng Bạch Trạch một dạng, là... Thần tộc rồi!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, học Ngưu ba ba bộ dáng thương nghiệp tính chất khen một câu, "Ngươi rất cố gắng nha."

"Đại... Đại tiên quá khen!" Hắc Long cười hắc hắc, "Tự đại tiên phi thăng, Thanh giới đều đã qua vài chục vạn năm rồi, ta tự nhiên... Chờ một chút! Ngươi là tiên?"

Hắn tựa như là nhớ lại chuyện trọng yếu gì, trên dưới quét một vòng Thẩm Huỳnh quanh thân còn chưa hoàn toàn tan hết tiền khí, trong mắt ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, liền với mới vừa cái kia hoảng sợ về mặt đều lãnh đạm đi không ít.

"Ừ?" Thẩm Huỳnh do dự một chút, mới gật đầu một cái, "Coi như là... Chứ?"

"Vây..." Nó thở dài nhẹ nhõm, thẳng tắp nhìn về phía Thẩm Huỳnh, toàn thân lại sáng lên màu đỏ lòe, khoe miệng nhấc lên một cái cười gian, gần từng chữ một, "Thật là quá tốt rồi!"

"À?" Thẩm Huỳnh méo một chút đầu.

"Ha ha ha..." Nó đột nhiên phát ra một trận tiếng cười âm lãnh, trên người ánh chớp sáng choang, "Thiếu chút nữa đã quên rồi, ta đã là Thần tộc. Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể sợ ngươi sao? Chính là Tiên tộc có thể làm khó dễ được ta!" Nói lấy đột nhiên tung người nhảy một cái, hướng về Thẩm Huỳnh nhào tới.

"..." Đây là... Ngựa da?

Hai phút sau.

"Thượng thần, ta sai lầm rồi! Sau đó ta sinh là ngươi trùng, chết là trùng chết của ngươi. Chỉ cần ngài phân phó, trong lửa trong lửa tới, trong nước trong nước đi, vào nơi dầu sôi lửa bỏng lại thật sự không chối từ."

"Không nghiêm trọng như vậy." Thẩm Huỳnh nhú mày một cái, "Liền muốn xin ngươi giúp một chuyện."

"Mời thượng thần phân phó!"

"Ta vừa tới cái thế giới này, cùng đầu bếp bọn họ tàn sát." Nàng mang chút ít mờ mịt nhìn chung quanh, "Ngươi trước dẫn ta đi ra ngoài rừng rậm này trước."

"Được rồi thượng thần, không thành vấn đề thượng thần, giao cho ta lên thần!" Hắc Long dùng sức gật đầu, "Thượng thần có thể biết, người muốn tìm đại khái sẽ ở phương vị nào sao?"

"Không biết, ta đến một cái Thần giới bọn họ đã không thấy tăm hơi."

]

"Vây... Thượng thần tại cánh rừng này đã bao lâu?"

"Bốn... Năm.. Sáu tháng?" Nàng quên rồi.

Hắc Long: "..."

Cái này làm từ tổng cộng cũng không nhiều lắm đi, tốn mấy tháng còn chưa đi ra đi, ngươi rốt cuộc là làm sao làm được?

"Cái kia thượng... Thượng thần nếu không, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói?" Mâu đen thử thăm dò mở miệng, sợ nàng không muốn lại bồi thêm một câu, "Thượng thần yên tâm, đang tìm người ngài muốn tìm trước, ta đều sẽ tại bên cạnh ngươi."

"Được a!" Thẩm Huỳnh vô cùng dễ nói chuyện gật đầu, "Cực khô."

"Phải, phải!" Hắc Long cười ha ha, "Vây... Có thể phiền toái thượng thần đem ta từ dưới đất bên trong tảng đá kia rút ra sao? Khối này chắc là Thần

Huyền Thạch, quá cứng rắn ta thật giống như thê... Thê... Kẹt!"

"..." Cho nên nói có thể nói chuyện cẩn thận chuyện, nhất định phải nài động thủ!

"Chờ sẽ!" Thẩm Huỳnh thu hồi giẫm đạp long đầu chân, bốn phía nhìn một chút, thuận tay xốc lên nó đuôi rồng, nghĩ đến nó mới vừa nói cục đá quá cứng rắn, vì vậy dùng nhiều hai phần lực, nắm chặt dùng sức kéo một cái...

Chỉ nghe xé rồi một thanh âm vang lên, Hắc Long vẫn vùi lấp ở trong cục đá, mà trên tay của Thẩm Huỳnh nhiều hơn nửa bên long vây đuôi.

Thẩm Huỳnh: "..."

"Gào ~~~~~" hét thảm một tiếng nhất thời truyền khắp toàn bộ rừng rậm, còn mang theo cao thấp chập chùng trăm truyền ngàn trở về một dạng dư âm, lên miền không dứt...

"Ây... Xin lỗi! Ta không nghĩ tới tảng đá kia cứng như thế!" Thẩm Huỳnh một mặt áy náy gãi đầu một cái, lập tức thay đổi sách lược, "Nếu không ta đem cục đá đập ra đi!"

Nói lấy trong tay căng thẳng, trực tiếp hướng về mặt đất một quyền đánh tới.

Răng rắc rắc rắc một trận vang, kẽ hở giống như là mạng nhện lan tràn ra, dưới chân to lớn núi đá trong nháy mắt sụp đổ, bễ đầy đất.

Rốt cuộc có thể động Hắc Long cương tại chỗ, "..."

(◊_◊)

Loại này đột nhiên cảm thấy mới vừa không có bị đánh chết, thật là đi đại vận cảm giác là sung chuyện gì?

"Đi rồi!" Thẩm Huỳnh trực tiếp theo đồng loạn thạch bên trong nhảy xuống, đi hai bước lại không thấy long theo kịp, "Giun dài, nguoi ngậy ngốc làm gì, không đi sao?"

Hắc Long toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn lấy đầy đất đá vụn, "Ta... Ta chân... Chân chân nhũn ra!"

"Bốn cái đều mềm mại?" Thẩm Huỳnh quét nó liếc mắt, than một tiếng, tốt bụng quay đầu lại, "Nếu không? Ta công nguoi đi!"

"Không không không... Không cần!" Hắc Long đột nhiên bắn ra, trên người hắc quang lóe lên, nhất thời làm cái nam tử mặc áo đen, "Ta có thể... Có thể có thể đi rồi. Đa tạ thượng thần!"

Thẩm Huỳnh cũng không để ý, "Giun dài, hướng bên kia?"

"Nếu không hướng đông chứ?" Hắc Long chỉ chỉ bên phải, một bộ tiểu tức phụ dạng cùng ở phía sau nài.

"Được." Thẩm Huỳnh nhắc chân đi.

"Thượng thần! Đông ở bên phải nguoi."

"Ồ." Nàng lập tức lại vòng vo cái hướng.

"Thượng thần, đó là bên trái."

"..."

Một phút đồng hồ sau.

Trong rừng một trận Thanh Phong quét qua, một cái nam tử mặc áo xanh rơi vào mới vừa hai người rồi đi trong đá vụn, cặp mắt phiếm hồng một mặt tức giận nhìn lấy đầy đất đá vụn.

"Đáng ghét, rốt cuộc người nào phá hủy thần tôn Thần Huyền Thạch?"

Hắn giơ tay vung lên, nhất thời Thần Huyền Thạch trong hiện ra một tầng nhàn nhạt sương trắng, bắt đầu từ từ hội tụ thành hình, không tới hồi lâu thì trở thành một con rồng bộ dáng, liền với màu sắc cũng biến thành màu đen.

"Nguyên lai là cái Hắc Long!" Nam tử vẻ mặt càng thêm phần nộ, "Đáng ghét!"

Hắn phát tay áo hất một cái, nhất thời một khí thế khổng lồ từ trên người hắn bạo phát ra ngoài, trong nháy mắt phía sau hắn nửa bên rừng cây ngược một mảnh.

Nam từ nhìn trên đất đá vụn liếc mắt, lần nữa hóa thành một trận Thanh Phong biến mất rồi. Lúc này ngoài rừng rậm Thẩm Huỳnh, đang một mặt ngạc nhiên nhìn trước mắt mình bỗng bất ngờ bất ngờ.

Oa, thật sự đi ra vậy!

(◉_◉)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Pháp Hoa Đại Hội

Làm thành bị bởi vì mấy tháng đình cấp dân mù đường, Thẩm Huỳnh không nhận được cho bên người một cái nào đó trùng điểm một cái đáng khen, "Vậy mới tốt chứ, giun dài!"

"Phải, phải!" Hắc Long khiêm tốn cười một tiếng, vốn là làm từ cũng không nhiều lắm được không, "Thượng thần tiếp theo có tính toán gì."

"Ừ..." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút, nhìn một chút trước mặt đường mòn, "Đi trước nhiều người địa phương xem một chút đi!" Đầu bếp hẳn là sẽ đến tìm năng, không chừng liền đụng phải, mấu chốt là, "Người mang thức ăn sao?" Chưa ăn đích thực không có thói quen.

"Ăn... Ăn một chút... Cái gì?" Hắc Long run lên, trong nháy mắt nhớ lại trên biển một mảnh kia bị chặn ngang cắt đứt thú triều, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, "Thượng... Thượng thần, ta lúc còn rất nhỏ liền tích cốc rồi, cho nên không có... Không có."

"Ồ." Thẩm Huỳnh một mặt thất vọng, chuyển đầu trên dưới quét mắt Hắc Long liếc mắt, như là phát hiện cái gì, "Giun dài người..."

Bá đáp!

Nàng lời còn chưa nói hết, dưới chân Hắc Long mềm nhũn, trực tiếp liền quỵ xuống, bắt đầu kêu khóc lên, "Thượng thần! Ta không thể ăn a... Ta còn muốn giúp ngài chi đường đây. Hơn nữa thịt của ta đặc biệt khó ăn, thật sự!"

"Không phải là, ta..."

"Thượng thần, người quen ta là Ma Giao xuất thân, toàn thân đều có độc, người nếu là ăn sẽ tiêu chảy."

"Thật ra thì..."

"Ta biết ngài đói, nhưng ta còn muốn cưới vợ sinh một tổ tiểu Long đây, sẽ chết không nhắm mắt, thượng thần..."

Thẩm Huỳnh khóe miệng gạt một cái, lộn xộn cái gì?

"Không phải là muốn ăn người!"

"Thượng thần ta không... Ồ?" Hắc Long sững sờ, nước mắt trong nháy mắt dừng lại, không dám tin nhìn về phía hắn, "Không... Không phải sao?"

"Ừm." Nàng gạt đầu một cái, "Ta cũng không biết nấu cơm." Đầu bếp đều không có ở đây đây.

Hắc Long lúc này mới thật dài thở phào nhẹ nhõm, một bộ sống sót sau tai nạn bộ dáng, "Vậy thì tốt vậy thì tốt, cái kia thượng thần mới vừa là muốn nói cái gì?"

Thẩm Huỳnh liếc hắn liếc mắt, "Ồ, ta muốn nhắc nhở người đổi bộ quần áo."

"Hắc?" Có ý gì.

"Người... Không biết quần áo phá cái hang lớn sao?" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ sau lưng của hắn.

"Thượng thần nói đùa." Hắc Long nghiêm túc giải thích, "Ta quần áo đen vẫn toàn thân vậy rỗng biến thành, không biết..." Thủ hạ của hắn ý thức lui về phía sau lưng sờ một cái, chạm được một mảnh thanh lương, nhất thời cả người cứng đờ.

"Người không cảm thấy cái mông có chút mát mẻ sao?" Hết hồi lâu.

]

"..."

Hồi lâu.

A a a a ~~~~~

Hét thẳm một tiếng phá vỡ bầu trời mênh mông.

Hắn quên chính mình vây đuôi bị xé nửa bên, lại có thể cái mông trần xuyên qua khắp rừng rậm.

Long sinh vô vọng...

Một rỗng một người lung tung không có mục đích đi hơn nửa canh giờ, mãi đến xuyên qua một mảnh bãi cỏ, bọn họ mới dần dần thấy được cái khác thân ảnh. Người người trên người uy áp kinh người, Hắc Long chỉ có thể theo trên khí tức phán đoán những thứ này đại bộ đều là hóa hình Thần tộc, chẳng qua là khả năng xếp đặt cái gì chương nhân thuật pháp, nó nhìn không thấu đối phương nguyên thân.

Bọn họ nghe một đường, cũng không có người thấy Nghệ Thanh cùng Cô Nguyệt, nhưng càng hướng phía đông đi, bọn họ nhìn thấy người thì càng nhiều. Không tới hồi lâu công phu, trên trời cùng bọn họ cùng nhau bay, đã có mười mấy cái thân ảnh. Những người này thật giống như đều hướng về một phương hướng bay đi, như là vội vã đuổi đi chỗ nào. Trên mặt mơ hồ còn mang theo chút ít nét mặt hưng phấn, bay có chút gấp. "Vị tiểu ca này." Thẩm Huỳnh hướng người gần nhất người vẫy vẫy tay.

Những người bên cạnh dừng lại, mờ mịt bốn phía tìm tìm.

"Nơi này nơi này!" Thẩm Huỳnh liền vội vàng ở trước mắt hắn phát phát tay, người kia sững sốt một chút lúc này mới phát hiện sự tồn tại của nàng.

"Đạo hữu chuyện gì?"

"Các người đây là đi đâu?" Không có đánh nghe được đầu bếp cùng Ngưu ba ba tin tức, nàng thuận miệng hỏi một câu.

"Ồ? Người không biết sao?" Người kia một mặt ngạc nhiên nhìn nàng một cái, "Chúng ta dĩ nhiên là đi trước Linh Đài Sơn chạy tới Pháp Hoa Hội, nghe Hồng Vũ Thần Tôn khai đàn giảng đạo đi."

"Hồng Vũ Thần Tôn?" Ai?

"Thần tôn ngàn năm mới mở một lần đạo tràng, mỗi lần chỉ có ba ngày!" Người kia một mặt hưng phấn giải thích, "Thần tôn pháp lực cao cường, tất cả người từng nghe giảng đạo, đều được ích lợi không nhỏ tu vi tăng mạnh đây! Cho nên mọi người mới gấp gấp như vậy, muốn lên Linh Đài Sơn chiếm cái chỗ ngồi tốt, tiểu thần cũng là cố ý theo phía bắc chạy tới."

"Cái này Pháp Hoa Hội, đi rất nhiều người sao?"

"Đó là đương nhiên!" Hắn dùng lực gạt đầu một cái, "Toàn bộ Thần Minh giới, ai không nghĩ bị thần tôn chỉ điểm. Không nói chư thần tộc, liền ngay cả sơn thôn tinh quái có thể bị hắn điểm hóa, bước vào đại đạo cũng không phải không thể."

"Ồ..."

"Tiểu cô nương, ta phải đi trước rồi. Chậm quá nhiều người, sợ là muốn chen chúc không lên núi!"

"Cảm ơn a!"

"Không khách khí." Hắn hướng nàng hiền hòa gạt đầu một cái, lúc này mới tăng thêm tốc độ, đằng vân mà đi.

"Thượng thần, ngài nghĩ đi cái kia Pháp Hoa Hội sao?" Hắc Long quay đầu nhìn một chút, ngồi ở chính mình độn mây Thẩm Huỳnh.

"Ừm." Thẩm Huỳnh gạt đầu, "Công khai giờ học hẳn là rất nhiều người." Cũng thuận lợi nàng dán cái thông báo tìm người cái gì.

"..." Công khai giờ học là cái quỷ gì? Hắc Long không dám hỏi, khôn khéo tăng thêm tốc độ hướng về phương hướng của mọi người bay đi.

Giun dài bay rất nhanh, không tới hồi lâu phía trước giữa tầng mây đột nhiên xuất hiện một tòa to lớn phù đỉnh. Cùng Tiên giới nguy nga Thiên cung bất đồng, toàn bộ phù đỉnh bốn phía đều sáng thân quang bảy màu, phẳng phất một cái vật sáng một dạng, đặc biệt mắt sáng. Dưới đỉnh còn có một mảnh lưu động Vân Hải, một tòa do nhiều đóa liên hoa tạo thành cầu theo đỉnh đáy dọc theo người ra ngoài, nổi thẳng về phía trước to lớn đài sen.

Đài sen vô cùng rộng rãi, phía trên đã rậm rạp chằng chịt đứng đầy các lộ tiên thần, thô thô nhìn qua có mấy ngàn nhiều. Trên mỗi một người đều quanh quần thân lực màu xanh lam, chỉ là bao nhiêu khác nhau. Hơn phân nửa Thần tộc đều bảo trì hình người, cũng có một chút nhưng chưa từng thấy qua hình thú bộ dáng.

"Được... Rất nhiều Thần tộc!" Hắc Long mở to hai mắt, từng cái theo những thứ kia hình thú trên người quét qua, một mặt ngạc nhiên. Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy nhiều bất đồng chủng tộc Thần tộc, kỳ quái chính là trung gian cũng không có Long tộc.

Hiện trường vô cùng náo nhiệt, nhưng người mặc dù nhiều, cũng rất có trật tự, tất cả đều quy củ đề tởi thứ tự trước sau, xếp thành mấy cái trường đội, cũng chưa từng xuất hiện cãi vã hoặc là nhập đội hiện tượng, tình cảnh vô cùng hài hòa.

Không hổ là tầng trên nhất Thần giới!

"Thượng thần?" Hắc Long ngừng trên không trung, hỏi thăm nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

"Trước xếp hàng đi!" Nàng chỉ chỉ phía dưới, hai người cùng nhau rơi vào đội ngũ phía sau cùng, "Giun dài, hỏi một chút." Nàng chỉ chỉ lần lượt rơi ở phía sau người.

"Được rồi!" Hắc Long lập tức tiến lên trước, hướng xếp hàng ở phía sau người hỏi thăm.

Đáng tiếc như cũ không có được đầu mối gì, chỉ có thể đi vào bên trong hỏi một chút rồi. Đến lúc đó trước đội ngũ vào rất nhanh, không tới hồi lâu các nàng liền đã đến phía trước nhất. Lúc này mới phát hiện đài sen phía trước sáng một cái trận pháp thật to, lại không có người trông coi, chẳng qua là ở bên cạnh huyền không nổi mấy hàng sáng mù mắt kim sắc chữ to.

[linh đài pháp hội, hữu giáo vô loại, Long tộc ngoại trừ!]

Thẩm Huỳnh: "..."

Hắc Long: "..."

Tại sao phải kỳ thị Long tộc? Chúng nó làm cái gì! Còn có phía sau cái kia bốn chữ, rõ ràng chính là sau đó thêm chữ? Rõ ràng đều một vòng nhỏ đi à?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Hắc Long Bị Bắt

"Thượng... Thượng thần!" Hắc Long quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì, đi vào trước lại nói." Thẩm Huỳnh nháy mắt, thấp giọng nói, "Ngược lại mới vừa cũng không có người nhận ra ngươi là long."

"Thật... Thật sự có thể không?"

"Yên tâm, thỏa thỏa đây!" Thẩm Huỳnh vỗ ngực bảo đảm, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Có ta ở đây sợ cái gì!"

Đúng nga, còn có thượng thần đây, Hắc Long trong bụng nhất định, lúc này mới nhấc chân một cước hướng cánh cửa đập vào trong.

Trong nháy mắt chỉ nghe bá lạp lạp một trận vang, bốn phía đột nhiên xuất hiện mười mấy cây linh kiếm, đều là tà rơi vào dưới đuôi của Hắc Long, trực tiếp đem hắn vây vào giữa, dưới chân hồng quang đại thịnh.

Đồng thời đỉnh đầu của hắn xuất hiện ngàn vạn mưa kiếm, Kiếm Phong nhắm ngay nó, trời mưa hướng hắn đâm xuống dưới.

Hắc Long: "..."

Mọi người: "..."

Nói xong không có việc gì đây?

Σ(°△°|||)⋂

Hắc Long dù sao cũng là Long tộc, mặc dù kiếm trận tới đột nhiên, hắn lại phản ứng cực nhanh. Thân hình biến đổi theo bản năng liền biến thành long thân, gia tốc hướng phía trước xông ra ngoài, kịp thời né tránh mưa kiếm, thoáng qua trong lúc đó một cái to lớn Hắc Long liền xuất hiện ở trên đường hoa sen lát thành đôi điện.

Mới vừa vẫn còn đang tại lẫn nhau bắt chuyện hàn huyên chúng thần, trong nháy mắt một mảnh vắng ngắt.

Mấy ngàn nói ánh mắt, chính tề định ở trên người Hắc Long, hắn nhất thời có loại dự cảm bất thường.

"Long! Là Long tộc!" Cũng không biết là ai kêu một tiếng, trong lúc nhất thời toàn trường người như là bị đốt, rồi rít tron to hai mắt nhìn về phía nó.

]

"Hắc Long, vẫn là một cái Hắc Long."

"Nhất định là thần tôn tìm cái kia."

"Bắt hẩn lại!" Nhất thời toàn trường người, như là bị đốt tựa như rối rít móc pháp khí móc pháp khí, làm phép làm phép, mắng lớn tiếng người liền hướng về màu đen ép đi qua, liền với cách đó không xa Linh Đài Sơn trong nháy mắt bay ra mấy đạo thân ảnh.

Hắc Long chỉ có thể khô ép một bên gọi ra điện quang đánh rơi không trung pháp khí, một bên nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Sao... Làm sao bây giờ?" Mau cứu long a.

"Ừ..." Thẩm Huỳnh quét một vòng trước mắt rậm rạp chẳng chịt người, dứt khoát phát ra một tiếng, "Chạy!"

Sau một khắc vèo một cái, trên đài sen nhấc lên một chuỗi bụi khói. Quá nhiều người, đánh nhau một quá. Hắc Long: "... " Nói xong thỏa thỏa bảo bọc hẩn đây?

Hắc Long không kịp nghiền tim, một cái đuôi đẩy ra bên người người, xoay người đuổi theo, liều mạng chạy như điên!

Mọi người vây xem: "... "

Thật là nhanh thân ảnh, nhưng là... Hẩn tại sao muốn hướng thần tôn Linh Đài Sơn phương hướng chạy? Tự chui đầu vào lưới?

Mắt thấy hai người liền phải chạy đến chân núi Linh Đài, đột nhiên một đóa màu vàng hoa sen từ trên trời hạ xuống, loảng xoảng một cái cánh hoa trong nháy mắt thu hẹp đem toàn bộ Hắc Long bao ở trong đó, Hắc Long một cái không dừng, đụng đầu vào trên mặt cánh hoa, nhất thời chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, toàn thân thần lực bị đóng chặt ở.

Hoa sen bên ngoài Thẩm Huỳnh: "... " Cái máng! Nhận thức lầm đường.

Hắc Long: "... "

Tại sao bị thương chính là hẩn? Tại sao mỗi lần đều là hẩn!

Linh Đài Sơn, Phù Hoa Điện.

Bức bách người uy áp tràn ngập toàn bộ đại điện, mười mấy cái tu vi cao sâu thiên thần ngồi ở hai bên, người người một mặt tức giận nhìn lấy bị kẹt ở bên trong hoa sen Hắc Long.

"Lớn mật Nguyệt Long! Phá hủy thần tôn Thần Huyền Thạch, còn dám tới Linh Đài Sơn giương oai, ngươi có biết tội của ngươi không?" Bên phải trên đầu một người đi ra, một mặt tức giận nhìn về phía hẩn.

"Cái gì Thần Huyền Thạch?" Hắc Long sùng sốt một chút, có chút tức giận trừng mắt về phía mấy người, "Ta xông tới là ta không đúng, nhưng các ngươi cũng đừng qua loa gài tang vật a!"

"Còn dám ngụy biện!" Người kia sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp khiến cho cái thuật pháp, trong điện nhất thời xuất hiện một mặt thủy kính, phía trên mơ hồ lộ ra hình ảnh, "Ngươi có thể nhận ra nơi đây."

Hắc Long té nhìn một cái, phát hiện cái kia như là một mảnh lâm tử, xanh um tươi tốt nhìn lấy khá quen, đặc biệt là trên đất cái kia một đồng đá vụn...

Chờ một chút!

Nơi này không là trước kia Thẩm thượng thần đem hẩn chụp vào đá kia sao? Trong đồng đá vụn kia mơ hồ còn có thể nhìn ra hẩn nguyên hình lờ mờ đây! Hẩn bị kẹp lại khối kia Thần Huyền Thạch, là cái kia cái gì thần tôn?

"Chuyện này... Ta đúng là đi qua chỗ này." Hắc Long ho khan một tiếng nói, "Nhưng tảng đá kia không phải là ta vỡ vụn."

"Trong cái này Mê Tâm Lâm Thần Huyền Thạch, là Hồng Vũ Thần Tôn để ở nơi này, tự tay bày trận pháp bồi bổ." Người kia hừ lạnh một tiếng, âm thanh càng thêm tức giận, "Ta đi xem qua, cục đá vụn kia gian còn sót lại chính là khí tức của ngươi, không phải là ngươi gây nên, thì là người nào?"

"Ừ... Là..." Hắc Long một ngạnh, là ai hẩn cũng không dám nói a!

O(>___

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Hắc Long Phu Đãi

Mọi người trở mắt nhìn nhau sẽ, hồi lâu mới ngơoi một câu ta một lời mở miệng.

"Cái kia Thần Huyền Thạch thần tôn nuôi trên vạn năm, này long nghiệp chương nặng nề, tuyệt đối không có thể khinh xuất tha thứ."

"Không sai, nó là Long tộc, hôm nay chúng ta liên thủ mời nổi thần tôn Kim Liên mới đưa nó bắt lại, như lúc này không trừng phạt còn không định hấn sau đó làm thế nào ác."

"Nhưng là, chúng ta cũng không gây thương tổn được nó a, không bằng giao cho thần tôn?"

"Không được, thần tôn từ trước đến giờ mềm lòng, như cái này Hắc Long lời ngon tiếng ngọt lừa gạt thần tôn, đưa nó thả làm sao bây giờ?"

Chúng thần trầm mặc hồi lâu, nhìn về phía ánh mắt của Hắc Long tràn đầy khinh bỉ.

Vác nôi long: "... Liên quan gì ta a!

"Không bằng đưa đi Long cốc như thế nào?" Phía bên phải một người đột nhiên mở miệng nói.

"Không được!" Bên trái người kia lập tức phản đối, "Đưa đi Long cốc, không phải là thả hổ về rừng sao?" Long tộc từ trước đến giờ tự mình, các qua riêng, mới sẽ không quản chuyện này đây.

"Ý của ta là, đưa đi Long cốc Long Uyên!"

Tiếng nói vừa dứt, cả điện mắt người quang nhất thời đều là tả sáng lên, "Như thế rất tốt!"

"Không sai, cái này ngàn năm qua Long Uyên vị kia thần tôn, không một mực tìm kiếm trong đồng tộc rồng đực sao?"

"Đem cái này Hắc Long đưa đi vừa vặn, hấn mới vừa phi thăng, cái kia thần tôn nhất định hài lòng."

"Đúng nha, vị kia thần tôn pháp lực cao cường, cái này Hắc Long tại năng cái kia không bay ra khỏi cái gì lồng!"

"Đã như vậy, liền quyết định như vậy. Vội vàng đưa đi, thần tôn lập tức liền tới giảng đạo rồi, đừng để cho hấn nhìn thấy cái này long nháo tâm."

"Chờ một chút! Các ngơoi muốn làm gì?" Hắc Long nhất thời có loại dự cảm bất thường, nghĩ lao ra lại bị Kim Liên vây khốn, làm sao đều không sử dụng ra được khí lực, "Buông ta ra!"

Chúng thần lại không có để ý đến nó, trong đó hai cái càng là bước nhanh tới, một người một bên làm cái thuật pháp, nâng lên bị kẹt ở bên trong Kim Liên Hắc Long, liền đi ra ngoài.

Hắc Long căn bản không thể động dậy, chỉ có thể theo Kim Liên một khối bị lôi đi, "Ta cảnh cáo các ngơoi, buông ra tiểu gia, nếu không chờ ta đi ra, có các ngơoi dễ chịu đấy!"

Hai người bịt tai không nghe, trực tiếp kéo lấy nó không kịp đội đi hướng một cái trận pháp, không tới hồi lâu trận quang lóe lên, mấy người rời đi Linh Đài Sơn, đến một chỗ khác thiên địa. Khí trời nóng lên, bốn phía tất cả đều là khô héo thảo mộc, hai người lại kéo lấy Hắc Long bay một đoạn thời gian mới dừng ở một chỗ cao lớn núi lửa trước, dưới chân khắp nơi dung nham.

Hai người trực tiếp đem Hắc Long theo đụn mây ném xuống, cỡi ra trên người Hắc Long Kim Liên, xoay người mà lưu liền đi bay đi rồi, như là trốn tránh cái gì trong nháy mắt không thấy thân ảnh.

]

Hắc Long mất thăng bằng, thiếu chút nữa lại một đầu cắm vào trong đất, cũng may một mực cùng ở bên cạnh Thảm Huỳnh, thuận tay kéo nó một cái, mới phòng ngừa nó mặt chạm đất.

"Đa tạ thượng thần." Hắc Long đau khổ một tấm mặt nói cảm ơn, "Nhưng là... Thượng thần lần sau có thể đừng túm ta cái đuôi sao?" Đã ít đi nửa bên rồi, thật sự rất đau!

"Ấy... Được!" Túm thói quen, thuận tay.

Hắc Long ủy khuất ôm lấy cái đuôi sờ sờ, nhìn một chút bên cạnh Thảm Huỳnh nói, "Thượng thần, ngơoi mới vừa tại sao không đánh bọn họ?" Nói xong cái lồng nó.

"Bối vì..." Thẩm Huỳnh nghiêm trang nói, "Đuối lý!" Dù nói thế nào hòn đá kia đích xác là nàng đánh nát, nói xong lại cường điệu một câu, "Ta là người nói phải trái!" Hòn nữa vác nôi cũng không phải là nàng.

Hắc Long: "... Tại sao ngươi theo ta giảng đạo lý phương thức không giống nhau?

O(≥ □ ≤)o

Hắc Long bốn phía nhìn một chút, chỉ cảm thấy bốn phía mê man đậm đà long khí, làm hắn cảm giác hết sức thoải mái, liền với trên đuôi thương đều tự động khép lại. Đấy lòng của hắn càng thêm nghi ngờ, nơi này đối với long mà nói, nhìn một cái chính là chỗ tốt.

"Bọn họ làm gì đem ta ném tới đây?" Không phải nói phải trừng phạt hắn sao? Không có đạo lý còn đem hắn đưa đến tốt như vậy địa phương a!

Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, đang suy nghĩ một đạo mang theo chút ít thanh âm kinh ngạc vui mừng đột nhiên vang lên.

"Ồ, có một cái mới tới đây!" Trước mắt đột nhiên một ngọn gió thổi qua, trắng nhợt một xanh hai người con gái đột nhiên rơi vào trước mặt hai người, chính cặp mắt sáng lên nhìn lấy phương hướng của Hắc Long, "Quá tốt rồi! Vẫn là cái rồng được, đưa nó đi Long cung đi!"

"Được!" Một cái khác thanh y nữ tử hưng phấn nói, "Thần tôn gần đây tâm tình không được, đưa hắn đi vừa vặn."

"Ân ân ân, mặc dù đáng đáp xấu một chút, còn thiếu vẩy đuôi." Cô gái quần áo trắng trên dưới quét Hắc Long liếc mắt, "Bất quá thần tôn hắn là sẽ không để ý."

Nói lấy hai người liền hướng về Hắc Long đi tới.

"Hai người ai vậy?" Hắc Long lập tức bò dậy, vẩy vẩy đuôi rồng hướng về hai người gầm một tiếng, "Các người muốn làm gì?"

"Dĩ nhiên là đưa ngươi đi Long cung, cho thần tôn làm phu đài a!" Thanh y nữ tử một mặt đương nhiên nói, "Ngươi tiến vào Long Uyên không chính là vì cái này sao?"

Phu... Phu đài!

(๑ŐдŐ)b

"Cái quý gì?" Hắc Long cảm giác chính mình nam tính tôn nghiêm chịu đến làm nhục, ánh mắt đột nhiên mở một cái, mở miệng liền mắng, "Ai muốn làm cho người ta làm cái gì phu đài, lão tử Đường Đường Long tộc, cũng là ai cũng có thể hơi thờ ơ!"

Chờ một chút!

Chẳng lẽ đám kia người bắt hắn, đưa hắn tới đây, chính là vì để cho hắn làm cái gì quý phu đài? Trong Long Uyên này, sẽ không thật sự có cái chuyện bắt nam long biến thái thần tôn đi!

Đệt! Hắn mới không muốn làm người khác nam sùng.

"Ngươi cái này Hắc Long, làm sao vô lý như vậy." Thanh y nữ tử có chút bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái, "Ngươi đều tới Long Uyên rồi, không phải là cho thần tôn làm phu đài, còn có thể là tới chơi đùa không được."

"Ta là bị người trói tới đây." Hắc Long vừa tức vừa náo, "Các người thần tôn khẳng định đáng đáp quá xấu, mới không ai thèm lấy, nghĩ để cho ta cưới nàng nằm mơ!" Lão tử bán Nghệ không bán Thân đấy!

"Cần rồi!" Hai cô em tức giận, chỉ hắn nói, "Ngươi dám đối với thần tôn vô lễ!"

Hắc Long cũng nổi giận, "Cút ngay! Nếu không ta ăn các ngươi!" Nói lấy ra về liền muốn hướng hai người nhào tới, mắt thấy long trào phải bắt hướng hai người.

Hai cô em về mặt lạnh lẽo, đột nhiên thân hình thoát một cái, sau một khắc trong nháy mắt hóa thành lúc xanh lúc trắng hai con cự long, thân hình nhìn lấy so với Hắc Long còn muốn lớn hơn một vòng.

Ồ?

Các nàng cũng là long!

Hắc Long ngẩn ra, còn không phản ứng kịp, trực tiếp liền bị hai cái long đè lại, toàn bộ long thân đều bị đè xuống đất.

"Ồ đâu ra ở nông thôn đã long, lại dám đối với thần tôn vô lễ!"

"Hừ, liền ngươi cái này thiếu cái đuôi tàn tật long, cũng dám nói ra cười thần tôn khoác lác, nằm mơ giữa ban ngày!"

"Có thể làm cái phu đài, giúp thần tôn làm ấm giường đều là kiếp trước đã tu luyện phúc phận!"

"Không sai, thần tôn như thế nào nhìn trũng người loại này cấp thấp Long tộc. Không biết trời cao đất rộng, đánh hấn!"

Hắc Long bị bắt đến gào khóc một trận kêu thảm thiết, trong lúc nhất thời bốn Chu Dương Dương dương bay múa tất cả đều là nó hắc lân.

"Gào ~ phải chết phải chết phải chết... Thượng thần! Thượng thần... Cứu mạng a, thượng thần! Các nàng cũng là long... Cứu ta... Mau cứu ta à!"

Thảm Huỳnh: "...". Ăn một hổ có thể hay không khôn ngoan nhìn xa trông rộng đi à?

Thảm Huỳnh thở dài, thân hình chuyển một cái một tay một cái, phân biệt bắt lấy xanh trắng lưỡng long cái đuôi, "Cô em, tỉnh táo..."

Vừa định đem các nàng từ trên người Hắc Long kéo xuống tới, đột nhiên một đạo mạng theo chút lãnh ý âm thanh từ phía sau truyền tới, "Chuyện gì huyền ảo như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Thần Tôn Long Thần

Một cỗ khí nóng hơi thở đập vào mặt, bốn phía ánh tiếp theo mảnh hỏa hồng, dung nham hội tụ mà thành Hỏa Long xuất hiện ở phía trước, một thân quần áo đỏ trang phục nữ tử đứng trên long đầu, tóc dài cao bó buộc, quanh thân vây quanh thần lực màu xanh lam nhạt, như là cố ý thu liễm, xa xa nhìn lấy cũng cảm giác được một cỗ bức bách người uy Thần, khí thế kinh người. Trọng yếu chính là cái loại mặt này, dung mạo cực đẹp lại mang theo một cỗ hiem thấy anh khí.

Oa! Ngự tỷ Phạm a!

Hắc Long sùng sốt một chút, trong lúc nhất thời đều quên giãy giụa.

"Gặp qua thần tôn!" Còn ẩn xuống nó cuồng tuốt vẩy rồng lưỡng long, cũng dừng lại, trong nháy mắt hóa thành mới vừa hai cái mềm mại cô em, quy củ ngay ngắn hướng về người trên Hỏa Long bái xuống, trong mắt mang theo điểm mừng rỡ, "Thần tôn mau như vậy trở về?"

"Ừm." Nữ tử gật đầu một cái, nhìn hai người một cái, từ trên người Hỏa Long chậm rãi đi xuống, mọi cử động mang theo một cỗ cao cấp Thần tộc uy áp. Roi xuống đất trong nháy mắt, nàng phía sau Hỏa Long cũng thay đổi trở về thông thường dung nham, "Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng ánh mắt quét một vòng trên đất vẩy rồng, khẽ nhíu mày một cái.

"Hồi thần tôn." Thanh y nữ tử nói, "Chúng ta phát hiện một cái xông vào Hắc Long, vốn là muốn đưa hấn đi Long cung. Nhưng hấn không chỉ không muốn, còn đối với thần tôn lời nói ra bất kính, chúng ta giận mới..."

Ánh mắt của nữ tử lúc này mới rơi vào trên người Hắc Long, "Hắc Long?"

"..." Hắc Long không có trả lời, cả đầu long như là bị điểm Huyệt ngưng ngác nhìn phía trên nữ tử.

Tốt... Thật là đẹp!

"Trên người này long khí..." Nữ tử đột nhiên nhíu mày một cái, dòm trên người Hắc Long thiện không tan hết linh khí, "Nguyên lai là chỉ hạ giới mới vừa thăng bay tiểu Long."

"..."

"Mà thôi." Nàng than một tiếng, phát phát tay nói, "Chắc là vô tình xông vào, thả hấn đi!"

"Nhưng là thần tôn, án Long Uyên quy củ, phạm là tiến vào Long tộc đều cần thử..."

Quần áo xanh cô em còn muốn nói cái gì, lại bị nữ tử trực tiếp giơ tay lên cắt đứt, trong giọng nói mang theo chút ít nghiêm khắc, "Bản tôn không phải là người làm người khác khó chịu. Hấn lại không muốn, thả hấn ra Long Uyên liền được."

Nói xong không nhiều lời nữa, dưới chân dung nham lần nữa hội tụ thành Hỏa Long, xoay người liền hướng dưới núi lửa cung điện phương hướng bay đi.

"Vâng!" Hai cô em cung kính chào một cái, chính đến quần áo đỏ cô em đi xa. Hai người mới quay đầu hung hăng trọn mắt nhìn Hắc Long liếc mắt, mặt đầy ghét bỏ, đến không có lại tiếp tục động thủ, chỉ nó lạnh lùng nói, "Hừ! Tính tiểu tử người mày mẩn!"

Quần áo xanh cô em cũng lên trước một bước, đá Hắc Long móng vuốt một cước nói, "Chúng ta thần tôn, chính là trong long tộc tu vi cao nhất long.

Vẫn là tôn quý nhất Thượng cổ Thương Long huyết mạch, càng là tộc ta Long Thần! Liền người lần này giới hồn huyết tạp long, cũng dám nói thần tôn không phải."

"Đúng vậy, quả nhiên bên ngoài không có một cái tốt long, không đánh lại sẽ chỉ ở phía sau lưng qua loa biên bài thần tôn, cái này hồi thần tôn có làm chúng ta sẽ bỏ qua người, sau này còn dám không đối với (đúng) thần tôn bất kính, gặp một lần đánh một lần!"

]

Hai người còn khiển trách mấy câu, thấy Hắc Long không có đáp lời, lúc này mới chỉ bên phải nói.

"Đường đi ra ở bên kia. Mau rời đi Long Uyên!"

Nói xong cũng không có dừng lại thêm, xoay người bay đi rồi.

Đến lúc đó Hắc Long dị thường dàng hoàng không có phản bác, chớ nói chi là xù lông, chẳng qua là ngơ ngác nhìn mấy người phương hướng ly khai, ngu rồi một dạng.

"Giun dài! Người còn sống.. Giun dài? Giun dài!" Thẩm Huỳnh kêu mấy tiếng, Hắc Long cũng hoàn toàn không có phản ứng, như cũ nhìn lấy núi lửa phương hướng, giống như là bị định thân một dạng.

"A lô!" Thẩm Huỳnh đi tới long đầu bên, tại hấn con người trước mặt giờ giờ, "Tĩnh lại đi, người sẽ không bị đánh thấy ngu chưa?"

"Thượng thần!" Hắc Long đột nhiên nổ thi một dạng nhảy cộn lên, thân hình lóe lên biến trở về hình người, cặp mắt chột hiện giống như bóng đèn "Người nói, ta hiện tại đáp ứng đi làm nàng phu thi, còn có cơ hội không?"

"..." mdzz! Người nha bị ngược đãi cuồng sao?

"Thượng thần, nếu không chúng ta hay là đi Long cốc hỏi một chút, ta còn không biết tên của nàng đây, không cho phép nàng liền..."

"Không đi!" Thẩm Huỳnh giầy cự!

"Thượng thần..." Hắc Long cả đầu long đều xiu, nước mắt lưng tròng ôm lấy chân của nàng, "Ta lần đầu tiên gặp phải yêu thích cô em, bỏ qua lần này khả năng sau này đều không có cơ hội, người nhẫn tâm để cho ta cả đời tìm không ra con dâu sao?"

"Nhẫn tâm a!"

"..." Có muốn hay không như vậy trực tiếp.

"Thượng thần ta liền đi hỏi một chút, muốn nàng không chấp nhận, chúng ta lập tức trở lại." Hắc Long tiếp tục khuyên nhủ, "Lại nói nơi này long khí đậm đà, hẳn là sẽ có rất nhiều Long tộc, cũng thuận lợi thượng thần tìm người hỏi thăm tin tức."

"Không đi." Còn không bằng trở về mới vừa bán đồ đây.

"Thượng thần... Người liền y theo ta một lần chứ? Trong núi lửa kia nhìn một cái chính là Long tộc yếu địa, mặt ngoài nhìn lấy mặc dù đáng sợ, nhưng mà bên trong lại là có động thiên khác. Không chừng khắp nơi đều có đủ loại hiểm bảo thần thạch, kỳ hoa dị quả, trân phẩm thức ăn ngon các loại, thượng thần người xác định không... Ồ? Người đâu? Thượng thần! Thượng thần?"

"Ngốc đứng yên làm gì, đi a!" Thẩm Huỳnh ở trước mặt vẫy vẫy tay, có đồ ăn không nói sớm!

"..." Hắc Long khoe miệng giật một cái, lạnh lẽ đi theo, "Được rồi thượng thần, không thành vấn đề thượng thần! Mời đi bên này thượng thần, bên kia là trở về."

"Ồ." Thẩm Huỳnh điều cái đầu lúc này mới hướng núi lửa phương hướng mà đi, vừa đi còn một bên lăm bầm lầu bầu nói, "Còn nữa, nguyên bản còn dự định cùng người giải thể, chính mình đi tìm đầu bếp, xem ra còn phải hợp tác một đoạn thời gian."

"..." Cái gì?

Nãi! Hấn mới vừa nghe được cái gì?

Giải thể? Thượng thần vốn là dự định thả hấn tự do?

...

Không! Thượng thần người nghe ta giải thích, hiện tại giải thể cũng tới kịp a!

"Còn có... Giun dài người chính là đổi bộ quần áo chứ? Đừng có dùng lân hóa y rồi, lúc trước chỉ cái móng liền coi như xong, hiện tại toàn bộ nửa người dưới đều để trần, thật sự không biết cảm mạo sao?"

Phốc...

Mơ hồ nhìn thấy một cái cột máu xì ra, thật lâu không rơi!

Đỉnh núi Linh Đài, một cái lão già tóc trắng đứng thẳng ở bên bờ ao bên, trước người chính nổi trôi một mặt thủy kính, hần cười khê một tiếng, đột nhiên lên tiếng nói.

"Người ta vạn năm không thấy, sao đột nhiên có rảnh rồi truyền âm cùng ta?"

"Hỏi thăm người?" Trước người hần trong thủy kính truyền tới một đạo mang chút lạnh lãnh đạm âm thanh giống như thiên âm. Kính trên đẩy ra từng trợn sóng gọn, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái bóng người của nam tử quần áo trắng.

Lão già nụ cười sâu hơn, "Là người nào như vậy trọng yếu? Lao người tự mình hỏi tới."

"Một cái Hắc Long." Thanh âm kia trả lời, "Nó hần là gần đây mới vừa phi thăng."

"Hắc Long?" Lão già suy nghĩ một chút, "Đến lúc đó nghe mấy ngày trước đây, có điều Hắc Long xông vào Linh Đài Sơn, thật giống như vẫn là trước đây không lâu phá hủy ta Thần Huyền Thạch cái kia! Bất quá tại pháp hội bắt đầu trước, liền bị tới nghe nói chúng thần đưa đi Long Uyên chịu phạt! Chẳng lẽ người cùng này long có cố?"

Người trong kính nhú mảy một cái.

"Người cũng không cần lo lắng, người khác không biết, người hần biết Long Uyên vị kia làm người, chắc hần sẽ không làm khó hần!" Lão già an ủi, "Nếu người thật có việc gấp, ta phái người tìm hần trở lại liền được."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Long Uyên Long Cung

"Không cần!" Người trong thủy kính đáp lại một câu, "Chỉ là quen biết cũ mà thôi, đột nhiên nghĩ tới thuận miệng hỏi một chút." Trên thủy kính hình ảnh bắt đầu lãnh đạm đi, mắt thấy liền muốn biến mất.

"Chờ một chút." Lão già tựa như là nhớ tới cái gì, liền vội vàng gấp giọng nói, "Người sẽ không vẫn còn đang tại Thiên Nhận Sơn chứ?"

"..." Người trong thủy kính không trả lời, như là ngầm thừa nhận.

"Ài, người đây cũng là tội gì." Lão già thở dài một cái, "Nghĩ cái kia Thiên Nguyệt thượng thần cũng không phải là lừa gạt với người, hần là thật không biết. Người cần gì phải một mực đợi ở nơi đó, nhất định phải hần nói rõ ràng đây?"

"Coi như hần thật không biết..." Trong thủy kính tiếng người thanh âm trầm xuống, như là mang theo điểm ủy khuất mùi vị, "Nàng cũng nhất định sẽ xuất hiện."

"Người..." Lão già cứng họng, hồi lâu lắc đầu một cái, "Mà thôi, chỉ mong người thật có thể tìm được người muốn tìm đi!"

Đối phương không có đáp lại, thủy kính cũng từ từ đục đưa, hóa thành nước chảy rơi vào phía dưới trong ao.

Lão già sờ sờ chòm râu, lần nữa than một tiếng.

Ai, những đến tuổi này người nhé!

Long cung.

Bên trên cao tọa nữ tử mang chút ít kinh ngạc nhìn tới người thông báo liếc mắt, "Hắc Long? Có thể là mới vừa trong Long Uyên cái kia mới vừa phi thăng Thần Minh giới tiểu Hắc Long?"

"Hồi thần tôn, đích xác là hần!"

"Hần mới vừa không phải là chính mình không muốn sao, lúc này chạy tới lại là ý gì?" Long Trần chân mày một cái vắn lên, trên mặt thoáng qua một tia

không thích, "Chẳng lẽ còn sợ bản tôn trách tội hấn sao. Nói cho hấn biết bản tôn sẽ không làm khó hấn, cũng không thiếu hấn như vậy cái phu đài."

"Vâng!"

Thị nữ vừa định lui ra, đứng bên cạnh một cái khác câu nữ tử liền vội vàng ngăn cản, "Chậm đã!"

Nữ tử hướng về Long Trần ôm quyền nói, "Thần tôn! Nhiều năm như vậy, chúng ta dùng hết phương pháp, vô luận tu vi cao bao nhiêu Long tộc đều thử qua, lại hiệu quả quá nhỏ, có lẽ thiếu chủ chuyện này cùng tu vi không liên quan. Cái này Hắc Long mới vừa phi thăng, không chừng vừa vận liên độn phải, thử xem cũng không sao à?"

"Nhưng là hấn dù sao mới vừa phi thăng, vẫn là cái Hắc Long." Long Trần có chút do dự.

"Thần tôn, chúng ta chờ nổi, thiếu chủ không chờ nổi a!"

Nàng vẻ mặt càng thêm ngưng trọng, hồi lâu mới than một tiếng, quay đầu nhìn về phía thị nữ nói, "Mà thôi! Vậy thì thử xem đi, dẫn hấn đi thăng long đàm, ta một hồi liền đến."

"Vâng!"

Thị nữ lúc này mới lui ra ngoài.

] "Đáp... Đáp ứng!" Hắc Long quả thật là không thể tin vào tai của mình, hấn lần đầu tiên vừa ý một con rồng, thích một cô em. Đáng tiếc mở đầu không phải là rất tốt, nguyên tưởng rằng đối phương nhất định giận hấn, nguyên lai chẳng qua là ôm lấy thử một lần ý tưởng, xin thượng thần để cho hấn tới một chuyến.

Không nghĩ tới đối phương trực tiếp liền đáp ứng rồi, hấn không phải là đang nằm mơ chứ! Vừa nghĩ tới mới vừa cô gái kia, hấn liền... Hắc hắc hắc!

Mặc dù chỉ là một cái không có cái gì địa vị phu thị, nhưng đầu gì có cơ hội thân cận nàng, không chừng liền lâu ngày sinh tình, sau đó trở thành chính thức nữa nha.

"Trên... Tốt nhất thượng... Thượng thần!" Hấn có chút kích động kéo tay của Thẩm Huỳnh tay áo, "Nàng đáp ứng, người nghe thấy được sao? Nàng đáp ứng!"

"Ồ." Ngồi ở phòng khách Thẩm Huỳnh bị hấn kéo méo một chút, cắn trên tay đã lâu trái cây một hộp, ôm chặt trong tay kia còn dư lại tràn ngập trái cây cái mầm, hướng bên cạnh dời một chút. Quý trọng thức ăn, cách xa yêu đương nào!

Lúc trước làm giao long thời điểm, cái khác giao còn nói đuổi theo con dâu đặc biệt khó, phải có đem mệnh bất cứ giá nào chuẩn bị, bây giờ nhìn lại cũng không có nhiều khó khăn a! Hắc hắc hắc, hấn quả nhiên là cái đặc biệt long.

"Mời theo ta đi thăng long đàm, thần tôn muốn gặp người." Thị nữ nói.

"Mau như vậy!" Hắc Long cả kinh, không nghĩ tới mau như vậy vừa có thể nhìn thấy người trong lòng rồi, "Được được được!"

Nói lấy liền muốn kêu Thẩm Huỳnh đứng dậy, thị nữ lại tăng thêm một câu, "Thần tôn có chuyện muốn hỏi người, chỉ thấy một mình người."

"Chuyện này..." Hắc Long liền vội vàng nhìn sang một bên Thẩm Huỳnh, do dự hồi lâu mới thử dò xét nói, "Thượng thần... Nếu không người nghỉ ngơi trước, ta đi một lát sẽ trở lại?"

"Ồ." Thẩm Huỳnh đáp một tiếng, vẫn là sát sát nghiêm túc gặm lấy trái cây.

"Ta lập tức thì trở lại!" Thấy nàng không có phản đối, Hắc Long lập tức lanh lẹ đi theo thị nữ.

Thẩm Huỳnh cũng không có để ý, thật lâu không có ăn uống gì rồi, thật là đói a!

Ừ... Trái cây có chút chua, không bằng phải Vô Địch.

Luôn cảm thấy... Có chút nhớ đầu bếp rồi. Thị nữ mang theo Hắc Long thẳng hướng hậu điện phương hướng mà đi, như là tiến vào một mảnh ngăn cách địa vực, bốn phía nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, cho dù là Long tộc cũng cảm nhận được một tia cảm giác nóng rực, mãi đến đi vào một con đường trước, thị nữ mới ngừng lại, ra hiệu hấn vào trong.

Hắc Long cũng không để ý, hiếm thấy lễ phép nói cảm ơn, lúc này mới xoay người đi vào lối đi, một cổ càng thêm nóng bức khí tức đập vào mặt, hơn nữa càng đi vào trong càng nóng, Hắc Long không khỏi hơi nghi hoặc một chút, vị kia đáng đáp vô cùng xinh đẹp thần tôn, để cho hấn tới chỗ như vậy làm gì?

Sau một khắc, trước mắt lại thông suốt sáng sủa, nơi này tựa hồ là núi lửa trung tâm, phía trước là một cái dung nham hồ, bên trong thỉnh thoảng phun thượng một đạo cột lửa.

Long Trần liền đứng ở đó cái dung nham hồ bên cạnh, so với mới vừa chính trang tới, lúc này nàng chỉ mặc một bộ áo mỏng, càng thêm lộ ra lung linh

thích thú, Hắc Long chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy thân thể cứng đờ, tâm giống như là bị làm chủ một dạng, đùng đùng đùng nhảy không ngừng.

Thật... Thật thật là đẹp!

Nhất thời một dòng nước nóng liền muốn phun ra ngoài, hắc liền vội vàng hơi ngược đầu nhìn được. Máu mũi trở về máu mũi, muốn trong tương lai con dâu cho ấn tượng tốt. Trong lòng như vậy nghĩ, nhưng ánh mắt lại không bị khổng chế hướng những thứ kia liếc, lại nói... Hắc hình như là làm phu thị, vậy... Nhìn thêm mấy lần thật giống như cũng rất bình thường đi!

"Đến?" Long Trần nhìn hắc một cái, âm thanh vẫn là có chút thanh lãnh, cùng trước một dạng, hướng hắc gật đầu một cái nói, "Đến đây đi!"

"Mau như vậy?"

"Ừ?"

"Áy..." Hắc Long cứng một cái, tiêu trừ trong đầu lung ta lung tung hình ảnh, "Ta nói là... Ngươi tìm ta?"

Hắc Long lúc này mới ngơ ngác hướng nàng bên kia đến gần mấy bước, càng xem nhịp tim đến càng nhanh, trong đầu ong ong một trận vang.

"Ừm." Long Trần gật một cái, vẫn là cái đó vẻ mặt nghiêm túc, quét mắt nhìn hắc một cái mới hỏi, "Ta muốn hướng ngươi lại xác nhận một lần, ngươi coi là thật tự nguyện làm ta phu thị?"

"Dĩ nhiên!" Hắc dùng lực gật đầu.

"Đã như vậy..." Long Trần quan sát tỉ mỉ hắc một lần, giữa hai lông mày thoáng qua một vẻ lo âu, "Có một số việc ta cần trước nói cho ngươi biết, làm ta phu thị một khi bắt đầu, liền không thể đổi ý, hơn nữa đến một mực đợi tại Long Uyên, không được thiện tiện rời nửa bước."

Hắc Long nhất thời có loại nghĩ phát bằng mi tâm của nàng xung động, theo bản năng trở về câu, "Được..."

"Ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp đặc thù, cùng ta phối hợp tu luyện, không thể lười biếng! Ngươi có bằng lòng hay không?"

"Nguyện ý."

"Này công pháp đặc thù, mỗi ngày ít nhất giữ vững một giờ, trung gian không thể gián đoạn, ngươi có thể chống đỡ?"

"Có thể."

"Trong lúc vận công ngươi không thể cách ta quá xa, hơn nữa cần đến biến trở về nguyên hình."

"Nghe lời ngươi."

"Như thế..." Nàng như là thờ phào nhẹ nhõm, trên dưới quét mắt nhìn hắc một cái, "Cởi quần áo đi!"

"Được."

Hồi lâu...

"Cái gì?!"

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Trốn Đi Trúng

Hắc Long cứng đờ, có muốn trực tiếp như vậy hay không?

"Quần áo trên người ngươi không phải là vậy rỗng biến thành, mặc cũng vô dụng. Dù sao cũng muốn cởi!" Long Trần nghiêm trang nói.

"Ồ..." Cô em đều chủ động lên tiếng, Hắc Long khê cắn răng lập tức đem áo cởi hết, chỉ chừa cái quần, lộ ra cường tráng thân thể.

Long Trần nhìn lướt qua quần dài của hắc, chân mày xiết chặt, "Quần cũng cởi rồi."

"Chuyện này... Cái này không được đâu?" Hắc Long nỏ một cái sắc mặt phồng đỏ, tay theo bản năng nắm quần, lại cời liền muốn khóa vãn rồi.

"Mà thôi, liền như thế chứ!" Long Trần thấy hắn do dự không quyết định bộ dáng, cũng không lại thúc giục, "Bắt đầu đi!"

Nói lấy hướng hắn đưa ra một cái tay.

Hắc Long cả đầu long đều nhanh đỏ thành tôm thước rồi, tâm đường như muốn nhảy ra, không khống chế được đưa ra tay run rẩy, mắt thấy liền muốn cầm trước mắt con này như ngọc cây cỏ mềm mại.

Long Trần lại đột nhiên lòng bàn tay chuyển một cái, ngược lại bắt được cổ tay hắn, sau đó giờ tay dùng sức hất một cái.

A được?

$\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\}$

Hắc Long chỉ cảm thấy bên tai rào một trận gió vang, cả người trong nháy mắt bị quăng bay ra ngoài, một cổ không lồ long uy ép đi qua, trực tiếp đem hắn bức về long hình, nguyên lai long nữ đều là trực tiếp như vậy sao?

Hắn phản ứng không kịp nữa, dưới người không còn một mống khí nóng hơi thở nhất thời đập vào mặt, theo bản năng cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy dưới người xuất hiện một cái to lớn dung nham hồ, sôi trào dung nham chính ực mạo hiểm bong bóng, mà hắn chính thẳng tắp hướng trung gian rớt xuống.

"A!!!" Hắc Long sợ hết hồn, trực tiếp kêu lên thảm thiết, nhất thời thuật pháp gì đẳng vân đều quên.

Tình huống gì? Phải chết phải chết phải chết...

Mắt thấy liền muốn rơi vào trong dung nham, đột nhiên từng trận pháp hào quang loé lên, hắn dừng ở khoảng cách dung nham không tới năm thước khoảng cách, ừng ừng đứng đưa, phía dưới trong dung nham có cái gì hướng về phương hướng của hắn thẳng tới, phía trên còn để cái quả cầu to lớn, khuyên khắc lên tới trận pháp vị trí, để ở dưới bụng rỗng của hắn.

Hắc Long hoàn toàn không có phản ứng kịp, thân thể liền không bị khống chế, đem cái đó quả cầu đoàn đoàn vây quanh cái kín đáo.

"Hôm nay sắc trời đã tối, ngươi có thể trước làm quen một chút khí tức của nó." Phía dưới truyền tới Long Trần mang chút ít lo lắng âm thanh, "Ngày mai ta sẽ dạy ngươi phương pháp ấp trứng, xin đem hết toàn lực thử một lần, sớm ấp ra con ta."

"..."

Ấp? Cái gì?

Hắn cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy trên bụng mình đang dán thật chặt một đoàn trắng như tuyết đồ vật, vừa tròn vừa lớn mang theo yếu ớt long khí, phía trên còn vòng quanh từng tầng một Long vãn, đây là một viên... Trứng rồng?

(◡_◡)

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu keng một cái, tất cả fan bong bóng bá tức một tiếng toàn diệt, hậu tri hậu giác phản ứng lại..

Nàng tìm phu thị chẳng lẽ chỉ là vì... Ấp trứng? Vẫn là con trai của nàng!

w]

Một lúc lâu sau, tiền điện.

"Thượng thần..." Một bóng người hướng về ngồi ở trên ghế Thảm Huỳnh nhào tới, âm thanh gào đến vậy kêu là một cái thương tâm muốn chết.

Liền ăn năm bàn trái cây Thảm Huỳnh giật nảy mình, theo bản năng liền nhấc chân hướng về trên mặt hắn một cước đạp xuống, trực tiếp đem mặt của người nào đó đã giẫm vào trong đất, "Cái quý gì?"

"Đau quá đau quá đau... Thượng thần là ta là ta!" Người trên đất liền vội vàng Phách Địa cầu xin tha thứ.

"Giun dài?" Thảm Huỳnh lúc này mới giờ chân lên, nhìn lướt qua lúc này quần áo xóc xếch, đang từ trong đất rút ra đầu người. Nàng liền ăn trái cây thời gian, hắn làm sao làm thành như vậy, ánh mắt hướng xuống dưới liếc một cái, làm sao phá lại là quần, mát mẻ sao?

"Ngươi sao rồi hả?"

Hắc Long ngẩn ra, nhất thời liền nghĩ tới chuyện thương tâm, cả đầu long đều xù, "Thượng thần, nguyên lai Long Trần, chính là cái đó thần tôn nàng.. Nàng không có chút nào Tâm Duyệt ta, oa oa oa oa..."

"Ồ." Cái vấn đề này có ai hoài nghi tới sao?

Hắn càng nói càng thương tâm, trong mắt đều nhanh rơi bột nước rồi, theo bản năng muốn đi ôm người nào đó bấp bệ cầu an ủi, lại lần nữa bị một cước đá văng.

"Nàng thu ta làm phu thi, vốn chỉ là vì... Vì cho nàng ấp trứng!"

"Ồ."

"Nàng còn để cho ta mỗi ngày đi ấp hai giờ, mãi đến ấp ra tới mới thôi."

"Ồ."

"Không nghĩ tới nàng liền trứng đều sinh rồi, ta đã không có cơ hội, oa oa oa oa... Ta thật đau lòng."

"Ồ."

"Nghe nói trái trứng kia ấp vài chục vạn năm cũng không có ấp nở, không chừng ta cũng muốn ấp vài chục vạn năm, máu chốt còn là nhi tử của người khác!"

"Ồ."

"Vậy liền coi là rồi, quả trứng kia lại lớn lại trọng, mặt trên còn có cái khác long khí tức, ta lại có thể không phải là nàng duy nhất ấp trứng long."

"Áy..." Người đề ý chính là điểm này sao?

"Thượng thần..." Thấy Thẩm Huỳnh đối với hắn khóc kể một chút an ủi ý tứ cũng không có, Hắc Long không khỏi càng thêm lòng chua xót, "Ta đi lâu như vậy, ngươi liền không có cái gì muốn nói sao?" Hắn ủy khuất ba ba ngẩng đầu, mặt đầy đều viết an ủi ta, quan tâm ta, ôm ta một cái.

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, thở dài một cái lúc này mới lên tiếng nói, "Giun dài."

"Ừm." Ủy khuất một chút ủy khuất.

"Ngươi ấp cái trứng đó có phải hay không là màu trắng?"

"Đúng a!" Hắc Long sùng sốt một chút.

"Cùng người hình người không kém bao nhiêu, mặt trên còn có màu bạc hoa văn cái loại này?"

"Đúng vậy." Thượng thần làm sao biết?

"Vậy..." Thẩm Huỳnh đưa tay hướng ngoài cửa chỉ một cái, "Có phải hay không là cùng sau lưng ngươi cái đó một dạng?"

Ồ?

Hắc Long sùng sùng, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa chính ực ực lặn tới một viên trứng to lớn, đang lấy tốc độ cực nhanh thẳng hướng về phương hướng của các nàng mà tới.

"Long... Long long, trứng rồng!" Hắc Long đột nhiên tròn to hai mắt, "Nó tại sao sẽ ở... Ôi chào!"

Hắn lòi còn chưa nói hết, cái kia trứng rồng như là lặn đến quá mau, trực tiếp đụng vào trên người Hắc Long, bịch một tiếng đem hắn đụng vờ, văng văng dừng ở trước mặt của Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh trên dưới quét con này người cao đại trứng liếc mắt.

Quả nhiên thật là lớn trứng a!

Vấn đề như vậy tới rồi...

"Giun dài." Nàng chọc chọc vỏ trứng, nghiêm trang nói, "Chuyện này... Có thể ăn không?"

Mùi nghe thật quen thuộc bộ dáng.

"..."

Hắc Long cái này mới phản ứng được, từ dưới đất bò dậy, "Thượng thần, ngươi đừng nói giỡn rồi."

Chẳng qua là con này trứng tốt cuộc làm sao lặn tới nơi này, hắn nhìn kỹ một vòng cũng không phát hiện những người khác khí tức, "Trứng rồng không thể rời đi ấp nở hồ quá lâu, chúng ta... Ồ? Thượng thần ngươi đang làm gì vậy? Ngươi thật đúng là muốn ăn đi à!"

Hắc Long liền vội vàng ôm lấy một cái nào đó đang hướng trứng leo lên người, gắt gao níu lại hai tay của đối phương, "Thượng thần van người, cái này thật sự không thể ăn, không thể ăn a!"

Đang định leo lên gõ cái động người, "Một hộp?"

"Một hộp cũng không được!" Đây là người ta con trai, không phải là thông thường trứng đi à, "Chờ một chút! Không thể cắn a thượng thần."

Rống ~~~~~

Đột nhiên một tiếng rõ ràng tiếng rống gầm phần nộ tiếng truyền tới, mặt đất một trận rung đưa.

"Là ai! Dám can đảm bắt đi ta Long nhi?"

Hắc Long trong đáy lòng lộ bộ một tiếng, xong rồi!

Cách đó không xa một đạo to lớn màu đỏ long ảnh phóng lên cao, toàn bộ bầu trời đều như là bị đốt, hóa thành một mảnh hỏa hồng. Ngay sau đó bốn phía không ngừng có rồng bay lên, như là đang tìm cái gì?

Đó là... Long Trần!

Phải chết phải chết phải chết...

O(≥ □ ≤)O

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Phá Xác Trứng

Hắc Long trong bụng căng thẳng, mắt thấy không trung long càng ngày càng nhiều, liền vội vàng ngừng đầu lớn tiếng nói, "Thần tôn, trứng ở chỗ này!"

Không trung tức giận cự long sững sờ, lúc này mới hướng về tiền điện phương hướng nhìn lại, nhìn thấy bên cạnh trứng thời điểm cặp mắt tròn trũng, trong nháy mắt nhận ra người trên đất, "Là người!" Mồ miệng phát ra một tiếng rống gầm, nhất thời che ngợp bầu trời long uy liền ép đi qua.

Hắc Long vẫn là lần đầu tiên chính diện chịu đựng thần tôn uy áp, nhất thời ngực xông lên một cỗ ngại ngại, thiếu chút nữa thì khạc ra một búng máu, biết rằng đang bức bối liền vội vàng giải thích, "Thần tôn, người hiểu lầm rồi, không phải là ta trộm đi trứng rồng."

Không trung cự long bay xuống dưới, cái khác long cũng rồi rít hóa trở về hình người, rơi vào phía trước trong viện.

"Ta cũng không biết tại sao trứng sẽ lẫn tới nơi này, đang định đưa trở về." Hắc Long liền vội vàng giải thích, "Bất quá người yên tâm, trứng rồng không có..." Chuyện.

Rắc rắc!

Lời còn chưa nói hết, bên người nhất thời vang lên cái gì bễ tan tành âm thanh.

Hắn nhất thời có loại dự cảm bất tường.

Quay đầu nhìn lại, nguyên bản trắng tuyết như ngọc vỏ trứng, tự nó đỉnh bắt đầu nứt ra một cái khe, thoáng qua trong lúc đó lấy lửa rừng lượn lò thể trải rộng cả viên trứng rồng, hơn nữa càng ngày càng nhiều, mà một cái nào đó đứng ở bên trứng ăn hàng, trong tay chính nắm nhất trên đỉnh một khối vỏ trứng.

Hắc Long: "..."

Thượng thần... Người liền không thể thiếu hỏ ta một lần sao?

(? _?)

"Long nhi!" Long Trần sắc nhọn kêu thành tiếng, cặp mắt nổi lên nhìn chòng chọc vào cái con kia đã nứt ra trứng, nhất thời ý giận ngút trời bộc phát, "Ta giết các người!"

Nói xong trong nháy mắt hóa trở về long hình, như là đã đã tức điên lên, thuật pháp gì thiên phú toàn bộ đều quên, trực tiếp mở miệng liền hướng về hai người cắn xuống dưới, kể cả toàn bộ tiền điện cùng một chỗ.

"Chờ một chút, thần tôn!" Hắc Long muốn nói điều gì, đã không còn kịp rồi, đầy trời long uy trực tiếp đem hắn đè xuống đất.

Bốn phía ừng ừng một trận sụp đổ âm thanh, đại diện hết lên rồi ngã gục, sắc bén long nha xuyên thấu nóc phòng, từ trên trời hạ xuống, mắt thấy liền muốn đem trong nhà hai người một hộp nuốt vào.

Phía dưới Thảm Huỳnh lúc này mới đưa tay một cái tiếp nhận đỉnh đầu dài nhất cái kia viên long nha, toàn bộ long đầu duy trì há mồm tư thế không thể động đậy, miệng làm sao đều không khép được.

Nàng vung tay hướng bên cạnh ném một cái, một tiếng âm vang cự long trực tiếp bị quăng ở trên mặt đất, thuận tay đè ở long đầu trên.

Long Trần cả kinh, muốn giãy giụa lại phát hiện trên đầu cái tay kia kỳ trọng vô cùng, toàn bộ long thân đều bị chế trụ, làm sao đều không nhúc nhích được.

"Tinh táo!" Thanh âm nhàn nhạt từ đỉnh đầu truyền tới, mang theo mấy phần lười biếng ngừ điệu. Long Trần lúc này mới thấy rõ cô gái trước mắt, sững sốt một chút, lại phát hiện nàng cũng không có nhìn nàng, mà là quay đầu nhìn bên cạnh trần đầy kẻ hở trứng.

Cũng không biết có phải hay không là đối phương quá mức lãnh đạm bình tĩnh, không có từ đâu tới mới vừa còn lòng trần đầy mắt con tức giận nhất thời vừa mất, thuận theo ánh mắt của nàng nhìn về phía viên trứng rồng kia.

Trái trứng kia vẫn còn đang tại rạn nứt, rậm rạp chẳng chịt kẻ hở cùng mạng nhện rớt cuộc bá đáp một tiếng, có nhỏ vụn vỏ trứng rớt xuống, nhất thời một vệt kim quang theo trứng bên trong thấu đi ra, theo rơi xuống vỏ trứng càng nhiều, kim quang kia cũng càng ngày càng sáng.

]

Mãi đến vỏ trứng hoàn toàn rụng, nhức mắt kim quang hướng về bốn phương tám hướng mà đi, liền bị khắp nơi dung nham ánh đỏ bầu trời cũng biến thành thêm vài phần kim sắc.

"Chuyện này... Đây là..." Long Trần không dám tin nhìn lấy kim quang trung tâm, trứng rồng thành công ấp trứng!

Chỉ thấy trung gian kim quang thịnh nhất địa phương, chính chậm rãi hội tụ thành hình, không tới hồi lâu một cái cho đến Thảm Huỳnh thất lung cao thân ảnh liền xuất hiện ở giữa không trung. Sau một khắc kim quang kia rớt cuộc tới đi xuống, Thảm Huỳnh theo bản năng đưa tay chụp tới, tiếp nhận cái đó sắp rớt xuống thân ảnh.

Cúi đầu nhìn một cái, đó là một cái thoát nhìn sáu bảy tuổi đứa trẻ, nhắm mắt lại tron bóng nằm ở trong ngực nàng, thân hình cực gầy gò má đều có chút đi vào trong lõm xuống, cùng trước cái đó trứng to lớn dinh dưỡng rõ ràng không được tỷ lệ.

"Ừ, cho con của ngươi!" Thảm Huỳnh quay đầu liền đem đứa trẻ hướng long đầu phương hướng đẩy một cái.

Long Trần phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt trả lời hình người nhận lấy, mang chút ít mừng như điên cùng khẩn trương nhìn lấy trong ngực đứa trẻ, "Long nhi... Long nhi ngươi rớt cuộc đi ra rồi." Nàng vội vàng móc ra một cái trường sam bao lấy hắn thân thể nhỏ, tinh tế tra xét đứa trẻ một vòng, trên mặt thoáng qua vẻ nghi hoặc, "Đều đã có thể hóa hình rồi, tại sao lại suy yếu như vậy?"

"Khả năng nhịn gần chết đi." Thảm Huỳnh đột nhiên trả lời một câu, giờ giờ lên trong tay mới vừa khu xuống nửa khối vỏ trứng.

Long Trần sững sờ, cái này mới phản ứng được, trong nháy mắt minh bạch ý của nàng, "Xin lỗi! Là Long Trần hiểu lầm đạo hữu rồi!"

Long nhi quá suy nhược rồi, căn bản không cách nào chính mình phá vỡ vỏ trứng đi ra, chỉ có thể từ bên ngoài đánh nát. Nhưng Long tộc xưa nay cường hãn, cho tới bây giờ không có không thể phá xác. Kỳ quái chính là nàng Long nhi tại trong trứng liền có thể hóa thành hình người, tại sao lại không thể tự nhiên phá xác, hơn nữa nhìn bộ dáng yếu ớt hiện tại của hắn, nếu như chậm một chút nữa phá xác, sợ rằng...

Long Trần không dám nghĩ, một bên cho trong ngực hài tử chuyển vận thần lực, một bên nghiêm túc nhìn về phía Thảm Huỳnh, "Đa tạ đạo hữu cứu tánh mạng con ta, không biết ân nhân xưng hô như thế nào?" "Ồ, ta gọi Thảm Huỳnh." Thảm Huỳnh không thèm để ý đáp một câu, tiếp tục cúi đầu nhìn lấy trong tay vỏ trứng như có điều suy nghĩ.

"Thảm đạo hữu!" Long Trần một mặt cảm kích, nhìn một chút trong ngực con trai, "Đạo hữu nếu không phải ghét bỏ, có thể hay không tại Long cung sống thêm mấy ngày? Để cho ta thay Long nhi thật tốt cảm tạ đạo hữu."

"Không cần." Nàng liếc một cái trong ngực nàng đứa trẻ, "Ta còn muốn tìm người."

"Ồ, không biết thật sự tìm người nào? Có lẽ ta Long Uyên có thể giúp một tay."

"Ồ, thật sự?"

"Tự nhiên!"

"Ta tìm chính là..."

"Thượng thần..." Các nàng lời còn chưa nói hết, Hắc Long đột nhiên khò ha ha chen miệng nói, "Tìm người trước không gấp, hai người nói chuyện cứ nói, nhưng có thể không giẫm đạp ta nói sao? Ta còn trên mặt đất đây!"

Thảm Huỳnh: "..."

Long Trần: "..."

Hắn lúc nào nằm trên đất?

Hai người lúc này mới dời đi chân, Long Trần nhớ tới trong ngực con trai, "Thảm đạo hữu, con ta hiện tại quá mức suy yếu, tha cho ta đi trước dẫn hắn đi xuống điều tức, sau này sẽ cùng đạo hữu nói tỉ mỉ tìm người sự việc khỏe không?"

"Được!" Thảm Huỳnh gật đầu.

Long Trần lúc này mới ôm lấy con trai xoay người, phân phó bên ngoài thị nữ mấy tiếng, đang định ôm lấy con trai về phía sau điện. Lại bước chân hơi chậm lại, cúi đầu nhìn một cái, mới vừa vẫn còn ngủ say con trai không biết lúc nào mở mắt ra, cũng từ trong ngực nàng đưa ra một cái tay nhỏ, gắt gao kéo lại bên cạnh tay áo của Thảm Huỳnh.

"Long nhi đây là..."

Thảm Huỳnh ồng tay áo căng thẳng, sừng sốt một chút, "Làm gì?" Vừa định rút tay về, đứa bé kia lại bắt càng chặt hơn, sột ruột hướng nàng há miệng, như là dùng hết lực khí toàn thân nghĩ phát ra âm thanh, hồi lâu mới tràn ra hai chữ, "Sư... Phụ."

Thảm Huỳnh: "..."

Long Trần: "..."

Hắc Long: "..."

Tình huống gì?

Ba người đều là một mộng, liền ngay cả Long Trần cũng là một mặt mờ mịt, không biết mình con trai làm sao đột nhiên kêu lên một tiếng sư phụ, trong bụng lại không có cái gì mâu thuẫn cười nói, "Xem ra con ta cùng đạo hữu thật là hữu duyên, ta phải nói chuẩn bị trước một phần hậu lễ rồi."

Hắc Long cũng không nhịn được đọc câu, "Tiểu tử này, đến lúc đó biết nói chuyện." Vừa sinh ra liền biết ôm bấp đùi.

Đến lúc đó Thảm Huỳnh chân mày xiết chặt, đến gần điểm tinh tế đem trước mắt da bọc xương nhìn qua một lần, đột nhiên mở miệng nói, "Đầu bếp?"

Đứa trẻ nhất thời ánh mắt sáng lên, như là rắc vào ngàn vạn ánh sao.

Thật đúng là a!

(◉ ◉ ◉)

Nàng xách xách hắn cánh tay nhỏ, méo một chút đầu, "Còn có thể làm cơm sao?"

Mới vừa tỉnh đứa trẻ sừng sốt một chút, sau một khắc khuôn mặt nhỏ nhắn thối hơi gò lên tới, bất đồng mới vừa tiếng kia yếu ớt sư phụ, rõ ràng đáp một câu, "Có thể!"

Đầu bếp tốt a!

Long Trần: "..."

Hắc Long: "..."

Lại nói, nàng mới vừa nói cái gì, tại sao hoàn toàn nghe không hiểu?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Thầy Trò Gặp Nhau

Sau bốn ngày.

"Đầu bếp a."

"Sư phụ."

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Cái này... Ta cũng không biết, có lẽ đúng như Ma thần nói tới Thần Minh giới là Tam giới tầng trên nhất thế giới, cuối cùng cùng Nhân Tiên hai giới bất đồng. Cho nên sẽ có chút ít thay đổi cũng hợp tình hợp lý."

"Có biện pháp giải quyết sao?"

"Cái này... Sợ rằng có chút khó khăn, nơi này cuối cùng là Thần Minh giới, khả năng chỉ có trở lại Nhân Tiên hai giới mới có thể giống như trước rồi."

"Ồ, vậy làm thế nào?"

"Đồ nhi sẽ đem hết toàn lực thử một lần, tranh thủ giống như trước."

"Ồ, vậy ngươi cố gắng lên." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, vỗ một cái tiểu đầu đỉnh bả vai, "Thần giới lại có thể không có heo dê bò những thứ này động vật nhỏ, ta đều ăn không quen rồi."

"Vâng, sư phụ!" Dời hai cái ghế đầu mới với tới lò bếp Nghệ Thanh dùng sức gạt đầu một cái, đôi tay nắm lấy xèng com chặt vật quơ múa, "Cái này Long Uyên linh lợn, thịt căng đầy, béo gầy xen nhau. Nhất định có thể làm ra ngay trước thịt heo khẩu vị."

"Ừ, giao cho ngươi."

"Vâng!"

"Đúng rồi, nhiều hơn điểm cay, ta thích ăn cay."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!" Người nào đó xèng com vung đến càng dùng sức.

Vây xem Hắc Long: "..."

Hai người này rốt cuộc đang làm gì vậy? Cái đó không phải là Long Trần cái đó vẫn còn đang tại dưỡng sinh thể con trai sao? Tại sao mới vừa có thể xuống đất liền chạy đến nơi này rồi hả? Còn kèm theo nồi chén gáo chậu cùng nguyên liệu nấu ăn là cái quỷ gì?

Còn có thượng thần là chuyện gì xảy ra? Một chút xấu hổ cảm giác cũng không có liền coi như xong, tại sao còn muốn bùng chén ở bên cạnh nhìn! Nước miếng đều muốn giọt đi ra đi à! Cái kia thuần thực chỉ huy giọng điệu lại là sùng sao chuyện gì xảy ra?

Thấy rõ ràng! Cái đó đều nhanh vùi vào nồi người là một cái hải tử, là một cái hải tử đi à, lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?

"Sư phụ xào kỹ rồi!" Nghệ Thanh rốt cuộc dừng lại xèng com, hai cái tay nhỏ bé phí sức bùng lên nhóm bếp cái đó so với chính mình thân thể còn chiều rộng cái mâm.

"Được, ăn com!" Thẩm Huỳnh cũng bùng lên bên cạnh xào kỹ cái khác thêm vài bản thức ăn, hướng muốn đi ra ngoài lại nhìn thấy chính đứng ở cửa, một mặt ngu ngốc dạng Hắc Long, "Giục dài, nhanh đến giúp đỡ bùng thức ăn."

"Ồ..." Hắc Long theo bản năng đáp một tiếng, cái này mới đi vào, ôm nghi vấn đầy bụng bùng lên nhóm bếp mặt khác thêm vài bản thức ăn. Mới vừa phải ra ngoài lại phát hiện một cái nào đó xào rau dưa trẻ, đang đứng ở trên ghế đầu thật cao dòm có đoạn khoảng cách mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, đây là... Không xuống được?

Hắc Long liền vội vàng thả xuống trong tay thức ăn, hướng hần hướng ra tay, "Nếu không ta ôm..." Ngươi xuống.

]

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy hần đột nhiên hơi giơ tay lên một cái, bấm cái quyết trong nháy mắt dưới chân xuất hiện một cái màu trắng tiên kiếm, vèo một cái theo trước mặt hần ngự kiếm bay đi, sau một khắc trong phòng liền truyền tới mềm mại nhu lại mang chút ít thanh âm nghiêm túc, "Sư phụ, ném thử một chút xào linh lợn!"

Còn đưa hai tay dự định đón người Hắc Long: "... " Long tộc dưa trẻ đều là vừa sinh ra liền sẽ ngự kiếm sao?

Hắc Long cứng hồi lâu, lúc này mới đứng dậy lần nữa bùng lên nhóm bếp thức ăn đi vào trong phòng.

Bên trong nhà hai người đã ngồi xong, có thể là đối phải ác, Thẩm Huỳnh chính lấy sét đánh nhanh không kịp đỡ tự lừa dối mình mà nhiều người biết tới thế, tiêu diệt trên bàn hơn mười đạo thức ăn.

Ăn ngon ăn ngon ăn ngon...

Mà ngồi ở bên kia đầu bếp, đang cầm lấy một cái chén không, đưa tay nghỉ đũa bên cạnh thừa com thùng, bắt đắc dĩ thân cao nguyên nhân, một đôi tiểu ngân tay làm sao đuổi đều với không tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún một cái, dứt khoát đã đứng ở trên ghế, phá qua com thùng thật vất vả chứa đầy một chén, qua tay vô cùng tự nhiên liền đưa cho những người bên cạnh.

"Sư phụ, com."

"Ồ." Người nào đó còn phi thường không biết xấu hổ nhận, ăn đến bá tước bá tước vang.

Hắc Long: "..."

Thế nào cảm giác hình ảnh này càng xem càng quý dị, có phải hay không là thả ngược nữa à alo?Sau hai giờ...

Rốt cuộc ăn no người nào đó bần nát một dạng bày ở trên bàn, quả nhiên ra ngoài cần thiết đầu bếp.

"Cái này linh lộn mùi vị không tệ, Thần giới nếu là tìm không ra thịt trâu thịt dê các loại, tìm một chút chưa ăn qua hải sản cũng không tệ."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!" Còn đứng ở trên ghế người nào đó, cũng không biết từ đâu móc ra một cuốn sách nhỏ, ở phía trên viết lên hải sản hai chữ.

"Ồ đúng rồi, còn có tương tự thịt thỏ, thịt gà, thịt vịt động vật nhỏ cái gì..."

Người nào đó ôm lấy sách vở nhỏ tiếp tục xoay xoay xoay, ghi nhớ ghi nhớ!

"Sư phụ yên tâm, mặc dù Thần giới nguyên liệu nấu ăn khó tìm, cũng không có tiên phạm hai giới những thứ này phổ thông động vật, nhưng đồ nhi nhất định sẽ cố gắng tìm được cùng những thứ này khẩu vị không sai biệt lắm linh cười dị thú."

"Cố gắng lên, ta xem trọng ngươi nha."

"Vâng, sư phụ!"

"..." Hắc Long càng nghe lại càng mộng, vân vân đối thoại này làm sao quái lạ chỗ nào, tiểu hài này không là mới vừa ra đời sao? Làm sao một bộ đối với Nhân Tiên hai giới hết sức quen thuộc bộ dáng. Hơn nữa theo mới vừa nấu com lên, hai người cái kia quen biết tự nhiên thái độ, "Nghe lời của các ngươi... Làm sao giống như trước đây thật lâu liền nhận biết?"

"Nhận biết a!"

"Hắc?"

Đầu bếp héch thân thể nhỏ bé, mang chút ít kiêu ngạo nói, "Ta là sư phụ đồ đệ duy nhất!" Hắc cố ý tăng thêm duy một hai cái chữ, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Theo Tam Thanh giới bắt đầu!"

"Tam Thanh giới!" Hắc Long mở to mắt trên dưới quét mắt nhìn hắc một cái, "Chớ có nói đùa?" Hắc là trời sinh Long tộc làm sao có thể đi hạ giới.

"Nói như vậy đi." Hắc về mặt thành thật nói, "Ta đạo hiệu Nghệ Thanh."

"Nghệ... Thanh? Nghệ Thanh!" Hắc Long đột nhiên đứng lên, "Ngươi chính là thượng thần muốn tìm cái đó Nghệ Thanh, đây chẳng phải là phải Vô Dịch... Ngươi không phải là con trai của Long Trần sao?"

Hắn khuôn mặt nhỏ nhắn cau một cái, thật ra thì hắn cũng không biết, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh.

Thẩm Huỳnh rồi mới từ trên bàn bò dậy, nhìn một chút trước mắt nhỏ đi mấy phân đầu bếp mới nói, "Quên hỏi, ngươi làm sao biến thành như vậy?"

"Chuyện này... Ta cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra?" Nghệ Thanh quơ quơ đầu nhỏ, "Khi đó ta bị truyền đến Thần giới sau, liền đến đó trong trướng, hơn nữa thân thể đột nhiên hết sức yếu ớt, sau đó ta cảm ứng được khí tức của sư phụ truy tìm mà đi. Sư phụ lúc này mới đem ta từ bên trong thả ra."

"Chẳng lẽ là... Đoạt xác?" Hắc Long đột nhiên tròn to hai mắt, "Ồi chào!"

Hắn lời còn chưa nói hết, sau đó liền bị Thẩm Huỳnh một tia từ đánh một cái chính.

"Không phải."

"Không sai, đây đúng là thân thể của ta?" Nghệ Thanh khẳng định gật đầu nói, "Trừ biến thành như vậy trở ra, tu vi của ta, linh căn, kinh mạch đều giống như trước, đây chính là ta thân thể trước kia."

Hắc Long: "... Không phải thì không phải, tại sao muốn đánh hắn?"

"Vậy... Long Trần nguyên lai con trai đây?"

"Ta không biết." Hắc Lắc đầu một cái, "Ta ở trong trứng rồng thời điểm, bên trong quả thật chỉ có ta một người, lại không có khí tức của bất kỳ kẻ nào khác."

"Cái kia là chuyện gì xảy ra?" Hắc Long một mặt mừng rỡ, càng nghe liền càng mơ hồ, "Cái kia rõ ràng chính là một cái trứng rồng a!" Luôn không khả năng ngay từ đầu chính là không đi.

"..." Nghệ Thanh trầm mặc, cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra.

Thẩm Huỳnh rót cho mình ly trà, đột nhiên đẩy một cái bên cạnh Hắc Long nói, "Giữ dài, người đi đem vậy... Vậy ai cũng kêu đến đi."

"Ài?" Hắc Long sững sờ một chút.

Thẩm Huỳnh chỉ hướng đầu bếp, "Liền mẹ hắc!"

"... Nha" quả thật chuyện này nếu như có người biết mà nói, cũng chỉ có Long Trần rồi.

Nhưng... Mặc dù hiểu, nhưng lời này làm sao giống như mắng chửi người à?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Nghệ Thanh Chân Thân

Long Trần tới rất nhanh, Nghệ Thanh mới vừa thu thập xong trên bàn chén đĩa, Hắc Long liền mang theo nàng tiến vào.

"Long nhi!" Vừa mới vào nhà, nguyên bản vẻ mặt còn có lãnh đạm Long Trần sắc mặt nhất thời thay đổi, mặt đầy đều là từ mẫu một dạng mỉm cười, thân hình vèo một cái liền đến trước mặt của Nghệ Thanh, trên dưới quan sát hắc thân thể nhỏ bé tới, "Người làm sao đến nơi này, người mới vừa phá xác thân thể suy yếu, hôm nay mới vừa vận thành tinh sẽ, không nên chạy tán loạn khắp nơi. Coi như người nghĩ hết sớm tu hành, cũng không cần nóng lòng nhất thời, bái kiến người tương lai sư phụ chứ?" Nói lấy sửa lại một chút quần áo của hắn, thuận tay vừa muốn đem người ôm lên, "Như thế nào đây? Có còn hay không khó chịu chỗ nào, tổ cáo vi nương."

Nghệ Thanh sắc mặt cứng đờ, liền vội vàng lui về phía sau mấy bước, kéo ra một khoảng cách, mới ôm quyền như tiểu đại nhân chào một cái, "Long Trần Thần Tôn..."

Long Trần sững sờ một chút, cười càng ngày càng sâu rồi, "Không hổ là ta Long nhi, thật ngoan!" Trên mặt nàng nhất thời tràn đầy đều là cảm giác kiêu ngạo, "Nhưng ở vi nương trước mặt liền không cần những thứ này."

"Long Trần Thần Tôn!" Nghệ Thanh tận lực sắp xếp một cái vẻ mặt nghiêm túc, đáng tiếc ở đó trương tiểu đưa bé trên mặt thấy thế nào đều có vài phần không khỏe, "Tại hạ... Khả năng cũng không phải là con của ngài."

Long Trần cứng một cái, "Đứa nhỏ ngốc, nói cái gì vậy?" Tiếp tục cười nói, "Không muốn cùng vi nương đùa kiểu này."

"Thần tôn, ta nói cũng không phải là nói đùa!" Nghệ Thanh cung kính nói, "Ta vốn tên là Nghệ Thanh, là Tiên giới phái Vô Địch chương môn duy nhất đệ tử." Hắc quay đầu nhìn về phía bên cạnh lại miễn cưỡng bày ở trên bàn người, "Thỉnh Thần tôn thứ tội, mấy ngày trước ta mới vừa tỉnh lại không tới kịp giải thích liền vừa trầm ngủ, thật ra thì ngày đó ta cũng không phải là nghĩ bái sư, mà là nàng vốn là gia sư Thẩm Huỳnh."

"Tiên giới! Sư phụ?"

Nghệ Thanh lúc này mới đem sự tình đầu đuôi nói một lần, "Chúng ta tới Thần giới, nguyên lai là vì tìm người. Ta cũng không biết vì sao lại tiến vào trong viên trứng rồng kia, biến thành như vậy, nhưng ta quả thật không phải là con của ngài."

Long Trần ngây ngẩn, nhìn một chút trước mắt như tiểu đại nhân con trai, còn có bên cạnh Thẩm Huỳnh. Bất ngờ trên mặt nàng cũng chưa từng xuất hiện thương tâm, hoặc là tức giận các loại vẻ mặt, ngược lại hướng về hắc cười mở rồi.

"Nguyên lai... Ai, người đưa nhỏ này làm sao không nói sớm." Nàng càng cười liền càng vui vẻ, oán trách tựa như trừng mắt liếc hắc một cái, "Ta nói người mấy ngày nay, làm sao đối với vi nương lãnh đạm như vậy. Mới vừa khôi phục một chút, chạy mất tung ảnh rồi. Nguyên lai là như vậy... Người càng còn nhớ kiếp trước sự việc sao?"

Lúc này đến phiên những người khác một mặt mờ mịt rồi, kiếp trước? Ý gì?

"Long nhi..." Nàng quay đầu nhìn về phía mặt của Nghệ Thanh, ánh mắt trầm một cái, bên trong đều là biện không rõ ràng tâm tình rất phức tạp, tựa như xuyên thấu qua hắc đang nhìn cái gì những thứ khác, thật lâu không lên tiếng. gương mặt này, rõ ràng chính là...

Nghệ Thanh nhíu mày một cái, lên tiếng nhắc nhở một câu, "Long Trần Thần Tôn!"

Long Trần sững sốt một chút, cái này mới phản ứng được, lúng túng cười một tiếng mới tiếp tục nói, "Không cần hoài nghi, ngươi thật sự là con trai ta." Như là nghĩ tới điều gì, nàng xiết chặt bên người tay, do dự hồi lâu mới trầm giọng nói, "Ngươi ra đời thời điểm... Cùng người khác bất đồng. Trên trứng rồng long khí thừa thừa, long hồn càng là cực kỳ yếu ớt. Ta nghe luân hồi chi lực có thể bồi bổ ngươi long hồn, cho nên..."

"Ngươi đưa hắc đưa vào luân hồi?" Thẩm Huỳnh ánh mắt hí một cái, cùng tiểu người lùn một dạng?

]

"Đúng thế." Nàng gật đầu một cái, "Ta đưa hắc long hồn đưa vào luân hồi sau, khắp nơi tìm trong tộc nam long, mỗi ngày lấy long khí bồi bổ long bên trong trứng thân thể. Nguyên bản dự định tại hắc long hồn sau khi khôi phục, lại kêu hồn phách trở lại. Nhưng ta không nghĩ tới ngươi lại đem phạm trần chi thân tu thành tiên thân, còn đi tới Thần giới."

"Nguyên bản tất cả luân hồi chi nhân, đều sẽ quên kiếp trước chuyện cũ, cho dù ta đưa ngươi long hồn kêu trở lại Thần giới, cũng cần lần nữa trải qua luân hồi lộ. Cho nên ta mới cho là ngươi cũng quên rồi!" Nàng lần nữa nhìn Nghệ Thanh một cái, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, "Nhưng ta không nghĩ tới ngươi sẽ trước thời hạn trở lại, hơn nữa còn là trực tiếp theo Tiên giới phi thăng đến đây. Vô luận trong trứng long thân, vẫn là ngươi chuyển thể sau tiên thân, đều là thân thể của ngươi, lẫn nhau dẫn dắt cũng rất bình thường. Hưng thịnh có lẽ là bởi vì như vậy, ngươi liền cùng cái này trong trứng long thân hợp hai thành một rồi đi."

Hợp hai thành một!

Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh liếc nhau một cái, nhưng bọn họ không phải là phi thăng tới, là Ma thần lên qua tới a.

"Cho nên, ngươi đích đích xác xác là ta Long nhi." Long Trần tiến lên một bước, một mặt từ ái nhìn về phía cô lại bản Nghệ Thanh, cả người đều tản ra mẹ già hào quang, "Ngươi long hồn là ta tự mình đưa xuống hạ giới, không có khả năng sẽ nhận sai."

Nghệ Thanh cứng một cái, không biết có phải hay không không có thói quen, nàng cái này quá nhiệt tình thái độ, lần nữa lui về sau một bước.

Chiều nói hắc như vậy thân thể trước kia, cùng trứng tan hợp lại cùng nhau. Vậy hắc hiện tại rốt cuộc là người vẫn là rồng?

"Vì sao ta trừ thân thể biến thành như vậy bên ngoài, vẫn có thể cảm ứng được trên người tiên cốt!" Tu vi của hắc, linh căn, thậm chí là trên người kiếm ý, đều như trước kia giống nhau như đúc, "Cũng không có Long tộc chi lực."

Long Trần cười càng sâu rồi, "Ngươi còn chưa từng cảm ứng qua long khí chứ?"

"Long khí?" Nghệ Thanh sững sốt một chút, theo bản năng buông ra thần thức, nhất thời một tia xa lạ khí tức tràn vào, chỉ cảm thấy thức hải đình một tiếng mở ra cái gì, trên người kim quang lóe lên.

Sau một khắc, trên đất tiểu đầu đỉnh không thấy, bên trong nhà nhất thời xuất hiện một cái kim quang lấp lánh long, trong nháy mắt liền đem nóc nhà xanh phá, nhỏ vụn mảnh ngói rầm rầm rơi đầy đất.

"Sư phụ!" Nghệ Thanh theo bản năng đường ngang thân thể, chắn Thẩm Huỳnh đỉnh đầu, lại đem nhà hủy đến càng thêm hoàn toàn, trong chớp lát, rầm rầm ngược một mảnh.

Hết thấy các thứ này phát sinh quá nhanh, khi phản ứng lại, trên đất chỉ để lại đờ lý một đầu tro giun dài cùng Long Trần, cùng đã thối lui đến cách đó không xa chính cẩn thận từng li từng tí cuộn lại Thẩm Huỳnh cự long, long thân mặc dù không có Hắc Long cùng Long Trần cao lớn như vậy nhưng cả người như là đắm mình trong ánh mặt trời, sáng đậm mù mắt người.

"Kim... Kim... Kim Long!" Hắc Long hoàn toàn không thấy một con màu xám, há to miệng, một mặt khiếp sợ nhìn lấy đối diện long.

Long Trần cũng kinh động, cũng không nghĩ tới con trai lại là một cái Kim Long! Khó trách... Khó trách năm đó...

Tin đồn Kim Long là trong long tộc vương tộc, nắm giữ mạnh hơn xa cái khác Long tộc sức mạnh, nhưng chỉ có thời đại thượng cổ mới xuất hiện qua Kim Long.

Nghệ Thanh cũng hù dọa, điều giật mình toàn thân tiên khí, lại phát cái kia đã biến thành một cỗ càng thêm đậm đà cùng khí tức kinh người, đây chẳng lẽ là thần lực?

"Đầu bếp?" Thẩm Huỳnh cũng ngưỡng cao đầu, thật sự là long vậy.

Nghệ Thanh rồi mới từ trong đột nhiên biến thân kinh sợ phục hồi tinh thần lại, thử khiến cho cái pháp thuật, vốn định biến trở về hình người, lại thân hình co rút lại, trong nháy mắt biến thành người cao một con rồng nhỏ.

"Sư phụ, ta đối với thần lực không chế còn không quen thuộc, nhất thời hồi lâu biến không quay về." Hắc không thói quen long thân, cũng không biết làm sao biến thân, thử mấy lần cũng không có thay đổi trở về, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp giẫm đạp hai cái chân sau dựng lên, coi là đi bộ.

"Ồ." Thẩm Huỳnh đến lúc đó không để ý cái này, chẳng qua là nhìn một chút hần tinh tế long trào trào,

"Đầu bếp à?"

"Sư phụ?"

"Ngươi biến thành như vậy... Còn có thể làm cơm sao?"

Lưỡng long: "..."

Ngươi quan tâm chỉ có chính mình cơm nước sao này!

凸 (thảo mãnh thảo)

Hồi lâu, một đạo như đình chém sắt nói truyền tới, "Có thể!"

Nói lấy như muốn chứng minh một cái nào đó long quay đầu liền đâm vào bên cạnh không sập trong phòng bếp, một trào bắt được xẻng cơm..

Hắc Long: "... " Nói xong trong long vương tộc đây?

Long Trần: "... " Ta có thể sinh ra cái giả con trai.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Cha Mẹ Song Toàn

Nghệ Thanh nhủ mày một cái, nghiêm mặt nhìn hần một cái mới nói, "Mình giới âm hà." Tránh ra tiểu kỹ nữ!

"Âm hà?" Hắc Long sững sờ, "Các ngươi đến đó làm gì? Lúc nào quyết định, tại sao ta hoàn toàn không biết đi à?"

"Cùng ngươi lại không quen!"

Không... quen?

Hắc Long chỉ cảm thấy ngực bị đâm một đạo, khóc chút chút nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Thượng thần..." Nói xong ta là ngươi tiểu khả ái đây?

"Chúng ta đi tìm tiểu người lùn." Thẩm Huỳnh giải thích một câu.

"Tiểu người lùn?" Ai vậy? Hắc Long ngẩn ngơ, hồi lâu mới nhớ, đây không phải là thượng thần ban đầu muốn tìm ba người một trong sao, "Thượng thần ngươi biết nàng ở nơi nào rồi hả?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu, cái kia trên vỏ trứng âm khí cùng ban đầu tiểu lùn Từ Phòng thời gian, đóa hoa kia trên giống nhau như đúc.

"Tại Minh giới?" Hắc Long vẫn một mặt mộng bức, nhìn một chút bên cạnh đứa trẻ bộ dáng Nghệ Thanh, "Có thể... Nhưng là Long Trần còn chưa trở lại."

"Ta sẽ tự đưa tin cùng nàng." Nghệ Thanh nói.

"Nhưng là..."

Hắc Long còn muốn nói điều gì, đột nhiên một cái thị nữ vội vã chạy vào, hướng về Nghệ Thanh chào một cái, một mặt sốt ruột nói, "Thiếu chủ, không xong rồi! Thần tôn vì cho thiếu chủ báo thù, một người một ngựa giết tới Ngô Tê Sơn đi rồi."

"Ngô Tê Sơn?" Nghệ Thanh sắc mặt trầm một cái, "Nói rõ ràng, chuyện gì xảy ra?"

"Thần tôn nói tra được thiếu chủ trên vỏ trứng âm khí, có thể cùng Phượng tộc có liên quan, cho nên trong con tức giận liền..." Thị nữ gấp đến độ thẳng giậm chân, mặt đầy đều là nóng nảy, "Phượng tộc đám người kia xưa nay không nói lý, thần tôn chuyến đi này, sợ là phải thua thiệt."

Nghệ Thanh xiết chặt bên người tay, quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Sư phụ?"

"Đi trước cái gì đó tây sơn!"]

Ngô Tê Sơn là Phượng tộc đại bản doanh, long phượng hai tộc từ trước đến giờ không đối với (đúng) bản, trên đường gặp phải đều sẽ bám lên cái loại này. Long tộc không ưa Phượng tộc coi trời bằng vung cao cao tại thượng tư thái, mà Phượng tộc không ưa Long tộc hải nạp bách xuyên huyết mạch lẫn lộn tạp, cái gì giao, rắn, cá đều có thể Thành Long.

Cho nên đầu là Thần tộc, hai tộc lại từ trước đến giờ không có giao tình gì. Nhưng Long Trần cũng không phải là cái gì không nói lý người, sẽ tức giận như vậy vọt thẳng đến Ngô Tê Sơn đi tìm người tính sổ, nhất định là nàng thật sự tra ra điểm cái gì.

Có thể là bởi vì trở thành Thần tộc nguyên nhân, Nghệ Thanh ngự kiếm tốc độ rõ ràng so với ngày trước nhanh hơn rất nhiều, cộng thêm Long Uyên vốn là có liên thông Phượng tộc phụ cận truyền tống trận, cho nên không tới nửa canh giờ công phu bọn họ liền đến Phượng tộc địa bàn.

Còn chưa tới Ngô Tê Sơn, xa xa liền thấy một mảnh sấm chớp rền vang tiếng, chỉ thấy không bầu trời xa xăm hiện đầy mây đen, bầu trời thỉnh thoảng có ánh chớp sáng lên, kèm theo tiếng nổ thật to, mà tầng mây phía dưới lại một mảnh hỏa hồng, toàn bộ khắp nơi trên đất đều là liệt diễm, khí nóng hơi thở đập vào mặt.

Nghệ Thanh bấm cái quyết, tại hai người quanh thân bày ra ngăn cách trận pháp, lúc này mới xông vào cái kia mảnh một nửa liệt diễm một nửa ánh chớp thiên địa.

"Tiểu Trần, ngươi làm cái gì vậy?" Mặt đất liệt diễm bên trong truyền tới một đạo giọng nam, mang theo mấy phần không thể làm gì ngữ khí, "Ta chưa từng đắc tội ngươi, ngươi muốn ra tay với ta?"

"Im miệng!" Long Trần đứng tại đây trời ánh chớp trong, như là giận đến cực kỳ, thân hình đều có chút run rẩy, "Ngươi dám ở trong trứng con ta gieo xuống Quỷ Tiên âm khí, nên nghĩ đến có một ngày như thế."

"Âm khí?" Giọng nam một hồi, trong nháy mắt một đạo thon dài thân ảnh theo trong ngọn lửa đi ra, một thân áo lam lại khoác mái tóc dài màu đỏ, giống như sau lưng liệt diễm, dung nhan tuyệt sắc mi tâm một chút mực đỏ hết sức đưa mắt, cả người đều lộ ra một cổ mỉa mai hoặc khí tức, mang chút ít kinh ngạc nhìn về phía đối diện nữ tử, "Cái gì âm khí? Ngươi cái kia viên bảo bối trứng rồng lại làm sao rồi?"

"Ngươi vẫn còn đang giả bộ à!" Long Trần càng khí, quanh thân điện quang càng thêm rất nhiều gắt gao trùng mắt về phía đối phương nói, "Phượng Tam, đừng cho là ta không biết. Ban đầu nói cho ta biết dụng luân hồi chi lực có thể cứu Long nhi người, chính là ngươi phái tới đây!" Nàng càng nghĩ càng giận, nhìn về phía ánh mắt của đối phương như là nghĩ lật sạch hần phượng lông, "Ta không nghĩ tới... Ngươi lại có thể sẽ thừa cơ sai sử Quỷ Tiên tại trong trứng gieo xuống âm khí, thiếu chút nữa hút hết con ta sinh khí!" Nếu không phải bởi vì Nghệ Thanh lấy tiên thân trở lại cái thế giới này, cùng long thân dung hợp, nếu không phải là hần vị sự phụ kia cưỡng ép đem vỏ trứng đánh vỡ, sợ rằng...

Long Trần càng muốn thân hình liền run càng thêm lợi hại, "Phượng Tam, ta tự nhận năm đó không có cái gì có lỗi với ngươi địa phương, ngươi biết rõ Long nhi đối với ta trọng yếu bao nhiêu, vì sao phải như thế hại ta!"

"Ta... Ta không có!" Phượng Tam một mặt mờ mịt, trên mặt mang theo chút ít vội vàng, "Tiểu Trần, ta đúng là không thích ngươi sinh cái đó trứng rồng. Để cho ngươi đưa long hồn vào luân hồi người, cũng là ta phải đi. Nhưng ta thật không có để cho giống người xuống âm khí à!"

"Ngươi còn muốn ngụy biện, toàn bộ Thần giới trừ ngươi một cái không kiêng ăn mặn hạ lưu lang thang Phượng Hoàng, còn có ai cùng Quỷ Tiên có giao tình?"

"Ta..." Phượng Tam sắc mặt trắng nhợt, như là còn muốn giải thích cái gì.

Long Trần rõ ràng không muốn lại nghe, quanh thân điện quang càng thêm hung mãnh, giống như là che lấp bầu trời lưỡi dao sắc bén, hướng về phương hướng của Phượng Tam công kích đi qua.

Phượng Tam chỉ có thể lách mình né tránh, gọi ra một đạo tường lửa ngăn trở cái kia đầy trời ánh chớp, "Tiểu Trần, ngươi hãy nghe ta nói, ta làm sao sẽ hại ngươi thì sao?"

"Im miệng!" Long Trần công kích càng ngày càng dày đặc, tất cả đều là không mệnh tựa như công kích.

Phượng Tam ngay từ đầu còn có thể chống đỡ, phía sau càng ngày càng cố hết sức, mắt thấy sẽ bị ánh chớp đánh trúng, trước người nhất thời xuất hiện một cái trận pháp phòng ngự, trong nháy mắt hấp thu đối phương công kích trực tiếp bắn ngược trở về.

Long Trần một cái né tránh không kịp bị đánh vừa vụn.

"Tiểu Trần!" Phượng Tam cả kinh, mình cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, hốt hoảng muốn bay tiến lên.

Long Trần lùi lại một bước, che bị đánh trúng địa phương, cắn răng cứng rắn nhìn xuống ngực xông tới ngại ngại, trong mắt hận ý càng tăng lên. Trực tiếp gọi ra ánh chớp, lần nữa đem đối phương bức lui. Ánh mắt nhất thời lạnh đến giống như băng, cười một tiếng nói, "Năm đó ta... Thật là mắt bị mù mới sẽ thích ngươi!"

Phượng Tam đang muốn tới thân hình cứng đờ, như là nghe được cái gì ngữ điệu kinh người, một mặt không dám tin tròn to mắt, "Tiểu Trần, ngươi mới vừa..." Nói cái gì?

"Còn tưởng rằng ngươi cùng cái khác Phượng tộc bất đồng, không nghĩ tới ngươi so với hần càng thêm vô si. Không nhận Long nhi liền coi như xong, lại còn nghĩ lấy tính mệnh của hần!"

"Cái gì?" Nàng có ý gì?

"Phượng Tam, ta Long Trần hôm nay cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Dứt lời nàng thân hình lóe lên, trong nháy mắt hóa thành một cái màu đỏ cự long, quanh thân màu trắng ánh chớp cũng biến thành màu đỏ, như cùng một cái màu đỏ Lôi Long như vậy hướng về phía dưới vọt xuống.

"Chờ một chút! Tiểu Trần..."

Long Trần tốc độ cực nhanh, chỉ nghe đến một tiếng ầm vang nổ vang, trong lúc nhất thời toàn bộ thiên địa đều là một mảnh màu đỏ ánh chớp.

Quần chúng vây xem Thẩm Huỳnh AND Nghệ Thanh: "..."

Hồi lâu...

"Đầu bếp." Thẩm Huỳnh khom người an ủi tựa như vỗ một cái hán tiểu bà vai, "Ngươi thật giống như... Lại thêm cái cha!"

Nghệ Thanh: "... Mịa nhà nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Cha Chú Máu Chó

Sau một khắc một tiếng phượng ô vang lên, mặt đất nhất thời xuất hiện một cái to lớn Phượng Hoàng.

Cả người thái vũ, như là khoắc giống như cầu vòng. Cánh vung lên nhất thời liền quét mở bốn phía ánh chớp, thật dài lông đuôi, trực tiếp quán ở trên người của cự long, giống như xiềng xích đem nó quán cái kín đáo, như là cũng không muốn thương tổn đối phương, cánh đi phía trước vừa thu lại ôm lấy trước người long.

"Buông ta ra!" Long Trần lớn tiếng gầm thét, làm thế nào đều không thoát khỏi đối phương khống chế, không thể làm gì khác hơn là thân hình lóe lên, nghĩ biến trở về hình người thoát khỏi đối phương khống chế.

Phượng Tam phản ứng còn nhanh hơn nàng, đồng thời cũng thay đổi trở về hình người, duy trì ôm lấy đối phương tư thế, ý vào chính mình thân hình cao lớn, thuận thế chuyển một cái, trực tiếp đem đối phương đè xuống đất, "Không thả!"

Long Trần tức giận vô cùng, hết lần này tới lần khác không thể động đậy, liền với thần lực cũng cùng nhau bị áp chế ở, "Phượng Tam, ngươi là tên khốn kiếp!"

"Tiểu Trần, ngươi mới vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa có được hay không?" Phượng Tam một mặt kích động nhìn dưới người người, trong mắt tình nghĩa đều nhanh tràn ra, "Ngươi mới vừa nói ngươi thích ta? Tiểu Trần ngươi là yêu thích ta có đúng hay không?"

"Ngươi cút ngay!" Long Trần gắt gao trừng mắt về phía hắn, trong mắt tràn đầy đều là lửa giận, "Ta hận ngươi, mười sáu vạn năm trước ta liền hận không thể rút sạch lông chim ngươi!"

"Tiểu Trần..." Thần sắc hắn tối sầm lại, trực tiếp cúi đầu vào nàng bên cổ, "Nhưng là ta thích ngươi a, từ nhỏ đã thích ngươi."

"Ngươi đánh rắm!" Long Trần căn bản cũng không tin, "Ngươi một cái liền con mình đều không nhận ngươi, có cái gì mặt nói thích."

"Viên trứng rồng kia... Thật là của ta?" Phượng Tam vẫn là không thể tin vào tai của mình, đã nhiều năm như vậy, Tiểu Trần một mực từ chối trái trứng kia, hắn còn tưởng rằng... Nàng không đối với hắn động tới tâm. Cho nên một mực cũng không dám đi tìm nàng, không nghĩ tới trái trứng kia... Càng là của hắn, vậy làm sao sẽ?

"Ta còn tưởng rằng..."

"Lấy tại sao?" Long Trần thần sắc càng ngày càng lạnh, cười lạnh một tiếng, "Năm đó là ngươi vứt bỏ mẹ con chúng ta, một tiếng không dỗ trở về Ngô Tê Sơn, bây giờ còn giả trang cái gì?"

"Không! Ta không biết, ta thật sự không biết! Là có người nói với ta..."

"Cút!" Long Trần căn bản không muốn nghe hắn, lại bắt đầu toàn lực giãy giụa, "Ngươi hoặc là liền giết ta, hoặc là liền buông ra ta!"

"Không, ta không thả!" Phụng Tam ôm chặt hơn nữa, "Ta đã mất đi người một lần, lại cũng sẽ không buông tay."

"Người hỗn đản, buông ra!"

"Không thả!"

"Buông ra!"

"Không..."

"Ta nói..." Đột nhiên một đạo mang chút ít do dự giọng nữ, ở bên cạnh tiếng vang.

Hai người theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết lúc nào, bên cạnh hai người ngồi một lớn một nhỏ hai cái thân ảnh, đang một mặt táo bón biểu tình nhìn lấy dây dưa hai người.

]

"Cái đó..." Thẩm Huỳnh kéo ra khoe miệng nói, "Chúng ta tán tỉnh liền tán tỉnh, đừng diễn nghèo rung kịch được không?" Lại rải máu chó liền muốn roi phần.

Long Trần: "..."

Phụng Tam: "..."

Phụng Tê Cung.

Phụng Tam chăm chú nhìn trước mắt không tới thất lưng cao đứa trẻ, ánh mắt kích động kia phảng phất đều muốn bay ra sao tới rồi, ánh mắt giống như, mũi giống như, miệng giống như, càng xem lại càng thấy đến hần cái nào cái nào đều như chính mình. Cái này lại là con của hần, là hần cùng Tiểu Trần đấy! Hần nhìn chăm chú càng chặt hơn cũng không dám chớp mắt, rất sợ đem hần nháy mắt không có như vậy, khoe miệng đóng mở nhiều lần, mới chặt vật sắp xếp hai chữ, "Kêu cha."

Ba ký! Thẩm Huỳnh ngậm trộm nghe thấy có cái gì đứt đoạn âm thanh.

Nghệ Thanh khoe miệng giật một cái, bá rồi một cái, một thanh tiên kiếm nhất thời xuất hiện trong tay.

"Sư phụ, ta có thể làm thịt hần sao?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Tinh táo đầu bếp! Lại máu chó cũng là ruột thịt, không thể làm thức ăn cái loại này!

"Hừ!" Ngồi ở bên kia Long Trần cười lạnh một tiếng, vẫn là một mặt bất bình, "Hiện tại người cần gì phải cố làm ra vẻ nhận nhau."

Phụng Tam sắc mặt trắng nhợt, than một tiếng xoay người hướng nàng đi tới, "Tiểu Trần ta..."

"Đứng lại!" Long Trần trừng mắt liếc hần một cái, "Cách ta xa một chút!"

Phụng Tam không thể làm gì khác hơn là lại lui về vị trí của mình, "Ta thật sự không biết ban đầu viên trứng rồng kia, sẽ là con của ta. Người khi đó nói với ta đến đứt khoát như thế. Ta trong cơn tức giận mới sẽ rời đi Long Uyên trở về Ngô Tê Sơn. Sau đó nghe người có hài tử... Ta liền cho rằng!"

"Cho là hài tử là của người khác?" Long Trần cười lạnh một tiếng.

Phụng Tam cúi đầu, giống như cái phạm sai lầm hài tử, "Đều là lỗi của ta, nhiều năm như vậy cũng không dám chính miệng hỏi người một câu, uống công cùng người bỏ lỡ nhiều năm như vậy."

Long Trần hừ lạnh một tiếng, hít sâu một hơi mới dè xuống lửa giận trong lòng, nhắm hai mắt nói, "Chuyện trước kia, ta không muốn lại nói ra. Ta chỉ muốn hỏi người, trong trứng rồng âm khí rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Ta thật sự không biết cái gì âm khí!" Phụng Tam sốt ruột nói, "Ta quả thật nhận biết một hai cái Quý Tiên, nhưng cũng là ban đầu độ Âm Hà thời điểm, tình cờ nhận biết."

"Âm Hà?" Long Trần sừng sốt một chút, "Người chừng nào thì đi qua Âm Hà?"

Phụng Tam sững sờ, như là nói lỡ miệng, chẳng qua là theo bản năng nhìn về phía bóng người nhỏ bé đứng ở bên cạnh Thẩm Huỳnh.

Long Trần lại kịp phản ứng, tròn to hai mắt, "Năm đó xông vào Minh giới, người đưa long hồn vào luân hồi, là người?" Nàng sắc mặt đổi một cái, "Cái

này làm sao có thể, ta rõ ràng nhờ cậy là..."

"Là ta không cho hắn nói." Phụng Tam than một tiếng, "Ta rõ ràng nhất cá tính của ngươi, như ngươi biết là ta, nhất định sẽ không đồng ý trợ giúp."

Long Trần trầm mặc, ban đầu nàng hận hận tận xương, làm sao có thể sẽ tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn.

Phụng Tam tiến lên một bước, trong mắt thâm tình như là muốn tràn ra, thờ dài một cái nói, "Ngươi không cần để ý. Ban đầu vượt sông bằng sức mạnh Âm Hà, tại bờ sông nhận thức mấy cái Quỷ Tiên. Sau đó bất hạnh bị Âm Hà chi thủy từ khi ăn mòn, vì vậy ngoài ý muốn thức tỉnh Thượng cổ Hỏa Phụng huyết mạch lên cấp thần tôn, cũng coi là cũ họa được phúc."

Khi đó trong trứng cái kia một luồng long hồn quá mức suy yếu, căn bản không cách nào chịu đựng bất kỳ đầu thai chuyển thể thuật pháp, cho nên chỉ có thể đưa vào Minh giới chuyển kiếp dài, mà đi chuyển kiếp dài nhất định phải trải qua Âm Hà.

Phụng Tam lời nói này ung dung, thế nhưng Âm Hà chi thủy từ trước đến giờ có thể ăn mòn thần hồn, không phải thoải mái như vậy chuyện, chắc hẳn là không còn lựa chọn mới cưỡng ép thức tỉnh.

Long Trần nhũ mày một cái, không phân rõ đáy lòng tâm tình gì. Nguyên tưởng rằng hắn đầu tiên là cô phụ chính mình, sau đó lại không muốn nhận các hài tử của bọn hắn, cho nên mới rời đi Long Uyên. Không nghĩ tới ban đầu đưa long hồn vào luân hồi đã là hắn!

"Ta quả thật không biết trong trứng rồng âm khí là chuyện gì xảy ra." Phụng Tam chậm xuống âm thanh, mang chút ít thận trọng nói, "Bất quá ta đáp ứng ngươi, định sẽ giúp ngươi tra rõ ràng như thế nào?"

Long Trần nhìn hắn một cái, ánh mắt lóe lên một tia phức tạp, hồi lâu lại từ từ trầm xuống, trả lời dĩ vãng lạnh giá, "Không cần!" Nàng nhắm hai mắt, lại mở ra đã là một mặt kiên định, "Nhìn tại ban đầu ngươi đưa Long nhi vào luân hồi phân thượng, chuyện trước kia liền một bút xóa bỏ lại không dây dưa rề má. Âm khí chuyện, chính ta sẽ tra!" Nói xong trực tiếp thân lên liền định đi.

"Tiểu Trần!" Phụng Tam quỳnh lên, thân hình lóe lên, không chỉ chắn trước mặt nàng, còn trực tiếp nắm cái quyết đem Long Trần định tại chỗ, ôm lấy người, "Ta sẽ không để cho ngươi sẽ rời đi ta, nhiều năm như vậy trong lòng ta từ đầu đến cuối đều chỉ có ngươi một cái."

Long Trần bước chân dừng lại, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, chẳng qua là bên người tay rung động nhẹ nhàng.

Phụng Tam tiếp tục nói, "Tiểu Trần, chúng ta không muốn bỏ lỡ nữa, cầu ngươi lại tin ta một lần có được hay không?"

"Bẩm thần tôn." Hắn vừa dứt lời, đột nhiên cánh cửa truyền tới một trận thông báo, "Thứ bốn trăm ba mươi tám vị mới phu nhân đã đến rồi, cần muốn an bài đến hậu điện đi không?"

Phụng Tam "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Ai, đánh mặt tới quá nhanh, giống như vòi rồng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Toàn Thể Tập Hợp

"Phụng Tam!" Long Trần quanh thân chỉ lạp lạp một trận sấm vang, "Ngươi tên khốn kiếp này!"

"Tiểu Trần, ngươi nghe ta giải thích! Không phải như vậy... Ai nha! Đau quá đau... Tiểu Trần!"

Trong điện nhất thời vang lên một tiếng tiếp theo một tiếng kêu thảm thiết.

Bên cạnh lãnh đạm bình tĩnh uống trà thầy trò hai người...

"Sư phụ."

"Ừ?"

"Muốn ngăn cản hai người bọn họ sao?"

"Không cần rồi đi?" Thật lâu không thấy máu chó gia đình luân lý kịch, còn thật tươi, "Còn chưa bắt đầu dỡ nhà đây, không có vội hay không!"

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ."

"Ồ! Ngươi mài thái đao làm gì?"

"Trước mài xong, không chừng một hồi cần dùng!" Hấn sợ hấn không nhận được diệt cái này đối với máu chó gốc bạch ngọt.

"..."

Nửa giờ sau, hai người rút cục cũng ngừng lại.

Có thể là đuối lý, Phượng Tam trực tiếp hóa thân bao cát, vô luận Long Trần làm sao ra tay hấn đều không có nửa điểm ý phản kháng, vì vậy biến thành một trận Long Trần một phương diện đánh. Có thể là quên sẽ thuật pháp, nhà ở đến lúc đó không có sập, bên trong nhà bàn ghế, trừ Nghệ Thanh cố ý dùng trận pháp bảo vệ, Thẩm Huỳnh đang ngồi tắm kia trở ra, cái khác đều bị hủy đi đến thất linh bát lạc rồi.

Phượng Tam đã bị đánh không còn hình người rồi, nguyên bản phong hoa tuyệt đại một dạng mặt xưng phù thành đầu heo, yếu ớt nhìn về phía bên người Long Trần, vẫn là không quên giải thích, "Tiểu Trần, thật không phải là như ngươi nghĩ."

"Cút!" Long Trần không ngừng được đáy lòng hòa khí, lần nữa đập hấn một cái, "Toàn bộ Thần giới người nào không biết ngươi Phượng Tam thần tôn phong lưu đa tình, hậu viện thân nữ người người tranh kỳ đầu điểm, mỹ bất thậm thu." Nàng mới vừa là điên rồi mới thiếu chút nữa tin tưởng chuyện hoang đường của hấn.

"Tiểu Trần, ngươi tin tưởng ta, đây đều là hiểu lầm. Ta một cái đều không có chạm qua các nàng!"

"Hừ, không nhìn ra ngươi chính là một cái tích hoa chi nhân?" Long Trần ánh mắt lạnh hơn, ngươi nha tiếp tục biên, "Đúng rồi, vợ mới không phải đã tới sao? Làm sao còn không tiến vào? Vừa vặn ta còn có thể uống chén rượu mừng."

Phượng Tam còn muốn nói điều gì, Long Trần đã xoay người ra ngoài, chốc lát liền từ bên ngoài kéo một người đi vào, người kia mặc màu đỏ áo cưới, trên đầu bao bọc khăn cô dâu đội đầu, vóc dáng so với Long Trần còn có cao hơn một chút.

"Tiểu Trần..." Phượng Tam đỡ lấy cái đầu heo bò dậy, "Ngươi nghe ta giải thích."

"Đưa nàng người tới nói, đây chính là mỹ nhân tuyệt sắc." Long Trần tiếp tục cười nói, "Ngay cả ta đều có chút hâm mộ ngươi điểm phúc! Tin tưởng ngươi sẽ không để ý, chúng ta xem một chút đi?"

Nói xong nàng kéo một cái khăn cô dâu đội đầu, trực tiếp kéo xuống, lộ ra một tấm đặc biệt xinh đẹp mặt tới, đích xác là tuyệt sắc, mày kiếm môi đỏ mọng, anh khí mười phần, đặc biệt là cặp con mắt kia, đặc biệt lóe sáng, như là chột hiện ánh sáng, thoạt nhìn phá lệ... Quen thuộc.

Phốc...

]

Chính uống trà sư đồ tổ hai người, một cái không nhận được hai đạo nước trà trực tiếp phun ra ngoài.

Mịa nó! Không thể nào?

"Quả nhiên là tuyệt sắc vô song." Long Trần nhìn trước người người liếc mắt, đáy lòng không cảm được hiện lên lạnh, trực tiếp đem trong tay khăn cô dâu đội đầu nhét trả lại đối phương trong tay, "Như thế liền chúc hai... Ồ? Ngươi..."

Nàng lời còn chưa nói hết, ánh mắt đột nhiên tròn to, như là phát hiện cái gì.

Lúc này mới vừa còn đứng an tĩnh tân nương, đột nhiên thân hình lóe lên, trở tay giữ lại trước người Long Trần, một thanh tiên kiếm nhất thời để ngang nàng cản cổ, đồng thời hai dưới thân người xuất hiện một cái trận pháp, "Đừng động, không muốn chết liền dẫn ta rời đi cái địa phương quỷ quái này!"

"Tiểu Trần!" Phượng Tam cả kinh, sắc mặt nhất thời trầm xuống, "Ngươi dám thương nàng một cái, ta chắc chắn ngươi chém thành muôn mảnh!"

Người tới trong tay nhất thời hóa ra một trận hắc khí, "Không nghĩ nàng chết, liền lui về phía sau!"

"Đây là... Âm khí? Ngươi là ai, muốn làm gì?" Người này chẳng lẽ là Quỷ Tiên! Phượng Tam đang muốn làm phép tay một hồi, mang chút ít sốt ruột nhìn về phía bị bắt người, "Tiểu Trần đừng sợ, ta sẽ cứu ngươi."

"Ai muốn ngươi cứu!" Long Trần như là bị tức làm đầu óc choáng váng, không để ý bất kể cường ép xông phá cấm cố trận pháp, trên người nhất thời ló diện lại xuất hiện, trực tiếp hướng về người phía sau công kích đi qua.

Người bắt giữ nàng nhất thời không có phòng bị, trong nháy mắt bị ép lui lại mấy bước, liền với trên tay âm khí cũng nhất thời tiêu mất.

Hai người cả kinh, đây không phải là âm khí!

Đôi phương về mặt biến đổi xoay người liền muốn lao ra đại điện.

"Chạy đi đâu." Phương Tam hừ lạnh một tiếng, cánh cửa trong nháy mắt sáng lên một cái trận pháp, trực tiếp chặn lại cánh cửa. Trong tay hắn chuyển một cái, trực tiếp gọi ra một đạo Phương Hoàng chân hỏa, mang theo có thể thiêu cháy tất cả nóng bỏng khí tức hướng về đối diện đốt tới. Cối đời này còn không người dám ở trước mặt hắn động Tiểu Trần!

Hỏa diễm càng ngày càng gần, mắt thấy liền muốn đốt tới trên người đôi phương. Đột nhiên một đạo thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ở cửa, Dương tay vồ một cái, đạo kia liệt diễm liền bị bắt tại trận, ngay sau đó nàng lòng bàn tay căng thẳng, theo âm một tiếng, Phương Hoàng chân hỏa trong nháy mắt bị bóp tắt.

Phương Tam "..."

Thẩm Huỳnh lúc này mới quay đầu nhìn về phía bên cạnh một thân tân nương trang người, giờ tay đánh một cái kêu gọi, "Yo, Ngu ba ba!"

Từ chỗ chết chạy ra Cô Nguyệt cả người giống như là bị cố định hình ảnh một dạng, cương ngay tại chỗ.

Hồi lâu...

Rít lên một tiếng nhất thời vang dội toàn bộ đại điện.

"Yo cái đầu mẹ nguoi a!" Kiếm trong tay keng một tiếng liền hướng về đối phương trấn đánh ra, "Nguoi nha rút cuộc chết ở đâu rồi?"

"Đau quá đau quá đau..." Thẩm Huỳnh theo bản năng bưng kín cái trán, "Ta đây không phải là tìm được nguoi rồi sao?"

"Tìm em gái nguoi a! Làm ta mù a, nguoi nha chính là đụng vào đi, tuyệt đối đúng vậy đi?"

"Không cần để ý loại chi tiết này nha!"

"Cái này mẹ nó là chi tiết sao? Lão tử thiếu chút nữa bị nướng!"

"Cái này không trách sự phụ." Nghê Thanh liền vội vàng bảo hộ ở trước người Thẩm Huỳnh, bắt đắc dĩ thân cao chênh lệch quá lớn, nửa đoạn vóc dáng hoàn toàn không có cách nào ngăn trở lửa giận, "Ba người chúng ta đều tàn mất, sự phụ nàng có thể tìm được chúng ta đã là kỳ tích."

Cô Nguyệt lúc này mới cúi đầu xuống nhìn một chút, sùng sốt một chút, "Tiểu quý này... Ai vậy?"

Nghê Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nửa giờ sau.

"Nói cách khác, nguoi vốn là Long tộc, cho nên đến một cái Thần giới liền trở nên trở về." Mới vừa nghe xong đầu đuôi Cô Nguyệt trên dưới đánh bên cạnh co lại bản Nghê Thanh liếc mắt.

"Ừ." Nghê Thanh gật đầu.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, khó trách cái này nha cứ đi thẳng một đường treo, tu vi phòng giống như tựa như chơi, nguyên lai hắn vốn chính là sinh ở điểm cuối tuyến trên.

Mẹ đây! Đám này đi cửa sau đầu thai may mắn một đời! Lão tử làm một gần chết cũng không đuổi kịp.

"Ngu ba ba, thật ra thì..." Thẩm Huỳnh mới vừa muốn mở miệng.

"Im miệng!" Cô Nguyệt trực tiếp quay đầu tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, nguoi một cái sinh ở lãnh thường đài không có tư cách nói chuyện.

"Ồ."

"Long... Nghê Thanh." Long Trần không nhịn được mở miệng hỏi, "Nếu vị đạo hữu này cùng các nguoi quen biết, chắc hẳn trước là một cái hiểu lầm, không biết xưng hô như thế nào?"

Nghê Thanh theo bản năng trở về, "Hắn là bò..."

"Tại hạ Cô Nguyệt!" Bò em gái nguoi a! Hắn trực tiếp ôm quyền chào một cái, "Xin lỗi trước không rõ ràng tình huống, nhiều có đắc tội, mong rằng thần tôn thứ lỗi."

"Không sao." Long Trần không thèm để ý lắc đầu.

"Người tại sao lại xuất hiện ở nơi này?" Nghệ Thanh hỏi, thuận tiện còn quét một vòng hắc một y áo cưới, còn thay đổi dáng vẻ cô gái, làm trở về tân nương? Nếu không phải là hắc mặt không thay đổi, lại cộng thêm quá chín muồi tất khí tức của hắc, hắc cùng sư phụ thật đúng là không thể ngay lập tức đem hắc nhận ra.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, một con hắc tuyến, hồi lâu mới thở dài nói, "Ta tìm tới tiểu người lùn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Trời Sinh Một Đôi

Nghệ Thanh cùng Thẩm Huỳnh tất cả giật mình, liền hỏi, "Người nàng đây? Ở đâu?"

"Yên tâm đi, nàng hiện tại sẽ không có chuyện gì." Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, "Ta vừa tới Thần giới thời điểm, vừa vịn tại Minh giới phụ cận, phát giác cùng Tuyên Đồng trong phòng trên đóa hoa kia giống nhau âm khí, liền một đường đuổi tới Minh giới. Sau đó ở trên đường phát hiện nàng."

"Tiểu người lùn, không có sao chứ?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Người đến lúc đó không có gì đáng ngại, chịu chút ít bị thương nhẹ." Cô Nguyệt tựa như là nhớ ra cái gì đó, sắc mặt càng ngày càng khó coi, "Nàng bị giam ở trong một cái động phủ, ta khi đó cũng không nắm chắc đưa nàng an toàn cứu ra, cho nên mới để cho nàng đi trước tìm tới Thẩm Huỳnh, chính mình thay thế nàng chống đỡ một đoạn thời gian lại chờ cơ hội chạy trốn. Không nghĩ tới ta còn không tới kịp nghĩ đến kế hoạch, cũng sẽ bị đưa tới nơi này, còn nói muốn gả cho một cái cưới mấy trăm lão bà lão sắc ma."

Trong lúc nhất thời ba đạo video đều là tả quay đầu, nhìn về phía một cái nào đó Phượng Hoàng.

Lão sắc ma Phượng Tam: "..."

"Tiểu Trần." Phượng Tam lập tức nhìn về phía bên cạnh Long Trần, "Người nghe ta giải thích, chuyện này ta hoàn toàn không biết a!"

Long Trần vừa quay đầu, "Không có quan hệ gì với ta!"

"Tiểu Trần..." Phượng Tam khóc không ra nước mắt, "Người tin tưởng ta một lần, thật sự! Nếu không ta dẫn người đi hậu điện nhìn một chút, người liền biết nói tại sao trở lại."

"Ta không muốn biết."

"Người nghe ta giải thích."

"Không nghe."

"Người hãy nghe ta nói."

"Không nghe."

"Người nói ta..."

"Im miệng!" Nghệ Thanh khoe miệng giật một cái, trong nháy mắt đầy trời tiên kiếm xuất hiện, đều là tả nhắm ngay hai người, đều diễn hai chương rồi, vẫn chưa xong. "Lại dài dòng ta liền động thủ."

Phượng Tam: "..."

Long Trần: "..."

Ách... Người đã động thủ.

"Máu chó của các người một hồi lại rơi vãi!" Nghệ Thanh quay đầu nhìn về phía Phượng Tam nói, "Cái đó đem Ngưu ba ba đưa tới người, người hẳn biết là ai chứ?"

Phượng Tam sững sờ, suy nghĩ một chút hồi lâu mới nói, "Hắc theo Minh giới tới, Minh giới cùng ta quen nhau cũng chỉ có một cái Quỷ Tiên."

]

"À?"

"Quý Tiên Trữ Minh." Phụng Tam nhíu mày một cái, như là nghĩ tới điều gì, lại tăng thêm một câu, "Bất quá... Nếu như là hân, vậy tặng người cái này tới bên trong, có lẽ cũng không phải là nghĩ gây bất lợi cho các người."

Cô Nguyệt cũng sờ, "Có ý gì?"

"Các người theo ta đi hậu điện nhìn một cái liền biết." Hân chỉ chỉ phía sau nói.

Mấy người trao đổi một cái ánh mắt, liền đi theo Phụng Tam cùng đi hậu điện. Vừa mới bước vào hậu điện cánh cửa, trước mắt cảnh trí trong nháy mắt biến đổi, theo nguy nga đại điện, trong nháy mắt đến trong một khu rừng rậm rạp.

Nghe liền truyền tới từng trận phụng minh, chỉ thấy phía trước có mấy chục con màu sắc khác nhau Phụng Hoàng lấy nguyên hình chiếm cứ một phương, đang bảo vệ lấy cái gì, mà bên cạnh Phụng Hoàng đều vây quanh mấy cái đồng phục khác nhau nữ tử, Phụng Hoàng quanh thân bố trí trận pháp, mà mỗi cái trong trận pháp gian đều để một viên người cao trướng, phía trên mơ hồ còn có thể nhìn thấy Phụng Linh đường vân.

"Đây là..." Long Trần cả kinh, "Phụng tộc rừng ấp nở!"

"Chẳng qua là tạm thời." Phụng Tam nói.

Long phụng hai tộc từ trước đến giờ con cháu chặt vật, mỗi trái trứng đều cần kinh lịch hơn ngàn năm thời gian mới có thể hoàn toàn ấp nở, cho nên hai tộc đối với chuyện này cực kỳ coi trọng, sinh ra con cháu sau, đều sẽ tập trung ở một chỗ chờ đợi ấp nở, liền ngay cả từ trước đến giờ các qua riêng Long tộc, tại có trứng rồng sau, vì an toàn đều sẽ tụ tập đến ấp nở chỉ địa đi. Cho nên các tộc ấp nở chỉ địa từ trước đến giờ đều chỉ có tộc nhân tự mình biết.

"Các nàng chính là ta những thứ kia 'Phụ nhân'." Phụng Tam mang chút ít ủy khuất nói.

"Cho nên..." Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, "Những thứ này trứng đều là của người?"

"Phốc..." Phụng Tam một hóp lão huyết thiếu chút nữa phun ra ngoài, "Đạo hữu, người không giúp cũng đừng hại ta a. Nơi này là Phụng tộc ấp nở trứng Phụng Hoàng địa phương, ta chẳng qua là đưa các nàng tiếp tới đây mà thôi."

"Ồ..." Còn tưởng rằng hân như vậy có thể sinh đây.

Cho là có thể sinh Nghệ Thanh: "..."

Đồng dạng cho là Cô Nguyệt: "..."

Cũng còn khá không hỏi ra tới.

"Ngay tại vạn năm trước, Phụng tộc nguyên bản rừng ấp nở xảy ra chút vấn đề, lại không tìm được mới chỗ an toàn. Cho nên bọn họ mới có thể cầu tới cánh cửa, ta bỏ chỗ này Bí cảnh để cho bọn họ tạm lánh nơi này, ai biết người tới càng ngày càng nhiều!" Bên trong Phụng tộc hân tu vi cao nhất, nhìn tại đồng tộc phân thượng, hân lại không tiện cự tuyệt. Coi như sau đó rừng ấp nở mới xây xong, cũng vẫn là thỉnh thoảng có đồng tộc cầu tới cửa. "Áp nở sự việc cần lúc nào cũng trông nom, cho nên ta cũng chưa chấp một chút không chỗ nào có thể đi tộc khác chi nhân, hỗ trợ chiếu cố."

Mấy người té nhìn một cái, quả nhiên vây ở trong trận pháp, trừ nữ tử cũng có nam, thậm chí còn có tộc khác người.

"Vậy vì sao Phụng Tê Cung người đều gọi các nàng là phụ nhân?"

Phụng Tam cứng đờ, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, "Vậy... Cái kia bởi vì, ta nghe nói người Long Uyên thu rất nhiều... Phụ thi, ta cho là người... Cho nên mới để cho bọn họ như thế kêu."

"Ồ..." *3

Cho nên nói chẳng qua là giận dữ sao?

Một cái tìm một đồng phụ thi ấp trứng rồng, một cái tìm một đồng phụ nhân ấp trứng Phụng Hoàng, ý nào đó mà nói, hai người kia thật đúng là trời sinh một đôi!

Long Trần không có trả lời, chẳng qua là trên mặt tức giận cuối cùng là tản đi một chút.

"Cái này bên trong Bí cảnh người, đều làm xong tại chỗ có trứng Phụng Hoàng ấp nở trước cũng không đi ra dự định. Cho nên nơi này đều là chút ít không chỗ có thể đi, chỉ nguyện cầu một chỗ hoang vắng chờ đợi vị trí người." Phụng Tam nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Cho nên Trữ Minh mong muốn người vị bằng hữu kia đưa tới đây, có lẽ chỉ là vì để cho nàng cách xa cái gì. Nghĩ gây bất lợi cho nàng hân là do người khác."

Ba người đồng loạt cứng đờ.

"Ngu ba ba, tiểu người lùn bây giờ đang ở thì sao?" Thẩm Huỳnh hỏi.

Cô Nguyệt sững sờ, liền vội vàng móc ra một cái đĩa tin phù, truyền một tia tiên khí vào trong, lại hoàn toàn không có phản ứng. "Tại sao có thể như vậy, ta rõ ràng để cho nàng tại phụ cận một chỗ rừng rậm chờ ta."

"Đi xem một chút!" Thẩm Huỳnh nói xong, xoay người liền đi ra cửa.

Những người khác liếc nhau một cái, cũng lập tức đi theo ra ngoài.

Cô Nguyệt từng thanh người kéo trở lại, "Thẩm Huỳnh, là bên này!" Ngươi một cái dân mù đường cũng đừng hướng trước mặt.

Cô Nguyệt cùng tiểu người lùn hẹn xong, ở cách Ngô Tê Sơn ngoài trăm dặm một chỗ rừng rậm hội họp. Nơi đó rừng sâu rậm rạp cực kỳ kín đáo cộng thêm ngoài rừng khí tức hỗn loạn, núp ở bên trong rất khó bị người phát hiện.

Chẳng qua là...

"Cái mạng!" Cô Nguyệt nhìn một chút trước mắt đã phá hủy một mảng lớn lâm tử, trên đất mơ hồ còn có không tan hết âm khí. Lúc này mới đi ra không tới nửa giờ.

"Ta hay là hỏi một chút Trữ Minh, tình huống cụ thể đi." Phượng Tam nhìn gấp mấy người liếc mắt, liền vội vàng thi thuật gọi ra một mặt thủy kính.

Không tới hồi lâu trên thủy kính liền xuất hiện một cái áo đen người đàn ông trung niên thân ảnh, quanh thân vây quanh từ khí nồng nặc, chẳng qua là gương mặt đó lại hết sức ôn hòa, khỏe miệng còn mang theo một chút nụ cười, "Phượng Tam? Làm sao có rãnh rồi liên lạc bạn già, ta đưa đi đại lễ có thể nhận được rồi hả?"

"Trữ huynh, có thể hay không nói một chút ngươi vì sao phải đem cô gái kia đưa đến ta cái này đi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phượng Tam hỏi.

"Làm sao nàng lại xảy ra chuyện rồi hả?" Trữ Minh cả kinh.

"Lại?" Phượng Tam sững sờ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Dẫn Xà Xuất Động

Trữ Minh nhíu mày một cái, thở dài một cái nói, "Ngày đó ta cũng là trong lúc vô tình nhận ra được trong Minh giới nhiều hơn cô đặc thù khí tức, thuận theo tìm tới, mới phát hiện đó là tiên khí, sau đó liền thấy được người đàn bà kia. Nàng khi đó bị kẹt ở bên trong Huyết Hồn Trận, ta thuận tay đem nàng cứu ra."

"Huyết Hồn Trận!" Phượng Tam cả kinh, đột nhiên tròn to hai mắt, "Ngươi nói là có người muốn quất lấy hồn phách của nàng!"

"Không sai." Trữ Minh gật đầu, cũng là một mặt ngưng trọng, "Có thể điều khiển Huyết Hồn Trận, nên phải cũng là Quỷ Tiên hơn nữa tu vi không thấp. Người bày trận nhất định là nhìn trúng nàng Tiên Hồn không như Thần tộc mạnh mẽ như vậy, cho nên muốn hút lấy hồn phách của nàng cung cấp nuôi dưỡng bản thân, mới bày xuống Huyết Hồn Trận suy yếu nàng hồn thể. Ta sợ nàng tiếp tục lưu lại Minh giới người bày trận kia sẽ không từ bỏ ý đồ, vì vậy không chờ nàng tỉnh hồn lại, liền đem người đưa đến nơi này, suy nghĩ lấy người Phượng Tê Sơn năng lực, cũng có thể che chở nàng nhất hộ."

Cô Nguyệt: "...". Cho nên hẳn là uống công thay gả cho một lần sao?

"Cái kia Trữ huynh có thể biết người nào bắt đi nàng?"

"Cái này ta cũng không biết." Trữ Minh lắc đầu một cái, "Ta phát hiện nàng thời điểm, nàng phụ cận chỉ có trận pháp."

Nói cách khác hoàn toàn không biết đi đâu tìm người? Phượng Tam nói cảm ơn, cái này mới thu hồi thủy kính.

"Sư phụ?" Nghệ Thanh nhìn về phía Thẩm Huỳnh, lấy tiểu người lùn tu vi, vô luận là tại Minh giới vẫn là Thần giới, phỏng chừng đều rất nguy hiểm.

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, "Đi, đi Minh giới."

"Vâng, sư phụ."

Một cái nào đó đối với cha mẹ liền vội mở miệng, "Minh giới quá nguy hiểm, Nghệ Thanh nếu không chúng ta vậy..."

"Không cần!" Nghệ Thanh quay đầu lườm bọn họ một cái, chỉ Long Trần nói, "Giải quyết các người chuyện hư hỏng lại nói." Hắn có sư phụ đã đủ rồi.

"Ồ..." Thất vọng *2

Thương tâm, cảm giác con trai là sư phụ sinh.

Mình giới là Tam giới vong linh Vãng Sinh địa phương, cùng khắp nơi tiên khí lung lay Thần giới hoàn toàn ngược lại, hai giới tương giao chỗ, thiên đất phảng phất từ trung gian biến thành hai cái thế giới, một nửa là bình thường xanh đậm thủy tiên khí mờ ảo, một nửa kia nhưng là một mảnh đen ngòm trải rộng từ khí.

Đã đến Minh giới tổ ba người.

"Hiện tại ai làm?" Cô Nguyệt nhìn một chút khắp nơi bồng bềnh du hồn.

Nghệ Thanh bóp cái trụ lưng pháp thuật, hồi lâu cũng để tay xuống, "Không được, nơi này khắp nơi đều là khí tử, mới vừa trong rừng rậm khí tức vừa vào Minh giới liền đã biến mất rồi."

"Cái máng!" Cô Nguyệt thăm mắng một câu, "Minh giới lớn như vậy, đi đâu tìm tiểu người lùn đi."

"Không bằng để cho hắn tới tìm chúng ta?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

]

Hai người sững sờ, song song quay đầu nhìn về phía nàng, "Người ý gì?"

"Bất tiểu người lùn người, không phải là nhìn trúng nàng Tiên Hồn sao?"

"Quả thật là như thế." Nghệ Thanh gật đầu nói, "Cái kia Huyết Hồn Trần chính là phệ hồn."

"Tiên Hồn, chúng ta cái này cũng có a." Chung quy sẽ không ngại nhiều đi.

Nghệ Thanh sững sờ, nhất thời hiểu được, vì vậy đều là ta quay đầu nhìn về phía bên cạnh người nào đó.

"Nhìn ta làm gì!" Cô Nguyệt vô cùng nóng nảy trợn mắt nhìn trở về, dẫn xà xuất động là không tệ, nhưng..."Tại sao lại là ta?"

Thẩm Huỳnh: "Ta đi người ta cũng không nhìn thấy a!"

Nghệ Thanh: "Ta đã không phải là tiên thân rồi."

"Hơn nữa Nguru ba ba, người không phải là còn không có thay quần áo sao? Vừa vặn không cần đổi, không chừng đối phương liền là ưa thích nữ đây?"

"Sư phụ nói đúng a!"

"..." Mẹ nhà nó!

Đạo lý hắn đều biết, nhưng loại này nghĩ đập chết cái này hai hàng xung động là sung chuyện gì.

Hít sâu một hơi, lúc này mới đề xuống lòng tràn đầy bạo lực nhân tử, suy nghĩ một chút mới nói, "Được, một hồi ta bày một tụ linh trận dẫn hắn đi ra, nhưng nơi này là Minh giới ta nhiều nhất ủng hộ một nén hương thời gian. Hai người các người cho ta ẩn nấp cho kỹ, nếu để cho người chạy rồi, sau đó cũng đừng quên ta muốn tiền ăn uống rồi."

"Được rồi Nguru ba ba, không thành vấn đề Nguru ba ba!" *2

Tiếng nói vừa dứt, hai người vèo một cái thối lui đến ngoài mấy chục thước, Nghệ Thanh càng là móc ra hai tờ Ân Tức Phù, toàn bộ dính vào lồng ngực của mình.

Ừ, sư phụ không cần!

"..." Càng muốn đập chết bọn họ làm sao bây giờ?

Tĩnh táo một chút! Vì phái Vô Địch duy nhất Kiếm tu đệ tử, hắn nhần!

Cô Nguyệt bước nhanh đến phía trước đi ra một khoảng cách, hai tay kết ấn trong nháy mắt một cái tụ linh trận liền xuất hiện tại dưới chân, phát ra nhàn nhạt bạch quang, bên trong trận pháp nguyên bản ẩn dật âm khí cùng từ khí nhất thời bị thanh trừ đi ra ngoài. Tại đen thui một mảnh Minh giới đặc biệt rõ ràng.

Cô Nguyệt đi vào trong trận pháp bàn chân ngồi xuống, làm ra ngồi tĩnh tọa điều tức bộ dáng, toàn thân tiên khí tràn ra. Trong lúc nhất thời bốn phía du hồn như là gặp phải vật gì đáng sợ một dạng, rồi rít tránh bốn phía chạy thực mạng.

Hắn ước chừng ngồi mười phút, trừ bốn phía du hồn càng ngày càng ít trở ra, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, bốn phía an tĩnh có chút đáng sợ.

Vô dụng sao?

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, chẳng lẽ đối phương xem thấu kế hoạch của bọn họ, còn là nói bọn họ vào Minh giới thời điểm liền bị đối phương phát hiện? Do dự có muốn hay không thu tiên khí, dù sao nơi này là Minh giới, tụ linh trận mặc dù có thể tạm thời ngăn cách bốn phía âm khí, nhưng cũng chống đỡ không được bao lâu.

Tâm niệm vừa động, vừa muốn thu lại, lại đột nhiên cảm giác một cỗ cùng bốn phía du hồn hoàn toàn bất đồng hết sức âm hàn khí tức, đang hướng bên này bay tới.

Đến rồi!

Hắn trong bụng căng thẳng, trực tiếp gọi ra một đạo bức tường khí ngăn ở quanh thân, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ vang, một đạo hắc khí trực tiếp đánh vào khí trên tường, kể cả trên đất trận pháp cùng nhau, trong nháy mắt bị đánh nát.

Cô Nguyệt trực tiếp lui về sau mười mấy thước mới né tránh đạo kia công kích, "Người nào?"

"Ha ha ha..." Một đạo tiếng cười âm lãnh đột nhiên vang lên, bầu trời trong hắc khí đột nhiên xuất hiện một bóng người, đó là một cái cô gái mặc áo đen, sắc mặt lộ ra một cỗ quỷ dị tái nhợt, máu đỏ dưới hai mắt hai cái huyết lệ như là không ngừng được, đang hướng bên ngoài tích áp cháy. Nhìn về phía ánh mắt của Cô Nguyệt, mang theo một cỗ điên cuồng, "Tiên Hồn, ta Tiên Hồn, là của ta... Ta đây!"

Nói lấy nàng toàn thân bộc phát ra càng thêm âm khí nồng nặc, một cái trận pháp thật to nhất thời xuất hiện tại hai người đỉnh đầu, chợt hiện hào quang màu đỏ ngòm.

"Huyết Hồn Trận!" Cô Nguyệt cả kinh, xoay người hô lớn nói, "Thảm Huỳnh!"

Sau một khắc đầy trời mưa kiếm xuất hiện, hướng về không trung phương hướng của Quỷ Tiên công kích đi qua, xuyên thấu nặng nề âm khí cùng bóng người trên không, khuyên khắc trên người cô gái liền bị đánh xuyên hết mấy cái động, liền với đầu đều thiếu một nửa.

Nàng lại tựa như không cảm giác chút nào, quay đầu lại, mở cặp kia tràn đầy huyết lệ cặp mắt nhìn lại, nguyên bản bị xuyên thủng thân thể, chốc lát lại khôi phục nguyên dạng, "Tiên Hồn, ta Tiên Hồn..." Nói xong xoay người liền hướng phương hướng của Thảm Huỳnh nhào tới, so với mới vừa còn không lồ âm khí ừ ừ kéo đến mà tới.

Cô Nguyệt cả kinh, luôn miệng nhắc nhở, "Thảm Huỳnh cẩn thận, nàng không có thật thể, các ngươi bắt..."

Oành!

Hắn lời còn chưa nói hết, sau một khắc cái kia Quỷ Tiên đã bị người nào đó một cái tát nhấn ở trên mặt đất, Thảm Huỳnh lúc này mới quay đầu nhìn về phía hắn, "Ngu ba ba, ngươi nói cái gì?"

"... Không có, không có cái gì?" Mẹ nhà nó!

"Tiên Hồn, Tiên Hồn..." Cái kia Quỷ Tiên bị Thảm Huỳnh ép tới không thể động đậy, lại vẫn là chưa từ bỏ ý định nhìn chăm chăm Cô Nguyệt cùng phương hướng của Nghệ Thanh.

Cô Nguyệt liền vội vàng tiến lên gấp giọng hỏi, "Trước ngươi bắt đi một cái khác Tiên giới chi người ở đâu?"

Cái kia Quỷ Tiên lại giống như hoàn toàn không nghe được, chẳng qua là liều mạng muốn từ dưới tay Thảm Huỳnh chui ra hướng Cô Nguyệt nhào tới, so với trước kia càng thêm điên cuồng.

Nữ nhân này... Chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Rơi Mất Chủ Hồn

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng hướng những người bên cạnh nói, "Nghệ Thanh, ngươi kiểm tra một chút hồn phách của nàng!"

Nghệ Thanh gật đầu, ngồi xổm người xuống điều động một tia thần lực, truyền vào nữ tử mi tâm, không tới hồi lâu mới mang chút ít kinh ngạc tròn to mắt, "Nàng... Nàng không có chủ hồn!"

Quả nhiên!

Cô Nguyệt sắc mặt trầm hơn rồi, chủ hồn là trong hồn phách bộ phận trọng yếu nhất, người mất đi chủ hồn là không có thần trí, chỉ có thể dựa vào bản năng hành động. Cùng du hồn cũng không có bao nhiêu khác nhau, chẳng qua là nàng tại sao lại công kích bọn họ, hơn nữa mục tiêu rất rõ ràng chính là Tiên Hồn.

"Nguyên lai mấy vị ở chỗ này, để cho ta dễ tìm." Đang suy nghĩ, đột nhiên một đạo có chút thanh âm quen thuộc vang lên, một vị mặc cùng nữ tử không sai biệt lắm kiểu dáng áo đen thân ảnh rơi vào trước mặt ba người.

"Người là Quý Tiên Trữ Minh!" Cô Nguyệt nhận ra hần liền là trước kia người trong thủy kính của Phượng Tam.

"Các vị nhận biết ta?" Người tới mang chút ít kinh ngạc gật đầu một cái, rõ ràng cùng trên đất nữ tử chảy máu lệ, về mặt lại không có nàng điên cuồng như vậy, phản đang mang theo ôn hòa, ôn quyền chào một cái, "Tại hạ Trữ Minh, gặp qua hai vị đạo hữu. Phượng Tam lão hữu nói các người tiến vào Minh giới tìm người, để cho ta chớ nhất định giúp đỡ bọn người một cái."

Nguyên lai là đôi kia máu chó vợ chồng gọi tới, Cô Nguyệt nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

"Làm phiền đạo hữu."

"Mấy vị khách khí, Phượng Tam lão hữu bằng hữu, ta từ coong... Phong nương!" Hần lờ đến một nửa, đột nhiên tròn to hai mắt nhìn về phía trên đất nữ Quý Tiên.

"Trữ đạo hữu, nhận biết nàng?" Cô Nguyệt hỏi.

"Phong nương, thật sự là người!" Trữ Minh mang chút ít sốt ruột tiến lên, nhìn một chút vẫn là mang theo chút ít điên cuồng nữ tử, ngẩng đầu nhìn về phía mấy người, "Đây là... Chuyện gì xảy ra?"

"Chúng ta vốn muốn dẫn ra bắt đi chúng ta bằng hữu vị kia Quý Tiên." Cô Nguyệt đem mới vừa chuyện phát sinh nói một lần, "Kết quả chính là nàng."

"Tại sao có thể như vậy!" Hần một mặt kinh ngạc, "Phong nương nàng mặc dù thất thần trí, nhưng từ trước đến giờ..." Hần lờ đến một nửa đột nhiên dừng lại, trên dưới quét Cô Nguyệt liếc mắt, "Chẳng lẽ, người chính là tiên thân?"

]

Cô Nguyệt cùng hai người bọn họ liếc nhau một cái, gật đầu một cái, "Ta đúng là vẫn là tiên thân."

"Thì ra là như vậy." Trữ Minh một mặt thoáng qua nhưng, như là nghĩ thông suốt cái gì "Không trách... Không trách lần trước ta sẽ ở động phủ phụ cận gặp phải các người vị bằng hữu kia. Nguyên lai là Phong nương..."

"Trữ đạo hữu lời này ý gì?" Cô Nguyệt hỏi.

Trữ Minh thần sắc trầm một cái, hồi lâu sâu đậm thở dài, hướng về mấy người chào một cái nói, "Phong nương là sư muội ta, nàng thần trí mơ hồ, trước đây nhiều có đắc tội, còn mong mấy vị thứ lỗi." Nói lấy hần tiến lên một bước, ngồi xổm người xuống sờ sờ trên đất đầu của nữ tử.

Sau một khắc mới vừa còn điên cuồng giãy giụa người, đột nhiên liền an tĩnh lại, giống như ngu rồi bất động cũng không lên tiếng nữa, "Nàng khi còn sống đã từng phi thăng thành tiên, sau khi chết lại tu thành Quý Tiên, cho nên đối với Tiên Hồn vô cùng nhạy cảm. Nàng công kích các người, chỉ là bởi vì cảm ứng được giống nhau Tiên Hồn, cho là là của mình chủ hồn, cho nên bản năng muốn đoạt lại đi mà thôi."

Cô Nguyệt nhìn một chút người trên đất, khó trách hần mới vừa vừa che lại nữ tử thần thức cùng ngũ giác, nàng liền yên tĩnh lại.

"Ý của người là nói, người bắt đi bằng hữu chúng ta, không phải là nàng?"

"Cái này... Ta cũng không xác định." Trữ Minh về mặt trầm một cái, tỉ mỉ nhìn kỹ nhìn trên đất còn sót lại âm khí, trong tay chuyển một cái một tia âm khí liền chiếm cứ ở bàn tay của nàng, "Lần trước ta nhìn thấy các người vị bằng hữu kia thời điểm, cái kia Huyết Hồn Trận còn sót lại âm khí, quả thực cùng Phong nương hiện tại một dạng. Mặc dù ta không biết cái đó Huyết Hồn Trận vì sao không có thành công. Nhưng Phong nương không có chủ hồn thất thần trí, nếu như các người vị bằng hữu kia, lúc này coi là thật ở trên tay nàng, nàng hẳn là sẽ lập tức sử dụng Huyết Hồn Trận, mà sẽ không đi trước mang về Minh giới, càng sẽ không bị trúng kế tới nơi này."

Cô Nguyệt yên lặng, đúng như là quả cái này kêu Phong nương Quý Tiên, thật sự là một cái không có thần trí người điên. Làm sao có thể đang bắt đến tiểu người lùn sau, còn có thể nghĩ đến về trước Minh giới lại dùng Huyết Hồn Trận như vậy có logic chuyện. Nhưng nếu như không phải là nàng, tiểu người lùn lại là bị ai bắt đi?

"Nhưng là, Tuyên Đồng mất tích địa phương, quả thực có Quý Tiên lưu lại âm khí."

Trữ Minh suy nghĩ một chút, "Như thế, không bằng ta mang các vị đi Phong nương trong phủ tìm một chút như thế nào? Có lẽ sẽ có cái khác đầu mối. Hơn nữa Huyết Hồn Trần yêu cầu hai ngày mới có thể hoàn toàn rút ra ra hồn phách, nếu nàng thật sự bắt người, lúc này cũng chắc còn ở động phủ của nàng bên trong." Hắn nhìn một chút bên người đã bắt đầu tự mình chơi lấy tóc nữ tử, "Phong nương dù sao cũng là sư muội ta, chuyện này cũng không thể làm việc bất kể."

Mấy người hai mắt nhìn nhau một cái, hiện tại cũng không có biện pháp khác.

"Vậy làm phiền Trữ đạo hữu."

Vì vậy, một đạo nhân không thể làm gì khác hơn là lần nữa ngự kiếm hướng Trữ Minh nói tới phương hướng mà đi, Trữ Minh cũng thận trọng đỡ dậy trên đất Phong nương, đứng vãn ở phía sau chỉ đường "Các người quan hệ rất tốt a." Trữ Minh mới vừa đỡ lấy Phong nương, bên người đột nhiên truyền tới một đạo giọng nữ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, mới nhìn thấy Phương Tam nhiều lần giao phó phải chiếu cố cái đó rõ ràng chỉ có thất lung cao, lại toàn bộ hành trình một mặt nghiêm túc thân phía sau con trai, đang ngồi một tên quần áo trắng lam bên nữ tử, nàng ngồi xếp bằng ở trên kiếm, một tay chống giữ cầm, chính nháy con mắt tò mò nhìn hắn.

Trữ Minh kinh ngạc một chút, ô? Mới vừa có người đàn bà này có ở đây không? Thấy phía trước hai người cũng không có kinh ngạc bộ dáng, lúc này mới theo thói quen cười cười trả lời, "Phong nương nàng khi còn sống... Cùng ta cùng nhau lớn lên, lại là cùng nhau tu tiên đồng môn, quan hệ tự nhiên bất đồng người khác."

Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Nàng vì sao lại biến như vậy?"

"Cái này... Ta cũng không biết." Trữ Minh chân mày xiết chặt, tựa như là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt trong nháy mắt lỗ hổng chốc lát, "Phàm thành Quý Tiên người, khi còn sống đều là ngâm lấy cực lớn oán khuất mà chết, chấp niệm không thay đổi, thừa nhận thường người thường không thể chịu đựng nổi khổ, dựa vào tiêu hao tự thân hồn phách mới có thể tu thành Quý Tiên. Ta thành Quý Tiên bắt đầu từ, nàng cũng đã là bộ dáng này, có lẽ nàng có so với chúng ta lớn hơn chấp niệm đi."

"Ồ, nàng kia..." Thẩm Huỳnh còn muốn hỏi điểm cái gì, ánh mắt chuyển một cái, đột nhiên đứng lên, đưa tay một cái kéo lại người trước mặt, "Ngu ba ba!"

Cô Nguyệt bay rất tốt, bị kéo một cái như vậy, thiếu chút nữa theo trên thân kiếm rơi xuống, "Người đột nhiên kéo ta làm gì?" Hắn hiềm hiềm ổn định thân hình.

Thẩm Huỳnh chỉ chỉ phía trước, "Phía trước có con sông!" Không thấy sao? Đều thiếu chút nữa đ-ng phải.

"Cái gì sông?" Cô Nguyệt một mặt mờ mịt nhìn bốn phía nhìn, trừ một mảnh đen như mực cái gì cũng không có a.

Ồ?

Thẩm Huỳnh ngần ngại, đến lúc đó Nghệ Thanh trước nhất phản ứng lại, gọi ra một cái thần lực hội tụ kiếm hướng về phía trước bay đi, còn chưa bay ra ba thước, kiếm kia như là đầu nhập vào cái gì độ ăn mòn cao trong gì đó một dạng, ở trước mặt mọi người hồi hã hòa tan biến mất, không tới hai hơi thở thời gian liền không thấy bóng dáng.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt trực tiếp lui về phía sau một bước, liền thần lực đều có thể cắn nuốt, nếu không phải là Thẩm Huỳnh nhắc nhở, hắn thật đúng là một đầu đ-ng vào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Ân Núp Bí Cảnh

"Là Minh giới Âm Hà!" Trữ Minh cũng là cả kinh, Minh giới Âm Hà vô hình không giống, lại không chỗ nào không có mặt, đối với trong Minh giới quý hồn cùng Quý Tiên không có hiệu quả, đối với người khác mà nói nhưng ngay cả thân hồn đều có thể cắn nuốt, "Các vị cẩn thận, cái này Âm Hà thời khắc đều đang thay đổi, thuật pháp thì không cách nào phát giác."

Nói xong mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía một mặt lười biếng đứng ở sau kiếm Nghệ Thanh nữ tử, "Vị đạo hữu này lại có thể... Có thể nhìn thấy Âm Hà?"

"Nàng mắt chúng ta không giống nhau!" Cô Nguyệt cho Trữ Minh một cái ý không rõ ánh mắt, phần mềm hack chỉ nhận cái gì thói quen là tốt rồi, "Chúng ta đi nhanh lên đi, nơi này đen như mực cũng không biết còn sẽ có cái gì!"

"Không xa, liền ở phía trước." Trữ Minh chỉ chỉ phía trước, mấy người lúc này mới chuyển hướng hướng phe kia bay đi.

Đến lúc đó Thảm Huỳnh ngẩn người, nhìn một chút bốn phía, nơi này rất đen sao? Rõ ràng Kim nát nát một mảnh, còn có chút chói mắt a! Dĩ nhiên trừ cái kia đột nhiên bay trên không trung đen như mực sông trở ra.

Mấy người không có bay bao lâu, liền thấy một tòa phiêu ở giữa không trung cung điện, bốn phía khắp nơi đều là nồng đậm âm khí, so với Long Uyên cùng Ngô Tề Sơn cái kia cao lớn cung điện hùng vĩ tới, cái này động phủ muốn nhỏ rất nhiều, chẳng qua là lẻ loi một tòa mà thôi.

Cũng không biết có phải hay không là âm khí quá nặng nguyên nhân, bốn phía liền du đăng du hồn cũng đặc biệt hiếm thấy, an tĩnh chỉ có mấy người đi vào tiếng bước chân.

"Chính là chỗ này." Mấy người rơi vào trước đại điện. Trữ Minh tựa hồ đối với nơi này rất tình tường, nhẹ nhàng vung tay lên, cái kia cửa đại điện liền mở ra. Hẳn đồ vẫn là một mặt đồ dẫn Phong nương, ở trong điện trên ghế ngồi xuống.

Trong điện trống rỗng, liếc mắt một liềm thấy lấy được đầu, trừ bốn cái ghế bên ngoài, lại không có vật gì khác phẩm.

"Phía sau còn có một cái tiểu viện, hai vị có thể đi bên trong tìm xem một chút." Trữ Minh nhắc nhở.

"Nghệ Thanh người đi ra sau nhìn một chút, ta bày trận tìm một cái tiểu người lùn khí tức." Cô Nguyệt an bài một câu.

Nghệ Thanh gật đầu một cái, xoay người hướng đoạn hậu mà đi. Cô Nguyệt trực tiếp đi tới trong điện trung gian, buông ra thần thức. Nhất thời toàn bộ động phủ liền xuất hiện tại trong thần thức, hẳn điều động tiên khí bắt đầu bày trận.

Có thể là vì tránh hiềm nghi, Trữ Minh cũng không có hỗ trợ tìm người, chẳng qua là ngồi ở bên cạnh Phong nương.

]

Duy nhất nhân rồi không chuyện gì Thảm Huỳnh, cũng ngồi ở bên cạnh trên ghế chờ, có lẽ là chờ lấy có chút buồn chán, theo thói quen móc trái cây dự định gặm. Mới vừa móc ra một cái, móc đến có chút tác dụng lực, liền bên cạnh một cái cũng rớt ra, ực ực một trận lẫn.

Nàng vừa muốn khom người nhặt lên, một đôi tái nhợt không có có một tí huyết khí tay, lại trước một bước nhặt lên. Một mực ngồi yên ở trên ghế Phong nương, ngo ngác nhìn một chút trong tay trái cây, lại ngẩng đầu nhìn một chút Thảm Huỳnh. Đột nhiên liền đưa tay đưa tới, há to mồm hướng nàng lộ ra một cái âm trầm cười, "Ha ha..."

Thảm Huỳnh nghiêng đầu một chút, nhận, "Cảm ơn."

Đối phương lại vẫn là nhìn lấy tay nàng phương hướng, một đôi thâm máu ánh mắt, trừng trừng nhìn chăm chăm phía trên trái cây, bên tai chỉ có từng tiếng tí tách nhỏ âm thanh, thật là thảm người.

Cẩn hạch Thảm Huỳnh, "..."

Suy nghĩ một chút theo trong túi đựng đồ móc một viên nhất xanh trái cây đưa tới, "Ăn không?"

Phong nương ngẩn người, nhìn một chút trái cây, lại nhìn một chút nàng. Đột nhiên đưa tay một cái đoạt đi, khoe miệng lần nữa toét ra một cái âm trầm nụ cười, sau đó đem trái cây hướng trong miệng nhét vào.

Sau một khắc, chỉ nghe bịch một tiếng, viên trái cây kia trực tiếp theo trong miệng xuyên thủng mà qua, rơi trên mặt đất. Không có thật thể người nào đó, một mặt mộng bức.

"Yo, rớt!" Thảm Huỳnh đem trái cây nhặt lên, lại đưa tới, "Tới, ta còn có."

Nàng lần nữa nhận, lại a ô một hộp nuốt xuống. Vì vậy lần nữa, bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Hắc hắc hắc... Không ăn được đi!

Giống như là chơi đùa ghẹo rồi, Thảm Huỳnh lần nữa nhặt lên trên đất trái cây, đưa tới.

Một cái nào đó Quý Tiên vẫn là một mặt cướp được bảo biểu tình, lần nữa ngây ngốc nhận lấy... Sau đó sẽ lần rơi xuống đất!

Như thế lặp đi lặp lại.

Toàn bộ hành trình vậy xem Trữ Minh: "..."

Cái này là cố ý đi, tuyệt đối đúng vậy chứ? Bên cạnh còn có người đi à!

"Sư phụ." Nghệ Thanh cuối cùng từ sân sau trở lại, hướng về phía nàng lắc đầu nói, "Không có!" Sân sau so với trước mặt còn làm sạch, liền cái ghế cũng không có. Hôn nữa trừ âm khí lại không có cái khác.

Trữ Minh sắc mặt cũng khó nhìn, người nhất thời tìm không ra, Phong nương liền không thoát khỏi hiềm nghi, suy nghĩ một chút đề nghị, "Không bằng.. Ta theo các vị đi cô gái kia mất tích rừng cây nhìn một chút? Ta đối với khí tức của Quý Tiên quen thuộc, có lẽ có thể tìm được đầu mối?"

Bây trện Cô Nguyệt cũng dừng lại, sắc mặt cũng là đồng dạng khó coi, "Tiểu người lùn quả thực không ở chỗ này."

"Ồ." Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, lại không để ý đến bọn họ. Chỉ là vừa muốn đưa cho bên cạnh Phong nương trái cây vừa thu lại, để cho đối phương nhận một cái không, đột nhiên xít lại gần cười một tiếng nói, "Không cho rồi, cho người như thế nhiều một cái, người cũng đưa ta một cái à?"

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Trữ Minh: "..."

Mặt đây? Mới vừa cấp cho rõ ràng cùng một cái chứ? Lần phụ bọn họ Quý Tiên không có thật thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Phân Hồn Trận Pháp

Đây là một cái đặc biệt nhỏ Bí cảnh, nói là Bí cảnh càng giống như là một cái mật thất. Bốn phía chỉ có một rộng lớn sân thượng, mà đài trên có khắc một chút cổ quái trận pháp, liền ngay cả có Long tộc truyền thừa Nghệ Thanh cũng chưa từng thấy qua.

Mấy người rơi xuống, mới vừa rơi xuống đất đột nhiên trên hồng quang sáng choang, mới vừa an tĩnh trên sân thượng, sáng lên vô số lớn nhỏ không đều trận pháp. Khuynh khắc gian Cô Nguyệt chỉ cảm thấy tâm thần rung một cái, nguyên thần không yên, phảng phất có vật gì đang muốn phá thể mà ra.

"Ngu ba ba!" Thẩm Huỳnh từng thanh người trên đất nhấc lên, Nghệ Thanh cũng nhận ra được khác thường, sa sút ngược lại lần nữa bay đến không trung.

"Người như thế nào đây?"

Cô Nguyệt thờ mạnh, vận chuyển tiên khí điều tức một hồi, mới dè xuống cái loại này phảng phất nguyên thần phải bị lôi ra ngoài cảm giác, "Phía dưới trận pháp kia, có thể nhiếp hồn." Hôn nữa liền Tiên Hồn cũng không ngoại lệ!

Mọi người cả kinh, liền vội vàng lại lui xa một chút. Trên đài trận pháp kia đã hoàn toàn mở di chuyển, toàn bộ sân thượng đều biến thành màu đỏ. Đột nhiên từng trận tiếng kêu thảm thiết thể lương truyền tới. Trong trận pháp trong nháy mắt xuất hiện đông đảo quỷ ảnh, như là cực kỳ thống khổ, tại trong trận liều mạng kêu thảm, dùng sức đánh vào vây khốn bọn họ hồng quang, mỗi va chạm một cái, hồn thể liền muốn lãnh đạm đi một phần. Bọn họ lại giống như là không cảm giác chút nào, liều mạng nghĩ muốn xông ra trận pháp.

"Chuyện này... Những thứ này là cái gì?" Nhiều người tại chỗ đều sợ ngây người, trong trận pháp những thứ kia nói là du hồn, nhưng rõ ràng những hồn phách này so với du hồn yếu hơn, liền cái bóng đều hết sức nhạt nhẽo.

"Tiên Hồn... Ta Tiên Hồn!" Mới vừa còn dờ dẫm Phong nương, đột nhiên kêu một câu, giống như là chịu đến cái gì kích thích một dạng, cả người lần nữa điên cuồng lên, xoay người liền muốn hướng trận pháp bay đi.

"Phong nương!" Trữ Minh cả kinh, lập tức hóa ra âm khí chặn lại nàng.

Nàng lại càng thêm điên cuồng muốn qua, thậm chí bắt đầu công kích nổi lên Trữ Minh, "Tiên Hồn... Trả lại cho ta! Trả lại cho ta!"

"Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt nhìn một chút phía dưới trận pháp, còn có đột nhiên điên cuồng Phong nương, rõ ràng đã che thần thức cùng ngũ giác, tại sao còn sẽ như vậy? Chẳng lẽ nàng cùng phía dưới trận pháp này có liên quan.

"Các người có cảm giác hay không..." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng, chỉ chỉ phía dưới trong trận pháp quỷ ảnh nói, "Phía dưới rất nhiều cái bóng, đều là giống nhau?"

"Cái gì một dạng?" Cô Nguyệt cúi đầu nhìn xuống phía dưới trận pháp, theo bản năng nhìn kỹ những quỷ kia ảnh bộ dáng, trong nháy mắt đột nhiên trợn to hai mắt, "Mịa nó!" Thật đúng là giống nhau a, vô luận thân hình vẫn là mặt, lại có thể đều có thể tìm được hai ba cái hoàn toàn giống nhau như đúc.

]

"Tại sao có thể như vậy?" Nghệ Thanh cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Tuy nói người có tương tự, nhưng coi như thế nào đi nữa cũng không khả năng hoàn toàn nhất trí, trừ phi..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, trong nháy mắt ngược lại hít một hơi.

Hai người liếc nhau một cái, miệng đồng thanh kinh hô thành tiếng, "Phân Hồn Trận!"

Đây là một cái có thể trực tiếp chia lìa người ba hồn bảy vía trận pháp, những thứ kia giống nhau như đúc người nguyên bản chính là một cái hồn phách chia ra.

"Sur..." Nghệ Thanh chính muốn lên tiếng, Thẩm Huỳnh cũng đã tung người nhảy xuống, dùng sức một cước giẫm ở bên bờ sân thượng đó, chỉ nghe một tiếng ầm vang vang, cái đó sân thượng nhất thời sụp một góc.

Cái đó phân hồn trận pháp, cũng trong nháy mắt tối đi xuống, nhốt ở bên trong trên trăm cái quỹ ảnh bay ra, chia ra ba hồn bảy vía bắt đầu hội tụ, quỹ ảnh trong nháy mắt thì ít đi nhiều hơn nữa, mới vừa một mảnh kia mảnh thể lương quỹ kêu âm thanh cũng dừng lại. Có thể là hồn thể bị thương quá nặng, mấy cái quỹ hồn vẫn là không có có ý thức, chẳng qua là lão đạo hướng về Bí cảnh cửa ra thối tới.

Không trung mấy người cũng cùng rơi xuống.

"Những thứ này quỹ hồn hồn phách đều ném đi một chút, chỉ mong luân hồi chi lực có thể chữa trị hồn phách của bọn họ." Trữ Minh nhìn không trung quỹ hồn liếc mắt, thở dài một cái nói, "Chỉ là bọn hắn sợ là phải làm mấy đời người ngu ngốc rồi."

"Tiểu người lùn không ở bên trong những quỹ hồn kia." Nghệ Thanh tra xét tất cả tung bay hồn phách, thở phào nhẹ nhõm, "Xem ra cái đó bắt đi tiểu người lùn người, là dự định đang bức ra hồn phách sau, mang đến nơi này rút ra chủ hồn." Chẳng qua là không biết hắn rút ra người khác chủ hồn, rốt cuộc muốn làm gì?

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, nhìn bị Trữ Minh vây khốn, vẫn là một mặt điên cuồng Phong nương liếc mắt.

Trận pháp này thoát nhìn đã bày rất lâu, nhìn đáng sợ Phong nương cũng là bị trận pháp này rút đi chủ hồn, cho nên mới vừa tới nơi này, đột nhiên điên cuồng lên. Chẳng qua là cái này ẩn tàng tiểu Bí cảnh trận pháp, tại sao lại tại động phủ của nàng bên trong? Hơn nữa nàng còn có mở ra cửa vào lệnh bài?

Mới vừa bọn họ tiến vào Bí cảnh thời điểm, trừ Thần tộc Nghệ Thanh bên ngoài, Trữ Minh cùng Cô Nguyệt nguyên thần, đều thiếu chút nữa bị kéo vào trong trận. Cái kia chứng Minh Quý tiên căn bản không thể khống chế trận pháp này, trận này nhất định không phải gió nương bày.

"Đó là cái gì?" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ chính giữa trận pháp nói.

Mấy người sững sờ, lúc này mới nhìn thấy trung gian để một cái trong suốt quả cầu, bên trong như là còn nhốt cái gì.

"Cái này hình như là một tia tàn hồn mảnh vỡ." Trữ Minh tỉ mỉ nhìn kỹ liếc mắt, bóp một cái quyết, nhất thời sợi tàn hồn kia liền từ cầu bên trong bay ra, mờ mờ hội tụ ra một cái thân ảnh nho nhỏ, hai tay ôm lấy đầu gối, cuộn rút thành một đoàn, thoát nhìn giống như cái không tới hai tuổi, giữa lông mày còn có chút quen thuộc.

"Tiểu người lùn." Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng.

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh đều là trong bụng căng thẳng, "Đây là tiểu người lùn tàn hồn? Người chắc chắn chứ?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu, cùng với nàng ban đầu mộng du thời điểm, nhìn thấy một dạng.

"Không đúng." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, "Coi như tiểu người lùn bị phân hồn rồi, chắc cũng là đại nhân bộ dáng. Cái này tàn hồn rõ ràng nhìn lấy vẫn là đứa trẻ bộ dáng, trừ phi..."

Hắn tiếng nói một hồi, cùng Nghệ Thanh liếc nhau một cái, hai người đáy lòng thoáng qua cùng một cái ý nghĩ, "Sợi tàn hồn này là tại nàng đầu thai trước cũng đã tách ra đến rồi!"

Nghệ Thanh sầm mặt lại, nhớ ra cái gì đó, liền vội vàng tìm bốn phía, hồi lâu mới chỉ bên cạnh một cái trận pháp nói, "Sur phụ, mau nhìn nơi này có một dải giới trận, tiểu người lùn hắn là bị người dùng sợi tàn hồn này làm dẫn, mới từ Vô Định Thiên Cung kéo đi đến Thần Minh giới."

Chẳng qua là dải giới trận mở ra giới môn cũng không ổn định, cho nên rất có thể cũng không có đem tiểu người lùn, trực tiếp truyền tống đến trận này bên trong.

"Nhất định phải vội vàng tìm được nàng." Cô Nguyệt sầm mặt lại, càng thêm cuồng cuồng. Như vậy nhìn tới, bắt đi tiểu người lùn người, cũng không phải tùy tiện tìm một cái Tiên Hồn liền có thể, mà là trăm phương ngàn kế muốn tiểu người lùn hồn phách.

"Các vị..." Trữ Minh đề nghị, "Nếu sợi tàn hồn này liền các người muốn tìm chi nhân, hồn phách vốn là lẫn nhau dẫn dắt, sao không trực tiếp lợi dụng giữa tàn hồn cùng bản thể liên lạc, trực tiếp dùng Thủy Tương Chi Thuật kiểm tra vị trí hiện tại của nàng."

Mấy người sững sờ, đứng ngơ! Thiếu chút nữa đã quên rồi còn có thuật pháp này.

Tàn hồn mặc dù không bằng ba hồn bảy vía một trong, hơn nữa ngày giờ lâu sẽ từ từ tiêu tan, nhưng cùng bản thể cũng là nhất thể. Bản thể nhìn thấy đồ vật, tàn hồn cũng có cảm ứng. Lại dùng Thủy Tương Chi Thuật, liền có thể hiện ra tiểu người lùn vị trí hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 257: Thiên Nhận Tìm Người

Cô Nguyệt liền vội vàng bấm cái quyết, thuận theo sợi tàn hồn kia trong lúc đó dẫn dắt mà đi, hồi lâu cái kia tàn hồn bên trên đột nhiên xuất hiện hai cái hư ảnh. Một cái là tàn hồn nơi ở, đúng là bọn họ lúc này vị trí. Một cái khác bên là một mảnh tiên khí mờ ảo địa phương, bốn phía khắp nơi đều nổi trôi to lớn trong suốt giống như thủy tinh đỉnh núi, phía trên mơ hồ còn có cung điện cái bóng.

"Đây là... Thiên Nhận Sơn!" Trữ Minh bật thốt lên.

"Thiên Nhận Sơn ở đâu?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi.

"Đó là Thiên Nguyệt Thần Tôn phủ đệ, liền ở tại thần giới phía đông nhất." Trữ Minh nhú mày một cái, "Chẳng qua là Thiên Nguyệt Thần Tôn mặc dù tính cách lãnh đạm, nhưng ở tại thần giới lại rất có uy vọng là một cái cực kỳ chính phái chi nhân, hẳn là sẽ không vài bức này ác độc trận, người các ngươi muốn tìm tại sao sẽ ở ở đâu?"

"Chỉ có đi qua nhìn một chút mới biết, đa tạ Trữ đạo hữu." Cô Nguyệt hướng hắn gật một cái, nói tiếng cảm ơn, quay đầu nhìn về phía cái khác hai người, "Đi! Tìm người đi!"

Nghệ Thanh không chần chờ, trực tiếp gọi ra phi kiếm, Thảm Huỳnh thuận tay nắm lấy chứa tiểu người lùn tàn hồn cầu, lúc này mới nhảy lên đầu bếp kiếm, bay ra Bí cảnh.

Ba người đến Thiên Nhận Sơn sau, mới biết vì sao nơi này phải gọi Thiên Nhận Sơn rồi. Chỉ thấy đây trời to lớn thủy tinh núi phù bay trên không trung, như là lưỡi dao sắc bén chọt hiện hào quang màu trắng bạc. Hơn nữa những thứ này thủy tinh núi vẫn là di động, nhìn lấy giống như là một cái trận pháp thật to như vậy.

Hơn nữa sơn thể có bán trong suốt, vừa đi vào rất dễ lạc đường.

Cô Nguyệt theo bản năng thì nhìn bên cạnh Thảm Huỳnh liếc mắt, quay đầu nghiêm túc giao phó Nghệ Thanh, "Coi chừng nàng! Chúng ta lúc này chỉ là vì tìm tiểu người lùn, không thể lại thất lạc. Án Trữ Minh nói, cái đó Thiên Nguyệt Thần Tôn hẳn là tu vi rất cao, là địch hay bạn còn không phân rõ. Tiểu người lùn lại ở trên tay hắn, tìm tới nàng trước, không nên khinh cử vọng động."

Nói xong lại tăng thêm một câu, "Ngươi vậy còn có Ân Tức Phù chứ?"

"Có." Nghệ Thanh móc ra mấy tờ Ân Tức Phù.

"Cho ta hai tờ!" Cô Nguyệt nhận lấy, ra hiệu Nghệ Thanh cũng dán hai tờ, "Tận lực chó kinh động bất luận kẻ nào, biết chưa?"

"Ân ân ân." Hai người đồng loạt gật đầu.

"Lên đường!"

"Chờ một chút, Ngươi ba ba!"

"Lại sao rồi hả?"

"Ngươi xác định..." Thảm Huỳnh trên dưới quét mắt hắn liếc mắt, cái kia một thân hồng hồng điểm điểm áo cưới, "Ngươi xác định còn phải tiếp tục mặc như thế vào trong?"

"Đệ!" Đầu là cái này hai hàng tức giận, hẳn lại có thể một mực quên biến trở về đi, Cô Nguyệt bấm cái quyết, vừa muốn thu lại trên người hóa hình thuật biến trở về nam thân. Quay đầu nhìn một cái nào đó ăn hàng liếc mắt, trong tay chuyển một cái lần nữa bóp cái hóa hình thuật. Trong nháy mắt thân hình đổi một lần, trong chốc lát đã hóa thành một tấm quen thuộc vừa xa lạ mặt —— mặt của Thảm Huỳnh!

Hai người: "..."

]

"Nhìn cái gì vậy?" Cô Nguyệt lườm hai người một cái, "Biến như vậy, so với bất kỳ Ân Tức Phù đều dễ sử dụng."

Nghệ Thanh: "... " Nói lấy thật có đạo lý, hẳn đã không có cách nào phản bác.

Thảm Huỳnh: "... " Mịa nhà nó!

"Đi rồi!" Cô Nguyệt ngự kiếm bay về phía trước đi qua, vòng qua từng ngọn thủy tinh phù đỉnh, cơ hồ là toàn lực buông ra thần thức, chú ý bốn phía hết thảy. Kỳ quái chính là bọn họ một đường đi tới, cũng không nhìn thấy bất kỳ thần tộc khác thân ảnh.

Không chỉ như thế, những thứ này thủy tinh phù đỉnh gian đường như cũng không có bất kỳ trận pháp chắn động, trừ bay tới bay lui, có chút chói mắt trở ra, cũng không có cái khác hiệu quả.

Dần dần thủy tinh phù đỉnh bên trên, xuất hiện một chút cung điện.

Cô Nguyệt móc ra trước để lại cho tiểu người lùn đưa tin phù, truyền một tia tiên khí vào trong lại vẫn là không có phản ứng. Cái kia thủy tinh phù đỉnh phảng phất có che giấu tín hiệu chức năng một dạng, căn bản không liên lạc được tiểu người lùn.

"Cái mạng!" Hắc thầm mắng một tiếng, "Nơi này thủy tinh đỉnh nhiều lắm rồi, đưa tin phù căn bản vô dụng."

"Nếu không bỏ ra vài toà!" Nghê Thanh theo bản năng rút kiếm ra.

"Người điên rồi!" Cô Nguyệt lờm một cái, "Còn muốn hay không cứu tiểu người lùn rồi hả?" Hai người các người bạo lực cuồng có thể hay không thiếu ra điểm chủ ý cù bấp, muốn là đối phương nóng nảy, trực tiếp giết con tin làm sao bây giờ? Phái Vô Định cũng chỉ còn dư lại như vậy một cái Kiếm tu đệ tử.

"Vậy phải như thế nào?"

"Chỉ có thể từ từ tìm." Cô Nguyệt nhìn một chút địa hình, hướng hai người vẫy vẫy tay nói, "Ta mới vừa nhìn một chút những thứ này thủy tinh đỉnh quy luật vận hành, cũng đều là thông nhất hướng phía tây phương hướng phiêu. Trung gian cũng không có trận pháp thao túng, hơn nữa càng đi về phía trong, phụ cận cung điện thì càng nhiều."

Hắn chỉ chỉ phía trước nói, "Cho nên ta đoán, những thứ này thủy tinh đỉnh chắc là hình tròn vây quanh cái gì đó, coi như là một thiên nhiên mê cung. Tiểu người lùn chắc là tại tận cùng bên trong vị trí. Tuy nói chỉ cần thẳng tắp bay vào đi, là nhanh nhất đạt tới phương pháp. Nhưng nước này tinh đỉnh trong lúc đó nhất định có liên hệ gì, hẳn là không có cái gì có thể nổi thẳng trung tâm..."

"Sư phụ cẩn thận!" Hắc lời còn chưa nói hết, Nghê Thanh đột nhiên mang theo Thẩm Huỳnh hướng bên trái lui nhanh mà đi.

Ầm~~~~

Trong nháy mắt một tiếng vang thật lớn, một khí thế khổng lồ truyền tới, lướt qua Cô Nguyệt phía bên phải cuồng táo mà qua, phía trước thủy tinh đỉnh giống như là song song bạo phá một dạng, rầm rầm vỡ vụn ra, rồi rớt theo thiên không rớt xuống.

Phía bên phải nhất thời rõ ràng ra một cái rộng lớn đường tới, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong cung điện nặng nề.

"Có thẳng tới rồi!" Thẩm Huỳnh chỉ chỉ trước mặt.

Cô Nguyệt: "... Mịa nhà nó!

Mang theo hắn cùng nhau mau tránh ra, sẽ SHI a!

☞ (thảo mãnh thảo)

Sau một khắc, phía trước đột nhiên truyền tới hai đạo uy áp kinh người, liền với Nghê Thanh đều khó chịu cau lại lông mày, bốn phía thủy tinh đỉnh bắt ngờ vỡ vụn ra.

Cô Nguyệt tại quanh thân bày ra phòng ngự trận pháp, "Phía trước có người đối chiến, nhìn áp lực này, tu vi nhất định..." Hắc lời còn chưa nói hết, đột nhiên đột nhiên trợn to hai mắt, "Ta... Cảm giác được tiểu người lùn khí tức, chính ở bên kia!"

Nghê Thanh sững sờ, té một cảm giác cũng phát hiện một luồng quen thuộc tiên khí. Hai người hai mắt nhìn nhau một cái, lập tức hướng phe kia bay đi. Càng hướng bên trong bay bốn phía bị công bề thủy tinh đỉnh thì càng nhiều, bốn phía còn bay một chút cung điện mảnh vỡ.

Xa xa như có hai cái thân ảnh đang giao chiến, lúc xanh lúc trắng, khoảng cách hơi xa không nhìn rõ, nhưng quanh thân khí tức kinh người. So với trước Long Trần cùng Phụng Tam đánh nhau, dường như càng phải mãnh liệt, cho dù chẳng qua là bị uy áp quét đến, Cô Nguyệt đều cảm thấy trong cơ thể tiên lực hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn một chút không trung hai người.

Ồ?

"Đầu bếp, người có cảm giác hay không thân ảnh màu trắng kia, khá quen?"

Nghê Thanh ngẩng đầu nhìn lên, gật đầu một cái, "Ừ, là có chút." Nhưng là không nhớ nổi.

Sau một khắc phe kia liền truyền tới một tiếng mang theo không kiên nhẫn chất vấn, "Ta đã sớm nói, người người muốn tìm ta cũng không nhận ra. Hỏi lại bao nhiêu lần đều là giống nhau, ta không nhận biết."

"..." Người đối diện không có trả lời.

Cái thanh âm kia vang lên lần nữa, mang chút ít ngừ trọng tâm trường nói, "Ngươi để cho ta cứu người ta cũng cứu rồi, đã nhiều năm như vậy, ngươi cần gì phải một mực đau khổ dây dưa?"

Hồi lâu, một cái trong trẻo lạnh lùng âm thanh mới chậm rãi vang lên, "Nàng cũng nói... Ngươi biết!"

"Ngươi..."

"Nàng ở đâu?"

"Ngươi không muốn khinh người quá đáng!"

Hai người lần nữa chiến đến cùng một chỗ.

Thế nào cảm giác... Phía sau cái thanh âm kia thật giống như cũng có chút quen bộ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Tìm Về Người Lùn

Không chờ Thẩm Huỳnh mấy người ngẫm nghĩ, càng thêm uy áp cường đại liên quét tới, lại là một trận ừng ừng âm thanh, bốn phía Thủy Tinh Phong trong nháy mắt lại phá hủy một mảnh. Nghê Thanh liền vội vàng thả ra long uy, bảo vệ bên người hai người.

Thẩm Huỳnh lại ngăn ngại, chỉ chỉ bên phải phía trên nói, "Ồ, đây chẳng phải là tiểu người lùn sao?"

Hai người sững sờ, thuận theo nàng chỉ phương hướng nhìn lại, quả nhiên bên phải phía trên chính bay một người, một thân màu hồng trường sam, quanh thân còn bài trí phòng ngự trận pháp, đang một mặt sốt ruột nhìn về phía trước đánh nhau hai người.

Hai người vui mừng, đang muốn tiến lên Thẩm Huỳnh đã nhắc tay, hô to một tiếng, "Yo, tiểu người lùn!"

Trong lúc nhất thời bốn chữ, truyền khắp toàn bộ Thiên Nhận Sơn, liền với không trung đánh nhau hai người đều là sững sờ một chút.

Nghê Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Hắn có loại chụp sạch tiền ăn uống xung động, nói xong lặng lẽ tới đây, biết không biết cái gì gọi là khiêm tốn đi à!

Tuyên Đồng thân hình cứng đờ, một mặt không dám tin xoay đầu lại, trên mặt thoáng qua một vui mừng như điên, trực tiếp ngự kiếm liền hướng bên này vọt tới, "Chưởng môn!"

Mắt thấy liền muốn nhào tới, bạch quang lóe lên, đạo kia nguyên bản đang đối chiến thân ảnh màu trắng, đột nhiên lấy so với tiểu người lùn tốc độ nhanh hơn, thẳng hướng về bọn họ rơi xuống.

Nghê Thanh cùng Cô Nguyệt lúc này mới thấy rõ cái thân ảnh kia, đồng loạt sững sờ một chút.

"Bạch Trạch!" *2

Sau một khắc cái thân ảnh kia đã xuất hiện tại ba người trước mặt, mang theo một mặt kích động cùng không dám tin ánh mắt nhìn lại, sau đó... Ôm lấy bên cạnh Ngưu ba ba!

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghê Thanh: "..."

Bị ôm cứng Ngưu ba ba: "..."

(°Д°≡°Д°)

A được?

Sau một khắc, Bạch Trạch mang theo chút ít thanh lãnh cùng âm thanh kích động ở bên tai vang lên, "Thắm... Thắm... Thắm..." Thắm nửa ngày cũng không nói ra kế tiếp chữ, chẳng qua là bên tai trong nháy mắt đỏ thành một mảnh.

"Chường môn!" Tiểu người lùn cũng rút cuộc bay xuống dưới, một đầu đâm vào trong ngực của Thắm Huỳnh, mới vừa còn mừng như điên về mặt chột biển, khóc vậy kêu là một rung trời giới vang, "Chường môn, ngươi rút cuộc đã tới... Ta liền biết, ngươi nhất định sẽ tới cứu ta, oa a..."

Nghệ Thanh: "... " Tiểu kỹ nữ!

"Ừ, ta tới rồi. " Thắm Huỳnh vỗ lưng của nàng một cái, "Đừng khóc." Quần áo vẫn là mới đây.

Đang ôm lấy Cô Nguyệt Bạch Trạch sững sờ, một mặt mừng bức nhìn một chút trong ngực, lại nhìn một chút người giống nhau như đúc bên cạnh, Thắm Huỳnh có hai cái?

(◊_◊?)

"Thắm..."

]

"Thắm em gái ngươi a!" Rút cuộc phản ứng lại Cô Nguyệt trong nháy mắt nổ rồi, "Ngươi con mịa nó nhìn rõ ràng lại ôm đi à!"

Bạch Trạch cái này mới rõ ràng, sau đó quyết định thật nhanh không chút do dự một cái liền đẩy ra Cô Nguyệt, thân hình một chột hiện đến trước mặt Thắm Huỳnh, thật giống như mới vừa cái gì cũng không có xảy ra.

"Thắm... Huỳnh." Rút cuộc thành công nói ra tên của nàng, "Ta tốt... Tốt..." Thật sự muốn thật sự muốn rất muốn ngươi.

Thắm Huỳnh thật vất vả mở ra trước người con sên, sau một khắc liền tiến đi-ng vào hấn như là mức đầy ánh sao trong mắt, lúc này ngẩn người, "Ngươi... Ai vậy?"

Bạch Trạch: "... "

Nghệ Thanh: "... "

Cô Nguyệt: "... "

Mơ hồ nghe đến một đạo nhân tâm âm thanh.

Ánh sao chột diệt!"Bạch Trạch, đây cũng là người ngươi muốn tìm?" Một đạo mang theo chất vấn âm thanh đột nhiên ở trên cao bầu trời vang lên, người trước cùng Bạch Trạch đối chiến cũng bay xuống dưới. Mọi người lúc này mới thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Chỉ thấy hấn một thân áo xanh, áo khoác ngắn tay mỏng tóc đen, mặt như ngọc, cả người tản ra một cỗ Thanh Linh chi khí hết sức quen thuộc, trừ trong cặp tròng mắt màu đen kìa, thiếu một chút linh động tinh quang bên ngoài, quả thật là chính là...

"Nguru ba ba!" *2

Nghệ Thanh cùng Thắm Huỳnh miệng đồng thanh kinh hô thành tiếng.

Cô Nguyệt: "... "

Đây là một cái cái quỷ gì?

Thiên Nhận Điện.

Đã khôi phục mặt mũi thật Cô Nguyệt, nhìn một chút trên người ngời, cả người chính là một trận không được tự nhiên. Thật đúng là giống nhau như đúc a, nếu không phải là mặc quần áo bất đồng, hấn đều có loại chính mình đang soi gương ảo giác.

"Nguru ba ba, ngươi cũng có ca ca?" Thắm Huỳnh không nhịn được hỏi một câu.

"Cút!" Cô Nguyệt liếc nàng một cái, ai có ca ca rồi hả?

"Không nghĩ tới, thế gian này thật là có người cùng ta không khác nhau chút nào." Thiên Nguyệt mang chút ít kinh ngạc nhìn Cô Nguyệt một cái, hai hàng lông mày như là theo thói quen nhíu, một bộ dáng vẻ uy nghiêm.

"Thiên Nguyệt Thần Tôn nguyên lai thật không phải là Cô Nguyệt trưởng lão a." Tuyên Đồng cũng có chút mừng, qua lại nhìn một chút hai cái giống nhau như đúc người, không chỉ là tướng mạo, hai người liền khí tức đều chênh lệch không bao nhiêu, chẳng qua là một cái cả người tiên khí, một cái là một

thần thần lực.

"Nguyên lai hết thầy tất cả bởi vì nhận lầm người." Thiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, vẫn là mang theo chút ít tức giận nói, "Bạch Trạch, hiện tại ngươi còn có lời gì nói?"

Hắn càng nghĩ thì càng khí, từ khi nhiều năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Trạch bắt đầu, hắn liền không phải là buộc hắn hỏi tin tức của Thẩm chương môn gì. Vô luận hắn nói cái gì, đối phương đều không tin. Hơn nữa còn tại Thiên Nhận Sơn một thủ chính là nhiều năm. Ép phải gấp, còn một lời không hợp liền động thủ, toàn bộ Thiên Nhận Sơn cũng không biết bị phá hủy bao nhiêu lần. Bây giờ xem ra, hắn rõ ràng chính là gặp một trận tai bay vạ gió, "Ta đã sớm nói cũng không nhận ra người ngươi muốn tìm, mấy năm nay ngươi không phải là đuổi theo ta hỏi tung tích của nàng, bây giờ nhưng là tin."

"Mấy năm nay ngươi tại ta ngàn... Ồ? Bạch Trạch, Bạch Trạch?" Thiên Nguyệt kêu hai tiếng, lại phát hiện đối phương căn bản không có ở nghe hắn nói.

Một đôi hơi trong trẻo lạnh lùng ánh mắt, lúc này chính lấp lánh nhìn lấy bên người nữ tử, trong suốt cặp mắt tràn đầy đều là đối phương cái bóng, còn thỉnh thoảng lấy lòng chuyển chút vật gì đi.

"Quả..."

"Ồ."

"Trà."

"Ừ."

"Bánh ngọt."

"Cảm ơn."

Ánh mắt của Bạch Trạch sáng lên, bên tai lại bắt đầu phấp phồng, từng mảnh bắt đầu tuyến nhiễm mở ra, sợi tóc đều bắt đầu dính vào màu đỏ. Hồi lâu mới thấp giọng trả lời một câu, "Không cần... Khách khí."

Trong lúc nhất thời mọi người mơ hồ nhìn thấy bốn phía bốc lên màu hồng bong bóng.

Tuyên Đồng: "..."

Thiên Nguyệt: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Bị cướp vị trí Nghệ Thanh, sắc mặt bá một cái đen kịt rồi, nhin được nghĩ rút kiếm xung động. Do trung cảm thấy năm đó một cước kia đập nhẹ, thờ phỉ phò tiến lên một bước nói, "Sự phụ sự việc, cũng không nhọc đến thần tôn quan tâm."

"Ngươi là..." Bạch Trạch sừng sốt một chút, té một nhìn đối phương khí tức, nhất thời nhận ra là ai, thần sắc trong nháy mắt lạnh xuống, cái này người đáng ghét tại sao còn ở, nhủ mày một cái vẫn là không có buông ra trong tay cái mâm, tiếp tục xem Thẩm Huỳnh.

Còn nhìn!

Nghệ Thanh khoe miệng giật một cái, tránh ra bên cạnh một bước, nghĩ chấn giữa hai người, đáng tiếc thân cao nguyên nhân, hắn hiện tại thân thể nhỏ bé căn bản không ngăn được, vì vậy -- hắn leo đến trên bàn...

Một thời kỳ nào đó trở về sau cao hơn đối phương một cái đầu ưu thế lạnh lùng nhìn chăm chăm đối phương.

Nhìn cái gì vậy, tiểu kỹ nữ!

Trong lúc nhất thời, hai người liền lấy tư thế quý dị như vậy, lớn nhỏ mắt lẫn nhau trừng mắt nhìn.

Cô Nguyệt: "... MDZZ!

Thật sự muốn giả trang không nhận biết cái này hai hàng.

Cô Nguyệt nhủ mày một cái, đẩy một cái bên cạnh Tuyên Đồng thấp giọng nói, "Tiểu người lùn, đây rốt cuộc là chuyện gì? Ta không phải là để cho ngươi tại cái rừng cây kia chờ ta sao? Ngươi là thể nào tới nơi này?"

"Trở về trường lão, ta nguyên bản đúng là chờ ở nơi đó trường lão. Nhưng là Quý Tiên đột nhiên đuổi tới, ta đánh không lại. Thật may Bạch Trạch thần tôn vừa vận đi ngang qua, ta nói ta là đệ tử phái Vô Dịch, hắn liền đã cứu ta, đem ta mang đến nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 259: Đánh Đập Bồi Thường

Cô Nguyệt tế suy nghĩ một chút, trước ở cái đó làm từ thời điểm, bọn họ chỉ lo chú ý những thứ kia lưu lại âm khí đi rồi, lại bỏ quên bốn phía còn sót lại thần lực. Dù sao cái kia mà đến gần Ngõ Tê Sơn, sẽ có thần lực cũng rất bình thường.

"Ta tỉnh lại sau đem Thiên Nguyệt Thần Tôn nhận sai là người, cho nên liền hỏi một chút chương môn tung tích." Tuyên Đồng tiếp tục nói, "Kết quả Bạch Trạch thần tôn cùng Thiên Nguyệt Thần Tôn liền đánh. Sau đó... Các người liền đến rồi!"

Nguyên lai là như vậy, cho nên nói là Bạch Trạch cứu nàng sao?

Hắn quay đầu nhìn hướng thượng tọa người, mặt của Thiên Nguyệt đen đều có thể nhỏ ra mực rồi, như là liễu mạng nhìn được mới không có động thủ tựa như.

Bạch Trạch trước rất rõ ràng là coi Thiên Nguyệt là thời điểm hắn, muốn hỏi thăm tung tích của Thẩm Huỳnh.

Nhìn hắn cái này vẻ mặt, Bạch Trạch mấy năm nay không ít quấy rầy hắn.

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, không thể làm gì khác hơn là trầm giọng nói, "Nếu tiểu người lùn đã tìm được, chúng ta cũng sẽ không quấy rầy." Hắn trực tiếp đứng lên, quá mất mặt, vẫn là đi nhanh lên.

"Đi?" Thiên Nguyệt trên mặt tức giận càng tăng lên, hừ lạnh một tiếng nói, "Ta Thiên Nhận Sơn có thể không phải tùy tiện muốn tới thì tới, muốn đi liền đi địa phương. Phá hủy ta như thế nhiều Thủy Tinh Phong, mấy vị chẳng lẽ còn muốn quit nợ phải không?"

Cô Nguyệt đáy lòng trầm xuống, liền biết không dễ dàng như vậy đi hết.

"Thiên Nguyệt Thần Tôn nói quá lời, chúng ta tuyệt không phải thứ người như vậy. Ta phái Vô Địch là danh minh chính phái, làm việc từ trước đến giờ công chính không a, tuyệt không thiên vị." Cô Nguyệt một mặt nghiêm túc nghiêm chỉnh nói, "Cho nên... Oan có đầu nợ có chủ, ai hủy tìm người đó." Hắn không chút do dự đem nôi ném ra ngoài.

Ngược lại chỉ cần mấy người bọn hắn đi hết là được!

Mấy người khác giây biết.

Vì vậy, khắp phòng tầm mắt, đều là tả quay đầu nhìn về phía một cái nào đó thân ảnh màu trắng.

Là hắn là hắn chính là hắn! Vác nôi hiệp của chúng ta!

ㄟ(￣▽￣)ㄎ

Bạch Trạch: "..."

Sắc mặt hắn cứng một cái, rốt cuộc quay đầu nhìn về phía Thiên Nguyệt, có lẽ là thật sự đuối lý, tiến lên một bước nói, "Chuyện này đích xác là ta chỉ qua, ta sẽ thường cho người." Nói lấy trực tiếp xoay người liền đi ra cửa.

Mọi người liếc nhau một cái, cũng đi theo ra ngoài.

Chỉ thấy hắn trực tiếp tại trước điện trên sân thượng đứng lại, hai tay kết ấn đọc lên một chuỗi dài cổ quái pháp quyết, không tới hồi lâu một cái trận pháp thật to xuất hiện tại dưới chân của hắn. Hắn giơ tay vung lên, trận pháp kia bắt đầu từ từ đi lên, hơn nữa càng ngày càng lớn, không tới chốc lát cũng đã bao phủ ban ngày không, bạch quang sáng choang.

]

Sau một khắc mặt đất một đạo đưng đưa, chỉ thấy mảng lớn mảng lớn thủy tinh đá vụn trắng tới, giống như là chịu đến cái gì dẫn dắt, bắt đầu hội tụ gây dựng lại, dung hợp thành từng ngọn cao lớn Thủy Tinh Phong. Phảng phất đảo ngược thời gian, đây trời Thủy Tinh Phong xuất hiện lần nữa tại bốn phía. Hoàn toàn không có nửa điểm bị hư hại vết tích.

Người ở chỗ này đều ngẩn ra, chữa trị hư hại vật phẩm thuật pháp không phải là không có, hơn nữa nơi này trừ hoàn toàn không biết thuật pháp Thẩm Huỳnh bên ngoài, liền ngay cả tiểu người lùn muốn chữa trị một tòa điện vũ đều không phải là việc khó gì, nhưng giống như quy củ khổng lồ như vậy, trong nháy mắt liền chữa trị trên trăm tòa phủ đỉnh trận pháp bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Không hổ là Thượng cổ thần thú nhất tộc." Thiên Nguyệt than một tiếng, ánh mắt trầm một cái.

Bạch Trạch đã xoay người, thẳng hướng về Thiên Nguyệt đi tới, trong tay chuyển một cái một viên hạt châu màu xanh lam nhất thời ra bây giờ trên tay, hắn trực tiếp đưa tới nói, "Đây là ngươi muốn Trấn Hồn Châu. Như thế, chuyện lúc trước có thể hay không xóa bỏ."

Thiên Nguyệt nhận lấy cái kia viên Trấn Hồn Châu, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, hồi lâu mới gật đầu nói, "Đã như vậy ta liền không truy cứu nữa." Quay đầu nhìn một chút không trung phù đỉnh, đột nhiên nghĩ đến cái gì nói, "Bất quá... Thủy Tinh Phong là chữa trị, ta Thiên Nhận Sơn chín chín tám mươi một đạo cung điện phá hủy cũng có vài chục tòa, cũng nên chữa trị như trước mới được."

Bạch Trạch gật đầu một cái: "Được!"

Nói lấy xoay người liền bay về phía các phù đỉnh, bắt đầu chữa trị lên cung điện tới. Thiên Nhận Sơn cung điện cùng chỗ khác bất đồng, mặc dù phần lớn cũng không lớn, nhưng đều là tại cái kia Thủy Tinh Phong lên, có chút động phủ càng là cực kỳ kín đáo không dễ dàng phát giác, cho nên Bạch Trạch trước đây trận pháp, không có kể cả phía trên cung điện một khối chữa trị.

Nhưng dù sao chẳng qua là cung điện, so với Thủy Tinh Phong tới vẫn là đơn giản rất nhiều, vài chục tòa cung điện nhiều lắm là hai ba canh giờ liền có thể hoàn thành.

Chẳng qua là...

Vì sao bọn họ cũng muốn tu a!

Cô Nguyệt có chút nóng nảy tròn mắt nhìn một cái nào đó còn vậy ở Thẩm ăn hàng bên cạnh đảo quanh người liếc mắt, ban đầu một cước kia thật đúng là đập nhẹ.

Chờ một chút!

"Thẩm Huỳnh ngươi làm gì vậy? Đem cái kia xà nhà buông xuống!"

"Hỗ trợ à?"

"Giúp ngươi muội a, xà nhà đều bị đồ đứt đoạn mất, thật tốt găm ngươi trái cây, vậy nước đi không được sao?"

"Ồ."

"Còn có Bạch Trạch, đừng có lại cướp đầu bếp cái mâm rồi! Nơi này chính là ngươi hủy, có thể hay không có chút cảm thấy!" Không nghe thấy cái đó kêu Thiên Nguyệt nói, không có sửa xong trước một cái đều không thể rồi đi sao?

"..."

MDZZ, rốt cuộc có còn muốn hay không rời khỏi nơi này.

Ngươi ba ba cảm giác tâm thật mệt mỏi! Trừ tiểu người lùn, tất cả đều là cản trở hó hàng.

"Tiểu người lùn ngươi tới đây một chút." Rốt cuộc chỉ còn cuối cùng một tòa điện vũ rồi, Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, hướng bên kia Tuyên Đồng vẫy vẫy tay.

Tuyên Đồng trực tiếp bay tới, "Trưởng lão, có gì phân phó?"

"Ta mới vừa nhìn ngươi kết ấn thời điểm so với thường ngày chậm rất nhiều, ngươi bị thương?"

Tuyên Đồng sắc mặt trầm một cái, cúi thấp đầu xuống nói, "Ừ... Chịu điểm bị thương nhẹ."

"Tay vươn ra ta xem một chút."

Cô Nguyệt đầu tiên là kiểm tra một hồi nàng gân mạch, lại điều động một tia tiên khí, cong lại điểm vào mi tâm của nàng, nhìn một chút nguyên thần của nàng. Lại kinh ngạc phát hiện thân thể nàng mặc dù không có một tia tổn thương, nhưng không biết tại sao, nguyên thần lại cực kỳ không yên, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đi ra một dạng.

"Cái này gọi là bị thương nhẹ?" Cô Nguyệt sầm mặt lại, tại sao sẽ như vậy, trước bọn họ tách ra thời điểm, rõ ràng vẫn là thật tốt, "Là cái kia Quý Tiên thương?"

Tuyên Đồng đang hoảng hốt gật đầu.

"Không phải là để cho ngươi tốt nhất cố chính mình, không đánh lại liền chạy sao?" Nguyên thần thương không thể so với thân thể, muốn chữa trị hết sức khó khăn, nhìn lấy không có gì, nhưng không cẩn thận chính là hồn phi phách tán.

Những người khác cũng mang chút ít lo lắng nhìn về phía tiểu người lùn.

Tuyên Đồng đầu buông xuống đến thấp hơn, một mặt áy náy nói, "Thật xin lỗi Cô Nguyệt trưởng lão, là đệ từ tu vì quá thấp cho nên mới..."

"Nói xin lỗi gì, đây cũng không phải là lỗi của ngươi." Cô Nguyệt có chút nóng nảy.

"Nàng chắc là trước chịu qua chuyển hồn thuật, sau đó lại vào Huyết Hồn Trận." Nghê Thanh cũng kiểm tra một hồi thương thế của nàng trầm giọng nói, "Thân thể này vốn cũng không phải là nàng, hiện tại lại bị Quỷ Tiên âm khí gây thương tích, cho nên mới nguyên thần không yên."

Cô Nguyệt trầm mặc, nhìn một chút bên người Tuyên Đồng, này xui xẻo hải tử làm sao mỗi lần đều có thể đem mình vào chỗ chết chính.

"Ngươi có biện pháp không?" Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh.

Đột nhiên bị chỉ đích danh Bạch Trạch sững sờ, ánh mắt bá một cái sáng lên, "Có!" Hắn dùng so với bất cứ lúc nào cũng nhanh tốc độ dùng sức gạt đầu, ánh mắt định ở trên mặt Thẩm Huỳnh hồi lâu, lại không tự chủ chuyển mở đầu, trên mặt một trận lửa đốt tựa như đỏ, hồi lâu mới lên tiếng nói, "Bất quá, ngươi... Các ngươi đến theo ta trở về Bạch Vân Sơn một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Mây Trắng Dưỡng Hồn

"Ngươi thật có biện pháp chữa khỏi tiểu người lùn?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi.

Bạch Trạch nhìn về phía Cô Nguyệt, trên mặt đỏ lúc này mới tiêu mất chút ít, liền với lời nói cũng trót lọt rất nhiều, "Bạch Vân Sơn có một chỗ linh tuyến, có dưỡng hồn hiệu quả."

Cô Nguyệt vui mừng trong bụng, "Được, cái kia chúng ta lập tức lên đường."

Mấy người gia tốc sửa xong cung điện bay trở về trước đại điện, Cô Nguyệt hướng về chò ở phía dưới giám công Thiên Nguyệt nói, "Thiên Nguyệt Thần Tôn, cung điện đã chữa trị khỏi rồi, lần này có nhiều quý rầy, chúng ta vội vả làm đệ tử chữa thương, liền không ở lâu."

Thiên Nguyệt đến cũng không có tiếp tục làm khó gạt đầu một cái nói, "Nếu ta Thiên Nhận Sơn đã khôi phục như lúc ban đầu, ta cũng sẽ không ép ở lại các vị." Nói xong quay đầu nhìn Tuyên Đồng phương hướng liếc mắt, như là đoán được bọn họ suy nghĩ, lại tăng thêm một câu, "Vị này Tuyên Đồng có nương nguyên thần không yên, dù cho có linh tuyến cũng cần tiên khí lúc nào cũng che chở, mới có thể phục hồi như cũ."

"Đa tạ Thiên Nguyệt Thần Tôn cho nhau biết."

Mấy người không có lại dừng lại, rồi rít ngựa kiếm bay ra ngoài, Thiên Nguyệt bấm cái quyết, trong lúc nhất thời bốn phía tầng tầng lớp lớp Thủy Tinh Phong phân ra một cái nổi thẳng bên ngoài đường.

"Ngươi không đi sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu hỏi một câu.

Thiên Nguyệt sững sờ, nhìn bốn phía nhìn mới biết nàng là đang hỏi hắn, tế suy nghĩ một chút mới nhớ lại vị này thật giống như chính là Bạch Trạch đợi nhiều năm cô gái kia, tên nhất thời nhớ không ra thì sao, thuận miệng liền trả lời, "Ta bất tiện ra Thiên Nhận Sơn, thử cho không tiễn xa được."

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, "Tại sao, ngươi cũng không bị thương sao?"

Thiên Nguyệt sắc mặt chớp mắt trắng nhợt, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, lập tức lại trở về nói, "Mới vừa cùng Bạch Trạch lúc đối chiến, xác thực có chút nhỏ thương, điều tức một hồi cho khỏi."

"Ồ." Thẩm Huỳnh không có hỏi lại.

Không tới chốc lát theo mọi người cùng nhau biến mất ở chân trời.

"Tiểu người lùn, ngươi bây giờ thương như thế nào đây?" Vừa rời đi Thiên Nhận Sơn, Cô Nguyệt liền gọi ra thanh kia hình quạt to lớn pháp khí, đem mọi người đều kéo đi qua, một mặt nghiêm túc hỏi.

"Tạm thời không đáng ngại." Tuyên Đồng lắc đầu một cái, "Ta chẳng qua là nguyên thần không yên, cũng không phải là bị tổn thương. Chỉ cần không phải nguyên thần xuất khiếu các loại pháp thuật, thật ra thì là không có có ảnh hưởng."

"Ừ." Cô Nguyệt gạt đầu một cái, "Trước không có hỏi ngươi, có thể nhìn rõ ràng cái đó công kích ngươi quỷ tiên bộ đáng?"

"Chuyện này..." Tuyên Đồng nhú mày một cái nói, "Cái kia toàn thân người đều là âm khí, ta tu vi quá thấp còn không thấy rõ bộ dáng của hấn."

"Có thể là một cô gái?"

Nàng té suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, "Không phải là, mặc dù không thấy rõ bộ dáng, nhưng thân hình của hấn tuyệt đối không phải là nữ tử."

Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh trao đổi cái ánh mắt, sắc mặt trầm hơn, "Xem ra quả thật không phải là Phong nương tập kích nàng."

"Mục tiêu của đối phương rất rõ ràng, chính là tiểu người lùn hồn phách." Nghệ Thanh trầm giọng nói, "Tránh thoát lần này, lần sau thì sao người chỉ có thể càng càng cẩn thận."

"Không sai, hiện tại chúng ta còn không biết đối phương là ai, tại sao lại để mắt tới người." Cô Nguyệt sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, "Trước đó người tốt nhất không nên rời bỏ chúng ta nửa bước, chuẩn bị nói người không muốn rời đi Thẩm Huỳnh nửa bước."

"Được, đệ tử biết." Tuyên Đồng ánh mắt sáng lên, thần tình kia như là đã lấy được cái gì ngoài ý muốn giải thưởng lớn, "Ta nhất định sẽ không rời đi chương môn!"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Đột nhiên có loại lầm một cái sai lầm quyết định ý tưởng, bọn họ thật có thể bình an trở về Tiên giới sao?

Cô Nguyệt đẩy một cái bên cạnh đang tại gặm trái cây người, "Thẩm Huỳnh, người làm sao..."

Hấn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên hai mắt tỏa sáng, một mặt thoáng qua nhưng lớn tiếng nói, "Ta nhớ ra rồi!"

"Cái gì?" Mọi người cả kinh, người phát hiện cái gì.

Thẩm Huỳnh xoay người chỉ một cái những người bên cạnh rồi, "Nguyên lai người là cái đó long đoàn a!"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Tuyên Đồng: "..."

Bạch Trạch: "..."

Người nha mới nhận ra tới đi à!

Bạch Vân Sơn là Bạch Trạch phù đệ. So với Thiên Nhận Sơn người lạnh Thủy Tinh Phong, Linh Đài Sơn Văn Hải, Ngô Tê Sơn vẻ xanh biếc, Long Uyên núi lửa. Bạch Vân Sơn vẫn là núi như tên, ẩn tại tầng tầng mây trắng trong lúc đó, màu trắng cung điện sáng có chút nhức mắt. Bốn phía tràn đầy thần lực màu xanh lam, không giống cái khác thần tôn như vậy uy nghiêm thanh lãnh, một đường bay tới, khắp nơi đều là đủ loại tiên thú tinh quái, trong đó càng là có Thần tộc cực kỳ náo nhiệt.

Cô Nguyệt mấy người lúc này mới rảnh rồi rồi giải chút ít Thần Minh giới cơ bản tình huống. Cùng Tiên giới bất đồng, Thần giới người cơ bản tương đối Phật hệ, không có cái gì âm khí niệm, càng không có phức tạp phân giải mấy cái đại lục. Cơ bản thần dân môn muốn đi đâu đi đó, chỉ cần không xông tới nhà người khác bên trong đi. Trong thần giới trừ các đại thần tộc bên ngoài, còn có đủ loại trong truyền thuyết hung thú, Thụy Thú, cùng sơn thôn tinh quái các loại. Cũng có là tại tiên thần hai giới tách ra trước, vốn là Tiên tu sau đó tu thành nhân thần.

Chúng thần tu vi cao có thấp có, trong đó tứ đại Thần tộc thực lực mạnh nhất, long, phượng, Kỳ Lân cùng Huyền Vũ. Chẳng qua là Kỳ Lân cùng Huyền Vũ sớm tại thời đại thượng cổ cũng đã diệt tộc rồi. Long phượng hai tộc từ trước đến giờ thấy ngựa mất, lúc đó có tranh đấu.

Nói tóm lại Thần giới chính là một cái thả rộng địa phương, cũng khó trách ban đầu cùng Tiên giới xích mích, rõ ràng thực lực triển ép cuối cùng nhưng là giờ giới thăng vào Minh giới, mà không phải là cùng Tiên giới làm rối cuộc.

Mà tất cả trong thần tộc, có thể được gọi là thần tôn chỉ có năm người, cũng không biết có phải hay không là trùng hợp, Thẩm Huỳnh mấy người bọn hấn cũng đều cùng bọn họ có tiếp xúc qua. Long Trần cùng Phượng Tam không nói, đầu bếp tiện nghi ba mẹ. Trừ Bạch Trạch bên ngoài, còn một cái là Hồng Vũ Thần Tôn, Bạch Trạch nói hấn là khai thiên ban đầu một đóa Thanh Liên biến thành, coi như là duy nhất thảo mộc thành thần. Trời sinh tính tình kiêu không tranh quyền thế, cho nên coi như là duy nhất một theo Thượng cổ sống được hiện tại thần. Ngày thường yêu thích duy nhất chính là khai đàn giảng đạo, Thần giới 90% trở lên thần, đều nghe qua lớp của hấn.

Mà cái đó đáng đáp cùng Cô Nguyệt giống nhau như đúc Thiên Nguyệt Thần Tôn, là duy nhất một do Tiên giới phi thăng, trở thành thần tôn nhân thần.

"Nhắc tới, Ngưu ba ba người cùng trên ti vi bộ dáng cũng không giống nhau a." Thẩm Huỳnh hoài nghi quét mắt nhìn hán một cái, làm thành nhà nhà đều biết mỗi lần câu tài nhất định mang quốc dân ba ba, nàng vẫn có chút ấn tượng.

"Người đó là ánh mắt gì?" Cô Nguyệt liếc nàng một cái, "Đem người cái kia hoài nghi ta dựa theo hán phẫu thuật thẩm mỹ biểu tình thu hồi đi."

"..." Nàng không nói phẫu thuật thẩm mỹ a.

"Cho nên ta như trước kia không giống nhau, hoàn toàn là bởi vì ta thăng lên Nguyên Anh thời điểm, từng trải qua trải qua qua một lần tẩy thể." Cô Nguyệt xua tay một cái bên trong cây quạt, mang theo chút ít kiêu ngạo nói, "Ta cũng không phải là nhà người đầu bếp, không có trời sinh kiếm thể, cho nên chỉ có thể thừa dịp Nguyên Anh Thiên kiếp thời điểm, lợi dụng lời kiếp lần nữa tẩy thể tẩy căn phạt mạch, bộ dáng dĩ nhiên sẽ khác nhau."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh tinh tế suy nghĩ một chút môn phái thất sắc các cô em cầu vòng, quả thật thật giống như trải qua lời kiếp sau, bộ dáng đều không giống nhau, còn học được biến thân rồi.

"Bộ dáng của ta bây giờ, là ta tẩy luyện xong trong cơ thể tạp chất sau, ngay từ đầu nhất bản nguyên bộ dáng." Cô Nguyệt một mặt nghiêm túc, gần từng chữ một, "Ta lão từ trời sinh liền đáng đẹp trai như vậy được không?"

"..." Mặt đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Mang Nước Ăn Sinh

"Về phần cái đó Thiên Nguyệt vì sao lại cùng ta giống nhau như đúc, ta cũng không biết." Có lẽ là trùng hợp thôi? Cô Nguyệt nhú mày một cái đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Thẩm Huỳnh, người có cảm giác hay không..."

Hán vừa muốn mở miệng, Bạch Trạch lại đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hai người, nhìn về phía Thẩm Huỳnh mặt đầy đều là đáng về nhao nhao muốn thử, "Thẩm... Huỳnh, người tới."

"Có chuyện?" Thẩm Huỳnh gục xuống bàn không muốn động.

"Không phải là tiểu người lùn xảy ra chuyện rồi đi?" Cô Nguyệt khản trương đứng lên, tiểu người lùn đã ngâm mình ở cái kia linh tuyến ba ngày rồi, bây giờ còn chưa có động tĩnh.

"Không đúng! Nàng rất tốt, ngày mai là được đi ra." Đột một lần đến Cô Nguyệt, lời của hán trong nháy mắt trót lọt, "Chẳng qua là có một nơi, muốn mang Thẩm... Huỳnh đi qua nhìn một chút."

"Không đi!" Thẩm Huỳnh giãy cựa, đối với yêu cầu động sự tình, đều không có hứng thú.

"..." Bạch Trạch cứng đờ, có chút nóng nảy nhìn nàng một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, móc ra một cái túi đưa tới, "Cho."

"Cái gì?" Thẩm Huỳnh thuận tay nhận lấy, vừa mới kéo ra nhất thời chỉ tron nhãn một cái, có cái gì tuột ra, lại dài vừa tron còn ướm tách tách hình thể, bá đáp một tiếng đánh rơi trên bàn, không ngừng giãy dụa.

Cái quý gì?

"Đây sẽ không là... Bạch tộc chứ?" Cô Nguyệt dùng cây quạt chọc chọc trên bàn cái kia trảo.

"Là Thiên Trảo Thú." Bạch Trạch trả lời một câu, tiếp tục quay đầu đỏ mặt nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

"Có thể ăn không?"

Điên cuồng thời điểm đầu, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Có rất nhiều..."

"Ngưu ba ba!" Thẩm Huỳnh ánh mắt sáng lên, mặt đầy đều viết, muốn đi muốn đi muốn đi, hải sản hải sản hải sản!

⌒(・ ㄝ ・)⌒

"Phải đi người đi, ta cũng không đi!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn Thẩm ăn hàng liếc mắt, lão từ mới không muốn đi giúp người mang đồ.

"Nói sớm a! Chúng ta đi." Thẩm Huỳnh nhanh chóng đứng lên, kéo Bạch Trạch cũng không quay đầu lại xông ra ngoài.

Thật lâu không có ăn hải sản rồi!

"Chờ một chút." Cô Nguyệt gấp giọng gọi một câu, "Người dùng quên mới vừa nói chuyện, thừa dịp hiện..."

"Biết!"

Bên kia truyền tới một tiếng đáp lại, hoàn toàn không thấy thân ảnh.

]

Cô Nguyệt hí hóp mắt một cái, lúc này mới ngồi xuống lại.

Hồi lâu.

Một tay bụng một món ăn đi ra một cái nào đó đầu bếp, nhìn một chút hết chỗ ngồi, có chút không phản ứng kịp ngẩn ngơ, "Sur phụ đây?" Com trưa cũng không ăn, cái này vẫn là lần đầu tiên!

Cô Nguyệt ngừng đầu nhìn hẩn liếc mắt, "Bị người dùng một cây bạch tuộc quẹo chạy rồi. "

Nghệ Thanh sắc mặt nhất thời đen thành một mảnh, "Người vì sao không ngăn sur phụ?"

"Ta tại sao phải ngăn nàng?" Cô Nguyệt hỏi ngược một câu, ý không rõ nhìn một mặt muốn giết người đầu bếp liếc mắt, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, thờ dài một cái nói, "Ai, con gái lớn không dùng được a!"

"..."

Trong nháy mắt sắc mặt của Nghệ Thanh càng đen hơn.

Nghĩ chém thú!

Bạch Trạch mang theo Thẩm Huỳnh đến trước một cái hồ lớn, nước hồ sạch sẽ thấy đáy, giống như là một viên Sapphire rơi trên mặt đất. Hồ rất lớn, liếc mắt đều không thấy được đâu cái loại này.

"Lông đoàn, làm sao bắt?" Thẩm Huỳnh ánh mắt sáng lên, trong đầu nhất thời thoáng qua một hàng thủy sản tên, "Muốn đem nước rút sạch sao?"

Bạch Trạch bị nàng tia chớp ánh mắt nhìn đến sững sờ, trên mặt lại bắt đầu phấp hòng, bị nóng đến một dạng liên vội vàng chuyển mờ đầu, "Chờ đã, chờ một chút."

Nói lấy hẩn nhanh được hai bước ngừng ở bờ nước, bóp một cái quyết nhất thời chỉ thấy một vệt ánh sáng thoáng qua, mặt hồ ực ực bốc lên liên tiếp bong bóng, nhất thời một bóng người theo mặt nước toát ra. Một người đàn ông trung niên lơ lửng ở trên mặt nước, trên người quần áo đen, nửa người dưới lại mọc ra từng cái phủ đầy giác hút bạch tuộc chân.

Đây chính là cái con bạch tuộc kia?

"Ngàn trào gặp qua thần tôn." Nam tử hướng về Bạch Trạch rất cung kính chào một cái, túm cái kia đếm không hết chân bơi đến trên bờ.

"Ừ." Bạch Trạch gật đầu một cái, lại khôi phục cái kia trong trào lạnh lùng bộ dáng, trực tiếp đưa tay nói, "Cho ta đi."

"Thần tôn ngài rút cuộc quyết định thanh lý ma thú trong hồ này." Ngàn trào vui mừng, một mặt kích động.

Thiên Diệp Hồ vừa vặn ở phía dưới Bạch Vân Sơn, trong nước chẳng biết lúc nào lên nhiều hơn rất nhiều ma thú. Tuy nói đều là không có linh trí dị thú thủy tộc, nhưng không chống cự nổi số lượng nhiều a, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhô ra công kích một cái đi ngang qua tình quái môn. Ngày giờ lâu liên không ai dám đến tới bên này. Cũng có người câu thần tôn xuất thủ qua, nhưng không biết tại sao, thần tôn chính là không hạ nổi quyết tâm thanh lý. Chẳng qua là phái ngàn trào tới nơi này trấn thủ, để ngừa những ma thú kia tổn thương người.

Hiện tại thật vất vả thần tôn nghĩ quản việc vớ vẩn này, ngàn trào cảm giác toàn bộ thú đều tỉnh thần rồi, liền vội vuron tay kéo xuống một sợi tóc, chỉ thấy cái kia sợi tóc trong nhấp nháy liền hóa thành một cái giấy dựa bạch tuộc chân, hai tay đưa tới, "Thần tôn, ta sớm chuẩn bị xong."

Bạch Trạch nhận, quay đầu liền đưa cho Thẩm Huỳnh, "Câu cá sao?"

"Làm sao câu?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút cái kia so với còn to hơn bắp đùi bạch tuộc chân. Nàng chỉ có thể ăn, ừ, điều này thích hợp thịt nướng!

"Vị này thượng thần." Ngàn trào liền vội vàng tiến lên giải thích, "Ma thú đối với khí tức của ta quen thuộc nhất, chỉ cần đem cái này ném vào trong nước, tự nhiên có thể dẫn bọn họ đi ra."

Thẩm Huỳnh nhận lấy cái kia đoạn bạch tuộc chân, quay đầu lại hỏi một câu, "Người không đau sao?" Mặc dù hẩn chân nhiều.

Ngàn trào cười một tiếng, "Thượng thần quá lo lắng, đây là ta lông tóc biến thành, chẳng qua là mang theo khí tức của ta mà thôi, cũng không phải thật chân."

"Ồ." Nàng lúc này mới hướng trong nước ném một cái, nhất thời bay ra mấy trăm mét xa.

Mắt thấy liền muốn rơi vào trong nước, nguyên lai còn mặt hồ bình tĩnh, trong nháy mắt nhấc lên một cái sóng lớn, hơn mười đạo to lớn hất ám vọt ra khỏi mặt nước, vây màu xanh bị ánh mặt trời chiếu một cái, một mảnh kim quang. Phía trước nhất cái con kia cắn một cái ở cái kia bạch tuộc chân rơi xuống. Như là phát hiện trên bờ người, quay đầu lại hướng bên này vọt tới. Trên hồ lắng nhất thời nhấc lên cao mười mấy trượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy trên trăm đôi con mắt đỏ ngầu thẳng nhìn chăm chăm bên này.

"Không được, lại là đàn Thanh Sa Ma Ngư." Ngàn trào cả kinh, loại này Ma Ngư từ trước đến giờ thành đoàn kết đứng, một đám đều có mấy chục đến trên trăm con không giống nhau, hình thể to lớn vô cùng hung mãnh, "Thần tôn nếu không chúng ta vẫn là..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Bạch Trạch chẳng qua là gió tay vung lên, trong nháy mắt nghìn vạn đạo phong nhận quét lạp lạp đón lấy lắng bay đi, một cái không lọt toàn bộ đánh vào đám kia Ma Ngư trên người.

Sau một khắc sóng lớn lắng xuống, trên mặt hồ nhẹ nhàng một bọn người cao phù cá.

Ngàn trào: "... " Không hồ là thần tôn.

Thảm Huỳnh đã hưng phấn tiến lên nhặt cá, một tay nắm lên một cá, thật là nhiều cá a! Nhất định khiến đầu bếp nước nấu, thanh chung, lửa đốt, nướng than mỗi cái khẩu vị lần lượt tới một lần.

"Lông đoàn, người phương pháp kia thật có hiệu!"

Bạch Trạch sắc mặt bạo đỏ, vội vàng đuổi theo, sau đó yên lặng móc ra một cái túi đựng đồ đưa tới.

Thảm Huỳnh ánh mắt sáng lên, nhận lấy dùng sức vỗ bả vai của hắn một cái, vẻ mặt thành thật nói, "Liền thích người người rất có ánh mắt như vậy." Nói lấy kéo ra Trữ túi liền bắt đầu trong triều nhét cá.

Bạch Trạch cả người đều cứng lại, trên mặt màu đỏ trong nháy mắt tuyến nhiễm mờ ra, một đầu tóc đen nhất thời nhuộm thành màu đỏ, mơ hồ cảm thấy có cái gì nổ tung, trong đầu trống rỗng. Nàng mới vừa nói vui... Vui... Thích?

o(///▽///)q

Rất lâu...

Hắn mới thật thấp trả lời một câu, "Ta... Cũng vậy. "

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262: Thủy Sản Được Mùa

Thảm Huỳnh đem cá đều thu không sai biệt lắm, lông đoàn cấp cho cái túi đựng đồ này thật giống như đặc biệt lớn, đem trên trăm đầu cũng không có trang bị đầy đủ.

"Lông đoàn, còn khác biệt thủy sản sao?"

Cứng nửa ngày người lúc này mới hồi phục tinh thần lại, gạt đầu một cái, "Có!" Nói lấy trực tiếp dang vãn mà lên, xiết chặt bên người tay, đưa về phía Thảm Huỳnh, "Dẫn người đi."

"Yes Sir!" Thảm Huỳnh trực tiếp nhảy một cái liền đến Vân lên, "Đi thôi!"

Bạch Trạch có chút thất vọng thu tay về, Thảm Huỳnh lại hướng về đối diện Thiên Trảo nói.

"Bên kia cái đó... Mỗi câu? Bạch tuộc?... Cái đó cái gì tới?"

"Thiên Trảo!" Bạch Trạch nhắc nhở.

"Ồ, Thiên Trảo huynh đệ, đi đổi chỗ, đừng lạc đội a!"

Thiên Trảo: "..."

Nàng mới vừa gọi là hấn mỗi câu đi, tuyệt đối gọi là rồi đi? Thần tôn người thật sự là nghiêm túc tới thanh lý thủy tộc ma thú sao? Nhưng vì cái gì muốn đem thi thể của ma thú đều thu lại? Một chút liên nội đan cũng không có ma thú, mang về cũng không có ích gì a.

Thiên Trảo vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đuổi theo đi, nhưng là tiếp theo chuyện giống vậy không ngừng diễn ra, hấn rút ra tóc dẫn ma thú xuất hiện, sau đó thần tôn ra tay tiêu diệt, hai người lại vui mừng đi xuống nhặt thi thể, còn không để cho hấn hỗ trợ.

Như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, mãi đến đem toàn bộ hồ đều chuyển qua một lần.

Thiên Trảo nhất thời có một cái phỏng đoán đáng sợ, mấy năm qua này thần tôn một mực không thanh lý ma thú trong hồ, sẽ không cố ý nuôi, muốn chờ cùng vị này thượng thần tới nhặt thi chứ?

Σ(°ο°)

Không không không, nhà ta thần tôn tuyệt đối không có loại này yêu thích, nhất định là ảo giác, ảo giác!

Sau nửa giờ.

"Thần tôn..." Thiên Trảo yếu ớt lên tiếng, "Nếu không hôm nay liền thanh lý tới đây chứ?"

Bạch Trạch rốt cuộc quay đầu nhìn hấn một cái, "Ma thú trong hồ rõ ràng xong rồi?"

"Không... Không đúng!"

"Ừ?"

"Ma thú không có rõ ràng xong, nhưng là... Tóc của ta nhanh rút ra xong rồi." Tuy nói một lần rút ra cái một lượng cọng tóc không có gì, đối với tu vi không có có ảnh hưởng không nói, hấn bình thường rơi cũng không ít. Nhưng không chịu nổi một mực rút ra a! Tiếp tục như vậy nữa, hấn thật muốn ngốc rồi.

Bạch Trạch: "..."

Thẩm Huỳnh nhìn một chút hấn cái kia rõ ràng đã có chút ít ánh sáng đầu, ho khan một tiếng nói, "Cái kia chúng ta trở về đi thôi." Đầu bếp hấn làm tốt cơm

"Được." Bạch Trạch xoay người dự định hướng trở về bay.

"Chờ một chút!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, đem trong tay mười mấy cái túi trữ vật trung bình chia thành ba phần, qua tay cho Thiên Trảo đưa tới, "Tới, người đây!"

]

Thiên Trảo nhìn một chút cái kia túi một mặt mừng bức, đây là làm gì? Phan cây? Vẫn là uy hiếp?

"Thiên Trảo là thủy tộc, những ma thú này không sinh linh trí không có nội đan, với hấn vô dụng." Bạch Trạch giải thích một câu.

"Cho nên... Hấn không ăn thủy sản?" Thẩm Huỳnh ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu hướng trong ngực móc móc, hồi lâu móc ra một hạt châu đưa cho Thiên Trảo nói, "Nếu không cho người cái này, là đầu bếp cho ta, hấn không cần dùng, người hấn là cần phải."

"Chuyện này... Đây là... Ngọc rồng!" Thiên Trảo đột nhiên tròn to hai mắt, còn dùng lực dụi dụi con mắt.

Chỉ có trời sinh đích thực long mới có thể tại giáng sinh thời điểm kèm thêm ngọc rồng, dùng để truyền thừa tác dụng. Tuy nói có truyền thừa sau, bên trong thần lực đối với Long tộc tới đã không có tác dụng gì, nhưng đối với cái khác thủy tộc mà nói nhưng là chí bảo. Thủy tộc tuy nói đều có tu luyện Thành Long khả năng, lại không phải người người đều có cơ hội này, có ngọc rồng sẽ làm ít công to, "Thượng... Thượng thần, thật... Thật muốn cho ta?" Thiên Trảo bị cái này niềm vui lớn bất ngờ đánh ngất.

"Người không muốn à?" Đầu bếp nói hạt châu rất sáng chiếu sáng rất tiện dụng, cho nên phân nằng mấy viên, còn có một cặp đây.

Thiên Trảo lập tức hành lễ, "Đa tạ thượng thần!"

"Cho!" Thẩm Huỳnh nhét vào trong tay hấn.

Thiên Trảo lòng tràn đầy cảm động, quả nhiên thần tôn nhận biết đều là thật là thần a.

"Thượng thần, ta..."

"Yên tâm, tóc còn sẽ mọc ra." Thẩm Huỳnh suy nghĩ một chút rồi, lại tặng thêm một câu.

"Ây..." Có thể không đề cập tới tóc sao?

"Gặp lại sau, mời câu huynh đệ!"

"..."

Hắn thật sự không gọi mỗi câu đi à!

Bạch Trạch không có lại dừng lại, trực tiếp mang theo Thẩm Huỳnh đằng vân mà đi, tốc độ của hắn cực nhanh, chốc lát đã bay qua toàn bộ mặt hồ, hướng về góc trên bên phải bay đi.

Bay đến nửa đường hắn đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, mang chút ít do dự mở miệng nói, "Ta... Cũng có hạt châu, có muốn không?"

"Ồ, sẽ sáng lên sao?"

"Không... Sẽ."

"Vậy không muốn."

"..."

Bạch Trạch thương tâm cúi đầu.

"Ta nói lòng đoàn."

"Ừm."

"Ngươi có phải hay không là lạc đường?" Mới vừa tới thời điểm thật giống như không có bay lâu như vậy a!

Bạch Trạch cứng đờ, trên mặt thoáng qua vẻ bối rối, hồi lâu mới nói, "Không có... Không có."

"Ồ." Thẩm Huỳnh cũng không có để ý, tiếp tục cúi đầu một mặt hài lòng nhìn lấy túi đựng thủy sản.

Bạch Trạch nhẹ nhẹ thở phào nhẹ nhõm, tâm niệm vừa động tăng thêm tốc độ hướng lên trên bay đi, không tới chốc lát liền thấy phía trước giữa tầng mây cung điện, chỉ là bọn hắn trước là từ tiền điện đi ra ngoài, nhưng bây giờ là ở sau núi vị trí. Hắn trực tiếp mang theo Thẩm Huỳnh dừng ở hậu điện một chỗ bị tường vây bao phủ địa giới.

Đây là một mảnh biển hoa, từng bụi trắng tinh như ngọc hoa nở khắp nơi, mỗi một bụi cây đều giống như tinh vi tỉ mỉ đi ra, mơ hồ còn mang theo cỏ như có như không mùi thơm. Hoa bốn phía chung quanh vòng quanh đậm đà thần lực, cơ hồ phải hóa thành thực chất, xa xa nhìn lấy, thật giống như mở ở một mảnh thần lực màu xanh lam trên.

"Thích... Sao?" Bạch Trạch mang chút ít khẩn trương hỏi, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Thẩm Huỳnh đầy mắt, thật giống như cái vấn đề này vô cùng trọng yếu một dạng.

"Cái gì?" Thẩm Huỳnh có chút kỳ quái hắn tại sao đột nhiên không bay rồi, nhìn một chút trước mắt đầy đất biển hoa, mới hiểu được hắn hỏi chính là hoa, "Coi như không tồi!"

Từ khi phái Vô Dịch trông cái thích đưa người bỏ công anh củ cải sau, nàng nhìn thấy tất cả hoa đô có loại cảm giác là lạ. Thế cho nên có loại đầy đất mở đều là củ cải ảo giác, hơn nữa còn là không mặc quần áo cái loại này.

"Đây là Huyền Linh Hoa." Ánh mắt của hắn sáng lên, như là mức lên đầy mắt ánh sao như vậy, "Ta... Sau khi trở lại, trông rất nhiều..." Vì ngươi trông.

"Ồ." Cùng bọn họ về nhà ăn cơm có quan hệ?

Mặt của Bạch Trạch đã đỏ thành một mảnh, liêu mạng nhìn được quay lưng lại xung động, đột nhiên giống như là đặt lễ đính hôn cái gì quyết tâm khom người chọn một đóa đẹp mắt nhất hái xuống đưa tới, "Thẩm... Thẩm... Huỳnh."

"Cho ta?"

"Ừm." Hắn dùng lực gạt đầu, ánh mắt càng sáng thêm, nhìn chăm chăm hắn, như là sợ bỏ qua cái gì liền với cầm lấy hoa tay đều mang chút ít run rẩy, "Đưa... Ngươi."

Thẩm Huỳnh theo bản năng đưa tay ra, mắt thấy liền muốn nhận lấy, đột nhiên tay một hồi dừng ở cách hoa không tới nửa centimet vị trí, nghiêng đầu một chút hỏi.

"Lòng đoàn a!"

"Ừ?"

"Cái này hoa... Không phải là các người cầu hôn dùng chứ?"

"..."

o(///▽///)q

Oanh, mơ hồ nghe đến cái gì nổ tung âm thanh.

Sau bốn tiếng.

Nguyệt chính trung thiên, Bạch Vân Sơn thiên điện.

Người nào đó bá rồi một cái gọi ra một cái khí lạnh bốn phía kiếm, cả người bộc phát ra sát khí nồng nặc.

"Ta đi giết tiểu kỹ nữ kia!" Nghê Thanh xoay người liền xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Đầu Bếp Chậm Đã

Mịa nó! Đầu bếp người làm gì vậy?" Cô Nguyệt tay mắt lanh lẹ, kéo lại người.

"Tránh ra! Để cho ta giết cái đó dám trêu đùa sư phụ tiểu kỹ nữ." Nghê Thanh cả người sát khí như muốn không ức chế được, bắt đầu không khác biệt công kích, muốn không sớm có chuẩn bị, Cô Nguyệt thiếu chút nữa bị hấn đ-ng vờ.

"Người gấp cái gì? Dầu gì đem lời nghe xong đi!" Cô Nguyệt dùng tới thuật pháp, mới đem Nghê Thanh án trở về trên ghế, quay đầu trừng mắt về phía chính lãnh đạm bình tĩnh gặm trái cây người trong cuộc, "Sau đó thì sao? Người đáp ứng Bạch Trạch rồi hả?"

"Không có a!" Thẩm Huỳnh lắc đầu.

Cô Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, Nghê Thanh trái tim cũng là buông lỏng một chút, "Người cự tuyệt?"

"Cũng không a."

"..."

Cái quỷ gì?

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, "Người nha khi nào học được chơi trò mập mờ, loại này trà xanh kỹ nữ kỹ năng?" Kình bị ỉm.

"Ta đến lúc đó muốn nói a, nhưng hỏi xong câu kia sau, hấn liền bùm mặt ném ta xuống chạy!" Thẩm Huỳnh một mặt vô tội, chạy cùng một tựa như thỏ, vẫn là màu đỏ cái loại này, "Ta kêu đều không có gọi lại, vòng vo nửa ngày mới tìm được đường trở về." Com trưa đều không có đuổi tới.

Cô Nguyệt: "...". Cho nên nói, đây chính là nàng kém qua com trưa, chỉ có thể đuổi com tới nguyên nhân? Bởi vì tồn bốn giờ mới tìm đường trở lại?

"Đầu bếp, com tôi chín rồi sao?" Thẩm Huỳnh nhìn về phía Nghê Thanh, ở hậu điện vòng vo một buổi chiều, thật là đói a!

"Sư phụ!" Bất ngờ đầu bếp lần đầu tiên trong đời không có xoay người một đầu đâm vào phòng bếp, mà là một mặt ngưng trọng nói, "Chuyện này nhất định không thể đáp ứng hấn, ngài tâm tư thuần khiết, không biết lòng người... Thần tâm hiểm ác, ngàn vạn lần không nên bị Bạch Trạch lừa. Mặc dù hấn xác thực giúp chúng ta, nhưng khi đó là ngài giúp hấn trở lại Thần giới, cũng coi là hồi báo."

"Ây..." Nàng chỉ là muốn ăn một bữa com.

"Sư phụ, chúng ta vừa tới Thần giới không lâu, đối với nơi này không đủ hiểu rõ, ngài cũng đừng nhẹ tin người." Nghê Thanh càng nói càng nghiêm túc, một mặt ngữ trọng tâm trường, "Huống chi người cùng hấn sống chung bắt quá ngắn ngủi mấy ngày, hấn liền có thể hướng người ưng thuận kết hôn nói như vậy, có thể thấy hấn vốn là cái nói năng tùy tiện chi nhân."

"Nhưng là com..."

"Ngài mới biết hán bao lâu a, tùy tiện như vậy liền quyết định suốt đời, quá mức qua loa rồi. Hơn nữa hán vẫn là Thần tộc, ngài không phải là thường nói chúng tộc bất đồng không thể yêu đương sao?"

"Com tới..."

"Ta xem cái này trong thần giới, không có mấy người người tốt, Thần tộc không có chút nào đáng tin. Người xem một chút cái kia Phượng Tam cùng Long Trần. Bởi vì là một cái hiểu lầm nhỏ, liền có thể lẫn nhau hoài nghi mấy trăm ngàn năm. Có thể thấy bọn họ thiên tính không phải là tình thâm hạng người."

Thảm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Người ngay cả mình đều nhỏ nước bọt tiến vào, người nhà biết không?

"Lại nói, sư phụ tu vi cao như vậy, chính là một cái Thần tộc Bạch Trạch làm sao xứng với ngài. Ngược lại chuyện này, ta không đồng ý! Ta tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ hạng người xấu đến gần ngài nửa bước." Hán vẻ mặt thành thật, kiểm trong tay cầm đến sát sao, thật giống như lập tức liền muốn xông ra đi chém người tựa như.

Thảm Huỳnh sững sờ một chút, quay đầu nhìn về phía cái này nghĩa chính ngôn từ người, ánh mắt trầm một cái, "Nghệ Thanh?"

]

"Sư phụ."

"Người tại sao không thích người khác đến gần ta?"

"À?" Nghệ Thanh sững sờ, như là bị đã hỏi tới, vẻ mặt ngần ngại, hồi lâu mới rì rì nói, "Bởi vì ngài... Là sư phụ của ta."

"Ồ..." Nàng ánh mắt híp một cái, "Cái kia ta nếu là lại thu mấy tên học trò đây?"

"Không được!" Nghệ Thanh mặt liền biến sắc, trực tiếp bật thốt lên.

"Tại sao?"

"Bởi vì... Bởi vì..." Hán không muốn! Có thể phía sau mấy chữ làm sao đều nói không ra miệng. Cả người đều ngây dại, đáy lòng không có từ trước đến nay một trận hốt hoảng, như có cái gì bị có ý lo là đồ vật, sắp cuộn cuộn mà ra đem người chìm không có như vậy.

Một mực ngồi ở bên cạnh xem trò vui Cô Nguyệt lắc đầu một cái, than một tiếng, không nhìn được tiến lên vỗ một cái một cái nào đó kẻ ngu si vai, "Được rồi người tìm nàng một ngày cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi. Yên tâm! Cối đời này ai có thể bắt qua sư phụ người, nàng có chừng mực."

Nghệ Thanh sững sờ nhìn Cô Nguyệt một cái, lại nhìn một chút Thảm Huỳnh, một mặt mê mang liền bị đuổi ra ngoài, một mặt hoàn toàn không có tính hồn lại bộ dáng, dù hồn một dạng hướng một mình ở phương hướng đi.

Cô Nguyệt lúc này mới liếc mắt nhìn về phía bên trong nhà, một cái nào đó gục xuống bàn mặt lười đến nổi trên mặt nước bộ dáng người, "Người như vậy... Liền có chút không từ tế."

Thảm Huỳnh liếc hán liếc mắt, "Không nói thì phúc hậu?"

Hán ghen một cái, như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt thay đổi mấy lần, được rồi như vậy càng không có phúc hậu.

"Vậy người rút cuộc sao nghĩ?"

"Ta còn lười đến hướng cái kia nghĩ."

"Người... Thật đúng là lười đến có thể!" Lười ra phong cách a!

Thảm Huỳnh quơ quơ ly trà trong tay, nhẹ nhàng ni non một tiếng, "Ai bảo kỳ nghĩ sắp kết thúc đây."

"Cái gì?"

"Không có gì, Ngưu ba ba người cái kia thật không có giầu ăn sao? Con gái ta thật là đói."

"Lăn con bê!" Lão tử không có người loại này lười khuê nữ.

"..."

"Vô luận ngươi làm sao quyết định, ngược lại chuyện này ta cũng mặc kệ, ngươi tự mình xử lý." Cô Nguyệt bữu môi, hồi lâu lại tăng thêm một câu, "Nhưng là... Kiềm chế một chút, đầu gì nhiều năm như vậy."

"... Ừ."

Cô Nguyệt cái này mới bày xuống một cái ngăn cách trận pháp, cũng thuận tay đóng cửa lại ngồi trở lại trước bàn, "Nói chính sự! Ngươi đi ra ngoài quan sát một ngày, như thế nào đây? Có phát hiện cái gì hay không, đã điều tra xong sao?"

Thảm Huỳnh miễn cưỡng phui hấn liếc mắt, "Ừ, coi là vậy đi?"

"Cái gì gọi là coi như là?"

Lúc này mới ngồi dậy, vung tay đem bên người mấy cái chứa đến phình lên túi trữ vật ném vào trên bàn.

"Cái này cái gì?" Cô Nguyệt cảm lên một cái, theo bản năng xé ra, to lớn đuôi cá đột nhiên từ giữa chui ra, hướng về trên mặt hấn thẳng đánh tới. Toàn bộ bên trong nhà nhất thời vang lên một tiếng, vậy kêu là một cái vang dội.

Cô Nguyệt: "..."

Đao của ta đây?

"Áy... Bên trong động vật nhỏ quá nhiều, ngươi cẩn thận!" Thảm Huỳnh liền vội vàng tăng thêm một câu.

"Ngươi mẹ nó bây giờ nói có tác dụng chó a!" Cô Nguyệt trực tiếp đem trong tay túi trữ vật hướng trên mặt của người nào đó ném trở về, cái này nhà liền là có ý đi, tuyệt đối đúng vậy đi!

"Đừng lãng phí nha, Ngu ba ba!" Thảm Huỳnh thuận tay nhận lấy, đem cái kia đuôi cá lại nhét trở về. Ừ, không có ném xấu còn có thể ăn.

"Ngươi từ đâu chộp tới những thứ này?" Cô Nguyệt trợn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Còn tất cả đều là chỉ có thể nướng ma thú."

"Liên trong hồ dưới núi."

"Dưới núi!" Cô Nguyệt đột nhiên đứng lên, sắc mặt trong nháy mắt đổi một cái, "Ý của ngươi là nói..."

"Chúng ta trước đoán không lầm, lông đoàn cũng xảy ra vấn đề." Thảm Huỳnh gạt đầu một cái, "Tu vi của hấn nhìn lấy không thành vấn đề, cho nên khả năng chính hấn cũng không phát hiện."

Cô Nguyệt sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, chân mày đều nhanh đánh cho thành nút chết rồi, trầm mặc hồi lâu không nhận được thảm mắng câu, "Cái mắng! Chuyện này càng ngày càng phiền toái, làm sao bây giờ? Hiện tại nói cho bọn hấn biết sao?"

"Mệt quá a!" Thảm Huỳnh tiếp tục nằm xuống lại trên bàn, "Quả nhiên loại này dùng đầu óc sự tình thật là phiền phức a! Ngu ba ba, ngươi thật không có giấu ăn sao? Cảm giác muốn không máu, cần sửa một hộp."

"Cút!" Cô Nguyệt khỏe miệng giật một cái, ngươi mẹ nó liền đi ra ngoài nửa ngày có được hay không, "Ngày mai tiểu người lùn cũng có thể theo linh tuyên đi ra rồi, chuyện này cần phải đề cho bọn họ biết chuyện trước, ta ngày mai đem bọn họ gọi tới."

Nói xong thu lại bốn phía ngăn cách trận pháp, vừa muốn vượt ra khỏi cửa phòng, nhưng lại dẫm chân xuống.

Giời ạ!

Thảm mắng một tiếng lại xoay người về tới trước bàn, rầm rầm theo trong túi đựng đồ móc ra mười mấy chén cơm, thức ăn, bánh ngọt, trái cây các loại, bày tràn đầy một bàn, "Com trưa còn lại, nói lắp, ăn chết ngươi, Hừ!"

Nói xong cũng không dừng lại xoay người mà đi.

Thảm Huỳnh: "..."

Ừ, bờ phượng thức yêu thương con gái của ba ba quả nhiên rất đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Tập Thể Ném Hòn

Suốt ngăm bốn ngày linh tuyến tiểu người lùn rút cuộc tỉnh rồi, Cô Nguyệt chào hỏi một tiếng, để cho nàng kêu Bạch Trạch, tới thiền điện Thẩm Huỳnh nơi này tập hợp, chính mình quay đầu đi tìm đầu bếp qua tới.

Đầu bếp một mặt không có nghi ngại tốt bộ dáng, thân thể nhỏ bé ủ rũ ủ rũ, thật giống như gặp phải vấn đề nan giải gì đặc biệt là nhìn thấy Thẩm Huỳnh sau, luôn là một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng, liền ngay cả làm đồ ăn tay nghề rõ ràng hạ thấp không chỉ một cấp bậc mà thôi.

Cô Nguyệt nhìn một chút trên bàn cơm sáng, ừ, đây là một bàn không có linh hồn bữa ăn sáng. Liếc đối diện lãnh đạm bình tĩnh tự nhiên bới cơm người nào đó, khóe miệng nhất thời vừa kéo, MD lúc này nàng đến lúc đó ăn được ngon rồi, tại sao lúc trước hần làm, nàng cứ như vậy ghét bỏ!

Hần quét bốn phía liếc mắt, lại phát hiện thiếu một người.

"Bạch Trạch đây?"

"Trưởng lão ta không có tìm được Bạch Trạch Thần Tôn." Tiểu người lùn trả lời, "Ta tìm lần toàn bộ Bạch Vân Sơn cũng không thấy hần."

Cô Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo, trợn mắt nhìn một cái nào đó ăn hàng liếc mắt, quay đầu nhìn về phía Nghê Thanh nói, "Đầu bếp nguoi đi! Tùy nguoi làm sao bây giờ, đem nguoi mang đến là được!"

Mới vừa còn sững sờ Nghê Thanh, ánh mắt sáng lên, nhất thời tinh thần tỉnh táo, "Được!" Nói xong thân hình lóe lên liền biến mất ở cánh cửa, bộ dáng kia làm sao đều rất giống hết sức hưng phấn.

Tiểu người lùn: "... " Nghê Thanh trưởng lão là đi tìm người chứ? Nhưng là tại sao phải mang theo kiếm, còn một mặt đằng đằng sát khí bộ dáng?

Rốt cuộc là tu vi cao, tiểu người lùn khắp núi đều tìm không ra người, đầu bếp tốn không tới hai mươi phút, liền mang theo người trở về tới rồi. Chẳng qua là hai người đều phong trần phó phó vô cùng chật vật, đặc biệt là Bạch Trạch, nguyên bản trắng tuyết quần áo, dính vào mảng lớn mảng lớn vết bẩn, mặt cũng xanh rồi một khối.

"Tới rồi." Đầu bếp đọc một câu, lúc này mới đem kiếm thu vào, nện bước bước chậm từ cả người theo thói quen đi tới sau lưng Thẩm Huỳnh. Như là mới phát hiện tầm mắt chặn lại, quay đầu lại dời cái ghế, leo lên vượt qua Thẩm Huỳnh đỉnh đầu, một mặt kiêng kỵ nhìn chằm chằm vào nhà Bạch Trạch.

Tiểu kỹ nữ, đừng mơ tưởng lừa gạt sư phụ ta! Ta sẽ nhìn chăm chăm nguoi đấy!

Đến lúc đó Bạch Trạch vừa vào nhà liền thấy ngồi ở phía trước Thẩm Huỳnh, như là nghĩ tới điều gì, nguyên bản còn mang theo chút ít tức giận về mặt thuận biến, mặt nở một cái liền đỏ, cả người đỏ cùng một tôm thước xoay người liền muốn bay đi.

Cô Nguyệt lạnh tay lẹ mắt, một cái pháp quyết đánh tới che lại cánh cửa, thuận tay lại bày mấy cái ngăn cách trận pháp, "Àlô, nguoi không sai biệt lắm được, chúng ta có chính sự tìm nguoi." Nói xong quay đầu trừng mắt về phía bên cạnh bàn lưới hàng. "Thẩm Huỳnh."

"À?"

"A cái gì a, đem chuyện của nguoi giải quyết trước đi à!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh lúc này mới đứng lên, hướng về Bạch Trạch đi tới, thẳng tắp nhìn về phía ánh mắt của đối phương. "Ngày hôm qua nguoi chạy quá nhanh, ta còn không có trả lời nguoi."

Bạch Trạch trái tim động một cái, cả khuôn mặt đều nhanh đỏ cháy, "Thẩm... Huỳnh, vậy... Vậy..."

"Cảm ơn, ta không chấp nhận!"

"..." Bạch Trạch cứng đờ, trên mặt đỏ mặt trong nháy mắt cõi hết, "Ta đây..."

]

"Ta không thích nguoi!"

"Ta... Ta có thể..."

"Sau đó cũng sẽ không thích."

"Ta..."

"Chưa từng yêu."

"..."

Thẩm Huỳnh an ủi vỗ vai hần một cái, lúc này mới xoay người ngồi về trên ghế.

Cô Nguyệt: "... "

Tuyên Đồng: "..."

Đây là... Châm tâm hiện trường? Cũng quá đơn giản thô bạo điểm đi.

Tuyên Đồng yếu ớt nhìn về phía Cô Nguyệt, "Trưởng lão, ta cảm giác thể nào thần tôn có chút đáng thương đây?"

"Đau dài không bằng đau ngắn, Thẩm Huỳnh trước đây thật lâu liền cự tuyệt qua hấn, coi như là có kinh nghiệm"

"Vậy hấn... Không có sao chứ?"

"Yên tâm, chẳng qua là mất cái yếu mà thôi, không chết người được." Hơn nữa còn là thăm mền.

"Nhưng là hấn thoát nhìn thật đau lòng bộ dáng, ồ? Hấn ngồi xỏm góc tường đi rồi! Điều hóa đá cho ăn, cảm giác muốn thổi đi, thật sự không có chuyện gì sao?"

"..."

"Khục... Cái đó, chúng ta mà nói chính sự đi." Cô Nguyệt tiến lên một bước, nghiêm trang nói.

Trưởng lão đây là tại nói sang chuyện khác đi, tuyệt đối đúng vậy chứ?

"Tiểu người lùn, nguyên thần của ngươi không sao chứ?" Hấn đột nhiên hỏi.

Tuyên Đồng gật đầu một cái, mang chút ít cảm kích nhìn về phía còn đứng ở xó xỉnh người, "Thần tôn cái kia linh tuyến quả thật thần kỳ, ta cảm giác nguyên thần so với ngày trước ngưng luyện rất nhiều, liền ngay cả tu vi đều có khuynh hướng đột phá, tin tưởng chúng ta lập tức liền có thể đi trở về Tiên giới rồi."

"Trở về Tiên giới tạm thời khả năng không được." Cô Nguyệt sắc mặt trầm một cái, "Bởi vì hiện tại nguyên thần xảy ra vấn đề không chỉ là ngươi, còn có đầu bếp."

Hấn tiếng nói vừa dứt, trừ Thẩm Huỳnh trở ra, tất cả giật mình.

"Cái gì!" Tuyên Đồng càng là đột nhiên đứng lên, "Nghệ Thanh trưởng lão cũng bị thương! Làm sao sẽ? Hấn không phải là đã là Thần tộc rồi, người nào có thể thương... Ồ? Các ngươi nhìn lấy ta làm gì?" Nàng lời đến một nửa lại dừng lại, phát hiện bên trong nhà tất cả mọi người đều tròn to hai mắt nhìn lấy nàng, "Thế nào?"

"Tiểu người lùn, ngươi..." Cô Nguyệt chỉ chỉ dưới người nàng.

Tuyên Đồng cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy dưới người trên bàn đang ngã một cái nhìn quen mắt thân thể —— thân thể của nàng!

Mà chính nàng chính toàn thân trong suốt phiêu ở giữa không trung.

"A a a... Tại sao có thể như vậy?" Tuyên Đồng hét lên một tiếng, theo bản năng chạy trốn trở về, trong nháy mắt cái đó ngược ở trên bàn thân ảnh lặn nửa ngồi dậy, Tuyên Đồng hồn phách lại trở về.

"Quả nhiên, tiểu người lùn hồn phách vẫn có vấn đề." Cô Nguyệt sắc mặt trầm hơn rồi.

"Cái này là không thể nào!" Liền góc tường Bạch Trạch cũng bị tiểu người lùn đột nhiên hồn phách rời thân thể chuyện kinh sợ rồi, quay đầu nhìn nàng một cái, "Ta linh tuyến quả thật có bổ hồn công hiệu, ta trước kia cũng tra xét nguyên thần của nàng quả thật chữa trị, vì sao hồn phách còn sẽ vô có rời thân thể?"

"Cái này cùng nguyên thần không liên quan." Cô Nguyệt nói, "Là bởi vì nàng hồn phách vốn là thiếu một khối."

"Ngươi nói là... Cái đó tàn hồn!" Nghệ Thanh đột nhiên nghĩ đến lần trước Phong nương trận pháp kia.

"Nàng là! Ngươi cùng Bạch Trạch phải không?"

"Có ý gì?"

"Các ngươi không có phát hiện..." Cô Nguyệt hơi lờm bẻm hấn, "Hai người các ngươi hồn phách đều có thiếu sót sao?"

Bạch Trạch: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt chân mày xiết chặt, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, "Chuyện này ta cùng Thẩm Huỳnh cũng là mới vừa mới phát hiện, ngay từ đầu chúng ta cho là chỉ có tiểu người lùn có vấn đề. Đặc biệt là nhìn thấy trong Minh giới trận pháp kia sợi tàn hồn kia sau." Nhưng là ta đang cho tiểu người lùn kiểm

tra thời điểm, trừ nguyên thần không yên trở ra, cũng không có phát hiện hồn phách thiếu sót vấn đề, "Nguyên bản ta cho là tàn hồn kia là tại tiểu người lùn đầu thai trước lưu lại, luân hồi chỉ lực lại chữa trị tiểu người lùn hồn phách, cho nên đây chẳng qua là năng kiếp trước tàn hồn, nhưng là..."

"Nếu như hồn phách hoàn chỉnh, tàn hồn theo lý tiêu tan." Bạch Trạch tiếp lời.

"Không sai." Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Kỳ quái chính là tàn hồn kia tồn tại không phải là một ngày hay hai ngày rồi, vậy thì chứng minh đó cũng không phải là năng đầu thai trước. Có thể tiểu người lùn trước hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, mãi đến bị Quỷ Tiên âm khí gây thương tích. Sau đó Thẩm Huỳnh nhắc nhở ta đầu bếp tại trường bên trong thời điểm, cũng đã gặp qua Quỷ Tiên âm khí, cho nên ta thuận tiện kiểm tra một chút, phát hiện mặc dù không rõ lộ vẻ, nhưng nguyên thần của hắn quả thật cũng có rối loạn khuynh hướng."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Tra Rõ Nguyên Do

Nghệ Thanh sững sờ, theo bản năng thấy bên trong một lần nguyên thần của mình, sắc mặt trong nháy mắt liếc bạch, "Ta cho là là bởi vì ta thân thể này nguyên nhân, cho nên mới..."

"Vừa vặn ngược lại!" Cô Nguyệt trầm giọng nói, "Là bởi vì ngươi hồn phách không hoàn toàn, cho nên ngươi thân thể này mới vẫn là cái bộ dáng này."

"..." Nghệ Thanh vận lên chân mây, sắc mặt trầm hơn rồi.

"Sau đó chính là Bạch Trạch..."

"Ta?" Bạch Trạch sững sờ một chút.

"Ngươi ngày đó cùng Thiên Nguyệt đánh nhau thời điểm, chúng ta ngay ở bên cạnh." Cô Nguyệt chỉ chỉ bên cạnh một cái nào đó ăn hàng, "Là nàng nhìn ra ngươi có vấn đề, cho nên chúng ta mới quyết định trở lại với ngươi Bạch Vân Sơn."

"Thẩm..." Bạch Trạch đẩy lồng ảm áp, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Huỳnh, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, sắc mặt trong nháy mắt lại vượt xuống dưới, cả người đều tản ra một cỗ uy khuất khí tức, hồi lâu mới lên tiếng, "Nhưng là... Nguyên thần của ta lại không có vấn đề."

"Ngươi nguyên thần là không thành vấn đề, cái khác liền không nhất định."

Bạch Trạch sững sờ, ý gì?

"Dưới núi Bạch Vân trong hồ, có đêm không hết ma thú chứ?" Cô Nguyệt liếc một cái nào đó ăn hàng liếc mắt, "Ngày hôm qua ngươi không phải là mang Thẩm Huỳnh đi xem không? Những ma thú kia lúc trước chắc là không có chứ?"

"..." Lúc trước quả thật không có.

"Ngươi biết chúng nó là từ đâu tới?"

Bạch Trạch sững sờ, "Ta vậy... Không biết." Đã gần năm qua đột nhiên xuất hiện rồi.

"Ta nhớ được ban đầu ở Tam Thanh giới thời điểm, ngươi tại Dịch gia gây người mấy vạn năm." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Toàn bộ Huyền Hải ma thú không có có một con dám lên bờ. Trở lại Thần giới thần lực của ngươi phải mạnh hơn mới đúng, vì sao lại có ma thú dám ở ngươi phủ đệ phụ cận xuất hiện? Hơn nữa còn tất cả đều là một chút không có linh trí ma thú cấp thấp?"

"Chuyện này..." Hắn chưa từng nghĩ cái vấn đề này, khi đó chỉ muốn trước nuôi, đến lúc đó Thẩm Huỳnh qua tới nhất định sẽ cao hứng kia mà.

"Giải thích duy nhất chính là, hồn phách của ngươi cũng xuất hiện vấn đề, ảnh hưởng đến thực lực của ngươi, chẳng qua là khả năng ảnh hưởng này rất nhỏ, ngươi căn bản không có chú ý tới mà thôi." Cô Nguyệt rút cho mình ly trà, nhấp một hớp mới tiếp tục nói, "Ngươi là Thần tộc, có linh trí ma thú tự nhiên biết sự lợi hại của ngươi không dám đến gần. Mà ma thú cấp thấp chỉ có thể bằng bản năng cảm ứng nguy hiểm, căn bản không biết ngươi là ai." Bạch Linh Sơn vốn là thần lực đậm đà là tốt nhất tu luyện, Bạch Trạch hồn phách xuất hiện vấn đề, những thứ này không có linh trí ma thú không cảm ứng được nguy hiểm, tự nhiên chen chúc tới.

Bạch Trạch trầm mặc, vừa nói như vậy quả thật có khả năng. Cho nên ngày hôm qua Thẩm Huỳnh là lo lắng, mới cùng hắn cùng đi câu cá sao? Nhưng là nàng nói không có chút nào thích hắn, thương tâm. ینگ!

"Trưởng lão ý của ngài là nói, trên người ba người chúng ta đều bị rút lấy một tia tàn hồn, lại không cảm giác chút nào." Tuyên Đồng một mặt lo âu.

"Người quả thật thiếu hụt một tia tàn hồn, hơn nữa tia tàn hồn này chúng ta đã tìm được, chẳng qua là còn chưa nghĩ ra phương pháp để cho nó trở về. Nhưng Nghệ Thanh cùng Bạch Trạch chúng ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi." Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, "Tàn hồn cùng hoàn chỉnh ba hồn bảy vía bất đồng, chúng ta cũng không có cách nào nhìn hồn phách có phải hay không là hoàn chỉnh."

"Ta có biện pháp." Bạch Trạch đột nhiên nói.

Mọi người sững sờ, đều là tả quay đầu nhìn sang.

Bạch Trạch trong tay chuyển một cái, nhất thời một mặt bàn tay đại gương đồng liền xuất hiện tại trên tay, "Đây là Liễn Thế Kính, ta ban sinh pháp khí, thông qua này kính có thể nhìn thấy người kiếp trước và kiếp này, nhưng cũng cần linh hồn hoàn chỉnh mới được, nếu không phải là hoàn toàn hồn phách, trong kính là không nhìn thấy hình ảnh." Cho nên mới vừa dễ dàng kiểm chứng có hay không ít đi tàn hồn.

Cô Nguyệt hai mắt tỏa sáng, lập tức đem đầu bếp theo trên băng ghế ôm xuống, "Cái kia vội vàng nhìn một chút."

Nghệ Thanh một cái không có chú ý liền bị ôm lấy chen đến trước gương, cùng Bạch Trạch khoảng cách gần lẫn nhau trừng mắt một cái, lúc này mới nhìn về phía cái kia cái gương.

Bạch Trạch trực tiếp đánh thức trên tay Liễn Thế Kính, chỉ thấy trên mặt kiếng một trận bạch quang thoáng qua, bên trong lại một mảnh trắng xóa, chỉ có Ngưu ba ba một người cái bóng ngược, trong tay vẫn là không.

Trong lúc nhất thời sắc mặt của ba người đều là trầm xuống, quả nhiên bọn họ đoán được một chút cũng không sai, Bạch Trạch cùng đầu bếp hồn phách đều xảy ra vấn đề.

"Ba người chúng ta đều cùng Quý Tiên tiếp xúc qua, nhất định là cùng một người gây nên." Tuyên Đồng một mặt lo âu, "Chẳng qua là hấn vì sao phải rút ra ba người chúng ta tàn hồn?" Tàn hồn không giống hoàn chỉnh nhất Hồn nhất Phách, ít đi đối với thân thể sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, ngày giờ lâu cũng sẽ tự động khôi phục.

"Cũng không nhất định là ba cái." Một mực không lên tiếng Thẩm Huỳnh, đột nhiên mở miệng nói, "Cùng Quý Tiên có tiếp xúc qua qua, cũng có người khác a."

Mọi người sững sờ, còn bị Cô Nguyệt xách trong tay Nghệ Thanh phản ứng đầu tiên, đột nhiên tròn to hai mắt, "Cái kia hai cái đùa giỡn tinh!" Hấn sầm mặt lại, thoáng qua một tia háo sắc, liền vội vàng nhìn về phía trước bàn người, "Sự phụ..."

"Đi thôi!" Thẩm Huỳnh vỗ mông một cái đứng lên, "Ta ăn no." Com sáng.

Ba người liếc nhau một cái, xoay người liền bắt đầu ngự kiếm, Bạch Trạch cùng Tuyên Đồng không thể làm gì khác hơn là một mặt mòng bức đi theo.

"Cô Nguyệt trưởng lão, ai là đùa giỡn tinh?" Tuyên Đồng không nhịn được hỏi.

"Đầu bếp tiện nghi cha mẹ."

"..."

Nghệ Thanh trưởng lão tổ tiên nguyên lai là họ đùa giỡn sao? Thần tộc không phải là có tộc tính sao? Chưa từng nghe qua họ đùa giỡn a!

(◕_◕)

Thẩm Huỳnh nói không không khả năng, nếu như nói tiểu người lùn bọn họ là bởi vì cùng Quý Tiên có tiếp xúc qua, cho nên mới thiếu một tia tàn hồn mà nói, cái kia Phượng Tam cái này còn giao qua Quý Tiên bằng hữu người, không thể nghi ngờ cũng có thể tiếp xúc qua. Hấn cùng Trữ Minh quen nhau, đi qua không chỉ một lần Minh giới.

Còn có Long Trần, tuy nói nàng chưa bao giờ gặp Quý Tiên, nhưng nàng trông coi trứng rồng nhiều năm như vậy, liền trong trứng có âm khí đều không có phát hiện, như thế nếu thật bị Quý Tiên rút đi tàn hồn, nàng hấn là cũng không biết.

Sự thật chứng minh bọn họ cũng không có suy nghĩ nhiều, Phượng Tam cùng Long Trần tại trong Liễn Thế Kính của Bạch Trạch, nửa cái cái bóng đều chưa từng xuất hiện.

"Tại sao có thể như vậy?" Long Trần một mặt mờ mịt, lấy hấn cùng Phượng Tam tu vi, làm sao có thể sẽ có người có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi hồn phách của bọn họ, cho dù là tàn hồn.

"Theo ta được biết, Quý Tiên tu vi mặc dù người người đều rất mạnh, bình thường Thần tộc đều không phải là đối thủ của bọn họ. Vốn lấy ta cùng Tiểu Trần tu vi, chiến ngang tay đến là có thể." Phượng Tam cũng trầm giọng nói, "Bất quá phải nói vượt qua chúng ta rất nhiều, cũng có thể lấy đi chúng ta một tia tàn hồn Quý Tiên, tuyệt đối là không có, vì sao chúng ta vậy..."

Hấn một mặt không hiểu, nếu không phải là Nghệ Thanh cái này cùng sự phụ chạy con trai, đột nhiên trở lại nói chuyện này, bọn họ thậm chí đều không

biết mình thiếu một tia tàn hồn.

"Các người cũng không đoán được là ai làm sao?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi.

Hai người liếc nhau một cái, đồng loạt lắc đầu một cái, sắc mặt trầm một cái, "Không biết, huống chi đối phương muốn như vậy một tia tàn hồn thì có ích lợi gì?"

"Các người có biện pháp tìm được chính mình tàn hồn sao?" Cô Nguyệt nói, dù sao bọn họ là Thần tộc.

Hai người lắc đầu một cái, "Tàn hồn không giống với ba hồn bảy vía, chúng ta liền thiếu một tia tàn hồn đều không có phát hiện, lại làm sao có thể cảm ứng được vị trí của nó."

"Bất quá, đến là có thể tìm người hỏi một chút, đối phương muốn tàn hồn này tác dụng gì." Phượng Tam đột nhiên nói.

Mọi người sững sờ, một bên Bạch Trạch đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Người nói là Hồng Vũ?"

"Không sai!" Phượng ba gật đầu một cái, "Hồng Vũ Thần Tôn là Thần giới xa xưa nhất thần, như ai đối với hồn phách sự việc hiểu rõ nhất mà nói, có lẽ cũng chỉ có hắn."

Long Trần cũng phản ứng lại, "Cái kia chúng ta lập tức lên đường đi Linh Đài Sơn." Vừa nói xong muốn xoay người, trong điện không khí lại đột nhiên một trận vận vẹo, giống như là không gian bị người trực tiếp xé ra, một cái thân ảnh màu đen đột nhiên phá vỡ hư không xuất hiện tại trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Diên Cuồng Phong Nương

"Phượng huynh, có cái việc gấp xin người chớ sẽ giúp ta." Người phá vỡ hư không lại là Trữ Minh, hơn nữa còn một mặt đáng vẻ vội vàng nhìn về phía Phượng Tam.

"Trữ huynh? Người đây là..." Phượng Tam sững sờ, cũng không nghĩ tới hắn lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn là lấy loại phương thức này. Phá vỡ hư không mặc dù ngay lập tức vận dậm, nhưng tiêu hao rất nhiều từ phí là sinh tử một đường, nếu không sẽ không có Quỷ Tiên tùy tiện vận dụng.

Trữ Minh nhưng là một mặt vội vàng, "Phượng huynh, dám hỏi lần trước vào Minh giới cái kia ba vị, hiện tại Hà..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, lúc này mới nhìn thấy liền đứng ở bên cạnh Thẩm Huỳnh một nhóm, nhất thời trong mắt sáng lên, lập tức quay đầu ôm quyền nói, "Thật tốt rồi, các vị đều ở chỗ này. Phong nương... Phong nương xảy ra chuyện rồi."

"Nàng thế nào?" Cô Nguyệt cả kinh, tiến lên một bước hỏi.

"Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hồn phách của nàng đột nhiên cực không ổn định." Trữ Minh một mặt vội vàng, ánh mắt tìm tòi một vòng mới dừng ở trên người Thẩm Huỳnh, "Xin vị này thượng thần mau cứu Phong nương." Lần trước phá trận hắn liền chú ý tới, vị này họ Thẩm thượng thần tu vi định không giống nhìn từ bề ngoài như vậy. Nếu người nào có thể cứu Phong nương cũng chỉ có bọn họ. Hắn cũng là không còn phương pháp, mới sẽ tìm tới nơi này.

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt liếc nhau một cái, quyết định hay là đi nhìn một chút. Dù sao bọn họ thiếu một tia tàn hồn chuyện, phỏng chừng cũng cùng Phong nương có liên quan.

"Mấy người chúng ta trước đi xem một chút Phong nương tình huống." Cô Nguyệt nhìn về phía Phượng Tam cùng Long Trần sắp xếp nói, "Phiền toái hai vị thần tôn, đi trước Linh Đài Sơn hỏi một chút tàn hồn chuyện."

Hai người có chút bận tâm quét mấy người liếc mắt, "Nhưng là các người..." Phượng Tam một mặt mờ mịt, không hiểu hắn tới nơi này vì sao không phải là tìm hắn trợ giúp, mà là tìm con vị kia thoát nhìn cũng rất yếu sư phụ. Mới vừa muốn mở miệng ngăn cản, lại bị Long Trần trừng mắt một cái, lại nuốt xuống.

"Đa tạ các vị." Thấy bọn họ đồng ý, Trữ Minh vội vàng nói tạ, mang theo chút ít vội vàng dẫn mấy người vượt qua vùng hư không đó.

Mấy người chỉ cảm thấy trước mắt nhất thời tối sầm lại, sau một khắc đã đến bên trong Minh giới, bốn phía quỷ khí âm trầm, khắp nơi đều là du hồn, trước mắt là một tòa xa lạ cung điện, bốn phía đều là nồng đậm âm khí vây quanh, rất hiển nhiên là Trữ Minh nơi ở.

Chẳng qua là nguyên bản coi như cao lớn cung điện lúc này lại sụp một nửa, bên trong thỉnh thoảng truyền tới từng đạo sắc bén tiếng kêu chói tai, bên trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy trận pháp hồng quang.

"Phong nương đang ở bên trong." Trữ Minh gấp giọng nói, dẫn mọi người bay vào.

Mấy người lúc này mới nhìn thấy, trong điện hũy đến càng thêm lợi hại, khắp nơi đều là tàn tường tường đổ, chẳng qua là tại vị trí trung tâm nhất sáng một cái cấm cố trận pháp. Mà trong trận người chính là Phong nương, nàng lại khôi phục cái kia điện cuồng bộ dáng, công kích vậy khôn lường trận pháp, cặp mắt đỏ ngầu, sắc mặt dữ tợn hết sức thống khổ.

]

Máu chốt là trong trận Phong nương có chín cái, cũng thỉnh thoảng truyền tới một tiếng tiếp theo một tiếng hoặc oán hoặc hận hoặc giận tiếng kêu, đánh vào trận pháp lực đạo một cái so với một cái trọng, trận pháp đã có sụp đổ khuynh hướng.

"Phong nương!" Trữ Minh cả kinh, lập tức tiến lên kết ấn ổn định trận pháp.

"Nàng bị phân hồn rồi!" Cô Nguyệt một mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Trữ Minh, "Chuyện gì xảy ra?" Lẽ ra giữa hồn phách hẳn là lẫn nhau dẫn dắt, chỉ cần không ở trong Phân Hồn Trận chắc là tụ hợp mới là, vì sao Phong nương lại có loại càng ngày càng tán khuynh hướng.

"Ta cũng không biết, nàng đột nhiên thì trở thành như vậy. Vô luận ta làm gì, hồn phách của nàng thì là không thể tụ hợp, ta chỉ có thể trước đem nàng vây ở chỗ này." Trữ Minh một bên bày trận một bên giải thích, nhờ giúp đỡ như là nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Ta cũng là không có cách nào mới có thể đi trước phiên toái các vị, lần trước các người đều có thể hủy diệt Phân Hồn Trận. Lúc này có thể hay không nhìn ra Phong nương kết quả đã xảy ra chuyện gì?"

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, "Chúng ta cũng không nhìn ra nàng tình huống gì." Phong nương cùng đầu bếp bọn họ bất đồng, nàng thiếu là chủ hồn, mà không phải là tàn hồn.

Trữ Minh một mặt thất vọng, càng thêm gấp gáp rồi.

Trong trận Phong nương công kích động tĩnh lại càng ngày càng yếu, cũng không biết có phải hay không một mối, vẫn là nàng phân tán hồn phách lại không chịu nổi như vậy gầy vò. Chẳng qua là cái kia từng đạo thể lương gào thét lại càng ngày càng vang, như là mang theo ngập trời hận ý cùng không cam lòng, chữ chữ đầm máu và nước mắt vang vọng ở nơi này u ám bên trong Minh giới.

"Ta hận, vì sao người muốn như thế đối với ta! Tại sao?"

"Bích Lạc Hoàng Tuyền, trọn đời gần nhau, ha ha ha ha ha ha... Tên lòng gât, tất cả đều là tên lòng gât!"

"Ta sẽ không chết, ta không chết! Cho dù trọn đời làm quỷ, không được siêu sinh, ta cũng muốn kéo người cùng nhau vĩnh viễn rớt Địa ngục!"

"Đại đạo vô tình, chém tình ngộ đạo, tất cả đều là gât người, trả mạng của ta tới, trả lại cho ta!"

Thanh âm kia càng thêm chói tai, một câu so với một câu lớn tiếng, mà Phong nương nguyên bản bán trong suốt hồn thể lên, đột nhiên xuất hiện một chút hắc khí, không giống là Quỷ Tiên âm khí, cũng không giống ma khí, trong đó mang theo ý giận ngút trời dường như muốn chìm diệt hết thảy như vậy.

"Oán khí!" Trữ Minh con mắt to tròn, một mặt không dám tin tưởng, "Chuyện này... Cái này làm sao có thể." Tuy nói phàm là có thể tu thành Quỷ Tiên người, khi còn sống đều là ngâm lấy cực lớn oán hận mà chết, nhưng nơi này là Minh giới, Minh giới Âm Hà sẽ mang đi quỷ hồn tất cả oán khí, để cho quỷ hồn sẽ không lâm vào trong điên cuồng, cho nên Quỷ Tiên sẽ không dễ dàng rời đi Minh giới. Có thể Phong nương đều đã phân hồn rồi, vì sao còn có thể sinh ra oán khí lớn như vậy.

Trữ Minh tròn to hai mắt, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt càng thêm trắng bệch, "Chẳng lẽ... Nàng vẫn là không bỏ được."

"Bên trong hồn phách thiếu một cái." Tuyên Đồng đột nhiên kinh ngạc nói.

Mọi người cả kinh, quay đầu té nhìn một cái, quả nhiên nguyên bản chín cái bóng người của Phong nương lúc này chỉ còn lại có tám cái, hơn nữa hồn phách trên người oán khí càng ngày càng nặng, không tới hồi lâu năm thân ảnh trên tất cả đều là đen ngòm oán khí, hơn nữa đang tại hướng trong tụ hợp, như là có cái gì lực lượng vô hình đang tại lôi kéo tựa như.

"Oán khí tụ hồn." Bạch Trạch một mặt kinh ngạc mở miệng, những thứ kia oán khí lại có thể tại tụ hợp nàng đã phân tán hồn phách.

"Không được, như vậy Phong nương sẽ bị oán khí cắn nuốt." Trên mặt Trữ Minh lo âu càng tăng lên, sốt ruột bóp mấy cái quyết, lại hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Đến lúc đó bên kia Phong nương phân tán hai hồn bày phách đã hoàn toàn dung hợp ở chung một chỗ, cái kia từng tiếng tức giận tiếng hô cũng dừng lại, Phong nương một thân thuần trường sam màu đen, sợi tóc sợi loạn phiêu ở cái đó khôn trong trận, trên mặt vẫn là treo hai đạo huyết lệ.

Nàng đột nhiên yên tĩnh lại, không còn mới vừa điên cuồng. Không biết có phải là ảo giác hay không, cặp kia đỏ ngầu trong mắt hồng quang, lại phẳng phát sáng lên mấy phần. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào bên này, đột nhiên liền toét miệng, hướng bên này lộ ra một cái âm trầm nụ cười.

"Phong nương..." Trữ Minh theo bản năng tiến lên một bước.

Phong nương mép nụ cười càng ngày càng lớn, khoe miệng đều ngoác đến mang tai, ánh mắt nổi lên dường như muốn cỡi vành mắt mà ra một tiếng quỷ dị tiếng cười đột nhiên truyền tới, "Ha ha ha a... Người cũng là đồng lõa, các người đều đáng chết. Dem mạng của ta trả lại cho ta có được hay không..

Tiểu sư đệ?"

"Ngươi... Nghĩ tới?" Trữ Minh mờ to mắt, cả người đều cứng lại.

Phong nương nhưng là vùng tay áo, đầy trời oán khí mang theo từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, hướng về Trữ Minh nhào tới, liền với bốn phía âm khí đều trong nháy mắt bị bức lui, mắt thấy liền muốn đem Trữ Minh cắn nuốt.

"Trữ Minh!" Cô Nguyệt cả kinh, trực tiếp một đạo kiếm khí đánh tới, đem Trữ Minh đẩy ra, cái này mới tránh thoát đạo kia oán khí, mặt đất một tiếng âm vang vang, nguyên bản là hủy đến không sai biệt lắm cung điện, hoàn toàn thành một vùng phế tích.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Hắc Thủ Sau Màn

Trữ Minh có chút chờ đợi từ dưới đất bò dậy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sốt ruột nhìn về phía trận pháp, "Phong nương, gió..." Trong trận pháp bóng người đã không thấy, kể cả những thứ kia oán khí cùng nhau, đột nhiên biến mất ở trong trận pháp.

"Chuyện này..." Hắc một mặt hết hoảng đứng ở bên trong trận pháp, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Phong nương sao lại đột nhiên đã biến mất? Nàng đi nơi nào?"

Nghệ Thanh nhíu mày một cái, lên kiểm tra trước qua một lần trên đất trận pháp, "Trận pháp này không phá, nàng hẳn không phải là phá trận mà ra."

"Nàng kia sẽ đi nơi nào?" Trữ Minh càng thêm cuống cuống, liền bóp mấy cái quyết tra tìm khí tức của đối phương, hồi lâu lại thất vọng buông xuống tay, "Ta tìm không được khí tức của nàng, hơn nữa trận này bên trong cũng không có cái khác trận pháp khởi động vết tích."

"Chẳng lẽ cũng là phá vỡ hư không?" Bạch Trạch nói.

"Không biết." Nghệ Thanh lắc đầu một cái, "Mới vừa không có thuật pháp chấn động."

Mọi người một mặt ngưng trọng, trận không có bề vừa không có cái khác trận pháp vết tích, người kia rốt cuộc là thế nào không thấy?

Trữ Minh một mặt tuyệt vọng, cả người như là bị quất đi tất cả khí lực ngồi sập xuống đất, "Nàng rốt cuộc đi nơi nào?"

"Giữa hồn phách tương ngộ lẫn nhau dẫn dắt chứ?" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Mọi người sững sờ, nhất thời phản ứng lại, "Kêu hồn chỉ thuật!"

"Phong nương bị mất chủ hồn..." Trữ Minh gấp nói gấp, "Ngươi nói là có người lợi dụng nàng chủ hồn, gọi đi hồn phách của nó? Nhưng là..." Hắc nghĩ lại, sắc mặt lại trầm xuống, "Ta mới vừa rõ ràng dùng trận pháp khôn trụ nàng, cõi đời này có dạng gì Chiêu hồn trận pháp, có thể chỉ bằng vào một cái chủ hồn, liền chiêu đi cái khác tất cả hồn phách đây?"

"Có a!" Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, "Các ngươi không phải thấy qua sao?"

Trữ Minh ngẩn ra, hồi lâu như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên trợn to hai mắt, cùng Cô Nguyệt miệng đồng thanh kinh hô, "Cái đó Bí cảnh trận!"

Ban đầu cái đó trận nhưng là bằng vào tiểu người lùn một tia tàn hồn, liền trực tiếp đem nàng cả người theo Tiên giới kéo đến Thần giới.

"Nàng tại phủ đệ mình!"

Trữ Minh phản ứng lại, trực tiếp xoay người liền hướng về bên phải phương hướng bay đi, Cô Nguyệt đám người liếc nhau một cái, cũng rồi rít gự kiếm mà lên.

"Sư..." Nghệ Thanh theo thói quen xoay người kéo Thẩm Huỳnh trên kiếm, đưa tay đến một nửa, cũng không biết nghĩ tới điều gì, thân hình cứng một cái, ánh mắt càng thêm phức tạp rồi.

Đến lúc đó Thẩm Huỳnh hoàn toàn không có chú ý tới trực tiếp đứng ở sau lưng đầu bếp, "Đi."

]

"Vâng, sư..." Không biết tại sao hắc đột nhiên liền không muốn nói ra phía sau chữ kia rồi, có chút quán quít nhìn Thẩm Huỳnh một cái, thấy nàng hoàn toàn không có phát hiện, lúc này mới đuổi theo.

Đến lúc đó Bạch Trạch nhìn một chút hai người, mi tâm nhất thời sụp xuống, mặt đầy ủy khuất.

Trữ Minh như là vô cùng cuồng cuồng bay cực nhanh, Cô Nguyệt nhíu mày một cái, quét bên người như là lâm vào cái gì khủng hoảng lớn, hoàn toàn mất hết ngày trước lãnh đạm bình tĩnh quân tử hình tượng Trữ Minh liếc mắt, trầm giọng nói, "Trữ đạo hữu, không cảm thấy hắn là theo chúng ta lần nữa giải thích một chút, quan hệ của người với Phong nương sao?"

Trước hắn nói Phong nương là sư muội hắn, hơn nữa xem ra quan hệ không phải là rất gần gũi bộ dáng. Nhưng hiện tại xem ra, cũng không giống như là chuyện như vậy.

Trữ Minh sắc mặt trắng nhợt, mang theo chút ít chột dạ nhìn hắn một cái. Hồi lâu nhắm hai mắt, mới thở dài một cái nói, "Không phải là ta cố ý lừa gạt các vị, chẳng qua là Phong nương nặng chấp niệm quá sâu, ta sợ nàng lại xảy ra ngoài ý muốn cho nên mới cố ý không đề cập tới chuyện trước kia. Nàng quả thật không phải là sư muội ta, mà là ta sư tỷ."

Trữ Minh thần sắc càng thêm phức tạp, "Nàng khi còn sống cùng ta bản là đồng môn, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Sau đó nàng trước ta một bước phi thăng thành tiên, đối đãi với ta phi thăng thời điểm, nàng đã bị gian nhân làm hại mà chết, ta là bởi vì nàng mới trở thành Quý Tiên. Chẳng qua là Quý Tiên là lấy tiêu hao hồn phách làm giá tu luyện, tu vi càng cao hồn thể càng yếu. Phong nương tu thành Quý Tiên sau mặc dù báo thù, nhưng oán hận trong lòng lại ngày càng sâu, tu luyện càng ngày càng cực đoan, ta lo lắng lại tiếp tục như thế, một ngày nào đó nàng sẽ hồn phi phách tán. Vốn định khuyên nàng cùng ta cùng nhau quên mất trước kia trọng nhập Luân Hồi, nhưng nàng nhưng từ đầu đến cuối không chịu."

Trữ Minh xiết chặt bên người tay, vẻ mặt càng thêm đau thương, "Sau đó nàng ngoài ý muốn đã mất đi chủ hồn, trước kia tận tâm, ta bản mong đợi có lẽ có thể dụ dỗ nàng trước đầu thai, lại từ từ tìm về chủ hồn, cũng hầu như so với hồn phi phách tán mạnh mẽ. Nhưng ta không nghĩ tới nàng oán niệm mạnh như vậy, coi như không còn chủ hồn cũng vẫn là nhớ lại chuyện lúc trước."

"Cô Nguyệt đạo hữu..." Trữ Minh vẻ mặt thành thật nói, "Quả thực xin lỗi, ta sợ ở trước mặt Phong nương nhắc lên từ trước quá nhiều, sẽ kích thích đến nàng. Cho nên trước mới không có nói tí gì ta cùng với giữa nàng chuyện. Nàng hiện tại hồn phách cực kỳ yếu ớt, tùy thời có hồn phi phách tán khả năng. Nếu lại không tiến nàng luân hồi, sợ rằng lại không đầu thai cơ hội."

Cô Nguyệt ý không rõ nhìn hắn một cái, không có lại tiếp tục hỏi, Trữ Minh bay nhanh hơn.

Phong nương phủ đệ cũng không xa, không tới mười phút, mọi người liền đã đến. Lúc này chỉ thấy phía trước một ánh đỏ, mảng lớn du hồn chính kinh hoàng thất thố chạy trốn tứ phía. Nguyên bản cung điện vị trí sáng lên mấy cái trận pháp, mơ hồ còn có thể nhìn thấy Bí cảnh cửa vào.

"Phong nương!" Trữ Minh kinh hô lên một tiếng, trực tiếp hướng về cái kia Bí cảnh cửa vào vọt vào.

"Trữ..." Cô Nguyệt mới vừa muốn ngăn cản, đã không còn kịp rồi.

Không thể làm gì khác hơn là quay đầu hướng những người khác nháy mắt, nhắc nhở mọi người bày trận pháp phòng ngự, lúc này mới đi vào theo.

Trong nhấp nháy mắt lớn hồng quang phủ đầy toàn bộ tầm mắt, vẫn là cái đó phủ đầy nặng nề trận pháp tiểu Bí cảnh, chẳng qua là này trong thời gian khắp nơi âm khí tàn phá, trước bị Thẩm Huỳnh hủy diệt trận pháp đã chữa trị, hơn nữa còn tiến hành rất nhiều sửa đổi. Phong nương liền bao vây trận pháp vị trí chính trung tâm, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, thân hình càng ngày càng nhạt, như là muốn tiêu tan.

Mà trận pháp phía trên chính bay một người, cả người bị hãm hại sắc âm khí bao quanh, không thấy rõ tướng mạo. Mơ hồ chỉ có thể nhìn ra nam tử thân hình.

"Chưong môn, là đuổi giết ta cái đó Quý Tiên!" Tuyên Đồng kinh hô thành tiếng.

Mọi người sắc mặt trầm xuống, người này rốt cuộc xuất hiện rồi, "Phía dưới trận pháp có thể phê hồn, mọi người chú ý chó tới quá gần." Cô Nguyệt mới vừa mở miệng cao giọng nhắc nhở, cũng đã không còn kịp rồi, trước một bước tiến vào Trữ Minh đã liều mạng vọt xuống.

"Phong nương!"

Không chờ rơi xuống đất, mấy đạo chói mắt hồng quang sáng lên, trực tiếp đánh vào trên người của hắn. Chỉ thấy hắn thân hình thoát một cái, trên người nhất thời xuất hiện trọng ảnh, mơ hồ có bị phản hồn khuynh hướng.

"Đầu bếp!" Cô Nguyệt lập tức quay đầu nhắc nhở một tiếng.

Sau một khắc, Nghệ Thanh đã hóa ra một đạo thần lực, quán lấy lại phương Trữ Minh, cứng rắn đem người kéo trở lại.

Bạch Trạch tiến lên một bước, bóp cái pháp quyết, mới đứng vững Trữ Minh sắp băng tán hồn phách.

Trữ Minh lại hoàn toàn không để ý thương thế của mình, xoay người nhìn về phía Phong nương phía trên cái đó chính đang khống chế trận pháp người, "Dừng tay! Người rốt cuộc là ai? Đã làm cái gì với Phong nương?"

Phía dưới bóng đen không trả lời, chẳng qua là càng thêm thúc giục trận pháp, bốn phía hồng quang sáng hơn, mang theo khí tức kinh người. Liền tại bên ngoài trận pháp tất cả mọi người là một trận thân hồn không yên, liên lui ra nhiều trạng.

Mọi người đều là trong lòng cả kinh, đây rốt cuộc là trận pháp gì, thậm chí ngay cả Thần tộc cũng không cách nào đến gần.

Cô Nguyệt trong bụng căng thẳng, nghĩ đến đầu bếp các nàng bị đoạt đi tàn hồn khả năng ở nơi này trong tay người, xoay người thì nhìn hướng những người bên cạnh, "Thẩm Huỳnh người..."

Vừa muốn để cho nàng động thủ, Thẩm Huỳnh lại tựa như phát hiện cái gì, quay đầu nhìn về phía Bạch Trạch nói, "Lông đoàn, Trần Hồn Châu có ích lợi gì?"

Bạch Trạch sững sốt một chút, theo bản năng trả lời, "Dĩ nhiên là ổn định thần hồn..."

"Là cái đó sao?" Nàng đột nhiên chỉ chỉ phía dưới.

Mọi người cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên tại cái bóng đen kia quanh thân, chính như ẩn như hiện vây quanh một hạt châu. Trước âm khí quá nồng bọn họ còn không có chú ý, lúc này nhìn một cái, hạt châu kia trên chính tán ra nhân nhật thần lực, chính là Trần Hồn Châu, có thể dùng thần lực khởi động trấn hồn tuyệt đối không phải là Quỷ Tiên.

Chẳng lẽ người này là...

"Thiên Nguyệt!" *4

Mấy người đồng thời kinh hô thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Hồn Không Kiềm Dung

Bóng đen kia một hồi, liền với bốn phía hồng quang đều như chậm chậm. Sau một khắc người kia quanh thân hắc khí giấu, từ từ chuyển đổi thành thần lực màu xanh lam nhật. Một tấm cùng Nguru ba ba mặt giống nhau như đúc nhất thời lộ ra.

"Vốn cho là các ngươi phải qua một trận mới phát hiện." Thiên Nguyệt lạnh lùng lên tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về bên này qua tới, như là hoàn toàn không muốn lại che giấu "Như vậy cũng được, liền cùng nhau trở thành trận này tế phẩm đi."

Nói xong hắn đột nhiên hướng về mọi người vung tay lên một cái, nhất thời sau lưng mấy người Bí cảnh cửa ra trong nháy mắt đóng, một cái cùng phía dưới giống nhau như đúc trận pháp xuất hiện tại bầu trời. Mấy người không chờ phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân thể nhất trọng, trong cơ thể khí tức không yên, liền ngự kiếm đều không cách nào bảo trì, trực tiếp theo trên không rớt xuống.

Trận pháp hồng quang càng tăng lên, đem bốn phía hoàn toàn ẩn thành hoàn toàn đó ngẫu, mọi người nhất thời chỉ cảm thấy trong cơ thể nguyên thần không yên, mơ hồ có phá thể mà ra khuynh hướng.

Bạch Trạch mạnh mẽ chống đỡ vài xuống một cái trận pháp, đem mọi người kéo vào bên trong, cái kia hồn phách tựa như đang bị cắt cảm giác mới chậm lại.

"Ngươi... Một mực đang (tại) ẩn giấu tu vi!" Bạch Trạch một bên chống đỡ trận pháp, một bên kinh ngạc nhìn về phía đối diện Thiên Nguyệt. Hắn cùng với đối chiến không dưới 100 lần, đối với tu vi của hắn rành rẽ nhất.

Thiên Nguyệt vẫn là cái đó nghiêm túc chính phái bộ dáng, "Không phải là ta che giấu tu vi, chẳng qua là bây giờ ta đã không phải là từ trước, còn phải nhờ có ngươi một tia tàn kia giúp đỡ."

"Quả nhiên là ngươi lấy đi mọi người tàn hồn!" Tuyên Đồng kinh hô lên một tiếng.

Thiên Nguyệt sắc mặt trầm hơn rồi, hít sâu một hơi nói, "Tin đồn Bạch Trạch nhất tộc, là duy nhất tự khai Thiên chi ban đầu truyền thừa đến nay Thần tộc, ẩn ở trong hỗn độn, là khai thiên ba thần xua đuổi quỷ hồn thần thú. Hồn phách cùng những người khác bất đồng, ta muốn khởi động trận này, cần phải lấy được ngươi tàn hồn."

"Ngươi cần tàn hồn của ta, chính là vì tăng trưởng tu vi?"

"Chỉ có đủ cường đại, mới có thể làm nghĩ đến làm sự việc. Chẳng qua là bây giờ... Còn chưa đủ!" Hắn nhíu mày một cái, như là quyết định cái gì quyết tâm, đột nhiên hướng về phương hướng của mọi người vung tay lên một cái.

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy một cỗ cực lớn hấp lực truyền tới, thân thể không bị khống chế bay ra ngoài, sau một khắc đã bị Thiên Nguyệt nắm ở trong tay.

"Nguru ba ba!"

"Cô Nguyệt!"

Mọi người cả kinh, Thiên Nguyệt cũng đã một chương đánh vào ngực của Cô Nguyệt, vận đủ mười thành công lực, mong muốn Cô Nguyệt hồn phách gắng gượng theo trong cơ thể kéo ra ngoài. Theo hồng quang lóe lên, hần đột nhiên một thu tay về.

Nhưng mà...

Không có phát sinh gì cả.

(◉_◉)

Đừng nói hồn phách, trên người Cô Nguyệt nửa cái bóng đều không có bay ra, hai người duy trì, quào một cái người, một cái bị bắt tư thế, mắt to nhìn mắt nhỏ.

Cô Nguyệt: "..."

Thiên Nguyệt: "..."

Mọi người: "..."

Tình cảnh một lần có chút lúng túng.

]

"Làm sao có thể?" Thiên Nguyệt một mặt không dám tin tưởng, trong tay hồng quang lại xuất hiện, lại thử một lần.

Trừ đem đối phương áo quần bắt rối loạn một chút bên ngoài, vẫn là không có bất kỳ phản ứng nào, liền Cô Nguyệt đều mang nghi hoặc nhìn bộ ngực mình.

"Ủ, xem ra linh hồn của các người hệ thống theo chúng ta không kiêm dung a!"

Đột nhiên một đạo rõ ràng giọng nữ ở bên tai vang lên.

Thiên Nguyệt rung một cái, đột nhiên quay đầu, lúc này mới phát hiện bên người không biết lúc nào đứng một cô gái, thoát nhìn có chút quen mắt, chính nhỏ hơi hít mắt nhìn lấy hần, rõ ràng là rất tùy tiện liếc mắt, hần lại phảng phất có cái gì áp lực cực lớn ừn ừn kéo đến mà tới.

"Người... Là ai?" Hần trong bụng trầm xuống, không kịp suy nghĩ nàng là lúc nào tới.

Đối phương lại đột nhiên cười một tiếng, chỉ trên tay hần nhân đạo, "Đây là ta Ngu ba ba!"

Nói lấy trong tay chuyển một cái, một cái liền xách ở hần cổ áo. Sau một khắc chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, trước mắt đột nhiên tối sầm.

Bịch một tiếng vang thật lớn, Thiên Nguyệt toàn bộ thân thể bay lên trời, sau đó hung hăng nện xuống đất, sau đó một tiếng tiếp theo một tiếng đập tiếng vang lên.

Trên đất trận pháp, trong nháy mắt từng khúc rạn nứt, không tới hồi lâu toàn bộ Bí cảnh trận pháp, toàn bộ sụp đổ, hồng quang trong nháy mắt dập tắt.

Cô Nguyệt lòng vẫn còn sợ hãi đứng lên, trợn mắt nhìn bên cạnh đánh chuột chủ tựa như người liếc mắt, trong lòng ngọn lửa chà xát nhô ra, "Em gái người, lần sau muốn cứu người có thể hay không nhanh lên một chút. Ta thiếu chút nữa thì bị quất hồn rồi!"

"Sẽ không đấy!" Thẩm Huỳnh ngừng tay, nhiều người như vậy đều thiếu một tia tàn hồn, liền Ngu ba ba cùng nàng không có. Cái này chứng minh bọn họ hồn, Thiên Nguyệt căn bản nhiếp bắt động.

Cô Nguyệt sững sờ, "Ý của người là, ngay từ đầu liền biết hần rút ra không ra hồn phách của ta, nhưng là một mực không có nói cho ta đi?"

"Ây..." Rất rõ ràng sao?"Không cần để ý loại chi tiết này nha!"

"Chi tiết em gái người a!"

凸 (↗ ▮ ↖)

"Bạch Trạch Thần Tôn!" Tuyên Đổng đột nhiên kinh hô lên một tiếng, "Chương môn."

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Trạch đột nhiên lác lư hai cái, như là đứng không vững ngồi xồm xuống, trên mặt huyết sắc mất hết, một mặt tái nhợt.

"Lông đoàn?"

"Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt liền vội vàng bước nhanh trở về, té tìm tòi kinh mạch của hắn, đột nhiên trợn to hai mắt, "Như thế nào nguyên thần bị tổn thương?" Mới vừa còn rất tốt.

"Phong nương!" Bên kia Trữ Minh cũng kinh hô lên một tiếng.

Trận pháp mặc dù đã phá hủy, nhưng Phong nương hồn phách lại vẫn là không có dừng lại tiêu tan, hồn thể ngược lại càng thêm trong suốt, thật giống như vừa đ-ng liền sẽ bể Trữ Minh một mặt cuống cuống.

"Ha ha ha ha ha..." Bên kia đã bị Thảm Huỳnh đánh tan toàn thân thần lực Thiên Nguyệt, đột nhiên phát ra một trận cười điên cuồng, "Bọn họ tàn hồn bị ta khống chế, ta chết, bọn họ cũng được không!"

Mọi người sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Đến lúc đó Bạch Trạch mang chút ít mừng rỡ quay đầu nhìn về phía còn giẫm đạp Thiên Nguyệt Thảm Huỳnh, ánh mắt sáng một cái, đề xuống nguyên thần xao động, "Ta không sao. Thảm... Ngươi là lo lắng ta sao? Ta... Thật ra thì có thể..."

"Thật ra thì có thể ngậm miệng!" Hắn lời còn chưa nói hết, Nghê Thanh sậm mặt lại chen đến giữa hai người, ngắt lời hắn, "Gia sư sẽ không thần lực, không muốn chết liền vội vàng điều tức!"

"Tàn hồn mà thôi, ta không sao. Thảm..."

"Nơi này chỉ có ta là Thần tộc, người khác không giúp được ngươi."

"Không cần ngươi giúp!"

"A, thần tôn không nên khách khí!"

Bạch Trạch: Đồ quý sứ chán ghét!

Nghê Thanh: Tiểu kỹ nữ!

Chi lạp lạp, trong không khí mơ hồ có từng trận điện quang thoáng qua.

Cô Nguyệt: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

Tuyên Đồng: "..."

Còn có thể cãi nhau, xem ra thật sự không có việc gì!

(_ , _)

"Phong nương!" Đến lúc đó Phong nương tình huống rất nát bét, Bạch Trạch chẳng qua là tàn hồn, mà Phong nương chính là chủ hồn. Thảm Huỳnh qua lại nhìn một chút hai người, nhất thời cũng không tiện tiếp tục động thủ rồi.

"Thiên Nguyệt, Phong nương cùng ngươi không thù không oán, ngươi tại sao phải làm như vậy?" Trữ Minh tức giận chất vấn.

Thiên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, "Quý Tiên vốn liền không nên tồn tại trên đời này! Ta đây là vì toàn bộ Thần giới."

"Ngươi..." Trữ Minh tức giận vô cùng, rõ ràng không tin nguyên nhân này, gọi ra vũ khí liền muốn tiến lên đoạt lại chủ hồn.

Trong lòng ngực của hắn đã lâm vào điên cuồng Phong nương lại đột nhiên xông ra ngoài. Nguyên bản gần như trong suốt thân thể, trong nháy mắt oán khí tăng mạnh, nồng nặc kia đến như muốn nở ra mực tối màu đen nhất thời lan tràn đến toàn bộ hồn thể, chảy máu lệ, cặp mắt nổi lên xông về trên đất Thiên Nguyệt.

"Biện Tích Thần, trả mạng của ta tới!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 269: Vô Tình Đại Đạo

Phong nương tốc độ cực nhanh, mang theo phảng phất có thể cắn nuốt hết thảy đậm đà oán khí, Thẩm Huỳnh đều theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Thiên Nguyệt trong nháy mắt bị nâng đ-ng bay ra ngoài, quanh thân oán khí thật giống như có thể ăn mòn hết thảy hần pháp y trực tiếp tan chảy, liền với nhục thân cũng có thể thấy ăn mòn mờ ra, sâu đủ thấy xương.

Đột nhiên trên người hần một vết kim quang thoáng qua, trong nháy mắt đem Phong nương bắn đi ra, chỉ thấy hần quanh thân xuất hiện một đóa Kim Liên hư ảnh, đem hần toàn bộ bao phủ ở bên trong, quanh thân oán khí cũng bị đuổi tản ra. Hần hít sâu một hơi, mang theo chút ít hoảng sợ nhìn lấy Phong nương.

"Người... Người là..." Trữ Minh như là nghĩ tới điều gì, một mặt không dám tin nhìn về phía đối diện Thiên Nguyệt.

Thiên Nguyệt lạnh rên một tiếng, tầm kia cùng Ngưu ba ba mặt giống nhau như đúc nhất thời bắt đầu thay đổi, từ từ cời ra nguy trang. Không tới chốc lát đã biến thành một cái khác bộ dáng.

"Thật sự là người!" Ánh mắt của Trữ Minh mờ lớn hơn, cả người tất cả giật mình, "Người... Người làm sao có thể?"

Bị bắn ra Phong nương lại như cũ chẳng ngó ngang gì tới nhào tới, "Biện Tích Thần, ta giết người, giết người..." Nàng đã hoàn toàn lâm vào điên cuồng, lần lượt bị kim quang văng ra, lại lại một lần nữa lần nhào tới, mỗi nhào một lần nàng hồn thể liền lãnh đạm một phần, trên người oán khí cũng liền nồng hơn, mắt thấy liền muốn bị oán khí hoàn toàn nuốt.

Trữ Minh lần nữa dùng thuật pháp ngăn cản nàng, mới ngăn cản nàng loại này hành động tự sát, ngừng đầu tràn đầy tức giận nhìn về phía người đối diện, "Biện Tích Thần! Không có lại còn sống!" Khó trách qua nhiều năm như vậy, Phong nương một mực không chịu đầu thai, nguyên lai cừu nhân căn bản là không có chết. Hơn nữa còn trở thành Thiên Nguyệt Thần Tôn.

"Đại đạo chưa thành, đương nhiên sẽ không chết!" Hần mang chút ít kiêng kỵ nhìn Thẩm Huỳnh một cái, lần nữa lui về phía sau một chút, "Phong nương chính là trở ngại lớn nhất trên đại đạo của ta."

"Trở ngại!" Trữ Minh trong tay căng thẳng, một mặt tức giận: "Biện Tích Thần người có còn hay không tâm? Nàng là vợ của người, đối với người một tấm chân tình, chưa bao giờ có một chút có lỗi với người! Có thể người lại là như thế nào đối với nàng? Vì tác thành người đại đạo, phế nàng tu vi, rút ra tận tiên cốt, để cho nàng niệm oán mà chết! Người đã đem nàng hại tới mức này, còn muốn làm gì?"

Trên mặt đối phương lại hoàn toàn không có nửa điểm áy náy, vẫn là cái kia một mặt bằng bộ dạng Tĩnh, "Muốn thành đại đạo, có chút hy sinh không thể tránh được."

"Người..."

"Trữ Minh!" Biện Tích Thần ánh mắt trầm xuống, lạnh rên một tiếng nói, "Người chớ quên, năm đó nhắc nhở ta vô tình đạo mới có thể tu thành nhân thần chuyện, là người nói cho ta biết."

Trữ Minh thân hình rung một cái, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, trong mắt nhất thời thoáng qua đông đảo tâm tình, "Ta... Ta không nghĩ tới người thật sự sẽ, ta chẳng qua là..."

]

"Chỉ là vì lấy được Phong nương?" Biện Tích Thần ngắt lời hần, trong mắt tràn đầy châm chọc ý, "Người từ nhỏ liền thích nàng, năm đó người giao cho ta vô tình đạo tâm pháp, ta liền đã biết mục đích của người, không phải là để cho Phong nương đối với ta chết tâm. Bây giờ các người cùng đã là Quý Tiên, cũng coi là ta thành toàn người nhiều năm như vậy tâm nguyện."

"Im miệng!" Trữ Minh rống to lên tiếng, trên mặt lại là hối tiếc vừa tức giận, kiểm trong tay nhắm thẳng vào hướng người đối diện, "Năm đó ta quả thật có tư tâm, nhưng là ta không nghĩ tới, người thật sự sẽ..." Hần như là không nói được, toàn thân run rẩy mới cắn răng nói ra bốn chữ, "Giết vợ chứng đạo!"

Hần cái này lời vừa thốt ra, người ở chỗ này đều đồng loạt hít một hơi.

Cái máng! Lại một cái cận bã nam.

Nguyên lai Phong nương kiếp trước là bị giết, hai người còn là vợ chồng?

Khó trách Phong nương mất chủ hồn còn sẽ sinh ra oán khí lớn như vậy. Biện Tích Thần về mặt lại như cũ không có nửa điểm chấn động, "Hừ! Đoạn tình tuyệt yêu là thành đại đạo máu chó, chỉ có giết vợ chứng đạo ta mới có thể thành thần, ta chưa bao giờ hối hận giết nàng."

"Biện, Tích, Thần!" Trữ Minh càng thêm phần nộ.

"Người đừng quên rồi, Phong nương chết người cũng có phần!"

"..."

Trữ Minh toàn thân cứng đờ, sắc mặt trắng hơn, nhưng vẫn cũ nhìn chòng chọc vào người đối diện, "Ta quả thật thua Phong nương rất nhiều, cho nên ta mới có thể đạo thiên thành làm Quý Tiên, chỉ vì tìm người báo thù!"

Nói xong hần gọi ra vũ khí, trực tiếp liền hướng về đối diện vọt tới, "Đem Phong nương chủ hồn trả lại!"

Biện Tích Thần lại như là một chút đều không để hần vào trong mắt, chớp liên tục tránh cũng không có. Trữ Minh còn chưa đến gần đối phương, liền trực tiếp bị quanh người hần Kim Liên cho bắn đi ra, hồn thể cũng có băng tán khuynh hướng.

Cô Nguyệt nhìn một chút trên đất Trữ Minh, trong nháy mắt đối với hai người đều không có cảm tình gì. Mặc dù sớm biết Trữ Minh có chút giấu giếm, không nghĩ tới nguyên lai là loại sự tình này. Kiếp trước hần vì lấy được người yêu, dẫn dụ người khác tu luyện vô tình đạo. Kết quả Biện Tích Thần lại trực tiếp giết vợ chứng đạo, thật là một cái so với một cái cận bã.

Chẳng qua là đáng thương Phong nương, khi còn sống bị chồng giết chết, sau khi chết thật vất vả tu thành Quỷ Tiên, lại bị rút đi chủ hồn. Biện Tích Thần mặc dù có thể thuận lợi trở thành thần tôn, phỏng chừng cũng cùng Phong nương chủ hồn có liên quan. Chẳng qua là không biết hần vì sao phải nguy trang thành bộ dáng của hần? Trùng hợp sao?

Cô Nguyệt nhìn một chút người trên không, bất kể thế nào nói, lấy trước trở về Bạch Trạch bọn họ tàn hồn lại nói, "Thẩm Huỳnh."

Thẩm Huỳnh gật đầu thân hình lóe lên, tiếp theo một cái chớp mắt đã xuất hiện sau lưng của Biện Tích Thần, đưa tay liền hướng về hần bắt đi.

Biện Tích Thần cả kinh, lúc này đến lúc đó phản ứng nhanh, trực tiếp lui ra hơn mười thước. Ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên hội tụ lên cuối cùng một tia thần lực, xoay người một chương đánh đi ra ngoài.

Thẩm Huỳnh căn bản không có dự định tránh, lại thấy cái kia cỗ thần lực lướt qua hông của nàng bay chéo ra ngoài, thẳng đánh về phía hậu phương phương hướng phương hướng của Phong nương.

"Phong nương!" Trữ Minh cả kinh, trực tiếp liền nhào tới, nhưng vẫn là chậm một bước. Cái kia thần lực trực tiếp đánh trúng Phong nương, vậy khốn nàng trận pháp nhất thời tối đi xuống.

Tại ai đều không có phản ứng kịp thời điểm, Phong nương lần nữa vọt ra, toàn thân oán khí tăng mạnh, trực tiếp tràn hướng phương hướng của Biện Tích Thần, như là dùng hết toàn bộ khí lực hô lên một tiếng, "Biện, Tích, Thần."

"Phong nương không được!" Trữ Minh kinh hô thành tiếng, lại không còn kịp rồi, Phong nương đã bị khổng lồ oán khí nhấn chìm, nguyên bản mỏng như cánh ve một dạng hồn thể cũng đình một tiếng băng tán rồi, hóa thành điểm sáng biến mất ở đen ngòm oán khí bên trong.

"Phong... Nương..." Trữ Minh cả người như là đã mất đi ý thức ngã ngồi trên đất, mặt đầy tuyệt vọng.

Sau một khắc, lại chỉ thấy trên người Biện Tích Thần đột nhiên thần lực đại trướng, toàn thân tu vi yếu mất có thể thấy được bắt đầu căng vọt, toàn thân đều bị bao bọc tại thần lực màu xanh lam trong, liền với mới vừa bị Thẩm Huỳnh đánh tan thần lực cũng bắt đầu lần nữa tụ hợp. Hần mặt đầy đều là đạt được ước muốn hưng phấn, "Quả nhiên nàng mới là ta thành tựu đại đạo duy nhất trở ngại, chỉ có nàng biến mất rồi, ta mới có thể tu thành vô tình đạo, trở thành Thần giới duy nhất đích thực thần, ha ha ha ha ha..."

Hần vẻ mặt càng ngày càng hưng phấn, quanh thân thần lực cũng càng ngày càng đậm, đầy trời uy áp hướng về mọi người ùn ùn kéo đến mà tới, mọi người chỉ cảm thấy một trận khí huyết cuộn cuộn. Tu vi thấp nhất tiểu người lùn càng là trực tiếp nửa quỵ xuống, khắc ra một búng máu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 270: Trận Pháp Hiến Tế

"Tiểu người lùn!" Cô Nguyệt theo bản năng muốn đi đỡ, lại cảm giác ngực cũng là một hơi thờ, kinh mạch đều như muốn nứt ra tới.

"Biện Tích Thần, ngươi làm hại Phong nương hồn phi phách tán, ta muốn để cho ngươi đền mạng!" Trữ Minh cặp mắt đỏ ngầu, đột nhiên hướng về đối phương vọt tới, ôm lấy người, trực tiếp điều động toàn thân âm khí, đoàn đoàn bọc lại Biện Tích Thần.

"Hần muốn tự bộc lộ, chờ một chút!" Cô Nguyệt cả kinh, muốn ngăn cản đã không kịp. Sau một khắc một tiếng ầm vang nổ vang, toàn bộ Bí cảnh một trận đùng đưa, lực xung kích cực lớn truyền tới, nếu không phải là Nghệ Thanh kịp thời bày trận pháp phòng ngự, mấy người đều thiếu chút nữa bị cuốn vào, hiện trường đã một mảnh bụi đất tung bay.

"Hừ, ngu xuẩn!" Nhưng cho dù là tự bộc lộ lại như cũ không có thương tổn được Biện Tích Thần chút nào, hần chẳng qua là nhẹ nhàng phát đi bụi đất trên người, lạnh lùng quét trên đất những người khác liếc mắt, giống như tại quét nhìn một bầy kiến hôi "Ta đã tu thành chân thần, Tam giới trên dưới lại không người có thể ngăn trở ta."

"Thật sao?" Đột nhiên một đạo mang theo lãnh ý âm thanh ở bên tai vang lên.

Sau một khắc bịch một tiếng, bị thần lực bao quanh tựa như cái lam cầu, lơ lửng ở giữa không trung Biện Tích Thần, liền bị Thẩm Huỳnh một cước đạp

xuống. Rằm một cái nện xuống đất, trên người mọi người uy áp trong nháy mắt biến mất.

"Cái này là không thể nào!" Biện Tích Thần bò dậy, trợn to hai mắt, không dám tin nhìn lấy phía trên người, "Cái này là không thể nào... Ta đã là chân thần rồi, trừ phi là sáng thế tam đại cổ thần... Người làm sao có thể đến gần ta? Người rốt cuộc là ai?"

"Sáng thế cổ thần?" Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, suy nghĩ một chút mới trả lời, "Nếu không lần sau ta đánh bọn họ thử xem, lại nhìn một chút khác nhau ở chỗ nào!"

Biện Tích Thần mắt lườm một cái, theo bản năng muốn điều động toàn thân tu vi phản kháng, lại phát hiện mới vừa còn đậm đà tăng vọt thần lực, căn bản điều động không đứng lên, hơn nữa còn có mơ hồ khuynh hướng hư hỏng, "Chuyện gì xảy ra! Người làm cái gì?"

Đang định đi qua bỏ một cước Thẩm Huỳnh một hồi, nàng không làm gì a.

"Thần lực của ta..." Sắc mặt của Biện Tích Thần lại càng thêm hốt hoảng, quanh thân thần lực giống như là lũng một lỗ một dạng bắt đầu băng tán. Mới vừa còn tăng vọt tu vi, bắt đầu thẳng tắp hạ xuống, vô luận hắn làm sao ngăn cản đều hoàn toàn không có phản ứng, "không có khả năng... Ta rõ ràng tu thành vô tình đạo. Phong nương rõ ràng đã thần hồn câu diệt rồi, tại sao sẽ như vậy?" Hắn đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, khắp khuôn mặt là oán độc thần sắc, "Là Trữ Minh! Trữ Minh! Là hắn gạt ta, cái này vô tình đạo căn bản không thể tu thành chân thần."

"Vô tình đạo không thành vấn đề, có vấn đề là ngươi!"

Biện Tích Thần sửng sò, "Ngươi có ý gì?"

"Ai cho ngươi nào động, cho là giết vợ có thể chứng đạo?"

"Tuyệt tình đoạn yêu tài là vô tình đạo, ta không có làm sai!"

]

Thẩm Huỳnh lại không nhận được một cước đá tới, "Nào dài ở trên đầu ngươi, hữu tình vô tình cũng là ý nghĩ của ngươi. Ngươi là lý giải có vấn đề, vẫn là chỉ số thông minh có vấn đề, cho là giết yêu thích đối tượng liền có thể đoạn tình?"

"Ngươi..."

"Động tâm là ngươi, sinh tình cũng là ngươi. Ngươi muốn tuyệt tình đoạn yêu, tại sao trước không đem mình hiến, quan thế từ ngươi đánh rắm!"

"..."

"Nói cho cùng chẳng qua là ngươi không nỡ bỏ xuống tay với chính mình, cho nên cầm người khác khai đao mượn cớ mà thôi."

"Không phải là, không phải..."

"Giết vợ chứng đạo? Ngươi là đại đạo chuyên nghiệp đến sao? Thôi đi, đại đạo cho tới bây giờ liền không thiếu cô em, không cần thiết mệnh thể từ ngươi." "Ta không sai, không sai!"

"Lần sau tu đạo trước, đọc nhiều sách!" Nàng vẽ mặt thành thật đề nghị, "Nếu không cũng chỉ có thể tu thành một đại đội thể từ đều không buông tha cận kề cận."

"Im miệng! Im miệng!" Biện Tích Thần lớn tiếng phản bác, nhưng sắc mặt lại càng ngày càng tái nhợt, căn bản không cách nào ngăn cản trên người nhanh chóng mất đi thần lực, tu vi cũng tại cực nhanh hạ xuống, thậm chí không bằng tiêu thần tu vi, "Tu vi của ta... Tu vi của ta, không..."

"Đầu bếp qua tới xuống." Thẩm Huỳnh lười để ý hắn, hướng về người bên kia hướng hướng tay, chỉ trên mặt đất liễu mạng muốn ôm chặt cái gì, đã có chút ít người điên cuồng nói, "Tôi chiêu cái hồn, ta không biết."

"Chiêu hồn?" Nghệ Thanh ngẩn ra, nhưng vẫn là bốp cái pháp quyết đánh tới.

Hiện tại Biện Tích Thần căn bản không phản kháng được Nghệ Thanh thuật pháp, trong nháy mắt trên người hắn một đạo nữ tử hư ảnh liền bay ra, phù ở trước mặt mọi người.

"Phong nương!" Mấy người kinh hô thành tiếng, đây là Phong nương chủ hồn, không nghĩ tới thật đúng là tại trong thân thể hắn.

Có thể là nàng cái khác hồn phách đã tan hết nguyên nhân, Phong nương chủ hồn đã lâm vào ngủ say, chính nhắm hai mắt, khuôn mặt vô cùng tường hòa, hoàn toàn không giống trước máu me đầy mặt nước mắt bộ dáng.

Cô Nguyệt liền vội vàng bấm cái quyết, đem Phong nương chủ hồn thu vào. Mặc dù chỉ còn một luồng chủ hồn, nhưng chỉ cần bỏ vào Vong Xuyên Hà, một ngày nào đó luân hồi chi lực có thể chữa trị xong hồn phách của nàng.

Mà trên đất Biện Tích Thần, tại Phong nương chủ hồn rời thân thể trong nháy mắt, tu vi càng là cực nhanh hạ xuống, toàn thân thần lực màu xanh lam mất hết, trong chốc lát tu vi lại có thể so với Tuyên Đồng càng thêm không bằng.

Mọi người nhủu mày một cái, trong nháy mắt hiểu được hần tại sao phải Phong nương chủ hôn rồi. Như Thẩm Huỳnh mới vừa nói, bị giết thể chứng đạo, căn bản không có tu thành vô tình đạo. Khả năng còn ngoài ý muốn thành toàn Phong nương. Tại Phong nương chết một khắc kia, không thể nghĩ ngờ là đối với hần đoạn tình tuyệt yêu, cho nên nàng mới có thể tại Minh giới tu thành Quỷ Tiên.

Mà Biện Tích Thần có lẽ tại giết chết Phong nương trong nháy mắt, tu vi cũng quả thật tăng mạnh rồi. Nhưng theo thời gian qua đi, hần nhất định là phát hiện vấn đề, cho nên mới nghĩ hết biện pháp, đem Phong nương chủ hôn bao ở trong cơ thể. Trên người của hần tu vi là tới từ ở Phong nương đấy!

"Kỳ quái những người khác tàn hồn ở đâu?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi, hần liền thi mấy cái chiêu hồn pháp quyết, lại hoàn toàn không có cái khác tàn hồn cái bóng, trong cơ thể Biện Tích Thần chỉ có Phong nương chủ hôn.

"Ha ha ha a..." Biện Tích Thần đột nhiên cuồng tiếu lên, nhìn về phía ánh mắt của mấy người, tràn đầy đều là oán độc thần sắc, "Các ngươi cho là ta vài cái này Bí cảnh, liền chỉ vì giết chết Phong nương sao?"

"Ngươi có ý gì?" Cô Nguyệt đáy lòng trầm xuống.

"Liên coi như các ngươi đã lấy được Phong nương chủ hôn thì thế nào? Lập tức tất cả mọi người các ngươi đều phải giống như nàng vĩnh viễn không bao giờ siêu sinh!" Hần cười càng thêm liêu lĩnh, "Ta không thành được chân thân, các ngươi cũng phải cùng ta một khối chết!"

"Ngươi nói cái gì!" Mọi người cả kinh, lại thấy hần đột nhiên bấm cái quyết, sau một khắc thân hình của hần liền với hồn phách một khối, bắt đầu từng khúc rạn nứt, giống như thủy tinh như vậy vỡ vụn ra, biến mất trước mặt mọi người.

"Đây là... Hiện tế!" Bạch Trạch kinh hô thành tiếng.

Mọi người còn không phản ứng kịp, mặt đất đột nhiên một trận đùng đưa, toàn bộ Bí cảnh bắt đầu sụp đổ, mơ hồ còn truyền tới một tiếng so với một tiếng đại tiếng nổ, phía trên càng là xuyên qua từng trận hồng quang.

"Thế nào?"

"Là bên ngoài!" Cô Nguyệt ngẩng đầu nhìn, cao giọng nhắc nhở, "Cái này Bí cảnh muốn sụp, mau đi ra."

Mấy người rớt rít ngực kiếm mà lên, hướng về phía trên xông ra ngoài. Cơ hồ tại ra Bí cảnh trong nháy mắt, mấy người liền đưa thân vào đầy trời hồng quang chính giữa, khắp nơi là màu đỏ trận pháp ánh sáng, giống như từng đạo chùm tia sáng xông thẳng lên trên phương bầu trời đen nhánh, như là miễn cưỡng đem bầu trời cắt rời.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Diệt Giới Chi Trận

"Mới vừa Biện Tích Thần dùng hồn phách hiện tế, nhất định là khởi động trận pháp gì!" Bạch Trạch cao giọng nhắc nhở, ra hiệu mọi người xông lên ra mảnh này hồng quang.

Mọi người không chần chờ, ngực kiếm cách xa những trận pháp này hồng quang, quay đầu té nhìn một cái, chỉ thấy hào quang màu đỏ kia, chính vô hạn hướng về bốn phía lan tràn, phẳng phát mạng nhện trải rộng toàn bộ đại địa, hơn nữa từng đạo xông thẳng vân tiêu, trong nháy mắt liền đem toàn bộ Minh giới ánh thành hoàn toàn đỏ ngầu.

Mặt đất đùng đưa càng ngày càng rõ ràng, bốn phía càng là vang lên từng trận thê lương Devil May Cry âm thanh, nhiều tiếng sắc bén đến tựa như muốn xuyên thủng màng nhĩ như vậy. Nguyên bản khắp nơi dờn dờn du hồn môn, như là bị gấp phải cái gì thống khổ cực lớn như vậy, bắt đầu điên cuồng bốn phía chạy trốn.

"Bên kia có rất nhiều người khí tức." Nghệ Thanh đột nhiên chỉ bên phải phía trước nói, "Ngay tại hai giới tương giao vị trí."

Mọi người hai mắt nhìn nhau một cái, "Đi!"

Quay đầu nhìn về ra phương hướng của Minh giới bay đi, nguyên bản yêu cầu nửa canh giờ đường xá, bọn họ lại chỉ bay không tới mười phút liền đến hai giới phân giới địa phương. Không phải là tốc độ của bọn họ nhanh, mà là... Minh giới thật giống như rút nhỏ.

Σ(°°)

Chỉ thấy trước mắt một mảnh bạch quang, phân giới chỗ một đạo bán trong suốt bức tường ánh sáng ngăn cản ở giữa không trung, đem Minh giới Phong đến sát sao, phía trên sáng vô số xem không hiểu trận pháp, hơn nữa cùng trong Minh giới không chỗ nào không có mặt hồng quang đ-ng vào nhau, như là có lực lượng gì tại nắm kéo cái đó bức tường ánh sáng chính chậm rãi hướng về phương hướng của Minh giới di chuyển.

Mỗi di chuyển một phần, trong Minh giới hắc ám liền biến mất một phần, Thần giới phạm vi cũng mở rộng một phần, thoát nhìn giống như là Minh giới đang bị cắn nuốt hết. Cái kia bức tường ánh sáng không biết là cái gì, Minh giới du hồn phạm là dính đến một chút, hồn thể liền bắt đầu băng tán, phát ra từng tiếng cực kỳ thống khổ tiếng kêu thảm thiết.

Kính người hơn chính là, cái kia bức tường ánh sáng phía sau, chính rậm rạp chằng chịt đứng yên đếm không hết các tộc Thần tộc, động tác nhất trí kết ấn, tựa như đang toàn lực thúc đẩy trước mặt bức tường ánh sáng, cắn nuốt hết Minh giới trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

"Đó là... Đùa giỡn tính?" Nghê Thanh sững sờ, có chút ngăn người nhìn lấy đội ngũ phía trước nhất hai người.

"Phượng Tam, Long Trần!" Cô Nguyệt cũng lên trước một bước, lớn tiếng nói, "Các ngươi đây là làm cái gì? Đây là cái gì trận?"

Người đối diện lại không trả lời, giống như là hoàn toàn không nhìn thấy tiếng hô của bọn hắn một dạng, chẳng qua là vẻ mặt đờ đẫn kết ấn cầm trận.

"Thần hồn của bọn hắn bị người khống chế được, đã cùng trận này nối liền thành một thể, căn bản không nghe được chúng ta mà nói." Bạch Trạch sầm mặt lại, giải thích, "Những người khác hẳn là cũng giống vậy."

Mọi người đáy lòng run lên, không dám tin quét một vòng bên ngoài trận pháp đếm không hết bóng người, nơi này ít nhất có mấy vạn người đi, người nào có thể đồng thời khống chế nhiều người như vậy, hơn nữa còn đều là Thần tộc?

"Bọn họ đều là Thần tộc, làm sao có thể..." Cô Nguyệt lời đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên tròn to hai mắt, cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, miệng đồng thanh kinh hô thành tiếng.

"Tàn hồn!" *2

]

Mọi người sắc mặt trắng nhợt, vốn cho là đã mất đi tàn hồn chỉ có mấy người bọn hắn, bây giờ nhìn lại, bên ngoài cái kia rậm rạp chằng chịt bóng người tất cả đều là ít đi tàn hồn, nói cách khác toàn bộ Thần giới nhiều hơn phân nửa người đều trúng chiêu.

Mịa nó, không thể không nói cái này sóng thao tác trâu bò a! Cái này đơn giản liền là hướng về phía hủy diệt Minh giới tới, có thể rút cuộc ai sẽ làm như vậy?

Cô Nguyệt quay đầu liền đem Nghê Thanh kéo trở lại, trầm giọng giao phó nói, "Đầu bếp, Bạch Trạch, hai người các ngươi cách trận pháp xa một chút." Cái kia bức tường ánh sáng đẩy gần tốc độ càng lúc càng nhanh, mang theo hủy thiên diệt địa một dạng khí tức, không nghĩ ngờ chút nào bọn họ chỉ cần vừa đi-ng đến cái kia bức tường ánh sáng, cũng sẽ cùng những thứ kia du hồn một dạng, trực tiếp hồn phi phách tán.

Mấy người không thể không lui về, Cô Nguyệt sốt ruột quét một vòng đám người, "Nhất định phải vội vàng tìm ra khống chế người của bọn hắn, nếu không toàn bộ Minh giới đều xong rồi."

"Cô Nguyệt trưởng lão, mau nhìn!" Tuyên Đồng đột nhiên chỉ bên phải một chỗ lớn tiếng nói.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên phải phía trước không xa bên, bức tường ánh sáng trong đột nhiên phát ra một đạo bạch quang, trực tiếp phá vỡ Minh giới hắc ám, xông thẳng Minh giới chỗ sâu nhất mà đi, như là rạch ra một con đường. Mơ hồ có một cái thân ảnh màu trắng, thuận theo cái kia quang hướng về chỗ sâu chạy như bay.

"Đó phải là người chủ sự, đuổi theo!" Cô Nguyệt nhắc nhở một tiếng, xoay người ngự kiếm liền đuổi theo, những người khác không chần chờ rồi rít đuổi theo. Phía trước thân ảnh rất nhanh, cho dù mọi người đã đem hết toàn lực đuổi theo, lại như cũ chỉ có thể nhìn được một đạo tàn ảnh.

Cô Nguyệt khẽ cắn răng, đang muốn tăng thêm tốc độ đuổi theo.

"Ngưu ba ba!" Thẩm Huỳnh lại đột nhiên đưa tay từng thanh hắc lôi trở lại.

Cô Nguyệt thiếu chút nữa theo trên thân kiếm một đầu ngã xuống đi xuống, "Thẩm Huỳnh ngươi..."

"Có sông!" Nàng nhắc nhở một tiếng, thuận tiện còn xách ở đang muốn bay qua Tuyên Đồng cùng Bạch Trạch.

Âm Hà!

Cô Nguyệt cả kinh, thiếu chút nữa đã quên rồi trong Minh giới còn có thứ này, nhìn một chút bên kia đã chỉ còn một cái điểm trắng người, càng thêm cuống cuống, "Chúng ta vòng qua..."

"Quá chậm!" Vừa định để cho Thẩm Huỳnh dẫn bọn hắn đi vòng qua, nàng lại đột nhiên mở miệng.

Cô Nguyệt bắt đầu lo lắng, nhất thời có loại dự cảm bất tường, "Chờ một chút, Thẩm Huỳnh ngươi không biết..."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy cổ áo căng thẳng, trong nháy mắt cả người bị đất lấy hướng về phía trước bay vùn vụt, bên tai ong ong ong một trận gió vang, bốn phía chỉ còn lại đường cong dạng tàn ảnh, cùng với đồng dạng bị lôi kéo chạy như bay ba người chúng.

Bốn người: "..."

(◉_◉)

Chẳng qua là chớp mắt một cái, phía trước còn là một cái điểm trắng bóng người, càng ngày càng gần lộ đã xuất thân hình, chốc lát bọn họ chỉ cảm thấy bên tai ông dừng lại. Đã đậu ở cái đó bóng trắng trước mặt.

Đó là một cái bạch thân lão giả, mái đầu bạc trắng, liền với chòm râu cũng là hoa râm, bên mép như là theo thói quen ngậm lấy một nụ cười châm biếm, thoát nhìn giống như là một hòa ái lão gia gia trên mặt tìm không được một tia lệ khí, căn bản không giống như là một cái nghĩ hủy diệt toàn bộ Minh giới người.

"Là người!" Lão giả nhú mày một cái, thẳng tắp nhìn về phía đối diện Cô Nguyệt, ánh mắt không thấy hốt hoảng, nhưng là một mặt sáng tỏ bộ dáng. "Ta đo lường tính toán quả nhiên không sai, người chính là biến số lớn nhất."

"Người biết... Nôn ~~~~" Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, mặt liền biến sắc, di động với tốc độ cao hậu di chứng nhất thời bộc phát, quay đầu oa một tiếng phun ra ngoài, mặt đều ửng xanh rồi.

Hắn cái này vừa phun, như là mở ra cái gì chốt mở. Nghệ Thanh, Bạch Trạch cộng thêm tiểu người lùn ba người, cũng rồi rít quay đầu, xanh cả mặt bắt đầu ửng như điên lên, chiếu thức kia có gan đem dịch mặt đều phun ra khuyh hướng.

Trong lúc nhất thời, hiện trường chỉ còn lại đối lập đứng hai người, cùng với bốn cái khom người ỏi không ngừng người.

Thảm Huỳnh: "..."

Lão giả: "..."

Tình cảnh một lần, vô cùng lúng túng.

_ _

Hắn liền biết sẽ như vậy, Thảm Huỳnh cái này nha chạy cũng tặc nhanh! Cô Nguyệt liên tục cho chính mình bóp hết mấy cái thuật pháp, mới chậm xuống cái loại này cảm giác muốn ỏi, nhìn về phía người đối diện, "Người rốt cuộc là..."

Hắn lời còn chưa nói hết, cũng đã tỉnh lại Bạch Trạch lại trước hắn một bước kinh hô thành tiếng, "Hong Vũ Thần Tôn!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Khống Hồn Chi Thuật

Người kia lấy lại tinh thần, vẫn là phong đạm vân khinh một dạng hiền hòa dạng, hướng về Bạch Trạch cười một tiếng, "Bạch Trạch Thần Tôn, đã lâu không gặp!"

"Làm sao sẽ là người?" Bạch Trạch có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Hắn cùng với Hồng Vũ tương giao nhiều năm, đối phương một mực đều là như vậy đối với cái gì cũng không để ý, không tranh quyền thế hiền hòa dạng. Hắn tuy là Thần giới tu vi cao nhất người, nhưng ngay cả son thôn tính quái đều không đành lòng tổn thương. Thậm chí liên tự thân công pháp, đều có thể lấy ra cùng người cùng hưởng, "Hong Vũ người... Thật muốn hủy diệt Minh giới?"

Hồng Vũ nụ cười sâu sâu, một chút che giấu ý tứ cũng không có, "Đây là ta trọn đời mong muốn."

"Tại sao?" Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, muốn hủy diệt Minh giới người, lại có thể sẽ là hắn.

"Ta làm hết thảy đều là vì Tam giới chúng sinh."

"Chúng sinh? Nếu như không còn Minh giới, Tam giới sinh linh như thế nào luân hồi chuyển kiếp?"

"Ta chính là không muốn lại có luân hồi?"

Bạch Trạch cả kinh, "Người có ý gì?"

Hồng Vũ một mặt trấn định, ánh mắt trầm một cái, hồi lâu mới nói, "Bạch Trạch, ta với người bất đồng. Ta theo thời kỳ thượng cổ liền sống, nhìn bên người bạn bè thân thích, cái này tiếp theo cái kia cách ta mà đi. Vô luận khi còn sống là địch hay bạn, một khi trước luân hồi hết thấy tất cả liền tất cả giải

tán, chỉ có ta một mực giữ lấy. Tuy nói hờn phách vẫn là một dạng, nhưng bọn hán cũng cuối cùng không còn là nguyên bản người. Ta một mực đang (tại) muốn thế nào, mới có thể tìm về bọn họ."

Hắn than một tiếng, tựa như là nhớ ra cái gì đó chuyện cũ, ánh mắt thoảng qua một tia mờ mịt, "Thế gian này, vô luận là người cũng được, tiên cũng được, thần cũng tốt. Cho tới bây giờ liền không có cái gì chân chính lâu dài. Tiên không được, thần cũng không được. Chúng ta cuối cùng có một ngày đều sẽ vẫn lạc, cũng cuối cùng sẽ vào vào luân hồi trở thành những người khác."

Hắn ánh mắt trầm xuống, thẳng tắp nhìn về phía mọi người, "Tam giới sinh linh người người đều đeo đuổi bất tử, phạm nhân suy nghĩ phi thăng thành tiên, tiên nhân nghĩ tu thành nhân thân. Mà thần... Lại vẫn sẽ có ngã xuống. Nhóm đầu tiên Thượng cổ thần, chỉ nay cũng chỉ còn lại một mình ta mà thôi. Nhưng còn có người nhớ đến Thượng cổ Kỳ Lân, Huyền Vũ nhất tộc? Ta một mực đang nghĩ, rõ ràng chúng ta có vô hạn sinh mạng, vì sao cuối cùng vẫn là đi về phía đường cùng?"

Hắn đột nhiên cười một tiếng, vẫn là như vậy hiền hòa bộ dáng, toàn thân đều còn tản ra nhàn nhạt thần quang, "Sau đó, ta rút cuộc suy nghĩ minh bạch. Sờ dĩ trên đời này, không có chân chính bất tử, là bởi vì có luân hồi."

Bạch Trạch cả kinh, nhất thời hiểu được hắn đi vào Minh giới mục đích, "Người muốn hủy diệt Chuyển Kiếp Đài!"

"Không có luân hồi liền không thể chuyển kiếp." Hồng Vũ lại một chút cũng không sợ hắn biết đến bộ dáng, tiếp tục nói, "Chỉ nếu không có Minh giới, không có Chuyển Kiếp Đài. Cái kia Tam giới sinh linh liền sẽ không bị dẫn dắt vào luân hồi, cũng không có gì gọi là ra sống hay chết mất, đây mới thực sự là bất tử, Tam giới tất cả mọi người bất tử."

"Người..." Bạch Trạch tròn to hai mắt, "Người có biết không người trần pháp kia, sẽ giết chết bao nhiêu du hồn? Không còn Chuyển Kiếp Đài, bọn họ liền không thể lại đầu thai, vĩnh viễn biến mất ở trên đời này!"

Hồng Vũ trên mặt thoảng qua vẻ bất nhẫn, nhắm hai mắt mới nói, "Đây là hy sinh cần thiết."

Bạch Trạch lông mày lông căng thẳng, đến lúc đó Cô Nguyệt trực tiếp tiến lên một bước, gọi ra tiên kiếm, người này rõ ràng đã lâm vào chấp niệm trong căn bản không nghe vào lời của người khác, "Chúng ta sẽ không để cho người hủy diệt Minh giới."

]

Hồng Vũ quét mắt nhìn hắn một cái, lộ ra một cái ý không rõ ánh mắt, "Người quả nhiên là chuyện này biến số lớn nhất, cho dù ta để cho Biện Tích Thần hóa thành bộ dáng của người, ngu dốt nhắm Thiên đạo, người lại mãi cho tới Thần giới."

Cô Nguyệt sững sờ, "Người biết ta?" Hắn hần là không có gặp qua hắn mới được.

"Chẳng qua là đo lường tính toán đến người đã từng là ta trở ngại lớn nhất mà thôi." Hắn cười một tiếng, như là đã hoàn toàn không thèm để ý sự hiện hữu của hắn như vậy, "Chẳng qua là chuyện cho tới bây giờ, các người đã không ngăn cản được ta!"

Cô Nguyệt còn chưa đoán được ý tứ trong lời nói của hắn, hắn lại đột nhiên vung tay lên, nhất thời trên tay xuất hiện một cái quả cầu thủy tinh trong suốt, bên trong bạch quang lóe lên. Có uy áp to lớn gi ép tới.

Mọi người bị bức phải lui về phía sau một bước, hắn cũng đã xoay người bay về phía trước.

"Ngăn lại... Mịa nó! Bạch Trạch người làm gì?" Vừa muốn cản người, Bạch Trạch lại đột nhiên cảm kiếm xoay người, hướng hắn công kích qua tới. Hắn theo bản năng né tránh, đối phương lại công kích lần nữa tới, "Bạch Trạch người sẽ không thật tin lời của hắn đi, đầu bếp giúp..." Hắn vừa định kêu đầu bếp hỗ trợ, quay đầu nhìn lại lại đột nhiên tròn to hai mắt.

Chỉ thấy đầu bếp không biết cái gì cũng bấm kiếm, cũng không phải hỗ trợ, mà là trực tiếp hướng về bên người Thẩm Huỳnh đâm tới.

"Thẩm Huỳnh!""À?" Thẩm Huỳnh theo bản năng vừa né người, chỉ thấy kiếm trong tay đầu bếp trực tiếp theo bên người nàng lau rơi xuống, rơi trên mặt đất đập ra một cái hố to tới.

"Nghệ Thanh!" Cô Nguyệt không dám tin mờ to hai mắt, té nhìn một cái Bạch Trạch cùng Nghệ Thanh hai người, ánh mắt đờ đẫn như là mất tâm bộ dạng thần. Hắn trong nháy mắt nhớ lại Phượng Tam cùng Long Trần!

"Đệt, Thẩm Huỳnh bọn họ bị cái kia Hồng Vũ lừa đầu không chế." Cô Nguyệt phản ứng lại, một bên tránh né một bên cao giọng nhắc nhở, "Bạch Trạch cùng đầu bếp tàn hồn, trong tay hắn."

Thẩm Huỳnh như rồng mây một cái, xoay người nhìn về phía Hồng Vũ phương hướng, phát hiện hắn cũng không có đi xa, đứng tại cách đó không xa. Hướng về phía trước vung tay lên, nhất thời bốn phía hắc ám trong nháy mắt tản ra, như là mở ra cái gì, một đạo kim sắc quang phóng lên cao.

"Là Chuyển Kiếp Đài!" Cô Nguyệt cả kinh.

Thẩm Huỳnh xoay người mới vừa muốn xông tới, Nghệ Thanh lại thân hình lóe lên, lần nữa chắn trước mặt nàng.

Nàng sững sờ một chút, "Đầu bếp?"

"Bọn họ bị khống chế, không có có ý thức. Chỉ bằng tàn hồn bản năng công kích người!" Cô Nguyệt cao giọng nhắc nhở, "Hắn không nghe được người nói chuyện."

Quả nhiên Nghệ Thanh không trả lời, một cái pháp quyết đánh tới, định trụ Thẩm Huỳnh thân hình. Mặt không biểu tình vung tay lên, trong nháy mắt đầy trời mưa kiếm xuất hiện, hiện lên rừng mình Kiếm Phong, đồng loạt nhắm ngay nàng. Chính hắn phi thân lên, hướng nàng lần nữa đâm đi qua.

Thẩm Huỳnh nhất thời ngây dại, không biết có dám hay không ra tay.

Sau một khắc đầy trời mưa kiếm, đều là tả rơi xuống tới.

Cô Nguyệt sợ hết hồn, "Thẩm Huỳnh, tiểu..."

Lời còn chưa nói hết, theo một trận đình linh linh tiếng vang, đếm không hết tiên kiếm, toàn bộ đều rơi vào Thẩm Huỳnh... Chung quanh. Làm thành một cái kiếm vòng, đem nàng vòng ở bên trong.

Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy cần cổ nhất trọng, theo bản năng cúi xuống thân, ngay sau đó giữa môi nóng lên, có cái gì bịch bịch một cái in lên.

Ồ?

Cô Nguyệt: "..."

Tuyên Đồng: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

(◕_◕)

Đây là... Bản năng hành sự?

Thẩm Huỳnh hiếm thấy trong đầu hết một cái, mấu chốt một cái nào đó cân nhắc chân đứng ở trên chuôi kiếm mới ôm lấy cổ nàng người, rõ ràng không có cái gì hôn tiếp kinh nghiệm. Chẳng qua là dán vào môi cọ xát, sau đó lại không thỏa mãn liếm liếm, sau đó... Dán nàng nước miếng đầy mặt.

"..."

Thẩm Huỳnh khoe miệng gạt một cái, trực tiếp đem trước người người theo trên người xé xuống, "Ngu ba ba, ta có thể làm thịt hắn sao?"

Cô Nguyệt: "..."

Không kịp ngáy người, bên cạnh Bạch Trạch đã đột phá trận pháp, lần nữa hướng hắn công kích qua tới. Mịa nó, Bạch Trạch đây là đem hắn đánh vào chỗ chết a, đều là bản năng hành sự, đầu bếp làm sao lại ưu tú như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Minh Giới Mạnh Bà

"Hỗ trợ a!" Hắn bắt đầu đi xoay người hướng Thẩm Huỳnh nhờ giúp đỡ.

Thẩm Huỳnh đến lúc đó không chân chờ, thân hình lóe lên xách như cũ muốn đi trên người nàng treo đầu bếp lại tới. Bắt lại Bạch Trạch cầm kiếm tay, qua tay hất một cái liền đem người nhấc ở trên mặt đất.

Cô Nguyệt liền vội vàng điều động tiên khí, hướng về hai người sau ột loảng xoảng hai cái liền gõ xuống đi, thuận tiện lại bóp mấy cái hôn mê pháp quyết. Hai người lúc này mới té xuống.

"Chường môn, trưởng lão!" Tuyên Đồng lại một mặt kinh hoảng chỉ trước mặt.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, đã xuất hiện mảng lớn bạch quang, mơ hồ còn có thể nhìn thấy rất nhiều người thân ảnh.

Trận pháp kia thì đã ép tới nơi này, thật là nhanh!

Cô Nguyệt liền vội vàng quay đầu nhìn về phía Hồng Vũ vị trí, chỉ thấy hắn đã đứng ở trên Chuyển Kiếp Đài, bốn phía đều là các loại xa lạ trận pháp. Mới vừa hắn khống chế Bạch Trạch cùng đầu bếp hạt châu kia, chính phủ ở trên Chuyển Kiếp Đài, phát ra nhức mắt bạch quang, bên trong đường như

có cái gì nặng lượng to lớn sắp bạo phát ra ngoài.

"Mọi người tàn hồn nhất định liền ở đó, hẳn muốn dụ bạo cái kia viên Hồn Châu!" Cô Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, đồng thời hướng về bên kia vọt tới.

Cô Nguyệt trực tiếp điều động toàn thân kiếm khí, hướng về chính kết ấn bày trận Hồng Vũ, vung ra một kiếm. Mắt thấy không lò kiếm khí liền muốn đánh về phía đối phương, Hồng Vũ lại chỉ là vung tay lên, nhất thời một cỗ thần lực trong nháy mắt liền đánh tan kiếm khí của hắn.

"Ta nói rồi, ngươi không ngăn cản được ta!" Hồng Vũ sầm mặt lại.

Cô Nguyệt cười một tiếng, chỉ về phía trước nói, "Ta không được, nhưng nàng có thể!"

Hồng Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Huỳnh đã đứng ở trên Chuyển Kiếp Đài, đưa tay chụp tới liền đem cái kia viên phù ở phía trên hạt châu, ôm ra.

"Cái này làm sao có thể!" Hồng Vũ cả kinh, trên mặt rớt cuộc xuất hiện một chút tức giận, "Đem Hồn Châu buông xuống!" Nhất thời đầy trời phong nhận liền hướng về Thẩm Huỳnh công kích đi qua.

"Thẩm Huỳnh, cẩn thận Hồn Châu!" Cô Nguyệt gào to một tiếng.

Đang định đánh lại Thẩm Huỳnh ngăn ngại, thân hình chuyển một cái, lui ra nhiều trượng.

Đầy trời phong nhận đánh hụt, toàn bộ đánh vào Chuyển Kiếp Đài bốn phía, bốn phía trận pháp nhất thời tối đi xuống, liền với cái đó trái rặng Minh giới hồng quang đại trận, cũng dường như lấp lóe một chút.

Trong mắt Cô Nguyệt sáng lên, nhất thời phản ứng lại, "Thẩm Huỳnh, Chuyển Kiếp Đài phụ cận trận pháp, chính là bên ngoài đại trận kia trận nhãn, phá hủy nó!"

Thẩm Huỳnh không chần chờ, một tay ôm lấy Hồn Châu, trực tiếp một quyền hướng về mặt đất dưới chân đập xuống, theo một tiếng ầm vang vang, toàn bộ trận pháp trực tiếp nứt ra. Từng cái kẽ hở thẳng hướng về bốn phía trận pháp mà đi, qua cảnh hồng quang thuần tất. Kẽ hở một đường lan tràn, nứt ra khô héo mặt đất, nứt ra tầng tầng trận pháp, sau đó... Hở ra Chuyển Kiếp Đài.

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

]

Hồng Vũ: "..."

"Ây... Ngươi ba bà, ta muốn nói không phải cố ý, ngươi tin không?"

"Tin ngươi mười a!" Cô Nguyệt có sự kích động đến muốn giết người, "Ngươi nha là hầu tử phái tới nằm vùng sao?" Ngươi đáp mà liền coi như xong, liền Chuyển Kiếp Đài cũng đập là cái quỷ gì? Nàng cùng Hồng Vũ mới là một phe đi, tuyệt đối đúng vậy chứ?

Bất quá cũng còn khá, trên Chuyển Kiếp Đài chỉ là có chút ít vết rách, còn không có sập!

Rắc rắc...

Một tiếng tiếng vang lạnh lạnh vang lên, mặt đất đột nhiên một trận đùng đùng, Thẩm Huỳnh còn chưa kịp thu hồi nện xuống quả đấm, đột nhiên rào một cái, kéo ra một cái chừng một thước chiều rộng vết rách, hơn nữa thẳng hướng về phương hướng của Chuyển Kiếp Đài xé rách mà đi.

Mịa nó! Mịa nó! Mịa nó!

Thật đúng là muốn cái gì tới cái đó a, Cô Nguyệt sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Xong rồi xong rồi xong rồi...

"Ngươi ba bà, kiểm cho ta một chút "

"À?" Cô Nguyệt vẫn còn đang tại mộng.

Thẩm Huỳnh lại trực tiếp đem kiếm của hắn, theo trong tay nhận, thân hình chuyển một cái, đến phía bên phải vị trí, nắm chặt kiếm trong tay, trực tiếp hướng trên đất cắm một cái. Nhất thời một tiếng ầm vang nổ vang.

Một đạo lớn hơn vết rách theo phía bên phải vị trí xông ra ngoài, trực tiếp chặn lại chính lan tràn hướng Chuyển Kiếp Đài kẽ hở, rạn nứt trong nháy mắt ngừng lại.

Cô Nguyệt cái này mới thở phào nhẹ nhõm, mẹ hừ chết lão tử.

"Trưởng lão, chương môn!" Đột nhiên một đạo mang theo chút ít thanh âm hoảng sợ lại truyền tới.

Hai người quay đầu nhìn lại, đột nhiên tròn to hai mắt, "Tiểu người lùn!" Không biết lúc nào, tiểu người lùn đã bị Hồng Vũ bắt được trên Chuyển Kiếp Đài, "Người muốn làm gì?"

"Hồn Châu đã mất, cô gái này hồn phách đặc thù, một dạng cũng có thể hủy diệt Chuyển Kiếp Đài." Hồng Vũ đột nhiên hướng về hai người cười một tiếng, như là lại đại sự gì trực tiếp nắm Tuyên Đồng liền nhảy vào Chuyển Kiếp Đài trong.

"Tiểu người lùn!" Cô Nguyệt cả kinh, lại chạy tới đã không còn kịp rồi, Chuyển Kiếp Đài đã không còn thân ảnh của hai người, chỉ có thể nhìn được một mảnh kim quang. Cô Nguyệt lòng như lửa đốt, Hồng Vũ là cố ý, hẳn căn bản là không có muốn dùng Hồn Châu hủy diệt Chuyển Kiếp Đài, mà là muốn dùng tiểu người lùn hồn phách.

"Làm sao bây giờ? Thảm Huỳnh người xem đến tiểu người lùn sao?"

"Không có!" Thảm Huỳnh lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Ngu ba ba, chứa tiểu người lùn tàn hồn hạt châu tại người vậy đi?"

"Ồ, nhưng là..."

"Ném vào!"

"Cái gì?"

"Nhanh!"

Cô Nguyệt lúc này mới móc ra cái kia viên Hồn Châu, ném vào Chuyển Kiếp Đài, sau một khắc chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ vang, Chuyển Kiếp Đài bắt đầu từng khúc sụp đổ, bên trong kim quang, giống như là bị thổi tan rải hướng bốn phía, giống như huỳnh quang từ từ tối đi xuống.

Cô Nguyệt có chút đờ đẫn nhìn lấy bốn phía huỳnh quang, trong mắt đột nhiên trầm xuống, "Tiểu người lùn, nàng đã..."

"Đã trở về!" Thảm Huỳnh đột nhiên nhận câu.

"Cái gì?" Cô Nguyệt sửng sốt, lại phát hiện Thảm Huỳnh chính quay đầu nhìn bốn phía huỳnh quang tản ra phương hướng.

Hắn thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, lại phát hiện đã vừa mới ngậm hạ đi huỳnh quang, đột nhiên lại bắt đầu sáng lên, hơn nữa càng ngày càng sáng, hơn nữa hướng về bốn phía dọc theo mà đi. Nguyên bản bởi vì Hồng Vũ trận pháp, đã rút nhỏ hơn phân nửa Minh giới, cũng hướng về bên ngoài phát triển trở về.

Bốn phía khắp nơi đều là màu vàng huỳnh quang, như là hồ thủy điện xả lũ tuôn trào không ngừng. Cô Nguyệt rút cuộc minh bạch lần trước Thảm Huỳnh tại sao lại nói Minh giới quá sáng, quả thật rất sáng. Đưa mắt nhìn lại toàn bộ Minh giới tất cả đều là một mảnh kim sắc ánh sáng, giống như là vừa nhìn biển rộng vô tận. Chẳng qua là trong đó mơ hồ có thể nhìn thấy mấy cái màu đen Âm Hà.

Đây chính là... Vong Xuyên chi nguyên? Cũng không phải là chuyển thế đài, mà là cả Minh giới?

Cô Nguyệt vẫn còn đang ngẩn ra, trước mắt lại đột nhiên cảnh trí biến đổi, theo một đại dương màu vàng óng, trong nháy mắt đến một phương bích hải lam thiên bên trong.

Nơi này là... Thượng cổ thần thần vực?

"Chương môn, Cô Nguyệt trưởng lão." Sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng thanh âm quen thuộc.

Cô Nguyệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người quen thuộc, từ nơi không xa đi tới, bên mép môi lên một nụ cười sáng lạng.

"Tiểu người lùn!" Cô Nguyệt vui mừng trong bụng, quá tốt nàng không có việc gì. Đang muốn tiến lên, lại nghe phía sau Thảm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

"Mạnh Bà."

"..." Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 274: Chợt Ngươi Một Cái Du

Cô Nguyệt sững sờ, nhìn một chút Thẩm Huỳnh, lại nhìn một chút cười sâu hơn Tuyên Đồng, cái quỷ gì

"Ta còn là thói quen người kêu ta tiểu người lùn." Tuyên Đồng mang theo một ít kiêu ngạo cười một tiếng, bước nhanh đi tới trước mặt Thẩm Huỳnh, "Chương môn quả nhiên vẫn là như vậy thanh danh, ngài là lúc nào nhìn ra được thua thiệt ta còn cố ý phong ấn ký ức, phân ra một tia tàn hồn đây."

"Ừ" Thẩm Huỳnh nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Theo Ma thần để cho chúng ta tìm người lúc đó."

Mạnh Bà khòe miệng gật một cái, cả người đều xiu ừ rừ, "Đây chẳng phải là từ vừa mới bắt đầu người liền biết rồi chương môn người liền không thể cho ta chút mặt mũi đối cái thời gian hồng hồng ta không được sao "

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, tiếp tục nói, "Vậy thì đầu tiên nhìn thấy người, liền cảm thấy người hồn phách không bình thường bắt đầu đi "

"..." Đây chẳng phải là sớm hơn sao

"Chờ một chút" Cô Nguyệt một mặt mộng vòng cắt đứt hai người, "Thẩm Huỳnh tiểu người lùn nàng nàng là Mạnh Bà. Người người nha ngay từ đầu liền biết, cho tới bây giờ không nói với ta "

"Ta cho là người biết a" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút.

"Biết cái chim a" loại sự tình này người không nói ta biết cái đêch gì a, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra nàng không phải là Thần Qua phân đi ra ngoài Tâm Ma sao "

"Tâm Ma cũng không phải là hồn phách cho dù có luân hồi chỉ lực, lại làm sao có thể ngăn người mấy đời, liền sinh thành hoàn chỉnh hồn phách" Thẩm Huỳnh còn chưa mở miệng, Tuyên Đồng lại trước một bước giải thích, "Ban đầu là ta tại Minh giới ngây ngô quá mức buồn chán, muốn đi nhân gian đi một chút, tình cờ phát hiện Vong Xuyên bên trong cái kia sợi Tâm Ma, nhất thời hiếu kỳ mới câu cùng nhau đầu thai. Thật ra thì trước đó ta đã đầu thai rất nhiều lần."

"Người tự đi cái kia Ma thần vì sao lại để cho chúng ta tới tìm người" nếu như nàng chính là Mạnh Bà, Ma thần làm sao sẽ không nhìn ra, mà sao

"Ta đầu thai sự việc, hẳn cũng không biết." Nàng lắc đầu một cái, bọn họ cùng thuộc về tam đại cổ thần, có thể tính tận chuyện thiên hạ lại không thể tính tới đối phương, "Mà khi ban đầu ta đem một luồng tàn hồn ở lại bờ sông Vong Xuyên. Hẳn mới vẫn cho là ta vẫn còn đang tại Minh giới. Sau đó ta sợi tàn hồn này bị Hồng Vũ lấy được, hẳn mới phát hiện ta mất tích." Hồng Vũ cũng là phát hiện sợi tàn hồn kia không giống với hồn phách của nó, cho nên mới đem nàng theo Tiên giới làm tinh tảo lại Minh giới.

"Cái kia Ma thần cho ta những thứ kia nội dung cốt truyện lại là chuyện gì xảy ra" rõ ràng là liên quan với nàng a.

"Ta đầu thai sau mặc dù đã là phạm nhân, nhưng khí vận tất nhiên cùng người khác bất đồng. Vừa vặn hẳn nghĩ giải quyết Ma giới sự việc, liền đem ta tính vào trong tính toán." Cái kia bên trong nội dung cốt truyện nhân vật nữ chính xung thiên khí vận, cũng chính bởi vì nàng là Mạnh Bà quan hệ.

Thật giã vò khó trách trước Hồng Vũ muốn sai sử Biện Tích Thần đem nàng cưỡng ép kéo đến Thần giới, còn nói hồn phách của nàng đặc thù, có thể không phải là đặc thù sao nàng vốn chính là Vong Xuyên Hà bản tôn a.

]

Cô Nguyệt quét mắt trước quen thuộc vừa xa lạ người liếc mắt, há miệng như là muốn nói cái gì, lại không nói ra miệng, xiết chặt bên người tay hồi lâu mới nói, "Vậy người bây giờ rốt cuộc là tiểu người lùn, vẫn là Mạnh Bà "

"Đều là."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, cũng không hài lòng đáp án này, "Tiểu người lùn, không về được sao "

"..." Mạnh Bà không có trả lời, như là không biết rõ làm sao trả lời cái vấn đề này.

"Liền như vậy." Cô Nguyệt than một tiếng, lại không muốn biết đáp án, giờ ạ chẳng lẽ hẳn phải Vô Dịch liền đã định trước không có Kiểm tu đệ tử sao "Người đã là Mạnh Bà, những người thiếu tàn hồn kia người có thể có biện pháp để cho bọn họ trở về "

"Ít đi người khác thao túng, bọn họ tàn hồn sẽ tự trở về." Nàng cười nói, "Phong nương cũng đã vào luân hồi, chẳng qua là trong Minh giới những thứ kia bị đánh tan du hồn môn yêu cầu chút ít ngày giờ mới có thể tụ hợp thành hồn rồi."

Cô Nguyệt cái này mới thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt rồi.

"Chẳng qua là có một người đến là có chút phiền phức" Mạnh Bà đột nhiên nhú mày một cái, như là gặp phải vấn đề nan giải gì, "Hồn phách của hắn đã sắp muốn tan hết, cũng không nguyện vào vào luân hồi."

Cô Nguyệt sững sờ một chút trong nháy mắt nghĩ tới là ai, "Hồng Vũ "

Nàng gật đầu một cái, giọng tay vung lên, trong chớp lát một cái râu tóc bạc trắng lão giả liền xuất hiện tại trước mặt hai người, hẳn vẫn như cũ là như vậy từ mi thiện mục bộ dáng, chẳng qua là giữa hai lông mày thêm mấy phần sâu khổ. Nguyên bản thần lực bốn phía thân hình, bây giờ lại hết sức trong suốt,

phảng phất sau một khắc liền muốn vỡ vụn ra.

"Người" nhìn thấy Cô Nguyệt, Hồng Vũ sững sốt một chút, hồi lâu vừa tựa như nghĩ tới điều gì, toàn thân đều cung xuống dưới ngã ngồi xuống, phảng phất đã mất đi tia khí lực cuối cùng như vậy, mặt đầy tuyệt vọng, "Không nghĩ tới ta trù tính nhiều năm như vậy, quay đầu lại vẫn là thất bại trong gang tấc."

Cô Nguyệt nhú mảy một cái, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Hồng Vũ người này, phải nói hẳn xấu đến mức nào chưa nói tới. Hẳn thậm chí đều không có có tư tâm gì, chẳng qua là một lòng muốn lưu lại cái thế gian này hết thầy mà thôi. Thậm chí không tiếc chính mình cũng nhảy vào Chuyển Kiếp Đài trong tự bạo. Bạch Trạch nói hẳn khai đàn giảng đạo, ai đến cũng không có cự tuyệt, chưa bao giờ giấu giếm. Thần giới tám phần mười trở lên sinh linh cũng phải qua ân huệ của hắn.

Tuy nói hẳn làm như vậy mục đích, có lẽ chỉ là vì lấy được tất cả mọi người một tia tàn hồn, giúp hắn đánh vào Minh giới, nhưng không thể phủ nhận hẳn quả thật có tâm tương thụ. Hơn nữa hẳn có không chế hồn phách thuật pháp, rõ ràng có thể giống như Biện Tích Thần trực tiếp rút ra chủ hồn tăng lên thần lực của mình, hẳn lại không có. Thậm chí tại cuối cùng, cũng không có dốc toàn lực để cho những thứ kia bị không chế người, xông vào liều mạng.

Hắn đúng là một có lòng đại thiện chi nhân, chẳng qua là đi nhầm phương hướng.

"Mà thôi" Hồng Vũ than một tiếng, thân hình càng thêm trong suốt, hồn thể trên càng là bắt đầu bay ra nhàn nhạt huỳnh quang, "Vận mệnh đã như vậy, Tam giới sinh linh đã định trước không thể thoát khỏi luân hồi nỗi khổ, chỉ có thể ở phạm thế gãy giữa cầu sinh, cho dù ta lại cố gắng cũng như cũ không cách nào cùng trời chống lại."

"Tại sao phải nói luân hồi là khổ" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng nói.

Hồng Vũ sững sốt một chút, nhìn nàng một cái, "Nếu như là luân hồi không khổ, thế nhân lại vì sao cũng muốn cầu tiên vấn đạo. Ta trọn đời mong muốn, chính là giúp Tam giới sinh linh đều thoát khỏi loại này luân hồi."

"Có thể ngươi trọn đời mong muốn, cùng Tam giới sinh linh có quan hệ gì "

"Cái gì" Hồng Vũ sững sốt một chút.

"Ta nói đại thúc a ngươi có phải hay không là chưa làm qua dân số phổ tra cầu tiên vấn đạo người quả thật nhiều, nhưng trên đời nhiều nhất, vẫn là thông thường phạm nhân đi."

"Có thể lại có ai người không muốn trường sinh "

"Ồ, nói như vậy ngươi hỏi qua Tam giới sinh linh "

"Cái này" hắn cứng họng.

"Người không hỏi một tiếng, liền khẳng định bọn họ cũng muốn trường sinh " Thẩm Huỳnh than một tiếng, bàn chân ngồi xuống, một tay chống giữ đầu nói, "Có lẽ trường sinh quả thật được, nhưng cũng chỉ là người cảm thấy được, mỗi một người ý tưởng đều không giống nhau, không chừng liền có người không muốn sống đây "

"Ta" hẳn sắc mặt trắng nhợt, lại tìm không ra lời phản bác.

"Người không hỏi một tiếng, liền thay người khác làm quyết định rồi. Chọn tổng thống còn một người có một cái quyền bỏ phiếu không phải là sinh cũng được, chết cũng tốt cái này đều là chuyện của người khác. Người không thể một bên tước đoạt quyền lực lựa chọn của người ta, một bên còn nói là vì bọn họ được rồi "

"..."

"Đại thúc, làm thần cũng không thể như vậy đôi ngon."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Cánh Cửa Vị Diện

Hồng Vũ hoàn toàn ngây dại, ánh mắt càng ngày càng mê mẩn, thật giống như thật sự cho tới bây giờ không có nghĩ như vậy liền với thân hình đều run rẩy, "Chẳng lẽ... Ta thật sự làm sai?"

"Không sai sai ta không biết, nhưng là..." Thẩm Huỳnh ánh mắt trầm xuống nói, "Mọi việc cũng phải lý luận cùng thực tế kết hợp với nhau phải không? Người không phải là sớm nhất một nhóm thần sao, xem ra là cho tới bây giờ không có vào qua luân hồi chứ? Người nhìn... Minh cũng không có luân hồi

qua, lại là làm sao biết nó chính là không tốt đây?"

"..."

Thẩm Huỳnh vỗ một cái hân cơ hồ trong suốt thân thể, ", tri dĩ tri bỉ (biết đó biết đây) mới có thể trăm trận trăm thắng. Nếu không người cũng vào luân hồi, thể nghiệm thể nghiệm lại nói?"

"Ta..."

Trên mặt hân mờ mờ càng ngày càng nặng, nhưng đã không bằng ngay từ đầu như vậy lòng như tro nguội rồi, mặc dù vẫn là không có nghĩ thông suốt, nhưng hồn thể đã không có tiếp tục hóa thành huyễn quang rồi.

Bên cạnh Mạnh Bà vui mừng, liền vội giương tay vung lên, Hồng Vũ liền hóa thành một đạo lưu quang(thời gian) bay vào trong Vong Xuyên Hà, đầu vào luân hồi rồi.

"Không tệ lắm, lác lác công lực sở trường!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, đẩy một cái Thẩm Huỳnh.

"Là Nguru ba ba dạy thật tốt!"

"Phi!" Lão tử cũng không có dạy người cái này.

"Quả nhiên vẫn là chương môn lợi hại!" Mạnh Bà kéo lại tay của Thẩm Huỳnh, một mặt đáng vẻ cao hứng, "Thật ra thì đối với cái thể gian này mà nói, mỗi một cái hồn phách đều rất trọng yếu, hân muốn thật sự không muốn luân hồi cứ như vậy giải tán hồn, ta có thể gặp phiền toái."

"Không còn luân hồi, Tam giới sinh linh liền thật sự có thể bất tử sao?" Cô Nguyệt mang chút ít tò mò hỏi.

Mạnh Bà lắc đầu một cái, "Thật ra thì hồn phách trên thể gian tồn tại thời gian là có hạn, nếu như là quá lâu sẽ từ từ tiêu hao, thẳng đến hồn phi phách tán, tiên thần tu luyện chi đạo, cũng chỉ là tăng cường cường độ hồn phách vô hạn kéo dài thời gian này. Mà Vong Xuyên lại có thể để cho hồn phách trở lại lúc ban đầu bộ dáng, như thật không có luân hồi. Không bao lâu, Tam giới liền lại không có bất luận cái gì sinh linh, đừng nói là bất tử rồi."

Nguyên lai là như vậy, vậy người sớm một chút nói cho Hồng Vũ lão đầu không được sao.

"Ta đã trở về bản thể, không có cách nào lại cầm tay Tam giới sự việc, cho nên chuyện này không thể để ta làm nói." Như là nhìn ra ý nghĩ của hân, nàng lại tăng thêm một câu.

Cô Nguyệt nhìn bốn phía nhìn, "Đúng rồi, Ma thần đây? Hân để cho chúng ta tìm người, hiện tại người tìm được rồi, hân cũng hân đi ra đi."

"Ta dĩ nhiên là tại đây!" Hân tiếng nói vừa dứt, một đạo thiên âm vang lên, trong chớp mắt thân ảnh quen thuộc liền rơi vào trước mặt hai người.

"Hai vị đã lâu không gặp." Ma thần cười một mặt hiền hòa, "Còn cần đa tạ hai vị tìm về Mạnh Bà, Tam giới mới có thể an ổn."

"Bớt nói nhảm đi, hiện tại người đã trải qua tìm được rồi. Người nên nói cho chúng ta biết kết nối hai cái thể giới phương pháp chứ?" Cô Nguyệt gấp giọng hỏi.

"Đây là tự nhiên." Ma thần cười nói, trong tay giương lên nhất thời một cái quyền trục liền xuất hiện tại trước người hai người, "Đây là mở ra hai cái cánh cửa thể giới bày trận phương pháp. Chỉ cần thông qua trận pháp này, là được trở lại thể giới của các người."

]

Cô Nguyệt thuận tay nhận lấy cái đó quyền trục, không nghĩ tới Ma thần lại có thể thật sự dễ dàng như vậy liền đem phương pháp cho hân. Hân rời đi nguyên bản thể giới đã quá lâu, nếu không phải là Thẩm Huỳnh đột nhiên xuất hiện, hân đều nhanh quên bên kia hết thấy.

"Bày một trận là được?" Thẩm Huỳnh cũng tò mò nhìn một chút cái kia quyền trục, "Không cần thiết giấy thông hành sao?"

"Giấy thông hành?" Ma thần sững sốt một chút, như là không hiểu ý của nàng, hồi lâu lại tăng thêm một câu, "Kết nối hai cái thể giới cần phải tiêu hao số lớn thần lực, cho nên phải tại Thần giới mở ra giới nối mới được." Hân giơ tay vung lên, nhất thời hai người trước mắt xuất hiện hai cái cửa ra, "Đây là Tiên giới cùng Thần giới cửa ra, ở lại Thần giới, hay là trở về Tiên giới, mời hai vị nghĩ lại mà đi."

Cái máng, hân liền biết không có đơn giản như vậy, còn chỉ có thể hai chọn một.

"Ý của người là nói, chọn một cái liền không thể đi một cái khác rồi hả?" Thẩm Huỳnh hơi nheo mắt lại.

Ma thần cứng một cái, lập tức cười càng thêm rực rỡ nói, "Coong... Dĩ nhiên không phải. Chẳng qua là khóa giới trận pháp mở ra yêu cầu lâu dài ngày giờ, hơn nữa cực kỳ hao tổn tu vi, ít nhất cũng phải thần tôn tu vi mới có thể mở trận pháp kia."

"Ồ." Thẩm Huỳnh quét Ma thần liếc mắt, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, không có lại tiếp tục mở miệng.

"Chúng ta đây trước trở về Thần giới." Cô Nguyệt đến lúc đó rất nhanh làm quyết định, ngược lại đầu bếp cũng còn tại đằng kia bên, đến lúc đó nghiên

cứu lại trận pháp không muộn.

"Đã như vậy, hai vị trực tiếp đi bên phải cửa ra liền có thể trở lại Thần giới." Ma thần chỉ chỉ phía bên phải nói. Cô Nguyệt cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, lúc này mới xoay người hướng bên phải mà đi, vừa muốn bước vào cánh cửa, phía sau Mạnh Bà lại đột nhiên lên tiếng.

"Chường môn..."

"À?" Hai người theo bản năng quay đầu lại.

Mạnh Bà ngăn người, trên mặt thoáng qua một tia ý không rõ tâm tình, bên người tay như là run lên, hồi lâu cười một mặt rực rỡ nói, "Chường môn, Cô Nguyệt trưởng lão, ta... Còn có thể trở về phái Vô Định xem các người sao?"

Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, nhưng vẫn là gật đầu một cái, "Có thể!" Coi như nàng đã không phải là tiểu người lùn.

"Cảm... Cảm ơn." Nàng cười sâu hơn, chẳng qua là trong mắt cách tâng cái gì, cười không bằng đáy mắt, hướng hai người phát phát tay, "Chường môn gặp lại sau! Trưởng lão gặp lại sau."

Duy nhất Kiếm tu đệ tử liền như vậy không còn. Cô Nguyệt than một tiếng, lúc này mới xoay người, vừa muốn vượt xuất nhập cảnh.

"Chờ một chút!" Thẩm Huỳnh lại đột nhiên kéo lại hấn, quay đầu quét một mắt không thôi Mạnh Bà liếc mắt, vừa nhìn về phía bên cạnh Ma thần, hồi lâu mới nói, "Ma thần, cái cửa ra này... Không phải chính là cánh cửa vị diện chứ?"

"..."

Nàng tiếng nói vừa dứt, đột nhiên sau lưng bạch quang lóe lên, nguyên bản còn chỉ bước vào một cái chân cửa, đột nhiên tự động hướng hai người tiến đến gần, trong nháy mắt đem bọn họ nuốt vào, mơ hồ còn có thể nhìn thấy người nào đó kinh hoàng về mặt.

Sau một khắc, hai người trước mắt đã đổi một bộ cảnh trí, một đạo thanh âm nhiệt tình kèm theo mấy tiếng tích tích kêu vang, từ phía trước truyền tới.

"Hai vị yêu cầu đón xe sao? Toàn bộ thành phố điện ảnh giá thấp nhất, các người muốn về đâu cái khách sạn à?" Một người trung niên đại thúc vượt qua tay lái phụ hướng hai người nhô đầu ra, "Xem các người còn ăn mặc cổ trang, mới vừa kết thúc công việc chứ?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nơi này là... Hiện đại!

Mẹ nhà nó!

Một tháng sau.

"Ta xem qua, Ma thần cho ta trong quyền trục đó căn bản không có trận pháp gì, bên trong là trống không."

"Ồ."

"Hắn là có ý, từ khi vừa mới bắt đầu, liền định khi tìm được Mạnh Bà sau, đem hai người chúng ta trực tiếp trả lại."

"Ừm."

"Cái này qua cầu rút ván thứ bại hoại, còn giả mù sa mưa phát cái gì Thiên đạo lời thề. Ta cũng là hiện tại vừa muốn thông, hấn vốn là giống như là Thiên đạo tồn tại, lời thề đối với hấn căn bản vô dụng."

"Ồ." Thẩm Huỳnh một bên gõ máy vi tính, một bên thuận tay mở chai cô ca.

"Hơn nữa ta rõ ràng ở thế giới bên kia qua mấy trăm năm, bên này thời gian chỉ qua bốn năm ngày, lúc này kém cũng quá lớn rồi."

"Ồ." Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn hấn một cái, thờ dài một cái nói, "Cho nên... Người tìm ta liền vì chuyện này?"

"Dĩ nhiên không phải!" Sắc mặt hấn trầm một cái, "Trận này ta trở về công ty một chuyến, phát hiện một ít chuyện."

Hấn một mặt nặng nề cầm lên trong tay Thẩm Huỳnh ipad, mở ra một cái video, đẩy đến trước mặt hấn.

"Người nhìn!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 276: Tự Động Sửa Sai

Trong máy tính bảng là một cái video, bên trong là Cô Nguyệt đứng ở trên đài, đang tại trăm giọng giới thiệu cái gì, âm thanh lúc cao lúc thấp, phối hợp đủ loại tái diễn âm nhạc.

Đây là... Quý súc video? Nguru ba ba cũng nhìn cái này!

"Chụp đến tốt vô cùng." Thẩm Huỳnh cho cái đánh giá.

"Khá lắm lông a! Ngươi nhìn gương mặt này!" Hấn chỉ chỉ video, vừa chỉ chỉ chính mình, "Cùng ta hiện tại giống nhau như đúc!"

"Sau đó thì sao?"

"Đây chính là hai năm trước video!" Cô Nguyệt chỉ video tựa đề nói, "Ta nhớ được đây là tại ta xuyên việt trước, một trò chơi buổi họp báo trên tình cảnh. Khi đó ta còn không có xuyên qua, càng không có tu luyện túy thể, lẽ ra cũng không phải là dài cái bộ dáng này."

Nói lấy hấn đem hình ảnh cắt trở về độ nương, lục soát một nhóm chính mình mới ngửi ra, bên trong đều không ngoại lệ, tất cả hình của hấn đều biến thành bộ dáng bây giờ của hấn. "Ngươi xem phía trên tấm hình, đều cùng ta hiện tại giống nhau như đúc. Hơn nữa ta trở về qua công ty, cũng không có bất kỳ người nào cảm thấy bộ dáng của ta có thay đổi gì."

"Ồ." Thẩm Huỳnh tế suy nghĩ một chút, mới trả lời, "Có thể là vị diện tự động sửa sai chức năng đi." Thẩm Huỳnh tiếp tục một bên gõ bàn phím một bên trả lời, "Ngươi vốn là chính là người của cái thế giới này, xuyên việt chẳng qua là một cái ngoài ý muốn, không có trải qua chính quy trình tự, bây giờ trở về đến dù sao phải đem sự tồn tại của ngươi hợp thức hóa."

Tự động sửa sai?

Cô Nguyệt sững sốt một chút, "Nói cách khác, trừ ngươi ra, tất cả mọi người đều sẽ cho là ta vốn là dài cái bộ dáng này."

"Ừm." Thẩm Huỳnh phát phát tay, "Yên tâm, đối với ngươi không có ảnh hưởng gì."

"Ngươi làm sao biết những thứ này?"

Thẩm Huỳnh một mặt lãnh đạm bình tĩnh, "Đây không phải là vị diện thường thức sao?"

Quý cái thường thức a! Hấn làm sao chưa bao giờ biết còn có loại này thường thức?

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt tế suy nghĩ một chút nàng lời mới vừa nói, "Ngươi nói ta xuyên việt không có trải qua chính quy trình tự, nói cách khác... Cõi đời này còn có chính quy xuyên việt trình tự?"

"Có chứ?" Nàng ánh mắt chuyển động.

"Rốt cuộc có hay là không có à?"

"Ta cũng không biết." Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, "Vị diện cái này một khối ta ít tiếp xúc, còn không có tốt nghiệp cái loại này."

"Loại vật này còn có chỗ học sao?" Cô Nguyệt cho hấn một cái liếc mắt, "Ngươi từ đâu học?"

Thẩm Huỳnh tay cứng đờ, liền với gõ bàn phím âm thanh đều là một hồi, trên mặt thoáng qua một tia ý không rõ tâm tình, hồi lâu mới nói, "Ngươi chính là không biết được!"

Cô Nguyệt liếc nàng liếc mắt, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Không phải là chị của ngươi chứ?"

"..." Nàng toàn thân đều run một cái.

]

"Nàng ở nơi nào, dẫn ta đi gặp nàng!"

"Không biết, nàng thường xuyên một hai tháng đều không trở lại, bất quá..." Nàng quay đầu, nghiêm trang nói, "Ngươi tốt nhất không nên thấy nàng."

"Tại sao?" Cô Nguyệt sững sờ, không thấy làm sao làm rõ ràng những việc này, "Không được, ta nhất định phải gặp nàng, ta sẽ chờ ở đây nàng trở lại."

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, "Đây là nhà ta, người..."

Nàng lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt nhẹ nhàng ở trên IPAD gạt một cái, sau một khắc bên người Thẩm Huỳnh điện thoại di động liền vang lên một tiếng nhắc nhở.

【đích đích! Nhận được WeChat vào tài khoản ** nguyên.】

"Được rồi Ngu ba ba, không thành vấn đề Ngu ba ba." Nàng ánh mắt sáng lên, "Người nghĩ ở căn phòng nào? Yêu cầu tới ly cà phê sao, thêm sữa vẫn là thêm đường?"

"..." MDZZ.

Cô Nguyệt cho ghẹo ép một cái liếc mắt, tầm mắt đột nhiên quét đến trước mặt Thẩm Huỳnh mấy vi tính, "Đúng rồi, nhìn người mới vừa một mực gõ không ngừng, rốt cuộc đang làm cái... Vân vân, đây không phải là công ty chúng ta hậu trường kho tài liệu sao? Người lại muốn làm sao."

"Không có gì?" Thẩm Huỳnh cười ha ha, "Chính là đem lần trước tồn tại các người máy chủ, một chút vô dụng tài liệu xóa bỏ mà thôi."

"Tài liệu?" Cô Nguyệt sắc mặt tối sầm lại, "Ta làm sao thấy được người mở ra là vòng du kho số liệu."

"Ày..." Thẩm Huỳnh ho khan một tiếng, "Thuận tiện đổi một cái ta vòng du số liệu."

"..." Em gái người a! Không muốn ý vào người khác không phát hiện được, liền sửa bậy trò chơi số liệu đi à.

Thẩm Huỳnh cũng đã lần nữa mở ra cửa sổ trò chơi, đăng vào trong, sau đó không tới mười giây, bịch một tiếng —— rơi xuống đất thành hộp rỗng.

Vừa muốn cảnh người Cô Nguyệt: "..."

_ _

Cái này cùng Hacker kỹ thuật hoàn toàn thành ngược lại trò chơi kỹ xảo, thật đúng là... Thanh tân thoát tục.

Người rốt cuộc làm sao làm được, tay cầm rơi xuống đất thành hộp rỗng?

"Quả nhiên, gấp mười lần phòng ngự vẫn là không được sao? Nếu không đổi gấp trăm lần được rồi."

"..." Đủ rồi, người dứt khoát người đổi thành vô địch liền như vậy!

(´ ˘ ˘)´ ───┐

Cô Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn một chút trước người đã hoàn toàn hóa thân làm nghiện internet thiếu nữ người, ánh mắt trầm một cái, thờ dài một cái nói, "Thẩm Huỳnh, người liền không muốn trở lại cái thế giới kia đi không?"

Thẩm Huỳnh một hồi, cuối cùng từ trên màn ảnh mấy vi tính ngẩng đầu lên, "Ngu ba ba, người muốn trở về sao?"

Hắn sững sờ một chút, xiết chặt bên người tay, hồi lâu mới thờ dài một cái nói, "Muốn!" Mặc dù đối với bên này nói chỉ qua bốn năm ngày, nhưng hắn vẫn ở bên kia thế giới sinh sống mấy trăm năm, sớm đã thành thói quen bên kia sinh hoạt. Cho dù hắn nguyên bản thuộc về cái thế giới này, nhưng đối với hiện tại hắn mà nói, bên này mới là xa lạ, hắn quen thuộc hết thảy đều đã tại một cái thế giới khác, "Ta muốn trở về!"

"Ồ." Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, hồi lâu mới nói, "Nhưng là... Coi như ta có biện pháp đưa người trở về. Người một người, Ma thần như thường sẽ đem người trả lại a."

Cô Nguyệt khoe miệng gạt một cái, thật giống như mới nghĩ tới vấn đề này, "Cho nên người nha, đến lúc đó cùng ta một khối trở về a!"

"Ta vốn là không thể ở bên kia quá lâu." Thẩm Huỳnh giang tay ra.

"Tại sao?"

"Bởi vì..." Thẩm Huỳnh mới vừa muốn giải thích, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở to hai mắt, "Đúng rồi, hôm nay số mấy? Mấy giờ rồi?"

"À?" Cô Nguyệt sững sờ, nhìn một chút bên cạnh lịch điện tử nói, "Không phải là số mười sao? Sắp mười hai giờ rồi."

Thẩm Huỳnh sắc mặt soạt trắng một cái rồi, đột nhiên đứng lên, "Thảm, người đi ra ngoài trước một cái, nhanh lên một chút!"

"Cái gì?"

"Không còn kịp rồi." Thẩm Huỳnh vừa muốn đẩy người, một nhìn thời giờ thuận tay lại đem người cho kéo trở lại, "Người nhanh trốn."

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt còn không phản ứng kịp, sau một khắc lại bị nàng một cái ấn vào dưới đáy bàn.

Cái quỷ gì!

$\Sigma(^{\circ\circ})$

Sau một khắc trên máy vi tính của Thẩm Huỳnh đột nhiên truyền tới đích một tiếng, hình ảnh lóe lên, một cái cùng Thẩm Huỳnh tám phần tương tự bóng người trong nháy mắt xuất hiện tại trên màn hình.

"Tiểu Huỳnh." Một đạo trầm thấp giọng nữ vang lên.

Thẩm Huỳnh cả người cứng đờ, cả người giống như là thê ngừng một dạng quay đầu lại, xé một cái có chút rút ra súc sinh nụ cười, thật thấp kêu một tiếng, "... Tỷ."

"Làm sao nghỉ ngơi mấy ngày, sắc mặt vẫn kém như thế?" Trên màn hình người nhũ mày một cái, "Có phải hay không là lại lười biếng đi nơi nào phóng đảng?"

"Không có không có." Thẩm Huỳnh lập tức ngồi thẳng, lắc đầu giống như rút ra lẳng trổng thất lung thẳng tắp, "Ta cái nào cũng không có đi, đến tiếp sau này công tác cũng đều hoàn thành, thật sự!"

Trong lúc nhất thời mồ hôi như mưa xuống...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Vị Diện Quản Lý

"Ủm." Bên kia gạt đầu một cái, cũng không hỏi nhiều, chuyển đề tài nói, "Lần trước liên quan với T 98 khu vực bão táp thời không phân tích kết quả thế nào?"

"Ta đã đăng lên đến nguoi đó."

"Được, nguoi lúc này xử lý không tệ, cho nên mới có cái này hơn một tháng kỳ nghỉ. Nhưng nguoi đừng chơi đùa dã tâm, lập tức vẫn là phải đem ý nghĩ thả lại trong công tác tới."

"Ồ."

"Những ngày qua không có chuyện gì, nguoi cũng đừng luôn ở trong nhà, cũng phải đi ra ngoài đi một chút, nếu không ta cho nguoi sắp xếp mấy nơi?"

"Không không không... Không cần rồi." Nguoi sắp xếp, ta sợ không về được.

"Làm sao? Không thích?" Đối diện sầm mặt lại.

Thẩm Huỳnh trong lòng hơi hồi hộp một chút, lập tức đem đầu lắc giống như trống lắc "Không phải là, chỉ bất quá... Ta chỉ còn một ngày kỳ nghỉ rồi, cũng không cần ảnh hưởng công tác, ha ha."

"Ừ, nguoi có thể nghĩ như vậy ta cũng liền bớt lo chút rồi." Nàng gạt đầu một cái, "Tháng này sinh hoạt phí ta đã chuyển tới nguoi tài khoản rồi, chính nguoi tra một chút "

"Được rồi tỷ."

"Vậy cứ như vậy, gần đây khu C phụ cận thật giống như cũng có chút vấn đề, tháng sau trung thu ta trở lại một chuyến đi, thuận tiện mang cho nguoi điểm bánh Trung thu."

"Cảm ơn tỷ, gặp lại sau tỷ!"

"Ủm." Trong hình người gạt đầu một cái, đưa tay vừa muốn chặt đứt truyền tin, đột nhiên tay một hồi, "Đúng rồi, bên cạnh nguoi nguoi kia là ai?"

"Hắc?" Thẩm Huỳnh trái tim đều rút lại, áo lót trong nháy mắt liền ướt, "Cái gì... Ai?"

Người đối diện sầm mặt lại, "Liền nằm ở dưới bàn nguoi, bị nguoi dùng chân phải đạp lấy cái đó."

"... Không có, không có à?" Vùng vẫy giãy chết trong

"Thật sao?" Thanh âm của đối phương lạnh lẽo, giờ tay vung lên, nhất thời bên trong nhà bả lạp lạp sáng lên một mảnh màn ánh sáng, toàn phương vị ba trăm sáu mươi độ không góc chết, lơ lửng ở bốn phía. Hình ảnh cũng từ đối phương ảnh hình người lóe lên, biến thành Nguru ba ba bị nàng giẫm lên một cái trên mặt đất không thể động dậy hình ảnh.

Thẩm Huỳnh mũi chân run lên, theo bản năng liền đem chân phải rút trở về.

Cô Nguyệt lúc này mới bò dậy, thở mạnh tốt mấy hơi thở, "Mịa nó! Ngươi lần sau giẫm đạp người thòe điếm, có thể hay không không muốn cho ta mặt hướng xuống dưới!" Muru sát sao? Nhanh chết ngộp hần!

"Thẩm, Tiểu, Huỳnh!" Một tiếng lạnh đến trong xương âm thanh âm vang lên, còn cố ý tại tên nàng trong tăng thêm cái chữ nhỏ! Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy đáy lòng chợt lạnh, "Cho ta biết điều ở nhà đội, ta sau năm phút đến!"

"Chờ một chút, tỷ... Ngươi nghe ta giải thích!" Thẩm Huỳnh đưa ra ngươi kháng tay, nhưng là đã không còn kịp rồi, bốn phía màn hình, chỉ rồi một cái toàn bộ biến mất rồi, liền với trong máy vi tính hình ảnh đều về tới rồi, nàng rơi xuống đất thành hộp hình ảnh.

Cả căn phòng trong nháy mắt an tĩnh lại, Thẩm Huỳnh chỉ cảm thấy nội tâm một mảnh hoang vu, thậm chí có điểm muốn khóc.

(? ㄟ?)

Nói tốt năm phút, lại chỉ dùng không tới hai phút, bên trong nhà không gian chính là một trận vận vẹo, tựa như là bị người gắng gượng xé ra xuất hiện cao tầm một người lỗ.

Đây là... Phá vỡ hư không

]

Làm sao sẽ?

Cô Nguyệt còn không phản ứng kịp, một thân quần áo đỏ, cùng Thẩm Huỳnh đáng dấp có tám phần tương tự người liền từ bên trong nhảy đi ra, ngâm lấy nước đá ánh mắt, từ trong nhà trên người hai người quét qua. Rõ ràng chẳng qua là tùy ý phẩy một cái, Cô Nguyệt lại cảm thấy toàn thân cứng ngắt, một cổ theo phần mềm hack huỳnh trên người đều không có cảm giác qua, to lớn cảm giác sợ hãi nhất thời dâng lên, làm người ta không khỏi hai chân như nhũn ra.

"Thẩm..." Hần theo bản năng nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh.

Lại thấy đối phương nhanh hần một bước, một cái kéo qua trên ghế sa lon ôm gối, không chậm trễ chút nào, bịch bịch một cái liền quỳ xuống, "Chị, ta sai lầm rồi!"

Cô Nguyệt: "..."

(◕_◕)

Tiết tháo đâu?

Người đối diện híp mắt một cái, toàn thân khí lạnh nặng hơn. Tiến lên hai bước trực tiếp liền ngồi ở trên ghế sa lon, bình tĩnh cho chính mình ngâm ly trà, mãi đến ly đều nhanh thấy đáy mới lên tiếng, "Ngươi làm sai gì?"

Ồ? Thẩm Huỳnh sững sờ, đúng nga, nàng làm sai gì? Theo thói quen liền quỳ xuống a.

(◕ o ◕)

"Hiếm thấy thấy ngươi dẫn người trở lại." Nàng lúc này mới quay đầu quét mắt bên cạnh Cô Nguyệt, "Bạn trai?"

Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt theo bản năng liếc nhau một cái, lẫn nhau thấy được trong mắt đối phương, theo trong xương xuyên thấu qua đi ra ngoài ghét bỏ.

"Không đúng!" Như đinh chém sắt!

"Không đúng!" Chính nghĩa ngôn từ!

"Vậy hần tại sao sẽ ở trong nhà?" Rõ ràng sắc mặt của đối phương không thay đổi, bốn phía lại phảng phất vây quanh một cỗ áp suất thấp, để cho người không thở nổi, "Tiểu Huỳnh, ta dạy qua ngươi cái gì, ngươi có phải hay không là quên rồi hả? Ta không ngại giúp ngươi càng sâu một cái ký ức."

"Tỷ sự tình không phải là như ngươi nghĩ..."

"Ừ?" Nàng đột nhiên như là phát hiện cái gì, đứng lên, một tay nắm Thẩm Huỳnh cầm, trên dưới quét một vòng, sắc mặt nhất thời trầm xuống, "Trên người của người làm sao sẽ có vị diện khác khí tức, mấy ngày nay lang đi nơi nào?"

"Lang đến vị diện khác đi rồi."

Thấy nàng thần sắc chút ít hòa hoãn, Thẩm Huỳnh lập tức đành hoàng đem xuyên việt chuyện, nói tường tận một lần, một chút giấu giếm cũng không có, chỉ kếm đem Lam Hoa quần cộc màu gì cũng giao phó rồi.

Cô Nguyệt lần đầu thấy nàng một hơi nói nhiều lời như vậy, tràn đầy nói hai giờ.

Người đối diện lại càng nghe chân mày liền nhíu sâu hơn, "Ý của ngươi, khoảng thời gian này có người không có trải qua ta cho phép, theo vị diện này kéo người?"

"Ân ân ân." Nàng dùng sức gật đầu, tỷ ngươi nên đánh do người khác a.

"Ngươi ở bên kia lâu như vậy, một chút không cảm thấy có vấn đề?" Nàng sắc mặt run lên, một mặt bạch tạo điều kiện cho người trên nhiều năm như vậy học biểu tình.

"Trước không có, sau đó phát hiện rồi." Ma thần cấp cho lá thư này, đích xác là chị nàng chữ viết, nhưng tể suy nghĩ một chút, tỷ tỷ chưa bao giờ sẽ văn bản uy hiếp nàng, nàng chỉ sẽ trực tiếp động thủ, "Ngay từ đầu ta cho là ngươi bố trí kỳ nghỉ bài tập kia mà." Vẫn là siêu ung dung cái loại này.

"Cho nên..." Nàng quay đầu nhìn về phía Ngưu ba ba, "Hắn là bài tập của ngươi kèm theo đề?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái quỷ gì?

"Ngươi trước lên, ta có việc hỏi ngươi!" Người đối diện nhíu mày một cái.

"Được rồi tỷ." Thẩm Huỳnh lạnh lẽo ngồi về trên ghế sa lon.

"Chuyện lần này, ngươi tra rõ nguyên nhân chưa?"

"Ngưu ba ba mới là chủ nhân, có thể là vị diện thao tác sai lầm, đưa đến phản ứng dây chuyền. Khi đó ngươi lại không ở chỗ này, ta cảm ứng lớn nhất, cho nên ta bị kéo đi qua."

"Gặp qua bên kia người quản lý?"

"Không có."

"Vị diện cảm ứng?"

"Không có trả lời."

"Chẳng lẽ là nguyên sinh vị diện?"

"Có 50% khả năng."

"Tọa độ vị diện kia số liệu là bao nhiêu?"

"Chỉ biết là tiên linh vị diện."

"Ừ, ta trước liên lạc bên kia quản lý, vấn đề của ngươi ta trước nhớ kỹ." Nàng quét Thẩm Huỳnh liếc mắt, người sau theo thói quen co rụt lại, nàng mới dời đi chỗ khác mắt tiếp tục nói, "Còn có hiểu quy củ hay không rồi, dám theo ta vị diện tùy tiện kéo người!" Nàng trực tiếp đứng lên, chỉ lát nữa là phải đi.

"Chờ một chút!" Cô Nguyệt rút cuộc cầm lên miệng, một mặt mộng bức nhìn lấy hai người, "Các ngươi rút cuộc đang nói gì? Tại sao ta hoàn toàn nghe không hiểu? Cái gì vị diện, cái gì người quản lý?"

Hắn còn trên Địa cầu sao alo?

"Ngươi không có nói cho hắn?" Mới vừa còn phải đi người, quay đầu nhìn hướng về phía sau Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh khòe miệng gật một cái, yếu ớt cô lỗ một câu, "Không phải là ngươi nói không có thể nói sao?"

"Ừ, nhìn tại cũng là người bị hại phân thượng..." Nàng rút cuộc quay đầu quét Cô Nguyệt liếc mắt, trầm giọng nói, "Ta là chị của Thẩm Huỳnh, vị diện này

người quản lý, Thẩm Tinh!"

"..."

Hắc?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Khảo Sát Thể Năng

Làm là một cái chuyển kiếp hai cái thể giới, gặp qua sáng thế cổ thần, hận qua mạnh nhất thần tôn, còn cùng phần mềm hack quét qua Tam giới phó bản thâm niên tổng giám đốc. Thời khắc này, Cô Nguyệt cảm giác mình thường thức yêu cầu một lần nữa thiết lập một chút

Hắn lần đầu tiên biết, nguyên lai cõi đời này trừ bên kia thể giới Tiên Hiệp, cùng hiện ở bên ngoài cái thể giới này, còn có đếm không hết vị diện. Mà người duy trì những thứ này vị diện ổn định, chính là người quản lý. Năm giữ toàn bộ vị diện hết thấy sinh linh phồn diễn sinh sống cùng hủy diệt, lấy cùng vị diện khác ngoại giao công tác.

"Chúng ta vị diện nhiều đến bao nhiêu?" Hắn không nhận được hỏi.

"Ừ... Liền cả một cái vũ trụ đi!" Thẩm Huỳnh bên gặm lấy bánh ngọt vừa nói.

"Cho nên, chị của ngươi thật sự là..." Hắn hiện tại cũng có chút không thể tin vào tai của mình, mặc dù sớm có cảm giác Thẩm Huỳnh sinh trưởng hoàn cảnh khả năng cùng người khác bất đồng, nhưng không nghĩ tới là nguyên nhân này.

"Ừm"

"Vậy là ngươi..."

"Chị ta... Trợ lý đi." Không có tiền lương chỉ có sinh hoạt phí cái loại này.

Cô Nguyệt lần nữa nhìn nàng một cái, nhìn một chút trước mặt khóa chặt cửa phòng, vẫn là có chút không dám tin tưởng, "Ngươi tại sao sợ chị ngươi như thế? Ta xem nàng đối với ngươi tốt vô cùng a!"

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, như là nghĩ tới điều gì, một mặt táo bón dạng nói, "Nếu như ngươi năm tuổi liền bị ném tới Trùng tộc mẫu tinh nung luyện thân thể, mười tuổi liền muốn tự học hoàn thành tinh tế học viện tất cả môn học, 15 tuổi xử lý vị diện xâm phạm, ngươi cũng sẽ cùng ta cũng như thể."

Cô Nguyệt đáy lòng run lên, Trùng tộc... Sẽ không trong phim ảnh cái loại này Trùng tộc chứ?

"Nàng liền không có chút nào lo lắng, ngươi bị Trùng tộc ăn rồi hả?" Cô Nguyệt không tin, "Sẽ không len lén đi theo ngươi cái gì sao?"

"Biết a!" Thẩm Huỳnh gật đầu, "Nàng mỗi lần đều sẽ cùng ở phía sau ta."

"Ồ." Ta đã nói rồi.

"Sau đó cùng Trùng tộc cùng nhau đánh ta!"

"..." Các ngươi thật sự là chị em ruột?

"Chờ một chút, ngươi không phải nói ngươi tiểu học lưu ban rất nhiều lần sao?"

"Đúng a!"

"Tại sao?" Mười tuổi liền từ học xong tất cả môn học, vậy coi như là siêu cấp học bá rồi đi, làm sao còn sẽ lưu ban?

"Có thể là... Đánh giá sai mẫu tinh văn minh trình độ."

"Ý gì?"

"Lấy một thí dụ, học sinh tiểu học đều kiên định cho là, một cộng một bằng với hai. Nhưng nếu như hỏi một người sinh viên đại học, kết quả sẽ là hai sao?"

"... Dĩ nhiên sẽ không, "Cho nên?"

]

"Ta không cần thận đem câu trả lời viết phức tạp rồi, lão sư nói ta không tôn trọng bài thi, nhớ linh phân(0 điểm)."

"..." Cho nên, chỉ là bởi vì đối với kiến thức hiểu trình độ không giống nhau?

Loại này muốn cho nàng đốt nền xung động là chuyện gì xảy ra?

"Ta khi đó tuổi còn nhỏ, tám tuổi mới rõ ràng, nhưng đã đọc ba cái năm thứ nhất rồi."

"..." Được rồi, lão sư của chúng ta, cho Địa cầu mất thể diện.

Cô Nguyệt còn muốn hỏi lại điểm cái gì, Thẩm Huỳnh lại đột nhiên thân hình nghiêm, ngồi thẳng tắp. Hần lúc này mới phát hiện, Thẩm Tĩnh đã theo trong phòng đi ra rồi, nhưng sắc mặt không phải là rất tốt, một mặt băng sương người xem sầm hoảng.

"Không có liên lạc với bên kia người quản lý." Thẩm Tĩnh nhú mày một cái nói, "Khả năng bên kia thật sự là một cái nguyên sinh vị diện, căn bản còn không có quản lý người sinh ra."

"Nhưng là thể giới bên kia có ba cái sáng thế cổ thần, chúng ta gặp qua." Cô Nguyệt gấp giọng nói, "Chính là bọn hắn đem chúng ta kéo đến thể giới bên kia. Bọn họ không phải là người quản lý sao?"

"Đây chẳng qua là cái thể giới kia bạn sinh thần linh mà thôi." Thẩm Tĩnh liếc xéo hắn một cái, một mặt không nên tùy tiện hạ thấp chúng ta người quản lý bức cách biểu tình.

"Ý gì?"

"Vị diện sinh thành ban đầu, sẽ có hỗn độn ý thức còn sót lại, nhưng cuối cùng có một ngày sẽ cùng vị diện hòa làm một thể."

"Hòa làm một thể? Người nói là bọn họ cũng sẽ vào luân hồi sao?"

"Ừm." Thẩm Tĩnh gật đầu một cái, "Người quản lý cùng bọn họ bất đồng, chúng ta phải là cao hơn vị diện kia tồn tại."

"Chúng ta đây có thể đi trở về vị diện kia sao?"

"Tại xác nhận tình huống bên kia trước, tạm thời không được!" Thẩm Tĩnh lời nói trầm xuống, "Nhưng là món nợ này vẫn là phải coi là, đến lúc đó Tiểu Huỳnh..." Nàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên cạnh chính đang gặm trái táo người, "Người chuyện gì xảy ra?"

"À?" Thẩm Huỳnh sững sờ, nghiêng đầu một chút, "Sao... Thế nào?"

"Theo ta mới vừa vừa trở về bắt đầu, người liền một mực đang ăn đồ ăn? Cái này đều qua lại từ tủ lạnh dời sáu chuyển, hôm nay chưa ăn cơm sao?"

"Nhưng là ta đói a!" Ủy khuất.

"Thẩm Tĩnh tỷ, nàng một mực đều như vậy, lúc trước đầu bếp làm càng nhiều hơn đây." Cô Nguyệt theo bản năng đáp lại một câu.

Thẩm Tĩnh quay đầu quét mắt nhìn hắn một cái, "Ai nói với người, nàng một mực như vậy?"

"À?" Cô Nguyệt sững sờ.

Nghĩ đến cái gì, đột nhiên đột nhiên tròn to hai mắt.

Chẳng lẽ lúc trước phải không?!

Thẩm Tĩnh sầm mặt lại, trực tiếp liền đứng lên, "Hai người các người, cùng ta đi vào!"

Nói xong trực tiếp xoay người trở về mới vừa căn phòng.

Cô Nguyệt cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, lập tức đi theo. Cô Nguyệt lúc này mới nhìn thấy bộ dáng bên trong căn phòng. Đó là trắng lóa như tuyết không gian, nhưng là lớn đến kinh người, nhìn không thấy cuối, hoàn toàn không giống cái này chưa đủ bảy mươi bằng phẳng nhà ở phải có không gian.

Bên trong trừ một cây không tới thất lưng cây cột bên ngoài, không có thứ gì.

Chỉ thấy Thẩm Tĩnh trực tiếp đi tới cái kia cây cột bên cạnh, đưa tay ở phía trên phất qua, trong lúc nhất thời cả căn phòng đèn đại học truyền hình phát sáng, bốn phía nhất thời bắn ra đêm không hết màn sáng, phía trên bay đủ loại phức tạp đến xem không hiểu số liệu cùng đồ án, để cho hắn có loại đột nhiên xuyên việt đến tương lai khoa học kỹ thuật thể giới ảo giác.

"Hai người các người, đứng ở bên kia đi." Thẩm Tĩnh chỉ chỉ bên phải, hai cái sáng đèn đỏ địa phương, "Ta thử một chút các người số liệu."

Hai người ngoan ngoãn tại đèn đỏ vị trí đứng lại.

Thẩm Tĩnh tại một khối trên màn sáng gạt một cái, sau một khắc hai người quanh thân trong nháy mắt bắn ra một hàng số liệu, khoảng chừng trên trăm hạng, Cô Nguyệt xem không hiểu, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy cuối cùng cái kia hạng viết S S S dòng chữ.

Theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, lại phát hiện bên cạnh nàng cái kia xếp hàng số liệu, đột nhiên một trận vận vẹo, không tới hồi lâu tất cả đều hồ thành một mảnh loạn mã. Mà cuối cùng cái kia hạng là xuất hiện một cái chữ đỏ ký hiệu —— số liệu thác loạn!

"Chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt một mặt mộng bức, đáy lòng lại theo bản năng trầm xuống, mù cũng nhìn ra được, Thẩm Huỳnh bộ dạng như vậy là có vấn đề, hơn nữa mười phần mười cùng với nàng không ngừng ăn đồ ăn có liên quan.

"Không cách nào khảo sát?" Thẩm Tĩnh âm thanh trầm một cái, càng thêm lạnh rồi. Nhanh chóng tại trên màn sáng thao tác nhiều lần, từng hàng số liệu theo bên cạnh Thẩm Huỳnh quét qua, nhưng lại tất cả đều là loạn mã, bên dưới cái đó chữ đỏ thác loạn ký hiệu, vẫn không có đổi mới qua.

Sắc mặt của Thẩm Tĩnh càng ngày càng trầm, nửa sẽ nghĩ tới điều gì, xoay người gạt một cái bên cạnh màn ánh sáng, nhất thời trước mặt của Thẩm Huỳnh đột nhiên xuất hiện một cái trong suốt đài, phía trên đề hình một vòng tròn thiết bị.

"Nếu quét hình không ra, người thử xem dùng cái này." Thẩm Tĩnh chỉ chỉ phía trên cầu.

"Máy đo thế?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, trong nháy mắt nhận ra phía trên thiết bị, cầm lên, "Chị, ta không vẫn là 3S thể lực sao?"

"Cầm!" Thẩm Tĩnh không có trả lời, chẳng qua là lại nói một câu.

"Ồ." Thẩm Huỳnh run lên, lập tức bắt lấy cầu, lòng bàn tay theo bản năng căng thẳng.

Chỉ nghe rắc rắc một thanh âm vang lên, nguyên bản dụng cụ tinh vi, trong nháy mắt bề thành cạn bã cạn bã, mơ hồ còn có thể thấy nàng trong tay điện quang.

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Sẽ không bị giết đi?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Vị Diện Dị Biến

"Quả nhiên!" Thẩm Tĩnh than một tiếng, giống như là rút cuộc xác nhận cái gì một dạng, đi tới, "Bên cạnh của người tại xuyên việt vị diện thời điểm phát sinh biến hóa, đưa đến một loại nào đó dị biến. Thân thể các hạng chỉ số đều đột phá cực hạn."

Thẩm Huỳnh sững sờ, theo bản năng đáp một câu, "Ta không phải là đột qua rất nhiều lần sao?" Năm tuổi năm ấy bắt đầu.

Thẩm Tĩnh ánh mắt lạnh lẽo.

"Được, là dị biến. Người tiếp tục nói." Thẩm Huỳnh bụm miệng.

"Lần này không phải là thông thường thể năng tăng lên mà thôi." Nàng trầm giọng nói, "Có thể... Vượt qua một loại nào đó giới hạn."

"Nàng kia ăn như thế phần nhiều là..." Cô Nguyệt hỏi.

"Trên số liệu thân thể đi rồi, cơ sở tiêu hao dĩ nhiên là lớn. Nàng sẽ thường xuyên cảm giác được đói, chẳng qua là thân thể yêu cầu bổ sung năng lượng tần số mà thôi."

"Ồ." Thẩm Huỳnh ngẩn người, "Chị, ta đây rút cuộc vượt qua loại nào giới hạn?"

"Cái này ta còn không rõ ràng lắm." Thẩm Tĩnh nhú mày một cái dừng lại hồi lâu, như là nghĩ tới điều gì, "Ta phải đi ra ngoài xác nhận một ít chuyện, những ngày qua người liên sống ở chỗ này. Ngày nghỉ của người kéo dài, chờ ta tìm tới câu trả lời trở lại thông báo người."

Kỳ nghỉ!

Thẩm Huỳnh ánh mắt quét sáng lên, "Được rồi tỳ, không thành vấn đề tỳ."

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Tinh: "..."

Sợ là dị biến thành trí chướng đi!

Thẩm Tinh cái này vừa ra khỏi cửa, chừng mấy ngày đều chưa có trở về. Cô Nguyệt nguyên bản căng thẳng tâm, chờ lấy chờ lấy liền nhàm chán.

"Ngu ba ba, người không cản trở về công ty đi làm sao?" Thẩm Huỳnh một bên gặm lấy bánh ngọt một bên hỏi.

"Ta ngày hôm qua cũng đã đem danh nghĩa sản nghiệp chuyển cho người trong nhà." Cô Nguyệt một mặt sao cũng được nói, "Ta đi lâu như vậy, đối với công ty nghiệp vụ còn có kiếm tiền loại sự tình này, cũng sớm đã lạnh nhạt. Không bằng giao cho người quen."

"Ồ." Thẩm Huỳnh đột nhiên nghĩ tới phái Vô Dịch càng ngày càng tăng môn phái kho bạc, nghiệp vụ là lạnh nhạt, nhưng kiếm tiền tuyệt đối không có a, "Liên như vậy chuyển giao xong rồi?" Không có gia tộc gì tranh đấu, anh em trong nhà cãi cộ nhau các loại sao?

"Người đó là biểu tình gì?" Cô Nguyệt quay đầu tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Có vấn đề liên hồi."

"Người như vậy, có tính phá sản rồi hay không?"

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cầm lên bên cạnh IPAD liền mở ra tài khoản của chính mình, Thẩm Huỳnh nhất thời trên chần một hàng linh đảm mắt bị mù.

"Ta mặc dù bất kể công ty, nhưng ta mỗi năm hay là có chia hoa hồng được không?"

]

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, lúc này mới chỉ nôi nói, "Cái kia tại sao người không điểm thức ăn ngoài, phải tự làm cơm?"

"..." Cô Nguyệt xào rau tay cứng đờ, cái máng, sớm quen cái thế giới này còn có loại chức năng này rồi.

Chờ một chút!

Hắn quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Người nha không phải là không muốn ăn ta xào thức ăn, mới nói như vậy chứ?"

"Không có." Đứng đắn mặt.

"Em gái người a!" Không có người nha đến lúc đó biệt điểm đầu đi à! Lão từ đây đều là vì ai! Đem người cái kia viết "Heo ăn" hai chữ biểu tình thu hồi đi a!

"Ngu ba ba, ta có một nhà cực kỳ ngon tư phòng thức ăn điện thoại."

"Cút!"

Sau ba mươi phút.

"Ngu ba ba, người nói đầu bếp có cơ hội kéo đi đến cái thế giới này sao?"

"Người có muốn ăn hay không!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn người bên cạnh liếc mắt, ngược lại đối không phải là ta.

"..." Thẩm Huỳnh thờ dãi, lúc này mới chấp nhận bắt đầu lừa cơm.

Trở về thứ N lần, thường ngày nghỉ đầu bếp!

Cô Nguyệt dùng mọi cách không chốn nương tựa quét qua quét thị trường chứng khoán, thuận tay kiếm mấy trăm vạn các loại. Nhìn hồi lâu, lại ném ra trong tay máy tính bảng, một mặt buồn chán bộ dáng. Đột nhiên cảm thấy không cần nuôi một cái môn phái, không cần thu thập căn gian hàng nhân sinh rất cô đơn lạnh lẽo.

"Muốn chơi sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên chỉ chỉ chính mình màn hình máy vi tính.

Cô Nguyệt liếc phía trên trò chơi hình ảnh liếc mắt, cho hắn một cái ánh mắt khi dễ, "Cùng người cùng nhau rơi xuống đất thành hộp sao?"

"..."

"Người nói người một người ngày ngày hack máy chủ nhà ta, chơi thế nào cái trò chơi như vậy nước?"

Thẩm Huỳnh cúi đầu suy nghĩ một chút, hồi lâu nói, "Chẳng qua là không có thói quen loại này nguyên thủy thao tác mà thôi."

"Nguyên thủy?"

"Lúc trước liên đều là tinh vồng vồng du."

"Tinh vồng!" Cô Nguyệt trái tim động một cái, "Người nói là ngoài tinh cầu cũng có vồng du."

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn hần liếc mắt, "Muốn thử một chút?"

"Có thể... Có thể không?" Cô Nguyệt mắt lờm một cái, làm làm một quả Địa cầu thổ dân, muốn đương nhiên là muốn, cộng thêm hần vốn chính là làm Internet xuất thân. Lần trước Thẩm Tinh giúp bọn hần kiểm tra thân thể số liệu thời điểm, hần cũng đã bị trong phòng đóng kia công nghệ cao thoáng qua hoa mắt.

"Đợi một hồi, ta giúp người hack cái tài khoản tinh vồng." Thẩm Huỳnh xoay người bắt đầu dùng dùng dùng gõ lên bàn phím tới.

"..." Cho nên nói, nâng lên mạng toàn dựa vào hack sao?

Thẩm Huỳnh gõ hồi lâu, không biết từ đâu lại điều tra một cái màn sáng, thao tác một hồi theo đích đích một thanh âm vang lên, mới ngừng lại.

"Tốt rồi!" Nàng xoay người theo trong ngăn kéo lấy ra một cái màu xanh da trời vòng tay, đưa tới.

"Cái này cái gì?"

"Đơn sơ bản quang não."

Quang não! Ý gì?

Cô Nguyệt còn không phản ứng kịp, theo bản năng mang lên vòng tay.

Trong nháy mắt hần chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau một khắc đã đến một mảnh thế giới màu trắng. Liếc nhìn lại bốn phía tất cả đều là trắng xóa tuyết rơi, hần thậm chí còn có thể cảm giác được dưới chân lạnh độ.

Cái này liền tiến vào? Không cần gọi là bóp mặt cái gì sao?

Hần nhìn bốn phía nhìn, lại phát hiện bốn phía không có bóng người của bất luận kẻ nào, chỉ là xa xa dường như có cái chấm đen, đang hướng bên này đến gần.

"Thẩm Huỳnh!" Cô Nguyệt theo bản năng hướng bên kia chạy tới, "Đây là cái gì boi..."

Hần lời còn chưa nói hết, đột nhiên một tiếng rống to liền từ đối diện truyền tới, liền bốn phía tuyết động đều run rẩy. Cô Nguyệt lúc này mới thấy rõ cái đó đến gần thân ảnh là cái gì, đó là một đầu quái thú. Mọc ra tám cái chân dài, toàn thân không có lông, một cái mồm to chiếm cứ thân thể 1 phần 2, thỉnh thoảng còn có chán ghét dịch nhờn theo trong miệng nhỏ ra tới, phảng phất giống như là phim kinh dị cấp cuối quái thú một dạng, so với bất kỳ hần đã gặp ma thú đều buồn nôn hơn.

Mịa nó cái máng cái máng cái máng cái máng cái máng!

Đây là cái quỷ gì?

Cô Nguyệt đáy lòng trầm xuống, nội tâm đã đem một cái nào đó người không đáng tin cậy mắng một trăm lần, xoay người liền chạy ngược về, nhưng là đã không còn kịp rồi, quái thú kia tốc độ di động cực nhanh, không tới trong chớp lát liền cách hần không tới mười mét rồi, rõ ràng hần hai cái chân căn bản không nhanh bằng đối phương tám cái.

Đại não nhất thời trống rỗng, phải chết phải chết phải chết, trò chơi quỷ này rốt cuộc muốn làm thế nào à?

Hần cự tuyết rơi xuống đất thành hộp a!

Mất thấy quái thú cái kia giống như lưỡi dao sắc bén chân dài liền muốn hướng về trên người hần cắt đi, hần không thể làm gì khác hơn là lăn khỏi chỗ, tránh ra một kích kia, lăn đến quái thú dưới người. Sau một khắc một tiếng càng thêm sắc bén tiếng hô truyền tới, quái thú chiếm hơn nửa người miệng há mở, lộ ra bên trong từng hàng sắc bén răng, trực tiếp liền hướng về hần nhào cắn xuống dưới.

Cô Nguyệt ngực một hơi thở, chỉ cảm thấy trong cơ thể một cỗ quen thuộc luồng nhiệt dâng lên. Hần theo bản năng liền bóp một cái Ngự Hòa Quyết, sau một khắc một đạo Hỏa Long trong nháy mắt xông ra ngoài, thẳng đánh về phía quái thú trong miệng.

Theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết tiếng vang lên, nguyên bản núi nhỏ một dạng cao lớn quái thú trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Chân Nhân Vồng Du

Cô Nguyệt nặng nề thở hổn hển, thật rất giống trò chơi, một khắc kia hẳn thật đúng là cảm giác chính mình phải chết rồi. Có chút mờ mịt nhìn một chút tay của mình, mới vừa đó là... Kỹ năng trò chơi?

"Ngu ba ba?" Đột nhiên Thẩm Huỳnh âm thanh ở bên tai vang lên.

Hắn bốn phía tìm một vòng đều không nhìn thấy người, hồi lâu mới chú ý tới tầm mắt dưới góc phải, sáng một cái màu vàng phong thư ký hiệu. Hắn theo bản năng điểm một cái.

Nhất thời trước mắt soạt một cái, bắn ra một cái màn sáng, phía trên chính là Thẩm Huỳnh.

"Người chết ở đâu rồi?" Cô Nguyệt lòng tràn đầy nóng nảy liền phun ra ngoài, "Đây là địa phương quý gì? Còn có mới vừa cái đó quái thú là cái quỷ gì?"

"Người tại tân thủ khảo sát khu, tại thông qua khảo sát trước, ta không liên lạc được người."

Tân thủ khu? Hắn nhìn bốn phía nhìn, lại nhìn một chút mới vừa bị đốt thành tro bụi quái thú, tế suy nghĩ một chút, coi thường bề ngoài kinh khủng kia, quái thú kia yếu đến lúc đó thật giống một tân thủ quái, chẳng lẽ đây chính là toàn bộ tin tức vồng du, cũng quá giống như thật rồi.

"Ta thông qua rồi sao? Làm sao đi ra ngoài?"

"Người dưới góc trái có một cái di chuyển ký hiệu."

Cô Nguyệt cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên dưới góc trái có một cái người tí hon màu xanh lục, hắn trực tiếp gọi một chút chỉ thấy bên người một trận bạch quang xẹt qua, trong nháy mắt đã đến một mảnh thanh sơn lục thủy gian, trước mắt là mấy tờ làm bằng gỗ bàn ghế, phía trên bày đầy các loại trái cây, mà Thẩm Huỳnh chính ngồi ở bên cạnh kết chi kết chi gặm lấy.

"Người làm sao không có nói cho ta có tân thủ khảo sát?" Cô Nguyệt không nhịn được bốc lửa khi.

"Người cũng không chờ ta nói a." Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, hắn đi vào đến quá nhanh, "Bất quá đây chẳng qua là tân thủ khảo sát, không có ai sẽ không qua lọt."

Cô Nguyệt liếc nhìn một cái, thuận tay cũng vớt lên một cái trái cây, cắn một cái. Lại phát hiện lại ngọt lại nhiều dịch, miệng đầy lưu hương, hắn một mặt kinh ngạc, nhìn một chút trên tay trái cây, "Trái cây này cũng còn được quá giống như thật rồi đi?" Không hổ là tinh tế công nghệ cao, cái này toàn bộ tin tức hình ảnh làm cùng giống như thật sự.

"Giống như thật?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút.

"Đúng a!" Cô Nguyệt càng thêm khen ngợi nói, "Còn có mới vừa con quái thú kia, liền ngay cả mùi và thanh âm đều cùng thật sự tựa như."

"Ngu ba ba..." Thẩm Huỳnh đột nhiên đứng lên, đoạt lấy trong tay hắn trái cây nói, "Người sẽ không cho là những thứ này đều là giả chứ?"

Cô Nguyệt vô hình nhìn nàng một cái, "Đây không phải là toàn bộ tin tức vồng du sao?"

"Là vồng du, nhưng.. Không phải là toàn bộ tin tức."

"Không phải là toàn bộ tin tức? Chẳng lẽ còn là thực sự..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên hít vào một hơi, "Mịa nó!"

"Chúng ta không trên Địa cầu?"

"Ừ."

"Nơi này là chỗ nào?"

"Khu C A 8726 tỉnh."

"Người cái đó quang nào là..."

]

"Máy truyền tổng."

"Nơi này hết thấy đều là thật?"

"Đúng vậy."

"Người mẹ nó không phải nói đây là trò chơi sao?"

"Nơi này là hành tinh trò chơi a!"

Hắn suy nghĩ một chút mới vừa nhìn thấy thao tác giao diện, "Nếu như là trò chơi mà nói, vậy nếu như ở chỗ này chết, có thể phục..."

"Tình thế liên minh sau đó đạt từ vong thông báo."

"..." Hắt bần! Cái này mẹ nó nơi nào trò chơi! Trò chơi em gái người a! Có đánh chân thật quái thú, chết không thể phục sinh trò chơi sao?

Hơn nữa...

"Chúng ta truyền tổng đến tinh cầu này, chị của người biết không?"

Thẩm Huỳnh nhất thời cứng đờ, hồi lâu mới nói, "Không cần để ý loại chi tiết này nha!"

"..." Chi tiết em gái người, người đây là muốn chết người biết không?

Nàng quơ quơ vòng tay, "Có máy truyền tổng, lập tức trở lại nha thân!"

"..." Hoài nghi mặt. Jpg

Chờ một chút!

Hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

"Người không nói mới vừa tân thủ khảo sát, không có ai không thông qua được sao? Tại sao ta gặp được một cái lớn như vậy quái thú." Loại cấp bậc đó người bình thường căn bản không đối phó được đi.

"Khả năng này cùng người đánh giá cấp bậc có liên quan, tân thủ khảo sát án cấp bậc tới, mỗi một người rất bất đồng." Thẩm Huỳnh mở ra một cái màn sáng, bên trong nhất thời quét ra Cô Nguyệt tất cả số liệu, cuối cùng một hạng đánh giá mới bắt đầu cấp bậc viết SSS.

"Ba cái S là đẳng cấp gì?" Cô Nguyệt ngần ngừ, trước Thẩm Tinh giúp bọn hắn kiểm tra thời điểm, giống như cũng là biểu hiện đẳng cấp này, "Người Địa cầu đều là đẳng cấp này sao?"

"Không đúng!" Thẩm Huỳnh lắc đầu, tiếp lấy lại điều khai một vài theo, "Đây là người bình thường Địa cầu đánh giá."

Cô Nguyệt hướng cuối cùng một hạng nhìn lại, chỉ thấy trên đó viết: F —————

"..." Một hàng kia dấu trừ là cái quỷ gì? Hài hước sao? Vân vân nếu như người địa cầu chỉ số thấp như vậy, tại sao hắn sẽ cao như vậy, "Người sẽ không giúp ta ăn gian chứ?"

Thẩm Huỳnh lắc đầu, "Cái này chính là chỉ số của người."

"Tại sao sẽ như vậy?" Cô Nguyệt sừng sốt, "Ta thực lực bây giờ căn bản không đánh lại mới vừa cái đó quái thú, hơn nữa nếu không phải là cái trò chơi này kèm theo Hóa hệ kỹ năng ta liền ăn tới rồi!"

"Trong trò chơi không có kèm theo kỹ năng."

"Nói vậy, ta mới vừa rõ ràng dùng rồi. Nếu như không phải là trò chơi kèm theo, chẳng lẽ còn là ta từ..." Cô Nguyệt cả kinh, đột nhiên tròn to hai mắt, "Người sẽ không muốn nói, tu vi của ta cũng mang đi đến cái thế giới này rồi đi?"

Thẩm Huỳnh cho hắn một cái nhìn trí chướng ánh mắt, "Sau khi người trở lại cho tới bây giờ không có sử dụng qua pháp thuật sao?"

"Làm sao có thể, ta trở về ngày thứ nhất liền cảm ứng qua, cái thế giới này căn bản không cảm ứng được bất kỳ linh khí hoặc là tiên khí?"

"Nơi này là không có."

"Đúng không, vậy làm sao sẽ..."

Chờ một chút!

Hắn sững sốt một chút, có tiên hay không khí cùng tu vi thật giống như cũng không có quan hệ. Tu sĩ sử dụng thuật pháp đều là điều dụng khí tức trong người thi thuật, nói cách khác đối với tu vi của hắn không có bất kỳ ảnh hưởng gì, chỉ là không thể tăng lên mà thôi.

Đáy lòng nhất thời xôn lên một vui mừng như điên, trong tay vung lên gọi ra một cái kiếm quyết, trong lúc nhất thời rầm rầm một mảnh, đầy trời mưa kiếm xuất hiện.

Cô Nguyệt: "..."

Cảm giác nhột được bảo.

"Thẩm Huỳnh..."

"Ừ?"

"Bây giờ còn có thể đi trở về tân thủ khu, lấy roi đánh thi thể đầu kia tiểu quái thú sao?" Mẹ trứng, sớm biết tu vi tại, sợ cái gì tân thủ quái a!

"..." MDZZ!

Cô Nguyệt còn muốn hỏi hỏi ngôi sao trò chơi này tình huống, Thẩm Huỳnh lại trực tiếp truyền hắn một đồng tài liệu, tất cả đều là tân thủ nhập môn các loại trò chơi công lược. Cô Nguyệt nhìn một hồi lâu mới thoáng biết chút ít.

Giống như Thẩm Huỳnh nói, nơi này thật sự là một cái hành tinh trò chơi. Nhưng là chân nhân bản cái loại này, không có phục sinh, không có hồng lam thuốc, không có quái vật rơi xuống. Nhưng có xếp hạng điểm tích lũy, cùng quái vật ngon thuộc.

Trên tinh cầu có các loại chủng tộc, cùng với đủ loại tinh tế quái thú. Toàn bộ tinh cầu chia làm F đến A, cùng với nguy hiểm khu S tổng cộng sáu cái khu vực. Bên trong sinh trưởng quái thú đều theo cấp bậc phân chia, khu F yếu nhất, khu S mạnh nhất. Bọn họ hiện tại vị trí chính là khu S.

Cô Nguyệt tân thủ khu gặp phải con quái thú kia, chính là hành tinh trò chơi đặc sản S cấp băng nham thú. Quái thú chỉ cần chết, liền sẽ tự động ký hiệu thuộc về giết chết nó player, player trước tiên có thể chọn bán ra cho công ty game, hoặc là tự mình xử lý.

Mà bên trong player đánh quái kỹ năng, toàn dựa vào chủng tộc đặc tính. Nói cách khác có 3S cấp chiến lực Cô Nguyệt, bắt đầu chính là Max cấp player.

"Ngu ba ba, chúng ta đi tàn sát băng đi!" Thẩm Huỳnh đột nhiên đề nghị.

"Tàn sát băng?" Hiểu rõ đại khái thao tác Cô Nguyệt suy nghĩ một chút, gật một cái vòng tay, trong nháy mắt điều tra bốn, năm cái bảng danh sách, phía trên tất cả đều là các loại nhà chơi số liệu xếp hạng, "Người nói cái này?"

"Đúng a!" Thẩm Huỳnh dùng sức gật đầu, "Giết quái điểm tích lũy có thể hồi đoái tinh tệ." Sau đó liền có thể mua càng nhiều hơn ăn.

"..." Luôn cảm thấy nơi nào có hổ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Thường Ngày Giải Thể

Cô Nguyệt nhú mày một cái, nhìn kỹ nhìn các bảng bảng danh sách, còn có phía dưới giới thiệu.

"Ta mới vừa nhìn một chút, cấp S quái thú, một cái là một trăm đến mười ngàn điểm tích lũy." Hắn chỉ chỉ tên mình xuống một trăm dòng chữ, "Nơi này vừa lúc là khu S, trên bảng điểm tích lũy hạng nhất là 2 300 ngàn điểm tích lũy. Nói cách khác, chúng ta ít nhất phải giết 230 con cấp S vẫn là trên cùng quái, mới có thể vượt qua hạng nhất, leo lên đứng đầu bảng."

"Có thể." Thẩm Huỳnh điểm một cái đáng khen, "Ngu ba ba nhưng là 3S cấp!"

Cô Nguyệt ánh mắt trầm một cái, hoài nghi quay đầu liếc nhìn nàng một cái, "Người làm gì vậy không tự mình đi? Tu vi của ta có thể cất giữ nói, người phần mềm hack cũng tại đi!"

"Cái này không phải là bởi vì có Ngu ba ba nha!"

"Ta không thể giúp..."

"Tại sao?" Cô Nguyệt sững sốt một chút, ngay sau đó tiếp theo chỉ dị thú đã vọt tới, hấn một kiếm chém xuống cao giọng thúc giục, "Ta không chịu nổi, nguoi nhanh!"

"Ồ." Thảm Huỳnh than một tiếng, lúc này mới nhận lấy hấn kiếm trong tay, hướng thẳng đến trước vung lên, trong nháy mắt một đạo bạch quang phá thiên mà đi, chỉ nghe bên tai một trận lá tả lạp lạp tiếng vang, trước mắt nguyên bản rậm rạp chẳng chịt giống như bấy kiến cấp S dị thú, chỉ chỉ bị chặn ngang cắt đứt.

Trong nháy mắt toàn diệt!

Nguyên bản còn tràn đầy đủ loại gào to bốn phía, đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô Nguyệt cái này mới thở phào nhẹ nhõm, quanh thân pháp trận cũng tối xuống.

Thảm Huỳnh thanh kiếm đưa trở về, đột nhiên chỉ chỉ bầu trời nói, "Vị vậy!"

Cái gì?

Cô Nguyệt sững sờ, còn không phản ứng kịp, đột nhiên bầu trời truyền tới đỉnh một tiếng vang, tựa như thiên âm như vậy truyền khắp toàn bộ tinh cầu, một tiếng không có chút nào cao thấp chập chùng, mấy móc thức lời nói truyền tới.

【đỉnh! Kiểm tra đến phạm vi lớn dị thường rõ ràng hiện tượng lạ, xác nhận người sử dụng: Thảm Huỳnh, Ngu ba ba, mang theo đại quy củ tính sát thương vũ khí tiến vào hành tinh trò chơi. Chuyển này làm ảnh hưởng nghiêm trọng trò chơi thăng bằng, hiện đối với cái này hai vị người sử dụng tiến hành trở về ngăn hồ sơ xử lý! Trong hai tháng cấm chỉ tiến vào khu S! 】

Sau một khắc, Cô Nguyệt chỉ thấy chính mình phía bên phải trên màn sáng điểm tích lũy, bá lạp lạp một cái, theo vài tỷ đến mấy trăm thành rồi đến mấy chục ngàn cuối cùng, đỉnh đương một cái, về tới một trăm mới bắt đầu điểm tích lũy hạng.

Cô Nguyệt: "... " Mịa nhà nó!

Trước không đề cập tới thanh không chuyện, cái đó kêu Ngu ba ba ID là cái quỷ gì?

Thần mẹ nó Ngu ba ba!

(' ` □) ' ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ

Thứ N trăm linh N lần, thường ngày nghỉ giải thể.

"Chúng ta đây là đi đâu?" Bị cưỡng chế truyền tống đến khu A Cô Nguyệt, nhìn một chút khó phải chủ động đi ở phía trước Thảm Huỳnh.

"Đi thị trấn." Thảm Huỳnh một bên gặm lấy trái cây, một bên quay đầu lại nói.

"Đi thị trấn làm gì?" Cô Nguyệt sững sốt một chút.

Thảm Huỳnh bước chân dừng lại, quay đầu về mặt thành thật nói, "Ngu ba ba, ta phân tích một chút, mới vừa thất bại là bởi vì chúng ta chỉ có cường lực DPS (phát ra), mà không có phụ trợ nguyên nhân."

Mới vừa thất bại, không phải là bởi vì nguoi mở Hack bị tra sao? Còn làm liên lụy hấn!

"Cho nên..."

"Cho nên chúng ta phải đi tổ cái bà vú!"

"..." Cái quỷ gì!

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, tế suy nghĩ một chút, dựa theo trò chơi sáo lộ mà nói, có một cái bà vú quả thật càng có bảo đảm. Lấy Thảm Huỳnh loại này 100% bị phán định là mở Hack năng lực, trừ ở bên cạnh xem cuộc vui không có bất cứ tác dụng gì.

Hấn mặc dù chiến lực cao, nhưng là tiêu hao là cái vấn đề lớn. Hấn cũng không phải là đầu bếp tên biến thái kia, đánh cái giá còn có thể liều mạng cái loại này. Mới vừa bày thú, nếu là có bà vú ở bên cạnh quét cái máu cái gì, cũng không cần bị Thảm Huỳnh liên lụy trở về ngăn hồ sơ rồi.

"Trong tình tế, thật sự có bà vú cái chủng tộc này sao?" Cô Nguyệt tỏ vẻ hoài nghi, mới vừa trong tư liệu trò chơi cũng đã có nói rồi, trò chơi này căn bản không có trò chơi gì kỹ năng các loại. Nói cách khác người tiến vào, đều là dựa vào mình thực lực đánh quái. Cho dù có vài có năng lực đặc thù, cũng chỉ là người ta ngoại tình chủng tộc đặc sắc mà thôi. Giống như người da đen, buổi tối có thể ẩn hình một dạng.

"Yên tâm đi, thỏa thỏa đây!"

"..." Nghe nàng nói như vậy, càng thêm không yên tâm là chuyện gì xảy ra?

[Bá Vú: Mục Sư buff máu chữa trị, phục hồi, cường hóa]

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Đánh Xong Kết Thúc Công Việc

Sau ba mươi phút.

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, "Chuyện này... Chính là người muốn tìm bà vú?"

"Đúng vậy!"

Đối với cộng lòng a, đây không phải là một gốc cây sao?

Hắn trên dưới quét một vòng trước mắt cái này Thụ nhân, người chiều rộng trên cây khô, đỡ lấy một con lá xanh, bốn phía còn rũ xuống từng cái theo gió đung đưa cành liễu. Nó còn thỉnh thoảng dùng hai bên cành cây, đẩy tóc một dạng đẩy ra đến thân cây sau.

Đến, vẫn là viên mẫu thụ!

"Thẩm Huỳnh, đây là cái gì? Củ cái cận thân?" Cô Nguyệt kéo qua Thẩm Huỳnh, thấp giọng nói.

"Thụ tinh nhân." Thẩm Huỳnh giải thích.

"Hắn sẽ Mọc hệ chữa trị pháp thuật?"

"Không biết."

"Thùy hệ?"

"Không biết."

"Vậy còn không như củ cái đây!" Cô Nguyệt ngang nàng liếc mắt.

"Yên tâm đi, thụ tinh nhân là tính tế khó gặp chủng tộc, có rất đặc thù chủng tộc thiên phú, nắm giữ cấp S chiến lực, rất khó tìm."

"Người không nói nó là bà vú sao?"

"Đúng a!" Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, sau đó quay đầu nhìn hướng về phía sau Thụ nhân, cho đối phương một cái kích động ánh mắt, như là để cho nàng phơi bày một ít.

Cái kia nữ Thụ nhân cười một tiếng, thật sự tiến lên hai bước, nhắm mắt bên người hai tay nắm lại, toàn thân trong nháy mắt căng thẳng, liền với thân hình đều cong lên, tựa như đang dùng toàn thân khí lực.

Cô Nguyệt cả kinh, không khỏi mở to mắt, chẳng lẽ cái này người cây thật sự có không dậy nổi năng lực.

Thụ nhân nhân về mặt càng ngày càng gấp nứt, thân cây cũng cong thành tôm thước, càng ngày càng thấp, trên đầu lá xanh gian đột nhiên xuất hiện lấm ta lấm tẩm lục quang, sau một khắc nó đột nhiên thân hình một mục.

Rầm rầm một cái, chỉ thấy nó đỉnh đầu tầng tầng lá xanh gian trong nháy mắt —— dài ra khắp cây trái cây!

-_-

Thụ nhân cười một mặt rực rỡ tháo xuống, sau đó đưa cho bên cạnh Thẩm Huỳnh.

"Ăn không?" Thẩm Huỳnh đưa cái đồ đi qua.

Cô Nguyệt: "..."

Hắt bàn! Cái này mẹ nó chính là cái gọi là bà vú a! Ngươi nha chính là muốn mang cái đi động sạp trái cây chứ?

('□) へ ー

Sau một tiếng,

]

"Ngươi xác định, cái này khu A quái, có một trăm ngàn điểm tích lũy cảm." Cô Nguyệt chỉ chỉ trước mặt cửa hang hỏi.

"Ân ân ân, đây là treo giải thưởng bằng đệ nhất khu A quái." Thẩm Huỳnh điều tra một cái màn hình, chỉ chỉ phía trên. Chỉ thấy quả thật hiện lên A+ cấp dị thú.

"Chỉ có một con, không có những thứ khác?"

"Không có."

"Cũng không có thú triều các loại."

"Tuyệt đối không có."

"Được, ta lại tin ngươi một lần." Cô Nguyệt lúc này mới bóp cái phong quyết, trong nháy mắt hóa thành mấy cái phong nhận, hướng về bên trong động quát tới.

Không tới một hồi, bên trong liền có động tĩnh, theo oh ô gầm lên giận dữ, mặt đất một trận đung đưa, một cỗ to lớn luồng không khí từ bên trong truyền ra, bên trong nhất thời xuất hiện một đoàn bóng đen.

Cô Nguyệt trái tim căng thẳng, lui ra mấy bước, xem ra là một đại gia hóa. Lập tức tại quanh thân bày cái trận pháp phòng ngự, nắm chặt kiếm trong tay, chăm chú nhìn chăm chăm trong động khẩu. Chỉ thấy bóng đen kia càng ngày càng gần, mơ hồ còn có thể nghe được chút chút một trận tiếng động lạ.

Không tới hồi lâu công phu, cửa hang liền xuất hiện một cái thật dài —— con sên!

(⊙ _ ⊙)

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, có chút không dám tin nhìn một chút trên đất cái con kia mềm mại miên miên còn giống cái thạch rau câu, hơn nữa còn là bán trong suốt tiêu quái thú. Đây chính là khu A treo giải thưởng bằng đệ nhất quái?

Oh ô...

Quái thú hướng về hấn phát ra một tiếng không có chút nào sức uy hiếp tiếng gào.

Cô Nguyệt nhú mày một cái, được rồi lúc này Thẩm Huỳnh không có hăm hại hấn, quả nhiên chẳng qua là chỉ khu A tiểu quái. Tiện tay một đạo kiếm khí đánh tới, chỉ nghe bịch bịch một tiếng, trong nháy mắt đem bên kia thạch rau câu đánh thành năm sáu khối.

"Đi thôi?" Cô Nguyệt xoay người hướng Thẩm Huỳnh vẫy vẫy tay, vừa muốn thu hồi kiếm.

Sau lưng đột nhiên truyền tới oh ô... Oh ô... Một chuỗi tiếng hô.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng đột nhiên nhiều hơn bốn, năm con mềm oặt con sên, đang hướng về hấn nhào tới.

Chuyện gì xảy ra?

Cô Nguyệt sững sờ, theo bản năng lần nữa đánh ra mấy đạo kiếm khí, lần nữa đem con sên đánh tan. Chẳng qua là những thứ kia tung tóe cục thịt lại một trận ngổ nguậy, trong nháy mắt biến thành một cái mới quái thú, trong lúc nhất thời mặt đất vây quanh mấy chục con giống nhau như đúc con sên.

Đây là...

"Thẩm Huỳnh, ngươi không phải nói cái này quái chỉ có một con sao?"

"Mới vừa... Là một cái a!"

"Một cái cộng lông a! Ngươi tại sao không nói nó có thể chia ra a!"

"Ta cũng vừa biết."

"Em gái người!"

Đầy đất tiểu quái thú đã hướng về các nàng di động qua tới, có càng là cong người nhảy đánh nhào tới. Lại bị Cô Nguyệt quanh thân trận pháp bắn đi ra, trong nháy mắt vỡ thành hai mảnh, nhưng lại lập tức biến thành hai cái mới quái thú.

Không tới mười phút, mấy người quanh thân đã vây đầy rậm rạp chẳng chịt quái thú. Những thứ này không lạ có thể cứng rắn công, nếu không chỉ càng ngày sẽ càng nhiều, Thẩm Huỳnh cái này duy nhất quần công lại không thể ra tay, làm sao bây giờ?

Cô Nguyệt trong bụng trầm xuống, đột nhiên nghĩ tới bọn họ còn tổ một người khác, quay đầu nhìn về phía sau bà vú, "Cái đó cây..."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ nghe rầm rầm một trận đào đất âm thanh, mới vừa còn theo ở phía sau Thụ nhân, không biết lúc nào đào một cái hố to, lấy thể nhanh như chớp không kịp bật tai nhảy vào, huy động cành cây đem chính cây chôn cái kín đáo.

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Mịa nhà nó!

凸 (++ Ⅲ ++)

Nói xong khó gặp chủng tộc đây? Chính là như vậy khó gặp sao?

Có lẽ là bán đồng đội bán được quá rõ ràng rồi, mặt đất cứng cứng, ực một tiếng, từ bên trong cút ra khỏi một cái hồng hồng —— trái cây.

Hai người: "..."

Đây coi như là... Cho bọn họ sửa một hộp ý tứ sao?

Nơi này không phải là hành tinh trò chơi, cái này mẹ nó là trí chương trình đi! Cô Nguyệt hai người nhất cuối cùng vẫn là hoàn thành cái này thường treo nhiệm vụ, mặc dù suốt tồn thời gian hai tiếng. Ở đó chia ra con sen muốn đem hai người chôn một khác trước, hắn mới phát hiện những thứ này tiểu quái thú, lại có thể sợ sấm.

Hắn lúc này quyết đoán, một cái Lôi Quyết quét tới, trong nháy mắt toàn bộ đại địa bay lên một cỗ đậm đà mùi khét, một cái không có để lại.

Bên người hắn hệ thống màn sáng, cũng đình một tiếng, biểu hiện: Treo giải thưởng nhiệm vụ hoàn thành!

Phía dưới điểm tích lũy cũng đình linh linh nhảy tới năm chục ngàn linh một trăm phân. Ngoài ra năm mươi ngàn phần tại toàn bộ hành trình xem cuộc vui, chẳng qua là không cần thận giết chết một con, đồng đội Thẩm Huỳnh tài khoản bên trên. Về phần một cái nào đó toàn bộ hành trình vẫy nước Thụ nhân, hoàn toàn linh phát ra, bất kể điểm tích lũy.

"Cái kế tiếp đi đâu?" Cô Nguyệt nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, suy nghĩ một chút lập tức chính mình mở ra bảng danh sách, quyết định vẫn là tự nhìn bảo hiểm.

"Logout, về nhà."

Cô Nguyệt mang kính ngạc quay đầu nhìn nàng một cái, "Người không tàn sát bảng rồi hả?"

Thẩm Huỳnh than một tiếng, "Mệt quá a!" Lại chơi tiếp, tỷ tỷ liền phát hiện.

"..." Mệt mỗi em gái người a, đánh quái không một mực đều là hắn sao?

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, nhìn một chút bên cạnh thời gian, nghĩ đến cái gì, đến cũng không có phản đối, trực tiếp gọi bên cạnh hiện ra nút ấn.

Sau một khắc, bên người từng chuỗi lưu quang(Thời gian) xẹt qua.

Bọn họ đã về tới cái đó không tới bảy mươi bằng phẳng trong phòng, nhìn một chút trên tay cái đó kêu tay của quang nào vòng tay, nhất thời có chút không phản ứng kịp, chính mình thật sự đi ngoài tính cầu một chuyến.

Theo bản năng điều động tiên lực, nhất thời lòng bàn tay liền xuất hiện một đám lửa. Xem ra Thẩm Huỳnh nói không sai, không chỉ là tại hành tinh trò chơi, tu vi của hắn quả thật một mực đều tại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Vị Diện Xâm Phạm

Cô Nguyệt cùng Thẩm Huỳnh ở nhà trạch năm sáu ngày, Thẩm Tĩnh vẫn là không có trở lại.

Tại kiên định cự tuyệt Thẩm Huỳnh trò chơi mời sau, không còn phạm tội đồng bọn Thẩm Huỳnh, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nài nguyên thủy cái hộp trò chơi. Mà Nguru ba ba lại si mê tính vông khoa học kỹ thuật, một mực đang (tại) nghiên cứu vòng tay đủ loại thao tác.

[CVT: Cái hộp trò chơi, trong game PUBG khi chết đi người chơi sẽ biến thành hộp để người khác nhặt xác, ta còn gọi là Hộp Tĩnh hay còn gọi đùa là hộp yêu quái phá xác]

"Thật là dói a!" Thẩm Huỳnh bần nát một dạng bày trên ghế sa lon, hoàn toàn mất hết chơi game thời điểm tinh khí thần, "Nguru ba ba, người xác định không thử một chút ta nói nhà kia tư phòng thức ăn sao?"

"Cút!" Cô Nguyệt lườm một cái, hồi lâu sắc mặt trầm một cái, lại cầm lên trên bàn điện thoại di động, có chút không thạo điểm một nhóm thức ăn ngoài, coi như giao tiền thuê!

Xoay người nhìn một cái nào đó ăn hàng liếc mắt, cau mày, Thẩm Tĩnh cũng không biết lúc nào trở lại.

Đáy lòng nhất thời xẹt qua một tia không ưөн ạo tâm tình. Hắn vẫn cho là Thẩm Huỳnh miệng vĩnh viễn không rảnh rồi, là bởi vì nàng trời sinh ăn hàng thuộc tính, cộng thêm nàng cái kia khủng bố phần mềm hack thực lực, cho nên căn bản không có xem xét, thân thể nàng có hay không nơi nào không bình thường cái vấn đề này. Thẩm Huỳnh lại là một cái chính mình cũng không đáng kể. Nếu không phải là Thẩm Tĩnh nhìn ra, có lẽ mãi mãi cũng không người nhận ra được, thậm chí sẽ còn khuyên nàng ăn ít một chút.

Không đúng, có lẽ đầu bếp là phát giác, cho nên mới đến một cái giờ cơm, liền không chậm trễ chút nào chui vào phòng bếp nấu cơm. Rõ ràng đối với nhất cử nhất động của nàng đều đặc biệt để ý, nhưng xưa nay đều không lo lắng nàng sẽ ăn quá no vấn đề.

Cô Nguyệt đáy lòng không có từ trước đến nay dâng lên chút áy náy cảm giác, đột nhiên cảm thấy hắn người cha này có chút không làm tròn bổn phận, có phải hay không là hắn là nhìn thêm điểm sinh nở hướng dẫn các loại sách?

(? ˉ)

Thức ăn ngoài còn chưa tới, Cô Nguyệt từ tủ lạnh lấy ra buổi sáng đặt bánh ngọt, dự định cho Thẩm Huỳnh điểm điểm bụng trước.

Bên trong nhà đột nhiên vang lên một chuỗi tích tích tích âm thanh, như là báo động hắn còn không có lấy xuống vòng tay trên cũng là tê rần.

"Vị diện báo động!" Mới vừa còn cá chết một dạng tê liệt trên ghế sa lon Thẩm Huỳnh, đột nhiên đứng lên. Bước nhanh đi về phía trước trước bàn, cũng không biết đụng nơi nào. Nhất thời một cái màn sáng liền bắn ra ngoài, chỉ thấy phía trên xuất hiện một cái quen thuộc tinh cầu màu xanh lam.

Đây là... Địa cầu?

"Tiểu Huỳnh!" Sau một khắc, một đạo giọng nam đột nhiên vang lên, không trung sáng lên một khối khác màn sáng, một cái ăn mặc đồng phục màu xanh da trời nam nhân xuất hiện tại trong màn ảnh.

"Khải Thiên... Thúc?" Thẩm Huỳnh sững sốt một chút.

Trong màn ảnh nam nhân khoé miệng giật một cái, "Đều nói nhiều lần, để cho ngươi kêu đại ca! Ta có già như vậy sao?" Trong hình người lắc đầu một cái, "Mới vừa báo động ngươi thấy được đi."

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Ta biết ngươi bây giờ đang nghỉ phép, nhưng cái vị trí kia cách ngươi gần đây. Ta bây giờ đang ở khu T không đi được, nếu không làm phiền ngươi đi xem một chút."

"Không đi!" Giây cựa.

"Đừng như vậy a, Tiểu Huỳnh! Giữa đồng nghiệp muốn hỗ trợ hữu ái!"

"Làm thêm giờ không có yêu."

"Tiểu Huỳnh..." Khải Thiên một nặt khóc không ra nước mắt, cũng không biết nghĩ tới điều gì, cắn răng nói, "Tinh thần game online kiểu mới Closed beta tư cách."

]

"Đồng ý!"

"..."

"Tọa độ số liệu phát cho ta." Thẩm Huỳnh nhanh chóng ở trên màn ảnh sáng gạt một cái, không tới hồi lâu một bộ số liệu liền truyền tới.

"Số liệu này có chút kỳ quái." Khải Thiên nhắc nhở câu nói, "Trước cũng không có tương cận hoặc là giống nhau số liệu tài liệu, người phải cẩn thận."

"Được."

"Cái kia khổ cực người rồi." Đối phương gạt đầu một cái, sau một khắc hình ảnh lóe lên liền biến mất rồi.

Cô Nguyệt lúc này mới tò mò đi tới, "Mới vừa vậy là à?"

"Chị ta một trợ lý khác." Thẩm Huỳnh thuận miệng trở về, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Đồng nghiệp ta!"

"Chị của người tốt cuộc có mấy cái trợ lý?" Cảm giác thế nào cái gọi là vị diện quản lý, còn là một cái tổ chức to lớn hay sao?

"Liên hai cái." Thẩm Huỳnh một bên kiểm tra số liệu vừa nói, "Dưới tình huống bình thường là không có trợ lý, nhưng Khải Thiên tình huống... Có chút đặc thù."

"Đặc thù?"

"Hắn vốn là không phải là người của vị diện này, nhưng không biết tại sao, hắn vị diện tọa độ một mực không mở ra. Chị ta không thể làm gì khác hơn là tạm thời để cho hắn lưu lại."

Cô Nguyệt gạt đầu một cái, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, "Vậy còn người?"

"Ta?" Thẩm Huỳnh sững sờ, chính nghĩa ngôn từ nói, "Ta đương nhiên là... Đi cửa sau lên cương vị a!"

"..." Có muốn hay không nói tới quang minh chính đại như vậy.

"Tốt rồi." Thẩm Huỳnh tắt đi trước mặt số liệu, quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Ngu ba ba, chúng ta đi ra ngoài du lịch chứ?"

Cô Nguyệt lườm một cái, trực tiếp phớt lờ, "Người nhà chính là không biết đường chứ?"

"..."

Vị diện báo động đều là nơi nào đó xuất hiện ảnh hưởng toàn bộ vị diện ổn định thời điểm, mới có thể kích động báo động. Tỷ như giống như là không gian phong bạo, thời không loạn lưu, hoặc là vị diện xâm phạm vân vân.

Những tình huống này duy nhất lại chỉ có vị diện người quản lý có thể cảm ứng được. Nhưng lộ về những vị diện này họ Thẩm người quản lý, có chút trâu bò. Nàng trực tiếp sáng lập cái này hệ thống báo động, chỉ cần vừa phát hiện dị thường liền sẽ báo cảnh sát.

Cô Nguyệt chịu trách nhiệm tâm, một đường ngự kiểm hướng về bản đồ phương hướng mà đi, nơi này cũng không phải là Tu Tiên giới, là hiện đại. Mặc dù khoa học kỹ thuật của Địa cầu thường xuyên bị Thẩm Huỳnh vô ý thức khinh bỉ, nhưng tùy tiện ngự kiểm bay loạn nói, vạn không cẩn thận bị cái nào radar phát hiện, làm xâm phạm lĩnh không gian địa bản cho rồi, khóc đều không có địa phương khóc. Thật may lúc này Thẩm Huỳnh không có lại mất NET, nàng cấp cho cái đó đơn sơ bản quang nào quả thật có thể che giấu tất cả dò xét.

Liền ngay cả trên đường thỉnh thoảng gặp phải mấy phi cơ, còn có thể kích động tự động ẩn hình chức năng, so cái gì Ân Tức Phù dùng tốt hơn nhiều. Hắn không có từ trước đến nay sinh ra một loại, người mang công nghệ cao cảm giác kiêu ngạo.

"Là nơi này đi?" Cô Nguyệt nhìn một chút phía dưới vừa nhìn biển rộng vô bờ, ngừng lại.

Thẩm Huỳnh kiểm tra một cái số liệu gạt đầu một cái, "Là cái này."

"Làm sao cái gì cũng không có?"

"Còn chưa tới thời gian." Thẩm Huỳnh ra hiệu hắn bay xuống, dừng ở phía dưới trên một hòn đảo nhỏ, gạt một cái trên tay vòng tay, nhất thời trước mắt bắn ra một khối màn sáng, từng hàng số liệu xuất hiện. Phía trên nhất càng là sáng một cái đếm ngược, thời gian đã không tới năm phút rồi.

Thẩm Huỳnh ngón tay tàn ảnh ở trên màn ảnh sáng thao tác, từng hàng số liệu theo trong màn ảnh quét qua.

"Kỳ quái..." Nàng đột nhiên nhíu mày một cái.

"Sao rồi hả?"

"Số liệu này không giống như là không gian hoặc là thời không bạo động."

"Ý gì?"

"Cái này là vị diện xâm phạm, có đồ muốn đi qua rồi." Thẩm Huỳnh sắc mặt trầm một cái, chỉ chỉ không trung.

Quả nhiên, sau một khắc phía trước một trận vận vẹo, rõ ràng không có vật gì không gian, lại phẳng phất đang sắp bị cái gì đột phá mở một dạng, trông ra tốt một khối to.

"Muốn đi ra rồi."

Thẩm Huỳnh liền vội vàng lùi về phía sau mấy bước, thần sắc là chưa bao giờ có đúng đắn. Liên với Cô Nguyệt cũng không khỏi khẩn trương, "Sẽ là cái gì?"

"Ta cũng không biết. Vị diện khác, có lẽ trực tiếp có thể hủy diệt toàn bộ vị diện cũng có thể."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Chạy trở về, hoặc là... Biến mất nó!"

Cô Nguyệt trong bụng trầm xuống, trong nháy mắt gọi ra tiền kiếm, trong tay không dừng, cái này tiếp theo cái kia trận pháp nhất thời xuất hiện tại bốn phía.

Nghe một chút cũng không phải là thứ tốt gì.

Không gian vận vẹo càng ngày càng lợi hại, bên cạnh đếm ngược cũng tiếp cận phần dưới cùng, cuối cùng đã tới mười giây trở xuống.

Năm... Bốn... Ba... Hai... Một!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Vị Diện Đoàn Tụ

Theo một tiếng ầm vang vang, trước mắt không gian giống như là bị người gắng gượng xé ra một vết thương. Một khí thế khổng lồ xông tới mặt, mang theo nóng bỏng Ôn Noãn. Sau một khắc, một ánh lửa phá không mà ra, mang theo thiêu cháy tất cả khí thế, liền với phía dưới nước biển đều trong nháy mắt đốt lên.

Cô Nguyệt trong tay kiếm trận cùng nhau, đầy trời mưa kiếm bá lap lap công tới, còn chưa đánh vào vị diện kia lỗ hồng, một cái kiếm lớn màu vàng óng xuất hiện, kiếm khí phô thiên cái địa lại đè lại trở lại, không trung mưa kiếm nhất thời trời mưa một dạng rơi xuống.

Còn thật lợi hại, hấn sầm mặt lại, đang muốn gọi ra kiếm ý.

"Chờ một chút!" Bên cạnh Thẩm Huỳnh lại đột nhiên kéo hấn một cái.

"Thế nào?"

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong đạo xé ra lỗ hồng kia chậm rãi đi ra một người, một cái thân ảnh cực kỳ chật vật. Sợi tóc xốc xếch, cả người dục huyết, trên người trải rộng là từng đạo sâu đủ thấy xương vết thương, một cái tay càng là vô lực buông xuống ở một bên, nhuộm lấy máu tươi cặp mắt, xa xa nhìn bên này liếc mắt, trong nháy mắt mơ hồ có hơi nước mạn khí, lộ ra điên cuồng ánh mắt vừa chậm, lộ ra quen thuộc thần sắc tới.

"Đầu bếp!" Cô Nguyệt không dám tin trọn to hai mắt.

Sau một khắc cái đó bị máu hồ thành nhân thân hình lóe lên, trong nháy mắt rơi vào trước mặt hai người, đưa tay từng thanh Thẩm Huỳnh ôm vào trong ngực, một đạo thanh âm trầm thấp nhất thời ở bên tai vang lên, mang theo nồng nặc ủy khuất.

"Sư phụ..."

Nói xong giống như là dùng hết tia khí lực cuối cùng thân hình buông lỏng một chút, dựa vào Thẩm Huỳnh liền hướng xuống tuột xuống. Mắt thấy liền muốn té xuống, Thẩm Huỳnh theo bản năng chụp tới, đem người đỡ lên.

"Hắn ngất đi!" Cô Nguyệt kéo qua tay hấn, cuống cuống dò xét một cái kinh mạch, sắc mặt trong nháy mắt trắng nhợt, há mồm liền mắng một câu, "Mịa nó, bị thương thành như vậy, hấn lại còn sống."

Quay đầu nhìn một chút không trung đã biến mất kẻ hờ, hấn rớt cuộc là thế nào đến bên này?

]

"Đi về trước!" Thẩm Huỳnh trầm giọng nói, xoay người gạt một cái cái gì, nhất thời bên cạnh hai người rạch ra một vết nứt, bên trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy quen thuộc căn phòng chung bày.

Cô Nguyệt lập tức đỡ dậy trên đất phá búp bê một dạng đầu bếp, liền xuyên qua. Trong nháy nháy mấy người đã trở về căn phòng gian kia.

"Chờ một chút, đừng để ở đó, cùng ta đi vào." Cô Nguyệt vừa định đem người thả ở trên ghế sa lon, Thẩm Huỳnh lại chỉ chỉ bên cạnh căn phòng, đi trước một bước vào trong.

Lại là lần trước cái đó trống rỗng căn phòng, chẳng qua là lúc này trung gian nhiều hơn một cái hình chữ nhật dài.

"Đem đầu bếp để lên." Thẩm Huỳnh chỉ chỉ trung gian.

Cô Nguyệt lập tức đem người đỡ đi lên, trong nháy mắt trên đài quét qua một đạo màu đỏ ánh sáng, lên một lượt phương xuất hiện từng hàng số liệu.

Thẩm Huỳnh không nói gì, chẳng qua là trực tiếp liền ở phía trên thao tác, phía trên bắt đầu sáng lên từng đạo đủ các loại quang. Mỗi quét qua một đạo, sắc mặt của đầu bếp là tốt rồi nhìn một phần, toàn thân cái kia từng cái tựa như là có thể chặt đứt tiên cốt một dạng vết thương, cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu từ từ khép lại.

Cô Nguyệt cũng mang chút ít khăn trương nhìn lấy phía trên hơi thở mong manh đầu bếp, bên trong nhà trong nháy mắt an tĩnh lại, chỉ còn lại cái kia không ngừng tích tích tích số liệu âm thanh. Nhìn đầu bếp cái kia thân thương, cũng biết vô cùng khó trị, lại thêm cái thể giới này không có tiên khí linh khí, hẳn cũng không giúp được. Thẩm Huỳnh giữa ngón tay không ngừng, thần tình nghiêm túc, như là đang làm một đại thủ thuật hết sức chăm chú thao tác, ước chừng tốn thời gian một ngày một đêm, nàng mới ngừng lại.

"Tình huống của hắn ổn định rồi." Thẩm Huỳnh sắc mặt chậm chậm, lúc này mới xoay người nhìn hướng về phía sau Cô Nguyệt, căng thẳng bả vai mới theo thói quen sập xuống dưới, "Tiếp theo chờ hắn tỉnh là được."

Cô Nguyệt gạt đầu một cái, nhìn bên kia ngủ mê man đầu bếp liếc mắt, phát hiện sắc mặt hắn quả thật chuyển tốt chút ít, không lại tái nhợt giống như tờ giấy trắng, cái này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi về phía cửa, "Chúng ta đẩy đi ra ngoài chờ hắn tỉnh đi." Ai, từng cái tất cả đều là không bớt lo.

Thẩm Huỳnh vừa muốn đuổi theo, lại đột nhiên cảm giác vạt áo căng thẳng, cúi đầu nhìn một cái mới phát hiện đầu bếp không biết lúc nào bắt được vạt áo của nàng, rõ ràng không có có ý thức lại túm rất chặt, mang theo vết máu ngón tay, đem nàng toàn bộ vạt áo đều nhiễm mở một mảnh chói mắt màu đỏ.

"Thế nào?" Thấy nàng không nhúc nhích, Cô Nguyệt quay đầu lại.

Thẩm Huỳnh vừa định kéo ra tay của đối phương một hồi, chậm rãi thu về, "Ta phải lưu lại nơi này theo dõi một cái chi tiết của hắn, ngươi đi ra ngoài trước đi." Nói xong xoay người tại trên màn sáng gạt một cái, bên người trong nháy mắt xuất hiện một cái huyền không nệm, nàng trực tiếp ngồi xuống, lại bắt đầu quét nổi lên mảng lớn mảng lớn số liệu.

Cô Nguyệt cũng không để ý, hẳn ở nơi này cũng không giúp được, trực tiếp xoay người đi ra ngoài trở lại phòng khách.

Đầu bếp cái này một bộ ngủ, ngủ suốt năm ngày sáu đêm. Thẩm Huỳnh đều nhanh hoài nghi máy trị liệu có phải hay không là xảy ra vấn đề gì, mới cảm giác bên người điều trị đài quơ quơ, sau một khắc má trái truyền tới một trận nhiệt độ nhiệt, một chỉ mang theo chút ít tay run rẩy phát tới.

"Sur... Phụ?" Đầu bếp trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt sương mù, phảng phất sau một khắc liền muốn khóc lên bộ dáng.

Thẩm Huỳnh không có từ trước đến nay đáy lòng chìm một cái, lúc này mới lên tiếng nói, "Tỉnh rồi?" Ho khan một tiếng, há ra cái kia vô hình không được tự nhiên tâm tình, xoay người mở ra phòng khách truyền tin, "Ngươi ba ba, đầu bếp tỉnh rồi."

Cơ hồ là trong nháy mắt, cửa phòng bịch một tiếng liền mở ra, Cô Nguyệt như gió quét vào, "Đầu bếp tỉnh rồi? Không có sao chứ!" Trên dưới quan sát ngồi ở điều trị người trên đài liếc mắt, thật dài thở phào nhẹ nhõm, "Ngươi làm sao mỗi lần đều đem mình làm thành cái bộ dáng này? Lúc này lại là chuyện gì xảy ra? Ta cho ngươi biết, nơi này cũng không phải là bên kia thể giới, ngươi muốn ở nơi này treo, chúng ta cũng không có biện pháp."

Nghệ Thanh lại như cũ chỉ thấy bên cạnh Thẩm Huỳnh, giống như là hoàn toàn không có nghe được lời của Cô Nguyệt hồi lâu mới mang theo chút ít ủy khuất cùng khăn trương kéo lại tay của Thẩm Huỳnh "Sur phụ... Ta không tìm được ngươi, tìm khắp Tam giới... Đều tìm không ra." Thanh âm của hắn phá lệ trầm thấp, phảng phất bụng lấy cái gì đồ dễ bể không cần thận liễn sẽ bể nát, "Ngươi không cần thiết ta sao?"

Cô Nguyệt nhìn một chút người trước mắt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng yếu ớt như vậy của đầu bếp, đáy lòng không có từ đầu tới đâu xót, chỉ trích ngữ khí trong nháy mắt mềm nhũn ra, "Khục... Gì đó, chuyện này là chúng ta không đúng. Nhưng lúc đó bị đuổi về tới quá đột nhiên, căn bản không có thời gian thông báo ngươi, đều là cái đó Ma thần!" Nhớ tới chuyện này, hắn đều muốn trở về đánh hắn một trận.

"Đi ra ngoài nói." Thẩm Huỳnh đứng lên, bên người Nghệ Thanh theo động tác của nàng ngẩng đầu lên, thân hình theo bản năng căng thẳng, phảng phất rất sợ nàng cứ thế biến mất. Nàng bước chân dừng một chút, qua tay cầm ngược ở tay hắn, trực tiếp đem người dắt đi ra ngoài.

Nghệ Thanh toàn bộ hành trình đặc biệt nhu thuận, y theo rập khuôn đi theo, mỗi một bước đều giống như trước đó đo đạc qua, rất sợ liễn như vậy theo

mất rồi.

"Người rớt cuộc là thế nào bị thương như vậy?" Cô Nguyệt mặt đầy nghi ngờ quét mắt nhìn hần một cái, nhìn thấy hần cái kia cả người đã khô vết máu, nhũm mảy một cái, xoay người tìm ra một bộ quần áo ném tới, "Thay quần áo trước đi, người pháp y này đã vô dụng, hơn nữa ở bên này cũng không thể xuyên một thân như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Đổi Một Cái Quần Áo

Nghệ Thanh theo bản năng nhận lấy, nhìn một chút quần áo trong tay, lại nhìn một chút bên cạnh Thẩm Huỳnh, đứng tại chỗ nửa bước đều không có động một cái.

"Người nhìn nàng làm gì?" Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, "Nàng còn có thể giúp người đổi sao?"

Hần vẫn là không động, vẻ mặt càng thêm căng thẳng.

Thẩm Huỳnh nhìn hần một cái, đột nhiên nói một câu, "Ta không đi."

Nghệ Thanh vẻ mặt lúc này mới lỏng ra một chút, kéo một cái trên tay mấy khối vải vóc, ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, "Cái này là vật gì?" Quần áo tại sao một tiết một tiết?

Quên đầu bếp không phải là người của cái thế giới này rồi.

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, lúc này mới nhận lấy hần quần áo trong tay, nhìn trên ghế sa lon Thẩm Huỳnh liếc mắt, xoay người trực tiếp liền đem người kéo gần bên cạnh nhà cầu, "Người đi vào." Nói lấy bịch một tiếng đóng cửa lại, trở cách tầm mắt của người nào đó, bên trong thỉnh thoảng truyền tới mấy tiếng thảo luận.

"Cởi xuống, quần cũng cởi rồi!"

"Vì sao?"

"Kêu người cởi liền cởi, nói nhảm nhiều như vậy. Nhanh lên cởi cái gì? Còn có quần cộc!"

"Ồ."

"Người cúi người một chút, chân nâng cao... Nâng cao điểm, người không nâng cao chút ta làm sao động!"

"Xong chưa?"

"Được rồi được rồi, tới gần chút nữa. Nếu là đứng không vững liền đỡ ta."

"Chuyện này... Người cái này vật, thật chặt."

"Người đau cũng không sợ, sợ cái gì chặt! Kiên nhẫn một chút!"

Ngoài cửa Thẩm Huỳnh: "..."

Luôn cảm thấy nghe được cái gì dơ dáy sự tình.

Hai người giằng co gần hai mươi phút, mới từ trong cầu tiêu đi ra. Nghệ Thanh đã hoàn toàn thay đổi giống nhau, rõ ràng là theo Cô Nguyệt một dạng bạch sam y. Nguru ba ba là khắp người đều viết "Ta rất có tiền" bá đạo tổng giám đốc Phạm, Nghệ Thanh lại giống như là cái mới ra sân trường xanh tươi thiếu niên, toàn thân đều lộ ra một cỗ thanh tân ánh mặt trời khí tức, giống như cái nói năng không thiện nhà bên thiếu niên.

Nghệ Thanh có chút không ưỡn ẹo lôi kéo áo sơ mi trên người, tầm mắt trong nháy mắt định ở trên người Thẩm Huỳnh, phảng phất cường lực nhựa cao su lại chuyển không mở, do dự hồi lâu mới mở miệng, "Sư phụ."

"Ừ?"

]

"Sắc trời đã tối, người đổi không? Nếu không ta đi làm mấy món ăn?"

Cô Nguyệt: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

Có muốn nhanh như vậy hay không liền tiến vào chức vụ của mình công tác đi à!

Thảm Huỳnh bất ngờ không đồng ý, chẳng qua là bên găm lấy trái táo, bên quét hấn khoác ở sau lưng tóc dài liếc mắt, vỗ một cái ghế sa lon bên cạnh, "Tôi đây một chút."

Nghệ Thanh không chậm trễ chút nào bước nhanh tới.

"Ngồi xổm một chút "

"Sự phụ?"

Nàng thuận tay theo trên bàn trà móc ra một cái màu đen dây thun, chỉ chỉ phía sau hần nói, "Tóc."

Nghệ Thanh sững sờ, trong nháy mắt hiểu được, ngoan ngoãn ngồi ở trước người của nàng, ôm lấy đầu gối chính mình đoàn thành hình cầu, cảm giác đối phương giữa ngón tay từng lần một phát bằng sợi tóc của hần, phảng phất cũng phát bằng nhau dòng suy nghĩ của hần. Đột nhiên liền cảm thấy, cái này mấy ngàn năm nay hần lật khắp Tam giới tất cả sơn xuyên hồ biển, tìm khắp mỗi một tấc đất, lại như cũ tìm không ra một chút tung tích nàng thời điểm, cái loại này phảng phất tâm đều bị moi không ra, chỉ còn lại lòng tràn đầy nóng nảy cùng tâm tình tuyệt vọng, trong nháy mắt liền bị lấp đầy liền với khóe miệng cũng là không ức chế được tựa như hướng lên trên giờ lên.

Nhìn lấy đang tại chải đầu hai người, Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, luôn cảm thấy trong không khí bay một cỗ hơi chua vị, nghe lâu còn có chút ăn no.

"Đầu bếp, người rót cuộc làm sao đến cái thế giới này tới?" Cô Nguyệt nói sang chuyện khác.

Nghệ Thanh sắc mặt trầm một cái, hồi lâu mới thấp giọng nói, "Ta... Không tìm được các người, cho nên trở về Tiên giới, tìm được Ma thần, để cho hần giúp ta mở ra khóa giới cửa."

"Hần sẽ giúp người?" Cô Nguyệt tỏ vẻ hoài nghi, cháu trai kia rất gian trá, từ đầu tới cuối không có một câu nói thật, điển hình qua cầu rút ván. Nếu không phải là hần hổ, bọn họ lại làm sao có thể trực tiếp bị truyền tống trở về.

"Hần quả thật không đáp ứng." Nghệ Thanh nhú mày một cái, "Cho nên ta chỉ có thể đánh với hần một trận."

Cô Nguyệt tròn to hai mắt, "Vết thương trên người của người là bị hần đánh?" Trâu bò à! Lại dám một mình đấu sáng thế cổ thần.

"Cái này đến không đúng!" Nghệ Thanh lắc đầu một cái, "Những thứ này là ta xuyên việt giới môn thời điểm bị bên trong cửa loạn lưu gây thương tích."

"Cái gì luồng không khí?" Cô Nguyệt theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thảm Huỳnh, "Chúng ta trở về thời điểm không có thấy tức giận cái gì lưu a!"

"Chúng ta không có." Thảm Huỳnh một bên dắt lấy tóc của Nghệ Thanh vừa nói, "Chúng ta vốn chính là người bên này, sẽ không bị vị diện bài xích." Đầu bếp coi như là cưỡng ép xông vào, coi như cánh cửa mở ra, cũng sẽ phải chịu vị diện loạn lưu công kích.

Thì ra là như vậy, Cô Nguyệt gật đầu một cái, lại nhìn một chút Nghệ Thanh, luôn cảm thấy hần như trước kia bất đồng rồi chút ít, nhưng lại không nói ra không cùng ở tại nơi nào.

"Người bây giờ là thần tôn tu vi!" Cô Nguyệt trên dưới quét mắt nhìn hần một cái, lúc này mới chú ý tới tu vi của hần phòng rất nhiều, hơn nữa so với trước kia Hồng Vũ cao hơn bộ dáng, không! Nói chính xác hần mang đến cho hần một cảm giác, đều có chút giống như là trước kia Ma thần rồi. Nếu không phải là bởi vì trọng thương mới khỏi sợ là hần đều không chống cự nổi hần tùy ý thả ra uy áp, hơn nữa hần cũng sẽ không là trước kia đứa trẻ bộ dáng, "Người đánh nhau Ma thần rồi hả?"

"Cũng không tính là đi..." Nghệ Thanh ánh mắt trầm một cái, chiến đến phía sau chính hần đều không phân rõ ai thắng ai thua rồi.

"Vậy hần tại sao mở cửa cho người."

"Có thể là ta đi số lần tương đối nhiều chứ?"

"Số lần nhiều?" Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, "Người cùng hần đánh bao nhiêu lần?"

"Mấy trăm... Lần?" Hần cũng không nhớ rõ.

"..." Hóa ra hần là ngày ngày đi tìm người đánh nhau đi.

Chờ một chút!

Ma thần không phải là bị đầu bếp phiền, mới mở ra cánh cửa vị diện, đem hắc đưa tới chứ?

"Sau đó ta gặp phải tiểu người lùn, nàng cùng ta vừa động thủ một cái, Ma thần mới đồng ý mở ra dị thể cửa."

"Mạnh Bà?" Trên mặt Cô Nguyệt thoáng qua một tia không hiểu tâm tình, "Nàng... Tại sao giúp ngươi?"

"Ta cũng không biết, nhưng khi đó có thể trở lại Tiên giới, đưa tới Ma thần cũng nhiều thua thiệt nàng giúp đỡ." Nếu hắc không là có thể ngay cả Ma thần ở đầu cũng không biết.

Cô Nguyệt xiết chặt bên người tay, nhất thời không nghĩ ra Mạnh Bà vì sao phải giúp Nghê Thanh, nàng như là Ma thần, là Thượng cổ sáng thế ba thần. Chắc là đứng ở Ma thần bên kia mới là, hơn nữa bọn họ đột nhiên bị trả lại lần đó, nàng cũng là cảm kích cũng đồng ý Ma thần. Nhưng lần này tại sao lại phải giúp Nghê Thanh? Nàng rốt cuộc là tiểu người lùn, vẫn là Mạnh Bà?

"Đầu bếp!" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng, "Chúng ta rời đi bao lâu?"

Nghê Thanh sững sờ, liền với thân hình đều run lên một cái, trầm mặc hồi lâu mới sâu tiếng nói, "3000 năm."

"Cái gì!" Cô Nguyệt cả kinh, mặc dù biết bên kia thời gian qua đi cùng bên này không giống nhau. Lại không nghĩ rằng lại có thể qua lâu như vậy, nói cách khác qua nhiều năm như vậy, đầu bếp một mực đang tìm bọn hắc.

Trong lúc nhất thời đáy lòng của hắc có chút ngũ vị tạp trần lên, đầu bếp mặc dù nhìn bề ngoài không có gì, nhưng có thể tìm nhiều năm như vậy không buông tha, còn đuổi theo đi đến vị diện này, hắc cũng không cách nào tưởng tượng, mấy năm nay hắc rốt cuộc là thế nào qua.

"Cũng còn khá ta thành công." Nghê Thanh đến lúc đó một chút đều không thêm để ý bộ dáng, thân hình hơi hơi lui về phía sau Thẩm Huỳnh nhích lại gần, một bộ thỏa mãn bộ dáng, chỉ cần tìm được sư phụ là tốt rồi, chỉ là tìm được, vậy hắc nhiều năm như vậy... Chính là đáng giá.

Thẩm Huỳnh tay dừng một chút, hồi lâu mới tiếp tục lược đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 286: Nồi Chén Bên Trong

Cô Nguyệt nhìn đầu bếp một cái, thở dài một cái nói, "Yên tâm đi, Ma thần cái đó tiểu kỹ nữ, một ngày nào đó muốn trở về đi thu thập hắc!"

"Sư phụ tại là tốt rồi." Nghê Thanh một chút không có trả thù ý tứ, "Ồ đầu đều được!"

Cho ăn, ngươi có thể hay không có chút nguyên tắc. Cảm giác lại ngửi thấy hơi chua vị!

"Thẩm Huỳnh chị nàng, hắc là rất nhanh liền có thể đưa chúng ta trở về." Cô Nguyệt không thể làm gì khác hơn là nhìn sang một bên Thẩm Huỳnh, "Đúng không?"

"À?" Cái này có thể không nhất định a.

"A cái gì à?" Cô Nguyệt liếc nàng một cái, "Ngươi chẳng lẽ không muốn trở về giáo huấn cái đó Ma thần sao?"

"Thật là phiền phức a..."

"Làm phiền ngươi muội a, không muốn ở thời điểm này phạm lỗi có được hay không?" Bị thương nhưng là học trò ngươi, "Còn có! Ghim ngươi đó là cái quý gì? Ngươi chửi nửa ngày đầu, liền cho đầu bếp một người đàn ông, chăm hai cái song đuôi ngựa, thích hợp sao?"

"Tốt vô cùng a!"

"Khá lắm muội a!" Cay ánh mắt được không!

"Ta cũng cảm thấy rất tốt."

"Ngươi một cái sư phụ thôi, im miệng!"

Cô Nguyệt cảm thấy Nghê Thanh sợ là thật sự tu thành tru tiên, không, là thần bếp. Mặc dù đối với bọn họ tới nói đi cũng phải nói lại chỉ qua hơn một tháng thời gian, hắc lại thời gian qua đi 3000 năm, tay nghề một chút cũng không có lui bước, liền ngay cả Thẩm Huỳnh nhà tích tụ một lớp bụi dụng cụ

nhà bếp, hần chỉ nói đơn giản một lần, hần liền dùng nước chảy mây trôi, so với kiếm thuật linh ngộ cái gì mau hơn.

Mấy người ước chừng ăn hai giờ, mới đem thức ăn đầy bàn tiêu diệt sạch sẽ. Cô Nguyệt đang định cùng đầu bếp giới thiệu tình huống cơ bản của cái thế giới này, bên trong nhà lại đột nhiên truyền tới giọt một tiếng thanh âm quen thuộc.

Là Thẩm Tinh đưa tin.

"Là chị của ta, trốn." Thẩm Huỳnh đưa ném một cái, quay đầu nói.

"Tại sao?" Cô Nguyệt sững sờ, không hiểu hần tại sao nói như vậy.

"Đừng nói nhảm, nhanh!" Nói xong một tay một cái, theo thói quen trực tiếp đem hai người hướng dưới bàn nhét vào.

Cô Nguyệt: "..."

Vân vân, hần tại sao cũng muốn nằm xuống!

"Tiểu Huỳnh." Thẩm Tinh âm thanh nhất thời ở bên trong phòng vang lên.

"Tỷ..." Thẩm Huỳnh lập tức đứng nghiêm.

]

"Thân thể ngươi vấn đề, ta đã điều tra, còn không có tìm được câu trả lời, bất quá hần không phải là tác dụng phụ gì."

"Ân ân ân."

"Nhưng ta có liên lạc đi theo ngươi vị diện kia, tương tự vị diện người quản lý, nghĩ để cho nàng giúp ngươi xem một chút tình huống." Thẩm Tinh trầm giọng nói, "Chờ ta xử lý xong trên tay chuyện, liền mang ngươi tới."

"Được rồi tỷ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái.

"Ngươi chuẩn bị một chút, đừng có chạy lung tung."

"Không thành vấn đề tỷ."

"Ừm." Thẩm Tinh vừa muốn bóp gáy truyền tin, đột nhiên lại giống như là nhớ ra cái gì đó, "Đúng rồi, mới vừa ta cảm ứng được ngươi trực tiếp mở ra không gian truyền tống, khoảng cách rất gần, hơn nữa còn là đi thông trong nhà, chuyện gì gấp như vậy?"

"Ây..." Nàng cứng một cái, "Không có gì, chính là lạc đường, muốn về nhà."

"Thật sao?" Thẩm Tinh ánh mắt híp một cái, "Làm sao lúc trước ngươi lạc đường đến ngoài mấy cái tinh hệ, cũng không thấy mở không gian truyền tống trở về."

"Ta... Hiện tại đói." Nàng lập tức đem đề tài kéo tới dị biến trên thân thể.

"Ồ..." Thẩm Tinh gật đầu một cái, "Vậy ngươi có thể giải thích một chút, ngươi dưới bàn bên trái nằm người nam nhân kia là ai chẳng?"

Cái này cũng thấy được! Nàng rõ ràng che giấu cái khác thị giác.

Bất ngờ Thẩm Tinh lại không có như lần trước tức giận như vậy, chẳng qua là nhướn nhướn mày nói, "Nhiều năm như vậy cũng không thấy ngươi mang nam nhân về nhà, khu vực này mang về hai. Đây coi như là... Ăn trong chén nhìn lấy trong nồi?"

Trong chén Cô Nguyệt: "..."

Trong nồi Nghệ Thanh: "..."

Thẩm Huỳnh tức xạm mặt lại, "Chị, hần không phải là bạn trai ta!" Nguru ba ba cũng không phải là!

"Ồ." Thẩm Tinh ánh mắt trầm hơn rồi, như là đã nhìn thấu hết thấy ánh mắt, "Nếu không phải là, vậy ngươi dùng không gian truyền tống nguyên nhân là?"

Thẩm Huỳnh đầu một cái liền thấp xuống, chỉ thật là thành thật chiêu, "Hần là từ trước vị diện kia tới."

Thẩm Tinh sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, quét theo đáy bàn bò ra đầu bếp liếc mắt, ánh mắt như băng, "Nói cách khác... Hần là người xâm lăng!"

"Chị, ngươi hãy nghe ta nói..."

"Im miệng!" Thẩm Tinh âm thanh lạnh hơn, ánh mắt nhìn Thẩm Huỳnh, phảng phất đao một dạng đều nhanh theo trong màn ảnh đâm đi ra rồi, liền với Cô

Nguyệt đều theo bản năng run lên, "Đi ra ngoài vị diện một chuyến, ngoại là đi luyện mặt rồi sao? Cho ta biết điều đợi, ta lập tức trở về."

Nói xong không mấy người này phản ứng, màn sáng trực tiếp tối đi xuống.

Cô Nguyệt không có từ trước đến nay rất gấp gáp, Thẩm Tinh về mặt, cùng vừa mới bắt đầu phát hiện hần thời điểm hoàn toàn bất đồng, giống như... Thật sự nổi giận một dạng.

"Thẩm Huỳnh, chị của ngoại cái này là có ý gì?" Hần không nhìn được hỏi.

Thẩm Huỳnh sắc mặt trầm một cái, "Tất cả tự tiện xâm phạm vị diện đều là nhân tố không ổn định, cần muốn bài trừ."

"Loại bỏ, nàng sẽ không thật sự giết đầu bếp chứ?" Cô Nguyệt đáy lòng căng thẳng, không biết tại sao chính là cảm thấy, nếu như Thẩm Tinh muốn động thủ, Thẩm Huỳnh là không ngăn được nàng, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Sư phụ..." Nghê Thanh về mặt cũng trầm một cái, "Là ta tự nguyện tới, nếu có bất kỳ trừng phạt nào, ta đều cam nguyện chịu đựng, tuyệt không phản kháng!"

"Ngoại điên rồi!" Cô Nguyệt kinh ngạc nói.

Thẩm Tinh có thể là vị diện người quản lý, chỉ sợ ngoại hoàn toàn không chịu nổi a.

"Liên như vậy!" Thẩm Huỳnh như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt tối sầm cắn răng nói, "Vạn nhất chị ta thật muốn động thủ, ta... Còn có biện pháp khác, có lẽ... Có thể ngăn cản nàng." Dầu gì là chính mình trù... Đồ đệ mình, dù sao cũng phải thử một lần, chết thì chết đi!

"Thật sự?" Có đòn sát thủ nói sớm a! Bất quá nhìn nàng đối mặt Thẩm Tinh kinh sợ dạng, làm sao lại như vậy không thể tin đây!

"Ừm." Dầu gì tại tỷ tử dưới thâm uy sống nhiều năm như vậy.

Cô Nguyệt không kịp hỏi kỹ, sau một khắc trước mắt không gian một trận vận vẹo, bóng người của Thẩm Tinh trong nháy mắt xuất hiện tại tầng bên trong.

"Cho nên... Hần là ngoại ở thế giới bên kia thu đồ đệ?" Thẩm Tinh một người ngồi dựa ở trên ghế sa lon, nhìn lướt qua chính tề đứng ở trước mặt, đứng nghiêm tở ba người.

"Ừ." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Thẩm Tinh tỷ, đầu bếp là vì chúng ta mới đuổi tới, hơn nữa hần cũng không biết xuyên việt vị diện phải trải qua ngoại cho phép." Cô Nguyệt cũng lập tức giải thích, "Cái gọi là người không biết vô tội, nếu không... Ngoại liền coi như xong."

"Liên như vậy?" Thẩm Tinh cười lạnh một tiếng, trên người khí lạnh nhất thời quét tới, "Các ngoại cho là vị diện xâm phạm là chuyện đơn giản như vậy? Có biết hay không lúc này đối âm mặt tạo thành nhiều ảnh hưởng lớn? Ta lại muốn thu thập bao nhiêu cục diện rồi rắm?"

"Nhưng hần... Cũng không phải cô ý?"

"Một câu không phải có ý liên xong rồi!" Thẩm Tinh trực tiếp đứng lên, ánh mắt lạnh hơn, đao một dạng thẳng hướng trên người ba người đâm, "Tiền lệ này không có thể mở, nếu là ai cũng có thể chui vào ta vị diện này tới, vậy thế giới này liền xong rồi! Tiểu Huỳnh, bọn họ không hiểu, đạo lý này ngoại sẽ không không hiểu chứ?"

"... Hiểu được."

"Còn có cái này cũng giống vậy!" Thẩm Tinh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt.

"Ta?" Cô Nguyệt trong lòng thất kinh, áo lót không có từ trước đến nay toát ra mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Tất Sát Tuyệt Chiêu

Ngoại theo vị diện khác mang về những thứ kia thác loạn số liệu, cho là ta không biết sao?"

Cô Nguyệt cả kinh, số liệu? Tu vi của hần!

"Người xuyên việt mặc dù không phải là người tự chủ hành vi, nhưng một mực tiếp tục như vậy, đồng dạng sẽ với cái thế giới này tạo thành không thể dự tính ảnh hưởng." Thẩm Tinh quét mắt nhìn hần một cái, "Ta chẳng qua là tạm thời không chỗ trống để ý đến người mà thôi."

"..."

"Các người đừng quên, ta trừ là Thẩm Huỳnh chị nàng, càng là vị diện này người quản lý." Nàng tiến lên mấy bước, mỗi một bước đều như là giẫm ở mấy lòng người bên trên mang theo một cỗ xuyên thấu qua nhập cốt tủy lãnh ý, làm người ta theo bản năng cúi đầu, phảng phất đối diện là thế giới này chí cao tồn tại không cách nào phản kháng như vậy, "Người xâm lăng cũng được, số liệu thác loạn cũng tốt. Phàm là hết thấy ảnh hưởng vị diện ổn định nhân tố, ta tuyệt đối không cho phép tồn tại!"

Dứt lời, Cô Nguyệt chỉ cảm thấy có cái gì đè ép xuống, theo bản năng liền lui một bước, nếu không phải là Thẩm Huỳnh ở một bên nắm, Cô Nguyệt thiếu chút nữa trực tiếp liền quỵ xuống. Hần thời khắc này mới thật sự ý thức được, cái gì gọi là người quản lý? Rõ ràng đối phương không hề làm gì cả, hần lại cảm thấy thần thức truyền tới một cỗ đặc thù áp lực, liền với toàn thân tu vi đều muốn không bị khống chế trực tiếp tan hết.

"Tỷ!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, Cô Nguyệt lúc này mới toàn thân buông lỏng một chút, theo cái loại này áp lực vô hình trong thoát khỏi đi ra, quay đầu nhìn lại bên cạnh đầu bếp, phát hiện hần cũng cùng chính mình một dạng.

"Người đừng gọi ta!" Thẩm Tinh quay đầu tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Từ nhỏ đến lớn, ta dạy qua người cái gì, người có phải hay không là cho hết ta quên rồi!"

"... Không quên." Thẩm Huỳnh vui đầu đến thấp hơn.

"Không quên? Nhìn một chút người làm chuyện gì tốt? Ta để cho người giúp ta quản lý tốt vị diện, người chính là như vậy giúp?" Thẩm Tinh càng thêm tức giận, toàn thân đều tới bên ngoài bão hơi lạnh, "Ta còn tưởng rằng đi ra ngoài mấy ngày, người sẽ biết đem người này phục hồi dữ liệu, người đến tốt còn mang theo cái người xâm lăng trở lại."

"..."

Nàng càng nói ngữ khí càng lạnh, một mặt hận thiết bất thành cương bộ đáng, "Đây là đi ra ngoài phóng đảng mấy ngày, tâm lớn! Ngay cả ta mà nói cũng không nghe đúng không!"

"... Không có."

"Chưa?" Nàng cười lạnh một tiếng, trực tiếp điều tra một cái màn sáng nói, "Tốt lắm! Chuyện này không thể lại kéo, người xâm lăng người là thanh trừ cũng được, đuổi cũng được, hiện tại liền cho ta xử lý. Còn có người này số liệu, lập tức thanh trừ trả lại như cũ, thuận tiện đem bọn họ quên ức thanh trừ hết!"

Thẩm Tinh đây là đùa thật a, Cô Nguyệt trái tim căng thẳng, kéo một cái Thẩm Huỳnh vạt áo, nói xong tuyệt chiêu đòn sát thủ đây? Lúc này không cần còn đợi khi nào?

Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, trở về hần một cái ý không rõ ánh mắt.

Hồi lâu mới ngẩng đầu lên, "Tỷ... Thật muốn như vậy phải không?"

"Làm sao, người còn muốn ta tự mình động thủ?" Thẩm Tinh sắc mặt càng hàn.

"Được rồi..." Thẩm Huỳnh đột nhiên hít một hơi thật sâu, như là quyết định cái gì quyết tâm khê cần răng, quay đầu cảnh cáo tựa như nhìn Cô Nguyệt cùng Nghệ Thanh liếc mắt, gần từng chữ một, "Không cho cười!"

]

"À?" Cô Nguyệt còn chưa hiểu nàng cái này là có ý gì.

Nàng lại trực tiếp tiến lên một bước, thần tình trên mặt thuần biến, ánh mắt nháy nháy hai cái, trong nháy mắt xông lên một tầng hơi nước, dưới khoe miệng kéo hơi hơi trề lên, hai tay khoanh lại để ở trước ngực, làm ra một cái đáng thương vẻ mặt, một giấy theo lười phế trách biến thân thành mềm mại đáng yêu ngọt. Luôn miệng thanh âm một cái cao mấy cái Baidu, còn mang theo một tia bách chuyển thiên hồi một dạng... Ôn ền thanh âm.

"Tỷ ~~~~~ người không muốn dữ dội như vậy nha, liền y theo ta lần này... Đáp ứng Tiểu Huỳnh bỏ qua cho bọn họ có được hay không?" Nàng gò lên một tấm mặt trắng trẻo khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng sức nháy nháy con mắt, như là mức ngàn vạn ánh sao, "Ta sau đó nhất định thật tốt nghe lời của tỷ tỷ, ngoan ngoan đi ~ "

Trong lúc nhất thời, phảng phất có cái gì, đang từ trên người nàng bắn đi ra.

Thật... Thật... Thật thật thật đáng yêu! Đặc biệt đáng yêu! Trí mạng đáng yêu!

O (*///▽///) q

Bịch một tiếng, có cái gì trúng ngay ngực, nhịp tim như đánh trống, hô hấp dồn dập.

Trong nháy mắt trầm tĩnh tại tên là "Đáng yêu" trí mạng khí tức đánh trúng.

Một giây kế tiếp...

"Ta đáp ứng ngươi!" Thảm Tĩnh cao lãnh vẻ mặt trong nháy mắt như vỡ đê ngập lụt phát triển mạnh mẽ, một cái liền ôm lấy người trước mắt, đè ở trong ngực một trận điên cuồng cọ mặt, "Đáp ứng ngươi, đáp ứng ngươi, tỷ gì cũng đáp ứng ngươi. Ai bảo nhà ta Tiểu Huỳnh đáng yêu như thế!"

"Vậy, hai người bọn họ..."

"Tùy tiện? Thế nào đều được, Tiểu Huỳnh vui vẻ trọng yếu nhất!"

"Cảm ơn tỷ, ngươi đối với Tiểu Huỳnh tốt nhất rồi."

"Ân ân ân, ngươi đáng yêu như thế, nói cái gì cũng đúng!"

"Tiểu Huỳnh thích nhất tỷ tỷ."

"Ta cũng vậy! Ba tuổi lên ngươi liền không cùng ta nũng nịu, tỷ tỷ thật là cảm động, ta đáng yêu Tiểu Huỳnh rốt cuộc trở về tới rồi."

Cái...Cái gì quý?

Cô Nguyệt hít sâu một hơi, đề xuống thỉnh thoảng oánh khiêu động tâm, lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Quả nhiên không hổ là đòn sát thủ, bán manh cái gì quá đáng sợ! Rõ ràng Thảm Huỳnh là đưa lưng về phía bọn họ, một khắc kia cảm giác mệnh đều muốn mất rồi, mơ hồ cảm thấy bên tai vang lên đặc thù gì thanh âm nhắc nhở.

【đỉnh! Thảm Huỳnh phát động tất sát kỹ: Bán manh! 】

【đỉnh! Thảm Tĩnh chịu đến hiệu ý một đòn! 】

Cũng còn khá hần phản ứng nhanh, mới không có đỉnh lú vào, chiêu này cũng quá ăn gian, xong chính là không biết xấu hổ không khác biệt công kích.

"Đầu bếp chúng ta... Vân vân, đầu bếp ngươi làm sao vậy? Tĩnh lại đi đi à!"

"Ngươi mặt làm sao đỏ như vậy? Thương còn chưa khỏe sao?"

"Mịa nó! Ngươi chảy máu mũi cái gì đi à!"

Sau một giờ.

"Ho khan, nếu Tiểu Huỳnh giúp các ngươi cầu tình, hai người các ngươi chuyện ta tạm thời liền không truy cứu." Rốt cuộc khôi phục bình thường Thảm Tĩnh, ho khan một tiếng, lại biến thành cái kia cao quý đẹp lạnh lùng bộ dáng. "Nhưng là coi như ta không ra tay, hai người các ngươi tồn tại, như cũ sẽ bị vị diện này bài xích. Các ngươi cái thể giới kia người quản lý không có trả lời, ta cũng không cách nào trực tiếp đưa các ngươi trở về. Ở lại chỗ này, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, ta cũng không cách nào xác định."

"Không thể cùng Khai Thiên một dạng, trước phát cái giấy thông hành sao?" Thảm Huỳnh hỏi.

"Ngươi cho rằng là giấy thông hành là cái trắng, muốn nấy trái trồng nấy khóa?" Thảm Tĩnh liếc nàng một cái.

Thảm Huỳnh cái miệng nhỏ nhắn một đỏ, "Tỷ~~ "

Thảm Tĩnh cứng một cái, tâm lại mềm nhũn ra, "Khục... Cho bọn họ giấy thông hành cũng không phải là không thể. Bất quá các ngươi cũng phải có cái năng lực kia, thông qua khảo sát."

"Khảo sát?" Cô Nguyệt sững sốt một chút.

"Hiện tại học cái ngoại ngữ đều muốn kiểm chứng, giấy thông hành dĩ nhiên cũng phải kiểm tra!" Thảm Tĩnh quét hai người một cái nói, "Hai người các ngươi số liệu quả thật cũng rất cao, nhưng có thể thông qua khảo sát hay không, còn chưa nhất định đây?"

Cho nên... Bọn họ là yêu cầu thi một cái khai báo tạm trú ý tứ sao?

"Kiểm tra như thế nào?"

"Liền lấy nguyên bản dự định sắp xếp cho Tiểu Huỳnh cái công việc kế tiếp làm chuẩn đi." Nàng trực tiếp điều tra một cái màn sáng, nhất thời hai khóa

hiện lên đèn tinh cầu màu đỏ xuất hiện tại trước mặt hai người. "Cái này hai khóa tử tinh, là trên lần không gian phong bạo thời điểm bị dị thể giới lấy tinh cầu, phía trên mặc dù không có văn minh, nhưng đối với rất nhiều động thực vật đều sinh ra ảnh hưởng, các người chọn một cái tinh cầu, tùy tiện dùng biện pháp gì, trong vòng một ngày tiêu trừ loại ảnh hưởng này, ta liền cho các người vị diện thông hành tư cách!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Kiểm Tra Khai Báo Tạm Trú

"Được." Nghê Thanh gật đầu đứng lên, chỉ cần không rời đi sư phụ, thế nào đều có thể.

Cô Nguyệt cùng Thẩm Huỳnh liếc nhau một cái, cũng đứng lên.

"Ồ, đúng rồi!" Thẩm Tĩnh đột nhiên lại tăng thêm một câu, "Tiểu Huỳnh ngại không thể đi!"

"Tại sao?"

"Người tình huống bây giờ đặc thù, nếu như ngại ra tay, đó cũng không có khảo nghiệm cần thiết."

Thẩm Huỳnh nhú mày một cái, âm thanh mềm nhũn, "Tỷ ~~~ "

Thẩm Tĩnh khoe miệng quát một cái, thái độ giây biến, "Được được được, ngại đi có thể, nhưng ngại không thể tự mình động thủ biết không?"

"Được rồi tỷ! Không thành vấn đề tỷ!"

Cô Nguyệt: "..."

Nghê Thanh: "..."

Luôn cảm thấy Thẩm Tĩnh đáng yêu hệ BUFF còn không có tiêu.

Đây là một mảnh hoang vu phế tích, trên đất là một mảnh khét mà Thổ, tất cả sinh vật đều rất giống chỉ còn lại có căn nuốt bản năng, lẫn nhau cắn xé gặm ăn, thật giống như vĩnh còn lâu mới có được ngừng nghỉ. Đây đất tùy ý có thể thấy hoặc mới mẻ, hoặc thối rửa cục thịt. Trong không khí trải rộng một cỗ mùi hôi thúi khó ngửi.

Cô Nguyệt trong nháy mắt hiểu được tại sao nơi này là tử tinh rồi, trừ không có ai trở ra, nơi này quả thật là chính là giống như là phim Zombie hiện trường, hoàn toàn không thấy được một chút sinh cơ.

Hắn cùng đầu bếp vừa rơi xuống đất liền bắt đầu dọn dẹp bốn phía đã điên cuồng động thực vật, lấy tu vi của bọn họ, đối phó những thứ này không có linh trí quái vật mặc dù không tính là có hết sức, nhưng nơi này quái vật quả thực nhiều lắm rồi, giết chết một cái lại có liên tục không ngừng lại nhào lên.

"Thẩm Huỳnh, tinh cầu này rốt cuộc có bao nhiêu?" Cô Nguyệt nhìn lấy lần nữa hội tụ đi lên quái vật, không nhịn được hỏi.

Thẩm Huỳnh đá đá dưới chân cục đá, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, mới hồi đáp, "Hơn một trăm cái Địa cầu lớn nhỏ."

"Cái gì!" Cô Nguyệt đột nhiên tròn to hai mắt, như vậy muốn rõ ràng tới khi nào, Thẩm Tĩnh đây là đang hù bọn họ đi! Tuyệt đối đúng vậy đi! "Nếu như những thứ này động thực vật đều là bị lấy nhiễm sinh vật, chúng ta như thế nào đi nữa cũng không khả năng trong vòng một ngày dọn dẹp xong đi."

Bốn phía xông tới quái vật càng ngày càng nhiều, hơn nữa còn có càng ngày càng mạnh khuynh hướng, bọn họ ngay từ đầu còn có thể miễn cưỡng tìm chỗ đặt chân, dần dần chỉ có thể bay đến không trung tạm thời nghỉ ngơi. Có thể coi là là như vậy, có thể phi hành quái vật cũng không phải ít.

"Làm sao bây giờ?"

]

"Hướng bên kia bay." Thẩm Huỳnh đột nhiên chỉ chỉ phía bên phải phương hướng nói, "Nơi đó hẳn là sẽ có chúng ta muốn đầu mối."

Cô Nguyệt sững sờ, một kiếm chém xuống bên người chim khổng lồ, không chân chờ liền xoay người lại hướng bên kia gia tốc bay đi, ước chừng bay hơn nửa canh giờ, phía sau đã đi theo ô ép ép một mảnh bầy chim rồi, không có ý buông tha chút nào.

"Chúng ta rốt cuộc tìm cái gì?" Cô Nguyệt không nhịn được hỏi.

"Tìm ít tài liệu." Thẩm Huỳnh trả lời, đột nhiên giơ tay chỉ phía trước một cái, "Ồ đó!"

Cô Nguyệt ngừng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện, trước mặt huyền không nổi trôi một hình tam giác kiến trúc, nhìn lấy không lớn liền mấy mét vuông bộ dáng, bên ngoài là màu trắng bạc, chiếu ánh mặt trời không nhìn kỹ còn không phát hiện được.

"Cái này cái gì?"

"Bỏ hoang trạm dò xét." Thẩm Huỳnh trả lời một tiếng, liền chỉ huy đầu bếp bay đi. Cũng không biết nàng làm thế nào, cái kia tam giác kiến trúc trong nháy mắt mở ra một cái cửa, bên trong là một cái chỉ chứa chấp ba người không gian nhỏ.

"Chúng ta tới nơi này làm gì?" Cô Nguyệt về mặt vô cùng nghi hoặc.

"Tìm tinh cầu này tài liệu" nói lấy hần đột nhiên bên phải bên góc tường gặt một cái, trong nháy mắt một cái tinh cầu hư ảnh liền bắn ra ngoài, bên cạnh còn có đủ loại xem không hiểu số liệu.

"Làm sao người biết nơi này có tài liệu?" Cô Nguyệt cùng Nghê Thanh tất cả giật mình.

"Tinh minh tại khu T mỗi cái tinh cầu, đều có trạm dò xét." Thẩm Huỳnh thuận miệng trả lời, "Địa cầu cũng có, bắt quả đã bị che giấu." Đây cũng là nàng có thể kết nối với tinh võng nguyên nhân.

"..." Mặc dù nghe không hiểu, nhưng là thấy cực kỳ tệ hại bộ dáng.

Thẩm Huỳnh nhìn một vòng bản đồ, lại quét qua quét bên cạnh số liệu, mới lên tiếng nói, "Nơi này quả nhiên là một cái khoáng sản tinh."

"Cái gì khoáng sản tinh."

"Tinh cầu này 80% trở lên đều do "W 9851" loại mỏ sắt này tạo thành." Thẩm Huỳnh giải thích, "Loại mỏ sắt này trong tinh tế rất thường gặp, những tinh cầu khác cũng không ít, cho nên cái này trạm dò xét bị bỏ hoang rồi. Nhưng là W 9851 mỏ là dễ bạo nổ phẩm, nổ lên tới uy lực cực lớn, hơn nữa vốn sẵn có khuếch tán tinh."

"Người là là ý nói..." Cô Nguyệt ánh mắt sáng lên, trong nháy mắt minh bạch ý của nàng, "Chỉ cần chúng ta trực tiếp nổ những khoáng thạch này, liền có thể nổ tinh cầu này?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gặt đầu một cái, "Nhưng là có một cái vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Tinh cầu này bề mặt đã bị những thứ kia động thực vật lấy, bên trong mỏ sắt chôn giấu lại rất sâu. Chỉ ta không cho ta động thủ, trừ phi các người trực tiếp bỏ ra bề mặt, lại dùng đặc thù quả bom nổ, nếu không không có cách nào khuếch tán đến toàn bộ tinh cầu!"

"Kia bề mặt dày bao nhiêu?"

"Mấy ngàn mét."

"Dày như vậy?" Cái này cũng quá dọa người rồi.

"Ta đi!" Nghê Thanh đột nhiên mở miệng nói.

"Người cũng bỏ không ra a." Cô Nguyệt lời còn chưa nói hết, đầu bếp đã xoay người đi ra ngoài, "Chờ một chút, bên ngoài còn có..."

Hần lời còn chưa nói hết, trên người Nghê Thanh đột nhiên bộc phát ra xua nay chưa từng có khổng lồ kiếm khí, một kiếm liền hướng về bên ngoài đã đuổi theo tới bầy chim bồ câu, trong lúc nhất thời chỉ thấy mảng lớn ánh lửa thoáng qua, nguyên bản đầy trời chim khổng lồ trực tiếp liền bị ánh lửa nuốt sống. Bầu trời đều tựa như đốt, khắp nơi đều tràn đầy làm người ta hít thở không thông một dạng kiếm khí, liền với toàn bộ trạm dò xét đều thoáng qua bắt đầu chuyển động.

Cô Nguyệt sợ hết hồn, mặc dù biết đầu bếp tu vi như trước kia bất đồng, nhưng cái này cũng quá dọa người một chút. Hơn nữa lửa này...

"Phượng Hoàng chân hỏa!" Hần không phải là Long tộc sao?

Không chờ hần nghĩ rõ ràng, đầu bếp đang xử lý xong đuổi tới bầy chim sau, trực tiếp hướng phía dưới mặt đất bay xuống, trong lúc nhất thời đầy trời kiếm khí xông thẳng mà xuống, bốn phía đột nhiên một mảnh kim quang, kim quang kia từ từ hội tụ, cuối cùng tạo thành một cái cự kiếm, trực tiếp hướng về mặt đất thẳng bổ xuống.

Một tiếng ầm vang nổ vang, rõ ràng cảm giác toàn bộ tinh cầu đều là một trận đùng đưa, mặt đất nhất thời xuất hiện một cái vết rách to lớn, hướng hai bên vô hạn khuếch trương, hơn nữa càng ngày càng rộng, phía dưới càng là giống như thâm uyên liếc mắt nhìn không thấy đáy.

Bỏ... Bỏ ra!

(◉ ◉ ◉)

Cô Nguyệt tròn to hai mắt, quả nhiên không hổ là tiểu phần mềm hack.

Liên vội vàng quay đầu nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh màn ánh sáng, chỉ thấy phía trên hiện lên hơn 2000 mét dòng chữ. Vẫn là không được! Kém một chút.

"Đầu bếp..." Hần vừa định đem người gọi trở về.

Đột nhiên một trận tiếng phượng hót vang lên, mới vừa còn cầm kiếm Nghệ Thanh, đột nhiên hóa thân thành một cái to lớn Hỏa Phượng, thẳng hướng về cái kia nứt ra thâm uyên vọt vào, nguyên bản đen nhánh thâm uyên trong nháy mắt bị chiếu sáng, độ lửa hóa điếm một đường hướng về tầng dưới chót dọc theo.

Bốn phía đưng đưa càng thêm lợi hại rồi, mà trước mặt Thẩm Huỳnh trong màn ảnh mới vừa dừng lại con số, lần nữa bắt đầu nhảy lên.

...!

"Được rồi!" Cô Nguyệt vui mừng trong bụng, lập tức bấm quyết truyền âm nói, "Có thể rồi, đầu bếp."

Trên màn hình con số lúc này mới dừng lại, lại qua hồi lâu, cái kia lau trảm xuống vực sâu ánh sáng mới bay ra, về tới trạm dò xét, đã biến trở về nguyên thân đầu bếp, theo trong ánh lửa đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289: Bằng Hữu Nhờ Giúp Đỡ

"Lâu như vậy không thấy, người đều có thể biến thân Phượng Hoàng rồi!" Không hổ là long phượng hỗn huyết, ba loại hình thái tùy tiện hoán đổi a, Cô Nguyệt thuận tay hướng trên vai Nghệ Thanh đánh ra.

Đầu bếp lại thân hình thoát một cái, mắt thấy liền muốn ngã xuống. Bên cạnh Thẩm Huỳnh thuận tay chụp tới, lúc này mới đỡ người, "Đầu bếp!"

Cô Nguyệt cũng sợ hết hồn, lúc này mới phát hiện, Nghệ Thanh sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, cái trán còn có mồ hôi rịn, "Mịa nó, người không sao chứ!" Hần liền vội vàng đem một cái đối phương mạch.

"Không sao." Nghệ Thanh lắc đầu, lời kéo khóe miệng, như là cố gắng muốn cho Thẩm Huỳnh một nụ cười, "Sư phụ không cần lo lắng, chẳng qua là thân lực hao hết mệt mỏi mà thôi."

Thẩm Huỳnh cau mày, "Thật không có chuyện?"

"Ừm." Hần dùng lực gạt đầu một cái.

Thẩm Huỳnh nhìn về phía Nguru ba ba, Cô Nguyệt gạt đầu một cái, thở phào nhẹ nhõm nói, "Hần mạch hướng đích xác không có vấn đề." Đúng là thân lực dùng hết mà thôi, "Vẫn là vội vàng giải quyết hết tình cầu này đi, tiếp theo làm sao bây giờ?"

"Mua một kíp nổ ném xuống là được." Thẩm Huỳnh lúc này mới xoay người đi trở về màn hình trước mặt gạt một cái, trong nháy mắt bá lạp lạp một cái, bốn phía bắn ra đủ loại nổ trang trí bộ dáng, "Trên chợ đen tình vớ, vừa vặn có không ít." Nàng quét một vòng, sau đó trực tiếp một chút hướng cuối cùng cái đó tiện nghi nhất, sau một khắc một tiếng thanh âm nhắc nhở liền ở bên trong phòng vang lên.

【 đích! Ngài số dư chưa đủ, không cách nào mua! 】

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

"Áy..." Thẩm Huỳnh cứng đờ, "Quên mới vừa nạp tiền trò chơi."

Sung mẫn em gái người tiền của trò chơi a, người nha lên mạng không đều là dùng đen sao?

"Làm sao hoán đổi tài khoản?" Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, hít sâu một hơi nói.

"À?" Thẩm Huỳnh sững sờ một chút.

Cô Nguyệt lại trực tiếp tiến lên gạt một cái chính mình cái đó một mực chưa kịp gỡ xuống vòng tay, sau một khắc chỉ nghe đĩnh một tiếng vang, hình ảnh nhất thời cắt tới trước mặt của hắn. Phía trên người sử dụng cũng trực tiếp dùng "Thẩm Huỳnh" hai chữ cắt đổi thành "Ngu ba ba".

Hắn giơ tay liền điểm phía trên nhất đất tiền nhất hình vẽ.

Chỉ nghe tích tích hai tiếng, quen thuộc thanh âm nhắc nhở vang lên.

【 keng, mua thành công! Quang nghênh lần sau đến chơi! 】

Trong nháy mắt, một viên cả người hiện lên lam quang xa hoa bản kíp nổ liền xuất hiện tại trước mặt mấy người.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

]

(◕_◕)

Thẩm Huỳnh ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa bị trâu trên số dư tài khoản tinh vồng ba ba cái kia chuối dài linh, chợt hiện mắt bị mù.

"Ngu ba ba, ngươi là hack ngân hàng tinh tế sao?"

"Cái gì hack ngân hàng?" Cô Nguyệt hướng nàng lật cái tổng giám đốc kiểu xem thường, "Đây là lần trước đánh với ngươi cái đó vồng du kiếm?"

"Ấy... Không phải là thanh không rồi sao?"

"Điểm tích lũy là thanh không rồi." Cô Nguyệt một mặt tự nhiên nói, "Nhưng rõ ràng những thứ kia tiểu quái thi thể, đều còn ở chúng ta danh nghĩa, cho nên ta mấy ngày nay liền thuận tay chỗ sửa lại một chút."

"Sau đó... Ngươi bán tiểu quái?" Đây chẳng phải là rác rưởi sao? Đáng tiền như vậy?

"Ta thuận tiện tra xét một cái hành tinh trò chơi sản nghiệp liên. Đem thi thể nhận thầu bồi thường thu công ty, lại đưa chúng nó các bộ phận từng nhóm mua đi bán lại một cái, kiếm lời điểm giá chênh lệch mà thôi, còn có một nửa tinh tẻ không tới sổ sách đây!"

Hắn vừa nói vừa liếc một cái phía trên con số, quả nhiên cái đó đáng đáp đâm con ngươi con số, vẫn còn đang không ngừng đi lên nhảy lên, bên tai một mảnh tích tích tích vào tài khoản âm thanh.

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

"Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

"Không có... Không có gì, chẳng qua là đột nhiên đặc biệt muốn kêu ngươi một tiếng ba ba!"

"Cút!"

Có Ngu ba ba cường đại tài lực ủng hộ, ba người rút cuộc tại trong vòng một ngày hoàn thành nhiệm vụ. Thẩm Tinh nói lời giữ lời, trực tiếp móc ra hai tờ giấy, quét lạp lạp viết lên "Vị diện giấy thông hành" năm chữ, đưa cho bọn hắn.

Cô Nguyệt nhìn trước mắt giấy A4, nửa ngày không phản ứng kịp.

Cái này mẹ nó cũng quá tùy tiện rồi đi? Nói tốt giấy thông hành không thể tùy tiện cho đây? Quay đầu lại choáng nha chính là một tờ giấy rách. Cô Nguyệt nhìn một chút bên cạnh liếc mắt tự nhiên Thẩm Huỳnh, nhìn xuống lòng tràn đầy nhỏ nước bọt.

Đến lúc đó bên cạnh Nghệ Thanh kinh ngạc cả kinh, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, đi tới cái thể giới sư phụ này sau, một mực đều có cái loại này tựa như là bị người lôi kéo cảm giác, đột nhiên liền biến mất rồi.

"Đúng rồi, trước ngươi nói vấn đề thân thể Thẩm Huỳnh, rút cuộc thế nào?" Cô Nguyệt hỏi.

"Tiểu Huỳnh..." Thẩm Tinh quay đầu nhìn người bên cạnh, ánh mắt trong nháy mắt một nhu, bên trong thương yêu đều nhanh yếu dật xuất lai, hướng về phía mặt của nàng chính là một hồi cuồng nhào nặn, "Vừa nghĩ tới nhà ta đáng yêu như thế Tiểu Huỳnh, bị người kéo đến xa lạ vị diện chịu nhiều khổ như thế, ty ty liền thật đau lòng! Hiện tại không cần lo lắng, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm ra tên khốn kia."

Thẩm Huỳnh: "... " Sinh không thể yêu. Jpg

Nghệ Thanh: "... " Sur phụ tử tử có phải hay không là mở ra thuộc tính đặc thù gì?

Cô Nguyệt: "... " Cái này nha chính là một cái muội khổng đi, tuyệt đối đúng vậy đi!

Còn nữa, Thẩm Huỳnh cái này nha toàn bộ hành trình đều đang mở Hack, căn bản cũng không có chịu khổ được không?

"Tình huống thân thể của nàng, ta kiểm tra không ra, nhưng đã tìm được một cái nói với các người vị diện kia, tương tự vị diện!" Thẩm Tĩnh nhớ ra cái gì đó, trực tiếp khai điểm một cái màn sáng, bắt đầu thao tác, "Ta đã cùng bên kia người quản lý liên lạc qua rồi, một hồi nàng liền sẽ phát giấy thông hành qua tới. Chúng ta trực tiếp đi qua bên kia, để cho nàng giúp người xem một chút, thân thể của người kết quả xảy ra vấn đề gì?"

"Tương tự vị diện." Cô Nguyệt cũng sờ, "Còn có cái khác tu tiên vị diện sao?"

"Ừm." Thẩm Tĩnh gật đầu một cái, "Vị diện số lượng không cách nào phỏng chừng, trừ giống chúng ta cái thế giới này, cùng các người đi cái thế giới kia như vậy hoàn toàn bất đồng ra, cũng có giống nhau y hệt vị diện song song."

"Vậy bọn họ thật có thể nhìn ra Thẩm Huỳnh vấn đề?"

"Cái này cũng không xác định." Thẩm Tĩnh than một tiếng, nhíu mày một cái, "Bất quá dù sao cũng phải thử một lần."

Nói xong, hồi lâu bên trong nhà đột nhiên vang lên đinh một tiếng thanh âm nhắc nhở.

"Giấy thông hành truyền tới!" Thẩm Tĩnh đứng lên, trước mắt nhất thời bắn ra một khối màn sáng, chỉ thấy phía trên đơn giản thô bạo viết màu đỏ "Đi lại" hai chữ. Thẩm Tĩnh chẳng qua là giương tay một cái, trong nháy mắt một vệt ánh sáng thoáng qua, hai chữ kia hướng về hai bên tách ra, giống như là một cánh mở ra cánh cửa một dạng, trong chốc lát phía trước xuất hiện một cái màu trắng lồi đi.

"Đi thôi." Thẩm Tĩnh hướng về mấy người gật đầu một cái, trước một bước đi thẳng vào, chốc lát đã không thấy tăm hơi thân ảnh.

Mấy người liếc nhau một cái, trừ Thẩm Tĩnh trở ra, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy cái khác người quản lý, không khỏi có chút khẩn trương, cũng không biết vị diện khác người quản lý, là hình dáng gì?

Cô Nguyệt thở ra một hơi, cũng đi theo, chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang lóe lên, sau một khắc bọn họ liền đến một phe khác thiên địa.

Bên tai mơ hồ truyền tới quen thuộc... Âm thanh xào thức ăn!

Một đạo trẻ tuổi giọng nữ truyền tới.

"Các người đã tới? Chờ ta một hồi, ta đánh xong ván này, lập tức được!"

Thẩm Huỳnh: "... "

Cô Nguyệt: "... "

Nghệ Thanh: "... "

Cái quỷ gì?

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Vị Diện Chi Hữu

Cô Nguyệt nhìn trước mắt cái này "Một vị diện khác người quản lý" có chút mộng, một thân quần áo ở nhà, ăn mặc một đôi lông dép, cầm trong tay cái điện thoại di động. Một tay thật nhanh thao tác, còn vừa tại căn răng nghiêng lợi mắng người.

"Trung lộ đẩy thấp tới rồi, tự nhiên chờ ra làm gì, ngăn lại hần a."

"Còn đánh cái cộng lông đã a, nhanh lên một chút tập hợp qua tới."

"Đại Long ra, Đại Long ra, thừa dịp hiện tại quá khư trộm. Mập mập người làm gì vậy? Mở mở rộng ra lớn a!"

"Mịa nó, người kéo ta trở về làm gì? Có thể hay không chơi a!"

Mấy người ở trên ghế sa lon suốt ngồi nửa giờ, bên kia cũng không có dừng xuống, hơn nữa còn càng đánh càng đánh hăng say, thật giống như xong quên hết rồi đối diện còn ngồi bốn người một dạng.

Nói xong không sai biệt lắm tu tiên thế giới đây? Cái này người quản lý chỗ ở cũng quá tiếp địa khí một chút chứ? Cái này rõ ràng cùng hiện đại thế giới càng giống như, liên chơi game mobile đều là đồng nhất khoản.

Cô Nguyệt đang muốn hỏi Thẩm Tinh có phải hay không là mở sai lầm rồi cổng truyền tống thời điểm, bên cạnh bên trong phòng bếp đột nhiên đi ra một người đàn ông. Rõ ràng ăn mặc ấm áp quần áo ở nhà, nhưng cả người lại tản ra một cỗ hơi lạnh, phảng phất nhìn nhiều đều sẽ tổn thương do giá rét. Nhìn bên này lúng túng đang ngồi mấy người liếc mắt, qua tay để tay xuống bên trong thức ăn, đi tới.

"Ngọc... Diêu." Hắn gọi cái đó mê mết trò chơi nữ tử một tiếng, âm thanh cùng người của hắn một dạng lạnh, chẳng qua là nhìn về phía ánh mắt của nữ tử, như là băng tuyết ban đầu tan, đưa tay trực tiếp cầm đi điện thoại di động của nàng.

"Ồ?" Nữ tử theo bản năng đi vót, "Sur phụ, ta đều nhanh thắng rồi..."

"Ngọc Diêu!" Nam tử nhú mày một cái, quét trên ghế sa lon đối diện người liếc mắt.

Nữ tử sùng sốt một chút, lúc này mới xoay đầu lại, khoe miệng giật một cái, "Xin lỗi, quên các người vẫn còn đang tại rồi."

Nàng trực tiếp đứng lên, ho khan một tiếng, "Tiểu Tinh đã lâu không gặp." Nàng hướng về Thẩm Tinh cười một tiếng, ánh mắt định ở trên người Thẩm Huỳnh, ánh mắt quét sáng lên, "Đây chính là nhà người Tiểu Huỳnh chứ? Thật đáng yêu thật là đáng yêu a!"

"Đúng không đúng không?" Thẩm Tinh cũng cười thành một đường, kéo lấy đối phương liền nói ra, "Người không biết, nàng khi còn bé càng khả ái đây! Ta hiện tại cũng còn tồn nàng tấm hình đây!"

"Thật sao? Ta xem một chút ta xem một chút!" Hai người nhất thời tiếp cận thành một đoàn.

"Người nhìn đây là nàng một tuổi thời điểm, đây là hai tuổi."

"Oa, thật sự! Nhìn cái này khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp trắng trẻo, người đều làm sao nuôi? Cho ăn cái gì sữa bột à?"

"Cái này học vấn liền lớn, sữa bột cũng không thể tùy tiện nuôi."

"Người có kinh nghiệm, giới thiệu cho ta một chút thôi, vừa vặn nhà ta tiểu tử kia có thể dùng tới."

]

"Hay lắm hay lắm! Ta đã nói với người..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Mắt thấy hai người cạnh như không bắt đầu giao lưu lên sinh nở tâm đắc, ghế sa lon tở ba người, một con hắc tuyến. Thẩm Huỳnh khoe miệng giật một cái, quả thực không nhịn được lôi kéo những người bên cạnh: "Tỷ..." Người còn nhớ tới làm chi không?

Thẩm Tinh sững sờ, lúc này mới có chút chưa thỏa mãn cất điện thoại di động, "Diêu Diêu, đại khái tình huống lần trước ta đã nói rồi, lần này tới là nghĩ người cho Tiểu Huỳnh nhìn một chút. Người vị diện kia cùng với nàng đi không sai biệt lắm, ta muốn có lẽ người có thể tra được nàng xảy ra vấn đề gì."

"Yên tâm." Đối phương chút nào khí vũ một cái bằng phẳng ngực, "Chuyện của người cũng là chuyện của ta, giao cho ta tuyệt đối không thành vấn đề." Nói lấy rút cuộc quay đầu nhìn về phía bọn họ, quay đầu nhìn về Thẩm Huỳnh cười một tiếng, đưa ra một cái tay nói, "Tiểu Huỳnh người khỏe, ta là chị của người bằng hữu, ta gọi Chúc Diêu."

"Thẩm Huỳnh." Nàng trực tiếp đuổi tay cầm cầm.

Chúc Diêu quay đầu nhìn về phía Thẩm Tinh nói, "Đúng rồi, người trong thông tin không có nói rõ, thân thể của nàng rốt cuộc thế nào?"

"Nàng số liệu không cách nào kiểm tra, thậm chí vượt qua giới hạn giá trị." Thẩm Tinh trầm giọng nói, "Hơn nữa loại tình huống này là nàng bị kéo đến vị diện khác sau mới phát sinh."

Chúc Diêu gật đầu một cái, ra hiệu Thẩm Huỳnh đứng lên, vây quanh nàng vòng vo một vòng, hồi lâu mới nhú mày một cái nói, "Kỳ quái, ta nhìn không ra có vấn đề gì a!" Trên người dường như là tiên khí rồi, liên một chút linh lực chấn động cũng không có. Đây đối với đi qua tu tiên vị diện người đến nói không quá có thể.

"Người cũng không nhìn ra?" Thẩm Tinh sắc mặt trầm một cái.

Chúc Diêu suy nghĩ một chút, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó quay đầu nhìn hướng về phía sau, một mặt lạnh giá nam tử nói, "Sự phụ, người cũng giúp Tiểu Huỳnh xem một chút đi?" Vừa nói vừa giải thích, "Đối với tu tiên giới chuyện, sự phụ ta so với ta hiểu rõ hơn."

Nam tử chân mày xiết chặt, nhìn về phía bên cạnh trên ghế sa lon hai người nói, "Hắn hai người tu vi, cũng không thấp hơn ta, nếu là bọn họ không nhìn ra, vi sự cũng là một dạng."

"Vậy cũng chỉ có thể mở hệ thống Thiên Nhân nhìn một chút." Nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì, trong tay gọi ra một khối màn sáng, "Giới linh trước khi đi cho ta một cái kiểm tra hệ thống, vốn là dùng để dự đoán cùng nhắc nhở ta bên kia vị diện Bug, thông qua hệ thống có thể nhìn thấy hết thấy không hợp lý đối tượng nguyên nhân hậu quả."

Nàng quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh liếc mắt, liền thao tác bên giải thích, "Nếu như Tiểu Huỳnh số liệu thật sự tràn ra, cái kia hệ thống nhất định sẽ trực tiếp phán định nàng là là Bug, cũng đánh dấu trên B - U - G ba cái mẫu tự. Như vậy chỉ cần tra một cái nguyên nhân..."

"Liền có thể biết nàng vì sao lại biến thành như vậy?" Thẩm Tĩnh vui mừng.

"Đúng!" Chúc Diêu gật đầu một cái, "Nhưng là cái chữ này dạng chỉ có người quản lý có thể nhìn thấy."

Theo giọt một thanh âm vang lên, một vệt ánh sáng liền hướng về Thẩm Huỳnh quét tới. Quả nhiên, xuyên thấu qua màn sáng Thẩm Huỳnh bộ dáng tại Chúc Diêu cùng trong mắt Thẩm Tĩnh bắt đầu mơ hồ, mơ hồ có chữ dạng ở trên mặt nàng nổi lên.

Hơn nữa càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ, không tới hồi lâu chỉ thấy trên mặt nàng rõ ràng viết —— BOSS, bốn chữ lớn!

Chúc Diêu: "..."

Thẩm Tĩnh: "..."

(◕_◕)

Cái quỷ gì?

Tại sao là BOSS đi à! Nói xong Bug đây? Hơn nữa tại sao là màu vàng, lúc trước không đều là màu đen sao?

"Điều Diêu, người không phải nói... Chỉ có ba cái mẫu tự sao?" Làm sao xuất hiện bốn cái đi à.

"Ta... Ta cũng không biết." Cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện loại tình huống này? Đối với hệ thống mà nói, Bug là muốn chữa trị, cái kia BOSS, không phải là yêu cầu đầy ngã chứ?

"Như vậy còn có thể tra ra nguyên nhân sao?"

"Ta thử xem!" Chúc Diêu sững sờ, lập tức phản ứng lại, gạt một cái trong màn ảnh nội dung cốt truyện nút ẩn. Chỉ nghe đích một thanh âm vang lên, một nhóm màu đỏ chữ to, trong nháy mắt bắn ra ngoài —— đối tượng sai lầm, không cách nào lấy được!

"Nhìn không đi được!" Chúc Diêu nhíu mày một cái, mang theo chút ít áy náy nói, "Ngượng ngừng tiểu Tĩnh, không giúp được người một tay."

"Không có việc gì. Vốn là cũng chính là tới thử một lần, lại nói chuyện này ta cũng không tra được, người làm người quản lý cũng không bao lâu, không tra được cũng rất bình thường."

"Đúng vậy, ta còn là cái tân thủ..." Nàng lời đến một nửa vừa sững sờ ở, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở to hai mắt, "Nếu không ta giới thiệu cho người một người chứ? Hắn nhất định biết."

"Ai?"

"Ta nguyên bản thể giới người quản lý." Chúc Diêu liền vội vàng gạt một cái trước mắt màn ảnh sáng, mở ra một cái truyền tin, liền rút ba lần cũng không có thông, không thể không tiếp, mà là trực tiếp bị đối phương giấy treo. Nàng nhưng thật giống như sớm đã thành thói quen, tiếp tục đẩy lần thứ tư.

Sau một khắc màn sáng mới xuất hiện thân ảnh của một người đàn ông, ánh mắt hung như là muốn ăn thịt người, mở miệng liền nói, "Người muốn chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Siêu Cấp Tồn Tại

"Ha ha ha..." Chúc Diêu cười ha ha, "Đại lão, Quả Quả có ở đây không?"

"Không ồ! Cút!" Nam tử sắc mặt thúi hơn, làm bộ liền muốn cúp máy truyền tin, đột nhiên một âm thanh ôn hòa truyền tới.

"Diêu Diêu, là người a!" Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cô em, trực tiếp liền đem môi vừa nam tử kia kéo ra, "Chừng mấy ngày cũng không thấy người rồi, lại đi đâu phóng đảng?"

"Trở về Tu Tiên giới đi công tác một chuyến." Chúc Diêu trả lời một câu, lập tức về mặt thành thật nói, "Quả Quả, để cho người nhà vị kia giúp ta một việc có được hay không, ta có người bằng hữu..." Nàng trực tiếp đem chuyện của Thẩm Huỳnh nói một lần.

"Hừ!" Nàng vừa dứt lời, trước đây nam tử phát ra một tiếng hừ lạnh, "Vị diện khác chuyện liên quan gì tới ta?"

"Là Diêu Diêu bạn rất thân sao?" Cô em gái kia từ đột nhiên cắt đứt.

"Dĩ nhiên." Chúc Diêu gật đầu.

Nam tử sắc mặt càng khó coi, "Chúng ta không rảnh..."

"Hỗ trợ!"

"Yes Sir."

Sau một khắc bên trong phòng không gian một trận vụn vẹo, nhất thời một cái đường hầm không gian liền xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Thẩm Tĩnh: "..."

Chúc Diêu: "..."

Ngọc Ngôn: "..."

Toàn bộ hành trình vây xem đương sự tổ ba người: "..."

Theo Chúc Diêu từng nói, đối tượng khuê mật tốt của nàng, là một cái thâm niên người quản lý. Thế giới nguyên bản nàng đang ở, chính là vị diện hắc quản lý, đó là một cái cùng Thẩm Tĩnh vị diện, đến gần vô hạn thế giới. Hắc tại cái thế giới kia sinh ra ban đầu cũng đã là nhân viên quản lý rồi, nếu như nói còn có ai có thể tra ra Thẩm Huỳnh tình huống, cũng chỉ có hắc.

Mà đang kiểm tra một phen Thẩm Huỳnh số liệu sau, hắc tầm kia toàn bộ hành trình ghét bỏ, hắc không thể lập tức đem tất cả mọi người đuổi đi trên mặt, rốt cuộc lộ ra điểm không giống nhau về mặt. Trong tay màn ánh sáng trên vẫn sáng một nhóm như là loạn mã một dạng số liệu, chỉ là cả màn sáng đều là màu đỏ.

"Như thế nào?" Nghệ Thanh có chút nóng nảy hỏi, "Dám hỏi sự phụ ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đối phương sắc mặt càng thêm cổ quái, trên dưới quét Thẩm Huỳnh liếc mắt, lúc này mới tại ngồi xuống một bên nói, "Không có việc gì."

Mọi người sững sờ, ý gì?

"Nếu như ta đoán không lầm, tình huống của nàng so với tất cả mọi người đều tốt." Hắc nhìn một chút Thẩm Tĩnh cùng Chúc Diêu, lại tăng thêm một câu, "Bao gồm chúng ta."

"Có ý gì?" Cô Nguyệt ngăn ra.

"Mặc dù ta cũng không thể xác định, nhưng cũng tám chín phần mười." Hắc cho Thẩm Huỳnh một cái ý không rõ ánh mắt, khẳng định nói, "Người cảm giác được giới hạn sức mạnh của mình sao?"

Thẩm Huỳnh sững sờ một chút, "Giới hạn?" Có không?

]

"Vậy hắc là liên không sai!" Hắc cũng không giống như yêu cầu nàng trả lời, trực tiếp đi qua tới ở bên cạnh Quả Quả ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía Thẩm Tĩnh nói, "Người cũng là người quản lý, hắc biết sự hiện hữu của chúng ta là chuyện gì xảy ra chứ?"

"Cao hơn vị diện tồn tại." Thẩm Tĩnh trực tiếp trả lời.

"Đúng thế." Nam tử tiếp tục nói, "Chúng ta bản thân liền là cao hơn chính mình vị diện tồn tại, hoặc là trực tiếp cùng vị diện đồng thời sinh ra, tỷ như ta. Hoặc là bị vị diện trực tiếp công nhận tỷ như người. Hoặc là thế giới ý thức chính mình lựa chọn, tỷ như cái đồ thường xuyên ăn chức." Hắc chỉ chỉ Chúc Diêu.

Chúc Diêu: "..."

"Nói tóm lại, chúng ta liền là vị diện bản thân." Hấn tiếp tục nói, "Cho nên chúng ta mới có thể quản lý toàn bộ vị diện. Chỉ cần là hết thấy người sinh ra ở vị diện, chuyện, vật đều ở trong phạm vi quản lý, không có cái gì có thể tránh ánh mắt của chúng ta. Trừ phi... Đối phương thoát khỏi vị diện, giống như ăn chực một dạng bị thế giới ý thức giao phó cho quản lý."

Chúc Diêu: "... Đủ rồi, không muốn kêu nữa ăn chực rồi."

"Cái này ta biết." Thẩm Tĩnh trầm giọng nói, "Nhưng Tiểu Huỳnh là ta vị diện người, ta có thể cảm ứng được năng liên lạc, nhưng lại tra không rõ tình huống của nàng."

"Đó là bởi vì nàng tự nguyện để cho người cảm ứng được. Nàng nếu không phải nguyện, người căn bản không phát hiện được sự tồn tại của nàng."

Thẩm Tĩnh sững sờ, trong lúc nhất thời bên trong nhà mọi người cùng là tả nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

Ồ?

Thẩm Huỳnh bị nhìn thấy cứng đờ, yên lặng buông xuống mới vừa cầm lên một cái quả táo, thế nào, không thể ăn sao?

Bên cạnh Nghệ Thanh theo thói quen đưa một cái tiền quả đi qua.

"Cái này làm sao có thể!" Thẩm Tĩnh vẫn có chút mộng, "Tiểu Huỳnh là em gái ruột của ta, dĩ nhiên cũng là người thuộc về vị diện của ta."

"Ta không phải là người nạp tiền điện thoại đưa sao?" Thẩm Huỳnh đột nhiên chen miệng.

"Nói bậy!" Thẩm Tĩnh trợn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Người rõ ràng là năm đó ta từ trong thùng rác nhặt được."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Cái này có khác nhau sao?

"Nàng từ nhỏ đã là ta nuôi lớn, cùng ta chảy giống nhau máu." Thẩm Tĩnh tiếp tục nói, "So với những người khác mà nói, nàng cùng vị diện liên lạc muốn sâu hơn, không có khả năng tránh thoát ta cảm ứng."

"Không tin, người dùng vị diện quyền hạn thử xem." Nam tử chỉ chỉ Thẩm Huỳnh nói.

Thẩm Tĩnh sững sờ, quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, ánh mắt khẽ híp một cái. Trong lúc nhất thời toàn thân như là có cái gì không lồ khí tức tán mát ra, thẳng hướng về đối diện mà đi. Chẳng qua là khuyển khắc trong lúc đó, cả căn phòng tràn đầy áp lực nặng nề, một cổ phảng phát xuất từ linh hồn cảm giác sợ hãi nổi lên trong lòng, để cho người hoàn toàn thẳng không nổi tâm tư phản kháng. Người khác đều là như vậy, mà làm thành cùng một cái vị diện Cô Nguyệt, càng là hoàn toàn không bị không chế bịch một tiếng, nằm hạ xuống đi.

Mịa nó! Tại sao lại là hấn?

凸 (++ Ⅲ ++)

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy ngực càng ngày càng nặng, phảng phát sau một khắc liền muốn nổ bể ra tới.

"Tỷ!" Thẩm Huỳnh tiến lên một bước, ngăn ở trâu trước mặt ba ba.

Đột nhiên như là phá vỡ cái gì một dạng, bốn phía áp lực trong nháy mắt biến mất, liền với Thẩm Tĩnh đều lui về phía sau một bước.

"Tiểu Huỳnh..." Nàng một mặt không dám tin tưởng nhìn người trước mắt.

"Ta cứ nói đi." Nam tử kia nói, "Nàng đã không ở trong phạm vi vị diện của người có thể quản lý rồi."

"..." Thẩm Tĩnh sững sờ.

Tại chỗ những người khác cũng là một mặt mộng bức, hoàn toàn không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói gì? Liền ngay cả Chúc Diêu cũng là một mặt mờ mịt, không thể làm gì khác hơn là cho bên cạnh Quả Quả dùng cái cầu khoa phổ ánh mắt.

"Nói đơn giản điểm, nàng rốt cuộc thế nào?" Quả Quả mở miệng hỏi.

"Được rồi lão bà." Nam tử lập tức đáp lại, kéo tay của Quả Quả nói, "Nói cách khác không phải là thân thể của nàng phát sinh biến hóa, là sự tồn tại của

nàng bản thân sinh ra dị biến, hơn nữa còn là ngay cả chúng ta người quản lý đều không thể hiểu được cái loại này."

"Ý gì?"

"Nói như vậy, chúng ta vị diện đều là ba chiều thuộc về ba thứ nguyên. Mà người quản lý là cao hơn vị diện tồn tại, nói cách khác chúng ta người quản lý tồn tại khả năng chính là bốn chiều."

"Cái này ta biết." Thẩm Huỳnh trả lời.

Nam tử vừa tiếp tục nói, "Người còn nhớ trước khi người xuyên việt đang làm gì?"

"Chơi game?" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, "Người ba ba công ty số tiền kia." Còn bị điện chạm một cái đây.

"Vậy được rồi." Hần gật đầu một cái, "Người là trợ lý của Thẩm Tĩnh, lại là em gái nàng, cùng người bình thường khẳng định bất đồng. Khi đó thân thể của người hẳn là tại một cái tầng lên điểm giới hạn, lại vừa vặn đang chơi game, cho nên tại người cái kia xuyên qua vị diện một khắc kia, sự tồn tại của người liền phát sinh biến hóa, không lại là người của thế giới ba chiều."

"Người nói là ta... Thăng duy rồi hả?" Thẩm Huỳnh ngần ngại, "Thành bốn chiều không gian người?"

"Không, người điệp duy rồi!" Hần nghiêm trang nói, "Người là người của thế giới ba chiều, chơi trò chơi là hai chiều, cho nên người bây giờ tồn tại là..."

"Năm chiều!" Thẩm Tĩnh trực tiếp tiếp lời nói.

"..."

(◊_◊)

"Nếu như nói người quản lý là cao hơn vị diện tồn tại mà nói." Nam tử gần từng chữ một, "Người bây giờ chính là cao hơn người quản lý tồn tại."

Mọi người: "..."

Cái quý gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Khác Loại Tổ Tình

Thẩm Huỳnh mấy người bọn hắn là một mặt mòng bức tới, cũng là một mặt mòng bức trở về. Cô Nguyệt cuối cùng biết, Thẩm Huỳnh cái kia thực lực khủng bố rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Khó trách vô luận là tiên thần ma, coi như là đến gần vô hạn với người quản lý Ma thần, cũng hoàn toàn không thể làm gì nàng. Thậm chí đối với người bình thường mà nói căn bản không cách nào vượt qua giới môn, nàng đều có thể tùy tiện tay không xé ra.

Hóa ra người ta căn bản liền cùng bọn họ không phải là một cái thứ nguyên, mặc dù hắn không biết cái gọi là năm chiều thứ nguyên là khái niệm gì. Nhưng tế suy nghĩ một chút, nàng cùng bọn họ khác nhau liền cùng ba thứ nguyên người, đối mặt nhị thứ nguyên mảnh giấy người là giống nhau như vậy. Có thể không phải là có thể tay không xé ra sao? Viết xinh đẹp nữa giấy, cũng là giấy a!

Hắn cảm thấy hắn cần một quãng thời gian mới có thể tỉnh lại, Thẩm Tĩnh cũng không có chờ lâu ý tứ, biết tình huống sau, liền trực tiếp mở ra vị diện cánh cửa dự định trở về, đến lúc đó Thẩm Huỳnh một mặt lãnh đạm bình tĩnh gặm lấy trái cây, phảng phất hoàn toàn không có cảm giác được trên người mình trâu bò chỉ khí.

"Đầu bếp! Đầu bếp!" Cô Nguyệt đẩy một cái bên cạnh sừng sờ người, "Đi rồi!"

"Ồ." Nghệ Thanh gật đầu, xoay người lại nhìn sau lưng bao bọc Chúc Diêu Ngọc Ngón liếc mắt, lúc này mới đi theo mấy người xuyên qua đường nối vị diện.

Nguyên lai bọn họ... Cũng là thầy trò.

"Tiểu Huỳnh, tình huống bây giờ của người ta cũng không xen tay vào được." Thẩm Tĩnh thở dài, mang chút ít lo âu nhìn một chút người trước mắt, đột nhiên cũng không biết Thẩm Huỳnh tình huống này, là chuyện tốt hay chuyện xấu rồi, "Người phải cố gắng thích ứng đi."

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không có cảm giác nào.

"Liên quan với người xuyên việt chuyện, ta vẫn đang tra nguyên nhân." Nàng nhúu mày một cái, như là nghĩ tới điều gì, "Người nói người xuyên việt thời

điểm đang chơi một cái nguyên thủy trò chơi đúng không?"

Nguyên thủy... Nguru ba ba cảm thấy trúng một mũi tên.

Thấy nàng gật đầu, Thẩm Tinh tiếp tục nói, "Ta dựa theo cái đầu mối này kiểm tra một chút, tình huống bây giờ của ngươi, không thích hợp lại xử lý chuyện của vị diện này, kỳ nghỉ tiếp tục vô hạn kéo dài."

"Được rồi tỷ, không thành vấn đề tỷ." Thẩm Huỳnh ánh mắt quét sáng lên.

"Ta còn có việc đi trước, ba ngày sau trở lại." Nói lấy nàng trực tiếp mở một cái không gian truyền tống, muốn đi vào, vừa quay đầu tăng thêm một câu, "Đừng gây họa." Nói xong trực tiếp biến mất.

Thẩm Huỳnh một mực thẳng tắp thất lưng trong nháy mắt liền nói lỏng, giây biến trở về cái kia bùn nát một dạng lười dạng. Đột nhiên đi tới trước máy vi tính, cầm lên hai cái nhìn quen mắt vòng tay, xoay người một cái đưa cho đầu bếp, một cái chụp ở trên tay mình, hai mắt sáng lên nhìn về phía Cô Nguyệt nói.

"Nguru ba ba, chúng ta đi bắt đầu hâm hại đi!"

"Cút!"

Ngươi nha trừ ăn, ngủ cùng chơi, có thể hay không có chút cái khác tiền đồ?

]

Thẩm Huỳnh than một tiếng, cũng không để ý, "Đầu bếp, chúng ta đi!"

Vừa muốn khởi động vòng tay, một bên Nghệ Thanh lại hết sức ngoài ý muốn nắm tay hoàn đưa trở lại, ánh mắt trầm một cái, trên mặt trong lúc nhất thời thoáng qua đông đảo tâm tình, như là đè nén đã lâu, sắp muốn bạo phát ra ngoài "Sur phụ..."

"À?" Thẩm Huỳnh sừng sốt một chút.

Hắn xiết chặt bên người tay, như là quyết định cái gì quyết tâm đột nhiên đứng lên, dùng chưa bao giờ có nghiêm túc vẻ mặt nhìn lấy nàng, sau đó trực tiếp lui về phía sau hai bước, bịch một tiếng hướng về nàng thẳng tắp bái xuống, quy quy củ củ hướng nàng làm một đại lễ.

"Ngươi làm gì vậy?" Thẩm Huỳnh sợ hết hồn, liền ngay cả bên cạnh Cô Nguyệt đều nhìn lại.

Nghệ Thanh về mặt lại càng thêm kiên định, nhìn chăm chăm vào nàng, lớn tiếng nói, "Đệ tử có một hoặc, mong rằng sư phụ làm đệ tử giải đáp."

"Cái gì... Cái gì hoặc?" Thẩm Huỳnh bị hắn vẻ mặt nghiêm túc kinh sợ rồi, "Không cần như vậy... Đúng đấy chứ? Trước lên lại nói."

"Chuyện này đề ở đệ tử trong lòng mấy năm, một mực không được giải đáp. Đã có sinh ra Tâm Ma giống, mong rằng sư phụ có thể nghe đệ tử một lời." Nói xong, hắn lần nữa hướng về nàng bái xuống, dập đầu đến mặt đất đều phát ra bịch một tiếng vang.

"Được được được, ta nghe, ta nghe còn không được sao?" Đột nhiên tốt như vậy dọa người, "Ngươi nói."

"Đệ tử kiếp này may mắn, chính là đã lạy sư phụ vì sư, một Ruth chứng đại đạo." Hắn lúc này mới gần từng chữ, vô cùng nghiêm túc mở miệng, "Tại đệ tử trong lòng, sư phụ là chỉ dẫn ta cả đời chỉ nhân. Từ nhập môn thời điểm lên, liền đem sư phụ thả ở trong lòng, trọng không có vật gì khác nữa có thể so với."

"Ừm."

"Ta đi theo sư phụ nhiều năm, một mực tận đệ tử chỉ trách chưa bao giờ lười biếng, càng là thời khắc lấy đến vào sư môn vì ngạo. Chẳng qua là càng là thời gian lâu dài, đệ tử phát hiện trong lòng lại có thể sinh rất nhiều vọng niệm. Trước kia là ta chưa từng phát hiện, bây giờ... Là ta không muốn chém niệm." Hắn thật chặt bên người tay, một mặt xấu hổ muốn chết vẻ mặt.

Thẩm Huỳnh theo bản năng liền hỏi một câu, "Là cái gì?"

Hắn chấn động toàn thân, như là không nói được, hồi lâu ngẩng đầu lên lấy hết dũng khí nói, "Làm người đệ tử người, vinh dự sư môn, làm vinh dự cửa nhà, rộng rãi tế thiên hạ vẫn là bổn phận. Nhưng... Ta nhưng không nghĩ! Ta sinh tư tâm, không muốn sư phụ học trò khắp thiên hạ, không muốn sư phụ còn có đệ tử khác, không muốn có người khác đến gần sư phụ một bước, không muốn sư phụ rời đi tầm mắt của ta. Như vậy vọng niệm sinh ra đã lâu, không cách nào đoạn tuyệt."

"..."

"Đệ tử nghĩ vĩnh viễn cùng ở bên cạnh sư phụ, muốn thời thời khắc khắc làm bạn sư phụ, nghĩ sư phụ chỉ có ta một người học trò, nghĩ bên người sư phụ lại không người bên cạnh, càng muốn... Sư phụ không còn cách ta nửa bước."

"..."

"Sư phụ dạy ta chính đạo, ta lại vọng niệm sinh ma, thẹn với sư môn. Có thể dùng mọi cách cố gắng như cũ không cách nào áp chế cái này vọng niệm, đang tìm đến sư phụ mấy ngàn năm qua này, càng là hoàn toàn sâu vùi lấp trong đó, càng là kháng cự vọng niệm càng sâu, chỉ có thể mời sư phụ khuyên giải!"

"..."

"Ta không muốn lại cùng sư phụ chia lìa, càng là mong muốn sư phụ... Theo vì đã có."

Phốc...

Nghe xong toàn bộ hành trình Cô Nguyệt cũng không nhịn được nữa một hóp thức uống liền phun ra ngoài, phát ra một tiếng cười như điên, nhưng lại bị sặc, trong nháy mắt ho đến cùng được bệnh lao phổi bên ho khan bên đè xuống ngực, cũng không quên hướng về Nghê Thanh so với cái ngón tay cái.

"Ha ha ha... Khục khục khục... Huỳnh đệ, ngươi cái này sóng nghĩa chính ngôn từ tỏ tình trâu, thật trâu! Quá mẹ nó ngu!" Hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, như vậy nghiêm trang, nhưng lại thanh tân thoát tục không làm bộ tỏ tình, "Ta đều phải bị ngươi cảm động."

"Lời này của ngươi ý gì?" Nghê Thanh nhíu mày một cái.

"Không nghĩ tới a, đầu bếp! Ngươi còn có loại này tán gái kỹ năng, chẳng qua là thời cơ chọn đến kém một chút." Nói xong càng cười càng lớn tiếng, toàn bộ đều cười đến gãy lưng rồi.

Nghê Thanh vẻ mặt lạnh lẽo, càng thêm nghiêm túc nói, "Tại hạ nói câu câu xuất từ phế phủ, tuyệt không nửa câu nói xạo, xin Cô Nguyệt đạo hữu không muốn làm thành đùa giỡn."

Nhé, cũng gọi lên đường hữu rồi, xem ra là thật tức giận!

"Ta là thật tâm muốn cầu sư phụ giải thích, giải vọng niệm này để tránh mắc phải sai lầm lớn. Như là trước kia có chút chỗ mất thăng bằng, cũng sẽ tự cầu sư phụ trách phạt!"

"Trách phạt? Chờ một chút!" Cô Nguyệt đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, nhìn người ngoài hành tinh một dạng nhìn đầu bếp một cái, "Ngươi... Ngươi sẽ không thật sự không hiểu, ngươi thật ra thì liền là ưa thích Thẩm Huỳnh? Muốn tán tỉnh nàng chứ?"

"..." Cái gì?

Hấn thích... Sư phụ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Trâu Thức Khuyên Bảo

"Cái...Cái gì?" Nghê Thanh cả người đều ngây dại, thật giống như lúc này mới bắt đầu nghĩ tới phương diện này hồi lâu mới giống như là bị đánh thức nguyên bản nghiêm túc nghiêm chỉnh trên mặt, ầm một cái giống như là nổ tung, nhanh chóng đỏ thành một mảnh, đổi thành một mặt kinh hoàng, "Ta... Ta... Thích, sư phụ?" Ánh mắt theo bản năng ngấm hướng người phía trước, còn chưa tiếp xúc được ánh mắt của đối phương, đầu soạt một cái liền khấu trừ đi xuống, giống như cái làm chuyện sai lầm đưa trẻ một dạng.

Hấn... Hấn đối với sư phụ loại tâm tình này, nguyên lai là... Vui... Thích không? Hấn thích sư phụ? Nếu như thích chính là vĩnh viễn cùng với sư phụ ở chung một chỗ mà nói, đó phải là thích đi.

"Ngươi thật đúng là không biết đi à!" Cô Nguyệt chắc chắn lên tiếng, mình cũng không biết liền trực tiếp tỏ lộ, cái này sóng thao tác, nhìn một cái chính là một cái ban đầu... Gì đó.

"Sư... Sư phụ." Nghê Thanh cả người đều rút đi xuống, mới vừa còn đồng đặc cầu giải thích nghi hoặc bộ dáng, trong nháy mắt giống như cái bị đâm thủng quả banh da một dạng, mang theo chút ít thấp thỏm cùng thận trọng liếc trộm Thẩm Huỳnh liếc mắt.

"Àlo, ngươi đến lúc đó nói một câu a!" Cô Nguyệt đẩy Thẩm Huỳnh một cái.

"Nói... Nói cái gì?" Thẩm Huỳnh ho khan một cái, đầu bếp cái này sóng đột nhiên tao thao tác, quả thật đem nàng chính có chút mộng, đáy lòng không có từ trước đến nay có chút phương.

"Hấn ngốc ngươi cũng ngốc à?" Cô Nguyệt trực tiếp thưởng nàng một cái liếc mắt, "Sóng hay chết cho một cái giao phó đi." Nói xong lại tăng thêm một câu, "Ta có thể nói cho ngươi, ngươi không tìm được đầu bếp như vậy... Biết nấu cơm rồi." Dù nói thế nào cũng là chiến đấu với nhau qua huynh đệ, dù

sao phải hữu tình đẩy một cái.

"Ai, thật là phiền toái a!" Nói yêu thương cái gì.

Phiền toái em gái người!

"Đầu bếp." Thẩm Huỳnh lúc này mới quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Nghệ Thanh.

Nghệ Thanh cứng đờ, như là còn đắm chìm trong bị Cô Nguyệt đâm xuyên chân tướng trong, nhưng lại không nhận được đồ mặt lạnh lẽ nhìn về phía nàng, "Sur... Sur phụ."

"Người rót cuộc nghĩ rõ rồi, muốn nói gì với ta không?"

Nghệ Thanh sững sờ, ánh mắt lóe lên một tia mờ mịt, cả người đều ngẩn ngơ, cúi đầu xuống hồi lâu đều chưa có tiếng đáp lại.

"Ai." Thẩm Huỳnh thờ dãi, "Vậy trước tiên như vậy, chờ người nghĩ xong nói sau đi." Nàng phát phát tay, định lúc này tan họp, "Đều gần trưa rồi, là thời điểm ăn cơm trưa."

Nói xong trực tiếp đứng lên, vừa định để cho đầu bếp bắt đầu làm việc.

"Ta thích sur phụ!" Hắn lại đột nhiên mở miệng, như là nghĩ thông suốt cái gì âm thanh so với trước kia kéo vọng niệm thời điểm còn lớn hơn, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn về phía Thẩm Huỳnh ánh mắt, tận lực mặt đã sắp đỏ thành cà chua, nhưng vẫn là gần từng chữ một, "Nếu như đệ tử thẩm nghĩ đem sur phụ theo vì đã có ý tưởng, liền là thích. Như thế đệ tử thích sur phụ, rất lâu... Trước đây thật lâu bắt đầu liền thích, chỉ thích sur phụ."

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Mịa nó, cái này sống tỏ tình vững hơn!

Rất lâu...

]

"Nhưng là... Ta khả năng không phải là rất thích người!"

"..."

Cô Nguyệt cảm thấy mấy ngày gần đây có chút lạnh, từ khi đầu bếp ngoài ý muốn tỏ tình, dường như sau khi thất bại. Hai người mặc dù coi như thật giống như không có khác nhau, nên chơi game chơi game, nên nấu cơm nấu cơm. Nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy bên trong nhà mê mẩn một cỗ áp suất thấp, làm là một cái thuẫn quân chúng vậy xem, Cô Nguyệt tỏ vẻ có chút kìm nén đến hoảng. Đặc biệt là trong lúc vô tình bắt được đầu bếp ánh mắt ưu thương vô hạn kia thời điểm.

Trọng yếu hơn chính là...

"Àlo, người liền không quản một chút?" Cô Nguyệt chỉ chỉ phòng bếp bận rộn thân ảnh.

"Quản cái gì?" Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ.

"Còn có thể là cái gì!" Cô Nguyệt liếc nàng một cái a, "Đầu bếp a, hắn lại bắt đầu nấu cơm."

"Hắn nấu cơm, thật kỳ quái sao?" Hắn là đầu bếp a!

"Nấu cơm là không kỳ quái, nhưng cũng không cần một ngày mười mấy bữa ăn làm chứ?" Cô Nguyệt chỉ chỉ bày đầy bàn thức ăn, từ ngày đó trở đi, đầu bếp liền lại không có rời đi phòng bếp, một mực ở ở bên trong nấu cơm.

Gặp qua thất tình mưa say, nhưng chưa từng thấy thất tình hưng hăng nấu cơm a! Hắn mưa thức ăn cũng là rất cực khổ được không?

"Ta nói rồi ăn no, nhưng hắn không chịu dừng a!" Thẩm Huỳnh giang tay ra, đột nhiên lại giống như là nghĩ đến cái gì, "Đúng rồi, Ngu ba ba nhớ đến giao một cái tiền gas."

"Cút!" Hắn trực tiếp ngang nàng liếc mắt, hồi lâu hiện tại quả là không nhận được hỏi, "Người đối với đầu bếp, liền thật sự một chút ý tứ cũng không có?"

"Có một chút... Chứ?"

"Có liền lên a!" Cô Nguyệt nói, "Người khi nào là như vậy bà mẹ người rồi hả?" Không thấy đầu bếp trái tim tan nát rồi đầy đất sao?

Thẩm Huỳnh quay đầu liếc hần liếc mắt, "Hần không giống nhau."

"Sao không giống nhau?" Cô Nguyệt một mặt không hiểu, "Trước hẳn chính mình đều không hiểu, người sẽ không xem không rõ chứ? Mấy năm nay ai không nhìn ra hẳn đối với người ý đồ kia, đều nhanh đem trái tim móc cho người rồi."

"Cho nên... Mới không giống nhau a!" Thẩm Huỳnh nhủ mảy một cái, thờ dài một cái nói, "Ta đúng là đối với hẳn có chút ý tứ, nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi. Cũng không biết có thể có bao nhiêu lâu, càng không biết lúc nào liền không còn. Nếu như ngay từ đầu liền đã định trước sẽ thất bại cảm tình, còn không bằng không bắt đầu."

Cô Nguyệt kinh ngạc một chút, cho nàng một cái nhìn ánh mắt kỳ lạ, "Người là sợ tương lai nếu như chia tay làm làm thương tâm đầu bếp."

Thẩm Huỳnh đảo tròn mắt một vòng, "Tĩnh... Đi."

"Người không có bệnh chứ?" Cô Nguyệt đột nhiên đưa tay sờ một cái đầu của nàng, "Không có phát sốt a! Com đều ăn no, làm sao còn roi thông minh đây?"

"Cút." Thẩm Huỳnh trực tiếp đẩy ra tay hẳn.

"Người lúc trước lừa phỉnh ta những đạo lý lớn kia đi đâu rồi? Lúc này làm sao không lấy ra rồi hả?" Cô Nguyệt hướng nàng lườm một cái, "Người biết người bây giờ đây là làm gì sao? Người đây là kiêu tình!"

"..." Hắc?

Hắn cuối cùng đem hai chữ này ném trở về trên mặt nàng, trong nháy mắt cảm thấy toàn thân đều sáng khoái rồi, "Có người như vậy ngay từ đầu nói yêu thương, liền hướng về phía chia tay đi sao? Làm sao người biết sau đó nhất định sẽ cùng đầu bếp chia tay? Cảm tình loại sự tình này mặc dù rất không đáng tin cậy, nhưng cũng không phải là tất cả đều sẽ bị thời gian thay thế."

"Ta không..."

"Ta biết so với người tới, đầu bếp quả thật dùng tình sâu hơn, cũng càng cố chấp. Người biết đầu bếp cũng biết, nhưng là hai người ở chung một chỗ, cũng không phải là tỷ võ, còn phải phân cái ai nhiều ai thiếu à? Người chỉ muốn muốn là lúc sau chia tay, sẽ như thế nào? Vì sao không suy nghĩ một chút, ở chung với nhau sẽ lấy được được bao nhiêu vui vẻ."

"Không phải là, ta là sợ..."

"Người sợ tương lai tổn thương tâm của hẳn, nhưng bây giờ hẳn cũng thương tâm a!"

"Nhưng..."

"Người không phải là chuyện tương lai, ai cũng nói không chừng, không đi giày vò giày vò ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì sao? Tại sao đến chuyện tình cảm người lại không nguyện ý giằng co?"

"..." Được rồi, người cao hứng là tốt rồi.

"Người khi nào biến thành loại này bị quan quỷ nhất gan rồi hả? Lúc trước..."

Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên đột nhiên đứng lên, dọa hẳn giật mình.

"Ý của người... Để cho ta trước tiếp nhận lại nói?"

"Đúng vậy, sợ cái gì?"

"Được!"

Ồ?

Ngưu ba ba sững sờ, đột nhiên có loại dự cảm bất tường.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Vì Xuyên Việt

Thẩm Huỳnh trên dưới quét mắt nhìn hần một cái, đột nhiên cho hần một cái ánh mắt kỳ quái, không biết nghĩ tới điều gì, hồi lâu về mặt trong nháy mắt biến đổi, con mắt lóe sáng phải có chút ít chói mắt, "Nguru ba ba, người nói quá đúng! Ta quyết định chỉ nghe người!"

"A! À?" Cái này liền đáp ứng rồi hả?

"Nói xong rồi, chuyện này nhưng là Nguru ba ba người để cho ta đáp ứng."

"Cái...Cái gì?" Cái gì nói tốt? Nói cái gì tốt?

"Cho nên sau đó thật ra chuyện gì, người cũng phải dùng cảm giác vắt nhé?"

"Ý gì?" Cô Nguyệt một mòng bức, cái gì dùng cảm giác vắt? Người nói cho ta rõ đi à?

Thẩm Huỳnh lại không trả lời, bước nhanh chui vào phòng bếp, một mặt hưng phấn đem bên trong đầu bếp kéo ra ngoài.

"Sur... Sur phụ?" Đầu bếp cũng là một mặt mờ mịt, "Là có chuyện gì gấp sao?"

"Cùng ta trở về nhà trò chuyện nhân sinh một chút."

"A! À?" Nghệ Thanh sững sờ, "Sur phụ muốn nói gì?"

"Lên giường lại nói!" Nói xong nàng trực tiếp đẩy cửa ra, từng thanh đầu bếp ném tới trên giường, sau một khắc bịch một tiếng, cánh cửa đã bị nặng nề ném lên rồi.

Cô Nguyệt: "..."

Này này này, các người khác chế một chút, chú ý một chút ảnh hưởng, cái này ban ngày có muốn lãng như vậy hay không? Hơn nữa hần con kỳ đà cảm mỗi này vẫn còn đang tại sáng đây, không muốn nghe thấy cái gì thanh âm không hài lòng đi à!

Nghệ Thanh còn không phản ứng kịp, Thẩm Huỳnh đã nhích lại gần, cách quá gần, cơ hồ đều muốn áp vào trên người của hần rồi.

"Sur..." Đáy lòng của hần trong nháy mắt một trận hốt hoảng, còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Huỳnh hơi có chút trong trẻo lạnh lùng âm thanh đột nhiên ở bên tai vang lên.

"Đầu bếp, ta có một cái biện pháp đi trở về thế giới bên kia."

Nghệ Thanh sững sờ, tròn to hai mắt, có thể đi trở về?

"Sur phụ cùng nhau sao?" Hần gấp giọng hỏi.

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, lại đến gần chút ít, "Nhưng là... Có thể phải ủy khuất người một chút "

"Được!"

"Ta còn không có nói chi, người liền đáp ứng rồi hả?"

"Sur phụ nói, ta đều tin."

"..." Thẩm Huỳnh cứng lại, có chút không được tự nhiên dời đi chỗ khác chút ít tầm mắt, hồi lâu mới trầm giọng nói, "Cái đó... Người cũng biết, trên lý thuyết, chị ta là tuyệt đối sẽ không đồng ý, ta rời đi vị diện này. Nếu như ta nếu là nói ra, kết quả duy nhất chỉ có một cái."

"Cái...Cái gì?"

"Nàng cắt đứt chân của ta, hoặc là cắt đứt chân hai người các người!"

"..."

]

"Trừ phi... Ta có năng lực độc lập."

"Độc lập?" Hần sững sờ một chút, sư phụ lợi hại như vậy, hơn nữa trước kia cũng khảo nghiệm qua nàng có siêu cấp vị diện năng lực rồi, vẫn không tính là độc lập sao?

"Nhà ta cách tính không giống nhau." Thẩm Huỳnh khước miệng gạt một cái, "Chị ta chỉ độc lập là chi... Thành gia lập nghiệp cái loại này."

Nghệ Thanh ngẩn ngơ, nhất thời minh bạch ý của nàng, gật đầu một cái nói, "Ta sẽ phối hợp sư phụ."

"Cái đó... Đầu tiên nói trước, ta không có đùa giỡn tình cảm ngươi ý tứ!" Thẩm Huỳnh có chút không ưỡn ẹo giải thích, "Ngươi rất tốt, ta là thực sự có chút thích ngươi, nhưng còn chưa tới phần kia trên. Cảm tình loại sự tình này đối với ta mà nói, thật ra thì không phải là thứ cần thiết gì, ta vốn là cũng không có nói yêu thương dự định. Cho nên so với bạn trai, ta còn là càng quen thuộc ngươi chính là trước kia đầu bếp. Ta cũng không biết sau đó có thể hay không giống như ngươi, có lẽ vĩnh viễn..."

"Sư phụ." Nghệ Thanh đột nhiên cắt đứt lời của nàng, trong mắt mơ hồ như là muốn tràn đầy lên chút ít hơi nước, "Ta biết, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ thay đổi gì, như vậy... Cũng rất tốt!" Nguyên vốn cũng không có hy vọng xa vời nàng có thể đáp lại hân giống nhau cảm tình, có thể đợi ở bên cạnh nàng hân cũng đã thỏa mãn. Đây là cái kia rất dài giống như phẳng phát thời gian đóng băng trong ba ngàn năm, hân xa cầu không được vẻ đẹp mộng cảnh, hân đã không cầu gì khác!

Chẳng qua là...

"Sư phụ có thể đáp ứng ta một chuyện hay không?"

"Ừ?"

"Vô luận sư phụ làm sao quyết định, ta mãi mãi cũng sẽ là đệ tử của sư phụ, đầu bếp, nhưng là nếu như tương lai có một ngày, sư phụ dự định..." "Nói yêu thương", có thể hay không... Có thể hay không xem xét ta thứ nhất?"

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút.

Hồi lâu...

"Được!" Lại qua hồi lâu.

"Sư phụ."

"Ừ?"

"Chúng ta tại sao phải tránh trong chốn thương lượng?"

"... Chị ta sẽ nghe thấy."

"Cho nên... Sư phụ nằm úp sấp ở trên người ta nói chuyện, nàng liền không nghe được sao?"

"..."

Ách, cái này không thuận tiện vào chỗ đi lên sao. Lại... Lại qua hồi lâu.

"Sư phụ."

"Ừ?"

"Chị của ngươi thật sự sẽ cắt đứt chân của chúng ta sao?"

"Yên tâm, có Ngu ba ba tại! Nàng sẽ trước cắt đứt hân đấy!"

"..."

"Sau đó... Hân là không có khí lực đánh chúng ta."

"..."

Cô Nguyệt gần đây sau lưng luôn từng trận lạnh cả người, coi như điều động tiên khí cũng không cách nào hóa giải, hơn nữa mí mắt phải một mực không ngừng nhảy lên. Luôn cảm thấy có đại sự gì muốn phát sinh. Có thể là vị diện không xứng đôi nguyên nhân, vô luận hân làm sao bói toán, cũng không tính được kết quả không đúng chỗ nào?

Đến lúc đó đầu bếp cùng Thẩm Huỳnh thật giống như thật sự ở cùng một chỗ, có thể nhìn nhưng lại một chút không có đang nói yêu đương bộ dáng, Thẩm Huỳnh như cũ ngày ngày chơi game, bùn nát lười dạng. Đầu bếp cũng vẫn là cái đó đầu bếp, mỗi lần nhìn về phía ánh mắt của Thẩm Huỳnh càng thêm chuyên chú, phẳng phát nghĩ thông suốt cái gì cũng không đồng nhất thiên làm mười mấy bữa ăn cơm. Hai người thật giống như như trước kia hoàn toàn không có khác nhau chút nào.

Để cho hân hoài nghi, ngày đó Thẩm Huỳnh đem Nghệ Thanh kéo đến trong phòng ban ngày không có đi ra, có phải là ảo giác của hân hay không.

"Các ngươi thật sự ở cùng một chỗ?" Hoàn toàn không giống được không!

Hại hấn vì không xuất hiện cái gì lúng túng tình huống, còn định đem Thẩm Huỳnh nhà đối diện bộ kia phòng mua lại, kết quả buổi tối hôm đó đầu bếp vẫn là ngủ ở hấn trong phòng, một chút dời qua Thẩm Huỳnh bên kia ý tứ cũng không có.

Thẩm Huỳnh sững sờ, quay đầu nhìn hấn một cái, hướng thẳng đến chính đoàn trái cây Nghệ Thanh, ngoắc ngoắc ngón tay, "Đầu bếp, qua tới!"

"Sur phụ?" Nghệ Thanh mới vừa cắt gọn trái cây còn chưa kịp buông xuống, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn lại.

Thẩm Huỳnh lại đột nhiên đưa tay bắt lại cổ áo của hấn, trực tiếp kéo tới, hướng về trên môi đối phương, bịch bịch in lên. Vừa chạm liền tách ra, đến lúc đó Nghệ Thanh cứng đờ, trái cây trong tay, nhất thời rầm rầm rơi đầy đất, sắc mặt trong nháy mắt đỏ thành một mảnh.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt, "Có thể rồi hả?"

"..."

Đây coi như là ngược chó sao?

Cô Nguyệt vừa định giữu cột mây câu, đột nhiên bên cạnh truyền tới bịch một tiếng vang, một bóng người rớt xuống, nện xuống đất. Sau một khắc mắt tích chừng mấy ngày đường Thẩm Tĩnh, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt mấy người.

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Còn đang nắm Nghệ Thanh cổ áo Thẩm Huỳnh: "..."

Lạnh giá tầm mắt cuồng quét qua ba người, sắc mặt của Thẩm Tĩnh đen trầm như đáy nồi, nhiệt độ chợt hạ!

Trong lúc nhất thời cả nhà, an tĩnh như gà.

Phảng phất phúc chí tâm linh Cô Nguyệt trong nháy mắt hiểu được, mấy ngày nay sau lưng từng trận lạnh cả người nguyên nhân, còn có Thẩm Huỳnh trước nói câu nói kia là có ý gì?

Những ngày qua xem nào nhiệt thấy nhiều rồi, hấn lại có thể xong quên hết rồi trong nhà Thẩm Huỳnh còn có một cái đại ma vương, hơn nữa còn là muội không đại ma vương. Mơ hồ Cô Nguyệt phảng phất nghe được một trận không hiểu tiếng chuông.

Trong đầu nhớ lại hai chữ, bắt đầu vô hạn xoát binh —— phải chết phải chết phải chết phải chết...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295: Vượt Vị Tội Đầu

Nửa giờ sau.

Thẩm Tĩnh nhìn về phía như chim cắt xếp hàng xếp hàng đứng ở trước mặt mình ba người, trên mặt như là đắp một tầng thật dày băng, gió rét tràn ra.

"Nói cách khác... Ngươi cùng tên tiểu tử dị giới này ở cùng một chỗ?"

Thẩm Huỳnh run lên, yếu ớt phát ra một tiếng, "Ừ..."

"Ngươi còn muốn cùng hấn trở về đi vị diện kia?"

"... Ừ."

Nàng ánh mắt lại quét về phía bên cạnh Cô Nguyệt, "Vẫn là ngươi làm môi giới?"

Cô Nguyệt cả người run lên, "Ta..." Sao?

"Rất tốt!" Thẩm Tĩnh hít sâu một hơi, như là đang cố gắng đè nén cái gì, "Ngươi tới đây cho ta một cái!"

Cô Nguyệt còn không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy cổ áo căng thẳng, cả người liền bị lôi đi, một đường lôi vào trong phòng.

Sau một khắc, từng tiếng kêu thảm thiết liên tục từ trong phòng truyền ra.

"Chờ một chút... Tại sao là ta? Quan ta cái gì... A! Đau quá đau quá đau... Vân vân người cái gì đó! Mau buông xuống... Cứu mạng a... Thảm Huỳnh người một cái không có nghĩa khí hỗn đản!"

"Dám cho em gái ta rót cháo gà độc, đem nạng lừa gạt đến vị diện khác đi, ta rút ra không chết được người!"

Bị lưu lại Thảm Huỳnh cùng Nghệ Thanh ôm thành đoàn, run lấy bầy!

Nguru ba ba, chúng ta sau đó sẽ hiểu thuận người.

Lại qua nửa giờ...

"Nguru ba ba, người còn sống chứ?"

Cô Nguyệt che lấy súng thành bánh bao mặt, nhẹ nhẹ hút lấy khí lạnh, "Người nha liền là cố ý!"

Oh ~ đau quá đau...

]

Giờ à! Nàng đã sớm biết Thảm Tĩnh sẽ không đồng ý nàng trở về tu tiên vị diện, cho nên căn bản cũng không phải là quán quít chuyện có đáp ứng đầu bếp hay không, nhưng lại sợ Thảm Tĩnh nổi giận, cho nên tìm hấn chia sẻ hòa lực, choáng nha quá tặc.

"Không cần để ý loại chi tiết này sao." Ngược lại đánh đầu đánh, tý tý cũng tinh táo chút ít, "Đầu bếp nhanh cho Nguru ba ba chữa thương."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

"Cút!" Tuyệt giao, tuyệt đối muốn tuyệt giao!

"Chị, đây là..." Thảm Huỳnh chỉ chỉ trâu bên cạnh ba ba, một cái khác không còn hình người thân ảnh, thận trọng hỏi.

"Người xuyên việt đến vị diện khác xúi giục." Rốt cuộc tiêu mất chút ít tức giận Thảm Tĩnh, nhìn hai người dưới đất liếc mắt, lạnh rên một tiếng.

Trong nháy mắt hai người đồng loạt run lên.

Thảm Huỳnh tế nhìn một cái, cảm thấy người này khá quen, nhất thời sững sờ, "Khải Thiên!"

"Tiểu Huỳnh..." Người bị đánh thảm hại hơn, kinh sợ kinh sợ ngẩng đầu lên, như là nghĩ lộ ra một cái cười, lại làm động tới vết thương trên mặt, càng thêm không nhìn ra hình người.

Cô Nguyệt ngăn người, cũng là lúc này mới phát hiện trên đất một người khác, nhất thời không hiểu Thảm Tĩnh có ý gì? Cái này kêu Khải Thiên không phải là nàng một trợ lý khác sao, chẳng lẽ chính là hấn đem mình cùng Thảm Huỳnh kéo đến dị giới đi?

"Người là Thần tộc." Nghệ Thanh đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Cô Nguyệt cả kinh, tế nhìn một cái, quả nhiên tại đối phương quanh thân thấy được một tia thần lực, nhưng thật giống như bị cái gì che giấu, không nhìn kỹ còn không nhìn ra.

"Hi.. Ta quả thật chính là người của cái thế giới kia." Khải Thiên cười ha ha, nhìn Thảm Tĩnh một cái, nhìn nàng không có ý phản đối, lúc này mới bấm cái quyết, để cho vết thương trên mặt hóa giải một chút, "Tiểu Huỳnh, thật xin lỗi a, đích xác là ta đem người cường chế truyền tống đến thế giới bên kia đi."

"Tại sao?" Thảm Huỳnh hỏi.

"Chuyện này... Ta cũng chẳng còn cách nào khác a!" Hấn một mặt nhanh muốn khóc lên bộ dáng. "Chúng ta cái thế giới kia không có người quản lý, thời gian lâu dài một ngày nào đó sẽ toàn tuyến hồng mất. Ta đã từng suy nghĩ rất nhiều biện pháp đều vô ích, mãi đến tình cờ đến cái thế giới này. Thảm Tĩnh từ nhỏ đã đem người trở thành người quản lý tiêu chuẩn huấn luyện, cho nên ta liền suy nghĩ... Có lẽ, người có thể trở thành chúng ta cái thế giới kia người quản lý."

"Người muốn cho Thảm Huỳnh tiếp thu cái thế giới kia?"

"Đúng!" Hấn gật đầu một cái, "Nhưng là ta không nghĩ tới người sẽ ở xuyên việt trong, sinh ra dị biến. Ta nghe Thảm Tĩnh nói, người đã là vượt qua vị diện tồn tại rồi. Cái này chứng minh người trời sinh đã định trước chính là chúng ta vị diện người quản lý a."

"A!" Thảm Tĩnh hừ lạnh một tiếng. "Ý của người... Ta khổ cực nuôi lớn muội muội, nên tiếp tục diện rồi rắm của các người?"

"Không không không! Lão đại ta không phải là cái ý này." Khải Thiên trong nháy mắt tung, yếu ớt nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Chúng ta bên kia giao diện vô cùng yếu ớt, chỉ đợi ba người chúng ta lão gia vừa biến mất, phòng chừng liên thật sự không còn."

"Ba cái?" Nghệ Thanh sững sờ, tựa như là nhớ ra cái gì đó, đột nhiên tròn to hai mắt, "Người là Sáng Thế Thần!" Tâm đại cổ thần cái cuối cùng.

"Các người nghe nói qua ta?" Khải Thiên sững sốt một chút.

"Chúng ta gặp qua mặt khác hai cái." Cô Nguyệt nhủ mảy một cái, "Chính là các nàng đem ta cùng Thẩm Huỳnh trả lại." Hắn suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu, "Không kịp chờ đợi đuổi người cái loại này."

"Cái gì!" Khải Thiên đột nhiên đứng lên, "Hai cái này vương bát bánh ngọt heo con đồng đội! Ta nói Tiểu Huỳnh tại sao trở về đến nhanh như vậy! Lão đại đều còn không có phát hiện trở về."

Hắn có chút ngẩn ngơ, vì không cho Thẩm Tĩnh phát hiện, hắn còn cố ý ẩn núp tin tức vị diện của mình, một mực không có cùng bên kia liên lạc, không nghĩ tới thật vất vả tìm trúng người quản lý, lại bị heo đồng đội trả lại rồi. Hắn vốn là suy nghĩ, Thẩm Huỳnh đi qua nhiều năm như vậy, đối với thế giới bên kia khẳng định cũng sẽ có cảm tình. Tuy nói Thẩm Tĩnh nhất định sẽ đem nàng kéo trở về, nhưng đến lúc đó hắn lại từ trong khuyên nhủ một cái, cơ hội thành công liền sẽ lớn hơn nhiều.

Thẩm Huỳnh mặc dù không phải chân chính người quản lý, không nhất định có thể hoàn toàn chịu đựng vị diện chi lực, nhưng sau lưng nàng có Thẩm Tĩnh a, vạn nhất xảy ra vấn đề Thẩm Tĩnh cũng không khả năng không ra tay.

Hắn đem sở có tình huống đều nghĩ xong, đáng tiếc quay đầu lại bị người một nhà phá hư. Còn có năng lực so với đây càng ngẩn ngơ sao? Khải Thiên cảm thấy lòng như tro nguội.

"Sớm biết ta liền..."

"Người liền làm sao?" Thẩm Tĩnh đột nhiên lên tiếng, "Ý của người là nói, ta không phát hiện, người liền không tính đem người trả lại?"

Khải Thiên run lên, lập tức lại quỳ trở về, "Ta sai lầm rồi, lão đại."

"Khải Thiên, ta có phải hay không là bình thường đối với người quá khoan dung, đưa đến người đều quên đây là vị diện của ai?" Thẩm Tĩnh âm thanh lạnh lẽo, trong lúc nhất thời toàn thân như là có cái gì khí tức kinh khủng lan tràn ra, nguyên bản còn quy củ quỳ Khải Thiên, như là bị cái gì trọng áp một cái, cả người trực tiếp áp vào trên mặt đất, há mồm ối ra ra máu, "Người vị diện sống chết, cùng em gái ta có quan hệ gì? Nàng dựa vào cái gì giúp người cứu?"

"Lão... Đại..." Khải Thiên con mắt to tròn, lại nửa câu đều chen chúc không ra.

"Đừng quên, ta có thể thu nhận người làm phụ tá, tự nhiên cũng có thể rút lui hết người!" Nàng như là thật sự khí phải ác, lời vừa dứt, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, Khải Thiên dưới người sàn nhà trực tiếp bỏ ra, mà trán của hắn tâm đột nhiên xuất hiện một tia bạch quang, như có cái gì muốn bay ra ngoài.

"Tỷ..." Thẩm Huỳnh không thể làm gì khác hơn là tiến lên một bước, chắn giữa hai người.

Thẩm Tĩnh một hồi, Khải Thiên ngách tâm riêng này mới tới đi xuống.

"Ta cách chức của hắn, người hướng ra ngoài làm gì?" Thẩm Tĩnh nhìn nàng một cái, nghĩ đến cái gì sắc mặt trầm hơn rồi, "Người sẽ không thật muốn tiếp quản phá vị diện đó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Vị Diện Tiếp Quản

Thẩm Huỳnh bình tĩnh nhìn sang, do dự một hồi mới nói, "Chỉ, ta muốn trở về qua bên kia."

"Ta không đồng ý!" Thẩm Tĩnh trực tiếp phản đối, "Trừ vị diện này, người cái nào đều không cho phép đi, ngồi xuống cho ta!"

Thẩm Huỳnh lại không có động, lại nói một lần, "Chỉ, ta muốn đi qua."

"Ta nói không được, liền thì không được!" Nàng chân mày nhất thời vằn thành chấm dứt, "Người có biết hay không tiếp thu vị diện nguy hiểm cỡ nào? Từ nhỏ đến lớn, người bị ác ý người xâm lăng công kích qua bao nhiêu lần, người có phải hay không là đều quên?"

"Không quên."

"Vậy ngươi còn dám đi? Không nói ngươi có thể xử lý xâm phạm hay không, vạn nhất nếu là bị vị diện bài xích làm sao bây giờ?"

"Xác suất kia quá thấp, sẽ không?"

"Ai nói biết không? Vạn nhất đây... Vạn nhất muốn thật là xuất hiện rồi, ngươi hối hận liền không còn kịp rồi?"

"Tỷ..."

"Không cho đi!"

"Nhưng... Ngươi không ngăn cản được ta."

Thẩm Tĩnh sắc mặt tái nhợt một cái chớp mắt, lúc này mới mang chút ít không dám tin tưởng một dạng quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh, ánh mắt lóe lên một tia đau ý, "Ngươi mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa?"

Thẩm Huỳnh xiết chặt bên người tay, tiến lên một bước, hai tay giữ nàng lại tay mới lên tiếng nói, "Chị, ta đã không phải là trẻ nít, ngươi không cần lại bảo vệ ta rồi." Ta đã mạnh hơn ngươi rồi.

Thẩm Tĩnh sững sờ, nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới hít sâu một hơi, qua lại ở phòng khách đi chừng mấy chuyển, như là liều mạng muốn nhịn được cái gì một dạng.

Hồi lâu mới dừng bước chân lại, đi trở lại trước mặt Thẩm Huỳnh, "Ngươi thật sự... Nhất định phải đi."

"Ừ."

]

"Được." Nàng xoay người ở trên ghế sa lon ngồi xuống, toàn thân buông lỏng một chút như là thác xuống cái gì tựa vào trên ghế sa lon, "Ta đáp ứng ngươi, chờ ngươi độc lập, liền không nữa mọi chuyện quản ngươi. Chính ngươi nghĩ rõ rồi là được!" Nói xong ánh mắt lại giống như băng đao thẳng hướng bên cạnh trên người đầu bếp đảm, "Hon nữa ngươi nói không sai, lấy năng lực hiện tại của ngươi, ta quả thật không ngăn cản được ngươi." Thật vất vả nuôi lớn muội muội, lập tức liền muốn cùng người khác bay rồi, thật muốn đánh chết cái con kia quẹo người hỗn đản!

"..."

"Nhưng ngươi nghĩ xong, năng lực hiện tại của ngươi không chế bất kỳ bên nào vị diện cũng không có vấn đề gì, coi như ngươi nghĩ mới khai sáng một cái đều có thể. Ngươi nhất định phải trở về đi cái thế giới kia?" Nàng quay đầu tròn mắt nhìn trên đất khai tại liếc mắt, lại trả lời một câu nói, "Nơi đó trước liền người quản lý cũng chưa từng có, không chừng có bao nhiêu hồ chờ ngươi đấy."

"Thật ra thì không cần lo lắng, vấn đề lớn nhất lần trước Tiểu Huỳnh cũng đã xử lý." Còn nằm trên đất trang chim cú Khải Thiên, trong nháy mắt ánh mắt sáng lên lập tức nói, "Lại nói ta cũng có thể giúp một tay a."

"Hừ!" Thẩm Tĩnh hừ lạnh một tiếng, "Nói tới ngươi có thể theo ta dưới mí mắt trở về một dạng."

Siêu. Khải Thiên. Kinh sợ lập tức lại rút trở về.

"Ta có thể mang theo Ngu ba ba cùng đầu bếp." Thẩm Huỳnh nói, "So với Khải Thiên có tác dụng."

Khải Thiên: "...". Được rồi lại bị cấm một đao.

"Hắn có thể." Thẩm Tĩnh chỉ hướng thứ nhất là chiếm đoạt nhà nàng phòng bếp người, vừa nhìn về phía một bên Cô Nguyệt, "Nhưng hắn... Hắn vốn là chính là người của cái thế giới này, nếu như đi các ngươi bên kia..." Hoặc nhiều hoặc ít sẽ đối với vị diện sinh ra ảnh hưởng.

"Nếu như là làm thành người quản lý trợ lý đây?" Thẩm Huỳnh nói.

"Trợ lý?" Nàng nhú mày một cái, quay đầu nhìn về phía trên đất phản đồ khai, trở thành trợ lý quả thật có thể thay đổi vị diện thuộc về, "Ngươi nghĩ xong, trợ lý chỉ có thể có hai cái, hon nữa không thể sửa đổi." Nếu không phải là bởi vì nguyên nhân này, nàng đánh không chết Khải Thiên!

"Ừm." Thẩm Huỳnh dùng sức gật đầu, "Có Ngu ba ba đã đủ rồi." Đã nhìn thấy vĩnh cửu kỳ nghỉ đang hướng nàng vẫy tay.

Đột nhiên bị khằng định Cô Nguyệt: "...".

Thẩm Huỳnh đây là vì để cho bọn họ trở về đi cái thế giới kia, mới nói như vậy chứ? Tuyệt đối đúng vậy chứ? Tại sao nàng đột nhiên có loại dự cảm bất thường.

"Được rồi, năng lực hiện tại của ngươi đã là vượt qua vị diện tồn tại rồi, ta không quản được ngươi rồi, ngươi tự quyết định là được. Bất quá trước đó..."

Nàng quay đầu, lại bắt đầu hướng trên người Khải Thiên đâm mắt đao, thuận thế đập một cước, "Nếu Tiểu Huỳnh đã quyết định tiếp lấy vị diện bên kia,

ta cũng sẽ không truy cứu trước người động tác nhỏ, nhưng là tiện đem nhất người bên kia chuyện hư hỏng giải quyết được, nếu không..."

"Được rồi lão đại, không thành vấn đề lão đại!" Khai Thiên lập tức thẳng người, có loại bị nhân bánh đập trúng cảm giác. Quá tốt rồi, vị diện bọn họ rốt cuộc có người quản lý, hẳn nhiều năm cố gắng như vậy không hề uổng phí a.

Cao hứng, vui vẻ, muốn khóc...

Cô Nguyệt không có nghĩ qua, bọn họ nhanh như vậy liền có thể đi trở về Tu Tiên giới rồi, hơn nữa Thẩm Huỳnh hoàn thành người quản lý thế giới bên kia. Nói cách khác, sau đó hẳn có thể tại Tam giới xông pha. Mặc dù lúc trước giống như cũng là, nhưng có thể trở về địa phương quen thuộc, để cho hẳn không có từ trước đến nay thêm mấy phần kích động.

Thẩm Tĩnh chẳng qua là hướng về không trung nhẹ nhàng rạch một cái, liền mở ra một cái màu trắng lối đi, đại lượng quen thuộc tiên khí xông tới mặt, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong nhìn quen mắt cảnh tượng. Rốt cuộc là vị diện người quản lý, cùng làm Ma thần mở ra vị diện kia cửa, quả thật là không phải là một cấp bậc.

Thoáng qua trong lúc đó, bọn họ liền trở về cái kia mảnh Ma thần thần vực. Tên thật của Khai Thiên kêu Khai Thiên, đúng là cái thế giới này sáng thế tam đại cổ thần vị cuối cùng. Cũng không biết có phải hay không là tại Thẩm Tĩnh cái kia bị tức quá nhiều, hẳn vừa về tới thần vực, liền kéo lấy Ma thần cùng Mạnh Bà một khắc không ngừng mắng ba giờ, đem hai người giáo huấn cùng cháu trai một dạng.

Thật ra thì chuyện này hoàn toàn là bởi vì hai người nhận lầm người, Khai Thiên là vì tìm kiếm thích hợp người quản lý, mới xuyên việt đến vị diện khác đi. Hẳn đi qua rất nhiều vị diện, mãi đến đi Thẩm Tĩnh cái đó, phát hiện Thẩm Huỳnh. Cho nên mới dùng chút ít thủ đoạn ăn núp vị diện lúc đầu, để cho Thẩm Tĩnh cho là hẳn không trở về được, đưa hẳn làm thành trợ lý lưu lại.

Âm thầm ám áp chế áp chế liên thông hai cái thế giới, mong muốn Thẩm Huỳnh đưa tới. Nhưng Thẩm Tĩnh là một cái muối không, từ trước đến giờ nhìn chăm chú vô cùng, hẳn một mực không có tìm được cơ hội. Mãi đến Thẩm Huỳnh nghỉ phép. Nhưng chính là khoảng thời gian này, tại nguyên lai thế giới đợi rất lâu rồi Ma thần, đo lường tính toán đến Cô Nguyệt có thể giải quyết Ma giới nguy cơ, vừa vặn khi đó vị diện cũng bởi vì Khai Thiên trước đó chuẩn bị, có thể liên thông rồi. Cho nên hẳn cho là Cô Nguyệt chính là Khai Thiên lựa chọn người quản lý, trực tiếp đem người liền kéo tới.

Nhưng Cô Nguyệt tu luyện mấy trăm năm, hoàn toàn không có cho thấy không chế vị diện năng lực. Cộng thêm Khai Thiên vẫn không có đáp lại, Ma thần đối với người quản lý chuyện, liền hoàn toàn thất vọng.

Lại cộng thêm Thẩm Huỳnh chuyển kiếp tới sau, lại một mực coi cái thế giới này là thành là kỳ nghỉ, căn bản không có tiết lộ một chút đối âm mặt phương diện năng lực. Cộng thêm Thẩm Huỳnh tại xuyên việt thời điểm sinh ra dị biến, liền với bọn họ cũng không cách nào dự đoán được năng giới hạn, để cho Ma thần cảm thấy uy hiếp, cho nên liền coi nàng là thành người xâm lăng.

Cũng tìm một cái cơ hội, tại giải quyết Ma giới nguy cơ sau đem Cô Nguyệt cùng xâm phạm vị diện Thẩm Huỳnh, cùng nhau đá ra ngoài.

Cô Nguyệt là muốn đánh Ma thần một bữa, nhìn tại Khai Thiên đã động thủ phân thượng, lại nhịn xuống. Khai Thiên tại giao phó xong sự tình sau, liền trở về vị diện bên kia rồi, hẳn đã đón nhận Thẩm Tĩnh trợ lý ẩn, cho dù vốn là bên này Sáng Thế Thần, cũng đã không thuộc về bên này vị diện rồi, cho nên chỉ có thể trở về tiếp tục cho Thẩm Tĩnh làm việc.

Ừ, khả năng còn phải cộng thêm, lúc trước Thẩm Huỳnh phản kia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297: Mướn Trợ Lý

"Lão đại, chúng ta chờ mong ngài thật lâu, ngài rốt cuộc đã tới." Hiểu rõ thật tình Ma Thần đem ánh mắt nháy mắt thành hình sao nhỏ, chiếu lấp lánh nhìn về phía Thẩm Huỳnh, lại không còn trước cái kia giả mù sa mưa bộ dáng, vẻ mặt vậy kêu là một cái nhu thuận.

Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, trông người muối a, rõ ràng là hẳn đem bọn họ đá trở về vị diện.

"Chương môn, ta liền biết người nhất định cùng người khác bất đồng." Trên căn bản coi như là bị Ma Thần liên lụy Mạnh Bà, cũng là một mặt hưng phấn dạng.

"Lão đại, trước là ta mù mắt không có nhận ra ngài. Sau đó chúng ta nhất định an tiền mã hậu, vì chế tạo một cái hài hòa hoàn toàn Tam giới phần đầu suốt đời."

"Chương môn, tại ngài dưới sự lãnh đạo, ba chúng ta giới nhất định sẽ phát triển không ngừng, càng ngày càng tốt."

"Lão đại, phúc phận Tam giới vạn linh quy nhất."

"Chường môn, vinh dự vị diện sinh sôi không ngừng."

Thảm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Đủ rồi, hai người các ngươi Khai Thiên cổ thần là nịnh hót lên làm đi!

"Thảm Huỳnh!" Cô Nguyệt đẩy một cái những người bên cạnh, "Mới vừa Thảm Tĩnh không phải là khai báo, để cho ngươi qua đây trước khóa lại một cái vị diện, mới có thể coi như là cái thế giới này người quản lý sao? Ngươi hẳn biết làm thế nào chứ?"

"À?" Thảm Huỳnh găm trái cây tay một hồi, ít đi Thảm Tĩnh áp chế, nàng lại biến trở về dáng vẻ lười biếng kia.

"A cái gì à? Có thể bắt đầu!" Chỉ có khóa lại vị diện, mới có tự do mở ra cánh cửa vị diện năng lực. Hơn nữa theo Thảm Tĩnh nói tới tiếp quản vị diện vô cùng nguy hiểm, hẳn không khỏi có chút khẩn trương.

"Ồ." Thảm Huỳnh gật đầu một cái, lúc này mới miễn cưỡng tiến lên mấy bước, nhắm mắt lại, không tới hai giây liền mở ra, "Tốt rồi!"

]

"..." Cái gì?" "Vậy thì tốt rồi?" Nói xong nguy hiểm đây? Nói tốt vạn nhất đây?

"Ừm." Thảm Huỳnh gật đầu.

Cái này cũng quá nhanh đi, không có cái gì sấm chớp rền vang, không có cái gì năm lông đặc hiệu, dầu gì dầu gì ký cái hợp đồng các loại chứ? Là này vị diện khóa lại vốn là quá tùy ý, vẫn là vị diện này thật không có có liêm sỉ a!

"Đúng rồi!" Thảm Huỳnh đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Ma Thần nói, "Ngươi có giấy bút sao?"

"Có có có!" Ma Thần lập tức gật đầu giống như gà mổ thóc, giờ tay vung lên, trong nháy mắt đang ở trước mắt huyền hóa ra tới, còn tăng thêm bàn ghế các loại, cười càng thêm rực rỡ nói, "Lão đại mời."

Thảm Huỳnh trực tiếp đi tới ngồi xuống, cầm lên phía trên bút lông, quét quét viết, hồi lâu mới cầm lên viết xong hai tờ giấy đưa một tấm qua tới, "Cho?"

"Cái này cái gì?" Cô Nguyệt theo bản năng nhận lấy.

"Ngươi cùng đầu bếp trợ lý nhận chức chứng minh!"

Cô Nguyệt sững sờ, tỉ mỉ nhìn kỹ nhiều lần, mới nhận ra trên giấy viết chính là cái gì.

【 tư mời Nguru ba ba tiên sinh vì 《 Q 23333 tiên linh vị diện 》 vị diện người quản lý trợ lý, đặc biệt trao tặng này chứng. Vị diện người quản lý ủy viên hội * Niên * Nguyệt * Nhật 】

()

Cái quý gì? Nguyên tới quản lý người trợ lý cũng là như vậy tùy ý sao? Cho tờ giấy liền xong rồi? Hơn nữa giống như chó treo này chữ bút lông là cái gì? Ngươi nha không biết dùng bút lông liền sẽ không hóa cái bút máy đi ra không? Còn có đi em gái ngươi Nguru ba ba!

Cô Nguyệt lòng tràn đầy nhỏ nước bọt, đang muốn phun ra ngoài. Sau một khắc trong tay giấy lại đột nhiên sáng lên, chói mắt kim quang trong nháy mắt bọc lại hân cả người. Sau một khắc hân chỉ cảm thấy cái trán chột lạnh, một cái xa lạ ký hiệu đột nhiên theo trong thân thể hân bay ra, đó là một cái nằm vật xuống bộ dáng chữ 8 vô hạn ký hiệu, hân còn chưa kịp nghĩ đây là cái gì. Đột nhiên trên giấy những thứ kia chó treo một dạng màu đen kiểu chữ bay lên, giống như sống lại một dạng, bao vây cái đó ký hiệu bên cạnh, càng ngày càng gấp. Theo đình một tiếng vang, cái đó ký hiệu giống như là bị bóp bẹp cùng những chữ kia cùng nhau biến mất rồi.

Cô Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng một chút, như có cái gì hân không biết, nhưng một mực trói buộc ở trên người liên lạc, trực tiếp bị bẻ gãy rồi. Sau một khắc toàn thân hân nguyên bản dồi dào tiên lực, như là nước chảy theo trong thân thể toàn bộ tràn ra đi, tu vi cũng cực nhanh hạ xuống, theo nguyên bản Thiếu Đế tu vi, một đường té đáy cốc, luyện khí cũng không bằng nhận độ.

Hắn bắt tay một cái tâm, lại không có bao nhiêu biến trở về phạm nhân cảm giác, ngược lại cảm giác mình thật giống như... Không gì không thể! Phảng phất chỉ cần hân nghĩ, ba ngàn thế giới tận ở trước mắt hân. Liền ngay cả bên cạnh nguyên lai cảm thấy tu vi cao sâu đến nhìn không thấy đáy Ma Thần cùng Mạnh Bà, trong mắt hân cũng chỉ là học sinh tiểu học, cùng học sinh trung học cơ sở khác nhau mà thôi.

Trừ... Bên cạnh như cũ một mặt lười dạng Thảm Huỳnh bên ngoài, nhìn lấy vẫn như cũ là người bình thường, đáy lòng lại không có từ trước đến nay sinh ra một loại không thể phản kháng ảo giác.

Nguyên lai đây chính là người quản lý trợ lý sao? Cảm giác cùng mở G M quyền hạn một dạng.

Cô Nguyệt có chút mộng, quay đầu nhìn về phía bên cạnh đồng dạng cảm lấy giấy Nghệ Thanh, "Đầu bếp người..." Hắn lờ đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên trợn to hai mắt, "Mịa nó!"

Cùng hắn ung dung bất động, trước mắt đầu bếp sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, trên người của hắn cũng nổi lên một cái vô hạn ký hiệu, nhưng không biết tại sao Thẩm Huỳnh sinh trong sách kiểu chữ, lại cái kiện hàng ở cái đó ký hiệu chung quanh, cũng không có trực tiếp đập vụn cái đó ký hiệu. Hơn nữa thời gian càng lâu, sắc mặt của đầu bếp lại càng kém, liền với thân hình đều rất giống không yên bộ dáng, trực tiếp đi xuống ngã xuống đi xuống.

"Đầu bếp!" Thẩm Huỳnh thuận tay vịn chặt người ngồi xuống, nhìn một chút cái đó còn lơ lửng ở hắn ngực tâm vô hạn ký hiệu, ánh mắt trong nháy mắt lạnh lẽo, quay đầu nhìn hướng về phía sau Ma Thần, "Các người đối với hắn làm qua cái gì?" Điều này đại biểu vị diện quy tắc đối với hắn trời buộc.

Ma Thần cả người run lên, giữa hai chân mềm nhũn, không tự chủ được bịch bịch một cái liền quỵ xuống, "Lão đại chuyện này... Cái này không liên quan đến chuyện của ta a, ban đầu là lựa chọn của chính hắn xuyên việt vị diện, ta cũng không ngăn được hắn a."

"Chường môn." Mạnh Bà một mặt quần quít nói, "Nghệ Thanh trưởng lão, ban đầu vì xuyên việt vị diện đi tìm ngài, tiêu hao hết tất cả tu vi, mới mở ra cánh cửa vị diện. Bây giờ thân thể của hắn sắp tan vỡ, dĩ nhiên không chịu nổi người quản lý pháp ấn."

"Cái gì!" Cô Nguyệt kinh hô thành tiếng, một mặt không dám tin tưởng, "Hắn là chính mình xuyên việt vị diện! Không phải là Ma Thần mở ra giới môn sao?"

"Ta... Chúng ta cũng không có tùy thời mở ra vị diện năng lực." Ma giới yếu ớt nói, nếu không hắn cũng không cần chờ lâu như vậy mới đưa Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt đưa trở về, "Huống chi bên kia vẫn có người quản lý." Hắn có thể không bị phát hiện đều đã rất nỗ lực.

"Nhưng là, trước Thẩm Huỳnh rõ ràng giúp hắn đem thân thể chữa trị." Đầu bếp mới vừa xuyên việt lúc đó, quả thực thậm đến chỉ còn một hơi bộ dáng. Nhưng Thẩm Huỳnh rõ ràng dùng cái đó mấy trị liệu đem hắn chữa hết, hơn nữa sau đó đi cái kia viên từ tinh thời điểm, hắn còn hóa thân làm Phượng Hoàng, cũng không thấy xảy ra chuyện gì, làm sao đột nhiên trở lại cứ như vậy.

"Cái này là vị diện khác biệt, hắn không phải là thuộc về vị diện kia người." Ma Thần tiếp tục nói, "Bởi vì trước không có người quản lý, cho nên liền coi như các người tại vị diện kia đem hắn chữa khỏi, chỉ cần trở về cái thế giới này vẫn sẽ biến trở về bộ dáng trước khi rời đi của hắn."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 298: Đầu Bếp Load Save

Cô Nguyệt cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên trên người đầu bếp bắt đầu xuất hiện từng đạo vết máu, như là có cái gì đang cắt thân thể của hắn. Chối mắt đỏ tươi, thậm chí đem Thẩm Huỳnh áo quần đều nhiễm đỏ. Đầu bếp trước đây thương hắn là thấy qua, lấy năng lực của vị diện này, căn bản không thể chữa trị.

"Ta đây lần nữa vì hắn tái tạo một cái thân thể." Chẳng qua là thân thể mà thôi, lấy năng lực hiện tại của hắn, căn bản không có độ khó.

"Không được." Thẩm Huỳnh trực tiếp hay không quyết.

"Tại sao?"

"Trên người hắn đã có trợ lý ấn." Thẩm Huỳnh nhìn một chút cái đó bị hâm hại chữ bao thành cầu vô hạn ký hiệu, "Không phải là thân thể của chính hắn, sẽ phải chịu ấn ký bài xích." Hơn nữa ấn ký không thể nhận trở về.

"Bài xích?" Cô Nguyệt ngẩn người, bài xích thân thể, đó không phải là...

"Hắn sau đó chỉ có thể làm cái A Phiêu rồi hả?"

"Ừm."

Cái mánh! Thẩm Tĩnh nói qua, trợ lý chỉ có thể có hai cái, hơn nữa còn không thể hủy bỏ, nói cách khác ấn ký này, Thẩm Huỳnh cũng không thu về được.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Thật ra thì vẫn là có biện pháp giải quyết." Ma Thần giờ giờ trào nói.

"Nói, biện pháp gì?"

Ma Thần lập tức giao phó, "Hắn chẳng qua là thân thể bị tổn thương, đi phạm trần một chuyến, lần nữa luân hồi đổi một cái thân thể liền tốt rồi." Luân hồi thân thể cũng là thuộc về chính mình.

"Người cái này không nói nhảm nha!" Cô Nguyệt liếc hắn một cái, cái này người nào không biết, nhưng là...

"Ta không đi!" Đầu bếp trực tiếp mở miệng phản bác, kéo lại Thẩm Huỳnh tay, "Chuyển thể phải đi qua Vong Xuyên, ta sẽ quên tất cả mọi chuyện, quên sự phụ. Ta nếu không phải nhớ đến..." Sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, liền với khí tức đều bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, chậm rãi mới gần từng chữ nói hết lời, "Ta như không nhớ, vậy... Sự phụ đối ai tới nấu cơm?" Nếu là đối bụng lắm lắm sao bây giờ? Người khác làm không lành miệng vị lắm sao bây giờ?

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Ma Thần: "..."

Mạnh Bà: "..."

Hất bàn!

(ノ °Д°)ノ 〰

Trọng điểm là đang nấu cơm sao! Người mẹ nó đều muốn treo, còn nghĩ nấu cơm, rốt cuộc là có bao nhiêu chuyên nghiệp đi à! Thẩm Huỳnh cái này tìm không phải là người quản lý trợ lý, cái này mẹ nó chính là một cái bảo mẫu đi!

"Người liền không có những phương pháp khác?" Cô Nguyệt khòe miệng giật một cái, nấu cơm trước đó để một bên, nếu như đầu bếp vào vào luân hồi chuyển thể, quên lúc trước có chuyện, cái kia chính là đầu bếp sao?

]

"Thật ra thì cũng có thể... Không cần quên." Ma Thần yếu ớt nói.

"Người có ý gì?" Không phải nói hèn phách vừa vào Vong Xuyên Hà, kiếp trước tất cả ký ức đều sẽ bị thanh tẩy, căn bản không nhớ nổi sao?

"Chỉ cần Mạnh Bà tự mình dẫn hắn một khối hạ giới đầu thai là được." Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh Mạnh Bà.

Mạnh Bà sững sờ, như là cái này mới nhớ ra cái gì đó, gật đầu liên tục nói, "Không sai, ta có thể đưa hắn đi xuống. Như vậy thì có thể không thông qua Vong Xuyên Hà, ký ức sẽ không bị rửa sạch."

"Không cần rồi!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, mấy người lúc này mới quay đầu nhìn về phía nàng.

Thẩm Huỳnh giơ tay lên hướng về trước người hắn cái đó bị bao gồm trợ lý ấn ký một chút, sau một khắc ấn ký kia liền trực tiếp không có vào đầu bếp trên trán, mà đầu bếp quanh thân cũng bắt đầu phát ra màu trắng quang, càng ngày càng sáng, không tới hồi lâu liền đem cả người hắn bao vây lại.

"Sự phụ..." Nghệ Thanh sắc mặt hoảng hốt, theo bản năng kéo lại Thẩm Huỳnh tay.

"Ta sẽ đi tìm người!"

Thẩm Huỳnh thẳng tắp nhìn sang, Nghệ Thanh thần sắc đổi một cái, hồi lâu mới chậm rãi buông tay ra. Không tới chốc lát hắn đã hoàn toàn bị bao bọc tại quang cầu trong, bên trong thân hình cũng bắt đầu thay đổi càng ngày càng nhỏ. Thẩm Huỳnh giơ tay một cái, đối phương liền bay ra ngoài, không tới nửa khắc không thấy thân ảnh.

"Người đem đưa đi nơi nào?" Cô Nguyệt sững sờ một chút.

"Không có cái gì? Hạ giới trở về cái ngăn hồ sơ mà thôi."

"Hắc?" Ý gì?

Thẩm Huỳnh không trả lời, chẳng qua là quay đầu nhìn hướng về phía sau Ma Thần, "Tiếp theo..." Chính là thời gian thu nợ nần muộn rồi.

Ma Thần nhất thời cảm giác toàn thân nhất trọng, một loại áp lực cực lớn che ngợp bầu trời bao phủ xuống, để cho người hoàn toàn không sinh được tâm tư phản kháng. Ma Thần trực tiếp liền quỵ xuống, rõ ràng không có thật thể, thân hình lại một trận vận vẹo, phảng phất sau một khắc liền muốn tiêu tan.

Thẩm Huỳnh từng bước một đi về phía hắn, mỗi đi một bước bốn phía áp lực thì càng chứa, âm thanh hiếm thấy không còn cái loại này lười biếng, từng chữ từng câu mở miệng, "Quả nhiên, không đánh người một hồi chính là khó chịu!"

"Chờ một chút, lão đại..." Ma Thần liền vội vàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, "Ta có thể giải thích, cũng không biết sẽ như vậy... Cứu mạng a!" Hắn lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh quả đấm đã rơi xuống.

Trong lúc nhất thời toàn bộ thần vực đều quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Thẩm Huỳnh lúc này sợ là thật sự tức điên rồi, căn bản không có nương tay, liền với toàn bộ thần vực đều rằng rắc rắc rắc hờ ra, càng không cần phải nói đôi mắt nàng lửa giận Ma Thần rồi, vậy kêu là một cái vô cùng thâm, quả thật là người nghe thương tâm, người gặp rơi lệ.

Cho nên... Cô Nguyệt trực tiếp quay đầu ra, hắn lựa chọn không nhìn.

Thẩm Huỳnh suốt đánh nửa giờ, quả thật là phá nạng đánh kỷ lục cao nhất, cái này mới ngừng tay. Ma Thần toàn thân đều tìm không ra một khối thịt ngon rồi, cũng không biết nàng làm cái gì, đối phương thương lại có thể không thể dùng thuật pháp khôi phục, chỉ có thể nằm trên đất, ôi chao ai yêu kêu. Đây tuyệt đối là Ma Thần thảm nhất một lần.

Nếu không nhớ thương đầu bếp đã hạ giới, phỏng chừng Thẩm Huỳnh còn sẽ không dừng tay.

"Đi rồi." Thẩm Huỳnh vạch ra một con đường, hướng Ngưu ba ba phát phát tay.

"Chương môn, Cô Nguyệt trưởng lão, không bằng ta đưa các ngươi chứ?" Toàn bộ hành trình vậy xem Mạnh Bà liền vội vàng đề nghị, "Chuyện hạ giới ta quen thuộc nhất rồi, lập tức liền có thể tìm được người."

Cô Nguyệt đang định đáp lại, Thẩm Huỳnh lại trước hắn một bước nói, "Không cần."

"Nhưng là chương môn..."

"Mạnh Bà." Nàng còn muốn nói điều gì, Thẩm Huỳnh lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, "Sau đó, không cần lại kêu ta chương môn."

"À?" Mạnh Bà cứng đờ.

"Lần trước đưa chúng ta chuyện đi trở về, mặc dù có thể hiểu được lập trường của ngươi, nhưng... Quả nhiên vẫn sẽ tức giận." Thẩm Huỳnh về mặt thành thật nhìn về phía nàng, một tay nuôi lớn đứa trẻ lựa chọn đã đứng ở bên kia, "Cho nên... Sau đó ngươi liền không còn là đệ tử của phái Vô Dịch rồi."

"..."

Nói xong, không có lại dừng lại, trực tiếp mang theo Ngưu ba ba hạ giới rồi.

Chỉ còn dư lại sắc mặt trắng hếu Mạnh Bà, đứng thẳng bất động tại chỗ, toàn bộ đều giống như mất hồn thật lâu chưa từng động một cái.

Có lẽ là nàng quả thực đứng quá lâu, một bên nằm trên đất Ma Thần cũng không nhận được lời kéo vạt áo của nàng, "Àlo, ngươi không sao chứ?"

Mạnh Bà vẫn là không có động.

"Thế nào?"

"..." Vẫn là không có đáp lại, hồi lâu tí tách một tiếng, có giọt nước rớt xuống, đập vào trên tay của Ma Thần.

"Ồ? Ngươi khóc cái gì?"

Mạnh Bà lúc này mới giống là tỉnh lại một dạng, chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất, oa a một tiếng gào khóc lên, "Oa a a a... Đều tại ngươi, đều tại ngươi, đều tại ngươi! Ta nói không muốn chương môn trở về, ngươi hết lần này tới lần khác không nghe, còn nói là vì Tam giới... Đều là ngươi nàng mới có thể giận ta."

"Ngươi cũng không cần thương tâm như vậy chứ? Ta lại không biết nàng chính là Khai Thiên tìm người quản lý."

"Ta bất kê! Ngươi đem chương môn trả lại cho ta, trả lại cho ta! Oa a a a..." Mạnh Bà càng khóc càng thương tâm, một bên khóc còn một bên hướng trên người người bên cạnh chửi đi qua.

"Chờ một chút, đừng đánh ta... Ai ôi ôi ôi nhé! Phải chết phải chết phải chết..."

"Oa a a a a..."

"..." Tại sao bị đòn đều là hắn đi à!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Vị Diện Sơ Cảnh

Thẩm Huỳnh cái gọi là load save, thật ra thì chính là đem thân thể của đầu bếp triệu hồi không có bị thương trạng thái mới ban đầu, đây là làm thành người quản lý quyền hạn một trong. Người quản lý quản lý vị diện này hết thấy, tự nhiên cũng bao gồm thời gian cùng không gian.

Chẳng qua là đầu bếp lần này ngăn hồ sơ, trực tiếp liền trở về tân thủ biệt hiệu giai đoạn. Nói cách khác hẳn phải lần nữa trở về đến hạ giới tu luyện, mãi đến thân thể của hắn lớn lên đến, có thể tiếp nhận cái đó bị tạm thời cất kín trợ lý ẩn mới thôi.

"Nói cách khác, ngươi để cho đầu bếp chém tài khoản luyện lại rồi hả?" Cô Nguyệt ánh mắt lặng lẽ trợn, đầu bếp đã là thần tôn tu vi, lần này ngăn hồ sơ, vậy không khác nào nhọc nhằn khổ sở mấy vạn năm một buổi sáng trở lại trước giải phóng.

Ừ, hẳn tuyệt đối không có cười trên nỗi đau của người khác!

「 (͡° ͜ʖ ͡°) 」

"Không có a!" Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái, "Thân thể của hắn chính là."

"Ý gì?"

Thẩm Huỳnh liếc hắn liếc mắt, mới nói, "Hắn là Thần tộc!"

Nụ cười trên mặt Cô Nguyệt cứng đờ, trực tiếp liền mắng một câu, "Mịa nó! Lão từ hạn những thứ này sinh ở điểm cuối tuyến đấy!" Liền chém tài khoản luyện lại đều là tại điểm cuối.

"Vậy ngươi đem hắn đưa đi nơi nào?"

Thẩm Huỳnh trực tiếp giơ tay vung lên, trong nháy mắt hai người liền đến một chỗ thanh sơn lục thủy trong lúc đó, trước mắt còn có một cái tiểu thôn lạc, trong ruộng đứng yên không ít đang tại lao động người.

"Cái này."

"Ta cảm giác thể nào nơi này có chút nhìn quen mắt đây?" Cô Nguyệt theo bản năng cảm ứng một cái, trong nháy nháy cái thể giới này hết thấy liền hiện lên trong đầu, "Mịa nó, đây không phải là Tam Thanh giới sao?" Chính là bọn hắn ngay từ đầu xuyên việt cái đó hạ giới, chẳng qua là hiện tại đã là ba ngàn thể giới một trong. "Người đem đầu bếp load save đến nơi này?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu, chỉ chỉ trước mặt, "Tới rồi."

Quả nhiên phía trước đi tới một cái vẫn chưa tới hắn một nửa thất lưng cao đứa trẻ, mặc dù nhỏ rất nhiều, nhưng gương mặt đó lại cùng ban đầu Thần giới thời điểm, biệt hiệu chính hắn giống nhau như đúc. Thật đúng là load save a, liền thân hình đều đi về, bất quá trên người hắn những thứ kia khủng bố thương tổn đến là đều biến mất.

Cô Nguyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thân hình lóc lên trong nháy mắt đến đứa trẻ bên cạnh, dương cái bắt chuyện, "Đầu bếp, ngươi làm sao..."

Hắn lời còn chưa nói hết, đứa bé kia lại giống như là không nhìn thấy hắn một dạng, trực tiếp vượt qua qua hắn hướng một bên trên đường mòn đi tới, toàn bộ hành trình lạnh nhạt khuôn mặt nhỏ nhắn, nửa cái ánh mắt cũng không có chuyển qua trên người hắn.

"..."

Cái quỷ gì?

Cô Nguyệt ngây người hồi lâu, liền giơ lên tay đều quên buông xuống, nhìn lấy đi xa đầu bếp, hồi lâu mới suy nghĩ ra chuyện gì xảy ra, thân hình lóc lên trở lại bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Chuyện gì xảy ra? Người không nói hắn sẽ không mất trí nhớ sao?" Thái độ này rõ ràng không giống như là nhận biết bộ dáng của hắn đi à.

"Cất kín mà thôi." Thẩm Huỳnh trả lời, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Truyền thừa."

]

Cô Nguyệt sững sờ, trong nháy mắt phản ứng lại, Long tộc là có truyền thừa, đầu bếp trong trí nhớ dĩ nhiên còn có phần này truyền thừa, hắn hiện tại thân thể mặc dù giống như trước là trời sinh kiếm thể, lại vẫn là không có cách nào chịu đựng Long tộc truyền thừa. Cho nên chỉ có thể trước che lại, phòng chừng cần cần rất nhiều thời gian, mới có thể từ từ giải phóng, nói cách khác hẳn bây giờ còn là không có nửa điểm tu vi.

Đột nhiên cảm thấy nhiều một chút an ủi là chuyện gì xảy ra?

"Chờ một chút!" Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, "Chúng ta đây không phải là phải ở chỗ này, trông coi hắn trưởng thành rồi mới có thể trở về đi?"

"Đúng vậy!"

"Đúng cái rắm à!" Vậy cùng luân hồi chuyển thế khác nhau ở chỗ nào? Người làm là một cái người quản lý, như vậy tiêu cực biếng nhác thật sự có thể không?

Hết lần này tới lần khác lại không thể đem đầu bếp ném ở chỗ này bất kể, hẳn hiện tại cùng chân chính phạm nhân không có khác nhau, ném ở cái này còn không định xảy ra chuyện gì.

"Người qua ngăn lại hử." Cô Nguyệt đẩy một cái Thẩm Huỳnh, "Dù sao cũng phải đem đồ đệ nhận thức trở lại chứ?" Tuy nói hử vốn chính là Thần tộc, nhưng không tu luyện mà nói, ai biết hẳn lúc nào có thể tiếp nhận trợ lý ấ.

"Ồ."

"Đi nhanh đi nhanh, đem đồ đệ trở lại."

Thẩm Huỳnh lúc này mới chậm rãi hướng bên kia đi tới.

Lần nữa bị ngăn lại đứa trẻ, lúc này đến lúc đó không có trực tiếp theo bên cạnh đi tới, bước chân dừng lại, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cô gái trước mắt, trong mắt dính vào chút ít mờ mờ, "Người..."

Thẩm Huỳnh ngồi xổm người xuống, thẳng tắp nhìn về phía đứa bé trước mắt, nhớ tới Ngưu ba ba giao phó, lúc này mới về mặt thành thật mở miệng, "Người... Biết nấu cơm sao?"

Đứa trẻ: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Bốn phía trong nháy mắt an tĩnh.

--

Sau một khắc...

"Ai nha, chạy rồi."

Đứa trẻ mang chút ít phòng bị nhìn nàng một cái sau, quay đầu liền lui tới phương hướng chạy như điên.

"Không chạy mới là lạ đi!" Cô Nguyệt giận đến đau gan, "Ta để cho người thu học trò, ai cho người hỏi hẳn nấu cơm?" Loại này không bị xem thành thần trải qua bệnh đã rất tốt.

"Ồ." Thẩm Huỳnh vẫn là dạng lười đó, nàng lúc trước cũng là nói như vậy a.

"Được rồi, hẳn hẳn là liền ở tại trong thôn này." Cô Nguyệt hít sâu một hơi, "Chúng ta nhanh đi đem người tìm về tới, nhất định phải để cho hẳn mau sớm bắt đầu tu luyện, như vậy mới có thể nhanh hơn khôi phục ký ức."

Cô Nguyệt vừa muốn kéo lấy Thẩm Huỳnh đuổi theo, bên tai lại đột nhiên truyền tới giọt một thanh âm vang lên, như là xúc động cái gì báo động một dạng vang liên tục ba tiếng, âm thanh còn có chút quen tai.

"Đây là..." Cô Nguyệt sững sờ, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

"Vị diện báo động?" Thẩm Huỳnh mở miệng, trực tiếp nâng lên bị bắt tay, chỉ chỉ trên tay hẳn đang sáng đèn đỏ vòng tay.

Cô Nguyệt lúc này mới nhớ tới, cái này vòng tay là ban đầu Thẩm Tĩnh cố gắng nhét cho Thẩm Huỳnh một đồng lớn đồ vật một cái trong đó, nàng khi đó tâm tình không được, chẳng qua là thuận miệng nói một câu: Sẽ hữu dụng. Không nghĩ tới còn có thể phát ra vị diện báo động sao?

Đang suy nghĩ, trước mắt nhất thời xuất hiện một cái bóng mờ, một mặt sốt ruột Ma Thần đột nhiên truyền âm nói, "Lão đại, không xong rồi, Tam giới khí vận đột nhiên bắt đầu bạo động, ta không khống chế được."

"Cái gì?" Cô Nguyệt cả kinh, Ma Thần trông coi bên này vị diện trật tự, khí vận lại là phía thế giới này ổn định căn bản, khí vận bạo động cái này chứng minh vị diện này xảy ra đại sự, "Thẩm Huỳnh người cảm giác được cái gì không?"

"Tạm thời không có!" Thẩm Huỳnh lắc đầu một cái.

"Chúng ta đẩy trở về Ma Thần cái kia nhìn một chút."

"Nhưng đầu bếp bên kia..." Nàng chỉ hướng cách đó không xa.

"Người nhìn chăm chăm đầu bếp! Ta lập tức trở về." Cô Nguyệt nhanh chóng giao phó, nói xong trực tiếp thân hình lóe lên, đã tại chỗ biến mất.

Thẩm Huỳnh ngẩn người, chậm rãi thả tay xuống, cái này mới nói xong nửa câu sau.

"... Có vật kỳ quái nha."

Ừ, liền như vậy, ngược lại cũng không trọng yếu.

Nghệ Thanh ở tại thôn làng phía ngoài nhất bên trong một cái túp lều nhỏ cũ nát, nhà không lớn, nhìn một cái liền là bị người vớt bỏ nhà, chỉ có thể miễn cưỡng người ở. Trước mặt còn có một cây đại thụ, bên cây có tòa sập một nửa nhà, để một chút đồ lặt vặt.

Lần nữa co lại thành tiểu đậu đũa đình Nghệ Thanh, kéo cửa ra nhìn thấy bên ngoài Thẩm Huỳnh thời điểm còn ngẩn người, ngây người hồi lâu, tựa như là nhớ tới nàng là mới vừa trên đường ngăn lại người của hắn, hai cái nho nhỏ cau mày, hai người liền như vậy lẫn nhau mắt lớn trừng mắt nhỏ lẫn nhau nhìn hồi lâu.

Hắn mới thử thăm dò mở miệng, "Người là đối không?"

Thẩm Huỳnh lúc này mới gật đầu một cái, "Ừm." Không có ăn điểm tâm cái loại này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 300: Ta Có A

Nguyên lai là đối, cho nên nàng mới có thể một mực đi theo chính mình sao?

Đứa trẻ một mặt nghĩ thông suốt nguyên nhân bộ dáng, lúc này mới kéo ra cái kia quạt đóng lại tương đương với không có đóng cửa sập, "Vào đi!"

Thẩm Huỳnh biết lắng nghe đi vào, quét một vòng cái này mặc dù cũ nát, vẫn còn tính sạch sẽ nhà. Lại quay đầu nhìn về phía cạnh vừa bắt đầu bận rộn tiểu đậu đũa đình, có thể là bởi vì thần vực chênh lệch thời gian, nàng liền đánh ngừng Ma Thần công phu, hắn đã là một cái chừng mười tuổi trẻ nít.

"Người ở đây chờ một chút." Hắn xoay người vào phòng, cũng không biết từ đâu móc ra hai cái cá ướp muối, "Đây là trong thôn Vương bà bà cấp cho, ta chỉ có những thứ này."

Thẩm Huỳnh nhìn hắn một cái trên tay cá ướp muối, không có lên tiếng.

"Không biết làm sao?" Thấy nàng không nhận, đứa trẻ không thể làm gì khác hơn là hỏi.

"Không biết." Kiên định lắc đầu.

Hắn có chút hơi khó nhìn một chút cá ướp muối, lại nhìn một chút bên cạnh sập nửa bên nhà, hồi lâu mới tựa như quyết định cái gì quyết tâm một dạng, "Bọn người sẽ."

Nói lấy mới đi vào, Thẩm Huỳnh lúc này mới phát hiện nơi đó vốn là phòng bếp, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một cái lò bếp.

Hắn cân nhắc chân, đem cá ướp muối đặt ở lò bếp, lại chạy về trong viện bên giếng nước lấy một thùng nước, nói ra vào trong. Lại dời qua một tấm cũ nát cái ghế, bắt đầu nằm úp sấp nhóm bếp quét lên nôi tới, bên quét còn bên hướng về bên cạnh một chút không có động thủ ý tứ Thẩm Huỳnh nói, "Ta chưa từng làm cơm, cũng không biết có thể hay không."

Nói lấy quét nôi tốc độ nhanh hơn, thật giống như bản năng của thân thể một dạng, liền ngay cả nguyên bản hoàn toàn không biết phải làm sao cá ướp muối, trong lòng trong nháy mắt cũng toát ra mười mấy loại xử lý phương pháp, theo bản năng liền đọc một câu, "Đáng tiếc không có gạo."

"Ta có a!" Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng.

Chính quét nôi đứa trẻ sợ hết hồn, quay đầu nhìn về phía đột nhiên xít lại gần Thẩm Huỳnh. Còn không phản ứng kịp, Thẩm Huỳnh lại trực tiếp từ trong túi bên người vừa móc, lại dùng lực kéo một cái, rõ ràng chỉ có túi tiền lớn nhỏ túi, nhưng trong nháy mắt từ bên trong kéo ra khối cái so với hắn thân thể còn lớn hơn bao bố, bên trong chứa đầy trắng bóng lúa gạo, viên viên trong suốt đầy đặn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy nhàn nhạt bạch khí.

"Cho." Thẩm Huỳnh trực tiếp đem bao bố đặt ở dưới chân hắn.

Đứa trẻ theo ghế hư trên nhảy xuống, tò mò nhìn những thứ này thật giống như đặc biệt đẹp mắt hạt gạo, không biết thế nào trong lòng lại toát ra một cái

ý niệm khác, há mồm liền nói ra, "Thịt hồng linh thú phối hợp sẽ hương, đáng tiếc cái này không có..."

"Ta có a!" Hắn lời còn chưa nói hết, người trước mắt soạt một cái, lại từ cái túi kia bên trong móc ra một khối đỏ chói thịt.

Hắn con mắt mở lớn hơn, "Hồng linh thú cùng thông thường thịt gà..."

"Ta có a!" Nàng lại móc ra một khối thịt gà.

"Ồ? Cái kia tiền linh cừu..."

"Ta có a!" Móc ra.

]

"Thùy trạch thú..."

"Ta có a!" Tiếp tục móc.

"Tiên hương thảo..."

"Ta có a!" Vẫn còn đang tại móc.

"Hành gừng phối liệu..."

"Ta có a!" Càn rỡ móc.

"Dầu muối tương dấm..."

"Ta có a!" Tự do phóng khoáng móc.

"Nồi chén gáo chậu..."

"Ta có..."

Mười phút sau, phòng bếp trên đất, đã chất đầy đất đủ loại nguyên liệu nấu ăn, liền ngay cả sân phía ngoài đều đồng hơn phân nửa.

Đưa trẻ từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ, đến phía sau đã hoàn toàn bình tĩnh. Xoay người leo về trên cái ghế rách, thật nhanh làm lên com tói, càng làm tâm lý lại càng là nghi ngờ, rõ ràng hắn cho tới bây giờ chưa từng làm com, nhưng một cảm đến nguyên liệu nấu ăn, thân thể liền theo bản năng biết phải làm sao, hình như là bản năng.

Sau một tiếng.

Từng đạo tươi mới mùi thơm khắp nơi thức ăn, liền bày tràn đầy một bàn. Căn bản không cần người khác bắt chuyện, Thẩm Huỳnh đã ngồi ở trước bàn, giống như cuồng phong quét lá rụng như vậy, bắt đầu tiêu diệt lên.

Đến lúc đó bên cạnh tiểu đậu đĩnh, vẻ mặt nghi hoặc, một bộ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì bộ dáng, nhìn một chút bên cạnh ăn được ngon người, đáy lòng lại lại không có nửa điểm vi hợp cảm giác, phảng phất... Vốn là hắn là như vậy.

Quay đầu nhìn một chút còn đồng đầy đất còn thừa lại nguyên liệu nấu ăn, lúc này mới đẩy một cái những người bên cạnh, "Muốn thu lại sao?"

Thẩm Huỳnh lừa com tốc độ dừng lại, trực tiếp kéo xuống bên người túi trữ vật đưa tới.

Đưa trẻ ngăn người, theo bản năng nhận lấy, giờ mới hiểu được nàng là để cho hắn thu. Vẫy vẫy chân từ trên ghế tuột xuống, bắt đầu đem đầy đất nguyên liệu nấu ăn từng cái một nhét vào trong túi đựng đồ. Càng nhét trong lòng liền càng kinh ngạc, hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua thần kỳ như vậy túi, rõ ràng xếp vào nhiều đồ như vậy lại không có chút nào trọng, thật giống như vĩnh viễn không chứa đầy một dạng.

Hắn không nhịn được tả hữu lật nhìn hai lần, hồi lâu mới đi trở về, đưa trả lại cho cái đó đột nhiên xuất hiện tại cửa nhà mình tỷ tỷ.

Đối phương lại không có tiếp, vừa ăn vừa hàm hồ hướng hắn giơ cảm lên, "Ngươi đấy!" Vốn chính là đầu bếp, nàng thuận tay mang tới mà thôi.

"À?" Hắn kinh ngạc sợ, mắt ti hí mở to chút ít, "Ngươi... Muốn cho ta không?"

"Ừm."

Hắn có chút do dự, suy nghĩ một chút hồi lâu vẫn là thả lại bên cạnh Thẩm Huỳnh, "Ta không thể nhận."

"À?" Thẩm Huỳnh trong tay một hồi, theo bản năng trở về câu, "Vậy sau này nấu com làm sao bây giờ?"

"Còn muốn làm sao?" Hấn sừng sốt một chút.

"Không làm sao?" Nàng hỏi ngược lại.

"Ồ." Hấn lúc này mới đem túi thu về, tiểu bả vai cũng hồng sụp đỏ, hấn thật giống như... Bị đại tỷ tỷ kỳ quái này dây dưa.

Nhéo một cái trong tay túi, rốt cuộc là tâm tính trẻ con, ánh mắt lấp lánh, tựa như là tò mò lại là hưng phấn, nhìn một chút lửa com Thẩm Huỳnh, một bộ muốn hỏi lại không biết từ đâu hỏi bộ dáng.

Thẩm Huỳnh bị hấn nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, chỉ chỉ bát ăn nói, "Ăn com trước! Ăn xong lại nói."

Hấn cúi đầu nhìn một cái, lắc đầu một cái, "Ta thật ra thì không cần ăn com."

"Ừ?" Thẩm Huỳnh ngẩng đầu.

Như là sợ nàng hiểu lầm, hấn lập tức vừa vội gấp giải thích, "Ta... Ý tứ của ta đó là, ta từ nhỏ đã một mực cũng sẽ không đói. Ta cũng không biết tại sao?" Hấn nói xong, giống như là nhớ ra cái gì đó, lại tăng thêm một câu, "Đây là bí mật của ta, đại tỷ tỷ người không cần nói cho đừng có được hay không?" Hấn mặc dù chỉ có mười tuổi, nhưng có một số việc mơ hồ vẫn là hiểu được, giống như hấn như vậy không cần ăn com, nhất định là không bình thường. Hấn một mực cũng không có đem cái này cái bí mật đã nói với người khác, hôm nay không biết rõ làm sao liền bật thốt lên, giống như bản năng cho là nói cho nàng biết không liên quan một dạng.

"Ồ." Thẩm Huỳnh trả lời một tiếng, tựa như là nhớ ra cái gì đó, tiếp tục lửa com rồi.

Thẩm Huỳnh ăn đến rất nhanh, nhưng thức ăn trên bàn thật sự là nhiều lắm rồi, nửa giờ trôi qua, mới ăn không tới một nửa. Nàng một mực ăn, đứa trẻ liền ở một bên vẫn nhìn, liều mạng nhìn được nghỉ vẫn trong lòng, mắt thấy nàng có đề đưa xuống khuynh hướng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sáng lên, vừa muốn mở miệng, ngoài phòng lại đột nhiên truyền tới một mạng theo chút ít non nớt giọng nam, "A lô! Đứa nhà quê, người ở đâu?" Cạnh cửa sân nhỏ nhất thời chen vào một cái đầu nhỏ, quét nhìn bên trong viện một vòng, ánh mắt lóe lên một tia không thuộc về hấn cái tuổi này ánh sáng.

Thẩm Huỳnh lửa com tay một hồi.

... Nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Cẩm Chỉ Ăn Chực

Đứa trẻ nhú mày một cái, tựa như là có chút mất hứng, từ trên ghế nhảy xuống, mở cửa đi ra ngoài, "Cầu Tử, sao người lại tới đây?" Cánh cửa đưa lại cùng hấn một dạng là đột nhiên xuất hiện tại trong thôn này không cha không mẹ cô nhi, hai người cũng không có bất kỳ trí nhớ gì, cũng ở tại cửa thôn những thứ kia bỏ hoang phá trong phòng, thôn dân chất phác thành thạo sẽ cứu tế một cái, hai người cũng liền như vậy ở trong thôn ở năm sáu năm.

Có thể là cá tính không hợp, bọn họ mặc dù gặp gỡ giống nhau, hai người lại cũng chẳng có bao nhiêu lui tới.

"Đều nói đừng gọi ta Cầu Tử rồi, ta gọi Cảnh Kỳ!" Đối phương nhú mày một cái, nhớ tới cái gì lại quơ quơ trên tay khoai lang mật, một mặt nhiệt tình nói, "Vương bà cho ta một cái khoai lang mật, chúng ta ăn chung chứ?"

"Không cần!" Hấn lắc đầu một cái.

Cảnh Kỳ lại căn bản không có nghe hấn, trực tiếp đem khoai lang mật cứng rắn nhét vào trong tay hấn, hấn không thể làm gì khác hơn là tiếp lấy.

"Ăn a, ăn a!" Cảnh Kỳ thúc giục mấy câu, rắc rắc gặm miệng, vừa ăn vừa nhìn về phía hấn, "Chúng ta đồng mệnh tương liên, cùng nhau trông coi là bình thường." Hấn ha ha cười, một mặt hào phóng bộ dáng, con mắt hơi chuyển động như là nghĩ tới điều gì, lạnh rên một tiếng nói, "Trong thôn này đều là chút ít điều dân, còn nói cái gì bị tiên gia che chở thôn trang, rõ ràng sinh hoạt đầy đủ sung túc hàng năm được mùa, trong ngày thường lại đối với hai chúng ta không để ý không hỏi, nào có một chút tiên gia phong độ, không phải là xem chúng ta tuổi còn nhỏ dễ khi dễ sao?"

"..." Đứa trẻ sừng sốt một chút, nhìn một cái trong tay hấn khoai lang mật, theo bản năng nhú mày một cái, luôn cảm thấy lời này không đúng chỗ nào, hấn lại lại không nói ra được.

Cảnh Kỳ lại càng nói càng là tức phấn, như là nóng lòng tìm đồng ý cảm giác vỗ vai hấn một cái, "Đứa nhà quê, người có tin hay không một ngày nào đó ta sẽ nổi bật hơn mọi người, đến lúc đó liền không cần tiếp tục phụ thuộc, đem những này mắt chó coi thường người khác gia hỏa toàn bộ giẫm ở dưới chân."

Đứa trẻ ngần ngợ, hồi lâu vẫn là gật đầu một cái, chỉ muốn hần mau rời đi.

"Liền biết, chỉ có ngươi có thể hiểu được ta!" Thần sắc hần vui mừng, như tiểu đại nhân cười ha ha nói, "Liền hướng ngươi phần này tín nhiệm, huynh đệ ta sau đó sẽ bảo kê ngươi, ngươi muốn không phải cùng ta cùng đi ra ngoài xông xáo?"

"Ra thôn?" Đứa trẻ lập tức lắc đầu một cái, "Mọi người đều nói, ngoài thôn rất nguy hiểm không thể ra thôn."

"Ngươi đây cũng tin?" Cảnh Kỳ lờm một cái, hừ lạnh một tiếng nói, "Rất nhanh, nguy hiểm cũng không phải là ngoài thôn mà là trong thôn rồi. Ngươi nếu là... Ồ, mùi vị gì?" Hần đột nhiên hít mũi một cái, tựa như là nhớ ra cái gì đó, trong mắt sáng lên nói, "Đúng rồi, ta nghe Vương bà nói, nài cho ngươi hai cái cá ướp muối, ngươi nhất định không biết phải làm sao chứ? Nếu không ta giúp ngươi đi."

Nói xong, cũng không đợi hần đáp lại, trực tiếp đẩy cửa ra liền đi vào trong.

]

"Chờ một chút..." Hần sốt ruột truy vào đi.

Đối phương cũng đã nhìn thấy ngồi ở bên trong Thẩm Huỳnh rồi, còn có trước người của nàng đầy bàn còn chưa ăn xong Thao Thiết thịnh yến.

Cả người hần đều ngây dại, như là không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cảnh tượng như thế này một dạng, trừng trừng nhìn lấy thức ăn đầy bàn, mơ hồ còn truyền tới mấy tiếng nuốt âm thanh.

Chờ đứa trẻ vội vàng đuổi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhũ thành một đoàn, một mặt không đồng ý nhìn lấy xông vào người.

Cái đó kêu Cảnh Kỳ đứa trẻ, liệu mạng không chế được tự nhìn hướng thức ăn ánh mắt khát vọng kia, tự nhận là lễ phép hướng về Thẩm Huỳnh cười một tiếng, dùng ngây thơ khẩu âm nói, "Vị tỷ tỷ này... Ngươi đang dùng cơm sao?" Dứt lời bụng của hần càng là phối hợp phát ra một trận, ục ục tiếng vang.

Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, trả lời một câu, "Đúng vậy!" Sau đó giống như là không nhìn thấy hần khát vọng ánh mắt một dạng, tiếp tục thử chuồn thử chạy ăn thức ăn trên bàn, âm thanh so với trước kia lớn hơn.

Vốn là thức ăn trên bàn liền không nhiều, hiện tại càng là cực nhanh tại biến mất, mắt thấy cũng chỉ còn dư lại nửa bàn sợi thịt. Trong mắt Cảnh Kỳ thoáng qua vẻ lo lắng, nhưng lại không tiện mở miệng thỉnh cầu, suy nghĩ một chút quay đầu nhìn về phía bên cạnh đứa trẻ, cười nói, "Đứa nhà quê, vị tỷ tỷ đẹp đẽ này là ai? Ngươi thất lạc người nhà hả?"

Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Thẩm Huỳnh, lại nhìn một chút người tới, lúc này mới nhớ tới hần một mực không có hỏi đối phương là ai, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Cảnh Kỳ lại cho là hần ngần thừa nhận, cười càng sáng lạn hơn, "Ngươi có thể tìm được người nhà, ta cũng mừng thay cho ngươi, bắt quá, ngươi cũng quá không có suy nghĩ rồi hả? Nguyên lai ngươi ăn đến tốt như vậy, thua thiệt ta còn lo lắng cho ngươi ăn không đủ no đùa khoai lang mật tới." Hần bên cười bên đại lực vỗ vai hần một cái nói, "Đều là huynh đệ, như thế ta cũng không cùng ngươi khách khí."

Nói xong cũng không đợi người đáp lại, như là rút cuộc không nhịn được, trực tiếp cầm đĩa lên thì đi kẹp mâm thịt kia tía.

"Chờ một chút." Đứa trẻ quỳnh lên, bản năng nhìn về phía Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh ngay từ đầu đến lúc đó không động, chờ đến đối phương đưa cũng nhanh muốn kẹp đến thời điểm, đột nhiên ra tay món ăn chén cho bung lên, để cho đối phương gặp cái không. Sau đó ngay trước mặt đối phương thử linh lợi toàn bộ hút tới trong miệng, liền một chút nước canh đều không có còn lại.

Lúc này mới buông xuống chén, sờ sờ cái bụng nói một tiếng, "No rồi!"

Đứa trẻ: "..."

Cảnh Kỳ: "..."

Cả người hần đều cứng lại, như là hoàn toàn không ngờ rằng đối phương sẽ không biết xấu hổ như vậy cùng đứa trẻ cướp ăn, thậm chí liền nước canh đều không có để lại điểm. Sắc mặt nhất thời trắng nhợt, mặt đầy đều là không dám tin tưởng.

Đến lúc đó bên cạnh đứa trẻ nhớ ra cái gì đó, đập đập chạy về phòng bếp, cầm cái gì đi ra đưa cho hần, "Cầu Từ, cái này cho ngươi."

Chút nào không ngoài suy đoán, là cái kia hai cái cá ướp muối. Cảnh Kỳ ngần ra, đáy lòng dâng lên một cỗ chưa bao giờ có cảm giác nhục nhã, tức giận nhất thời dâng lên, một cái liền đẩy ra tay hần, "Ngươi có ý gì, làm ta ăn mày sao?" Cũng không biết có phải hay không là tức giận, hần cả khuôn mặt đều đỏ lên, cả người đều run rẩy, "Đứa nhà quê, ta không nghĩ tới ngươi cùng người trong thôn một dạng, đều là người ích kỷ như vậy. Ngươi nghĩ rằng ta hiem ngươi mấy món ăn?"

Đứa trẻ sờ sờ đỏ lên tay, ngay từ đầu còn không có tức giận, lúc này lại nhũ mày một cái, nghiêm trang nói, "Những thứ này là đại tỷ tỷ, ta không thể

thay nằng cho người, nhưng cá ướp muối là của ta." Nói xong lại đưa chủyên trong tay cá.

"Người..." Đối phương càng tức giận rồi, nhìn Thẩm Huỳnh một cái, như là nghĩ nổi giận, nhưng rốt cuộc có chút sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là lại quay đầu trừng mắt về phía bên cạnh đứa trẻ, "Thua thiệt ta còn tưởng rằng người cùng những người khác bất đồng, muốn kéo người một cái, không nghĩ tới... Hừ, người sẽ vì người ngu xuẩn trả giá thật lớn!" Hừ như là nghĩ tới điều gì, lạnh rên một tiếng, xoay người giận đùng đùng liền đi ra ngoài. Bộ dáng kia, tựa như là đối phương thật sự phụ lòng hân thiên đại thiện ý một dạng.

Đến lúc đó đứa trẻ một mặt không hiểu, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. Hắn không có nói sai a, những món ăn kia đều là đại tỷ tỷ mang tới, hắn chẳng qua là phụ trách làm mà thôi. Cậu Tử muốn ăn, dĩ nhiên muốn hỏi ý của đại tỷ tỷ.

Đang suy nghĩ, một bàn tay lớn rơi vào trên đầu, cái đó có thể biến ra rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đại tỷ tỷ, đột nhiên đưa tay sờ đầu hắn một cái, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía đáy mắt của hắn. Hắn chỉ cảm thấy đáy lòng âm áp, không có từ trước đến nay dâng lên một cỗ mừng rỡ, đại tỷ tỷ đây là đang an ủi hắn sao? Theo bản năng liền tiếp cận gần một chút, nghĩ để cho cái này tia Ôn Noãn dừng lại thêm một chút.

Lại thấy đối phương đột nhiên khom người xuống tới, hướng hắn kéo ra một cái làm người run sợ tuyệt đẹp nụ cười, sau một khắc mang theo tia ý nghĩ ngọt ngào âm thanh ngay tại lỗ tai vang lên, "Nên rửa chén!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303: Chương 302: Ác Yêu Dạ Tập

Đội đứa trẻ thu thập xong, sắc trời đã tối xuống, các nhà đều thấp sáng đèn dầu, nhà hắn không có đèn, chỉ có thể liên đếm từng cái ánh trăng thấy vật. Đứa trẻ đẩy cửa ra, lại phát hiện cái đó đại tỷ tỷ, cả người đều gục xuống bàn, một bộ mơ màng đáng vẻ buồn ngủ.

Hắn leo đến trên ghế, đẩy một cái tay nằng, lúc này mới tò mò hỏi, "Đại tỷ tỷ, trời đã tối rồi, người không phải về nhà sao?"

Thẩm Huỳnh lười biếng nghiêng đầu nhìn hắn một cái, gạt đầu một cái nói, "Trở về a."

"Vây..."

"Ta đợi gia trường đây!"

Đứa trẻ sững sờ, như là không hiểu lời nàng nói, mới vừa cũng muốn hỏi. Đột nhiên cánh cửa lại quất tới một trận gió, hắn theo bản năng nhắm hai mắt.

Sau một khắc một đạo thanh âm trầm ổn đột nhiên vang lên.

"Ta đã trở về, Thẩm Huỳnh người làm xong chưa?"

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện trong phòng đột nhiên thêm một người, quần áo trắng tóc đen, quanh thân còn vây quanh một tầng nhân nhật bạch khí, tay cầm một con ngọc Địch, thoát nhìn không giống chân nhân, không có từ trước đến nay khá quen, hắn có chút phòng bị lui về phía sau một bước.

Đến lúc đó còn gục xuống bàn đại tỷ tỷ, đột nhiên nghiêng đầu một chút, "Ngu ba ba, tại sao lâu như vậy?" Liền com tới đều không có đuổi tới.

"Ta thuận đường đi tiên môn treo cái đơn." Cô Nguyệt trực tiếp ngồi ở trên ghế bên cạnh, ngẩng đầu nhìn đối diện lạnh nhạt nở mặt đứa trẻ, "Cũng không thể một mực ở tại sơn thôn nhỏ này, nơi này linh khí quá mỏng manh không thích hợp tu luyện. Ta tìm một cái môn phái thích hợp, sáng mai lại xuất phát."

"Ồ." Thẩm Huỳnh đáp một tiếng.

"Ma Thần bên kia còn không có tra rõ." Hắn nhú mày một cái, "Tạm thời còn không chính xác vị diện ra chuyện gì, chỉ là khí vận đột nhiên bắt đầu nghiêng về, hắn làm sao đều điều không đến, đều nhanh gấp đến độ giới chân. Chỉ có thể tra được phương hướng nghiêng về liền ở phụ cận đây mấy cái hạ giới trong."

"Ồ."

"Khí vận sự việc là phiền toái nhất rồi, vẫn không thể cưỡng ép thu hồi, đến từ từ tiêu hao mới hữu dụng."

"Ồ."

"Ồ cái gì nha a, người đầu gì mới là người quản lý, có thể hay không để ý một chút?" Cô Nguyệt cho nàng một cái liếc mắt, "Ít nhất cũng tra tra tới cùng nghiêng về đến trên người người nào chứ?"

"Ta biết a."

"Cái gì?" Hấn đột nhiên đứng lên, "Ngươi biết?"

]

"Ừ, trước thấy được." Nàng gật đầu một cái, lại tăng thêm một câu, "Hai giờ trước."

"Mịa nó, người kia tại Tam Thanh giới, người đâu?"

"Đi rồi."

"..."

Đây là một cái giả người quản lý đi, Cô Nguyệt hít sâu một hơi, mới nhìn được xé nàng xung động, "Đi đâu? Phương hướng nào?"

"Đông... Tây... Vẫn là nam bắc tới?"

"..." Mẹ kiếp hấn liền không thể trông cậy vào nàng có thể nhận ra đường.

"Nói cách khác người kia từng tại thôn này dừng lại qua." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, quay đầu nhìn một chút ngoài cửa, "Khó trách chúng ta tới ban ngày thôn này một mảnh an lành, nhưng bây giờ đột nhiên yêu khí xung thiên. Xem ra hôm nay buổi tối thì sẽ không bình tĩnh rồi."

Hấn tiếng nói vừa dứt, quả nhiên cách đó không xa liền truyền tới bịch một tiếng vang thật lớn, phảng phất là cái gì bị phá vỡ âm thanh, chân trời như là lóe lên một tia bạch quang. Sau một khắc từng đạo tiếng gào truyền tới, như là hồ gầm hoặc như là hồ ly ngâm, các loại âm thanh lẫn lộn tạp. Nguyên bản an tĩnh thôn làng nhất thời náo nhiệt lên, không ngừng truyền tới đủ loại kêu lên khóc thút thít, không thiếu một chút sợ hãi kêu hô to yêu quái âm thanh, rất hiển nhiên là cái gì xuất hiện rồi.

"Đại tỷ tỷ..." Đứng ở bên cạnh đứa trẻ cả kinh, mang chút ít hoảng sợ hướng phương hướng của Thẩm Huỳnh đòi một chút.

"Ngươi lại có thể cũng biết sợ?" Trong mắt Cô Nguyệt thoáng qua một tia ngạc nhiên, một mặt cười trên nỗi đau của người khác, "Thật là sống lâu thấy, không dễ dàng a, ngươi bộ dáng này so với lúc trước tại Thần giới cái đó giả đứa trẻ, đáng yêu hơn nhiều."

Đứa trẻ sùng sốt một chút, mặc dù không có nghe hiểu lời của hấn, nhưng lại giống như bị hấn trêu đùa ngữ khí phát câu tựa như. Hít sâu một hơi đi ra, nghiêm trang ngồi về trên ghế, tay nhỏ nắm thật chặt, ngồi vậy kêu là một cái thẳng tắp.

"..." Thật là một cái đứa trẻ không đáng yêu.

"Không đi hỗ trợ?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút bên ngoài, ra hiệu nói.

"Thôn này trong có phòng vệ trận pháp, trước công phá chẳng qua là vòng ngoài." Cô Nguyệt một chút không nhúc nhích người ý tứ, "Bên trong cái đó trận mặc dù không phải là rất lợi hại, nhưng bảo vệ mười mấy cái thôn dân một đêm không có vấn đề gì, chỉ cần bọn họ không chính mình đi ra muốn chết! Hơn nữa phụ cận đây liền có một cái tiên môn, như vậy nhiều yêu xông tới, bọn họ tự nhiên sẽ phát hiện, nhiều lắm là trời sáng sẽ tới người."

Thẩm Huỳnh không có trả lời, chẳng qua là liếc hấn liếc mắt.

"Hơn nữa Ma Thần cũng nói rồi." Cô Nguyệt tiếp tục về mặt thành thật nói, "Phạm số mạng con người tự có định số, chúng ta cũng không cần tùy tiện nhúng tay cho thỏa đáng."

"Ồ." Thẩm Huỳnh ánh mắt hí một cái, đột nhiên mở miệng nói, "Ngươi nghe hấn?"

"..."

Cô Nguyệt toàn thân cứng đờ, giống như là nhớ tới cái gì, thâm nẫm một câu, "Cái máng!" Mẹ kiếp thiếu chút nữa lại bị Ma Thần cháu trai kia cho bộ rồi.

Hấn trực tiếp đứng lên, hướng về đối diện đứa trẻ giao phó nói, "Coi chừng nàng!"

Sau một khắc thân hình lóe lên, trực tiếp liền xông ra ngoài.

Đứa trẻ ngẩn người, nhất thời không hiểu ý tứ của hấn, nhưng vẫn là quay đầu thật chặt nhìn về phía những người bên cạnh.

Không tới hồi lâu, bên ngoài khuỷu bố tiếng gào nhỏ không ít, mơ hồ còn mang theo mấy đạo tiếng hoan hô. Thẩm Huỳnh tiếp tục bày ở trên bàn giả chết, đứa trẻ sắc mặt cũng chậm hợp không ít.

Mãi đến bên phải phía sau, một tiếng âm vang vang, như là cái gì sụp đổ âm thanh, nương theo lấy một tiếng hồ gầm.

Sắc mặt hấn nhất thời trắng nhợt, đột nhiên đứng lên, kinh hô lên một tiếng, "Vương bà bà!" Nói xong trực tiếp xoay người liền xông ra ngoài.

"Trừ..." Thẩm Huỳnh lời còn chưa nói hết, đối phương đã không thấy, không thể làm gì khác hơn là than một tiếng, "Thật là phiền toái a!" Nửa đêm vì cái gì cũng không đi ngủ!

Lúc này mới chống giữ bàn miến cưỡng đứng lên.

Đứa trẻ chạy cũng không xa, chẳng qua là đi ngoài mấy chục thước một tòa khác nhà ở mà thôi. Thẩm Huỳnh chỉ tha hai vòng, mới rốt cục tìm được người. Nhưng là hắn đã bị một cái Hồ Yêu bắt được.

Đó là một cái cấp năm Hồ Yêu, hình người cũng còn không có hóa hoàn toàn. Nhân thân lại mang một cái to lớn đầu hồ, hơi há miệng lộ ra miệng đầy răng nhọn, dưới chân giẫm đạp một người, nhìn lấy là một cái lão nhân, hai tay một trái một phải nắm hai cái đứa trẻ. Một cái chính là gắng sức đâm đá Nghê Thanh, một người khác chính là cái năm sáu tuổi tiểu nữ hài, chính ô ô khóc.

"Buông ra, buông ta ra!" Hắn dùng lực gãy giữa, có thể nhỏ bé cánh tay căn bản đối với Hồ Yêu không có bất cứ uy hiếp gì.

"Ha ha ha ha... Như vậy tươi non thịt người ta thích nhất." Hồ Yêu hai mắt sáng lên, một bộ nhanh phải chảy nước miếng bộ dáng, "Nguyên bản lão thái bà này thịt quá già không thể ăn, tiểu nhân lại không đủ Hồ Gia nhét kê răng gắp, không nghĩ tới lại chủ động đưa tới cửa cái tiểu nhân, rốt cuộc có thể ăn một bữa thỏa thích rồi."

"Người buông ra Vương bà bà cùng bé gái!" Đứa trẻ đem hết khí lực của toàn thân, lại như cũ không có hiệu quả, ngược lại bị đối phương bóp mặt đều tím rồi.

"Gấp gấp như vậy, ta đây liền từ người bắt đầu ăn." Hồ Yêu trực tiếp giơ lên đứa trẻ, mở ra miệng to như chậu máu, làm bộ liền muốn cắn qua đi.

"A lô!" Rốt cuộc lượn quanh tới Thẩm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, "Khi dễ đứa trẻ không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 304: Chương 303: Trọng Thu Làm Đồ

Hồ Yêu sững sờ, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lại soạt một cái sáng lên, như là thấy được cái gì mỹ vị nước miếng đều giọt xuống dưới, "Nữ nhân! Ha ha ha ha, ta ngày hôm nay là vận khí gì, từng cái tất cả đều đưa tới cửa. Ta thích ăn nhất cô gái trẻ tuổi thịt."

Nói xong hắn trực tiếp đem trong tay hai đứa trẻ ném một cái, liền hướng về Thẩm Huỳnh đi tới. Nam hài trọng ho khan vài tiếng, còn không có hoãn quá khí lại, vội vàng tiếng vang hướng về Thẩm Huỳnh lớn tiếng nói, "Đại tỷ tỷ, chạy mau! Nó là yêu, người chạy mau a!"

Thẩm Huỳnh lại không có động, mắt thấy Hồ Yêu liền muốn đưa tay đi bắt người.

Đứa trẻ nóng nảy, đi phía trước nhào tới, thật chặt ôm lấy Hồ Yêu chân.

Hồ Yêu bước chân vừa chậm, nhìn lấy trên chân người, chân mày nhất thời căng thẳng, "Tim chết!" Trong tay có ánh sáng thoáng qua, trong nháy mắt biến thành móng nhọn, vừa muốn hướng về trên lưng đối phương lấy xuống đi.

"Ta nói..." Thẩm Huỳnh đột nhiên tiến lên một bước, "Các người đi ra ăn thịt người, yêu vương bắt kê sao?"

Hồ Yêu một hồi, quay đầu nhìn về phía nàng cười lạnh nói, "Yêu vương? Ha ha ha... Chúng ta yêu vương chỉ sẽ để cho chúng ta ăn nhiều mấy cái phàm nhân, tốt gia tăng tu vi."

"Ồ." Thẩm Huỳnh ngẩn người, "Yêu vương không phải là thò sao?"

"Cái gì thò?" Hồ Yêu cười hắc hắc, "Tiểu cô nương, người ngoan ngoan để cho ta ăn, ta sẽ để cho người được chết thống khoái một chút!" Nói lấy qua tay hướng về nàng ngực vị trí vỗ tới.

"Tỷ tỷ!" Đứa trẻ kinh hô thành tiếng.

"Ồ, ta đây an tâm." Thẩm Huỳnh lại chỉ ni non một câu, mắt thấy cái con kia móng nhọn liền muốn xuyên thủng ngực của nàng, nàng lại đột nhiên vừa né người, giơ tay lên đưa tới sau ót của Hồ Yêu, dùng sức nhấn một cái.

Sau một khắc, chỉ nghe bịch một tiếng vang thật lớn. Mới vừa còn phách lối Hồ Yêu, bị nàng một tay ấn vào trong đất, trực tiếp lún xuống dưới trong nháy mắt không còn khí tức. Liên với mặt đất cũng là rắc rắc một tiếng, nhất thời hờ ra một cái người chiều rộng kê hồ, thẳng hướng về trong thôn dọc theo mà đi.

"..."

(◉_◉)

Đứa trẻ một mặt mừng bức, ngẩng đầu mờ mịt nhìn một chút Thẩm Huỳnh, nửa ngày không có phản ứng kịp, "Tỷ... Tỷ?" Tốt... Thật là lợi hại!

"Muốn học không?" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút.

Hắn sững sờ một chút, trong nháy mắt trong mắt sáng lên, bắn ra vạn trượng ánh sáng, đầu nhỏ dùng sức đi xuống điểm, "Ừm."

(? "??")

]

"Được." Thẩm Huỳnh vỗ tay một cái, đứng lên, "Ta gọi Thẩm Huỳnh, hiện tại bắt đầu, ta là sư phụ ngươi!"

Đứa trẻ ngẩn ngơ, sau một khắc ánh mắt sáng lên, đáy lòng xông lên một cỗ chưa bao giờ có phong phú cảm giác.

Hồi lâu...

Xiết chặt bên người tay bò dậy, phui bụi trên người một cái, hướng nàng quy củ ngay ngắn quỳ xuống, dùng dùng dùng cắn ba cái đầu, mới ôm quyền nói, "Đồ nhi, gặp qua sư phụ!"

"Ừ, nếu ngươi lại là đồ đệ của ta rồi, như thế..." Thẩm Huỳnh hài lòng gật đầu một cái, chỉ chỉ trên đất đã biến trở về nguyên hình Hồ Yêu nói, "Như thế ngươi sẽ xào thịt hồ sao?"

Đứa trẻ: "..."

Mới vừa chạy tới Cô Nguyệt: "..."

Cô Nguyệt thu thập những thứ kia yêu loại không có tốn bao nhiêu thời gian, lần này tới yêu quái mặc dù nhiều, nhưng đều là năm sáu cấp tiểu yêu, đối với hắn mà nói, liền cùng đưa đồ ăn tựa như. Trời đã sáng rồi, phụ cận tiên môn lập tức sẽ phái người qua tới, hắn cũng lười cùng người giải thích. Thôn dân trừ chịu điểm kinh sợ bên ngoài, đến lúc đó không có vấn đề khác, duy nhất bị thương nhẹ, chính là ở tại thôn làng vòng ngoài Vương bà bà. Không sai chính là cho đầu bếp đưa cá ướp muối cái đó.

Đó là một cái hơn sáu mươi tuổi lão nhân, tự mình mang theo cái năm sáu tuổi tôn nữ, có thể là ở gần, thỉnh thoảng sẽ cứu tế một cái hoàn toàn mất trí nhớ đầu bếp. Cho nên trước hắn mới có thể gặp như vậy xông ra.

Lão nhân chịu cũng không phải là tổn thương nặng nề, Cô Nguyệt thuận tay bấm cái quyết chữa khỏi, lưu lại viên Duyên Thọ Đan, liền mang theo Thẩm Huỳnh cùng đầu bếp rời đi rồi. Trước khi đi hắn lần nữa tại trong thôn bày cái trận pháp phòng ngự, so với trước kia cái đó rõ ràng có tác dụng rất nhiều từ phi Yêu Tiên xuống, nếu không không có yêu loại có thể vọt vào ăn hiếp người.

"Tại sao muốn đem trận nhãn vãi ở nhà Vương bà bà?" Thẩm Huỳnh không nhịn được hỏi.

"Ngươi còn dám nói!" Cô Nguyệt quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, "Nếu không phải là ngươi nha đập lớn như vậy một kẻ hồ đi ra, ta cần phải đem trận nhãn thiết lập tại cái kia!"

Nhớ tới chuyện này hắn đã nổi giận, vốn là hắn thu yêu thu rất tốt, sau lưng đột nhiên một cái khe đường ngang tới, trực tiếp đem thôn làng đều kéo ra hai nửa, hắn thiếu chút nữa không có rơi vào. Nếu không phải là bởi vì cái này, bọn họ cần phải sáng sớm liền chạy ra sao?

"Ồ." Nàng cũng không dùng sức gì a.

"Ồ em gái ngươi!" Cô Nguyệt lòng tràn đầy nóng nảy, "Ngươi lần tới ra tay có thể hay không kiềm chế một chút, ngươi có biết không..."

Hắn giáo huấn người giáo huấn đến một nửa, một mực ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh đứa trẻ, đột nhiên chắn trước mặt hắn, tay nhỏ mở ra bảo hộ ở trước người Thẩm Huỳnh, mang theo điểm tức giận nhìn về phía hắn nói, "Ta... Ta không cho ngươi nói sư phụ, nàng là vì cứu ta mới sẽ động thủ."

Cô Nguyệt sững sờ, lúc này mới nhìn về phía trước mắt tiểu đầu đinh, trong nháy mắt lờm một cái, "Cát, làm sao mất trí nhớ còn là một cái sư phụ thôi." Không để ý đến hắn, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh nói, "Ngươi đem hắn thu hồi làm đồ đệ?"

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu, sờ sờ bên người tiểu đầu đinh đầu nói, "Tới, kêu Ngưu ba ba!"

"..."

"Cút!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, nhìn một chút một mặt mờ mịt đứa trẻ nói, "Người nhận thức trở lại là tốt rồi. Đứng rồi tiểu quỷ, ngươi bây giờ tên gì?"

Đứa trẻ lắc đầu một cái, "Ta không có có tên." Hắn ghi lại việc lên liền ở cái đó thôn nhỏ phá trong nhà, bên người không có bất kỳ người nào, cho nên cũng không có người cho hắn đặt tên.

"Vừa vặn." Cô Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là sợ hắn đổi tên, kêu không được tự nhiên, vì vậy đẩy một cái Thẩm Huỳnh, "Ngươi làm sư phụ, nhanh nói cho hắn biết, hắn tên gì?"

Đứa trẻ nhất thời ánh mắt sáng lên, đầy mắt ánh sao nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Sư phụ, phải cho ta gọi là sao?"

"À?" Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn một chút trước người người, lúc này mới thở dài một cái nói, "Ồ, ngươi liền kêu trù..."

"Nghệ, Thanh!" Nàng lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt như đinh chém sắt cản lại lời nàng nói, nắm đứa trẻ gần từng chữ một, "Đạo hiệu của ngươi kêu: Nghệ Thanh, biết chưa?"

Trù em gái ngươi a! Bình thường kêu đầu bếp liền coi như xong, có muốn hay không liền ngươi ta tên đều đổi nữa à ư.

Thẩm Huỳnh: "... " Cái này không gọi thói quen sao?

"Nghệ Thanh..." Đến lúc đó bên cạnh đứa trẻ vui mừng đọc niệm hai chữ này, không biết tại sao đáy lòng xông lên một cỗ cảm giác quen thuộc, quay đầu nhìn về phía Thẩm Huỳnh vui vẻ nói, "Cảm ơn sư phụ."

Cô Nguyệt: "... " Mịa nhà nó! Rõ ràng hắn nói ra được.

"Ngư ba ba, bây giờ tốc độ rút cuộc đi đâu?" Thẩm Huỳnh nhìn một chút bên người không ngừng vạch qua tầng mây, bọn họ cũng không phải là vài chục phút rồi, "Thật là dài a!"

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, đôi em gái ngươi! Ngươi nha không là mới vừa ăn cơm tối xong sao?

Hắn trực tiếp quay đầu tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, nhìn một chút phía trước, lúc này mới trở về mấy chữ, "Chúng ta đi Thượng Thanh giới Vô Vọng tông."

"Cái gì?" Đó là địa phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Chương 304: Ngủ Lại Chùa Khác Vô Vọng

Đó là Thượng Thanh giới một cái trung đẳng tu tiên môn phái." Cô Nguyệt thuận miệng giải thích, "Vừa trở về thời điểm, ta đã nghe nói. Vô Vọng tông phần nhiều là Kiếm tu, hắn phải nhanh một chút bắt đầu tu hành, nơi đó chính thích hợp trù... Nghệ Thanh. Cho nên trước ta đã qua bên kia lấy hai ta đích danh nghĩa gia nhập Vô Vọng tông rồi."

"Ồ." Nói cách khác, hắn ra đi tìm cái phiếu cơm, quả nhiên là sinh hoạt đảm đương Ngư ba ba.

(◉ ◉ ◉)

"Tại Nghệ Thanh tu hành thành công trước, chúng ta sẽ lưu ở bên kia." Cô Nguyệt cúi đầu nhìn đầu bếp một cái. Lần này yêu quái đánh vào sơn thôn chuyện, cho hắn một cái nhắc nhở. Hắn hiện tại không có chút nào sức chống cự bộ dáng, thật sự là quá nguy hiểm. Cũng không biết phải tới lúc nào thân thể mới có thể khôi phục lại tiếp nhận trợ lý ẩn tàng độ, nhưng rất rõ ràng tu vi càng cao càng đối với hắn có lợi, cho nên tại hắn thành là chân chính trợ lý trước, nhất định phải mau sớm để cho hắn đề cao tu vi. Suy nghĩ một chút dưới chân cây quạt liền bay nhanh hơn, lại bay hơn mười phút mới ngừng lại.

"Đến rồi!" Hắn chỉ về đằng trước một mảnh linh khí đậm đà phù đỉnh, qua tay lại cho chính mình bấm một cái quyết, trong nháy mắt quanh thân nhàn nhạt bạch khí ẩn đi xuống, trực tiếp đem tu vi áp chế đến Hóa Thần, xoay người nhìn bên cạnh Thẩm Huỳnh liếc mắt, khoe miệng quát một cái, "Ngươi liền coi như xong" Dù sao thì tính nguy trang thành Hóa Thần người khác cũng không nhìn ra.

"À?" Thẩm Huỳnh bối rối mộng.

Hắn đã trực tiếp mang người bay vào.

Lâu Hoàng cảm thấy gần đây khả năng gặp may, làm thành Vô Vọng tông chương môn, cái này mấy trăm năm qua hắn vất óc tìm mưu kế, tận tụy muốn đem môn phái phát huy, có thể nói là nghĩ hết hết thấy biện pháp. Nhưng là bởi vì bọn họ môn phái, từ trước đến giờ lấy kiếm tu vi chủ. Kiếm tu tu hành

lại xưa nay so với các tu sĩ khác chật vật, cho nên trong phái tu hành thành công đệ tử ít lại càng ít, liền ngay cả tu đến nguyên anh, cũng bắt quá năm ngón tay số.

Kiểm tu tâm tính tương đối là đơn thuần, trong phái luôn luôn hài hòa chưa bao giờ có cái gì đấu tranh nội bộ, đệ tử tu hành cũng coi như khác khổ. Nhưng bọn hần dù sao vị xử Thượng Thanh giới, thay vì nó tông môn so sánh, liền không đáng chú ý hiểu rõ. Mặc dù Kiểm tu có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng không chịu nổi người khác nhiều người a, huống chi môn phái khác đều có tu sĩ Hóa Thần làm trận.

Không nói đỉnh cấp tông môn, liền ngay cả cùng bọn họ thực lực tương đương tông môn đều hoặc nhiều hoặc ít sẽ có như thế một hai cái Hóa Thần. Liền bọn họ Vô Vọng tông... Vốn là căn cơ cạn, trừ xuất ra một cái phi thăng khai phái tổ sư bên ngoài, sau đó lại không ra khỏi tu sĩ Hóa Thần. Đặc biệt là trong phái một vị trưởng lão đánh vào Hóa Thần thất bại thân tử đạo tiêu sau, bọn họ Vô Vọng tông thời gian lại càng tăng khó khăn.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng, đợi lần sau tông môn thi đấu sau, Vô Vọng tông liền muốn từ trong chờ môn phái, xuống cấp đến đoạn kết của trào lưu tông môn. Vừa nghĩ tới chuyện này, hần liền lòng như lửa đốt, liền với tu vi cũng như là bị ngăn cản như vậy, không tiến thêm tấc nào nữa.

Cũng không biết có phải hay không là tổ sư phù hộ, ngay tại hần đều sắp chấp nhận thời điểm, lại bị một cái to lớn nhân bánh đập trúng. Phái môn đột nhiên đến một cái tên là Cô Nguyệt Hóa Thần Kiểm tu, chủ động yêu cầu gia nhập Vô Vọng tông.

Hắn một lần cho là chính mình đang nằm mơ, đây chính là Vô Vọng tông mấy trăm năm qua đều không cầu được tu sĩ Hóa Thần, liền dễ dàng như vậy đưa tới cửa? Hơn nữa đối phương vẫn là Kiểm tu. Hóa Thần Kiểm tu là khái niệm gì, đồng giai vô địch, vượt cấp cũng có thể đánh một trận, nói cách khác ước chừng với toàn bộ Tam Thanh giới không địch thủ. Lợi hại như vậy tu sĩ, lại muốn gia nhập bọn họ cái này nhanh roi vào đoạn kết của trào lưu tông môn!!

]

Lâu Hoảng cảm thấy cái này nhất định là đang ở nằm mộng, tuyệt đối! Nhưng là lần nữa hỏi thăm, đối phương lại một chút không có đổi ý tứ. Còn chủ động để lại một tia thần niệm, nhốt vào môn phái Trà bài bên trong, giao cho hần.

Lâu Hoảng lúc này mới xác nhận, đối phương không phải là lừa. Trong bụng trong nháy mắt mừng như điên, hần ôm tâm tình kích động, thận trọng hỏi thăm đối với môn phái có không có cái gì yêu cầu khác. Đây đầu đều là lưu hần lại, lưu hần lại, tuyệt đối phải không tiếc bất cứ giá nào lưu lại vị này tu sĩ Hóa Thần.

Hần lại chỉ là suy tư một chút, bảo ngày mai khả năng còn muốn mang người bằng hữu tới, cùng nhau gia nhập.

Liền như vậy?

"Không biết tôn giả vị bằng hữu kia là tu vi thế nào?" Hần theo bản năng hỏi một câu.

Đối phương sắc mặt thật giống như co quắp một cái, hồi lâu mới trả lời, "Người coi như là... Hóa Thần đi!" Nói xong tỏ vẻ chính mình trước phải đi đón người, rồi đi Vô Vọng tông.

Hóa Thần! Lại một cái Hóa Thần!

Lâu Hoảng quả thật là không dám tin vào hai mắt của mình, không nghĩ tới đào nứt công phu, hần một cái sắp biến thành đoạn kết của trào lưu môn phái nhỏ tông môn, thoáng cái nghênh đón hai vị tu sĩ Hóa Thần, vẫn là chính mình đưa tới cửa, bạch để cho nhặt cái loại này.

Hần hưng phấn liền đã ngồi đều không an tĩnh được rồi, suốt đêm triệu tập trưởng lão thông báo cái này trời sập đại sự. Cả môn phái phản ứng cùng hần một dạng, hưng phấn không thể đi môn phái khác rống hai cổ họng. Suốt đêm đem tất cả đệ tử kêu đi qua, tập họp ở trước đại điện, cặp mắt sáng lên chờ lấy đối phương trở lại. Lấy chuyện tể được để bày tỏ đối với nhân bánh... Không đúng, là tu sĩ Hóa Thần hoan nghênh.

Ai biết cái này nhất đẳng, chờ suốt một đêm, hưng phấn trong lòng không giảm, mãi đến Liệt Dương treo cao, mọi người mới chờ đến trở về hai cái nhân bánh... A Phi, là tu sĩ Hóa Thần.

Vì vậy, làm Cô Nguyệt mang Thẩm Huỳnh tới thời điểm, nhìn thấy chính là trước đại điện, Lâu Hoảng cùng sau lưng hơn ngàn đệ tử, cặp mắt để chó sói quang, đều là tả nhìn chăm chăm bộ dáng của bọn họ.

Làm thành người từng lần lộn hai cái vị diện, Cô Nguyệt đều bị sợ hết hồn.

Sao đây là?

O

"Lâu Hoảng dẫn Vô Vọng tông đệ tử, cung nghênh tôn giả trở về." Lâu Hoảng tiến lên một bước, cung kính ôm quyền chào một cái.

Sau lưng nhất thời đều là tả bái một mảng lớn, "Cung nghênh tôn giả!"

Này thanh âm kêu một cái vang dội, khí thế vậy kêu là một cái bùng bột!

Trực tiếp đem rơi xuống đất ba người, cho chính mộng bức rồi.

Thẩm Huỳnh không nhận được lấy cùi chỏ chọc chọc Ngưu ba ba, "Người mời vai quần chúng à?"

"Phi!" Cô Nguyệt liếc nàng một cái, "Ta liền ăn tối rồi cái hào, cũng không biết tại sao sẽ như vậy." Cái này cũng quá nhiệt tình điểm.

Hắn sắc mặt đen một chút, không thể làm gì khác hơn là tiến lên một bước đỡ lấy trước nhất người, "Lâu chương môn không cần khách khí như vậy."

"Muốn muốn đây!" Lâu Hoảng cười càng thêm rực rỡ, khoe miệng đều nhanh rách đến sau tai rồi, hắn là thực sự vui vẻ, xem ai còn dám nói bọn họ Vô Vọng tông tu không ra tu sĩ Hóa Thần, bọn họ căn bản không cần ra, bọn họ chỉ cần nhất.

"Tôn giả có thể gia nhập ta Vô Vọng tông, vẫn là tông môn may mắn a, cho nên lần này thuận tiện để cho đệ tử chiêm ngưỡng một cái tôn giả phong thái." Nói lấy trực tiếp tránh ra bên cạnh một bước, đem người đón vào, "Tôn giả xin mời!"

Ba người theo vào trong điện, bên ngoài cái kia mấy ngàn đệ tử mới tản ra, chẳng qua là thỉnh thoảng có thể cảm giác được, mấy đạo ánh mắt hiếu kỳ vô tình hay cố ý nhìn lấy bên này. Trong điện cũng đã chỉ còn lại Lâu Hoảng cùng một cái khác tu sĩ Nguyên Anh rồi.

Cô Nguyệt đầu tiên là cùng chương môn đến một đoạn theo thông lệ thương nghiệp lẫn nhau thối, hồi lâu mới nhìn một chút hai người nói, "Đúng rồi, chúng ta mới tới, một vốn một lời cửa còn không quen thuộc, không biết trong phái tu sĩ Hóa Thần có ở đó không?" Dầu gì phải ở chỗ này đợi rất lâu, bái địa đầu là nhất định phải.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 306: Chương 305: Trí Phú Vô Vọng

Lâu Hoảng cứng đờ, trên mặt thoáng qua một vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ hắn cũng không biết vô vọng phái cũng không có tu sĩ Hóa Thần không được, nhất thời có chút khẩn trương, chỉ sợ đối phương đối ý, cùng bên cạnh sư đệ liếc nhau một cái, mới chậm chước mở miệng, "Cái này... Nói đến ấy vậy, tại tôn giả trước khi tới, phái ta tạm không có tu sĩ Hóa Thần."

"..."

Cô Nguyệt không nghĩ tới, môn phái này sẽ yếu như vậy, nhưng nghĩ nghĩ rốt cuộc là trung đẳng tiên môn, cũng không có để ý.

"Cái kia tu sĩ Nguyên Anh đây?"

"Có... Có ba cái?"

"Ba cái?" Ít như vậy? Thượng Thanh giới hiện tại như vậy khó lẫn lộn sao?

"Vâng, một trong số đó là ta, còn có một cái chính là sư đệ ta Lâu Duệ."

"Ồ. Còn có một vị đây?" Không nói ba cái sao?

"Còn có một vị, một tháng trước bất hạnh đánh vào Hóa Thần thất bại, tọa hóa rồi!"

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Tiêu: "..."

Cái này mẹ nó không phải là hai cái nha!

Khó trách bọn hắn sẽ nhiệt tình như vậy, còn toàn môn phái xếp hàng hoan nghênh, cả môn phái chỉ có hai cái tu sĩ Nguyên Anh, có cái gì mặt nói mình là trung đẳng tiên môn a! Ban đầu Trung Thanh giới phổ thông tiên môn đều không có như vậy chế giễu được không?

"Liên như vậy!" Cô Nguyệt than một tiếng, ngược lại bọn họ đều chỉ là vì đầu bếp, tạm thời ngốc tại hạ giới mà thôi, "Chúng ta một đường có chút mệt mỏi, xin phiền chương môn cho chúng ta sắp xếp một chỗ chỗ nghỉ ngơi."

"Dĩ nhiên dĩ nhiên." Thấy bọn họ không có trực tiếp rời đi, chương môn cái này mới thờ phào nhẹ nhõm, lập tức dẫn mấy người ra điện nói, "Xin tôn giả cùng..." Hắn nhìn một chút bên cạnh đã gặm nửa bàn trái cây Thẩm Huỳnh, lúc này mới nhớ tới vị này chắc là Cô Nguyệt tôn giả nói vị bằng hữu kia, hắn lại có thể một mực quên hỏi.

"Nàng kêu Thẩm Huỳnh." Cô Nguyệt thuận miệng giới thiệu câu, "Bên cạnh đứa bé kia là nàng đồ đệ, Nghệ Thanh."

Lâu Hoảng theo bản năng nhìn nhìn tu vi của đối phương, lại không thấy nàng quanh thân một chút sóng linh lực, trong bụng trầm xuống, không hổ là tu sĩ Hóa Thần, khí tức đều có thể ẩn nấp tốt như vậy, liền vội cung kính chào một cái, "Thẩm tôn giả." Lại nhìn bên cạnh đầu bếp, "Nghệ Thanh tiểu hữu."

Nói xong mới mang theo ba người ra đại điện, lui về phía sau mà đi. Trải qua mấy cái truyền tống trận pháp, không tới một hồi liền đến một chỗ phù trên đỉnh. Chỉ thấy đập vào mắt một mảnh màu hồng, đây là một mảnh rừng đào, hoa nở bất bại, thoạt nhìn rất là đẹp đẽ, khắp nơi mơ hồ còn có thể nhìn thấy một chút cấp thấp linh thảo. Trong rừng có một tòa lầu nhỏ, cực kỳ nhã trí.

"Cái này?" Cô Nguyệt có chút mộng, cảnh sắc tốt thì tốt, nhưng nơi này linh khí cũng quá mỏng manh chứ? Lẽ ra tiên sơn phúc địa, tùy tiện không sinh phạm thực, hoa đào này Lâm Minh lộ về không phải là cỏ ý trồng, mà là bởi vì linh khí quá hiếm chính mình lớn lên. Nói nhẹ, ở loại địa phương này tu luyện, có thể kết đan đều coi như là duyên phận.

]

"Nơi này chính là phái ta linh khí thịnh vượng nhất chỗ." Lâu Hoảng đến lúc đó một mặt hưng phấn giới thiệu, trong mắt còn không khỏi lộ ra mấy phần hâm mộ, "Nguyên lai là phái ta khai sơn tổ sư tu luyện vị trí, tin đồn là linh mạch sở trải qua chỉ địa."

"Linh mạch?" Nói đùa sao, "Ngươi quả thật nơi này có linh mạch?"

Lâu Hoảng cứng một cái, có chút ngượng ngùng nói, "Tự tổ sư sau khi phi thăng, nơi này linh khí quả thật không giống như xưa. Nhưng... So với cái khác các đỉnh tới, quả thật muốn nồng nặc nhiều."

"..." Cô Nguyệt quay đầu nhìn một chút những thứ khác linh phong, mới vừa không có chú ý, hiện tại tể nhìn một cái, quả thật linh khí một cái so với một cái hiếm. Nhất thời có loại xoay người rồi đi xung động, Nghệ Thanh muốn tu luyện, loại này linh khí khẳng định không được.

Đến lúc đó Thẩm Huỳnh quay đầu chọc chọc Lâu Hoảng hỏi, "Chường môn, các ngươi nuôi cơm sao?"

Lâu Hoảng sững sốt một chút, cho là nàng là sợ bên người đệ tử không tích cốc sẽ đói bụng đến, lập tức gật đầu nói, "Quần quần quần, phái ta cái khác không có, đệ tử cấp thấp đặc biệt nhiều, cho nên trong phái có mấy cái phòng ăn đây!"

"Yes Sir, chúng ta để lại!" Thẩm Huỳnh ánh mắt sáng lên.

"Ngươi đủ rồi." Cô Nguyệt khỏe miệng giật một cái, ngươi nha đừng nghe một chút ăn liền không nhúc nhích một dạng đi à. Còn có cái đó họ lâu chường môn, đệ tử cấp thấp nhiều, cũng đều là không có tích cốc, có gì đáng tự hào cho ăn!

(_ , _)

Cô Nguyệt cảm thấy có chút tâm mệt mỏi, hít sâu một hơi mới nói, "Được rồi, các ngươi muốn lưu liền lưu đi. Lâu chường môn làm phiền ngươi cảm chút ít cao cấp pháp khí tới, ta mượn dùng một chút, bày một tụ linh trận. Ngày giờ lâu rồi, có lẽ cái này dưới đáy linh mạch có thể khôi phục."

Linh mạch khôi phục! Đây chính là ân trách cả môn phái chuyện!

Lâu Hoảng ánh mắt quét sáng lên, lập tức móc ra túi trữ vật, "Được, phái ta pháp bảo đều ở nơi này, không biết tôn giả muốn mấy cấp pháp khí."

"Càng cao cấp càng tốt."

Lâu Hoảng suy nghĩ một chút, lập tức từ túi bên trong móc ra một cái linh kiếm, một mặt hưng phấn đưa tới, "Đây là phái ta cao giai nhất pháp khí, trấn phái pháp bảo, Trảm Yêu kiếm! Tôn giả nhìn có được hay không dùng tới."

Cô Nguyệt nhìn hấn một cái cẩn thận từng li từng tí dâng lên Trảm Yêu kiếm, khỏe miệng hung hăng vừa kéo, đùa giỡn chứ? Ngươi nha trấn phái pháp bảo chính là đem lục giai linh kiếm a, còn mẹ nó là phá cái lỗ.

"Không có... Đừng đúng không?"

"Không đủ sao?" Lâu Hoảng suy nghĩ một chút, vì vậy lại từ trong túi móc ra, cấp năm phá quạt, cấp bốn cầm, cấp ba phá chuông... Một mặt chân thành đưa tới.

Mặt của Cô Nguyệt đã đen thành đáy nồi rồi, hấn rốt cuộc loạn vào một cái như thế nào nghèo rớt mùng tơi môn phái!

Hết lần này tới lần khác đối phương còn một mặt chân thành, hấn thần thức tùy ý tìm tòi liền biết, trong tay hấn đồng kia rách nát xác thực là cả môn phái đồ tốt nhất rồi. Trong nháy mắt cảm giác cả môn phái thật giống như đều tăn ra một cỗ nghèo kiệt vị.

Cô Nguyệt hít sâu một hơi, mới dè xuống đem những thứ kia phế phẩm giẫm đạp bẻ xung động, "Liên như vậy!" Hấn xoay người bấm cái quyết, mở ra bình thường bỏ vào thứ kia tùy thân tiểu Bí cảnh, trực tiếp từ bên trong lấy ra một cái không ngừng gãy dựa, giống như vật còn sống một dạng dây lưng màu trắng.

Trong nháy mắt bốn phía linh khí tăng mạnh, nồng nặc kinh người, phảng phất đều phải hóa thành thực chất không cần dẫn dắt liền hướng trong cơ thể

vọt tới. Lâu Hoảng trong nháy mắt tinh thần chấn động, liền với lâu chưa từng động tu vì điều ẩn có dẫn ra, không khỏi trừng mắt to nhìn trong tay Cô Nguyệt màu trắng đồ vật.

"Chuyện này... Đây chẳng lẽ là linh mạch!" Hắc kinh hô thành tiếng.

"Là tiên..." Cô Nguyệt lời đến một nửa lại dừng lại, thờ dài một cái nói, "Được rồi, ngươi coi như là linh mạch đi!" Ban đầu chim nhỏ đưa tiên mạch, hắc còn lại nửa đoạn không có gan xong.

Hắn trực tiếp tiến lên hai bước, bấm cái quyết, cầm trong tay nửa đoạn tiên mạch gieo xuống. Chỉ thấy thoáng qua trong lúc đó toàn bộ phù đỉnh, có cái gì hướng về bốn phía khuếch tán mà đi. Nguyên bản mỏng manh linh khí, trong nháy mắt tăng mạnh xích xông tới môn phải mỗi một cái xó xỉnh.

Mặt đất cũng ngay sau đó một trận đùng đura, có linh khí gia trì, vốn chỉ là lơ lửng trên không trung hơn mười thước chỗ Vô Vọng tông, bắt đầu hướng về phía trên tăng vọt lên, trong chốc lát đã phủ ở bên trên đám mây.

Càng là linh khí đậm đà Linh Sơn phúc địa, phiêu đến lại càng cao, đây là Tam Thanh giới thường thức, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp qua trực tiếp lên trời.

Lâu Hoảng cả kinh trong tay pháp khí đều rớt, miệng há hốc, một mặt không dám tin tưởng.

"Ngươi đi theo ta một cái!" Cô Nguyệt xé ngực người như phồng Lâu Hoảng một cái.

"Tôn giả, đi... Đi đâu?" Lâu Hoảng vẫn còn đang tại trong mộng bức.

"Kiểm toán!"

"A! À?"

"Chính là không ưa, các ngươi nghèo ép bộ dáng."

Lâu Hoảng: "..."

Thảm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Quả thực ba ba vẫn là cái đó ba ba!

٧ (͡° ͜ʖ ͡°) ٧

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 307: Chương 306: Dẫn Khí Nhập Thể

Thảm Huỳnh mấy người trực tiếp tại Vô Vọng tông ở lại, bởi vì tiên mạch quan hệ, nguyên bản phải thuộc về với đoạn kết của trào lưu môn phái Vô Vọng tông, nhảy một cái thành Thượng Thanh giới linh khí nồng nặc nhất tông môn. Tiên khí vốn là càng thêm linh khí nồng nặc, mặc dù chỉ là một đoạn nhỏ tàn mạch cũng so với phổ thông linh mạch phải mạnh hơn gấp trăm lần. Mà khắp núi hoa đào, bởi vì phạm thực không chịu nổi quá mức linh khí nồng nặc, mặt trần có thể thấy héo tàn rồi, đây đất linh thực đến lúc đó bắt đầu căng vọt.

Cũng có phải là trùng hợp hay không, bọn họ ở cái này phù đỉnh kêu Vô Định phong, để cho tiện, Cô Nguyệt trực tiếp liền đổi thành một chút cũng không có địch đỉnh. Có thể là đi nhầm vào một cái nghèo ép môn phái, Cô Nguyệt cảm thấy thương tổn đến hắc làm thành tổng giám đốc tôn nghiêm, ngày đó kéo lấy Lâu Hoảng kiểm toán sau, chừng mấy ngày đều chưa có trở về. Toàn bộ Vô Vọng tông cũng đột nhiên bận rộn, thường xuyên có thể nhìn thấy vội vã chạy qua đệ tử cấp thấp môn.

Thanh tĩnh nhất, ngược chỉ còn trên Vô Định phong sư đồ hai. Thảm Huỳnh trải qua ngày ngày ăn cơm đi ngủ thêm ăn cơm cuộc sống tốt đẹp, hoàn toàn thả bay tự mình. Mãi đến Ngu ba ba cuối cùng nhớ ra đi hạ giới mục đích, trở về tới rồi.

"Đã nhiều ngày ta khắp nơi biết một chút." Cô Nguyệt một mặt nặng nề nói, "Bây giờ Thanh giới linh khí đã không giống như xưa, mỏng manh rất nhiều." Khó trách Vô Vọng tông linh khí nghèo thành như vậy, môn hạ lại như cũ tụ tập mấy ngàn đệ tử, "Theo chúng ta lần trước phi thăng tới hiện giờ, đã qua trên trăm vạn năm rồi. Ngày trước tứ đại thế gia đã từ lâu không còn tồn tại." Hắc than một tiếng, có loại thương hải tang điền, cảnh còn người mất cảm giác.

"Ồ." Thảm Huỳnh đáp một tiếng, đến lúc đó không có hắc lớn như vậy than thở, ban đầu nhìn thấy giun dài thời điểm, liền đã biết rồi.

"Ta cảm thấy linh khí giảm bớt chắc là Thanh giới đã trở thành độc lập nhất giới quan hệ." Cô Nguyệt suy đoán, lúc trước nơi này là một cái tiên gia Bỉ cảnh, hơn nữa còn là dùng tiên mạch đường dục thể giới, tự nhiên linh khí đầy đủ, cho nên ra nhiều như vậy Hóa Thần thậm chí còn Tán Tiên. Nhưng từ khi Thanh giới trở thành ba ngàn giới một trong sau, tất cả linh khí đều dựa vào thiên địa tự nhiên đường dục, sẽ mỏng manh là rất tự nhiên chuyện. Có được tất có mất! Xem ra sau này Thanh giới người nghĩ muốn phi thăng thành tiên, nếu so với ngày trước muốn khó hơn trăm lần không thôi.

"Ồ." Thẩm Huỳnh tiếp tục gặm lấy bánh ngọt.

"Ta trông xuống nửa đoạn tiên mạch kia, phỏng chừng cũng sẽ từ từ bị Thanh giới đồng hóa, cũng chống đỡ không được bao nhiêu năm." Cô Nguyệt nghiêm túc nói, "Cho nên chúng ta đến mau sớm để cho đầu bếp tu... Ồ? Hắn làm sao vẫn cái phạm nhân!" Hắn lời còn chưa nói hết, liếc mắt liếc lên bên cạnh đang tại bụng cái mầm Nghê Thanh, trong nháy mắt nổ rồi.

"À?" Thẩm Huỳnh ngẩn người.

"A em gái nguoi a!" Cô Nguyệt trực tiếp đoạt lấy trong tay nàng bánh ngọt, "Ta không phải là cho nguoi cơ sở tu luyện ngọc giản, để cho nguoi dạy hắn sao? Nguoi những ngày qua đều làm gì? Dầu gì dạy một chút hắn dẫn khí nhập thể đi! Cái này đều nhanh nửa tháng, hắn làm sao liền luyện khí cũng không có."

"Thật là phiền toái a."

"Phiền toái em gái nguoi!" Nguoi nha chính là lười đi!

"Nguoi ba ba!" Thẩm Huỳnh lại đột nhiên về mặt thành thật nói, "Nguoi xác định để cho ta dạy sao?"

"Coong..." Hắn lời đến một nửa lại dừng lại, trong đầu trong nháy mắt thoáng qua một hàng King Kong Barbie hình ảnh, khoe miệng co quắp một trận.

"Ta, dạy!" Cắn răng nghiêng lợi. Jpg

Mẹ kiếp Nghê Thanh muốn thật sự thành thể tu, hắn trở về liền đem phái Vô Địch giải tán!

"Đầu bếp, nguoi ngồi xếp bằng xuống!" Hắn quay đầu nhìn về phía bên cạnh Nghê Thanh.

]

Nghê Thanh ngẩn người, theo bản năng quay đầu nhìn một chút Thẩm Huỳnh, thấy nàng không có ý phản đối, lúc này mới thả xuống trong tay bánh ngọt, xoay người qua một bên ngồi xuống.

Rất tốt, đây nòi thành tựu hoàn thành!

~($\geq \nabla \leq$)/

~"Nguoi cảm ứng được linh khí sau, dựa theo cái phương thức này vận được là được." Cô Nguyệt cong ngón tay hướng hắn ngách tâm một chút, một tia linh khí liền thuận theo kinh mạch của hắn lưu vòng vo một vòng, mới vừa muốn lấy lại, đột nhiên số lớn linh khí trực tiếp tràn vào thân thể của Nghê Thanh, trực tiếp đem hắn không tới kịp rút về linh khí lẫn ra ngoài. Mà tu vi của hắn cũng tăng vọt lên, luyện khí một tầng, luyện khí tầng 2... Mãi đến luyện khí tầng 3 mới ngừng lại.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt cả kinh, luyện khí từ trước đến giờ tu luyện nhanh, nhưng cái này cũng quá nhanh đi, nguoi bình thường không nói một hai năm, nhưng cũng muốn một hai tháng mới có thể đến tầng 3. Hắn mới vừa rồi bao lâu, không tới mười giây đi, "Chuyện gì xảy ra?" Hắn ngẩng đầu nhìn về phía những người bên cạnh.

"Hắn là đầu bếp a." Thẩm Huỳnh một mặt đương nhiên trở về.

"Nguoi cái này không nói nhảm nha, ta đương nhiên..." Hắn sừng sốt một chút, tròn to hai mắt, "Nguoi sẽ không muốn nói, hắn trừ bên ngoài thân thể, liền tu vi cũng không rơi chứ?" Đầu bếp là Long tộc, mới bắt đầu tu vi trực tiếp chính là Thần cấp. Thân thể bây giờ của hắn đặc thù, không thể chịu đựng quá nhiều tu vi, trước nhìn lấy là phạm nhân cũng là bởi vì không có linh khí nguyên nhân. Nói cách khác... Chỉ cần linh phát cái, hắn căn bản không cần tu luyện liền có thể phong trở về.

"Đúng vậy!"

"..." Mịa nhà nó!

Đám này chết phần mềm hack!

Đến lúc đó Nghê Thanh có chút mới lạ nhìn một chút chính mình tay nhỏ, mắt sáng rực lên, rốt cuộc là đứa trẻ. Quay đầu lấp lánh nhìn hướng về phía sau Thẩm Huỳnh, mặt đầy đều viết, ta học được, cầu khen ngợi, cầu khen ngợi, cầu khen thưởng!

Thẩm Huỳnh ngẩn người, thuận tay cầm lên trên bàn một khối bánh ngọt, đưa tới, "Cho!" Khen thưởng.

Nghệ Thanh thần sắc vui mừng, lập tức đứng lên, nhận lấy khối bánh ngọt kia. Vì vậy hai thầy trò cùng một chỗ... Khoái trá gặm bánh ngọt.

Cô Nguyệt: "... MDZZ!

Đang muốn nói cái gì, xa xa vội vàng bay tới một người.

"Gặp qua tôn giả." Người tới hướng về phương hướng của Cô Nguyệt chào một cái.

"Chuyện gì?" Cô Nguyệt nhận ra đối phương là cùng ở bên cạnh Lâu Hoàng tiêu đệ tử.

"Tôn giả, chừng môn có việc gấp, muốn mời tôn giả đi đại diện một chuyến."

Cô Nguyệt nhũ mày một cái, từ khi hấn tra xong sổ sách sau, Lâu Hoàng mỗi lần thấy hấn chạy còn nhanh hơn thỏ, làm sao lúc này đến lúc đó chủ động tới xin hấn rồi.

"Biết rồi, ta lập tức đi tới." Cô Nguyệt đáp một tiếng, cúi đầu nhìn bên cạnh Nghệ Thanh liếc mắt, khoe miệng giật một cái lại vẫn là không nhận được tăng thêm một câu, "Người trước ổn định tu vi, kiểm pháp của người là tự nghĩ ra ta không dạy nổi người, chỉ có thể dựa vào chính người từ từ hiểu."

"Ừm." Nghệ Thanh đầu nhỏ gật một cái, vẫn là tám kia có chút lãnh đạm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô Nguyệt lúc này mới theo truyền đạt đệ tử cùng nhau bay hướng chủ phong phương hướng.

Đội đối phương thân ảnh vừa biến mất, Nghệ Thanh trong nháy mắt thay đổi giống nhau, hoàn toàn không giống như là trước lãnh đạm bộ dáng, rốt cuộc là đứa trẻ, sắp trăm ổn đi nữa tính tình, cũng không cách nào đề nên lần đầu tiên tu luyện cảm giác hưng phấn, kéo lấy Thẩm Huỳnh liền hỏi mở rồi.

"Sư phụ sư phụ, mới vừa chính là tu luyện sao? Ta thấy được bốn phía rất nhiều đủ mọi màu sắc quang."

"Sư phụ sư phụ, những thứ kia là không phải thì phải linh khí? Ta hiện ở trong thân thể cũng có những thứ kia hết."

"Sư phụ sư phụ, trong cơ thể ta có những thứ kia linh khí sau, có phải hay không là sẽ cùng sư phụ một dạng lợi hại?"

"Sư phụ sư phụ, mới vừa tôn giả nói đề cho ta ngộ kiểm pháp vậy là cái gì? Ta muốn ngộ thể nào?"

"Sư phụ sư phụ, có phải hay không là..."

Hấn càng hỏi càng nhanh, lại phảng phất không cần thiết hấn trả lời một dạng, chỉ lo đem nghi vấn trong lòng toàn bộ đổ ra.

Thẩm Huỳnh: "..."

Lần này đầu bẹp, thật giống như... Có chút nói nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Chương 307: Đăng Nhập Minh Bài

Nhìn một chút trước người sáng hưng phấn ánh mắt, hỏi không ngừng người. Thẩm Huỳnh mấy lần muốn trở về đáp, nhưng căn bản không chen lời vào, bên tai vang vọng tất cả đều là hấn bắn liên hồi tựa như âm thanh. Mãi đến hỏi liên tiếp mười mấy cái vấn đề sau, hấn rốt cuộc như là một môi, âm thanh cũng càng ngày càng chậm, ánh mắt một cái đi xuống dừng, một bộ phải ngủ bộ dáng. Vốn chính là một cái đứa trẻ, buổi sáng lên liền làm hai bữa cơm, còn mới vừa học được dẫn khí nhập thể, sẽ một môi cũng là bình thường.

"Sư phụ sư phụ, các người nói ta đây thường xuyên... Nghe không hiểu, ta có phải hay không là... Quên cái gì?"

"Sư phụ sư phụ, ta sẽ làm xong nhiều... Thật nhiều đồ ăn ngon? Cho nên... Người sẽ một mực phụng bồi ta, đúng hay không?"

"Sư phụ sư phụ, Nghệ Thanh thích người... So với thích Vương bà bà... Còn thích."

Nói xong như là lại cũng không chịu được, tiểu thân thể lắc lư một cái liền hướng phía trước ngã xuống đi xuống, mắt thấy liền muốn mặt chạm đất.

Thẩm Huỳnh thuận tay chụp tới, lại đem người ôm trở lại, ánh mắt trầm một cái. Than một tiếng, mới trực tiếp khởi điểm quay đầu nhìn về bên trong nhà đi vào.

Ừ, chỉ mong hấn sẽ không ngủ quá lâu, dù sao... Còn có chưa ăn cơm tối đây!

Lại nói... Vương bà bà là ai?

May mắn đầu bếp tốt giấc ngủ này, chỉ ngủ hai giờ, liền tỉnh lại.

Nghệ Thanh vuốt mắt bò dậy, nhìn thấy canh giữ ở mép giường Thẩm Huỳnh thời điểm còn bối rối mộng. Mắt ti hí trong nháy mắt liền sáng lên, không biết thế nào liền cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu.

Lúc trước tại sơn thôn nhỏ thời điểm, cho tới bây giờ đều là một mình hắn, cho nên hắn đặc biệt hâm mộ trong thôn trẻ nít khác, đi ngủ đều có cha mẹ ở bên cạnh dụ dỗ, liền ngay cả bé gái cũng có Vương bà bà, liền hắn không có. Mỗi ngày đều là một người ngủ, một người tỉnh, mặc dù sớm đã thành thói quen, lại luôn cảm thấy nơi nào trống không.

Nhưng là bây giờ, hắn thật giống như cũng có rồi, hắn có sư phụ!

"Sư phụ." Hắn quay đầu liền ôm lấy người bên cạnh, toàn bộ đầu nhỏ đều chôn vào.

Thẩm Huỳnh một cái không có chú ý, thiếu chút nữa bị hắn đụng té xuống, liền vội vàng tránh ra bên cạnh một cái chân mới ngồi vững vàng, lại vừa vặn đá bên cạnh giỏ trúc, rào một cái nhất thời đổ ra đầy đất hột.

Còn chui ở trong ngực Nghệ Thanh sùng sốt một chút, nhìn một chút trên đất hột, lại nhìn một chút Thẩm Huỳnh, nhất thời minh bạch cái gì, tiểu chân mày không đồng ý vịn lên.

Thẩm Huỳnh theo bản năng nhìn trời, giả trang cái gì cũng không thấy bộ dáng.

"Sư phụ, không phải nói tốt những trái này còn không có chín muối, tạm thời không thể ăn sao?"

]

"Ây... Đây thật ra là Ngưu ba ba ăn đấy!" Ủ, tuyệt đối đúng thế.

"Sư... Phụ!"

"Được rồi, cái này không phải là bôi vì chờ nguoi tỉnh, ngồi quá lâu nhàm chán, liền thuận tiện gặm mấy cái."

"Nguoi đều ăn xong."

"..." Đầu bếp quả nhiên thay đổi, hắn lúc trước chưa bao giờ nói năng. Nhất định là bị Ngưu ba ba dạy hư mất!

"Sư phụ..." Nghệ Thanh than một tiếng, như tiểu đại nhân ngồi thẳng người, một mặt nghiêm túc mới vừa muốn nói điều gì.

Cánh cửa đột nhiên truyền tới một mang theo chút ít giọng non nớt, thận trọng nói, "Đệ tử Lâu Thao cầu kiến Thẩm tôn giả, Nghệ Thanh sư thúc?"

Lâu Thao? Ai?

Thẩm Huỳnh sùng sốt một chút.

Bên ngoài thấy không có trả lời, lại thử hỏi dò một câu, "Tôn giả, tiểu sư thúc, các nguoi có ở đây không?"

"Tại!" Nghệ Thanh đáp một tiếng, lập tức đạp chân từ trên giường nhảy xuống, dùng sức phát phát có chút nhần vạt áo, nhìn Thẩm Huỳnh một cái mới nói, "Vào đi."

Cánh cửa lúc này mới truyền tới kết thúc cửa vào âm thanh, bất ngờ đi vào là một cùng Nghệ Thanh không sai biệt lắm đứa trẻ, mặt tròn mắt ti hí mang theo mặt đầy rất hiếu kỳ, đáng đáp bất ngờ... Êm dịu.

Được rồi là phi thường êm dịu, đây là một cái tiểu bàn tử. Liền ngay cả cái kia thân tiên phong đạo cốt lam bạch sắc quần áo đệ tử, cũng bị chống đỡ thành một loại đào bảo khách hàng tú cảm giác.

Hắn đầu tiên là nhìn một chút Nghệ Thanh, lại nhìn một chút phía sau Thẩm Huỳnh, có thể là mập mạp trở cách hành vi của hắn, chậm rãi chào một cái, "Gặp qua tôn giả, tiểu sư thúc."

"Chuyện gì?" Thẩm Huỳnh hỏi.

"Hồi tôn giả, cha ta... Không, là chương môn." Hắn như là theo thói quen bật thốt lên, suy nghĩ một chút lại đổi một cái xưng hô, "Chương môn để cho ta tới, mang tiểu sư thúc đi Đệ Tử đường, lục một cái đệ tử mình bài."

Nghệ Thanh ngẩn người, lại nghĩ tới Cô Nguyệt thật giống như đề cập tới chuyện này, vì vậy gật đầu một cái, "Được!"

"Còn có..." Lâu Thao nhìn về phía Thảm Huỳnh tiếp tục nói, "Cô Nguyệt tôn giả để cho ta mời Thảm tôn giả, cũng đi đại điện một chuyến."

"À?" Thảm Huỳnh miễn cưỡng dựa vào ở đầu giường, Ngưu ba ba lại để cho nàng làm gì, "Thật là phiền toái..."

"Tôn giả, tiểu sư thúc, xin mời đi theo ta đi!" Lâu Thao liền vội vàng bên tới một bước, làm cái tư thế mời.

"Sư phụ, chúng ta đi thôi!" Thấy Thảm Huỳnh hoàn toàn không nhúc nhích ý tứ, Nghệ Thanh không thể làm gì khác hơn là xoay người lại bắt được tay nàng.

Thảm Huỳnh lúc này mới đứng lên, một đường đi theo tiểu bàn tử đi hướng trước nhà truyền tống trận.

Lâu Thao vốn định trước mang Nghệ Thanh đi đăng ký mình bài, Nghệ Thanh lại không chịu, dám một đường đem Thảm Huỳnh đưa đến cửa đại điện, nhìn đối phương tiến vào, mới chuyển hướng đi đến phương hướng của Đệ Tử đường.

Lâu Thao một mặt không hiểu, rõ ràng chỉ cần vừa ra truyền tống trận liền đến nữa à, tại sao phải uống công vô ích. Nhưng trở về suy nghĩ một chút chương môn mình nhiều chuyện xưa, nhất thời giống như là mình bạch cái gì.

"Tiểu sư thúc, người đối với sư phụ thật tốt." Khó trách sẽ trở thành tôn giả đệ tử.

Nghệ Thanh bước chân dừng lại, trong nháy mắt nhớ lại, người nào đó tại chỉ có mấy trăm mét đỉnh núi, đều muốn một ngày lạc đường năm sáu lần đen tối lịch sử, yên lặng không có lên tiếng.

Tiểu bàn tử nhưng có chút hưng phấn, hẳn là con của chương môn, toàn bộ Vô Vọng tông thế hệ thanh niên trong hàng đệ tử, tuổi của hắn nhỏ nhất, bối phận lại cao. Phía sau xếp hàng một chuỗi sư đệ muội, thậm chí là sư chất. Cho nên người người đều muốn ở trước xưng hô hắn cộng thêm một chữ nhỏ.

Đang nằm ở phản nghịch kỳ Lâu Thao tự nhiên rất khó chịu, không nghĩ tới trên trời hạ xuống một sư thúc, Hóa Thần tôn giả đồ đệ, bối phận còn cao hơn hắn. Hắn một cái liền thẳng băng, cho nên không chờ đối phương chính thức đăng ký mình bài, chính mình liền tiểu sư thúc, tiểu sư thúc trước gọi lên, thái độ vậy kêu là một cái nhiệt tình.

Như là trước đó từng biết rõ chuyện Nghệ Thanh không thích nói chuyện, một bên mang theo hắn xuyên qua hết mấy cái truyền tống trận, một bên khua tay múa chân, lái nhải giới thiệu với hắn đủ loại khóa chuyện, cơ hồ theo ngoại môn vào mấy cái đẹp mắt đệ tử mới, đến môn phái trưởng lão đối với nhà nào nữ tu có ý tứ, đều nói cái hoàn toàn.

Quả thật là di chuyển tiểu bách khoa, Nghệ Thanh cũng một đường nghe, một chút không có ý ngăn cản hắn, bên trong tâm vẫn đang suy nghĩ —— tối hôm nay cho sư phụ làm cái gì thức ăn tốt?

Hai người một cái nói một cái thất thần, một đường cũng coi là đặc biệt hài hòa, mắt thấy sắp đến Đệ Tử đường rồi, phía trước lại truyền tới một trận tiếng huyên náo.

Lâu Thao bước chân dừng lại, lúc này mới nhìn thấy Đệ Tử đường trước vây quanh một vòng người, đều là không tới chừng mười tuổi đứa trẻ, một chút cùng hắn một dạng ăn mặc lam bạch sắc quần áo đệ tử, một cái khác sáng lại thống nhất mặc áo xanh bào, chia nhóm hai bên tựa như tại tranh chấp cái gì.

"Cái này không phải là người của Thanh Y môn sao?" Lâu Thao sững sốt một chút, nhủ mảy một cái nhìn Nghệ Thanh một cái, thuận miệng giải thích, "Nghe cha nói bọn họ môn phái bị Yêu tộc diệt môn, cha ta cùng sư thúc thật vất vả mới cứu chút ít đệ tử trở lại. Bọn họ làm sao sẽ vây ở chỗ này? Tiểu sư thúc, chúng ta qua xem một chút đi?"

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Chương 308: Gặp Lại Sau Cầu Tử

Nghệ Thanh gật đầu, bước nhanh hướng bên kia đi tới.

Không chờ hai người đến gần, đột nhiên một cái bóng người nhỏ bé lại từ trong đám người bay ra, bịch một tiếng ngã đến trước mặt hai người.

Lâu Thao sững sờ, ánh mắt nhất thời mở to, "Tiểu sư đệ!" Hiển nhiên là nhận biết, liền vội vàng đem người đỡ lên.

"Là Lâu Thao tiểu sư thúc!" Không biết là ai kêu một tiếng, bên kia làm thành đoàn người cũng rồi rít hướng bên này chạy vội tới.

Lâu Thao ôm lấy trong tay đã ngắt đi người, nguyên bản là mặt, nhất thời tiếng trống canh rồi, "Là ai tổn thương tiểu sư đệ?"

"Là ta!" Mọi người còn chưa kịp trả lời, đối diện truyền tới một đạo giọng nam, đám người trong nháy mắt nhường ra một con đường, một cái có chút gây yếu đưa trẻ đi tới, người mặc quần áo xanh, trong mắt tràn đầy đều là khinh thường thân sắc, lạnh rên một tiếng nói, "Ai bảo hấn mắt chó coi thường người khác!"

"Người là ai?" Lâu Thao mặt mày khuôn mặt nhỏ nhắn chen chúc thành một đoàn.

"Ta là..."

Đối phương vẫn chưa trả lời, Nghệ Thanh sừng sốt một chút, bật thốt lên, "Cầu Tử!"

Hắn lại chính là ban đầu ở thôn nhỏ trong, cái đó đồng dạng không cha không mẹ đưa trẻ.

Thiếu niên quần áo xanh lúc này mới nhìn thấy bên cạnh Nghệ Thanh, "Đưa nhà quê, người lại còn sống!" Đưa trẻ cả kinh, như là nghĩ tới điều gì, quét một vòng bên cạnh hấn Lâu Thao, trong mắt tràn đầy đều là khinh thường, "Không nghĩ tới người lại có thể gia nhập Vô Vọng tông, còn có... Ta gọi Cảnh Kỳ, là đệ tử Thanh Y môn, người nhớ kỹ cho ta."

"Ồ." Nghệ Thanh thật giống như hoàn toàn không có để ý trước khi lại tăng thêm một câu, "Ta gọi Nghệ Thanh!"

Cảnh Kỳ chân mày, không hiểu liền sinh ra chút ít hỏa khí.

Đến lúc đó Lâu Thao cho trong ngực đệ tử cho ăn một viên đan dược, ngẩng đầu trừng mắt về phía Cảnh Kỳ, "Người tại sao phải thương tiểu sư đệ ta?"

"Là hấn trước ngăn không cho chúng ta vào trong Đệ Tử đường." Cảnh Kỳ mặt tức giận nói, "Chính mình tài nghệ không bằng người, không trách chúng ta!"

"Người nói vậy!" Hấn tiếng nói vừa dứt, bên cạnh một người học trò phản bác, "Rõ ràng là người của các người trộm môn phái linh thảo, sư huynh mới ở chỗ này đem các người cản lại, các người dám này ăn trộm!"

"Ai trộm linh thảo của các người? Người không muốn ngâm máu phun người!" Cảnh Kỳ tức giận bất bình nói.

]

"Còn nói không có." Đệ tử kia chỉ phía sau hấn một cô bé nói, "Trên đầu nàng đeo những thứ kia chính là!"

Mọi người lúc này mới đều là tả nhìn về phía phía sau Cảnh Kỳ tiểu nữ hài, quả nhiên trên đầu nàng chính mang một cái vòng hoa, mặt trên còn có đủ mọi màu sắc đóa hoa, mơ hồ lộ ra linh khí.

"Đó là chương môn giao phó xuống muốn trồng linh thảo, tiểu sư huynh mang theo chúng ta nuôi hơn một tháng. Nhưng là các nàng thứ nhất, liền tất cả đều lột sạch rồi!" Cho nên bọn họ mới sẽ tới cản người.

Lời kia vừa thốt ra, mọi người rồi rít nhìn về phía cô bé kia, đều là không lớn tuổi tác, tức giận tới vừa nhanh lại thẳng, liền ngay cả đệ tử của Thanh Y môn trong, cũng không thiếu mặt người sắc đối một cái.

Tiểu nữ hài sợ đến lui một bước, trực tiếp núp ở sau lưng của Cảnh Kỳ, cặp mắt một cái liền đỏ, chặt đất lấy chéo áo của hấn, mang theo tiếng khóc gấp giọng nói, "Ta... Ta không biết, ta chỉ là thấy những thứ kia hoa đẹp mắt, Cảnh Kỳ ca ca..."

Cảnh Kỳ lập tức đổi lại một tia đau lòng biểu tình, rõ ràng mình cũng còn là một cái đưa trẻ, lại trực tiếp xoay người lại đem lớp mền tiết tiểu nữ hài kéo vào trong ngực, an ủi lên, hình ảnh thấy thế nào đều có chút không được tự nhiên, "Tiểu sư muội đừng khóc, ta sẽ đau lòng đấy!" Nói xong quay đầu lại trừng mắt về phía trước mắt những thứ khác đưa trẻ, "Không phải là một chút phá cỗ sao? Đáng giá được các người khi dễ người như vậy!"

Hiểu rõ nguyên nhân hậu quả sau Lâu Thao tức giận, rõ ràng là đối phương trộm linh thảo ở phía trước, tổn thương người ở phía sau, lại còn có thể có lý chẳng sợ, "Trộm hái môn phái linh thảo là tội lớn, nàng trộm thì nhất định phải bị trừng phạt."

Tiểu nữ hài khóc càng thêm thương tâm

"Các người điếc sao?" Cảnh Kỳ trừng mắt liếc hấn một cái nói, "Tiểu sư muội ta đều nói, nàng không phải cố ý. Nàng căn bản không biết cái kia là linh thảo, cái gọi là người không biết vô tội, chuyện này vốn là không trách nàng. Ghê gớm chúng ta sau đó lại trả cho các người liền được."

"Bất kể nàng có biết hay không, hiện tại linh thảo tại nàng nơi đó." Lâu Thao nghiêm trang nói, "Nàng liền đáng bị phạt, hơn nữa người mới vừa còn tổn thương sư đệ ta, người cũng giống vậy."

"Các người..." Cảnh Kỳ càng thêm phẫn nộ, một mặt chịu đến thiên đại oan khuất phẫn nộ cảm giác, đột nhiên nghĩ đến cái gì quay đầu nhìn về phía bên cạnh Nghệ Thanh nói, "Đưa nhà quê, người cũng cho là như vậy sao?"

"Ừ?" Nghệ Thanh sừng sờ, trên mặt thoáng qua một tia mờ mịt, mới vừa nghĩ đến buổi tối cho sư phụ làm đệ thập đạo thức ăn mà thôi.

"Sư muội ta còn là một cái đứa trẻ, các người coi là thật muốn như vậy hùng hồ dọa người?"

Lời nói này, thật giống như những người khác cũng không phải là đứa trẻ tựa như.

Nghệ Thanh nhìn sau lưng hắn một mặt hoảng sợ tiểu nữ hài liếc mắt, mới hiểu được hắn hỏi chính là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm một cái, hồi lâu mới lên tiếng nói, "Sai lầm rồi chính là sai lầm rồi."

"Người..." Cảnh Kỳ mặt đầy không dám tin tưởng, một bộ bị phản bội bộ dáng, "Người lại có thể cũng là người vong ân phụ nghĩa như vậy, người có biết hay không, tiểu sư muội là Thanh Y môn chương môn con gái!"

Nghệ Thanh ngẩn người, thần sắc biến đều không thay đổi, "Sau đó?" Cùng chuyện này có liên quan sao?

"Nếu không phải là Thanh Y môn bảo vệ, người trong thôn chúng ta sớm bị yêu quái ăn hết rồi. Không nghĩ tới người một gia nhập Vô Vọng tông, lại giúp người khác tới đối phó ân nhân con gái!" Hắn một mặt nghĩa chính ngôn từ bộ dáng, "Người quả thật là quá máu lạnh."

Nghệ Thanh nhướng mày một cái, thôn làng người rõ ràng là sư phụ cùng Cô Nguyệt tôn giả cứu, mắc mớ gì đến Thanh Y môn?

"Bớt nói nhảm đi." Lâu Thao nghe không nổi nữa, trực tiếp nhìn chung quanh một chút đệ tử nói, "Đem hai cái này trộm linh thảo, còn tổn thương người tiểu tặc bắt lại."

Bốn phía đệ tử lập tức vây lại.

Cảnh Kỳ vẫn là đem tiểu nữ hài che chở ở sau lưng, rút kiếm ra tàn bạo nhìn về phía mọi người. Ngược lại là nguyên bản đi theo hắn sau lưng cái khác đệ tử áo xanh, nhìn nhau một cái có chút lộ vẻ do dự.

"Hừ, các người chẳng qua chỉ là ý vào nhiều người mà thôi." Cảnh Kỳ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên một tia cái gì, vẫn là ngạo khí nhìn về phía chúng đứa trẻ, "Không nghĩ tới đường đường Vô Vọng tông, cũng tất cả đều là một đám vô si bọn chuột nhắt, không đánh lại liền muốn nhiều người khi dễ ít người."

"Ai không đánh lại." Lâu Thao tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

"Người mới vừa người sư đệ kia không phải bị ta đánh bại, vẫn là Kiếm tu đây, không chịu nổi một kích."

"Không cho nói ta vô vọng phái nói xấu!" Lâu Thao tức giận, tức giận chỉ hắn nói, "Sư đệ ta mới nhập môn không lâu chẳng qua là luyện khí hai tầng, người là luyện khí tầng 3, hẳn dĩ nhiên không đánh lại người. Người có gan cùng ta đánh!"

"Được, đánh thì đánh!" Trong mắt Cảnh Kỳ thoáng qua vẻ vui mừng, "Nếu là người thua, người thì phải thả chúng ta vào Đệ Tử đường, cũng cho tiểu sư muội ta nói xin lỗi!"

"Được!" Lâu Thao gật đầu nói, "Người nếu bị thua, cũng phải hướng sư đệ ta nói xin lỗi."

"Được!"

Nghệ Thanh nhíu mày một cái, luôn cảm thấy đối phương hình như là có ý nói như vậy một dạng, vừa định muốn mở miệng.

Lâu Thao cũng đã móc ra chính mình linh kiếm, không thể không biết chính mình thất bại, dù sao hắn đã là luyện khí tầng năm, chống lại luyện khí tầng 3, tự nhiên không có bị thua khả năng.

Thấy hai người làm xong chiêu thức, chúng đệ tử rối rít tránh ra, Nghệ Thanh cũng lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Chương 309: Quần Áo Xanh Diệt Môn

Luyện khí đệ tử còn không có học thuật pháp gì, nói là tỷ thí, cũng chỉ là đơn thuần hợp lại kiếm pháp mà thôi. Lâu Thao mặc dù thân hình êm dịu, nhưng lại một chút đều không có trở ngại đến hành động, chiêu thức không thấy chút nào chậm chạp, có thể thấy ngày thường không ít luyện tập.

Để cho người kinh ngạc chính là Cảnh Kỳ, hắn lại có thể không chút nào rơi Lâu Thao tốc độ, không chỉ từng chiêu đều có thể ngăn được tới không nói, còn có thể đứng lúc phản kích. Nghệ Thanh đều không khỏi có chút kinh ngạc, Cảnh Kỳ gia nhập Thanh Y môn mới thời gian mấy tháng mà thôi, không nghĩ tới kiếm pháp cũng đã lợi hại như vậy. Thoạt nhìn không chút nào giống như là mới luyện khí tầng ba bộ dáng.

Nhưng hắn tu vi dù sao so với Lâu Thao thấp một tiết, ngay từ đầu còn có chút ưu thế, nhưng Lâu Thao tu vi cũng không phải là bạch phòng. Một lúc

sau, Cảnh Kỳ rõ ràng linh lực đứt đoạn, bắt đầu chống đỡ không được.

Lâu Thao vì vậy tăng nhanh kiếm chiêu, trực tiếp chính diện công tới, ý định giải cuộc tỷ thí này. Còn có ý lệch nửa tắc, để ngửa tổn thương người. Mắt thấy kiếm liền muốn rơi ở đối phương cần cổ.

Cảnh Kỳ đột nhiên sầm mặt lại, trong tay chuyển một cái, trong nháy mắt một đạo ngọn lửa màu đỏ liền xông thẳng Lâu Thao mà đi, bắt hấn cho đánh đi ra ngoài.

Sau một khắc bịch một tiếng, Lâu Thao trực tiếp té ra nhiều trượng, tót ở trên người hấn chính là pháp y, trực tiếp hấp thu cái kia đạo hỏa diễm, trừ đập có đau một chút bên ngoài, đến lúc đó không có bị cái kia lửa đốt đến.

Cảnh Kỳ kiếm cũng đã gác ở trên cổ hấn, đối phương tràn đầy giễu cợt nhìn hấn một cái, lạnh lùng nói, "Mập mập chết bầm, ngươi thua!"

Lâu Thao sững sờ, nhìn một chút rơi xuống tại cách đó không xa kiếm, nhất thời không phản ứng kịp.

Người ở chỗ này lại rồi rít nhỏ giọng kinh hô lên.

"Mới vừa đó là Ngự Hỏa Quyết chứ? Luyện khí tầng 3 liền có thể Ngự lửa!"

"Thật là lợi hại, đây chính là Trúc Cơ kỳ mới có thể dùng pháp thuật."

"Hấn lại có thể đánh bại Lâu Thao tiểu sư thúc vậy, tiểu sư thúc nhưng là năm tầng."

"Đúng nha, không nghĩ tới quần áo xanh phái cũng có lợi hại như vậy người."

"Nghe nói hấn vẫn là thiên linh căn đây!"

Trong lúc nhất thời mọi người ánh mắt nhìn Cảnh Kỳ đều trở nên hưng phấn, liền ngay cả mới vừa cảm thù đều nhẹ không ít.

Cảnh Kỳ lạnh rên một tiếng, như là hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ ánh mắt khiếp sợ, càng thêm khinh bỉ nhìn xuống phía dưới người, "Mập mập chết bầm, ngươi muốn chịu thua, nhanh hướng tiểu sư muội ta nói xin lỗi!"

]

Lâu Thao đến lúc đó không có tức giận, hoặc là bị nhục nhã cảm giác.

Hấn dứt khoát bỏ dây, hướng về cách đó không xa tiểu nữ hài khẽ khom người, "Thật xin lỗi! Các người có thể đi Đệ Tử đường rồi." Suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu, "Nhưng là các người rút ra linh thảo, cùng tổn thương tiểu sư đệ chuyện, ta còn là sẽ nói cho chưong môn." Một con ngựa thì một con ngựa hấn vẫn là phân được rõ ràng.

"Ngươi..." Cảnh Kỳ tức giận, ánh mắt nhìn Lâu Thao càng thêm tàn bạo, hồi lâu mới hít sâu một hơi, ngại vì tại Vô Vọng tông địa bàn, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống. Nhìn trước mắt mập mập liếc mắt, không nhìn được liền giễu cợt một câu, "Xem ra các người Vô Vọng tông cũng không có gì đặc biệt? Luyện khí năm tầng cũng đều đánh không lại ta một cái tầng ba."

"Ngươi sẽ Ngự lửa, ta đúng là không đánh lại ngươi!" Không nghĩ tới Lâu Thao lại vẻ mặt thành thật nhận, không tới mười tuổi hài tử, nào có như thế nhiều cong cong lượn quanh lượn quanh. Liền ngay cả đệ tử khác, cũng rồi rít gật đầu một cái, thật giống như hoàn toàn nghe không hiểu hấn trong lời nói giễu cợt một dạng.

Cảnh Kỳ chỉ cảm thấy đáy lòng bị chặn lại một cái, lửa đảo một cổ khí lên không thể xuống được, chỉ muốn tìm cái cửa ra. Quay đầu đảo qua liền thấy mới vừa cùng mập mập cùng đi Nghệ Thanh, ánh mắt trong nháy mắt trầm xuống, trực tiếp chỉ hướng hấn nói.

"Alô, đứa nhà quê, chúng ta cũng coi là cùng một cái thôn đi ra ngoài, không bằng chúng ta cũng so với một trận."

Không biết vì sao, hấn chính là không ưa người này, rõ ràng cùng hấn một dạng là cô nhi, hấn lại thật giống như khắp nơi vượt qua hấn vô luận là ở trong thôn, vẫn là hiện tại. Rõ ràng hấn thường xuyên mở miệng một tiếng đại thúc đại thẩm gọi người, nhưng thôn dân lại càng thích không nói lời nào như thế chính hấn. Rõ ràng hấn may mắn gia nhập tiên môn, hấn lại quay đầu liền vào lớn hơn Vô Vọng tông, thật giống như trời sinh chính là tới khắc hấn một dạng.

"Yên tâm ta không cần Ngự Hỏa Quyết liền được." Hấn mang chút ít vội vàng nói, như là muốn chứng minh cái gì "Chúng ta đều là luyện khí ba..."

"Không thể so với!" Nghệ Thanh giây cựa.

"Tại sao?" Hấn sững sờ một chút, tiếp lấy lại cười lạnh một tiếng kích nói, "Chẳng lẽ sợ không đánh lại, thua ta?"

"Ừ, không đánh lại!" Hấn còn không có học kiếm pháp.

"..." Cảnh Kỳ nhét vào, không nghĩ tới hấn thật sự nhận, nhất thời tựa như một quyền đánh vào trên bông vải, trong lòng lại bức bối lại ghen.

Nghệ Thanh suy nghĩ một chút lại bồi thêm một câu, "Cũng không rảnh!" Một hồi trở về còn phải cho sư phụ nấu com đây, thật vất vả suy nghĩ hai mươi đạo thức ăn.

Nói lấy cũng không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp xoay người đi vào Đệ Tử đường, còn nhân tiện kêu đi tiểu bàn tử.

Chỉ còn lại Cảnh Kỳ, một mặt âm trầm, bên người tay trong nháy mắt nắm chặt.

Trong đại điện.

Chưởng môn Lâu Hoảng than một tiếng, nhìn về phía bên cạnh Cô Nguyệt nói, "Không nghĩ tới Yêu tộc bây giờ ngông cuồng như vậy, lại dám danh mục trương đảm tụ chúng đánh lên tiên môn. Thanh Y môn nhất thời không xem xét kỹ, cái này mới gặp độc thủ của bọn họ."

"Bọn họ không có mở ra hộ sơn đại trận sao?" Cô Nguyệt nhíu mày một cái, lẽ ra mỗi cái môn phái đều sẽ có hộ sơn trận pháp, dùng để ngăn cản công kích của địch nhân, cũng là vì cấp cứu viện cung cấp thời gian. Thanh Y môn cách Vô Vọng tông lại không xa, coi như không kịp cứu viện thời điểm, cũng không trở thành diệt môn chứ?

"Cái này ta cũng không biết vì sao, bọn họ hộ sơn đại trận chưa mở." Lâu Hoảng lắc đầu một cái, "Chờ ta nhận được tin tức, đã không còn kịp rồi. Bất quá ta ở đó đến lúc đó phát hiện thập giai yêu vương yêu khí, sợ sẽ là mở ra trận pháp, cũng không ngăn được những thứ kia yêu."

"Thập giai?" Yêu vương tự mình ra tay? Hắn đột nhiên nghĩ tới một cái nào đó con thỏ, lúc nào Yêu tộc cũng có đũng khí như vậy rồi, "Như vậy nhiều yêu, tấn công một cái đoạn kết của trào lưu môn phái nhỏ làm gì?"

"Chuyện này ta cũng là trăm nghĩ không thể lý giải a!" Lâu Hoảng cũng là một mặt thắc mắc, bọn họ cùng Thanh Y môn bình thường không có lui tới gì, nhưng cũng biết đó là một cái so với bọn hắn nghèo hơn môn phái, trừ chưởng môn là một cái Nguyên Anh bên ngoài, môn hạ Kim Đan đệ tử đều rất ít, "Ta cùng sư đệ nhận được truyền tin chạy tới thời điểm, toàn bộ Thanh Y môn hầu như đã bị tàn sát hết rồi."

"Thảm Huynh, người cảm thấy là chuyện gì xảy ra?" Cô Nguyệt nhìn về phía bên cạnh Thảm Huynh.

"À?" Thảm Huynh ngẩng đầu lên.

"Yêu tộc tấn công Thanh Y môn." Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, dầu gì đang họp, coi như là trang, cũng cho ta nghiêm túc một chút đi à, "Thanh Y môn liền ở cách cái này không tới một trăm dặm địa phương. Đi về phía nam..." Nghĩ đến con đường của nàng si thuộc tính lập tức lại sửa lại, "Chính là Nghệ Thanh trước cái thôn đó phụ cận tiên môn."

"Ồ." Thảm Huynh thật giống như cái này mới phản ứng được.

"Yêu tộc từ trước đến giờ không tụ tập thể hành động." Cô Nguyệt nhíu mày một cái, "Đầu tiên là cái đó thôn nhỏ, lại là Thanh Y môn, như vậy nhiều yêu cùng xuất hiện, cũng đều ở phụ cận đó, nhất định có nguyên nhân khác."

Thảm Huynh ánh mắt hí một cái, hồi lâu mới nói, "Cái đó báo động đi..."

Quả nhiên... Cô Nguyệt không khỏi trong bụng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Chương 310: Người Mới Nhập Môn

"Người cũng cảm thấy cùng người kia có liên quan?" Cô Nguyệt mắt sáng rực lên, Yêu tộc rất rõ ràng là có mục đích. Mà bọn họ lúc ở tại cái thôn nhỏ đó, duy nhất không bình thường cũng chỉ có Thảm Huynh đã gặp cái đó, Ma Thần nói tới người nghiêng khí vận. Thế gian này khí vận không chừng, rất ít sẽ tập trung ở trên người một người, nhưng tổng số là không đổi. Nói cách khác trên người một người khí vận rất nhiều cái kia lẫn nhau đối với người khác liên sẽ giảm bớt, có liên nhất định có mất.

Thảm Huynh nói lần trước gặp qua cái đó người bị khí vận nghiêng về, hơn nữa đã rời đi rồi, mà khi muội Yêu tộc liên tục kích thôn làng. Ngay sau đó bên cạnh tiên môn Thanh Y môn cũng bị diệt cửa, gần như vậy để cho người không nghĩ đến một khối cũng không được.

"Tôn giả lời này ý gì? Nhưng là nhìn thấu trong đó nguyên do?" Lâu Hoảng nghe được một mặt mòng bức.

"Không có gì." Cô Nguyệt nhìn hắn một cái nói, "Yêu tộc chắc là tìm người nào, hoặc là vật gì, cho nên mới đánh vào Thanh Y môn."

Lâu Hoảng gật đầu một cái, quả thật, liền Thanh Y môn nhỏ như vậy môn phái, thập giai yêu vương cũng coi thường, trừ phi là vì tìm cái gì.

"Đúng rồi, ta cùng với sư đệ tại trong một gian mật thất, còn tìm được mấy cái mới vừa vào Thanh Y môn không lâu đệ tử."

"Đệ tử?" Cô Nguyệt ánh mắt run lên, "Cho nên..."

Lâu Hoàng không có từ trước đến nay run một cái, "Cho nên... Chúng ta liền đem người mang theo trở lại."

"Người muốn nhận vào trong phái?" Cô Nguyệt cười lạnh một tiếng, mặt đầy đều viết, người một cái người một nhà đều không nuôi nổi nghèo ép, có cái gì mật thu đệ tử mới!

"Áy..." Lâu Hoàng mồ hôi lạnh bá một cái liền toát ra, "Hắn... Trong bọn họ vẫn có rất nhiều tư chất không tệ."

"Hừ!"

Lâu Hoàng không dám nói lời nào, chủ yếu là người nghèo khí đoản.

Từ khi Cô Nguyệt tôn giả đi tới Vô Vọng tông sau đó, gần ngủ bất quá thời gian mấy tháng, cả môn phái đều không giống nhau, linh khí đậm đà cũng không cần phải nói nhiều. Chủ yếu là hắn dạy những thứ kia chinh đồn môn phái phương pháp, là thật hữu dụng, cả môn phái hồng bao trong nháy mắt liền cô.

Nguyên bản nghèo thói quen vẫn không cảm giác được đến, nhưng từ khi có linh thạch sau, mỗi lần nhìn thấy những thứ kia đỉnh cấp tiên môn người, hắn đều không cảm thấy giả dối, lưng ưỡn lần thẳng. Ngày trước đệ tử trong môn có thể một người phát bộ pháp y cũng đã là thiên đại phần thưởng, bọn hắn bây giờ đều có thể tại pháp y trên có khắc trận.

]

Lúc trước như tâm can bảo bối tồn, tùy tiện không dám lấy ra dùng pháp khí pháp bảo, có linh thạch sau, bọn họ đều có thể dùng một cái ném một món. Đây quả thực là hắn trong mấy trăm năm kiếp sống tu luyện, chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng bây giờ toàn bộ đều thực hiện rồi.

Mà hết thảy này tất cả đều là công lao của Cô Nguyệt tôn giả, nếu như không phải là hắn kiên quyết phản đối, cộng thêm trong xương lộ ra ghét bỏ, hắn đều muốn đem chức chương môn trực tiếp ném... Không đúng, là chuyển cho hắn. Chỉ cần có hắn tại, trở thành đỉnh cấp tông môn trong tầm tay a!

Duy nhất một điểm không tốt chính là, Cô Nguyệt tôn giả tính khí có chút không được, rõ ràng hắn về mặt không có thay đổi gì, vẫn là cái đó đỉnh cấp tôn giả bộ dáng. Nhưng mỗi lần chỉ cần hắn mặt trầm xuống, hắn liền cảm thấy gió lạnh vèo vèo hướng trong xương châm, không không chế được... Run chân! Hắn cảm thấy đây chính là Thượng giai tu sĩ uy nghiêm đi.

Cõi đời này sợ cũng chỉ có hắn mang tới, vị Tôn giả kia bằng hữu có thể ở trước mặt hắn trấn định tự nhiên đi!

Như đã nói qua... Vị Tôn giả kia kêu là gì?

Hắn theo bản năng nhìn bên cạnh, đã nhàn nhã gặm một mầm trái cây nữ tử. Thảm... Thảm... Thảm Dịch? Thảm Dương? Thảm thảm?

(_ _)

Được rồi, cái này không trọng yếu.

"Tôn giả, vậy cũng là chút ít những đứa trẻ này, cũng không có chỗ có thể đi." Lâu Hoàng tiếp tục ha ha cười nói, "Huống chi cũng nhanh đến phái ta khai sơn thu học trò thời gian rồi, trong phái các trưởng lão đều chờ ở bên ngoài lắm, tôn giả không bằng cùng nhau trước nhìn kỹ hắn nói?"

Cô Nguyệt nhú mày một cái, lúc này mới gật đầu một cái.

Lâu Hoàng phân phó mấy tiếng, không tới hồi lâu, trong phái một chút kết đàn đạo quân, còn có duy hai tu sĩ Nguyên Anh Lâu Duệ liền lần lượt tiến vào. Cũng không biết có phải hay không là mấy ngày nay đều bị Cô Nguyệt kéo lấy kiểm tra tiên, bọn họ hướng mấy người so chiêu hô sau liền quy củ nhìn về phía cánh cửa, chờ lấy các đệ tử đi vào. Thật giống như chỉ sợ Cô Nguyệt sẽ tìm bọn họ trò chuyện cái gì một dạng.

Lâu Hoàng để cho môn nhân đi Đệ Tử đường đem người mang tới, không tới một phút đồng hồ, xa xa liền thấy một đám chừng mười tuổi đứa trẻ tới. Tổng cộng mười mấy cái bộ dáng, có Thanh Y có lam bạch quần áo đệ tử.

Vừa tiến đến liền xếp hàng xếp hàng đã đứng ở trong đại điện, đồng loạt được lễ, sau đó mang theo chút hiếu kỳ thấp thỏm cùng hưng phấn đánh giá lấy trong điện mọi người.

Những thứ này chính là mới vừa rồi tại Đệ Tử đường nổi lên va chạm đám kia đứa trẻ.

Cảnh Kỳ vóc dáng so với bọn cùng lứa tuổi cao hơn, cho nên đứng ở phía sau cùng, trong lòng là có chút khản trương, đến Vô Vọng tông sau hắn mới biết, nguyên lai trong mắt hắn cũng như như Tiên cảnh Thanh Y môn, chẳng qua là một cái đoạn kết của trào lưu tiên môn.

Thanh Y môn bị diệt, bọn họ lại bị Vô Vọng tông chương môn mang tới cái này sau, hắn liền đoán được cái này là chuẩn bị lưu bọn hắn lại. Hơn nữa lấy tư chất của hắn chắc hẳn đi tông môn nào đều là không thành vấn đề. Hắn đối với gia nhập Vô Vọng tông nguyên bản không có ý kiến gì, ngược lại đều

là tu tiên. Nhưng trải qua trước Nghệ Thanh cùng tiểu bàn tử sau chuyện này, hẳn cũng có chút do dự.

Quân tử không nhìn được việc nhỏ, chuyện hẳn sau mới biết cái kia tiểu bàn tử là con của chương môn, hẳn đã đắc tội hẳn, mặc dù cũng không cảm thấy hối hận, nhưng nếu sau đó ở lại chỗ này, không thể thiếu đối phương sẽ chờ cơ hội trả thù. Trừ phi... Hẳn không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía trước, nghe nói phái Vô Vọng mấy tháng trước đến hai vị Hóa Thần tôn giả, nếu là có thể bái bọn họ làm thầy liền không cần lo lắng.

Hẳn không nhìn được quét qua phía trên nhất ngồi hai người, lại đột nhiên đụng vào một đôi hơi híp trong con ngươi, hẳn sợ hết hồn, trong nháy mắt ngay ngắn.

Đến lúc đó trên người ngồi nghiêng đầu một chút, "Yo ~" thật đúng là a.

"Sao rồi hả?" Cô Nguyệt quay đầu nhìn bên cạnh đột nhiên lên tiếng Thẩm Huỳnh liếc mắt, theo bản năng thuận theo nàng con mắt nhìn qua.

Cảnh Kỳ lập tức vui đầu xuống, trước kinh đào sóng lớn cô gái kia... Rõ ràng chính là ngày đó tại đũa nhà quê nhà ăn cơm cái đó, nàng... Nàng lại là Hóa Thần tôn giả!

Đáy lòng của hẳn nhất thời một đoàn loạn, còn không phản ứng kịp, mới vừa đi theo hẳn cùng nhau tiến vào Nghệ Thanh, lại đột nhiên hướng phía trước đi ra khỏi đám người. Tại hẳn cùng mọi người ánh mắt kinh ngạc trong đi tới cái kia trước người một cái nữ tử, vô cùng tự nhiên kêu một tiếng, "Su phụ."

Cảnh Kỳ ánh mắt co rút lại, trong mắt oán hận đều nhanh yếu dật xuất lai. Đó là su phụ hẳn! Khá lắm đã tiểu... Không, Nghệ Thanh! Khó trách ngày đó hẳn cố ý đem chính mình khi đi, nguyên lai hẳn sớm biết trong phòng chính là Hóa Thần tôn giả, chỉ là không muốn hẳn cũng bị tôn giả nhìn trúng mà thôi, thật là thật là sâu tâm cơ!

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, nhớ hẳn hiện tại vẫn còn con nít, lại chuyển viên trái cây đi qua, "Cho!"

Nghệ Thanh sững sờ, nhìn một chút trên tay nàng trái cây, nhận lấy, tiểu chân mày theo bản năng cau một cái, nhưng vẫn còn đáp một câu, "... Tạ su phụ." Đầu nói trái cây này không có chín.

Bạn đang đọc truyện *Su Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312: Chương 311: Xâm Phạm Số 1

"Ngươi đệ tử mình bài linh tốt rồi." Đã đem ánh mắt chuyển đến trên người đầu bếp Cô Nguyệt, thuận miệng hỏi một câu.

"Ừm." Nghệ Thanh gật đầu, xoay người ngoan ngoãn đã đứng ở bên người Thẩm Huỳnh, một hồi nhất định phải nhanh lên một chút trở về nấu cơm, không thể để cho su phụ lại ăn loại này không có chín trái cây rồi.

Lâu Hoàng nhìn về phía lên chức Cô Nguyệt, cười ha hả đề nghị, "Tôn giả, lúc này mang về những đệ tử này trong, quả thật có không ít tư chất không tệ đệ tử, còn có một cái là Hòa thuộc tính thiên linh căn đây, nhìn một cái chính là vô cùng thích hợp Kiếm tu hạt giống tốt?" Hẳn lập tức bắt đầu đề cử, lời trong lời ngoài đều là để cho Cô Nguyệt cũng thu người đệ tử y tử.

"Chúng ta không phải là kiếm tu môn phái sao?" Cô Nguyệt lại một chút không hề bị lay động, bùng lên ly trà bên cạnh nói, "Kiếm tu tu chính là Kiếm Tâm, đối với kiếm thuật linh ngộ, cùng linh căn không có có bao nhiêu liên hệ. Lại nói linh căn khác nhau chẳng qua là hấp thu linh khí bao nhiêu mà thôi. Chúng ta cái này lại không thiếu linh khí!"

"Dạ dạ dạ!" Lâu Hoàng khoe miệng giật một cái, người có tiền, người nói cái gì cũng đúng! Suy nghĩ một chút lại chưa từ bỏ ý định nói, "Đệ tử này năng lực linh ngộ cũng không tệ, hơn nữa người cũng thông minh, nghe những thứ này may mắn còn sống sót Thanh Y môn tiểu đệ tử nói, chính là hẳn để cho mọi người núp ở cái kia trong mật thất, những đệ tử này mới tránh được một kiếp."

"Ồ?" Cô Nguyệt nhướn nhướn mày.

Thấy hẳn có hứng thú, Lâu Hoàng tiếp tục nói, "Tôn giả môn hạ trống không, không thấy môn nhân. Liên ngay cả Thẩm... Thẩm... Thẩm tôn giả đều đã có đệ tử, tôn giả không bằng cũng thu một cái, cũng tốt truyền y bát."

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, ai nói hẳn trống không? Tiên giới Vô Định Thiên Cung trong còn ngồi hơn hai trăm hào đệ tử đâu, cái nào không phải là hẳn dạy? Nếu không phải là Thẩm Huỳnh cái này phần mềm hack, đi loạn cái gì thần tượng phái, các nàng có thể tu lệch sao? Có thể sao? Có thể sao!

Liên ngay cả hiện tại Nghệ Thanh, nói là Thẩm Huỳnh đồ đệ, quay đầu lại mẹ nó còn chưa phải là hẳn dạy, Hừ!

Thấy hẳn lâu không đáp lời, Lâu Hoàng cho là hẳn ngầm thừa nhận, liền vội vàng ngẩng đầu quét mắt trước mắt một đám tiểu Cù Cái sau, hướng về phía phía sau cùng cái đó có duyên gặp một lần Cảnh Kỳ vẫy vẫy tay.

"Tới, hài tử, đến đằng trước tới, để cho tôn giả nhìn một chút!"

Chúng đưa trẻ sững sờ, đều tò mò quay đầu lại.

Cảnh Kỳ trái tim vui mừng, xiết chặt bên người tay, cũng còn khá! Phái Vô Vọng có hai vị tôn giả, nếu là hấn bá nhập một vị khác môn hạ cũng không thể so với Nghệ Thanh kém.

Hắn đề xuống có vài phần tâm tình hưng phấn, tránh ra bên cạnh một bước, lúc này mới vượt qua mọi người, hướng phía trước đi ra.

Cô Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu nhìn qua.

Sau đó...

Phốc!

]

Nhất thời bị tình cảnh trước mắt, cả kinh một hóp nước trà liền phun ra ngoài, trong nháy mắt từ trên ghế đứng lên.

"Mịa nó!"

Cái này cái quỷ gì? Trong đầu trong nháy mắt vang lên mới vừa Thẩm Huỳnh nhé cái kia một tiếng, quay đầu khí thể hưng hăng trừng mắt về phía những người bên cạnh, "Người nha sớm biết!"

"Cũng không còn sớm." Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, "Hai phút trước."

"Đệt! Người nhắc nhở ta một tiếng sẽ chết a."

"Không biết a."

"Người lặp lại lần nữa!" Hắn gằn từng chữ một, mặt đầy đều viết tiền ăn uống ba cái chữ.

"Ta mới vừa nhắc nhở." Rõ ràng là người nhìn đầu bếp đi rồi, không có phát hiện mà thôi.

"..." Mịa nhà nó!

Cô Nguyệt có loại nghĩ xé nàng xung động.

"Tôn... Tôn giả?" Đến lúc đó bên cạnh Lâu Hoảng một mặt mộng bức, làm sao bọn họ đột nhiên liền rùm beng lên? Hắn hẳn là khuyên can sao?"Đây là... Làm sao, thế nào? Đứa nhỏ này có vấn đề sao?"

Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, nhìn phía dưới Cảnh Kỳ liếc mắt, lúc này mới ngồi xuống lại, "... Không thành vấn đề."

Người khác nhìn lấy quả thật không thành vấn đề, một cái mười tuổi đứa trẻ mà thôi, chẳng qua là ở trong mắt hắn, cái này mười tuổi không tới hắn thất lung cao đứa trẻ quanh thân, lại bao phủ một cái hư ảnh, giống như là tại quanh người hắn mặc một cái trong suốt hình người quần áo thú nhồi bông hai bóng người chồng lên nhau.

Mấu chốt cái hư ảnh này vẫn là một tên mập, mập thành cầu cái loại này, hắn thậm chí có thể thấy rõ hắn tàng bốn tàng năm trên bụng chột hiện bóng loáng, thẳng tắp rũ xuống, vừa vặn chặn lại một cái nào đó không thể miêu tả vị trí.

Không sai, đó là một cái không mảnh vải che thân mập mạp, chất đầy thịt béo trên mặt cùng trong thân thể hắn đứa trẻ làm vẻ mặt giống như nhau, có thể là có so sánh, càng thêm lộ ra dầu mỡ. Mấu chốt hư ảnh kia thịt béo trong, còn nhốt đoàn đoàn nhìn quen mắt khí tức, chính là Ma Thần những thứ kia đột nhiên nghiêng về biến mất khí vận.

Nhưng mà những thứ này đều không coi vào đâu, trọng yếu hơn chính là, tại nhìn thấy hắn một khắc kia, đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, ba người kia có thể chột hiện mù ánh mắt hắn chữ lớn đỏ tươi —— người xâm lăng!

Mịa nó cái máng cái máng cái máng cái máng...

Hắn có loại muốn chửi mẹ xung động.

Rất hiển nhiên, trước mắt người này, chính là lần trước vị diện cảnh cáo kết quả. Đây là một cái theo vị diện khác chuyển kiếp tới người xâm lăng. Làm là một cái tân thủ, Cô Nguyệt quả thực không biết rõ làm sao xử lý cái gọi là vị diện nguy cơ. Hơn nữa đối phương thật giống như căn bản không biết bộ dáng của bọn họ. Cái này cùng Thẩm Tinh thuận miệng nhắc tới bất kỳ vị diện xâm phạm tình huống rất bất đồng. Quay đầu nhìn một chút Thẩm Huỳnh, thấy nàng hoàn toàn không có lập tức xử lý bộ dáng, không thể làm gì khác hơn là tước nhịn xuống.

"Tôn giả cảm thấy đứa nhỏ này như thế nào?" Lâu Hoảng còn muốn nhiều khen mấy câu.

Lâu Thao đột nhiên vọt vào, một mặt vội vàng, "Cha, cha! Không xong rồi!"

"Thao nhi!" Lâu Hoảng khiển trách một câu, "Hốt hoảng làm gì?"

"Cha..." Lâu Thao bên này nhớ tới mục đích của mình, gấp giọng nói, "Không xong rồi, tiểu sư đệ đột nhiên bắt đầu học máu, được đường sư thúc nói, cần muốn Đường Khí Đan mới có thể tốt."

"Cát Thử?" Lâu Hoảng nhíu mày một cái, "Ngươi chậm một chút nói, hấn tại sao sẽ bị thương, như thế nào lại thương tổn đến kinh mạch?" Còn cần dùng đến Đường Khí Đan.

Lâu Thao sững sốt một chút, quay đầu chỉ hướng về phía sau Cảnh Kỳ, "Là theo hấn tỷ đầu thương, ta nguyên tưởng rằng hấn chẳng qua là ngất đi, không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế." Nói xong liền đem mới vừa Đệ Tử đường trước chuyện đều nói một lần.

Cảnh Kỳ sắc mặt run lên, trong mắt nhất thời dâng lên một tia sát khí, mập mạp này quả nhiên hèn hạ, nhất định là cố ý chọn ở thời điểm này tới tố cáo.

"Nghịch ngợm!" Lâu Hoảng sắc mặt trầm một cái, trừng mắt liếc hấn một cái, "Vô luận là cái gì nguyên do, giữa đồng môn đều không thể trong âm thầm đấu, thiên đại chuyện tự có các sư thúc xử lý." Hấn lại quay đầu nhìn về phía trước Cảnh Kỳ, "Ngươi cũng giống vậy, tuy nói ngươi không phải là đệ tử bốn môn, nhưng cũng không thể tùy ý tổn thương người."

Hấn đem hai bên đều trách cứ một lần, làm thành chẳng qua là đứa trẻ trong lúc đó chơi đùa vậy. Bất quá đáy lòng đến lúc đó đối với Cảnh Kỳ mang theo chút ít thương thức ý tứ, dù sao luyện khí tầng 3 có thể đánh thắng luyện khí năm tầng, đủ thấy hấn quả thật tư chất phi phàm.

Nhưng rõ ràng đối phương không nghĩ như vậy, Cảnh Kỳ sắc mặt trầm hơn rồi, cả người trên người đều tản ra một cỗ chán nản chi khí. Quả nhiên không hổ là cha con, một cái nói không giữ lời, nói xong rồi không truy cứu lại chạy vào tố cáo, một cái khác càng là thiên vị.

Hấn theo bản năng nhìn về phía vị kia khắp người tiên khí tôn giả, đáy lòng không khỏi sinh ra chút mong đợi, chỉ mong hấn cùng những người khác không giống nhau, có thể xuyên thấu qua hiện tượng nhìn thấu bản chất, nói câu công đạo.

Chẳng qua là đợi hồi lâu, người kia cũng không có lên tiếng, tựa như là đang suy nghĩ gì. Đến lúc đó Lâu Hoảng đã móc ra một chai Đường Khí Đan cho Lâu Thao.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Chương 312: Trí Chướng Xâm Phạm

"Đi cho ngươi sư đệ ăn vào, để cho thương thế hấn tốt sau, chính mình đi lãnh phạt!" Nói xong vừa nhìn về phía Cảnh Kỳ, tăng thêm một câu, "Ngươi cũng giống vậy, một hồi đi xuống lãnh phạt!"

"Cảm ơn cha!" Lâu Thao vui mừng, có thể là trong lòng suy nghĩ sư đệ, nhanh chóng liền chạy ra ngoài, căn bản không có nhìn bên cạnh Cảnh Kỳ liếc mắt.

Đến lúc đó Cảnh Kỳ trong tay căng thẳng, trong lòng oán khí càng tăng lên, bọn họ đều chịu phạt, liền Lâu Thao không có việc gì, quả nhiên là một cái thiên vị.

"Tôn giả." Xử lý đoạn này khúc nhạc dạo ngắn, Lâu Hoảng lúc này mới nhìn về phía Cô Nguyệt, như cũ không nhận được muốn khuyên hấn thu học trò, "Ngươi nhìn đứa nhỏ này..."

Trải qua mới vừa một đoạn kia tố cáo, Cảnh Kỳ nội tâm cũng là vừa khẩn trương lại mong đợi, Hóa Thần tôn giả hấn là sẽ khác nhau đi.

Sau một khắc lại nghe đối phương nói ra mấy chữ.

"Ta không thu học trò!"

Tiếng nói vừa dứt, Cảnh Kỳ đáy lòng chợt lạnh, mong đợi sắc mặt, trong nháy mắt trầm xuống. Một con tức giận nhất thời liền dâng lên, hừ, cái gì Hóa Thần tôn giả, quả nhiên đám người này đều là giống nhau. Thua thiệt hấn còn để lại một phần mong đợi.

"Chuyện này..." Lâu Hoảng sững sốt một chút, "Tôn giả nếu không suy nghĩ thêm một chút, dù sao thiên linh căn khó gặp." Huống chi vẫn là Hóa linh căn.

"Không cần rồi, hôm nay ta vốn là vô tình thu học trò, huống chi Kiểm tu cũng không coi trọng linh căn. Thiên tài đi nữa linh căn, ở trong mắt ta cũng cùng

ngũ linh căn một dạng." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Kiếm tu càng trọng tâm tính, tâm tính thượng cấp bức nào linh căn cũng có thể. Huống chi ta cái kia trên đỉnh núi có Nghệ Thanh một người học trò đã đủ rồi, những người khác chẳng qua là phiên toái mà thôi." Còn phải quân com nước, lại nói tư chất ai hơn được Nghệ Thanh phần mềm hack thể chất.

Lâu Hoàng thấy vậy cũng không tiện khuyên nữa, "Ai, được rồi, như thế vậy thì..."

"Người đừng xem thường người!" Hắc lòi còn chưa nói hết, phía dưới Cảnh Kỳ lại giống như là không nhận được một mặt bị nhục nhã một dạng tức giận biểu tình, ngẩng đầu trừng đi qua, "Nhìn ta không hợp mắt cứ việc nói thẳng, cái gì tâm tính, người không cần Minh trào Âm phúng, người không phải là thiên vị cái đó tiểu bản tử, cho nên mới không thu ta sao?"

Lời này vừa ra, không chỉ là Cô Nguyệt, người ở chỗ này đều bị cái này đột nhiên một mặt tức giận tiểu tử cho kinh sợ rồi, cái này cái nào cùng cái nào à?

"Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra được!" Hắc lại như cũ một mặt nhìn thấu chân tướng bộ dáng, chỉ mọi người nói ầu nói tả, "Các người Vô Vọng tông đám người này đều là một khâu chi hạc, chẳng phân biệt được không phải là chỉ có thể bao che người một nhà. Chúng ta Thanh Y môn là diệt môn, nhưng chúng ta ít nhất còn có cốt khí, cũng không phải có thể mặc cho người ta làm nhục. Các người thiếu xem thường người!"

]

"Cần rồi!" Lâu Hoàng rút cuộc phản ứng lại, hắc đây là bởi vì người khác một câu cự tuyệt, liền ra lòng oán hận?

Hiện tại chính là như thế, cái kia đợi hắc sau khi tu luyện thành còn có! Trong nháy mắt Cảnh Kỳ cho hắc ấn tượng tốt, té đáy cốc. Vốn là còn nghĩ, nếu như tôn giả không muốn, tốt như vậy linh căn, chính mình cùng sư đệ thu làm môn hạ cũng không tệ. Nhưng hiện tại xem ra, tôn giả nói không sai, linh căn đến lúc đó thứ yếu, trọng yếu chính là tâm tính.

"Làm sao bị ta nói trúng, liền thẹn quá thành giận sao? Lão thất phu!" Cảnh Kỳ như cũ một mặt không sợ cường quyền bộ dáng, thậm chí còn tựa như khiêu khích quét phía trên Thẩm Huỳnh cùng Cô Nguyệt liếc mắt, hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Tôn giả thì thế nào? Bốn thiếu gia không lạ gì! Cho dù không có các người, một ngày nào đó ta cũng sẽ đứng đến vị trí cao hơn các người!"

Thật là càng nói càng ngoại hạng, Lâu Hoàng giận đến chòm râu đều thối lên rồi, vậy kêu là một cái lúng túng, trong lúc đó coi trọng nhất tiểu tử này là hắc, hiện tại hắc nào như vậy vừa ra, quả thật là chính là trước mặt của mọi người tại đánh mặt của hắc.

"Còn nhỏ tuổi liền như vậy không che đậy miệng." Nhưng đôi phương dù sao vẫn là một cái hải tử, hắc cũng không tiện phạt nặng, trực tiếp gọi hai tên đệ tử đi vào, "Đưa hắc nhốt vào sau núi cấm phòng đi, tĩnh tư đã qua."

"Vâng!" Hai tên đệ tử lập tức tiến lên kéo người.

Cảnh Kỳ lại trực tiếp đẩy ra người, thậm chí còn móc ra linh kiếm, "Các người còn nghĩ giết người diệt khẩu sao?"

"..."

Lâu Hoàng khòe miệng giật một cái, mới tử mới lớn như vậy, những thứ này u ám ý tưởng rốt cuộc từ đâu ra. Hắc than một tiếng, không muốn cùng hắc nhiều lời, trực tiếp bấm cái quyết liền đem người định ngay tại chỗ, mới vẫy tay để cho đệ tử đem người dẫn đi. Lúc này đừng nói là thu học trò, coi như có muốn hay không đem người thu vào môn phái, hắc cũng phải suy tính một chút rồi. Dù sao nhìn lấy thật giống như nào không dễ xài!

Cảnh Kỳ mới là luyện khí, tự nhiên không phản kháng được tu sĩ Nguyên Anh, mắt thấy liền muốn bị kéo đi, không thể làm gì khác hơn là hung hăng quét mắt người ở chỗ này liếc mắt, từng chữ từng câu hô lên một câu lời kịch kinh điển, "30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, các người đừng nên xem thường người nghèo yếu."

Cô Nguyệt: "..."

Mọi người: "..."

Nhất thời người cả điện, đều là tả dùng yêu môn trí chưởng ánh mắt nhìn lấy người đi ra ngoài.

Cô Nguyệt khòe miệng một trận rút ra, đây là người bị bệnh thần kinh chứ? Còn có cái này quen thuộc Chuunibyou lời kịch là cái quỷ gì? Một cái người xâm lăng đùa giỡn còn nhiều như vậy, thật coi chính mình là xuyên việt chủ giác?

Hơn nữa hắc mới vừa cũng không nói gì đi, chỉ là không muốn thu học trò mà thôi, hắc đột nhiên một mặt toàn thể giới đều phụ lòng nét mặt của hắc là cái quỷ gì, người nọ là theo trí chưởng vị diện xuyên qua sao?

Lâu Hoàng cũng là một mặt xấu hổ muốn chết biểu tình, yếu ớt nhìn Cô Nguyệt liếc mắt, liền vội vàng nói sang chuyện khác, "Chọn đồ sự việc, cho sau đó mới nghị. Hay là trước tra một chút Thanh Y môn chuyện đi!" Hắc ho khan một tiếng, lúc này mới nhìn về phía trong điện còn lại đệ tử áo xanh.

"Trong các người có thể có ai biết, những thứ kia yêu quái đánh vào Thanh Y môn là bởi vì nguyên nhân gì?"

Chúng đứa trẻ trở mắt nhìn nhau sẽ, ánh mắt lóe lên một vẻ hoảng sợ do dự tâm tình.

Lâu Hoàng liền vội vàng cười an ủi, "Các người đừng sợ, nếu đã tới Vô Vọng tông, sau này chính là phải ta đệ tử, vô luận xảy ra chuyện gì, sư môn đều sẽ che chở các người. Chỉ cần nói cho ta, tới nơi này trước nghe được cái gì đó, nhìn thấy cái gì đều được."

Mấy đứa trẻ lúc này mới sắc mặt hòa hoãn điểm, nhìn một chút người phía trước, người một câu ta một lời mở miệng.

"Chúng ta nhìn thấy rất nhiều ăn thịt người yêu quái, bọn họ ăn xong nhiều sư huynh..."

"Thật có sư tỷ, các người nói sư tỷ thịt ăn ngon hơn."

"Các nàng cháy rất nhiều thật là nhiều máu, chừng môn mới để cho chúng ta trốn, không đúng vậy sẽ bị ăn sạch "

"Chương môn còn nói không cho chúng ta lên tiếng... Nếu là không tìm ra Thanh Vũ... Thanh Vũ... Lan?"

"Thanh Vũ Thiên Lan! Những thứ kia yêu quái muốn tìm Vũ Thiên Lan?" Lâu Hoàng kinh hô thành tiếng, đột nhiên tròn to hai mắt, thấy chúng đứa trẻ rồi rít gât đầu. Vội vàng quay đầu nhìn về phía Cô Nguyệt nói, "Tôn giả, xem ra những thứ này yêu loại, liền là hướng về phía Thanh Vũ Thiên Lan đi." Hắn về mặt thành thật nói, "Thanh Vũ Thiên Lan không chỉ bản thân là thánh được chữa thương, hơn nữa còn có tỳ linh phật mạch công hiệu, nghe còn có thể luyện chế Kết Anh đan, ăn Kết Anh xác suất có thể tăng cao ba thành."

"Chẳng qua là cái này Thanh Vũ Thiên Lan, yêu cầu vạn năm mới một gốc, từ trước đến giờ khó gặp." Lâu Hoàng một mặt than thở, "Thanh Y môn lại có loại này bảo bối."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, yêu vương đã là thập giai, Kết Anh đan đối với hắn một chút tác dụng cũng không có, hắn cướp vật này muốn làm gì? Còn không chút nương tay diệt người ta cả nhà, trừ phi... Vật này vốn chính là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Chương 313: Xâm Phạm Chân Tướng

Hắn không hiểu liền cảm thấy chuyện này khả năng cùng cái đó trí chương... Không đúng, người xâm lăng có quan hệ.

Chẳng qua là không nghĩ tới bây giờ Tam Thanh giới đã nghèo đến nước này sao? Liền Thanh Vũ Thiên Lan cũng có thể coi như là người người tranh đoạt bảo bối, nhớ đến ban đầu tỏ ngày ngày cho Thẩm Huỳnh đưa Củ Cải trong, hơn nữa đều là loại này. Phái Vô Định sau núi bây giờ còn thỉnh thoảng dài ra một lượng căn như vậy cò đại đây.

Hắn trong lòng suy nghĩ người xâm lăng chuyện, biết rõ Yêu tộc mục đích sau, đối với chuyện kế tiếp không có bao nhiêu hứng thú, cùng Lâu Hoàng lên tiếng chào liền kéo lấy Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh trở về Vô Định phong.

"Cái đó Chūnibyō người định xử lý như thế nào?" Vừa về tới đỉnh núi, Cô Nguyệt trực tiếp hỏi, "Mở đường cửa vị diện, đem người chạy trở về sao?"

"Đuổi không được." Thẩm Huỳnh giang tay ra.

"Ý gì?" Cái thế giới này còn có người đuổi không được người, hắn một mặt hoài nghi.

Thẩm Huỳnh theo thói quen cầm lên cái trái cây, đang định ăn, bị bên người Nghệ Thanh đột nhiên đoạt mất, qua tay lại đưa khối bánh ngọt đến trong tay nàng. Nàng ngẩn người, trực tiếp nhét vào trong miệng.

"Hắn hỗn hợp."

Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên nghĩ đến bao quanh đối phương cái đó mập tới cháy mỡ hừ ảnh, "Ý của ngươi là nói, trên người hắn những thứ kia khí vận?" Những thứ kia là thuộc về cái thế giới này khí vận, nếu như bây giờ liền đem người ném trở về nguyên bản vị diện, quả thật sẽ có ảnh hưởng.

"Không đúng a!" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút nói, "Khí vận chẳng qua là chút ít số liệu mà thôi, ít đi cộng vào là được!" Lại không khác nhau gì cả.

"..." Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, cảm giác người làm nhục tất cả trong tiểu thuyết khí vận chỉ từ.

"Trọng điểm là hỗn hợp người kia."

"Người?" Cô Nguyệt sững sờ, đột nhiên tròn to hai mắt, "Người nói là, hắn hiện tại thân thể kia?"

Quả thực Cảnh Kỳ ở trong mắt bọn họ, là một cái xâm phạm bên này thế giới mập mạp, theo người ngoài hắn cũng chỉ là một mười tuổi đứa trẻ mà thôi,

rất rõ ràng, người mập mạp kia mới là người xâm lăng chân thân, nói cách khác đối phương là hồn xuyên!

"Người sẽ không muốn nói, hẳn phụ thân cái đó quý xui xẻo, vẫn còn đang tại trong thân thể hẳn đi."

]

"Ừm." Thẩm Huỳnh gật đầu.

"Mịa nó!" Cô Nguyệt nằng nặc một câu, như vậy quả thật không thể liên như vậy đem người đá trở về, bởi vì đá một cái liền đá hai cái. Đến lúc đó chính là người của bọn họ xâm phạm vị diện khác rồi.

"Không đúng!" Hẳn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, "Lẽ ra một cái thân thể chỉ có thể tồn tại một cái hồn phách, nếu như hẳn là hồn xuyên đoạt xác nói, quyền kia tới cái đó hồn phách hẳn là bị nặn đi ra mới được."

"Hệ thống không khoan dung, khôn trụ." Thẩm Huỳnh nói.

"Người nói là nguyên lai hồn phách cùng những thứ kia khí vận một dạng, bị vây ở cái kia bên trong thân thể của người xâm lăng rồi hả?" Cô Nguyệt đột nhiên nghĩ đến, những thứ kia bị đóng chặt tại trong cơ thể Chūnibyō khí vận, "Tại sao có thể như vậy?" Chẳng lẽ người xâm lăng này hồn phách so với những người khác mạnh mẽ?

"Ừ..." Thẩm Huỳnh cúi đầu suy nghĩ một chút, mới trả lời một câu, "Khả năng hẳn... Tương đối rộng."

Rộng?

Cô Nguyệt khoe miệng gật một cái, suy nghĩ một chút cái hư ảnh này trên khắp người tầng tầng lớp lớp thịt béo, "Người nói là bởi vì hẳn vốn là quá béo nguyên nhân, cho nên nguyên bản thân thể hồn phách cùng những thứ kia khí vận, mới nhốt không ra được chứ?"

"Đúng vậy!"

"Đúng em gái người a!" Lúc nào mập cũng là một loại siêu năng lực nữa à đấy, không nên tùy tiện cho mập thêm cảm giác tồn tại a, "Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ vẫn để cho hẳn sống ở chỗ này?" Lấy hẳn cái kia đóng lại bụng đầy tức vận, tương lai nói không chừng thật sự chính là nhân vật nam chính phù hợp a, "Nguyên bản hồn phách làm sao bây giờ? Cũng không thể khiến hẳn tiếp tục giam giữ mặc kệ chứ?" Lần đầu tiên vị diện nhiệm vụ, có muốn hay không ngay từ đầu liền là cao cấp độ khó.

"Chờ lấy hẳn tiêu hao."

"Tiêu hao! Người nói là trước tiêu hao khí vận của hẳn?" Cô Nguyệt sững sờ, tế suy nghĩ một chút, quả thực người xâm lấn giả kia mặc dù có thể vây khốn cái đó hồn phách, hoặc nhiều hoặc ít đều có những thứ kia khí vận nguyên nhân. Trên người của hẳn khí vận quá nhiều, dĩ nhiên là sẽ chế trụ người khác. Quyền kia Thổ hồn phách dĩ nhiên không phản kháng được hẳn.

Hai người vốn là tan hợp lại cùng nhau, bọn họ cũng không cách nào tùy tiện tách ra hai người, dù sao hẳn là vị diện khác, hồn phách hệ thống không giống nhau, không chừng liền phân ra vấn đề gì tới. Nhưng nếu như những thứ kia khí vận biến mất rồi, quyền kia Thổ hồn phách tự nhiên sẽ bản năng phản kháng, hai người dung hợp sẽ xuất hiện vấn đề, đến lúc đó ra tay liền dễ dàng hơn nhiều.

"Nhưng là..." Hẳn lại nghĩ tới một cái vấn đề, "Khí vận chuyện này cũng không phải là nghĩ tiêu hao liền có thể tiêu hao. Hẳn vốn là khí vận kinh người, người khác cần bản tiêu hao không được khí vận của hẳn. Trừ phi là gặp phải đồng dạng khí vận, hoặc là chính hẳn cũng thừa nhận đối thủ, để cho hẳn nổi lên tranh đấu chí tâm, mới có thể tạo tác dụng. Chúng ta cũng không thể vì hẳn, tái tạo cái phần mềm hack đi ra đi!"

"Có a!" Thẩm Huỳnh đột nhiên quay đầu nhìn về phía phòng bếp.

"Đầu bếp!"

Cô Nguyệt sững sờ, nhìn một chút một cái nào đó bày cái ghế đang xào thức ăn, nghiêm túc đến không có chút nào giả dối bóng người nhỏ bé.

Cái này đúng thật là... Lựa chọn sáng suốt!

"Đầu bếp, tới, chúng ta thương lượng một chút đánh như thế nào mặt chuyện!"

Nghĩ phải tiêu hao một cái khí vận của người, chính là muốn tại một người đặc ý nhất thời điểm đã kích hẳn, để cho hẳn không thể tự mình thỏa mãn, như vậy hẳn liền sẽ muốn lấy được càng nhiều hơn, không ngừng tiêu hao tự thân khí vận. Sự đã kích này người của hẳn phải là có thể kích thích đối phương tranh đua tâm cái đó, mà đầu bếp không thể nghi ngờ là thí sinh tốt nhất. Đầu tiên hẳn cùng người xâm lăng xuất từ một cái thôn làng, khởi điểm thoát nhìn là một dạng.

Thứ yếu, đầu bếp vốn là Long tộc, hẳn nhất định là muốn thành thần. Coi như đối phương khí vận nghịch thiên, cũng cần chính mình tu luyện. Nhưng đầu bếp thiếu chỉ là linh khí, nhắm mắt lại đều có thể phòng thon dài. Phương diện tốc độ mà nói, ai cũng không nhanh bằng hẳn.

Lần nữa, liên quan với khí vận ảnh hưởng vấn đề, trên lý thuyết mà nói, cái đó Cảnh Kỳ may mắn, tương ứng liền sẽ có một bộ phận người phải xui xẻo, đây chính là khí vận ảnh hưởng. Nhưng đầu bếp là vị diện trợ lý, mặc dù bởi vì thân thể nguyên nhân không có biện pháp hoàn toàn chịu đựng trợ lý ẩn, nhưng cái đó ẩn kỵ là tại trong thân thể hắn. Có ẩn kỵ này tại, trên cái thế giới này hết thảy quy tắc cũng không cách nào hạn chế đến hắn, bao gồm khí vận. Nói cách khác căn bản không cần lo lắng, hắn bị người xâm lăng Vương Bá chi khí sát đến các loại.

Cuối cùng, cũng không biết nguyên nhân gì, cái đó Cảnh Kỳ quả thật đối với đầu bếp thật giống như có gan, không giải thích được dịch ý. Trước tại đại điện hắn cũng đã phát giác ra. Đầu bếp căn bản liền không cần làm cái gì, liền kéo đến đối phương 100% cừu hận.

Cô Nguyệt đang suy nghĩ có muốn hay không để cho đầu bếp lần bề quan, xây cái cơ lại nói các loại, Vô Vọng tông lại lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Hộ sơn đại trận trong nháy mắt mở ra, toàn bộ tông môn một trận chấn động, giống như là có ai chính đang công kích đại trận.

Sau một khắc cách đó không xa liền truyền tới từng trận yêu loại tiếng gào, sơn môn ở ngoài đột nhiên yêu khí tăng mạnh, mảng lớn hắc khí thẳng hướng về tông môn mà tới.

"Tôn giả!" Một người học trò vội vã chạy tới, một mặt hoảng sợ bộ dáng, "Bên ngoài sơn môn đột nhiên đến rất nhiều Yêu tộc, đem sơn môn đều vây, chúng môn để cho ta tới mời tôn giả."

Quả nhiên tới rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 315: Chương 314: Lũ Yêu Tấn Công Núi

"Biết rồi." Cô Nguyệt gật đầu một cái, tới đến lúc đó rất nhanh, quay đầu dặn dò Thẩm Huỳnh một câu, "Ngươi đừng có chạy lung tung!" Nói xong thân hình lóe lên, liền biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này bên ngoài sơn môn, đã đã vây đầy ma ma dày đặc yêu loại. Các tộc đều có, hơn nữa phần lớn đều là bảy, bát giai xung quanh đại yêu. Thậm chí còn có mấy con cửu giai.

Nếu không phải là hộ sơn đại trận đã mở, có lẽ đối phương đã xông lên trong núi.

Lâu Hoàng một bên cố gắng duy trì hộ sơn đại trận, một bên mang chúng đệ tử nhìn lấy xuẩn xuẩn đục đục lũ yêu. Mặc dù biết yêu loại trời sinh tính tàn nhẫn tàn bạo yêu thù dai, nhưng không nghĩ tới bọn họ thậm chí ngay cả mấy đứa trẻ đều không buông tha, còn đuổi theo tới nơi này.

"Lão đầu, thức thời vội vàng đem trận pháp mở ra, chúng ta còn có thể bỏ qua ngươi mấy người đệ tử. Nếu không..." Một cái Sói yêu đi ra, hướng về phương hướng của mọi người lộ ra một hóp mang máu răng, "Chờ chúng ta vọt vào định đem bọn ngươi băm liên không còn sót cả xương."

"Yêu nghiệt to gan!" Lâu Hoàng lạnh rên một tiếng, "Các ngươi thực nhân vốn cũng không nên, còn diệt Thanh Y môn, bây giờ còn dám can đảm xông đến ta Vô Vọng tông tới. Liền không sợ nhân quả triền thân, ngàn năm tu hành hủy trong chớp lát sao?"

"Phi!" Cái kia Sói yêu mặt coi thường, "Thiếu cho ta tới một bộ này, chỉ có các ngươi Nhân tộc mới tin nhân quả gì. Chúng ta vốn chính là yêu, không ăn thịt người chẳng lẽ húp cháo ăn gạo không được."

Hắn tiếng nói vừa dứt, lũ yêu cười lớn ha ha, nhìn về phía ánh mắt của mọi người giống như là nhìn lấy từng đạo thức ăn.

"Lại nói, là các ngươi cướp vua ta linh thảo ở phía trước, chúng ta cũng chỉ là tới lấy lại công đạo mà thôi." Sói yêu tiếp tục nói, "Ăn mấy người coi như là tiện nghi các ngươi, lại không giao ra các ngươi trộm đi Thanh Vũ Thiên Lan, chúng ta liền đem chung quanh đây phạm nhân cũng ăn chung."

"Thanh Vũ Thiên Lan?" Lâu Hoàng sững sờ, "Chúng ta cũng chưa gặp qua cái gì Thanh Vũ Thiên Lan, các ngươi đừng ngậm máu phun người."

"Các ngươi Nhân tộc, am hiểu nhất gạt người rồi, dám làm còn không dám nhận." Sói yêu lạnh rên một tiếng, "Ngươi dám nói, không phải là các ngươi cứu đi Thanh Y môn những thứ kia nhai con sao? Chúng ta lật tung rồi Thanh Y môn đều không có tìm được bụi cây kia Thanh Vũ Thiên Lan, khẳng định chính là các ngươi cầm đi."

"Chúng ta quả thật cứu những đứa trẻ kia, cái kia là bởi vì chúng ta không đành lòng bọn họ mất mạng yêu mệnh." Lâu Hoàng trầm giọng nói, "Nhưng Thanh Vũ Thiên Lan chúng ta chưa từng thấy qua, vô luận các ngươi tin hay không."

"Còn dám ngụy biện, ta nhìn các ngươi còn có thể chống bao lâu!" Sói yêu như là lười đến lại nói với hắn, vung tay lên bên người lũ yêu liền nhào tới, bắt đầu công kích lên hộ sơn đại trận tới.

Trong lúc nhất thời chỉ nghe thành thịch bịch mấy tiếng nổ, toàn bộ tông môn đều là một trận đùng đùng. Nhưng trận pháp lại như cũ không có phá vỡ, đến

là có chút yếu nhỏ một chút Yêu tộc, trực tiếp liền bị bắn ra rồi.

]

"Tránh ra!" Đột nhiên yêu trong đám truyền tới một tiếng sói tru, chấn lũ yêu sững sờ, rồi rít rườm rà một con đường. Không tới hồi lâu phía sau liền đi tới một người, so sánh với cái khác hoặc nhiều hoặc ít lưu lại chút ít Thú Thái bầy yêu mà nói, hắn là hoàn chỉnh hình người, một thân trường sam màu đen, cả người yêu khí kinh người, cùng những người khác căn bản không phải là một cái cực đoan.

Lâu Hoàng đáy lòng trầm xuống, đây là... Thập giai yêu vương!

"Một đám rác rưởi, ngay cả một cái trận pháp đều không phá được." Yêu vương lạnh lùng quét lũ yêu liếc mắt, bên người yêu đều là run lên, hắn lúc này mới đem một đôi mắt đỏ ánh mắt quét về phía đối diện đám tu sĩ, trong tay hồng quang lóe lên, nhắc lên một cái nụ cười âm trầm nói, "Nếu ngươi không tính trả lại bảo vật, chờ đem người đều ăn sạch, lại tìm cũng giống như vậy."

Nói xong thân hình hắn lóe lên, nhất thời nhảy lên vài chục trượng, một chương tấn công về phía hộ sơn đại trận, chỉ thấy một trận điện quang thoáng qua, mới vừa còn kiên không có thể phá đại trận, đột nhiên lác lác mấy cái, theo bịch một tiếng, giống như tan vỡ thủy tinh tựa như nứt ra, trực tiếp tiêu tán.

Duy trì trận pháp Lâu Hoàng chỉ cảm thấy ngực huyết khí cuộn cuộn, thân hình không yên trực tiếp lui về phía sau hết mấy bước.

Yêu vương lại cặp mắt mở một cái, nhìn chăm chú về phía Lâu Hoàng, "Liền từ ngươi ăn trước lên!" Nói xong hét lớn một tiếng, phi thân lên, liền thẳng hướng về Lâu Hoàng nhào tới.

Mắt thấy nó cái kia một đôi móng nhọn liền muốn đem đôi phương xuyên thủng, đột nhiên một đạo kiếm khí từ trên trời hạ xuống, trực tiếp đánh trúng không trung yêu vương, thân ảnh màu trắng trong nháy mắt xuất hiện, trong tay cây sáo vung lên, bịch một tiếng liền đem yêu vương từ không trung gõ xuống tới.

Theo bịch một thanh âm vang lên, yêu vương liền chỉ một tiếng cũng không kịp, trực tiếp liền nện xuống đất, trên người yêu khí tán hơn phân nửa, trong nháy mắt liền bị đánh thành nguyên hình.

Cô Nguyệt một chân đạp trên đất biến trở về nguyên hình to lớn Lang Yêu, nhú mồm một cái có chút không dám tin tưởng hỏi một câu, "Đây chính là yêu vương?" Khóe này động vật nhỏ không được a, so với năm đó thô thức ăn hơn nhiều.

Có thể là trên mặt hắn ghét bỏ thần sắc quá rõ ràng, người ở chỗ này cùng yêu đều là yên tĩnh lại, một mặt mộng bức biểu tình. Cảm giác còn chưa bắt đầu, cũng đã kết thúc.

"Hóa... Hóa Thần tu vi!" Cũng không biết là thế nào chỉ yêu hét lên một tiếng.

Nhất thời toàn bộ yêu nhóm tượng là sôi sùng sục xoay người liền bắt đầu chạy trốn lên, một chút nghĩ cứu yêu vương ý nghĩa cũng không có, hoàn toàn không có tí tạo đồng loại yêu!

"Không phải là không tin nhân quả sao? Vậy hãy để cho các ngươi nhìn một chút vì sao kêu nhân quả!" Cô Nguyệt lạnh rên một tiếng, thật vất vả trang trở về ép, làm sao cũng muốn giả bộ tiếp đi.

Trong tay hắn đổi một lần, một cái pháp quyết trong nháy mắt thành hình, nhất thời đầy trời mưa kiếm xuất hiện, rầm rầm trực tiếp công xuống phía dưới chạy thực mạng lũ yêu.

Chúng nó thậm chí còn không chạy ra khỏi mấy bước, liền bị linh kiếm đuổi tới, hóa thành một mảnh huyết quang. Trong lúc nhất thời toàn bộ Vô Vọng tông đều quanh quần các loại tiếng kêu của Yêu tộc, chỉ là trước kia là uy hiếp gầm to, lúc này là mất mạng gào thét bị thương.

Không tới mười phút, hoàn toàn yên tĩnh. Bầy tám cấp yêu loại chết một mảnh, chỉ còn dư lại mấy con không có dính vào huyết tinh khí tiểu yêu, nhưng phần nhiều là bốn năm cấp.

Chuẩn bị gạch ngói cùng tan Vô Vọng tông chúng: "..."

Bọn họ tới cái này làm gì tới?

(◕_◕)

Cô Nguyệt bóp một cái Vãng Sinh quyết, đem những thứ này tràn đầy thân máu tanh, nhìn một cái liền ăn qua không ít người yêu loại, toàn bộ đưa đi Vong Xuyên, lúc này mới quay đầu lại.

"Ngươi muốn chạy đi đâu?"

Mới vừa bỏ hai bước Lang Vương nhất thời cứng đờ, cả người lông đều cả kinh nổ tung, nằm úp sấp tại chỗ run rẩy bầy nói, "Tôn giả tha mạng a! Tiểu nhân cũng không biết nơi này có Hóa Thần tôn giả a!" Không phải nói nơi này tu vi cao nhất là Nguyên Anh sao? Quả nhiên tin đồn không thể tin a!

"Ồ, ngươi nói là nếu là không có Hóa Thần tôn giả, ngươi liền dám đến ăn hiếp người?" Cô Nguyệt ánh mắt lạnh lẽo.

Lang Vương cặp mắt co rụt lại, run càng thêm lợi hại rồi, "Không... Không không phải là, tôn giả ta cũng không có cách nào ta nuôi hơn ngàn năm Thanh Vũ Thiên Lan bị bọn họ trộm đi, ta trong con tức giận mới... Mới..."

"Ai nói bọn họ trộm người Thanh Vũ Thiên Lan." Ai mà thèm người Cù Cẩu! Vẫn là Thanh La bói!

"Vâng, là thực sự đấy!" Lang Vương hai lỗ tai đều ụp xuống, "Ta nhận ra tiểu tử kia, chính là hắc trộm." Nói vậy cũng không biết từ đâu móc ra một khối lưu ảnh thạch, nhất thời một cái bóng mờ bắn ra ngoài, đó là một cái chùng mười tuổi đứa trẻ, người cao gầy, trong tay còn ôm lấy một cái linh khí bốn phía màu xanh Cù Cẩu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 316: Chương 315: Kẻ Cầm Đầu

Đây là... Cái đó Cảnh Kỳ!" Lâu Hoàng trong nháy mắt nhận ra người ở phía trên.

"Chính là hắc trộm." Lang Vương tiếp tục nói, "Chúng ta tại Thanh Y môn không tìm thấy người, sau đó mới biết tiểu tử này, bị Vô Vọng tông cấp cứu. Cho nên mới..." Sớm biết nơi này có tu sĩ Hóa Thần, vẫn là Kiếm tu, đánh chết hắc cũng không tới.

Cô Nguyệt nhíu mày một cái, thật ra thì hắc hoặc nhiều hoặc ít đoán được chuyện này, khả năng cùng người xâm lấn giả kia có liên quan, không nghĩ tới thật sự chính là hắc. Không trách đầu tiên là cái thôn đó xuất hiện đại lượng Yêu tộc, sau lại là Thanh Y môn, lúc này lại đến Vô Vọng tông. Nguyên lai bọn họ đuổi chẳng qua là Cảnh Kỳ.

Chẳng qua là cái kia Cảnh Kỳ biết rõ những thứ này yêu là hắc dẫn tới, tại sao cho tới bây giờ cũng không có nói qua một điểm này. Hơn nữa toàn bộ hành trình không có nửa điểm chốt dạ, có lý chẳng sợ đến không thể hiểu được. Điểm này dừng tại những đứa trẻ khác trên người đều giải thích không thông, càng không cần phải nói hắc căn bản cũng không phải là.

Lâu Hoàng sắc mặt cũng là trầm xuống, quay đầu phân phó nói, "Đi một cái sau núi, đem Thanh Y môn cái đó kêu Cảnh Kỳ, mang đến một chút "

"Vâng!" Đệ tử lập tức xoay người bay đi rồi.

Lang Vương nhất thời ánh mắt sáng lên, thoáng qua một tia hi vọng.

Cô Nguyệt lại không tính liền như vậy bỏ qua cho hắc, "Coi như người tình hình có thể chấp nhận, nhưng người diệt Thanh Y môn cả nhà, còn ăn nhiều người như vậy. Liên quang hai điểm này, ta cũng không thể tha cho người!"

Lang Vương toàn bộ chó sói lại ỉu xiu đi xuống, run càng thêm lợi hại rồi. Mắt thấy một cái pháp quyết liền muốn thành hình.

"Tôn giả, chậm đã!" Lâu Hoàng như là nghĩ tới điều gì, lên tiếng nói, "Cái này Lang Vương nghiệp chương nặng nề, vừa vặn ta Vô Vọng tông thiếu một cái thủ sơn thú. Không bằng để cho nó cả đời ở lại sơn môn, coi là chuộc tội như thế nào?"

Lang Vương lập tức điên cuồng thời điểm đầu, "Ta nguyện ý ta nguyện ý! Cầu tôn giả lộn quanh mệnh, ta thích nhất giữ cửa rồi, đặc biệt thích, Gâu Gâu!"

Cô Nguyệt: "..."

Lâu Hoàng: "..."

Uông người một cái miêu a, người cho là chính mình chó a!

"Nếu chương môn nói như vậy, vậy cứ như vậy đi." Cô Nguyệt bấm cái quyết, cong lại hướng về Lang Vương ngách tâm một chút, trực tiếp kéo ra khỏi hắc một tia thần thức cùng tâm đầu huyết, quay đầu nhìn về phía Lâu Hoàng nói, "Tay cho ta!"

Lâu Hoàng theo bản năng đưa tay, Cô Nguyệt trực tiếp hướng về đối phương trong tay chuyển một cái, một cái huyết sắc đầu sói ký hiệu, trong nháy mắt xuất hiện tại trên cổ tay Lâu Hoàng.

"Đây là... Huyết khế?"

"Ừ!" Cô Nguyệt gật đầu, nếu như là tương lai hắc làm trái nghịch, hoặc là còn dám thực nhân, người trực tiếp khởi động này ấn tiêu diệt chính là. Yêu loại không giống với yêu thú, không thể khế ước, cho nên dùng cái phương pháp này là an toàn nhất.

Lang Vương đầu ép tới thấp hơn, liên tục bảo đảm, "Tiểu yêu không dám không dám!" Nói xong lập tức đạp móng vuốt leo đến cửa son môn thạch ngồi, móng sau mà ngồi xuống, sau lưng một cái to lớn cái đuôi lắc cùng hồng gió xong quên hết rồi chính mình vốn là yêu vương.

Cô Nguyệt: "..."

Lâu Hoàng: "..."

Mọi người: "..."

Ừ, coi như... Thức thời.

"Còn lại cái kia mấy con tiểu yêu, trên người không có huyết khí, hẳn là không có thương qua người. Người xem xử lý đi!" Cô Nguyệt dặn dò một câu, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, "Đừng rồi! Những thứ kia chết mất thi thể, lấy Yêu Đan sau, người dọn dẹp một chút rửa sạch sẽ đưa đến Vô Định phong cho Thẩm Huyền, mặc dù bề nát điểm, hẳn là còn có thể ăn!"

"Ăn... Ăn?" Bọn họ không nghe lắm chứ?

"Ừm." Cô Nguyệt quét còn lại tiểu yêu, cùng Lang Vương liếc mắt, gần từng chữ một, "Bọn họ không là ưa thích ăn thịt người sao? Liên đề cho bọn họ hiểu rõ một chút, cái gì gọi là đỉnh chuỗi thực vật hoàng sơ."

Người: "..."

Yêu: "..."

Lũ yêu đồng loạt run lên.

Tốt... Thật là đáng sợ... Bọn họ lại muốn ăn Yêu thì!

Σ(°°) Mọi người (yêu) còn không phản ứng kịp, mới vừa rồi đi đi gọi người đệ tử đột nhiên chạy trở lại, mang theo chút ít háo sắc, "Chường môn, không xong rồi! Đệ tử kêu Cảnh Kỳ đó không thấy."

"Cái gì?" Lâu Hoàng sầm mặt lại, "Hắn không phải là tại bề quan sao? Làm sao sẽ không thấy, điều tra đệ tử xuất nhập không?"

"Điều tra, không người thấy qua hắn rồi đi, đệ tử đi cấm phòng mới phát hiện người không có ở đây."

"Đưa nhỏ này..." Trên mặt Lâu Hoàng thoáng qua một tia cuồng cuồng, sẽ không xảy ra chuyện rồi đi? Đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Mọi người nhất thời đều là tả quay đầu nhìn về phía một cái nào đó Cầu Vương... Không đúng, Lang Vương!

Lang Vương nhất thời lông đều nổ tung, "Không không không... Không phải là ta!" Đừng oan uổng tốt chó sói đi à, "Chúng ta liền sơn môn cũng không vào phải đi, làm sao có thể bắt đi hắn. Lại nói ta Thanh Vũ Thiên Lan đều không có tìm được..."

"Tôn giả, người xem chuyện này..." Lâu Hoàng khổ sở nhìn về phía Cô Nguyệt.

Cô Nguyệt nhú mày một cái, chuyện này không chừng chính là cái kia Chūnibyō chính mình chạy, dù sao có Chūnibyō đều có mạo danh bị hại chứng vọng tưởng.

"Về trước trong môn lại nói."

Lâu Hoàng gật đầu một cái, mọi người lúc này mới đề chúng tiểu yêu, bay trở về chủ phong. Lâu Hoàng đi tuốt đằng trước đang định vào điện, đột nhiên một cỗ Hóa Thần uy áp từ bên trong truyền ra, hẳn một cái không có phát hiện, trực tiếp lui về phía sau một bước.

Cái kia uy áp lại càng tăng thêm, thậm chí không chút kiêng kỵ hướng về mọi người quét tới, rõ ràng mang theo cỗ sát ý.

Cô Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo, đây là khi hắn là chết sao? Trong nháy mắt thuộc về Kiếm tu uy áp trực tiếp liền phản kích lại, không chút lưu tình xông thẳng hướng trong điện. Đánh về phía cái đó ngồi ở cao vị tu sĩ.

Bên trong nhà trong nháy mắt liền truyền tới một trận sơi loạn bàn ghế di chuyển âm thanh, như là không có ngồi vững vàng tựa như. Cô Nguyệt lúc này mới mang theo mọi người đi vào, nhìn về phía trước cái đó không mời mà tới, vẫn ngồi ở cao vị trung niên tu sĩ.

"Phái Vô Vọng lại có thể ra Hóa Thần Kiếm tu, đến lúc đó ta xem thường các người rồi." Lên chức tu sĩ đứng lên, mang chút ít cảnh giác nhìn về phía trước nhất Cô Nguyệt.

"Người là... Thánh Thiên tông Vô Tương Tôn người." Lâu Hoàng cả kinh, trong nháy mắt nhận ra thân phận của người đến. Thánh Thiên tông nhưng là Thượng Thanh giới đệ nhất tiên môn, môn hạ đệ tử ngàn vạn, cùng bọn họ Vô Vọng tông hoàn toàn không thể đồng nhất mà nói. Trong môn càng là có mười mấy vị Hóa Thần tôn giả, mà vị này Vô Tương Tôn người, càng là trong đó thực lực số một số hai, tin đồn đã nửa bước lên tiên.

"Xem ra lão phu gương mặt này, vẫn tính là có vài phần nhân duyên!" Đối với mới nở nụ cười, chẳng qua là nhìn người ánh mắt vẫn mang theo chút ít

kiêu căng thần sắc.

Lâu Hoàng nhíu mày một cái, "Không biết tôn giả, tôi ta Vô Vọng tông vì chuyện gì?" Hơn nữa còn chẳng phân biệt được đúng sai phải trái liền động thủ, nếu như không phải là Cô Nguyệt tôn giả vừa vận tại, sợ là liền hấn đều phải bị thương.

"Không vì cái gì khác, chỉ là vì lão phu đệ tử mới thu mà tới." Vô Tương nhìn hấn một cái, có thể là ngại vì Cô Nguyệt tại chỗ, trầm giọng nói, "Lão phu tân thu một tên đệ tử tên gọi Cảnh Kỳ, ngày trước từng tại cái này làm phiền chút ít ngày giờ, ta đã vừa mới đem người mang đi, nhớ tới không với các người lên tiếng chào hỏi, cho nên đặc biệt quay trở lại."

"Cảnh Kỳ..." Lâu Hoàng sắc mặt trầm một cái, khó trách hấn đột nhiên biến mất, nguyên lai là bị hấn mang đi. Không nghĩ tới hấn như thế một đứa bé, lại có thể sẽ nhận biết Vô Tương Tôn người.

"Không sai, hấn chính là ta hiện sau duy nhất thân truyền đệ tử nhập thất." Hấn ánh mắt run lên, mang theo chút ít vắn trách giọng tiếp tục nói, "Ta tu hành nhiều năm như vậy, là một cái như vậy đệ tử, khó tránh khỏi sẽ bảo vệ mấy phần. Lần này tôi trừ thông báo quý phái bên ngoài, còn có một chuyện nghĩ muốn hỏi người Vô Vọng tông!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 317: Chương 316: Nhận Qua Nhổ Lông

Lâu Hoàng đáy lòng trầm xuống, có loại dự cảm bất thường, "Không biết là ra sao chuyện?"

"Đệ tử ta tính cách thẳng thắn, hoạt bát hảo động chút ít, nhưng cũng là một thuần thiện chi nhân. Ta dám hỏi chưong môn, hấn rốt cuộc phạm lỗi gì? Người muốn đem đệ tử ta hốt vào cái kia không thấy ánh mặt trời trong mật thất, còn muốn đẩy hấn vào chỗ chết!" Thanh âm hấn trầm xuống, trên người uy áp bắt đầu hướng Lâu Hoàng quét tới.

Lâu Hoàng sắc mặt trắng nhợt, mắt thấy cái kia uy áp liền muốn quét đến trên người hấn.

Cô Nguyệt đột nhiên tiến lên một bước, đem người kéo về phía sau, đồng dạng là Hóa Thần nhưng càng càng lạnh lẽo uy áp trực tiếp đè lại trở về. Vô Tương đứng sừng sững, lần nữa lui một bước, thiếu chút nữa thì bị sau lưng cái ghế cho quấy ngã rồi, nhất thời một mặt khiếp sợ.

Mới vừa còn tưởng rằng chẳng qua là không có chuẩn bị, mới bị hấn đè lại trở lại, bây giờ nhìn lại thực lực của người này căn bản không thua với hấn. Nhìn rõ ràng là chẳng qua là Hóa Thần trung kỳ tu vi, vì sao uy áp lại kinh người như vậy? Chẳng lẽ đây chính là Kiếm tu sao?

"Tôn giả lời nói này thật đúng là có thú!" Cô Nguyệt cho hấn một cái thương dụng chuyên nghiệp cấp nộ cười, "Cái đó kêu Cảnh Kỳ hài tử, vốn là Thanh Y môn may mắn còn sống sót đệ tử, phạm sai lầm tổn thương người, bất kính tôn trưởng mới có thể bị tội cầm bế. Hơn nữa tông cộng cũng đồng ý lại không tới một ngày, cái này đưa vào chỗ chết câu chuyện đến từ đâu."

"Người nói là đồ nhi ta nói dối?"

"Hấn có nói hay không lão ta không biết." Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Nhưng nếu chưong môn thật muốn đẩy hấn vào chỗ chết, ban đầu cần gì phải theo Thanh Y môn cứu hấn ra. Chúng ta còn không có rảnh rỗi như vậy!"

"Chuyện này..." Sắc mặt hấn đổi một cái, nhưng vẫn là tranh cãi nói, "Coi như hấn có lỗi, cũng không cần nặng như vậy phạt chứ? Lại nói hấn là đệ tử của ta, cũng vòng không đi đến các người phạt chứ?"

"Lời này liền càng buồn cười rồi." Cô Nguyệt không chút do dự cho hấn một cái nộ cười châm chọc, "Dám hỏi vị Tôn giả này, cái gì mới kêu phạt nhẹ. Chẳng qua là đóng lại một ngày cầm bế mà thôi, đối với tu sĩ mà nói, đây cũng là trọng? Ta đây đến muốn hỏi một chút, quý phái... Thánh Thiên tông đúng không? Là như thế nào trừng phạt môn hạ đệ tử? Cũng cho ta phái học tập một chút?"

Hấn cứng họng, bởi vì bề quan quá thật không phải là cái gì phạt nặng.

"Còn nữa, chúng ta không có biết trước bản lĩnh, trước đó cũng không biết hấn sẽ trở thành đệ tử của người?" Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Nếu như tôn giả làm thật như vậy quý trọng môn hạ đệ tử, đề nghị người sau đó, ở trên trán hấn viết lên, Vô Tương chi đồ, mấy chữ, cũng thuận lợi người khác phân biệt!"

"Người!" Nghe ra hấn trong lời nói châm chọc, Vô Tương tức giận, nhưng lại không tìm ra lời phản bác. Chỉ đành phải liều mạng đè xuống đáy lòng tức giận, cắn răng, lạnh rên một tiếng nói, "Được, chuyện lần này liền chút ít làm thôi, bản tôn liền không truy cứu, từ đó Cảnh Kỳ cùng người Vô Vọng tông lại không có bất luận cái gì dính líu!"

Nói xong trừng mắt liếc hấn một cái, xoay người liền muốn đi ra ngoài.

"Chậm!" Cô Nguyệt lại đột nhiên lên tiếng, "Tôn giả chuyện nói xong. Chuyện của chúng ta còn chưa bắt đầu nói sao?"

Vô Tương bước chân dừng lại, quay người lại nói, "Người còn muốn làm gì?"

Cô Nguyệt cười càng thêm như gió xuân ấm áp, "Ta cảm thấy tôn giả nói cũng nói rất có lý, ai đệ tử dĩ nhiên là thuộc về ai quản. Ta tin tưởng tôn giả cũng không phải là người không phân biệt thị phi, đúng không?"

Hắn nhú một cái, mang chút ít vô hình quét mắt nhìn hắn một cái.

]

"Thật là không khéo, phải ta gần đây mới vừa thu một con động vật nhỏ... Nha, là thú sơn thú. Mà con này thú sơn thú nuôi ngàn năm một gốc Thanh Vũ Thiên Lan ném đi. Chính là quý đồ không cần thận sai lấy đi, nếu sư phụ ở nơi này, chắc hẳn có thể giúp hắn làm chủ. Có thể hay không hiện tại liền đem vật này trả cho chúng ta." Nói xong, hắn không chút khách khí đưa tay ra.

Vô Tương đột nhiên tròn to hai mắt, bật thốt lên mà nói, "Thanh Vũ Thiên Lan là các ngươi?"

"Xem ra tôn giả từng thấy rồi!" Cô Nguyệt cười sâu hơn.

Đối phương cứng một cái, trên mặt thoáng qua mấy phần nổi nóng, nhưng vẫn là cắn răng nói, "Mấy ngày trước đây ta chịu một chút vết thương nhỏ, đồ nhi ta đã đem cái kia Thanh Vũ Thiên Lan dùng làm cho ta chữa thương."

"Ồ

~" Cô Nguyệt một mặt sáng tỏ, còn cố ý lôi kéo ghế cột trường âm

Sắc mặt của đối phương càng đen hơn, "Ta trên người bây giờ không có vật này, đối đãi với ta trở lại Thánh Thiên tông, lấy tới mới sẽ trả lại cho các ngươi!" Nói xong hắn lại tăng thêm một câu, "Ta từ trước đến giờ một lời hứa ngàn vàng, định sẽ trả cho các ngươi."

"Tôn giả nói như vậy, chúng ta tự nhiên tin." Cô Nguyệt gật đầu một cái, "Nếu như vậy chuyện này chúng ta liền không truy cứu, tới trước... Truy cứu truy cứu cái khác chứ?"

"Ngươi... Còn có chuyện gì?" Vô Tương một mặt hận không giết được bộ dáng của hắn, nhưng lại ngại vì đuổi lý không tiện phát tác.

"Này Thanh Vũ Thiên Lan mặc dù là ta thú sơn thú tất cả, nhưng trước hắn nhưng là một phương yêu vương. Bởi vì linh thảo bị trộm, dưới cơn nóng giận đánh vào Thanh Y môn, diệt Thanh Y môn cả nhà hơn 100 tu sĩ, chỉ còn dư lại mười mấy người hải tử. Tôn giả cảm thấy chuyện này... Ta có nên thay bọn họ truy cứu một chút hay không."

"Yêu loại trời sinh tính hung tàn, cái này lại ta có quan hệ gì đâu?" Hắn một mặt tức giận.

Cô Nguyệt tiếp tục nói, "Hiện tại cái kia mười mấy người hải tử, nguyên bản tại phái Thanh Y cũng coi là tu hành không đáng ngại, không chừng còn có thể vẫn đinh đại đạo, nhưng cũng bởi vì một cây linh thảo gặp tai họa ngập đầu, mà viên này linh thảo vừa vặn vẫn là ngươi lấy đi, nói khó nghe, là Thanh Y môn cả nhà do tôn giả mệnh." Thanh Y môn cả nhà liền như vậy không còn, nói yêu loại trời sinh tính hung tàn liền xong rồi, không có đơn giản như vậy.

Hắn sắc mặt trắng nhợt, "Ngươi muốn như thế nào?"

"Chưa ra hình dáng gì?" Cô Nguyệt giang tay ra, "Chẳng qua là những hải tử này bây giờ tại ta Vô Vọng tông, sau đó tu hành hỏi, thiếu không cần phải chút ít linh thạch a, pháp khí cái gì."

Vô Tương lúc này mới cắn răng nghiêng lợi nói, "Ta, cho!" Nói xong hắn trực tiếp cõng xuống bên hông túi trữ vật, móc ra một túi linh thạch đưa tới.

Cô Nguyệt cân nhắc túi, "Hải tử có thể có mười mấy cái đây!"

Hắn khóc miệng giật một cái, lại móc ra mười mấy túi.

"Ừ, còn thiếu một chút pháp khí."

"..." Tiếp tục móc.

"Đan dược cái gì cũng phải bị một chút."

"..." Kéo dài móc.

"Phòng ngự pháp y cái gì cũng cần chút ít, hải tử nhà đều đáng đáp nhanh."

"..." Cắn răng móc.

"Đúng rồi, còn có trận phù loại!"

"Cho người!" Vô Tương dứt khoát trực tiếp đem toàn bộ túi trữ vật đều cho nhét tới, "Lúc này đủ chứ?"

"Dĩ nhiên dĩ nhiên." Cô Nguyệt cười ha hả thu lại.

"Hừ!" Vô Tương lúc này mới xoay người đi ra ngoài, vừa đi đến cửa miệng Cô Nguyệt đột nhiên lại tăng thêm một câu.

"Đúng rồi, sau đó bọn nhỏ có nhu cầu gì, ta sẽ đem hoá đơn đưa đến Thánh Thiên tông đấy!"

Dưới chân Vô Tương vừa quẹo, thiếu chút nữa té xuống, lập tức ngự kiếm vèo một cái liền bay mất dạng.

Cô Nguyệt lúc này mới nhìn một chút trên tay túi trữ vật, hừ, ở trước mặt hán giả trang cái gì ép? Không lọt xuống người một lớp da, hán liền không họ Ngu!

"Cầm lấy!" Hán thuận tay đem túi trữ vật ném cho Lâu Hoàng, "Nhớ đến sau đó mỗi tháng cho hán đưa một hoá đơn." Nói xong vỗ tay một cái, xoay người bay trở về Vô Định phong.

Lâu Hoàng: "..."

Mọi người: "..."

Trộn mắt hóc mồm Jpg

Bọn họ đây không phải là nhặt được cái Hóa Thần tôn giả, bọn họ đây là nhặt được cái tài thần gia a!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Chương 317: Tu Luyện Kiếm Trận

Sư phụ, ta muốn học kiếm pháp." Mới vừa làm xong cơm đầu bếp, đột nhiên mở miệng nói.

"À?" Trong tay Thẩm Huỳnh đưa một hời, đầu bếp làm sao đột nhiên có nguy hiểm như vậy ý tưởng.

"Lâu Thao bọn họ cũng là luyện khí, tuy nhiên cũng đã bắt đầu tập kiếm." Hán băng trừ khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm trang nói.

Lâu Thao là ai?

"Ta là sư phụ đồ đệ, không muốn thua cho bọn họ, sư phụ sư phụ, người có thể hay không dạy ta học kiếm?"

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, đồ đệ đi lên là chuyện tốt không thể dă kích, vì vậy gật đầu một cái, "Được." Không phải là kiếm pháp nha, nàng có kinh nghiệm.

Đầu bếp ánh mắt sáng lên, chủ động từ trên ghế nhảy xuống.

", thiên hạ vô công..."

"Im miệng!" Nàng lời còn chưa nói hết, bên cạnh Cô Nguyệt đột nhiên xốc lên một miếng thịt nhét vào trong miệng nàng, "Người mẹ nó sẽ không, cũng đừng dạy bậy a!"

"A một tiền (ta lúc trước)..." Thẩm Huỳnh mở miệng muốn giải thích cái gì.

"Trước kia là trước kia!" Cô Nguyệt trộn mắt nhìn nàng liếc mắt, đầu bếp thiếu là linh cũng không phải là tu vi, chỉ nàng cái kia lừa dối nhất định đón ngộ BUFF, đây không phải là giúp qua loa sao? Từng cái tất cả đều là không bớt lo.

Hắn xoa xoa ngạch tâm, quay đầu vừa nhìn về phía so với cái ghế không cao hơn bao nhiêu Nghệ Thanh, trong lúc nhất thời có chút hơi khó, đầu bếp kiếm pháp là hắn tự nghĩ ra, cùng kiếm ý của hắn hỗ trợ lẫn nhau, đừng nói là Thẩm Huỳnh rồi, hắn cũng sẽ không, nếu như dạy đại mà nói không chừng hoàn toàn ngược lại, "Trừ... Nghệ Thanh a, cái này tu kiếm chi đạo đều là nhìn linh ngộ của mình, kiếm pháp cái gì... Thật ra thì vẫn là muốn xem chính mình. Chúng ta cũng không dạy nổi người."

Hắn tiểu chân mày nhéo nhéo, rốt cuộc là đứa trẻ, trong mắt thất vọng không che giấu chút nào, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, "Ta đây muốn thế nào mới có thể linh ngộ?"

"Đĩ nhiên là trong đối chiến mới có thể từ từ..." Hấn lờ đến một nửa lại dừng lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Đừng rồi, không bằng ta bày mấy cái kiếm trận, ngươi nếu có thể xông ra tới, có lẽ sẽ có linh ngộ."

"Được." Nghệ Thanh dùng sức gật đầu một cái, trong mắt còn mang theo điểm hưng phấn.

"Ta sẽ trước bày một dễ dàng kiếm trận, đợi ngươi xông cửa thành công tăng thêm nửa độ khó." Hấn một bên gọi ra một cái linh kiếm đưa cho hấn, một bên giải thích, "Nhưng ngươi không có bất kỳ kiếm pháp nào cơ sở, tu vi lại chẳng qua là luyện khí tăng, đường đột tiến vào kiếm trận cũng vô cùng nguy hiểm, thậm chí có bị thương nặng khả năng, ngươi có thể nghĩ rõ rồi?"

Nghệ Thanh quay đầu nhìn một chút Thẩm Huỳnh, ánh mắt tràn đầy đều là kiên định, "Phải! Ta không sợ."

"Cái kia bắt đầu từ ngày mai, ngươi liền đi chủ phong diễn võ trường, ta sẽ ở nơi đó bày kiếm trận, buổi sáng sáu... Giờ Mẹo vào trận, giờ Hợi kiếm trận mới có thể bằng nghị."

"Được." Hấn gật một cái đầu nhỏ, hồi lâu lại nghĩ tới điều gì, mang chút ít sốt ruột hỏi, "Ta đây buổi trưa có thể sẽ ra một chuyến?"

"Làm gì?" Cô Nguyệt liếc hấn liếc mắt, nhanh như vậy liền buông tha rồi hả? Cái này không là phong cách của đầu bếp a.

"Buổi trưa là sư phụ thời gian ăn cơm, ta..."

]

"Biết rồi!" Cô Nguyệt khoe miệng giật một cái, ký ức cũng bị mất, chức vụ của mình công tác đến lúc đó một chút cũng không quên, "Đến lúc đó ta sẽ đón ngươi xuất trận."

Hấn cái này mới yên lòng, suy nghĩ một chút lại ôm quyền cung kính nói, "Đa tạ tôn già."

Cô Nguyệt cứng đờ, trên mặt thoáng qua một tia không được tự nhiên, lúc trước thấy qua đầu bếp hoặc khinh bỉ hoặc không nhìn hoặc kỳ thị ánh mắt, đột nhiên như vậy hàng thật giá thật tạ hấn, vẫn là không có thói quen a.

"Sư phụ sư phụ!" Nghệ Thanh quay đầu, cặp mắt trong nháy mắt giống như là đốt ánh sao một dạng, thẳng tắp nhìn về phía bên cạnh Thẩm Huỳnh, mang theo chút ít hưng phấn nói, "Ta sẽ cố gắng lĩnh ngộ kiếm pháp, trở nên so với bất luận kẻ nào đều lợi hại, sau đó cũng có thể bảo vệ sư phụ."

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút.

Hồi lâu...

"Ta biết."

Cô Nguyệt thật giống như thật sự bắt đầu đối với đầu bếp tiến vào ma quỷ huấn luyện, mỗi ngày trời chưa sáng đầu bếp đã không thấy tăm hơi, chỉ còn dư lại một bàn thức ăn, buổi trưa cùng buổi tối trở lại một chuyến, sau đó lại biến mất. Hấn vốn chỉ là linh khí thân thể nhỏ bé, mơ hồ có chút ít kiếm khí cái bóng, xem ra Cô Nguyệt phương pháp kia quả thực hữu dụng.

Nguyên bản ngày ngày theo bên người, sư phụ sư phụ kêu thân ảnh, đột nhiên liền không còn, Thẩm Huỳnh thật là có điểm không có thói quen.

Như vậy liên tiếp hơn mấy tháng, đầu bếp mỗi ngày đều ngược hướng với diễn võ trường cùng phòng bếp trong lúc đó, trên người kiếm khí càng ngày càng dày đặc, liền ngay cả tính tình cũng càng ngày càng trầm ổn, càng ngày càng giống là lấy trước kia cái đầu bếp.

Mãi đến có một ngày, "Sư phụ, ta ngày hôm nay phá kiếm trận rồi." Hấn tiểu đầu đỉnh thân thể cao hơn một mảng lớn, hướng Thẩm Huỳnh toét ra một cái nụ cười thật to.

Nàng sững sốt một chút, trên dưới quét mắt nhìn hấn một cái, hồi lâu mới gật đầu, "Ừm."

"Sư phụ, ta đột nhiên lĩnh ngộ được ba chiêu kiếm chiêu."

"Ừm."

"Sư phụ, nguyên lai cái đó kiếm trận thật sự rất khó phá."

"Ừm."

"Sư phụ, sau đó ta còn có thể lĩnh ngộ càng nhiều hơn."

"Ừm."

"Sư phụ, hôm nay ta về trễ, ngài đói không?"

"... Không đói bụng."

"Vậy thì... Vậy thì... Được!" Nói xong, hắn như là rút cuộc không chịu được, lắc lư hai cái, trực tiếp té xuống.

Mắt thấy liền đoạt té xuống đất, Thẩm Huỳnh thuận tay chụp tới, trực tiếp đem người bế lên, cũng không biết có phải hay không là bởi vì hắn trong tay nắm chặt thanh kiếm kia, so với ngày trước muốn chìm rất nhiều.

Thẩm Huỳnh than một tiếng, lúc này mới xoay người vào nhà, đem người đặt lên giường. Chẳng qua là thời gian nháy mắt, trên giường liền bị nhiễm một mảnh đỏ, trên người của Nghê Thanh khắp nơi đều là vết máu, pháp y bị chèo đến thất linh bát lạc, mơ hồ còn có thể nhìn thấy sai tung phức tạp vết kiếm.

Nhất thời theo bản năng quay đầu nhìn hướng về phía sau, mới vừa cùng người tiến vào.

"Nhìn ta làm gì? Cũng không phải là ta thương đây!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Hơn nữa hắn còn không để cho ta trị liền chạy trở lại, ta còn buồn bực đây, hắn cái này học được cũng quá gấp rồi, không tới bảy tháng liền rách kiếm trận của ta. Quả thật là giống như là không kịp chờ đợi muốn tăng lên chính mình một dạng, cũng không biết liều mạng như vậy làm gì?" Rõ ràng coi như hắn cái gì cũng không học, chỉ cần thời gian đến một cái ký ức khôi phục, tu vi liền toàn bộ trở về tới rồi.

Thẩm Huỳnh nhíu mày một cái, nhìn trên giường tiểu Huyết người liếc mắt, trực tiếp đưa tay hướng về hư không một chút, nhất thời một cái màn sáng liền xuất hiện tại trên người đầu bếp. Nàng đầu ngón tay gạt một cái, điều chỉnh một cái phía trên số liệu. Nguyên bản vẫn là huyết nhân một dạng đầu bếp, vết thương trên người trong nháy mắt liền biến mất rồi, không nói vết máu, liền ngay cả pháp y trên bị chèo quãng đê vỡ cũng tự động còn có, giống như cho tới bây giờ không có phá qua một dạng.

Trên giường nguyên bản thâm hê hê đứa trẻ, khuy nh khác liền trở nên trở về cái đó trắng nõn nà ngọc búp bê.

"Mịa nó! Ngươi dùng quyền quản lý giới hạn, trực tiếp điều chi tiết của hắn." Cô Nguyệt tròn to hai mắt, "Ngươi cái này chữa thương cấp bậc cũng quá cao rồi chứ?"

Thẩm Huỳnh quay đầu nhìn hắn một cái, "Không được sao?"

Cô Nguyệt khóe miệng giật một cái, "Được, dĩ nhiên được. Lại nói hắn là nam nhân ngươi, liên quan gì ta!" Hừ! Thua thiệt hắn còn lo lắng một đường đuổi tới, Cô Nguyệt đem trong tay chữa thương đan dược nhét trở về, xoay người liền đi ra cửa, "Ta đi về trước, ngươi xem hắn điem, hôm nay liền nghỉ ngơi nhiều sẽ, bắt đầu ngày mai liền muốn vào mới kiếm trận rồi."

Cái mánh! Giữa đêm, hắn còn phải trở về bày trận, cũng không biết cái nào thiếu đôi thầy trò này.

"Ồ." Thẩm Huỳnh gạt đầu một cái, đột nhiên lại giống như là nghĩ tới điều gì, "Ngu ba ba."

"Làm gì?"

"Thật là đói, ta còn không có ăn cơm tối đây, ngươi có ăn sao?"

"Cút!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn nàng liếc mắt, "Heo ăn hôm nay giới hạn mua!"

Nói xong gơ tay vung lên, ở trên bàn lưu đánh mấy bàn bánh ngọt, xoay người liền ra phòng.

"..."

Ai, không ngạo kiêu một cái liền sẽ chết Ngu ba ba.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 319: Chương 318: Môn Phái Bát Quái

Cô Nguyệt trực tiếp một lần tại diễn võ trường bày mười cái kiếm trận, giản lược đến khó, vô luận là luyện khí vẫn là Nguyên Anh, bao hàm mỗi cái giai tầng. Có thể nói là tu luyện kiếm đạo, lĩnh ngộ kiếm ý tốt nhất nơi chốn.

Ngay từ đầu hắn còn chỉ là vì đầu bếp bày, kiếm pháp của hắn là tự nghĩ ra, cũng từng nghe hắn nói qua, kiếm pháp của hắn đều là tại lần lượt sinh từ quyết chiến từ trong lĩnh ngộ tới. Đầu bếp không nhớ chuyện trước kia, tự nhiên cũng không nhớ kiếm pháp của mình, nhưng bản năng của thân thể vẫn còn, cho nên vào kiếm trận, thực tế đánh một trận, để cho chính hắn nhớ tới kiếm pháp là thực sự hiệu quả.

Thực tế chứng minh cũng quả thật có hiệu, từ khi hấn tốn hơn nửa năm phá thử một cái trận pháp sau, giống như là mở ra kiếm pháp gì chốt mở, quả thực lĩnh ngộ không ít kiếm chiêu. Nhìn lấy như trước kia dùng đến lúc đó giống nhau như đúc, Cô Nguyệt cái này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lâu Thao lại đột nhiên tìm được hấn, nói có thể hay không cũng để cho đệ tử khác vào bên trong thí luyện. Vô Vọng tông phần lớn đều là Kiếm tu, có thể tìm hiểu một cái kiếm trận quả thật đối với tu vi vô cùng hữu ích. Cô Nguyệt tự nhiên sẽ không cự tuyệt, vì vậy đệ tử chen chúc tới.

Trong lúc nhất thời diễn võ trường kiếm trận, đến lúc đó thành trong phái tu luyện phải đi qua tràng sở. Chẳng qua là đầu bếp trời sinh kiếm thể, rốt cuộc cùng những người khác bất đồng, hấn không thể không đem ngưỡng cửa nhập môn lên tới luyện khí tầng bảy, mới có thể vào thử một cái trận pháp thí luyện.

Năm năm sau...

Trong lúc vô tình nguyên bản tiểu đầu đỉnh, đã này mồm tựa như điên mở ra tới, mặc dù vẫn là nhìn lấy có vài thiếu niên ngây ngô, nhưng cái đầu đã cùng hấn Cô Nguyệt cao rồi. Mặc dù còn chưa nhớ lại chuyện trước kia, hấn đã càng ngày càng giống lấy trước kia cái không nhiều lời, hơn nữa bộ dáng nghiêm túc khác long.

Chỉ có Thẩm Huỳnh cảm thấy, hấn thật giống như dài lệch ra cái kia từng chút, đặc biệt là khi còn bé lòi kia lại nhai thuộc tính thật giống như hoàn toàn không có khối hấn khuynh hướng.

"Sư phụ, hôm nay có tuyết, cho dù có pháp y bảo vệ cũng cần nhiều lắm xuyên điểm."

"Sư phụ, không muốn gục xuống bàn ngủ, ta làm một cái ghế nằm, nếu là thật không muốn trở về nhà, vào chỗ vậy đi."

"Sư phụ, buổi tối cũng không cần uống trà, đối với đôi mắt còn díp lại buồn ngủ không được, không bằng uống chút phượng ngọc dịch?"

"Sư phụ, sắc trời đều đã đã trễ thế này, bánh ngọt này sáng mai lại ăn đi, nếu không ngươi buổi tối lại sẽ không ngủ được."

"Sư phụ, ngươi ngay cả ăn ba ngày loại thịt này rồi, đổi một loại khác không?"

Không rõ chi tiết, hấn đều muốn nói một lần, Thẩm Huỳnh đều có loại nhiều một trâu mẹ ảo giác, nhưng bị hấn nhớ tới nhớ tới... Cũng thành thói quen!

ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Đến lúc đó mấy năm nay, tu vi của hấn đáng đáp không rất rõ ràng, mới vừa Trúc Cơ đại viên mãn mà thôi. Như trước kia cái loại này trực tiếp vượt qua cấp nhảy, hoàn toàn không phải là cùng một cái cấp bậc.

"Hấn chắc là áp chế tu vi của chính mình, cho nên mới vẫn không có kết đan." Cô Nguyệt thuận miệng giải thích một câu, "Bất quá như vậy cũng đúng, kết đan trước đều là cơ sở, đợi hấn lĩnh ngộ kiếm ý, lại kết đan sẽ tốt hơn."

"Ồ." Không hiểu.

"Đi thôi, chừng môn thật giống như tìm chúng ta có chuyện." Cô Nguyệt chỉ chỉ trước mặt chủ phong nói.

"À?" Thẩm Huỳnh sùng sốt một chút, "Ta?"

]

"Đúng! Ngươi nha đều ở đây trách mấy năm, cũng nên đi ra đi một chút rồi." Cô Nguyệt quả thực không hợp mắt, nàng cái này lăn lộn ăn chờ nuôi tánh tình, trực tiếp đem người lòi dậy, "Không chỉ là ngươi, vẫn là đầu bếp. Phán đang muốn đi chủ phong, liền thuận đường đi diễn võ trường tìm đầu bếp đi."

"Thật là phiền toái a..."

"Phiền toái em gái ngươi! Đi rồi!" Cô Nguyệt trực tiếp kéo lấy người liền xuyên qua truyền tống trận, truyền tới diễn võ trường.

Xa xa liền thấy lui tới không ít đệ tử theo phe kia đi ra, chắc là mới vừa xuất trận đệ tử, trên mặt đều là chút ít hoặc hưng phấn hoặc thất vọng hoặc nghi hoặc biểu tình. Cũng không ít người tụ ở chung một chỗ thảo luận cái gì.

Cô Nguyệt ngay từ đầu cũng không để ý, dù sao từ khi có kiếm trận sau, nơi này là trong môn Kiếm tu đệ tử thường nhất tới địa phương, còn có ý thu liễm khí tức, để cho bọn họ an tâm thảo luận, yên lặng tiếp thu được một nhóm năm sao khen ngợi.

"Tôn giả bày những thứ này kiếm trận cũng thật lợi hại, ta đã liên tục xông cửa một tháng, nhưng ngay cả đệ nhất trọng kiếm trận đều không có xông vào."

"Không sai, không hổ là Hóa Thần tôn giả bày kiếm trận, nghe Lâu Thao Đại sư huynh đều có thể xông đến tầng thứ năm mà thôi."

"Oa, Lâu Thao sư huynh là Trúc Cơ tu sĩ, cũng chỉ có thể xông đến tầng thứ năm, không biết lúc nào mới có người có thể xông xong Thập Tầng kiếm trận."

"Đó còn cần phải nói, dĩ nhiên là Nghệ Thanh tiểu sư thúc rồi, hẳn đều đã xông đến tầng thứ tám."

"Cái gì! Trời ạ đây không phải là Kim Đan tu sĩ mới có thể đi vào tầng số sao?"

"Cái này tính là gì, nghe nói hẳn luyện khí thời điểm, cũng đã công phá tầng thứ nhất, khi đó hẳn mới mười tuổi đây!"

"Tiểu sư thúc quả nhiên là thiên hạ, không hổ là Cô Nguyệt tôn giả đệ tử."

"Tiểu sư thúc có thể không phải là đệ tử của Cô Nguyệt tôn giả! Hẳn là bên trong cửa một tên khác Hóa Thần tôn giả đồ đệ."

"Ồ? Trong phái còn có vị thứ hai Hóa Thần tôn giả." Đệ tử cả kinh!

"Đương nhiên là có, nghe nói là theo Cô Nguyệt tôn giả một khối gia nhập môn phái, nghe là họ Thẩm..." Đệ tử đột nhiên nghĩ đến cái gì, hạ thấp giọng nhỏ giọng nói, "Nhưng nàng chưa bao giờ ra Vô Dịch phong, ta nhập môn nhiều năm như vậy, cũng là chưa từng thấy qua."

Cô Nguyệt cho bên người găm trái cây người, một cái ánh mắt khi dễ, không có cảm giác tồn tại liền coi như xong, còn lười!

"Tiểu sư thúc lợi hại như vậy, nàng kia vị sư phụ kia có phải hay không là càng thêm lợi hại?"

Ừ, điểm này Cô Nguyệt đến lúc đó không thể không đồng ý, không có tiếp tục nghe định đi, đang muốn theo bên cạnh đi qua.

"Vậy cũng chưa chắc." Đệ tử kia đột nhiên lắc đầu, một mặt bất quá nói, "Liền ngay cả chương môn đều cho tới bây giờ không có thấy qua nàng xuất thủ, tu vi thế nào đến lúc đó không có ai biết, chỉ biết là danh nữ tu. Bất quá tiểu sư thúc từ nhỏ đã cùng ở bên cạnh người kia, mười tuổi trước cũng không có tu luyện, sau mới trưởng thành chút ít, mới thả hẳn ra tập kiếm, hai người quan hệ cực kỳ thân mật, Vô Dịch phong trong tiểu lâu liền ở hai người."

"A!" Đệ tử khác như là nghĩ tới điều gì, một mặt kinh ngạc, "Người nói là tiểu sư thúc thật ra thì là vị kia Thẩm tôn giả nuôi... Lô đỉnh?"

Thẩm Huỳnh: "..."

Phốc...

Cô Nguyệt sắc mặt một trận vận vẹo, trong nháy mắt bày cái vẩy tay tuyệt trận, đề bụng chính là một trận cười điên cuồng, "Ha ha ha ha ha... Kêu người trạch đi! Đều sắp bị người truyền thành nuôi nam đồng vì lô đỉnh biến thái, ha ha ha ha... Cười chết ta rồi."

"Nếu như vậy, tiểu sư thúc cũng quá đáng thương." Đệ tử một mặt tức giận bất bình, "Cái đó Thẩm tôn giả thật là quá đáng."

"Có thể ai có thể phản kháng Hóa Thần tôn giả đây? Tiểu sư thúc liều mạng như vậy tu luyện, khả năng cũng là không cam lòng đi."

"Ta nghe được tin đồn cũng không phải là như vậy." Đột nhiên một người học trò phản bác, mọi người rồi rít nhìn sang, "Cái kia Thẩm tôn giả mọi người cũng chưa từng thấy tới, ai biết nàng thực lực như thế nào, đến lúc đó Cô Nguyệt tôn giả năng lực mọi người quá rõ ràng, nghe cái này Thập Tầng kiếm trận, ban đầu nhưng là Cô Nguyệt tôn giả đặc biệt vì tiểu sư thúc bày ra, phải nói đối tốt với hẳn, ai có thể tốt qua Cô Nguyệt tôn giả đi."

"Cho nên chiếu ta xem... Cái đó Thẩm tôn giả chỉ là một cái hoàng tử, chân tướng đối với tiểu sư thúc có tâm tư, là Cô Nguyệt tôn giả mới là!"

"Ồ..." Mọi người thoáng qua nhưng hiểu ra.

Cứng đờ Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Hồi lâu, yên lặng quay đầu nhìn về phía những người bên cạnh, "Ồ"

"nguyên lai người là như vậy Ngưu ba ba!"

"Ồ em gái người a!"

"Ta cái gì đều không nói a!"

"Đem người cái kia nhìn Gay ánh mắt thu hồi đi" hẳn gần từng chữ một, "Lão tử là thắng."

"Ấy..."

"Nếu không phải là nhìn chăm chăm hai người các người hổ hàng, lão tử sớm coi đơn rồi!"

"Ồ ~ "

"Im miệng!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320: Chương 319: Hồng Vu Bí Cảnh

Cô Nguyệt không nghĩ tới tùy tiện nghe cái bát quái cũng bị trúng thương, giờ tay cởi ra ngăn cách trận, trên người trong lúc nhất thời hơi lạnh tràn ra, khắp người áp suất thấp, vọt thẳng đến bên kia chúng đệ tử quét tới.

Chúng đệ tử cả kinh, nhìn bên này đến tới hai người, đồng loạt run lên rúc thành chim cút, sắc mặt vậy kêu là một cái tinh thần, kiên trì đến cùng chào một cái, "Gặp qua tôn giả."

"Có thời gian ở chỗ này nói bậy, xem ra là rất có tự tin phá trận!"

Mọi người: "..."

Cô Nguyệt giờ tay vung lên, một cái phong quyết liền đem mọi người cho quét trở về trong trận, vẫn là tầng 2.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trong trận đều là mọi người tiếng kêu đau đớn.

Mãi đến đi đến đại điện, mặt của Cô Nguyệt đều là đen, trong nháy mắt liền có gan cho môn phái trận pháp, lại thêm cao hơn khó khăn xung động, xem bọn hắn còn có thể bắt hữu rãnh rồi loạn biên lời sáo.

"Cô Nguyệt... Tôn giả?" Lâu Hoàng bị Cô Nguyệt nhìn chăm chăm một mặt mộng bức, tề một lần nghĩ trong phái chuyện, gần đây trong phái không có thua thiệt tiền à? Linh thực pháp khí các loại thu nhập còn phong gấp đôi, cũng không có mới thu học trò gia tăng môn phái gánh vác, tôn giả tại sao sắc mặt đáng sợ như vậy.

"Bảo chúng ta tới chuyện gì?" Cô Nguyệt trực tiếp ngồi ở trên ghế bên cạnh, ánh mắt băng đao tứ tựa như quét về phía Lâu Hoàng.

Lâu Hoàng theo bản năng run lên, tốt... Thật là đáng sợ! Không nhìn được hướng về Thẩm Huỳnh truyền phát một viên cứu trợ ánh mắt, đáng tiếc đối phương đang chuyên tâm gặm lấy trái cây, hoàn toàn không có nhận đến tín hiệu của hắn, không nhìn được truyền âm qua hỏi, "Thẩm... Tôn giả, Cô Nguyệt tôn giả đây là?"

Thẩm Huỳnh giang tay ra, một mặt không thèm để ý nói, "Nam nhân mà, mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy!"

Lâu Hoàng: "... Lời này có phải là không đúng chỗ nào hay không?"

Nghệ Thanh: "... Lời của sư phụ thật là cao thâm, một chút cũng tổ không ra.

Cô Nguyệt: "... Lão tử nghe thấy đi à!

"Hấp tấp nói, rốt cuộc chuyện gì?" Cô Nguyệt khước miệng gạt một cái, lần nữa hỏi.

Lâu Hoàng ho khan một tiếng, nhìn sau lưng Thẩm Huỳnh Nghệ Thanh liếc mắt, lúc này mới một mặt nghiêm nghị nói, "Là như vậy, Hồng Vu Bí Cảnh lập tức thì sẽ đến mở ra thời gian rồi, nhân cơ hội này ta muốn để cho trong phái đệ tử, đi rèn luyện một phen, có lẽ có thể tìm được tấn thăng cơ duyên."

"Hồng Vu Bí Cảnh?" Cô Nguyệt sững sốt một chút? Hắn làm sao cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua cái bí cảnh này.

"Hồng Vu Bí Cảnh là mấy vạn năm trước một vị sắp phi thăng tu sĩ trước khi đi, khai phá một phương tiểu bí cảnh, trăm năm mới đánh mở một lần." Lâu Hoàng giải thích, "Mỗi lần mở ra có gần hai tháng, tuy nói bên trong không có cái gì lớn cơ duyên, nhưng yêu thú đông đảo, là thích hợp nhất Kim Đan kỳ phía dưới tu sĩ rèn luyện nơi chốn."

"Người muốn cho phái môn Trúc Cơ đệ tử tham gia?" Cô Nguyệt hỏi.

]

"Đúng thế." Hắn gật đầu một cái nói, "Trong phái đệ tử mặc dù thường xuyên tại trong kiếm trận rèn luyện, nhưng cùng yêu thú đối chiến cơ hội lại là rất ít, hơn nữa bọn họ phần lớn chưa bao giờ ra khỏi Vô Vọng tông, cho nên thừa dịp cơ hội làm cho hắn môn ra đi xem một chút cũng tốt."

"Ừm." Cô Nguyệt gật đầu một cái, để cho bọn họ thành đoàn đi quét cái phó bản cũng được, luyện tập một chút phối hợp.

"Trúc Cơ kỳ trong hàng đệ tử, Nghệ Thanh sư đệ tu vi cao nhất, hơn nữa cá tính trầm ổn, các đệ tử cũng nhất là phục hấn." Lâu Hoảng nhìn về phía Nghệ Thanh nói, trong vòng năm năm liền Trúc Cơ đại viên mãn, hấn cũng coi là toàn bộ Thanh giới người thứ nhất, "Cho nên ta muốn để cho hấn tự mình mang chúng đệ tử tiến vào bí cảnh, dù sao hấn là Cô Nguyệt tôn giả tự mình điều dạy ra, so với chúng quy đám kia quang đầu tiểu tử mạnh hơn rất nhiều."

Cô Nguyệt sắc mặt tối sầm lại, "Đem cái đó điều loại trừ!" Có tin ta hay không đánh người a!

Lâu Hoảng: "... Ồ? Hấn nói sai cái gì sao?"

"Ta nói, trong phái chuyện người làm chủ là tốt rồi." Cô Nguyệt trừng mắt liếc hấn một cái, "Lại nói hấn cũng không phải là đồ đệ của ta, hỏi ta làm gì? Hỏi nàng chính là!" Nói lấy trực tiếp chỉ chỉ những người bên cạnh.

Lâu Hoảng lúc này mới nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Cái kia Thẩm... Tôn giả ý tứ?"

Thẩm Huỳnh sững sốt một chút, quay đầu nhìn hướng về phía sau đầu bếp, "Muốn đi sao?"

Nghệ Thanh nguyên bản lạnh giá thần sắc vừa chậm, ánh mắt nhìn nàng càng thêm chuyên tâm, "Như coi là thật đối với tu hành hữu ích, đệ tử tự mình hết sức thử một lần."

"Ồ, vậy thì đi thôi."

"Vâng, sư phụ."

"Trước để lại cơm lại đi."

Nghệ Thanh đáy mắt lướt qua một nụ cười châm biếm, "Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ!"

Lâu Hoảng: "... Cảm giác thế nào bọn họ dạy đồ đệ quá lạ chỗ nào?"

"Như thế cứ quyết định như vậy." Trong mắt Lâu Hoảng thoáng qua vẻ vui mừng, có Nghệ Thanh tại, các đệ tử liền theo nhất trọng bảo đảm, "Như thế sau ba ngày, ta triệu tập đệ tử giới liền xuất phát." Nói xong nghĩ tới điều gì, lại móc ra một cái túi đựng đồ cho hướng Nghệ Thanh đưa tới, "Linh thạch cũng ta đã chuẩn bị xong."

"Linh thạch?" Cô Nguyệt lỗ tai nhất thời dựng lên, "Cái gì linh thạch?"

"Là tiến vào bí cảnh linh thạch." Lâu Hoảng một mặt tự nhiên giải thích, "Này bí cảnh tại Thánh Thiên tông phụ cận, luôn luôn đều là do bọn họ quản lý, phái khác đệ tử muốn đi vào, cần đến giao nạp một bộ phận linh thạch."

"Một phần là bao nhiêu?"

"Mỗi người mười khối linh thạch thượng phẩm, hoặc là ba trăm linh thạch trung phẩm."

"Mắc như vậy!" Cô Nguyệt cả kinh.

"Cũng thật may tôn giả tới rồi, nếu không năm trước, phái ta thật đúng là không cảm ra nhóm này linh thạch tới."

Cô Nguyệt nhú mày một cái, nguyên lai bí cảnh nguyên lai kiếm tiền như vậy sao?

"Lâu Hoảng, người cùng Thánh Thiên tông chừng môn quen biết sao?"

"À?" Lâu Hoảng bối rối một cái, không biết hấn tại sao đột nhiên hỏi cái này, "Mấy năm nay đến là có chút giao tình." Chủ yếu là môn phái vì tiền trông nguyên nhân.

"Có giao tình là tốt rồi!" Cô Nguyệt đứng lên, trong mắt nhất thời thoáng qua một tia tông giám đốc ánh sáng, "Đến tới, ta thương lượng với người chuyện này..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Đột nhiên có gan, sau đó có thể ăn bữa ăn khuya dự cảm.

Cũng không biết ngày đó Cô Nguyệt thương lượng với Lâu Hoảng cái gì đó, ngay hôm đó người khác đã không thấy tăm hơi, mãi đến ba ngày sau, môn phái lên đường đi đi trong đội ngũ của Thánh Thiên tông, không chỉ nhiều hơn tiền biệt Cô Nguyệt, còn có cứng rắn bị kéo tới Thẩm Huỳnh.

Mọi người thừa lúc pháp khí tồn thời gian hai ngày, mới một đường bay đến cái này tông môn nhất lưu: Thánh Thiên tông. So với trung đẳng tiền môn Vô

Vọng tông mà nói, được gọi là đệ nhất tông môn Thánh Thiên tông chính mình lớn hơn rất nhiều. Chỉ là linh khí rất cuộc nhu nhược nửa đoạn tiên mạch Vô Vọng tông đậm đà như vậy.

Cho nên so với đồng dạng cũng là tới tiến vào bí cảnh, lại mặt đầy kinh ngạc và khen ngợi đánh giá lấy bốn phía cái khác các môn phái mà nói, bọn họ nhất lưu mắt nhìn thẳng đệ tử, lộ ra đặc biệt lãnh đạm bình tĩnh, khó tránh khỏi cũng có chút hạc đứng trong bầy gà rồi. Linh khí như vậy hiếm, còn không bằng trong phái bếp sau đây, chúng đệ tử trong lòng nhất thời xông lên một loại, không thiếu tiền môn phái cảm giác tự hào.

Đội bay đến bí cảnh cửa vào trước quảng trường trước, phía trên đã rậm rạp chằng chịt đứng đầy các phái đệ tử. Còn không đợi tiếp đón đệ tử truyền đạt, một cái tu sĩ Hóa Thần liền hướng về phía mọi người bay tới.

"Nhưng là Vô Vọng tông Cô Nguyệt đạo hữu?"

"Đồng chương môn!" Cô Nguyệt cười hướng phe kia chào một cái, người tới chính là Thánh Thiên tông chương môn Đồng Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 321: Chương 320: Khắp Nơi Sinh Ý

"Ha ha ha ha... Cô Nguyệt đạo hữu cuối cùng cũng đến rồi, đến lúc đó để cho Đồng môn đệ tử lâu." Đồng Ngô cười thành một đóa hoa mặt trời, một bộ hai anh em tốt bộ dáng, nhiệt tình không vừa ý khác. Liền với mọi người ở đây cũng không nhận được quay đầu nhìn tới. Cái khác tới đưa đệ tử trong tu sĩ, không hiện lên có Hóa Thần tôn giả, nhưng Đồng Ngô cũng không có giống như như bây giờ vậy.

"Mấy ngày trước đây đạo hữu truyền tin ta đã nhận được, đến tới mời vào bên trong!" Nói lấy liền muốn kéo lấy Cô Nguyệt hướng đại điện bay.

"Không có vội hay không." Cô Nguyệt không nhúc nhích, cười càng thêm rực rỡ nói, "Tại hạ lần này tới, chỉ là vì đưa trong phái đệ tử vào bí cảnh rèn luyện, không thể đề lễ chính sự."

"Đúng đúng đúng!" Đồng Ngô gật đầu liên tục, dẫn hân liền hướng bí cảnh cửa vào phương hướng đi tới.

Trực tiếp vượt qua những người mới tới môn phái, đứng ở Thánh Thiên tông đệ tử bên cạnh. Vừa chờ bí cảnh mở ra, bên cùng Cô Nguyệt bắt đầu trò chuyện. Cũng không biết hân là thế nào lừa dối, ngược lại đợi đến các môn phái giao bí cảnh đi lại phí thời điểm, Vô Vọng tông không chỉ một khối linh thạch đều không có móc ra đi, ngược lại Đồng Ngô móc ra một túi linh thạch, cố gắng nhét cho Cô Nguyệt, nhìn túi trên ký hiệu, liếc mắt bên trong chứa số lượng không ít cực phẩm linh thạch.

Lâu Hoàng ở một bên đều nhìn ngây người, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. Tôn giả lúc nào cùng Thánh Thiên tông chương môn quen như vậy? Tại sao hân hoàn toàn không biết đi à? Lại nói bọn họ Vô Vọng tông sẽ không bị đục khoét nền tảng.

Đột nhiên hoảng đến ép một cái làm sao bây giờ?

"Bí cảnh mở rồi!" Không biết ai một tiếng.

Quảng trường bầu trời đột nhiên bạch quang lóe lên, không gian một trận vận vẹo, không tới chốc lát liền xuất hiện một cái hình xoắn ốc bí cảnh cửa vào. Bốn phía nhất thời truyền tới từng trận tiếng hoan hô, chờ đợi tiến vào đệ tử trên mặt đều là một bộ nhao nhao muốn thử hưng phấn dạng.

Tiến biệt các phái tu sĩ cấp cao môn cũng dành thời gian, bắt đầu dẫn dò đủ loại tiến vào bí cảnh hạng mục chú ý.

Chẳng qua là môn phái khác đều là sư phụ dẫn dò đệ tử, đến một chút cũng không có vọng bên này nhưng là...

"Sư phụ, những ngày qua thức ăn ta bao ở trong túi đựng đồ, người không cần lo lắng đối."

"Ừm."

"Sư phụ, Vô Dịch phong ta đã xếp đặt định kỳ phát động đi Trần trận, sẽ tự động quét dọn."

"Ân ân."

"Sư phụ, ta lần đi muốn có tầm một tháng, khí trời đã bắt đầu chuyển lạnh, người phải nhớ kỹ thêm quần áo."

"Ân ân ân."

]

"Sư phụ, cơm nước xong đừng gục xuống bàn rồi, người một nằm úp sấp liền sẽ ngủ, ta không ở không người đưa người trở về phòng."

"Ồ."

"Sư phụ, người nếu là nhàm chán, đừng một người ra ngoài, ta đã giao phó dưới đỉnh đệ tử, người kêu một tiếng hán liền sẽ cho người dẫn đường."

"Ấy..."

"Còn có sư phụ..."

Cô Nguyệt: "..."

Thẩm Huỳnh: "..."

Chúng đệ tử: "..."

Bọn họ môn phái họa phong có phải là không đúng chỗ nào hay không?

"Ho khan, lại nói vì sao còn không thể tiến vào bí cảnh?" Mắt thấy nhìn hướng bên này ánh mắt, càng ngày càng quý dị, Cô Nguyệt không nhịn được cắt đứt lời nói của đầu bếp, luôn cảm thấy bại lộ cái gì.

Một bên Đồng Ngộ cũng là sững sờ, lúc này mới phát hiện bên cạnh môn phái nhà mình chúng đệ tử đều đứng tại chỗ, cũng không có lên đường. Bởi vì bọn họ là chủ nhà, Thánh Thiên tông bất động, môn phái khác tự nhiên cũng thật tiên tiến đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Hán nhũ mày một cái, không nhịn được nhìn hướng mình môn phái đệ tử, "Vì sao còn không vào trong?"

"Chường môn..." Đội ngũ phía trước nhất một cái dẫn đầu đệ tử, sắc mặt trắng nhợt, mang chút ít khổ sở nói, "Ừ... Là Vô Tương đỉnh người còn chưa tới."

"Vô Tương sư đệ đệ tử?" Đồng Ngộ nhũ mày một cái, ánh mắt lóe lên vẻ bất mãn, "Vội vàng phái người đi thúc giục một chút"

"Không cần rồi." Hán vừa dứt lời, một đạo thanh âm quen thuộc truyền tới, chỉ thấy bầu trời bay tới một người trung niên tu sĩ, người tới chính là đã từng xông lên vô vọng, bị Cô Nguyệt làm thịt một khoản Vô Tương, "Sư huynh, ta đã tới rồi."

Hán vẫn là như vậy mắt cao hơn đầu ngao mạn dạn, sau lưng còn đi theo ba tên đệ tử, thật ra thì tu vi cao nhất, là phía bên phải một tên đệ tử, Trúc Cơ trung kỳ, trên người khí tức không phải là rất ổn, tựa như là mới vừa đột phá. Hơn nữa còn là một người quen, liền là năm đó đột nhiên theo trong phái biến mất Cảnh Kỳ.

Thân thể của Hán rõ ràng cao rất nhiều, nhìn lấy đã là thành niên bộ dáng, chẳng qua là bên ngoài Hán tăng kia mập mạp hư ảnh thật sự là quá tổn thương ánh mắt rồi, để cho người hoàn toàn coi thường Hán chiếm cứ thân thể hình tượng. Chẳng qua là sắc mặt lại thoát nhìn so với khi còn bé càng thêm âm trầm, cả người âm trầm, giữa hai lông mày còn mang theo mấy phần oán niệm.

Cô Nguyệt ánh mắt liềm liềm, xem ra Hán những năm gần đây, hàng tháng cho Vô Tương đưa hoá đơn phương pháp vẫn có hiệu. Vô Tương quả nhiên hay là đối với tên đồ đệ này sinh chút ít hiềm khích. Trước còn thể son thể sắt nói chỉ lấy một tên học trò, lúc này sau lưng cũng đã thu ba cái rồi.

Hơn nữa nguyên bản đầy tràn trong cơ thể Cảnh Kỳ những thứ kia khí vận, lúc này nhìn lấy cũng tiêu mất không ít.

"Là người!" Vô Tương vừa rơi xuống đất, liền thấy bên cạnh Cô Nguyệt, nhất thời cả kinh.

"Vô Tương Tôn người, đã lâu không gặp!" Cô Nguyệt cười một mặt thương nghiệp.

Vô Tương khoe miệng giật một cái, như là nghĩ tới điều gì, hừ lạnh một tiếng cũng không để ý gì tới Hán. Xoay người lại hướng về ba người đệ tử phát phát tay nói, "Đúng không!"

Ba người gật đầu một cái, lúc này mới đứng ở Thánh Thiên tông trong đám đệ tử. Đến lúc đó Cảnh Kỳ liên tục quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào bên cạnh Thẩm Huỳnh trên người Nghệ Thanh, vẻ mặt càng thêm u buồn rồi, còn mang theo mấy phần không người phát giác hung ác.

Nghệ Thanh! Không nghĩ tới Hán cũng tới rồi, không chỉ cùng chính mình Trúc Cơ, hơn nữa nhìn tu vi còn ở phía trên Hán. Tại sao? Tại sao là Hán! Hán rõ ràng cũng bái Hóa Thần tôn giả vì sư, tại sao Hán chung quy lại là nhanh Hán một bước!

"Người đã đông đủ, vào đi thôi!" Đồng Ngộ phân phó một tiếng, chúng đệ tử rồi rít quay đầu hành một cái được, lúc này mới ngự kiếm mà lên, hướng về bí cảnh phương hướng bay vào.

Mắt thấy Thánh Thiên tông đệ tử đều đã vào trong, tiếp theo tự nhiên đến phiên gần nhất Vô Vọng tông mọi người. Nghệ Thanh xiết chặt bên người tay, lần nữa quay đầu nhìn Thẩm Huỳnh một cái, "Sư phụ, người chờ ta trở lại."

Nói xong lúc này mới mang theo mọi người ngự kiếm bay vào, trong nháy mắt biến mất ở sau cửa.

Môn phái khác cũng rối rít đi vào theo, không tới trong chốc lát, nguyên bản nào nhiệt trên quảng trường, chỉ còn sót lại mười mấy cái tới đưa tự môn phái đệ tử tu sĩ cấp cao, có vẻ hơi trống không.

"Sư đệ!" Đồng Ngộ lúc này mới nhìn về phía bên cạnh Vô Tương, mang chút ít không đồng ý thần sắc nói, "Bí cảnh mở ra là trong phái đại sự, vọng sư đệ sau đó vẫn là nói chuẩn bị trước, không cần thiết giống như ngày hôm nay lờ thì giờ."

Vô Tương đáy lòng dâng lên vẻ tức giận, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ gật đầu nói, "Vâng, sư huynh!" Nói xong nhìn bên cạnh Cô Nguyệt liếc mắt, "Trong đình ta còn có là, liền không theo sư huynh." Nói xong trực tiếp xoay người ngự kiếm bay đi rồi.

Đồng Ngộ nhìn lấy bay đi người, than một tiếng nhủ mày một cái, đối với cái này Vô Tương sư đệ cũng có chút ít không thích, trong phái các Phong Phong chủ trong, liền hần tính tình nhất là cô quái, trước tại môn phái nhiều trước dám không chịu thu học trò, mấy năm trước đột nhiên lại mang theo cái trò lại, nói là đệ tử duy nhất. Không nghĩ qua hai năm, lại nhìn trúng mới nhập môn hai cái thiên linh căn đệ tử, nguyên bản người ta đều đã bị cái khác phong chủ thu làm môn hạ, chỉ kém cái lễ bái sư rồi. Hắn lại không phải là đoạt mất, đến lúc đó để cho hắn cái này làm chương môn, nhức đầu một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 322: Chương 321: Thức Ăn Rèn Luyện

Cô Nguyệt đạo hữu chê cười. "Nhớ tới những người bên cạnh, Đồng Ngộ thần sắc vui mừng, liền vội vàng tránh ra bên cạnh thân nhiệt tình cười nói, "Đạo hữu theo như trong thư cái đó Thập Tầng kiểm trận sự việc, có thể hay không mời hướng đại diện một thuật?"

"Dĩ nhiên!" Cô Nguyệt mới sẽ đã tới chưa cự tuyệt, cười đi theo. Hồi lâu lại bước chân dừng lại, xoay người lại đi trở về, kéo lấy Thẩm Huỳnh lại đuổi tới, thẳng này không nhìn điểm, chuẩn ném!

"Vị này là..." Đồng Ngộ thật giống như lúc này mới chú ý Thẩm Huỳnh, nguyên lai không phải muốn đi rèn luyện đệ tử sao?

"Ta nữ... A Phi, sư muội ta, Thẩm Huỳnh." Cô Nguyệt liền vội vàng sửa lại.

"Ồ, Thẩm đạo hữu, tới... Mời vào bên trong!"

Vì vậy ba người cùng nhau hướng về Thánh Thiên tông đại điện phương hướng đi tới.

Bị dư Lâu Hoàng: "..."

Đột nhiên cảm giác Vô Vọng tông thật giống như không có có nhu cầu gì chương môn cần thiết, liền như vậy, hẳn hay là về nhà đếm linh thạch đi thôi.

Vô vọng lúc này đi vào bí cảnh người không nhiều, tổng cộng cũng liền ba mươi bộ dạng mấy người, Lâu Hoàng một sớm đã đem bọn họ phân ở hai tổ, một tổ là do Lâu Thao mang theo, một tổ là Nghệ Thanh mang theo.

Nghệ Thanh tính tình lãnh đạm, lại không thích nói chuyện, nhưng có thể là bởi vì tại môn phái quét kiếm trận quét đến quá tàn bạo, đệ tử đến lúc đó không có không phục hắn, căn bản chỉ cần hắn một cái ánh mắt, liền có thể chế trụ tất cả mọi người. Lại cộng thêm trong đội ngũ phần lớn đều là Kiếm tu, Kiếm tu tu chính là đối với kiếm đạo lĩnh ngộ, mà tu hành kiếm đạo trọng yếu nhất chính là thực chiến. Tổng kết thành một câu nói —— chính là Móa!

Cho nên so sánh với các phái còn muốn đọc đường chú ý đủ loại linh thực, hoặc là luyện khí tài liệu, một đường cố ý tránh ra yêu thú bất đồng. Đám người bọn họ liền là hướng về phía yêu thú tới, không chỉ không cần tránh, còn tìm khắp nơi người hang ổ, một đường thẳng hướng về bí cảnh chỗ sâu mà đi.

Cũng không biết có phải hay không là vận khí không được, bọn họ dọc theo đường đi gặp phải mấy con yêu thú, đều là hai ba giai, cũng không nhìn thấy cao cấp hơn, hai yêu thú cấp ba tương đương với Luyện Khí kỳ, đối với bọn họ mà nói căn bản không có cái gì khiêu chiến.

Mãi đến ba ngày sau, mới gặp phải một cái cấp năm yêu thú, mọi người thần sắc vui mừng, bày xong trận hình bắt đầu đối chiến, mấy người tổn gần ba cái canh giờ, mới đưa con yêu thú kia bắt lại rồi. Mà mọi người linh lực cũng tiêu hao hết rồi, trừ Nghệ Thanh bên ngoài, những người khác đã không động được.

Nghệ Thanh nhìn một chút mọi người, lúc này mới xách theo kiếm hướng về chết đi yêu thú đi tới, kiếm trong tay vung lên trực tiếp liền lấy ra yêu thú trong bụng Yêu Đan, cúi đầu nhìn một cái, đột nhiên ngừng đầu hỏi một câu, "Ai là Băng Linh căn?"

Mọi người sửng sốt một chút, một tên đệ tử lúc này mới mờ mịt giơ tay lên, "Ta có Băng Linh căn, chẳng qua chỉ là Mộc băng song linh căn."

"Ồ." Nghê Thanh đáp một tiếng, trực tiếp đem trong tay Yêu Đan ném tới, "Cầm lấy."

"A! À?" Đệ tử kia sững sờ, phản xạ có điều kiện tiếp lấy, "Cho... Cho ta?" Có chút không phản ứng kịp, đây chính là Yêu Đan, hơn nữa còn là cấp năm yêu thú đấy! Hắn liền như vậy làm cho người ta rồi hả? Mới vừa mặc dù là mọi người cùng nhau động thủ, nhưng ai nấy đều thấy được, chân chính xuất lực chỉ có tiểu sư thúc một người. Nếu không phải là hắn tại, phỏng chừng bọn họ còn không bắt được con yêu thú này.

Mọi người cũng là một mặt mờ mịt, tề một lần nghĩ, đoạn đường này cho là vô luận là gặp phải yêu thú gì, tiểu sư thúc mặc dù rất ít ra tay, chẳng qua là ở bên cạnh chăm sóc bọn họ, nhưng thật giống như cho tới bây giờ không có lấy qua một chút đồ vật.

Cái này cũng quá... Quá vô tư rồi.

]

Mọi người nhất thời trái tim nóng lên, nội tâm tràn đầy cảm động. Đang muốn nói chút gì, đột nhiên một tiếng yêu thú rống to truyền tới. Phía trước cây cối ừng ừng ngược một mảng lớn, liền với mặt đất đều là một trận chấn động.

Một đầu ba người cao cự thú xuất hiện ở trước mặt mọi người, hình dáng tựa như trâu, lại mọc ra khắp người vảy, đầu có dài hai hàng sừng nhọn, sau lưng càng là vùng chín cái đuôi, bốn vó giẫm đạp rách diêm.

Hướng về phía mọi người một tiếng rống to, khí nóng hơi thở nhất thời đập vào mặt, dường như muốn đem bốn phía đều thiêu cháy.

"Là Viêm Đề Thú!" Một tên đệ tử kinh hô thành tiếng, mọi người sắc mặt rồi rít trắng nhợt.

"Trời ạ, đây là yêu thú cấp sáu, tương đương với Kim Đan kỳ gian!"

"Làm sao bây giờ pháp, chúng ta là đánh không lại hắn."

"Chúng ta đã hết hơi. Tiểu sư thúc người nhanh..."

Mọi người lời còn chưa nói hết, đột nhiên bá lạp lạp một trận mưa kiếm, rơi xuống. Trong nháy mắt liền đem cái con kia ba người cao cự thú, cầm thành cái rổ, một tiếng ầm vang ngã trên đất, không còn âm thanh mà.

Chúng đệ tử: "..."

"Các người nói cái gì?" Nghê Thanh quay đầu lại.

"Không có... Không có cái gì?"

"Ồ." Nghê Thanh xoay người lại lại là một kiếm, trực tiếp rạch ra yêu thú có cái bụng, móc ra một viên hạt châu màu đỏ, tiếp tục hỏi, "Ai là Hỏa linh căn?"

"... Ta... Ta là."

"Cầm lấy!" Nói lấy, hắn lại đem Yêu Đan ném tới, nhưng sau đó xoay người cầm kiếm... Ngồi xổm người xuống, tại thân thú trên cắt lên thịt tới.

Chúng đệ tử: "..."

Chờ một chút!

Bọn họ không có nhìn lầm chứ? Tiểu sư thúc tại... Cắt yêu thú thịt!

(◕_◕)

Vô luận là luyện đan vẫn là luyện khí, thịt của yêu thú đối với tu sĩ mà nói, không có nửa điểm tác dụng. Tiểu sư thúc tại sao phải cắt thịt?

Chẳng lẽ là bởi vì, đem Yêu Đan toàn bộ để cho cho bọn hắn, lại sợ bọn hắn thẹn trong lòng, cho nên mới cắt một chút vô dụng thịt thú, giả trang phân đến đồ vật sao?

Chúng đệ tử liếc nhau một cái, trong mắt lẫn nhau đều có cảm động lệ quang, tốt... Thật cảm động, bọn họ lại có may mắn được có một vị như vậy sư thúc.

"Tiểu sư thúc!" Mới vừa cầm Hỏa thuộc tính Yêu Đan đệ tử, khẽ cắn răng đem trong tay Yêu Đan đưa trở về nói, "Ta thật ra thì... Không dùng được viên này Yêu Đan."

"Còn có ta!" Mới vừa nhận Băng thuộc tính Yêu Đan đệ tử cũng nói, "Ta cũng không cần."

Cho nên tiểu sư thúc vẫn là chính mình giữ đi, không muốn chiếu cố chúng ta.

Nghệ Thanh rút cuộc ngẩng đầu nhìn liếc mắt cảm động mọi người, sừng sốt một chút, mới trả lời một câu nói, "Ồ, cái kia ném đi!"

Đệ tử một: "..."

Đệ tử hai: "..."

Đệ tử chúng: "..."

Nghệ Thanh căn bản không thấy mọi người mong bức biểu tình, đem cắt lấy thịt nhét vào túi trữ vật, xoay người nói một câu, "Đi thôi!" Nói xong tiếp tục hướng bí cảnh chỗ sâu mà đi.

Mọi người trở mắt nhìn nhau sẽ, không thể làm gì khác hơn là đi theo. Nội tâm càng thêm cảm động, tiểu sư thúc nhất định là không muốn để cho bọn họ làm khó, mới không thu hồi Yêu Đan, nhất định là.

Vội là tình huống giống nhau, tại sau trong vòng vài ngày, không ngừng diễn ra.

Làm thịt rút một cái cấp năm yêu thú... Nghệ Thanh đang cắt thịt.

Diệt rút một cái yêu thú cấp sáu... Nghệ Thanh vẫn còn đang cắt thịt.

Vượt cấp giết một cái yêu thú cấp bảy... Nghệ Thanh như cũ đang cắt thịt.

Gặp phải một cái bát giai yêu thú... Nghệ Thanh thật vất vả cắt một miếng thịt sau, mang theo bọn họ chạy rồi.

Chúng đệ tử: "..."

Làm sao có loại tiểu sư thúc không phải là vào đến rèn luyện, là đi vào tìm nguyên liệu nấu ăn cảm giác? Không không không, cái này nhất định là ảo giác của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Chương 322: Thâm Nhập Bí Cảnh

Mọi người lấy tốc độ cực nhanh hướng về bí cảnh chỗ sâu mà đi, cơ bản cấp ba trong vòng yêu thú thay phiên lên, bốn năm cấp yêu thú mọi người cùng tiến lên, cấp năm trở lên chính là tiểu sư thúc lên, bát giai trở lên không được, xoay người chạy trốn. Dọc theo đường đi cũng coi là phối hợp ăn ý. Mặc dù cũng từng có mấy lần kinh hiểm, cũng may cũng không có ra vấn đề lớn lao gì. Dù sao cái bí cảnh này chẳng qua là Kim Đan kỳ tiểu bí cảnh.

Nghệ Thanh mang theo mọi người đang trong bí cảnh quét hơn hai mươi ngày quái, mãi đến bên người túi trữ vật thật sự là không chứa nổi bất kỳ một khối nào thịt, mới xoay người hướng về phía mọi người nói, "Trở về đi!"

Trên tay đã nắm một nhóm chính mình thuộc tính linh căn Yêu Đan chúng đệ tử, rồi rít cảm động gật đầu. Cuối cùng không cần tiếp tục nữa, nếu không cái này bí cảnh yêu thú đại khái sẽ tuyệt chủng chứ?

Mọi người lấy tốc độ nhanh nhất ngự kiếm mà lên, đang định bay trở về, cách đó không xa lại đột nhiên truyền tới một đạo màu xanh lá cây tia chớp, bịch một tiếng trên không trung nổ tung, chậm rãi tạo thành một đóa hoa hình dáng.

"Đây là... Phái Đan Thanh cầu cứu tần số!" Có đệ tử kinh hô, "Cách đây không xa, đoán chừng là có người gặp nguy hiểm." Mọi người hỏi thăm tựa như quay đầu nhìn về phía linh đội người nào đó.

Nghệ Thanh nhủ một cái, quay đầu nhìn lướt qua mọi người, "Chính mình cẩn thận, đi qua nhìn một chút!"

Nói lấy xoay người ngự kiếm hướng về không trung sắp lãnh đạm đi đồ án phương hướng bay đi, chúng đệ tử cũng rồi rít gọi ra linh kiếm đi theo.

Nơi này đã là bí cảnh chỗ sâu, hầu như đã không đụng tới môn phái khác người rồi, ở chỗ này phát ra cầu cứu tần số, nhìn thấy người cực ít, khả năng từ bọn họ ra liền lại không có cái khác người ở phụ cận rồi. Mặc dù không phải là chính mình môn phái, nhưng đều là tiên môn có thể giúp, tự nhiên cũng phải giúp một cái.

Cái đó tần số phương hướng cũng không xa, mấy người không tới mấy phút liền đã bay đến. Nghệ Thanh là trước nhất đến, hắn đã rơi xuống đang một mặt nghiêm túc nhìn về phía trước. Mà trước mắt là một mảnh đen như mực bùn trạch, phía trên bao phủ một tầng nhàn nhạt hắc khí, giống như là đem toàn bộ vùng bùn nấu sôi chính ực ực mọo hiểm chán ghét bong bóng. Bùn trạch trên còn nổi trôi một chút không phát động pháp phù các loại.

"Tiểu sư thúc!" Chúng đệ tử rồi rít rơi xuống, nhìn trước mắt mảnh này bùn trạch, "Đây là cái gì? Vì sao trong bùn sẽ có như thế nhiều yêu khí?"

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, một đạo mang theo chút ít thanh âm kinh ngạc vui mừng truyền tới, "Cách vách ca ca, là người!"

Mọi người sững sờ, xoay người hướng về bùn trạch trung gian nhìn lại, chỉ thấy bùn trạch ngay chính giữa một cây đại thụ run rẩy, cành lá tách ra, từ giữa lộ ra một cái mạng theo ngay thớ mắt tới. Một thân màu hồng trường sam, mười ba bốn tuổi bộ dáng, nửa thân thể đã lâm vào trong bùn, một cái tay chết nắm nhánh cây, như là sợ té xuống. Có thể là nàng bắt cái kia cây quá mức rậm rạp, trước mọi người mới không có phát hiện.

"Là một cái tiểu sư muội!" Sau lưng Nghê Thanh đệ tử quỳnh lên, theo bản năng liền tiến lên hai bước.

"Chờ một chút!"

"Không được!"

]

Bùn trạch trong cô em cùng Nghê Thanh đồng thời kinh hô thành tiếng, cũng đã không còn kịp rồi, đệ tử một cước đã giẫm đạp vào bùn trạch, sau một khắc toàn bộ bùn trạch giống như là bị kích hoạt đột nhiên nhấc lên một cái con sóng lớn màu đen, hướng về người không lồ nhào tới.

"Lui về phía sau!" Nghê Thanh lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời vung ra một kiếm, trực tiếp chặt đứt đạo kia Hắc Lăng, sau này liền lùi lại hết mấy bước.

"Tiểu sư thúc, phía sau..." Một đệ tử kinh ngạc nói.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết lúc nào, cái kia bùn trạch đã đi vòng qua sau lưng bọn họ, trình bao vây thế phản bọn họ khốn ở giữa.

"Ngự kiếm!" Nghê Thanh nhắc nhở mọi người bay lên.

Chúng đệ tử rối rít bắt đầu bấm quyết, nhưng là đã không còn kịp rồi, cái kia bùn trạch đã kéo dài mạn đến dưới chân bọn họ, mọi người mới vừa vận lên linh khí, nhất thời hết sạch. Thân thể không bị khống chế đi xuống lún xuống dưới.

"Cái này bùn có thể hút linh khí!" Chúng đệ tử cả kinh.

Nghê Thanh nhíu mày một cái, mắt thấy tất cả mọi người liền muốn bị cái này vũng bùn cắn nuốt, trong tay hắn kiếm căng thẳng, cả người kiếm khí bộc phát, kiếm trong tay chiêu múa đến vừa nhanh vừa vội, hóa ra ngàn vạn kiếm khí, đánh về phía những thứ này màu đen bùn trạch, thừa dịp bùn trạch tan ra trong nháy mắt, trực tiếp đem bị nguy chúng đệ tử cái này tiếp theo cái kia ném ra. Nhưng này dạng lại chỉ sẽ để cho hắn càng thêm lâm vào bùn trạch bên trong.

"Tiểu sư thúc!" Chúng đệ tử cũng nhìn thấu tính toán của hắn, trong lúc nhất thời vừa cảm động, lại là cuống cuống. Tiếp tục như vậy, hắn tự không về được rồi!

"Đi!" Nghê Thanh trầm giọng nói một câu, cuối cùng đem cái cuối cùng đệ tử ném ra ngoài, chính mình cũng bởi vì lực nghị cả người càng lún càng sâu. Hắn làm trò mặt của sư phụ nói qua, sẽ coi trọng những đệ tử này, cho nên một cái đều không thể thiếu!

"Tiểu sư thúc!" Mọi người gấp hô, lại cũng chỉ có thể nhìn màu đen kia bùn trạch không có qua Nghê Thanh đỉnh đầu, kể cả trước cái đó phái Đan Thanh cô nương cùng nhau, hoàn toàn lâm vào một mảnh màu đen bên trong Thánh Thiên tông phòng khách.

"Ồ?" Đang ăn lấy cơm Thẩm Huỳnh đột nhiên đứng lên.

"Người làm gì vậy?" Cô Nguyệt nhìn nàng liếc mắt.

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, hồi lâu lại sắc mặt như thường ngồi xuống lại, "Không có gì, ngồi quá lâu đau hông."

"Cát." Khuyết điểm! Ngưu thị khinh bỉ mặt..." Sư huynh, làm sao bây giờ?" Được cứu ra chúng đệ tử, ngự kiếm bay ở bầu trời, sốt ruột nhìn phía dưới đã không còn động tĩnh bùn trạch, nước mắt không nhịn được liền chảy ra ngoài. Tiểu sư thúc là bởi vì bọn họ, mới có thể vui lấp đi vào.

"Chờ!" Trong bọn họ tu vi cao nhất đệ tử cắn răng nói, "Tiểu sư thúc lợi hại như vậy, liền yêu thú cấp bảy đều có thể đánh bại, lúc này cũng nhất định không có chuyện gì. Vô luận như thế nào, chúng ta đều phải đợi hắn đi ra."

"Không sai! Ta tin tưởng tiểu sư thúc, hắn nhất định có thể đi ra ngoài!" Đệ tử khác cũng rối rít gật đầu.

"Ta cũng vậy, ta lại ở chỗ này chờ đến hắn đi ra mới thôi."

"Ta cũng vậy, mạng của chúng ta là hắn cứu, ghê gớm cùng cái này bùn trạch liều mạng, đem mệnh bồi trở về."

"Được, chúng ta đây liền lưu lại! Ở đây chờ trên một ngày, nếu như là đến lúc đó tiểu sư thúc còn chưa có trở lại, chúng ta liền vọt vào đi!"

"Được!" Mọi người đồng loạt gật đầu, rối rít ở trên kiếm ngồi xuống, một bên ngồi tĩnh tọa trả lời linh khí, một bên chăm chú nhìn chằm chằm phía dưới bùn trạch. Trong lúc nhất thời thật giống như đều quên, còn có ba ngày toàn bộ bí cảnh liền đóng cửa. Nghê Thanh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, toàn bộ liền hướng về phía dưới trầm xuống, một chút linh lực đều tụ tập không đứng lên, phảng phất trong nháy mắt bị hút hết một dạng, thân thể cũng càng ngày

càng trầm, như là có cái gì đang liều mạng đè ép một cái, mơ hồ còn có thể nghe được từng trận tiếng gió, hơn nữa càng ngày càng gần.

Hắn trong bụng căng thẳng, trực tiếp gọi ra toàn thân tất cả kiếm khí, theo bản năng vây quanh tại chính mình quanh thân, theo rầm rầm một trận tiếng vang, có cái gì theo bên cạnh hắn trực tiếp bắn ra đi. Cái kia cổ đè ép cảm giác biến mất rồi.

Bốn phía vẫn một mảnh đen nhánh, hắn chỉ có thể buông ra thần thức dò tới, lúc này mới phát hiện chính mình đang không ngừng chìm xuống, hình như là cái động không đáy mơ hồ nhìn thấy dưới chân mảng lớn yêu khí ngưng tụ phong nhận, chính rầm rầm vang, như là tạo thành một đạo phong nhận tường trực tiếp đem bốn phía màu đen bùn trạch ngăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 324: Chương 323: Trong Bí Cảnh

Tường gió ven, một vết màu hồng thân ảnh chính trầm xuống, đối phương lại không cảm giác chút nào coi như trên người bị phong nhận đánh xuất ra đạo vết máu, cũng nửa ngày phản ứng cũng không có.

Nghệ Thanh nhớ tới nàng chính là phát chỗ kia cầu cứu tảo số người, trực tiếp một đạo kiếm khí đánh tới, thuận tiện vây quanh ở bên cạnh nàng, đỡ ra những thứ kia phong nhận cùng chung quanh bùn trạch.

Hai người trực tiếp hướng về phong nhận phía dưới trầm xuống, đại khái rơi xuống một khắc đồng hồ bộ dáng, bốn phía phong nhận cùng bùn trạch đều biến mất, phía dưới mơ hồ còn có chút ánh sáng, quanh thân linh khí kỳ dị khôi phục một chút, chắc là sắp kết cuộc.

Nghệ Thanh điều động linh khí, trực tiếp ngự kiếm bay xuống, thuận tay nắm lấy cái đó cầu cứu tiểu nữ hài.

Quả nhiên không tới hồi lâu, hắn liền rơi vào một mảnh trên đất trống, rõ ràng là dưới đất, nơi này lại đột nhiên là bị cố ý ngăn cách ra một vùng không gian vô cùng rộng lớn, chẳng qua là vẫn như cũ là đen kịt một màu.

Nghệ Thanh nhìn trên đất tiểu nữ hài liếc mắt, thuận tay bóp cái pháp quyết, hướng đối phương mi tâm một chút. Sau một khắc tiểu nữ hài lúc này mới thanh tỉnh lại.

"Chuyện này... Đây là nơi nào?" Nàng có chút bối rối nhìn lấy bốn phía.

Nghệ Thanh gọi ra một đám lửa, tạm thời chiếu sáng bốn phía, tiểu nữ hài lúc này mới nhìn thấy bên cạnh Nghệ Thanh, đầu tiên là cả kinh, tiếp lấy lại là mừng như điên, "Cách vách ca ca! Là người, quá tốt rồi! Ta lại nhìn thấy người."

"Người là..." Nghệ Thanh nhíu mày một cái, bọn họ thấy qua chưa?

"Là ta, là ta nha!" Nàng vội vàng chỉ mình mặt nói, "Ta là bé gái, lúc trước cách vách người bé gái."

Nghệ Thanh sững sốt một chút, trong đầu nhất thời thoáng qua một cái cả ngày chảy chảy nước mũi tiểu nữ hài, mang chút ít kinh ngạc nhìn nàng một cái, "Người là Vương bà bà tôn nữ?"

"Ân ân ân." Nàng dùng sức gật đầu, "Ta vẫn nhớ tiểu ca ca. Nguyên lai người cũng được tu sĩ, ta cũng vậy! Ta gia nhập phái Đan Thanh, sư phụ vì lấy tên mới, ta bây giờ gọi bách hợp."

Nghệ Thanh gật đầu một cái, vẫn là cái đó lãnh đạm bộ dáng nghiêm túc, "Nơi này là phe kia bùn trạch phía dưới, hung hiểm không chừng, chúng ta phải thời khắc cẩn thận, cẩn thận hành sự."

Kêu Bách Hợp tiểu nữ hài gật đầu một cái, liền vội vàng bò dậy, "Ta sẽ cẩn thận đi theo cách vách ca ca."

"Ta gọi Nghệ Thanh!" Hắn trả lời nàng một câu, nhìn bốn phía nhìn, "Nơi này có lẽ sẽ có cửa vào, chúng ta khắp nơi nhìn một chút."

"Ừm." Bách Hợp trong nháy mắt khăn trương lên, liền vội vàng đi theo, trong mắt toàn bộ đều là đối với bên người người tín nhiệm.

]

Hai người đi về phía trước một phút đồng hồ, lại không có phát hiện cái gì, Nghệ Thanh lúc này mới phát hiện, nơi này cực lớn. Hơn nữa vô cùng trống trải, trừ thỉnh thoảng nhìn thấy mấy cái như là chống đỡ cây cột bên ngoài, lại không thấy được cái khác.

Chẳng qua là những thứ kia trên cây cột đều khắc đầy cổ quái phù văn, không giống như là tu sĩ văn tự, hơn nữa như là rất nhiều năm trước, chữ viết có chút mơ hồ không rõ. Hai người lại đi một đoạn thời gian, liền với những thứ kia cây cột cũng sẽ không tiếp tục hoàn chỉnh, không ít đã sụp đổ, Nghệ Thanh cảm giác hắn là cách biên giới không xa.

Đột nhiên phía trước lại truyền tới một trận ánh sáng, như là thuật pháp gì phát động âm thanh. Mang quan nổ thật to. Nghệ Thanh nhướng mày một cái, nhìn người phía sau liếc mắt, đồng thời ngự kiếm mà lên, hướng về phe kia bay đi.

Sau một khắc, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tòa to lớn phủ đệ, chẳng qua là bên ngoài bị một tầng yêu khí màu đen bao quanh, yêu khí kia vô cùng dày đặc, không giống như là tùy tiện có thể phá vỡ bộ dáng.

Mà yêu khí kia phía trước, đang đứng một người, chính người mặc xanh trường sam màu xám, sợi tóc có chút xốc xếch, đang không ngừng công kích những thứ kia yêu khí, như là chính gắng sức nghĩ công vào.

"Người nào!" Đối phương như là phát giác bọn họ, xoay người hướng phía sau nhìn lại.

Nghệ Thanh cùng Bách Hợp, không thể làm gì khác hơn là bay xuống, rơi vào đối phương mấy trượng vị trí.

"Nghệ Thanh, là người!" Đối phương đột nhiên ánh mắt co rút lại, trên mặt trong nháy mắt tia qua đông đảo tâm tình, như là kinh ngạc, như là không cam lòng, như là oán độc, chốc lát lại hết thấy thu vào, một mặt u buồn nhìn về phía đối phương, "Không nghĩ tới, người đến lúc đó cũng có vài phần bản lĩnh, lại có thể đến nơi này."

Nghệ Thanh ngăn người, một mặt mờ mịt, "Người là..." Ai vậy?

Đối phương sắc mặt cứng đờ, cả người như là bị đốt một dạng, hóa khí vào một cái liên toát ra, ánh mắt nhìn hẩn dường như muốn cắn người, "Người dám nói người không nhận biết ta?"

"Không nhận biết!" Giây đáp.

"Người..." Đối phương càng thêm tức giận, sắc mặt đều nhăn nhó, một bộ lập tức sẽ đi ra thọt hẩn mấy đao bộ dáng, nửa lại không biết nghĩ đến cái gì, hít sâu một hơi nhịn xuống, cắn răng nghiêng lợi nói, "Ta là Cảnh Kỳ!"

"Cảnh... Kỳ?" Nghệ Thanh cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, chân mày càng nhíu càng sâu, tại trong ánh mắt càng ngày càng giống ăn thịt người của đối phương, ánh mắt lúc này mới sáng một cái, giống như là rốt cuộc nhớ tới, "Ồ... Cầu Từ!"

"..." Ai là Cầu Từ rồi, cả nhà người đều là Cầu Từ.

"Nguyên lai là Cầu Từ ca a!" Đến lúc đó bên cạnh Bách Hợp, ánh mắt sáng lên, một mặt hưng phấn tiến lên một bước, "Cầu Từ ca, người cũng tu tiên, quá tốt rồi! Ta là bé gái a Cầu Từ ca! Người còn nhớ sao Cầu Từ ca sao? Không nghĩ tới còn có thể gặp được người Cầu Từ ca?"

Cảnh Kỳ chỉ cảm thấy ngực một đao tiếp một đao đâm đi qua, đầy đầu đều quét đầy Cầu Từ ca ba người, hết lần này tới lần khác hẩn cũng không phải là có thể tức giận. Cẩn rằng nửa ngày, lúc này mới nhịn xuống.

"Bé gái..." Hẩn sắc mặt nhăn nhó nhiều lần, trên mặt hoàn toàn không có phân nửa bạn cũ gặp lại vui sướng, như là liễu mạng nghĩ hợp lại ra một nụ cười, lại ngược lại càng thêm dữ tợn, "Người bây giờ cũng có tên mới chứ?"

"Dĩ nhiên, ta gọi Bách Hợp. Sư phụ lấy đấy!"

"Bách Hợp. Ta bây giờ gọi Cảnh Kỳ, người kêu ta Cảnh Kỳ là tốt rồi!"

"Được rồi Cầu Từ ca, không thành vấn đề Cầu Từ ca!"

"..." Thật muốn giết người.

"Nơi này là nơi nào?" Nghệ Thanh đột nhiên lên tiếng, cắt đứt người nào đó cái kia không ngừng tăng cao sát khí.

Cảnh Kỳ sững sờ, lúc này mới nhớ tới mục đích của mình, hít sâu một hơi, tỉnh táo một chút đợi hẩn lấy được vật kia... Ra cái bí cảnh này, nhất định sẽ đòi lại hôm nay bị tức, hẩn trực tiếp tiến lên một bước nói.

"Ta cũng không biết, ta bị vây ở chỗ này đã ba ngày rồi. Đại khái nhìn ra khả năng này là một cái Thượng cổ đại năng di tích."

"Di tích!" Bách Hợp cả kinh, vẫn là Thượng cổ đấy! Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã nghe nói qua phạm là di tích đều là đại cơ duyên.

Trong mắt Cảnh Kỳ thoáng qua một tia cái gì, tiếp tục nói, "Phía trước này chắc là ban đầu thành lập phương này bí cảnh chi nhân phủ đệ rồi, nhưng là bên ngoài bị những thứ này yêu khí vây quanh, ta một mực không vào được."

Hẩn chỉ chỉ phía trước, lộ ra một cái cười mờ hào phóng nụ cười nói, "Nếu chúng ta cùng ra một cái thôn làng, vốn là hẩn là đồng khí liên chi, cùng nhau trông coi. Không bằng hôm nay chúng ta cùng nhau liên thủ vọt vào, cùng nhau cùng hưởng bên trong cơ duyên như thế nào?"

"Cầu Từ ca, cái này yêu khí rất lợi hại phải không?" Bách Hợp nhíu mày một cái.

Cảnh Kỳ khoe miệng lại là vừa kéo, nghĩ đến chính sự lại gật đầu một cái, "Quả thật rất lợi hại, ta dụng hết toàn lực cũng không cách nào vọt vào. Sợ thật

sự chỉ có ba người liên thủ cùng nhau mới có thể phá vòng vây tiến vào."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 325: Chương 324: Yêu Tộc Cổ Tích

Nghệ Thanh nhìn bốn phía nhìn, xoay người đi tới một bên ngồi chồm hồm xuống, "Nơi này dường như viết đột phá phương pháp."

Hai người cả kinh, lập tức vây lại, quả nhiên thấy bên cạnh thật giống như khắc lấy hình vẽ gì? Bởi vì trên mặt đất, Cảnh Kỳ trước vẫn không có phát hiện. Bởi vì niên đại xa xưa, chữ viết đã không thấy rõ rồi, chỉ có thể nhìn rõ phía trên đồ án.

Đó là ba người không thấy rõ tướng mạo, nhưng mơ hồ có thể đoán ra là hai nam một nữ, một người treo kiếm, một trong tay người mang theo cây sáo, còn có một cái không thấy rõ cầm lấy cái gì.

"Chẳng lẽ cái này yêu khí coi là thật yêu cầu ba người hợp lực, mới có thể vọt vào?" Trong mắt Cảnh Kỳ sáng lên, quay đầu nhìn về phía hai người nói, "Không bằng ba người chúng ta đồng thời phát công, công kích cái này yêu khí che chắn thử xem?"

"Được!" Bách Hợp gật đầu.

Nghệ Thanh trầm mặc hồi lâu, cũng gật đầu một cái.

Ba người lúc này mới tiến lên một bước, điều động linh khí đồng loạt ra tay tấn công về phía nòng nặc kia yêu khí, chỉ thấy yêu khí che chắn một trận vụn vụn, bắt đầu rung động, cuối cùng có chút ít động tĩnh, Cảnh Kỳ vui mừng trong bụng, thúc giục mọi người dụng hết toàn lực, "Lập tức liền mở ra rồi."

Các nàng không thể làm gì khác hơn là lần nữa thúc giục nhiều linh khí hơn, nhưng lần trở lại này lại như đá chìm đáy biển, cũng chẳng có bao nhiêu phản ứng. Nghệ Thanh nhíu mày một cái, cũng niệm động một cái, trực tiếp đem linh khí đổi thành kiếm khí công về phía những thứ kia yêu khí.

Đột nhiên yêu khí kia màn hình, giống như bị cái gì cắt một dạng, trong nháy mắt phá vỡ một vết thương tới. Cảnh Kỳ hơi nheo mắt lại, đột nhiên vừa thu lại tay, thừa dịp hai người còn chưa phản ứng kịp, thân hình lóe lên liền hướng về phía miệng kia vọt vào.

"Cầu Từ ca!" Bách Hợp cả kinh, còn không phản ứng kịp, thân ảnh của đối phương đã không thấy. Nàng lúc này mới phát hiện bị lừa, nhất thời mặt đều đỏ lên vì tức, "Hắn thật quá mức rồi, còn nói muốn cùng nhau đi vào." Quả nhiên hắn cùng khi còn bé một dạng, chỉ có thể khi dễ trẻ nít khác.

Nghệ Thanh nhìn lấy khép lại cửa vào, không nói gì. Chẳng qua là kiếm trong tay chiêu hồi một lần, trong nháy mắt đánh ngàn vạn kiếm khí, trực tiếp kích hướng trước mắt yêu khí. Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ thấy yêu khí kia như là gặp phải cái gì khác tinh bất đầu từng khúc tiêu tan, không tới hồi lâu toàn bộ yêu khí che chắn liền đều biến mất hết rồi.

"Vào đi thôi." Nghệ Thanh nói một tiếng, xoay người rồi đi vào trong.

"..." Bách Hợp bối rối mộng, lúc này mới đi vào theo. Sớm biết Nghệ Thanh ca ca một người liền có thể, bọn họ mới vừa tại sao muốn động thủ đây? Không biết tại sao, đột nhiên rất muốn thấy được Cầu Từ ca biểu tình.

]

Như Bách Hợp dự liệu, Cầu Từ ca nhìn thấy hai người đi hướng tới, một mặt nhật liêu cầu biểu tình. Hắn nghĩ tới bọn họ sớm muộn sẽ đi vào, nhưng chưa từng nghĩ lại nhanh như vậy, cùng hắn chẳng qua là từ đầu đến cuối chân mà thôi.

"Ta dự định thử xem như thế nào từ bên trong phá vỡ yêu khí kia, không nghĩ tới các ngươi đã tiến vào." Hắn cười một tiếng, như là cũng không muốn cùng bọn họ nổi lên va chạm, tay theo bản năng hướng chính mình trên túi đựng đồ để một cái.

Lời này hai người rõ ràng cho thấy không tin.

"Hừ!" Bách Hợp tuổi còn nhỏ, càng là vọt thẳng đến hắn hừ lạnh một tiếng, mới vừa muốn nói điều gì.

Nghệ Thanh lại đột nhiên mở miệng, "Cửa ra ở đâu?" Thật giống như đã sớm đoán được hắn mới vừa sẽ trước xông vào, lại hoàn toàn không muốn phản ứng.

Cảnh Kỳ sầm mặt lại, lại là loại biểu tình này, thật giống như hoàn toàn không có nhìn hắn nhìn ở trong mắt. Hắn thật chặt bên người tay, cũng không cảm giác mình mới vừa lựa chọn có lỗi, cái thể giới này vốn là người mạnh là vua, hắn chẳng qua là đúng lúc nắm chặt cơ duyên mà thôi. Nhưng nhìn thấy đối phương cái kia phong phạm vẫn khinh một dạng bộ dáng, đáy lòng lại không có từ trước đến nay toát ra hỏa khí, có loại bị người đứng ở trên đỉnh mắt nhìn xuống bức bối cảm giác. Rõ ràng là cùng một cái thôn làng đi ra ngoài, hắn dựa vào cái gì như vậy nhìn hắn!

"Nơi này nên phải chính là trung tâm phương bí cảnh này, nhất định sẽ có trở về mặt đất cửa ra." Thấy đối phương không đáp, Nghệ Thanh cũng không để ý, tiếp tục nói, "Tòa phủ đệ này không lớn, chúng ta chia nhau tìm."

Nói xong nhìn Bách Hợp một cái, xoay người liền chọn một cái phương hướng mà đi.

Bách Hợp gật đầu một cái cũng trước một cái phương hướng đi tìm xuất khẩu rồi, trước khi đi còn hướng về phía phương hướng của Cảnh Kỳ, đại đại hừ một tiếng.

Cảnh Kỳ sắc mặt đen một chút, trong tay động động, cũng chọn một phương hướng đi tìm cái khác cơ duyên. Một cái còn không có trúc cơ nha đầu mà thôi, hắn còn không coi vào đâu. Theo bản năng sờ sờ túi trữ vật, chờ hắn đi ra ngoài, không cần bao nhiêu hắn sẽ để cho xem thường hắn những người này, trả giá thật lớn.

Tòa phủ đệ này mặc dù coi như không lớn, nhưng là lại có rõ ràng không rõ căn phòng, tầng dưới còn có không ít động đất, hơn nữa bởi vì niên đại xa xưa, bên trong cái gì cũng đã phong hóa rồi, chỉ còn lại một tầng thật dày màu xám. Mấy người đang bên trong tìm tốt mấy giờ, lại hoàn toàn không có tìm được bất kỳ vật gì, càng đừng nói ra khỏi miệng.

Mãi đến Nghệ Thanh truyền âm đột nhiên vang lên, "Phía dưới phía bên phải, tới một chút "

Đang tìm hai người khác sờ sờ, lúc này mới chạy tới. Hướng về Nghệ Thanh nói căn phòng chạy tới. Hai người không sai biệt lắm đồng thời chạy đến, vừa vào nhà liền trước mắt một trận bạch quang, trong phòng sáng một cái trận pháp. Nhìn như là vừa gió khởi động, chắc là Nghệ Thanh lúc tiến vào, vừa vận kích phát trận pháp này.

Đây là bên trong cái này di tích thượng cổ trong, tận cùng bên trong cũng là lớn nhất một căn phòng, bốn phía trên tường còn khắc họa cái khác trận pháp vết tích. Cũng chỉ có phía trước cái kia một cái bạch quang trận pháp thật giống như còn có thể khởi động. Bạch quang rất là nhu hòa, không có chút nào sát khí, ngược lại có một loại nhu cùng bằng khí tức của Tĩnh, không nhìn ra là dùng để làm gì.

"Nơi này, chắc có cách đi ra ngoài." Nghệ Thanh nói một câu, liền xoay người kiểm tra lên bốn phía những thứ kia mất đi hiệu lực trận pháp tới, chẳng qua là hắn đối với trận pháp nghiên cứu không sâu, căn bản không nhìn ra những thứ kia trận có tác dụng gì. Bách Hợp một cái Đan tu, cộng thêm vẫn là Luyện Khí kỳ, càng thêm không nhìn ra môn đạo gì.

Đến lúc đó Cảnh Kỳ đi về phía trước hai bước, nguyên bản cũng không có ý định nghiên cứu trận pháp, nhưng không biết tại sao, đột nhiên dưới chân hắn sáng lên, như là xúc động cái gì. Trước mắt cái đó sáng trận pháp, bạch quang sáng choang, hướng về mọi người quét tới.

Cảnh Kỳ sợ hết hồn, liền vội vàng chân sau, cuống quýt gọi ra linh kiếm. Không chờ hắn ra triều, một đạo hùng hậu giọng nam lại đột nhiên ở bên trong phòng vang lên.

"Cho ta Quy Nguyên Châu người hữu duyên."

Đột nhiên bên trong nhà xuất hiện một đạo bán trong suốt trắng như tuyết thân ảnh, nhìn lấy là cái trung niên chi nhân, bên mép ngậm lấy một nụ cười châm biếm, chính nhìn chằm chằm vào cánh cửa phương hướng.

"Là ảo ảnh." Nghệ Thanh trầm giọng nói, chắc là di tích này chủ nhân, tại khi còn sống lưu lại hình ảnh.

Quả nhiên không tới nửa khắc, thân ảnh kia tiếp tục trầm giọng nói.

"Bản tôn tên gọi Ngự Tuyết, là Yêu giới đứng đầu, Vạn Yêu chi vương."

Vạn yêu vương, mấy người ngược thối thối ra một hơi, không có nghĩ tới cái này bí cảnh lại là Yêu tộc xây sao?

"Ta tu hành mấy ngàn năm, liền may mắn được yêu vương tôn sư, đây là Yêu giới độc kỳ nhất phân. Toàn bộ bởi vì may mắn được gặp một quý nhân, lấy thông thiên triệt khả năng liên thông nhân yêu hai giới, khiến cho tông môn cùng Yêu tộc tiêu ngăn cách, hài hòa vạn năm dài. Phụ chứng được Đại Đạo, nhân yêu hai giới phi thăng thành tiên hạng người không khỏi phàm kỳ. Từ đó Yêu tộc mới có thể ta ra chân chính phương pháp vấn đạo."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 326: Chương 325: Hoàn Mỹ Rèn Luyện

"Nay ta sắp phi thăng Tiên giới, cảm niệm trong tộc yêu loại thích giết chóc bản tính khó giáo huấn, sợ ngày sau Nhân Yêu hai tộc lần nữa bước lên đối địch con đường, mà bị lạc đại đạo đường chính. Đặc biệt lấy Quy Nguyên Châu vì khế, vọng người hữu duyên có, có thể di huấn với ta con cháu đời sau đồng tộc, cảnh nhớ sinh sát đều vì nhân quả, vứt bỏ sát tâm nhảy ra bản tính, là thăng tiên chỉ đạo vậy."

Tiếng nói vừa dứt, cái đó hư càng ngày càng nhạt, bốn phía như là có kim quang đánh vào trên người của hắn, âm thanh càng thêm mờ ảo lên.

"Nguyên bình sinh có thể tái kiến đại tiên một mặt, tạ nàng điểm ta tộc ta chi ân."

Sau một khắc hư ảnh kia hoàn toàn biến mất rồi, liền với cái đó tia chớp màu trắng trận pháp cũng tối xuống. Thật giống như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện một dạng.

Bách Hợp thuận tay gọi ra cái hỏa cầu, lần nữa chiếu sáng bên trong nhà, về mặt nghi hoặc.

"Mới vừa ảo ảnh đó... Rốt cuộc là ý gì?" Nàng nghe được có chút mơ hồ, nhưng mơ hồ đoán được, nơi này chắc là vốn là Yêu tộc địa phương. Nhưng là đối phương phi thăng đi rồi, cho nên để lại chỗ này.

Nghệ Thanh lắc đầu một cái, hẳn cũng nghe không phải rất rõ. Ảo ảnh kia nói chắc là rất xa xưa chuyện, hẳn có chút kinh ngạc Nhân Yêu hai tộc lại còn có hài hòa sống chung thời điểm. Lẽ ra Yêu tộc hoan hỷ nhất thực nhân, hơn nữa bướng bỉnh khó giáo huấn, bên tu sĩ lúc trước tất cả đều là phạm nhân, cho nên hai tộc gặp mặt, từ trước đến giờ chính là người chết ta sống. Hoặc là người bị Yêu tộc ăn hết, hoặc là người giết yêu loại, lấy ra nội đan. Trừ ngoài ra không có loại phương pháp thứ hai. Cũng liền phái Vô Vọng trong cái con kia thủ sơn yêu vương, bởi vì huyết khế nguyên nhân, không thể không thần phục.

"Không phải là muốn tìm cách đi ra ngoài sao?" Cảnh Kỳ đột nhiên đề tỉnh, cắt đứt hai người trầm tư, "Vội vàng tìm một chút nơi này còn có cái gì chứ?" Trên mặt hắn thoáng qua vẻ khẩn trương, chủ động bắt đầu tìm bốn phía, chỉ sợ hai người tiếp tục suy nghĩ, sớm muộn sẽ hỏi đến cái kia Quy Nguyên Châu chuyện. Hắn theo bản năng sờ sờ bên người túi trữ vật, nguyên lai trước đây hắn xông vào nhìn thấy cái kia viên bay loạn hạt châu, lại là sắp phi thăng đại năng lưu lại bảo vật, nội tâm nhất thời trở nên kích động. Chỉ cần có thể đi ra ngoài, tu vi của hắn nhất định có thể lên một tầng nữa, không chừng còn có kết đan khả năng.

Hai người phục hồi tinh thần lại, làm thật không có tiếp tục hồi tưởng trước ảo ảnh đó chuyện, đang muốn bốn phía cẩn thận tìm kiếm. Đột nhiên mặt một trận đùng đưa, nghe liền truyền tới từng trận ầm ầm, có cái gì rơi xuống âm thanh, đỉnh đầu càng là có gạch ngói đập xuống.

"Nơi này nhanh muốn sụp, đi ra ngoài!" Nghệ Thanh nhắc nhở một tiếng, ngự kiếm mà lên.

Hai người khác cũng phản ứng lại, rồi rít Ngự trực tiếp xông ra ngoài, bốn phía sập đến nhanh hơn, mấy người nhiều lần đều thiếu chút nữa bị đập trong thật vất vả bay ra. Quay đầu nhìn lại, lúc này mới nhìn hiện toàn bộ di tích phủ đệ đã hoàn toàn thành một vùng phế tích, hơn nữa mặt đất vẫn còn đang không ngừng lún lư.

"Mau nhìn, dưới đất có vật gì thăng lên." Bách Hợp chỉ trung gian kinh hô.

Hai người nhìn một cái, quả nhiên phế tích trung gian chậm rãi đi lên vượt trội, đột nhiên có cái gì đang tại dưới đất chui lên, không tới hồi lâu bốn phía gạch ngói rồi rít rơi xuống, một cái to lớn tượng đá đột nhiên từ trong thăng tới.

Cái kia tượng đá vô cùng cao lớn, so với mới vừa đổ sụp di tích còn muốn rộng, chậm rãi càng lên càng cao, xông thẳng hướng một mảnh đen nhánh phía trên, lúc này tượng đá nửa đoạn trên mới xuất hiện ở trước mắt người khổng lồ, đó là một cô gái, trong tay còn cầm lấy một cái trái cây dạng hình tròn pháp khí. Hơi hí hất ra, mà gương mặt đó...

"Ta cảm giác thể nào khá quen?" Bách Hợp ngẩn người.

]

Cảnh Kỳ cũng kinh ngạc một chút, "Cái này không phải..."

Hắn tính phản xạ quay đầu nhìn về phía bên cạnh Nghệ Thanh, chỉ thấy hắn đã hoàn toàn ngây dại, trọn to hai mắt nhìn chằm chằm vào trước mắt tượng đá, hồi lâu mới lẩm bẩm mở miệng nói, "Sự phụ?"

Cảnh Kỳ sầm mặt lại, cái tượng đá này chính là ban đầu ở nhà Nghệ Thanh ăn cơm họ Thẩm nữ tử, cũng là sau đó cái đó thu hắn đồ sự phụ. Có thể là vì cái gì nàng tượng đá sẽ xuất hiện tại cái bí cảnh này trong, hơn nữa còn là di tích chủ nhân phủ đệ?

Trong lòng của hắn nhất thời có loại dự cảm xấu, càng thêm xem không hiểu người bên người rồi, nhìn đối phương bộ dáng ngu ngơ, không nhận được lên tiếng nói châm chọc, "Hừ, người người sự phụ kia còn rất nhiều bí mật a! Xem ra các người quan hệ thầy trò, cũng bất quá như vậy thôi!"

Nghệ Thanh mặt liền biến sắc, quay đầu nhìn lại, ánh mắt trong nháy mắt giống như hàn băng, ừ ừ kéo đến một dạng kiếm khí trực tiếp liền hướng về đối phương nhào tới.

Cảnh Kỳ ánh mắt đột nhiên mở một cái, ngực nhất thời một hơi thở, cả người như rơi vào hầm băng toàn thân kinh mạch phảng phất trong nháy mắt bị băng kết phảng phất sau một khắc liền muốn kinh mạch đứt đoạn mà chết.

"Phía trên có cửa ra!" Bên cạnh Bách Hợp lại đột nhiên kinh hô lên một tiếng, chỉ trên tượng đá mới nói. Cái kia tượng đá dâng lên, trực tiếp liền tạo ra phía trên màu đen phong nhận, còn có những thứ kia tựa như là có sinh mạng một dạng bùn trạch, dọc theo tượng đá phương hướng liền có thể đi ra ngoài.

Nghệ Thanh lúc này mới quay đầu nhìn hướng lên phía trên, trầm giọng dặn dò một câu, "Đi!"

Trực tiếp xoay người hướng lên trên phương bay đi lên, Bách Hợp cũng lập tức đuổi theo.

Cảnh Kỳ thở mạnh hai cái, đề một cái ngực vị trí, lại nhìn một chút cách đó không xa Nghệ Thanh, mới vừa mới vừa quả nhiên là ảo giác đi, Nghệ Thanh chỉ là một cái Trúc Cơ kỳ tu sĩ, làm sao có thể sẽ có đáng sợ như vậy kiêu khí.

Sắc mặt hần âm thầm, có chút đầu chính mình mới vừa lại có thể thất thần, lúc này mới đi theo ra ngoài.

Bởi vì tượng thần trực tiếp đánh khai tầng kia bần trạch nguyên nhân, mấy người đến lúc đó một đường thuận lợi bay ra ngoài, lại không có bị cuốn lấy.

"Tiểu sư thúc!!" Hần vừa mới bay ra ngoài, không trung đã đợi đợi một ngày đệ tử, trong nháy mắt liền vây lại. Thậm chí có tuổi nhỏ đệ tử, một cái không có không chế được, oa một tiếng liền khóc lên.

"Tiểu sư thúc, oa, ngươi thật sự đi ra rồi. Chúng ta đều hù chết."

"Đúng nha, tiểu sư thúc, ngươi cũng không biết, chúng ta đốt hương, đến tính chưa tới một khắc ngươi không ra, chúng ta liền xông vào."

"Tiểu sư thúc, oa... Quá tốt tiểu sư thúc, ta không phải là đang nằm mơ chứ, ngươi thật sự sống."

"Tiểu sư đệ đừng khóc, nước mũi đều muốn cọ lên rồi."

"Ồ ô ô, người ta cao hứng sao."

Nghệ Thanh vẫn là tám kia lạnh giá bộ dáng nghiêm túc, nhúu mày một cái, lui về phía sau lui, cách này cái chảy nước mũi đệ tử xa chút ít, quay đầu nhìn một chút trên đất cái kia trụ sắp cháy hết hương, hỏi một câu, "Người đều tại?"

Các đệ tử rồi rít gật đầu, "Đều ở đây đây, một cái không ít."

"Ừm."

Hiện trường còn có mấy cái Đan Thanh cửa đệ tử, chính vây quanh Bách Hợp xem xét, có thể là bởi vì thấy được trước đây cầu cứu tần số chạy tới.

Trong lúc nhất thời, đến lúc đó chỉ có Cảnh Kỳ bên người trống rỗng không có bất kỳ ai. Hần nhìn bị chúng đệ tử vây quanh Nghệ Thanh liếc mắt, vẻ mặt càng thêm âm ngoan, lạnh rên một tiếng, cũng không cùng người chào hỏi, trực tiếp liền bay đi rồi.

Những người khác đến lúc đó một chút đều không có phát hiện, có thể là không ai quan tâm!

Đến lúc đó Bách Hợp bên kia mấy người sư tỷ đi tới, trình trọng hướng Nghệ Thanh nói cảm ơn.

Nghệ Thanh gật đầu một cái, cũng không nói gì nhiều, một cái nhấc tay mà thôi, coi như còn nhớ năm đó Vương bà bà chiếu cố ân tình của hần. Tính toán thời gian một chút, liền mang theo chúng đệ tử, hướng về bí cảnh phương hướng lối ra bay đi.

Chẳng qua là nhúu chặt chân mày vẫn không có lại buông lỏng, giữa hai lông mày như là nhiều hơn cái gì đó.

Sư phụ...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Chương 326: Hải Một Chút Không

Lần này bí cảnh chuyển đi, Vô Vọng tông coi như là thu được trước không có qua thành công. Cùng môn phái khác thu hoạch bó lớn linh thảo và tài nguyên bất đồng. Phái Vô Vọng đệ tử mang về... Một đồng Yên Đan.

Lâu Hoàng nhìn lấy các đệ tử giao lên núi nhỏ một dạng cao Yên Đan, khóe miệng giật một cái, có loại nhà mình đệ tử, đem bí cảnh yêu thú thanh trừ sạch sẽ ảo giác. Tra xét một lần, yêu bên trong không có cái gì đối với tu vi bất lợi khí tức sau. Phát phát tay, để cho đệ tử đem Yên Đan thu về.

Nghệ Thanh không hổ là tôn giả đệ tử, hần mang đội ngũ thu hoạch yêu thú, so với bao năm qua tới cho nên vào trong rèn luyện đệ tử thu hoạch đều nhiều hơn, thậm chí là hần cái kia thành niên tiểu tử Lâu Thao, mang đội ngũ thu hoạch mười mấy lần.

Đối với Lâu Thao tỏ vẻ rất đau buồn, hần cũng muốn cùng tiểu sư thúc cùng nhau nhặt Yên Đan a! Ai bảo cha hần không phải là để cho hần mang một đội khác đây! Lần này bọn họ lấy được Yên Đan, đã rất nhiều được không? Không phải là đệ nhất công thần, cũng là thứ hai.

Lâu Thao có chút nghiền tim, càng làm cho hần nghiền tim chính là. Đi theo tiểu sư thúc một đội các đệ tử sau khi trở lại, phần lớn đệ tử tu vi lại có thể đều

có tầng trưởng, coi như không có tầng trưởng tu vi, kiếm thuật cũng tăng lên không ít, tiểu sư thúc càng là trực tiếp liền kết đan rồi.

Vì vậy, Lâu Hoảng không nói hai lời, quay đầu liền đem con mình nhốt vào trong kiếm trận. Ngươi xem một chút người ta!

Đối với Nghệ Thanh mà nói, kết đan cùng ngày trước ngồi tĩnh tọa dẫn khí nhập thể không có khác nhau chút nào. Thậm chí cả Thiên Lô cũng không có, hần Kim Đan liền xong rồi. Đến lúc đó Cô Nguyệt tùy tiện ở bên cạnh hần dẫn mấy đạo lôi xuống, nói là vô ý tứ ý tứ, cũng coi là nói cho mọi người hần kết đan rồi.

Hần thấy bên trong một trong hạ thể Kim Đan, tâm lý đột nhiên liền dâng lên một cỗ không thiết thực cảm giác, mi tâm xiết chặt, như là nghĩ tới điều gì, trên mặt thoáng qua một tia chưa bao giờ có vẻ mê mang.

Vì vậy, buổi tối hôm đó...

Thẩm Huỳnh nhìn một chút mép giường người, sâu đậm thở dài, "Đưa bữa ăn khuya?"

"..." Lắc đầu.

"Đưa thức uống?"

"..." Vẫn lắc đầu.

"Đưa nước quả?"

"..." Tiếp tục lắc đầu.

"Món ăn mới ăn thử?"

"..." Như cũ lắc đầu.

"Ồ." Thẩm Huỳnh kéo lấy chăn lại nằm xuống, ngủ tiếp.

Mười phút sau...

Chăn xóc lên, Thẩm Huỳnh trực tiếp ngồi dậy.

"Đầu bếp a!"

"Sư phụ?"

"Ngươi nhìn ta chăm chăm như vậy, ta thật không ngủ được. Rốt cuộc có chuyện gì, nói thẳng được không?"

Nghệ Thanh ánh mắt trầm một cái, hơi hơi cúi đầu, ánh mắt lóe lên một tia cái gì tiến lên một bước, ánh mắt như là ẩn tàng một vùng biển rộng, do dự hồi lâu mới hỏi, "Sư phụ, ngài năm đó... Vì sao phải thu ta làm đồ đệ đây?"

]

"À?" Thẩm Huỳnh quay đầu, trực tiếp bật thốt lên, "Ngươi biết nấu cơm a." Cái này rất khó hiểu sao?

Trong dự liệu câu trả lời, nhưng Nghệ Thanh lại vẫn cảm thấy ngực một hơi thở, tiến lên một bước mang chút ít vội vàng nói, "Trừ cái này đây?"

"Không còn?" Đồ đệ cái gì, rất phiền toái đấy!

"Ừ... Sao?" Sắc mặt hần trầm một cái.

"Còn có việc sao?" Nàng thật muốn ngủ rồi.

Trong mắt Nghệ Thanh sáng mãnh liệt lại từ từ khôi phục bình tĩnh, chuyên tâm nhìn người trước mắt, hồi lâu nhắc lên khóe miệng lộ ra cái nụ cười, "Không còn, thật ra thì ta chẳng qua là cả tháng không thấy sư phụ, lo lắng sư phụ mấy ngày qua trải qua có được hay không, cho nên liền tới xem một chút."

"Ồ." Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, nhìn trước mắt còn mang theo ngây ngô thiếu niên, ánh mắt trầm một cái, "Cho nên ngươi liền nhìn chòng chọc ta ba buổi tối?"

"..." Nghệ Thanh ngẩn ngơ, trực tiếp tại giường nàng dọc theo ngồi xuống, ánh mắt càng thêm thâm trầm, "Không thăm sư phụ một chút... Luôn là không yên lòng." Luôn cảm thấy một cái chớp mắt nàng liền sẽ đã biến mất. Hần ánh mắt nhẹ liếm, tiếp lấy lại tăng thêm một câu, "Hơn nữa... Sư phụ nửa đêm thường xuyên đá chăn, ta..." Ta..."

Hần một mặt quần quít, rõ ràng một bộ rất muốn nói cái gì, nhưng lại không nói ra được tí khuất dạng.

Đề cho người... Không hiểu liền muốn khi dễ một chút

Thẩm Huỳnh ánh mắt trầm một cái, đáy lòng cái kia cổ muốn khi dễ tâm tư của tiểu bằng hữu, lần nữa toát ra. Đột nhiên đi phía trước dựa vào một chút, xít lại gần mép giường người, gần đến cơ hồ muốn dán lên, "Ta nói tiểu đầu bếp a, có biết hay không nửa đêm chạy đến lớn tuổi hơn độc thân nữ tính trước giường, nhưng là rất nguy hiểm!"

Cô Nguyệt bị đột nhiên đến gần Thẩm Huỳnh sợ hết hồn, đối phương âm áp âm thanh trực tiếp liền quét trên mặt hắn, trong nháy mắt hắn cảm giác mặt mình đều nóng bỏng lên, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, ánh mắt tròn to theo bản năng trở về nói, "Cái...Cái gì... Nguy hiểm?"

"Muốn biết à?" Thẩm Huỳnh gom góp gần hơn, theo dõi hắn toàn bộ mặt đều nhuộm thành màu đỏ bộ dáng.

"... Muốn... Nghĩ đi?"

"Ồ." Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay, kéo cổ áo của hắn hướng phía trước kéo một cái, sau đó một cái xoay mình, trực tiếp đem người trước mắt quăng trên giường. Xoay người trực tiếp đè lên, vượt tọa đại trên người của đối phương, ai cho người đưa tới cửa!

Bá kéo một cái trực tiếp kéo ra trước ngực hắn quần áo, một tay đè ở trước ngực nóng bỏng của hắn, ánh mắt nhất thời híp thành một đường, lộ ra cái lão sói xám một dạng nụ cười, "Sẽ có nguy hiểm thất thân nha

~ "

Nghệ Thanh cả người đều cứng lại, nhỏ há miệng sững sờ ở nhìn trước mắt người, nửa ngày đều không có phản ứng kịp. Mãi đến tay Thẩm Huỳnh theo trước ngực hắn chảy xuống, mang theo chút ít ác ý nụ cười, từ từ dời về phía bên hông thất lưng thời điểm.

Hắn mới run lên, theo bản năng bắt được tay nàng.

Thẩm Huỳnh cũng không cử động nữa, chẳng qua là híp mắt nhìn lấy hắn.

"Sur... Sur phụ?"

"Làm sao? Thay đổi chủ ý, muốn trở về ngủ rồi."

"Không... Không phải."

"À?"

"Ta thường nghe người ta nói... Ta là sur phụ từ nhỏ nuôi lô đình, ngày trước ta không tin. Nguyên lai... Là thực sự... Có thật không?"

"Cái gì?"

"Sur phụ vô luận làm cái gì, đệ tử đều là nguyện ý. Chẳng qua là chưa từng học qua... Đệ tử không biết."

"..."

"Sur phụ, lòng ta nhảy thật là nhanh, đây là bình thường sao?"

"..."

"Sur phụ, lô đình... Phải làm sao?"

Nhìn trước mắt một mặt thuần khiết chân thành, tràn đầy tín nhiệm nhìn lấy người của nàng. Thẩm Huỳnh cảm thấy lương tâm bị trải qua chú trọng đánh, hơn nữa một cái so với một cái trọng. Nhất thời tích tụ lòng tràn đầy đùa dai tâm tư, cùng nửa phần nhao nhao muốn thử ý nghĩ, rầm rầm tiết sạch sẽ.

Đột nhiên nghĩ tới dưới người người này, còn là một cái mười sáu tuổi thiếu niên, cái kia viên trêu đùa thịt tươi lão a di tan nát cõi lòng đầy đất.

Hoàn toàn... Xuống... Không hạ thủ được!

Khóe miệng giật một cái rút ra, xoay người thẳng tiếp một chút lăn đến chân tường, đưa lưng về phía người phía sau. Còn cố ý đem thân thể cong thành tôm thước, đem người nào đó ra bên ngoài chấp chấp, cả người tản ra chán chường khí tức.

"Sur phụ."

"Đi ngủ!"

"Ồ."

Hồi lâu...

"Sur phụ..." Thận trọng âm thanh, "Ngươi... Ngươi đã thái bỏ xong chưa? Thật ra thì..." Luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

"Im miệng!"

"Ồ."

Lại qua hồi lâu...

"Sur... Phụ?" Càng cẩn thận kỹ càng âm thanh, "Thật ra thì ta còn chịu được, nếu không... Ngươi lại hái một lần?"

"Cút!"

Thảm Huỳnh cũng không nhìn được nữa, một cước đem người trên giường đạp xuống.

Mất trí nhớ đầu bếp, không có đáng yêu chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328: Chương 327: Nhận Thầu Thi Đấu

Cũng không biết Cô Nguyệt là thế nào lừa dối, Vô Vọng tông tới chót nhất Thánh Thiên tông đệ tử càng ngày càng nhiều, hơn nữa người người đều là tới xông kiếm trận Kiếm tu đệ tử. Vô Vọng tông quả thật là thu linh thạch thu đến mỏi tay, hơn nữa so với trước kia tiến vào bí cảnh linh thạch đất gấp mười lần trở lên.

Đối với cái này Lâu Hoàng tỏ vẻ là hai mặt mừng bức, thậm chí không biết Cô Nguyệt rốt cuộc là thế nào thời điểm cùng Thánh Thiên tông chương môn nói định chuyện này. Tại sao rõ ràng tốn nhiều tiền giới mới có thể nhập rồi, trước môn phái đệ tử có thể tùy tiện vào kiếm trận, mỗi cái Thánh Thiên tông đệ tử còn một mặt chiếm tiện nghi lớn bộ đáng.

Huống chi Cô Nguyệt tôn giả kiếm trận mặc dù tinh diệu, nhưng môn phái khác cũng không phải là không có, huống chi là Thánh Thiên tông như vậy đại tông môn. Chỗ tốt duy nhất chính là kiếm trận liên Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng có thể vào trong điểm này.

Lâu Hoàng lòng tràn đầy nghi ngờ, mãi đến môn phái nghênh đón nhóm đầu tiên tu sĩ Nguyên Anh, mỗi người tu sĩ mang tới linh thạch, càng làm cho hắn chắc lưỡi hít hà, quả thật là có thể đuổi tới Vô Vọng tông nửa năm thu vào. Hắn quả thực không nhìn được rồi.

"Ồ." Cô Nguyệt một mặt đương nhiên trả lời, "Ta nói với bọn họ trong ba năm, trừ bản tông bên ngoài, chỉ làm cho Thánh Thiên tông tu sĩ Nguyên Anh tiến vào kiếm trận." Cao cấp độc nhất hội viên giới dĩ nhiên sẽ quý một chút.

Lâu Hoàng: "..."

Thì ra là như vậy, chính bọn hắn môn phái không có mấy cái Nguyên Anh tu vẫn không cảm giác được đến, Tam Thanh giới tu sĩ Nguyên Anh cũng không ít, nhưng muốn thăng lên Hóa Thần lại cực kỳ không dễ, mười cái trong có chín cái là thất bại. Chủ yếu là thiếu hụt tấn thăng cơ hội, muốn tìm một cái có thể rèn luyện nơi chốn vô cùng không dễ. Cho nên có thể để cho tu sĩ Nguyên Anh tiến vào kiếm trận tự nhiên sẽ bị các phái chú ý. Sớm một ngày vào trong, liền sớm một ngày có tấn thăng hy vọng. Làm thành đệ nhất tiên môn Thánh Thiên tông, tự nhiên nguyện ý nhiều hơn mấy cái tu sĩ Hóa Thần, hơn nữa càng nhanh càng tốt. Càng nhanh bọn họ đệ nhất tiên môn địa vị liền sẽ càng xây cố, tự nhiên giá bao nhiêu cách đều nguyện ý.

Mà bọn họ Vô Vọng tông cho Thánh Thiên tông lớn như vậy tiện lợi, có lẽ sau đó giữa hai phái quan hệ nhất định là không giống như xưa, đối với Vô Vọng tông cũng càng có chỗ tốt. Quả nhiên không hổ là Hóa Thần tôn giả, hắn đã suy nghĩ xa như vậy sao? Làm thành chương môn hắn thật là xấu hổ a!

"Tôn giả, thật là lo xa nghĩ rộng!" Hắn ôm quyền nghiêm túc chào một cái, thứ N lần có loại muốn đem chức chương môn ném ra xung động.

Chỉ là muốn trả giá, cho nên kéo khỏi sống chiêu bài Cô Nguyệt: "..."

Sự thật chứng minh Cô Nguyệt kiếm trận quả thật rất hữu dụng, ngăn ngừa thời gian mấy năm, trong phái đệ tử tu vi liền đạp lên một cái mới nấc thang, càng là có vài phần nguyên bản Kim Đan đệ tử, thành công Kết Anh. Vô vọng không bao giờ nữa là lấy trước chỉ có hai cái nguyên anh môn phái.

]

Mà Thánh Thiên tông tới những người đó cũng giống như vậy, đặc biệt là mấy cái kia tu sĩ Nguyên Anh, theo tu trận sau khi ra ngoài, mặc dù không có trực tiếp lên cấp Hóa Thần khoa trương như vậy, nhưng nhiều năm chưa từng động tới tu sĩ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ít dân ra. Vì vậy mọi người càng là mừng rỡ không thôi, móc linh thạch liền móc đến càng hào phóng rồi. Thậm chí còn có chủ động tặng giá.

Vô Vọng tông môn phái kho bạc lấy tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được tràn đầy lên, hoàn toàn thoát bản trí phú.

Đối với cái này Cô Nguyệt tỏ vẻ, cấp thấp phó bản quét đến quá không có ý nghĩa, đem tất cả mọi chuyện giao cho Lâu Hoàng sau, liền lại cũng không có quản, chuyên tâm nhìn chăm chăm Nghệ Thanh tu luyện, kiên quyết ngăn chặn đoạn tuyệt Thẩm Huỳnh đem người kéo lệch thành thế tu cơ hội, cái này một nhìn chăm chú liền nhìn chòng chọc ba năm

Từ khi theo cái đó bí cảnh sau khi trở lại, Nghệ Thanh cũng không biết bị cái gì kích thích, tu luyện lấy được là càng ngày càng chuyên cần rồi, hần bộ kiếm pháp kia cũng càng ngày càng hoàn thiện, hần nguyên bản tu vi chính là tại, thiếu chẳng qua là linh lực khôi phục mà thôi. Cái này một nghiêm túc tu vi càng là chậm chậm tăng lên, không tới thời gian ba năm, liền đi thẳng đến Kim Đan lớn mãn viên, chỉ lát nữa là phải Kết Anh.

Cô Nguyệt chỉ có thể ngăn lại, hần tu luyện lúc này mới bao lâu a, không tới sáu năm công phu liền kết đan rồi. Điểm này hần còn có thể giải thích nói là tại bí cảnh được cơ duyên đồn ngộ rồi, nhưng không tới mười năm công phu liền Kết Anh cái gì, đó cũng quá dọa người rồi. Mặc dù bọn họ là không sợ người khác mơ ước, nhưng dù sao hần bây giờ còn chưa có khôi phục trí nhớ lúc trước, một cái nhảy lớp quá nhanh cái gì, thật đúng là sợ thân thể của hần lại xảy ra vấn đề, vậy bọn họ coi như mắt toi công.

Đối với cái này Nghệ Thanh đến lúc đó không nói gì, kẹt ở nửa bước Kết Anh vị trí, nói dừng vẫn thật là ngừng lại.

"Cái gì? Môn phái thi đấu?" Cô Nguyệt nhìn một chút cười một mặt tự tin Lâu Hoàng.

"Không sai!" Lâu Hoàng gật đầu một cái nói, "Tam Thanh giới mỗi mười năm sẽ có một lần môn phái thi đấu, do các môn phái thay phiên đảm trách. Năm gần đây trong phái đệ tử tu luyện cũng coi là tích cực, có thể tham gia một phen tỷ đấu, đến cũng là chuyện tốt."

"Ừ, vậy thì đi a!" Nói với hần làm gì?

"Chi bất quá..." Lâu Hoàng một mặt làm khó, nhìn một chút sắc mặt của Cô Nguyệt, mới cắn răng nói, "Lần này môn phái thi đấu, các phái đề nghị... Tại phái ta tổ chức!"

"Cái gì?" Cô Nguyệt nhìn hần một cái, mặt đầy đều viết, muốn ở chỗ này mở, bọn họ đưa tiền sao?

Lâu Hoàng lau mồ hôi lạnh, "Chuyện này... Năm trước tổ chức môn phái thi đấu, đều là tại Thánh Thiên tông, huyền nguyên cửa chờ những thứ này nhất đẳng tông môn. Cũng chẳng biết tại sao, lần này lại nói muốn tới nơi này?" Tuy nói Vô Vọng tông năm gần đây, đặc biệt là tại Cô Nguyệt tôn giả đến sau, môn phái vô luận là tài lực thực lực đều có tăng lên, đặc biệt là tài lực, nhưng cuối cùng, tiền môn nhìn chính là thực lực. Vô Vọng tông chỉ có hai cái Hóa Thân tôn giả, số tự nhiên không được nhất lưu môn phái.

"Người nghĩ như thế nào?" Cô Nguyệt nhàu mày một cái.

"Đảm trách môn phái đại diện là tăng lên môn phái địa vị chuyện quan trọng, hơn nữa chẳng qua là cung cấp cái sân thi đấu mà thôi, ta cảm thấy... Có thể thử một lần." Lâu Hoàng gật đầu một cái đến.

"Nếu người đã giải quyết, người tới sắp xếp là tốt rồi." Cô Nguyệt gật đầu, nghĩ đến cái gì lại tăng thêm một câu, "Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai sẽ trước đem kiếm trận tạm thời che lại, người cùng mấy cái kia Thánh Thiên tông tu sĩ Nguyên Anh nói, là vì chuẩn bị thi đấu mới như thế là được."

Lâu Hoàng ánh mắt sáng lên, trong nháy mắt suy nghĩ minh bạch cái gì, dùng sức gật đầu một cái, "Lâu Hoàng hiểu được!"

Môn phái thi đấu đây tới một cái trung đẳng môn phái trên đầu, ai cũng có thể dự đoán được, chúng phái đều là có chút tổ. Mà bọn họ Vô Vọng tông có thể khiến người ta lên tâm tư, cũng chỉ có cái đó kiếm trận. Hết lần này tới lần khác ba năm này, bọn họ chỉ tiếp thu Thánh Thiên tông đệ tử vào trận. Chúng phái chỉ sợ sớm đã nghe ngóng tin tức, nghĩ thừa dịp môn phái thi đấu cơ hội muốn dò xét một cái hư không, cũng muốn phái đệ tử tới thí luyện mà thôi.

Chuyện này sợ rằng liền Thánh Thiên tông cũng không biết tình, cho nên các phái khác mới sẽ trực tiếp thông tri Lâu Hoàng. Cho nên Cô Nguyệt mới đóng lại kiếm trận, để cho Thánh Nguyên tông tu sĩ trở về báo tin mà thôi.

Nhưng chuyện này đối với Vô Vọng tông mà nói, thật đúng là không có tổn thất gì. Vốn là năm đó Cô Nguyệt cam kết chính là ba năm. Hiện tại thời gian đã qua rồi, trên lý thuyết mà nói thì môn phái khác thời điểm đi vậy không có gì. Nhưng mấu chốt tiến vào kiếm trận nhân số của là có hạn a. Môn phái khác tiến vào, cái kia Thánh Nguyên tông vào người tương ứng liền phải giảm bớt rồi. Người ta không gấp mới là lạ.

Cho nên để có nhiều đến mấy cái vị trí, lần này môn phái thi đấu chuyện, Thánh Nguyên tông tự nhiên sẽ đem hết toàn lực hỗ trợ. Để có thể có nhiều mấy cái vào trận vị trí. Mà Vô Vọng tông... Chỉ cần nằm kiếm tiền là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 329: Chương 328: Thanh Mai Trúc Mã

"Đứng rồi, liên quan với bên trong cửa tham gia thi đấu đệ tử danh sách sự việc." Lâu Hoàng mắt sáng rực lên, mang chút ít mong đợi nói, "Luyện khí, Trúc Cơ kỳ đệ tử đều an bài xong, đến lúc đó cái này Kim Đan kỳ đệ tử có chút... Làm khó."

"Người muốn cho Nghê Thanh tham gia!" Cô Nguyệt cả kinh, trong nháy mắt đoán ra ý tứ của hắn.

Lâu Trương gật đầu cười, một mặt hưng phấn nói, "Nghê Thanh là hai vị tôn giả đệ tử, thiên tư bất phàm, trước bí cảnh chuyển đi càng là trực tiếp đón ngộ kết đan, có lẽ nhất định có thể vì ta phái lấy được Kim Đan then..."

"Không được!" Hắn lời còn chưa nói hết, Cô Nguyệt liền giãy cựa, "Hắn căn bản không cần thiết chứng minh cái gì, không sẽ tham gia cái gì thi đấu." Nghê Thanh hiện tại tu vi hắn rõ ràng nhất, đã trăm nửa bước nguyên anh, trở lại một trận thi đấu, lấy hắn cái kia tiểu phần mềm hack thuộc tính, không chừng không phải là Kết Anh, vọt thẳng trên Hóa Thần cũng có thể.

"Tôn giả..." Lâu Hoàng không nghĩ tới hắn sẽ cự tuyệt, dù sao đây chính là nhất chiến thành danh cơ hội tốt nhất, người đều ngẩn ngơ, theo bản năng liền phân bác, "Nhưng là phái ta trong là thuộc..."

"Lâu Hoàng!" Cô Nguyệt sầm mặt lại, "Chúng ta gia nhập phái Vô Vọng, tự nhiên sẽ khắp nơi giúp đỡ bị phái trong, cho nên có một số việc có thể làm, sẽ làm tất cả. Nhưng duy độc Nghê Thanh... Xin người hãy nhớ kỹ, hắn cũng chỉ là Thảm Huỳnh đồ đệ, như thế mà thôi. Vô luận là ai tốt nhất không nên có một chút tâm tư của nó, nếu không..." Nhìn về phía đối phương, dùng chưa bao giờ có nghiêm khắc ngữ khí, gần từng chữ, "Chờ có mấy người nghiêm túc tới, các người không chịu nổi."

Lâu Hoàng cứng đờ, đáy lòng không có từ trước đến nay liền dâng lên một luồng hơi lạnh, toàn thân trong nháy mắt truyền tới một cỗ xuyên thấu qua tâm lạnh.

Cô Nguyệt cũng không nói gì nhiều, chẳng qua là vỗ vai hắn một cái, liền xoay người đi ra ngoài.

Cô Nguyệt nói không sai, hắn đem kiểm trận rút lui sau, không tới thời gian hai ngày Thánh Nguyên tông liền phái một đồng lớn đệ tử qua tới, nói hiệp trợ Vô Vọng tông chuẩn bị mở môn phái thi đấu, hơn nữa còn là kèm theo pháp khí cùng đủ loại thiết bị cái loại này.

Cứng rắn ở bên ngoài môn pháp, dâng lên đứng một tòa phù đỉnh, tự động tự phát bắt đầu ở phía trên xây dựng đủ loại sân thi đấu, còn có nơi ở của đệ tử tới. Thậm chí không cần Lâu Hoàng nói, đối phương liền chủ động tìm tới cửa, đem tất cả tranh tài công việc hạng mục chú ý, toàn bộ cặn kẽ đều nói một lần. Bỏ tiền xuất lực không nói, cái kia nhiệt tình đề ý trình độ, giống như tổ chức thi đấu là Thánh Thiên tông, mà không phải là bọn họ Vô Vọng tông.

Đợi đến môn phái thi đấu thời điểm, Thánh Thiên tông chương môn Đồng Ngô càng là tự mình dẫn đầu, mang theo chúng đệ tử tới rồi, cũng coi là cho đủ Vô Vọng tông mặt mũi. Mà các môn phái người tới cũng không ít. Cùng trước đoán không sai biệt lắm. Bọn họ tới mục đích, quả nhiên không chỉ là thi đấu mà thôi. Vừa mới bắt đầu không có hai ngày, cơ hồ hơn nửa môn phái chương môn, đều hoặc chỉ rõ hoặc ám chỉ, cùng hắn nghe qua kiểm trận chuyện.

Rất cuộc làm chương môn nhiều năm như vậy, Lâu Hoàng không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt, chẳng qua là đánh một chút thái cực liền tròn xuống dưới. Liên quan với kiểm linh thạch các loại đại sự, luôn cảm thấy muốn hỏi qua Cô Nguyệt tôn giả mới có thể yên tâm.

Rõ ràng là một trận môn phái thi đấu, lại ai cũng không có đem ý nghĩ thả ở trên thi đấu. Đến lúc đó để cho tỉ mỉ chuẩn bị rất lâu Vô Vọng tông được cái tiện nghi, đến lúc đó có không ít đệ tử lấy được không tệ thành tích.

]

Đặc biệt Trúc Cơ kỳ đệ tử, Lâu Thao đều một đường xông qua trận chung kết.

Cô Nguyệt nói mặc kệ, lúc này chuyện tới là thật không có nhúng tay, tại Vô Định phong là chứa thật nhiều ngày. Mãi đến thi đấu ngày cuối cùng, các phái tranh đoạt then đầu thời điểm. Hắn mới kéo lấy Thảm Huỳnh cùng Nghê Thanh đi ra ngoài lưu lưu.

Dầu gì là trong môn phái duy hai hai cái Hóa Thần tôn giả, chuyện lớn như vậy, bọn họ một mực không xuất hiện, quả thật không thích hợp.

Ba người đến một cái, sớm một bước đến trên hậu trường chúng phái chương môn môn, rồi rít đứng lên. Có lẽ là sớm muốn hỏi thăm qua, cái đó kiểm trận là Cô Nguyệt bày ra, đối với hắn phá lệ nhiệt tình.

Cô Nguyệt đối với loại trường hợp này đặc biệt quen thuộc, liền quang đi tới khán đài đoạn đường này, cũng không biết gài bẫy bao nhiêu người. Mới cười ngồi ở phía bên phải vị trí, bên cạnh vừa vặn chính là Thánh Thiên tông Đồng Ngô.

Hai người cũng không biết trò chuyện cái gì đó, nhưng nhìn Ngu ba ba cười hồ ly dạng, Thảm Huỳnh yên lặng vì đối phương điểm căn cước.

Bọn họ mới vừa chưa ngồi được bao lâu, tranh tài đã bắt đầu rồi, Cô Nguyệt cũng chỉ đành dừng lại nói chuyện. Nhìn về phía trận, phía trước là luyện khí tổ tranh tài. Đối chiến là một nam một nữ hai người tu sĩ, là phái Đan Thanh cùng huyền nguyên cửa đệ tử, tuổi tác thoạt nhìn cũng không lớn, đặc biệt là cái đó nữ tu, cốt linh thoạt nhìn không tới mười sáu tuổi bộ dáng.

Cô Nguyệt nhú mày một cái, luôn cảm thấy khá quen, trong lúc nhất thời lại không nhớ nổi ở đâu gặp qua.

Luyện khí tổ trận đấu kết thúc đến rất nhanh, phái Đan Thanh cái đó nữ tu, dựa vào một viên có thể bạo phá đan được, đem đối thủ nổ xuống đài thắng rồi. Cũng có phải là trùng hợp hay không, chương môn phái Đan Thanh vào chỗ tại cách bọn họ vị trí không xa.

Kia nữ tu một cái trận, liền vui mừng hướng về bên này đi tới, còn chưa tới Thanh Đan phái vị trí, đột nhiên ánh mắt sáng lên, thẳng tắp nhìn về phía phương hướng của Nghệ Thanh, ánh mắt tựa như là có thể mở ra hoa tới, trên gương mặt trẻ trung mới vừa đều là hưng phấn kích động, một tia triền miên thâm tình.

Cô Nguyệt trong lòng sáng lên, nhất thời nhớ tới cô gái này là ai, không phải là năm đó cùng Nghệ Thanh cùng nhau theo trong bí cảnh đi ra ngoài cô bé kia sao? Nghe trở về đệ tử nói vẫn là thanh mai trúc mã của hắn, Nghệ Thanh tại trong bí cảnh còn cứu nàng.

Cho nên... Nhìn cô em này bộ dáng, là thanh mai trúc mã thêm ân cứu mạng, sau đó lấy thân báo đáp tiết tấu sao?

Hắn không có từ trước đến nay một trận hưng phấn, đẩy một cái bên cạnh Thẩm Huỳnh, một mặt nhìn có chút há hê nói, "À, Thẩm Huỳnh, nhìn thấy cô em kia chưa?" Hắn chỉ chỉ phía bên phải đi lên nữ tử, có ý riêng nói, "Xem ra người có tình địch nha!"

"À!" Thẩm Huỳnh găm tay trái cây bị hắn đẩy trượt một cái, sắc mặt bối rối mòng.

"Nói nhanh lên, có cảm tưởng gì?"

Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, nhìn một chút hắn chỉ phương hướng, vừa quay đầu nhìn phía sau thần sắc như thường đầu bếp, "Cái gì?"

"Cái gì cái gì?" Cô Nguyệt liếc mắt, "Không nghĩ tới đầu bếp còn rất có mị lực." Cô em kia rõ ràng cho thấy vừa ý đầu bếp rồi đi!

"Thật sao?" Thẩm Huỳnh ngẩn ngơ, lại nhìn một chút hai người, thật giống như đang nghiên cứu hắn nói chân thật tính, một chút không có ghen bộ dáng.

Đến lúc đó đầu bếp ngẩn người, tiến lên một bước, mang chút ít thắc mắc nhìn về phía đột nhiên nói lặng lẽ nói hai người, "Sự phụ?" Thế nào? Tại sao nói lặng lẽ nói không mang theo ta? Theo bản năng quay đầu thuận theo nàng xem phương hướng mà đi, lại thấy được một cái một thân phần y nữ tử, nhìn lấy có vài phần nhìn quen mắt.

Cô gái kia ánh mắt càng sáng thêm, trên mặt càng là đỏ một mảnh, vẻ mặt càng thêm hưng phấn, xiết chặt bên người tay, như là không nhịn được, kích động hướng bên này bước gấp đi tới.

"Nhìn, tới tới! Cướp người tới rồi." Cô Nguyệt một mặt xem kịch vui bộ dáng.

Mất thấy cô gái kia càng ngày càng gần, càng đi lại càng gấp, đến phía sau càng là mang theo một ít chạy, cười phá lệ rực rỡ, như là không kịp đợi bay chạy vội tới, thẳng tắp hướng về phương hướng của Nghệ Thanh.

Sau đó... Liền đẩy ra Nghệ Thanh, ôm lấy phía sau Thẩm Huỳnh.

Thẩm Huỳnh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Nghệ Thanh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 330: Chương 329: Bách Hợp Cô Em

"Đại tỷ tỷ, thật sự là người, thật sự là người có đúng hay không?" Nàng một mặt kích động đến nhanh muốn khóc lên bộ dáng, gắt gao ôm lấy Thẩm Huỳnh, vẫn còn đang tại ngực nàng cọ xát, "Ta liền biết nhất định còn có thể gặp lại ngài."

Cái quỷ gì?

"Bách Hợp!" Đột nhiên bị đẩy ra, thiếu chút nữa té xuống đất Nghệ Thanh, cau mày, tiến lên vừa muốn đem hai người tách ra, "Không được đối với sư phụ vô lễ."

"Ồ?" Bách Hợp sững sờ, thật giống như lúc này mới chú ý tới Nghệ Thanh, "Cách vách ca ca, người tại sao lại ở chỗ này?"

Nghệ Thanh một mặt bất mãn, trực tiếp đem nhà mình sư phụ kéo trở lại, "Ta là sư phụ đệ tử, tự nhiên lại ở chỗ này." Ôm ôm cái gì, ôm phá hư làm sao bây giờ?

"Sư phụ?" Nàng nhìn một chút Nghệ Thanh, lại nhìn một chút Thẩm Huỳnh, một bộ không dám tin bộ dáng, như là nghĩ thông suốt cái gì sắc mặt nhất thời vượt xuống dưới, "Ngươi lại có thể báỉ tiểu tử cứu ta vì sư!" Ánh mắt nhìn Nghệ Thanh không hiểu thì mang theo chút ít địch ý, quay đầu liền hai mắt đắm lẹ Hoa Hoa nhìn về phía Thẩm Huỳnh, "Đại tỷ tử, ngươi còn nhớ ta không? Ta là bé gái, năm đó ngươi cứu bé gái. Ngươi là bởi vì ngươi mới tu tiên."

"Ây..." Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, một mặt mờ mịt.

"Ta liền Nghệ Thanh cách vách Vương bà bà tôn nữ." Bách Hợp chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói, "Năm đó chúng ta thiếu chút nữa bị Hồ Yêu ăn rồi, ngươi cùng nhau cứu ta cùng hấn. Ta rất nhớ ngươi, rất nhớ ngươi, rất muốn ngươi nha..."

"Ồ..." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, Vương bà bà là ai?

Bách Hợp lại một mặt hưng phấn, "Năm đó ta trực tiếp ngắt đi, cho nên không có tới kịp nói với đại tỷ tử trên nói. Hiện tại... Hiện tại rốt cuộc lại nhìn thấy ngươi! Ta một mực cũng muốn hỏi ngài..." Nàng không nhịn được lại kéo tay nàng, một mặt chân thành nói, "Đại tỷ tử, ngài còn thiếu đồ đệ sao?"

Nghệ Thanh: "..."

Cô Nguyệt: "..."

Mới vừa theo tới chương môn phái Đan Thanh: "..."

Này này này, có muốn hay không ngay trước mặt sư phụ mình, liền cái đầu sư môn a?

"Không cần rồi!" Nghệ Thanh sắc mặt tối sầm lại, không nhịn được lại xé ra tay của đối phương, còn ở trên tay Thẩm Huỳnh xoa xoa, gằn từng chữ một, "Gia sư không có lại thu học trò dự định."

"Cách vách ca ca, ngươi cũng quá hẹp hòi. Liền để ta làm sư muội của ngươi nha, ta nhất định sẽ rất nghe lời."

]

"Không cần thiết!" Như đinh chém sắt!

"Hừ! Thu học trò cũng không phải là ngươi, ngươi dựa vào cái gì nói không được?"

"Không được là không được."

"Ngươi nhìn ngươi chính là ích kỷ khi dễ người, ta còn hàng ngày muốn báỉ sư."

"Ngươi dám!" Kiếm khí tràn ra.

"Hừ! Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?"

"Thử xem!" Rút kiếm!

Mắt thấy hai không một lời cùng muốn đánh, cái kia lẫn nhau đề phòng cướp một dạng ánh mắt, nhìn đến Cô Nguyệt một mặt không nói gì. Nguyên bản tới một Thẩm Huỳnh tình địch, không nghĩ tới là đầu bếp. Thế giới thay đổi quá nhanh, hấn đều phản ứng không kịp nữa.

Đến lúc đó bên cạnh chương môn phái Đan Thanh nghe không nổi nữa, ho khan một tiếng lạnh lùng nói, "Bách Hợp!"

"Làm gì!" Bách Hợp bực bội, quay đầu trừng một cái, mới phát hiện đứng ở phía sau chính là sư phụ mình, nhất thời khí thế một yếu, "Sư phụ..."

"Mới vừa thắng tỷ thí, đây là lại nghịch ngợm cái gì." Đối phương không đồng ý nhìn nàng một cái, mang theo chút ít ý trách cứ.

Bách Hợp nhất thời một mặt ủy khuất, suy nghĩ một chút lại hưng phấn nói, "Sư phụ... Ta tìm tới năm đó cứu đại tỷ tử của ta rồi, ngươi nhìn chính là nàng!"

"Vi sư nghe được rồi." Chương môn phái Đan Thanh khóe miệng giật một cái, hấn nghe thấy, hơn nữa còn biết ngươi muốn cái đầu sư môn đây, nhưng ngại vì lễ phép không thể làm gì khác hơn là chào một cái, "Hai vị tôn giả."

Cô Nguyệt cũng liền bận rộn trả cái lễ.

Chương môn phái Đan Thanh lúc này mới quay đầu nhìn về phía Bách Hợp, "Tốt rồi, cảm ơn một tiếng cũng dễ làm thôi. Đây là môn phái thi đấu, không thể hồ nháo như vậy. Theo vi sư trở về!" Nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, một mặt lúng túng cứng rắn lôi kéo người đi trở về.

Hết lần này tới lần khác Bách Hợp còn không hết hi vọng, một bên bị kéo, vẫn không quên một bên quay đầu thâm tình thành thực nhìn lấy Thẩm Huỳnh, "Đại tỷ tử, chờ thi đấu kết thúc, ta sẽ tới tìm ngươi. Phải chờ ta nhé, nhất định phải chờ ta nhé! Ta gọi Bách Hợp... Hoa bách hợp cái đó Bách Hợp nha."

Thấy Thẩm Huỳnh gật đầu, mới một mặt không làm nguyện bị sư phụ mình kéo đi rồi.

Sắc mặt của đầu bếp đã hoàn toàn đen thành đáy nồi rồi, nhất thời có loại lập tức mang theo nhà mình sư phụ trở về, sau đó đem Vô Định phong đóng lại ý tưởng. Lo lắng quay đầu nhìn một cái nhà mình sư phụ, đối phương lại không cảm giác chút nào, vẫn là bình tĩnh gặm lấy trái cây.

Nghệ Thanh ánh mắt trầm một cái, mắt thấy nàng còn phải tiếp tục bắt trái cây, nhủ thầm một cái, thuận tay đoạt mất, "Sư phụ, cái này linh quả không thích hợp ăn nhiều, vẫn là ăn bánh ngọt đi." Nói xong đem bên cạnh nàng trên bàn trà trái cây thu vào, đổi lại một mâm bánh ngọt.

"Ồ..." Thẩm Huỳnh bất huyệt, quay đầu nhìn một chút bánh ngọt, có chút bất mãn bóp một khối, hồi lâu mới đưa vào trong miệng, rõ ràng trái cây ăn ngon hơn, theo bản năng đọc một câu, "Người lúc trước đều mặc kệ."

Nghệ Thanh trong tay đột nhiên run lên, thật chặt thu vào lòng bàn tay.

Lúc trước...

Bách Hợp cô em đột nhiên bề ra lần này, đến lúc đó để cho Cô Nguyệt đều không có cái gì kiên nhẫn xem so tài rồi, về phần Thẩm Huỳnh cùng Nghệ Thanh, bọn họ vốn là cũng không đang nhìn. Chẳng qua là ngấm trộm nghe thấy Lưu Hoảng đưa con trai kia, thật giống như được Trúc Cơ tổ hạng nhì, cũng coi là không tệ thành tích. Mãi đến Kim Đan kỳ kết thúc đi ra, hắn mới nhìn thấy đạt được thủ khoa lại là Cảnh Kỳ.

Nhắc tới, hắn đã đến mấy năm không nhìn thấy người xâm lăng này rồi, lần trước vẫn là ba năm trước đây vào bí cảnh thời điểm, không nghĩ tới hắn nhanh như vậy liền kết đan rồi. Hơn nữa so với khi đó khắp người u buồn, lúc này thoát nhìn cả người hắn thật giống như muốn đã khá nhiều, như là rốt cuộc nở mày nở mặt cả người đều là từ tin tung bay bộ dáng.

Nhưng cái xách tay kia quanh người hắn trong hư ảnh khí vận, nhưng không biết tại sao thiếu rất nhiều. Cũng không biết lần trước trong Bí cảnh rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nghe hắn cũng là Kiếm đan song tu, kiếm chiêu vừa nhanh vừa vội, dứt khoát liền đánh bại quyết chiến đối thủ, đưa đến chúng phái một mảnh xôn xao.

Liền với cùng Vô Tương không hợp nhau Thánh Thiên tông chương môn đều khen một câu.

Dưới trận trọng tài vừa muốn tuyên bố hắn là Kim Đan thủ lĩnh, kết thúc hôm nay thi đấu.

"Chậm đã!" Hắn lại ngăn cản, ngược lại đột nhiên tiến lên mấy bước, ôm quyền hướng về phía trên khán đài chương môn các phái, cao giọng nói, "Lần so tài này, còn có lợi hại hơn Kim Đan tu sĩ chưa từng dự thi, đệ tử tự là không dám gánh cái này thủ lĩnh chi danh." Nói lấy, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh, ánh mắt thoáng qua một tia oán hận, lập tức lại trầm xuống, tiếp tục nói, "Nghe Vô Vọng tông Nghệ Thanh đạo hữu, kiếm pháp trác tuyệt, Kim Đan kỳ liền xong qua môn hạ Nguyên Anh kỳ kiếm trận, đáng tiếc nay lại chẳng biết tại sao không có tham gia thi đấu. Cho nên tại hạ muốn cùng Nghệ Thanh đạo hữu đánh một trận."

Giọng nói vừa dứt lời, chương môn các phái rồi rít quay đầu nhìn về phía Nghệ Thanh phương hướng bên này, trong mắt bao nhiêu đều mang theo chút ít xem kịch vui thần sắc, vốn là lần thi đấu này, bọn họ chính là vì kiếm trận kia tới, nhưng lại nghe nói Vô Vọng tông trước thời gian liền phong kiếm trận kia, để cho bọn họ căn bản vô cùng hời hợt. Cái này lại đột nhiên toác ra cái khiêu khích, hơn nữa đối phương vẫn là người từng xong qua Thập Tầng kiếm trận. Không phải vừa vặn hợp ý bọn họ, làm sao sẽ không để cho hắn hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 331: Chương 330: Kim Đan Thủ Lĩnh

Thánh Thiên tông chương môn Đồng Ngô sắc mặt tối sầm lại, kiếm trận hiệu dụng người khác không biết, hắn chính là rất rõ ràng. Trong phái mấy cái kia đang định đột phá Hóa Thần tu sĩ, chính là chứng minh. Hắn chỉ mong môn phái khác không biết hàng, đỡ cho cướp vị trí của bọn hắn, không nghĩ tới môn phái nhà mình lại toác ra cái kẻ lỗ mãng tới.

"Cảnh Kỳ im miệng, không cho vô lễ!" Hắn muốn ngăn cản đối phương nói tiếp, quả nhiên Vô Tương sư đệ dạy dỗ đệ tử, cũng là một cái quá rồi!

"Chương môn!" Cảnh Kỳ lại không có thu hồi ý tứ, vẫn là nhìn chằm chằm Nghệ Thanh nói, "Hắn cùng với ta tu vi tương đối, không tỷ thí một chút, đệ tử thật đúng là không cảm đảm cái này Kim Đan thủ lĩnh chi danh."

Đồng Ngô tức giận vô cùng, nhưng lại không tiện kết quả đi đem người kéo trở về. Đến lúc đó từ đầu đến cuối gương mặt lạnh lùng Nghệ Thanh tiến lên một bước, coi như tất cả mọi người đều cho là hắn sẽ tiếp cuộc khiêu chiến này thời điểm, Nghệ Thanh lại đột nhiên mở miệng nói, "Người gánh không gánh thủ lĩnh chi danh, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Cảnh Kỳ: "..."

Đồng Ngô: "..."

Mọi người: "..."

Nói tới thật có đạo lý, bọn họ vừa không lời chống đỡ!

"Người..." Cảnh Kỳ cũng giận đến mặt đỏ lên, nhất thời có loại bị người ngay trước mọi người nhục nhã cảm giác, "Người đây là xem thường ta sao?"

Nghệ Thanh ngăn người, lại trả lời một câu, "Ta vì sao phải để mất người?" Người là ai à? Cũng không nhận ra.

Cảnh Kỳ trong nháy mắt một hộp tâm đầu huyết, liền muốn xịt hắt một mặt, liền ngay cả bên cạnh mọi người vây xem đều có điểm đồng cảm hắt. Câu trả lời này, chuyện đương nhiên đến cũng để cho người quá học mấu.

Mất thấy Cảnh Kỳ một bộ sắp khí bối đi qua bộ dáng, đã gặm nửa đĩa bánh ngọt Thẩm Huỳnh, ánh mắt híp một cái, ồ?

Đột nhiên quay đầu nói, "Đầu bếp, đi thử một chút!"

Nghệ Thanh sững sờ, lúc này mới gạt đầu một cái, "Vâng, sư phụ!"

]

Nói xong thân hình lóe lên, người liền đã đến trên sàn đấu rồi, trong tay chuyển một cái nhất thời một cái trắng như tuyết linh kiếm liền xuất hiện tại trên tay.

Cảnh Kỳ ánh mắt trầm xuống, hít sâu một hơi lúc này mới đề xuống tức giận ở đáy lòng, cười lạnh một tiếng, chung quy tính đi xuống rồi. Nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là cũng đã kết đàn rồi, nhưng là không liên quan, hôm nay hắn nhất định phải đem trước đây thù, cùng nhau báo trả về.

Hai người không nói thêm gì nữa, trực tiếp liền chiến đến cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời trận trên khắp nơi đều là kiếm quang, thân hình của hai người cực nhanh, chỉ có thể nhìn được thỉnh thoảng xuất hiện tàn ảnh. Mọi người rồi rít buong ra thần thức, mới nhìn rõ động tác của hai người.

Hai người kiếm pháp đều rất kinh người, kiếm chiêu thiên biến vạn hóa, không biết có phải là ảo giác hay không, mơ hồ cảm thấy còn có chút tương tự. Chẳng qua là Nghệ Thanh kiếm chiêu thật giống như càng thêm tinh xảo một chút. Ngay từ đầu Cảnh Kỳ còn có thể cùng hắn đấu ngang sức ngang tài, nhưng càng đi về phía sau càng thêm lực không hề đối, thậm chí nhiều lần đều không thể tránh thoát đối phương chiêu thức, bị kiếm quang trực tiếp quét đến. Nếu không phải là trên người pháp y, phỏng chừng tranh tài cũng đã kết thúc.

Cảnh Kỳ cũng là càng đánh càng kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Nghệ Thanh kiếm pháp lợi hại như vậy, cho dù hắn được cái kia hóa nguyên cầu trong truyền thừa, nhưng vẫn là tìm bất quá hắn. Đây chính là hắn người sư phụ kia dạy cho kiếm pháp của hắn sao? Hắn càng nghĩ thì càng hận, nếu không phải là hắn, chính mình nguyên bản cũng có cơ hội học được như vậy kiếm pháp tinh diệu. Như thế nào lại bị Vô Tương cái đó vong ân phụ nghĩa lão đầu thu làm môn hạ!

Hắn quả nhiên là khắc tinh của mình, hiện tại không diệt trừ sau đó đối với hắn tiên đồ trở ngại sẽ lớn hơn. Hắn trong bụng hung ác, cắn răng né tránh đối phương một đòn. Mất thấy mấy ngàn đạo kiếm khí đánh liền đi lên, trong tay hắn pháp quyết biến đổi, trầm xuống tâm dặt ra một tia tâm thần, kết nối lên trong ngực Quy Nguyên Châu. Trong lúc nhất thời liên tục không ngừng năng lượng liền từ bên trong truyền ra, trên người linh khí tăng vọt, trong nháy mắt liền đem công kích tới kiếm khí bắn trở về, thậm chí bức lui Nghệ Thanh hai bước.

Một cỗ so với Hóa Thần kỳ mạnh hơn uy áp, hướng về phương hướng của Nghệ Thanh phản kích lại. Ngàn vạn linh kiếm xuất hiện, hướng về đối phương công kích đi qua. Mỗi một chuỗi đều như là sống lại trên thân kiếm thậm chí xuất hiện gió Hóa Lôi điện chờ ánh sáng.

Nghệ Thanh lắc mình lại không có tới kịp né tránh, trong nháy mắt toàn thân liền bị vạch ra không ít lỗ. Đặc biệt là cái kia cỗ đặc thù uy áp, ép đến hắn hành động càng thêm chật vật, thậm chí không thể di chuyển một bước.

"Ngũ hành lôi hòa trận!" Bởi vì nhìn chung quanh đài có ngăn cách trận pháp, mọi người cũng không có đến những thứ kia uy áp. Nhưng lại nhận ra trận pháp kia. Trong mắt đều là kinh ngạc, đây chính là Nguyên Anh kỳ đều không nhất định có thể nắm giữ trận pháp, Cảnh Kỳ lại có thể kêu ra được, hơn nữa còn không chế tự nhiên. Bực này thiên tư cũng coi là Tam Thanh giới phân độc nhất rồi.

Nghệ Thanh chỉ có thể đem kiếm khí vây quanh tại tự thân, ngăn trở những thứ kia không chỗ nào không có mặt linh kiếm, thế nhưng uy áp lại càng nghiêm trọng hơn, hắn chỉ cảm thấy ngực cứng lại, xông lên một cỗ ngại ngại, một gối liền quỵ xuống. Hắn cũng không nghĩ tới đối phương lại có thực lực bức này, nhưng trận pháp này...

Trong lòng hắn thoáng qua vẻ nghi hoặc, lại chợt cảm thấy sau lưng một đạo tiếng xé gió truyền tới, hắn phản xạ có điều kiện xoay người lại vừa đỡ. Theo keng một tiếng giòn vang, mơ hồ có chút khí xám, theo trước mắt lóe lên.

Đây là... Yêu khí?

Nghệ Thanh cả kinh, còn chưa hiểu rõ, bên tai lại đột nhiên truyền tới Cảnh Kỳ truyền âm, "Hừ! Không nghĩ tới, người cư nhiên có thể trốn được. Nhưng người cũng chống đỡ không được bao lâu!"

Sau một khắc, càng ngày càng nhiều như vậy cỗ quái khí tức, theo bốn phương tám hướng hướng về hắn công kích đi qua, mang theo không thể coi

thường sát khí. Nghệ Thanh sầm mặt lại, dấm cái kia kinh người nguy ép trong lại đứng lên, dựa vào đối với khí tức cảm ứng, bắt đầu ngăn trở những thứ kia không nhìn thấy, lại không chỗ nào không có mặt khí tức.

"Còn liều chết!" Cảnh Kỳ âm thanh càng thêm âm lãnh, còn mang theo chút ít giận hận, "Nhìn ngươi có thể chống bao lâu."

Nói xong, nguyên bản còn đang chống đỡ trận pháp, đột nhiên liền lấy kiếm, hướng phương hướng của hắn đi tới, khắp khuôn mặt tràn đầy đều là thuộc về người thắng đắc ý, "Nghệ Thanh, theo nhìn thấy ngươi lần đầu tiên ta liền biết, ngươi là chưởng ngại lớn nhất của ta. Ngươi cũng nghĩ như vậy chứ?"

"..." Cái gì?

"Là chưởng ngại liền cần thiết thanh trừ! Không có ai biết là ta giết ngươi! Chỉ có thể cho là đây là một cái ngoài ý muốn." Kiếm của hắn trực tiếp giá đến trên cổ của hắn, "Chỉ có ngươi chết, ta tiên đồ mới có thể trót lọt."

"..." Cho nên người này rốt cuộc là ai?

"Hôm nay cái này sau, ta chính là Tam Thanh giới mạnh nhất Kim Đan kiếm tu, sau đó tự nhiên cũng sẽ trở thành mạnh nhất Kiếm Tiên."

"..." Kiếm Tiên?

"Về phần ngươi cái kia tinh thông kiếm pháp sư phụ... Ta sẽ thay ngươi tiếp quản." Hắn đột nhiên cười một tiếng.

Sư phụ!

Nghệ Thanh ánh mắt nhất thời lạnh lẽo, trên người mơ hồ có hơi lạnh giải tán đi ra, "Ngươi nói cái gì?"

"Chắc hẳn nàng nhất định sẽ tình nguyện nhận lấy ta ưu tú như vậy đệ tử." Hắn càng nói càng đắc ý, càng thêm dày đặc công kích đối phương, "Chỉ muốn ngươi chết rồi..."

"Im miệng!" Hắn lời còn chưa nói hết, mới vừa còn không có lực phản kháng Nghệ Thanh, quanh thân đột nhiên bộc phát ra không lồ kiếm khí, tựa như cùng sóng thần mãnh liệt mà ra tới. Trực tiếp liền đem bốn phía linh kiếm cùng cái kia đặc thù khí tức, liền Cảnh Kỳ cùng nhau cho bắn đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 332: Chương 331: Tâm Ma Lôi Kiếp

"Cái gì!" Cảnh Kỳ còn không phản ứng kịp, cả người ầm một tiếng đập xuống đất, bốn phía trận pháp trong nháy mắt biến mất, liền trong ngực hắn hóa Nguyên Châu cũng rắc rắc một tiếng xuất hiện một kẽ hở, "Cái này làm sao có thể!" Hắn một mặt không dám tin tưởng, lại chỉ cảm thấy ngực đau xót, phun ra một búng máu rồi.

Mà đối diện Nghệ Thanh không lồ kiếm khí chấn mặt đất đều mở từng khúc rạn nứt, bên cạnh ngăn cách trận pháp càng là trực tiếp liền phá vỡ. Có thể toàn thân hắn kiếm khí vẫn còn đang tại tầng vọt, bốn phía một mảnh đều là kiếm quang tiếng, kiếm khí màu trắng vây quanh ở bên cạnh hắn, từ từ thành hình, không tới trong chốc lát liền tạo thành một cái màu trắng cự long, giống như hư ảnh cự long phát ra một tiếng rống gầm.

Trong nháy mắt đừng nói là trong sân Cảnh Kỳ, liền với trên khán đài bên tai mọi người đều là một trận ông minh, đồng loạt ngực một hơi thở.

"Chuyện này... Đây là kiếm ý!" Từ trước tới nay chưa từng gặp qua mạnh mẽ như vậy kiếm ý, phảng phất... Giống như thật sự long một dạng, tất cả mọi người đều sợ ngây người, đối phương thật chỉ là Kim Đan tu sĩ sao?

Nghệ Thanh chẳng qua là thắng tạm nhìn lấy đối diện học máu không chỉ Cảnh Kỳ, cặp mắt như là đột có thể hủy hết tất cả lừa, gần từng chữ một, "Cách sư phụ ta xa một chút, tiểu, kỹ nữ, đập!"

Tiếng nói vừa dứt, sau lưng kiếm khí xếp thành cự long, trong nháy mắt mở ra miệng to, hướng về đối phương vọt tới.

Cảnh Kỳ cặp mắt nổi lên, sợ hãi tứ vong nhất thời đánh úp, kiếm thuật gì pháp quyết đều nhớ rồi, lên tiếng hét lên, "Cứu mạng! Cứu ta..."

"Mịa nó, Nghệ Thanh!" Cô Nguyệt sợ hết hồn, làm sao đột nhiên liền nổi giận. Cái này kiếm ý như vậy đập xuống, đừng nói là sống, người xâm lấn giả kia liền màu xám cũng không thừa lại, hắn bây giờ còn không thể chết được a! Trong bụng quỳnh lên, trực tiếp liền bay đến trong sân, mới vừa muốn ngăn cản, lại có người nhanh hơn một bước.

"Đầu bếp!" Thẩm Huỳnh đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh của hắn, trực tiếp kêu một tiếng.

Mới vừa vẫn còn đang tại bùng nổ người rung một cái, liền với nhào qua kiếm khí cự long, đều đột nhiên một hồi, trực tiếp ngừng ở cách Cảnh Kỳ không

tới chỉ một cái khoảng cách, giống như thật rầu rùng nhất thời quét đến trên mặt đối phương, vạch ra hai vệt máu, giống như là bị sợ ác rồi, trực tiếp trợn trắng mắt một cái hôn mê bất tỉnh.

"Sur... Phụ?" Nghệ Thanh quay đầu, trong nháy mắt trong mắt lộ âm thanh toàn bộ lui, xoay người trực tiếp ôm lấy người, "Sur phụ, không muốn..." Không cần để ý những thứ khác tiểu kỹ nữ có được hay không.

Sau một khắc toàn thân kiểm khí một tiết, liền với cái kia con cự long cùng nhau, trong nháy mắt tiêu tán.

Hắn cũng thân hình thoát một cái, như là tiêu hao hết tất cả sức lực, toàn bộ đều đặt ở trên người của Thẩm Huỳnh.

"Đầu bếp? Đầu bếp!"

"Hắn muốn Kết Anh rồi!" Cô Nguyệt nhìn một chút đầu bếp quanh thân cái kia tăng vọt linh khí, chân mày nhất thời nhíu lại. Cho nên hắn mới phản đối đầu bếp tham gia cái gì thi đấu, "Đẫn hắn trở về Vô Dịch phong!"

]

Hắn một tay đỡ dậy đầu bếp, một tay xách ở Thẩm Huỳnh, ngẩng đầu hướng về khán đài Lâu Hoàng nói, "Chương môn, những thứ khác giao cho người." Nói xong trực tiếp ngư kiểm liền hướng về Vô Dịch phong bay đi.

Lâu Hoàng còn không có theo mới vừa cái kia kinh người kiểm khí trong phục hồi tinh thần lại, đám người đi mới hậu tri hậu giác gật đầu một cái, "Ồ, được!"

Chờ một chút!

Mới vừa Cô Nguyệt tôn giả nói là, Kết Anh? Nghệ Thanh!

Cho nên mới vừa kiểm khí là hắn đón ngộ rồi!

Không tới hai mươi tuổi tu sĩ Nguyên Anh?!

(◉_◉)

Tại chỗ các phái đều đã nghĩ đến điểm này, trong lúc nhất thời toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Không người còn nhớ, cái đó hoa mắt trong Cảnh Kỳ.

Cô Nguyệt vừa về tới Vô Dịch phong, đem Nghệ Thanh đặt ở một vùng bình địa sau, tựa vội vàng bày hết mấy cái dẫn lôi trận, Kim Đan kỳ còn dễ nói, Nguyên Anh kỳ lôi kiếp, lại bất đồng cái khác. Không tạo chỉ vào Tĩnh đi ra, ai sẽ tin tưởng là Kết Anh.

"Ngu ba ba, ngươi làm gì vậy?" Thẩm Huỳnh nhìn lấy bận bịu xoay quanh Ngu ba ba, một mặt mờ mịt.

"Dĩ nhiên là bố trí dẫn lôi trận!" Cô Nguyệt liếc nhìn một cái, "Mới vừa hắn kiểm khí kia, người mù cũng nhìn ra được, không phải là thuộc về Kim Đan tu sĩ. Cho nên chỉ có thể để cho hắn mau sớm Kết Anh rồi." Tu tiên giới sáo lộ, hắn nhất là biết. Nếu như Nghệ Thanh vẫn là Kim Đan, như vậy kiểm khí, sợ rằng khó tránh khỏi không khiến người ta suy đoán là từ đâu ra. Nhất định sẽ nhiều lần hỏi dò, bọn họ là không sợ, nhưng đến lúc đó nhất định sẽ liên lụy đến Vô Vọng tông. Bọn họ vốn chính là tới cái này ngũ lại chùa khác, cũng không thể để cho người vác nôi.

"Ồ." Thẩm Huỳnh gật đầu một cái, gặm miếng trái cây nói, "Nhất định phải màu đỏ lôi mới được sao?"

"Màu đỏ?" Cô Nguyệt sững sờ, "Cái gì màu đỏ lôi?" Kiếp lôi nào có màu đỏ.

"Như vậy a!" Hướng về bầu trời chỉ một cái.

Cô Nguyệt sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không biết lúc nào, bầu trời đột nhiên hội tụ mảng lớn lôi vân, từng tia màu đỏ tia chớp thỉnh thoảng tại giữa tầng mây chớp động.

"Mịa nó!" Hắn sợ hết hồn, "Làm sao sẽ có lôi kiếp? Ngươi nói là tu vi của hắn tại, chỉ cần đi qua quy trình là được sao?"

"Không biết!" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, "Khả năng lần này bất đồng đi."

"Bất đồng?" Cô Nguyệt ngăn ra, nhắc tới, đầu bếp mới vừa phát ra kiểm ý, quả thực như trước kia bất đồng. Lúc trước kiểm ý của hắn là một cái kiểm lớn màu vàng óng, vẫn bị Thẩm Huỳnh lắc lư cái gì nhất lực hàng thập hội mới tu đi ra ngoài. Mà vừa mới xuất hiện nhưng là một con rồng lớn hình dáng, đến lúc đó thật giống là đầu bếp Long tộc chân thân bộ dáng. Chẳng lẽ là vì vậy nguyên nhân, mới đưa tới lôi kiếp.

Nhưng là, như thế nào đi nữa, cũng sẽ không xuất hiện màu đỏ kiếp lôi a. Hắn cũng không phải là không có kết qua Anh, lôi kiếp càng là trải qua không ít, chưa từng thấy qua như vậy, màu đỏ ánh chớp, cũng chỉ có...

Hắn sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên tròn to mắt Tinh, không dám tin nhìn về phía phương hướng của đầu bếp, màu đỏ kiếp lồi... Hắn chỉ tại Ma giới gặp qua. Đầu bếp vì sao lại đưa tới ma lồi.

Hắn trong bụng trầm xuống, tỉ mỉ nhìn một cái đầu bếp quanh thân, quả nhiên có thể nhìn thấy một tia nhân nhật ma khí, mà bộ dạng đầu bếp cũng có cái gì đó không đúng, rõ ràng lúc trước lên cấp đều là ngủ một giấc lên liền xong chuyện, hắn hiện tại biểu tình lại cực kỳ thống khổ bộ dáng, đầu đầy mồ hôi, nhắm chặt hai mắt, thật giống như đang cùng cái gì đang làm đấu tranh.

Đây là... Tâm Ma Kiếp!

"Mịa nó, đầu bếp lại có thể dẫn động Tâm Ma Kiếp!" Hắn một mặt không dám tin tròn to hai mắt, "Hắn làm sao có thể sẽ có Tâm Ma?" Bọn họ ba người này, phải nói tâm tư đơn thuần nhất, cũng chỉ có đầu bếp rồi, một con đường thông rọt cuộc cái loại này, lẽ ra ai cũng có thể có Tâm Ma, chỉ có Nghệ Thanh không có khả năng có a! Tại sao trở lại lại quét một lần đơn giản phó bản, hắn còn quét ra Tâm Ma đến?

"Chuyện gì xảy ra? Người biết hắn Tâm Ma là cái gì không?"

Thẩm Huỳnh ánh mắt híp một cái, như là nghĩ tới điều gì, hồi lâu mới nói, "Trước xem một chút."

Đạo kiếp lồi thứ nhất đã bỏ xuống rồi, trực tiếp liền đánh vào trên người của đầu bếp tại, nguyên bản về mặt cực kỳ thống khổ người, mở miệng liền khạc ra một búng máu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Theo kiếp lồi một đạo tiếp một đạo rơi xuống, thần sắc hắn càng thêm thống khổ, trên người cũng sớm đã trắng da sứt thịt, khí tức đã vô cùng yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Chương 332: Thành Công Độ Kiếp

"Không được, tiếp tục như vậy, đầu bếp không chống nổi Tâm Ma Kiếp đấy!" Lúc này mới bỏ hơn năm mươi nói, còn có 30 đạo đây!

"Ồ." Thẩm Huỳnh ánh mắt trầm xuống, "Vậy thì tạm dừng một chút đi!"

Nói lấy, nàng đột nhiên đưa tay hướng về không trung vỗ tay phát ra tiếng.

Trong nháy mắt cái kia thẳng bỏ xuống tia chớp màu trắng, giống như là bị nhấn nút tạm ngừng liền thẳng như vậy thẳng dừng ở đỉnh đầu của đầu bếp, như là không trung sáng lên một cái đỏ bùng cột đèn nha, bước ngang qua ở trong thiên địa.

Thật. Teletubbies!

Cô Nguyệt: "... Cái này mẹ nó cũng có thể!

Thẩm Huỳnh trực tiếp hướng về phía trước người vượt kiếp đi tới, nhìn một chút hắn bị phách đến khét thân thể, còn có cái kia hết sức thống khổ thần sắc. Than một tiếng, ngồi ở bên cạnh, đưa tay chọc chọc người trước mắt.

"Đầu bếp!"

Nghệ Thanh thần sắc càng thêm khó coi, hồi lâu mới chậm rãi mở mắt ra, trong nháy mắt một đôi tròng mắt màu đỏ liền thẳng tắp nhìn lại, cả người hắn đều tựa như vùi lấp ở bên trong Tâm Ma, ánh mắt nhìn nàng lại có thể lần đầu tiên mang theo chút ít lệ khí.

"Sư phụ!" Cặp mắt hắn mở to, mang theo chút ít chất vấn nói, "Ta rốt cuộc là ai? Người rốt cuộc nhìn ta coi thành ai!"

Thẩm Huỳnh ngăn người, ánh mắt lóe lên chút ít khác biệt, "Trừ..."

"Ta không phải là đầu bếp của ngươi!" Hắn đột nhiên rống to lên tiếng, giống như là bị đè nén thật lâu tâm tình toàn diện bộc phát "Ta không phải là đầu bếp, ta không phải là Nghệ Thanh. Ta không biết các ngươi lúc trước! Sư phụ... Sư phụ ngươi tại sao chung quy là phải đem ta làm thành người khác."

"..."

"Ngươi cũng được, Cô Nguyệt cũng tốt. Các ngươi rốt cuộc là nhìn ta như thế nào? Ta rất muốn rất cố gắng làm xong hết thầy, ta thật sự rất nỗ lực. Ngươi có thể hay không nhìn ta một chút, không muốn xuyên thấu qua ta xem người khác có được hay không?"

"..."

"Sư phụ... Người thu ta làm đồ đệ, rốt cuộc là bởi vì ta là ta? Hay là bởi vì ta là hần! Ta chẳng qua là người hoài niệm bóng dáng của hần sao?"

"..."

"Nhưng là, nếu như... Nếu như ta không phải là hần làm sao bây giờ? Nếu như các người nghĩ sai rồi..."

"Nhưng người đúng a!"

"Ta không đúng!" Tốt rống đến càng thêm lớn âm thanh, trong mắt tâm tình cũng càng thêm điên cuồng lên, "Ta không đúng! Ta không muốn làm thể thân của người khác, ta không muốn người xuyên thấu qua ta nhìn hần. Ta chỉ muốn người xem ta, cũng chỉ có ta! Sư phụ là ta..."

Hần lời còn chưa nói hết, Thẩm Huỳnh đột nhiên một cái tát theo đỉnh đầu hần quất xuống, đánh đầu hần một thập, hần như là nhất thời không phản ứng kịp, một mặt mộng bức ngẩng đầu lên, liếc với trên mặt điên Cuồng Thần sắc đều tựa như đứng im một dạng.

"Lấy ở đâu nhiều kiêu tình bệnh như thế?" Nhất định là bị Nguru ba ba làm hư.

]

"Sư..."

"Ta nói... Đầu óc người có phải hay không là có hồ à? Nghĩ bậy nghĩ bạ gì đó?" Thẩm Huỳnh có chút phiền não gãi đầu một cái, "Cái gì thể thân không thể thân? Cho tới bây giờ cũng chỉ có một cái đầu bếp, trước kia người cũng được, hiện tại cũng tốt. Duy nhất đem hai cái này tách ra, chẳng qua là chính người chứ?"

"Ta..."

"Người có phải hay không là rảnh rồi? Chính mình cùng chính mình chơi tinh thần phân liệt sao? Có rảnh rồi làm nhiều gọi thức ăn thật tốt?"

"..."

"Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, từ trước cùng người bây giờ, cái nào tốt hơn? Nếu so với người cũng cùng người khác so tài một chút, chung quy nắm chính mình giẫy vò tính là gì?"

"..."

"Còn có... Chính người không nhớ nổi chuyện trước kia, trách ta sao?"

"Nhưng nếu là ta không phải là hần..."

"Phải không?" Thẩm Huỳnh hơi nheo mắt lại, một mặt mắt hững, "Người là hoài nghi Nguru ba ba thị lực, vẫn là hoài nghi ta?"

Hần sững sờ, vội vàng dùng lực lắc đầu, "Không, ta cho tới bây giờ không có hoài nghi qua sư phụ."

"Được." Thẩm Huỳnh đột nhiên đưa tay sờ đầu hần một cái, thuận tay nhào nặn thành ổ gà, "Cho nên... Người kiêu tình xong chưa?"

"..." Nghệ Thanh ngây dại, trong mắt vẫn còn có chút mờ mịt, nhưng trong mắt màu đỏ lại từng chút tuột đi xuống, quanh thân lệ khí càng là tan biến không còn dấu tích, lại khôi phục lại ngày trước bộ dáng, như là rốt cuộc nghĩ thông suốt tựa như.

"Vội vàng bỏ xong, ta còn không có ăn cơm trưa!" Thẩm Huỳnh lại tăng thêm một câu.

Hần ánh mắt từ từ khôi phục kiên định, quanh thân thần sắc cũng trong nháy mắt đã khá nhiều, ôm quyền rõ ràng âm thanh trả lời, "Vâng, sư phụ!"

"Đúng rồi, nhiều xào mấy cái thịt thức ăn."

"Được rồi sư phụ, không thành vấn đề sư phụ."

Thẩm Huỳnh lúc này mới đứng lên, xoay người đi ra khỏi kiếp lời phạm vi, sau một khắc ầm tiếng sấm vang lên lần nữa, chém thẳng vào xuống phía dưới Nghệ Thanh. Chẳng qua là cái kia ánh chớp từ lúc mới bắt đầu thâm hồng từ từ lãnh đạm lại đi, đầu tiên là biến thành màu đỏ nhạt, tiếp lấy trong nháy mắt về tới bạch quang.

"Hần Tâm Ma đã biến mất!" Cô Nguyệt nhìn một chút bầu trời, xoay người nhìn đi về tới Thẩm Huỳnh liếc mắt, "Người mới vừa cùng hần trò chuyện cái gì đó? Liền Tâm Ma đều trò chuyện không còn." Lắc lư công lực sở trường a.

"Người không có nghe?" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút.

"Người cái này ánh mắt gì, ta là hạ người như vậy sao?"

"Vâng!"

"..." Mịa nhà nó!

Bầu trời kiếp lồi càng ngày càng dày đặc, chiếu bốn phía một mảnh lóe sáng bạch quang. Nhưng dù sao chẳng qua là nguyên anh kiếp lồi, trừ trước Tâm Ma Kiếp bên ngoài, còn lại so với Tiên giới những thứ kia Thiên kiếp tới, quả thật là không đáng chú ý. Cô Nguyệt coi như là hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, hai người tại chỗ không đợi bao lâu, kiếp lồi cũng đã bỏ xong rồi. Chẳng qua là cuối cùng một đạo kiếp lồi dường như uy lực đặc biệt lớn một chút, liền với tia chớp đều là trước kia mấy chục đạo gấp mấy lần. Cái kia lồi vừa đưa ra, liền với bốn phía Cô Nguyệt thuận tay bày trận pháp phòng ngự, đều là một trận đưng đưa, thiếu chút nữa sụp đổ.

Đến lúc đó trung gian đầu bếp thật giống như không có cảm giác gì, trên người trừ trước bởi vì Tâm Ma bị thương bên ngoài, lại không có gia tăng một chút vết thương. Sau một khắc bầu trời kiếp vẫn liền tán ra, bốn phía bắt đầu sáng lên. Đồng thời số lớn linh khí chen chúc tới, trong nháy mắt tràn đầy toàn bộ Vô Vọng tông. Đặc biệt là phương hướng của đầu bếp, linh khí càng là nồng nặc cơ hồ muốn hóa thành thực chất. Liền với vết thương trên người của hắn, cũng mất trần có thể thấy nhanh chóng khôi phục.

Hắn trực tiếp hướng về hai người đi tới, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, luôn cảm thấy ánh mắt so với trước kia càng thêm trầm ổn chút ít. Hắn thẳng tắp nhìn về phía phương hướng của Thẩm Huỳnh, ánh mắt lóe lên cái gì đó, bình tĩnh nói câu, "Sự phụ, ta đã trở về."

Thẩm Huỳnh ngẩn ra, ánh mắt híp một cái, "Ồ... Ta đói rồi."

"Được rồi sự phụ!" Đầu bếp không nói hai lời, xoay người liền đâm vào bên cạnh phòng bếp, liền một chút dừng lại cũng không có. Liền bên người những thứ kia tràn ra kiếm khí, đều quên thu liễm.

Nhắc tới, trên người của hắn kiếm khí cũng quá nồng đậm điểm?

Chờ một chút!

Cô Nguyệt theo bản năng liếc nhìn tu vi của hắn.

"Mịa nó! Ngươi làm sao Hóa Thần rồi!" Cô Nguyệt một đường đuổi tới phòng bếp, tỉ mỉ nhìn một cái hắn quanh thân, thật sự là Hóa Thần tu vi! Mới vừa bỏ lồi thời điểm, không phải là Kết Anh sao? Làm sao chớp mắt một cái liền nhảy cấp một.

"Ừm." Nghệ Thanh một mặt thần sắc tự nhiên móc trong túi đựng đồ nguyên liệu nấu ăn, "Linh khí quá nhiều."

"Mẹ kiếp, ngươi như vậy cũng thăng được quá nhanh một chút." Sẽ không có vấn đề gì đi, "Thân thể ngươi không có việc gì?"

Hắn một bên cắt thức ăn, một bên lắc đầu một cái, "Không có việc gì."

"Không được, ngươi thăng được quá nhanh, muốn thật có vấn đề, chúng ta liền tặng không ngươi xuống một chuyến." Cô Nguyệt càng nghĩ càng lo lắng, "Thân thể bây giờ của ngươi mới vừa vận dài được, vận nhất xảy ra vấn đề làm sao bây giờ?"

"Ồ." Nghệ Thanh thuận miệng đáp một tiếng, chỉ bên người hắn, "Ngưu ba ba, đem cái đĩa đó cho ta!"

Cô Nguyệt thuận tay đưa tới, "Đợi một hồi ta còn là cẩn thận cho ngươi xem một chút, tốt nhất để cho Thẩm Huỳnh cũng giúp ngươi xem một chút số liệu các loại."

"Ừm."

"Ta đi tìm Thẩm Huỳnh!" Nói lấy xoay người liền ra phòng bếp, mới vừa đi hai bước đột nhiên thân hình cứng đờ, như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên tròn to hai mắt, mang chút ít máy móc kiểu quay đầu lại, "Ngươi vừa kêu ta cái gì?"

(? ㄇ? ≡? ㄇ?)

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 334: Chương 333: Khôi Phục Ký ức

Nghệ Thanh trực tiếp xoay người nhét hai bàn mới vừa xào kỹ thức ăn đến trong tay hắn, "Ngưu ba ba, ngươi trước bụng đi qua cho sự phụ, đã trễ rồi nửa giờ."

"Ngươi... Ngươi..." Cô Nguyệt theo bản năng tiếp lấy hai cái cái mâm, càng thêm kinh ngạc tròn to mắt, hồi lâu mới lớn tiếng nói, "Ngươi nhớ tới rồi!"

Mịa nó! Khó trách hắn đột nhiên liền Hóa Thần rồi, nguyên lai là khôi phục.

"Đúng vậy!" Nghệ Thanh gật đầu.

"Vậy người mới vừa tại sao không nói?"

"Ta cho là người nhìn đi ra rồi." Sư phụ đều nhìn đi ra rồi.

"..." Mịa nhà nó!

Nhìn ra em gái người a, có muốn hay không hai thầy trò một cái tánh tình a! Các người không phụ lòng lão tử làm bề tâm sao?

Có thể là cuối cùng đạo kia sét đánh, Nghệ Thanh khôi phục ký ức rồi, tu vi tự nhiên sẽ phòng về tới Thần tộc, chỉ là bởi vì thân thể hạn chế, còn không có trở lại hần tài nghệ dĩ vãng.

Hần hiện tại sở dĩ là Hóa Thần, có thể là bởi vì nơi này là hạ giới nguyên nhân, cộng thêm hần vẫn chưa có hoàn toàn tiếp nhận trợ lý ẩn, sở dĩ phải bị đến hạ giới pháp tắc hạn chế, tu vi sẽ áp chế đến Hóa Thần.

Cô Nguyệt tỏ vẻ cái này cũng coi là một tin tức tốt, xem ra không bao lâu, bọn họ liền có thể đi trở về Tiên giới rồi. Chẳng qua là...

"Đây là một cái cái quý gì?" Cô Nguyệt bụng tới hai mâm thức ăn còn không có buông xuống, liền thấy lười huỳnh bên người, đột nhiên nhiều hơn một cái bóng mờ, cả người còn tản ra âm khí. Thật sự chính là quý a, rốt cuộc từ đâu xuất hiện?

"Trong thân thể người khác nhô ra!" Thảm Huỳnh thuận miệng nói câu.

"Cái gì thân..." Cô Nguyệt lời đến một nửa lại dừng lại, như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất sắc, "Bị vây ở trong thân thể người xâm lăng nguyên chủ hồn phách!"

"Ừm." Thảm Huỳnh nhận lấy trong tay hần thức ăn, cầm đũa lên liền bắt đầu ăn, "Thật là đói nha."

Cô Nguyệt nhìn một chút cái đó một mặt hoảng sợ quý ảnh, tỉ mỉ nhìn một cái quả nhiên hần cùng hiện tại thân thể của Cảnh Kỳ, giống nhau như đúc. Chẳng qua là cực kỳ suy yếu, trong suốt cùng sợi thời một cái liền tán khối (thuốc).

"Hần tại sao lại ở chỗ này?" Hần một mặt mờ mịt, "Không phải là bị Cảnh Kỳ áp chế, khốn ở trong thân thể không ra được sao?"

Thảm Huỳnh vừa ăn vừa dành thời gian trả lời một câu, "Đầu bếp kiếm khí."

Cô Nguyệt sững sờ, nhớ tới mới vừa thi đấu, "Người nói là đầu bếp kiếm khí, trực tiếp đem hần cho dao động đi ra?"

"Ừm."

]

"Không đúng, kiếm khí làm sao có thể dao động ra được, người xâm lăng là bởi vì khí vận mới đè ép được..."

Vân vân, bọn họ mới vừa mang theo đầu bếp trở về thời điểm, cái đó trên người Cảnh Kỳ khí vận, thật giống như... Không có còn dư lại bao nhiêu. Hiếm thấy là vì vậy, lại cộng thêm mới vừa đầu bếp bạo phát kiếm khí, đối phương đã mất đi đi nguyên sinh hồn phách áp chế, cái này hồn phách mới bị ép ra ngoài?

"Người sẽ không đã sớm đoán được sẽ như vậy, mới để cho đầu bếp cùng người đánh chứ?" Rõ ràng cùng đầu bếp trước khi động thủ, trên người kia khí vận còn rất nhiều, động thủ sau không có còn dư lại bao nhiêu, liền áp chế nguyên sinh hồn phách đều bị chen chúc đi ra rồi.

Thảm Huỳnh không trả lời, ngược lại thừa dịp uống nước chỗ trống, giao phó nói, "Ngu ba ba, com nước xong người đi đem đầu bếp cái đó tiểu thanh mai gọi tới một chút "

"Làm gì?" Cô Nguyệt quét nàng liếc mắt, đây không phải là người tân tiến mê muội sao?"Người ta kêu Bách Hợp, người thật đúng là nghĩ liền phát triển Bách Hợp a!" Hần cho nàng một cái, người làm sao không phụ lòng biểu tình của đầu bếp.

"Sư phụ, ta đi cho!" Nghệ Thanh không biết lúc nào theo đầu bếp đi ra, đem xào kỹ thức ăn từng đạo đặt ở trước mặt Thảm Huỳnh trên bàn. Tiếp lấy thân hình lóe lên liền biến mất rồi.

Không tới trong chốc lát, liền mang theo cái một mặt hưng phấn cô em xuất hiện ở trước mặt mấy người.

"Đại tỷ tỷ!" Bách Hợp ánh mắt trong nháy mắt sáng lên, một cái nhảy về phía trước liền muốn hướng Thảm Huỳnh nhào qua.

Đầu bếp lạnh tay lẹ mắt, một cái lại đem người cho lùi trở về.

Bách Hợp lập tức giống như cái hỏa cầu tựa như tròng mắt về phía sau lưng Nghệ Thanh.

"Người này giao cho ngươi!" Thẩm Huỳnh đột nhiên mở miệng, chỉ chỉ bên cạnh một mặt mờ mịt, bắt đầu mất đi ý thức quý hờn.

"Người nào?" Bách Hợp cũng sợ hết hồn, thật giống như lúc này mới phát hiện bên cạnh quý hờn, "Quý... Quý a, đại tỷ tỷ thật là đáng sợ a!" Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng nhợt, xoay người lại muốn đến Thẩm Huỳnh nhờ tới.

Lại bị cùng một cái Trình Giảo Kim lần nữa cho kéo lại, Nghệ Thanh ý vào thân cao, xách chặt cổ áo của đối phương liền ném ra ngoài.

Hừ! Tiểu kỹ nữ! Thật dễ cho ngươi đến gần sư phụ, ta liền không gọi đầu bếp!

(^ ^)

"Thẩm Huỳnh, ngươi đây là làm cái gì?" Cô Nguyệt cũng là vẻ mặt khó hiểu, "Ngươi đem hắc giao cho cái tiểu cô nương làm gì?" Nếu như bị người xâm lăng lại tóm lại làm sao bây giờ?

"À?" Thẩm Huỳnh nghiêng đầu một chút, "Hồn phách không phải là thuộc về Mạnh Bà quan sao?"

"Hồn phách là Mạnh Bà quan, nhưng cùng với nàng..." Hắc lòi đến một nửa lại dừng lại, trong đầu nhất thời đình một tiếng có cái gì liên thông rồi, quay đầu tròng mắt về phía cô em bên cạnh, "Ngươi là Mạnh Bà!

Bách Hợp ngăn người, một mặt mờ mịt, "Cái gì Mạnh..." Nàng đang muốn hỏi, ánh mắt lại đột nhiên thay đổi, nguyên bản thiên chân vô tà vẻ mặt, từ từ nổi lên chút ít nhưng thần sắc, liền với quanh thân khí tức cũng trong nháy mắt chuyển đổi qua tới, như là đột nhiên mở ra phong ấn gì. Hồi lâu liền hướng về phía mấy người hồi tức cười một tiếng, "Chương môn không hổ là người quản lý, điều này cũng làm cho ngươi nhận ra."

Nàng thân hình đổi một lần, nhất thời theo bộ dạng Bách Hợp từ từ biến trở về tiểu người lùn bộ dáng, mang chút ít hơi mất mát nói, "Rõ ràng ta đều đem ký ức phong bế."

Cô Nguyệt: "... " Thật đúng là đi à!

Mịa nó cái máng cái máng cái máng cái máng..

"Các ngươi đã sớm biết!" Cô Nguyệt tròn mắt nhìn một mặt không dám tin tròng mắt về phía Thẩm Huỳnh, nghĩ đến cái gì vừa nhìn về phía đầu bếp, "Ngươi cũng biết!"

"Đúng vậy!" Hai người Tề gật đầu, đây không phải là một mực hiểu rõ sao?

"Đừng em gái ngươi a!" Hắc có chút phát điên, "Tại sao đều các ngươi nói cho ta biết?" Rốt cuộc có còn hay không đồng đội yêu, chỉ một tiếng sẽ chết a!

"Ồ?" Chỉ thấy đối diện hai người liếc nhau một cái, miệng đồng thanh nói, "Ta cho là ngươi biết a!"

"Biết cọng lông a!" Hắc biết mới là lạ được không?

Mất nhìn người đối diện liền muốn nổ tung, Thẩm Huỳnh đột nhiên ngừng đầu mở miệng nói, "Ngươi ba ba! Ngươi cho tới bây giờ không có mở ra trợ lý quyền hạn sao?"

"Cái gì trợ lý..." Hắc sùng sốt một chút, tâm niệm vừa động trước mắt đột nhiên như là có cảnh vật gì thoáng qua, sau một khắc hết thảy trước mắt đều rất giống không giống nhau. Đặc biệt là bên cạnh Bách Hợp, trên đỉnh đầu đột nhiên toát ra mấy chữ —— hỗn trợ tàn dư ý thức thể. Trong đầu càng là trực tiếp liền xuất hiện tất cả tài liệu liên quan với nàng, liền cùng đột nhiên mở ra cái giới thiệu nhân vật tựa như. Liền ngay cả bên cạnh hồn phách trên đầu cũng xuất hiện Cảnh Kỳ hai chữ, chẳng qua là tài liệu liên quan đến hắc lại chỉ đến mười tuổi mới thôi, phía sau cũng chưa có.

Cái máng! Nguyên tới quản lý người trợ lý còn có loại này phần mềm hack chức năng!

"Lần sau có kỹ năng trợ lý gì, ngươi nha có thể hay không trước thời hạn chỉ một tiếng!" Hắc tròng mắt về phía Thẩm Huỳnh, lão tử là trợ lý cũng không phải là bảo mẫu.

"Không cần để ý loại chi tiết này sao."

"Cút!"

Ngươi nha chính là lười đi, tuyệt đối đúng vậy đi!

"Chờ một chút!" Hắc đột nhiên nghĩ tới cái vấn đề, quay đầu nhìn về phía đầu bếp, Thẩm Huỳnh là người quản lý nhận ra Mạnh Bà không kỳ quái, "Ngươi lại là thể nào nhận ra?" Hắc vẫn không tính là chân chính trợ lý đây.

Nghệ Thanh nhìn hắc một cái, nghiêm trang đáp, "Bởi vì không người có thể lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ!"

Cô Nguyệt: "... "

Mạnh Bà: "..."

Thảm Huỳnh: "... " Mịa nhà nó!

Luôn cảm thấy nơi nào bị cấm một đao!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Lại Mất Tích Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.